image
not
available

ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΘΕΣ-
ΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΠΑΡΕΚΒΟΛΑΙ
εἰς τὴν Ὁμήρου Ὀδυσσείαν.

BASILEAE M. D. LIX.

ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΠΑΡΕΚΒΟΛΑΙ εἰς τὴν Ὁμήρου Ὀδυσσείαν.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

ΠΙΚΡΟΙ τὴν Ὀδύσσειαν καθὰ καὶ τὴν Ἰλιάδα εἰλήχασι λογισταί, καὶ μᾶλλον ταύτην ἤπερ ἐκείνην διασπαράττουσι. δίδωσι δὲ λαβὰς ἐκείνοις, τὸ καὶ ἐνταῦθα πολὺ τοῦ μυθώδους. καὶ τοῦτο διαβάλλοντες ἐκεῖνοι, συνεκβάλλουσι τῷ μύθῳ καὶ τὴν ἀλήθειαν, διὰ τὸ τοῦ ψεύδους παρένθετον ὑπόπτως ἔχοντες καὶ πρὸς τὴν ἱστορίαν αὐτήν. χρὴ δὲ οὐχ οὕτω ποιεῖν, ἀλλὰ τὸ ἔργον σκοπεῖν τῆς ποιήσεως. ἐκεῖνο εἰδότας, ὡς ἄρα νόμος τοῖς ποιηταῖς μὴ γυμνὴν τὴν ἱστορίαν ἐκτίθεσθαι, ἀλλὰ μύθοις καταπικάζειν. ὧν τοὺς μὲν, ὑπ' ἄλλων ἤδη πλασθέντας, ἀναλέγονται. τοὺς δὲ, καὶ αὐτόθεν προσαναπλάττονται. δέδοται γὰρ κατὰ τοὺς τεχνογράφους τῇ ποιήσει, καὶ τερατεύεσθαι. ὡς ἂν ἐκ τούτων ἡδονήν τε ἅμα τοῖς ἀκροαταῖς καὶ ἔκπληξιν ἐμποιήσωσιν. οὕτω τοίνυν καὶ ὁ ποιητὴς πολλαχοῦ, ὥς φασιν οἱ παλαιοί, τοῖς ἱστορουμένοις ὁμολογῶν, παραπλέκει καὶ μύθους. καὶ τοῖς θρυλλουμένοις ἀληθέσι, προστίθησί τι καὶ τῶν οὐκ ἀληθῶν. ἑκὼν ἐῶν τῷ ἐνισῶν τὴν τοῦ ἀδυνάτου γραφήν. καὶ οὐ πάντη πρὸς πλάσμα διασκευάζει καὶ μύθους, ἀλλὰ κατ' αὐτὸν φάναι, πολλὰ ψεύδεα λέγει ἐτύμοις ὁμοῖα, ὅθεν ἄν τις οὐδὲ ἴδοιτο. πολλὰ μέν τοι καὶ οὐ πάντα ψεύδεται. οὐ γὰρ ἂν εἴη ἐτύμοις ὁμοία ἡ ποίησις φθέγγοιτο ἐὰν ψευδῆ πάντα οὐκ συνείρουσα. αὐτίκα τῆς ὀδυσσέως πλάνης τὸ πολὺ, περὶ σικελίαν γενέσθαι καὶ ἰταλίαν καὶ ἐπέκεινα τεθρύλληται συμφώνως τῷ ποιητῇ. καὶ τοῦτο δηλοῖ δίχα πολλῶν ἄλλων, καὶ ὁ τῆς ἱστορίας λατῖνος, καὶ ὁ αὔσων, οἱ ἐξ ὀδυσσέως καὶ κίρκης κατά τινας. οἳ καὶ τῆς ὁμωνύμου αὐτοῖς χώρας ἐκράτησαν, καὶ ἀφ' ἑαυτῶν τὰ ἔθνη ἐκάλεσαν. ὁμολογεῖ δὲ τούτοις, καὶ ἡ ἐν ἰβηρίᾳ πόλις ὀδύσσεια. καὶ ὁ ἐν παροιμίαις τεμέσιος ἥρως ὁ βαρύμηνις, εἷς τῶν ὀδυσσεῖ συμπλευσάντων ἑταίρων, ὁ τεμέσῃ τῇ ἰταλικῇ τιμώμενος. καὶ οὕτω μὲν οὐκ ἔστιν ἀμφιβαλεῖν εἴ γε ἐκεῖ τὰ πλείω πεπλάνηται ὀδυσσεύς. ὁ δέ γε ποιητὴς, ἔστιν ἃ τῆς τοῦ ὀδυσσέως πλάνης καὶ ἐξωκεανίζων φαίνεται. ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς φανερῶς δειχθήσεται. φυλάττων μὲν καὶ τὰ τῆς ἱστορίας, προστιθεὶς δὲ καὶ τερατολογίαν ποιητικήν. καὶ ποιήσεως νόμῳ, τὸ ψεῦδος τῇ ἀληθείᾳ παραμιγνύς. καὶ τὰ μὲν διδάσκων, τὰ δὲ ἐκπλήττων ἢ καὶ ψυχαγωγῶν. οὕτω δὲ καὶ τὸν αἴολον καὶ τοὺς κιμμερίους καὶ τὰ κατὰ τὴν καλυψὼ ἐξ ἱστοριῶν ἀληθῶν ἐρανισάμενος ὡς δειχθήσεται, προσεπιτίθησί τι καὶ τερατολογίας. πῆ μὲν, ἐκτοπίζων τὰ ἱστορούμενα καὶ μετακινῶν αὐτὰ ἐξ ἄλλων τόπων εἰς ἄλλους. πῆ δὲ, τὰς ἰδιότητας τῶν ἱστορουμένων προσαύξων καὶ μετάγων εἰς τὸ παραδοξότερον. ἐκτοπίζων μὲν, ὡς ὅτι τοὺς κιμμερίους τὸ ἀληθῶς βόρειον ἔθνος, εἰς τοὺς ἑσπερίους τόπους τοὺς πρὸς τῷ ἅδῃ μετάγει ψευδῶς. καὶ τὴν τῆς καλυψοῦς δὲ νῆσον, εἰς ὠκεανὸν μετατίθησι. τὰς δὲ ἰδιότητας ἐπαυξάνων, ὡς ὅτι τοὺς λαιστρυγόνας ἀγρίους ἄλλως ὄντας, αὐτὸς καὶ ἀνθρωποφαγοῦντας ποιεῖ. καὶ τὸν αἴολον δὲ τεχνίτην ὄντα τοῦ πλεῖν, ἐγκατακλείειν τοὺς ἀνέμους φησίν. οὐ ψευδόμενος πάντη, ἀλλ' ὑπερβάλλων τὸ ἱστορούμενον. ψεῦδος γὰρ ἁπλῶς δι' ὅλου τῆς ὁμήρου καταγνῶναι ποιήσεως, πάντη ψευδές. ψεῦδος γὰρ τοιοῦτον, οὐδ' αὐτὸς ἐρεῖ, εἴπερ ἂν αὐτός. μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστίν. ἀκούσοι γὰρ ἄν, ὃ καὶ ὀδυσσεὺς παρὰ τῷ εὐμαίῳ. τίπτε χρὴ τοῖον ἐόντα, μαψιδίως ψεύδεσθαι; ὡς τό γε ἄλλως μὴ μαψιδίως ἀλλ' ἐνδέοντι ψεύσασθαι, ἐπιτηδευτέον ποτὲ καὶ οὐ ψεκτέον τοῖς γε ἐχέφροσι. τὸν γοῦν αὐτόλυκον, ὅρκῳ κεκοσμῆσθαι φησίν. ὅ ἐστι, τὸ ψευδέσιν ἐντέχνως ὅρκοις σοφίζεσθαι. καὶ αὐτὸν δὲ τὸν ὀδυσσέα φανερῶς εἰσάγει ψευδόμενον, ἔν τε τοῖς πρὸς τὸν εὔμαιον τὸν δοῦλον λόγοις, καὶ ἐν ἄλλοις. οὐκοῦν ὅτι πάντα ψευδόμενον ὑποληπτέον τὸν ποιητὴν, οὔτε μὴν πάντα φθεγγόμενον πρὸς ἀλήθειαν. ἀλλὰ τῷ ἀληθεῖ καὶ ψεῦδός τι παραπλέκοντα, καθὰ καὶ τῷ πολυβίῳ δοκεῖ. ὃς τῇ τοῦ ὀδυσσέως πλάνῃ καθὰ καὶ τῷ ἰλιακῷ πολέμῳ μικρά φησι τὸν ποιητὴν προσμυθεύσασθαι. καὶ ταῦτα μὲν οὕτω.

Ἠθικωτέρα δὲ τῆς ἰλιάδος κατὰ τὴν παλαιὰν ἀλήθειαν ἐστὶν ἡ ὀδύσσεια. ὅ ἐστι, γλυκυτέρα τε καὶ ἀφελεστέρα. ἤδη δὲ καὶ ὀξυτέρα διὰ τὰς φαντασίας ἐπιπολαίου ἀφελείας βάθη τῶν νοημάτων, ὡς οἱ τεχνικοὶ λέγουσι. τοῦτο γάρ ἐστιν ὀξύτης ῥητορική, νοημάτων βαθύτης ἐν ἐπιπολαζούσῃ ἁπλότητι. Ἰστέον δὲ ὅτι πάνυ γλίσχρα τὰ τῆς ὑποθέσεως ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ, καὶ

ἄπορα, καὶ ὀλιγόϋλα. καὶ εἰ μὴ ὁ ποιητὴς ἐξεύρισκεν, οἷος αὐτὸς, μηχανὰς πλατυσμοῦ τῇ ποιήσει δυνατὰ ἄλλοτε ἄλλας, δι' ὧν τὴν τοῦ τηλεμάχου πλάνην. τὴν παρὰ τοῖς φαίαξι μακρὰν ἀδολεσχίαν. τὰ περὶ τὸν εὔμαιον λαμπρὰ ψεύσματα. καὶ τὰ ἄλλα, ἐν στενῷ κομιδῆ ἔκειτο αὐτῷ τὰ τῆς κατὰ ποίησιν διασκευῆς. νῦν δ' ἀλλὰ ταῦτα καὶ τοιαῦτα πολλὰ τεχνασάμενος, τὴν στενὴν ἀτραπὸν τῆς τοῦ βιβλίου περιπετείας, εὐρῦναι πρὸς πολλάδα λογογραφίας ἐξίσχυσε. καὶ ὡς ἐκ χειμαρρώδους λιβάδος, πλήθοντας ῥεύμασιν ἐξέρρευσε ποταμούς. ὁποίοις οὐχ ἥκιστα καὶ τὴν ἰλιάδα περιλιμνάζουσιν. εἰ καί τις τιμόλαος, ὁ ὑπὸ λαρισσαῖος ὑπὸ μακεδὼν ὑπὸ καὶ ἄμφω, λειψυδρίαν δῆθεν ἐκεῖ καταγνοὺς τοῦ ποιητικοῦ ὠκεανοῦ, ὀχετήγησε μεταγγείας τινὸς δίκην, στίχους ὥσπερ τινὰς ἐμύξας τὰς παρ' ἑαυτοῦ. λέγεται γὰρ ὅτι παρενέβαλε τῇ ἰλιάδι ἐκεῖνος, στίχον πρὸς στίχον. ἐπιγράψας τὸ σύγγραμμα, τρωϊκὰ δή. μῆνιν ἄειδε θεὰ πηληϊάδεω ἀχιλῆος, ἣν ἔθετο χρύσου χολωσάμενος εἵνεκα κούρης. οὐλομένην, ἣ μυρί' ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε μαρναμένοις ὅτι τρωσὶν ἄτερ πόλεμον αἴνακτος. πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς ἄϊδι προΐαψεν, ἕκτορος ἐν παλάμῃσι δαϊζομένων ὑπὸ δουρί. καὶ οὕτω μὲν ὁ εἰρημένος τιμόλαος τὴν ὁμηρικὴν ἰλιάδα, ὡς δὴ ἐνθυλλύσας ἐλίπανε. τρυφιόδωρος δέ φασιν ἀνάπαλιν αὐτοῦ δραμὼν, ὀδύσσειαν λειπογράμματον ποιῆσαι ἱστόρηται, ἀπελάσας αὐτῆς τὸ σίγμα. τάχα μὲν, οὕτω τυχὸν ἄλλως. ἴσως δὲ, καὶ ἵνα μὴ ψελλὸς ὢν, ἀχρειοῖ τὴν λαλιὰν δι' αὐτῶν. καθὰ καὶ οἱ τραυλίζοντες, ἀπέχονται τοῦ ρ στοιχείου, ἵνα μὴ ὁ τραυλισμὸς αὐτῶν ἐλέγχῃ. ὅτι δὲ ὁ τοῦ σίγμα ἦχος καὶ ἄλλως λυπεῖν οἶδεν ἀκρόασιν διὰ τὸ συχνὸν τοῦ σιγμοῦ ὅτε στοιβάζεται ὡς ἐν τῷ, ἔσωσά σ' ὡς ἴσασι καὶ ἑξῆς τὸ τοῦ εὐριπίδου, δηλοῖ καὶ ὁ πρός τινα ἐν διπλασιασμοῖς τοῦ τ ἀττικίζοντα, εἰπὼν, ὡς εὖγέ σοι ὅτι ἀπήλλαξας ἡμᾶς τῶν σιγμάτων εὐριπίδου. καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦτα. ὁ δὲ τοιοῦτος ποιητής. ὁ λόγῳ πλουτῶν. οὗ φράσαι ἀμείνων οὐδείς. ὁ διασκευάσαι δεινότατος. ὁ διηγήσασθαι πιθανώτατος. ὁ πάσης τῆς ἐν λόγοις τέχνης καθηγητής. ἐξ οὗ οἷά τινος ὠκεανοῦ, πάντες, ποταμοὶ καὶ πᾶσαι λογικῶν μεθόδων πηγαί, ὅμως οὐδ' αὐτὸς ἐξέφυγε τὴν ἐγγράπτου γραφὴν συγγραφεῦσι. φασὶ γὰρ ναυκράτην τινὰ ἱστορῆσαι, ὡς ἄρα φαντασία γυνὴ μεμφῖτις, σοφίας ὑποφῆτις, νικάρχου θυγάτηρ, συντάξασα τόν τε ἐν ἰλιάδι πόλεμον καὶ τὴν ὀδυσσέως πλάνην, ἀπέθετο τὰς βίβλους εἰς τὸ κατὰ μέμφιν τοῦ ἡφαίστου ἄδυτον. ἔνθα τὸν ποιητὴν ἐλθόντα, λαβεῖν παρά τινος τῶν ἱερογραμματέων ἀντίγραφα, κἀκεῖθεν συντάξαι τὴν ἰλιάδα καὶ τὴν ὀδύσσειαν. ὅτι δὲ ἢ αἰγύπτιος ὁ ποιητὴς ἢ εἰς αἴγυπτον φοιτήσας ἐμαθήτευσε τοῖς ἐκεῖ, ἱστοροῦσί τινες. καὶ ἐν τῷ περὶ τῶν πλαγκτῶν δὲ λόγῳ ἐν τοῖς ἑξῆς τοῦ βιβλίου τούτου, τεθήσεταί τις ἱστορία τούτου δηλωτική. σωφροσύνη δὲ τῆς ποιήσεως ταύτης ὁ κεφαλαιωδέστατος σκοπός. ἐφιλανδρίας δὲ παιδεύει ἔννομον τὸ βιβλίον τοῦτο, προθέμενον τὴν πηνελόπην εἰς ἀμφοτέρων ἀρχέτυπον. ἤδη δὲ καὶ ἀδικίας ἀπέχεσθαι ὑποτίθησιν, οἷς τοὺς μνηστῆρας οὐ δίκαια πλημμελοῦντας, ἀπαλλάττεσθαι οὐκ εὖ ἱστορεῖ. ὅσα δὲ καὶ ἄλλα σποράδην ὁ ποιητὴς παιδεύει νόμῳ οἰκείῳ, βιωφελὴς γὰρ πᾶσα ποίησις, τὰ κατὰ μέρος τοῦ βιβλίου διδάξουσιν. ἀναπληροῖ δέ πως καὶ τὴν ἰλιάδα ἡ βίβλος αὕτη. ἃ γὰρ ὁ ποιητὴς ἐκεῖ ἐνέλιπεν, ἐνταῦθα προσανεπλήρωσε. καὶ ἔστιν ἐνταῦθα. δίχα τῶν ἄλλων, ἀχιλλέως τε θάνατον εὑρεῖν τὸν ἐκεῖ σιγηθέντα. καὶ αἴαντος τοῦ τε μεγάλου καὶ τοῦ λοκροῦ ἅπερ ἐκεῖ οὐκ ἔγνωμεν. καὶ ἀριστέας νεοπτολέμου. καὶ δόλον ὀδυσσέως ὅτε τρώων πόλιν κατέδυ. καὶ τὰ κατὰ τὸν δούρειον ἵππον. καὶ ἄλλα ὧν οὐδὲν ἀριδήλως τῇ ἰλιάδι ἐντέθειται. καὶ ὅλως, κηρύκευμά τι τῷ ποιητῇ ἐνταῦθα τὰ τῆς ἰλιάδος ἐστὶν ἐλλείμματα. ἔσται δὲ ἡμῖν κἀνταῦθα ὡς καὶ ἐν τῇ ἰλιάδι τῆς μεταχειρίσεως ἡ ἐπιβολὴ, οὐ κατὰ ἐξήγησιν ἧς ἄλλοις ἐμέλησεν, ἀλλὰ κατ' ἐκλογὴν τῶν χρησίμων τοῖς ἐπιτρέχουσι καὶ μὴ ἐν εὐχερεῖ ἔχουσιν ἑαυτοὺς ἐπαφιέναι τῷ τῆς ποιήσεως πλάτει σχολαίτερον. πολλὰ δὲ τῶν τῇ ὀδυσσείᾳ ἐγκειμένων, ἐν ταῖς τοιαύταις παρεκβολαῖς σεσίγηνται, διὰ τὸ ἐν τοῖς εἰς τὴν ἰλιάδα ἱκανῶς εἰρῆσθαι περὶ αὐτῶν. ἀρχὴ δὲ τῶν ὀδυσσειακῶν παρεκβολῶν ἐντεῦθεν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Α· ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Θεῶν ἀγορὰ γίνεται, περὶ τοῦ τὸν Ὀδυσσέα εἰς Ἰθάκην ἀποπεμφθῆναι ἀπὸ τῆς Καλυψοῦς νήσου. μεθ' ἣν ἡ Ἀθηνᾶ εἰς Ἰθάκην παραγίνεται πρὸς Τηλέμαχον, ὁμοιωθεῖσα Μέντῃ βασιλεῖ Ταφίων. γενομένης δὲ ὁμιλίας, παραινέσασα ἡ Ἀθηνᾶ Τηλεμάχῳ παραγενέσθαι ἐπὶ τὴν τοῦ πατρὸς ζήτησιν, εἰς Πύλον μὲν πρὸς Νέστορα, εἰς Σπάρτην δὲ πρὸς Μενέλαον, ἀπαίρει ἔμφασιν δοῦσα ὡς θεὸς ἦν, καὶ τῶν μνηστήρων γίνεται εὐωχία.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Α· ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ·

Ὅτι ἡ μὲν Ἰλιάς, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐκεῖ ἐδηλώθη, ἐκ τόπου τῆς Ἰλίου ἔσχε τὴν ἐπιγραφήν, ὡς τὰ κακὰ περιέχουσα ὁπόσα ἐν τῷ καιρῷ τῆς μήνιδος περὶ τὴν Ἴλιον συνέπεσον οὐ μόνον τοῖς Ἰλιεῦσιν, ἀλλὰ καὶ μάλιστα τοῖς Ἕλλησι τοῖς μὲν τοσούτοις πρὸ τούτων πεπόνθεισιν, ὡς καὶ ὁ ποιητὴς ἐπισημαίνεται, λέγων. ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν. εἰ καὶ ἄλλως νόμῳ πολέμου πολλαὶ ἰφθίμοι ψυχαὶ καὶ τρωϊκῶν ἡρώων εἰς ᾅδου ᾤχοντο. ἡ δὲ Ὀδύσσεια, φανερῶς ἐξ ὡρισμένου προσώπου τοῦ Ὀδυσσέως δηλαδή, ἐπιγέγραπται. ὃς μόνος ἐνταῦθα τὴν ὅλην ποίησιν συνίστησι. προπαροξύνεται δὲ ἡ λέξις, ὁμοίως τῷ ἱερεὺς ἱέρεια. βασιλεὺς βασίλεια: εἰ καὶ ἄλλως κατὰ λόγον κτητικοῦ παροξύνεσθαι ὤφειλεν. ἠκολούθησε δὲ μάλιστα ὁ τόνος τῆς ῥηθείσης λέξεως, τῷ πατρόκλεια. δολώνεια. καὶ τοῖς ὁμοίοις. περὶ ὧν ἀκριβέστερον ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα δεδήλωται. Ὅτι ὁμοιοσχήμων μὲν ἔστι τῆς Ἰλιάδος εἰσβολὴ καὶ ἡ τῆς Ὀδυσσείας, μετά τι ἐπικαλουμένη, καὶ τὴν κλῆσιν προσαπτικῶς σχηματίζουσα. ἐπίφθεγμα δὲ ἄλλως πολυτρόπως τοῦ σχηματισμοῦ ὁμοειδής. ἐκεῖ μὲν γάρ, ὁ ποιητὴς ἄειδε θεά, ἐνταῦθα δὲ ἔννεπε μοῦσα φησίν. οὐ μόνον τοῖς ῥήμασι ποικιλλόμενος, ἀλλὰ καὶ φράζων σαφέστερον. ὁ δὲ ἀ-

Ἄνδρα μοι ἔννεπε μοῦσα πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ
Πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε.
Πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω.
Πολλὰ δ' ὅγ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμόν,
Ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν, καὶ νόστον ἑταίρων.
Ἀλλ' οὐδ' ὧς ἑτάρους ἐρρύσατο ἱέμενός περ,
Αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο,
Νήπιοι, οἳ κατὰ βοῦς ὑπερίονος ἠελίοιο
Ἤσθιον. αὐτὰρ ὁ, τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ.
Τῶν ἁμόθεν γε θεὰ θύγατερ Διὸς εἰπὲ καὶ ἡμῖν.

πλόσιερος ἀκροατὴς ζητήσοι, εἰ ἐν τῇ κατ᾽ ἀρχῇ τῆς Ἰλιάδος, τίνα ὅμηρος λέγει θεάν. καὶ ἐὰν μοῦσαν ἀκούσῃ, πάλιν περιεργάσεται τίνα ταύτην ἐκ τῶν ἐννέα. διὰ πολλῶν ἀπορίαν περιεχόμενος. ἐνταῦθα μέντοι ἔννεπε μοῦσα εἰπὼν ὁ ποιητής, τὸ ὅσον τὴν τοῦ ἀκροατοῦ ἐκείνην ζήτησιν ἐμμαστεύσας, σαφέστερον ἔφρασεν. ἐπεὶ τὸ προσεχέστερον τῷ ποιητικῷ σκοπῷ τὴν μοῦσαν εἶπεν ἢ θεάν. ἧς δὴ μούσης, τὸ ἄγγελον πολιτικόν, τὸ μυστικόν. καθὰ τὸ τῆς ᾠδῆς, τὴν ᾠδαῖον. καὶ τῆς σχολῆς, τὸ σχολαῖον. εἰ δὲ περὶ ὧν ἐρεῖ, θεὰ θυγάτηρ διὸς εἰπὲ τὸ ἡμῖν, σαφῶς ὢν ἔχει τὸ ἐκεῖ ὁ λόγος διὰ τὸ, θυγάτηρ διὸς, ὡς ἐκεῖ ῥηθήσεται. ἔτι καὶ ἄλλως διαφόρως ἐσχημάτισαι τὰ τῶν βιβλίων προοίμια. ἐν τῷ, μῆνιν ἄειδε, τὸ, ἄνδρα ἔννεπε. ἡ διαφορά, οὐ μόνον κατὰ τὰ ῥήματα τὸ ἄειδε καὶ τὸ ἔννεπε, κατὰ τὰ γένη, τὸ μῆνιν καὶ τὸ ἄνδρα, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν δρᾶσιν καὶ πάθησιν. ἡ μὲν γὰρ μῆνις ἐκεῖ, δραστική. ἔθηκε γὰρ μυρία ἄλγεα. ὧδε, ὁ ἀνὴρ πολλὰ ἔπαθεν ἄλγεα. Καὶ σημείωσαι ἐν τούτοις ὅτι τοῦ τὰ μυρία εἰπεῖν ἄλγεα τὸ πολλά, ἢ μάλα πολλά. ἔτι διαφέρουσι τῷ καθότι ἐκεῖ μέν, ἄειδε φασὶν ἁπλῶς, ἐνταῦθα δὲ ὡς ἀνειμένως, ἔννεπέ μοι. ἴσθι δὲ ὅτι τὸ μὲν ἄειδε, ἀφορμὴν δέδωκεν εἰς τὸ λέγεσθαι ᾠδὰς τὰ ποιήματα. ἐκ δὲ τοῦ ἔννεπε, ἀρχὴ ἐνδίδοται τοῖς καλοῦσι τοὺς ἡρωικοὺς στίχους, ἔπη. τὸ ἐποποιός, τοὺς ποιητάς. νεωτέρα δὲ οὖν τοῦ ἔπους χρῆσις ἐπὶ τῶν ποιητικῶς μετρούντων. ὅμηρος γὰρ ὡς δι᾽ ὅλης τῆς αὐτοῦ ποιήσεως φαίνεται, τὸν ἁπλῶς λόγον ἔπος φησίν. οἷον. ποῖόν σε ἔπος φύγεν. καὶ τὸ, ἔπεα πτερόεντα. Ὅτι δὲ τὰ ἑξάμετρα οὐ πάνυ ἐξῆν ἔπη καλεῖσθαι, δηλοῖ ὁ ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ εἰπὼν ὡς ἀντέκειτο ὁ ἐποποιὸς τῷ μελοποιῷ. καὶ ἔρωτα ἔλεγον οὐκ ἔπη, τὰ ἑξάμετρα. Σημείωσαι δὲ ὅτι κἀνταῦθα ὁ ποιητὴς προγράψας θεὰν τῆς ἑαυτοῦ ποιήσεως καθὰ καὶ ἐν Ἰλιάδι, τὸ τῇ ταύτης ἐπικλήσει μουσόληπτος ὑπονοηθείς, καὶ φαντάσας θεόφθεγκτα λαλεῖν, ἀφορμὴν ἐνδίδωκε τῷ καλῷ λυρικῷ, γνωματεύσασθαι ὡς ἄρα χρὴ ἀρχομένου ἔργου, πρόσωπον θεῖναι τηλαυγές. οὕτω δὲ τὸ αὐτὸς ὅμηρος, τηλαυγεῖ τῆς αὐτοῦ ποιήσεως προέγραψεν, οἷς τὰ θεῖα πρόσωπα τούτων προλάμπει, καὶ οἷς ἡρωικὰς πράξεις τε καὶ πάθη καθιστορεῖσθαι προέθετο. Ὅτι ἀνὴρ παρὰ τοῖς παλαιοῖς τετραχῶς, ὁ εἰς τέλειος τὴν ἡλικίαν. καὶ ὁ συζυγεὶς γυναικί. καὶ ὁ ἀνδρεῖος. καὶ ὁ φύσει. τουτέστιν ὃν ἐξ ἀνάγκης οἶδεν ἡ φύσις ἀντιδιῃρημένον τῇ γυναικί. ἐνταῦθ᾽ οὖν ἐν τῷ ἄνδρα μοι ἔννεπε μοῦσα, οἱ παλαιοί, ἄνδρα, τὸν φύσει φασίν. ὡς εἴ τις εἴποι ἄνθρωπον ἄρρενα. ἀνδρεῖον δὲ νοοῦσιν, οὐ θέλουσι. λέγοντες ὅτι ἐπὶ ἀνθρώπων οὐδέποτε κεῖται δύο ἀλληπάλληλα ἐπίθετα δίχα κυρίου ἢ προσηγορικοῦ. τίς γὰρ ἄν ποτε εἴπῃ, σοφὸς δίκαιος ἀνέβη κυρίου τοῦ ἀριστείδης ἢ τοιούτου τινός; τίς δ᾽ ἂν ἐρεῖ, βραχὺς θρασύς, δίχα προσηγορικοῦ τοῦ ἵππος τυχὸν ἢ πίγαρος; οὕτως οὖν οὐδ᾽ ἐνταῦθα ἀνδρεῖον πολύτροπον ἔστιν εἰπεῖν, διὸ καὶ ὅτι ἄνθρωπον οὔτι ἀδυνασία προστέθεικεν. εἴρηται ὡς ἐπ᾽ ἀνθρώπων οὐ κεῖται δύο ἐπίθετα, πρὸς διαστολὴν τῶν ἐπὶ δαιμόνων. ἐπ᾽ ἐκείνων γάρ, πολλάκις γίνεται στοιβὴ ἐπιθέτων δίχα κυρίου. οἷον, ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ. καί, χρυσηλάκατος κελαδεινή. καί, ὦ πόποι ἐννοσίγαιε εὐρυσθενές. αἴτιον δέ, τὸ μοναχὴν τὰ θεῖα ἐπίθετα καὶ ἐπὶ ἑνός τινος ὡρισμένου κεῖσθαι προσώπου καὶ διὰ τοῦτο ἀντὶ κυρίων αὐτὰ διωνύμων λογίζεσθαι. τὰ μέντοι λοιπὰ ἐπίθετα, κοινὰ ὄντα πολλῶν καὶ ἀοριστοῦντα, διὸ τὸ ὀξύς. ταχύς. ποδώκης. σοφός. δαΐφρων. ἀνδρεῖος. καὶ τὰ τοιαῦτα, οὐ δύναται ἀλλήλοις ἐπισωρευθῆναι δίχα κυρίου ἢ προσηγορικοῦ τοῦ ὁρίζοντος αὐτά. Ὅτι δὲ ἀνὴρ κατὰ πέμπτον σημαινόμενον, καὶ ὁ ἁπλῶς ἄνθρωπος, δῆλον καὶ ἐκ τοῦ, ἔσχατοι ἀνδρῶν. καὶ ἐκ τοῦ ἀνδραποδιστῶν τε καὶ ἀνδραπόδων καὶ τῶν ἀνδροφόνων. ἐν αὐτοῖς γάρ, ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς ὀνόματι, πᾶς ἄνθρωπος δηλοῦσθαι δύναται. εἰ καὶ ἄλλως λέγεται ὡς ἐκ μέρους τοῦ ἀνδρός, καὶ τὰ λοιπὰ γένη σημαίνεσθαι. παραδείγματα δὲ τῶν προειρημένων τεσσάρων σημαινομένων, ἀρίδηλα παρὰ τοῖς ὑπομνηματισταῖς. οἱ πρὸς ὑποδείγματα νέου μὲν πλείου δὲ ἀνδρός, καὶ τῶν ἀνδρόπαιδα παραδεδώκασι. τῷ νεωτάτῳ καὶ πάντη ἁπλεῖ ἀπαλλαγῶσι τῆς βούπαιδα. Σημείωσαι δὲ ὅτι σιωπᾷ τὸ τοῦ ὀδυσσέως ἐξ ἀρχῆς ὄνομα ὁ ποιητής, ἐξαίρων αὐτὸν σεμνοῖς ἐπιθέτοις τε ἐγκωμίοις, καὶ ἀνάπτων τὸν ἀκροατήν. τὸ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, σεμνότερον τοῦ κυρίου κρίνας ὀνόματος, τὸ ἐξ ὧν πολλῶν ἔστι γνωρίσαι αὐτόν. ἃ τὸ ὡς ἐξαίρετόν τι παράσημον ἦν αὐτοῦ. ὡς γὰρ ὁ τυχὸν εἰπὼν ἄνδρα μοι ἔννεπε μοῦσα ὃς ἀνελὼν ἕκτορα τάδε τινὰ ἐποίησεν ἢ ἔπαθε, τὸν ἀχιλλέα δηλοῖ, οὕτω τὸ εἰπεῖν, ἄνδρα μοι ἔννεπε μοῦσα ὃς τὴν τροίαν ἑλὼν τοιοῖσδε δίεισι πολιτείαις, τὸν ὀδυσσέα ἐδήλωσε κατ᾽ ἐξοχήν. καὶ διαφέρει καὶ οὕτως ἡ προοιμιακὴ αὕτη ἔννοια, τῆς ἐν Ἰλιάδι. ἐκεῖ μὲν γάρ, αὐτὸς εὐθὺς ὥρισεν ὁ ποιητὴς πρόσωπον τὸν ἀχιλλέα οὗ χάριν ἐπικαλεῖται τὴν μοῦσαν. ἐνταῦθα δὲ ἀορίστως εἰπὼν καὶ μετεωρίσας ἱκανῶς τὸν ἀκροώμενον, ταμιεύεται μετ᾽ ὀλίγα τῇ μούσῃ τὸ τοῦ ὀδυσσέως ὄνομα. ἵνα ἐκεῖνον ἀντίθεον ὀδυσσέα ἐρεῖ. Τὸ δὲ ἔννεπε, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ἑνὸς νῦ. καὶ δῆλον ἐξ ὧν πολλαχοῦ τὸ εἶπω δι᾽ ἑνὸς νῦ ἐκφέρεται, ἀπὸ τῆς ἐν προθέσεως τε τοῦ ἔπω ἐξ οὗ τὸ τὸ ἔπος. οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἐνόθω ἐνόσω τὸ κινῶ, τὸ μὲν ἐνοσίχθων, δι᾽ ἑνὸς ἐκφέρεται νῦ, τὸ δὲ ἐννοσίγαιος, διπλάζει τὸ ἀμετάβολον. δῆλον δὲ ὅτι κοινότερον ὡς ἐν ποιήσει, τὸ ἄειδε ἤπερ τὸ ἔννεπε. ἀείδειν μὲν γάρ, τὸ μετὰ μέλους, ὅθεν καὶ ᾠδαὶ τὰ ποιήματα. ἐννέπειν δέ, καὶ τὸ ἁπλῶς λέγειν, ὡς δηλοῖ μετ᾽ ὀλίγα τὸ, εἰπὲ καὶ ἡμῖν. ταὐτὸν οὖν τῷ ἔννεπε. τὸ μέντοι ψάλλειν, ἀμφοῖν διαφέρει ὡς ἀλλαχοῦ δηλοῦται. Ὅρα δὲ ὅτι τὸ μὲν ἐννέπειν, ἢ ἀντὶ τοῦ ᾄδειν ἢ ἀντὶ τοῦ λέγειν ἁπλῶς κεῖται. τὸ δὲ ἐξ αὐτῶν ἐνίσπειν καὶ ἐνίσσειν, οὐδέτερον ἐκείνων δηλοῖ, ἀλλ᾽ ἐπίπληξιν καὶ ἄμφω δηλοῦσι, τὴν διὰ λόγων μέντοι αὐτὴν δι᾽ ἐπῶν. Ὅτι τὸ πολύτροπον, ταὐτόν ἐστι τῷ, εὐκίνητον, ποικίλον. πολύμητιν. πολύνουν. ἐπιχειρηματικόν. πολύβουλον. πολύστροφον. οὐκ ἐφ᾽ ἑνὸς ἑστῶτα οἷα γεγραμμένην εἰκόνα. τρεπόμενον δὲ πολ-

λὰς

λὰς ὁδοὺς βουλευμάτων ὡς Ὀδυσσεῖ πρέπει, τῷ πολυμηχάνῳ, τῷ παντοίοις δόλοις κεκοσμημένῳ καθά φησιν ὁ ποιητής. ὡς τόγε μὴ οὕτω πολύτροπον, ἀλλὰ στρόφιον κατὰ τὴν κωμῳδίαν, καὶ ὡς οἱ μετ' Ὅμηρον σκώπτουσι πολύτροπον, κακίζει ὁ ποιητὴς ἐν οἷς φασὶ ἐχθρὸν ἄνδρα ὃς ἕτερον μὲν κεύθει ἐν φρεσὶν ἄλλο δὲ βάζει. πολύτροπος οὖν, ὁ διὰ πολλὴν ἐμπειρίαν πολύφρων ὡς ὁ ποιητὴς μετ' ὀλίγα ἐρεῖ. καὶ ὡς εἴποι τις ἂν ὕστερον, ποικιλόφρων. ἔτι δὲ πολλὰς ὡς ἐρρέθη τροπὰς βουλευμάτων μεταποιούμενος, οὐ μὴν ὁ πρὸς πολλὰ ἤτοι μεταβαλλόμενος καὶ οἷα πολύπους εἰς πᾶν, ἢ χαμαιλέων τὸ ζῷον. τοιοῦτον γὰρ οὐκ οἶδε τὸν ἥρωα ὁ ποιητής. ὡς τοῦτο δ' ἂν λέγοι πολύτροπον, τὸ πολυειδὲς καὶ τὰ εἴδη διάφορον. καὶ ὁ τὰ μετ' Ὅμηρον δὲ γράψας, τὴν λέξιν ταύτην ἐπὶ ποικιλίας νοεῖ ὡς ὅτε εἶπε αἶγας πολυτρόπους. καὶ ἐπὶ δόλου. ἐν οἷς λέγει ὑπὸ δρόπεα πολύτροπον. καὶ ὁ κίονα δέ που, πολύτροπον τὸν Ὀδυσσέα καλεῖ, δόλιον ἢ φρόνιμον βουλόμενος προσειπεῖν.

Ἢ δὲ τὸ πολύτροπον, ἐπαινουμένην ἐνάργειαν τινὰ καὶ πολυειδῆ ἐνέργειαν, δηλοῖ ἢ τὸ παρὰ χελιδόνος λεχθὲν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ λέγειν. τὸ, τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνήν. ἐν τῷ φ, τροπῶσα πολυηχέα φωνήν, πολύτροπον εἰς ᾠδὴν τὴν ἀηδόνα φασίν. Ἰστέον δὲ ὅτι ὅμως καὶ πολύτροπον τὸν Ὀδυσσέα γράψαντος, τὸ τῆς ὕστερον σκωπτικῶς παρῳδήσας ἔγραψε τὸ, ἄνδρα μοι ἔννεπε μοῦσα πολύκροτον, ὅπερ ἐστὶ, κακοτεχνῆ καὶ μὴ ἁπλοῦν. δυνατὸν δὲ εἰρῆσθαι ἡ τοιαύτη λέξις, παρὰ τὸ τοῦ κωμικοῦ κρόταλον. ὅθεν καὶ τὸ κροταλίζειν ἐπὶ γέλωτι. Ὅμηρος δὲ τοῦτο γίνεσθαι κρότον τὰ ὅτι ἅρματα κτυπεῖσιν ἀναπεπταμένα, κείμενα κροταλίζειν εἶπεν ἐν τῇ Ἰλιάδι. ὃ δή γε κωμῳδικῷ κροτάλῳ ἴσον δύναται, καὶ τὸ περίτριμμα, ἢ ὁ παιπάλη, ἔτι δὲ τὸ ἀπαιόλημα. ἢ ἡ ἀπαιόλη. οὐκ ἀεὶ δὲ ὅτι ὁ κρούσας ἢ τὸ κροτεῖν κωμῳδοῖς συμβαίνει. ὅτι ἡ ἁπλῶς παιπάλη. καθὰ καὶ τὸ παιπάλημα. ἢ εἰσὶ ταῦτα δῆλα ἐκ τῶν πολλαχοῦ κειμένων.

Ἢ ἐπαινεῖ τὸν Ὀδυσσέα ὡς μάλα πολλὰ πλανηθέντα καὶ πολλῶν ἰδόντα ἀνθρώπων ἄστεα καὶ νόον γνόντα. ὅ ἐστιν, ἦθος. ἔθος. διὰ γὰρ τὸ πλάνης ἴχνη, μέχρι καὶ τῶν ἐσχάτων τῆς ἑσπερίας Ἰβηρίας, ὡς ἱστοροῦσιν οἱ παλαιοί. εἴη ἂν οὖν ὁ Ὀδυσσεὺς διὰ ταῦτα, πολυΐστωρ. πολυειδὴς τὴν ἐμπειρίαν. καὶ ὡς εἴρηται, πολύνους, οἷα τοιαῦτα παθὼν καὶ νοῦν τοσοῦτον θύραθεν δι' ἐπισυναγόμενος. ἐπεὶ καὶ τῶν ἡρώων φρονιμωτάτους οἱ παλαιοὶ ἀπεφαίνοντο, τοὺς ἀποδημήσαντας ἢ πλανηθέντας μακράν. καὶ τοῦ ἐν μεγάλῳ ἐτίθεντο ἐκεῖνοι, πολλῶν ἀνθρώπων ἰδεῖν ἄστεα, καὶ νόον γνῶναι. Ἡρακλῆς οὖν καὶ Διόνυσος κατὰ τὴν ἱστορίαν μακρὰς ἀποδημίας ποιησάμενοι, μεγάλοι ἐδόξαν. σημειωτέον δὲ ὅτι καὶ ὁ Νέστωρ διότι μετάπεμπτος ἦλθε τοῖς Λαπίθαις μακρὰν ὁδόν. σεμνύνεται δὲ ἐν τοῖς ἑξῆς τῇ πλάνῃ, καὶ ὁ Μενέλαος, οὗ ἢ πλάνη τοῦ οἴκου ἀπεζευγμένου. καθάπερ καὶ Ὀδυσσεύς, τὰ καθ' ἑαυτὸν διηγούμενος, ἀλαζὼν τις ὡς ὁ γεωγράφος φησί, πᾶς ὁ πλείω ἑαυτοῦ ἀφηγούμενος. καὶ ἐν Ἰλιάδι καὶ ὁ ποιητὴς παρίζει τὴν ὀξύτητα τῆς βουλῆς, ἐκ τοῦ πολλὴν γῆν ἐπεληλυθέναι. λέγων. ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀΐξῃ νόος ἀνέρος, καὶ τὰ ἑξῆς.

Σημείωσαι δὲ ὅτι πλείω ἐμπειρίαν ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα τῷ Ὀδυσσεῖ ἐπιμαρτύρεται ἤπερ ἐν Ἰλιάδι τῷ Νέστορι. ἐκεῖνος μὲν γὰρ μετάπεμπτος ἀφικνεῖται ὁδὸν τὴν ἐκ τῆς Πύλου εἰς τοὺς Θετταλικοὺς Λαπίθας. Ὀδυσσεὺς δὲ, πολλῶν ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω. πλὴν οὐκ ἐδόκει τοῦ Νέστορος ἦν ὁ Ὀδυσσεὺς ἐν Ἰλιάδι σοφώτερος, ὅτι που τὴν τότε τοιοῦτος, ἀλλὰ μετ' ἄλλοις ἔλασιν, γῆν τε μακρὰν ἐπῆλθε, καὶ πολλὴν ἐμπειρίαν συνήγαγεν. οὐ μόνον πλανηθείς, ἀλλὰ καὶ πολλά. καὶ οὐχ ἁπλῶς πολλά, ἀλλὰ καὶ μάλα πολλά. εἴη δ' ἂν ὅμοιος τῷ Ὀδυσσεῖ, καὶ ὁ παλαιά τε πολλά τε εἰδώς. καὶ ὃς γήραϊ μὲν κυφὸς ἔην, πολλὰ δὲ ᾔδει. οἷς ἀνάπαλιν ἔχει, ὁ ἀνεστραμμένα πολλά τε.

Ὅρα δὲ ὅτι τὸ ἔγνω, αἰτιατικῇ συνέταξεν ἀνομοίως ὤν, γνῶτε ἀλλήλων.

Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι νόον ἐνταῦθα ἐστὶ νοῆσαι, οὐ μόνον τὸ κατὰ νοῦν ἦθος, ἀλλὰ ἐθιμόν τε καὶ νόμιμον ἐν ἔθνεσι, καὶ τὸ κατ' ἄστυ καὶ διαγωγὴν παρ' αὐτοῖς οἷον ἢ ἄλλως φιλίαν καθὸ χαρακτηρίζονται αἰδεῖσθαι τυχὸν ἢ ἀπόλεμοι. πανοῦργοι ἢ ἁπλοῖ. συνετοὶ ἢ εὐήθεις. φιλόξενοι ἢ ἀπάνθρωποι. λόγιοι ἢ ἰδιῶται, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ τοῦ Ὀδυσσέως νοῦ. ἵνα εἴπῃ, ὅτι πολλῶν ἀνθρώπων ὁ Ὀδυσσεὺς ἰδὼν ἄστεα, νόον ἔγνω. τουτέστι μαθών, συνήγαγε νοῦν. καὶ οὕτως ἀπέβη τῇ συχνῇ ἱστορίᾳ πολύνους. καὶ ἐστί πως ὅμοιον τοῦτο κατά γε τὴν φράσιν, πρὸς τὸ, μάλιστα δὲ αὐτὸς ἀνέγνω. ἐνταῦθα δὲ, ἰστέον καὶ ὅτι τὸ μὲν πολλῶν ἀνθρώπων, κυκλολεκτεῖται καθὰ καὶ τὸ, πολλὰ πλάγχθη. καὶ τὸ, πολλὰ ἄλγεα. διωρισμένου γάρ εἰσι ποσοῦ. ὡς καὶ τὸ ἀρσενικὸν αὐτοῦ ἑνικὸν ὁ πολλός. οὗ πληθυντικὸν οἱ πολλοί. τὸ δὲ πολλοὶ γάρ τις ἐστὶ τῶν ἀόριστος οἷα καὶ ἄλλα, ἐν μὲν συνεχεῖ ποσῷ ἐπιλαλεῖται. δηλοῖ δὲ ὅμως καὶ αὐτὸ, πλῆθος μὴ λόγων τεθελητημένων τοῖς κατὰ τὸ κείμενον φησὶ διαστάσεσι. τὸ δὲ πολὺς ἄνθρωπος καὶ εἴ τι τοιοῦτον, οὐ κατὰ ταῦτα λέγεται ποσοῦ δηλωτικόν, ἀλλὰ ποιότητα ἐμφαίνειν δοκεῖ. καὶ ταύτην, ἢ ἐπαινετὴν ὡς τὸ, ὁ πολὺς τὴν θεολογίαν τοῦτο δὲ εἰπεῖν πολύιστος κατὰ τὸ, ὁ περίπυστος ἀριστείδης, ἢ ψεκτὴν ὡς τὸ, οὐ μέγας ἐστί; καὶ σοφὸς ταῦτα ἐρεῖ ἀλλὰ ὁ πολὺς ἄνθρωπος. ἤγουν ὁ χυδαῖος. ὁ ποῖον ἴσως καὶ τὸ, πολλοὶ δέ μιν ἐρύσαντο φορῆσαι. βασιλῆι δὲ κεῖται ἄγαλμα. τοῦτο δὲ ὁ κωμικὸς ἀσφαλέστερον φράσας, τοὺς πολλὰς εἶπεν τοὺς χυδαίως διακειμένους ἄνδρας. οὐχ ἁπλῶς εἰπὼν πολλοὺς ἀλλὰ πολλοὺς τοῦ βολοῦ. ἐκ μεταφορᾶς δηλαδὴ τῶν εὐτελῶν καὶ εὐώνων ἰχθύων.

Ὅτι δὲ τοῖς τοιούτοις ὅλοις πληθυσμός τις ἐμφαίνεται ἀναγκαίως καὶ ὑπὸ τὸ διωρισμένον ἀνάγεται ποσόν, δῆλον τοῖς ἐπιστήσασιν. ὡς δὲ καὶ μικροῖς προσφυὲς τὸ, οἱ πολλοί, ἢ τὸ, οἱ πλέονες, δηλοῖ ὁ εἰπὼν τὸ, ἀπελεύσομαι παρὰ τοὺς πλέονας, ὅ ἐστι θανοῦμαι. πλέονας γάρ, τοὺς τεθνεῶτας ἐκεῖνος ἔφη. Οἷς ὥσπερ ἐν τῇ Ἰλιάδι εἰπὼν μυρία ἀχαιοῖς ἄλγεα ἔθηκε, καὶ πολλὰς ἰφθίμους ψυχὰς ἄϊδι προΐα-

ψαι, ἐνέφηνε τοῖς ἀκροαταῖς ὡς ἐν προεκθέσεως λόγῳ, ὡς ἔσται αὐτῷ ἡ ὕλη τοῦ τῆς ποιήσεως πλατυσμοῦ, τὰ μυρία ἄλγεα καὶ ὁ τῶν πολλῶν θάνατος, ὅπου καὶ νῦν ἐν τῷ, μάλα πολλὰ πλάγχθη καὶ πολλῶν ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα, τρόπον προεκτίθεται δι' οὗ τὴν ποίησιν πλατυνεῖ. ὁ γὰρ πολύπλανος τῆς ὀδυσσέως περίοδος, πλάτος τῇ ποιήσει ἐνδαψιλεύσεται. καὶ ἔστιν ὁ τρόπος, δι' προεκθέσεως. τὸ μέντοι ἄνδρα μοι ἔννεπε, τὸν τῆς ὀδυσσείας σκοπὸν προλαλεῖ. ὡς τὸν τῆς ἰλιάδος, τὸ μῆνιν ἄειδε ἀχιλλέως. Ὅτι λαβὼν ἀφορμὴν κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὁ ποιητὴς ἐκ τοῦ πολύ, ὅπερ ἔγκειται τῇ λέξει τοῦ πολύτροπος, ἐπιμένει τῇ ὁμοιότητι τοῦ ὀνόματος, εἰπών. πολλὰ ἐπλάγχθη. πολλῶν δὲ ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα. πολλὰ δὲ ἔπαθεν ἄλγεα. Τὸ δὲ πλάγχθη ἀναύξητον ὄν, ἐᾶσε προελώνεται ὡς φίλον ὁμήρῳ, χαίροντι μὲν καὶ ταῖς κοιναῖς ῥηματικαῖς αὐξήσεσιν. ἥκιστα δὲ καὶ ταῖς ἀναυξέσι τῶν ῥημάτων κινήσεσιν. οἱ δέ γε ὕστερον ἀττικίζοντες, οὐχ ἁπλῶς αὔξειν τὰ παρῳχημένα οἴδασιν, ἀλλὰ καὶ ἀναδιπλοῦσι τὴν αὔξησιν ἐν πολλοῖς. ὡς δῆλον ἐκ τοῦ ἠνέῳξε καὶ ἠνώχλησεν. ἔτι δὲ καὶ ἐν τῷ ὠνοματοπεποίηται. καὶ ἐκδεδιῄτημένος. καὶ ἄλλων μυρίων ὧν μνεία ἐν τοῖς εἰς τὴν ἰλιάδα γέγονε. τινὲς δέ, καὶ ἄλλως κακοτεχνοῦσιν, αὔξοντες ἐφ' οἷς οὐκ ἐχρῆν. οἷον ἐν τῷ ἤμελλε, καὶ ἠδύνατο, καὶ ἐν τῷ διηκόνησε. τροπῇ γὰρ ἐν τούτοις τοῦ ε εἰς η ἐκ τοῦ ἔμελλεν ἐδύνατο διηκόνησε, ὤγκωσεν εἰς πλέον τὴν συνήθη αὔξησιν. τὸ μέντοι ὤρωρεν, ἑτεροῖόν τι ἐστί. οὐκ αὐξῆσαι αὐτό, ἀλλὰ μεταθέμενον τὴν ἔθιμον ἀττικοῖς παραλήγουσαν τὴν τοῦ ω μεγάλου, εἰς τὴν ἀρχὴν ἔθετο. καὶ ταῦτα μὲν οὕτω. Τὸ δὲ ὡς ἐρρέθη ἐπλάγχθη ἀπὸ τοῦ πλάζω γενόμενον, πλεονασμὸν ἔπαθε τοῦ ν διὰ καλλιφωνίαν καὶ ὄγκον ἤχου. ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ ἀμφασίη ἐγένετο. καὶ ἐπὶ τοῦ ἄμβροτος. καὶ τερψίμβροτος. καὶ τύμπανον. καὶ πίμπλημι. καὶ χρίμπτω. καὶ φαεσίμβροτος. καὶ λίγξε βιός. καὶ ἐπὶ τοῦ λαγχάνω. καὶ λέλογχε. καὶ φυγγάνω. θιγγάνω. ἐρυγγάνω. τυγχάνω. καὶ ἐπὶ ἄλλων πολλῶν, ἑρμηνεία δὲ τοῦ πλάζειν κοινῇ διαλέκτῳ, τὸ πλανᾶν ὃ κατὰ τοὺς παλαιούς, ἀπὸ τοῦ ἄλη γίνεται προσθέσει στοιχείων τοῦ π καὶ λάμβδα. ἢ ἀπὸ τοῦ πλαγιάζειν τῆς ὀρθῆς. ἐξ αὐτοῦ δέ, ὁ πλάνης καὶ ὁ πλανήτης, ἔτι δὲ καὶ ὁ πλάνος. τέχνην αὐτὸς ἔχων τινὰ καὶ τὸ ἀποπλανᾶν τοὺς θεωμένους. ὁποῖοι, κεφαλαιόδωρός τις καὶ πανταλέων, ἔτι δὲ καὶ ματρέας ὁ ἀλεξανδρεύς. ὃς κατὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀθηναίου, ἔλεγε πρὸς αἴνιγμα, θηρίον τρέφειν ὅπερ αὐτὸ ἑαυτὸ ἐσθίει. ὡς καὶ ζητεῖσθαί φασι μέχρι τοῦ νῦν, τὸ ματρέου θηρίον. τὸ δέ, ἢ θυμὸν ἴσως ἢ φθόνον δηλοῖ ἢ λύπην ἢ καί τι κομψότερον ἐμπαθές. εἰλῆφθαι δὲ δοκεῖ ὁ ῥηθεὶς τοῦ ματρέου λόγος, ἢ ἐκ τοῦ, ὃν θυμὸν κατέδων, ἢ ἐκ τοῦ πολύποδος ὃς ἑὸν περὶ πόδα τένδει. Ὅτι τὸ ἐπεί, οὐ μόνον σύνδεσμός ἐστιν αἰτιολογικός, ἀλλ' ἐν πολλοῖς καὶ χρονικὸν ἐπίρρημα, ὡς καὶ ἐνταῦθα. ἐπεὶ τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν, ἀντὶ τοῦ ἀφ' οὗ. ὅπερ, ἐξ οὗ φασιν ἐν τῇ ἰλιάδι ἐν τῷ, ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα διαστήτην. Ὅτι τὴν τροίαν ἐνταῦθα ἱερὰν καλεῖ, ὡς καὶ ἐν τῇ α τῆς ἰλιάδος τοῦ ἠετίωνος πόλιν τὴν θήβην. τοῦτο δὲ καὶ ἐπ' ἄλλων ποιεῖ πόλεων. καὶ ζητητέον τὴν αἰτίαν ἐν τοῖς γεγραφεῖσιν ἐκεῖ. ὧδε δέ, καὶ μῦθός τις ὕπεισι. λέγων, ὑπὸ ἀπόλλωνος καὶ ποσειδῶνος κτισθῆναι τὴν ἴλιον. ὅθεν καὶ ἱερὸν πτολίεθρον τροίης, ὡς θεόκτιστον λέγεται. θεραπεία δὲ τοῦ μύθου κατὰ παλαίφατον, ὅτι κειμήλια ποσειδῶνός τε καὶ ἀπόλλωνος, εἰς ἀνοικισμὸν τῆς ἰλίου ὑπὸ λαομέδοντος δεδαπάνηντο. διὸ δοκοῦσι, τρόπον τινὰ θεμελιῶσαι ὁ ποσειδῶν καὶ ὁ ἀπόλλων ἐν τῷ τῆς ἰλίου κτίσματι. τινὲς δὲ οἴονται ὅτι ἀστείως τὸ κοινὸν παντὸς κτίσματος, ὁ μῦθος διὰ σεμνότητα τῇ τροίᾳ ἐξιδιώσει. παντὶ μὲν γὰρ τειχίσματι καὶ ἁπλῶς οἰκοδομήματι, χρεία ποσειδῶνός τε ἤγουν ὑγρότητος δίχα ἧς ὁ τίτανος ἢ ὁ πηλὸς ἁρμόσει τοὺς λίθους, καὶ ἀπόλλωνος ἤτοι θερμότητος ἡλιακῆς τῆς ἐν τῷ πυρίζοντι, ὡς ἂν ἐξικμαζόμενον συμπαγείη τὸ κτιζόμενον. ἡ δὲ μυθολογία, τὸ κοινὸν τοῦτο, τῇ τροίᾳ κατ' ἐξαίρετον ἰδιαζόντως ἀπένειμε. περίφρασις δέ ἐστι τό, τροίης πτολίεθρον. ἀντὶ τοῦ τροία. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τό, τροίης πτολίεθρον ἔπερσεν, ἀρχή ἐστι τῆς τοῦ πτολιπόρθου ὀδυσσέως ἐπιθέσεως. διὰ γὰρ ταύτην ἐκεῖνος πτολίπορθος ἐπωνόμασται.

Ὅτι δὲ αὐτὸς εἷλε τὴν τροίαν διὰ τῆς τοῦ δουρείου ἵππου μηχανῆς, δῆλον. ἐρεῖ γὰρ ὁ ποιητής. σῇ δ' ἥλω βουλῇ πόλις πριάμοιο. Ὅτι πόντος κυρίως τε καὶ κοινῶς, πᾶν πέλαγος. ὡς δηλοῖ κἀνταῦθα τό, πολλὰ δ' ὅγ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα. ἰδίως δέ, πόντος παρὰ τοῖς ὕστερον, καὶ ὁ εὔξεινος. ἐκ πολλῶν αὐτοὺς τοὺς ἕλληνας διὰ τὸ ἐκπεπτοῆσθαι. διό φασι τοὺς ποντικοὺς ἀνθρώπους ἔλεγον ὕπνου φαίνονται, ἐκ τοῦ πολλοῦ ἄχους πόντου. ὡς ὕπερ ἔλεγον ἐξ ἀλίθρου. Ὅτι προσφυὲς εἰπεῖν ἐπὶ ἀνθρώπου πολυπλάνους καὶ περιοδεύοντος, τό, μάλα πολλὰ πλάγχθη. πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω. ἴσως δὲ καὶ τὰ ἑξῆς. μάρτυς δὲ ὁ παρῳδὸς ἐξ ὁμήρου λαβών, ἔφη ἐπὶ δείπνου τό, δεῖπνά μοι ἔννεπε μοῦσα πολύτροφα καὶ μάλα πολλά. καὶ ἑξῆς ὡς ἐκεῖνος ἐπελέξατο. ἐν οἷς μέμνηται καὶ παρασίτου ὃς σχεδόθεν ἦν φησι πεινῶντι λάρῳ ὄρνιθι ἐοικώς. νῆστις. ἀλλοτρίων εὖ εἰδὼς δειπνοσυνάων. λέγει δ' ἐν τούτοις ἐκεῖνος καὶ τοὺς ἐχίνους, καρηκομόωντας ἀκάνθαις. καὶ τὴν τρίγλην, μιλτοπάρῃον. λάρῳ δ' ἐκεῖνος εἴκασε τὸν παράσιτον, διὰ τὸ πληστεύεσθαι οἷς ἀπληστεύεται. ὡς ἀπὸ τοῦ λαρινεύεσθαι ὅ ἐστι σιτίζεσθαι κατὰ σώφρονα ὡς παρασημειοῦται ἀθήναιος. ὅθεν καὶ βόες λαρινοί φασιν ὥσπερ καὶ σύες. αὐτοὶ δὲ καὶ ἄλλως καλοῦνται λαρινοί, ἢ ἀπὸ λαρίνης ἠπειρωτικῆς κώμης, ἢ ἀπό τινος λαρίνου βουκολοῦντος αὐτάς. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. Τὸ δὲ ἴδεν, ἀόριστός ἐστι δεύτερος. ἐξ οὗ καὶ τὸ ἰδεῖν ἀπαρέμφατον. καὶ ἰδὼν μετοχή. ἄστυ δὲ κοινῶς μέν, πᾶσα πόλις. ὅ-

θεν

θεν καὶ ἀστεῖος κυρίως ἀνὴρ, ὁ ἐξ ἄστεος καὶ μὴ ἀγρότης. ἀττικοὶ δὲ, ἰδίως οὕτω τὰς ἀθήνας ὠνόμαζον, κατά τι ἐξαίρετον. ὥσπερ καὶ οἱ ἀλεξανδρεῖς, πόλιν ἐξαιρέτως τὴν ἀλεξάνδρειαν. ἔλεγον οὖν οἱ ἀθηναῖοι, καὶ ἀστοὺς καὶ ἀστὰς ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας, τοὺς ἐξ ἀθηνῶν. καὶ ἀστὴν ἐλαίαν, τὴν ἐκεῖθεν. καὶ μάλιστα τὴν ἐξ ἀκροπόλεως τὴν καὶ ἱεράν. Ὅτι τὸ ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἑταίρων ὅ ἐστιν ἀντικαταλλασσόμενος, ἀπὸ μέρους εἴληπται τῶν πάλαι περιτιθέντων ζώων τοῖς συναλλάγμασι, τουτέστιν ἀπὸ τῶν ἀρνῶν, οἷος εἴδους τῶν τετραπόδων ἀφ' ὧν καὶ σοφοκλῆς ἄρνειον φόνον λέγει τὸν τῆς λείας ἁπάσης τῆς συμμίκτου καὶ ὁ ποιητὴς τὸν θυέστην ἐν ἰλιάδι, πολύαρνα ἔφη ἀντὶ τοῦ πολυθρέμμονα. ἔστι δὲ κυρίως μὲν ἄρνυσθαι, τὸ, ἄρνα διδόντα ὡς ἐν καταλλαγῇ, ἀντιλαμβάνειν τι ἕτερον χρήσιμον. καταχρηστικῶς δὲ, καὶ τὸ ἁπλῶς ἀντικαταλλάσσεσθαι. ὥσπερ δὲ ἀπὸ τῶν ἀρνῶν τὸ ἄρνυσθαι εἴληπται, οὕτω καὶ ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς ζώοις πώλων, εἴρηται τὸ πωλεῖν. ἀρέσκει δέ τισι καὶ ἀπὸ τῶν ὄνων κατὰ ἔκτασιν τῆς χρήσεως, τὸ ὠνεῖσθαι παρῆχθαι. Ὅτι δὲ τίμια ἦσαν τὰ θρέμματα καὶ ἐν αὐτοῖς οἱ παλαιοὶ τὴν κατὰ βίους εἶχον εὐθένησιν, δῆλον ἐκ τῶν ἱστοριῶν. διὸ καὶ τὴν περιουσίαν, πρόβασιν ἔλεγον διὰ τὸ ἐν ζώοις περιουσιάζεσθαι τοῖς αὐτόθεν δυναμένοις προβαίνειν. ὥσπερ δὲ τὸ ἄρνυσθαι ἀπὸ τῶν ἀρνῶν καὶ τὸ πωλεῖν ἐκ τῶν πώλων καὶ τὸ ὠνεῖσθαι ἀπὸ τῶν ὄνων ὡς ἐκ μέρους τὸ πᾶν, οὕτω καὶ τῶν γυναικῶν αἱ πολυώνητοι, ἀλφεσίβοιαι ἀπὸ τῶν βοῶν, εἴδους ἄλλου τετραπόδων. ἀφ' ὧν καὶ σταθμοί τινες τιμημάτων εἰσίν. τὸ τεσσαράβοιον. τὸ δωδεκάβοιον. τὸ ἐννεάβοιον τὸ ἑκατόμβοιον. καὶ ὁ θηβαϊκὸς δέ που πολύμηλος, μήλων κτήσει λέγεται τῶν τοῦ οἰδίποδος. ἔνθα νοεῖται ἀπὸ μέρους τῶν μήλων, τὰ τοῦ οἰδίποδος ἅπαντα πράγματα. ἄλλοι μέντοι τὸ ἀρνύμενος, φασὶν ἀντὶ τοῦ λαμβάνων ἢ περιποιούμενος, ἀπὸ τοῦ αἴρω. τὴν δὲ τούτου παραγωγὴν ζήτει ἐν τῷ ἄλφα τῆς ἰλιάδος ἐν τῷ ἀχνύμενος. τὸ δὲ ἐτυμολογῶν τι περὶ αὐτοῦ ὁ καλὸς ἡρακλείδης, φησὶν ὅτι ἐκ τοῦ δέχω, γίνεται δεχνύω. καὶ δωρικῶς δεχύνω. ἐξ οὗ καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν τοῦ ν, δέχνυμαι. οὕτω καὶ τοῦ ἄχω ἄχομαι, παράγωγον ἀχνύω, ὡς αἴω αἰνύω. δωριεῖς δὲ ἀχύνω φασί. μεταθέσει δὲ ὁμοίᾳ, γίνεται ἄχνυμαι. ὡς εἰκὸς δὲ, οὕτω καὶ τὰ ὅμοια. Ὅτι πολλὰ ἔπαθεν ὀδυσσεὺς τήν τε ψυχὴν ἀρνύμενος ἑαυτῷ, καὶ τοῖς ἑταίροις νόστον. ἐκεῖνο μὲν, ὅτι φίλαυτον καὶ φιλόζωον ἐν τοῖς καιρίοις ὁ σπουδαῖος ἄνθρωπος. τὸ δὲ δεύτερον, ὅτι οὐ περιορᾷ ἐν κινδύνοις τοὺς φίλους ὁ σοφός. Ἰστέον δὲ ὅτι πρώτη ἐνταῦθα παράφρασις τοῦ ποιητοῦ, ἐν τῷ, ἥν τε ψυχὴν, ἤγουν ἰδίαν. ὅπερ ἀνωτέρω ἔφη ὃν κατὰ θυμόν. λέγει δὲ καὶ ὡς ἐρρύσατο ἂν ἐκείνους, εἰ μὴ αὐτῶν σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο νήπιοι, οἳ βόας ὑπερίονος ἠελίοιο κατήσθιον. τίνες δὲ οἱ τοῦ ἡλίου βόες καὶ τίς ἡ τοῦ λόγου τούτου ἀλληγορία, εἰρήσεται ὅτι ποῖον ὁ λόγος, ἐν θρινακίᾳ ταῖς τοιαύταις ἐντυχοῦσι. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἑταίρους ὀδυσσέως ἐνταῦθα λέγει κατ' ἐξαίρετον, μόνους τοὺς ἐν τῇ ἐκείνου νηΐ, τεσσαράκοντα ὄντας καὶ τέσσαρας. αὐτοὶ γὰρ καὶ τῶν τοῦ ἡλίου βοῶν ἔφαγον, μόνοι περιλειφθέντες τῷ ὀδυσσεῖ. καὶ αὐτοὶ μόνοι σωθῆναι ἐδύναντο εἰ μὴ ἔφαγον. οἱ δὲ ἄλλοι, ἐν διαφόροις ἢ τρόποις καὶ τόποις, βιαίως προαπολώλασιν ὡς διηγήσεται ὁ ποιητής. Τὸ δὲ σφετέρῃσιν, ἀντωνυμία ἐστὶ τρίτου προσώπου, ἀντὶ τοῦ ταῖς ἐκείνων. καὶ ἀεὶ οὕτω τίθεται. εἰ καὶ ἡσίοδος ἐπὶ δευτέρου αὐτὸ ἔταξεν, ἐν τῷ σφέτερον πατέρα ὑμνεῖσθαι ἀντὶ τοῦ ὑμέτερον. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, αὐτῶν σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν, ἀντὶ συνθέτου κεῖται ἀντωνυμίας, τῆς ἑαυτῶν. ἢ ἀντὶ τοῦ σφῶν αὐτῶν. ὁποίαις μάλιστα χαίρει ὁ ποιητὴς οὐκ ἂν τὰς συνθέτους μὴ εἰδώς. ἀτασθαλία δὲ, οὐ μόνον ἡ ταῖς ἄταις θάλλουσα ἀφροσύνη, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐνθαλίαις εἴτουν εὐωχίαις ἄτη ἐκ παροινίας ὥς φησιν ἀθήναιος. Ὅρα δὲ ὅτι ὥσπερ ἐν τῇ ἰλιάδι, οὕτω καὶ ἐν τῇ ὀδυσσείᾳ τὸ νήπιοι, προαναφωνούμενον, ἐπιτίλεσμα δηλοῖ οὐκ ἀγαθὸν οἷς ἂν ἐπιφωνηθῇ. ὑπερίων δὲ ἥλιος, ἢ πατρωνυμικῶς ὁ κατὰ πίνδαρον ὑπεριονίδης, ἐξ οὗ ὑπεριονίων ὁ τοῦ ὑπερίονος υἱὸς καὶ κατὰ συγκοπὴν ὑπερίων. οὕτω γὰρ αὐτὸν ὁ μῦθος γενεαλογεῖ. ἢ ἐπιθετικῶς, ὁ ὑπὲρ ἡμᾶς ἰών. καὶ ὤφειλεν εἶναι ὑπεριὼν ὀξυτόνως ὡς μετοχικὸν ὄνομα. μετέπεσε δὲ διὰ ἀποφυγὴν συνεμπτώσεως, εἰς καθαρὸν ὄνομα. ὁποῖον καὶ τὸ ἀμφίων καὶ τὰ τοιαῦτα. οὕτω δὲ καὶ ἐκ τῆς ἐλθὼν μετοχῆς. ἐλέλθων βαρύτονον παρὰ ἡροδότῳ κύριον ὄνομα. Ὅτι ὅμηρος μὲν, ἦμαρ νόσιμον τὸ τῆς οἴκαδε ὑποστροφῆς λέγει. οἱ δὲ μεθ' ὅμηρον, καὶ βρῶμα φασὶ νόσιμον, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. καὶ νόστον δὲ, τὴν ἡδύτητα, διὰ τὸ ἡδὺ τοῦ ὁμηρικοῦ νόστου. ὅθεν καὶ εὔνοστος, φαῦλον φασὶν ἄγαλμα πάνυ παρὰ τοῖς μύλωσιν. ἢ ὡς ἐν ἑτέρῳ ῥητορικῷ λεξικῷ κεῖται, εὔνοστος, θεὸς ἐπιμύλιος, δοκοῦσα ἐφορᾶν τὸ μέτρον τῶν ἀλεύρων. Ὅτι ἐν ἰλιάδι μὲν αὐτὸς ὁ ποιητὴς ἐν προοιμίοις ὁρίζει πόθεν ἀρκτέον τὴν μοῦσαν, ὅτι δηλαδὴ ἀπὸ τῆς ἀχιλλέως μήνιδος, διὰ τὸ ἀόριστον ἐκεῖ τοῦ σκοποῦ τῆς ὑποθέσεως. ἐνταῦθα δὲ διὰ τὸ πάνυ πολλὰ πάθη τῆς πλάνης, τῇ μούσῃ ἀνατίθησι τὸ ἄρξασθαι ὅθεν ἂν αὐτὴ ἐκ τῶν πολλῶν βούλοιτο, εἰπών. τῶν ἁμόθεν γε θεὰ θύγατερ διὸς εἰπὲ καὶ ἡμῖν. ὡς ἂν εἴη καὶ οὕτω ποικίλος ἐν τῷ τῶν προοιμίων ἑκατέρων σχηματισμῷ. κατὰ δὲ ἀλληγορίαν, τῇ ἑαυτοῦ γνώσει τὸ πᾶν ἀνατίθησιν. ἣν μοῦσαν μὲν, συνήθως ὀνομάζει, ὡς ζητητικὴν ἐκ τοῦ μῶ τὸ ζητῶ. θεὰν δὲ, διὰ τὸ ὀξὺ καὶ ταχὺ, ὡς ἀπὸ τοῦ θέειν. θυγατέρα δὲ διὸς, ὡς νοὸς προβολὴν καὶ ἐνέργειαν, ζεὺς γὰρ ὁ νοῦς. Σημείωσαι δὲ κἀνταῦθα ὡς καὶ ἐν τῇ ἰλιάδι, τὴν προσωπικὴν σύστασιν καθ' ἣν ὁ ποιητὴς ἑαυτῷ ὡς πάνυ λόγον συνιστᾷ. ὡς γὰρ ὁ πλατωνίζων ἢ δημοσθενίζων φάμενος ἐμφαίνει θαῤῥεῖν σοφὸς εἶναι

κατὰ Πλάτωνα ἢ Δημοσθένην, οὕτω καὶ ὁ ποιητὴς προκαλινδούμενος ἀεὶ δὴ ἢ εἰπεῖν, ἐνδιάζεσθαι δὴ τοῖς λόγοις οὐκ ἀφῆκε. Τὸ δὲ ἀμόθεν, δηλοῖ μὲν τὸ ποθὲν καὶ ἀπό τινος ὁδός, σχηματίζεται δὲ οὕτως. ἀμὸς λέγεται ὁ εἷς ἢ ὁ τὶς, ἰωνικῶς ὥς τι καὶ δωρικῶς. ἐξ οὗ ἀμόθεν μὲν, τὸ ποθὲν καὶ ἀπό τινος ἑνός. οὐδαμόθεν δὲ, τὸ οὐδέποθεν. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι πολλαὶ κινήσεις ἐκ τοῦ τοιούτου ἀμός. ἔστι γὰρ ἐξ αὐτοῦ κατὰ ἀπόφασιν ἄλλη τις εὐθεῖα, ὁ οὐδαμός. ὃ ταυτόν ἐστι τῷ οὐδεὶς. ἀφ' οὗ παρ' Ἡροδότῳ τὸ οὐδαμοί, εὐθεῖα πληθυντική. ἀντὶ τοῦ οὐδέ τινες. καὶ θηλυκὸν οὐδαμάς. ὅθεν γενικὴ, πρὸς οὐδαμῶν ἀνθρώπων. ἐξ οὗ ἐπίρρημα μεσότητος τὸ οὐδαμῶς, ἀντὶ τοῦ κατ' οὐδένα τινὰ τρόπον. ἀφ' οὗ τὸ οὐδαμῆ. οἷς ἰσοδύναμα, τὸ μηδαμῶς καὶ τὸ μηδαμῆ καὶ ταῦτα μὲν ἐκ τοῦ οὐδαμὸς ἀρρήτου ἀπλοῦ συνθέτου ἀρσενικοῦ ὀνόματος. ἐκ δὲ τοῦ ἀμὸς πρωτοτύπου καὶ ἐκ τῆς πληθυντικῆς αὐτοῦ γενικῆς, τὸ ἀμῶς ἐπίρρημα γίνεται, ὅ ἐστι μετρικῶς. ὥσπερ δὲ οὐδαμῶς οὐδαμῆ. καὶ μηδαμῶς μηδαμῆ καὶ πῶς πῆ. καὶ πάντως πάντη. καὶ ἄλλως ἄλλῃ, οὕτως ἐκ τοῦ ἀμῶς γίνεται ἀμῆ. ἐκ δὲ τούτων τῶν δύο ἤγουν ἐκ τοῦ ἀμῶς καὶ τοῦ ἀμῆ, κατὰ πρόσληψιν δηλαδὴ συνδετικῆς παραπληρώσεως, συντίθεται τὸ ἀμωσγέπως. καὶ τὸ ἀμηγέπη. τουτέστιν ἐπ' ὀλίγον, μετρικῶς. κατὰ ἕνα τινὰ τρόπον. διό. ἀμωσγέπως ἥψατο λόγου. ἀμηγέπη ἐφιλοσόφησεν ἀντὶ τοῦ κατά τι καὶ ἐπὶ βραχὺ καὶ μετρικῶς. καὶ ὡς εἰπεῖν ἀμόθεν. διὸ καὶ ὁ σοφὸς Θρᾷξ Δημοσθένης ἐν οἷς παράφρασιν τὴν ὀδύσσειαν, τὸ ἀμόθεν, ἀμηγέπη ἑρμήνευσε. Τὸ δὲ καὶ ἡμῖν, ἢ παρέλκον ἔχει τὸ καί, καθὰ πολλαχοῦ γίνεται, ἢ διὰ τὸ μέλλον εἴρηται. ὡς εἰκὸς ὄν, πολλοὺς μεθ' Ὅμηρον ἐγχειρήσειν τοιούτῳ ἔργῳ. ἴσως δὲ καὶ διὰ τὸ παρῳχημένον, εἴτις ἀναπολεῖ τὴν προεκτεθειμένην ἱστορίαν, ὅτι δηλαδὴ Αἰγύπτιόθεν ἔλαβε τὴς ποιήσεως τὰ ὁμήρῳ ὡς πρὸ ὀλίγου ἐγράφη. ἵνα λέγῃ ὅτι ὡς ἑτέροις φθάσασα εἶπας, εἰπὲ καὶ ἡμῖν.

Ὅτι τὸ ἔνθα οὐ μόνον τοπικόν ἐστιν ἀλλὰ καὶ χρονικὸν ὡς τὸ, ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ὅσοι φύγον αἰπὺν ὄλεθρον, ἀντὶ τοῦ τότε. καὶ, οὐδ' ἔνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων. Ὅρα δὲ τὸ, πάντες ὅσοι φύγον. ὥσπερ ὅμοιον παρὰ Λυκόφρονι, τὸ, λέξω τὰ πάντα νητρεκῶς, ὅσα θυμῷ ἔχω. Ὅτι τὸ εἰς οἶκον, ἀττικοὶ μὲν, οἴκοι φασὶν ἐπιρρηματικῶς κατὰ ἔλλειψιν. τὸ γὰρ ἐντελὲς, ἔνθα εἰσὶν οἱ οἶκοι. ποιηταὶ δὲ, οἴκονδε φασί. τὸ δὲ κοινότερον ἀπ' αὐτοῦ, οἴκαδε. ὡς φυγάνδε φύγαδε. περὶ ὧν καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν ἰλιάδα εἴρηται. Ὅτι οὐδὲ ἐνταῦθα τὴν ἀρχὴν τῆς τοῦ ὀδυσσέως πλάνης, ἀρχὰς τῆς ἑαυτοῦ ποιήσεως Ὅμηρος τίθεται. ἀλλ' ὥσπερ ἐν τῇ ἰλιάδι, οὕτω καὶ νῦν ἀπὸ τῆς ἐγγὺς τοῦ τέλους ἄρχεται. ἡ γὰρ Καλυψὼ ἀφ' ἧς ποιεῖται ἡ μοῦσα τοῦ λόγου τὴν καταρχὴν, κατάντημα γέγονε τῆς πλάνης τοῦ ὀδυσσέως. εἰς αὐτὴν γὰρ ἐσώθη καταντήσας

Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ὅσοι φύγον αἰπὺν ὄλεθρον
Οἴκοι ἔσαν, πόλεμόν τε πεφευγότες ἠδὲ θάλασσαν.
Τὸν δ' οἶον νόστου κεχρημένον ἠδὲ γυναικὸς
Νύμφη πότνι' ἔρυκε Καλυψὼ δῖα θεάων
Ἐν σπέσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε περιπλομένων ἐνιαυτῶν,
Τῷ οἱ ἐπεκλώσαντο θεοὶ οἶκόνδε νέεσθαι,
Εἰς Ἰθάκην, οὐδ' ἔνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων
Καὶ μετ' οἷσι φίλοισι. θεοὶ δ' ἐλέαιρον ἅπαντες,
Νόσφι Ποσειδάωνος· ὁ δ' ἀσπερχὲς μενέαινεν
Ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ, πάρος ἣν γαῖαν ἱκέσθαι.
Ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἐόντας,
Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαίαται ἔσχατοι ἀνδρῶν.
Οἱ μὲν δυσομένου Ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος.
Ἀντιόων ταύρων τε καὶ ἀρνειῶν ἑκατόμβης.
Ἔνθ' ὅγε τέρπετο δαιτὶ παρήμενος. οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Ζηνὸς ἐνὶ μεγάροισιν Ὀλυμπίου ἀθρόοι ἦσαν.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Αἰγίσθοιο,
Τόν ῥ' Ἀγαμεμνονίδης τηλεκλυτὸς ἔκταν' Ὀρέστης.
Τοῦ ὅγ' ἐπιμνησθεὶς, ἔπε' ἀθανάτοισι μετηύδα.

λωτίζων δὴ ἐπὶ τῷ πρότερον. τὴν μέντοι ἀρχὴν τῆς τοῦ ὀδυσσέως πλάνης, εὑρήσεις ἐν τῇ ἐ ῥαψῳδίᾳ ἐν τῷ, ἰλιόθεν με φέρων ἄνεμος κικόνεσσι πέλασσεν. ἐκεῖθεν γὰρ ὀδυσσεὺς εἰς πλάνην ἐξώκειλεν. Ὅτι δύο ταῦτα λέγει ὁ ποιητὴς δι' ὧν πόθου μάλιστα ἔτυχεν ὁ ὀδυσσεύς, τήν τε πατρίδα καὶ τὴν σώφρονα γυναῖκα. φησὶ γάρ. νόστου κεχρημένον ἠδὲ γυναικός. οἵα δὲ ἡ τοῦ ὀδυσσέως καὶ τῆς πηνελόπης ἀναγωγὴ ἤτοι ἀλληγορία, ἐν τοῖς ἑξῆς ῥηθήσεται. Ὅρα δὲ ὅτι ἄλλως χρῆται ὁ ποιητὴς τῇ τε σημασίᾳ καὶ τῇ συντάξει τοῦ κεχρημένος, ἤπερ ἡμεῖς. ἡμεῖς μὲν γὰρ, χρᾶσθαι φαμὲν, τὸ μεταχειρίζεσθαι, καὶ δοτικῇ πτώσει συντάσσομεν. Ὅμηρος δὲ, τὸν χρῄζοντα κεχρημένον

νον λέγει, καὶ γενικῇ συντάσσει τὴν λέξιν. ἀπὸ τοῦ χρείζω ἢ χρήζω κεκινηθεῖσαν κατὰ ἔλλειψιν τοῦ σίγμα. Ορα δὲ καὶ τὸ γυναικὸς ἀστέως λεχθὲν πρὸς τὸ ἐφεξῆς, ὁ μὲν γὰρ κεχρημένος ἦν γυναικός. καλυψὼ μὲν, ἐπὶ τῶν ἐναπαρμοίων τῇ γῇ καὶ τοῖς φυτοῖς καὶ τοῖς νάμασι φυσικῶν δυνάμεων τίθεται, δι' ὧν αἱ τῶν καρπῶν πλοῦτοι αἱ καιρῶν γίνονται, κατὰ τὸ νέον φαινομέναι, ὅτι καὶ τὸ ἔαρ. ὅθεν καὶ ἡ νύμφη συντίθεται. διονεὶ νέον φὰ καὶ αἰολικῶς νύμφα. ὁ δὲ μῦθος, καὶ δαιμόνιά τινα νύμφας φησὶ, γεωχαρῆ καὶ σωματικώτερα, ἃς καὶ ἐν Ἰλιάδι ἐρρέθη. ὁποῖαί εἰσιν αἱ νηΐδες. καὶ ἁμαδρυάδες. καὶ ἀμαμελίδες. καὶ ὀρεστιάδες. καὶ λειμωνιάδες αἱ μυθικαί. τοιαύτη τις καὶ ἡ καλυψὼ κατὰ τὸν μῦθον. ἀλλὰ δὴ καὶ ἡ κίρκη. ἃς καὶ αὐδηέσσας ὁ ποιητὴς ἐρεῖ. ὅ ἐστιν, ἀνθρωπίνῃ καὶ τῇ κάτω καὶ καθ' ἡμᾶς χρωμένας φωνῇ. τοῦτο γὰρ ἡ αὐδή. καὶ αἱ καθ' ἡμᾶς δὲ νύμφαι, ἐξ ὁμοιότητος τῶν τοιούτων νυμφῶν, τὴν ἐπωνυμίαν εἰλήφασι. καὶ αὗται γὰρ τὰ περὶ θαλαμευόμεναι, νέον φαίνονται ὅτι τὸ τῆς ἡλικίας ἐκ τοῦ παιδὸς ἐπανθεῖ, ὅτι μέντοι οὐ μυθικαὶ νύμφαι εἰσὶν ἡ καλυψὼ καὶ ἡ κίρκη, ἐκ τῶν ἱστορικῶν δῆλόν ἐστιν. ἢ καὶ ὁ ποιητὴς διὰ τὸ τεχνικὸν, ἄλλως μυθολογεῖ τὰ περὶ αὐτῶν. δῆλον δὲ ὅτι, καὶ συγγενική ποτε λέξις ἐστὶ τὸ νύμφα. ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, νύμφα φίλη.

Οτι τὸ δῖα ἡ ἐνδοξοτάτη, διὰ τὸν δῖα συντάσσεται ὑπερθετικῶς μετὰ γενικῆς. ἐπεὶ γὰρ ὑπερέχειν πάντων ἐδόκει ὁ ζεὺς, διὰ τοῦτο καὶ τὸ δῖος καὶ τὸ δῖα ἐκ τοῦ διὸς γενικῆς γινόμενα, ὑπερθετικὴν σύνταξιν ἔχουσιν ὡς καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι πλατύτερον γέγραπται. Ιστέον δὲ ὅτι διὰ τὸ ὡς ἐρρέθη ὑπεροχικὸν τοῦ διὸς, οὐ μόνον μέγαν ὁ ποιητὴς αὐτὸν λέγει ὡς ἐν τῷ, διὸς μεγάλου ἐνιαυτοί, καὶ, διὸς μεγάλοιο ἕκητι, εἰ καὶ κατ' ἄλλον λόγον μείζων ὁ κρόνος κατὰ τὴν αὐτοῦ ὥς φασι σφαῖραν, ἀλλὰ καὶ ἐπλήθυναν αὐτὸν κατὰ τὴν κλίσιν οἱ μεθ' Ὅμηρον, ὡς αἴλιος διονύσιος ἱστορεῖ. δίας γάρ φησι τὸ πληθυντικὸν τοῦ διὸς. καὶ δράμα οὕτως ἐπιγέγραπται. καὶ αἱ ἐφεξῆς πτώσεις, διῶν. καὶ διοί. καὶ δίας.

Ἐπιστέον ὅτι κατὰ τὸ δῖος οὐ παράγει σύγκρισιν ἢ ὑπέρθεσιν διὰ τὸ φύσει τῆς λέξεως ὑπεροχικὸν, οὐδεὶς γὰρ λέγει διότερος ἢ διότατος. οὕτως οὐδὲ τὸ ἀγαθὸς, διὰ τὴν ἐν αὐτῷ τοῦ ἄγαν ἐπίτασιν. φασὶ γοῦν αἴλιος διονύσιος, ὅτι ἀγαθώτερος καὶ ἀγαθώτατος, παρ' οὐδενὶ τῶν ἑλλήνων κεῖται.

Οτι τὸ γλαφυρὸν κυρίως μὲν, ἐπὶ γεγλυμμένου κοιλότητος, οἵας οἱ λιθοξόοι καὶ οἱ ξοανογλύφοι ἐντυποῦσι, παρὰ τὸ γλάφω τὸ κοιλαίνω γενόμενον, περὶ οὗ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα ῥηθήσεται. ἐπὶ δὲ σπηλαίου, μεταφορικῶς λέγεται καὶ ἐπὶ νεὼς, διὰ τὸ ἁπλῶς κοῖλον ὃ καὶ τοῖς γλαφομένοις παρέπεται. ἤδη δὲ ἡ λέξις μετῆκται καὶ ἐπὶ νοημάτων. καὶ λέγεται καὶ νοήματα γλαφυρὰ, τὰ ἔχοντά τι βαθὺ, πλὴν μετὰ καὶ χάριτος καὶ διαφανείας τινὸς καὶ λαμπρότητος, ὡς μὴ τὸ αἰνίττεσθαι διὰ τὸ βάθος σκοτεινά. εἰ δὲ καὶ ἐκείνου στόμα γλαφυρὸν ἀκούσεις σοφιστοῦ λέγοντος, ἐντεῦθεν ἔσωθεν νόει μετῳκίσθαι τὴν λέξιν. ἀλλὰ καὶ ὅτε τις λέγει φρένας τὰ λεῖα γεγλαφυρὸν, διὰ τὸ ἐπικυρτοῦσθαι τὰς σάχνας τοῦτο λέγει, καὶ γίνεσθαί τινα οὕτω ὑπ' ἐκείνοις κοιλότητα.

Οτι δοκεῖ μὲν ἀδιάφορα εἶναι ὁ πόσις τι καὶ ὁ ἀνὴρ, σοφοκλῆς δὲ ἐν τραχινίαις, ἐμφαίνει διαφοράν τινα τῶν λέξεων τούτων ἔνθα δίδωσιν ἡ ὑπέρακμος δηιάνειρα, μή ποτε ὁ ἡρακλῆς, αὐτῆς μὲν ᾖ πόσις, τῆς δὲ νεωτέρας ἰόλης ἀνήρ. παρωνόμασται δὲ ἀπὸ τῆς πόσεως ὁ πόσις ὡς δοκεῖ τοῖς παλαιοῖς, διὰ τὴν σπερματικὴν ὑγρότητα. ὡς καὶ ὁ ἄρσην, ἀπὸ τοῦ ἄρδειν. καὶ ὁ υἱὸς ἀπὸ τοῦ ὕειν. διὸ καὶ τὸ ὀπυίειν, ἐντεῦθεν αὖθις ἐδόκει παράγεσθαι. διονεὶ τὸ δὴ τῆς ὀπῆς ὕειν ὅθεν ὁ υἱός.

Οτι τὸ περιπλομένων ἐνιαυτῶν, ἐκ τοῦ περιπελομένων γίνεται ὅ ἐστι γινομένων ἢ περιπολούντων, κατὰ συγκοπήν.

Οτι δὲ τὸ περιπλομένων καὶ ἐπὶ τοιούτων λέγεται, δηλοῖ τὸ, ἤματα μακρὰ πέλονται. ἐνιαυτὸς δὲ ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι ἐδηλώθη, ὁ μακρὸς χρόνος καὶ διατριβὴν ἔχων πολλήν, παρὰ τὸ ἰαύειν τὸ διατρίβειν. διὸ καὶ ὁ κωμικὸς, ἐπιδεικτικῶς αὐτὸ τίθησιν ἐν τῷ, ἐτῶν χρονίους ἐνιαυτούς. Ιστέον δὲ ὅτι ἀπὸ μὲν τοῦ ἐνιαυτοῦ, τὸ ἀπενιαυτίζειν γίνεται. ἀπὸ δὲ τοῦ ἔτους, ἀμφιετίζεσθαι τὸ κατ' ἔτος περιέρχεσθαι, καὶ ἐπίρρημα δὲ ἐντεῦθεν παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἀμφιετεῖ.

Οτι τὸ ἐπεκλώσαντο θεοί, τροπικῶς ῥηθὲν ὡς ἀπὸ τῶν κλωθομένων νημάτων, εἱρμόν τινα σημαίνει καὶ κύκλον καὶ ἕλιξίν τινα καὶ στροφὴν τῶν ἐν γενέσει πραγμάτων, οὐκ ἐχόντων μένειν ἐπὶ τῶν αὐτῶν. λαμβάνεται δὲ ἡ λέξις, ἐπὶ ἀποβάσει πραγμάτων ἀγαθῶν καὶ μὴ τοιούτων. ἐπικλώθονται γάρ εἰσι φαμὲν, τά τε χρηστὰ καὶ τὰ μὴ τοιαῦτα. αἱ μέντοι κατακλῶθες, ἐοίκασιν ἐπὶ κακοῦ λαμβάνεσθαι. διὸ καὶ βαρείας αὐτὰς ἐπονομάζει ὁ ποιητὴς ἐν τῷ, κλῶθές τε βαρεῖαι. καὶ ὁ τῆς ἐξίωνος δὲ τροχὸς ὧν ἐκεῖνος κατὰ τὸν μῦθον συνδεδεμένος εἰλεῖται, τοιοῦτόν τι παραδηλοῖ. κλώσματος γὰρ στροφῇ ἔοικεν ἡ τοῦ τροχοῦ περιδίνησις.

Οτι δὲ καὶ μοῖρα ἡ κλωθὼ, καὶ ὅτι ἐκεῖθεν ἡ λέξις εἴληπται, οἱ παλαιοὶ δηλοῦσιν.

Οτι εὐφωνίας ἐν πολλοῖς τυγχάνων ὁ ποιητὴς, καὶ ἄλλως μὲν πολλαχοῦ τοῦτο ποιεῖ, ἔστι δὲ ὅτε καὶ διὰ προσθέσεως στοιχείου ἢ ἀφαιρέσεως. προσθέσεως μὲν, ὡς ἐν τῷ σπλάγχνα καὶ τοῖς ὁμοίοις καθὰ προγέγραπται. ἀφαιρέσεως δὲ, ὡς ἐν τῷ πεπυσμένος ἄλλων. πεπυσμένος γὰρ ὀφείλων εἰπεῖν, ἐξέβαλε τὸ ι τῆς διφθόγγου διὰ τὸ εὐφωνότερον. οὕτω καὶ ἐκ τοῦ πεύθω πεύσω πύστις ἡ δι' ἀκοῆς μάθησις. καὶ ἐκ τοῦ κεύθω ἡ κύστις. καὶ ἐκ τοῦ ἐρεύθω, τὸ ἐρυθρὸν καὶ τὸ ἐρύθημα καὶ ἰχθὺς ὁ ἐρυθῖνος, καὶ ἐρυθρόδανον. οὕτω καὶ τὸ ἄφευκτον, ἄφυκτον λέγεται. καὶ τὸ πέπευσμαι πέπυσμαι. καὶ τὸ ψευδρὸν, ψυδρὸν καὶ ψυδρόν. καὶ τὸ ἄπευστον ἄπυστον. καὶ ἐλεύσεις ἤλυσις. καὶ εὔτυκτον εὔτυκτος. καὶ τὸ τετεῦχθαι τετύχθαι. καὶ τὸ νευστάζειν νυστάζειν. οὕτω καὶ ἐκ τοῦ τεύχω τί-

χει. καὶ τὸ γλυκὺ ἐκ τοῦ γλεύκους. ὅθεν καὶ γλεῦξις κατὰ παυσανίαν, οἶνος πολὺ ἕψημα ἔχων, ὃ νῦν φασι σίραιον. ὁ δ' αὐτὸς, καὶ σίραιον οὐδετέρως. ἀέθλους δὲ, σεμνῶς ὁ ποιητὴς εἶπε τοὺς τοῦ ὀδυσσέως πόνους καὶ δῆθεν ἀγῶνας. ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀγωνισμάτων οἶδε τὴν λέξιν κειμένην, πολλαχοῦ φαίνεται. πρός τινα δὲ ἀντίπαλον ἦν ἀεθλεύων ὁ ὀδυσσεύς. ἢ πάντως, πρὸς τὴν ἀντικειμένην αὐτῷ τύχην. οἴοιθε δὲ πρός τινων τὸ ἄεθλον, καὶ ἀντὶ τοῦ μόχθων καὶ πόνων, παρὰ τὸ α στερητικὸν καὶ τὸ ἐθέλειν, ὃς οὐκ ἄν τις ἐθέλοι. Ὅτι ἡ τοῦ ποσειδῶνος ὀργὴ ἣν κατὰ ὀδυσσέως τρέφει ἵνα πέλαγος μύθου πλατὺ, ἀλληγορίας κυάθῳ μετρήσωμεν, δυστυχίαν παραδηλοῖ τοῦ ἥρωος κατὰ θάλασσαν. τὰ γὰρ περὶ γῆν εὖ ἔχων τύχης, δυστυχῶς εἶχε τὰ κατὰ θάλασσαν. καὶ δὴ τοῦτο δοκεῖ ἀσπερχὲς μενεαίνειν αὐτῷ ὁ τῆς θαλάσσης ἐπιστάτης ποσειδῶν. Νέστωρ μέντοι ἐπιτυχὴς τοῦ πλοῦ γενόμενος, οὐ μόνον φίλος ποσειδῶνος λέγεται, ἀλλὰ καὶ εἰς συγγένειαν αὐτῷ ἀναφέρεται παρὰ τοῖς ποιηταῖς οἷα χρώμενος εὐτυχῶς ὡς εἴρηται τὰ εἰς πλοῦν, ὡς ἐν τῷ γάμμα ῥαψῳδίᾳ ἱστορεῖται. ἀσπερχὲς δὲ, κατ' ἐπίτασιν τὸ πολυσπερχὲς καὶ ἐντρεχὲς καὶ πολυσπούδαστον. σοφοκλῆς δὲ αὐτὸ πολυσπερχὲς λέγει. οὗ ἀρσενικὸν ὁ πολυσπερχής. καὶ θηλυκὸν ἡ πολυσπέρχεια. ἐντεῦθεν δὲ καὶ ὁ πολυσπέρχων κύριον στρατηγοῦ ὄνομα.

Ὅτι παρασημειοῦνται οἱ παλαιοὶ τὸν ποιητὴν ἐν μὲν ἰλιάδι, πολλαῖς ἐπαναλήψεσι χρήσασθαι. ἐνταῦθα δὲ, μιᾷ τῇ κατὰ τοὺς αἰθίοπας, ἐν ᾗ φησιν ὅτι αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἐόντας. αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαίαται ἔσχατοι ἀνδρῶν ἤγουν ἀνθρώπων ὡς προδεδήλωται. ὃ φαίνεται καὶ ἐν τῷ, πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. χρῆται δὲ τῇ ἐπαναλήψει ἐνταῦθα. εἰς σύστασιν τοῦ ἔθνους. δεικνύων πάνυ πολλὴν ὡς ῥαθύσει γῆν ἐπέχειν αὐτούς. ἔστι δὲ τὸ μὲν διχθὰ καθὰ καὶ ἐν ἰλιάδι τὸ τριχθὰ καὶ τετραχθὰ, δωρικόν. δωριέων δὲ, ἡ τοῦ θ θέσις ἐν τούτοις ἐπένθεσις. ὡς καὶ ἐν τῷ πενῶ πενέσω πεπόνηκα πέπονα καὶ πλεονασμῷ πέπονθα, πρὸς ἴσα ὁμοιότητα τοῦ πέποιθα. οὕτω δὲ καὶ ἐν τῷ μαλακὸς μαλθακός. καὶ χαμαλὸς χθαμαλός. τινῶν δὲ εἰπόντων τὸ αὐτὸ γίνεσθαι καὶ ἐν τῷ ἔνθα, ὁ ἡρακλείδης οὐκ ἀκούει. δοκεῖ δὲ καὶ ἐκ τοῦ ἔχειν ὅπερ ἐστὶν ὑπέχειν, κοινῶς μὲν, γενέσθαι ἡ καρυσία ὄχη. πρὸς διαστολὴν δὲ δωρικῶς, ἡ τοῦ ποταμοῦ ὄχθη καὶ ἐξ αὐτῆς ὄχθος, ἴσως δὲ, καὶ ὁ μόχθος. ὡς ἐκ τοῦ ὀχλεῖν ὁ μοχλός. ὁμοίως καὶ ἐκ τοῦ ἄχος, τὸ ἄχθος καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. καὶ ἐκ τῆς ὀχῆς δὲ ὅ ἐστι τροφῆς, ὁ παρὰ ἡσιόδῳ εὐοχθεῖν. αὐτὸ δὲ, καὶ ἐκ τοῦ ὄχθου γίνοιτο ἄν. καὶ τοιάδε μὲν καὶ ταῦτα. Τὸ δὲ ἔσχατοι ἀνδρῶν, ἑρμηνευτικόν ἐστι τοῦ, τηλόθι ἐόντας. ὥσπερ πάλιν καὶ τὸ, οἱ μὲν δυσομένου ὑπερίονος, οἱ δὲ ἀνιόντος, διασαφητικόν ἐστι τοῦ διχθὰ μεμερίσθαι αὐτούς. Τὸ δὲ νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ, νῆσος δενδρήεσσα, οὐκ ἐπανάληψις εἶναι δοκεῖ, διότι οὐχ ὁμοιόπτωτα ἔχει. τὰ γὰρ δὴ μιᾶς λέξεως ἐπαναλαμβανόμενα, ταυτότητα δοκεῖ πτώσεως φυλάττειν. καί τοι ἐν τῇ ἰλιάδι, πολλαὶ εἰσὶν ἐπαναλήψεις ἀνομοιόπτωτοι. διὸ καὶ αὐτὸ εἴη ἂν τάχα ἐπανάληψίς τις. ῥηθήσεται δὲ καὶ μετ' ὀλίγα περὶ αὐτοῦ.

Ἐνταῦθα δὲ ὅρα ὡς ἐπιτηδὲς ὁ ποιητὴς ἄρτι ἐκτοπίζει τὸν ποσειδῶνα εἰς τοὺς αἰθίοπας, ἵνα πιθανῶς ἐξαγάγῃ τὸν ὀδυσσέα τῆς νήσου τῆς καλυψοῦς, μακρὰν ἀποδημοῦντος καὶ εὐωχουμένου τοῦ ποσειδῶνος ὃς ἐμενέαινε τῷ ὀδυσσεῖ. δεισιδαίμονες δὲ ὡς εἰκὸς οἱ αἰθίοπες. διὸ καὶ ἐν ἰλιάδι ὁ ζεὺς καὶ οἱ περὶ αὐτὸν, εἰς ἀμύμονας αἰθιοπῆας ἔβησαν, καὶ πολλὰς ἡμέρας διήγαγον. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, τοὶ δεδαίαται, ἀντὶ τοῦ οἳ μεμερισμένοι εἰσὶ, δωρίδι καὶ ἰάδι μεμίκται διαλέκτῳ. καὶ ἔστιν ἰωνικὸν μὲν, τὸ δεδαίαται κατὰ κανόνα δεδηλωμένον ἐν ἰλιάδι. δωρικὸν δὲ, τὸ τοί. οὗ νοητὴ μὲν, ἄρρητος δὲ εὐθεῖα, τός. ὅθεν ἐκβολῇ μὲν τοῦ ταυ, ὅς, τὸ κοινόν. ἀποβολῇ δὲ καὶ τοῦ σίγμα, ὅ. μετὰ σφοδρᾶς δηλαδὴ τονικῆς κρούσεως. καὶ εἰσὶν ἄμφω, ἀντωνυμικὰ ἄρθρα. οἷον. ὃς θαλάσσης βένθεα οἶδε. καὶ, ὃ γὰρ βασιλῆϊ χολωθείς. ἀνευθείσης δὲ τῆς ὀξείας τονώσεως, μένει ἄρθρον προτακτικὸν, τὸ ὀξυνόμενον ὡς ἐῤῥέθη ἀντωνυμικὸν ὅ. τοῦ τοίνυν ὡς εἴρηται δωρικοῦ ἄρθρου τοῦ τός, ἀκολουθία πέφυκε κλίσεως, τοῦ. τῷ. τόν. καὶ πληθυντικὰ, τοί. τῶν. τοῖς. τούς. ὁποία καὶ ἡ κίνησις τοῦ λήγοντος τοῦ, ἄρτος ἄρτου ἄρτῳ ἄρτον ἄρτοι. καὶ ἑξῆς. αὐτοῦ δὲ τοῦ πρωτοτύπου κλιθέντος οὕτω, ἀναλόγως καὶ τὸ ὅς καὶ τὸ ὃ συνεξηκολουθήκασιν αὐτῷ. παραδίδοται δὲ καὶ ὅτι τὸ ἄρρητον ἄρθρον ἀρσενικὸν τὸ τός, ἀπελθόντος τοῦ λήγοντος σίγμα, ἐνεργεῖ δωρικῶς ὡς προτακτικὸν ἄρθρον. καὶ δῆλον φασὶν, ἐκ τοῦ θάτερος. ὅπερ ἴσον ἐστὶ τῷ, ὁ ἅτερος. ἵνα ᾖ, τὸ ἅτερος ἤγουν ὁ εἷς, εἶτα συναλοιφῇ καὶ ἅμα τροπῇ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασὺ, θάτερος. λόγῳ δὲ τοιούτῳ, καὶ θηλυκὴ εὐθεῖα, τὰ ἑτέρα ἤγουν ἡ μία. καὶ κατὰ συναλοιφὴν καὶ ὁμοίαν τροπὴν, θατέρα ἡ ἑτέρα δωρικῶς. εἰ δὲ τὰ τοιαῦτα δωρικὰ καὶ ἡ λοιπὴ τούτων ἀνάλογος κίνησις ἀττικοῖς γέγονε φίλα, καινὸν οὐδὲν εἴ τις ἐνθυμηθείη καὶ τὸ, ὦ δάματερ τὸ θαυμαστὸν ὃ κεῖται καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ, δωρικὸν μὲν ὂν ἐλθεῖν δὲ εἰς κοινὴν χρῆσιν τοῖς ἀττικοῖς. καὶ τοιαῦτα μὲν ταῦτα. Τὸ δὲ διχθὰ, ἐπιῤῥηματικῶς ἔχον κατὰ τὸ τριχθὰ καὶ τετραχθὰ τὰ ἐν τῇ ἰλιάδι, ἐκ τοῦ δὶς ἐπιῤῥήματος παρῆκται καθὰ καὶ τὸ διχῆ καὶ τὸ δίχα καὶ τὸ διχοῦν καὶ ὅσα τοιαῦτα. δοκεῖ δὲ περιττὸν ὑπάρχειν αὐτῷ, ἡ διὰ πρόθεσις δηλοῦσά ποτε αὐτὴ καθ' αὐτὴν, διασμόν τινα. ὡς δῆλον καὶ ἐκ τοῦ διαψάλματος καὶ ἐκ τοῦ διαυλεῖν καὶ ἐκ τοῦ διαφαίνειν. διὸ καὶ συντεθεῖσα μετὰ τοῦ δίχα, ἐπιτείνει τὸ διχασμὸν ἐν τῷ διάνδιχα, οἷον. διάνδιχα βουλεύετο. ἤγουν διάζει τὴν βουλὴν ἐν ᾧ ἄλλως καὶ ἄλλως ἀναβουλεύεσθαι.

Ὅτι ἀπὸ τοῦ αἴθω ἐξ οὗ καὶ ὁ παρὰ τῷ κωμικῷ αἰθὸς καὶ λέων αἴθων καὶ οἶνος αἴθοψ, καὶ οἱ αἰθίοπες λέγονται, διὰ τὸ ἐκκεκαῦσθαι τὴν ὄψιν ὑπὸ τοῦ ἡλίου. ὅς φασι κατὰ κάθετον ὢν ἐν αἰθιοπίᾳ, ἐκκαίει πλέον.

Καὶ

πολίων. Καὶ ὅτι διχῶς παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ αἰτία τοῦ ἔθνους ὀνόματος, αἰθίοψ τε γὰρ καὶ αἰθιοπεύς. καὶ ὅτι καὶ διὸς ἐπίθετον, αἰθίοψ. ἴσως μὲν, καὶ διά τι ἕτερον. ἴσως δὲ, καὶ διότι φαίνεται μυθικῶς φιλῶν ἐπιχωριάζειν τῇ αἰθιοπίᾳ. οὐκ ἀπεικὸς δὲ, καὶ κατ' ἀλληγορίαν οὕτω καλεῖσθαι αὐτὸν, ὡς φαεινόν. παρὰ τὸ αἴθω τὸ λάμπω. ἀφ' οὗ καὶ ὁ αἰθὴρ ζεύς. καὶ αἰθρία ἡ κατ' αὐτὸν εὐδία. καὶ τὸ αἴθειον. καὶ ὁ ἀστὴρ δὲ, καὶ τὸ ἄστρον. καὶ αἶθυια ὡς εἰκὸς παρὰ λυκόφρονι ἀθηνᾶ, ἡ φασφόρος. καὶ ὅτι οἱ αἰθίοπες μεμερισμένοι δίχα οἰκοῦσιν ὡς εἴρηται. οἱ μὲν, δυσομένου ἡλίου. οἱ δὲ, ἀνατέλλοντος. τοῦτο δὲ, πολλὴν ἀμφιβολίας ἐξηγήσεως ἔχει παρὰ τοῖς παλαιοῖς. τοῖς μὲν γὰρ δοκεῖ, δεῖν ἐστὶν αἰθίοπας δίχα εἶναι, τοὺς παρ' ὅλην τὴν μεσημβρινὴν ὠκεανίτιν γῆν διατείνοντας. καὶ ἀπὸ ἡλίου ἀνίσχοντος, μέχρι δυομένου ἥκοντας. οἳ δίχα διῄρηνται φυσικῶς τῷ ἀραβίῳ ἤτοι ἐρυθραίῳ κόλπῳ. οἱ μὲν, ἔνθεν κείμενοι τοῦ κόλπου. οἱ δὲ, ἐκεῖθεν. ἀνατολικοί τε, καὶ ἐπὶ θάτερα δυτικοί. μεγίστη γὰρ ἡ αἰθιοπία, καὶ μείζων φασὶν ὑπὲρ ἡ πρὸς βορρᾶν ἀπεναντίας σκυθία. αἰθιοπία γὰρ καλεῖται, τὰ μεσημβρινὰ πάντα τὰ πρὸς τὸν ὠκεανὸν ἀπὸ ἀνατολῶν χειμερινῶν παρήκοντα μέχρι δυσμῶν. καὶ ταῦτα μὲν ἴσως. ἕτεροι δὲ ἀπεναντίας ἥκοντες τοῖς ὁρίζουσι παρωκεανίτας καὶ νοτιωτάτους τοὺς αἰθίοπας εἶναι, μετάγουσιν αὐτοὺς τῇ ἱστορίᾳ καὶ κατάγουσιν ἐπὶ τὰ πρὸς τῇ αἰγύπτῳ τῆς λιβύης ἔσχατα βόρεια. ὧν μέμνηται καὶ ἡρόδοτος, λέγων. αἰθίοπες οἱ πρόσουροι αἰγύπτου. καὶ τούτους εἶναί φασι τοὺς παρ' ὁμήρῳ αἰθίοπας. οἷς ἀκολουθῶν καὶ ἀρίσταρχος, αὐτοὺς νοεῖ αἰθίοπας. μεμερισμένους μὲν δίχα, διότι σχίζων τὴν κατ' αὐτοὺς γῆν ὁ νεῖλος, τοὺς μὲν ἀφίησι δυσμικωτέρους κεῖσθαι, τοὺς δὲ ἀφορίζει πρὸς τὸ ἀνατολικώτερον. ἐσχάτους δὲ ἀνδρῶν, δηλαδὴ τῶν ἐν τοῖς βορειοτάτοις μέρεσι τῆς αἰγύπτου τοῖς περὶ θάλασσαν. καθὰ καὶ αἰσχύλος φησίν. ἔστι πόλις κάνωβος ἐσχάτη χθονός. καὶ αὐτὸς γὰρ τὴν κάνωβον, ἐσχάτην χθονὸς λέγει ὡς κειμένην βορειοτάτην ἐν τοῖς πρὸς τῇ θαλάσσῃ μέρεσιν αἰγύπτου. ἀλλ' οὕτω μὲν καὶ οἱ περὶ ἀρίσταρχον. συντρέχει δὲ τῇ τοιαύτῃ ἐννοίᾳ, καὶ ὁ εἰπὼν ὅτι ἡ αἰθιοπία ἐπ' εὐθείας κεῖται τῇ αἰγύπτῳ στενὴ καὶ μακρὰ καὶ ἐπίκλυστος. τὰ μέντοι ἔξω αὐτῆς, ἄνυδρα καὶ σπανίως οἰκούμενα. τὰ μὲν πρὸς ἕω, τὰ δὲ πρὸς δύσιν κείμενα. ὅθεν, καὶ δίχα διῄρηνται οἱ αἰθίοπες. οἱ μὲν δυσομένου ἡλίου, οἱ δ' ἀνιόντος. ἔτι σύμφωνα λέγει καὶ ὁ εἰπὼν, αἰθίοπας τοὺς ὑπὲρ αἰγύπτου καὶ ἄραβας καὶ τοὺς ἀπὸ ἡλίου ἀνατολῶν. καὶ τοὺς μὲν ἀπὸ ἡλίου ἀνατολῶν, λέγων εὐθύτριχας εἶναι. τοὺς δὲ ἐκ λιβύης, τρίχωμα ἔχειν πάντων οὐλότατον. ὁ δὲ γεωγράφος λέγει καὶ ὅτι, καὶ ἄλλως δὲ οἱ ἀπὸ τῶν στηλῶν καὶ τῆς ἐρυθρᾶς παραπλεύσαντες τὸν ὠκεανὸν τὴν λιβύην τὰ τελευταῖα χωρία ἐφ' ἃ πλέοντες ἦλθον, αἰθιοπικὰ προσηγόρευσαν. ἀπὸ τῆς τοιαύτης οὖν φασιν ἀκολουθίας ἀχθεὶς καὶ ὁ ποιητὴς ὡς εἰκὸς, δίχα διαιρεῖ τοὺς αἰθίοπας. τοὺς μὲν πρὸς ἀνατολὴν, τοὺς δὲ πρὸς δύσιν. ἔτι δὲ, αἰθίοπες τὴν λιβύην ἐπελθόντες μέχρι δύσεως, οἱ μὲν, αὐτοῦ ἔμειναν. οἱ δὲ, καὶ τῆς παραλίας κατέσχον πολλήν. ἄλλοι δὲ νοοῦσι τὴν διακεκαυμένην πᾶσαν ζώνην τὴν πρὸς τῷ νότῳ, κατέχεσθαι ὑπὸ αἰθιόπων μεσολαβούμενον τοῦ ὠκεανοῦ. ἑτέρωθεν δὲ αὐτῆς κεῖσθαι δύο εὐκράτους. μίαν μὲν, τὴν καθ' ἡμᾶς ἐν τοῖς νοτίοις ἱστορουμένην φαινομένην. ἑτέραν δὲ, ἡμῖν ἀνιστόρητον τὴν ἐκεῖθεν ἀντιπέραν τοῦ ὠκεανοῦ καὶ ὡς εἰπεῖν, ὑπερνότιον. ὅθεν καὶ τοὺς αἰθίοπας διχῇ μεμερίσθαι λέγουσιν ὑπὸ τοῦ τοιούτου ὠκεανοῦ. εἴς τε τοὺς παρ' ἡμῖν μεσημβρινοὺς αἰθίοπας ἐσχάτους ὄντας πρὸς τῷ ὠκεανῷ. καὶ εἰς τοὺς ὡς εἰκὸς ἀντικρὺ πέραν τοῦ ὠκεανοῦ. ἐσχάτους καὶ αὐτοὺς κειμένους ἐν τῇ ἑτέρᾳ εὐκράτῳ τῇ ἀθεάτῳ ἡμῖν. ὁ δὲ λόγος οὗτος εἰ καὶ πιθανὸς, ἀλλ' οὖν τερατώδης διὰ τὴν μαθηματικὴν ὑπόθεσιν τῆς ἀντιπέραν εὐκράτου. διὰ ταῦτα τοίνυν τὸ ἔσχατοι ἀνδρῶν, τεχνικῶς νοεῖται. ἢ διότι παρωκεανῖται κατὰ μεσημβρίαν εἰσὶν οἱ αἰθίοπες, ὧν ἀοίκητος ἡ ἐπέκεινα διὰ καύματος ὑπερβολήν· ἢ ἔσχατοι πρὸς τὰ βόρεια τῆς αἰγύπτου κατὰ ἀρίσταρχον. ἢ κατὰ τοὺς μαθηματικοὺς, ἔσχατοι διὰ τὸ παρ' ἑκάτερα ὡς εἴρηται κεῖσθαι τοῦ ὠκεανοῦ. οἱ μὲν νότιοι, οἱ δὲ ἐκεῖθεν ὡς ἂν εἴποι τις ὑπερνότιοι ὡς ἐν τοιαύτῃ τινὶ καταγραφῇ.

Αἰθίοπες ἀντικείμενοι τοῖς καθ' ἡμᾶς μεσημβρινοῖς, οἰκοῦντες ἐν τῇ πέραν εὐκράτῳ κατὰ τοὺς μαθηματικούς. Ὠκεανὸς μεσημβρινὸς, περὶ ὃν ἡ διακεκαυμένη ζώνη.

Αἰθίοπες μεσημβρινοὶ πρὸς τῷ νότῳ ἐν λιβύῃ ἔσχατοι τῆς ἡμετέρας ἐκεῖ εὐκράτου κατὰ τὸν γεωγράφον.

Αἰθίοπες ἕτεροι ἐν τῷ βορειοτάτῳ ἐσχάτῳ τῆς αὐτῆς λιβύης τῷ κατὰ αἴγυπτον καὶ ἑσπερίαν θάλασσαν ὡς ἀριστάρχῳ δοκεῖ.

Ὅτι δοκεῖ ἴσως ὁ ἐν ταῦθα ὁμηρικὸς ποσειδῶν πρὸς τοὺς ἀνατολικωτέρους αἰθίοπας ἀπελθεῖν, διὰ τὸ λέγειν ἐν τοῖς ἑξῆς τὸν ποιητὴν ὅτι ὁ ποσειδῶν πλέοντα τὸν ὀδυσσέα εἶδεν ἐκ σολύμων ὀρέων, ἅπερ εἰσὶν ἐκεῖ ἀνατολικώτερα. Ἰστέον δὲ ὅτι εὐλόγως δοκεῖ ὁ ποσειδῶν τῇ τῶν αἰθιόπων γῇ χαίρειν. αὐτοὶ μὲν γὰρ, περὶ λιβύην. ἀπὸ λιβύων δὲ ἐξ ἀρχῆς κατὰ ἡρόδοτον τὸ τοῦ ποσειδῶνος ὄνομα ἦλθεν εἰς ἕλληνας, καθὰ καὶ τὸ τοῦ ἡρακλέος. Ὅτι ταύρων καὶ ἀρνειῶν ἑκατόμβαι τῷ ποσειδῶνι ἐθύοντο καθὰ δηλοῖ καὶ ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα, εἰπών. ἀντιόων ταύρων τε καὶ ἀρνειῶν ἑκατόμβης. ταύρων μὲν, διὰ τὸ γόνιμον τοῦ ὕδατος· ὃ ἐκ τοῦ ἀέρος ἐρχόμενον, ὑγρὰ καὶ ἄρσην λέγεται ἀὴρ ὡς προείρηται. ἔτι δὲ καὶ πόσις ὁ αὐτὸς, ὡς γόνιμος. καὶ ἄλλως δὲ, διὰ τὸ τοῦ ὕδατος ἴσως ὅτι μυκητικὸν καὶ πληκτικὸν τοῦ πελάζοντος καὶ ἑλικτὸν δὲ δίκην κέρατος. ἀρνειῶν δὲ, διὰ τὸ ἐξ αὐτῆς ναῖον καὶ θαλερόν. καὶ διὰ τὸ δι' εἰπεῖν, χιόνεος τῆς γαλήνης καὶ ἁπαλὸν ἐν εὐδίας καιρῷ. Ἰστέον δὲ ὅτι οὐ ταυτὸν δηλοῦσιν οἱ ἄρνες καὶ οἱ ἀρνειοί, ἀλλὰ πλατύτερόν ἐστι τοῦ ἀρνὸς ὁ

ἀργοῖς ὡς ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα δηλωθήσεται. διὸ καὶ ὀδυσσεὺς τῷ ἀργειφόντῃ παρασημάλλων εἰκάζεται, καὶ ἄργειος δὲ αὐτὸν σώζει τὸν τελικοῦτον, ἐκ τοῦ κυκλωπος. γίνεται δὲ ὁ ἀργεῖος, ἐκ τοῦ ἀργὸς πλεονασμῷ τῆς ει διφθόγγου. ὡς ἀδελφὸς ἀδελφειὸς καὶ ὅσα τοιαῦτα. περὶ δὲ ἑκατόμβης, ἐν τῷ α τῆς ἰλιάδος γέγραπται. Ἱστέον δὲ ὡς οὐ μόνον ἑκατόμβαι, ἀλλὰ καὶ τελήεσσαι ἦσαν ὅ ἐστι τελείων ζώων θυσίαι, ὡς καὶ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα φανήσεται. κατὰ δὲ παυσανίαν, καὶ δωδεκηΐδες θυσίαι δώδεκα ἱερείων. τὸ δὲ εὑρίσκεται ἀλλαχοῦ, ὅτι δωδεκηΐδες, σὺν τῷ ι γέγραπται. συναίρεται γάρ φασιν ὡς τὸ βελονίδος βελονῖδος. καμινίδος καμινῖδος καὶ τὰ ὅμοια. ἐκ δὲ τῆς ἑκατόμβης, καὶ μὴν ἀττικὸς ἑκατομβαιὼν, δι' ᾗς ὡς εἰκὸς τότε ἐπιφανεῖς ἑκατόμβας. Ἱστορεῖται δὲ ὅτι πρὸς ὁμοίωσιν ἑκατόμβης τοιαύτης, ἱστορεῖταί τις βασιλεὺς παφλαγὼν πολυφάγος ὢν, ὃς ἑκατὸν φασὶ πάντα παρετίθετο ἐπὶ τὴν τράπεζαν ἀπὸ βοῶν ἀρξάμενος. καί πως ἑκατόμβην τινὰ οὕτως ἑαυτῷ ἐσχεδίαζεν. εἰ δὲ σκῶμμα τοῖς πολλὰ πίνουσι προσφυὲς τὸ, οἱ πίνουσι μόνον βατράχων τρόπον ὕδωρ ἔδοντες ἐγγύς ἐσθίοντες οὐ χρῆσίς ἐστιν ἐν ἰλιάδι, ἀλλ' ἐκεῖνος ὁ παφλαγὼν, αὐτὸν μὲν ἐξέφυγε. ὁ δὲ παμφάγος ἐστὶν οὐκ ἂν ἔχοι διαφυγεῖν. Σημείωσαι δὲ ὅτι καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται, κατὰ μόνας ἐκ τῆς αἰτί προθέσεως γίνεται οὐ μόνον τὸ αἰπόλιον, ἀλλὰ καὶ τὸ αἰπάλιον, καὶ ὁ αἰτίος. ἐκ δὲ τούτων, ἐναντίος. καὶ ἐναντιόλογος δὲ ὁμοίως, καὶ ἐκ τῆς περὶ προθέσεως, ὁ πέριμος κύκλον. καὶ ἐκ τῆς ἀμφὶ, ὁ ἄμφιος. ἐξ οὗ ῥῆμα τὸ ἀμφιάζω. καὶ ἐκ τῆς ὑπὸ, ὕπιος ποταμὸς παφλαγόνος. εἰ δὲ ἐκ τῆς ἀνὰ προθέσεως ὁ ἄνιος, ἀλλ' αὐτὸς ἐπινοείτω, δῆλος δὲ, ἐκ τῆς αἰτίας αὐτὸς παρωνομάσθαι δοκεῖ. οἱ δὲ τὸν δία ὅπερ ἐστὶν ἀέρα, ἐθέλοντες ἐτυμολογεῖν παρὰ τὸ δι' αὐτοῦ τὰ κατὰ γῆν διοικεῖσθαι εἰς ὃ δοκεῖ συμπλέκειν αὐτοῖς καὶ τὸ, ἐκ διὸς ἀρχώμεσθα καὶ ἑξῆς, τοιοῦτόν τι καὶ αὐτοὶ ἐπὶ τοῦ διὸς βούλονται νοεῖν, ὡς τῆς διὰ προθέσεως ὀνομαζούσης αὐτόν. Ὅτι τὸ ἀθρόοι καὶ ἀθρόα καὶ τὸ ἀθρόον, πρὸς διάφορον σημασίαν διαφόρως οἱ ἀττικοὶ ἐπιδυμάτιζον. ἐπὶ μὲν τοῦ αἰφνιδίου, ψιλοῦντες αὐτὸ διὰ τὴν τοῦ α στέρησιν. οἱονεὶ τὸ δίχα θοοῦ, τουτέστι θορύβου. ἐπὶ δὲ τοῦ ὁμοῦ, δασύνοντες διὰ τὴν ἄθροισιν. ἀθρόον γὰρ, τὸ ἅμα θρῷ ἤτοι θορύβῳ. ἢ τὸ ἅμα θοὸν ἤγουν ταχὺ ὄν. τὸ δὲ ἀθροιστικὸν α, δασύνεται. τὸ γοῦν ἀθρόοι ἦσαν, καὶ ἀθρόα πάντ' ἀπέτισεν, ἐδασύνετο ἀττικῶς τούτῳ τῷ λόγῳ διὰ τὴν ἀθροιστικὴν σημασίαν. οἱ δὲ νῦν ὅπως ἂν ἔχοι. ψιλοῦσιν αὐτὰ διὰ τὸ πρὸ δασέος κεῖσθαι τὸ α. οἱ δ' αὐτοὶ ἀττικοὶ, καὶ τὸ αὔω ἐπὶ μὲν τοῦ φαίνω, ἐψίλουν. ἐξ οὗ καὶ ἠὼς ἡ ἡμέρα. ἐπὶ δὲ τοῦ ξηραίνω, ἐδάσυνον. ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀφαυαίνειν παρὰ τῷ κωμικῷ, ἤτοι ἀποξηραίνειν. καὶ τὸ εἴργω δὲ, ἐπὶ μὲν τοῦ κωλύω, ἐψίλουν. καὶ δῆλον ἐκ τοῦ ἀπείρξαι. ἐπὶ δὲ τοῦ ἐγκλείω, ἐδάσυνον. ὡς δηλοῖ τὸ καθεῖρξαι. ὅθεν καὶ δασύνεται καὶ ἡ εἱρκτή. ἐν δὲ ῥητορικοῖς λεξικοῖς φέρεται καὶ ταῦτα. ἐκ τοῦ ἀθρόος, γίνεται ἄθρους. διό. ἄθρους ἐπελθὼν ὁ στρατηγὸς, ἤγουν ὅλῳ τῷ στρατεύματι. καὶ ἀριστοφάνης. ἑστῶτας ὥσπερ τοὺς ὀρεωκόμους ἄθρους. ζήνων δὲ, ὁ ἀσκαλωνίτης ἀξιοῖ περισπᾶν ἀτόπως, ἐπεί φασιν ἡ διαίρεσίς ἐστιν ἀθρόος. ἡ δὲ χρῆσις, παροξύνει. καὶ ζήνων πῶς ἀτόπως. δασύνεται δέ φασιν ἀττικῶς τὸ ἄθρους καθὰ καὶ τὸ ἀθρεῖν ὅ ἐστι περισκοπεῖν καὶ μετ' ἐπιτάσεως ὁρᾶν. παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς καὶ τὸ ἄθυρμά φασι δασύνεται ὡς καὶ ἐνιαυτός. ὅθεν ἄφενος, ὁ ἀπ' ἐνιαυσίων γεννημάτων πλοῦτος. καὶ τὸ ἔνη δὲ καὶ νέα, δασεῖαι τότε εἶχε. καὶ ἡ ἁμίς. καὶ ἡ ἅμαξα. ὅθεν καὶ τὸ καθαμαξευμένως ὥς φασιν αἴλιος διονύσιος. καὶ θαμάξιον τὸ ἁμάξιον· χαίρουσι γάρ φασι τῇ δασείᾳ οἱ ἀττικοί. Ὅτι δὲ τὸ ὁμηρικῶς εἰπεῖν ἀθρόοι πρὸς δήλωσιν διαφόρου σημασίας παροξύνεται, δηλοῖ ὁ παραδοὺς ὡς ἄθροος μὲν ὁ ἀθόρυβος, προπαροξύνεται. ἀθρόος δὲ ὁ συνηθροισμένος, παροξύνεται. Ὅτι πολιτικώτερον ὡς ἐν ἰλιάδι οὕτω κἀνταῦθα μεταχειριζόμενος ὅμηρος τὰ δαιμόνια, βουλὰς θεῶν καθίζει ἀνθρωπικώτερον. καὶ πρῶτον τέως ἐνταῦθα ἐν οἷς ὁ ζεὺς προκάθηται καὶ προλογίζει φιλοσοφῶν ὡς αὐτίκα εἰρήσεται. παιδευτικὰ δὲ καὶ ταῦτα τῆς τοῦ ποιητοῦ, ὡς δέον ἂν μηδὲν ἀπροβουλεύτως καὶ ἀπρονοήτως γίνεσθαι. ἀστείως δ' ἐνταῦθα τὸ, ἔνθ' ἄρα τοῖσι τοῖς δὲ ἦρχε μῦθος, οἱ δὲ δὴ ἄλλοι τοῦ διὸς ἐνὶ μεγάροισιν ὀλυμπίου ἀθρόοι ἦσαν, ῥηθήσεταί ποτε ὅτι πολλῶν τινῶν ἐς μεγάλου τινὸς ἰόντων, ἔστις γίνεται τῇ τρυφᾷν. μέγαρον δὲ ὡς ἐν ῥητορικῷ φέρεται λεξικῷ, οὐ μόνως τὸ κοινῶς, ἀλλὰ καὶ ἰδικῶς μέγαρα, καταγεια οἰκήματα φασὶ ταῖν θεαῖν, ἤγουν δήμητρος καὶ περσεφόνης. αἴλιος δὲ διονύσιος φησὶ καὶ ὅτι μάγαρον οὐχὶ μέγαρον, εἰς ὃ τὰ μυστικὰ ἱερὰ κατατίθενται. Ὅτι οὐδ' ἐν τῇ ὀδυσσείᾳ ὁ ποιητὴς ὥσπερ οὐδ' ἐν τῇ ἰλιάδι, ἐθέλει μωμοσκόπος εἶναι καὶ σιλλὸς ἔτι μὴ πᾶσα ἀνάγκη. ἀμύμονα γοῦν ὀνομάζει νῦν τὸν ἀτάσθαλον αἴγισθον ὁ ὁμηρικὸς ζεὺς, οὐκ ἐκ τῶν ἐκείνου κακῶν λαβὼν τὸ ἐπίθετον, ἀλλ' ἀφ' ὧν ὡς εἰκὸς εἶχε καλῶν. εἶχε δὲ, τὸ εὐγενὲς. τὸ εὐειδές. τὸ συνετόν. καὶ εἴ τι τοιοῦτον ἄλλο. ἄλλως δὲ, οὐδὲ ἐχρῆν τὸ μεγάλῳ διὶ φλύαρον ἦθος προσαναπλάσσεσθαι τὸν ποιητήν. περὶ δὲ διὸς οὗ δήλωσις καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν ἰλιάδα, ῥητέον κἀνταῦθα ὅτι πολλαχῶς λαμβάνεται. μυθικός τε γὰρ, καὶ πρὸς ἱστορίαν, ἔτι δὲ καὶ ἀλληγορίαν. οὐ μόνον εἰς εἱμαρμένην ἐκλαμβανόμενος, ἀλλὰ καὶ εἰς νοῦν τόν τε κατ' ἄνθρωπον καὶ τὸν τοῦ κόσμου. καὶ εἰς οὐρανόν. καὶ αἰθέρα. καὶ ἁπλῶς ἀέρα. καὶ εἰς ἥλιον. καὶ ὅτι τῶν εἰς ευς ὀνομάτων ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὄντων, μονήρης μένει ὁ ζεὺς ὡς μονοσύλλαβος. καὶ ὅτι πολλαῖς εὐθείαις παρὰ τοῖς παλαιοῖς ποικίλλεται. δὶς γὰρ, οὗ γενικὴ διός. καὶ ζὴν, καὶ ζὰν, καὶ ζὰς, καὶ ζὴς παρὰ φερεκύδῃ. καὶ βοιωτικῶς, ζεὺς καὶ δάν. καὶ ὅτι τοῦ ζεὺς, ἐστὶ καὶ αἰτιατικὴ παρὰ πολυκράτει τῷ σοφιστῇ μονοσύλλαβος,

τὸν

τὴν ζευγὴν, πλεονασμοῦ κατὰ τὸ δὶς λὶν, καὶ τὰ λοιπὰ τοιαῦτα μονοσύλλαβα. ὧν οἷς καὶ τὸ, τὴν θεὰν ἄρπαγμα, κραδίην αὐτὸ κῆρ τὸ, τὴν θεόν.

Ὢ πόποι. οἷον δή νυ θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται.
Ἐξ ἡμέων γάρ φασι κάκ' ἔμμεναι. οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
Σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν.
Ὡς καὶ νῦν αἴγισθος ὑπὲρ μόρον ἀτρείδαο
Γῆμ' ἄλοχον μνηστήν. τὸν δ' ἔκτανε νοστήσαντα
Εἰδὼς αἰπὺν ὄλεθρον. ἐπεὶ πρό οἱ εἴπομεν ἡμεῖς
Ἑρμείαν πέμψαντες ἐΰσκοπον ἀργειφόντην,
Μήτ' αὐτὸν κτείνειν, μήτε μνάασθαι ἄκοιτιν.
Ἐκ γὰρ ὀρέσταο τίσις ἔσσεται ἀτρείδαο,
Ὁππότ' ἂν ἡβήσῃ, καὶ ἧς ἱμείρεται αἴης.
Ὡς ἔφαθ' ἑρμείας. ἀλλ' οὐ φρένας Αἰγίσθοιο
Πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέων. νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀπέτισε.

Ὅτι τὸ ὢ πόποι, φανερῶς ἐνταῦθα οὐκ ἐπὶ θρήνου κεῖται, ἐν τῷ, ὢ πόποι διὰ δὴ θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται, ἀλλὰ σχετλιασμὸν δηλοῖ καὶ ἀγανάκτησιν, εὕρηται δὲ πολλαχοῦ αὐτὸ ἐν τῇ α τῆς ἰλιάδος πλατύτερον. ὡς δὲ ὁ βροτὸς, γράφουσιν οἱ παλαιοὶ ὅτι ὁ διὰ μόρου, ἤγουν μιασμοῦ καὶ τοῦ αἵματι μόνου ὑποπεπτωκώς. ὁ δὲ μῦθος, ὅτι τὸν βρότον παράγει τὴν λέξιν, ὅπερ ἐστὶ μολυσμὸς αἵματος, ἤτοι λύθρον τὸ ἐκ τῶν μυθευομένων γιγάντων. ἄλλως δὲ κοινότερον, παρὰ τὸ ῥέω γίνεται ῥοτὸς ὁ ῥοῇ ὑποκείμενος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ β αἰολικῶς, βροτός. ὁμοίως τῷ, ῥάδιον βράδιον. ῥάκος βράκος. ῥόδον βρόδον. ῥίζα βρίζα. ἴσως δὲ, καὶ ῥῶ βρῶ. ἐξ οὗ βρῶσις ἡ διὰ ῥῶσις τῷ ζῶντι. οὕτω δὲ καὶ ῥυτὴρ βρυτὴρ ὁ χαλινός. ὁ δ' αὐτὸς, καὶ τροχίσκον δηλοῖ τὸν καὶ ῥόμβον καλούμενον. ὃν τύπτοντες ἱμᾶσι καὶ στρέφοντες, ἐποίουν δινεῖσθαι καὶ ψόφον ἀποτελεῖν. εὔπολις δέ φασι, ῥύμβον αὐτὸν εἶπε διὰ τὸ υ ψιλοῦ. ὁ δὲ διὰ τοῦ ο μικροῦ ῥόμβος, παρατετήρηται ἐν τοῖς τοῦ πολυμάστορος. δοκῶν αὐτὸς καί τι ἐργαλεῖον εἶναι τοῦ ὑφαίνειν. ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, ἱμάτια πορφυρᾶ καὶ κρόκινα ῥόμβοις ὑφαινόμενα. ζήτει δὲ πολλὰ αὐτοῦ καὶ ἐν τοῖς κατὰ τὴν ἰλιάδα εἰρημένων. Ὅτι φιλόσοφον διὰ τοῦ διὸς ὁ ποιητὴς αἰνιττόμενος θεώρημα εἰ ἄρα ἐξ εἱμαρμένης αἱ κακώσεις τοῖς ἀνθρώποις, ἢ ὑπὲρ μόρον ἤγουν ὑπὲρ τὴν μοῖραν ἐξ οἰκείας εἰσὶν ἀτασθαλίας, λύει αὐτὸ κατά τινα λόγον ἀναπαραστάτως διὰ τοῦ καὶ συνδέσμου. λέγων ὡς οὐ καθόλου καὶ ἀδιορίστως τὸ μοιρίδιον αἴτιον τῶν κακῶν, ἀλλὰ ῥητέον ὅτι τὰ μὲν τῶν ἐν ἀνθρώποις κακῶν, διόθεν εἰσὶν ἤτοι ἐκ τοῦ πεπρωμένου. ζεὺς γὰρ, καὶ τὸ πεπρωμένον ὡς πολλαχοῦ φαίνεται. οἱ δὲ, καὶ αὐτοὶ βλάπτουσιν ἑαυτοὺς σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχοντες. διὸ ἱππόλυτος μὲν οὐ δικαίως ὑπὸ κύπριδος κακὰ παθών. καὶ ἡρακλῆς χόλῳ τῆς ἥρας ἐλαυνόμενος. καὶ βελλεροφόντης κατὰ τὸ γῆρας μελαγχολῶν. ὁ εὐχήνωρ οἱ βοίας θνήσκων διὰ τὸ καὶ οἴκοθι αὐτὸς ἀνάγκην εἶναι νόσῳ τινὰ ἀπολέσθαι. καὶ ὀδυσσεὺς ἐν τῇ πλάνῃ μυρία πάσχων κακά. καὶ εἴ τινες ἄλλοι τοιοῦτοι, ἐκ τῆς οἰκείας ἀτασθαλίας πάσχουσι τὰ κακά. ἐὰν δὲ αἴγισθος ἑρμοῦ εἰπόντος μήτε τὸν ἀγαμέμνονα κτείνειν μήτε μνάασθαι ἄκοιτιν, ἀπειθεῖ. γήμας ἄλοχον τοῦ βασιλέως μνηστὴν καὶ ἀναιρεῖται. καὶ οἱ ὀδυσσέως ἑταῖροι τῶν ἀπειρημένων ἁψάμενοι τοῦ ἡλίου βοῶν, ἀπόλλυνται. καὶ ἀχιλλεὺς δυνάμενος ἐν φθίᾳ διάγειν καὶ ἐπὶ μακρὸν ζῆν, εἶτα ἐλθὼν ἐς τροίαν τελευτᾷ. καὶ ἀλέξανδρος τὸ μὲν οἰνώνης λέχος περιφρονήσας τὴν δὲ ἑλένην ἁρπάσας, πάθοι κακῶς. καὶ ἐλπήνωρ οἴνῳ βαρούμενος, πίπτει καὶ ἐκτραχηλίζεται, ἐξ οἰκείας ἀτασθαλίας οὗτοι πάσχουσιν. Ἰστέον δὲ ὅτι εὐλόγως τὸ σφῇσιν αὐτὶ τοῦ ἰδίαις, τῷ οὕτω κρατεῖ γλωττῶν, διὰ τὸ σφαῖς αὐτῶν τὸ περιποιούμενον, ὁμοίως τὸ αἷς ἦσι ταῖς ἰδίαις. τὸ μέντοι σφίσιν αὐτὶ τοῦ αὐταῖς, οὐ καλῶς παρὰ τοῖς μεθ' ὅμηρον διὰ τὸ οὐκ ἔχει τὴν παραλήγουσαν.

Τὸ δὲ ὑπὲρ μόρον, συνθέτως ἐν ἑνὶ μέρει λόγου οἱ ἀκριβέστεροί φασι τῶν παλαιῶν, προπαροξύνοντες διὰ τὴν σύνθεσιν. Ἰστέον δ' ἐνταῦθα καὶ ὅτι ἡ ὑπὲρ πρόθεσις δηλοῦσα ἐστὶν ὅτι πολυσήμαντος, καὶ τοῦ μόρου λαμβανομένου ποτὲ αὐτὶ τοῦ καθήκοντος, νοεῖται δὲ αὐτὰ δ', ὑπέρμορον ἄλγεα πάσχειν, καὶ αὐτὶ τοῦ ὑπὲρ τὸ καθῆκον. οὕτω δέ φασι καὶ ὑπερηνορέων, ὁ παρὰ τὸ καθῆκον ἀνδριζόμενος. ἡ ὑπὲρ, ἰσοδυναμοῦσα τῇ παρὰ ἐν τοῖς τοιούτοις. ὡς καὶ ἐν τῷ, ὑπερβασίαι ἀλεγειναί. καὶ ἐν τῷ ὑπέρμετρον ἐν μέντοι τῷ ὑπερβαλλόντως καὶ ἐν τῷ ὑπέρθυμος καὶ ἐν τῷ ὑπερήφανος αὐτὶ τοῦ ὑπερακοντίσαι καὶ τοῖς ὁμοίοις, οὐ ψεκτὴν ἀλλ' ἐπαινετὴν σημαίνει ποιότητα ἡ ὑπὲρ πρόθεσις. ἐν τούτῳ δὲ τῷ χωρίῳ σημείωσαι τὸ τοῦ λόγου σεμνόν. ἀποφαντικῶς γὰρ ὁ ζεὺς λαλεῖ καὶ γνωμικώτερον, καὶ μέμφεται τοὺς οὕτως εἰκῆ αἰτιωμένους τὸ θεῖον. εἰπών. ὢ πόποι, διὰ δὴ θεοὺς βροτοὶ αἰτιῶνται. ἐξ ἡμέων γάρ φασι κακὰ ἔμμεναι, καὶ τὰ ἑξῆς. κεῖται δ' ἐνταῦθα καὶ πίστις τοῦ καθόλου ῥητορικῶς μερικὴ ἐκ παραδείγματος τὸ, ὡς καὶ νῦν αἴγισθος καὶ τὰ ἑξῆς τὸ δέ. Ὅτι ὁ πρὸς διὸς μάλιστα δὲ θεόθεν πεμπόμενος ἑρμῆς ὁ εὔσκοπος ἀργειφόντης ὁ τῷ αἰγίσθῳ ὑποδεικνύων τὰ μέλλοντα, ὁ καθ' ἡμᾶς φυσικὸς λόγος ἐστίν. οὗ πολλάκις παραδεικνύντος τὸ ὑπὸ

ρωρυγμένου, ἡμεῖς τυφλώττοντες, ὅμως περιπίπτομεν καὶ ἀπολλύμεθα. Ὅτι δὲ ὁ Ἑρμῆς εἰς τὸν λόγον ἀλληγορεῖται, ὡς δηλοῖ τῶν λόγων ἐγνώσθη. ἔστι δὲ τὸ πολὺ τούτων ὁμαλικὸν ῥῆμα, τοιοῦτον. ἐπεὶ πρό οἱ εἴπομεν ἡμεῖς Ἑρμείαν πέμψαντες εὔσκοπον ἀργειφόντην, μήτ' αὐτὸν κτείνειν, μήτε μνάασθαι ἄκοιτιν καὶ τὰ ἑξῆς. Ἰστέον δὲ ὅτι οὐ, προειπόντες πέμψαντες Ἑρμῆν, ὑπερβάλλει μὴ μόνον φυσικὸν λόγον ἀλλὰ καὶ προφορικὸν ὑπονοεῖν τὸν Ἑρμῆν. ἦν δὲ τοιοῦτος λόγος, ὁ τοῦ ἀοιδοῦ. ὃν Ὅμηρος ἐν τῇ γ ῥαψῳδίᾳ ἐρεῖ. ὃς φύλαξ ὢν τῆς Κλυταιμνήστρας κατεπτήθη τοῦ Αἰγίσθου. ὡς εἰκός, ἃ λέγει ἐνταῦθα ὁ Ζεύς· ἄκοιτιν δὲ ἣν καὶ ἄλοχον ἀνωτέρω ἔφη, οὐ μόνον ἡ ὁμόκοιτις, ἀλλὰ καὶ ἡ μὴ κοιτασθεῖσα σὺν ἑτέρῳ ἀλλ' ἐκ παρθενίας ληφθεῖσα. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι θαυμασίως ἐνταῦθα κεῖται τὸ εὔσκοπος καὶ τὸ ἀργειφόντης, περὶ ὧν ἐν Ἰλιάδι εἴρηται. οὐ γὰρ ὁ δόλιος Ἑρμῆς οὐδ' ὁ χθόνιος οὐδ' ὁ στροφαῖος οὐδ' ὁ ἐμπολαῖος ἢ τις τοιοῦτος ἐπαίδευε τὸν Αἴγισθον, ἀλλ' εὔσκοπος, δι' οὗ προσκοπεῖσθαι εἶχε τὰ μέλλοντα. καὶ ὁ ἀργειφόντης, ὃς ἀργὸν φόνου ὑπετίθει εἶναι τὸν Αἴγισθον καὶ μὴ κτείνειν τὸν Ἀγαμέμνονα. Ὅτι ἐν τῷ, ἐκ γὰρ Ὀρέσταο τίσις ἔσσεται Ἀτρείδαο ὁππότ' ἂν ἡβήσῃ τε καὶ ἧς ἱμείρεται αἴης, ὑποδηλοῖ ὁ ποιητὴς τὸν τῆς ἥβης καιρὸν ἀρχὴν εἶναι τοῦ φρονεῖν τὰ βελτίω. τίς δὲ ἡ ἥβη καὶ πόθεν γίνεται, ἐν τοῖς τῆς Ἰλιάδος γέγραπται. ἐν τούτοις δὲ, καὶ ποικίλη ἐστὶ παρίσωσις. πάρεισι γὰρ τό, Ὀρέσταο. Ἀτρείδαο. ἤγουν ὁμοιοκατάληκτα. ἢ ὁμοιοτέλευτα. αἰολέων δέ εἰσιν αἱ τοιαῦται γενικαί ὡς καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι γέγραπται. φασὶ δὲ οἱ παλαιοί, μὴ δεῖν ἐνταῦθα λέγειν, ἐκ γὰρ Ὀρέσταο Ἀτρείδαο, ἤτοι τοῦ ἐγγόνου τοῦ Ἀτρέως, ἀλλὰ μᾶλλον, ὅτι ἐξ Ὀρέστου, τίσις τουτέστιν ἐκδίκησις ἔσται τοῦ Ἀτρείδου Ἀγαμέμνονος. λέγουσι γάρ, τὸν Ὅμηρον μὴ σχηματίζειν ἀπὸ πάππου πατρωνυμίας, εἰ μὴ ὁ πάππος εὐθὺς εἴη Διὸς υἱός· καὶ ὁ λόγος, εὔλογος. ἀπὸ γὰρ προσεχοῦς καὶ ἐγγυτάτου αἰτίου χρὴ γενεαλογεῖν, ὁποῖόν τι ὁ πατήρ. ὁ δὲ πάππος, πόρρω αἴτιον. εἰ μέντοι πάνυ ἔνδοξος ὁ πάππος ὡς οἱ ἐκ τοῦ Διός, τότε δὴ χαρακτηριστέον καὶ ἐξ αὐτοῦ τὸν ἀπόγονον, οὐχ ὡς προσεχοῦς αἰτίου ἀλλ' ὡς ἐπιφανεστάτου. ἐνταῦθα δὲ ὁ τοῦ Ὀρέστου πάππος Ἀτρεύς, οὐκ εὐθὺς ἐκ Διός. διὸ οὐδ' ἐξ αὐτοῦ τοῦ Ὀρέστου ἔσται πατρωνυμία. Τὸ δὲ ἧς αἴης ἀντὶ τοῦ ἰδίας, συμπλεῖ πρὸς τὸ ἀσφαλῶς οἰκείαν λέγειν τὴν πατρίδα. Ὅτι τό, νῦν δ' ἁθρόα πάντ' ἀπέτισεν, οἰκεῖον λεχθῆναι ἐπὶ τοῦ μίαν μὲν ἀλλὰ μεγάλην δόντος ποινὴν ἐπὶ πολλοῖς κακοῖς προϋπειργασμένοις. ἐπὶ δέ τινος ἀξίως ἀπολωλότος, καλὸν εἰπεῖν τό, καὶ λίην κεῖνός γε ἐοικότι κεῖται ὀλέθρῳ. ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος ὅς τις τοιαῦτά γε ῥέζει. Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ πάντα ἁθρόα ἀπέτισε, μετενήνεκται παροιμιωδῶς ἐκ τῶν πολλὰ ὀφειλόντων καὶ μὴ κατ' ὀλίγον ἀποτινόντων ἀλλ' ὁμοῦ πάντα καταβαλλομένων βαρέως ἑαυτοῖς. λέγει δὲ Ὅμηρος πάντα, τὴν τοῦ Αἰγίσθου μοιχείαν. τὸ μὴ ὑπακούειν Ἑρμῇ καὶ τοῖς αὐτὸν στείλασι. τὸν τοῦ βασιλέως φόνον. καὶ τὰ ἄλλα. ὧν πάντων ἔκτισις, ἡ αὐτοῦ ἀναίρεσις γέγονεν, ὡς ὀφλέτης ἦν.

Ὅτι οὐκ ἀπαναινόμενος ὁ ποιητὴς τὴν καίριον ταυτολογίαν ὡς ἡ Ἰλιὰς ἔδειξε, παιδεύει δὲ οὕτω καὶ ἐν ταύτῃ τῇ βίβλῳ, πλάττει ἐνταῦθα τὴν Ἀθηνᾶν, προσφωνοῦσαν τὸν πατέρα Δία, στίχῳ πολλαχοῦ καὶ τῆς Ἰλιάδος ἐκπεφωνημένῳ, εἰποῦσαν. ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων. δηλοῦσα δὲ ὅτι καθὰ τὸ ἀνήρ, οὕτω καὶ ὁ πατὴρ μὴ δεχόμενα ὁμοίως ταῖς αὐτῶν εὐθείαις, ἀπὸ αἰολίδος διαλέκτου ἐμμεμενήκασιν, εἰπεῖν καθ' Ἡρωδιανόν. εἰκὸς δὲ καὶ τὸ πάτερ τούτοις συνεκδραμεῖν αἰολικώτερον. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς καὶ τὸ θυγατρὸς καὶ θυγατρὶ καθὰ καὶ τὸ γυναικὸς γυναικὶ ὡς ἡμαρτημένα πρὸς ἀναλογίαν παρασημειούμενος, λέγει ὡς οὐδεμία γενικὴ εἰς ος λήγουσα ὑπὲρ δύο συλλαβάς, ὀξύτονός ἐστιν. ὁμοίως

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων.
Καὶ λίην κεῖνός γε ἐοικότι κεῖται ὀλέθρῳ.
Ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι.
Ἀλλά μοι ἀμφ' Ὀδυσῆι δαΐφρονι δαίεται ἦτορ
Δυσμόρῳ, ὃς δὴ δηθὰ φίλων ἄπο πήματα πάσχει,
Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ, ὅθι τ' ὀμφαλός ἐστι θαλάσσης,
Νῆσος δενδρήεσσα, θεὰ δ' ἐν δώμασι ναίει
Ἄτλαντος θυγάτηρ ὀλοόφρονος, ὅστε θαλάσσης
Πάσης βένθεα οἶδεν. ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς
Μακράς, αἳ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσι.
Τοῦ θυγάτηρ δύστηνον ὀδυρόμενον κατερύκει.
Αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι
Θέλγει, ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἱέμενος καὶ καπνὸν ἀποθρώσκοντα νοῆσαι
Ἧς γαίης, θανέειν ἱμείρεται. οὐδέ νυ σοί περ
Ἐντρέπεται φίλον ἦτορ Ὀλύμπιε. οὔ νύ τ' Ὀδυσσεὺς
Ἀργείων παρὰ νηυσὶ χαρίζετο ἱερὰ ῥέζων
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ; τί νύ οἱ τόσον ὠδύσαο Ζεῦ,

οὖν ἀδελφὰ εἰς ι περαιούμενα σημειῶδες παρ᾽ αὐτῷ, καὶ τὸ θυγατρὸς καὶ μητρὸς, ὅτι πρὸ μιᾶς τὴν ὀξεῖαν ἔχει καὶ ἡ τρίτη ἀπὸ τέλους κατὰ τὸ δημήτερος, εὐνάτορος. καὶ ἀρσενικὰ, ἰήτορος. φάτορος. Οἷα δὲ ἔθος τῷ ποιητῇ πολλαχοῦ, ἐκ τῶν παρὰ πόδας ἀφορμῶν ἀπλούστερον λαμβάνειν προοίμια, ὡς οἷα σχεδιάζοντι καθάπερ καὶ ἐνταῦθα τοῦ διὸς μνησθέντος τῶν κατὰ τὸν αἴγισθον, αὐτόθεν πορίζεται προοίμιον ἣ ὡς ἐν ἰλιάδι κεῖται γλαυκῶπις ἀθήνη. λέγουσα ὡς καὶ ἀμφοτέρω ἔοικε, ὅτι ἐκεῖνος μὲν ἐοικότι κεῖται ὀλέθρῳ, καὶ ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος τοιαῦτα ῥέζων. ὀδυσσεὺς δὲ διατί ἀγαθὸς ὤν, πάσχει τὰ καὶ τά; καὶ καλοῦσιν οἱ τεχνικοὶ καὶ τὸ τοιοῦτον, ἀπὸ καιροῦ προοίμιον. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ τῆς, ἡ γλαυκῶπις, ἀρσενικὸν ὁ γλαυκώπης ὁμοίως τῷ, ὁ κυνώπης οὗ κλητικὴ ἐν ἰλιάδι τὸ, ὦ κυνῶπα. καὶ ὅτι ποσαχῶς τὰ παρὰ τὴν ὦπα σχηματίζονται. εὕρηνται μὲν, ἐξ αὐτῆς τῆς εὐθείας ὀξυτόνως. διὸ γλαυκώψ, ὅθεν γλαυκῶπες δράκοντες. εὐώψ, ὅθεν εὐῶπες κόραι παρὰ λυκόφρονι. λιπαρώψ, οὗ χρῆσις παρὰ φιλοξένῳ ἐν τῷ, εἰς δ᾽ ἔφερον διπλόοι παῖδες, λιπαρῶπα τράπεζαν. μονώψ, ὅθεν τὸ, μονῶπα στρατόν. τὰ δὲ, βαρυτόνως. ὁποῖόν ἐστιν ὁ κύκλωψ καὶ ὁ κέρκωψ καὶ τὰ τοιαῦτα. τὰ δὲ, ἀπὸ τῆς κλίσεως τοῦ ὠπός ὧν καταλήγει τῇ εἰς ης. τοιοῦτον δὲ, ὁ κυνώπης καὶ ὁ γλαυκώπης καὶ ὁ ὀξυώπης. διό. ἐπεὶ ὁ διονύσιος οὐκ ἦν ὀξυώπης. οὗ συγκριτικὸν καὶ ὑπερθετικὸν τὸ ὀξυωπέστερος καὶ ὀξυωπέστατος. τὰ δὲ τοῦ τετάρτου τύπου, εἰς ος ὀξύτονον. διὸ εἰσωπός. ἐνωπός. σκυθρωπός. καὶ τὰ ἄλλα. ὁ δέ γε πέμπτος, ἀνάπαλιν προπαροξύνει τὴν τοιαύτην παραγωγήν. διὸ μελάνωπος κύριον. αἴθροπος τό, τε προσηγορικὸν, καὶ τὸ κύριον, αἴσωπος. καὶ αὐτὸς γὰρ, παρὰ τὸν ὦπα λέγεται. ἵνα ὥσπερ παρὰ τὸ αἴθω τὸ καίω ἐν τὸ ὄπτω ὄψ παρῆκται ὁ αἰθίοψ ὡς ἐπικεκαυμένος τὴν ὄψιν, οὕτω παρὰ τὸ αἴθω αἴσω τὸ λάμπω ἐξ οὗ καὶ ὁ ἀστὴρ, εἴη ὁ αἴσωπος ἀντιφραστικῶς. τοῖς δὲ εἰρημένοις προπαροξυτόνοις, ἀναλόγως ἔχει καὶ τὸ πρόσωπον καὶ τὸ μέτωπον. σημειωτέον δ᾽ ἐν τούτοις, ὅτι παρὰ σοφοκλεῖ τὸ, χρυσώπιδες ἐλλοὶ νήχοιντο, ὡς αἱ γλαυκώπιδες ἐκλήθη. καὶ ὅτι εὐῶπις, οὐκ ἐξ ἀνάγκης οἱ καλοὶ ἢ αἱ καλαὶ τοὺς ὦπας, ἀλλὰ ἐν τοῖς τῶν ὁρώντων ὀφθαλμοῖς τοιοῦτοι. ὡς δῆλον ἐκ τοῦ χρυσὸς καὶ ἄργυρος καὶ τὰ πολλὰ τῶν εὐοφθάλμων τε ἐν ἀνασίων. τοῦτο δὲ καὶ ἄλλως ἂν νοηθείη τῷ ἐν θυμουμένῳ χρύσεον ὄμμα δίκας. καὶ δικαιοσύνας χρύσεον μέτωπον. τὰ ὑπὸ ἄλλων ῥηθέντα ὡς ὁ δειπνοσοφιστὴς ἐκτίθεται. Ἐπιστέον καὶ ὅτι ὡς ἡ γλαυκῶπις, οὕτω ἐν ἡ ἑλικῶπις ἐν ἡ ἰελῶπις καὶ ἡ βοῶπις. Ὅτι τὸ ἀλλά μοι ἀμφ᾽ ὀδυσῆϊ δαΐφρονι δαίεται ἦτορ, ἀντὶ τοῦ μερίζεται. ὅπερ καὶ μερμηρίζειν λέγεται. τὸ δὲ εἰπεῖν καίεταί μοι τὸ ἦτορ, ἀνοίκειον τῇ ἀθηνᾷ κατὰ τοὺς παλαιούς. ἐρῶντος γάρ φασι προσώπου ὁ τοιοῦτος λόγος ἐστί. Ὅρα δὲ τὸ ἀμφ᾽ ὀδυσῆϊ δι᾽ ἑνὸς σίγμα γραφέν. ὥσπερ γὰρ ἐν τῇ ἰλιάδι, οὕτως καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ τὸ ὀδυσσεὺς ποτὲ μὲν διπλῶς σιγματίζεται, ποτὲ δὲ δι᾽ ἑνὸς σίγματος εὑρίσκεται. ἴσως μὲν, διὰ μέτρου ἀνάγκην. ἴσως δὲ καὶ διὰ αἰτίαν ἐχομένην λόγου. ἐπεὶ γὰρ ἐκ τοῦ ὀδύσσω τὸ ὀργίζομαι παράγει αὐτὸν ὁ ποιητὴς ἢ ὁ μέλλων ὀδύσω, διὰ μὲν τὸν ἐνεστῶτα, ἐν τοῖς δυσὶ σ προσχρήσεται. διὰ δὲ τὸν μέλλοντα, ἐν ἑνὶ σ. ὅτι δὲ καὶ δασύνεται κατά τινας ἡ ἀρχοῦσα, ἐν τῇ ἰλιάδι εἴρηται. Τὸ δὲ δαΐφρονι δαίεται ἦτορ, τρόπος ἐτυμολογίας ἐστίν. ἵνα καὶ ἀναπτύσσηται τὸ δαΐφρων διὰ τοῦ δαίεται ἦτορ, καὶ εἰς ταυτὸν ἄγηται ἡ φρόνησις ἀθηνᾶ, τῷ φρονίμῳ ἀνδρί. καὶ γὰρ καὶ ὁ ὀδυσσεὺς ὁ συνετὸς, δαίεται τὸ φρονεῖν τῆς ψυχῆς, μερμηρίζων καὶ μεριμνῶν. καὶ ἀθηνᾶ ὁμοίως δαίεται ἦτορ, πολύβουλος οὖσα. ἢ καὶ ἄλλως, παρηχήσεως τὸ τοιοῦτον σχῆμά ἐστι. καὶ γὰρ τὸ δαΐφρων, ἐκ τοῦ δαίω παράγεται ᾧ παρακείμενον τὸ δαίεται ἦτορ, παρηχήσεως σχῆμα ἐνέφηνεν. Ὅτι ἐπὶ δυστυχοῦς ἀποδήμου, οἰκεῖον τὸ, δύσμορος. ὃς δὴ δηθὰ φίλων ἄπο πήματα πάσχει. λέγει δὲ δύσμορον, τὸν δυστυχῆ. ὃς ἀλλαχοῦ ἐν ἄμμορος καὶ αἰνόμορος λέγεται. ἔτι δὲ καὶ κάμμορος ὅπερ ἐστὶ κακόμοιρος ἢ κακοθάνατος. ὡς δὲ καὶ καρίδας ἐστὶν οὗ, ἡ τοιαύτη λέξις σημαίνει, δηλοῖ ἀθήναιος ἐν τῷ, κάμμοροι καὶ ἐστι γένος καρίδων, ὑπὸ ῥωμαίων οὕτω καλούμενον. καὶ ἴσως, ἐντεῦθεν αἱ χυδαῖοι τοὺς καβύρους παραφθεῖραι. Ὅτι εἰπὼν νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ ὅθι τ᾽ ὀμφαλός ἐστι θαλάσσης, ἐπάγει ἀκατάλληλον εὐθεῖαν. νῆσος δενδρήεσσα. καὶ ὤφειλε μὲν εἰπεῖν, νήσῳ δενδρηέσσῃ ὡς καὶ πρὸ μικροῦ ἐρρέθη, κατὰ σχῆμα ἐπαναλήψεως. ἔστι δὲ ἄλλως ὁ λόγος ἀποστατικός, ὡς ἀπ᾽ ἀρχῆς. ἵνα λέγῃ ὅτι νῆσός ἐστι δενδρήεσσα. τοιοῦτόν τι καὶ ἐν ἰλιάδι τὸ, φημὶ κατανεῦσαι τὸν δία ἀστράπτων ἐπιδέξια. καὶ ἐκεῖ γὰρ, ἀσυνδέτως κατὰ ἀπόστασιν ἄρχεται. διό, ἀστράπτων ἦν ὁ ζεὺς ἐπιδέξια. μάλιστα δὲ τὸ, νῆσος δενδρήεσσα, συναπτέον τῷ, ὀμφαλὸς θαλάσσης. ἵνα λέγῃ ὅτι ὀμφαλὸς θαλάσσης νῆσος δενδρήεσσα. οὕτω καὶ μετ᾽ ὀλίγα εἰπὼν κύκλωπος κεχόλωται, καὶ μέλλων ἐπαγαγεῖν ἀντιθέου πολυφήμου, ὅμως ἤλλαξε τὴν σύνταξιν ὁμοιοπτώτως τῇ ἐπεμβολῇ. κύκλωπος, ὃν ἀλάωσεν, ἀντίθεον πολύφημον. Ὅρα δὲ ὅτι ἐν τῷ, νήσῳ ἀμφιρύτῃ, δι᾽ ἑνὸς ρ γράφει τὴν λέξιν ὁ ποιητὴς, διὰ τὸ μέτρον ἀφεὶς τὸν τοῦ ρ διπλασιασμόν. ποιεῖ δὲ τοῦτο καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς. Τὸ δὲ δενδρήεσσα, οὐχ ἁπλῶς παρέρριψεν ὁ ποιητὴς, ἀλλὰ προοικονομῶν τὴν κατασκευὴν τῆς σχεδίας ἣν ὁ ὀδυσσεὺς ἐκ τῶν ἐκεῖ δένδρων συμπήξεται. καὶ ἅμα, ἵνα ἡ νῆσος οἰκεία ᾖ μυθικῇ νύμφῃ, ἀλσώδης οὖσα. οὕτω δὲ καὶ τὸ, νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ παρεσημάνθη, πρὸς πιθανότητα τοῦ ἐπὶ τοσοῦτον ἀφύκτως εἶναι παρὰ τῇ καλυψοῖ τὸν πολυμήχανον. καλῶς δὲ καὶ τὸ ἀμφιρύτῃ, πρὸς διαστολὴν τῶν χερρονήσων ὁποία καὶ ἡ πελοπόννησος. ἐκεῖναι γὰρ οὐκ ἀμφίρυτοι. Ἰστέον δὲ ὅτι τὴν μὲν γῆν ὁ μῦθος πολλά πῃ τὴν δελφικὴν χώραν λέγει μεσάζεσθαι, ἀετοῖς μετρηθεῖσαν ὑπὸ διός.

διὸ καὶ ὀμφαλὸς καὶ μεσόμφαλον γῆς ὁ πύθιος τόπος ὁ περὶ δελφοὺς ἐλέγετο. τὸν δὲ ὀμφαλὸν ἤτοι τὸ μεσαίτατον τῆς ἀτλαντικῆς ἢ τῆς ὅλης θαλάσσης, ὁ ποιητὴς εἶναι πλάττει ἐκεῖ ὅπου ἡ νῆσος τῆς μυθικῆς καλυψοῦς. Ὅτι τὴν καλυψὼ οἱ μὲν βασίλισσαν ἴσασι καὶ οἱ γεωγραφοῦντες παραδιδόασι, μικρὰ περιεργάζονται οἱ παλαιοί. μεταπλάττουσι δὲ αὐτὴν τῇ ἀλληγορίᾳ εἰς τὸ καθ' ἡμᾶς σῶμα, ὡς συγκαλύπτουσαν ἐντὸς δίκην ἐλύτρου τὸν ψυχικὸν μάργαρον. ἥτις καὶ αὐτὴ, κατεῖχε τὸν φιλόσοφον ὀδυσσέα ὡς ἄνθρωπον ἐνδεδεμένον σαρκί. καὶ μυθικῶς εἰπεῖν, ἐν ἀμφιρύτῃ νήσῳ ὄντα δεσμεύουσα ἥτις ὀμφαλός ἐστι θαλάσσης. τουτέστιν ἐν ὑγρῷ σώματι ὄντα καὶ ὡς ἂν ὁ πλάτων εἴποι, ἐπιρρύτῳ καὶ ἀπορρύτῳ. ἔτι δὲ, ὑλαίῳ καὶ ἀμφιλαφεῖ τοῖς πάθεσι. τοῖς τε ἄλλοις, καὶ τοῖς περὶ γαστέρα καὶ ὀμφαλόν. καὶ οὕτω μὲν ὀδυσσεὺς δυσαπαλλάκτως εἶχε τῆς ἐρημένης καλυψοῦς οἷα ὡς εἰκὸς φιλόζωος. ἱμείρων μέντοι ὡς ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα αἰνίξεται ὁ ποιητὴς μυστικεύοντος ὅ ἐστι λόγου, γῆς τῆς κατὰ τὴν φιλοσοφίαν ποθουμένης πατρίδος, ἤγουν τοῦ νοητοῦ κόσμου. ὅς ἐστι κατὰ τοὺς πλατωνικοὺς, ψυχῶν πατρὶς ἀληθής. ὁμοίως, γῆς καὶ τῆς τελεωτάτης φιλοσοφίας, λύσεως καὶ ἀπαλλαγῆς τῆς τοιαύτης καλυψοῦς. λέλυται γὰρ τρόπον τινὰ τοῦ σώματος ὁ φιλόσοφος, καὶ ἀχρείως τούτῳ συνέχεται. καὶ ἔστιν οἰκεῖον εἰπεῖν τὴν τοιαύτην καλυψὼ πρὸς τὸν ἀπόδημον αὐτῆς τῇ διανοίᾳ φιλόσοφον, ὅτι ὁ νοῦς σου πρόσω, ἀποδημεῖ. Ἱστέον μέντοι ὅτι καθ' ἱστορίαν, ἦν τις νῆσος καλυψοῦς. περὶ ἧς ὁ γεωγράφος φησίν, ὅτι σόλων ἱστόρησε περὶ τῆς ἀτλαντίδος νήσου παρὰ τῶν αἰγυπτίων ἱερέων, φοιτήσας ἐκεῖ. καὶ ἔμαθεν ὅτι ποτὲ οὖσα ἡ νῆσος οὐκ ἐλάττων ἠπείρου τὸ μέγεθος, ὕστερον ἠφανίσθη καὶ οὐ πλάττει αὐτὴν ὁ ποιητής. Τὸν δὲ ἄτλαντα ὃς πατὴρ εἶναι λέγεται τῆς σωματικῆς καλυψοῦς καὶ θαλάσσης πάσης βένθεα οἶδε, καὶ κίονας ἔχει αἳ γῆν τε ἐπὶ μέσου συνέχουσιν καὶ οὐρανὸν ἀνέχουσιν, οἱ μὲν, ἀλληγοροῦσι εἰς τὴν ἀκάματον καὶ ἀκοπίατον πρόνοιαν τὴν πάντων αἰτίαν. καὶ ὀλοόφρονα δὲ τὸν τοιοῦτον ἄτλαντα νοοῦσιν, ὡς τὰ ὑπὲρ ὅλων φρονοῦντα ἤγουν τῶν ὅλων φροντιστικόν. διὸ καὶ ὁ κλεάνθης ὥς φασιν, ἐδάσυνε τὸ ο τῆς ἀρχούσης. καὶ οὐδὲ ἡμεῖς κακοτεχνοῦμεν, ψιλοῦντες αὐτό. οἶδε καὶ τὸ ὄλυμπος λέγοντες γίνεσθαι παρὰ τὸ ὁλολαμπής, ὅμως ψιλοῦμεν αἰολικῶς αὐτὸ καὶ οὐ δασύνομεν. καὶ οὕτω μέν τινες, ἄλλοι δὲ ἄτλαντα, τὸν νοερὸν ἄξονα νοοῦσι τὸν διὰ μέσης τῆς γῆς ἐληλαμένον. καὶ ἀπὸ τοῦ βορείου εἰς τὸν νότιον πόλον καθήκοντα. περὶ ὃν ὃς καὶ τῷ ἀράτῳ δοκεῖ, οὐρανὸς εἰλεῖται. εὐθεῖαν ἀσώματόν τινα ὄντα καὶ ἀόρατον, συνεκτικὸν τοῦ παντός. ὃς συνεχὴς μέν ἐστι κατὰ τὴν ὁλότητα καὶ εἷς. διὸ καὶ αἰσχύλος ἐν προμηθεῖ, κίονα εἶπεν οἰκείως καὶ οὐ κίονας. ἄλλως δὲ, εἰς δύο διαιρούμενος κατά τε τὸ ὑπόγαιον αὐτοῦ καὶ τὸ ὑπέργεον, κιόνων τίκτει τινὰ ταύτην φαντασίαν. ἐφ' αἷς κίοσιν, ἡ γῆ τε δὴ βέβηκε, καὶ οὐρανὸς ὑπανέχεται. τοῦ τοιούτου δὲ ἄτλαντος, θυγάτηρ καθ' ἕτερον τρόπον ὑψηλότερον, ἡ καλυψώ. τουτέστιν ἡ τοῦ ἄξονος ταύτης ἐννοίας καὶ περὶ αὐτὸν θεωρίας τε καὶ μαθήσεως, τέλος καὶ ἀποτέλεσμα καὶ δὴ εἰπεῖν γέννημα, τὸ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν τε ἀμφόθεν καλύπτοντα ἤτοι σκέποντα καὶ περιέχοντα πάντα ἔσω καὶ σφίγγοντα, τηρεῖν διὰ τῆς τοῦ τοιούτου ἄξονος μονιμότητος ἐν ταυτότητι κυκλοφορικῆς κινήσεως καὶ καταλήψεως καὶ περιοχῆς τοῦ παντός. ταύτῃ δὲ τῇ καλυψοῖ σύνεστι μὲν ὁ ἀποτελεσματικὸς φιλόσοφος ὀδυσσεύς. ὁ καὶ πληϊάδας τε ὑάδας τε θεωρῶν καὶ [illegible] ὠρίωνος κατὰ τὸν ποιητήν, καὶ τὰ ἑξῆς. ποθεῖ δὲ ὅμως μάλιστα καὶ τὴν μεθοδικὴν καὶ κανονικὴν φιλοσοφίαν. ἀφ' ἧς ὡς οἷά τινος πατρίδος ὁρμώμενος, εἰς ταῦτα ἦλθε καὶ εἰς ἐκείνην ἐπανακάμψειν γλίχεται ἧς χωρὶς οὐκ ἔστι φιλοσοφεῖν. ὅτι δὲ τοιαύτη τις ἡ πηνελόπη, δῆλον ἔσται ὅτε τὸν ἱστὸν θεωρήσομεν τὸν ὑπ' αὐτῆς ὑφαινόμενόν τε καὶ αὖθις ἀναλυόμενον. καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦτα. ἐπεὶ δὲ ὁ τοιοῦτος ἄξων, τὸ τοῦ παντὸς μέσον τέμνει, διὰ τοῦτο καὶ τὴν τῆς καλυψοῦς οἴκησιν ὁ μῦθος ἐν ὀμφαλῷ θαλάσσης ἱδρύει, ἀντὶ τοῦ μέσου τοῦ παντὸς ἤτοι τοῦ κοσμικοῦ λαβὼν τὸν τῆς θαλάσσης ὀμφαλόν, ἐπειδὴ καὶ ὁ ὀμφαλὸς μεσάζει τὰ ζῶα. διότι δὲ τὸν ἄτλαντα ἐκεῖ που περὶ τὸν ὁμώνυμον λιβυκὸν τόπον ἤγουν κατὰ τὸ ὄρος τὸν ἄτλαντα ὁ μῦθος κιονοφοροῦντα ποιεῖ, διὰ τοῦτο καὶ τὴν τῆς καλυψοῦς νῆσον περὶ τὸ ἀτλαντικὸν ὁ αὐτὸς ἐκτοπίζει πέλαγος. συμμετακινῶν πιθανῶς τὴν θυγατέρα καλυψώ, τῷ γεννησαμένῳ ἄτλαντι. καὶ οὕτω μὲν τὸν ἄτλαντα καὶ τοὺς ἀχθοφορουμένους ὑπ' αὐτοῦ κίονας εἰς τὸν κοσμικόν ἐστι μεταλαμβάνειν ἄξονα. ὃν, κίονα καὶ ὁ πλάτων καλεῖ, τὸ ὄνομα παρ' ὁμήρου λαβών. ἡ δέ γε ἱστορία, λίβυν ἄνδρα σοφὸν τὰ ἀποτελεσματικὰ τὸν ἄτλαντα παραδίδωσι, πολλὰ τῶν μελλόντων ἐκ τῆς τῶν οὐρανίων κινήσεως προσημαίνοντα καὶ προλέγοντα. ὅθεν καὶ ἀνέχειν τὸν οὐρανὸν ἐμυθεύθη. ὡς οἷα μέχρι καὶ εἰς αὐτὸν οὐρανὸν ἀνήκων τῇ πολυδυνάμῳ σοφίᾳ. ὁ μέντοι περιηγητὴς διονύσιος, ἄλλως ἐμφαίνεται θεραπεύων τὸν μῦθον. λέγων περὶ τὸ λιβυκὸν ὄρος τὸν ἄτλαντα, κίονα χάλκεον ἀνέχειν εἰς οὐρανὸν ἀνατρέχοντα, πάνυ πολὺ τὸ ὕψος. διὸ καὶ δοκεῖν ἄχρις οὐρανοῦ ἥκειν. ἔστι δὲ καὶ ἄλλως, εἰς τὸ ἁπλῶς πολὺ τοῦ κατὰ τὸ ἀτλαντικὸν ὄρος ὕψους, τὴν κιονικὴν φαντασίαν συμβιβάσασθαι. οὕτω καὶ πίνδαρος οὐρανίαν κίονα λέγει τὴν αἴτνην. καὶ ὁ ποιητὴς δὲ ἐν τοῖς ἑξῆς, τὸν τῆς σκύλλης σκόπελον, οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνειν φησί. καὶ αἰσχύλος δὲ, ἀστρογείτονας τὰς τοῦ καυκάσου λέγει κορυφάς. καὶ διόδωρος, ἄκραν τινὰ τῶν ἄλπεων κορυφὴν τοῦ σύμπαντος ἀέρος δοκοῦσαν, οὐρανοῦ ῥάχιν ἱστορεῖ παρὰ τῶν ἐγχωρίων καλεῖσθαι. καὶ τοιαῦτα μὲν καὶ τὰ τῆς ἱστορίας.

Ὁ δὲ μῦθος, οὐχ ἕτερον εἶναι τὸν ἄτλαντα βούλεται. ὃς ἐπ' ὀλέθρῳ ἑαυτοῦ ἐπαναστὰς τῷ διὶ, διὸ καὶ ὀλοόφρων λέγεται, τιμωρίαν κατεκρίθη τὸ τοῦ κόσμου ἄχθος. φασὶ δὲ τὸν ἡρακλῆ διὰ τὰ χρυσᾶ μῆλα εἰς λιβύην ἐλθόντα, ὑπελθεῖν τὸν φόρτον διὰ φιλίαν, καὶ ἐκδέξασθαι τὸν ἄτλαντα πρὸς βραχύ. εἶτ' αὖθις ἐκείνῳ ἐπιτρέψαι τὰ συνήθη παρ' αὐτῷ. τὸ δ' ἐστὶν, ὅτι παρὰ σοφῷ ἄτλαντι μαθητεύσας ὁ ἡρακλῆς, περὶ λογίζεσθαι καὶ αὐτὸς τῶν μελλόντων. κἀντεῦθεν ἡ τοῦ ἄχθους ἐμυθεύετο διαδοχή. φασὶ γοῦν αἰλιανὸς αὐταῖς λέξεσιν οὕτω. λόγος ἔχει, ἄτλαντι φοιτήσαντα τὸν ἡρακλέα, συνδεᾶσθαι τὰ οὐράνια ταῦτα ἐπὶ τὸ συγγεγράφθαι διαδέξασθαι τὸν οὐρανὸν ἐν μέρει. αἰνιξαμένων τῶν συγγραφέων τὴν παράδοσιν τῆς σοφίας τοῦτον τὸν τρόπον. Ὅτι δὲ τὸ ὄρος ὁ ἄτλας, καὶ πληθυντικῶς προφέρεται ἄτλαντες ὡ λόγω καὶ ἡ μαλέα τὸ ὄρος καὶ νῆσος ἡ κρήτη μάλεαι καὶ κρῆται λέγονται. καὶ ὅτι καὶ ὄνομα ἔθνους τοῦ τοιούτῳ παροικοῦντος ὄρει οἱ ἄτλαντες, πολλαχοῦ διαφαίνεται. καὶ ἴσως τοιαύτης ἐννοίας παρὰ τοῖς δημοσθένης, οἱ ἄτλαντες ἐκ τοῦ, τὸν οἰκουμένην τὴν κατὰ ἄτλαντας ἐκτὸς, ἐξάπηχος, εἰ μὴ ἄρα στάδια ὕψον αἱ ἄδελφαι ἦσαν αὐτοὶ ἐσχηματισμένοι πρὸς μίμησιν ἄτλαντος. ὁ τῆς κλίσεως ὁ κανὼν, τοιοῦτός ἐστι καθ' ἡρωδιανόν. τὰ παρὰ μετοχὴν εἰς ας δισύλλαβα, διὰ τοῦ ντ κλίνεται. οἷον, τλὰς, ἄτλας ἄτλαντος. φὰς, περίφας περίφαντος. τοιαύτη δὲ κλίσις ἐκεῖνος ὑπάγεται, καὶ ὅσα διὰ τὸ αὐτὸ σύμφωνον ἔχει γίγας γίγαντος. μίμας μίμαντος ὄρος. οὗ μνήσεται ὅμηρος ἐν τοῖς ἑξῆς. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι ὁ περὶ καλυψοῦς καὶ ἄτλαντος ἐνταῦθα μῦθος, οὐ μόνον ἐγείρει τὸ ἀφηγηματικὸν ὕπτιον ὡς τερατῶδες, ἀλλὰ καὶ ἄλλον τρόπον ἀφελῶς ἔχει διὰ τὴν ἀθηνᾶν οὕτως εἰπεῖν ἀφηγουμένην τῷ εἰδότι πατρὶ τὰ κατὰ τὸν ἄτλαντα. δῆλον δὲ καὶ ὡς ἄτλας λέγεται, ὁ πρὸς στέρησιν τοῦ μὴ τάλας ὤν, ἢ ἐπιτατικῶς ὡς πολύτλας. εἰ δὲ καὶ ἀντεγραμμάτισται ἀπὸ τοῦ τάλας ὁ ἄτλας, περίεργον μὲν εἰπεῖν, οὐ πάντη δὲ ὑπόκενον. δῆλον δὲ ὁμοίως καὶ ὅτι τὸ, ὃς θαλάσσης πάσης βένθεα οἶδε καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ, ἀμφὶς ἔχουσιν, οὐ μακρὰν θείας ἐννοίας ἐστίν. ὡς δὲ θάλασσα, οὐ μόνον στοιχειακὸν ὄνομα ἦν ἀλλὰ καὶ ἱματίῳ προσυφαίνετο, δῆλον ἐκ τοῦ εἰπόντος. πορφυρᾶς περιβολὰς καὶ ἰοβαφεῖς καὶ ὑακινθίνας καὶ φλογίνας καὶ θαλασσοειδεῖς. ἴσως δὲ καὶ ἀπὸ ἀκτῆς θαλασσίας παρώνυμον ἦν τι φόρημα, ὡς δηλοῖ ὁ γράψας τὸ, φοροῦντες δὲ καὶ ἀκταίας. ἔστι δέ φασι τοῦτο, παχύτατον ἱχνὺς καὶ κυφότατος χλαμύς. εἰ μή που ἐκ τοῦ ἄγειν τὸ κλῶ ἡ εἰρημένη ἀκταία γίνεται, κατακλῶνται γὰρ τὰ παχύτερα.

Ὅτι δὲ ὅμηρος ὀμφαλὸν θαλάσσης νοεῖ τὸ μέσον ἀναλόγως τοῖς τολμήσασι γῆς ὀμφαλὸν εἰπεῖν τὸ καὶ μεσόμφαλον γῆς παρὰ σοφοκλεῖ, δηλοῖ καὶ ὁ μεταβολεὺς δημοσθένης. εἰπὼν ὡς ἐν νήσῳ περὶ τὸ μέσον τῆς θαλάσσης ὁ ὀδυσσεὺς ἀπειλημμένος ἦν περὶ τὸ καλυψοῦς τῆς ἄτλαντος. ὃν σύ φησιν ὦ ζεῦ, τήν τε θαλάσσης γνῶσιν ὀξύτατος ἔθου, καὶ τὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς ἕδραν συνέχειν ἔταξας.

Ὅτι τὸ, θεὰ δ' ἐν δώμασι ναίει, κατὰ νεώτερον συντέτακται. εἰ γὰρ εἶπέ τις ἐνναίει τὰ δώματα, οὐ πάνυ συνήθης ἡ σύνταξις. ὅτι εἴρηται ἐν τὰ δώματα ναίει, δωρικῶς συντέτακται, ὡς ἔστιν ἐκ τοῦ πινδάρου μαθεῖν.

Ὅτι θηλυκῶς λέγει τὰς κίονας κατὰ τὴν διάλεκτον ἰωνικήν. ἔστι δὲ τοῦτο καὶ τῶν ἀττικῶν. μυρία δὲ τοιαῦτά ἐστι παρὰ τοῖς ποιηταῖς. αἱ τὰς βοῦς λέγουσι. καὶ τὰς ἵππους. καὶ τὰς ἡμιόνους. καὶ τὰς ἐλλούς. καὶ τὰς κύνας. καὶ τὰς ὄις. καὶ ἕτερα. αἴλιος δὲ διονύσιος. περὶ τῶν συμφερομένων ἅ τινα ὅπως κατὰ γένη προφέρονται, φησὶν οὕτω. κακκάβη θηλυκῶς ὁ κάκκαβος. ὃ καὶ παρὰ τῷ ἀθηναίῳ κεῖται ἐν τῷ, κακκάβα ζέουσα. οὕτω καὶ ἡ ἁρπάγη δι' ἧς ἐκ φρεάτων κάδδους ἀνάγουσιν. ἔτι καὶ ἡ βῶλος. καὶ ἡ ὕαλος. καὶ ἡ φάρυγξ. καὶ ἡ στρύχνος. καὶ ἡ χάραξ τὸ τῆς ἀμπέλου ὑπόστημα. ὁ μέντοι χάραξ ἀρσενικῶς, τὸ χαράκωμα τοῦ στρατοπέδου. ἔτι θηλυκῶς, καὶ ἡ τύλη τὸ φῦμα τὸ ἐπὶ τοῦ αὐχένος. καὶ ἡ ὄμφαξ. καὶ ἡ ἄσβολος. καὶ ἡ ψύλλα. καὶ ἡ μεῖραξ. καὶ ἡ θόλος καὶ ἡ μήκων. θουκυδίδης οἷον μήκωνα μεμελιτωμένην φησί. ταῦτα κατὰ γένος θηλυκόν. ἀρσενικῶς δὲ, ὁ χοῦς. ὁ ὄροφος. ὁ θίς. ὁ λιμός. ὁ σκότος. ὁ τάρσος. ὁ ἀκράγας. οὐδέτερα δὲ, τὸ νῶτον. τὸ ζυγόν. τὰ ἐπίδεσμα. τὸ στρωματόδεσμον. τὸ θύμον. τὸ σίαλον. τὸ κάδιον. τὰ θεμέλια. τὸ τέμαχος. ἀρσενικὰ δὲ καὶ οὐδέτερα. ὁ τάριχος καὶ τὸ τάριχον. τὰ στάδια καὶ οἱ στάδιοι. δῆλον δὲ ὅτι ἀττικῶς ταῦτα πάντα. ἐπεὶ καὶ ἀττικαῖς λέξεσιν ὁ ῥηθεὶς διονύσιος ἐπεξέρχεται, ἄλλως γὰρ καὶ ἡ θὶς λέγεται ὅτι καὶ ἡ λιμός. καὶ τὸ σκότος. καὶ ἡ τάρσος. καὶ ἡ ἀκράγας καὶ ἕτερα τῶν τοῦ διονυσίου, ἑτέρως. ὁ χοῦς μέντοι τὸ μέτρον, ἀεὶ ἀρσενικῶς. ὁ δὲ γε τῆς γῆς, καὶ θηλυκῶς εὕρηται παρὰ τῷ γεωγράφῳ.

Ὅτι ἐν τῷ γαῖαν καὶ οὐρανὸν ἔχουσιν, ἐλλέλειπται ἡ ἀνὰ πρόθεσις. ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ, ἀνέχουσι καὶ ἀναβαστάζουσι. πολλαχοῦ δὲ τοιαῦτα ποιεῖ ὅμηρος, ὡς καὶ ἐν ἰλιάδι φαίνεται. μαλακοῖς καὶ αἱμυλίοις λόγοις ἡ καλυψὼ τὸν ὀδυσσέα ἔθελγεν ὅπως ἰθάκης ἐπιλάθηται. εἶεν δ' ἂν τῆς μὲν ἱστορουμένης καλυψοῦς αἱμύλιοι λόγοι, οἱ κατὰ ἔρωτα κολακεύοντες. καὶ οὓς ἂν εἴποι γυνὴ ἐρῶσα. καὶ διὰ τοῦτο κατὰ τὸν ἡσίοδον αἱμύλα κωτίλλουσα. τῆς δὲ ἀναγομένης εἰς φιλοζωΐαν σωματικὴν καλυψοῦς αἱμύλα ῥήματα νοοῖντο ἂν, τὸ ἑαυτοῦ ἕνεκα κήδεσθαι. τὸ μὴ τὸν θυμὸν ἐσθίειν μερίμναις τὸ τὴν φύσιν, τοῦ ἡδέος μᾶλλον στοχάζεσθαι ὑπὲρ τοῦ λυπηροῦ. τὸ τὴν ἡδονὴν ἀσχολίαν εἶναι σαρκός. τὸ μὴ πονεῖν ἄγαν ὡς ἂν εἴη μακρόβιος καὶ μικροῦ καὶ ἀθάνατος. καὶ ὅσα τοιαῦτα. ἄλλως δὲ, μαλακοὶ καὶ αἱμύλιοι λόγοι, οἱ κολακευτικοὶ καὶ προσηνεῖς. μαλακοὶ μὲν, πρὸς διαστολὴν τῶν ἀπειλητικῶν, σκληροὶ γὰρ ἐκεῖνοι. αἱμύλιοι δὲ κατὰ τοὺς

παλαιούς, δόλιοι. πιθανοί. ἁπαλοί. ποικίλοι. καὶ ἄλλως δὲ αἱμύλιοι, οἱ ὡς εἰπεῖν γνήσιοι. καὶ οἷος ἂν εἴποι τις τῶν πρὸς αἵματος. ἢ καὶ ἄλλως αἱμύλιοι, οἱ μὴ ψοφίζοντες εἰκῇ περὶ τὰ τῆς ἀκοῆς πρόθυρα, ἀλλ' ἔσω παρεισδύνοντες καὶ δῆθεν ἁψάμενοι αἵματος. ἢ θερμοὶ καὶ ἐνεργοί, οὐ μὴν ψυχροὶ καὶ ἄπρακτοι. ὡς ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐναίμων ζώων ἃ θερμότερα τῶν ἀναίμων εἰσί. παράγωγον δὲ τοῦ αἱμύλος, ὁ αἱμύλιος ὡς δηλοῖ τό, αἱμύλα κωτίλλουσα. Τὸ δὲ θέλγειν περὶ οὗ ἀκριβῶς ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα ἐρρέθη, οὐδ' ἐνταῦθα ἡδονὴν ἁπλῶς δηλοῖ, ἀλλὰ τὴν οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ καὶ ἀπατηλήν. ὡς δηλοῖ τό, ἵνα Ἰθάκης ἐπιλήσεται. οὐ γὰρ ἔθελγε τὸν Ὀδυσσέα ἡ Καλυψὼ ἰδίως, ἀλλὰ περιῆγεν οὗ ἐκεῖνος ἐπεθύμει, τοῦ τὴν πατρίδα ἰδεῖν, εἰ καὶ μὴ ἔπειθεν. ὅτι δὲ ἐκ τοῦ τοιούτου θέλγειν οἱ Τελχῖνες, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. παρ' οἷς καὶ θελγῖνες οἱ αὐτοὶ λέγονται. ἐν γοῦν ῥητορικῷ λεξικῷ κατὰ στοιχεῖον προϊόντι, γράφεται, θελγῖνες, γόητες, φαρμακοί. ἐπιζήτητον ἄρα τὸ θέλγειν εἴπερ οὗτοι παράγονται. Ὅτι Ὀδυσσεὺς οὕτω φιλόπατρις ἦν, ὡς καὶ καπνὸν μόνον ἐφίεσθαι ἀποθρώσκοντα νοῆσαι ἧς γαίης, ἤγουν τῆς ἑαυτοῦ γῆς. τουτέστιν εἰ μὴ αὐτῆς Ἰθάκης ἐπιβῆναι μέλλοι, κἂν γοῦν πόρρωθεν ἰδεῖν ποθεῖν αὐτὴν τεκμήρασθαι οἷς τὰ τοιαῦτα τεκμαίρονται ἄνθρωποι. τεκμαίρονται δὲ ὡς τὰ πολλὰ μακρόθεν, πυρί τε καὶ τῷ τοῦ πυρὸς σημείῳ, καπνῷ. ὧν ὁ μὲν καπνός, ἐν ἡμέρᾳ μάλιστα χρήσιμος. ὁ δὲ πυρσός, τῇ νυκτί. τέχνη μέντοι καὶ οἰκημάτων ἐπάρσει. οὐκ ἔστιν ἐκεῖθεν ἀλλ' ἐκ τῶν ἐγγυτέρω τεκμαίρεσθαι. ὄρους δὲ ὕψος, οὐκ αὐτὴν τὴν πατρίδα πόλιν σημαίνει μὴ ἄνω αὐτοῦ περιλισμένην, ἀλλά τινα τῆς περιξ. καπνοῦ δὲ παράγωγον τὸ καπνίζειν ὅ ἐστι θύειν ὡς ἐκ παρακολουθήματος, ὅπερ Ὅμηρος δηλοῖ ἐν τῷ, κάπνισσάν τε κατὰ κλισίας. ἐκ τοῦ καπνίζειν δέ, καπνιστὰ κρέα παρὰ τῷ δειπνοσοφιστῇ. Ὅρα δὲ οἷα τὰ ἐς δυστυχίαν Ὀδυσσεὺς ὁ πλανηθεὶς ἐκ τῆς Αἰόλου νήσου ἐπανιὼν καὶ ἐγγίσας τῇ πατρίδι καὶ ἤδη πῦρ ἀνακαιόμενον βλέπων, ἐπλάγχθη ὀπίσω. Ἱστέον δὲ ὅτι σχῆμα ἐστὶν ἐνταῦθα, δηλοῦν ἐκ μέρους τὸ πᾶν. ἀπὸ γὰρ ἡμερινοῦ σημείου τοῦ καπνοῦ, δεῖ συνεπινοεῖν καὶ τὸ ἐκ τοῦ πυρὸς νυκτερινὸν σύμβολον. τί γὰρ διαφέρει εἴτε καπνὸν ὁ Ὀδυσσεὺς ἴδοι ἂν ἐν ἡμέρᾳ τὴν Ἰθάκην σημαίνοντα, εἴτε πυρσὸν τὸν ἐν νυκτί. εἰ μὴ ἄρα τοῦ κρείττονος μέμνηται. κάλλιον γὰρ ἐνταῦθα ὁ καπνός, ὡς αἱρετωτέρου ὄντος τοῦ ἐν ἡμέρᾳ πλοῦ. ἡ δὲ ἀλληγορία, καπνὸν βούλεται νοεῖν, τὸ ἀναφορούμενον μὲν σκοτεινὸν δὲ ὅμως τῆς φιλοσόφου γνώσεως καὶ οὔπω λαμπρόν. ὅπερ καὶ αὐτό, στερκτόν ἐστιν ὅτι τῷ φιλολόγως διακειμένῳ λογίζεται. εἰ γάρ τινι μὴ τοῦ πλειοτάτου ἐφικέσθαι δυνατόν, τὸ γοῦν ἀμυδρῶς τῶν περὶ πλειόνων γενέσθαι, αἱρετόν. καὶ γὰρ καὶ μέλιτος εἰ μὴ κορέσασθαι οἷόν τε, ἀγαπητὸν οὖν τὸ ἀπογεύσασθαι. Ἱστέον δὲ ὅτι τὸ ἧς γαίης, οἱ ὕστερον οἰκείας φασὶν ἐν ἁπλότητι λέξεως. δηλοῦντες οὕτω, πατρίδα. ὅπερ ἐκ τοῦ οἰκεῖν καὶ τοῦ οἴκου καὶ τοῦ ἐκ τούτων οἰκείου λεχθέν, πάνυ διαφέρει τοῦ, ἰδίας εἰπεῖν. διόπερ οὐδεὶς εὕροι ἂν ὥσπερ οἰκείαν, οὕτω καὶ ἰδίαν καταμόνας τὴν πατρίδα εἰπών. Ἱστέον δὲ ὅτι τριῶν τούτων ὄντων αἰτίων γενέσεως τέκνοις, πατρός, μητρός, τόπου. πατρὶ μέν, παρωνόμασται ἡ πάτρα, πολλαχοῦ κειμένη τῆς ποιήσεως, καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ παρώνυμον ἡ πατρίς. μητρὶ δέ, οὐχ ἡ μήτρα ὀπτικῶς. αὐτὴ γάρ, μόριον ἀφώρισται τῇ τοῦ ἐμβρύου οἰκήσει. ἀλλὰ ἡ μητρὶς παιδικώτερον. ἔτι δέ, καὶ ἡ μητρόπολις κάλλιον. οὕτω γάρ τις ἔφη τὰς Θήβας Διονυσίου μητρόπολιν ἤγουν πόλιν τῆς ἐκείνου μητρὸς Σεμέλης. τόπου δὲ παρωνυμία, τὸ Ἰθακήσιος. Θηβαῖος. Ἀθηναῖος. καὶ τὰ τοιαῦτα. οὕτω δή πως ἔχει καὶ τό, ὡς ἐρρέθη, ἧς γαίης. ἡ περίφρασις ἐστὶ τῆς, οἰκείας. ὅπερ ἐλλειπτικῶς, τὴν γῆν δηλοῖ. ταὐτὸν δὲ εἰπεῖν, τὴν ἢ πατρίδα ἢ μητρόπολιν. ἔτι σημείωσαι καὶ ὅτι Ὀδυσσεὺς μὲν δίχα ψόγου κληρονομήσας ἔχει τὸ φιλόπατρις εἶναι. Κόδρος δὲ θανάτῳ ἑαυτὸν ἐπιδοὺς ὑπὲρ τῆς τῶν πατριωτῶν Ἀθηναίων νίκης ὡς καὶ Λυκόφρων ὑπολαλεῖ, ἐποίησε Κόδρους καλεῖσθαι τοὺς δι' ἀρχαιότητα εὐήθεις. Ὅτι ἐντρέπεσθαι λέγει, τὸ ἐπιστρέφεσθαι. ὅθεν δὲ καὶ ὀπίζεσθαι λέγεται. ἀφ' οὗ καὶ ὄπις ἡ ἐπιστροφή. ἐκ δὲ τούτου παράγεται τὸ ἐντροπαλίζεσθαι ἐν Ἰλιάδι, ἤτοι ἐν τῷ φεύγειν ἐπὶ τὰ ὀπίσω στρέφεσθαι. δύναται δὲ καὶ ἄλλως νοεῖσθαι τὸ ἐντρέπεσθαι, ἀντὶ τοῦ μετατρέπεσθαι. μεταβάλλεσθαι. Τὸ δὲ ἐντρέπεσθαι ἤγουν ἐπιστρέφεσθαι, ἀλλαχοῦ μετατρέπεσθαι λέγεται. δι' ὅ, οὔτι μετατρέπῃ οὐδ' ἀλεγίζεις. Ὅτι τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ῥητὸν τό, Ὀδυσσεὺς ἐχαρίζετο ἱερὰ ῥέζων ἐν Τροίῃ τί νύ οἱ τόσον ὠδύσαο Ζεῦ, παρήχησίς ἐστιν ἢ μᾶλλον ἐτυμολογία ὡς τοῦ Ὀδυσσέως ἐκ τοῦ ὀδύσσασθαι ἐτυμολογουμένου. ἀστεῖος δὲ ὁ λόγος. μονονουχὶ λεγούσης τῆς Ἀθηνᾶς μετὰ βαρύτητος, ὅτι φερωνύμως λέγεται Ὀδυσσεὺς οἷα σοῦ τοῦ Διὸς ὀδυσσομένου αὐτῷ. κἂν ὁ πάππος Αὐτόλυκος Ὀδυσσέα τοῦτον ὠνόμασε, διότι πολλοῖς ἐκεῖνος αὐτὸς ὠδύσατο. ἐνταῦθα δὲ σημείωσαι ὡς Ἀθηνᾶ μὲν τὸν Ὀδυσσέα οὐκ ἐντελῶς ἐπαινεῖ. Ζεὺς δὲ οἷα τελεώτερος πλεῖόν τι μετ' ὀλίγα ἐρεῖ. αὕτη μὲν γάρ, εὐσεβῆ τὸν Ὀδυσσέα ἔφη. ὁ δὲ Ζεύς, καὶ ἐπὶ συνέσει αὐτὸν σεμνύνει. Τὸ δὲ ἐν Τροίῃ, ἐπίτασις ἐστὶ τοῦ εὐσεβοῦς ἔργου. οὐ γὰρ ἐν Ἰθάκῃ ἔθυεν ἔνθα ἐπλούτει, ἀλλ' ἐπὶ ξένοις. ἔνθα ὡς εἰκός, ἐχρῆν φείδεσθαι. Τὸ δὲ χαρίζετο, ἢ ἀπολύτως νοητέον, ἢ συντακτέον τῷ ἱερά.

Ὅτι τό, τέκνον ἐμὸν ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων, εἰ καὶ σκωπτικόν ἐστι τῇ ἐννοίᾳ, τῷ γοῦν σχηματισμῷ ἐπιτρύφει τὴν πολλὴν σφοδρότητα.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος, προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς.
Τέκνον ἐμόν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;
Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην;

βούλε

Ὃς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, περὶ δ' ἱερὰ θεοῖσιν
Ἀθανάτοισιν ἔδωκε, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
Ἀλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος ἀσκελὲς αἰὲν
Κύκλωπος κεχόλωται, ὃν ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν
Ἀντίθεον Πολύφημον, ὅου κράτος ἐστὶ μέγιστον
Πᾶσιν ἐν Κυκλώπεσσι. Θόωσα δέ μιν τέκε νύμφη,
Φόρκυνος θυγάτηρ ἁλὸς ἀτρυγέτοιο μέδοντος,
Ἐν σπέεσι γλαφυροῖσι Ποσειδάωνι μιγεῖσα.
Ἐκ τοῦ δὴ Ὀδυσῆα Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Οὔ τι κατακτείνει. πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος αἴης.
Ἀλλ' ἄγεθ' ἡμεῖς οἵδε, περιφραζώμεθα πάντες
Νόστον ὅπως ἔλθῃσι. Ποσειδάων δὲ μεθήσει
Ὃν χόλον, οὐ μὲν γάρ τι δυνήσεται ἀντία πάντων
Ἀθανάτων, ἀέκητι θεῶν ἐριδαινέμεν οἶος.

βούλεται μὲν γὰρ εἰπεῖν, ποῖον λόγον παρέῤῥιψας καὶ ἄδηλόν πως εἶπας. ὁ δὲ, πάνυ ἀστείως ἐσχημάτισε. ποῖος λόγος ἐξέφυγέ σου τὰ χείλη. ὡς εἴπερ οὐχ ἑκούσιον ἦν τὸ κακῶς λαλεῖν. αἰνίττεται δὲ ὁ ποιητὴς, ὡς ἡ φύσις ἵνα μὴ προχείρως ὄντες οἱ λόγοι προπετῶς ἔχοιεν τοῦ στόματος ἐξίπτασθαι, διπλῷ ἕρκει τὴν αὐτῶν διέξοδον ἐστεγάνωσε, τῷ τε τῶν ὀδόντων, τῷ τε τῶν χειλέων. καὶ τεῖχος δὲ ἐπὶ τὰ χείλη τοῦτο ἐμηχανήσατο. καὶ ὡς δεσμώτας τοὺς λόγους ἐγκατέκλεισεν. ὁ τοίνυν μὴ κύριος λόγος, λέγοιτ' ἂν, τυραννῆσαι τὴν ἔξοδον. καὶ φυγὰς τοῦ τῶν ὀδόντων ἕρκους δικαιοῦσθαι. ὅτι δὲ τὸ στόμα ἐγκλεισμῷ λόγων ἔοικε, δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς, εἰπών. εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλείσοι φόβος. Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ δηλωθὲν βαρὺ τῆς Ἀθηνᾶς ἔπος οἱ περὶ, τί σοι τόσον ὠδύσαο, ἀμείβεται ὁ Ζεὺς διὰ τοῦ ῥηθέντος σκώμματος εὐφυῶς. Ὅτι ὁ κλεινὸς Ζεὺς ὀνειδισθεὶς ὡς ἐπιλησθεὶς τοῦ ἐνδόξου, εἶπεν ἂν καλῶς τό, πῶς ἂν ἐγὼ ἔπειτα ἀνδρὸς θείοιο λαθοίμην, ὃς τοιόσδε ἢ τοῖος δὲ ἐστί. δεῖ δὲ εἰδέναι ὅτι τό, πῶς ἂν ἐγὼ τοῦ δεῖνος λαθοίμην, ἐνδεικτικώτερόν ἐστι τοῦ, οὐκ ἂν τοῦ δεῖνος λαθοίμην. τοῦτο μὲν γὰρ, σεμνὸν διὰ τὸ ἀποφαντικῶς ἐξάγεσθαι. ἐκεῖνο δὲ ἰσχύσας ἀληθῶς διὰ τὸ τῆς ἐρωτήσεως ἀναντίῤῥητον. Ὅτι δύο ταῦτα ὁ ποιητὴς περὶ Ὀδυσσέως ἐπιμαρτύρεται διὰ τοῦ Διὸς ὡς προδηλοῦται ἀγαθά, ὅτι τε κατὰ τὸν νοῦν περίεστι πάντων ὅ ἐστιν ὑπερέχει, καὶ ὅτι περὶ τὸ θεῖον εὐσεβεῖ. σύνεσις ἄρα καὶ εὐσέβεια μᾶλλον τῶν ἄλλων οἶδε κοσμεῖν τὸν ἄνθρωπον. καὶ ἔστιν ἔπαινος ἀνδρὸς τοιοῦτον τό, ὃς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, περὶ δὲ ἱερὰ θεοῖς ἀθανάτοις ἔδωκεν οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχει. ἐν οἷς σημείωσαι ὅτι Ἀθηνᾶ μὲν τοῦ Ὀδυσσέως, ἱερὰ ῥέξαι ἁπλῶς εἶπε. Ζεὺς δὲ καὶ τοῦτο ἐπέτεινε. διὸ καὶ θεῖον αὐτὸν εἶπε καὶ περίνοιαν αὐτοῦ ἐπεμαρτύρατο. καί πως τὴν Ἀθηνᾶν ἐπισκώπτει οὕτω λήθην εἰ δύο τούτων ἀγαθῶν ἐξαιρέτων ὄντων περὶ Ὀδυσσέα, ἐσίγησε τὸ ἓν ἐκείνη ὡς οἷα λανθανομένη αὐτοῦ. παιδευτικὰ δὲ ταῦτα οὐ μόνον εἰς τὸ μὴ δεῖν εἶναι τοὺς ἄρχοντας λήθην παρέχειν τὴν εἰς αὐτοὺς χαρίτων, ἀλλὰ καὶ τὸ θεῖον, ἐπιστροφὸν εἶναι τῶν σπουδαίων ἀνδρῶν. Τὸ δὲ σχῆμα τοῦ περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, ἐξ Ἰλιάδος παρείλκυσται, ἤγουν ἐκ τοῦ, οἳ περὶ βουλῇ Δαναῶν περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι. ἐν οἷς ὅρα τὸ περιεῖναι καὶ αἰτιατικῇ καὶ δοτικῇ καὶ ἀπαρεμφάτῳ ῥήματι συντασσόμενον. ὡς δηλοῖ τὸ νόον. καὶ τὸ βουλῇ. καὶ τὸ μάχεσθαι. ὀνόματι καὶ αὐτὸ ἐοικὸς ὡς ἀλλαχοῦ εὕρηται. Σημείωσαι δὲ ὅτι ὁμώνυμον καὶ ὁ νοῦς, Παυσανίας γοῦν φησὶν ὅτι Κάσκος, λιμήν που. ᾧ παράκειται ποταμὸς Νοῦς καλούμενος. Ὅτι Ποσειδῶν γαιήοχος, οὐ μόνον διὰ τὸ ἐπὶ γαίης ὀχεῖσθαι ἢ διὰ τὸ συνέχειν τὴν γαῖαν τῇ ὑγρότητι ὡς ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ ὄχοις χαίρειν ὅ ἐστιν ἅρμασι χαίρειν, ἵππιος γὰρ ὁ Ποσειδῶν. Ἰστέον δὲ ὡς Ποσειδάων μὲν, κύριον. Ποσειδεὼν δὲ, μηνὸς ὄνομα. ἐκτείνει δὲ ἀεὶ τὴν παραλήγουσαν αἰολικῶς ὁ Ποσειδάων. ὡς ἐν αἷς γενικαῖς τὸ πυλάων, Μουσάων, νυμφάων καὶ αἱ λοιπαί. Σημειοῦσθαι δὲ ὡς γαιήοχος μὲν, μοναχῶς διὰ διφθόγγου. γαιοῦχος δὲ καὶ γεοῦχος, καθ' Ἡρωδιανὸν μὲν καὶ Δίδυμον, διὰ τοῦ ε ψιλοῦ παρὰ τὴν ψιλογραφουμένην γέαν ἧς συναίρεμα ἡ γῆ. ἄλλοι δὲ, διὰ τῆς αι διφθόγγου παρὰ τὴν λοιπὴν γαῖαν ἐξ ἧς καὶ ὁ γαιήοχος. Ὅτι τὸ, ἀσκελὲς αἰὲν κεχόλωται, ἢ ἀντὶ τοῦ πάνυ σκληρὸν ἀπὸ τοῦ σκέλλω τὸ ξηραίνω ἐξ οὗ καὶ τὸ σκίλον καὶ ὁ κατεσκληκώς, καὶ ὁ σκελετός. ἢ καὶ ἄλλως ἀσκελὲς, τὸ ἀμετάβατον καὶ ἀμετακίνητον, ἀπὸ στερήσεως τῶν σκελῶν. ἴσως δὲ, καὶ ἀντὶ τοῦ κατατεταμένον. καὶ τανυστερχές. καὶ ἔστι τανυσκελές. κατὰ τό, ἔξω καὶ τανύπους καὶ τανύχειρ. τῇ δὲ παραγωγῇ τοῦ σκέλλω σκέλος, ἀνάλογον καὶ τὸ ἕπω ἔπος. βλέπω βλέπος παρὰ τοῖς κωμικοῖς. ἔθω ἔθος. τρέφω τρέφος, καὶ ἐναλλαγῇ τοῦ τ, βρέφος. Ὅτι ἐν τῷ, ὀφθαλμοῦ ἀλάωσε, περιττεύει τὸ ὀφθαλμοῦ. κεῖσθαι ἁπλῶς οὕτω δὴ σαφηνείας. ἄλλως γὰρ, καὶ χωρὶς τοῦ ὀφθαλμοῦ νοεῖται τὸ ἀλάωσεν ἐπὶ τυφλότητος, εἴπερ ἀλαὸς ὁ μὴ λάων ἤγουν ὁ μὴ βλέπων. οὕτω καὶ ἀλλαχοῦ ποιεῖ πολλαχοῦ. ὡς καὶ ἐν τῷ νεκύων κατατεθνειότων. καὶ ἐκεῖ γὰρ τὸ κατατεθνειώτων, ἐκ περιττοῦ κεῖσθαι δοκεῖ. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ἀλάωσεν ὀφθαλμοῦ, κεῖται ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ ἀλαωπὸς σύνθετος ὁ ἀφανής. ἢ ὁ τυφλός. ὡς νυκτάλωψ ὁ νύκτωρ ἀλαὸς τοὺς ὦπας. καὶ νυκταλωπῶν ὁ νυστάζων. ἐκ δὲ τοῦ ἀλάωσε, γίνεται ἀλαω-

τὺς

τοὺς ἡ τύφλωσις. Σημείωσαι δὲ ὅτι Ὅμηρος μὲν ὀφθαλμοῦ κύκλωπος μνησθεὶς, οὐκ ἐπισημαίνεται εἴπερ δυοῖν ὄντοιν αὐτῷ καὶ θατέρου σβεσθέντος, εἶτα Ὀδυσσεὺς καὶ τὸν λοιπὸν ἠφάνισεν. εἴπε καὶ ἐκ γενετῆς ἕνα εἶχε. Θεόκριτος δὲ ἀκολουθῶν οἷς φησιν Ἡσίοδος περὶ τῶν μυθικῶν κυκλώπων ὧν ἑκάστῳ κυκλοτερὴς ὀφθαλμὸς εἷς ἐνέκειτο μετώπῳ, φησὶν ὅτι ὁ κύκλωψ ἕνα ἔχοντι γλυκὺν ὀφθαλμὸν ᾧ ἐώρα, ὀφρὺς μία ἐξ ἑτέρου ὠτὸς εἰς ἕτερον τέτατο. ὅτι δὲ ὁ κύκλωψ δημίως ἤτοι γενικῶς ἐρρέθη καὶ θηλυκῶς ἐπὶ δ-ψεως, δηλοῖ ὁ εἰπὼν κύκλωπα κόρην. δῆλον δ' ὅτι ὥσπερ τὸ τέθηλε ἀντὶ τοῦ, τί ποτε τὰ δύο ψιλὰ κατεστ-ρῶς εἰς δύο ἀντίστοιχα δασέα ἔτρεψαν ἐν τῷ, τέφθ' οὔτ' ἔστι, ὁμοίῳ λόγῳ καὶ τὸ μόρον ὅθεν τὸ ὀπτικὸν ἄλλη-ται, ἀντὶ ὀπταλμοῦ, ὀφθαλμὸς ἐρρέθη. ὁμοιότης δὲ πρὸς ταῦτα καὶ ἐν τῷ, τέτυπται ἐτύφθη. περιτέτακται ἐπα-χθη. καὶ τοῖς ὁμοίοις. τούτοις ἐξηκολούθησε, καὶ τὸ παρὰ Θεοκρίτῳ ἐπιφθύζειν ἀντὶ τοῦ ἐπιπτύειν γοητευτικῶς. ἔτι δὲ, καὶ τὸ φθῶ φθάσω, ἐκ τοῦ πτῶ πτῶ πτάσω. τὸ γὰρ φθάσαι ἤτοι προλαβεῖν, εὖ πεπτωκέναι δὴ δοκεῖ. ὡς δὲ ἡ ἄλλως ψιλὸν εἰς δασὺ ἀντίστοιχον μεταχωρεῖ ἔτι δὲ καὶ τὸ ἀνάπαλιν, καὶ ἡ Ἰλιὰς ἔδειξεν. Ὅτι τὸ μὲν κύκλωψ, ἐθνικόν ἐστι περὶ τὸν Ποσειδῶνος υἱόν, κύριον δὲ ὁ Πολύφημος, εἰ μὴ ἄρα ὥσπερ τὸ αἰγύπτιος ἐν τοῖς ἑξῆς κύριον εὕρηται ὄνομα, οὕτω καὶ τὸ κύκλωψ ἐξ ἐθνικοῦ εἰς κύριον μετέπεσεν, ἐξιδιωσαμένου τοῦ Πολυφήμου, τὸ κοινόν. ἐπεὶ καθ' Ὅμηρον κράτος ἐστὶν αὐτοῦ μέγιστον πᾶσι κυκλώπεσσι. καὶ δὴ τοῦτο ἐστὶ διώνυμος ὁ ἀνήρ. ὅπερ οὐκ ἂν ἀφῆκεν ὁ ποιητὴς ἀνερμήνευτον, οἷα εἰωθὼς τὰς διωνυμίας ἐπισημαίνεσθαι, ὡς ἐν Ἰλιάδι ἔγνωμεν ἐπί τε τοῦ αἰγαίωνος καὶ τοῦ σκαμάνδρου καὶ ἄλλων. Σημείωσαι δὲ ὅτι εἰς θυμὸν ὁ τοιοῦτος κύκλωψ ἀλληγορεῖται ὡς ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα κατὰ τόπον οἰκεῖον ῥηθήσεται. διὸ καὶ Ποσειδῶνος αὐτὸν τοῦ θαλαττίου ὁ μῦθος γενεαλογεῖ, ὡς ὑγρὸν καὶ εὐκύμαντον εἰς θυμόν. καθά που καὶ τὸν ἀχιλλέα ὡς ὀργίλον προσονειδίζει ὅτι γλαυκὴ δέ σ' ἔτικτε θάλασσα. ἔτι δὲ Ποσειδῶνος υἱὸν αὐτὸν ἡ ἀλληγορικὴ μετάληψις νοεῖ, ἐπεὶ καὶ ὁ Ποσειδῶν οὐσία τίς ἐστιν ὑγρά. καὶ ὁ θυμὸς δὲ ζέσις ἐστὶν αἱματηρᾶς ὑγρότητος. θόωσα δὲ μήτηρ αὐτὸν γεννᾷ, διότι θοὸν λέγεται τὸ ὀξὺ ἐξ οὗ καὶ θοῶσαι τὸ ἀποξῦναι. τοιοῦτον δέ τι καὶ ὁ θυμός. ὅθεν καὶ οἱ θυμικοὶ, ὀξεῖς λέγονται. καὶ τὸ εἰς θυμὸν δὲ κινῆσαι, παροξῦναι. ὃ καὶ ἄλλως θοὸν μὲν, τὸ ταχύ. ταχεῖς δὲ δρᾶν καὶ οἱ θυμούμενοι καὶ οὐκ εἰδότες ἀναβολὴν συμβουλῆς. φόρκυνος δὲ θυγάτηρ ἡ τοιαύτη θόωσα, ἴσως δὴ τὸ φέρεσθαι κενεὸν τὸν ἄγαν παροξυνθέντα. διὸ καὶ ἐν Ἰλιάδι, κυνῶπα τινὰ λέγει θυμούμενον ὁ ποιητής. καὶ κυνὸς ὄμματα ἔχειν φασί. καὶ κύνεον ἀπηνὲς λέγει. τὸ δὲ ἐν σπη-λαίοις γλαφυροῖς τῷ Ποσειδῶνι τὴν θόωσαν μιγνυμένην γεννᾶν τὸν κύκλωπα, οὐδὲν ἄλλ' ἢ τὴν τοῦ θυμοῦ γένεσιν δηλοῖ. ἵνα λέγῃ τὴν τῆς καρδίας κοιλότητα, ἀντὶ γλαφυρὸν, ἐν ᾗ γίνεται ὁ θυμός. ζέσις ὢν τοῦ περικαρδίου αἵματος. ἄλλοι δὲ κύκλωπα μὲν, τὴν τῶν οὐρανίων νοοῦσι κατάστασιν δὴ τὸ ἐν κύκλοις ὁπτάνεσθαι. ὁποῖος ὁ ζωδιακός. ὁ ἰσημερινός. οἱ τροπικοὶ, καὶ οἱ λοιποί. θόωσαν δὲ, τὸ θοὸν καὶ ταχὺ τῆς οὐρανίας κινήσεως. διὸ καὶ φόρκυνος ἡ τοιαύτη θόωσα τουτέστι φορᾶς ὠκείας. καὶ Ποσειδῶνι μίγνυται, τῷ τῆς ἀναθυμιάσεως αἰτίῳ ὑγρῷ. ἐπεὶ ὡς πολλοὶ νομίζουσιν, ἐξ ἀναθυμιάσεως ὁ οὐρανὸς ἔχει τὸ ἐνδόσιμον τῆς ἀπαύστου κινήσεως. τὸν τοιοῦτον κύκλωπα ἐκτυφλοῖ ὁ φιλόσοφος Ὀδυσσεὺς, ἤγουν τῆς θείας καὶ θεωρίας αὐτοῦ φιλοσόφους καθαιρεῖται καὶ περιγίνεται. Ὅτι ἁλὸς ἀτρυγέτοιο μέδοντα τὸν φόρκυνα εἰπὼν ὁ ποιητὴς, οὐκ ἀποστερεῖ τὸν Ποσειδῶνα τοῦ εὐρυμέδοντα εἶναι. ὡς οὐδὲ τὸν ἀγαμέμνονα εὐρυκρείοντα εἰπὼν, ἀφείλετο τοὺς λοιποὺς βασιλεῖς τῶν ἀργείων, τὸ λέγεσθαι τοιούτους. καὶ τηλέμαχος δὲ ἐν τοῖς ἑξῆς αὐτὸς ὢν βασιλεὺς μετὰ τὸν πατέρα, πολλοὺς ὅμως εἶναι βασιλεῖς ἐν Ἰθάκῃ φησί. διατί δὲ ἀτρύγετος λέγεται ἅλς, καὶ ὅτι ἡ ἐπὶ ἀέρος ἡ αἰθέρος ἡ λέξις κεῖται, ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα γέγραπται. Ὅτι συμβουλευομένῳ οἰκεῖον τὸ, ἀλλ' ἄγε δ' ὑμεῖς οἵδε περιφραζώμεθα πάντες, ὅπως τὸ δεῖ ὅτι γένηται. τὸ δὲ, οὐ γάρ τι δυνήσεται ἀντία πάντων ἐριδαίνειν οἶος, χρήσιμον ῥηθῆναι πρὸς τὸν μονοτονοῦντα καὶ πᾶσιν ἀντικαθίστασθαι θέλοντα. ἐν δὲ τῷ ἀλλ' ἄγε τι, δῆλον ὅτι οὐ τὴν κοινὴν σημασίαν ἡ λέξις δηλοῖ, ἀλλὰ παρακελευσματικὴν δύναμιν ἔχει. διὸ κἂν εἴπειν ἄγε περιφραζώμεθα, ὀρθῶς ἂν ἔφασαν. ὡς καὶ ὁ εἰπὼν, φέρε τι πρήσσωμεν τόδε, ἢ φέρε πρήσσωμεν. Ὅτι ἑρμηνεύων ἐνταῦθα τί ἐστι νόστος, φησί. νόστον ὅπως ἔλθοιεν ἤγουν ἐπανέλθῃ. εἴπερ ἐν αὐτῷ καθ' ἑνὸς, νόστος ἐστὶν, ἐπανέλευσις εἴτουν ἐπάνοδος εἰς τὰ οἰκεῖα δηλαδή. Ὅτι τὸ μηδέσθαι τὸ χόλον, οἱ μεθ' Ὅμηρον ἀφαιρεῖ φασὶ, πρόθεσιν θέντες ἀντὶ προθέσεως. ἔστι δὲ μηνίσειν, τὸ χαυνώσειν. ἀμβλύνειν. ὅθεν καὶ ὁ μηνύμων. καὶ μέθη ἡ χαυνοῦσα τὸν νοῦν. καὶ μέθυ, τὸ ταύτης αἴτιον.

Ὅτι ἐν τῷ ὅνδε δόμονδε ἀντὶ τοῦ εἰς τὸν ἴδιον δόμον, φαίνεται φανερῶς ὡς οὐκ ἐξ ἀνάγκης τὸ ὃ ἀντὶ τοῦ ἑὸς παραλαμβάνεται. ἀλλὰ πολλάκις καὶ περιττόν τι ἐστὶν, ὡς ἐπίκτασις ἢ ὡς παραπλήρωσις. οὐδεὶς γὰρ ἂν εἴποι

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων.
Εἰ μὲν δὴ νῦν τοῦτο φίλον μακάρεσσι θεοῖσι,
Νοστῆσαι Ὀδυσῆα δαΐφρονα ὅνδε δόμονδε,
Ἑρμείαν μὲν ἔπειτα διάκτορον ἀργειφόντην
Νῆσον ἐς Ὠγυγίην ὀτρύνομεν, ὄφρα τάχιστα

Νύμφῃ ἐϋπλοκάμῳ εἴπῃ νημερτέα βουλὴν,
Νόστον Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος, ὥς κε νέηται.
Αὐτὰρ ἐγὼν Ἰθάκην δ' ἐσελεύσομαι, ὄφρα οἱ υἱὸν
Μᾶλλον ἐποτρύνω, καί οἱ μένος ἐν φρεσὶ θείω,
Εἰς ἀγορὴν καλέσαντα καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
Πᾶσι μνηστήρεσσιν ἀπειπέμεν, οἵ τέ οἱ αἰεὶ
Μῆλ' ἁδινὰ σφάζουσι, καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς.
Πέμψω δ' ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἠμαθόεντα,
Νόστον πευσόμενον πατρὸς φίλου ἤν που ἀκούσῃ,
Ἠδ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσιν.

ὅνδε δόμονδε ἀντὶ τοῦ εἰς τὸν ἴδιον εἰς τὸν δόμον, ἀλλὰ ὁμαλισμένως εἰ μὲν τὰ δύο δέ, ἀλλὰ τὸ οὖν γοῦν ἐπεκτατικόν ἐστι καὶ οὐ λαμβάνεται ἀντὶ προθέσεως. Ὅτι τὸ, Ἑρμείαν μὲν ἔπειτα διάκτορον ἀργειφόντην νῆσον ἐς ὠγυγίην ὀτρύνομεν καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ, νόστον Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ὥς κε νέηται, προέκθεσίς ἐστιν ἀναφωνητικὴ τῶν μετὰ ταῦτα, ἐπί τε λόγου εὐκρινείᾳ εὑρημένη, καὶ παραμυθίᾳ τοῦ ἀκροατοῦ. διάκτορος δὲ ἀργειφόντης, ὁ διάγων τὰς ἀγγελίας καὶ ἐναργῶς καὶ σαφῶς φαίνων τὰ ἐξαγγελλόμενα. ὥσπερ γὰρ φύλαξ φύλακος καὶ ἐξ αὐτοῦ εὐθεῖα ὁ φύλακος ἀνατρεχούσης εἰς εὐθεῖαν τῆς γενικῆς. καὶ τρὼς τρωὸς ὁ τρωός. καὶ δμὼς δμωὸς ὁ δμωὸς, οὕτω καὶ διάκτωρ διάκτορος ὁ διάκτορος. ἕτεροι δὲ, διακτορόν φασι καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ διάκτορον, ἤτοι τρανὸν καὶ σαφῆ ἄγγελον. Περὶ δὲ ἀργειφόντου δεδήλωται ἀλλαχοῦ. Ὠγυγία δὲ κύριον ὄνομα τῆς κατὰ τὴν καλυψὼ νήσου. ὠγύγια μέντοι ἁπλῶς δι' ω καὶ ἄλλη ἐστί ποτε, τὰ ἀρχαῖα. ἀπό τινος ὠγύγου φασὶ βασιλέως ἀρχαίου θηβῶν. ἐν τούτοις δὲ μὲν νύμφης ἐϋπλοκάμου ῥηθείσης τῆς καλυψοῦς, φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὅτι πλοχμὸς μὲν, ἐπὶ ἀνδρῶν ὡς ἐν Ἰλιάδι. οἷς πλοχμοί θ' οἳ χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο. πλόκαμοι δὲ, ἐπὶ γυναικῶν. καὶ ὅρα ὅτι ἄμφω ἐκ τοῦ πλέκω παραγόμενα, ὅμως ἔχουσί τινα διαφοράν. οὕτω δὲ καὶ ἠΰκομος μὲν ἐπὶ γυναικῶν. καρηκομόωντες δὲ ἐπὶ ἀνδρῶν. Τὸ δὲ νόστον Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ὥς κε νέηται, τρόπος ἐτυμολογίας ἐστίν. ἀπὸ τοῦ νέω γὰρ ὁ νόστος γίνεται, πλεονασμῷ τοῦ σ πρὸς διαστολὴν τοῦ ἀνέμου νότου. οὕτω δὲ μετ' ὀλίγα καὶ τὸ ἔγχος ἐτυμολογῶν, φησί. παλάμῃ δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος. ἀπὸ τοῦ ἔχω γὰρ τὸ ἔγχος γίνεται. Τὸ δὲ ταλασίφρων, οἰκείως ἐνταῦθα προσερρέθη διὰ τὰ μυρία ὅσα ἔτλη ὁ ἥρως καὶ ἔτι δὲ τλήσεται, δηλοῖ μὲν τὸν καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι τλήμονα ἤτοι πολύτλαν. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ταλῶ ταλάσω ταλασίφρων. ὡς βλάψω βλαψίφρων. καὶ ὅσα τοιαῦτα τοῦ δὲ ταλάσω μέλλοντος ἡ χρῆσις, ἐν Ἰλιάδι. ὅθεν καὶ ὁ τάλας γίνεται. καὶ ἡ ταλασία. καὶ τὸ τάλαρον. καὶ ἡ ταλασιεργία. περὶ ὧν ἐν τοῖς ἑξῆς που ῥηθήσεται. τὸν δὲ ταλασίφρονα ἐκεῖνον ἥρωα, περὶ βραχέων δαΐφρονα καὶ πολύφρονα εἶπεν. Ὅτι ὁ προθυμοποιῶν τινα εἴποι ἂν τὸ, ὄφρα μᾶλλον ἐποτρύνω, καί οἱ μένος ἐν φρεσὶ θείω. Ὅτι τὸ τὴν Ἀθηνᾶν εἰς Τηλέμαχον κατελθεῖν ἐν Ἰθάκῃ καὶ ὑποβαλεῖν τὰ ποιητέα, τὴν τῆς φυσικῆς φρονήσεως ἐπιδημίαν δηλοῖ. ἥτις ὡς μετὰ ταῦτα ἐρεῖ ὁ ποιητὴς. μένος τῷ Τηλεμάχῳ ἐνῆκε καὶ θάρσος. καὶ νῦν μᾶλλον ὑπὲρ πρῴην ὡς εἰκὸς ὑπεμίμνησκε τοῦ πατρός. καὶ ὀψέ ποτε ἀναφρονίζοντα, κατὰ τῶν μνηστήρων ἠρέθισε. καὶ εἰς ἀποδημίαν δίουσαν ἔστειλεν. ὀσσόμενον μὲν ἀεὶ ἐν φρεσὶ τὸν πατέρα εἴ ποθεν ἐλθὼν σκέδασιν τῶν μνηστήρων. ἄρτι δὲ κατὰ τὸν τῆς Ἀθηνᾶς λόγον, μᾶλλον ἐποτρυνθέντα. καὶ ἀπὸ τοῦ βουλεύεσθαι, εἰς πρᾶξιν παρακινηθέντα. δι' ἣς καὶ περὶ τοῦ πατρὸς ἐνόμισέ τι μαθεῖν. καὶ κλέος ἐσθλὸν σχεῖν ὡς φιλοπάτωρ. ἤδη γὰρ ὁ Τηλέμαχος ἡλικίας ἐπέβη τελειοτέρας, καὶ φρονεῖν ἐχούσης, καὶ οἷα συνιέναι οἷα πάσχει ὑπὸ τῶν μνηστήρων ἔπασχεν. ἡ δὲ εἰς Σπάρτην καὶ εἰς Πύλον ἀπέλευσις αὐτοῦ, καὶ ἄλλως ἐπιτηδεύεται τῷ ποιητῇ εὐμεθόδως, εἰς πλατυσμὸν τῆς τε ποιήσεως. καὶ εἰς διασκευὴν καὶ διατριβὴν λόγου χαρίεσσαν. καὶ εἰς περισπορὴν συχνῆς ἱστορίας ὡς μετὰ ταῦτα φανήσεται. ἔτι δὲ καὶ εἰς πολλὴν ποιητικὴν πιθανότητα. νεώτερος γὰρ ὢν ὁ παῖς καὶ μηδὲν εἰδὼς ἢ φρονῶν ἄξιον τοῦ πατρὸς, μανθάνει ἐν τῇ τοιαύτῃ ἀποδημίᾳ πρὸς τῶν εὖ εἰδότων, πολλὰ καὶ καλὰ τῶν τοῦ Ὀδυσσέως. καὶ ὅτι λόγου μεγάλου ἄξιος ὁ πατὴρ τά τε εἰς φρόνησιν τά τε εἰς πόλεμον. καὶ οὕτως ἐν καιρῷ τῷ πατρὶ πείθεται, εἰς τὴν ἐπικίνδυνον μνηστηροκτονίαν παρακαλοῦντι αὐτόν. Ἰστέον γὰρ ὅτι ἐντεῦθεν ὁ ποιητὴς ἄρχεται τὰ κατὰ τὴν μνηστηροφονίαν τεκταίνεσθαι, καὶ τῆς ἐπ' αὐτῇ πιθανολογίας θεμελίους ἐκ μακροῦ προκαταβάλλεσθαι. αὐτὴ γάρ ἐστι τὸ σκοπιμώτατον τέλος τῆς ποιήσεως ταύτης. καὶ τὸ τῶν πράξεων τοῦ βιβλίου τούτου ἀνδρῶδες καὶ ἡρωϊκὸν, αὐτόθι κεῖται τῷ ποιητῇ. καὶ τρόπον τινὰ, τὰ ἄλλα πάντα δι' αὐτὴν πέπλασται. διὸ καὶ αὐτὴν ἀνύσας ὁ ποιητὴς, συγκατέπαυσε καὶ τὸ βιβλίον. ἐπεὶ δὲ ἀπίθανον ἂν ἴσως τισὶ πρᾶγμα δόξει πῶς γὰρ Ὀδυσσεὺς ὁ ἄοπλος, ὁ εἷς, τῶν τοσούτων καὶ τοιούτων μνηστήρων περιγενήσεται, πολλαχοῦ τὸ πιθανὸν ἐγκατατίθεται. καὶ οὕτω προκατασκευάζει τὴν μνηστηροκτονίαν, ὥστε τὸν ἀκροατὴν, καὶ πρὸ τῆς πράξεως ὁμολογῆσαι ἀδύνατον εἶναι καταπραχθῆναι αὐτὴν ὡς ἔοικεν ὑπὸ μόνου ἂν Ὀδυσσέως ἀναιρεθῆναι τοὺς μνηστῆρας, ὀλίγον τι ὄντας ὑπὲρ τοὺς ἑκατὸν, εἴγε καὶ πρὸς τριακοσίους ἀξιόμαχος ἦν ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς

ἱστορηθήσεται. εἰ δὲ καὶ μὴ μόνος αὐτὸς αὐτίκα τὰς αἰτίας τοῖς μνηστῆρσι, καὶ οὐδὲ ἄσκοπος ἀλλὰ καὶ μηδὲ νοοῦσιν ἐκείνοις ἐπιτηδείῃ. εἶεν δὲ καὶ οἱ οἰστοὶ φαρμάκῳ ἀνδροφόνῳ κεχρισμένοι ὡς ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ ταύτῃ ἐρεῖ. ἔχει δὲ καὶ τὴν Ἀθηνᾶν λίαν πάνυ φροντίζειν τὰ ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ συμμαχοῦσαν ὡς καὶ τοῦτο δείκνυται, πολλῷ μᾶλλον τὸ ἔργον πιθανῶς αἰνιχθήσεται. οὕτως ἐξ αὐτῆς ἀρχῆς τοῦ βιβλίου τὴν μνηστηροκτονίαν ὡς ἔφαμεν προασφαλιζόμενος ὁ ποιητής, ῥᾳδιουργεῖ τὰ εἰς αὐτὴν συντείνοντα. Κἀκεῖνο δὲ ἱστέον ὅτι εὐχόμενος καὶ ἄλλως οἷα εἰκὸς ὁ ποιητής, τὸν ὄλεθρον τῶν μνηστήρων πλάσασθαι ὡς ἐν αὐτοῖς πολλαχοῦ ἐμφαίνεται. διό, δῆτα ἀμφοτεράς ποθεν προκαλέσασθαι. ἢ διὰ τοῦ τοῖς κρατῆρσι φάρμακον ἐμβαλεῖν ἢ οὕτως αὐτοὺς πάντας ὀλέσαι. ἅπερ οἱ μνηστῆρες ἐπὶ Τηλεμάχῳ ὑπενόησαν. οἷα καὶ ἄλλως, τὴν ἀπὸ τῶν Ἰθακησίων ἐξέλασιν ποιοῦνται διὰ τὴν σφῶν ἀδικίαν. ἀλλ' ὁ ποιητὴς οἷος αὐτός, τὸ τερατωδέστερον ἐπιλέξατο καὶ ἀληθῶς διεξείργασται. καὶ ὅπερ εὐμεθόδως μελετηθὲν καὶ ἀσφαλῶς πιθανολογηθέν, ἔχοι ἂν ἐξελέγχειν τὴν ἐν λόγοις αὐτοῦ ἀρετήν. Ἔτι ἱστέον καὶ ὅτι Ἀθηνᾶ ἐνταῦθα, καὶ ἡ κατὰ τὴν ὁμηρικὴν διφυότητα μέθοδός ἐστι, καθ' ἣν ὁ ποιητὴς ἐπινοεῖται τύπῃ τῆς Ἀθηνᾶς εἰς Ἰθάκην κάθοδον καὶ τὰ ἐπ' αὐτῇ, καὶ τὰ κατὰ τὸν Ἑρμῆν ἐπὶ τῇ Καλυψοῖ. Ἱστέον δὲ καὶ ὅτι ὀνειδισθεῖσα ἤδη ἐφ' οἷς ἐλάλησεν ἡ μυθικὴ Ἀθηνᾶ, καὶ ἀκούσασα ὅτι οὐκ ἀγαθὸν ἔπος διέδρα τὰ χείλη αὐτῆς, ἐνταῦθα συστρέφει ἑαυτὴν εἰς νοῦν καὶ ἁπλῶς λαλεῖ ἅπερ χρὴ ποιῆσαι τὸν Τηλέμαχον. καὶ μηδενὸς ἀντειπόντος, εὐθὺς κατάρχει ἔργου. Σημείωσαι δὲ καὶ τὸ σχῆμα καὶ ἐνταῦθα προεκθέσεως ἢ προαναφωνήσεως, ἐν οἷς ἡ Ἀθηνᾶ λέγει ὅτι ἀπελεύσομαι εἰς Ἰθάκην καὶ ποιήσω τὰ καὶ τά. ἐπεὶ γὰρ μέγα ἐπεισόδιον μέλλει πλέκειν ὁ ποιητὴς διὰ τῆς ἐκδημίας τοῦ Τηλεμάχου καὶ περιεκβῆναι εἰς λόγους πολλούς, φθάνει προαναφωνεῖν καὶ τοῦτο. ἵνα καὶ ὁ ἀκροατὴς ἐλπίζῃ, καὶ αὐτὸς μὴ δόξῃ ἀκαίρως καὶ ἀτέχνως ἀλλ' ἀναγκαίως ποιήσασθαι τὴν παρέκβασιν. ἔτι δὲ προεκτίθεται τεχνικῶς, καὶ τὴν μετ' ὀλίγα τοῦ Τηλεμάχου δημηγορίαν, καὶ ὡς ἀπείπῃ τοῖς μνηστῆρσι. καὶ οὕτως εὐσυνόπτως διὰ σαφηνείας κεφαλαιοῦται τὰ ἑξῆς. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι νῦν μέν, ἁπλῶς ἐκθέμενος ἀπηριθμήσατο εἰπών· πέμψω ἐς Σπάρτην καὶ εἰς Πύλον. προϊὼν δέ, καὶ τὴν τάξιν τῶν πραγμάτων ἐκτίθεται. λέγων· πρῶτα μέν, εἰς Πύλον ἐλθέ. κεῖθεν δ' ἐς Σπάρτην. ὥστε τὸ πέμψω εἰς Σπάρτην καὶ εἰς Πύλον, σχῆμα ὑστερολογίας ἐστίν, ἤτοι πρωθύστερον. πρῶτον γὰρ εἰς Πύλον ἦλθε Τηλέμαχος εἶτα εἰς Σπάρτην. ὁμοίως πρωθύστερόν ἐστι, καὶ τό, Ἑρμείαν ὀτρύνομεν, αὐτὰρ ἐγὼν Ἰθάκην δ' ἐλεύσομαι. πρῶτον γὰρ Ἀθηνᾶ εἰς Ἰθάκην κάτεισιν, εἶτα Ἑρμῆς εἰς τὴν Καλυψώ. Ἱστέον δὲ ὅτι Ὀδυσσεὺς Τηλέμαχον ὡς εἰκὸς τὸν παῖδα ὠνόμασεν, ἐνθυμούμενος δῆθεν τὸ δυστυχές. ἵνα δηλαδὴ ἐπειδὴ πόλεμος ἤδη μέγας ὁ κατὰ Τροίαν ἠλπίζετο εἰς ὃν ἐχρῆν ἀπελθεῖν καὶ τὸν Ὀδυσσέα, μὴ διαβαίη χρόνῳ ποτὲ τὰ τῆς τύχης ταύτης καὶ ἐπὶ τὸν υἱόν, ἀλλ' εἴη τηλεμάχης, καθ' ἡσυχίαν ζῶν. τάχα δὲ καὶ ἐκ μαντείας γνοὺς ὡς τῆλε χρόνου παραταθήσεται ὁ Ἰλιακὸς πόλεμος, Τηλέμαχον ὠνόμασε τὸν υἱόν. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι παροιμία ἡ λέγουσα Τηλεμάχου χύτρα ἐπὶ τῶν διὰ πενίαν ἐν ὀσπρίοις ἢ ὅλως εὐτελέσιν ἐδεστοῖς πολυφαγούντων, οὐκ ἐκ τοῦ ὁμηρικοῦ εἴληπται ἥρωος, ἀλλά τινος ἀττικοῦ Τηλεμάχου, Ἀχαρνέως τὸν δῆμον. ὅς φασι κυάμων χύτρας ἀεὶ σιτούμενος ἦν.

Ὅτι δὲ κωλύειν καὶ λόγοις ἀποτρίψασθαι, ἀπειπεῖν λέγεται παρὰ τῷ ποιητῇ. διό· πᾶσι μνηστήρεσσιν ἀπειπέμεν. λέγεται δέ ποτε ἀπειπεῖν, καὶ τὸ ἐν ἀγῶνι ἢ μάχῃ ἀπαγορεῦσαι καὶ ἀποκαμεῖν. ὅπερ ἐστὶν ἴσον τῷ ἀπαυδῆσαι καὶ ἀπειρηκέναι καὶ ἀπαγορεύειν. ἐν δὲ τῇ Ἰλιάδι, τὸ ἀπειπεῖν ἀπομυθεῖσθαι ὁ Νέστωρ φησίν. Ὅτι ἐν τῷ, μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσιν, ἐκ μέρους καὶ ἄλλα νοητέον ζῶα. αἶγας τε ὡς δηλώσει που ὁ Μελάνθιος. καὶ σύας ὡς ἐκ τοῦ Εὐμαίου φανήσεται. ἵνα λέγῃ καὶ νῦν, μῆλα τὰ θρέμματα. ἐξ ὧν καὶ τὸ μηλαφῆσαι. περὶ οὗ φασὶν οἱ παλαιοί, ὅτι μηλαφῆσαι, τὸ ψηλαφῆσαι. μή ποτε δὲ ἐπὶ βοσκημάτων, δηλαδὴ μῆλα ἀφᾶσαι. ἢ ἀπὸ τοῦ μηλώσασθαι ὑγρὸν βάψαι. ὅθεν φασὶ καὶ μήλωθρα, τὰ βεβαμμένα ἔρια. ἀδινὰ δέ, τὰ πυκνὰ καὶ δαψιλῆ καὶ εἰς κόρον, ἀπὸ τοῦ ἄδην. ἢ ἀπὸ τοῦ ἄδος ἤτοι κόρος. ὡς τό, ἄδος τέ μιν ἵκετο θυμόν. ὅτι δὲ οἱ μὲν διπλοῦσι τὸ δ τοῦ ἄδην οἱ δὲ δι' ἑνὸς αὐτὸ γράφουσι, καὶ οἱ μὲν ψιλοῦσιν, οἱ δὲ δασύνουσιν, ἡ Ἰλιὰς δηλοῖ. καὶ ὅθεν τὸ ἄδην γίνεται. ἐν δὲ ῥητορικοῖς λεξικοῖς, φέρεται καὶ ταῦτα. ἄδην, ἀττικοὶ τὸ δαψιλῶς. ὅθεν καὶ ἀδηφάγοι ἵπποι οἱ τέλειοι. καὶ ἀδηφάγον ἅρμα, δηλαδὴ τὸ κατ' αὐτὸ πλείους ἵππους. ἢ ἄδος, κόρος. πλησμονή. κάματος. ἀφ' οὗ ἀδόλεσχος διὰ τοῦ ο καὶ ἀδολέσχης. καὶ ἀδαῖον παρὰ Σώφρονι, τὸ εἰς κόρον ἔργον. ἔτι δέ, καὶ ὅτι ἀδηφάγοι ἵπποι, οἱ τέλειοι. τοῖς γὰρ πώλοις φησὶν οὐκ ἐδίδοσαν τροφῆς πλῆθος. Λυσίας δέ, καὶ ναῦν ἀδηφάγον φησί, τὴν τὸν μισθὸν λαμβάνουσαν ἐντελῆ. καὶ λύχνους ἀδηφάγους, τοὺς πότας. ὁποῖος ὁ ἐν Νεφέλαις παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει. Ὅτι ὥσπερ ἑλικόκερως βοῦς, ὁ στρεβλόκερως παρὰ τοῖς παλαιοῖς, οὕτω καὶ βόες εἰλίποδες, οἱ τοὺς πόδας κατὰ τὴν πορείαν ἑλίσσοντες. Παυσανίας δὲ λέγει, καὶ γυναῖκας εἰλίποδας δηλαδὴ τὴν ἔνδεσιν τῶν μηρῶν. ἕλικας δὲ ὅτι οὐ μόνον βοῶν ἐπίθετον δηλοῦσι τὰς μελαίνας ἀλλὰ καὶ ψέλλια σημαίνει ἐστὶν ὅτε καὶ ἐνώτια, δηλοῦται ἀλλαχοῦ. Ὅτι ἐν τῷ, πέμψω δ' ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἠμαθόεντα, τινὲς γράφουσιν, πέμψω δ' ἐς Κρήτην τε καὶ ἐς Πύλον. οὐκ ἀγαθὴ δὲ ἡ τοιαύτη γραφή. διὸ καὶ δίδωσι δίκας τοῖς παλαιοῖς. Πύλος δέ, πόλις περὶ τὸ ἑσπέριον τῆς Πελοποννήσου πλευρόν. Ὅτι δὲ τρεῖς ἦσαν Πύλοι, καὶ ὅτι οὐ μόνον θηλυκῶς ἀλλὰ καὶ ἀρσενικῶς λέγεται ὁ Πύλος, ἐν

ἄλλοις

ἄλλοις πλατύτερον γέγραπται. ἐνταῦθα μέντοι ἐπιπροσχάδην (?) ἐκεῖνο ἰστέον ὅτι τρεῖς εἰσὶν αἱ πολυθρύλλητοι (?) Πύλοι. ὅθεν καὶ τό, ἔστι Πύλος πρὸ Πύλοιο, Πύλος γε μέν ἐστι καὶ ἄλλη. εἰσὶ δέ, ὁ Τριφυλιακός. ὁ Λεπρειατικός. καὶ ὁ Μεσσηνιακός. καὶ ἄδηλον ἐκ τίνος ὁ Νέστωρ. σπεύδουσι δὲ ὅμως ἕκαστος εἰς πατρίδα ἐγγράφεσθαι τὸν Νέστορα. δεῖ δὲ εἰδέναι καὶ ὅτι οἱ μὲν ἄλλοι κατὰ γένος ἀρσενικὸν χρῶνται τῇ Πύλῳ, ἀλλ' Ὅμηρος οὐ δοκεῖ οὕτω φράζειν. εἰ γὰρ Πύλον ἠμαθόεντα φησίν, ἀλλὰ τὸ ἠμαθόεις θηλυκοῦ γένους δοκεῖ. ὁμοίως τῷ, ὑλήεντι Ζακύνθῳ. τί δέ ἐστιν ἠμαθόεις καὶ ὡς ποταμοῦ ἐστιν ὄνομα, ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα καὶ αὐτὸ γέγραπται. Σπάρτη δέ, πόλις ἢ χωρίον Λακωνικόν. ἐκλήθη δὲ οὕτω, ἀπὸ τῶν μυθευομένων μετὰ τὸν Κάδμον Σπαρτῶν ἀνδρῶν. οἱ κατὰ τὴν παλαιὰν ἱστορίαν ἐκεῖ ἐκπεσόντες, Σπάρτην ἀφ' ἑαυτῶν τὴν πόλιν ὠνόμασαν. ἱκανῶς δὲ τὰ περὶ αὐτῆς ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα γέγραπται. Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ εἶδός τι σχοινίου ὀνομάζεται σπάρτη ὡς ὁ κωμικὸς ἐμφαίνει ἐν τοῖς Ὄρνισι. τοῦτο δέ, ὁ ποιητὴς οὐδετέρως λέγει. καὶ δὴ σπάρτα λέλυνται. Ὅτι σχῆμα ἀμφιβολίας τό, ἠδ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσι. δηλοῖ γάρ, ἢ ὅτι φήμην ἔχει εἶναι τὸν Ὀδυσσέα, ἢ ὅπως εὔκλειαν ἔχῃ τὸν Τηλέμαχον ὡς κοπιάζοντα ὑπὲρ τοῦ πατρός. καὶ ἔστι κρείττων αὕτη ἡ ἔννοια. κλέος δὲ ἐσθλὸν, ἡ εὔκλεια. ὡς εἴ τις εἴποι, φήμη ἐσθλή. τὸ μέντοι μὴ ἐσθλόν, δύσκλεια ἐστίν. οὕτω καὶ ἀοίδιμος, μέσως ἔχει καθὰ καὶ τὸ κλέος, ὡς ἐρεῖ τις ἀοίδιμόν τινα ἐπὶ καλοῖς, ἢ ἀοίδιμον ἐπὶ κακοῖς. ἐνταῦθα δὲ ἐμφαίνει καὶ τὸ τῶν πρακτικῶν ἀμφιρρεπές ὁ ποιητὴς εἰ δὴ ἄν που ἀκούσῃ νόστον πατρὸς ὁ Τηλέμαχος. οὐ γὰρ οἶδεν ἡ τῆς ἀλληγορίας Ἀθηνᾶ ἡ περὶ τῷ Τηλεμάχῳ, εἰ ἀποδημήσας, μαθήσεται περὶ τοῦ πατρός τι σαφές.

Ὣς εἰποῦσ' ὑπὸ ποσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
Ἀμβρόσια, χρύσεια. τάμιν φέρον ἠμὲν ἐφ' ὑγρὴν,
Ἠδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο,
Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος ἀκαχμένον ὀξέι χαλκῷ,
Βριθύ. μέγα. στιβαρόν. τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν
Ἡρώων, τοῖσίν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη.
Βῆ δὲ κατ' οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα.
Στῆ δ' ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ, ἐπὶ προθύροις Ὀδυσῆος,
Οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου. παλάμῃ δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
Εἰδομένη ξείνῳ ταφίων ἡγήτορι Μέντῃ.
Εὗρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγήνορας. οἱ μὲν ἔπειτα
Πεσσοῖσι προπάροιθε θυράων θυμὸν ἔτερπον,
Ἥμενοι ἐν ῥινοῖσι βοῶν, οὓς ἔκτανον αὐτοί.
Κήρυκες δ' αὐτοῖσι καὶ ὀτρηροὶ θεράποντες,
Οἱ μὲν ἄρ' οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδωρ,
Οἱ δ' αὖτε σπόγγοισι πολυτρήτοισι τραπέζας
Νίζον. καὶ πρότιθεντο. ἰδὲ κρέα πολλὰ δατεῦντο.
Τὴν δὲ πολὺ πρῶτος ἴδε Τηλέμαχος θεοειδής.
Ἧστο γὰρ ἐν μνηστῆρσι φίλον τετιημένος ἦτορ,
Ὀσσόμενος πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσίν. εἴποθεν ἐλθὼν,
Μνηστήρων τῶν μὲν σκέδασιν κατὰ δώματα θείη,
Τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχοι καὶ κτήμασιν οἷσιν ἀνάσσοι.
Τὰ φρονέων μνηστῆρσι μεθήμενος, εἴσιδ' Ἀθήνην.
Βῆ δ' ἰθὺς προθύροιο. νεμεσσήθη δ' ἐνὶ θυμῷ,
Ξεῖνον δηθὰ θύρῃσιν ἐφεστάμεν. ἐγγύθι δὲ στὰς,
Χεῖρ' ἕλε δεξιτερὴν καὶ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος.
Καί μιν φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Χαῖρε ξεῖνε, παρ' ἄμμι φιλήσεαι. αὐτὰρ ἔπειτα
Δείπνου πασσάμενος, μυθήσεαι ὅττεό σε χρή.
Ὣς εἰπὼν ἡγεῖθ', ἡ δ' ἕσπετο Παλλὰς Ἀθήνη.

Ὅτι διασκευάζων ὥσπερ ἐν Ἰλιάδι οὕτω καὶ ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς τὴν σκευὴν τῆς Ἀθηνᾶς, φησίν. ὣς εἰποῦσα, ὑπὸ ποσὶν ἐδήσατο καὶ τὰ ἑξῆς ὡς εὐθὺς φανήσεται. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ ὑπὸ ποσὶν ἐδήσατο πέδιλα, τὸ ῥῆμα κεῖται, ἀφ' οὗ τὸ ὑπόδημα γίνεται. ἐκ γὰρ τοῦ ὑποδεῖσθαι τὸ ὑπόδημα. ὥσπερ ἐκ τοῦ ἀναδεῖσθαι καὶ διαδεῖσθαι, τὸ ἀνάδημα καὶ τὸ διάδημα. δῆλον δὲ ὡς ἐπὶ ποδῶν μὲν τὸ ὑπόδημα, τὸ μέντοι διὰ τοῦ σώματος, διάδημα. Τὰ δὲ ῥηθέντα πέδιλα, καλά φησι. ἀμβρόσια, χρύσεια. λέγων, καὶ ὅτι αὐτὰ ἔφερον αὐτὴν ἐπί τε ὑγρὴν ἐπί τε ἀπείρονα γαῖαν ἅμα πνοιῇς ἀνέμου, ἤτοι ὁμοίως ἀνέμοις, δηλοῖ δὲ διὰ τούτων ὁ ποιητής, τὸ θεῖον καὶ λαμπρὸν καὶ ὀξυκίνητον τῆς φρονήσεως. τὸ θεῖον μέν, διὰ τοῦ ἀμβρόσια. θεῖον γάρ τι ἡ ἀμβροσία ὡς πολλαχοῦ ἐφάνη. διὰ δὲ τοῦ χρύσεια, τὸ λαμπρόν. τὸ δὲ ὀξυκίνητον, διὰ τῆς κατ' ἀνέμων φορᾶς. πτεροῖ ὢν δὲ καὶ ὡς ὄρνιν αὐτὴν ἐρεῖ διίπτασθαι. Τὸ δέ γε ὑποδεῖσθαι τὴν Ἀθηνᾶν, τὸ τῆς φρονήσεως εὔοδον καὶ ἀπρόσκοπον ἐν τοῖς πρακτικοῖς ὑποδηλοῖ. Ὅρα δὲ ὅτι οὐ φέρεσθαι τὰ πέδιλα λέγει, ἀλλ' αὐτὰ φέρειν καὶ που

φέρειν τὴν ἔχθραν ὡς δῆθεν περιόντα. καὶ ἔστι τοῦτο, τὸ ταυτολογίας εἶδος ποιητικόν. τὸ δ' ἐντελέστερον οὖν ποιοῦντες ἢ τὴν ἀβάντων. οὕτω δὲ καὶ τὸν Ἀχιλλέα ἐν Ἰλιάδι τὸ θρασέως ἐκπέμπειν τὰ ὅπλα φορούμενα. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ ἐφ' ὑγρὴν ὅ ἐστιν ἐπὶ θάλασσαν, ἔπειτα τοὺς μεθ' Ὅμηρον, ξηρὰν ὀνομάζειν τὴν γῆν. καὶ τοῦτο μὲν τοιοῦτον. τὸ δὲ τῶν Ἀβάντων ἔγχος ἐγκωμιάζων, ἄλκιμον λέγει ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ βριθὺ μέγα στιβαρόν. ᾧ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν ἡρώων, τοῖσί τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη. δηλοῖ δὲ ταῦτα, τὸ ἐνεργὸν καὶ ἀνδρῶδες τῶν Ἀβάντων καὶ δραστήριον. ἔστι δὲ τὸ μὲν ἄλκιμον, μεταγμένον ἀπὸ τοῦ χρωμένου ἀλκίμου προσώπου, εἰς τὸ σκεῦος. ἢ τὸ ἀλκιμοποιόν ὡς καὶ νωθρὸς νότος, ὁ νωθροποιὸς ἐστὶ καταχρηστικός. ἢ ὡς δέος χλωρόν, τὸ χλωροποιόν. Τὸ δὲ ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ, τὸ λυποῦν τῇ ὀξύτητι τοῦ σιδήρου, ἀκαχεῖν γὰρ τὸ λυπεῖν. ἢ τὸ ἔχον ἀκὴν ἤγουν ἀκωκὴν διὰ ὀξέος σιδήρου. ἐντεῦθεν δὲ καὶ τὸ ἰσομαχμένον νοεῖται. Τὸ δὲ βριθὺ καὶ τὸ μέγα καὶ τὸ στιβαρόν, συγκροτοῦσιν ἄλληλα εἰς θείου ἔγχους σεμνότητα. τούτων δὲ, στιβαρὸν μὲν, τὸ πυκνόν ἐστι στερεόν, μεταφορικῶς ἀπὸ τῆς καταπεπατημένης γῆς καὶ διὰ τοῦτο πεπυκνωμένης. στείβειν γὰρ κυρίως τὸ πατεῖν καὶ τὸ καταπατεῖν. ὡς τὸ, στεῖβον δ' ἐν βόθροισι. καὶ ἐξ αὐτοῦ γίνεται καὶ ἡ στιβάς. ἥτις ἐστὶ κυρίως εὐτελὴς καὶ καταπεπατημένη στρωμνή. Τὸ δὲ στίχας, τὸ πολὺ δηλοῖ τῆς ὁμαλότητος. οὐ γὰρ στίχα ἕνα μόνον, ἀλλὰ στίχας ἀνδρῶν δάμνησι. τί δὲ ἡ στίξ δηλοῖ, ἐν Ἰλιάδι κεῖται. Τὸ δὲ ἡρώων, οὐδ' αὐτὸ μάτην πρόσκειται, ἀλλ' ἵνα δείξῃ καὶ διὰ τούτου τὸ ἀνδρεῖον τῶν Ἀβάντων. οὐ γὰρ τοὺς τυχόντας δαμάζει, ἀλλὰ ἥρωας. οἷα τοὺς μὴ τοιούτους ὑπερφρονοῦσα. καθὰ καὶ κύνα φασὶν Ἰνδὸς λέοντι ἐπεξιὼν καὶ τὰ ἄλλα, λύκους ὑπερορᾶν καὶ ἀλώπεκας. Τὸ δὲ οἷς κοτέσσεται, τὸ κριτικὸν ἐμφαίνει τῶν Ἀβάντων. οὐ γὰρ εἰκῆ ἐστιν ἁπλῶς μαίνεται κατὰ ἡρώων, ἀλλ' οἷς ἂν διακρινεῖ δέον εἶναι κοτέσασθαι. δῆλον δὲ ὅτι τὸ κοτῶ κοτέσω, τὸ ἐγκοτεῖν ἐστι τὸ ἀπειλεῖν. τὸ δὲ ὀβριμοπάτρη, μυθικῶς μὲν, τῶν Ἀβάντων ἐμφαίνει ἐξαίρετον. ὅτι δηλαδὴ πατρίδα μόνον τὸ ἀπειλεῖν. τὸ δὲ ὀβριμοπάτρη, μυθικῶς μὲν, ἡ ... ἐμφαίνει ἐξαίρετον ὅτι δηλαδὴ πατέρα μόνον ἔχει ὄβριμον οὐ μὴν καί τινα μητέρα. διὸ οὐκ ἂν καὶ ἡ Ἀφροδίτη ὀβριμοπάτρη οὕτω λεχθείη. ἀλληγορικῶς μέντοι ὀβριμοπάτρη Ἀθηνᾶ, ἡ πατέρα ὄβριμον ἔχουσα τὸν νοῦν, οἷα φρόνησις. ὄβριμος δὲ πόθεν γίνεται, τὰ εἰς τὴν Ἰλιάδα δηλοῦσι. καὶ νῦν δὲ ῥητέον ὅτι παρὰ τὸ βρι ἐπιτατικὸν ἐξ οὗ καὶ βριαρὸς ὁ ἰσχυρός, γίνεται κατὰ πλεονασμὸν καὶ παραγωγὴν ὄβριμος. ὅθεν ἐστὶ ὀβριμοεργός. ἐκεῖθεν καὶ ὀβρίκαλα τὰ αἰσχύνει ... ἴστοροι δὲ φασὶν ὅτι τὰ ὄβρεια καὶ ὀβρίκαλα, λεόντων σκυμνία. τὰ δηλαδὴ καὶ ὄβριμα καὶ καλά. ἴστοροι δὲ φασὶν ὅτι τὰ ὄβρια καὶ ὀβρίκαλα, λεόντων καὶ λύκων σκυμνία, καὶ ὀβρίκαλοι διὰ δίχρονον, τὰ μορμολύκεια. Παυσανίας μέντοι περὶ τούτου φησίν, ὀβρίκαλα, προσωπεῖα βροτῶν εἴκαλα. ἢ βρίξειν εἴκαλα. οὕτω δὲ φησιν ἔλεγον τοὺς βαρβάρους. ὁ δ' αὐτός, ἐμβριμοῦσθαι λέγει τὸ μετά τινος ἀπειλῆς ἐκφοβεῖν. καὶ Αἴλιος δὲ Διονύσιος βριμοῦται φησὶν ἀντὶ τοῦ ἀπειλεῖ. δῆλοι δέ, βριμᾶσθαι φασὶν ἐν δευτέρᾳ συζυγίᾳ τῶν περισπωμένων. ταῦτα δὲ πάντα, ἐκ τοῦ βρι ἐπιτατικοῦ παράγονται. ὅθεν καὶ ἡ βριμὼ πεπλασμένον τι δαιμόνιον φοβερόν. ὅτι δὲ βρίγες καὶ οἱ Φρύγες ἐλέγοντο, δηλοῖ ὁ γεωγράφος. ὡς ἐν τοῖς τοῦ πολυμάθους γέγραπται. γεγονότες ἴσως καὶ αὐτοί, ἐκ τοῦ βρι. ὅθεν καὶ Βριάρεως κύριον παρὰ συλλαβῶς. ὁ δ' αὐτός, καὶ παρὰ συλλαβὴν Ὀβριάρεως προσεπι ἐκ τοῦ βρι. ὅθεν καὶ Βριάρεως κύριον παρασυλλαβῶς. ὁ δ' αὐτός, καὶ παρὰ συλλαβὴν, Ὀβριάρεως προσθέσει τοῦ ο. καὶ τὸ βρίθω δὲ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πέπηκται. ἀφ' οὗ καὶ τὸ βρῖθος. καὶ ὁ βριθύς. ὃς συνηθεῖς, ἱστορίας γε λύεται τὸ ο. καὶ τὸ βρίθω δὲ ἀπ' αὐτοῦ πήγνυται. ἀφ' οὗ καὶ τὸ βρῖθος. καὶ ὁ βριθύς. ὃς συνήθως ἐτόρευσε γένηται κατὰ παλαιὰς λέξεις. οὐ γὰρ ὥσπερ τραχὺς ἄτραχυς. ὀξὺς κάξυς, οὕτω καὶ βριθὺς ἔμβριθος. ἀλλὰ ἐμβριθὴς ὡς ἀπὸ τοῦ βρῖθος. πρὸς ὁμοιότητα τοῦ, ἡδὺς ἀηδὴς ἀπὸ τὸ ἧδος. καὶ γλυκὺς ἀγλευκὴς ἀπὸ τὸ γλεῦκος. καὶ βαρὺς ἀβαρὴς ἐκ τοῦ βάρος. ἐνθυμητέον δὲ καὶ ὅτι τοῦ, δόρυ βριθύ, ἐφερμηνευτικά εἰσι τὸ μέγα καὶ τὸ στιβαρόν. δῆλον γὰρ ὅτι τὰ καὶ μεγάλα καὶ στιβαρὰ σώματα, βριθύα εἰσίν. Ὅτι δῆμος, τειχῶς παρὰ τοῖς παλαιοῖς. πλῆθος τε γὰρ ἁπλῶς, καὶ πολιτικὸν σύστημα ἐξ οὗ τὸ δημοκρατεῖσθαι εἴρηται, καὶ τόπος τις ἐν Ἰθάκῃ οὕτω καλούμενος ἔνθα τὰ τοῦ Ὀδυσσέως βασίλεια. φασὶ γοῦν ὡς ἡ τοῦ μύθου Ἀθηνᾶ εἰς Ἰθάκην ἐν δήμῳ ἦν προθύροις Ὀδυσσῆος. δύναται δὲ καὶ ἄλλως τὸ Ἰθάκης ἐν δήμῳ νοηθῆναι, ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς Ἰθακησίοις ὡς καὶ μετ' ὀλίγα ἐρεῖ, ζώων ἐνὶ δήμῳ, ἤγουν ἐν τοῖς ζώοις. Τὰ δὲ πρόθυρα, προαύλιον ἐστὶν ὡς λέγεται. βῆ δ' ἰθὺς προθύροιο. τοῦτο δὲ καὶ οὐδὸν αὔλειον φασίν. εἰπών, ἐπὶ προθύροις Ὀδυσσῆος οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου. Τὸ δὲ στῆναι ἐπὶ προθύροις, καὶ θύραις ἐφεστάναι λέγει. φασὶ δέ τινες καὶ θύρας πρώτας, τὸ πρόθυρον. Ὅτι δὲ Τάφος, νῆσος μία τῶν Ἐχινάδων νήσων τῶν πρὸς τῷ Ἀχελῴῳ. πόλις ὡν λέγεται καὶ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ καὶ ἐν τοῖς εἰς ἣν παρεληλυθότων. λῃσταὶ δὲ οἱ Τάφιοι κατὰ τοὺς παλαιούς. ἐλέγοντο δὲ οἱ αὐτοὶ, καὶ Τηλεβόαι. ἢ διότι ληϊζόμενοι, τῆλε τὰς βόας ἀπῆγον. ἢ ὅτι οὐ τοῖς πλησιοχώροις μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῖς τῆλε καὶ μακρὰν ἐβόων ἔδει μάχην συνιστῶν. ἢ καὶ ὡς εὐρύφωνοι καὶ τῆλε τουτέστι μακρὰν, βοᾶν ἰσχύοντες. εἰς τούτους ἀμφιτρύων ὁ τοῦ Ἡρακλέος πατὴρ ἐστρατεύσατο, λῃσαμένους βόας τοῦ γυναικὸς Ἀλκμήνης, ἔχων συστρατευόμενον καί τινα Κέφαλον ἄνδρα φυγάδα ἐξ Ἀθηνῶν. ἀφ' οὗ χρηματίσαντος ἐν ᾧ τότε πολέμῳ, Κεφαλληνία ἐν δυσὶ λ ἡ χώρα ἐκλήθη πρὸς διαστολήν. ἵνα τὸ ἐθνικὸν ὁ Κεφαλλὴν, ἔχοι διαφορὰν πρὸς τὴν ἐν σώμασι κεφαλήν. Κεῖται δὲ ὁ Κεφαλλὴν παρὰ Σοφοκλεῖ, ἐν τῷ, ὦ ξεῖνε Κεφαλλήν. ἦρχε δὲ καὶ τῶν Κεφαλλήνων Ὀδυσσεὺς ὡς μετὰ ταῦτα φανήσεται. διὸ καὶ ἄναξ Κεφαλλήνων παρὰ τῷ ποιητῇ λέγεται. ἐστὶ οὕτω μὲν ταῦτα. Ὅμηρος δὲ, ναυτικοὺς οἶδε τοὺς Ταφίους τούτους, διὸ φιληρέτμους αὐτοὺς ἐρεῖ ἐν τοῖς ἑξῆς. Ἱστέον δὲ καὶ ὅτι ὁ γεωγράφος ταυτίζων τοὺς Ταφίους καὶ τοὺς Τηλεβόας ἐν τῷ, Τάφιοι οἱ καὶ Τηλεβόαι. εἰπὼν δὲ καὶ

ὅτι

ὅτι λῃσταὶ οἱ τάφιοι καθὰ καὶ οἱ τηλεβόαι, ὅπερ αὖθις διαφοράν τινα ἐν αὐτοῖς δηλοῖ, φασὶ καὶ αὐτοὺς τοὺς κεφαλληνίους ἢ μᾶλλον κεφαλλῆνας, ἀπὸ κεφάλου τοῦ δηϊονέως κληθῆναι. ὃν ἐξ ἀθηνῶν φυγάδα παραλαβὼν ἀμφιτρύων, κατέσχε φασὶ νῆσον καὶ παρέδωκεν αὐτῷ. ἥτις ἐπώνυμος ἐκείνου γέγονεν. Ὅτι δὲ τῆς ἱστορίας μάρτυς ἀγχιάλοιο παῖς, ἑταῖρος ἦν τοῦ ποιητοῦ. ὃν καὶ ἀμειβόμενος τῆς φιλίας ὁ ποιητὴς ὡς καὶ ἡρόδοτος ἱστορεῖ ἐν τοῖς περὶ ὁμήρου γενέσεως, τῷ ποιήματι τὸ αὐτοῦ ὄνομα ἐνέθετο. καὶ τὴν ἀθηνᾶν αὐτῷ εἴκασεν, ἀποσημαίνων οὕτως τὸν ἑταῖρον ὡς ἠδύνατο. καὶ ἄλλως μέντοι, οὐκ ἀπιθάνως ὁ ποιητὴς ἐπλάσατο, τάφιόν τινα μέντην ἐλθόντα ἐντυχεῖν τῷ τηλεμάχῳ καὶ εἰπεῖν ἀγαθά. ὃν δὴ μέντην, καὶ εἰς προσωπεῖον ποιεῖ τῇ ἀθηνᾷ διὰ τὸ φρονίμως συμβουλεύσασθαι οἷα θεόθεν καταπεμφθέντα. κωλύει γὰρ οὐδὲν, ἐν οὕτω μακρῷ χρόνῳ, εὑρεθῆναί τινα, ἑταῖρον ἀρχαῖον ὄντα τοῦ ὀδυσσέως, καὶ τοιαῦτα ὑπὲρ ἐκείνου ποιῆσαι. ὁ δὲ τοῦ τοιούτου μέντου πατὴρ ἀγχίαλος, ψιλοῖ φασι τὴν παραλήγουσαν ὡς κύριον, καθὰ καὶ ὁ παρὰ τοῖς φαίαξιν εὐρύαλος. ὁ δὲ ἀγχίαλος τόπος καὶ ἀμφίαλος, δασύνουσι τὸ μέσον ἄλφα κατὰ τοὺς παλαιούς. οὕτω δὲ καὶ ὁ πλησίαλος. ὁ χρύσης κατὰ τὸν ἀθήναιον, παρὰ ποσειδωνίῳ ἐν τῷ, ᾠδὸν κατὰ τὸ πλησίαλον ταυτὸν δ' εἰπεῖν ἀγχίαλον, νικήσαντος τὴν μάχην. περὶ δὲ τούτων ἀρχαϊκῶν πνευματισμῶν, ἐν τοῖς εἰς τὴν ἰλιάδα σαφῶς γέγραπται. δῆλον δὲ ὡς τὸ μὲν κύριον ὁ ἀγχίαλος καὶ τὸ ἐπίθετον ὁ ἀγχίαλος τόπος, καὶ πόλις δὲ θρᾴκης ἀγχίαλος ἡ καὶ ἀγχιάλη, προπαροξύνονται. ἀγχιαλὸς δέ φασι σχοῖνος πλοίου, ὀξύνεται. Τὸ δὲ ἀγχιάλοιο, θεσσαλικῆς γλώσσης ἐστὶ, καὶ ὅσα κατ' αὐτό. κατὰ καὶ ἡ ἰλιὰς ἐδήλωσε. δηλοῖ δ' αὐτὸ, καὶ ὁ γράψας οὕτω. Μίδας μίδου καὶ γίτας γίτου, κοινῶς. μίδα δὲ καὶ γίτα δωρικῶς. οὕτω δὲ καὶ αἰνείας αἰνεία. αἰνείαο δὲ, βοιωτῶν καὶ ἄλλων δωριέων. ἀττικῶν δὲ καὶ ἰώνων, μενέλεω, καὶ αἰνείεω. θεσσαλῶν δὲ, κηλάοιο.

Ὅτι τὸν ὀδυσσέα μὲν, εἰς φιλόσοφον οἱ παλαιοὶ μεταλαμβάνουσι. τὴν δ' ὑπ' αὐτοῦ διωκομένην πηνελόπην, εἰς φιλοσοφίαν ἐκλαμβάνονται. οὐ τὴν ἱστορίαν ἐξαφανίζοντες, ἀλλὰ τὸ ταπεινὸν, φιλοσόφως ἀνάγοντες. καὶ χαρακτηρίζοντες ἐκ τοῦ διώκοντος ὅ φασι, τὸ διωκόμενον. ἤγουν ἐκ τοῦ φιλοσόφου ὀδυσσέως, ὑποδεικνύντες καὶ τὴν ὑπ' αὐτοῦ διωκομένην ἤτοι ποθουμένην γυναῖκα. καὶ φιλοσοφίαν εἶναι ὑπονοοῦντες ἐξ ἐκείνου, καὶ αὐτήν. τοὺς δὲ γε μνηστῆρας, ἐραστὰς φιλοσοφίας νοοῦσιν. οἳ πολλοὶ μὲν αὐτὴν μνῶνται, καὶ περὶ τὴν αὐτῆς κτῆσιν ποιοῦνται. παρεμφερεῖς δέ τι τῷ φιλοσόφῳ μὴ ἔχοντες ὀδυσσεῖ μηδὲ τὸ ἐπαγωγὸν κατ' ἐκεῖνον πλουτοῦντες, αὐτῆς μὲν ἐκπίπτουσιν, ἄλλαις δὲ συνουσίαις γίνονται, ταῖς θεραπαινίσι πλησιάζοντες, ὅ ἐστι ταῖς λοιπαῖς τῶν τεχνῶν συγγινόμενοι, ὧν τέχνη ἐστὶν ἡ φιλοσοφία καὶ ὡς δέσποινα ὑπερκάθηται. καὶ αὐτοὶ μὲν, οὕτω ταῖς ὑποδεεστέραις ὁμιλοῦσι τέχναις. ἡ δὲ καλλίστη καὶ ἀρχιτέκτων, τῷ ὀδυσσεῖ ταμιεύεται μόνῳ, τῷ ὄντως φιλοσόφῳ. καὶ οὕτω μέχρι τούτου τὴν ἱστορίαν ἀναγαγόντες οἱ παλαιοὶ, τὸ ἐντεῦθεν καταβαίνουσι. καὶ μνηστηροφονίαν, καὶ τηλεμάχου καὶ εὐμαίου εὔνοιαν, καὶ θεραπαινίδων θάνατον, καὶ ὅσα τοιαῦτα, ψιλῇ ἀφιᾶσι τῇ ἱστορίᾳ. οὐχ ὅτι οὐ δύνανταί τι λαλεῖν καὶ ἐν τούτοις, ἀλλ' ὅτι περιττὸν ἡγοῦνται τοιούτοις ἐναδολεσχεῖν.

Ὅτι δ' ἀγήνωρ, οὐ μόνον ἐπὶ ψόγου λαμβάνεται ὅτε καὶ δηλοῖ τὸν θρασὺν καὶ ὑβριστὴν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἐπαίνου, ὁπηνίκα τὸν ἀνδρεῖον δηλοῖ, ὡς πολλαχοῦ τῆς ἰλιάδος εὕρηται. γίνεται δὲ ἀμφότερα ἐκ τοῦ ἄγαν καὶ τοῦ ἠνορέη, τουτέστιν ἀνδρία. διττὸν γὰρ τὸ ἄγαν. τὸ μὲν, καθ' ὑπερβολὴν ὅπερ καὶ ψέγεται. διὸ καὶ παραγγέλλεται τὸ, μηδὲν ἄγαν. καὶ ἐκ τοῦ τοιούτου ἄγαν, γίνεται ἀγήνωρ ὁ θρασύς. τὸ δὲ, κατὰ μεσότητά ἐστιν ἄγαν, καὶ ἐπαινετόν, ἔστι γάρ ποτε καὶ τῷ λίαν κατὰ τὴν τραγῳδίαν χρᾶσθαι καλῶς. καθ' ὃ σημαινόμενον, λέγομέν τινα ὑπερλίαν σοφόν. καὶ ἐκ τούτου τοῦ ἄγαν, ἀγήνωρ ὁ ἀνδρεῖος λέγεται. καὶ ἄλλως δὲ ἀγήνωρ ὁ ἀνδρεῖος, ἀπὸ τοῦ ἄγειν ἄνδρας ἤτοι ἄρχειν ἀνδρῶν. ὥσπερ καὶ λοχαγὸς καὶ στρατηγὸς, ὁ ἄγων λόχον καὶ στρατόν. ἢ καὶ ἀπὸ τοῦ ἄγειν ἄνδρας ἤτοι ληΐζεσθαι. δηλοῖ γὰρ καὶ τοιοῦτόν τι τὸ ἄγειν. διό, τὰ μὲν ἦγε, τὰ δὲ ἔφερε, παρὰ ἡροδότῳ. ἐν δὲ τῇ ἰλιάδι, καὶ κύριον ἦν ὄνομα ὁ ἀγήνωρ. ἐν ᾗ καὶ μάρτυς ἕτερος παρὰ τὸν ἐνταῦθα ἱστορεῖται. δῆλον δ' ὅτι καὶ ὑπερήνωρ δύναται ὁ ἀγήνωρ λεχθῆναι. καὶ αὐτὸς, κατ' ἄμφω τὰς ῥηθείσας ἐννοίας, τήν τε ἐπαινετὴν καὶ τὴν ψεκτήν. ὡς δηλοῖ τὸ, κακῶς ὑπερηνορέοντες. διαστελλόμενον πρὸς τοὺς ὡς εἰκός πη καὶ εὐλόγως ὑπερηνορέοντας.

Ὅτι μνηστήρων ἔργον ὅτι μὴ πολὺ ῥαπίσας εἶχον, τοῖς πάντως ἀναγκαίως μετ' ὀλίγα εἰρησομένοις πολύ που τὸ τέλος τῆς δὲ τῆς ῥαψῳδίας πεσσοῖς, προπάροιθε θυράων θυμὸν ἔτερπον. ἔστι δὲ ὅτι, καὶ ἐν τυκτῷ δαπέδῳ γυμνάζεσθαι, ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς ὁ ποιητὴς ἐρεῖ. πιθανῶς δὲ ταυτὸν δ' εἰπεῖν κατὰ τὴν μεταβολίαν ῥήτορα, διακυβεύονται προπάροιθε τῶν θυρῶν, δι' ὑποψίας. ἵνα μὴ λάθῃ ἔξοδός τις ἢ εἴσοδος μελετωμένη τυχὸν ἐπὶ βλάβῃ αὐτῶν. ὁ δὲ πεσσός, παρὰ τὸ πεσεῖν ἐτυμολογεῖται, κατὰ διπλασιασμὸν τοῦ σ. πεσεῖν δὲ καὶ συμπεσεῖν λέγεται, τὸ κατὰ τύχην συμβῆναί τι. ἐξ οὗ καὶ περιπέτεια, τὸ τυχηρὸν σύμβαμα. ὅτι δὲ ὁ πεσσὸς τύχης ἐστὶν ἄθυρμα καὶ αὐτῇ ἀνάκειται, ἴσασιν οἱ κατακυβευόμενοι. Ἰστέον δὲ ὅτι φανερὰ διαφορά ἐστι κύβων καὶ πεσσῶν παρὰ τοῖς παλαιοῖς. κύβοι μὲν γὰρ, οἱ καταρριπτόμενοι ἑξάπλευροι βόλοι, καὶ οἱονεὶ κατακυβιστῶντες ἐν τῷ βάλλεσθαι. ἐξ ὧν καὶ τὸ κυβικὸν παρωνόμασται σχῆμα. ὁ δὲ πεσσὸς, ἑτεροῖόν τι ἐστίν. ἡρόδοτος οὖν φανερῶς διαφέρειν δηλοῖ κύβον καὶ πεσσὸν, ἐν οἷς λέγει ὅτι λυδοὶ τοὺς κύβους εὗρον. καὶ τοὺς ἀστραγάλους. καὶ τὴν σφαῖραν, καὶ ἄλλα παίγνια, πλὴν πεσσῶν. Ἰστέον δὲ καὶ ὡς

ποτὲ μὲν, ἐκ μέρους, κύβος ἡ ὅλη διάθεσις τῆς παιδιᾶς, ποτὲ δὲ, πεσσός. καὶ ὅτι, βόλια κυβιστῶν τοὺς τοιούτους φασὶν οἱ παλαιοί. καὶ ὅτι καὶ πεσσὰ οὐδετέρως οἱ τοιοῦτοι. καὶ ὅτι πεσσά, ὁμωνύμως καὶ ἡ γραμμὴ καὶ ἡ ψῆφος. οὐ. καὶ τοιαῦτα πεντάγραμμα. καὶ ὅτι πέντε ἦσαν οἷς ἐχρῶντο. καὶ ὅτι ἐπὶ πέντε γραμμαῖς τὰς ψήφους ἐτίθουν. ὧν ἡ μέση, ἱερὰ ἐκαλεῖτο. καὶ ὅτι διὰ τὰς πέντε ταύτας, καὶ πεττεία ἴσως ἔδοξε κληθῆναι ὡς οἱονεὶ πεντεία τις οὖσα. καὶ ὅτι παλαμήδης εὑρεῖν αὐτὴν λέγεται. ὃ παρώνυμον τὸ παλαμήδειον ἀβάκιον. καὶ ὅτι πεσσὸς καὶ πεττὸς, ὁ πίπτων φασὶν ἐκ τοῦ βάλλεσθαι, ὡς ἐκ τοῦ πίπτειν τὸ πίττειν. καὶ ὅτι πεττεύειν, τὸ παλίζειν φασὶ καὶ μετατιθέναι καὶ παίζειν, καὶ ὅτι κύβος, πᾶσα ψῆφος τετράγωνος. καὶ ὅτι λέγεται ἡροδότου, ἐπὶ ἄττυος εὑρεθῆναι διὰ λιμὸν τὰς παιδιὰς. οὐκ ἐξ ἀνάγκης καὶ πεττοὶ ξυνοῦντι, οὓς ὁ παλαμήδης εὗρε. καὶ ὅτι δοκεῖ τὸ κυβεύειν καὶ πεττεύειν, καὶ ἀστραγαλίζειν λέγεσθαι. ὡς ὑπεμφαίνεται ἀπὸ τοῦ, ἀστραγαλίζουσιν ἐν τῇ κατὰ τὴν ὀδύσσειαν πολιτείᾳ καὶ ὀρχοῦνται καὶ σφαιρίζουσι. καὶ ὅτι σημαίνει πρὸς τὸ ῥυθμὸν, τὸ, ἀστράγαλος, τρία σημαίνει. τὸν ἐν σφυρῷ. καὶ τὸν σπόνδυλον ἐν τοῖς ὤμοις. καὶ τὸν παισικὸν ἢ πεσσικὸν βόλον. τὸ τοῦ ἀπίωνος. καὶ ὅτι κύβος, ὁ κύκλωθεν βάσιν ἔχων. ὁ ὁ καταπεγραμμένος. ἐκ τοῦ κυβῶ κυβήσω τὸ καταστρέφω. ὅθεν καὶ κύβιτον, τὸ ὄγκωμα ῥωμαϊστί. καὶ κυβιστᾶν, τὸ ἐπὶ κεφαλὴν πίπτειν. τῆς δὲ λέξεως τὴν πεσσῶν ἢ ἐν δυσὶ σίγμα γραφὴ, ζητητέα εἰ φυλάσσεται καὶ ἐν τοῖς παρὰ ἀρχαίοις πεσσοῖς. φάρμακα δέ εἰσιν ἰατρικά φασιν ἐκεῖνα, οὐ γνωστὰ εἰ ἐν δυσὶ σ γράφεται. ὁ δὲ τὰ περὶ ἑλληνικῆς παιδιᾶς γράψας, διαφορὰν καὶ αὐτὸς εἰδὼς κύβων καὶ πεσσῶν, καὶ παλαιοτάτην εἰπὼν τὴν κυβευτικὴν παιδιὰν, παράγει σοφοκλέους μὲν ἐκ παλαμήδους ὁμωνύμου τῷ ἥρωϊ δράματος τὸ, ἐκεῖνος ἐφεῦρε τοιούτους κύβους τε τὸν πόνον ἀργίας ἄκος. καὶ εὐφορίωνος τὸ, πεσσὰ ναυπλιάδαο, λέγει δὲ καὶ ἐν μὲν ἰλίῳ δείκνυσθαι λίθον ἐφ' οὗ ἐπέσσευον οἱ ἀχαιοί. ἐν δὲ ἄργει, τὸν λεγόμενον παλαμήδειον πεσσόν. καὶ ὅτι πλάτων τὴν τῶν πεσσῶν εὕρεσιν, αἰγυπτίοις ἀνατίθησιν ἐν φαίδρῳ. λέγων, αὐτὸν πρῶτον, ἀριθμὸν καὶ λογισμὸν εὑρεῖν καὶ γεωμετρίαν καὶ ἀστρονομίαν. ἔτι δὲ, πεττείαν τε καὶ κυβείαν. καὶ δὴ γράμματα. καὶ ὅτι οἱ τοῦ πλάτωνος ὑπομνηματισταὶ, οὐ τὴν παρ' ἕλλησι πεττείαν σημανθῆναί φασι νῦν τῷ πλάτωνι, ἀλλὰ τὴν τοῦ λεγομένου πεττευτηρίου. καταγράφεσθαι γάρ τι πλινθίον ὥσπερ ἐν τῇ πεττευτικῇ παιδιᾷ, δι' οὗ τὰ κινήματα τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης ἔτι δὲ καὶ τὰ ἐκλειπτικὰ, πραγματεύονται οἱ αἰγύπτιοι. καὶ ὅτι ἐχρῶντο οἱ παλαιοὶ τρισὶ κύβοις. καὶ οὐχ ὥσπερ οἱ νῦν, δυσί. ὅθεν καὶ παροιμία ἐπὶ τῶν μακρὸν διὰ μέσου κινδυνευόντων, τὸ, ἢ τρὶς ἓξ ἢ τρεῖς κύβους. ἀπὸ τοῦ μεγίστου καὶ ἐλαχίστου ἀριθμοῦ. ἧς μέμνηται πλάτων ἐν νόμοις. εἰπὼν ἢ τρεῖς κύβους βάλλοντες. τουτέστι τρεῖς μονάδας. κύβον γάρ φασι, δίχως ἔλεγον. αὐτὸ τὸ ἀκριβέστατον, ὅθεν παροιμία τραγικὴ τὸ, ἀεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ διὸς κύβοι, καὶ τὴν ἐν αὐτῷ μονάδα. ὅθεν λυθείη ἄν φασι καὶ τὸ ζητούμενον ἐν τῷ παρὰ ἀριστοφάνει κωμῳδουμένῳ στίχῳ, βέβληκ' ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέτταρα, καὶ ἑξῆς. λέγει γὰρ, δύο μονάδας καὶ τέτταρα. ἔκειτο δ' ὁ στίχος ἐκ τοῦ εὐριπίδου τηλέφῳ σὺν ἄλλοις ἰαμβικοῖς, ἔνθα κυβεύοντας τοὺς ἥρωας εἰσήγαγε. διέσυρε δὲ φασὶν ὅλον ἐκεῖνο τὸ ἐπεισόδιον, χλευασθέντος ἐπ' αὐτῷ τοῦ ποιήματος. λέγει δὲ ὁ ταῦτα παραδιδοὺς, καὶ ὡς οἱ τῇ παιδιᾷ ταύτῃ χρώμενοι, ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς κύβοις σημάτων, ῥηματίται ἐλέγοντο. παράγων καὶ χρῆσιν σώφρονος τὸ, δεσπότας ὡς ἴζεται τοῖς ῥηματίζοντι. καὶ ὅτι ἐσπουδάζετο ἡ κυβεία, οὐ μόνον παρὰ σικελοῖς ἀλλὰ καὶ ἀθηναίοις. οἳ καὶ ἐν ἱεροῖς ἀθροιζόμενοι, ἐκύβευον. καὶ μάλιστα ἐν τῷ τῆς σκιράδος ἀθηνᾶς τῷ ἐπὶ σκίρῳ. ἀφ' οὗ καὶ τὰ ἄλλα κυβευτήρια, σκιράφεια ὠνομάζετο. ἐξ ὧν καὶ πάντα τὰ πανουργήματα διὰ τὴν ἐν σκιραφείοις ῥᾳδιουργίαν, σκίραφοι ἐκαλοῦντο. ἱππῶναξ. τίμε σκιράφοις ἀπαλλάξας; τερπέσθαι δέ φασι καὶ προστάται τοῦ οὕτω παίζειν, ἑρμῆς καὶ πάν. καθὰ τῆς μουσικῆς, ἀπόλλων καὶ μοῦσαι. τοὺς δὲ πεσσοὺς λέγει, ψήφους εἶναι πέντε. αἷς ἐπὶ πέντε γραμμῶν ἔπαιζον ἑκατέρωθεν, ἵνα ἕκαστος τῶν πεττευόντων ἔχῃ τὰς καθ' ἑαυτόν. σοφοκλῆς. καὶ πεσσὰ πεντάγραμμα καὶ κύβων βολαί. παρατείνετο δέ φασι δι' αὐτῶν, καὶ μέση γραμμὴ, ἣν ἱερὰν ὠνόμαζον ὡς αἰωτέρα δηλοῦται, ἐπεὶ ὁ νικώμενος, ἐπ' ἐσχάτην αὐτὴν ἵεται. ὅθεν καὶ παροιμία, κινεῖν τὸν ἀφ' ἱερᾶς, λίθον δηλαδὴ, ἐπὶ τῶν ἀπεγνωσμένων καὶ ἐσχάτης βοηθείας δεομένων σώφρων. κινήσω δ' ἤδη καὶ τὸν ἀφ' ἱερᾶς. ἀλκαῖος δέ φησιν ἐκ πλήρους, νῦν δ' οὗτος ἐπικρέκει κινήσας τὸν πέρας πυκινὸν λίθον. τοιοῦτον δὲ καὶ παρὰ θεοκρίτῳ τὸ, τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινήσω λίθον. διοδώρου δέ φασι τοῦ μεγαρικοῦ ἐνάγοντος τὸν τοιοῦτον λίθον εἰς ὁμοιότητα τῆς τῶν ἄστρων χορείας, κλέαρχος τοῖς πέντε φησὶ πλανήταις ἀναλογεῖν. λέγει δὲ καὶ τοὺς ἀστραγάλους οἳ καὶ ἄστρις καὶ ἄστριχοι λέγονται φασὶ, πλευρὰς ἑκάστην ἔχειν τέσσαρας κατ' ἀντίθετον συγκειμένας ὁμοίως κύβῳ. ἔχουσι δέ φασι ἀντικειμένα, μονάδα καὶ ἑξάδα, εἶτα τριάδα καὶ τετράδα. ἡ γὰρ δυὰς φασὶ καὶ πεντὰς ἐπὶ κύβων μόνον παραλαμβάνονται ὡς ἐχόντων ἐπιφανείας ἕξ. καὶ ὅτι τῶν κατὰ τοὺς ἀστραγάλους πτώσεων, αἱ μὲν, θεῶν εἰσιν ἐπώνυμοι. αἱ δὲ, ἡρώων. αἱ δὲ, βασιλέων. αἱ δὲ, ἐνδόξων ἀνδρῶν. αἱ δὲ, ἑταιρίδων. λέγεται δέ τις ἐν αὐταῖς φησὶ καὶ στησίχορος. καὶ ἑτέρα, εὐριπίδης. ἔτι λέγει ἐκεῖνος ὁ τὰ περὶ τῆς καθ' ἕλληνας παιδιᾶς γράψας, καὶ ὅτι τῶν κατὰ τοὺς ἀστραγάλους βόλων, ὁ μὲν τὰ ἓξ δυνάμενος, κῷος καὶ ἑξίτης ἐλέγετο, ὁ δὲ τὸ ἕν, χῖος. ἔτι δὲ, καὶ κύων. ὅθεν καί τις παροιμία, χῖος παραστὰς, κῷον οὐκ ἐάσω. ἧς μέμνηταί φησι στράτ-

τις

τις ἐν τῷ, χῖος παραστὰς, κῷον οὐκ ἐᾷ λέγειν. ὅθεν ἀνθυπακτέον καὶ τὸ τοῦ κωμικοῦ. πέπτωκεν ἔξω τῶν κακῶν, ὁ χῖος ἀλλὰ κεῖται· καὶ νοητέον ὡς ἢ ἔσφαλται ἡ γραφὴ τοῦ κεῖται, ἢ ἀλλὰ παρῴδηται ὑπὸ τοῦ κωμικοῦ. περὶ δὲ τοῦ εἰρημένου κυνὸς, κἀκεῖνο λέγει αὐτὸς γράφων καὶ ἀλλαχοῦ, ὅτι εἶδός τι κυβείας, καὶ πόλις. ἐν ᾗ ψήφων πολλῶν ἐν διαγεγραμμέναις τισὶ χώραις κειμένων, ἐγίνετο ἀνταναίρεσις. καὶ ἐκαλοῦντο αἱ μὲν γραμμαὶ καὶ χῶραι, πόλεις ἀστειότερον. αἱ δὲ ἀντεπιβουλεύουσαι ἀλλήλαις ψῆφοι, κύνες διὰ τὸ δῆθεν ἀναιδές. Ὅτι δὲ καί τις βόλος ἀστραγαλιστικὸς, κύων ἐκαλεῖτο, προδεδήλωται. Ἐπιστέον καὶ ὅτι κατὰ τὴν τοῦ διονυσοφάνους ἱστορίαν, ῥόδιοί τινες εἰς τόσον περιέβησαν ἀσελγείας, ὡς καὶ κυβεῦσαι πρὸς ἀλλήλους περὶ γυναικῶν ἐλευθέρων ἀστραγάλοις, ἐλάττω ἢ πλείω βάλλοντες ἐπιφανεῖς. ἅτινα δέ φησι ταῦτ' ἔπαιζε σὺν ἄλλοις, καὶ ἡγησίλοχος ὁ προστατεῖν τῆς πόλεως ἀξιῶν. εἰς δὲ τὸ προσεχῶς εἰρημένον ἀβάκιον, σημειῶσαι ὡς ὑποκοριστικόν ἐστιν αὐτὸ τοῦ ἄβακος. ὅ ἐστι σανίς, καὶ φιλοσόφοις μὲν χρήσιμος εἰς διαγράμματα. καὶ πεττευτικὴ δὲ ἡ καὶ σκελία καὶ τελία ὡς ἐν τοῖς τοῦ κωμικοῦ δηλοῦται καλουμένη παρὰ τὸ σύθειν, καθὰ δηλοῖ ὁ κυβεύων, εἶτα ὥσπερ ὑπὸ τὴν κλίνην τὸν ἄβακα ὡς γράφει ἀθήναιος. ἐτυμολογίαν δὲ τοιούτου ἄβακος ὃς καὶ κοινολεκτεῖται, ἐν τῷ μεγάλῳ ἔστιν εὑρεῖν ἐτυμολογικῷ.

Ὅτι οὕτω βίαιοι οἱ μνηστῆρες, ὥστε οὐ μόνον κτείνοντες τοὺς τοῦ ὀδυσσέως βόας ἀπεχρῶντο τῇ ἐκείνων τροφῇ, ἀλλ' οὐδὲ τὴν βυρσῶν παρεχώρουν τοῖς ὑπηρέταις. φασὶ γοῦν ὅτι ἐπέττευον, ἥμενοι ἐν ῥινοῖσι βοῶν οὓς ἔκτανον αὐτοί. Σημειῶσαι δὲ ὅτι ἔχει τι σκώμματος οὗτος ὁ λόγος. ὥσπερ γὰρ ἡρακλέος ἐγκώμιον τὸ λέοντος ἔχειν δορὰν ὃν ἔκτανεν αὐτὸς, οὕτω ψόγος τῆς τῶν μνηστήρων τρυφῆς ἡ τῶν ῥινῶν τῶν βοῶν χρῆσις οὓς ἔκτανον αὐτοί. Ὅτι ἐνδοξότεροι θεραπόντων, οἱ κήρυκες. βασιλικοὶ μὲν γὰρ ἄνδρες καὶ θεῖον γένος οἱ κήρυκες. οἱ δὲ θεράποντες, ἁπλῶς ὑπηρέται εἰσὶ φίλοι, οὐ μὴν κατὰ τοὺς δούλους. οἱ μέντοι γλωσσογράφοι, τοὺς κρῆτας φασί, θεράποντα τὸν ὁπλοφόρον δοῦλον καλεῖν. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι κήρυκα μὲν ὀτρηρὸν οὐ λέγει ὁ ποιητὴς, θεράποντα δὲ πολλαχοῦ καλεῖ ὀτρηρόν, παρὰ τὸ τρεῖν τὸ δειλιᾶν, ἢ παρὰ τὸ ὀτρύνω. Ὅτι ἐκφράζων ὁ ποιητὴς ἐπιμέλειαν συμποσίου, φησί. κήρυκες δ' αὐτοῖσι καὶ ὀτρηροὶ θεράποντες, οἱ μὲν, οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδωρ. οἱ δὲ, σπόγγοισι πολυτρήτοισι τραπέζας νίζον καὶ πρότιθεντο, ἰδὲ κρέα πολλὰ δατεῦντο. τουτέστι δατέοντο. ἐμέριζον. ἀφ' οὗ ὁ δαιτρός. καὶ ὅρα εὐτέλειαν συμποσίου ἐν ταύτῃ τῶν σπαταλώντων μνηστήρων. τὰ γὰρ καίρια μόνα προτίθενται καὶ οὐδέν τι τῶν περιέργων τοῦ συμποσίου παρεισκρίνουσι, τοῖς ἀναγκαίοις ἀρκούμενοι. διὸ οὐδὲ ἄκρατον ποτεῖν δοκοῦσιν, ὡς οἱ κρατῆρες δηλοῦσιν. οἷς τοὔνομα, ἐκ τοῦ κερᾶν ὁ ποιητής. διαφορὰ γὰρ εἶδε κράσεων καὶ Ὅμηρος ἐγίνωσκεν. ὅθεν ἐν τὸν ἀχιλλέα ἐποίησεν εἰπόντα τό, ζωρότερον δὲ κέραιε ὃ κέραιρε. οὐκ ἂν πάντως διαστέλλεται εἰ μή τις ἦν καθημερινὴ κρᾶσις ὥς φησιν ἀθήναιος, ὅτι δὲ ὕστερον οὕτως ὁ ἄκρατος ἐφιλήθη, ὡς καὶ ἀγῶνας πλεῖσθαι ἀκρατοποσίας, καὶ ἔπαθλον δὲ τῷ πλεῖστον πίοντι, δηλοῦσιν αἱ ἱστορίαι τῶν παλαιῶν. αἷς ἐνέχεται καὶ ὁ μέγας ἀλέξανδρος, ἀθλοθέτης ἀγώνων τοιούτων προκαθήμενος. λέγεται δὲ καὶ κλεομένης ὁ λακεδαιμονίων βασιλεὺς σκύθαις ὁμιλήσας καὶ ἀκρατοπότης γενόμενος ὡς ἡρόδοτος ἱστορεῖ, μανῆναι ἐκ μέθης. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου σκυθικοῦ κακοῦ, τὸ ἀκρατέστερον πίνειν, ἐπισκυθίζειν φασὶν οἱ λάκωνες. εἴη δὲ ἂν τὸ τοιοῦτον πίνειν, ἀχρειοῦν τὴν ἐκ τοῦ οἴνου ὄνησιν, ἀφ' ἧς ἐτυμολογεῖσθαι ὁ οἶνος δοκεῖ. ὃν ὁ ὑπὲρ μέτρον ἐκπιὼν, ἄλλοις τε καλεῖται ὀνόμασιν οὐκ ἀγαθοῖς, ἐν ἔξοινος δὲ λέγεται. ὃ, ταυτόν ἐστι τῷ, λίαν οἰνωθείς. τὸ θηλυκὸν, ἡ ἐξοινία παρὰ τῷ ἀθηναίῳ. ... οἱ περὶ πλάτωνα καὶ σπεύσιππον, οὐ χάριν ἐξοινίας τὰς συνόδους ἐποιοῦντο. ἀλλ' ἵνα φαίνωνται καὶ τὸ θεῖον τιμῶντες, καὶ φιλικῶς ἀλλήλοις συμπεριφερόμενοι. εἰ δὲ ἔξοινος λέγεται ὡς τὰ πολλὰ ὁ ἀπηλλαγμένος μέθης, ἔχει καὶ αὐτὸ εὐλογίαν διὰ τὴν ἐκ πρόθεσιν. δηλοῦσαν ποτὲ μὲν, τὸ ἔξω. ὅθεν ὁ νηφάλιος ἔξοινος, ποτὲ δὲ, ἐπίτασιν ἣν πάσχει ὁ οἴνου ἔμφορτος ἔξοινος. Τὸ δὲ ἔμισγον ἐν κρατῆρσιν οἶνον καὶ ὕδωρ, ἀφορμή ἐστι τῆς τοῦ κρατῆρος ἐτυμολογίας. ὡς οὕτω καλουμένου, διὰ τὸ ἐν αὐτῷ τὰ τοιαῦτα συγκεράσθαι ἤτοι μίσγεσθαι. ὠνοματοπεποίηται δὲ τὸ μίσγειν. ἐξ οὗ καὶ ἡ ἐν ἰλιάδι μισγάγκεια. γοργὸν δὲ σχῆμα τό, κήρυκες καὶ θεράποντες οἱ μὲν, ἐποίουν τόδε, οἱ δὲ, τόδε. Ὅρα δὲ τὸ πολύτρητος οἰκειότατον ὂν σπόγγοις ὥσπερ δικτύοις τὸ πολύωπον. ὅτι δὲ τράπεζα κυρίως, οὐχὶ ἡ ἐπὶ τριῶν ἑσταμένη, ἀλλ' ὡς γράφει ἀθήναιος ἡ ἐκ τεσσάρων, δηλοῖ καὶ τὸ τῆς λέξεως ἔτυμον. τετράπεζα γάρ, καὶ συγκοπῇ διὰ εὐφωνίαν, τράπεζα. ὥσπερ καὶ τετράδραχμον τέτραχμον, κατὰ τοὺς παλαιούς. ἐν φύσεσι, φύσις δὴ ὁ ζωτικῷ πνεύματι διαφυσᾶσθαι τὰ ζῶντα. εἰς δὲ τὴν τρίποδα, πέπαικταί τι τοῖς πάλαι. ἀριστοφάνους γοῦν φαμένου τράπεζαν ἡμῖν φέρε τρεῖς πόδας ἔχουσαν, τέτταρας δὲ μὴ ἐχέτω, λέγει ὁ ἐπιταχθείς, ἐν πόθεν ἐγὼ τρίπουν τράπεζαν λήψομαι; λέγει δέ φασι καὶ ἐπίχαρμος, οὕτω. τί δὲ τάδ' ἐστί; δηλαδὴ τρίπους. τί μὰν ἔχει πόδας τέτταρας; οὐκ ἔστι τρίπους ἀλλ' οἶμαι τετράπους, ἔστι δ' ὄνομ' αὐτῇ τρίπους. κρατῖνος δέ φασι, τρισκελῆ λέγει τὴν τρίπουν. εἰπών, τράπεζαι τρισκελεῖς σφονδάμιναι. ἐν τούτοις δὲ ὅρα τὸ τέτταρας δωρικῶς λεχθέν, οὗ εὐθεῖα κεῖται παρ' ἡσιόδῳ. καὶ τὸ σφονδάμιναι οὐ ἀρσενικόν, παρὰ τῷ κωμικῷ ἐν τῷ, ἄνδρες μαραθωνομάχοι σφονδάμινοι. τουτέστι, στερεοὶ κατὰ τὸ ἐκ τῆς σφονδάμνου ξύλον. Ὅτι τὸ τετιμένος ἦτορ ἤγουν τετιμωρημένος, λέξις ἐστὶ ποιητική, ἀπὸ ἀρρήτου ἐνεστῶτος τοῦ τιῶ τίσω. τοιοῦ-

τορ· καὶ ὁ βεβαρημένος. καὶ τὸ λελειμμένος ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμῶν. τετιημένος δὲ ἦτορ, ὁ κατὰ ψυχὴν πάσχων. πρὸς διαστολὴν τοῦ κατὰ σῶμα. Ὅτι ἁπλῶς μὲν ὀσσόμενος, ὁ βλέπων. ὀσσόμενος δὲ φρεσὶν ὁ φανταζόμενος τὸ μὴ παρὸν, καὶ κατὰ νοῦν αὐτὸ βλέπων καὶ εἰδωλοποιούμενος. ὡς ὁ Τηλέμαχος κάθηται ὀσσόμενος φρεσὶ πατέρα ἐσθλὸν, ἤγουν ὀνειροπολῶν ὡς ὁ παραφραστὴς διερμηνεύσας ἑρμήνευσε. ἢ ζητῶν τὴν εἰς αὐτὸν οἴκαδε ἔλευσιν τῆς [illegible]. οἱ θυσιάσαντες γὰρ δὴ, καὶ εἰς προθυμίαν οὕτως ἀναβακχευθέντες, ποιοῦσι τὰ ἐφεξῆς δηλωθησόμενα. Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ μαντικὴ λέξις ἐστὶν ὅτι τὸ ὄσσεσθαι, ὡς ἐν τῷ κακὰ ὀσσόμενος εἶπον τινές. μάλιστα δὲ τοιαύτη λέξις, τὸ ὀπτεύεσθαι. ἐπεὶ καὶ ὄσσα καὶ ὄπα, οἷον [illegible] φασὶν ἢ κληδόνα. αἰολικῶς δὲ κατὰ Ἡρακλείδην ἔχει τὸ ὄσσεσθαι. τὰ γὰρ εἰς πτω φησὶ βαρύτονα, οἱ Αἰολεῖς εἰς δύο σίγμα μετατιθέασιν. οἷον. πέπτω πέσσω. ὡς καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα ἐῤῥέθη. ὄπτω ὄσσω. ἐνταῦθα δὲ σημείωσαι ὡς εἰ καὶ ἐκ τοῦ ὄπτω γίνεται τὸ ὄσσω, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐκ τοῦ κατόπτω καθόσσω φασὶν οἱ Αἰολεῖς. ὅμοιον δὲ τοῖς ῥηθεῖσι. καὶ τὸ ἐνίπτω ἐνίσσω. καὶ τὸ βλέπω δὲ οὔ φησι τὸ [illegible], βλέσσω. ὃ παρατηροῦντες φασὶν ἴδιον εἶναι τοῦ υ, παρὰ τῷ βῆτα. λεύσσω φασίν. ἴσως δὲ, καὶ τὸ λίσσω, ἐκ τοῦ λίπτω ἤγουν ἐπιθυμῶ γέγονεν. ἐπιθυμεῖ γάρ πως καὶ ὁ λισσόμενος περί τινος. Ὅτι Τηλέμαχος μὲν σμικρολογεῖται περὶ τὰς ἐπὶ τῷ πατρὶ ἐλπίδας οἷα μὴ πεπειραμένος τῶν κατ' ἐκεῖνον. σκέδασις γὰρ μνηστήρων δι' ἐκείνου φαντάζεται, ὡς μέγα καὶ σπάνιον τυγχάνον εἰ γένοιτο. ὁ δὲ, ἐπανελθὼν, οὐ σκεδάσει ἀλλὰ πάντας ἀπολεῖ. Σημείωσαι δὲ ὅτι νῦν μὲν, φαίνεται σκεδῶ καὶ σκεδάζω εἶναι ἀφ' οὗ ἡ σκέδασις. ἑτέρωθι δὲ, κεδῶ δίχα τοῦ σίγμα. ὅθεν παράγεται τὸ κεδάω. οὕτω δὲ καὶ σκίδναται καὶ κίδναται. Ὅτι ἐφίστασθαι θύραις, τὸ ἁπλῶς ἐπὶ ταῖς θύραις ἑστάναι. λέγεται δὲ πολλάκις καὶ ἐπὶ τῶν ἐπαιτούντων ἡ λέξις. ὅθεν καὶ ἐπιστάτης ὁ ἱκέτης. ἢ προσαίτης ὡς τὸ, οὐ σύ γ' ἂν ἐξ οἴκου σῷ ἐπιστάτῃ οὐδ' ἅλα δοίης, λέγεται δὲ τὸ ἐφίστασθαι καὶ ἐπὶ τοῦ προΐστασθαι. ἐξ οὗ καὶ ὁ ἔργοις ἐπιστάτης. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, ποίμναις ὀρείαις ἐπιστάτην.

Ὅτι τὸ τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἅπτεσθαι ὅπερ καὶ νῦν τοῖς πολλοῖς τῶν ἐθνῶν ἐπιχωριάζει, δεῖγμα φιλοφροσύνης τὴν ἀσφαλεστάτην ὅθεν καὶ δεξιοὶ λέγονται οἱ ἀγαθοί. καὶ δεξιοῦσθαι μέχρι νῦν, τὸ φιλοφρονεῖσθαι λέγεται. ἀμέλει ἐν τοῖς ἑξῆς τοῦ Ἀντινόου παιγνιωδῶς ἁψαμένου τῆς τοῦ Τηλεμάχου δεξιᾶς, ἐξέσπασε τὴν χεῖρα ὁ Τηλέμαχος μετὰ θυμοῦ, μὴ ἀνασχόμενος τὸν τίμιον παίζεσθαι. καὶ Ἀχιλλεὺς δὲ λαβὼν ἐπὶ καρπῷ χεῖρα Πριάμου δεξιτερὴν, οὐδέν τι κακὸν τὸν παλαιὸν γέροντα δεδίττεται. Νέστωρ δέ που σχετλιάζων, ἐν πυρὶ γενέσθαι τὰς βουλὰς εὔχεται καὶ τὰς δεξιὰς αἷς ἐπεποίθεσαν Ἕλληνες. ὡς μεγάλου κακοῦ γινομένου, ἐὰν αἱ δεξιαὶ παρορῶνται. λαιᾷ μὲν γὰρ χειρὶ, οὐκ ἔθος ἅπτεσθαι ἀλλήλων τοὺς φιλουμένους. διότι ἐν κακῇ μοίρᾳ οἱ παλαιοὶ ἐτίθεσαν τὰ μὴ δεξιά. ὅθεν καὶ τὰ φαῦλα συμπτώματα, λαιὰ καὶ ἐπαρίστερα ἔλεγον. καὶ ἀμφαρίστερον, τὸ ἀμφοτέρωθεν οὐκ αἴσιον, ὑπεναντίως τῷ ἀμφιδέξιον. ἄλλως δὲ ὅμως εὐφημότερον κατακρύπτοντες τὴν φαυλότητα τοῦ πράγματος χάριν ὀπτικῆς κλήσεως, ἀριστερὰ τὰ ἐκάλουν τὰ λαιὰ ἐκ τοῦ ἀρίστου προνομάζοντες αὐτά. ὥσπερ καὶ εὐώνυμα, δηλ. τὸ ἀγαθοῦ τυχεῖν ὀνόματος. τοῦ ἀρίστου δηλαδὴ ἐξ οὗ παρονομάζεται τὸ ἀριστερόν. καὶ ἔστι τὸ σχῆμα, εὐφημισμός. ἀγαθῇ κλήσει περιστέλλον τὸ φαῦλον. ὥσπερ καὶ τὰς ἐρινύας, εὐμενίδας διὰ τὸ εὔφημον κατονομάζομεν, καί τοι δυσμενεῖς οὔσας. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι δὴ τὸ τῆς δεξιᾶς καὶ τοῦ κατ' αὐτὴν δεξιώματος εὔφημον, καὶ διότι δεξιόθεν ὡς ἐπὶ πολὺ τοῖς πεζοῖς τῶν ζώων ἡ κίνησις, καὶ οἱ παλαιοὶ μετενεχθεῖσαν τὴν ἐν τοῖς ἵπποις πρώτην χώραν ἤγουν τὸ πρῶτον πόδα, δεξιὰν χώραν ἔλεγον. καὶ ὅτι τῶν δεξιῶν χειρῶν ἡ συμβολὴ, ἔοικεν ἐξ Ἑλλήνων ἐπιχωριάσαι τοῖς Λατίνοις μετὰ καὶ ἄλλων μυρίων ἐθῶν. πολλοὶ γὰρ τῶν Ἑλλήνων οἱ μὲν ἑκόντες μετοικήσαντες εἴτουν ἀποικήσαντες, οἱ δὲ καὶ μετὰ τὴν τῆς Ἰλίου ἅλωσιν εἰς τὰ κατὰ τὴν Ἰταλίαν διεκπεσόντες χωρία, τήν τε ἅψιν τῶν δεξιῶν ὡς εἰκὸς διέδωκαν τοῖς ἐκεῖ, καὶ ἄλλων δὲ ἐθῶν Ἑλληνικῶν ἐκείνοις μετέδωκαν. ὧν Ὅμηρος μέμνηται ὁ Ἑλλήνων σοφός. ὁποῖόν τι καὶ ἡ τῆς διαίτης ἁπλότης. καὶ τὸ προπίνειν ἀλλήλοις δεξιουμένους ἐκπώμασι. καὶ τὸ παγγύμνους νύκτωρ καθεύδειν, καὶ τὸ ὑπὸ γυναικῶν λούεσθαι. καὶ τὸ τὰς πολλὰς τῶν γυναικῶν, μὴ ἐθέλειν προφαίνειν τὰ πρόσωπα, ἄντα παρειάων καὶ αὐτὰς ἐχούσας λιπαρὰ κρήδεμνα. καὶ τὸ τοὺς ἄνδρας, χλαίνας ἀμπέχεσθαι τουτέστι μανδύας περιβλήματα ῥᾴω πρὸς ἀπένδυσιν μᾶλλον δὲ πρὸς ἀπόθεσιν. διὸ φησί που ὅτι ἀπὸ ἔθεντο χλαίνας φοινικοέσσας. ὁμοίως τῷ, ἀπὸ ἔθετο δὲ ξίφος ὀξὺ ὤμοιιν, ὡσαύτως Ἑλληνικὸν καὶ τὸ, γονυπετοῦντας ἐκ πυρὸς εἶτε καὶ καθημένους. ὡς Ὀδυσσεὺς παρὰ Αἰόλῳ, ἐπὶ σταθμοῖς ἐπ' οὐδοῦ ἑζόμενος. καὶ τὸ τὸν εὐρυκρείοντα δὲ, μιᾶς τινος πόλεως ἀρχὴν τοῖς ἄλλοις ἀφιέντα τὰς λοιπὰς, προφανῶς Ἑλληνικόν. καί μὴν καὶ τὸ ἐν δημηγορίαις πάντων καθημένων τῶν συνειλεγμένων, ἕνα τινὰ δημηγορεῖν ἑστάμενον. καὶ τὸ τοῖς δεσπόταις συγκαθῆσθαι τοὺς θεράποντας. ἴσως δὲ καὶ τὸ τὰς κεφαλὰς ἀκατακαλύπτους ἔχειν. οὐδαμοῦ γοῦν ὁ ποιητὴς εἴρηται ὅτι πίλου ἀσκητοῦ μεμνημένος τοῦ καθ' Ἡσίοδον, ὅτι καυσίας. ἥτις κατὰ τὸν Παυσανίαν πῖλος ἦν πλατὺς, ὃν οἱ Μακεδονικοί φασι βασιλεῖς ἐφόρουν λευκὸν αὐτῷ διάδημα περιελίττοντες. ὅτι ἄλλως περὶ τὴν κεφαλὴν καλύμματος. ἀλλὰ καὶ τὸν Ὀδυσσέα ἐν τοῖς ἑξῆς εἰς φαλάκρωσιν κωμῳδοῦσιν οἱ μνηστῆρες, ὡς ἐκκειμένης τῆς αὐτοῦ φαλάκρας εἰς θέαν δηλ. τῆς κεφαλῆς δηλαδὴ ἀκατακαλύπτου. οὐ μόνον δὲ ἔθη Ἑλληνικὰ τοῖς ἐκεῖ ἐπεπόλασαν, ἀλλὰ καὶ λέξεις Ἑλλη-

νικαὶ

γυναικεῖαι πολλαὶ καὶ μάλιστα δέ εἰσιν αἱ ἀπὸ ἱματίων. αἳ καὶ χρόνῳ ὕστερον ἀπηχρειώθησαν τὰ ἑλληνικὰ ὀνόματα τὰ πλεῖστα γεγονότα καὶ βάρβαρα. ὡς καὶ περὶ τούτων αὐτοῦ πραγματεῖαι ἀκριβεῖς ποιοῦ τοῦ παλαιοῦ ἐκπονοῦνται. τὸ μέντοι τῶν γυναικῶν ἑλκεσίπεπλον, αἷς ὁ πέπλος ἐν τῷ βαδίζειν ἐφέλκεται διὰ τὸ βαθὺ τοῦ ἱματισμοῦ, οὐκ ἂν κλῆρος τοῖς ἰταλοῖς ἐκ τοῦ τρωϊκοῦ αἰτίου. ἑλληνὶς γὰρ γυνὴ, ὅτι βαθύπεπλος, ὅτι ἑλκεσίπεπλος παρ᾽ ὁμήρῳ εὕρηται. εἰς δὲ τὸ περὶ δεξιᾶς καὶ τὸ κατ᾽ αὐτὴν σήμαντρον, συμπλεῖ τι καὶ ὁ γράψας ὅτι καὶ τὸ δέξασθαι, παρὰ τὴν δεξιὰν ἐλέχθη. φησὶ γὰρ ὅτι λαβεῖν μὲν, τὸ αἰτεῖσθαί τι μὴ διδόντος τινός. δῆλον. ἀλλὰ σύ γ᾽ ἐν χερσὶ λάβ᾽ αἰγίδα θυσσανόεσσαν. δέξασθαι δὲ, τὸ παρά τινος προτεινομένου χειρίσασθαι. καὶ ἐσχηματίσθαι φησι, παρὰ τὴν δεξιάν. δῆλον. δείκνυσι δὲ καλλιπάρῳ δέκτο δέπας. ὃ δὴ καὶ προπόσεως ἴδιον. ἣν ἱστορεῖ ὅμηρος ἐν ἄλλοις τε καὶ ἐν τοῖς περὶ ἀρήτης καὶ ὀδυσσέως.

Ὅτι ἔθος ἦν ἐπιφωνεῖν τοῖς ξενιζομένοις τὸ, χαῖρε ξεῖνε, ἐξ αὐτοῦ δὲ λαβὸν τὴν ἀρχὴν τὸ χαίρειν, προεγράφετο καὶ ταῖς ἐπιστολαῖς παρὰ τοῖς ὕστερον. δῆλον. ὁ δεῖνα τῷ δεῖνι, χαίρειν. ξεῖνος δὲ ἀεὶ παρὰ τῷ ποιητῇ, ὁ ἀπὸ ξενίας φιλιωθείς. ὅτι δὲ καὶ ὁ παρέχων τὴν ξενίαν καὶ ὁ πάσχων αὐτὴν, ξένοι ἀλλήλοις ἐλέγοντο, δηλοῦσι σαφῶς οἱ παλαιοί. Ὅτι τὸ φιλεῖν παρὰ τῷ ποιητῇ, καὶ ἐπὶ ξενοδοχικῆς φιλοφροσύνης τίθεται. δῆλον. χαῖρε ξεῖνε, παρ᾽ ἄμμι φιλήσεαι. ἀντὶ τοῦ ξενοδοχηθήσῃ φιλικῶς. τοιοῦτον καὶ τὸ, χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν. Ὅτι δεῖπνον ἐνταῦθα, φανερῶς τὸ πρωϊνὸν φησὶν ἔμβρωμα ἐν τῷ, δείπνου πασσάμενος. διαφέρει δὲ τὸ πάσασθαι τοῦ πάσσειν. ἐκεῖνο μὲν γὰρ, ἀντὶ τοῦ γεύσασθαι. ὅθεν καὶ ἄπαστος ὁ ἄγευστος. πάσσειν δὲ, τό, τι ποικίλλειν ὅθεν καὶ ἡ παστὰς, καὶ τὸ ἐπιπαστὰ ἄλλα πρὸς ταριχείας. ἀφ᾽ οὗ καὶ τὰ παστὰ καὶ ἐπίπαστα. περὶ ὧν ἐν τοῖς εἰς τὴν ἰλιάδα εἴρηται. Ὅτι οὐκ ἀναμείνας καιροῦ τριβὴν ὁ τηλέμαχος, ἀλλὰ ἐθέλει πολυπραγμονῆσαι τὰ κατὰ τὸν ξένον ἅμα τῷ πάσασθαι δείπνου ἐκεῖνον. εὑρεθήσεται δὲ τοιαῦτα καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς. εἰ δέ που ἐννέα ἐτρίβοντο ἡμέραι ταῖς ξενικαῖς ἐρωτήσεσιν, ἀλλ᾽ ἐκεῖνα οὐ τοιαῦτα, ὡς ἐν ἰλιάδι φαίνεται, ὅπου ἐννῆμαρ ξενίσας ὁ ἰοβάτης τὸν σεμνὸν βελλεροφόντην, τῇ δεκάτῃ μετὰ ξενίας ἤρετο. εἰς ὃ γράφει ὁ ἀθήναιος τό. δοκεῖ γὰρ ἔχειν τι πρὸς φιλοσοφίαν ὁ οἶνος ἑλκυστικόν. προθερμαίνων τὴν ψυχὴν καὶ διαχέων. Ὅτι ἐν τῷ, ὡς εἰπὼν ἡγεῖθ᾽ ἡ δ᾽ ἕσπετο, τὸ ἡγεῖτο, ἀντὶ τοῦ, ἡγεμόνευε. προεπορεύετο. τὸ δὲ ἡγεῖσθαι ἀντὶ τοῦ νομίζειν, σπάνιον παρὰ τοῖς παλαιοῖς. λέγεται δὲ ἐκεῖθεν καὶ ἀφηγεῖσθαι ὁδοῦ, τὸ προάρχειν. καὶ ἐξηγεῖσθαι. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ, ἡγεῖσθαι, καὶ ἐπὶ γάμου πομπῆς. καὶ προαγωγήτριά φασιν ἀπ᾽ αὐτοῦ, καὶ προηγητὰς παρ᾽ ἀττικοῖς, ὁ τοῦ ζεύγους ἡγούμενος ἐν τοῖς γάμοις. ἐλέγετο δέ φασι καὶ ἡγήτρια παλάθη τις, ἡ πρώτη πεμπομένη ἐν ταῖς πομπαῖς. παλάθη δὲ κυρίως ἐλέγετο, ἡ τῶν σύκων ἤτοι τῶν ἰσχάδων ἐπισύνθεσις.

Οἱ δ᾽ ὅτε δή ῥ᾽ ἔντοσθεν ἔσαν δόμου ὑψηλοῖο,
Ἔγχος μέν ῥ᾽ ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν,
Δουροδόκης ἔντοσθεν ἐϋξόου. ἔνθα περ ἄλλα
Ἔγχε᾽ Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἵστατο πολλά.
Αὐτὴν δ᾽ ἐς θρόνον εἷσεν ἄγων, ὑπὸ λῖτα πετάσσας
Καλὸν, δαιδάλεον. ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν.
Πὰρ δ᾽ αὐτὸς κλισμὸν θέτο ποικίλον, ἔκτοθεν ἄλλων
Μνηστήρων. μὴ ξεῖνος ἀνιηθεὶς ὀρυμαγδῷ,
Δείπνῳ ἁδήσειεν ὑπερφιάλοισι μετελθὼν,
Ἠδ᾽ ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἀποιχομένοιο ἔροιτο.
Χέρνιβα δ᾽ ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
Καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
Νίψασθαι. παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
Σῖτον δ᾽ αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα.
Εἴδατα πόλλ᾽ ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων.
Δαιτρὸς δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν ἀείρας,
Παντοίων. παρὰ δέ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα.
Κῆρυξ δ᾽ αὐτοῖσι θάμ᾽ ἐπῴχετο οἰνοχοεύων.
Ἐς δ᾽ ἦλθον μνηστῆρες ἀγήνορες. οἱ μὲν ἔπειτα
Ἑξείης ἕζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.

Ὅτι δουροδόκη ἐστὶ, θήκη δοράτων κιονοειδής. ἢ μάλιστα, εἰς κίονα ἐγγεγλυμμένη, ἐν ᾗ πρὸς ὀρθότητα τὰ δόρατα ἵσταντο. φησὶ γοῦν ὅτι ἔγχος φέρων ἔστησε πρὸς κίονα μακρὴν, δουροδόκης ἔντοσθεν ἐϋξόου. κατὰ δὲ ὁμοιότητα ταύτης τῆς λέξεως, τὴν ξιφοδόκην εἶπεν ὁ κωμικός. γίνεται δὲ, ἀπὸ τοῦ δέκω ῥήματος ἰωνικοῦ, ἐξ οὗ καὶ ὁ πανδοκεύς. αἱ δὲ λέξεις, καὶ ἀττικαί εἰσι διὰ τὴν πρὸς τοὺς ἴωνας τῶν ἀθηναίων συγγένειαν. ἀττικὰ γοῦν, ἡ ξιφοδόκη. καὶ ἡ πανδοκεύτρια. καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ ἐπὶ ἀψύχων μὲν, τὸ φέρειν τίθησιν. ἐπὶ ἐμψύχων δὲ, τὸ ἄγειν. δῆλον. σῖτον δ᾽ αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα. καὶ, ἔγχος μὲν ἔστησε φέρ. αὐτὴν δ᾽ ἐς θρόνον εἷσεν

ἄγειν. ἔστι δὲ ἡ παρατήρησις αὕτη ὡς ὁ ἀλλαχοῦ ἐφάνη, τὴν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. τὴν γοῦν ἀψύχων ἐμψύχων οὖσαν, τὰ πέδιλα φέρουσιν ἐπί τε ξηρὰν ἐπί τε ὑγράν. ἔοικεν οὖν μᾶλλον τὸ μὲν ἄγειν λέγεσθαι, ἐπὶ

Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν, ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν.
Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο.
Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
Σῖτον δὲ, δμωαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισιν.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.

τῶν βαδιζόντων. τὸ δὲ φέρεσθαι, ἐπὶ τῶν ὀχουμένων ἢ βασταζομένων. Ὅρα δὲ ὅτι θηλυκῶς καὶ ἐνταῦθα τὴν κίονα εἶπεν, ἐν τῷ, ἔστησε πρὸς κίονα μακρήν. Ὅτι ἐν τῷ, ἔνθα περ ἄλλα ἔγχεα ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἵστατο πολλὰ, κυρίως εἴρηται τὸ ταλασίφρονος. ἅμα γάρ τις αἰχμητὴς. ἅμα ταλασίφρων. κάλλους δὲ ἡ ὁμοιοκαταληξία τοῦ ἄλλα καὶ τοῦ πολλὰ, κεῖνται γὰρ ἐν τέλει στίχων. Ὅτι ἡ καὶ κυκλολεκτεῖ συνήθως ἐν τῷ, αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἷσεν ἄγων. καὶ, πῶς δέ σε ναῦται ἤγαγον εἰς ἰθάκην, ἐπὶ ἐμψύχου γὰρ κεῖται τὸ ἄγειν ὡς καὶ πρὸ βραχέων εἴρηται, ἀλλ' οὐκ ἀεὶ οὕτως ἡ λέξις τίθεται δίχα γοῦν τῶν ἄλλων, φασὶ καὶ παυσανίας ὅτι ἄγειν καὶ ὑπάγειν, καὶ ἐπὶ τοῦ πίνειν λέγεται αἴλιος δὲ διονύσιος, φασὶν ἄγημα παρὰ μακεδόσι, τάγμα ἀπὸ ὁλικοῦ ἵππεων καὶ ὁπλιτῶν. ἔοικε δὲ ἴσως οὐδὲ ἀπὸ τοῦ ἄγειν, ἀλλὰ διὰ τὸ ἀγαστὸν εἶναι. δῆλον δὲ ὅτι ἄγειν λέγεται, καὶ τὸ κλᾶν. ὅθεν καὶ ἄγμα τὸ σύντριμμα, καὶ τὸ κατερραγμένον ἔλκος, τὸ παρὰ σοφοκλεῖ ἐν τραχινίαις κάταγμα. Ὅτι ἐν ἰλιάδι μὲν, ἤτοι καταπετάσσας λῖτα ἀντὶ τοῦ σκεπάσας. ἐνταῦθα δέ φησιν, ὑπὸ λῖτα πετάσσας καλὸν δαιδάλεον, ἀντὶ τοῦ ὑποπετάσας, ἤτοι ὑφαπλώσας καὶ ὑποθέμενος εἰς καθέδραν. ἔστι δὲ τὸ λῖτα, γένους οὐδετέρου, πλώσεως αἰτιατικῆς ἑνικῆς. ἡ εὐθεῖα, τὸ λιτόν. λῖτα δὲ, ὕφασμά τι λιτόν. ὅ ἐστι τυχὸν λίνεον. καί τοι τινὲς, ποικίλον μᾶλλον κατὰ ἀντίφρασιν τὸ λῖτα βούλονται εἶναι, διὰ τὸ τὸν ποιητὴν προσθεῖναι, καλὸν. δαιδάλεον. ἔστι δὲ ἡ περιεργία τῆς κλίσεως τοῦ λῖτα, τοιαύτη. λιτόν. λιτοῦ. λιτῷ. καὶ ὁ μεταπλασμῷ, λιτί. ἀπὸ πλικοῦ (?) δοτικῆς εἰς πλικὸν τῆς αὐτῆς. διὸ, λιτὶ κάλυψε. καὶ αἰτιατικὴ κατὰ ἀκολουθίαν δῆθεν κλίσεως, λῖτα. ἐν ὁμοιότητι τοῦ, βοὶ βόα. ποδὶ πόδα. διὸ καὶ βαρύνεται. πᾶσα γὰρ αἰτιατικὴ ἑνικὴ δισύλλαβος εἰς α λήγουσα, βαρύνεται. ἄλλως γε μὴν διὰ τὸν μεταπλασμὸν, ὀξύνεσθαι ὤφειλεν. οἱ γὰρ μεταπλασμοὶ, μεταβιβάζειν τοὺς τόνους οὐ βούλονται, χωρὶς τοῦ μὴ πέτης μετήτα (?) αἰολικοῦ. καί τινων ἄλλων ὀλίγων. Ἰστέον δὲ ὡς ἀεὶ τὸ λιτὶ καὶ τὸ λῖτα, ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν. καὶ ὅτι ἀθήναιος, παρὰ τῷ ποιητῇ ὅν θαυμασιώτατον καλεῖσθαι λέγει καὶ θειότατον, λῖτα μὲν εἶναί φησι, λευκὰ καὶ μὴ βεβαμμένα ἢ πεποικιλμένα. τὰ περιστρώματα δὲ, ῥήγεα καλὰ πορφύρεα. λέγων καὶ ὡς ἤκμασεν ἡ τῶν ποικίλων ὑφὴ παρὰ κυπρίοις. ἔνθα ἔντεχνοι περὶ αὐτὰ ὑφάνται ὕσαν (?) ἔνδοξοι, ἀκεσᾶς καὶ υἱὸς αὐτοῦ ἑλικὼν, ὡς ἐδήλου ἐπίγραμμα ἐν πυθοῖ ἐπί τινος ἔργου, τοιοῦτον. τεῦξ' ἑλικὼν ἀκεσᾶ σαλαμίνιος, ᾧ ἐνὶ χερσὶ, πότνια θεσπεσίην παλλὰς ἔπευξε χάριν, οἷα δηλαδὴ ἐπιστατοῦσα τῇ ὑφαντικῇ τέχνῃ. σαλαμίνιος δὲ ὁ ῥηθεὶς ἑλικὼν, οὐκ ἐκ τῆς ἑλλαδικῆς ἀλλὰ τῆς κατὰ κύπρον. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι εἰπὼν ὁ ἀθήναιος λῖτα εἶναι πληθυντικῶς λευκὰ καὶ ἑξῆς, βούλεται βαρύτονον εἶναι ὡς ἔοικε τὸ λῖτον, πρὸς διαστολὴν τοῦ ἁπλῶς καὶ κοινοῦ λιτοῦ. ἵνα ᾖ, τὸ λῖτον τοῦ λίτου τῷ λίτῳ. καὶ κατὰ μεταπλασμὸν, λιτί. ὧν πληθυντικὸν, τὰ λῖτα. εἰ δὲ τῆς δοτικῆς τοῦ λίτῳ βαρυνομένης, δοκεῖ παραλόγως ὀξύνεσθαι τὸ λιτὶ, ἐν θυμητέον τό. ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω ὥσπερ ἁρμόδιος καὶ ἀριστογείτων. ὡς γὰρ ἐκ τοῦ κλάδῳ ἀναλόγου βαρυτόνου, μετεπλάσθη τὸ κλαδὶ κατὰ κανόνα δισυλλάβων τοιούτων δοτικῶν, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ λίτῳ γέγονεν ὁμοιοτόνως τὸ λιτί. δαιδάλεον δὲ, τὸ ποικίλον, ἢ τὸ τεχνικόν. ἀπὸ τοῦ κρητικοῦ δαιδάλου, ἢ ἀπὸ γυναικός τινος δαιδάλης, ὡς καὶ ἐν ἰλιάδι γέγραπται. Τί δέ ἐστι μεταπλασμὸς, ἐν τοῖς εἰς τὴν ἰλιάδα καὶ αὐτὸ εἴρηται. Ὅτι συνήθως ὁ ποιητὴς τὴν ὑπὸ πρόθεσιν, δοτικῇ κἀνταῦθα συντάσσει ἐν τῷ, ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν, ἤγουν θρῆνυς ἦν ὑπὸ τοῖς ποσί. δύναται δὲ καὶ καθ' ὑπερβατὸν εἶναι, ὅ ἐστι θρῆνυς ὑπῆν τοῖς ποσίν. ὅ ἐστι δὲ θρῆνυς τὸ ὑπὸ τοῖς ποσὶ τῶν καθημένων. καὶ ὅτι παρὰ τὸ θορεῖν αὐτὸ γίνεται. ἢ κατὰ ἀθήναιον, ἀπὸ τοῦ θρῆσαι ὅ ἐστι καθίσαι, καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. ἔοικε δὲ, παρὰ τὴν θρῆνυν γενέσθαι παρωνύμως καὶ τὸ ναυτικὸν θρᾶνος καὶ θρανίον ὅθεν ὁ θρανίτης ναύτης, καὶ κῶπαι θρανίτιδες, αἱ τῶν θρανιτῶν. Ὅτι κλισμὸς, εἶδός τι θρόνου. ὅπερ καὶ αὐτὰ κλιντῆρα (?) παρὰ τοῖς ὕστερον λέγεται. διαστέλλεται γὰρ ὁ κλισμὸς τῷ θρόνῳ, διὸ νῦν εἰπὼν, τῷ μέντῃ τεθεῖσαι θρόνον τῷ δὲ τηλεμάχῳ κλισμὸν, σαφέστερον διακρινεῖ ἐν οἷς προϊὼν ἐρεῖ, ἕζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε. ὡς ἄλλο τι ὄντος ἴσως κλισμοῦ καὶ ἄλλο θρόνου. ἐρεῖ δέ που καὶ κλισίας εἶδος θρόνου. ἴσως μὲν ταυτὸν τῷ κλισμῷ, ἴσως δὲ ἕτερον. Ὅτι ὥσπερ ἐκ τοῦ ὄπισθεν ἀποβληθέντος τοῦ σ εὕρηται πολλάκις τὸ ὄπιθεν, οὕτω καὶ ἐνταῦθα τὸ ἔκτοθεν ἐκ τοῦ ἔκτοσθεν, ἐκδραμόντος τοῦ σ διὰ ἀνάγκην μετρικὴν ἐν τῷ, κλισμὸν θέτο ποικίλον ἔκτοθεν ἄλλων. Ὅτι ὡς ἐν ἰλιάδι, οὕτω καὶ ἐν τῇ ὀδυσσείᾳ, ὀρυμαγδὸς οὐ μόνον συνήθως ὁ κατὰ τὸ ὄρος κτύπος, ἀλλὰ καὶ ὁ ἁπλῶς θόρυβος, ὃν γοῦν ὑπὸ τῶν μνηστήρων γινόμενον

μενον

μένον ὅμαδον, ὀρυμαγδὸν λέγει, μεταθεὶς τὸ γ ἐκ τῆς προπαραληγούσης εἰς τὴν παραλήγουσαν, οὐ μόνον διὰ τὸ μέτρον, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον διὰ τὸ τραχυφωνότερον. Ὅτι τὸ, δείπνῳ ἀδήσειεν ἀντὶ τοῦ ἀηδισθῇ, ἀπὸ τοῦ ἀηδοῦς κέκραται. διὸ καὶ ἐκτεταμένον ἔχει τὸ δίχρονον. καὶ ἴσως καὶ τὸ ἄδην ἐπίρρημα, ἐξ αὐτοῦ γίνεται. δι' ὃ, εἰωθότες ἔσμεναι ἄδην. ἀπ' αὐτοῦ δὲ καὶ ἄδος ὁ κόρος. ἔστιν οὖν ἀδῆσαι, τὸ ἀηδῶς ἔχειν κατὰ τοὺς δαψιλῶς καὶ εἰς κόρον ἀπολαύσαντας. τὸ μέντοι ἀδεῖν ἀντὶ τοῦ ἀρέσκειν, συστέλλει τὸ α, ὡς μὴ κεκραμένον ἀλλ' ἐκ τοῦ ἥδω συσταλέν. δι' ὃ, ὡς ὄφελεν θάνατός μοι ἀδεῖν. Ὅτι τὸ ὑπερφίαλος, μέση λέξις ἐστί. ποτὲ μὲν, βαρεῖαν ὕβριν δηλοῦν, ποτὲ δὲ, αἰσχημένην εἶναι καὶ οὐ πάνυ σφοδράν. ὅτι μὲν γάρ που τοὺς Πριαμίδας ὑπερφιάλους καλεῖ ὁ ποιητὴς, βαρὺ ἐκεῖ τὸ τῆς ὕβρεως. βούλεται γὰρ, τοὺς παρασπονδήτας εἰπεῖν καὶ ὑπερβαίνοντας τὰς ἱερὰς τῶν ὅρκων φιάλας. ἐνταῦθα δὲ τοὺς μνηστῆρας ὑπερφιάλους λέγων ἐν τῷ, ὑπερφιάλοισι μετελθών, οὐκ ἐπὶ τοιαύτης σημασίας τὴν λέξιν τίθησιν. οὐ γὰρ ὑπόκεινται παρασπονδήσαντες οἱ μνηστῆρες. ἀλλὰ λέγοιντ' ἂν ὑπερφίαλοι, ὡς εἴ τις εἴποι, περιττοί. ἢ πάροινοι. ἐκ μεταφορᾶς τῶν μεγάλων φιαλῶν ἢ τῶν ὑπὲρ τὸ δέον χρωμένων τῇ συμποτικῇ φιάλῃ. ἐν μέντοι τῇ ι ῥαψῳδίᾳ, τοὺς κύκλωπας φανερῶς ὑπερφιάλους καλεῖ, οὐχ ὡς ἀσεβεῖς. πῶς γὰρ ἀσεβεῖς οἵ γε θεοῖς πεποιθότες ὡς ὁ ποιητὴς λέγει γῆν οἰκοῦσιν ἀρίστην; ἀλλ' ὑπερφιάλους ἐκεῖ λέγει, τοὺς μεγάλους, ὡς ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς. καὶ ὅτι δὲ αὐτοὶ ἑαυτοὺς οἱ μνηστῆρες ὑπερφιάλους καλέσαιεν ἐν τῷ, ὑπερφιάλοις ἡμῖν μετελθών, ἔπαινον πάντως ἡ λέξις δηλοῖ. οὐ γὰρ δή που καθ' ἑαυτῶν ἐκεῖνοι λέγουσι. καὶ σημαίνοι ἂν ἡ λέξις τηνικαῦτα, τὸ μέγα καὶ εὐμεγέθες. εἰ μή τις καὶ ἐκεῖ, ἐπὶ τῶν οἰνωμένων καὶ ὑβριστῶν τὴν λέξιν θέλει ταχθῆναι ὡς εἰρωνικῶς λεχθεῖσαν ὑπὸ τῶν μνηστήρων, οἷα δῆθεν τοιούτων νομιζομένων τοῖς πολλοῖς. ὅθεν καὶ μετ' ὀλίγα φησὶν ὁ μέντης, ὅτι ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως δοκοῦσι δαίνυσθαι οἱ μνηστῆρες. Τὸ δὲ μετελθών, ἀντὶ τοῦ συνελθών. ὥσπερ καὶ πρὸ ὀλίγου, μνηστῆρσι μεθήμενος ἔφη ἀντὶ τοῦ συγκαθήμενος. οὕτω καὶ ἡσίοδος, μετεῖναι, τὸ συνεῖναι φησίν. Ὅτι τραπέζης βασιλικῆς ἀρχαίας ἐκφράζων διάθεσιν ὁ ποιητὴς, οὕτω φράζει. χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα καλῇ χρυσείῃ. ἤγουν κατὰ τὴν παράφρασιν, πρῶτον μὲν κατὰ χειρὸς θεράπαινα ἔφερε χρυσῷ πρόχῳ ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος, νίψασθαι. παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν. σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα, εἴδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων. δαιτρὸς δὲ, κρειῶν πίνακας παρέθηκεν ἀείρας, παντοίων. παρετίθει δὲ χρύσεια κύπελλα, ὡς αὐτοῦ ἔργον ἦν τοῦτο. κῆρυξ δ' αὐτοῖς θάμ' ἐπῴχετο οἰνοχοεύων. οἳ δ' ἑξείης ἕζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε. καὶ ὅρα ὅπως ἄλλο τι ἔχει τὸν κλισμὸν καὶ ἄλλο τὸν θρόνον ὡς καὶ πρὸ μικροῦ γέγραπται καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δὲ φανεῖται. λέγει δὲ ἀμφίπολον, τὴν δούλην ὡς ἐν ἰλιάδι. καὶ ζήτει ἐκεῖ. ἔνθα καὶ ὅτι τὸ ἄρρεν, ὁ ἀμφίπολος. ἡ χρῆσις παρὰ τοῖς κωμικοῖς. καὶ ὅτι τύμβος λέγεταί που ἀμφίπολος, ὁ κύκλῳ περιπολούμενος. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ καὶ ὅτι ὥσπερ ἀμφίπολοι, οὕτω καὶ ἑπέται οἱ θεράποντες παρὰ τὸ ἕπεσθαι ὅπερ ἔοικε τῷ ἀμφιπολεῖν. χέρνιβα δὲ, τὸ κατὰ χειρὸς διδόμενον ὕδωρ. ὅπερ τινὲς παροξυτόνως χερνίβα λέγουσιν ὡς ἀπὸ τῆς χερνὶψ ὀξυτόνου εὐθείας. τὸ δ' αὐτό τινες ὕδωρ, καὶ χειρόνιπτρον φασίν. ὡς δηλοῖ ὁ γράψας ὅτι χερόνιπτρα, τὸ κατὰ χειρὸς ὕδωρ. καὶ τὸ χέρνιβον, ὁ ἐνταῦθα δηλαδὴ λέβης. ὃν ἡ κοινὴ γλῶσσα, χερνίβιον λέγει. τὸ μέντοι μετάνιπτρον, οὐ τοιοῦτόν τι ἐστίν, ἀλλὰ κύλιξ ἢ πόσις διδομένη μετὰ νίπτρον ἤτοι μετὰ τὸ νίψασθαι. πρόχους δὲ θηλυκῶς, ὁ ξέστης. παρὰ τὸ προχεῖν. ὅθεν καὶ τὸ προχοΐδιον, καὶ συναιρέσει προχοίδιον. ὡς βοΐδιον βοίδιον. τὸ ἱμάτιον θοἰμάτιον. ῥοΐδιον ῥοίδιον. καὶ ἄλλα δὲ διάφορα, ἐκ τοῦ χέω παράγονται. ὧν ἐστι ὁ χοεὺς μέτρον τι. δι' ὃ. σίφαρον ἕκαστος ἀπέφερε κατὰ τὸ ἐν λίμναις τέμενος τῇ ἱερείᾳ περιθεὶς εἰς τὸν ἑαυτοῦ χοᾶ. οὗ τὸ ἐντελὲς, χοέα. ὡς Πειραιέα Πειραιᾶ. ὁ δ' αὐτὸς χοεὺς, καὶ χοῦς ἐλέγετο ὁμωνύμως τῷ κατὰ γῆν. ὅθεν καὶ δίχουν πετάχνιον, τὸ χωροῦν δύο χοᾶς. ἔλεγον δὲ καὶ ἀθηναίων ἑορτήν τινα χοᾶς, συναιροῦντες ἐκ τοῦ χοέας. ὡς δὲ καὶ χοαὶ ἐπὶ νεκρῶν ἐκ τοῦ χέειν. καὶ χόανα τὰ ἐν ἰλιάδι. καὶ αἱ τῶν ποταμῶν δὲ χοῦς. καὶ σύνθετα δὲ, ὁ φυλλοχόος. καὶ ὁ πολύχοος, ἀρκεῖ ἐς τέσσον εἰπεῖν. ἐν δέ γε τοῖς τοῦ ἀθηναίου, τοιαῦτα περὶ τῶν εἰρημένων κεῖται. πρόχοος, ἀγγεῖον ἐν ᾧ τὸ ὕδωρ. χέρνιβα δὲ, τὰ εἰς χεῖρας νίμματα καταχεόμενα οἷς πολλάκις, καί τι προσεδίδοτο καθαρτικὸν χειρῶν. κατὰ τὸ, δότω τις δεῦρο ὕδωρ καὶ σμῆμα, ὥς φησιν ἀντιφάνης. τὸ δὲ μετὰ τὴν κάθαρσιν καταπεσὸν ὑγρὸν, ἀπόνιπτρον ἐκαλεῖτο, ἤγουν χειρῶν καὶ ποδῶν ἀπόνιμμα. ἴσως δέ φασι καὶ τὴν λεκάνην οὕτως ἔλεγον ἐν ᾧ τρόπῳ καὶ τὸ χειρόνιπτρον. ἰδίως δέ φασι καλεῖται παρ' ἀττικοῖς ἀπόνιμμα, ἐπί τε χοῶν νεκρικῶν καὶ ἐπὶ ἐναγῶν καθαιρομένων. δῆλον. ὄρυξαι βόθρον πρὸς ἑσπέρας, καὶ τάδε τινὰ πεύσας, λέγει. ὑμῖν ἀπόνιμμα οἷς χρὴ καὶ οἷς θέμις. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. ὃ δὲ ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ χέρνιβον φαμὲν, ἀττικοὶ χερνίβιον φασί. λυσίας. χρυσοῖς χερνιβίοις καὶ θυμιατηρίοις. εὔπολις δὲ, χειρόνιπτρον αὐτὸ λέγει. ἐπίχαρμος δὲ, χειρόνιβα. παρὰ δὲ τραγικοῖς καὶ κωμικοῖς, παροξυτόνως εὕρηται χερνίβα. εὐριπίδης. ὡς χερνίβων βάψον ἀλκμάνης γόνος. ἤγουν εἰς ὕδωρ ἐν ᾧ ἀπέβαπτον δαλὸν ἐκ τοῦ βωμοῦ λαμβάνοντες καὶ τῆς θυσίας. καὶ τούτῳ περιρραίνοντες τοὺς παρόντας, ἥγνιζον. χρὴ μέντοι φασί, προπαροξυτόνως προφέρεσθαι. τὰ γὰρ παρὰ δὲ ῥηματικὰ σύνθετα εἰς ψ λήγοντα φυλάττοντα τὴν παραλήγουσαν τοῦ παρακειμένου παθητικοῦ δηλαδὴ λελεγμένου διὰ τῶν δύο μμ ἐξ οὗ καὶ

γιγ

γεγόνασι, βεβρύονται. λέλειμμαι λέλειψαι, αἴγιλιψ. τέτριμμαι τέτριψαι, οἰκότριψ. κέκλειμμαι, βοόκλεψ. βέβλημμαι, κατάβλεψ. οὕτως δὴ καὶ νένιμμαι, χέρνιψ. σημείωσαι δ' ἐν τούτοις καὶ ὅτι ὃ ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ χέρνιβον φαμέν, ἔστι καὶ παρ' Ὁμήρῳ ἐν Ἰλιάδι ω΄. ἡ δὲ, παρέστη χέρνιβον ἀμφίπολος πρόχοόν θ' ἅμα χερσὶν ἔχουσα, ζήτει που ἐκεῖ. λέγει δὲ καὶ ὅτι τὸ χεῖρας νίπτεσθαι ἀφ' οὗ χέρνιβα καὶ χερνίπτεσθαι, ἐκ παλαιῶν χρήσεως, κατὰ χειρὸς εἴωθε λέγειν καὶ κατὰ χειρῶν. Ἀριστοφάνης δ' ὁ γραμματικός, φησὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ μὲν πρὸ ἀρίστου καὶ δείπνου, λέγεσθαι κατὰ χειρός. τὸ δὲ μετὰ ταῦτα, ἀπονίψασθαι. ἐκεῖνο δὲ, παρ' Ἀττικοῖς ἴσως παραφύλακται. ἐπεὶ ὁ Ὅμηρος φησὶ, νίψασθαι, παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν. ἐν καιρῷ δηλαδὴ δείπνου. ἤγουν πρὸ τοῦ ἐμβρώματος. ἐκεῖνο δὲ εἰπατέον, ἐπειδή ποτε δεῖπνον λέγεται καὶ τὸ δόρπον, ὥς που δηλοῖ Ἀθήναιος ἐν τῷ, ὁ τραγηματισμὸς, ἐπιδορπισμός τις ἐστὶ καὶ δεῖπνον ἕτερον. εἰρήσθω μὲν δὴ ταῦθ' οὕτω. ἐν οἷς ὅρα καὶ τὸ σμῆμα, ὡς ἀπὸ τοῦ σμῶ σμήσω. οὗ παράγωγον τὸ σμήχω ὡς καὶ τοῦ νῶ νήσω, τὸ νήχω. Τὸ δὲ καλὴ, ταυτόν ἐστι τῷ, εὐειδής. ἐπὶ τοιούτου γὰρ λαμβάνεται τὸ καλόν. οὗ τὸ ἐναντίον, αἰσχρόν. ὅθεν καλὸς μὲν ὁ Νιρεύς, κάλλιστος δὲ ὁ Ἀχιλλεύς. ἤτοι καλὸς λίαν. οὕτω γὰρ ἔοικεν ἐτυμολογεῖσθαι καὶ τὸ κάλλος. αἴσχιστος δὲ ὁ Θερσίτης. διὸ καὶ Εὐελπίδης, ἐν σχήματι αἰνιγματώδει φησί. διὰ καλῶν γ' ὀνομάτων αἴσχιστα ζώοις ᾔλει τὴν εὐδαίμονα, ὡς τοῦ καλοῦ, ἀντικειμένου τῷ αἰσχρῷ καὶ τῷ αἰσχίστῳ. καλὸν δὲ, τὸ λαμπρὸν καὶ ὡς ἂν εἴποι τις ἡλιῶδες, παρὰ τὸ κῶ καὶ τὸ ἥλιος. οἱονεὶ τὸ ἀνακείμενον ἡλίῳ. ἢ καιόμενον ὡς ἥλιος. διὸ καὶ ἐκτείνει ἀεὶ τὸ δίχρονον παρὰ τῷ ποιητῇ ὡς ἐκ συναιρέσεως. τὸ μέντοι αἰσχρὸν ἐκ τοῦ ἐναντίου, τῷ σκότει ἀνάκειται. ὅθεν καὶ τὸ ἐγγίζειν τῇ νυκτὶ τέλος τῆς καλῆς ἡμέρας, αἰσχρία καὶ αἴσχιασμα λέγεται. ἐπεὶ δ' εἴρηται καὶ ὁ χρυσὸς ἡλίῳ ἀνάκειται κατὰ τοὺς παλαιούς, εἴη ἂν καὶ αὐτὸς κυρίως καλός. καὶ δι' αὐτὸν, καλὴ καὶ ἡ χρυσῆ πρόχοος. ὥσπερ ἐλέχθη καλὰ πρὸ βραχίων, καὶ τὰ τῆς Ἀθηνᾶς χρύσεα πέδιλα. λέβης δὲ νῦν παρὰ τῷ ποιητῇ, τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον χερνίβιον καθ' ὃ νιπτόμεθα, παρὰ τὴν λαβὴν ὥς φασιν οἱ παλαιοί. ἢ μᾶλλον διότι λείβεται ὕδωρ εἰς αὐτόν. καὶ σημείωσαι τὴν λέξιν ἐνταῦθα. ἐν γὰρ ἄλλοις τόποις, ἀλλοῖόν τι σκεῦος οἱ λέβητες λέγονται, ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι φαίνεται. ὅτι δὲ κοινῶς μὲν, διὰ τοῦ η ὁ λέβης, κατὰ δὲ Βοιωτούς, διὰ διφθόγγου καθὰ καὶ ὁ πίνης καὶ τὰ κατ' αὐτά, ὁ Ἡρακλείδης δηλοῖ. ἀργύρεος δὲ ὁ λέβης, ἢ πρὸς ποικιλίαν ἵνα μὴ καὶ αὐτὸς χρυσοῦς ᾖ. ἢ ὅτι σπάνιον πάλαι ὁ χρυσός. ἢ καὶ ὅτι ἐχρῆν τὸ ὑποκείμενον τῇ ῥίψει, ὑποδεῶς ἔχειν πρὸς τὸ σκεῦος ἀφ' οὗ τὸ ῥιπτὸν πρόεισι. σημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ ὅτι παρ' Ὁμήρῳ πρὸ τῶν βρωμάτων εὑρίσκονται νιπτόμενοι, ὡς ἂν εὐαγεῖς ἐπὶ τὰς σπονδὰς ἔλθωσιν. εἰ δὲ καὶ μετὰ τὸ φαγεῖν ὡς εἰκὸς ἐνίπτοντο, σιωπᾷ ὁ ποιητὴς ὡς καὶ ἄλλα πολλά, κατὰ σχῆμα τὸ καλούμενον σιωπώμενον. παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς κεῖται καὶ ὅτι ἐν Ἰλιάδι οὐδὲ κλίνη φαγεῖν, ποιεῖ Ὅμηρος ἀγωνιζομένους. σχολαζόντων γὰρ βίος ὁ ἐν Ὀδυσσείᾳ, καὶ τρυφώντων ἐν εἰρήνῃ. διὸ καὶ ἐθεράπευον τὸ σῶμα λουτροῖς καὶ κατανίσμασιν. οἵ γε καὶ ἀστραγαλίζουσιν ἐν τῇ κατ' αὐτοὺς πολιτείᾳ, καὶ σφαιρίζουσι παίζοντες. εἰ δὲ Ἡρόδοτος ἐν λιμῷ εὑρῆσθαί φησι τοιαύτας παιδιὰς ἐπὶ Ἄτυος, ἀλλὰ πρεσβεύει φασὶ τοῖς χρόνοις τὰ ἡρωϊκά. ἰστέον δ' ἐνταῦθα, καὶ Τρύφων τὸ, κατὰ χειρῶν μὲν, πρὸ τροφῆς παρὰ τοῖς ὕστερον. νίψασθαι δὲ, μετὰ τροφήν. τράπεζαι δὲ τανύεσθαι εἰπών, ἐμφαίνει μήπω κυκλοτερεῖς εἶναι τότε τὰς τραπέζας, ἀλλὰ τεταυσμένας εἰς μῆκος. ἴσως γὰρ ὕστερον ἐπενοήθησαν αἱ κυκλοειδεῖς. διά τι τὴν ἀνυπέρβλητον ἰσότητα, καὶ πρὸς ὁμοιότητα τοῦ τροφοφόρου ἅλωνος. ἰστέον δὲ ὅτι τῶν δαιτυμόνων ἑκάστῳ κατ' ἄνδρα παρακεῖσθαι τραπέζας οἴονταί τινες ὡς καὶ ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ φαινομένου μέντοι γίνεται. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δὲ ἐπὶ τοῦ συβώτου. καὶ ὅτι αἱ οὕτω πολυτελεῖς τράπεζαι, κατηρεφέες παντοίων ἀγαθῶν πρός τινος τῶν παλαιῶν ἐρρέθησαν. καὶ ὅτι τράπεζαι παρὰ τοῖς παλαιοῖς, καὶ δεύτεραί τινες ἐκαλοῦντο. αἳ δὲ, ἦσαν, αἱ τῶν τραγημάτων. ἃ, ὡς ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου κεῖται, καὶ τρωγάλια ἐλέγοντο. Πίνδαρος. δείπνου δὲ λήγοντος, γλυκὺ τρωγάλιον. ὁ δὲ κωμικὸς, εἶδος τραγημάτων οἶδε τὸ τρωγάλιον. λέγει δὲ Ἀθήναιος, καὶ ὅτι ὄντως ὁ τραγηματισμὸς, ἐπιδορπισμός τις ἐστὶ καὶ δεῖπνον ἕτερον. καὶ ἦσαν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις αἱ δεύτεραι τράπεζαι, πολυτελῶς πάνυ μεμηχανημέναι. ἐν αἷς, λαγῷα καὶ κίχλαι καὶ μελίπηκτα καὶ ᾠὰ προεφέροντο. διὸ, ἀστείως Ἀντιφάνης φησὶν ἐν Ἐρωτικῷ καὶ Ἀπεκρίσει, ταῦτα. οἶνον Θάσιον πίνοις ἂν; εἴ τις ἐγχέαι. πρὸς ἀμυγδαλᾶς δὲ, πῶς ἔχεις; εἰρηνικῶς. μᾶλλον δὲ ἃς μέλιτι προσπαίζειν δίδοται. μελίπηκτα δ' εἴ σοι προσφέροι; τρώγοιμ' ἄν. ᾠὸν δέ; καταπίνοιμ' ἄν. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι ἡ εἰρημένη ἀνυπέρβλητος ἰσότης, δηλοῦται καὶ ἐν τῷ, δαιτὸς ἐΐσης. δαὶς γὰρ ἐΐση, ἄλλως μὲν κοινότερον, ἡ ἰσόμοιρος. κατὰ δὲ Ζηνόδοτον, ἡ ἀγαθή. ὡς ἱστορεῖ καὶ Ἀθήναιος λέγων ὅτι ἐπεὶ ἡ τροφὴ τῷ ἀνθρώπῳ ἀγαθὸν ἀναγκαῖον, ἐπεκτείνας εἶπεν ἐΐσην. ἔνθα σημείωσαι τὸ ἐπεκτείνας, ὡς τοῦ Ζηνοδότου ἐπέκτασιν δοξάζοντος καὶ τὸ αἴτιον τοῦ ἴσην, εἰπεῖν ἐΐσην. τούτοις δ' ἐπάγει καὶ ὅτι ἐπεὶ οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι οἷς οὐ παρῆν ἄφθονος τροφὴ, ἄρτι φαινομένης, ἀθρόον ἐπ' αὐτὴν ἰόντες, βίᾳ ἥρπαζον. καὶ σὺν ἀκοσμίᾳ, ἐγίνοντο καὶ φόνοι. ἐξ ὧν εἰκὸς λεχθῆναι καὶ ἀτασθαλίας τὴν ἐν θαλίαις ἁμαρτίαν, τέως μὲν, οὐκ εἶχον ὅ, τι δράσουσιν. ὡς δὲ περιγίνεται αὐτοῖς πολλὴ τροφὴ ἐκ τῆς Δήμητρος, δίκαιον ἑκάστῳ ἴσην. καὶ οὕτως εἰς κόσμον προῆλθε τὰ δόρπα, πάντων εἰς ἴσον διαμεμοιραμένων. ὥστε δαὶς ἐΐση ἡ ἀνθρωπίνη τροφὴ, παρὰ τὸ δατεῖσθαι ὅ ἐστι διαμερίζεσθαι ἐπί-

στε

ὅτι καὶ οὐ κρέα μόνον, ἀλλὰ καὶ οἶνον καὶ λοιπά. οὕτω δὲ καὶ δαιτρὸς, ὁ ἴσην ἑκάστῳ μοῖραν δαιόμενος. ὅτι δὲ ἐστὶ μόνον ἀνθρώπων ἡ δαὶς κἂν ὁ Ζηνόδοτος ἄλλο τι βούληται, καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα δεδήλωται. σῖτον δὲ οὐδετέρως, ἐπὶ ἄρτου. ὁ σῖτος γὰρ, ἀκατέργαστος. ἰστέον δὲ, ὅτι περὶ τὰ καθ' Ὅμηρον σῖτα, ἡ παρασιτία σύγκειται. Ξενοφῶν φοβούμενος τὴν παρασιτίαν, ἐν δὲ τῷ λέγειν αἰδοίη ταμίη, ὑποτίθεται ὅτι καὶ τὰς ἐν τοῖς τοιούτοις ὑπηρετούσας ἀμφιπόλους, σώφρονας εἶναι χρή. οὕτω γὰρ οὐκ ἂν ὁ δεσποτικὸς αὐταῖς οἶκος ἐξαντλοῖτο. εἴδατα δὲ, τὰ ὄψα ἔοικε λέγειν κατ' ἐξοχὴν, διαστέλλων αὐτὰ πρὸς τὰ σῖτα, ἤτοι πρὸς τοὺς ἄρτους. Τὸ δὲ ἐπιθεῖσα, γέγονε τοῖς παλαιοῖς ἀφορμὴ τοῦ εἰπεῖν ἐπιτραπεζώματα τὰ ἐπιτιθέμενα τραπέζαις βρώματα. εἰ δὲ ἐχρῆν τὰ αὐτὰ καὶ ἐπιθήματα λέγειν διὰ τὸ ἐπιθεῖσα, ὅμως ἤρεσε τοῖς ὀνοματοθέταις, σεμνιδίῳ τινὶ χαρίσασθαι τὸ τοιοῦτον ὄνομα. καὶ ζήτει εἰς τὸν Ἀθήναιον. χαριζομένη δὲ, ἡ τὰ πρὸς χάριν καὶ ἡδονὴν πράσσουσα, οὕτω γὰρ καὶ Ὀδυσσεὺς, ἐχαρίζετο ὦ Διὶ ἱερὰ ῥέζων. παρεόντα δὲ βρώματα λέγει, τὰ ἐν τῷ ταμείῳ ἀπόθετα, ἤτοι ἕωλα. τὰ γὰρ πρόσφατα, ὁ δαιτρὸς παρατίθησιν. ἢ καὶ ἄλλως παρεόντα λέγει, τὰ ἐπὶ πολὺ παραμένοντα, ὁποῖα τὰ ἄλιπαστα. Ἰστέον δὲ ὡς τὰ μὲν καθ' Ὅμηρον παρεόντα ἦσαν τὰ ἐκ τῆς χθὲς τραπέζης ἕωλα λείψανα, μέτρια ὡς εἰκὸς ἂν εἴη. καὶ οἷα δεῖσθαι καὶ τοῦ ἐπαύλειον ἐν ἰδιώμασιν ἐπισκευῆς. οὐ μὴν τοιαῦτα καὶ τὰ τοῖς ὕστερον ἐκδιαιτήσεως. Δημητρίου γοῦν φασι τοῦ Φαληρέως χαρισαμένου Μοσχίωνι λείψανα τραπέζης τῆς κατ' αὐτὸν, ὁ Μοσχίων ἐξ ἐκείνων, ἐν ἔτεσι δύο τρεῖς συνοικίας ἐωνήσατο. πίνακες δὲ νῦν μὲν, τὰ ἐπὶ τραπέζης ξύλινα σκεύη. ἀλλαχοῦ δὲ, καὶ αἱ σανίδες οὕτω λέγονται, ὅπου νεῶν πίνακας ὁ ποιητὴς ἐρεῖ. λέγει δέ που καὶ ὁ κωμικὸς, πινακίδιον ἀπτυχῶν ὅ ἐστι δίπλην σανίδων. Ἰστέον δὲ ὅτι Ὅμηρος μὲν, πίνακας οἶδε λέγειν καὶ κάνεα. οἱ δὲ ὕστερον, καὶ τρύβλια ἱστοροῦσί τε καὶ ὀξύβαφα. ἔτι δὲ, καὶ λεκάνας. καὶ λεκανίδια δέ. ὅθεν τὰς χεῖρας πρὸς τὰ λεκανίδια προσάγειν ἐν οἷς τὰ μαγειρεύματα.

Ὅρα δὲ ὑπερκατάβασιν εἰς εὐτέλειαν, εὔτακτον. χρύσεια μὲν γὰρ, ἡ καθαρείως ἔχοντα πρόχους ὡς καὶ τὰ κύπελλα. ἀργύρεος δὲ ὁ λέβης διὰ τὸ τῶν χερονίπτρων μὴ ἄρρυπον. ξύλινοι δὲ οἱ πίνακες, ὡς αὐτοὶ τοῦ συρφετοῦ ἤδη ὄντες καὶ μὴ πρέποντες ἐκ τιμίας ὕλης εἶναι. ὡς δὲ μέχρι καὶ εἰσάρτι τῶν τινα ἐθνῶν καὶ οἱ κατ' αὐτοὺς δὲ ἄρχοντες χαίρουσι σκεύεσι ξυλίνοις ἃ καὶ κάνια λέγονται καὶ ῥαπίζωματα, δῆλον ἐστίν. Ὅρα δὲ καὶ τὸ, παντοίων. δι' ὧν εἰδέναι δηλοῖ ὁ ποιητὴς καὶ τὰς ποικίλας τροφάς. ὡς ἔστι καὶ ἐν τῷ, ἐδωδὴν παντοίην. καὶ ἐν τῷ, ὄψα οἷα ἔδουσι διοτρεφέες βασιλῆες. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τὸ, δαιτρὸς δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν ἀείρας, διαγράφεσθαι ἱστορεῖ Ἀθήναιος, ἐπειδὴ ἀπᾴδειν δοκεῖ τὸ πρὸ αὐτοῦ δίστιχον. εἰ γάρ φησιν εἴδατα παρέθηκεν ἡ ταμίη κρεάτων ὄντα λείψανα, τοῦ δαιτροῦ οὐκ ἔδει προσφέρειν. καὶ μὴν καινὸν ἄλλως οὐδὲν τῶν τοιῶν στίχων φυλαττομένων, τὴν μὲν ταμίην ἕωλα παρατιθέναι, τὸν δ' αὖ δαιτρὸν ἱστοροῖ παντοῖα πρόσφατα ποικιλίας τε χάριν καὶ πρὸς φιλοφροσύνης ἔνδειξιν.

Ὅτι δὲ οὐ μόνον ὁ χρυσὸς πάλαι ποτὲ ἀλλὰ καὶ ὁ ἄργυρος σπάνιόν τι χρῆμα ἦν, δηλοῖ κατὰ τοὺς παλαιοὺς καὶ τὸ περιμάχητον χρυσόμαλλον ἀρνίον τοῦ Ἀτρέως. ὅ φασιν ἀργυρίδα εἶναι τουτέστι φιάλην ἀργυρᾶν. ἧς ὁ πυθμὴν ἐμπεπαισμένον εἶχεν ἀρνίον ἐπίχρυσον. κύπελλα δὲ, ποτήρια νεύοντα τοῖς χείλεσι καὶ ἐπικύπτοντα ἐντός. περὶ ὧν ἐν Ἰλιάδι κάλλιον εἴρηται. Τὸ δὲ θαμὰ οἰνοχοεύειν, οὐ πολυποσίαν ἐνταῦθα κατηγορεῖ, ἀλλὰ φιλοφροσύνην ἐνδείκνυται. εἰκὸς δὲ καὶ βραχέα εἶναι τὰ κύπελλα. Τὸ δὲ οἰνοχοεύειν καὶ οἰνοχοεῖν, οὐ μόνον κιρνᾶν λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐγκανάσσειν, ὅ ἐστιν ἐγχέειν οἶνον. ὡς τὸ, ἄκρατον ἐγκάναζόν μοι πλέω. ὅθεν καὶ κάναστρον, τρύβλιον. ὡς ἐν παλαιῷ κεῖται ῥητορικῷ λεξικῷ. καὶ ἴσως ἔχει τοῦτο συγγενές τι καὶ πρὸς τὰ μετ' ὀλίγον σιτοφόρα κάνεα.

Ὅτι Τηλεμάχῳ μὲν καὶ τῷ σώφρονι ξένῳ, ἀμφίπολος χέρνιβα φέρει, καὶ ἐπιχέει. τοῖς δὲ ἀτασθάλοις μνηστῆρσι, κήρυκες ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν. οὐ γὰρ ἐχρῆν τοῖς ὑβρισταῖς καὶ ἀκολάστοις, παιδίσκας διακονεῖν. Ὅτι ὅπερ ἀνωτέρω περιφραστικῶς εἶπεν ἐν δυσὶ στίχοις τὸ, χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε καὶ ἑξῆς, ἐνταῦθα συντομώτατα φράσει ἐπὶ τῶν μνηστήρων, ἐν τῷ, κήρυκες ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν. οὕτω δὲ καὶ τοῦ μὲν σώφρονος Τηλεμάχου τὴν τράπεζαν, διεσκεύασεν ἤδη ἐν στίχοις πλείοσιν, ἐναβρυνόμενος δὴ τῇ ἐκφράσει. τὴν μέντοι τῶν ὑπερφιάλων μνηστήρων, ἐπιτρέχων συντέμνει ἐν ὀλίγοις ἔπεσι. τάχιον δὲ σπεύδων αὐτοῦ ἀπαλλάττεσθαι. φησὶ γάρ. τοῖσι δὲ, κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν. σῖτον δὲ δμωαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισι. κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο. οὕτως ἐν καιρῷ καὶ πλατύνει τὰς ἐννοίας καὶ ἐπιτέμνει ὁ ποιητής. Ἰστέον δὲ ὅτι κήρυκας οἱ μὲν πλείους, ὁμηρικῶς οἴδασι. Κλείδημος δὲ κατὰ τὴν τοῦ Δειπνοσοφιστοῦ ἱστορίαν, καὶ τοὺς μαγείρους οὕτω καλεῖσθαι φησίν. ἐνταῦθα δὲ ἴσως, κήρυκας τοὺς οἰνοχόους εἶπεν ὁ ποιητής. οὓς καὶ ἐπεγχύτας ἔλεγον οἱ Ἑλλησπόντιοι. ὡς δὲ καὶ γυναῖκες ἐῳνοχόουν, ὁ αὐτὸς ῥήτωρ δηλοῖ. λέγων ὅτι Κλείνης γυναικός τινος οὕτω καλουμένης τῆς οἰνοχόου Πτολεμαίου τοῦ βασιλέως, ἀνδριάντες ἵσταντο κατὰ πολλὰ μέρη τῆς πόλεως μονοχίτωνες, ῥυτὸν κρατοῦντες ἐν ταῖς χερσίν. ἔστι δὲ ποτηρίου εἶδος τὸ ῥυτὸν ὡς ἐν ἄλλοις δηλοῦται σαφῶς. Χρὴ δὲ μὴ δούλους νοεῖν τοὺς ὁμηρικοὺς οἰνοχόους. δοῦλος γάρ φασιν οὐδεὶς ἦν ἐν τοῖς τοιούτοις διακονῶν. ἀλλ' οἱ ἐλεύθεροι φασὶ τῶν νέων, ᾠνοχόουν. ὡς καὶ ὁ τοῦ Μενελάου υἱὸς καίτοι νυμφίος ὢν, ἐν αὐτοῖς τοῖς γάμοις. Ὅτι δὲ τὸ τὰς χεῖρας νίπτεσθαι, κατὰ χειρὸς καὶ κατὰ χειρῶν ὕδωρ λαμ-

βάνειν

βάπτειν ἢ διδόναι ἢ δίδοσθαι ἢ χεῖσθαι ἐλέγετο, παραδεδώκασιν οἱ πάλαι ῥήτορες. παρ' οἷς ᾄδεταί τις παράσιτος ἐγκωμιαζόντων τινῶν μὲν, τὸ ἀπὸ Λέρνης ὕδωρ κρήνης Ἀργείας. τινῶν δὲ, τὸ ἀπὸ Πειρήνης τῆς κατὰ Κόρινθον, αὐτὸς εἰπεῖν, ἄριστον εἶναι τὸ κατὰ χειρῶν. ἤγουν τὸ ἐν συσσιτίοις διδόμενον. Κιρνᾶν δὲ ἀφ' οὗ καὶ ὁ κρατὴρ καὶ τὸ κιρνᾶν καὶ ὅσα τοιαῦτα, οὐ μόνον οἴνῳ προσαρμόζει, ἀλλὰ καὶ ἑτέροις ὑγροῖς. ὡς δῆλον καὶ ἐκ τοῦ μελίκρατον. καὶ ἐκ τοῦ, θυμῆρες κεράσασα κατὰ κρατός τε καὶ ὤμων. καὶ ἐξ ἄλλων δὲ διαφόρων. Τὸ δὲ παρενήνεον, λέξις μέν ἐστι ποιητική, καὶ τοῖς πεζολεκτοῦσιν ἀσυνήθης. δηλοῖ δὲ τὸ σωρεύειν, καὶ ἐμφαίνει τὸν πλεονασμὸν τοῦ σίτου, ἀπὸ τοῦ νῶ τὸ σωρεύω. ἵνα ᾖ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, νηνῶ. καὶ ἐκτάσει, νηνέω. ὅμοιον καὶ τὸ, τιτῶ, ἤτοι στερίσκω. ποιοῦν καὶ τὸ [illegible] ἐν Ἰλιάδι. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ κοκκάζειν. ὅθεν ἐπικόκκαστον τὸ ἐπονείδιστον καὶ καταγέλαστον. ὅτι δὲ καὶ τὸ κοκκάζειν ἐν χρήσει ἐστί, δῆλον. ἐπὶ ὀρνίθων ὀνοματοποιηθέν. Οἱ δὲ δηλωθέντες κοῦροι, δῆλον ὡς καὶ τρυφερῶς εἶχον καὶ πρεπόντως τοῖς ὑπερφιάλοις μνηστῆρσιν, ὥς που καὶ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα δηλωθήσεται. καὶ οἱ μεθ' Ὅμηρον δὲ οἰνοχόοι τῶν μεγάλων προσώπων, οὐκ ἄλλως διέκειντο. ὑγρῶς καὶ καθαρείως ἀνεῖχον ὥς φησιν ὁ Ξενοφῶν. καὶ ἐν τοῖς τρισὶ δακτύλοις ὀχοῦντες τὸ ποτήριον προσέφερον. ἦν δὲ πάντως τοῖς τοιούτοις ἀνάγκη, καὶ τὸν οἶνον ἐπιμελῶς χέειν εἰς τοὺς κρατῆρας. διὸ τῶν τις κούρων, φαύλως οἰνοχοῶν, ἐπιτιμᾶται. ἀκούσας μὴ δεῖν τὸν οἰνία πλεία ποιεῖν. ὅπερ ἦν ἐξ ἡρωϊκῶν προσώπων ἀστεῖον αἴνιγμα, τοῦ μὴ χρῆναι ὑπόπλεων οἶνον κιρνᾶν. ἐπιστέφεσθαι δὲ κρατῆρας ποτοῦ λέγει ὡς ἐν Ἰλιάδι, τὸ μέχρι τοῦ χείλους ἐμπιπλᾶν ἢ μᾶλλον ὑπερχειλεῖς ποτοῦ τοὺς κρατῆρας ποιεῖν. ἐκ τούτου δὲ καὶ κρατῆρες ἐπιστεφεῖς οἴνου παρὰ τῷ τὴν γλῶσσαν χρυσῷ. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἀνάπαλιν τοῦ ἐπιστέφεσθαι, ἐκστέφεσθαι ὁ Παυσανίας φησίν. ἐκεῖνο μὲν γάρ ἐστι, πληροῦσθαι ποτοῦ. τοῦτο δὲ, ἐκκενοῦσθαι. ἰδίως δέ φησιν ἐκστέφεσθαι, καὶ τὸ ἀποθέσθαι τι, ἐκ μεταφορᾶς τῶν τὰ στέμματα ἀποτιθεμένων. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ οὕτω τοὺς κρατῆρας ἐπιστέφεσθαι ὡς διὰ τοῦ ποτοῦ ἐπιστεφανοῦσθαι καθά φησιν Ἀθήναιος, ἐποίουν οἱ παλαιοὶ πρὸς οἰωνοῦ φασι τιθέμενοι, τουτέστιν οἰωνιζόμενοι. ἦν δὲ ἴσως τὸ οἰώνισμα, ὡς ἐν πλείστῃ εὐδαιμονίας σύμβολον καὶ πληρέστατον. ὅπερ ἀπεναντίας τῇ κενεαγγίᾳ ἐστί. τὸ γὰρ ὡς ἐρρέθη ἐπιστεφὲς, κυκλώματι ἔοικε σφαιροειδεῖ. τὰ δὲ τοιαῦτα σχήματα, καὶ τέλειά ἐστι καὶ πολυχώρητα. καὶ διὰ τοῦτο, προσφυὲς τοῖς εἰρημένοις οἰωνίσμασι τοῖς ἐπὶ βίῳ εὐδαίμονι. Ἔστι δὲ κοινὸν μὲν ὁ κρατὴρ ἐκ τοῦ κερῶ κεράσω συγκοπείς, ἰωνικὸν δὲ ὁ κρητὴρ ἐκ τοῦ κρῶ κρήσω ἐξ οὗ καὶ ἐπικρῆσαι τὸ ἐπικεράσαι. καὶ ὅτι παρὰ τὸ κέρας αἱ τοιαῦται λέξεις γεγόνασι. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ κρατῆρος, καὶ κρατηρίζειν τὸ συμπίνειν, δῆλον ἐκ τῶν παλαιῶν. δόξοι δ' ἂν καὶ ἡ κρήτη καὶ ὁ κρὰς, τῷ τοιούτῳ ῥήματι συστοιχεῖν. Ὅτι ἐπὶ ἑτοίμου πανδαισίας λαμβάνεται τὸ, οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον. ὅ ἐστιν ἔπεμπον ἢ ἔβαλλον. καὶ ἔστι τὸ ὅλον, περίφρασις τοῦ ἤσθιον. γίνεται δὲ τὸ ὄνειαρ, ἐκ τοῦ ὀνῶ τὸ ὠφελῶ, πλεονασμῷ τοῦ ι. ὡς ἔδω ἔδαρ εἶδαρ καὶ ἦαρ εἶαρ. ὅτι δὲ ὀνήσιμον ἡ τροφὴ, δηλοῖ ὁ ποιητὴς ἔνθα λέγει, ἔπειτα δὲ καὶ αὐτὸς ὀνήσεαι πιών. ἐν δὲ τοῖς τέλει τῆς Ἰλιάδος, ἕτερόν τι παρὰ τὸ βρῶμα δηλοῦται ἐν τῷ, πολλὰ δ' ὀνείατ' ἔχοντα. χρήματα δηλαδή. Τὸ δὲ ἑτοῖμα, προπαροξύνεται καὶ ἐνταῦθα ὥσπερ καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι, καθὰ καὶ τὸ ἐρῆμα ἀντὶ τοῦ ἔρημα. Τὸ δὲ χεῖρας ἴαλλον, ἀστείως ἔχει ῥηθέν. ὡς ὑπὲρ αἱ χεῖρες ἐπὶ ἔργον ἐπέμποντο οἷα καί τινες θεράπαιναι. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, χεῖρας ἐπὶ ἰάλλειν, ἕτερόν ἐστι τοῦ ἀπὸ χεῖρας ἰάλλειν. ἐκεῖνο μὲν γὰρ, ταὐτόν ἐστι τῷ εἰς βρῶσιν ἄγειν. τοῦτο δὲ, ἀνάπαλιν ἔχει. ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, ἐν δὲ βάσσῳ, τὸν σκορπίον ὠνοῦ ἂν ἢ μὴ μέσον πυγόνος. μεγάλου δ' ἀπὸ χεῖρας ἴαλλε. ἤγουν ἄπεχε. ἄπαγε. καὶ ὅρα πλήνη σκορπίοι ἐν βάσσῳ θαλάσσιοι λέγονται εἶναι. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ ἰάλλειν κατὰ μὲν τὸν κανόνα τοῦ ἴος καὶ ἴκτινος καὶ τῶν ὁμοίων, ὀρθῶς ψιλοῦται. ὁ δὲ ὁμηρικὸς ἐφιάλτης, ὑποβάλλει νοεῖν, ὡς καὶ δασύνεται ἀπὸ τοῦ ἵημι, ὅθεν τὸ ἀφιέναι. καὶ τὸ ἐφιέναι. καὶ ὅσα τοιαῦτα. βοηθεῖ δὲ τῇ ἐνταῦθα δασείᾳ, καὶ ἐκ τῆς τῆς κωμῳδίας τὸ, ἀλλ' οὐκ ἀποδώσεις οὐδ' ἐφιαλεῖς οἶδ' ὅτι, ἀντὶ τοῦ ἐπιβαλεῖς. ὁρμήσεις. καὶ εἰ μὲν οὕτως ἡ γραφὴ συναλείφεται, ἔχομεν τὴν ἀνάλογον δασεῖαν τοῦ ἰάλλειν. εἰ δὲ κατὰ τὴν συνήθειαν οὐκ ἔστι τετρασυλλάβως ἐφιαλεῖς ἀλλὰ τρισυλλάβως φιαλεῖς ἀπὸ τῆς φιάλης. αἰτία τοῦ, μετ' εὐχῆς ἄρξει τοῦ πράγματος, κατὰ τὸ, ταχέως ὑπάρξει τὴν φιάλην ὅπως ἔργου φιαλοῦμεν, τοῦτο μὲν χρήσιμον ἔσται εἰς τὸ νοεῖν ὅτι ἐκ τῆς φιάλης καὶ ῥῆμά ἐστι τὸ φιαλῶ. εἰς δὲ τὸ δοκεῖν δασύνεσθαι τὸ ἰάλλω, ἀρκέσει ὁ ἐφιάλτης. οὗπερ αὖθις ἡ ψίλωσις, ὑποφαίνεται ἐν τῷ ἐπίαλτος. ὃ καὶ αὐτὸ ἀλλαχόθι δεδήλωται. καὶ μὴν ἄλλως οὐκ ἀναντίρρητον ὅτι ἐν τῷ, ἔργου φιαλοῦμεν, τὸ τοῦ φιαλεῖν ἔγκειται ῥῆμα. δύναται γὰρ ὥσπερ ἀττικίζεται ὁ λόγος ἐν τῷ, τῷ ἐμῷ τὠμῷ, οὕτως εἶναι κατὰ συναλοιφὴν, καὶ τὸ, ἔργου 'φιαλοῦμεν, ἀντὶ τοῦ ἐφιαλοῦμεν καὶ ἐπιβαλοῦμεν ἔργῳ. ἵνα κατὰ τὸ ἰάλλειν κρέασιν, οὕτω καὶ ἔργῳ ἐφιαλεῖν ᾖ, τὸ ἐγχειρῆσαι πράξει τινί.

Ὅτι τὸ, πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο, δηλοῖ μὲν τὸ ἐξαποπλῆσαι τὴν ὄρεξιν, διασαφεῖται δὲ ἐν τῇ Ἰλιάδι.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο
Μνηστῆρες, τοῖσιν μὲν ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα μεμήλει.

Ἰστέον

Μολπή τ' ὀρχηστύς τε. τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός.
Κήρυξ δ' ἐν χερσὶ κίθαριν περικαλλέα θῆκε
Φημίῳ, ὅς ῥ' ἤειδε παρὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκῃ.
Ἤτοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν.
Αὐτὰρ Τηλέμαχος προσέφη γλαυκῶπιν Ἀθήνην,
Ἄγχι σχὼν κεφαλήν, ἵνα μὴ πευθοίαθ' οἱ ἄλλοι.

Ἰστέον δὲ ὅτι τοῦ ἱδρυτοῦ ἡ παραγωγή, ἀπὸ τοῦ ἱδρῶ ἱδρύσω γίνεται ἀρρήτου ἐνεστῶτος. ὡς γὰρ ἐπὶ τοῦ αἰδοῦς ἐστιν αἰδῶ αἰδέσω ἀφ' οὗ ὁ αἰδήμων, καὶ αἰδῶ αἰδέσω ὅθεν τὸ αἰδεῖσθαι, οὕτω καὶ ἱδρῶ βαρύτονον ἀφ' οὗ ἡ ἱδρωδή. καὶ ἱδρῶ περισπώμενον. οὗ ὁ μέλλων, οὐ μόνον ἱδρύσω τὸ πράττειν τὴν ἱδρυτήν, ἀλλὰ καὶ ἱδρίσω ἀφ' οὗ τὸ ἵδρωμα. Παυσανίας δέ, παράγει καὶ χρήσεις τοιαύτας. Πλάτων σοφιστῇ. ἐν τρισὶ πληγαῖς ἀπηδρίσθη τὸ ῥάμφος. καὶ ἐν ἑορταῖς. κατηδρισθημένον ἂν καὶ κατηκοπημένον εὐθύς. ὁ δ' αὐτός, λέγει καὶ ὅτι θριπήδεστα ξυλήφια τὰ ὑπὸ θριπῶν βεβρωμένα, ὡς ἀπὸ τοῦ ἱδῶ. οἷς ἐχρῶντο φασὶν οἱ σφόδρα οἰκονομικοὶ ἀντὶ γλυπτῶν σφραγίδων. τινὲς δέ, αὐτὰ πεντασυλλάβως θριπηδέστατα εἶπον. ἐκ τοῦ ἱδῶ δέ, καὶ ἡ τορηδών, θηρίδιόν φασι ξυλοφάγον. οὗ ἡ χρῆσις καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Ἱππεῦσι. τέρει γὰρ καὶ ἱδεῖ τὸ παρατρισόν. ἐκ τοῦ αὐτοῦ δὲ ῥήματος, καὶ ὁ παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ ἱδιατρός. περὶ οὗ λέγει ἐκεῖνος ὅτι τὸ μὲν ὄνομα, ἑλληνικόν. ἡ δὲ χρεία, περσική. ἦν δέ φασι προγεύστης. προεσθίων τοῦ βασιλέως, εἰς ἀσφάλειαν. ὕστερον δὲ ἐνομίσθη, ἱδίατρον καλεῖν τὸν ἐπιστάτην τῆς ὅλης διακονίας καὶ παρασκευῆς. δῆλον δὲ ὡς αὐτοῦ τοῦ ἱδῶ βαρυτόνου ῥήματος, οὐ φαίνεται κλίσις εἰς μέλλοντα καὶ τοὺς ἑξῆς χρόνους, ὅτι μὴ μόνον ἐπὶ τοῦ ἰδήδοκα παρακειμένου καὶ τοῦ ἰδηδόκειν ὑπερσυντελίκου. οἳ γίνονται οὕτω. ἴδω. ἴσω. ἦκα. καὶ ἀττικῶς ἴδηκα. καὶ πλεονασμῷ, ἰδήδοκα. ὑπερσυντέλικος ἰδηδόκειν. γίνεται δὲ ὁ πλεονασμὸς τοῦ δο συλλαβῆς, ἵνα ἔχῃ ὁ ἀττικὸς παρακείμενος τὴν συνήθως αὐξανομένην παραλήγουσαν. ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ ἀγήοχα γίνεται. ἄγω γὰρ ἄξω. ἦχα. καὶ κατὰ ἀττικούς, ἄγηχα. καὶ πλεονασμῷ, ἀγήοχα. Ὅτι οἰκεῖον ἐπὶ τῶν τρυφώντων εἰπεῖν τό, τοῖσι μὲν ἐν φρεσὶν ἄλλα μέμηλε, μολπή τ' ὀρχηστύς τε. τὰ γὰρ ἀναθήματα δαιτός. ἐπὶ δὲ τῶν ἀλλοτρίοις καλοῖς ἐντρυφώντων, καλὸν εἰπεῖν τό, τούτοις μέν, ταῦτα μέλλει, κίθαρις καὶ ἀοιδή. ἐπεὶ ἀλλότριον βίοτον νήποινον ἔδουσιν. ὡς εἴπερ δηλαδὴ μὴ ἀλλότρια ἤσθιον ἀλλὰ ἐπόνουν περὶ κτῆσιν οἰκείαν, οὐκ ἂν ἀπησχόλουν ἑαυτοὺς εἰς κιθαρῳδίας καὶ λοιπὰ ὁπόσα συμποσίοις πρέπουσιν. ἔστι δὲ τὸ μέμηλε, μέσου παρακειμένου, καὶ γίνεται κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ μεμέληκα. ὡς ἐκ τοῦ λελάληκα τὸ λέλακα. καὶ τοῦ βεβούληκα τὸ βέβουλα. πάνυ δὲ βαρείως ἡ λέξις ἔχει. οὐ γὰρ ἁπλῶς οἷόν τι σύμβαμα τὸ κακὸν τοῖς μνηστῆρσι καί τις ποιότης παθητική, ἀλλὰ σπουδὴ καὶ ἀνεπαύριστον μέλημα. θαμίζουσι γοῦν ἐς Ὀδυσσέως οἱ ἀκόλαστοι, ὡς ἐς διδασκάλου, καὶ ὡς ἑκάστοτε τρυφῶσι. καὶ οὐκ ἔστιν αὐτοῖς καθά τις εἶπεν, ἀπότακτος ἡμέρα οἰνῶσαι σῶμα ἀμέτροισι πότοις. Καὶ ὅρα ἐνταῦθα ὅτι ἡ ἀπότακτος θηλυκόν. ὅμοιον ὂν τῷ, κλυτὸς ἱπποδάμεια. καὶ τῷ, τυτθὸς κύλιξ. καὶ τῷ, ἀγγελθεῖσά μοι γενναῖος. καὶ τῷ, ἡ λαὶς ἀργός ἐστι καὶ πότης. καὶ τῷ, πιθανὸς γέγονεν ἡ αὐτὴ δηλαδὴ λαΐς. μολπὴν δὲ ἐνταῦθά φησι, τὴν μετὰ ᾠδῆς παιδιάν τὴν τῷ μέλει ἑπομένην ὡς δοκεῖ τοῖς παλαιοῖς. δαιτὸς δὲ ἀναθήματα ἡ μολπὴ καὶ ἡ ὀρχηστύς, ἀντὶ τοῦ ὥσπερ ναοῖς ἀναθήματα, οὕτω καὶ αὐτὰ κόσμος τις ἀνακείμενος τῇ δαιτί. δῆλον δέ, ὅτι τῇ πολυτελεῖ. οὐ γὰρ τῆς τυχούσης ἁπλῶς δαιτός ἐστιν ἀναθήματα τὰ τοιαῦτα. τῆς γοῦν τοῦ Τηλεμάχου δαιτὸς ἀναθήματα οὐκ εἰσίν. ὃς καὶ μέμφεται αὐτά. ἔστι δ' ἐνταῦθα εἰπεῖν, καὶ ὅτι τὸ τὴν μολπὴν ἀνάθημα δαιτὸς εἶναι, παραπλησίως λόγῳ ταυτόν ἐστι τῷ, φόρμιγξ δαιτὶ ἑταίρη καθ' Ὅμηρον, εἰς ὃ γράφει Ἀθήναιος, ὅτι ἀποδίδοται ἡ φόρμιγξ ταῖς συνουσίαις, ἐπανορθώσεως χάριν καὶ ὠφελείας. ἰατρεύει γάρ φησιν ὕβριν καὶ ἀκοσμίαν ἡ μουσική. καὶ αὐθάδειαν παύει. περιαιρουμένη γὰρ τὴν συννότητα, ποιεῖ πραότητα καὶ χαρὰν ἐλευθέριον. Τὸ δὲ κίθαρις, ἀπὸ τοῦ κιθάρα. ὡς ἀπὸ τοῦ χαρὰ χάρις. καὶ δαμάλη δάμαλις. καὶ ἄκρη ἄκρις. ὡς τό, ἄκριας ἠνεμοέσσας. ὧν ἐκ μὲν τοῦ ἄκρη, ἀκραία. ἥρα. ἐκ δὲ τοῦ ἄκρις, ἄκριος Ζεύς. Ἰστέον δέ, ὡς οἱ ἀλλότριον βίον ἔδοντες, ἀλλοτριοφαγεῖν τε λέγονται, καὶ δειπνομανεῖς εἶναι. χρῆσις δὲ τοιούτων λέξεων, παρὰ τῷ δειπνοσοφιστῇ. ἔνθα ἱστορεῖ ἐκεῖνος ὡς ὁ παρῳδός τις μακρὸν ὁμηρικὸν ἔπος τὸ οἰνοβαρὲς κυνὸς ὄμματ' ἔχων κραδίην δ' ἐλάφοιο, παρατρέψας, ἔγραψε περί τινος ἀλλοτριοφάγου ἴσως δὲ καὶ δυσμόρφου καὶ ἀτέχνου τὸ ἦθος, οὕτω. δειπνομανὲς κνίσσης ὄμματ' ἔχων κραδίην δ' ἀκύλιστον. Ἰστέον δὲ ὅτι Ἕρμιππος ὁ κωμικὸς εἰπὼν ὡς Διὸς βαλάνους καὶ ἀμύγδαλα σιγαλόεντα Παφλαγόνες παρέχουσιν, ἐπάγει ὁμηρικῶς τό, τὰ γὰρ ἀναθήματα δαιτός. ἤγουν ἱεράτινα κειμήλια. κεῖται γάρ φασι τὸ ἀνατεθεῖναι καθὰ καὶ τὸ ἀνακεῖσθαι, ἐπὶ τοιούτων. διὸ οἱ ἐπὶ καταμονῶν λέγοντες τὸ ἀνακεῖσθαι, δυσούρουν. ὡς δηλοῖ Δίφιλος ἐν τῷ, ἐγὼ δ' ἴσως μοί τινος, κατακείμενον. πρὸς ὃν δυσχεραίνων ὁ ἀκούων, ἔφη. ἀνάκεισο. ὡς εἴπερ εἶπεν, ἔσο ἄψυχος ἀνδριάς. πάλιν δέ τινος εἰπόντος, δειπνῶν ἀεὶ ἀνακείμενος παρ' αὐτόν, ἐπιφέρει ὁ ἀκούσας. πότερον ἀνδριάντα εἰσίω; ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι ὁ ἀλλοτριοφαγῶν κατὰ τοὺς μνηστῆρας, τεχνίτης εἶναι λέγοιτ' ἄν, τοῦ ἀσυμβόλως δειπνεῖν, ἤγουν

δωρεάν. δίχα συμβολῆς. ἤτοι δαπάνης τῆς οἴκοθεν. ὅπερ ὁ χαλκιδεὺς κτησίβιος εἰπεῖν λέγεται πρὸς τὸν ἐρωτήσαντα τί περιγέγονεν αὐτῷ ἐκ φιλοσοφίας. ἀπεκρίνατο γὰρ ἐκεῖνος, τέχνην ἐκεῖθεν σχεῖν, τοῦ ἀσυμβόλως ὡς ἐρρέθη δειπνεῖν. εὔστοχος ὤν φασι καὶ χαρίεις περὶ τὸ γελοῖον. χρῆσις δὲ ἀλλοτριοφαγίας μνηστῆρσι καὶ αὕτη πρέπουσα τοῖς καὶ ἐκ διαφόρων τόπων συγκεκροτημένοις καὶ κολάσεως ἀξίοις, καὶ τό, μαστιγίαι κίμβωνες ἀλλοτριοφάγοι. ὃ δὴ ἐκ τῶν τοῦ σοφοκλέους εἶναι λέγεται. Ὅτι τὴν τοῦ σοφοῦ φημίου κίθαριν, περικαλλέα φησί. καὶ ἀείδειν αὐτὸν φησὶ παρὰ μνηστῆρσιν, ἀνάγκῃ. τουτέστι βίᾳ καὶ ἄκοντα. φιλόσοφος μὲν γὰρ ὁ φήμιος καθὰ καὶ πᾶς ἀοιδός. ὑπερφίαλοι δὲ οἱ μνηστῆρες. καὶ οὐδὲν ἑκουσίως κοινὸν ἀμφοτέροις. τὸν δὲ φήμιον, ἡ παλαιὰ ἱστορία διδάσκαλον γενέσθαι λέγει τοῦ ποιητοῦ, ἄνδρα σοφὸν καὶ μεθέξεως κάτοχον. διὸ καὶ τὸν ἰθακήσιον ἀοιδὸν ὁ ποιητής, οὕτω πλάττει καλεῖσθαι. ἐγκαταπεθέμενος τῇ ποιήσει, τὸ τοῦ διδασκάλου ὄνομα οἷα κοσμήματι λαμπρῷ εἰς κλέος ἀείμνηστον. φασὶ δὲ καὶ ὅτι τὴν τοῦ ὁμήρου μητέρα κρηθηΐδα ἐκεῖνος ὁ ἀληθὴς φήμιος, ἔπεισε συνοικεῖν αὐτῷ. ἐπιμαρτύρεται δὲ ὁ ποιητὴς τῷ φημίῳ τούτῳ, οὐ μόνον σύνεσιν ὑπὲρ ἀνάγκῃ παρὰ τοῖς μνηστῆρσιν ἀείδει, ἀλλὰ καὶ σοφίαν ἐν οἷς πολλὰ λέγει αὐτὸν εἰδέναι βροτῶν θελκτήρια. ὅλως γὰρ ὁ ποιητής, σοφοὺς καὶ φιλοσόφους πλάττει τοὺς ἀοιδούς. καὶ αὐτοδιδάκτους εἶναι φησί. καὶ ὡς εἰπεῖν θυμοσόφους. καὶ κατὰ πίνδαρον, αὐτόθεν φυᾷ εἰδότας. καὶ θεοῖς φησὶ καὶ ἀνθρώποις ἀείδειν αὐτούς. καὶ τὸν θεὸν αὐτοῖς ἐν φρεσίν, οἴμας παντοίας ἐμφῦσαι. οὐ μόνον δὲ τὸ τοῦ φημίου ἐνταῦθα ὄνομα ἐξ ἀληθοῦς τινος φημίου οἱ ἱστοροῦντες μετενεχθῆναι φασίν, ἀλλὰ καὶ τὸν ῥηθέντα μέντην. ναὶ μέντοι καὶ τὴν τοῦ μετὰ ταῦτα ῥηθησομένου μέντορος κλῆσιν, φασὶ γὰρ καὶ αὐτούς, ἑταίρους φίλους γενέσθαι τοῦ ποιητοῦ. ὧν μὲν ναύκληρον ὄντα, τὸν μέντην. πεπαιδευμένον ἄνδρα καὶ πολυΐστορα. ᾧ συμπλέων ὁ ποιητής, ἱστορίας συνῆγε. τὸν δὲ μέντορα, ἰθακήσιον. παρ᾽ ᾧ καταλειφθεὶς καὶ νοσοκομηθεὶς ὁ ποιητὴς ὅτε πλέων ἐξ ἰβηρίας μετὰ τοῦ μέντου, δεινῶς ἐνόσησε τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ διὰ τοῦτο καὶ αὐτὸν ἀποσεμνύνων ὁ ποιητής, τῷ εἰς αὐτὸν μετασχηματισμῷ τῆς ἀθηνᾶς. Ὅτι δὲ καὶ ὁ θερσίτης καὶ ὁ τυχίος καὶ ὁ ἔχετος ἐπὶ ὁμήρου γενόμενοι ἀναχρονισθῆναι ὡς πάλαι ποτὲ γεγονότες, ἐν ταῖς παλαιαῖς ἱστορίαις εὑρίσκεται. Ὅτι τό, ἤτοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν, ἐλλιπῶς ἔχει ὡς καὶ τό, χέρνιβα ἐπέχευε νίψασθαι. λείπει γὰρ τὸ ὥστε ἢ τοιοῦτόν τι. ἵνα λέγῃ ὅτι ὕδωρ ἐπέχευεν ὥστε νίψασθαι, καὶ ἀνεβάλλετο ὥστε καλὸν ἀείδειν. Τὸ δὲ ἤτοι, ἰσοδυναμεῖ φασὶ τῷ μέν. διὸ καὶ ἐκ παραλλήλου κεῖται ποτέ. ὡς ἐν τῷ, ἤτοι μὲν τόδε καλὸν ἀκουέμεν ἐστὶν ἀοιδοῦ. τίθεται δὲ ἀεὶ ἐν ἀρχῇ. ὡς καὶ ὁ ἀτὰρ καὶ ὁ αὐτὰρ καὶ ὁ ἠδὲ ἀντὶ τοῦ καί. διὸ καὶ αὐτοὶ παραλληλίζονται ἐν τῷ, ἠδὲ καὶ ᾧ παιδὶ κλέος ἤρατο. Τὸ δὲ ἀνεβάλλετο, ἀντὶ τοῦ προανεκρούετο ὡς ἀστεῖος. ἤτοι προοιμιάζετο. ἀναβολὴ γάρ, οὐ μόνον ἐπὶ ἀργίας τίθεται καὶ μελλησμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ προοιμίου, καθὰ δηλοῖ καὶ ὁ κωμικὸς ἐν τοῖς ὄρνισιν. ἢ τὸ ἀνεβάλλετο, ἀντὶ τοῦ πνεῦμα συνῆγεν ὥς φασιν οἱ παλαιοί. ἢ μᾶλλον, ἀντὶ τοῦ ἀνῆγεν. ἀναβάλλειν γάρ, καὶ τὸ ἀνάγειν. οἱ γοῦν ὀρύσσοντες, ἀναβάλλειν χοῦν λέγονται. καὶ ἡ τοιαύτη γῆ, ἀμβολὰς λέγεται. ἀναβάλλεται δὲ καὶ ὕδωρ, διὰ σωλῆνος ἢ κίονος ἢ οὕτω πως ἀναβαῖνον, ἢ καὶ δίνως ἀναπηδῶν. ὡς δηλοῖ παρὰ καλλιμάχῳ τό, κρήνη λευκὸν ὕδωρ ἀνέβαλλεν. ἀναπηδῶν δηλαδὴ καὶ ἀναβλύζον. καὶ μύρμηκες δέ, ἀναβάλλουσι κάτωθεν χοῦν. ὅπερ ἐναντίον τῷ καταβάλλειν ἐστί, ἤτοι κάτω βάλλειν τουτέστι ῥίπτειν. Σημείωσαι δὲ ὡς εἴπερ τὸ ἀνεβάλλετο, ταυτόν ἐστιν ὡς εἴρηται τῷ ἀνῆγεν, ἰσοδυναμεῖ ἄρα τὸ ἀνεβάλλετο, πρὸς τὸ ἀνετείνατο ἤγουν ἀνήνεγκε. δι᾽ ὅ. ἀνετείνατο φωνήσειέ τι κατὰ σύμμετρον δηλαδὴ ἀνάτασιν. οὐ μὴν ἐφ᾽ ὁποίᾳ ᾠδῇ ἐστεντώθη τις μεγαλοβόας, ἀκούσας οὐκ ἐν τῷ μεγάλῳ κεῖσθαι τὸ εὖ, ἀλλ᾽ ἐν τῷ εὖ τὸ μέγα. ὅπερ εὖ, ὑποδηλοῖ ὅμηρος ἐν τῷ, καλὸν ἀείδειν. τὸ γὰρ εὖ τὸ κατὰ μουσικὴν ᾄδειν, τὸ καλὸν ἀείδειν ἐστίν. ᾧ συντρέχει, καὶ τὸ μέγα. ἐπειδὴ ἀληθῶς τὸ τῆς μουσικῆς καλόν, καὶ εὖ ἔχει, καὶ μεγαλεῖόν ἐστιν. Ἴσιον δὲ καὶ ὅτι τῷ ἀνεβάλλετο ταυτὸν τὸ εἰπεῖν ἀνετείνατο ποιητικῶς, χρῆσις παρὰ αἰλιανῷ. εἰπόντι περὶ κροίσου τό, ὁ δέ, ἀνετείνατο ἄρα ἤγουν ἐκβοήσας ἐξεβόησε καὶ ἐς τρὶς ἐκάλεσε τὸν σόλωνα. Ἔτι ἴσιον καὶ ὅτι κυρίως μὲν βάλλειν, τὸ βίᾳ ἢ ἐκ βιοῦ ὅ ἐστι τόξου ἰάλλειν ἢ ἅλλεσθαι τὸ ἀφιέμενον. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ φέρεται, ὡς τρία σημαίνει τὸ βάλλειν. τὸ προέσθαι. τὸ ῥῖψαι. τὸ τρῶσαι. ἀφ᾽ ὧν κατὰ διαφόρους κινήσεις τε καὶ ἐννοίας, ποικίλαι σημασίαι ἀναφαίνονται ἐν διαφόροις λόγου μέρεσι. τοιαῦτα γοῦν τινα ἐκ τῶν σημαινομένων τοῦ βάλλειν γίνονται. τὸ βέλος. καὶ ἡ βολίς. καὶ ἡ βολὴ ἡ ἐπιτυχὴς δηλαδὴ καὶ εὔστοχος. ἀφ᾽ ἧς καὶ ἐπήβολος, ὁ τυχὼν πράγματός τινος. διό. παρ᾽ ὁμήρῳ, νηὸς ἐπήβολος. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον, κατ᾽ ἐξοχὴν ὁ συνετός. οἱονεὶ ὁ τοῦ κυριωτάτου ἐπιτυχής, τοῦ φρονεῖν. ἐκ τῆς βολῆς δέ, καὶ ὁ βολαῖος εὔνος. καὶ ἡ βουλὴ ἐπιθέσει τοῦ υ. καὶ ἡ συμβουλὴ τὸ ἐπιτυχὲς σύναμμα. τρία δὲ σημαινόμενα τῆς βουλῆς. ὁ τόπος, οἱ βουλευταί. καὶ αὐτὸ τὸ περὶ οὗ ἡ σκέψις. βολῆς δὲ σύνθεσις, ποιεῖ καὶ μεταβολὴν καὶ ὑπερβολήν, τὰς ἐπαμφοτεριζούσας. οὔτε γὰρ ἡ ὑπερβολὴ ἀεὶ κακίζεται, οὔτε μεταβολὴ πάντων ἡδὺ ἐξ ἀνάγκης κατ᾽ εὐριπίδην. ἔτι ἀπὸ τοῦ βάλλειν, καὶ βαλβίδες. οὐ μόνον αἱ ἐπὶ ἀφέσεως δρομέων γραμμαὶ κατὰ αἴλιον διονύσιον, ἀλλὰ καὶ ὅσαι ἐν φρέασι καὶ ἄλλοις τοιούτοις ἐγκοπαί φησι καὶ ἐξοχαὶ δι᾽ ὧν κατάβασις εἰς αὐτά. ἃς βαλβῖσιν. ὅμοιόν τι κατὰ ἔννοιαν, καὶ ὁ βατήρ. ὃς τὴν ἀρχὴν φασὶ

τοῦ

τοῦ τῶν πεντάθλων σκάμματος. ὅθεν καὶ παροιμία, αὐτὴν κέκρουκας τὴν βατῆρα τοῦ λόγου. ὡς δ' εἰπεῖν, τὸ πρῶτον καὶ ἐπικαιρότερον. ἔτι ἐκ τοῦ βάλλειν ἢ τῆς βολῆς, καὶ ὁ πρότεβολος ἵππος, ὃ χρῆσις οἶδεν, τὰ τέλεια ἐπὶ πλείστων γενῶν καὶ καταρτικότα, λειπογνώμονα καλεῖται, δηλαδὴ τὸ μηκέτι ἔχειν ὀδόντας τοὺς γνώμονας καλουμένους, οἷς ἐπιγινώσκουσιν οἱ ἔμπειροι, τοὺς προτεβόλους. ὁ δὲ τοῦτο γράψας Ἀριστοφάνης, λέγει καὶ ἀττικήν τινα δοκοῦσαν εἶναι λεγομένην λειπογνώμονα, δι' τελείαν. καὶ ὅτι ἔνιοι, τοὺς ῥυέντας ὀδόντας, οὐ γνώμονα καλοῦσιν ἀλλὰ γνῶμα. ὅ δή, νέα δ' ἔτ' ἐστίν. οὐχ ὁρᾷς; καὶ γνῶμα ἔχει. καὶ πάλιν. γνῶμα γοῦν βέβληκεν ὡς ὅσ' ἐπίτης. ἔστι δὲ τὸ γνῶμα, κατὰ τὸ βρώμη βρῶμα. οὕτω γοῦν καὶ ἐκ τῆς γνώμης, τὸ γνῶμα. ἔτι ἀπὸ τοῦ βάλλειν καὶ τῆς βολῆς, καὶ ὁ βολεὼν ἀττικῶς, ὅ ἐστι κοπρεὼν ἤτοι κοπροβολεῖον. οὗ κόπρος δηλαδὴ ζώων βάλλεται ἤγουν ῥίπτεται. ἀκόλουθον δὲ τοῖς βολεῶσι, καὶ τὸ βόλιτον ἢ βόλβιτον ἐπὶ κόπρου νοούμενον. ἔτι ἡ βολή, καὶ τὸν βόλον παράγει τόν τε κυβευτικὸν καὶ τὸν κατὰ θαλάσσης ἀφιέμενον. εἴτε δικτύου ἐκεῖνος, εἴτε διὰ μολίβδου ἢ λίθου. ἀφ' οὗ καὶ βολίζειν τὸ σημειοῦσθαι διὰ καθέσεως βόλου, εἰ βαθὺ τὸ ὕδωρ. καὶ οὐ τὸ βολίζειν μόνον ἐκεῖθεν, ἀλλὰ καὶ τὸ βολῶ βολήσω. ἐξ οὗ τό, πεῖν θ' ἐν ἀτλήτῳ βεβολήατο, ἤγουν βέβληντο κατὰ συγκοπήν. τοιούτου δὲ ῥήματος σύνθετον, καὶ ἀντιβολῶ τὸ συναντῶ καὶ παρακαλῶ. ἐκεῖθεν καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ βλῆτρον. ὡς τό, κολλητὸν βλήτροισιν. ἐκ τοῦ βάλλειν, καὶ ὁ τοῦ ἄρτου βλωμός. ἐκ τοῦ αὐτοῦ δὲ σύγκειται καὶ τὸ ἀβληχρόν. ὃ δηλοῖ ποτὲ μέν, τὸν μὴ βαλλόμενον χροῦν. ποτὲ δὲ καὶ τὸν βαλλόμενον, ὡς πλεονάζοντος τοῦ α. τὸ βολῆς ἔργον. καὶ ὁ παλίμβολος, οὐ μόνον ὁ κοινότερον οὕτω λεγόμενος, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐπὶ δούλου ἐν τῷ, παλίμβολος τρίπρατος καὶ πολλάκις ἀπημπολημένος. ἴσως δὲ ὁ τοιοῦτος, ἐκεῖθεν γέγονεν ὅθεν καὶ ὁ μεταβολεύς. ἵνα ᾖ παλίμβολος δοῦλος, ὃν πάλιν καὶ πάλιν οἱ τῶν ἀνδραπόδων μεταβολεῖς ἤλλαξαν οἷα τρίπρατον. ὅτι δὲ πραγματευτικὴ λέξις ὁ μεταβολεύς, δηλοῖ ὁ τῶν ἀλφίτων μεταβολεὺς καὶ τῶν ὀβολῶν καὶ τοῦ χρυσίου. ἔτι ἐκ τῆς βολῆς, καὶ ἡ τοῦ σίτου ἐκβολὴ παρὰ Θουκυδίδῃ. ὅ ἐστιν, ἡ πρώτη ἐκ τοῦ κάλυκος τῶν ἀσταχύων ἔκφυσις. ἐκ τῶν ῥηθέντων, γίνεται καὶ ὁ παρὰ τῷ κωμικῷ ἀρύβαλλος παρὰ τὸ ἀρύσασθαι καὶ βάλλειν. ἢ καὶ ἄλλως, ἐκ τοῦ ἀρύτειν καὶ βάλλειν ὡς ὁ Ἀθήναιος γράφει. ὃς λέγει καὶ ὅτι δύο σημαινόμενα τοῦ ἀρυβάλλου. βαλάντιόν τι συσπαστὸν ὃ καὶ σημειωτέον εἰς τοὺς ἱππεῖς τοῦ Ἀριστοφάνους, καὶ ποτήριον δέ, οὐ πόρρω ὂν ἀρυστίχου. κάτω μέν, εὐρύτερον. ἄνω δέ, συνηγμένον ὡς τὸ ῥηθὲν βαλάντιον. τοιοῦτον δέ τι καὶ ἡ παρὰ τῷ αὐτῷ ῥήτορι βῆσα γραφομένη δι' ἑνὸς σίγμα καθὰ καὶ ἡ ὁμηρικὴ πόλις ἡ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ ἤδη ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν νεῶν. φασὶ γάρ. βῆσα, ποτήριον παρὰ Ἀλεξανδρεῦσι. πλατύτερον ἐκ τῶν κάτω μερῶν, ἐστενωμένον ἄνωθεν. ἔτι ἐκ τῶν εἰρημένων παράγεται καὶ τὸ εὐθυβόλως ἐπίρρημα. καὶ ὁ βολβὸς τὸ κατὰ γῆς κρομμυῶδες, ὁ βίᾳ γῆθεν ἀναβαλλόμενος κατὰ [illegible]. καὶ ἡ ἀσβόλη, ἡ ἄσιν ὅ ἐστι ῥύπον βάλλουσα κατὰ ὄψεως. καὶ ὅπερ ἀκερασβόλα παρὰ Πλουτάρχῳ καὶ ἑτέροις, τὰ καὶ ἀτεράμονα. καὶ ὁ ἄβολος ἵππος, ὁ μηδέπω φασὶν ἐκβεβληκὼς πῶλος τὸν εἰρημένον γνώμονα ὀδόντα. ὁμοίως ἐκεῖθεν, καὶ ὁ τῆς νηὸς ἔμπροσθεν ὀξὺς ἔμβολος. ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἀνδρεῖον αἰδοῖον παρὰ τοῖς κωμικοῖς, ἔμβολον καὶ τρίεμβολον. ἐκεῖθεν καὶ ὑπόβολον οὐ μόνον τὸ παρὰ νομικοῖς, ἀλλὰ καὶ τὸ ὑποβεβλημένον ἤγουν ὑποκείμενον πρὸς δάνειον καὶ τόκον, εἴτε ἀγρὸς εἴτε οἶκος εἴτε ἄλλο τι. Φερεκράτης. οὐχ ὁρᾷς τὴν οἰκίαν τὴν πολυτίμητον κειμένην ὑπόβολον; δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἕτερον τὴν ὑπώβολον ἐκτεῖνον τὴν προπαραλήγουσαν. καὶ δηλοῖ τὸ ὑποκείμενον ἐπὶ ὀβολιμαίῳ τόκῳ. τοῦτο μέντοι, οὐκ ἀπὸ τῆς βολῆς ἢ τοῦ βόλου, ἀλλ' ἐκ τοῦ ὀβολοῦ. ὃς καὶ αὐτός, ἐκ τῆς βολῆς καὶ τοῦ βάλλειν γίνεται καθὰ καὶ ὁ ὀβελός. ὃς καὶ ἐκ τοῦ βέλους δύναται εἶναι πλεονασμῷ τοῦ ο. ἀφ' ὧν ἤτοι τοῦ ὀβολοῦ καὶ τοῦ ὀβελοῦ, τὸ ὁμηρικὸν τὸ πεμπώβολον, καὶ ἄρτος ὀβελίας ὁ ἐπὶ τοῖς ὀβελοῖς ὀπτώμενος. καὶ ἀκρωβελίας, ἄκρον ὀβολιαίου ἄρτου. καὶ ἐπωβελία, τὸ ἐπιδέκατον κατὰ τοὺς παλαιούς. καὶ ἡμιωβολιαῖον, τὸ τιμώμενον ἡμίσεος ὀβολοῦ. καὶ τριώβολον, μισθὸς δικαστικός. καὶ οἱ ἁπλῶς τρεῖς ὀβολοί. ἐξ ὧν τριωβολιμαῖος, ὁ εὐτελής. καὶ πεντωβολίζειν. τὸ λαμβάνειν δικαστικὸν πεντώβολον. ἐγένετο γάρ φασι καὶ τοσοῦτον ποτέ. καὶ πεντωβόλου βίος παρὰ Παυσανίᾳ, ἀντὶ τοῦ στρατιωτῶν μισθός. καὶ ἀμφώβολά φασι παρὰ Σοφοκλεῖ, αἱ διὰ σπλάγχνων μαντεῖαι. καὶ τοιαῦτα μὲν ὡς ἐκ πολλῶν ὀλίγα εἰπεῖν, τὰ τοῦ βάλλειν παρακινήματα. ἐν οἷς τηρητέον, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ βάλλω καὶ ἐν συγκοπῇ βλῶ καὶ παραγωγῇ βλάζω, γίνεται βλὰξ βλακός, ὁ καταβεβλημένος δι' καὶ μὴ δυνάμενος ὀρθοῦσθαι διὰ τρυφὴν ἢ καὶ εὐήθειαν. ὅθεν φασὶ καὶ βλάξ, ἰχθὺς τέλειον ἀχρεῖος ὡς μηδένα ζῷον ἐσθίειν αὐτόν. καὶ βλακεύεσθαι δέ, τὸ μαραίνειν. καὶ βλακεύματα, αἱ εὐήθειαι. Ξενοφῶν δέ, βλακεύεσθαι ἔφη τὸ νωθρεύεσθαι. αὐτὸ δὲ τὸ βάλλειν ἐν ἁπλότητι μέν, ἔστιν ὅτε δοκεῖ καὶ τὸ ἀπάγειν σημαίνειν. ὡς ἐν τῷ, βάλλ' ἐς κόρακας. ἤγουν ἄπαγε εἰς ὄρη καὶ κρημνούς, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς που κεῖται. καὶ βάλλ' ἐς μακαρίας. ἤγουν ἄπαγε εἰς ὄλεθρον ἢ εἰς ᾅδου. ἐπειδὴ οἱ νεκροὶ μακαρῖται λέγονται. ἢ καὶ ἄλλως, ἐπεὶ Μακαρία Ἡρακλέους θυγάτηρ ὅτε Ἀθηναίοις Εὐρυσθεὺς ἐπεστράτευσεν, ἑαυτὴν ἐπέδωκεν εἰς σφαγὴν ὑπὲρ σωτηρίας τῶν πατριωτῶν. ὅτι δὲ καὶ συντεθὲν τὸ βάλλειν μετὰ ἑκάστης τῶν προθέσεων, πλείω τὴν ποικιλίαν ἐκφαίνει. ἐμβάλλειν οἷον κυρίως, τὸ εἰς μάχην συμπλέκεσθαι. ὅθεν καὶ στρατοῦ ἐμβολὴ καὶ κυμάτων. καὶ ἡ παρεμβολὴ δὲ καὶ τὸ παρεμβάλλειν, λέξεις στρατιωτικαί. ἡ μέντοι ἐπεμβο-

λή, οὐ τοιοῦτόν τι, ἀλλὰ σχῆμα ῥητορικόν ἐστιν. ἀνάλογον δὲ αὐτῷ, καὶ τὸ ἐπεμβάλλειν, ὅθεν γίνεται. δοκεῖ δέ, καὶ ἄλλο τι δηλοῦσθαι διὰ τοῦ ἐπεμβάλλειν. εἴ τις ἐνθυμηθείη τὸν ἀριστοτέλην, ἀπίους ἐμβεβλῆσθαι εἰπόντα, τὰς ὡς οἱ πολλοί φασιν ἐγκεκεντρισμένας. ὡς εἶναι ἐπεμβάλλειν, καὶ τὸ ἐπὶ τὸ ὑπάρχον φυτόν, ἐντιθέναι ἄλλου φυτοῦ κλαδίσκον. οὗ ὁ καρπός, ἐπεμβολὰς ἂν λέγοιτο. τὸ δὲ τοιοῦτον ἐπεμβάλλειν, ἐμφυλλίζειν καὶ ἐγκεντρίζειν ἡ κοινὴ γλῶσσα φησί. ἄλλως δέ γε ἀπὸ τοῦ ἐμβάλλειν, καὶ μῆνες ἐμβόλιμοι καὶ ἐνιαυτοί. καὶ ἔμβολος, ὁ κατὰ τῶν πρῴρων ἔμβολος. τὸ δὲ εἰσβάλλειν καὶ ἡ εἰσβολή, ἀρχήν τινα ἔργου ἢ πάθους ἢ καὶ τοπικήν, ἐμφαίνει. ὡς καὶ ὅτι εἰσβολὴν ὄρους εἴποι τις. ἐκβάλλει δὲ ποταμὸς εἰς θάλασσαν, ἤγουν ἐξάγει καὶ ἀπερεύγεται ἣν κατασύρει συρφετόν. ἐξ αὐτοῦ δέ, καὶ ὁ ἔκβλητος παρ' Εὐριπίδῃ. καὶ ὁ ἐπὶ ὀξέος ἀκρωτηρίου ἔκβολος ὁποῖον καὶ τὸ ἀντίπυρον ῥόδου, ὃ τείχους παραυγάζει σχῆμα τοῖς πόρρωθεν βλέπουσιν. δὲ καὶ ἔμβολος λέγεται καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἐν τῷ πρῴρῳ ῥηθέντος ἐμβόλου τῆς νεώς. καὶ τὸ συμβάλλειν δέ, μάχιμόν ποτε καὶ αὐτὸ καὶ ἡ ἀπ' αὐτοῦ συμβολή. ἔστι δ' ὅτι, καὶ τὸ ἁπλῶς ὁμοῦ εἶναι δηλοῖ. οὕτω γὰρ ὕδατα συμβάλλειν λέγεται. ὅθεν καὶ συμβολή τε ποταμῶν, ἣν καὶ ξύνεσιν ὁ ποιητὴς λέγει. καὶ παθητικῶς δὲ συμβάλλεσθαι, τὸ συγκροτεῖν καὶ βοηθεῖν ὁμοῦ ἰόντα. ὅθεν καὶ συμβολὴ ἡ ἐπὶ ἐράνου. καὶ δεῖπνον ἐξ αὐτοῦ ἀσύμβολον παρὰ Ἀθηναίῳ, τὸ δωρεὰν καὶ δίχα ἐράνου. οὗ τις ὑστερήσας, κα. τάξιν ἄν φασι λιπεῖν. ἔστι συμβάλλειν καὶ τὸ συναντᾶν. ὅθεν καὶ οἱ κατὰ μαντείαν ἐνόδιοι σύμβολοι, καὶ αἲξ ἀξύμβολος παρὰ τῷ Ἀφροδισιεῖ Ἀλεξάνδρῳ, οἱονεὶ ὁ δυσοιώνιστος καὶ ἀπαίσιος. ἢ καὶ ἄλλως, ὁ ἀζωπλής. ἐκ τοῦ συμβάλλεσθαι τὰ εἰς ὠφέλειαν. ὅθεν καὶ τὰ πολιτικὰ συμβόλαια. ἐκ τινος καὶ αἱ τὰ γινόμενα συμβολαῖς κατὰ καὶ ἡ συμβουλή, πρὸς ὁμοιότητα ἐράνου. ἐπεὶ καὶ ἐν τῇ βουλῇ πολλῶν ἀγειρομένων καὶ συμβολήν τινα ποιουμένων λογικήν, κυροῦται τὸ δοκοῦν κράτιστον βούλευμα. ἔστι δὲ ξυμβάλλειν καὶ τὸ συγκρίνειν, ἀκολούθως ἐξ αὐτοῦ, ἀξύμβλητος ὁ ἀσύγκριτος, ὁ καὶ ἀπαράβλητος. ἢ καὶ ᾧ οὐκ ἔστιν ἀπαντῆσαι ὡς Σοφοκλῆς πού φησιν. ἄπλατον ἀξύμβλητον ὀξυόροφ τέμων. καὶ νοεῖν δέ ποτε τὸ συμβάλλειν. ἐξ οὗ καὶ σύμβολα οὐ μόνον τὰ τεκμηριώδη ἁπλῶς, ἀλλὰ καὶ ἰδίως τὰ μαντικά. προβάλλειν δέ, στάσεώς τινος καὶ αὐτό. διό, προσέβαλε τῶν τειχῶν. καὶ ὄνομα ἐκ τούτου ἡ προσβολή. προβάλλειν δέ, οὐ μόνον τὸ προαφεῖναι, ἀλλὰ καὶ τὸ προτιθέναι καὶ προβάλλεσθαι, τὸ προΐσχεσθαι. ἀφ' οὗ καὶ τὸ προφασίζεσθαι καθ' ὁμοιότητα τῶν τιθέντων τι ἐπίπροσθεν τῆς βολῆς. ὅθεν καὶ ὅπλον πρόβλημα. καὶ προβλὴς πέτρα ἡ προβεβλημένη τῆς θαλάσσης. μᾶλλον δὲ ἣν ἡ γῆ προΐσχει πρόβλημα. οὗ προβλῆτος ὁ σχηματισμός, ὅμοιος τῷ, ἐπιβλὴς ἐπιβλῆτος, ὃ δηλοῖ τὸν τῆς θύρας μοχλόν καὶ ἀβλὴς ἀβλῆτος ἐπὶ ὀϊστοῦ. ἐκ τοῦ προβάλλειν δέ, καὶ τὸ ῥητορικὸν πρόβλημα. καὶ τὸ κεφάλαιον ἡ προβολή, λεγομένη οὕτως, ἢ διὰ τὸ προτίθεσθαι τῶν ἄλλων, ἢ ὡς πρὸ τῶν λοιπῶν κεφαλαίων βάλλουσα τὸν διακείμενον, ὅμοιόν τι τῷ ὁ πρόβολος, ὡς εἰ πρόμαχος. ἀναβάλλειν δέ, οὐ μόνον τὸ ἀνάγειν ὡς ἐν ἀρχῇ τῆς προκειμένης θεωρίας ἐρρέθη. ἐξ οὗ καὶ λέβης ἀμβολαδίην ζέων, καὶ ἀμβολάδην γοῶσα ὡς τὸ ἐν Ἰλιάδι κεῖται. τὸ ἀμβλίσκειν. τὸ ἀμβλῶσαι. ἀφ' ὧν καὶ ἀμβλωθρίδιον καὶ ἄμβλωμα τὸ δι' ἀναβληθὲν ἐκ τῆς μήτρας ὡς ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐκ μυχοῦ ἀναβαλλομένων σωμάτων. καὶ τὸ ἀναβάλλειν σφαῖραν ἄνω. καὶ ἡ αὐτῆς εἰς ὕψος ἀναβολή. καὶ τὸ εἰς ἵππον ἀνάγειν καὶ ἔποχον ποιεῖν. ὅθεν καὶ ἀναβολεύς, οὐ μόνον τὸ σιδήρεον ᾧ τοὺς πόδας ἐντιθέντες ἔφιπποι γίνονταί τινες, ἀλλὰ καὶ ἄνθρωπος ὃς εἰς τοιοῦτον ἔργον καθυπουργεῖ. διό, τὸν βασιλέα ἐπὶ τὸν ἵππον ἀνέβαλλεν ἤγουν ἀνεβίβαζεν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀναδύεσθαι, ἀναβάλλεσθαι λέγεται. καὶ ὄνομα τούτου, ἡ ἀναβολή. ἀναβάλλεσθαι δὲ καὶ τὸ ἀνατιθέναι τὰ ἔργα. ἀντὶ τοῦ, ὀκνεῖν καὶ ἀναδύεσθαι. ὅθεν καὶ ἀναβολεὺς ὁ χαλεπώτης καὶ ἀμβλουργός, ὁ ἀναπίπτων εἰς ἔργον. ἴσως δὲ τὸ ἀμβλύ, τὸ ἀνάπαλιν τοῦ βάλλοντος ὀξέως. ὃ δοκεῖ ἀναβάλλεσθαι διὰ τὴν ἐνδοτέρω τομήν. τὸ δὲ καταβαλεῖν, καταρρίψαι ἐστίν. ὃ δὴ συγκόπτειν, ποιεῖ τὸ καββαλεῖν. ἴσως δὲ καὶ τὴν κοινῶς λεγομένην καβαλῖνα. καθ' ἣν ὁ κοπρώνυμος, καβαλῖνος ἐσκῶπται. παρ' ἣν φέρεται, ὅτι καβαλλίς, δηλ. τὰ λεκτόν. ἐγγίνεται δέ φασιν ἡ κάμπη καὶ τὸ ἅλις ἤγουν αὐτάρκως. περίσσωμα γάρ ἐστι τῶν ἀπὸ κάμπης ἐσθιόντων ἀλόγων. οὔκουν καλὴ τὴν αὐτὴν οὕτω ῥηθῆναι, τὸ παρὰ τὸ τῆς κάμπης ἀποβάλλεσθαι. καταβάλλεσθαι δὲ καὶ καταβολή, ἐπὶ καταθέσεως εἴτουν ἀποδόσεως. τὸ διαβάλλειν δέ, οὐ μόνον συκοφαντικὸν ἔχει νοῦν, ὅθεν καὶ ἡ διαβολή. καὶ ὁ παρὰ τῷ πινδάρῳ διάβολος ἄνθρωπος. ὁμοίως δὲ καὶ παρὰ τῷ δημοσθένει ἐν τῷ, οἱ πολλοὶ τῶν τοῦ πλάτωνος μαθητῶν, τυραννικοί τινες καὶ διάβολοι γεγόνασι. καὶ ἐν τῷ, ὧν εἷς ἐβασίλευε φαῦλος ὢν καὶ διάβολος, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπατᾶν καὶ παραλογίζεσθαι τίθεται παρὰ θουκυδίδῃ. καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ δὲ ἐν τῷ, διέβαλέ με ἡ γραῦς. μεταβάλλειν δέ, λέγεται μὲν καὶ ἐπὶ παραφραστικῆς μεθόδου. μεταβάλλειν γὰρ λέγεται λέξις, ὁ δὲ ἔγλωσσος. ὅθεν καὶ ὁ τὸ βιβλίον ὅλον τοῦτο παραφράσας θρᾷξ δημοσθένης. μεταβολὰς ὁ δυναστείας τὴν τοιαύτην αὐτοῦ πραγματείαν ἐκάλεσεν. ἔστι δὲ καὶ λέξις ἐμπορική. ὅθεν μεταβολᾶς ὁ βωλάδων ὡς ἐρρέθη, ἀλφίτων καὶ τῶν τοιούτων οἱ αὐτὰ καταλλάσσοντες. παραβάλλειν δέ, οὐ μόνον τὸ ἐν παραθέσει συγκρίνειν ὅθεν καὶ ἡ παραβολὴ παράθεσίς οὖσα ὁμοιωματικὴ ἐπὶ σαφηνείᾳ τῶν ὑποκειμένων. καὶ τὸ παραβαλεῖν οὓς ἤγουν πλαγιάζειν, ὑποκλῖναι, ὑποθέσθαι εἰς μεμεριμνημένην ἀκοήν. καὶ τὸ παραβλήδην παρ' ὁμήρῳ

ἀντὶ

ἀντὶ τοῦ συγκριτικῶς ὡς οἱ πλείους φασί. κατὰ δὲ τὸν Σιδώνιον, ἀντὶ τοῦ ἀπατητικῶς. παραλογιστικῶς. παραβάλλεσθαι γάρ φησι καὶ τὸ ἐξαπατᾶν. ἐξ οὗ καὶ παραβαλίταιρος ὁ ἀπατῶν τοὺς φίλους, ἀλλὰ καὶ τὸ ἁπλῶς παραθεῖναι. ἀφ' οὗ καὶ παράβλημα κοινῶς, τὸ ζώοις εἰς τροφὴν παρατιθέμενον. ἐκεῖθεν καὶ ὁ παράβολος ἄνθρωπος ὁ κινδύνοις ἑαυτὸν παραβάλλων ὅ ἐστι παραδιδούς. καὶ πρᾶγμα παράβολον ὅπερ ὁ τοιοῦτος ποιεῖ. ἀντιβάλλειν δὲ τὸ ἀντιτεθεῖναι διὰ λόγους ἢ τι τοιοῦτον. σύστοιχον δὲ τούτῳ, καὶ τὸ ὡς ἐῤῥέθη ἀντιβολεῖν. καὶ ἀντιβολία ἡ δέησις. Ὑπερίδης. κατ' ἀντιβολίαν δίκην τάλαντ' ἀπετισάμην. τὸ δὲ ἐπιβάλλειν, πρόθεσιν τινὰ δηλοῖ ἢ περιεργότητα ἐπιτευκτικήν. ἐπιβάλλει γοῦν τις νοήματι, ἢ ἔργῳ ἤγουν ἀκριβωμένως ἐγχειρεῖ ἢ ἐπιτυχῶς νοεῖ. ὃ καὶ ἐπιβόλως φαμέν. λέγεται δὲ καὶ ἐπιβάλλεσθαι τὸ ἐπιθυμεῖν. οἷον, μεγάλων ἔργων ἐπιβαλλόμενος. περιβάλλειν δὲ, τὸ περιπλέκειν ἤτοι περισσὰ ἐμβάλλειν. ὅθεν καὶ περιβολὴ, λόγου ἰδέα. καὶ λόγος ἐμπερίβολος. λέγεται δὲ περιβάλλειν, καὶ τὸ ἐνδύειν. ὅθεν καὶ περιβολὴ ἀφ' ἧς περιβόλαιον τὸ ἔνδυμα ὡς κεφαλὴ κεφάλαιον. τὸ δ' αὐτὸ, καὶ περίβλημα. ὁ περίβολος δὲ οἴκου ἢ κήπου, ὁ περιβάλλων ἤτοι ἐνδύων τὰ φυλασσόμενα κύκλῳ. ὅθεν καὶ πόλεως ἰδίως τὸ τεῖχος. περιβάλλει δέ τις ἢ πεδίλῳ κατὰ τὴν κύλικα ποιητήν. ἀμφιβάλλειν δὲ, οὐ μόνον τὸ ἐνδοιάζειν καὶ ἀμφὶς βάλλειν ἤγουν ἀμφοτέρωσε ῥίπτειν τὸν νοῦν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἑκατέρωθεν βάλλειν. ὡς δῆλον ἐκ τοῦ ἀμφίβολος. ὃς παρά τε Ἀῤῥιανῷ καὶ ἑτέροις, τὸν ἀμφοτέρωθεν βαλλόμενον σημαίνει. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ περιβάλλειν ἤγουν κυκλοῦν. ὅθεν τὸ ἀμφίβληστρον. ἀποβάλλειν δὲ, τὸ ἀποῤῥίπτειν. ὅθεν καὶ ὁ ἀπόβλητος. τὸ δὲ ὑποβάλλειν, ὑπουλότητά τινα ἐμφαίνει καὶ δολιότητα. ὑποβάλλει γοῦν ὀφθαλμοὺς, ὁ ὑπούλως βλέπων καὶ ὡς εἰπεῖν ὑποβλώψ. κατὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ παραβλώψ, ἔτι δὲ καὶ τοῦ βλοσυρός. ὃς δηλαδὴ τὸ βλέμμα ὑποσύρει. ἐκ τοιαύτης ἐννοίας, καὶ ὑπόβλητος ὁ καὶ ὑποβολιμαῖος λόγος, ὁ μὴ τῇ ἀληθείᾳ ὅσα καὶ μητρὶ γνήσιος. καὶ ὑποβολιμαῖον βρέφος, τὸ ὑποβληθὲν λάθρᾳ τῇ γεννώσῃ, οὐ μὴν γεννηθὲν ὑπ' αὐτῆς. καθυποβάλλει δέ τις καὶ βλάβῃ τινὰ, ἤγουν λεληθότως βλάπτει. λέγεται δὲ ὑποβάλλειν, καὶ τὸ ὑποκρούειν ὅ ἐστιν ἐμποδίζειν ἐν τῷ λέγειν, καὶ τὸ δι' ἑρμηνείας λαλεῖν. ἐξ ὧν τὸ ὑββάλλειν παρὰ τῷ ποιητῇ. καὶ ὑποβολεύς, ὁ ἑρμηνεύς. ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ ὑπόβολον οὐ μόνον τὸ νομικὸν ὡς ἐῤῥέθη, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπὶ τόκῳ ἐνεχυρασθὲν ὡς καὶ αὐτὸ προγέγραπται. καὶ τὸ ὑποβλήδην δὲ λαλεῖν, ἐξ αὐτοῦ προάγεται. ᾧ σύστοιχόν ἐστι καὶ τὸ, ὑποβαλὼν λόγον. ἀντὶ τοῦ, λαλήσας πρὸ τοῦ λαβεῖν τέλος τὰ προλαλούμενα. τοιοῦτον δὲ, καὶ ὑπολαβεῖν λέγεται. οἷον, ὑπολαβὼν δὲ ὁ δεῖνα εἶπε. ὑπερβάλλειν δὲ καὶ ὑπερβολὴ, κυρίως μὲν, ἐπὶ τοῦ ὑπερακοντίζειν ἢ ὑπεροιστεύειν, ἢ ὑπὲρ μέτρον δισκεύειν. μεταφορικῶς δὲ, καὶ ἐπὶ ἑτέρων ὑπεροχῶν ἢ καὶ ἐπὶ ἀσυμμετριῶν. καὶ ταῦτα μὲν τὰ ἐκ τῆς πολυκινησίας τοῦ βάλλειν. ἧς μέρος ἐστὶ, καὶ τὸ ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν. εἰ δὲ τὸ ἀνεβάλλετο ταυτόν ἐστι τῷ ἀνενείκατο ὡς τὸ, ἀνενείκατο φώνησέν τε, τοσοῦτον ἄρτι καὶ μόνον ῥητέον, ὅτι ταυτόν ἐστιν εἰπεῖν, ἀνεβάλλετο καὶ ἀνενείκατο καὶ ἀνεφύσησε. μουσικὴ γὰρ λέξις καὶ ἡ ἀναφύσησις. φασὶ γοῦν Παυσανίας, ὅτι γρόνθων, ἀναφυσήσεις τινὲς ἃς πρώτως μανθάνουσιν οἱ αὐληταί. τούτοις δὲ συμπληρωτέον καὶ ὅτι τὸ βάλλειν, ποτὲ μὲν, φυλάσσει τὸ ἄλφα ἐν ταῖς ἀπ' αὐτοῦ κινήσεσι. ποτὲ δὲ, ἀντ' αὐτοῦ ἔχει τὸ ο. ἴσως μὲν, τοῦ ἄλφα τραπέντος εἰς αὐτό. ἴσως δὲ καὶ προϋποκειμένου ἀῤῥήτου ῥήματος τοῦ βέλλω ἐξ οὗ τὸ βέλος. παράδειγμα τοῦ μὲν φυλασσόντων τὸ, ἄλφα, ἡ βαλιὰ ἔλαφος. καὶ τὸ ἀρσενικὸν αὐτῆς ὁ βαλιὸς ὀξυτόνως. καὶ Βαλίος ἵππος βαρυτόνως, ὁ τοῦ Ἀχιλλέως. καὶ βαλάντιον. καὶ ἀρύβαλλος ὁ πρὸ βραχέων γραφείς. τῶν δὲ ἐχόντων ἀντικείμενον τὸ ο, ἡ βολὴ, καὶ ἡ βολίς, καὶ ὁ ἔμβολος. καὶ ὁ ἀναγεγραμμένος διάβολος. κατὰ δὲ τὴν τοιαύτην ἀκολουθίαν τοῦ βάλλειν, καὶ τὸ λείπω, ποῦ μὲν φυλάσσει τὸ ι, ποῦ δὲ ἀντικείμενον ἔχει τὸ ο καθὰ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς φανεῖται. ὅτι δὲ τὸ α εἰς ο μεταβάλλεται, δηλοῖ σὺν ἄλλοις καὶ ἡ ἀσαφής. λέγεται γὰρ καὶ ὀσαφής. οὕτω δὲ καὶ ἡ μαλάχη, μολόχη ὡς καὶ ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου κεῖται. οἷον, τρώγοντας μολόχης ῥίζας. καὶ * πάμα, πρότερος ἔγγε μολόχης. Ὅτι μυστηριαζομένῳ οἰκεῖον τὸ, ἄγχι σχὼν κεφαλὴν ἵνα μὴ πευθοίαθ' οἱ ἄλλοι. τὸ γὰρ πεύθοιατο μετὰ τοῦ ἐφεξῆς τοῦ ἴδοιατο καὶ ἀρησαίατο, ποιητικὸν κάλλος ἐν περισσώσει ποιεῖ.

Ξεῖνε φίλ', ἦ καί μοι νεμεσήσεαι ὅ, ττί κεν εἴπω;
Τούτοισιν μὲν ταῦτα μέλει, κίθαρις καὶ ἀοιδή.
Ῥεῖ' ἐπεὶ ἀλλότριον βίοτον νήποινον ἔδουσιν
Ἀνέρος, οὗ δή που λεύκ' ὀστέα πύθεται ὄμβρῳ,
Κείμεν' ἐπ' ἠπείρου, ἢ εἰν ἁλὶ κῦμα κυλίνδει.
Εἰ κεῖνόν γ' Ἰθάκηνδε ἰδοίατο νοστήσαντα,
Πάντες κ' ἀρησαίατ' ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι,
Ἢ ἀφνειότεροι χρυσοῖό τε ἐσθῆτός τε.
Νῦν δ' ὁ μὲν, ὡς ἀπόλωλε κακὸν μόρον. οὐδέ τις ἥμιν

Ὅτι δ' εὐλαβῶς σκώπτων, προοιμιάζεται ἄν ποτε πρὸς τὸν ἀκροατὴν, οὕτω. ξεῖνε φίλε, εἰ καί μοι νεμεσήσεαι ὅ, ττί κεν εἴπω; λέγει δὲ τοῦτο Τηλέμαχος πρὸς τὴν Μέντην, ὅτι πρὶν ἐρωτηθῆναι παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς, σκώπτει τοὺς μνηστῆρας. ἐμφαίνοντος τοῦ ποιητοῦ, φορτικὸν εἶναι τὸ ἁπλῶς κωμῳδεῖν. Ὅτι τὸ, βίον ἀνέρος οὗ δή που λευκὰ ὀστέα πύθε-

ται ὄμβρῳ κέκμηκα ἐπ' ἠπείρῳ ἢ εἰν ἁλὶ κῦμα κυλίνδει, σχῆμά ἐστι περιφράσεως. βούλεται γὰρ εἰπεῖν, βίον ἀνδρὸς ὃς ἐν πλάνῃ θανὼν, οὐκ ἐτάφη. τοῦ γὰρ τοιούτου ἀνδρὸς, ἢ ἐν χέρσῳ ἢ ἐν θαλάσσῃ τὰ ὀστᾶ. ἐνταῦθα δὲ τὸ ἄιστος, ἐκτείνει τὴν ἀρχουσαν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ. ἐν δὲ ἑτέροις τόποις, τὸ αὐτὸ καὶ συστέλλεται. Τὸ δὲ δή που, νῦν μὲν τοπικῶς κεῖται. ἄλλως δὲ παρὰ τοῖς ὕστερον ἀττικοῖς, καὶ αὐτὸ καὶ τὸ δήπουθεν, βεβαιωτικά εἰσιν.

Θαλπωρή. εἴπερ τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
Φησὶν ἐλεύσεσθαι, τοῦ δ' ὤλετο νόστιμον ἦμαρ.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον.
Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν. πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες.
Ὁπποίης δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο. πῶς δέ σε ναῦται
Ἤγαγον εἰς ἰθάκην. τίνες ἔμμεναι εὐχετόωνται,
Οὐ μὲν γάρ τι σε πεζὸν ὀΐομαι ἐνθάδ' ἱκέσθαι.
Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ
Ἠὲ νέον μεθέπεις, ἢ καὶ πατρώϊός ἐσσι
Ξεῖνος. ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ
Ἄλλοι. ἐπεὶ καὶ κεῖνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων.

ὥσπερ τὸ δηλαδή. καὶ τὸ πάντως. καὶ τὸ ἀμέλει. καὶ αὐτὸ γὰρ ὡς τὰ πολλὰ καθάπερ ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ, ἀντὶ τοῦ πάντως λαμβάνεται, συγκατάθεσιν δηλοῦν. τὸ μέντοι δῆθεν, ἀλλ' αὐτὸ δισταγμοῦ ἐστιν ἐπίρρημα. λευκὰ δὲ ὀστέα λέγει ὡς καὶ ἐν ἰλιάδι λευκὸν ὀδόντα συός. κατὰ τὸ κοινὸν ἐπίθετον. καὶ τοι τινὲς ὑπωπτεύσαν, πρὸς ἀντιδιαστολὴν λέγεσθαι, διὰ τὸ καὶ μέλανα ὀστᾶ φαίνεσθαι εἶναι καθά τινες ἐν ἰλιάδι αἴγυπον, ἀετὸν μελανόστουν θηρητῆρα, τουτέστιν ὀστᾶ μέλανα ἔχοντα. ὅπερ αἰετὸς λέγεται. οὕτω ὁ κρῖ λευκὸν εἰπόντος τοῦ ποιητοῦ, δοκεῖ τισι, πρὸς διαστολὴν κρίμνου μέλανος οὕτω ῥηθῆναι. ὡς ὄντος καὶ τοιούτου ἀληθῶς ἔν τισι τόποις, οἵ καὶ τοῖς περὶ λυκαονίαν. ὁ δὲ ποιητὴς, ἔοικεν ἁπλοϊκῶς καὶ τοῦτο εἰπεῖν, ἐπειδὴ τὸ κρίμνον οὗ τὸ ἀνάλογον ὁ κριμνίτης πλακοῦς καθὰ καὶ σταιτίτης ὁ ἀπὸ σταιτὸς καὶ μέλιτος, σίτου λευκότερον. Τὸ δὲ κυλίνδω, ἀεὶ παρὰ τῷ ποιητῇ βαρύνεται. εἰ καὶ τινὰ τοῖς ὕστερον περισπᾶται. δι κυλινδεῖσθαι φασὶ καὶ τὰ ὅμοια. Τὸ δὲ ἐν ἁλὶ, εἰν ἁλὶ ὁ ποιητὴς λέγει κατὰ τὸ σύνηθες ἐπένθεσιν τοῦ ἰῶτα. ἰστέον γὰρ ὅτι ἡ ἐν πρόθεσις ταῖς μὲν δισυλλάβοις ἁρμόζουσα προτίθεται, τῇ ἐπεκτάσει. οἷον, εἰν πρoθύροις ὀδυσῆος, ταῖς δὲ μακραῖς μονοσυλλάβοις, τῇ ῥηθείσῃ τοῦ ι ἐπενθέσει. ταῖς δὲ λοιπαῖς. καθ' ἑαυτὴν οὖσα. Ὅτι προϊὼν μὲν ὁ ποιητὴς, ἐρεῖ. ὡς ἐὰν ὀδυσσεὺς εἰς τὰ ἑαυτοῦ ἔλθῃ, τὰ τοῦ οἴνου θύρετρα καὶ μάλα εἰς ἕως ἀναπεπταμένα, στενοχωροῖντο ἂν τοῖς μνηστῆρσι τεθορυβημένως φεύγουσιν. ὁ δυσσεὺς δὲ πρός τινα λαλῶν, λέγει μὴ συγχωρεῖν τύχης ἐνταῦθα ὅτι ὀδυσσεὺς ἔλθοι. νῦν δὲ ἄλλως φράζων τὴν ἐσομένην τῶν μνηστήρων ἀγωνίαν, φησίν. ἐὰν ἐκεῖνον ἴδοιεν νοστήσαντα, εὔξαιντο ἂν ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι ἤπερ ἀφνειότεροι χρυσοῖό τε ἐσθῆτός τε, καὶ ἔστιν ἀστεῖος πάνυ ὁ λόγος οὗτος. θέλουσι μὲν γὰρ αὐτοὶ, βαρεῖσθαι πολλῷ χρυσῷ καὶ ἐσθῆτι. ἴσως μὲν, κειμηλίοις. ἴσως δὲ καὶ οἷς φοροῦσιν. ἀλλὰ τότε, οὐ μόνον αὐτὰ ἀποθήσονται, ἀλλὰ καὶ ἄλλως ἐλαφρότεροι γενέσθαι εὔξονται ὡς ἂν ῥᾷον ἔχοιεν φεύγειν. ὅπως δὲ καὶ βαροῦνται χρυσῷ καὶ χαίρουσι τοῦτο πάσχοντες οἱ τὸν ἀλλότριον πλοῦτον ἐπαγγελλόμενοι, ὁ τῆς ἱστορίας ἀλκμαίων δηλοῖ. ὃς τὸν λυδῶν βασιλέα, γέλωτος ἔπλησεν, ἰδόντα τὸ αὐτοῦ εἶδος καὶ κατάπυσον ὅτι τοῦ βασιλικοῦ θησαυροῦ ἐξῄει γέμων χρυσοῦ. Σημείωσαι δ' ἐνταῦθα ὅτι τὸ βάρος ὁ ποιητὴς ἐθέλειν ὑπολαλεῖ ἐν τῷ ἄγαν ἀφνειόν τινα εἶναι, καὶ ὅτι τὸ ἐλαφρότεροι πόδας ὅ ἐστιν ἐλαφροὶ καὶ ταχεῖς δίκην ἐλάφου, κυριολεκτεῖται μᾶλλον μεταφορικῶς, ἤπερ τὸ πλεῖν ἐλαφρῶς. ὡς τὸ, τά οἱ πλώουσιν ἐλαφρῶς. καὶ μὴν ἐκεῖνο οἰκειοῦται τῇ ἐλάφῳ, οὐχ ὡς ταχυδρόμῳ μέντοι ἀλλ' ὡς κούφῃ εὔχεσθαι.
Ὅτι ἡμῖν καὶ ἡμῶν καὶ ἡμᾶς, ἐγκλίνονται μὲν παρὰ τοῖς παλαιοῖς. οὐκ ἀνακλίνουσι δὲ ἑτέρᾳ λέξει τὸν τόνον, ἀλλ' ἀναπέμπουσιν εἰς τὴν οἰκείαν παραλήγουσαν. δι', ἧμιν, ἧμων, ἧμας. ὥσπερ καὶ ἐνταῦθα πολλὰ τῶν ἀντιγράφων ἔχουσιν. οὐδέ τις ἧμιν θαλπωρή. μονόχρονος μὲν οὖν ποτε λέξις, ἐγκλιθήσεται. οἷον τὸ τίς. καὶ δίχρονος, οἷον τὸ τινές. καὶ τρίχρονος, οἷον τὸ φημί. καὶ τὸ ποθέν. τετράχρονος δὲ λέξις, οὐκ ἂν ἀπαλλαγείη παντελῶς τοῦ οἰκείου τόνου. ὡς διὰ τὸ βραδὺ τῆς τετραχρονίας, κωλυομένης τῆς προπαροξυτονήσεως. Ὅτι ἐν πλάνῃ τινὰ θανεῖν, οὕτω φράζει. νῦν δ' ὁ μὲν, ἀπόλωλε κακὸν μόρον. καὶ, τοῦ δ' ὤλετο νόστιμον ἦμαρ. Ὅτι ὁ ἀπελπίσας, εἴποι ἄν, οὐδέ τις ἡμῖν θαλπωρή. ὃ γράφεται καὶ ἐλπωρή. Ἰστέον δὲ ὅτι τὴν χαροποιὸν ἐλπίδα θαλπωρὴν λέγει, ἐπεὶ θάλπει τοὺς πολλοὺς ἡ τῶν ἀγαθῶν ἐλπίς. ὥσπερ αὖ πάλιν ἡ τῶν ἐναντίων, οὐ μόνον ψύχει ἁπλῶς, ἀλλὰ πολλοὺς καὶ ἀπονεκροῖ. καὶ ἡ τραγῳδία δὲ τὸν κοινὴν θαλπωρὴν ἔχοντα, κεναῖς ἐλπίσι λέγει, θερμαίνεσθαι. καὶ θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχειν. Ὅτι πρὸς τὸν ἐξ ἀλλοδαπῆς νέον ἐλθόντα καὶ ἀγνοούμενον, οἰκεῖον τὸ, τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες. καὶ τὸ, καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον ὄφρ' εὖ εἰδῶ, εἰ νέως μεθέπεις ἤγουν εἰς ἡμᾶς ἥκεις, ἢ καὶ πατρῷός ἐσσι ξεῖνος. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, εἰ

μὲν

μὲν περισπᾶται τὸ εἶς, δηλοῖ αὖ τὸ ὑπάρχεις, ἀπὸ τοῦ εἰμὶ ῥήματος· ὃ δηλοῖ τὸ ἔρχομαι. εἰ δὲ δίχα τόνου ἐστὶν ὅπερ ἀρέσκει τοῖς ἀκριβεστέροις τῶν παλαιῶν, ῥῆμά ἐστιν ἐγκλιτικὸν ὑπαρκτικόν. ἀπὸ τοῦ εἰμὶ ῥήματος τοῦ, τὸ ὑπάρχειν δηλοῦντος. ψιλοῦται δὲ τὸ εἶμι καὶ τὸ εἶς ἀντὶ τοῦ πορεύῃ. ἔρχῃ, διὰ τὴν ἐκείνου θέσιν τοῦ ἰῶτα. ἄλλως γὰρ, δασύνεσθαι ὤφειλον ἀπὸ τοῦ ἕω τὸ πορεύομαι ἀφ' οὗ καὶ ἡ ὁδός. Ὅτι ὡς ἐν ἰλιάδι, οὕτω καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ, εὔχεσθαι οὐ μόνον τὸ θεοκλυτεῖν, ἀλλὰ καὶ τὸ καυχᾶσθαι. ὅθεν καὶ τὸ καύχημα, εὐχωλή. καὶ τὸ λέγεσθαι δὲ καὶ φημίζεσθαι, εὔχεσθαι λέγεται. ἀφ' οὗ καὶ τὸ, τίνες ἔμμεναι εὐχετόωνται, ἤτοι ἄδονται. λέγονται. καὶ κατωτέρω δὲ ἐρεῖ, ἀγχιάλοιο εὔχομαι εἶναι υἱός. ἤτοι λέγομαι. καὶ ξεῖνοι ἀλλήλων πατρώιοι εὐχόμεθα εἶναι. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἔμμεναι, ὁ ἡρακλείδης, οὐ κατὰ τὴν δοκοῦσαν τοῖς πλείοσιν ἀκολουθίαν παράγει, ἀλλὰ τὴν προπαραλήγουσαν αὐτοῦ ἤγουν τὴν ἐν συλλαβὴν, ἀπὸ παραλήγοντος η γενέσθαι βούλεται συστολῇ καὶ διπλασιασμῷ, ἄλλως παρὰ τὸ ἐν τοῖς εἰς τὴν ἰλιάδα γραφέν. φησὶ γὰρ οὕτως. μέγιστον τεκμήριον ἐν ἀμφισβητήσει τόνων θεματικῶν, τὸ τὴν κατὰ ταῦτα περισπᾶσθαι τὰ ῥήματα, ὅτι τὸ ἀπαρέμφατον δηλονότι προπαραλήγοντος τοῦ η λέγεται. τὸ γὰρ κνῶ περισπᾶται, ὅτι κνήμεναι τὸ ἀπαρέμφατον, εἰ δὲ ἦν κνῶ βαρυτόνως, κνέμεναι ἂν ἦν κατὰ τὸ εὑρέμεναι. οὕτω καὶ φιλῶ φιλεῖν φιλήμεναι. καὶ νοήμεναι. καὶ φρονήμεναι. καὶ τὸ ἤμεναι δὲ μαρτυρεῖ τῷ ἠῶ περισπωμένῳ. δῆλον οὖν φησιν ὡς καὶ τὸ ἔμμεναι ἀπὸ τοῦ ὦ περισπωμένου τῆς πρώτης συζυγίας. ἧς ἡ μετοχὴ περισπᾶται, αἰολιστί φαμὲν ἔμμεναι. καθότι αἰολεῖς καὶ ἐν θέμασι τὸ προηγούμενον η τοῦ μ εἰς ε μεταποιοῦντες, διπλοῦσι τὸ μ. οἷον. πόθημι πόθεμμι. φίλημι φίλεμμι. οὐκοῦν ὁ ἡρακλείδης φαίνεται εἰδὼς καὶ τὸ ἔμμεναι, ἀπὸ τοῦ ἦναι γενέσθαι τοῦ παραλήγουσαν τὸ η. οὗ θέμα μὲν, τὸ ὦ ἤγουν ὑπάρχω περισπωμένως. παρατατικὸς δὲ, ἦν. κατὰ τὸ, φιλῶ ἐφίλην. νοῶ ἐνόην. καὶ τὰ ὅμοια αἰολικά. καὶ τοῦτο μὲν, τοιοῦτον καθ' ἡρακλείδην. Τὸ δὲ πατρώιος ὅτι ἐκ τοῦ πατρὸς γίνεται, μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται. Ὅτι πεζὸς, ἐκ τοῦ πέδον γίνεται κατὰ συγγένειαν τῶν συμφώνων ὡς ἀλλαχοῦ ἐρρέθη πλατύτερον. ἔστι γὰρ πεζὸς, ὁ ἐν τῷ πέδῳ βαίνων. διὸ οὐ πεζὸς ὁ ἱππότης, ἀλλ' οὐδὲ ὁ πλέων. καὶ γὰρ καὶ αἱ νῆες, ἵπποι ἁλὸς κατὰ τὸν ποιητήν. Ἰστέον δὲ ὅτι ἀφελὴς ἐνταῦθα καὶ ἀστεῖος ὁ τοῦ τηλεμάχου λόγος ἐν τῷ, οὐ γάρ τί σε πεζὸν ὀίομαι ἐνθάδ' ἱκέσθαι. ἦγουν ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς νήσῳ. σπουδαῖον δὲ ὁ λόγος ἔχει οὐδὲν, ὁποῖα τὰ τοῦ χλευασμοῦ. καὶ μάλιστα, ἐν τοῖς νέοις καὶ μήπω πεπαιδευμένοις λέγειν. Ὅτι τὸ ἐτήτυμον ὤφειλε μὲν ὡς ἀναδιπλασιασμὸς τοῦ ἔτυμος, συνέλκειν τὴν προπαραλήγουσαν. ἀλλὰ διὰ τὸ ἐπάλληλον τῶν βραχειῶν, οὐ γέγονε τοῦτο καθάπερ καὶ ἐν τῷ κακάζω. καὶ ἐν τῷ ἐκέκλετο. μέλαν δ' ἀνεκήκιεν αἷμα. καὶ ἐν τῷ, σῖτον παρενήνεον ἤτοι ἐσώρευον. καὶ ἐν ἄλλοις. Τοῦ δὲ ἔτυμος ἡ περαιτέρω γραμματικὴ σκευωρία, τοιαύτη ἐστίν. ὡς δίδωμι δοτὸς, τίθημι θετὸς, οὕτω φασὶν εἰμὶ ἐτός. καὶ ὡς ἔλυμος ἔλυμος εἶδος σπέρματος ἔλεσι χαίροντος, οὕτως ἐτὸς ἔτυμος ὁ ὢν εἴτ' οὖν ἀληθής. ὅθεν καὶ ἐτυμολογία, λόγος ἐπαληθεύοντος δῆθεν ὥς φασι τὴν λέξιν τῇ φύσει τοῦ πράγματος. εἴ τι ὥσπερ ἀτηρὸς ἀταρτηρὸς ἐπενθέσει πλεοναστικῇ, οὕτω καὶ ἔτυμος ἐτήτυμος. Ὅτι τὸ ἐσσὶ ἀντὶ τοῦ ὑπάρχεις, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ι, καὶ ἀλλόκοτόν ἐστι ῥῆμα οὐδὲν γὰρ εὑρίσκεται λῆγον εἰς σι ῥῆμα δευτέρου προσώπου, δίχα τούτου. διὸ οὐδὲ ἐφελκυστικὸν ποτὲ γίνεται τοῦ νυ. περὶ δὲ τῆς γενέσεως αὐτοῦ, ἐν τῇ ἰλιάδι εἴρηται. Ὅτι φιλόξενος ἀνὴρ, εἴποι ἄν τις, ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ. ἄλλοι πολλοὶ ἔγνων, ἔμαθον. Τὸ δὲ ἐπεὶ καὶ κεῖνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων, ἁρμόζει ἀνθρώπῳ φιλοξένῳ ἢ ἄλλως ἐνδόξῳ. ἔστι δὲ τὸ ἐπίστροφος, μέση λέξις. πάθος τε γὰρ δηλοῖ καὶ ἐνέργειαν. τὸ γοῦν ἐπεὶ καὶ ἐκεῖνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων, ἢ ὅπερ ἐστὶν δηλοῖ. ὡς ἂν εἰ ἐπιστροφὰς ἀνθρώπων, ὁ ἐνεργῶν καὶ ποιούμενος τὴν εἰς ἄλλους ἐπιστροφήν. ἔστι φιλόξενος καὶ πολλοὺς ξενοδοχῶν. ἢ παθητικὴν ἔννοιαν ἔχει ὡς πάσχων ἐκ τῶν ἄλλων ἐπιστροφὴν καὶ ἀγαπώμενος. ὅπερ καὶ κρεῖττον, ἐν ἄλλοις γοῦν, ἐρεῖ ὅτι πολλοῖς ἔσκε φίλος. παῦροι τ' ἀχαιῶν ἦσαν ὁμοῖοι. καὶ ὀδυσσεὺς δέ που λέγει ὅτι εἰμὶ ὀδυσσεὺς ὃς πᾶσιν ἀνθρώποις μέλλομαι. ὅ ἐστιν ἐν ἐπιστροφῇ καὶ μελήσει γίνομαι καὶ ἀγαπώμενος. οὕτω καὶ ὅτε ποιητὴς λιμένα ἐπίστροφον λέγει, οὐ μόνον τὸν στρογγύλον καὶ περιφερῆ κατὰ σχῆμα, ἀλλὰ καὶ τὸν ὑπὸ τῶν καταίρειν θελόντων, ζητούμενον. ὅρα δὲ ὅτι δὶς ἐν τῷ τόπῳ κεῖται τὸ ἐπεὶ συναπτικῶς ἐν δυσὶ στίχοις. ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἡμέτερον δῶ. ἐπεὶ καὶ κεῖνος ἐπίστροφος ἦν. Τὸ δὲ δῶ, ἀποκέκοπται ἐκ τοῦ δῶμα καθὰ καὶ ἐκ τοῦ ἧλος τὸ ἧλ κατὰ τὸν γεωγράφον. καὶ ἄλλα ὅμοια. καὶ ὡς τὸ παῦσαι, παῦ ἔλεγον μονοσυλλάβως κατὰ αἴλιον διονύσιον.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Τοιγὰρ ἐγώ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὔχομαι εἶναι
Υἱὸς, ἀτὰρ ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.
Νῦν δ' ὧδε ξὺν νηὶ κατήλυθον ἠδ' ἑτάροισι,
Πλέων οἴνοπα πόντον ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους;

Ὅτι κατελθεῖν, οὐ μόνον τὸ ἁπλῶς κάτω που ἐλθεῖν, ἀλλὰ καὶ τὸ εἰς λιμένα ἐλθεῖν. ὥσπερ καὶ καταβῆναι καὶ καταπλεῦσαι καὶ καταχθῆναι καὶ κατᾶραι, τὸ ἐλλιμενίζειν λέγεται. τὸ μέντοι ἀπᾶραι τοῦ λιμένος, ἀνελθεῖν καὶ ἀναβῆναι

Ἐς τεμέσην, μετὰ χαλκόν. ἄγω δ' αἴθωνα σίδηρον.
Νηῦς δέ μοι ἥδ' ἕστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος,
Ἐν λιμένι ῥείθρῳ, ὑπὸ νηΐῳ ὑλήεντι.
Ξεῖνοι δ' ἀλλήλων πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι
Ἐξ ἀρχῆς, εἴ πέρ τε γέροντ' εἴρηαι ἐπελθὼν
Λαέρτην ἥρωα. τὸν οὐκέτι φασὶ πόλινδε
Ἔρχεσθ' ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐπ' ἀγροῦ πήματα πάσχειν
Γρηῒ σὺν ἀμφιπόλῳ. ἥ οἱ βρῶσίν τε πόσιν τε
Παρτιθεῖ, εὖτ' ἄν μιν κάματος κατὰ γυῖα λάβῃσιν,
Ἑρπύζοντ' ἀνὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο.
Νῦν δ' ἦλθον. δὴ γάρ μιν ἔφαντ' ἐπιδήμιον εἶναι
Σὸν πατέρ', ἀλλά νυ τόν γε θεοὶ βλάπτουσι κελεύθου.
Οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
Ἀλλ' ἔτι που ζωὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ,
Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ. χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν
Ἄγριοι. οἵ που κεῖνον ἐρυκανόωσ' ἀέκοντα.
Αὐτὰρ νῦν τοι ἐγὼ μαντεύσομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ
Ἀθάνατοι βάλλουσι, καὶ ὡς τελέεσθαι ὀΐω.
Οὔτε τι μάντις ἐών, οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς.
Οὔ τι ἔτι δηρόν γε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης
Ἔσσεται, οὐδ' εἴ πέρ τε σιδήρεα δέσματ' ἔχῃσι.
Φράσσεται ὥς κε νέηται, ἐπεὶ πολυμήχανός ἐστιν.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον.
Εἰ δὴ ἐξ αὐτοῖο τόσος πάϊς εἰς Ὀδυσῆος.
Αἰνῶς γὰρ κεφαλήν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας
Κείνῳ. ἐπεὶ θαμὰ τοῖον ἐμισγόμεθ' ἀλλήλοισι,
Πρίν γε τὸν ἐς τροίην ἀναβήμεναι, ἔνθα περ ἄλλοι
Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἔβαν κοίλῃς ἐνὶ νηυσίν.
Ἐκ τοῦ δ' οὔτ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἴδον, οὔτ' ἐμὲ κεῖνος.

καὶ ἀναπλεῦσαι καὶ ἀναχθῆναι λέγεται. κατάπλους μὲν μὲν γάρ, ὁ εἰς τὸν λιμένα ἔλευσις. ἀνάπλους δέ, ὁ ἀνάπαλιν. ὡς τοῦ θαλαττίου ὕδατος ὑπερκειμένου γῆς. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς μετ' ὀλίγα φησί. τροίην ἐς ἀναβήμεναι, ἤγουν διὰ θαλάσσης ἐκεῖ ἀνελθεῖν. ὅτι δὲ καὶ τὸ τὴν φυγάδα εἰς τὴν πατρίδα ἐλθεῖν, κατελθεῖν λέγεται, δῆλον παρὰ τοῖς μεθ' ὅμηρον ἀττικίζουσι. λέγεται δὲ καὶ αὐτό, κατά τινα κυριολεξίαν. ἐπεί περ οἷα λιμὴν καὶ ἑκάστοις ἡ πατρὶς ὑπόκειται κινδυνεύουσι φθάσασιν. ἔχει δὲ παρ' ὁμήρῳ ἡ λέξις οὕτω. νῦν δ' ὧδε ξὺν νηῒ κατήλυθον ἤγουν κατέπλευσα. ἔστι δὲ τὸ ὧδε, ἀντὶ τοῦ οὕτως, ἁπλῶς δηλαδή. καὶ ὡς εἰπεῖν, αὔτως. οὐδέποτε γάρ φασιν ὁ ποιητὴς τοπικὸν οἶδε τὸ ὧδε. καθὰ καὶ ἐν ἰλιάδι σεσημείωται. Ἰστέον δὲ ὅτι κατὰ τὴν ὕστερον παρατήρησιν, ἡ τῶν μέντοι πλαστῶν ναῦς, πλοῖον οὐκ ἂν λέγοιτο καθά τις οἴεται. δίδυμος γάρ φασι διαφορὰν οἶδε πλοίου καὶ νεώς. παραγαγὼν χρῆσιν ταύτην. ἀλέξανδρος ὁ μολοττὸς μετὰ πεμψαμένων ταραντίνων ἐπὶ τὸν πρὸς τοὺς βαρβάρους πόλεμον, ἐξέπλευσε ναυσὶ μὲν, πεντηκοντ... πλοίοις δὲ συχνοῖς ἱππαγωγοῖς καὶ στρατιωτικοῖς. γενικῶς δέ, νῆες αἱ μακραί εἰσι στρογγύλαι αἱ δέ φασι στρατιώτιδες. Ὅτι ὁ εἰς ἀλλοδαπὴν πλέων, εἴποι ἂν πλέειν ἐπὶ οἴνοπα πόντον, ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους. λέγει δὲ οἴνοπα πόντον, τὸν μέλανα. ὡς ἔχοντα οἴνου ὄψιν μέλανος, περὶ οὗ ἀλλαχοῦ πλατύτερον εἴρηται. ἀλλόθροοι δὲ ἄνθρωποι, οἱ ἀλλόγλωσσοι. καὶ ἄλλα θροοῦντες ἤγουν λέγοντες παρὰ τὰ ἑλληνικά. ἢ ἀγνώριστοι καὶ ὑπὸ ἄλλων θροούμενοι ἤτοι λαλούμενοι οὗτοι δὲ καὶ ἀλλόγνωτοι λεχθήσονται. Ὅτι ἣν οἷς ὁ μυθικὸς μέντης λέγει ὡς πλέοι ἐς τεμέσην μετὰ χαλκὸν ἤγουν εἰς χαλκὸν ἢ διὰ χαλκόν, ἄγω δ' αἴθωνα σίδηρον, τεμέσην ὁ ποιητὴς λέγει, τὴν ἰταλικήν. τὸ νῦν ὥς τινές φασι βρεντήσιον. ὁ γὰρ εἰς ταύτην ἐκ τῆς τάφου πλέων, διέρχοιτο ἂν ἐκ παρόδου καὶ τὴν ἰθάκην. ἐπανιὼν δὲ ἐκεῖθεν, διὰ τῆς ἰθάκης ἔρχοιτο ἄν. καθάπερ ὁ μέντης ὑπισχνεῖται ἐν τοῖς ἑξῆς. Ἐν δὲ τῇ τοιαύτῃ τεμέσῃ, καὶ μέταλλα ἦσαν χαλκᾶ. ὡς δηλοῖ τό, ἐς τεμέσην μετὰ χαλκόν. ἄγω δ' αἴθωνα σίδηρον. ὡς τῶν ἐκεῖ, σπανιζόντων ἴσως σιδήρου. ἔστι δὲ καὶ κύπρου πόλις τεμέση κατά τινας, χαλκοφόρος καὶ αὐτή. ὁ μέντοι γεωγράφος, οὐ συνάγει εἰς ταυτὸν τὴν ὁμηρικὴν τεμέσην καὶ τὸ βρεντήσιον, ἀλλ' ἰδίᾳ μὲν περὶ τεμέσης γράφει. ἰδίᾳ δὲ περὶ βρεντησίου, καὶ τὸ μὲν βρεντήσιον, εὐλιμενώτερον εἶναι λέγει. καὶ κέρασιν ἐλάφου ἐοικέναι φησὶ κατὰ τὸ σχῆμα, διὰ τὸ εἰς πολλοὺς κόλπους ἐκείνου πολυσχιδές. καθ' ὁμοιότητα ἴσως ὡς εἰκός, τοῦ βιζαντίου κέρως. γλῶσσα γάρ φασι μεσαπίων, βρεντήσιον τὴν τῆς ἐλάφου καλεῖ κεφαλήν. περὶ δὲ τῆς τεμέσης, ἐκεῖνος γράφει, ὅτι πόλις πρώτη βρεττίας ἡ τεμέση, ἡ ὕστερον τέμψα κληθεῖσα. αὐσόνων κτίσμα, ὕστερον δέ, καὶ αἰτωλῶν

λῶν. ἐν ᾗ καὶ ἱερὸν Πολίτου Ὀδυσσέως ἑταίρου, ἀγριελαίαις συνηρεφές. ὃς δόλῳ φονευθεὶς καὶ βαρύμηνις γενόμενος, ἐδασμολόγει τοὺς περιοίκους. ὅθεν ἐπὶ τῶν ἀγριαινόντων ἔξω καιροῦ παροιμία κεῖται, ὁ ἐν Τεμέσῃ ἥρως. ἦν γὰρ ὁ ἐν οἷς οὐδεὶς ἀγριώτατος. τὴν μέντοι ἐν Κύπρῳ Τημίσην, Ταμασὸν ἀξιοῦσι διὰ τοῦ α οἱ παλαιοὶ λέγεσθαι. ἀφ' ἧς καὶ παρὰ Λυκόφρονι ὁ Τημεσαῖος κρατήρ, ἔνθα κατὰ τὸν Γεωγράφον, καὶ ὁ ἰὸς τοῦ χαλκοῦ πρὸς ἰατρικὴν δύναμιν χρήσιμος, καὶ ὁ χαλκανθὲς δι' οὗ τὸ γραφικὸν μέλαν σκευάζεται. Ἱστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ χαλκοῦ, κέρματα πολλὰ, ἐλέγετο χαλκισμός. ἣν δή φασιν αὕτη, ὀρθοῦ νομίσματος περιστροφὴ σύντονος. μεθ' ἣν, ἔδει τὴν παυομένην ἐπέχειν τῷ δακτύλῳ τὸ νόμισμα ὀρθόν. καὶ ἐνίκα ὁ τοῦτο κατορθώσας. αἴθωνα δὲ σίδηρον λέγει, τὸν κατειργασμένον καὶ ἐπιτήδειον εἰς κτῆσιν καὶ ἐργασίαν, ἐκ τοῦ αἴθω τὸ καίω. ἢ τὸν κατειργασμένον καὶ λαμπρὸν, ἐκ τοῦ αἴθω τὸ λάμπω. ἢ καὶ τὸν ἁπλῶς μέλανα, ὅθεν καὶ χροιὰ αἶθοψ ἡ μέλαινα. πλεῖστα δὲ τὰ εἰς θων, φυλάττουσι τὸ ω ἐπὶ γενικῆς. οἷον. αἴθωνος. γρόνθωνος. κώθωνος. μόθωνος. ῥώθωνος.

Ὅτι τὸ ἧδε ἀντὶ τοῦ αὕτη, δεικτικὸν μὲν ὂν, προπαροξύνεται. ἀναφορικὸν δὲ, περισπᾶται ὥς φασιν οἱ παλαιοί, ὥσπερ ἐν τῷ, νηῦς δέ μοι ἧδ' ἕστηκεν ἐπ' ἀγροῦ. ἀναφορικὸν γὰρ τὸ ἧδε, οὐ μὴν δεικτικόν. οὐ γὰρ δείκνυται νῦν ἡ ναῦς, ἀλλ' ἡ διάνοια τοῦ Τηλεμάχου εἰς ἐκείνην ἀναφέρεται. Ἱστέον δὲ ὅτι τὸ ναῦς κοινὸν ὂν, Ὅμηρος διαλύσας καὶ τὴν παραλήγουσαν ἐκτείνας, νηῦς ἔφη κατὰ τὸ, γραῦς γρηῦς. καὶ ὅτι παρὰ τοῖς ὕστερον ὥσπερ ἐκ τοῦ ναύτης κοινότερον τὸ ναυτιᾶν, οὕτω κοινότερον ἀπὸ τοῦ ναῦς τὸ ναυσιᾶν. ἔτι δὲ ξενίζον ὡς πλέον κατὰ τὴν τῶν παλαιῶν παράδοσιν, ἡ ναυσία. ὅπερ ἐστὶ στέρησις τοῦ μὲν ναυσιᾶν ἤγουν ναυτιᾶν. καὶ ὅτι ὥσπερ τὸ ἧδε, ποτὲ μὲν δεικτικόν ἐστιν ὡς εἴρηται, ποτὲ δὲ ἀναφορικὸν, οὕτω καὶ τὸ οὗτος, ἀναφορικὸν μὲν δηλοῖ παρ' Ἡσιόδῳ ἐν τῷ, οὗτος μὲν πανάριστος καὶ ἑξῆς. δεικτικὸν δὲ, παρ' Ὁμήρῳ ἐν τῷ, οὗτός τοι Διομήδης ἀπὸ στρατοῦ. τὸ μέντοι οὑτοσὶ, παραδίδοται ὑπὸ τῶν ὕστερον, δεικτικὸν μόνον εἶναι οὐ μὴν καὶ ἀναφορικόν. Τὸ δὲ ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος, ὅμοιόν ἐστι τῷ, ἐν ἐσχατιῇ τινι τοῦ νήσου.

Ὅτι Ὁμήρου εἰπόντος ἕστηκε νηῦς ἐν λιμένι Ῥείθρῳ ὑπὸ Νηΐῳ ὑλήεντι, φασὶν οἱ παλαιοὶ Ῥεῖθρον κατὰ κύριόν τι ὄνομα, καλεῖσθαι τὸν ἐν Ἰθάκῃ λιμένα, διὰ τὸ εἰς αὐτὸν ἐκ τοῦ Νηΐου καταρρεῖν τινα χείμαρρον. τὸ δὲ Νήϊον, ὄρος Ἰθάκης· νήϊον δὲ κτητικόν. ὅθεν καὶ τὴν Ἰθάκην ὑπονήϊον ἐρεῖ ἐν τοῖς ἑξῆς. τῷ δὲ Νηΐῳ τούτῳ, ὑποκεῖσθαι τὸν λιμένα λέγουσιν. ἔχει γὰρ ἡ ἱστορία, οὕτως· Νήϊον, ὄρος Ἰθάκης κάθυγρον. ὅπερ εἰς τὸν ὑποκείμενον ἀποῤῥεῖ λιμένα, ἐκ τοῦ συμβαίνοντος τῷ λιμένι, Ῥεῖθρον προσαγορεύεται. καὶ σημείωσαι ὅτι κατὰ ταύτην τὴν ἱστορίαν, καὶ τὸ ὑποκείμενον τοῦ λιμένος, Ῥεῖθρον λέγεται καὶ οὐ μόνος αὐτὸς λιμήν. ἔνιοι δὲ ἔτι φασί. Νήριτον, ὄρος Ἰθάκης ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς φανήσεται. ᾧτινι παράκειται Νήϊον ὄρος. οὐ τὰ τῶν νεῶν ὑψηλὸν πέσματα ὡς εἶναι κατὰ τοῦτον τὸν λόγον, μέρος τοῦ Νηρίτου τὸ Νήϊον. Ἱστέον δὲ ὅτι εἰς τὸ, λιμένι Ῥείθρῳ, ὅπερ οὐδετέρου γένους ἐστὶ τὸ ῥεῖθρον, συμβάλλεται οὐ μικρὸν καὶ Σοφοκλέους τὸ, ὀρεῖς παρὰ ῥείθροισι χειμάρροις, καὶ τὰ ἑξῆς. Τὸ δὲ ὑπὸ Νηΐῳ, οἱ μὲν, ὑφ' ἓν ἀναγινώσκουσι, λέγοντες ὑπονήϊον τὸν λιμένα. οἱ δὲ, ἐν δυσὶ μέρεσιν. ὑπὸ τῷ Νηΐῳ ὄρει τῷ ὑλήεντι, ἤγουν τῷ δασεῖ. ὅπερ καὶ κρεῖττον. εἰ μὲν γὰρ ἓν μέρος λόγου τὸ ὑπονήϊον ὡς ἐπίθετον τοῦ λιμένος, οὐκ ἂν καὶ τὸ ὑλήεντι, ἐπίθετον τοῦ λιμένος. ὅπερ ἐστὶ φορτικόν, οὐδεὶς γὰρ ὑλήεντα εἴποι λιμένα. ἐὰν δὲ δύο μέρη λόγου εἴη τὸ, ὑπὸ Νηΐῳ, πολλῷ ἀκριβεστέρα ἡ γραφή. ἵνα λέγῃ τὸν λιμένα κεῖσθαι ὑπὸ τῷ Νηΐῳ ὄρει ὑλήεντι. τινὲς μέντοι, ἐν λιμένι Ῥείθρῳ ὑπὸ Νηρίτῳ ἔγραψαν. διὰ τὸ καὶ τὸ Νήϊον, τοῦ Νηρίτου μέρος εἶναι ὡς γέγραπται. ὁ δὲ Γεωγράφος λέγει καὶ ὅτι Νήϊον, ἄδηλον εἴτε τὸ αὐτό ἐστι τῷ Νηρίτῳ. εἴτε καὶ ἕτερον ὄρος ἢ χωρίον.

Ὅτι φιλίαν ἀρχαίαν φράζει τὸ, ξεῖνοι δ' ἀλλήλων πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι ἐξ ἀρχῆς εἴπερ τὸν δεῖνα εἴρηαι τουτέστιν ἐρωτήσῃς ἐπελθών. Ἱστέον δὲ ὅτι ὁ πατρῷος, κτητικόν μέν ἐστι. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ πατρὸς γενικῆς, πατρεῖος ὁ τοῦ πατρός. ὡς παιδὸς παιδεῖος. καὶ ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ω, πατρῷος, μένοντος τοῦ ἰῶτα ἐν προσγραφῇ. οὕτω δὲ καὶ ὁ μητρῷος γίνεται. καὶ ὁ παππῷος. στερέντος δὲ τοῦ προσγεγραμμένου ἰῶτα καὶ εὐθὺς ἐκφωνηθέντος, γίνεται πατρώϊος μητρώϊος. παππώϊος. οὕτω καὶ ὁ Μινῷος, Μινώϊος ἐκφωνεῖται. καὶ τὸ λῷον, λώϊον καὶ τὸ ὑπερῷον ὑπερώϊον. ὅθεν τὸ ὑπερωϊόθεν παρὰ τῷ ποιητῇ.

Ὅτι ἐρημάζοντος δηλωτικὸν τὸ, ὃν οὐκέτι φασὶ πόλινδε ἔρχεσθαι ὅπερ ἐστὶν ἀστυπολεῖν, ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐπ' ἀγροῦ πήματα πάσχειν. οἱ δὲ τοιοῦτοι ὁποῖος καὶ ὁ γέρων Λαέρτης καὶ οἱ ἄλλως δὲ κατὰ τὸν ἀμφὶ τὸν Εὔμαιον ἐν ἐσχατιαῖς οἰκοῦντες, ἄγροικοι προπαροξυτόνως λέγονται, καὶ ἡ αὐτῶν οἴκησις, ἀγροικία κατὰ ἰδέαν δριμύτητος ἢ γοῦν γλυκύτητος ὡς δηλοῖ Ἀθήναιος ἐν τῷ, εἰς τὸ ὄρος ὁρμώμενοι, τὰς ἀγροικίας κατασκευάζουσι πολλοὶ συναθροισθέντες. ἄλλως δέ γε, ἄγροικος μὲν προπαροξυτόνως, ὁ ἀπαίδευτος. ἀγροικία δὲ κοινότερον σκωπτικῶς, ἡ τοῦ τοιούτου ἀγροίκου φαύλη ἕξις. ἴσως δὲ, ὁ ἐν προπαροξυτόνῳ ἄγροικος εἴτουν ἀγρότης. ὁ αὐτός ἐστι τῷ ἀγρεῖος. ὃ διὰ διφθόγγου γράφεται κατὰ τὸ ἀργεῖος.

Ὅτι ὁ γέρων Λαέρτης εἰς τὴν πόλιν οὐκέτι ἤρχετο. ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐπ' ἀγροῦ πήματα ἔπασχε γραῒ σὺν ἀμφιπόλῳ. ἥτις αὐτῷ βρῶσίν τε πόσιν τε παρατίθει ὅτε κέν μιν κάματος κατὰ γυῖα λάβῃσιν, ἑρπύζοντ' ἀνὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο. ἡ σύνθεσις, κατὰ τὸ στρατόπεδον. πλὴν, οὐχ ὥσπερ στρατὸς στρατόπεδον, οὕτω καὶ οἶνος οἰνόπεδον, ἀλλὰ ὥσπερ πρὶς ζημιόθεος, οὕτως ἂν εἴη καὶ οἶνε οἰνόπεδος. Σημείωσαι δὲ ὅπως οὐκ ἄλλως οὐδὲ τῷ γέροντι τροφὴ δίδοται

ἡ μὲ

εἰ μὴ κάματος αὐτὸν λάβῃ. Ὅρα δὲ καὶ δι' ἣν αἰτίαν. τὸν γὰρ βασιλέα Λαέρτην, τὸν ἐπὶ τῷ παιδὶ πένθος εἰς τοὺς ἀγροὺς μετῴκισε. καὶ ζῆν οἰκτρῶς καὶ δι' ὃ δυσλαλῶς εἰπεῖν. καὶ βίον τρίβειν μανίας καὶ κατοφῆ ὡς ὁ τὴν Ὀδύσσειαν παραφράσας ῥήτωρ γράφει. ἴσως δὲ, καὶ μὴ φέρων τὴν ὕβριν τῶν μνηστήρων ὁ σώφρων γέρων, ἐκτοπίζεται. καὶ αἰτία ἀστοῦ, ἀγρεῖος γίνεται. τουτέστιν ὑπὲρ ἄγροικος. χρῆσις δὲ ἀγρείου τοιοῦτον. παρὰ τῷ κωμικῷ ὡς οἱ ἄγροικοι, καὶ κραδοφάγοι λέγονται καὶ κραδοπῶλαι, ὡς ἀπὸ φύλλων καὶ δένδρων πορίζόμενοι. Σημείωσαι δὲ ὅτι ταῦτα μὲν, ποικιλτικὴ ὡσανεὶ κεφαλαίωσίς ἐστι τῶν ὕστερον τοῦ Λαέρτου ῥηθησομένων. μετ' ὀλίγα μέντοι, καθαρὰ περιέκθεσις φανεῖται ἐν τῷ, οὐ τί ἔτι φασὶ πόλινδ' ἔρχεσθαι, ἀλλ' ἀπάνευθεν (ἐπ' ἀγροῦ πήματα πάσχειν) σὺν γρηῒ ἀμφιπόλῳ. ἀπλότητος δὲ ἡρωικῆς καὶ ἀφιλείας, ἡ δι' ἀμφιπόλου γραὸς ὑπηρεσία. ἡ εὐθεῖα, οὐ μόνον γραῦς ὡς ναῦς, καὶ γρηῦς ὡς νηῦς ἐξ ὧν τὸ γρηΐ καὶ γρηΐ, ἀλλὰ καὶ γραῖς, ἔτι δὲ καὶ γραΐς. ὅθεν τὸ γραΐδιον ὑποκοριστικῶς. καὶ συνῃρημένως, γράδιον. ἐξ οὗ, μηδὲ γραδίου βαρβάρου δεῖν πλέον. Τὸ δὲ ὅτι ἂν αὐτὸν κάματος κατὰ γυῖα λάβῃ, ἀντὶ τοῦ ὅτε εἴρηται. καὶ χρὴ ἔχειν αὐτὸ εἰς σαφήνειαν τοῦ, ὅτε ἐκ χαλκὸς ἔλεψε φύλλα καὶ φλοιὸν καὶ τῶν ὁμοίων. ὡς λογιεῦσαι καὶ ἐκεῖ τὸ κατὰ παράθεσιν. εἰ δὲ ἦν, ὅτι ἂν αὐτὸν κάματος γυῖα λάβῃ. ἦν ἂν καὶ αὐτὸ ἐλλειπτικῶς ὅμοιον ἐκείνοις. ἑρπύζειν δὲ λέγεται νῦν ὡς ἐκ μεταφορᾶς, τὸ βραδέως βαδίζειν, ἢ διὰ γῆρας, ἢ καὶ διὰ λύπην πολλὴν τὴν ἐπὶ τῷ φίλῳ υἱῷ, καθὰ καὶ Ἀχιλλεὺς ἐν Ἰλιάδι ὁ ταχύτατος, καὶ ὠκύτατος, ἑρπύζει πρὸς τὴν τοῦ ἑταίρου πυρκαϊάν. γουνὸς δὲ, ὁ γόνιμος τόπος καὶ κάρπιμος, ἀπὸ τοῦ γονὸς ὀξυτόνου ὀνόματος, ἰωνικῇ ἐπενθέσει τοῦ υ. γόνος μὲν γὰρ βαρυτόνως, ὁ γεννώμενος. γονὸς δὲ πρὸς διάφορον σημασίαν ὀξυτόνως, ὁ γόνιμος. ἀλωὴ δὲ, διχῶς. ἡ, σιτοφόρος γῆ καὶ ἡ δενδροφόρος. καὶ ἡ ἀμπελόφυτος. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ἀλωῆς εἰπὼν, ἐπάγει καὶ οἰνοπέδοιο, ἵνα μὴ ἀσαφὴς ἡ λέξις ᾖ, κοινὸν ἔχουσα δῆθεν τὸ πολυσήμαντον. Ἰστέον δὲ ὅτι ἀλωή ποτε, καὶ ἡ ἅλως. ἐκ τοῦ ἀλοιᾶν τὸ τύπτειν καὶ συντρίβειν, ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ω. ἔνθα τρίβονται οἱ καρποί. Ὅτι ἐπιδήμιος ἁπλῶς μὲν, ὁ ἐξ ἀλλοδαπῆς εἰς τὴν πατρίδα ἐλθών. ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ Ὀδυσσέως, καὶ πλεῖόν τι ἡ λέξις ἐμφαίνει. ἐπεὶ γὰρ ἐν δήμῳ Ἰθάκης ἐστὶ τὸ τοῦ Ὀδυσσέως βασίλειον, λέγοιτο ἂν αὐτὸς ἐπιδήμιος εἶναι, καὶ ὡς εἰς τὸν τοιοῦτον δῆμον ἐλθών. ἐν δὲ τῇ Ἰλιάδι ἐπιδήμιος πόλεμος, ὁ ἐμφύλιος. Ὅτι βλάπτειν ἀνδρὸς κελεύθου, τὸ κατέχειν καὶ κωλύειν. ἔστι δὲ καὶ βλάβω συστημικὸς αὐτός. ἐξ οὗ τὸ, βλάβεται δέ οἱ γούνατ' ἰόντι. καὶ τὸ ἐβλάβη. καὶ ὄνομα ἡ βλάβη. καὶ τὸ ἀπ' αὐτοῦ βλάβος παρὰ τῷ κωμικῷ πρὸς ὁμοιότητα τοῦ, δίψα δίψος καὶ τῶν ὁμοίων. Ἰστέον δὲ ὅτι καθὰ τὸ βλάπτειν ἐν τῇ διφορίσει ἐναφαίνει τὸ β, οὕτω σὺν ἄλλοις καὶ τὸ στρέφω. καὶ δῆλον αὐτὸ, ἔκ τε τοῦ στρεβλὸς, καὶ τοῦ στραβός. οὗ παρώνυμον ὁ στράβων. ἔτι δὲ καὶ ἐκ τοῦ ἀστράβη. ὃ σημαίνει σέλλας καὶ σαγμάριον. ἐξ οὗ ἠπειλήσατο τῷ ὀνηλάτῃ. τὰ γύναια καταβαλεῖν σὺν τοῖς ὀναρίοις καὶ ταῖς ἀστράβαις. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι βλάπτειν κυρίως τὸ ἐμποδίζειν τὸν τρέχοντα, καὶ οἱονεὶ βάλλειν ὅ ἐστι ῥίπτειν καὶ οὕτως ἐκπίπτειν. ἐξ ὧν δοκεῖ τὸ βλάπτειν συγκεῖσθαι. καὶ ἔστιν ὅμοιον, βλάπτειν εἰπεῖν καὶ σφάλλειν. οὗ τὸ ἀνάπαλιν, ἀνασφάλλειν ἤγουν ἀνίστασθαι καὶ ὀρθοῦσθαι. καὶ Ὅμηρος δὲ οὐχ ἁπλῶς εἶπε βλάπτειν ἀλλὰ βλάπτουσι κελεύθου, ἤτοι ἐμποδὼν γίνονται εἰς ὁδόν. Ὅτι τὸ, ἀλλ' ἔτι που ζωὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ, προοίμιόν που ὁ ποιητὴς, προφθάνει κατὰ τὴν τοῦ ἔπους ἀρχὴν, οὕτω. ὡς δ' ἔτι που ζωὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ. τοῦτο δὲ τις προφθάσας ἐν τῷ τέλει ἀστείως, ἐπὶ προσώπων ἀξιολόγων ἐρεῖ. ὡς δ' ἔτι που ζωὸς κατερύκεται εὐρέϊ κόσμῳ. οἱονεὶ λέγων ὅτι ὁ δεῖνα μόνος ἐναπέμεινε τῷ κόσμῳ. καὶ προσφωνητικῶς δέ ποτε ἐρεῖ πρός τινα. σὺ δ' ἔτι που ζωὸς κατερύκεαι, καὶ ἑξῆς. Ὅτι τὸ ἀμφιρύτῃ ὥσπερ ἐν τοῖς πρὸ τούτου, οὕτω καὶ ἐνταῦθα διὰ τὸ μέτρον, οὐκ ἔχει ἀμετάβολον. Ὅτι ὁ ποιητὴς χρησμοῦ μιμεῖται λοξότητα ἐν οἷς ὁ μάντις τῇ μὲν, λέγει ὅτι ζῶν Ὀδυσσεὺς κατερύκεται ἐν νήσῳ ἀμφιρύτῃ, ὅπερ ἐστὶν ἀληθές. τῇ δὲ, ὅτι χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν ἄγριοι, ὅπερ οὐκ ἀληθές. ἡ γὰρ τοιαύτη νῆσος, ἔκτοπος καὶ ἀοίκητος ἀνδράσι πλάττεται. Καὶ σημείωσαι ὅτι συμπεπλέκονται ὧδε τὰ ἀληθῆ τοῖς μὴ τοιούτοις, ὡς ἂν ἡ τοῦ μέλλοντος γνῶσις ἀνθρωπίνως ταράττοιτο. καὶ ἵνα μὴ δὲ ἀπίθανος ὁ λόγος δοκοίη. πῶς γὰρ ὁ φαινόμενος οὗτος μάντις οἶδεν εἰ καὶ ἀοίκητος ἡ νῆσος ἐστὶν ἐν ᾗ κατέχεται Ὀδυσσεύς; ἄλλως τε, οὐδὲ ἀναγκαῖον ἦν οὐδὲ συνέφερε γνωσθῆναι τῷ Τηλεμάχῳ τὸ ἀληθές. εἰ γὰρ ἔμαθεν οὕτως ἐκτετοπίσθαι τὸν πατέρα ἐν ἐρημίᾳ καὶ ὑπὸ βίας δὲ κωλύεσθαι, ἀπέγνω ἂν τὴν ἐκείνου ἐπανέλευσιν. καὶ οὐκ ἂν ἀπεδήμησε δι' ἐκεῖνον. καὶ συνέβαινεν ἐκ τούτου, ἐλλελεῖφθαι τῇ ποιήσει μυρίας χάριτας. ἀγρίους δὲ ἄνδρας, ἡ μὲν κωμῳδία, ἐπὶ δόλιους φαυλότητος τίθησιν. ὁ δὲ ποιητὴς, τοὺς λῃστρικοὺς οὕτω καλεῖ ὡς ψευδομένους τὴν κατ' ἄνθρωπον ἡμερότητα διὰ χαλεπότητα. διὸ ἐκ παραλλήλου γράφων, φησί. χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν ἄγριοι. Ὅτι τὸ ἐνθυμεῖσθαι, ἐν θυμῷ βάλλειν φησί. καὶ ὅτι τὸ, ὡς ἐν θυμῷ ἀθάνατοι βάλλουσι καὶ ὡς τελέεσθαι ὀΐω, στοχαστικὴν τέχνην εἶναι δηλοῖ τὴν μαντευτικήν. ὡς δοκεῖ καὶ τοῖς μεθ' Ὅμηρον σοφοῖς. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ, ὡς τελέεσθαι ὀΐω. ἤγουν νομίζω. στοχάζομαι. καὶ ὅρα τὸ τελέεσθαι ἀφ' οὗπερ οὐ μόνον ἀτελὲς τὸ μήπω τελεσθὲν, καὶ ἀτέλεστον τὸ ἀδύνατον τελεσθῆναι, ἅπερ ὁ ἐναλλάσσων ἀκυρολογεῖ κατὰ τοὺς παλαιούς, ἀλλὰ καὶ ἀποτελεσματικὴ σοφία λέγεται παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον, καὶ σοφοὶ ἀποτελεσματικοί. Μέμικται δὲ καὶ ἐνταῦθα ὡς ἀνωτέρω, τὸ ψεῦδος τῇ ἀληθείᾳ. ὅτι μὲν

γὰρ

γεῖ. ὅτι ἐν ἐμῷ ἀθάνατοι βάλλουσι σωθῆναι τὸν ὀδυσσέα, ἀληθές. τὸ δὲ τελέεσθαι οἴω, ψευδές. οὐ γὰρ οἴεται τὸ μέλλον ἀνθρωπίνως ἡ τοῦ διὸς ἀθηνᾶ, ἀλλὰ οἶδε. βάλλουσι δὲ, ἀντὶ τοῦ νοοῦσιν ἐπιτυχῶς καὶ ὡς εἰπεῖν, ἐπηβόλως ἢ τεύχασιν. Ὅτι ἐν μὲν τῇ ἰλιάδι εἰπὼν ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν ἢ ἱερῆα ἢ ὀνειροπόλον, διὰ τοῦ μάντεως ὀνόματι τὸν οἰωνοπόλον ἔδοξε δηλοῦν κατ' ἐξοχὴν, ὡς ἐρρέθη ἐκεῖ. ἐνταῦθα δὲ λέγων ὅτι οὔτε τι μάντις ἐὼν οὔτε οἰωνῶν σάφα εἰδὼς, ἤγουν κατὰ τὴν παράφρασιν, οὐ βλέπων εἰς οἰωνοὺς ἀλλὰ ἄλλως δή φησιν ὡς ὁ θεὸς κινεῖ καὶ αὐτὰ τὰ πράγματα ὑποβάλλει προθεσπίζων, μάντιν μὲν εἰπεῖν δοκεῖ γενικώτερον, τὸν ἁπλῶς ὁπωσοῦν μαντευόμενον. τὸν δὲ οἰωνοπόλον, ἰδίᾳ ὡς εἶδος τοῦ μάντεως ἐκφωνῆσαι. οὕτω δὲ καὶ ἀλλαχοῦ ἐν τῇ ἰλιάδι μάντεως μνησθεὶς, ἐπιφέρει τὰ εἴδη, τὸν θυοσκόον καὶ τὸν ἱερέα. ἴσως δὲ ἐνταῦθα καὶ κατὰ πολυωνυμίαν ταυτὸν δηλοῖ ὅ, τι μάντις, καὶ ὁ σάφα εἰδὼς οἰωνῶν, εἰ γὰρ ὄρνις καὶ οἰωνὸς λέγεται πᾶν τὸ σημαντικὸν τοῦ μέλλοντος, οὐκ ἂν ἐκ παραλλήλου θέσεως, καὶ ὁ ἁπλῶς μάντις καὶ ὁ οἰωνοὺς εἰδὼς, ὁ αὐτός. καὶ ἄλλως δὲ μάντις μὲν, ὁ ἔνθεος καὶ θεοφορούμενος, παρὰ τὸ μαίνεσθαι, εἴπερ καὶ ἡ μαντεία θεία μανία παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐδοξάζετο. καὶ μανική τις ἡ μαντική.

Τὸ δὲ ἐὼν ἤγουν ὑπάρχων, κοινῶς μὲν, δοκεῖ ἀπὸ τοῦ ἦον δευτέρου ἀορίστου γενέσθαι, διὸ καὶ εὐλόγως ὀξυτονεῖσθαι. ἡρακλείδης δὲ, παραλόγως ὀξύνεσθαι αὐτό φησι, καὶ ἐμμέτρως γίνεσθαι. λογιζόμενος αὐτὸ, οὐ μετοχὴν δευτέρου ἀορίστου ἀπὸ θέματος βαρυτόνου τοῦ ἔω, ἀλλὰ καὶ ἐκ πλεονασμοῦ τοῦ ὢ ἤγουν ὑπάρχω. ἔτι δὲ λέγει σφοδρῶς. καὶ ὅτι ἔγωγε ἄνοιαν καταδικάζω τῶν οἰομένων ἐπέκτασιν τοῦ ὢν, εἶναι τὴν ἐὼν μετοχήν. οὐδὲ μία γάρ φησιν εἰς ων λήγουσα μετοχὴ, ἐπεκτείνεται διὰ τοῦ ε. εἶτα γράψας τὰ δοκοῦντα ἐμοὶ καὶ ὅτι πᾶσα μετοχὴ εἰς ων λήγουσα καθαρὸν ὀξύτονος τὸ ι ἔχει παραλῆγον. οἷον, τιὼν, κιὼν, ἰὼν, ἐπάγει. ὥς τι ἄμεινον ὑμῶν βοιωτοὶ τὴν ἰὼν, ἰὼν λέγουσι. μέμφεται δὲ καὶ τὸν σιδώνιον διονύσιον, εἰπόντα διαλέκτῳ ἀτθίδι πεποιῆσθαι ὅτι πλεονάζει τὸ ε κατ' ἀρχάς. ὧν ἐστι καὶ τὸ ἐφνοχόει. καὶ τὸ ἐών. ἀγνοεῖ δέ φησιν ἐκεῖνος τό. ἔεργον ἔεργον. καὶ τὸ, ἔλπων ἐέλπων. καὶ τὸ, ἀλλὰ σύ πέρ μοι ἔειπε ἀντὶ τοῦ εἰπέ. ὃ καὶ σημειοῦται ὡς καινόν. τὰ πλείω γὰρ τῶν ὁμηρικῶν ἀντιγράφων, ἀλλὰ σύ πέρ μοι εἰπὲ γράφουσιν. Οἰωνῶν δὲ εἰδὼς, ὁ τὰς ἐκ τῶν οἰωνῶν ἤτοι μαντικῶν σημείων μεθόδους ἔχων, καὶ τοῦ μέλλοντος ἐκεῖθεν καταστοχάζων τεχνικῶς. Ὅρα δὲ ὅτι ἐν μὲν ἰλιάδι, εὖ εἰδὼς τόξων ἔλεγε, καὶ τοιαῦτά τινα κατὰ σύνταξιν γενικήν. ἐνταῦθα δὲ, σάφα εἰδὼς οἰωνῶν. ἁπλῶς δὲ, τὸ εἰδὼς, εὕρηται γενικῇ συντάσσων ὁ ποιητὴς ἐν πολλοῖς. οὐχ ὡς μετοχὴν λαμβάνων αὐτὸ, ἀλλ' ἀντὶ ὀνόματος τοῦ, τεχνίτης καὶ εἰδήμων καὶ ἐπιστήμων. ἢ ἀντὶ τοῦ, τέχνην ἔχων καὶ εἴδησιν. ὁ δ' αὐτὸς καὶ τὸ γνῶ, γενικῇ συντάσσει ἐν τῷ, γνώτην ἀλλήλοιιν. ἤγουν γνώριμοι ἀλλήλοις ἐγένοντο. Σημείωσαι δὲ ὅτι τῶν ἀκμαζόντων ἀλλήλοις τριῶν τούτων, τοῦ οἰωνός, τοῦ ὄρνις, καὶ τοῦ στρουθός. οἰωνὸς μὲν καὶ ὄρνις, λαμβάνονταί ποτε καὶ εἰς μελλούσης σημασίαν. οἷον, οἰωνὸς ἢ ὄρνις ἐπιπτάσθαι ἐπὶ τυχὸν ἢ ἱέραξ. καὶ ἰδοὺ αὐτὸς, οἰωνὸς αἴσιος. ἢ ὄρνις ἐναίσιμος. τουτέστι δηλωτικὸς αἰσίας τινὸς δῆ τινος. στρουθὸς μέντοι, ἐπὶ τοιαύτης ἑρμηνείας οὐχ εὕρηταί που. αἴτιον δ' ἴσως, ὅτι οὐδὲ καθολικὸν ὄνομα ὁ στρουθὸς ἁπλῶς εἰπεῖν ὁ στρουθός ἐστιν. εἰ γὰρ καί τις κωμικὸς εἰπὼν ὡς ἐκελάκευσεν ἢ συμπιέσασα τὸ στόμα ὥσπερ πελίμενος, ἀλλὰ τοῖσι στρουθίοισι χασκοῦσα ὁμοίως, κοινοῦται καὶ ἄλλοις ὀρνίοις τοὔνομα τοῦ στρουθοῦ, ἀλλ' αὐτὸ οὐκ ἔστιν ἀναντίρρητον. ἀρέσκει δὲ μᾶλλον, στρουθοὺς λέγεσθαι ὡς ἐπὶ πολὺ τὰς ὁμοειδεῖς τῶν ὁμηρικῶν. περὶ ὧν ἐν τοῖς εἰς τὴν ἰλιάδα δεδήλωται. οὓς ἡ πολλὴ μὲν εἴδησις, ὀχευτικοὺς οἶδε. Τερψικλῆς δέ τις, καὶ τοὺς ἐμφαγόντας αὐτῶν, καταφόρους λέγει πρὸς τὰ ἐς ἀφροδίτην γίνεσθαι. οἴδασι δὲ οἱ σοφοὶ καὶ ἐπι ξείας στρουθοὺς, οὐ μικρὰς ἐκείνας ἀλλ' ἀληθῶς μεγάλας, ὡς δηλοῖ τὸ, μεγάλας στρουθούς. ὧν γνῶσις ἦν καὶ τοῖς κωμικοῖς. ἐλέγοντο δὲ αὗται, καὶ λιβυκαὶ στρουθοί. καὶ στρουθοὶ δὲ καταμόνας. δι'. ἀφείθη ἐλεφάντων ἅρματα κδ' συνωρίδες τράγων, ἑξήκοντα βουβαλίων, η. στρουθῶν, ὀκτώ. ποτήριον δέ τι περσικὸν στρούθιον καλούμενον ὥς φησιν ἀθήναιος, ἄδηλον ἐκ ποίων στρουθῶν παρωνόμασται. τὸ μέντοι στρουθίζειν ὅ φησιν ὁ κωμικὸς, ἐκ τοῦ ὁμηρικοῦ πεποίηται στρουθοῦ. Ὅτι ὅτι λέγει ὁ μυθικὸς μέντης ἤγουν ἡ ἀθηνᾶ, ὡς μαντεύεται τὸ ἀληθὲς οὔτε μάντις ἐὼν οὔτε οἰωνοὺς εἰδὼς, προσυπακουστέον ἔξωθεν τὸ, ἀλλὰ φύσει τὸ μέλλον εἰδὼς ὡς θεὸς δῆθεν καὶ αὐτομαθής. ἐσχημάτισται γὰρ καὶ ἐνταῦθα ὁ λόγος ἐλλειπτικῶς πρὸς ἐπίκρυψιν καὶ ἡ μὲν ἄρσις, ἐκφωνεῖται. ἤγουν τὸ οὔ. ἡ δὲ θέσις, ἐπικρύβει. ἤγουν τὸ ἀλλά. ὁμοίως δὲ τῷ σχήματι τούτῳ, καὶ τὸ, οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσιν οὐ πίνουσιν αἴθοπα οἶνον. καὶ ἐνταῦθα γὰρ, ἔξωθεν ἀνθυπονοοῦνται τὸ, ἀλλὰ ἀμβροσίαν ἔδουσιν. ἀλλὰ νέκταρ πίνουσιν. Ὅτι δὲ ἱκανόν ἐστι τὸ ἐὼν ἢ αἰολικὸν ἢ δωρικὸν, πάντες γὰρ αὐτῷ χρῶνται, ἡρακλείδης ἔγραψέ που. ἔνθα ἔφη καὶ ὅτι, ὡς ἐλθὼν ἐλθέτω καὶ τὰ ὅμοια, οὕτως ἐὼν ἐέτω. καὶ ἀναλόγως κρᾶσις, εἴτω διὰ διφθόγγου. ὡς φιλείτω. πλείτω. καὶ δωρικῶς ἤτω. δωριεῖς γὰρ, οὕτω μεταποιοῦσι τὰς τοιαύτας παραληγούσας, τὸ φιλέτω νοέτω, φιλήτω καὶ νοήτω λέγοντες. Ὅτι ὥσπερ ξεσμὸς ξέσμα παρ' ἀττικοῖς. καὶ ἀσπασμὸς ἄσπασμα. καὶ βρεχμὸς βρέχμα, οὕτω καὶ δεσμὸς δέσμα. φησὶ γὰρ ὅτι πολυμήχανος ὁ ὀδυσσεὺς, καὶ φράσεται ὅπως ἂν εἰς τὴν πατρίδα νοστήσῃ εἴπερ τι σιδήρεα δέσματα ἔχωσιν. ὅμοιον δὲ τοῖς ῥηθεῖσι καὶ τὸ ἐχμὸς ἔχμα. ἀναιδέος ἔχματα πέτρης. ἐνταῦθα δὲ καὶ σχῆμα ἀμφιβολίας ἐστὶν, ἢ γὰρ δηλοῖ ὅτι ἐὰν καὶ σιδήρεοι δεσμοὶ ἔχωσι τὸν ὀδυσ-

ὀδυσσεία ἤτοι ἐπέχουσιν, ἢ καὶ σιδηρέους δεσμοὺς ἔχει ὁ ὀδυσσεὺς ἤτοι φέρει περὶ αὐτόν. ὥσπερ καὶ δακτύλιον καὶ ἱμάτιον ἔχειν τις λέγεται. πῶς δὲ πολυμήχανος ὀδυσσεύς, ἐν τοῖς ἑξῆς που δηλωθήσεται. Ἱστέον δὲ ὅτι περὶ ἀνδρὸς φυγάδος μὲν τῆς πατρίδος, δραστηρίου δὲ καὶ σοφοῦ καὶ ἐφιεμένου κατελθεῖν, ῥηθήσεται τὸ ὁμηρικὸν χωρίον τό, οὔτοι ἔτι δηρόν γε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης ἔσσεται οὐδ' εἴπερ τε σιδήρεα δέσματ' ἔχησι. φράσσεται ὥς κε νέηται, ἐπεὶ πολυμήχανός ἐστι. Τὸ δὲ ὁμηρικὸν δέσμα, δεσμὸν ἐν ἄλλοις ἔστιν εὑρεῖν κατὰ γένους μεταπλασμόν. ὁποῖον καὶ τὸ ζυγόν. καὶ τὸ κέλευθον. καὶ τὸ λύχνον. καὶ ἕτερα μυρία ὅσα. δῆλον δέ, ὅτι ταυτόν ἐστι σιδήρεον δέσμα καὶ σιδηροπέδη ἢ σιδηρᾶν πεδονάκην εἰπεῖν. τινὲς δὲ καὶ τὸ ζητρεῖον πεδός φασι δεσμόν. Ὅτι δὲ τῷ δεσμὸς καὶ τὸ δέσμα, ἔστι καὶ θηλυκὸν ἡ δέσμη, δηλοῖ καὶ χρῆσις ἀλεξίδος ἐν ᾧ, καὶ θύμου δέσμαι τινές. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τό, φράσεται ὥς κε νέηται, ἐν τοῖς ἑξῆς ὡς προείρηται, προαναφώνησίς ἐστιν ἤτοι προέκθεσις ῥητορική. ταυτὸν δ' εἰπεῖν, ὑπόσχεσις παραμυθουμένη τὴν ἀκροατήν. προλαλεῖ γάρ, ὡς εἰ καὶ ἀμήχανόν ἐστι τὸν ὀδυσσέα ἐκ τῆς κατὰ τὴν καλυψὼ νήσου ἐκπλεύσαντα νοστῆσαι οἴκαδε, ἀλλ' ἐκεῖνος πολυμήχανος ὢν καὶ διὰ τοῦτο καὶ ταύτην γε εἰδώς, νήσεται ἤγουν νοστήσει εἰς τὴν πατρίδα. τὸ γὰρ τοιοῦτον νέεσθαι, δῆλον ὅτι τὸν νόστον παράγει. τὸ δὲ φράσεται, πρωτότυπον τὸ φῶ ἐξ οὗ πλεονασμῷ τοῦ ρ, φρῶ. ὅθεν τὸ φράζω. καὶ περὶ μὲν τοῦ φῶ καὶ τῆς κατ' αὐτὸ ὁμωνυμίας, ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα ῥηθήσεται. τὸ δὲ φράζειν καὶ φράζεσθαι, ὁμωνυμίαν καὶ αὐτὸ ἔχει. καὶ νῦν μέν, τὸ βουλεύσασθαι δηλοῖ. ἀφ' οὗ καὶ φραδὴς νοῦς. ὡς τό, φραδέος νόου τέτυκται. καὶ ἀριφραδὴς ὁ ἄγαν συνετός. οὗ διέσταλται κατὰ τόνον, ἀριφράδης τὸ κύριον, καὶ φράδμων ὁ βουλευτής. οἷς ἐναντίον, ὁ ἀφραδής. τιθέμενος καὶ ἐπὶ νεκύων κατὰ τὸν ἐξωτερικὸν μῦθον. ἔτι δὲ λέγεται φράζειν, καὶ τὸ λαλεῖν λακωνικῶς. ὅθεν καὶ φράσις καὶ περίφρασις καὶ παραφραστὴς καὶ ὅσα τοιαῦτα. δοκεῖ δὲ ἔκ τινος ἑτέρου σημαίνοντος φῶ καὶ φρῶ, γίνεσθαι τὸ φράσσω, ἀφ' οὗ ὁ κατάφρακτος στρατιώτης καὶ οἱ φραγμοὶ καὶ ὅσα τοιαῦτα. Ὅτι ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φαίνεται, τὸ ῥῆμα μὲν τοῦ λέγειν, οἶδεν ὁ ποιητής. ὡς καὶ ἐνταῦθα ἐν τῷ, ἀτρεκέως κατάλεξον. τὸ δὲ ἐξ αὐτοῦ ὄνομα τὸ λόγος, οὐκ οἶδεν, ἀλλὰ μῦθον ἀεὶ τὸν λόγον φησίν. ἔστι δὲ πάντως τὸ κατάλεξον ταυτὸν τῷ, ἀγόρευσον. διὸ καὶ ἐπάγεται τό, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω. Ὅτι ἐκ τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν ὀμμάτων χαρακτηρίζεται ἡ τοῦ τηλεμάχου πρὸς τὸν πατέρα ὁμοιότης, ἐν τῷ, αἰνῶς κεφαλήν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας κείνῳ. ὁ δὲ λόγος ἁρμόζει παντὶ ἔχοντι πρὸς τὸν τεκόντα ἐμφέρειαν. ἐρεῖ δέ τι τοιοῦτον καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ὁ μενέλαος. ὃς ἔκ τε χειρῶν καὶ ποδῶν καὶ ὀφθαλμῶν βολῆς καὶ χαίτης, τὴν πρὸς τὸν ὀδυσσέα τῷ τηλεμάχῳ συνάξει ὁμοιότητα. Ὅτι κυρίως μέν, τὸ μίσγεσθαι λέγεται ἐπὶ ὑγρῶν. χείμαρροι γοῦν ἐν ἰλιάδι μίσγεσθαι λέγονται, ὅθεν καὶ ἡ μισγάγκεια. καὶ κήρυκες οἶνον ἔμισγον ἐν κρατῆρσι καὶ ὕδωρ. ἐνταῦθα δέ, φίλοι ἀλλήλοις θαμὰ μίσγεσθαι λέγονται. συνανακίρναται γάρ πως ἡ φιλία τοῖς ἤθεσι. καὶ ἔστι σωμάτων μέν, τὸ παρατίθεσθαι. ψυχῶν δέ, τὸ μίσγεσθαι, συνανακιρναμένων φιλικῶς. δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἐπὶ συνουσίας τὸ μίσγεσθαι λέγεται. καὶ ὡς οἰκεία ἡ λέξις ἐπὶ μάχης καὶ ἔριδος. ὅθεν καὶ τὸ ἐπιμὶξ μάχεσθαι, οἴδασι δὲ καὶ φιλόσοφοι τὴν αὐτὴν λέξιν οἱ τῆς κατ' αὐτοὺς συλλογιστικοῖς σχήμασιν. Οἱ ἀναβῆναι εἰς τροίαν ὡς καὶ περιγράφει, τὸ ἀναπλεῦσαι. δῆλον δὲ ὅτι καὶ βῆναι τὸ τοιοῦτον λέγεται, οὐχ ἁπλῶς μόνον ἀλλὰ μετὰ νηός, ὡς δηλοῖ τό, ἔνθα περ ἄλλοι ἀργείων οἱ ἄριστοι ἔβαν κοίλαις ἐπὶ νηυσί. καὶ ὅρα τό, ἀργείων οἱ ἄριστοι οὓς ὡς ἀρίστους ἥρωας ἐν ἰλιάδι καλεῖ ὁ ποιητής. Ὅτι τὸ πεπνυμένος ὁ φρόνιμος, ἀπὸ τοῦ πνύω σχηματισθὲν γίνεται. αὐτὸ δέ, ἢ ἀπὸ τοῦ πινύω κατὰ συγκοπήν, ὃ δηλοῖ τὸ ἐγρηγορῶ, ἐγρηγορὸς γὰρ ὁ φρόνιμος, ἢ ἀπὸ τοῦ πινύσσω τὸ φρονῶ. ἐξ οὗ καὶ ἀπινύσσειν τὸ ἀφραίνειν. καὶ πινυτὸς ὁ φρόνιμος.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Τοιγὰρ ἐγώ τοι ξεῖνε μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
Μήτηρ μέν τ' ἐμέ φησι τοῦ ἔμμεναι, αὐτὰρ ἔγωγε
Οὐκ οἶδ'· οὐ γάρ πώ τις ἑὸν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.
Ὡς δὴ ἔγωγ' ὄφελον μάκαρός νύ τευ ἔμμεναι υἱὸς
Ἀνέρος, ὃν κτεάτεσσιν ἑοῖς ἔπι γῆρας ἔτετμε.
Νῦν δ' ὃς ἀποτμότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων.
Τοῦ μ' ἔκ φασι γενέσθαι, ἐπεὶ σύ με τοῦτ' ἐρεείνεις.

Ὅτι λόγου μειρακιώδους καὶ ἀφελοῦς τὰ τοῦ τηλεμάχου μιμητικῶς ὑπὸ ὁμήρου γραφέντα. ἐν οἷς ἐρωτηθεὶς εἰ τοῦ ὀδυσσέως ἐστὶν υἱός, λέγει ἁπλοϊκῶς ὅτι ἡ μήτηρ μέν φησιν ὀδυσσέως ἐμὲ εἶναι υἱόν, αὐτὰρ ἔγωγε οὐκ οἶδα, οὐ γάρ πω τις ἑὸν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω. ἤγουν ἡ μήτηρ μὲν εὖ γινώσκουσα, τοῦ ὀδυσσέως ἐμὲ υἱὸν εἶναι φησίν, ᾗ τινι πάντως καὶ πείθομαι. ἐγὼ μέντοι οὐκ οἶδα ἐξ ἐμαυτοῦ δηλονότι. ὅτι μὴ δὲ ἄλλος τις ἀφ' ἑαυτοῦ ἔγνω πόθεν γέγονεν, εἰ μὴ μάλιστα μέν, ἐκ μητρὸς ἤδη δὲ καὶ ἀπ' ἄλλων εὖ εἰδότων. διὸ καὶ φησί, τοῦ μ' ἔκ φασι γενέσθαι, ἐπεὶ σύ γε τοῦτο ἐρεείνεις. Καὶ ὅρα ὅτι οὐκ εἶπεν ἡ μήτηρ μέν με φησὶ τούτου εἶναι αὐτὰρ ἐγὼ οὐ πείθομαι, ἀλλὰ οὐκ οἶδα

οὐκ-

αὐτόθεν. πείθομαι δὲ δηλαδὴ τῇ μητρί. διὸ καὶ ἐπάγει. ὡς δὴ ἔγωγ' ὄφελον μάκαρος δέ τινος εἶναι υἱός. ὁ δ' ὀδυσσεὺς γὰρ ἀποτμότατος ἐγένετο ἀνθρώπων. πιστεύων ἄρα τῇ μητρί, ἀτυχεῖται ὀδυσσέα ἔχειν πατέρα. ἴσως δὲ, καὶ βαρυνομένης ψυχῆς ἡ φαινομένη αὕτη ἀφέλεια, καὶ οὐκ ἐξ ὀρθοῦ, ἀφιλοῦς. ἀναγκάζει γὰρ αὐτὸν ἡ λύπη, εἰς τὸ μὴ ἂν ἔχειν ῥαδίως πιστεῦσαι ὡς ὀδυσσέως ἐστὶν υἱός. τοῦ τηλικούτου, τοῦ οὕτω μεγάλου. Τὸ δὲ τοῦ μ' ἐκ φασὶ γενέσθαι, ὅμοιόν ἐστι τῷ ἐν ἰλιάδι. τόν με φασὶ γένεσθαι. ὅπερ ἐκεῖ ὁ ἀστεροπαῖος φησί. καὶ τῷ, τὸν δὲ, ἐμόν πατέρα φασὶ ἔμμεναι. ὁ περὶ τοῦ πατρὸς ἡ εἰδοθεία φησίν. ὅτι δὲ τῇ μητρὶ ἀνάκειται ἡ περὶ τῶν παίδων ἀκριβὴς εἴδησις, δηλοῖ καὶ εὐριπίδης. λέγων. μήτηρ φιλότεκνος μᾶλλον πατρός. ἡ μὲν γὰρ αὐτοῦ οἶδεν ὄντα, ὁ δ' οἴεται. καὶ μένανδρος. αὑτὸν γὰρ οὐδεὶς οἶδε τοῦ ποτ' ἐγένετο, ἀλλ' ὑπονοοῦμεν πάντες ἢ πιστεύομεν. ἡ γὰρ ἀκριβὴς εἴδησις ἐν τοῖς τοιούτοις, τῇ μητρὶ ἀνάκειται. διὸ καὶ ὁ τηλέμαχος πρῶτον εἰπὼν μήτηρ μέν με φησὶ τούτου εἶναι, ὕστερον ἐπάγει τὸ ἀπὸ τῆς κοινῆς φήμης τῆς μὴ πάνυ ἀκριβοῦς. λέγων. τοῦ μ' ἐκ φασὶ γενέσθαι. δοκεῖ δὲ καὶ τῷ ἀριστοτέλει τὰ εἰρημένα, ὀρθῶς ἔχειν. ὅς φησιν ὡς ἄριστα περὶ τῶν τέκνων κρίνουσιν αἱ γυναῖκες. διό φησι καὶ πυθία τις γυνὴ μαρτυρήσασα οἰκεῖόν τινα εἶναι παῖδα, ἔλυσε τὴν περὶ ἐκείνου ἀμφιβολίαν. καὶ ἱστοροῦσι δέ τινες, ὡς ἐν τῇ ῥητορικῇ αὐτοῦ λέγει. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ φασὶν, εἰώθασιν ὁ ποιητὴς ποτὲ μὲν, λέγειν ἐπὶ τῆς ἁπλῶς φήμης. ὡς ὅτι ὁ αἰνείας λέγει πρὸς ἀχιλλέα, ὅτι φασὶ σὲ μὲν, πηλέως ἔγγονον εἶναι. καὶ ἐνταῦθα δὲ ὁ μάντης περὶ τοῦ λαέρτου εἰπών. ὅν οὐκέτι φασὶ πόλινδε ἔρχεσθαι. ἔστι δὲ ὅτι, καὶ ἐπὶ ὁμολογουμένων λέγει ὁ ποιητὴς τὸ φασίν, ὡς ὅτι εἴπη ὅτι τὸν ἀετόν φασιν ὀξύτατα δέρκεσθαι. οὕτω δὲ καὶ τὸ φημί, ἐπὶ ἀκριβοῦς εἰδήσεως ἐν πολλοῖς τίθησιν. ὡς ὅτι ἀχιλλεὺς ἐρεῖ πρὸς τὸν αἰνείαν, ἤδη μέν σε φημὶ καὶ ἄλλοτε δουρὶ φοβῆσαι. καὶ ὅτι ὁ νέστωρ λέγει. φημὶ κατανεῦσαι δία κρονίωνα. ἐνταῦθα δὲ τὸ μὲν ἡ μήτηρ μέν φησιν, ἐπὶ ἀκριβεστάτης εἰδήσεως νοηθήσεται. εὖ γὰρ εἰδυῖα ἡ πηνελόπη, φησὶν ὅτι τηλέμαχος υἱὸς τοῦ ὀδυσσέως ἐστί. Τὸ δὲ ἐκ τούτου με φασὶ γενέσθαι, τὴν φήμην δηλοῖ τὴν ἐκ τῶν πολλῶν. γόνος δὲ νῦν, ἡ γονή. ἀφ' ἧς καὶ γίνεται ὥς που ἐν τοῖς τέλει τῆς ῥαψῳδίας ταύτης ῥηθήσεται. τὸ δὲ εἰπεῖν γόνον τὸν γεννήσαντα, ἴσως οὐκ ὀρθόν. ὤφειλε γὰρ ὀξυνθῆναι, ὡς δηλοῖ τὸ γονὸς, ὃ σημαίνει τὸν γόνιμον τόπον. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ γόνος ἤτοι γονή, οὐ μόνον ὁ λάγνος, ἀλλὰ καὶ ὁ κατὰ τοὺς παλαιοὺς λάγνης, ὡς οἱονεὶ λαγόνης, ἤγουν λίαν πολύγονος. καὶ μέντοι, περὶ τὸ λα ἐπιτατικὸν καὶ τὸ γονὴ, τὰ τοιαῦτα παρέχαιρον. ἵνα εἴη ἁπλοῦν τοῦ λάγνου, ὁ γόνης, ἄλλο τι ὢν αὐτὸς παρὰ τὸν παρθενοπίπην, καὶ τὸν ἀρρενώπην ὅς ἰδέαν τὸν ἀνδρόγυνον. καὶ παρὰ τὸν εἰδομαλίδην ἤγουν τὸν καλλωπίζοντα τὰ μῆλα τῆς ὄψεως ὥς φασιν οἱ παλαιοί. Οὐκ ἀφιλῶς ὁ τηλέμαχος ἤτοι ἀπλοϊκῶς, μάκαρα ἄνδρα ὁρίζεται, τὸν ἐπὶ τοῖς ἑαυτοῦ γηράσαντα κτήμασιν. εἰπών. ὡς δὴ ἔγωγ' ὄφελον μάκαρός νύ τευ ἔμμεναι υἱὸς ἀνέρος, ὃν κτεάτεσσιν ἑοῖς ἔπι γῆρας ἔτετμε. νῦν δ' ὃς, ἀποτμότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων. οὐ μὴν ἀκριβῶς ἐκεῖνος λέγει, πολλῶν γὰρ πάντως καὶ ἄλλων χρεία εἰς τελείαν εὐδαιμονίαν καὶ μακαριότητα, καὶ οὐ μόνον τοῦ οἴκοι τινὰ πλουτῆσαι ἀνενδεῶς ζήσαντα. Ὅρα δὲ ὅτι τῷ μάκαρι τὸν ἄποτμον ὅ ἐστι δύσποτμον ἀντέθετο. οἱ μέντοι μεθ' ὅμηρον, μακάριον τὸν εὐδαίμονα καλοῦντες, ἄθλιόν φασι τὸν δυσδαίμονα. Τὸ δὲ ὄφελον ταυτὸν ὂν τῷ ὤφελον, ἀναυξησίαν τε ἰωνικὴν ἔχει, καὶ ἀπέλευσιν τοῦ ι. Τὸ δὲ κτεάτεσσι, πλεονασμὸν ἔπαθε τῆς τε συλλαβῆς καθὰ καὶ τὸ στομάτεσσι παρὰ τῷ Ὀππιανῷ. Τὸ δὲ ἔτετμε, ἀχρεῖον μέν ἐστιν εἰς πεζὴν γραφήν, δηλοῖ δὲ τὸ κατέλαβε. κυρίως μέντοι τέτμειν, τὸ ἐν ἐπιτόμῳ καὶ συντόμως καταλαμβάνειν. καὶ γίνεται ἐκ τοῦ τέμω τμῶ καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τέτμω. ἀποτμότατος δὲ ὁ δύσποτμος ὅ ἐστι δυστυχής. πότμος γὰρ, οὐ μόνον ὁ θάνατος, ἀλλὰ καὶ ἡ τύχη, παρὰ τὸ πίπτειν ὅ ἐστι συμπίπτειν ἀφ' οὗ καὶ ἡ περιπέτεια. τὰ γὰρ ἀπὸ τύχης, συμπίπτειν λέγεται, ἤγουν συμβαίνειν. ὅθεν εὔποτμος μὲν, ὁ εὐτυχής. παράποτμος δὲ καὶ ἀποτμότατος, ὁ κακοτυχής.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Οὐ μέν τοι γενεήν γε θεοὶ νώνυμον ὀπίσσω
Θῆκαν, ἐπεί σέ γε τοῖον ἐγείνατο Πηνελόπεια.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον.
Τίς δαίς. τίς δὲ ὅμιλος ὅδ' ἔπλετο. τίπτε δέ σε χρεώ;
Εἰλαπίνη, ἠὲ γάμος. ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν.
Ὥς τέ μοι ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως δοκέουσι
Δαίνυσθαι κατὰ δῶμα. νεμεσσήσαιτό κεν ἀνὴρ
Αἴσχεα πόλλ' ὁρόων, ὅς τις πινυτός γε μετέλθοι.

Ὅτι πρέπει ἐνδόξῳ πατρὶ ἐπὶ παιδί τὸ, ἡ μέν σοι γενεὴν θεὸς νώνυμον ὀπίσω ἔθηκεν, ἐπεί σέ γε τοῖον ἡ μήτηρ ἐγείνατο. Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ ποιητὴς εἴωθεν ἐπὶ μέλλοντος μὲν, τιθέναι τὸ ὀπίσω. ἐπὶ δὲ παρῳχημένου χρόνου, τὸ ἔμπροσθεν. ὅσα μὲν γὰρ οὔπω ἐθεάθησαν ἢ ἐγνώσθησαν, ὀπίσω ἡμῶν εἶναι δοκοῦσιν ὡς μὴ ἐλθόντα ὅλως εἰς ὄψιν. τὰ δὲ παρῳχημένα, ὡς ἤδη τεθεαμένα, ἔμπροσθεν γενέσθαι λογίζονται. Ὅτι ὥσπερ ὑψιπύλη ὑψιπύλεια, περσεφόνη περσεφόνεια, οὕτω καὶ πηνελόπη

τῇ Πηνελόπεια. καὶ Βερονίκη δὲ, Φερονίκη παρ' Ἡροδότῳ. πλάττεται δὲ ὁμοίως καὶ ἄλλα πολλά. Ὅτι τοῖς ἀπάντως μὲν ὕβρεως ἐνεχομένοις καὶ πολυτελῶς, ἐπιλέγεται καὶ τὸ, τίς δαὶς τίς δὲ ὅμιλος ὅδε. εἰλαπίνη ἠὲ γάμος. ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν. ὥς τέ μοι ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως δοκέουσι δαίνυσθαι. νεμεσήσαιτό κεν ἀνὴρ σαόφρων αἴσχεα πόλλ' ὁρόων ὅς τις πινυτός γε μετέλθοι. ἤγουν δὲ φρονίμως συνέλθοι αὐτοῖς. ὁ γάρ τοι κατ' αὐτοὺς ἄφρων, οὐκ ἂν νεμεσήσειε τῷ. Ἰστέον δὲ ὅτι κατὰ τρεῖς μάλιστα τρόπους συνέλθοιεν ἂν πολλοὶ ἐπὶ εὐωχίᾳ. ἤγουν ἐν εἰλαπίνῃ, ἐν γάμῳ, καὶ ἐν ἐράνῳ. καὶ ὁ μὲν ἔρανος, κόσμιον, καὶ οὐδὲ πολυτελές, ἀλλὰ καὶ φειδωλῶς ἔσθιον ὡς τὰ πολλὰ οἱ ἐρανισταί, ὡς ἂν ἴδιον ἐσθίοντες ἕκαστος. ἔστι δὲ ἔρανος, ἡ ἀπὸ κοινῆς συμβολῆς ἤγουν καταβολῆς καὶ δαπάνης, πολλῶν τινῶν εὐωχία. ὡς καὶ Ἡσίοδος ἐκ κοινοῦ, πλείστη τε χάρις δαπάνη τ' ὀλιγίστη. εἰ μὴ ἄρα ποτὲ ἀφειδής τις συμπληροῖ τὸν ἔρανον, ἀσύμβολον δεῖπνον καθίζων οἷς ἐθέλει. τότε γάρ, πολυτελὴς ἔσται καὶ αὐτός. ὡς που καὶ ὁ ποιητὴς ἐμφαίνει ἐν τῷ, καθὰ σύες οἱ ἀφνειοῦ ἀνδρὸς ἢ γάμῳ ἢ ἐράνῳ ἢ εἰλαπίνῃ σφαζόμενοι. καὶ τοιοῦτος μὲν ὁ ἔρανος. ὁ δὲ γάμος, δῆλον ὅτι ὁμιλοῦσί ἐστι συνέλευσις ἐπὶ νυμφίων συναρμογῇ. ἡ δὲ εἰλαπίνη, εὐωχία ἐστὶ καὶ αὐτὴ πολυτελής. ἐν ᾗ κατὰ τὸ εἰλαδὸν ὡς οἱ παλαιοὶ γράφουσιν ἤγουν ὁμοῦ εἰλούμενοι πολλοί, ἔπινον, χαίροντος δηλαδὴ τοῦ δειπνοκλήτορος. ὁ μέντοι Ἀθήναιος, ἐκ τοῦ λάπτειν τὴν λέξιν ἐτυμολογεῖ διὰ τὰς λαπτικὰς τῆς τοιαύτης λαμπρᾶς παρασκευῆς καὶ δαπάνας. λαφύσσειν γάρ φησι καὶ λαπάζειν ὥσπερ καὶ ἀλαπάζειν κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α, τὸ ἐκκενοῦν καὶ ἀναλίσκειν ἐστίν. ὅθεν καὶ τὰ διαρπαζόμενα ἐν τῷ ἀλαπάζεσθαι ἤγουν πορθεῖσθαι πόλιν, λάφυρα λέγεται παρὰ τὴν λάφυξιν. λάπτειν δέ φασι, καὶ τὸ γίνεσθαι λαγαρόν τινα, ἐκ πιεζομένης καὶ κενουμένης τῆς τροφῆς. ὅπερ ἡ γαστὴρ πάσχει καὶ διὰ βοτάνης λαπάθου. γινομένης καὶ αὐτῆς ἀπὸ τοῦ λάπτειν. ὅθεν καὶ ἡ λαπάρα. ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ λαγαροῦ ἡ λαγών. οἱ δὲ ταῦτα λέγοντες, παρατηροῦσιν ἐνταῦθα καὶ ὅτι τὸ δαπανᾶν τὸ ἀπὸ τοῦ δάπτειν γινόμενον, τοῦ δαψιλοῦς ἔχεται καθὰ καὶ τὸ λάπτειν, διὸ ἐπὶ τῶν ἀπλήστως καὶ θηριωδῶς ἐσθιόντων, καὶ τὸ δάψαι τίθεται, ὃ ἐξ αὐτοῦ παράγωγον, τὸ δαρδάψαι. τὰ τοίνυν κατὰ τοὺς μνηστῆρας ἐράνῳ μὲν οὐκ ἐοίκασιν. οὐδὲ γὰρ ἔχουσιν οὔτε εὐτελὲς οὔτε κόσμιον καὶ σεμνόν, ἃ δὴ δοκεῖ ἔχειν ὁ ἔρανος. γάμος δὲ οὐκ ἔοικεν εἶναι. ποῦ γὰρ οἱ νυμφίοι καὶ ὅσα γάμου ἴδια; λείπεται ἄρα εἰλαπίνην εἶναι. καὶ μὴν, οὐδὲ τοῦτο. ὁ γὰρ τῆς εἰλαπίνης ἐπιστάτης Τηλέμαχος, οὐ χαίρει τοῖς γινομένοις, ἀλλ' αἰτιᾶται τοὺς συμπότας, διότι ἀλλότριον βίοτον νήποινον ἔδουσιν ἐπεὶ οὖν οὔτε γάμος πελεῖται οὗ οἱ μνηστῆρες ἐφίενται, οὔτε εἰλαπίνη. ἔρανον δὲ οὐκ ἄν τις οὐδὲ νομίσοι τὸ γινόμενον ὕβρεις ἄρα ἐστὶ τὸ συμπόσιον τοῦτο. καὶ ὑβρισταὶ οἱ τοῦτο πληροῦντες. διὸ καὶ ἐπάγει συλλογιστικῶς ἡ ὁμηρικὴ Ἀθηνᾶ. ὥς τέ μοι ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως δοκοῦσι δαίνυσθαι. Σημείωσαι οὖν ὅτι καὶ τὸ εἰλαπίνη ἠὲ γάμος βαρέως ἠρώτησεν ὁ ξένος καὶ οὐχ ὡς ἀληθῶς ἀπορῶν, ἔγνω γὰρ ὡς οὔτε εἰλαπίνη οὔτε γάμος, ὥσπερ οὐδὲ ἔρανος. δαὶς ἄρα ὑβριστική. γένος γὰρ τῶν τοιούτων ἡ δαὶς καὶ τὸ δαίνυσθαι καθὰ μετ' ὀλίγα εὐθὺς ῥηθήσεται. Τὸ δὲ ὑβριστὰς εἶναι τοὺς μνηστῆρας, δηλοῖ καὶ ὁ εἰπὼν ὅτι τὸ μὲν τῶν μνηστήρων συμπόσιον, ἦν οἷον ἂν γένοιτο νεανίσκων μέθαις καὶ ἔρωσιν ἀνειμένων. τὸ δὲ τῶν Φαιάκων, εὐσταθέστερον μὲν τούτων, φιλήδονον δέ. Σημείωσαι δὲ ἐνταῦθα καὶ ὅτι ὥσπερ τῆς δαιτὸς παρώνυμον δαιτυμόνειον καὶ δαίτης, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ κερᾶν καὶ τοῦ εἰλαπάζειν, ἦν τις κεράων καὶ εἰλαπιναστὴς κατὰ τὴν τοῦ Ἀθηναίου ἱστορίαν. εἰπόντος ὅτι ἐν τῇ Λακωνικῇ που λέγεται ἱδρῦσθαι ἥρωας, δαίτωνα καὶ κεράωνα ὑπὸ τῶν ἐν τοῖς φιδιτίοις πεσσόντων μάζας διακόνων καὶ κεραννύντων οἶνον. καὶ παρὰ Κυπρίοις δέ φασι, δαίτην ἥρωα τιμᾶσθαι. καὶ ἐν Κύπρῳ, Δία εἰλαπιναστὴν καὶ σπλαγχνοτόμον. ὅτι δὲ τὰ φιδίτια συσσίτιον ἦν Λακωνικὸν παρωνυμούμενον μὲν οὐ πολυτελὲς δὲ, παραδίδοται τοῖς παλαιοῖς. εἰλαπιναστοῦ δὲ ἀνδρὸς, χρῆσις καὶ ἐν Ἰλιάδι. Ἰστέον δὲ ὅτι γάμος μὲν, ὁμολογουμένως οὐκ ἔστι τὰ προόντα, οὐ μὴν οὐδὲ ἔρανος. εἰλαπίνη δέ τις ὅμως ἐστὶ βιαία ἐπὶ γάμου ἐλπίδι. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς ἑξῆς, εἰλαπίνην εἶναι τὸ πρᾶγμα ἐρεῖ, ἐν τῷ, ᾗ οὕνεκ' Ἀντίνοος ἐπέχει πόσιν εἰλαπινάζων. καὶ ἀλλαχοῦ δὲ, εἰλαπινάζειν τοὺς μνηστῆρας ἐρεῖ, ὡς καὶ ὁ Τηλέμαχος ἐν τοῖς ἑξῆς. Σημείωσαι δὲ ὅτι δαὶς μὲν, ἡ ἁπλῶς εὐωχία ὡς ὄνομα κοινὸν καὶ γενικόν. ἡ δὲ εἰλαπίνη καὶ ὁ γάμος καὶ ὁ ἔρανος, εἴδη εἰσὶ τῆς δαιτός. διὸ καὶ ἡ ἐρώτησις οὕτω προάγεται. τίς ἡ ποτὲ οὖσα δαίς; ἆρά γε εἰλαπίνη; ἢ γάμος; ἢ ἔρανος; ὡς καὶ ἐάν τις εἴπῃ, τί ζῶον τοῦτο; βοῦς; ἢ ἵππος; ἢ κύων; οὕτω δὲ γενικόν τι ἐπὶ τῶν τοιούτων ὄνομα, καὶ ὁ προρρηθεὶς ὅμιλος. ἀπὸ τῆς ἴλης ὢν καὶ αὐτὸς ἀφ' ἧς καὶ ἡ εἰλαπίνη κατά τινας. ὅτι δὲ ἡ γραφὴ τῆς ἴλης διαφορεῖται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, δηλοῦσι καὶ οἱ ἐν ῥητορικοῖς λεξικοῖς παραδόντες, ὡς καὶ τὸ ἴσιον ἀντὶ τοῦ γνήσιον, διὰ διφθόγγου ἔχει ποτὲ τὴν γραφὴν ἀπὸ τοῦ εἴδω. καὶ τὸ ἴλη ἐπὶ τάγματος καὶ πλήθους, παρὰ τὸ εἰλῶ, καὶ τὸ ἰλυσπᾶσθαι, ὅ ἐστιν ὁμοίως ὄφει σκώληκι εἰλεῖσθαι καὶ σπᾶσθαι ἤγουν κινεῖσθαι. ὅθεν καὶ εἰλύσπωμα ἡ τοιαύτη κίνησις. καὶ ἡ κλεψία δὲ καὶ τὸ κλείσιον καὶ τὸ πίδλον, διαφορεῖται τοῖς παλαιοῖς. καὶ ἄλλα, ἐν οἷς καὶ ὁ χιλός. εἴλιος δὲ Διονύσιος, καὶ τὸ ἰθύφαλλος τὴν ἀρχὴν, διὰ διφθόγγου γράφει. ὃ δηλοῖ φασιν, αἰδοῖον ἐντεταμένον, καὶ ᾆσμα Διονυσιακὸν Ἀθήνησι, καὶ ἑταιρικὸν διὰ τὸ τισὶ φίλον τοῖς ἑταίροις. οὗ καὶ ἀνασεισίφαλλοι φερωνύμως λέγονται παρὰ τῇ κωμῳδίᾳ, ὡς ἀνασείοντές φασι τὸν φαλλὸν ὅ ἐστιν

αἰδοῖον

αἰδοῖον αἰδρός. Παυσανίας δὲ διὰ διφθόγγου γράφων τὸ αὐτός, φησὶν ὅτι εἰθύφαλλος, αἰδοῖον. τὸ ὁ πρόχειρος εἰς συνουσίαν. καὶ ᾠδὴ ὑπόκειται. Σημείωσαι δὲ ὅτι γενικώτερον τοῦ δαιτὸς ὁ ὅμιλος, εἰ καὶ κατὰ τρόπον ὑστερολογίας ἡ ποιητικὴ φράσις προτίθησι τὴν δαῖτα ἐν τῷ, τίς δαὶς τίς δὲ ὅμιλος. χρὴ γοῦν πρῶτον ὁμιλαδὸν γενέσθαι τινάς, εἶτα ἢ μάχην τυχὸν ἢ ἑορτὴν θέσθαι, ἢ πανήγυριν, ἢ καὶ δαῖτα. καὶ ταύτην, ἢ ἐν γάμῳ ἢ ἐν εἰλαπίνῃ ὡς ἐρρέθη ἢ ἐν ἐράνῳ. Τὸ δὲ ὑβρίζοντες, πάνυ κυριολεκτικῶς εἶπεν, ὕβρις γὰρ οὐ μόνον ἡ ἐν λόγοις ἀλλὰ καὶ ἡ κατὰ πᾶν ἔργον αἰσχρόν. ὑβρισταὶ γοῦν καὶ οἱ κακολογοῦντες ὑβρισταὶ δὲ ὡς μάλιστα, καὶ οἱ αἰσχρουργοῦντες, ὁποῖοι καὶ οἱ μνηστῆρες. οἷς δίχα τῶν ἄλλων, ἤρκει πρὸς ὕβριν, καὶ τὸ ἄμετρον τῆς τρυφῆς. ὃ γάρ τοι μᾶλλον καὶ τὸ ἐπώνυμον αὐτοῦ μέτριον τὸ καὶ ἄρκιον ὅπερ στοχάζεται σώφρων ἄνθρωπος, καὶ ἐν αὐταῖς τραπέζαις ἀγαθόν ἐστιν. ὡς δηλοῖ ὁ γράψας τό, τοῖς ὑπερβάλλουσι δαπάναις προσέστιν ἡδονὴ δ' οὐδ' ἥτισοῦν. καὶ πάλιν. ὡς ἡδὺ πᾶν τὸ μέτριον. οὔθ' ὑπερ γέμων ἀπέρχομαι νῦν, οὔτε κενός, ἀλλ' ἡδέως ἔχων ἐμαυτοῦ. καὶ πάλιν. δεῖ φεύγειν ἁπάντων τὰς ὑπερβολάς. λέγεται δὲ καὶ Γοργίας ὁ Λεοντῖνος ἐν βαθεῖ γήρᾳ ζήσας μετ' αἰσθήσεως ἔγγυς ἐν τῷ καὶ τὴν αἴσθησιν ὑγιῶς ἔχειν. καὶ ἐρωτηθεὶς τίνι διαίτῃ χρώμενος οὕτω βιώσοι, φάναι ὡς οὐδέν πώποτε ἡδονῆς ἕνεκα πράξας. Πτωχὸς μέντοι ἐπιθυμίαις οὕτως ἐμπεπλησμένος ὡς ἀπὸ τῆς ἕω μὲν κοιμᾶσθαι μέχρι δύσεως, πρὸς ἑσπέραν δὲ τῇ ἐπιθυμίᾳ ἐπεγείρεσθαι, λόγον εὗρον, ἐοῖ συγκοιμᾶσθαι. ἔχει δὲ ὁ Ἀθήναιος καὶ ἄλλα χρήσιμα εἰς συμμετρίαν βρώσεως. δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἐν δημηγορίαις καὶ λοιποῖς λόγων εἴδεσι χρησιμώτατον, τὸ μέτριον. διὸ καλῶς ὁ τοιοῦτον μὴ εἰδὼς Θερσίτης, ἀμετροεπὴς ἐσκώπται. Τὸ δὲ αἴσχεα πόλλ' ὁρόων, ἀντὶ τοῦ πολλὰ βλέπων μὴ καλά. ἐναντίον γὰρ τὸ αἶσχος καὶ τὸ αἰσχρόν, πρὸς τὸ καλόν.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Ξεῖν', ἐπεὶ ἂρ δὴ ταῦτά μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς,
Μέλλεν μέν ποτε οἶκος ὅδ' ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων
Ἔμμεναι, ὄφρ' ἔτι κεῖνος ἀνὴρ ἐπιδήμιος ἦεν.
Νῦν δ' ἑτέρως ἐβάλοντο θεοὶ κακὰ μητιόωντες.
Οἳ κεῖνον μὲν ἄϊστον ἐποίησαν περὶ πάντων
Ἀνθρώπων. ἐπεὶ οὔ κε θανόντι περ ὧδ' ἀκαχοίμην,
Εἰ μετὰ οἷς ἑτάροισι δάμη Τρώων ἐνὶ δήμῳ.
Ἠὲ φίλων ἐν χερσίν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσε.
Τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί,
Ἠδέ κε καὶ ᾧ παιδὶ μέγα κλέος ἤρατ' ὀπίσσω.
Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο.
Οἴχετ' ἄϊστος, ἄπυστος. ἐμοὶ δ' ὀδύνας τε, γόους τε
Κάλλιπεν. οὐδ' ἔτι κεῖνον ὀδυρόμενος στεναχίζω
Οἶον, ἐπεί νύ μοι ἄλλα θεοὶ κακὰ κήδε' ἔτευξαν.
Ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ ὑλήεντι Ζακύνθῳ,
Ἠδ' ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κάτα κοιρανέουσι,
Τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
Ἡ δ' οὔτ' ἀρνεῖται στυγερὸν γάμον, οὔτε τελευτὴν
Ποιῆσαι δύναται. τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες
Οἶκον ἐμόν. τάχα δή με διαρραίσουσι καὶ αὐτόν.

Ὅτι ἐν τῷ, ξεῖν' ἐπεί με ταῦτα μεταλλᾷς, ὅ ἐστι πολυπραγμονεῖς, ἐκ τῶν μετάλλων φασὶν οἱ παλαιοὶ τὴν λέξιν ληφθῆναι, ἐπεὶ μηδὲν περιεργότερον μεταλλουργίας. μέταλλα δέ, ἀπὸ τοῦ μετὰ τὰ ἄλλα τὰ κατὰ τὸν βίον. τῶν γὰρ ἀναγκαιοτάτων εὑρεθέντων, εἶτα ἐπολυπραγμονήθη τὰ μεταλλικά. ξένος δέ φασιν, οὐ μόνον ὁ καταγόμενος, ἀλλὰ καὶ ὁ ὑποδεχόμενος αὐτόν.

Ὅτι ἐπὶ οἴκου μεταπεσόντος τῆς παλαιᾶς εὐτυχίας, οἰκεῖον εἰπεῖν τό, μέλλε μέν ποτε οἶκος ὅδε ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων εἶναι ἕως ἔτι ἐκεῖνος ἀνὴρ ἐπιδήμιος ἦν. ἤγουν ἁπλῶς ἕως τόδε τι ἐγίνετο. νῦν δ' ἑτέρως ἐβούλετο θεός, ἢ ἐβάλλετο ἀντὶ τοῦ ἔρριψαν, ὡς ἐκ μεταφορᾶς τῶν κύβων. ἀστείως Ὅμηρος ἐνταῦθα εἰπόντος τό, ἑτέρως ἐβάλοντο θεοί, ὅπερ οὐκ εὖ κεῖται, ῥῖψις ἐξ ἀβουλήσεως τῆς διὸς φρυκτωρίας. οὐδὲ κεῖται τό, αἰεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ διὸς κύβοι, ἀλλὰ δηλονότι, κατὰ τύχην ὡς εἰπεῖν παλίμβολον. καὶ δῆλον ὡς καλλίων ἡ τοιαύτη γραφὴ τοῦ, ἐβούλοντο. ἐκεῖνο γάρ, οὐδὲ εὐμετρίαν ἔχει. Τὸ δὲ ἔμελλεν, ἀντὶ τοῦ ἔοικεν ἐνταῦθα κεῖται. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ τοιοῦτον μέλλειν στοχαστικὸν καὶ αὐτὸ τὸ ῥῆμα ὄν, οὐ μόνον ἐπὶ γενησομένου λέγεται πράγματος, δι' μέλλει ἔσεσθαι τὸ δεῖνα. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ παρῳχημένου μὲν ἀδήλου δέ, ὡς καὶ ἐνταῦθα. στοχαζόμενος γὰρ ὁ Τηλέμαχος, λέγει ὅτι ἔμελλέ ποτε ὁ οἶκος οὗτος, ἀφνειὸς εἶναι, Ἀγαμέμνων δέ φησιν ἐν Ἰλιάδι ἐπὶ ἀορίστου, οὕτω που Διὶ μέλλει φίλον εἶναι. ἀντὶ τοῦ, ὡς ἔοικεν οὕτω θέλει ὁ Ζεύς. ὥστε, τοῖς τρισὶ χρόνοις συντάσσεται. Τὸ δὲ ἀμύμων, οὐ δέχεται δεῖν

εἶν, ὡς πλούτῳ μετεῖναι ἀρετῆς, ἵνα οὕτω ἀμύμων ᾖ ὁ πλουτῶν καὶ ἄλλως δὲ, ὁ τηλέμαχος προσίεται αὐτὸ, πρὸς δεῖξιν τοῦ μὴ καὶ τὸν ὀδυσσέα ὑβριστὴν εἶναι κατὰ τοὺς νῦν τοιούτους μνηστῆρας. Ὅτι οὐ λυπεῖ τὸν τηλέμαχον ὁ τοῦ πατρὸς ἁπλῶς οὕτω θάνατος, ὅσον ὅτι αὐτὸν ἀκλειῶς ἅρπυιαι ἀνηρέψαντο, καθά τι πορεία τῶν ἐλαφρῶν σωμάτων καὶ κατὰ γῆς ἐρριμμένων. καὶ ὅτι οἴχεται ἄϊστος, ἄπυστος. ἐμοὶ δ' ὀδύνας τε γόους τε κάλλιπεν. ὡς εἴγε φησὶν ἐν τροίᾳ σὺν τοῖς ἑταίροις ἐφθάρη, ἢ φίλων ἐν χερσὶν ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσε, τύμβον τε ἂν αὐτῷ ἐποίησαν παναχαιοὶ, καὶ τῷ παιδὶ μέγα κλέος ἤρατ' ὀπίσσω. ἔστι δὲ τολυπεῦσαι κατὰ τοὺς παλαιοὺς, τὸ συγκεφαλαιώσασθαι καὶ κατεργάσασθαι. ὅθεν καὶ τὴν πηνελόπην δόλους τολυπεύειν ἐρεῖ. γίνεται δὲ ἡ λέξις, ἀπὸ τοῦ τολύπης, ἥτις ἐστὶ κατειργασμένον καὶ ξανθὲν ἔριον καὶ ἀσκηθὲν εἰς τὸ κλωσθῆναι. τὸ δὲ εἰπεῖν τολυπεύειν τὸ κακοπαθεῖν ὡς ἀπὸ βοτάνης θανασίμου τῆς τολύπης, πιθανὸν μὲν, οὐκ ἀρέσκει δὲ τοῖς παλαιοῖς. Ἰστέον δὲ ὡς ἡ τολύπη, καὶ ἄγμα λέγεται, τὸ καὶ κάταγμα παρὰ σοφοκλεῖ. εὕρηται γοῦν ἐν λεξικῷ ῥητορικῷ, ὅτι ἄγμα, οὐ μόνον σύντριμμα, ἀλλὰ καὶ κατειργασμένον ἔριον. ὅτι δὲ καὶ βόρμαξ ἡ αὐτὴ ἐλέγετο, δηλοῖ ὁ εἰπών. βόρμακες, φυράματα μαζῶν, καὶ αἱ τολύπαι τῶν ἐρίων. ὅτι δὲ τολύπη καὶ μάζης ἦν εἶδος, δηλοῖ ὁ γράψας τὸ, καρδεμύλη καὶ τολύπη καὶ ἀχίλλειον. ἔνθα σημειωτέον, ὡς ὁμώνυμος λέξις καὶ ἡ καρδαμύλη. πόλις τε γὰρ ἐν ἰλιάδι, καὶ νῦν εἶδος μάζα. καὶ ὅτι ἐξ ἀχιλλείων ἴσως κριθῶν τῶν ἀλλαχοῦ δεδηλωμένων, ἐποιεῖτο ἡ μάζα τὸ ἀχίλλειον. Τὸ δὲ σὺν ἑταίροις καὶ φίλων ἐν χερσὶ, διαφορὰν ὑποβάλλει. ὡς ἑταίρων μὲν, τῶν συνήθων ὄντων. φίλων δὲ, τῶν πρὸς γένους. καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ φαίνεται. Ὅρα δὲ καὶ τὸ τύμβον ἐποίησαν, κοινότερον ῥηθὲν, ὡς καὶ ἀνωτέρω. κεῖνον μὲν, ἄϊστον ἐποίησαν. Τὸ δὲ παναχαιοὶ, ἐμφαίνει μὲν πολλὴν τὴν ἁπάντων πρὸς ὀδυσσέα εὔνοιαν, ἀρχὴ δὲ γέγονε τοῦ λέγειν τὸ πανελλήνιον. ὅμοιον δὲ καὶ τὸ, πανίωνες καὶ πανιώνιον, ἤτοι πᾶν τὸ πλῆθος τῶν ἰώνων ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται. Τὸ δὲ τῷ παιδὶ μέγα κλέος ἤρατο, ἀντὶ τοῦ ὕψωσεν ἂν τὴν εὔκλειαν τῷ υἱῷ. γέγονε δὲ κυρίου ὕστερον ὀνόματος τοῦ μεγακλέους ἀρχὴ, τὸ ἐνταῦθα μέγα κλέος. ἅρπυιαι δὲ ἀλληγορικῶς μὲν, ἄνεμοι καταιγιδώδεις καὶ ἁρπακτικοὶ καθὰ καὶ ἐν ἰλιάδι δεδήλωται, καί τι ἐπιφέροντες καὶ σωμάτων βαρέων καὶ αὐτῶν ἀνθρώπων ὡς τεθεώρηται, καὶ μετεωρίζοντες αὐτά. μυθικῶς δὲ ἅρπυιαι, δαιμόνιά τινα πτερωτά. οἷα καὶ ἀνθρώπους ἁρπάζειν βιαίως. ὅθεν εἴ τις ἀφανὴς ἐγένετο, ἅρπυιαι τὸν τοιοῦτον ἀνηρείψασθαι ἐλέγοντο. τὸ δὲ ἀνηρείψασθαι, ἀπὸ τοῦ ἐρέπτω γίνεται πλεονασμῷ τοῦ ἰῶτα. ἐρέπτω δὲ κυρίως μὲν, ἐπὶ τροφῆς ἀλόγων. τὸ ἀπὸ τῆς ἔρας ἤτοι τῆς γῆς λαμβάνειν. ἔχει δέ τινα καὶ ἄλλην ἑρμηνείαν ὡς δηλοῖ τὸ, κόνιν δ' ὑπέρεπτε ποδοῖιν. Τὸ δὲ ἄϊστος ἄπυστος, τὸν πλέως ἀφανῆ σημαίνει. περὶ οὗ μηδὲν ἴσασί τις, οὔτε αὐτὸς ἰδὼν, οὔτε γνοὺς ἀπὸ πύστεως ἤτοι μαθήσεως. ἔστι δὲ τοῦτο, καὶ ἑρμηνευτικὸν τοῦ, ἀκλεῶς ἅρπυιαι ἀνηρέψαντο. ἀκλεὴς γὰρ πάντως ὁ ἀνηρεφθείς, οὐ μηδαμοῦ κλέος, ὅ ἐστι φήμη. τοιοῦτος δὲ, ἄϊστος ἄπυστος. Τὸ δὲ ἐμοὶ ὀδύνας τε γόους τε κάλλιπεν, ἀστείως εἴρηται. οἱονεὶ γὰρ λέγει ὁ παῖς, ὅτι ὁ πατὴρ εἰς κληρονομίαν, λύπας μοι κατέλιπεν. Ὅτι διηγούμενος τὰ κατὰ τοὺς μνηστῆρας ὁ τηλέμαχος. οὕτω φησίν. ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι, δουλιχίῳ τε σάμῃ τε καὶ ὑλήεντι ζακύνθῳ. ἠδ' ὅσσοι κραναὴν ἰθάκην κατακοιρανέουσι. τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον. δέον δὲ μᾶλλον ἑδνοφορεῖν ὡς μνηστῆρας. ἡ δὲ, οὔτε ἀρνεῖται στυγερὸν γάμον διδοῦσα γὰρ μὴ ἐκβιασθεῖσα, οὔτε τελευτὴν ποιῆσαι δύναται ὡς καραδοκοῦσα δηλαδὴ τὸν ὀδυσσέα. οἱ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες, οἶκον ἐμὸν, ὅπερ ἀνωτέρω τρύχουσιν εἶπε. τάχα δή με διαρραίσουσι καὶ αὐτόν. καὶ σημείωσαι ὅτι νῦν μὲν, ἁπλῆ ἐστι τῷ τηλεμάχῳ ἡ διήγησις. ἐν δὲ τῇ β ῥαψῳδίᾳ, καὶ ἐνδιασκευάσας τὸ αὐτὸ πρᾶγμα καὶ ἐγκατασκεύως προσαχθήσεται. καὶ ἄλλην ἐμβριθεστέραν ἐν δικανικῷ λόγῳ πρέπουσαν. Ὅρα δ' ἐν τούτοις ὅτι τὸ ἐπικρατεῖν, δοτικῇ συνέταξεν. ὡς καὶ τὸ ἄρχειν ἐν τῷ ἄρχευ ἀργείοισι. Τὸ δὲ ἄριστοι, πιθανῶς ἔχει. ὡς τῶν τῆς πηνελόπης μνηστήρων τοιούτων ὡς εἰκὸς ὄντων. Τὸ δὲ δουλίχιον, νῆσός ἐστι μία τῶν ἐχινάδων. αἱ δὲ ἐχινάδες, νῆσοι εἰσὶ πρὸς τῇ ἐκβολῇ τοῦ ἀχελῴου ποταμοῦ. ἡ δὲ σάμη, νῆσος περὶ κεφαλληνίδα, λεγομένη καὶ σάμος. καὶ ὁ πολίτης αὐτῆς, σαμαῖος. ὁ μέντοι τῆς ἰάδος σάμου πολίτης, σάμιος λέγεται. περὶ δὲ αὐτῆς γέγραπται κάλλιον ἐν τοῖς εἰς τὸν περιηγητήν. Τὸ δὲ ὑλήεντι ζακύνθῳ, ὅμοιόν ἐστι τῷ, ἠμαθόεντι πύλῳ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη. ὑλήεις δὲ, τουτέστιν ὕλην ἔχουσα. καὶ οὐ τραχεῖα κατὰ τὴν ἰθάκην ἥτις κραναὴ λέγεται διὰ τὴν τραχύτητα. τὸ δὲ κατακοιρανέουσι, δηλοῖ τὸ βασιλεύουσι καὶ ὡς ἀνωτέρω ἔφη, ἐπικρατέουσιν, ἢ τὸ βασιλικὰ δρῶσιν. ὡς καὶ ὀδυσσεὺς ἐν ἰλιάδι, κοιρανέων δίεπε στρατόν. ἤγουν δρῶν ἔργα βασιλικά. Καὶ σημείωσαι ὅτι παρὰ τοῖς παλαιοῖς οἱ ἔνδοξοι καὶ ἄριστοι, προσρήσεσιν ἐκοσμοῦντο βασιλικαῖς, ὡς καὶ μετ' ὀλίγα φανήσεται. Τὸ δὲ στυγερὸν γάμον, τὴν τῶν μνηστήρων αἰνίττεται βίαν. ὅπως γὰρ ἡ πολλὴ βία καὶ ποία, ἵνα οὐ δύναταί τις ἀρνεῖσθαι τὸ στυγερόν. τελευτὴ δὲ παρὰ τοῖς παλαιοῖς, τὸ τέλος τοῦ ἔργου. καὶ τελευτᾶν, τὸ εἰς τέλος τι ἄγειν. διὸ μετ' ὀλίγα φησίν. αὐτὰρ ἐπὰν πάντα τελευτήσῃς τε καὶ ἔρξῃς, ἤτοι ἀποπληρώσῃς. οὕτω δὲ καὶ τελευτᾷ τις ἐπεί τό δέ τι, τουτέστιν ἐν τῷ τέλει τῶν βουλευμάτων. οἱ δέ γε μεθ' ὅμηρον, πρῶτα μὲν, καὶ τὸν θάνατον τελευτὴν ζωῆς ἔλεγον. καὶ τελευτᾶν τὸν βίον. καὶ τοιαῦτά τινα. ὕστερον δὲ καὶ ἐπικράτησε, τελευτὴν ἁπλῶς τὸν θάνατον λέγε

θαι

θαι. Τὸ δὲ φθινύθειν, μέση λέξις ἐστί. καὶ ἐνταῦθα μὲν, δηλοῖ τὸ φθείρειν καὶ ἀπολλύειν. φθινύθουσι γὰρ οἱ μνηστῆρες τὸν οἶκον τοῦ Τηλεμάχου. ἀλλαχοῦ δὲ, πάθος δηλοῖ. διό. τὰς δὲ δ' ἴα φθινύθειν οἷα καὶ δύο. τουτέστι φθείρεσθαι καὶ ἀπόλλυσθαι. Τὸ δὲ τάχα, συμφέρονται οἱ παλαιοὶ, μηδέποτε παρὰ τῷ ποιητῇ διστακτικὸν εὑρίσκεσθαι, ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ ταχέως ἀεὶ παραλαμβάνεσθαι. γενόμενον κατὰ συγκοπὴν ὡς σαφέα σάφα αἰτία αἶτα. οὕτω ταχέα τάχα. ὃ καὶ ὅμοιόν ἐστι τῷ ταχύ. ταὐτὸν γὰρ εἰπεῖν, τάχα με διαρραίσουσι, καὶ ταχὺ διαρραίσουσιν.

Τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσηύδα Παλλὰς Ἀθήνη.
Ὢ πόποι. ἦ δὴ πολλὸν ἀπειχομένου Ὀδυσῆος
Δεύῃ, ὅ κε μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφείη.
Εἰ γὰρ νῦν ἐλθὼν δόμου ἐν πρώτῃσι θύρῃσι
Σταίη, ἔχων πήληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε,
Τοῖος ἐὼν, οἷόν μιν ἐγὼ τὰ πρῶτ' ἐνόησα
Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ, πίνοντά τε τερπόμενόν τε,
Ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντα παρ' Ἴλου Μερμερίδαο.
Ὤχετο γὰρ κἀκεῖσε θοῆς ἐπὶ νηὸς Ὀδυσσεὺς
Φάρμακον ἀνδροφόνον διζήμενος, ὄφρα οἱ εἴη
Ἰοὺς χρίεσθαι χαλκήρεας. ἀλλ' ὁ μὲν, οὔ οἱ
Δῶκεν, ἐπεί ῥα θεοὺς νεμεσίζετο αἰὲν ἐόντας.
Ἀλλὰ πατήρ οἱ δῶκεν ἐμός. φιλέεσκε γὰρ αἰνῶς.
Τοῖος ἐὼν, μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεύς.
Πάντες κ' ὠκύμοροί τε γενοίατο, πικρόγαμοί τε.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
Ἤκεν νοστήσας ἀποτίσεται ἦε καὶ οὐκὶ
Οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι. σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα,
Ὅππως κε μνηστῆρας ἀπώσεαι ἐκ μεγάροιο.
Εἰ δ' ἄγε ξυνίει καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων.
Αὔριον εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιοὺς,
Μῦθον πέφραδε πᾶσι. θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἔστων.
Μνηστῆρας μὲν, ἐπὶ σφέτερα σκίδνασθαι ἄνωχθι.
Μητέρα δ' οἱ θυμὸς ἐφορμᾶται γαμέεσθαι,
Ἂψ ἴτω ἐς μέγαρον πατρὸς μέγα δυναμένοιο.
Οἱ δὲ, γάμον τεύξουσιν, καὶ ἀρτυνέουσιν ἔεδνα
Πολλὰ μάλ' ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἕπεσθαι.
Σοὶ δ' αὐτῷ πυκινῶς ὑποθήσομαι αἴ κε πίθηαι·
Νῆ' ἄρσας ἐρέτῃσιν ἐείκοσιν ἥτις ἀρίστη,
Ἔρχεο πευσόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο,
Ἤν τίς τοι εἴπῃσι βροτῶν, ἢ ὄσσαν ἀκούσῃς
Ἐκ Διὸς, ἥτε μάλιστα φόρει κλέος ἀνθρώποισιν.

Ὅτι τὸ, τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσέφη Παλλὰς, οὐκ ἔστι παρήχησις διὰ τὴν ταυτότητα τοῦ ἤχου τοῦ ἐπαλαστήσασα καὶ Παλλὰς, ἀλλ' ἁπλῶς οὕτως ἐκ τοῦ παρατυχόντος αἱ λέξεις συνέπεσον. πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐν τοῖς ἑξῆς εὑρεθήσονται. ὅμηρος γὰρ, ἐν σπουδαίοις λόγοις τοιαῦτα παίζειν οὐκ εἴωθεν. Ἐπαλαστεῖν δὲ λέγεται, τὸ δεινοπαθεῖν ὡς ἐπὶ ἀλάστοις ἢ ἀλαθέντοις κακοῖς. οὗ τὸ ἀπαλαστεῖν ἐν Ἰλιάδι, ἔνθα ὁ ἄσιος ἀλαστήσας, ἔπος ἔνδα. καὶ θεοὶ δὲ ἀλάστιοι. ἐκ δὲ τούτου καὶ ὁ ἀλάστωρ γίνεται οὐ μόνον τὸ κύριον, ἀλλὰ καὶ φθονερὸν δαιμόνιον. καὶ ζεὺς ἀλάστωρ οὗ ἡ βλάβη ἄληστος. ἣ ὃν οὐκ ἔστι λαθεῖν. ὁ δὲ ἐπαμύνων τοῖς ἄλαστα παθοῦσι. λέγεται δὲ φασὶν ἀλάστωρ, καὶ ὁ τιμωρός. καὶ, ὁ φυγῆς ἄξια εἰργασμένος. τινὲς δὲ, γράφουσι παλαστήσασα. τουτέστι τῇ παλαιστῇ τῆς χειρὸς ὠθήσασα. ὅτι δὲ εἰς πολυωνυμίας τρόπον ἄγουσί τινες τὴν παλαιστὴν καὶ τὸ δῶρον καὶ τὴν δόχμην ἢ δοχμὴν, ἀλλαχοῦ δεδήλωται.

Ὅτι σύγκρισις μικροτέρου τινὸς πρὸς μείζονα βουλόμενος, ἢ δὴ πολλὸν ἀποιχομένου τοῦ δεῖνος δεύῃ. Ὅτι δόμου πρώτῃσι θύρῃσι, τὸ πρόθυρον φησί. διαλύσας τὴν σύνθεσιν ἰωνικῶς. οὕτω δὲ καὶ ἐν Ἰλιάδι εἴρηται. Ὅτι σκευὴν στρατιωτικὴν ὀδυσσεῖ περιτιθεὶς λέγει, τὸ στῆναι ἔχοντα πήληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε. καὶ θαρρεῖ ὁ μάντις ἐὰν τοιοῦτος ἐπέλθοι τοῖς μνηστῆρσιν ὁ ὀδυσσεὺς, καταπολεμηθῆναι αὐτούς. φησὶ γὰρ ὡς εἰ τοιοῦτος ἐλθὼν ὁμιλήσει τοῖς μνηστῆρσι, πάντες ἂν ὠκύμοροι γενοίατο πικρόγαμοί τε. πολλῷ δὴ πλέον καταπολεμηθήσονται οἱ ἀναιδεῖς, εἰ καὶ μετὰ τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ εὐμαίου καὶ τοῦ φιλοιτίου ἐπιπέσοι αὐτοῖς. εἰ δὲ καὶ μηνύουσιν ἐπιθέτου ὡς προσέρχεται καὶ μετὰ τῶν ἀθλιωτῶν δὲ, οὐδεμία ἔσται δυσχέρεια εἰς τὴν ἐκείνων ἀναίρεσιν. Τὸ δὲ ὁμιλήσει, πολεμικὴ λέξις ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι, παρὰ τὸ ὁμοῦ τὰς στρατιωτικὰς ἴλας εἶναι μαχομένας. καὶ οὐκ ἔστι σύστοιχος ἡ λέξις αὕτη τῷ ὁμίλῳ τῷ πρὸ ὀλίγου ῥηθέντι τῷ τῶν μνηστήρων. ἴσως δὲ καὶ ποιητικῶς, ἐῤῥέθη ὅτι

ὡς πρὸς ἐκεῖνον τὸν ὅμιλον. ἵνα λέγῃ ὅτι ἔστι μὲν ὅμιλος οὗτος, ᾧ δὲ ὀδυσσεὺς αὐτοῖς ὁμιλήσῃ, διώλοιτο. Ὅρα δὲ τὸ πικρόγαμοι, βαρέως καὶ ἀκραχόλως ζωπυρεῖν διὰ τὸ πρὸς τοὺς κακογάμους καὶ ὑβριστὰς μνηστῆρας μῖσος. ἔχει δέ τι ὅμοιον τραχύτητος, καὶ τὸ ὠκύμοροι. εἰ καὶ ἄλλως, περὶ τῆς ὁμοιοκαταληξίας κάλλους ἄμφω λέγονται. Ὅτι τὸ, τοῖος ἐὼν δὴ κἀκεῖνον ἐνόησα οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ πίνοντά τε τερπόμενόν τε, ἀφορμαί εἰσι τοῦ ἐκ τοῦ πίνειν τοὺς φίλους ἐπιμελογεῖν. καὶ ἀπὸ συμποσίου λέγειν κτᾶσθαι αὐτούς. Ὅτι ἔφυραι κατὰ ἱστορίαν διάφοροι, ὡς καὶ ἡ ἰλιὰς δηλοῖ. μία, ἐν πελοποννήσῳ ἡ κατὰ τῆς κυλλήνης ὄρεια. δευτέρα, κώμη σικυωνίας, περὶ ἣν καὶ ποταμὸς σελλήεις. τρίτη, ἐν θεσπρωτίᾳ, ἔχουσα καὶ αὐτὴ σελλήεντα ποταμόν. τετάρτη, ἐν αἰτωλίᾳ. καὶ οἱ ἐκεῖθεν, ἔφυροι λέγονται. οἱ μὲν ἐφυραῖοι ὡς οἱ ἐκ τῶν λοιπῶν. πέμπτη ἔφυρα, θετταλική. ἕκτη, κόρινθον, ἐν ᾗ καὶ αὐτῇ, σελλήεις ποταμός. ἐκ ταύτης φασί τινες τὸν ὀδυσσέα λαβεῖν ἀνδροφόνα φάρμακα. λέγοντες, φαρμακοφόρον ποτὲ γενέσθαι αὐτὴν, διὰ τὸ ἐκεῖ κατοικῆσαι τὴν μήδειαν. ὅθεν καὶ ἡ τοῦ αὐγείου θυγάτηρ φασὶ τοῦ βασιλέως τῶν ἐπειῶν ἡ ἐν ἰλιάδι κεχρημένη ἀγαμήδη, φαρμακὶς ἦν. ἔθνος δὲ πελοποννήσιον οἱ ἐπειοὶ ὡς δηλοῦται πολλαχοῦ. ἄλλοι δὲ, ἀπὸ τῆς θεσπρωτικῆς ἐφύρης φάρμακα λαβεῖν τὸν ὀδυσσέα φασὶ, γενομένης καὶ αὐτῆς ποτε πολυφαρμάκου διὰ τὴν μήδειαν, οἰκήσασαν καὶ ἐκεῖ πρὸς καιρόν. καὶ ὅτι δὲ τὸν τηλέμαχον ὑποπτεύουσιν οἱ μνηστῆρες ἀπελεύσεσθαι εἰς ἐφύρην φάρμακα θυμοφθόρα κομισόμενον. οἱ μὲν, ταύτην, οἱ δὲ, ἐκείνην φασί. περὶ δὲ ἐφύρης, διαλαμβάνει καὶ ἡ ἰλιάς. ἐν ᾗ καὶ περὶ φαρμάκων δηλοῦται τὰ ἀρκοῦντα ἐκεῖ. νῦν δὲ, προσπαρετέον, ὅτι φάρμακα, οὐ μόνον τὰ δηλητηριώδη καὶ ἄλλως δὲ τὰ ἀκεσώδυνα ὡς μυριαχοῦ φαίνεται, ἀλλὰ καὶ ζωγράφων βάμματα. καὶ ἁπλῶς δὲ, βαφαί. ὅθεν καὶ φαρμακώσεις τὰ βαφεῖα. λέγεται δὲ καὶ φαρμακᾶν, τὸ μεστὸν εἶναι ἢ δεῖσθαι φαρμάκου. ζήτει δὲ πλείω. ὁ δὲ φαρμακὸς ἤτοι τὸ κάθαρμα, ἑτεροῖόν τι ἐμφαίνει φαρμάκου σημαινόμενον. ἀριστοφάνης. πόθεν δ' ἐγώ σοι συγγενὴς ὦ φαρμακέ; ὁ μέντοι φαρμακεὺς ἢ κατὰ πλάτωνα φαρμακευτὴς ὁ φαρμάκοις διαφθείρων, ἢ φαύλῳ φαρμάκῳ προσωνόμασται. ὥσπερ καὶ ἡ φαρμακὶς καὶ φαρμακεύτρια γυνή. τινὲς δὲ καὶ ἐπὶ ἄνθους φασὶ τὸ φάρμακον, ὡς δηλοῖ ὁ φράσας ὅτι ἀφάρμακον, τὸ ἄνευ ἄνθους. ἄνθη γὰρ, τὰ φάρμακα. καὶ εὐφάρμακον, τὸ εὔχροον. Ὅτι ἶλος μερμέρου παῖς τοῦ φέρητος τοῦ ἰάσονος καὶ μηδείας, φαρμάκων ἦν σκευαστὴς ἐν ἐφύρῃ τῇ θεσπρωτικῇ, τῇ ὡς εἴρηται πολυφαρμάκῳ. εἰς ὅνπερ ἀπῆλθέ ποτε ὀδυσσεὺς διζήμενος φάρμακον ἀνδροφόνον ὄφρα οἱ εἴη ἰοὺς χρίεσθαι χαλκήρεας. καὶ ὁ μὲν ἶλος, οὐκ ἔδωκέ φησιν ἐπεί ῥα θεοὺς νεμεσίζετο αἰὲν ἐόντας. ὁ δὲ τάφιος ἀγχίαλος, ἔδωκε, φιλέεσκε γὰρ αἰνῶς. Καὶ ὅρα τὸ βίαιον τῆς ἀληθοῦς φιλίας. ὁ μὲν γὰρ ἶλος, διευλαβηθεὶς οὐκ ἔδωκε φάρμακον. ὁ δὲ ἀγχίαλος, διὰ φιλίαν ἔδωκε. μᾶλλον δὲ, ὁ μὲν ἶλος μὴ εἰδὼς ἀκριβῶς οἷος ὁ ζητῶν τὸ φάρμακον ὀδυσσεὺς, οὐ δίδωσι. δέδιε γὰρ ἴσως, μὴ κατ' ἀνθρώπων οὐ δικαίως τῷ φαρμάκῳ χρήσηται. ὁ δὲ ἀγχίαλος δίδωσιν, εἰδὼς τὴν χρῆσιν τοῦ φίλου, ὡς χρησομένου τῷ φαρμάκῳ εἰς κυνηγέσιον. φίλος γάρ. διὸ καὶ ἀκριβῶς οἶδεν τὸν φίλον ὡς ἑαυτόν. ὁ γὰρ φίλος, ἄλλος αὐτός. Ὅρα δὲ ὡς ὁ μέρμερος καὶ ὁ ἐξ αὐτοῦ μερμερίδης καθὰ καὶ τὰ μέρμερα ἔργα, τὸ ε τοῦ μερίζειν ἐφύλαξαν. εἰ καὶ τὸ μερμηρίζειν καὶ ἡ μέρμηρα καὶ τὸ ἀμερμηρεῖν ὧν καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ἔσται μνεία, διὰ μέτρου ἀνάγκην τὸ ε τοῦ μερίζειν εἰς η ἔτρεψεν. Σημείωσαι δὲ ὡς εἰ καὶ κατὰ συμβεβηκὸς ἀνδροφόνον ἦν τὸ φάρμακον, ἀλλ' ὀδυσσεὺς ὡς θηροφόνον αὐτὸ ἐζήτει. διὸ καὶ δίδωσιν ὁ ἀγχίαλος. προοικονομεῖ δὲ κἀνταῦθα ἱκανῶς πιθανῶς τὰ τῆς μνηστηροφονίας ὁ ποιητής. καὶ βάπτει τὰ τοῦ ὀδυσσέως βέλη εἰς φάρμακον οὐ μόνον θηροκτόνον, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ καὶ ἀνδροφόνον. ὡς ἂν, ἅμα βάλλοιντο ἐν τοῖς ἑξῆς οἱ μνηστῆρες, καὶ ἐκ πρώτης βολῆς ἀγχιστῖνοι πίπτοιεν. ἄλλως γὰρ ἁπλῶς ὁ ὅμηρος, οὐ φαρμάττει τοὺς ὀϊστούς. ὃ δῆλον φασὶν ἐξ ὧν ἐν ἰλιάδι πολλοὶ ἐκ τόξου βληθέντες, ἐπέζησαν. διὰ δὲ τὴν τοιαύτην οἰκονομίαν, καὶ τὸ τόξον τοῦ ὀδυσσέως, ἀπόθετον ἐν τῇ ἰθάκῃ φυλάττει ὁ ποιητής. οἴεται γὰρ βέλτιον εἶναι ἵνα ἐπανελθὼν ἐκεῖνος, ἔχῃ χρῆσθαι αὐτῷ. ἐν γὰρ τῇ τροίᾳ, οὐ πάνυ ἔδει χρᾶσθαι τόξοις. διὸ καὶ χρείαν ἐκεῖ τόξου σχὼν ὀδυσσεὺς, τὸ τοῦ μηριόνου ἔλαβε. καὶ οὐδὲ πολλοὶ ἐκεῖσε ἦσαν τοξόται, ὅτι μὴ δὲ λίαν ἐνόμιζον ἐπὶ τῇ τοξείᾳ οἱ παλαιοί. αἰτία μέντοι τῆς ἐν ἰθάκῃ μονῆς καὶ φυλακῆς τοῦ τόξου καθ' ἱστορίαν, ἀλλαχοῦ παρὰ τοῦ ποιητοῦ ῥηθήσεται. ἔνθα ἐρεῖ ξένιον εἶναι αὐτὸ καὶ διὰ τοῦτο φυλάττεσθαι εἰς κειμήλιον κατὰ ἔθος ἀρχαῖον. φάρμακον δὲ ἀνδροφόνον λέγει ὁ ποιητὴς, ὡς ἄν τις εἴπῃ ἀνθρωποκτόνον. τοῦ ἀνδρὸς, ἐνταῦθα ἀντὶ ἁπλῶς ἀνθρώπου ληφθέντος. ὥσπερ καὶ πάλιν καὶ ἐν ἰλιάδι τὸ, γυναῖκα μαζὸν, φασί τινες μαζὸν ἁπλῶς δηλοῦν ἀνθρώπινον, ὡς ἀπὸ μέρους τῆς γυναικός. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ σημαινόμενον τοῦ ἀνδρὸς ἐξ οὗ σύγκειται ὁ ἀνδροφόνος, συντίθησι καὶ τὰ ἀνδράποδα. δι' ὧν δοῦλοι σημαίνονται ὑποκείμενοι δεσπόταις, καὶ ὄντες αὐτοῖς ὥσπερ οἱ κατωτάτω πόδες ὅλῳ τῷ ἄνω σώματι. τοιούτῳ δὲ ἀνδρὶ συγκροτεῖται καὶ ὁ ἀνδραποδιστής. οὗ ἐν τοῖς μάλιστα οἱ ἄπιστοι θετταλοί, ὧν καὶ ἰάσων, ἀνδραποδίσας τὴν μήδειαν. ὁμοία δὲ ἀνδρὸς σημασία, καὶ ἐν τῷ ἀνδραποδοκάπηλος, ὁ καὶ σωματέμπορος καὶ μεταβολεὺς ἀνδραπόδων. ὥσπερ δέ μοι καὶ τὰ ὑποζύγια ἐκάλουν ἀνδράποδα ὁμοίως τοῖς δούλοις, λογοπαιγνεῖσθαι ὥσπερ οἱ σοφοὶ ὀνομασθέντες, οὓς καλῶς αὐτοὶ οὐκ ἐρεῖ. Τοῦ δὲ διζήμενος ἡ κίνησις, ἐν τοῖς μετὰ ταῦτά που

δίδω

διευκρινηθήσεται. Ὅρα δὲ καὶ τὴν χασμωδίαν τοῦ, ὄφρα οἱ εἴη ἰοὺς χρίεσθαι. οὐ γὰρ κατὰ τό, ἴει δὲ δὴ καὶ φροντὶς δή, εἴσηρχεν ἐνταῦθα ὁ ἀναγινώσκων, ἀλλ' ὑπὲρ ἐκεῖνα καὶ ὅσα δὲ ἄλλα τοιαῦτα. Ὁ ὅμως ἔχεται λόγου ἡ τοιαύτη ὡς εἰπεῖν ἀπειρόγγρωσις, ἵνα τὸ φορτικὸν καὶ ἀπηχὲς πρᾶγμα καὶ ἀλληθῶς ἡ τῶν ἀνδροφόνων φαρμάκων χρῆσις, ἀηδῶς φρασθείη καὶ μὴ κατὰ κάλλους γλυκύτητα. Ὅτι νεμεσᾶν καὶ νεμεσίζεσθαι ὡς ἐπὶ πολὺ μὲν λέγεται, τὸ δικαίως μέμφεσθαι. δῆλον. Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίζῃ ὁρῶν τάδε ἔργα; καὶ, νεμεσσητὸν καὶ ἀνὴρ αἴσχεα πόλλ' ὁρόων. ἐνταῦθα δὲ εἶλος νεμεσίζεσθαι θεὸν λέγει, ἀντὶ τοῦ δεδιέναι καὶ δι' ἐπιστροφῆς ἔχειν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ πρωτότυπον καὶ τοῦ νεμεσῶ καὶ τοῦ νεμεσίζω, τὸ νεμῶ πεπλασμένον. οὐ δηχῶς ὁ μέλλων, νεμήσω, ἐξ οὗ τὸ ἐνεμήσατο καὶ τὸ διανενεμῆσθαι, ἔτι δὲ νεμέσω. οὗ ὁ ἀναχρόνιος ὡς ἐννοῶ, προάγεται τὸ νεμεσίζω, νεμεσίσω, ἐξ οὗ ἡ νέμεσις ἀποβολῇ τοῦ ω. κατὰ τὸ ὑβρίζω ὑβρίσω καὶ τὰ ὅμοια. καὶ ὅτι ὥσπερ νεμεσῶ καὶ νεμεσίζω οὐ διαφέρει, οὕτω καὶ φλυαρῶ καὶ φλυαρίζω. οὕτω γοῦν λέγομεν ἐκφλυαρίζει τοὺς καὶ τοὺς ἐπιόντας ὡς ἐν τῇ Ἰλιάδι γέγραπται. ἔτι δὲ καὶ οὐ μόνον βουκολῶ, ἀλλὰ καὶ βουκολίζω. δῆλον. τοὺς ἁλώσοντας ἀποβουκολίζουσιν ἀποσκευάζονταί τε τὸν κίνδυνον. σημαίνει δὲ ἡ λέξις, ἀπάτην. ὡς δὲ καὶ ἠρεμεῖν καὶ ἠρεμίζειν ἐστί, μαρτυροῦσιν αἱ χρήσεις. Ὅτι τό, εἰ δ' ἄγε νῦν ξυνίει, παρακελευσματικῶς ἔχον, δηλοῖ τό, εἰ δὲ βούλει, ἄγε ποίει τόδε. ἢ καὶ ἄλλως, εἶα δὴ ἄγε ποίει τόδε. ζήτει δὲ περὶ αὐτοῦ τὸ ἀκριβὲς ἐν Ἰλιάδι. χρῆσις δὲ τοῦ εἶα παρακελευσματικοῦ ἐπιρρήματος, παρά τε ἄλλοις καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ. Ὅτι ἐπὶ πραγμάτων ἀποβάσεως ἀδήλου, οἰκεῖον εἰπεῖν τό, ταῦτα μὲν θεοῦ ἐν γούνασι κεῖται, αἴτι τῶν ἐν δεξιᾷ ἡ ἰκεσία θεοῦ, ἐν δὲ φράζεσθαι ἄνωγα τόδε τι. Ὅτι ἡ αυ δίφθογγος πρὸ συμφώνου, ψιλοῦται, δῆλον αὐτός. αὖρα. αὔειον. ἀμέλει κατὰ τοὺς παλαιοὺς τὸ αὔω τὸ ξηραίνω, δασύνεται. καθὰ καὶ τὸ αὐαίνω παρὰ τῷ κωμικῷ, διὰ τὸ μὴ ἐπιφέρεσθαι τῇ διφθόγγῳ σύμφωνον. αὔω δέ φασι τὸ φωνῶ, ψιλοῦται, πρὸς σημασίαν διάφορον. Ὅτι καὶ τοὺς Ἰθακησίους ἴσως καὶ τοὺς μνηστῆρας συλλογῶν ὁ χρυσολόγος Ὅμηρος, ἥρωας Ἀχαιοὺς ὀνομάζει. Ὅτι τὸ πέφραδε ἀντὶ τοῦ εἰπέ, ἢ μέλλων παρακείμενός ἐστι τοῦ φράζω, ἢ δεύτερος ἀόριστος φράδε, καὶ κατὰ διπλασιασμὸν πέφραδε. δῆλον. μῦθον πέφραδε πᾶσι. τοῦτο δὲ προδιθέντος τοῦ ἐφεξῆς, χρήσιμον εἰς ἀναφώνησιν. δῆλον. μῦθον πέφραδε πᾶσι. θεὸς δ' ἐπιμάρτυρος ἔστω. καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ δὲ ὁ τόπος οὗτος πεποιητικός ἐστι τῶν ἐφεξῆς γενησομένων. ἐν οἷς ἀπειπεῖν τοῖς μνηστῆρσι μέλλει ἅπερ ἤθελεν ὁ Τηλέμαχος. δῆλον δὲ ἐκ τῶν παλαιῶν, ὡς πρωτότυπόν ἐστιν ὁ μάρτυρος. ἐξ οὗ ὁ μάρτυς κατὰ συγκοπήν. διὸ οὐδὲ κλίνεται ὁ μάρτυς ὡς μὴ φυσικὴν φύσιν ἔχων τὴν παραλήγουσαν. αὐτὸ μέντοι τό, ὁ μάρτυρος, πρωτότυπον ὁ μάρτυρ δοκεῖ. διὸ τούτου μὲν πληθυντικόν, οἱ μάρτυρες, καὶ τὰ ἑξῆς ἀκολούθως, ἐκείνου δέ, οἱ μάρτυροι καὶ ἡ ἐφεξῆς ἀναλογία. εἰ μὴ ἄρα μεταπλασθῆναί τις ἐρεῖ τὸ μάρτυρες ἐκ τοῦ μάρτυροι, τότε γάρ, οὐκ ἀνάγκη τὸ μάρτυρ εἶναι ἐν λόγῳ. ἐν τούτοις δὲ κεῖται συνήθως τῷ ποιητῇ ῥῆμα δυϊκὸν μετὰ ὀνόματος πληθυντικοῦ. φησὶ γάρ, μάρτυροι ἔστων ἤγουν ἔστωσαν. Ὅτι σχῆμα ἑκουσίου σολοικισμοῦ τό, μητέρα δ' εἴ οἱ θυμὸς ἐφορμᾶται γαμέεσθαι, ἂψ ἴτω ἐς μέγαρον πατρός. ἦν γὰρ τὸ ἀκόλουθον καὶ ἀσόλοικον. ὥσπερ εἰπεῖν κατὰ ὀρθὴν καὶ εὐθεῖαν. μήτηρ δὲ εἰ βούλοιτο γαμέεσθαι, ἂψ ἴτω. ἢ καὶ ἄλλως. μητέρα δὲ εἴ οἱ θυμὸς ἐφορμᾶται γαμέεσθαι, ἀπόπεμψον. ὁ δὲ συνετὸς μάντις, ἐπιτηδὲς οὕτω σχηματίζει τὸν λόγον, δι' αἰτίαν τοιαύτην. βουλευσάμενος γὰρ εἰπεῖν ὅτι τὴν μητέρα ἀπόπεμψον, καὶ φθάσας εἰπεῖν κατά τε αὐθόρμον ὡς ἐν σχεδιασμῷ τὴν αἰτιατικήν, εἶτα συνιδὼν ὡς ἴσως οὐ πείσει τὸν φιλομήτορα Τηλέμαχον εἰπὼν τὸ ἀπόπεμψον, σιγᾷ μὲν τοῦτο τὸ ῥῆμα ὡς οἷα ἐπιμεθευσάμενος. μὴ ἔχων δὲ συντόμως ἄλλην λέξιν αὐτόθεν ἐξευρεῖν ἅμα καὶ τὴν ὀρθὴν σύνταξιν σώζουσαν, καὶ τὸ δυσχερὲς τοῦ λόγου ἐκκλίνουσαν, ἐξανάγκης εἰς ἄλλο ῥῆμα ἐκπίπτει. καὶ οὕτως ἐμπίπτει εἰς τὸ σολοικοφανές. εἰπὼν, ὑπεχωρήσατο ἵνα δῆθεν αὐτὴ ὑπέρχηται θέλουσα, καὶ μὴ ὁ παῖς αὐτὴν ἐκπέμπῃ ἄκουσαν. καὶ οὕτω μὲν ὁ τεχνικὸς μάντις τὸν λόγον ἐσχημάτισεν. ἀμφιδεξίως πάνυ ἀμφότερα ἐμφῆνας. καὶ τό, ἀπόπεμψον τὴν μητέρα εἰ μὴ φιλεῖς αὐτήν, καὶ τό, ἡ μήτηρ ἂψ ἴτω εἰ μὴ σὺ θέλεις λυπῆσαι αὐτήν. ἐξ ἑκατέρων ἀνὰ μίαν λέξιν στοιχήσας. ἐν γὰρ τὸ ῥῆμα μὲν τὸ προστακτικόν, ἐκ τοῦ, τὴν μητέρα ἀπόπεμψον. ἐκ δὲ τοῦ, ἡ μήτηρ ἂψ ἴτω, τὸ τῆς εὐθείας ὄνομα. καὶ οὕτως, οὐ μόνον καινοπρεπὲς ἀπέβη τοῦτο τὸ σχῆμα διὰ τὸ σολοικοφανές, ἀλλὰ καὶ γοργὸν καὶ ἐλλειπτικόν. καὶ τοιοῦτος μὲν ὁ εὐλαβὴς μάντις. ὁ δὲ ἀτάσθαλος καὶ ἀγήνωρ ἀντίνοος ἐν τοῖς ἑξῆς, ἀσολοίκως μέν, ἀπαιδεύτως δὲ μὴ παρακαλύψας, ἐρεῖ μητέρα ἀπόπεμψον. ἔνθα καὶ ἀντικεῖται πρὸς τὸ φιλομήτορος, ὅτι οὐκ ἔστι δύναμιν ἄκουσαν ἀπωσασθαι. Ὅτι καινοπρεπὲς σχῆμα καὶ τό, ἐλθέτω εἰς μέγαρον πατρὸς μέγα δυναμένοιο. οἱ δέ, γάμον τεύξουσι, καὶ ἀρτυνέουσιν ἔεδνα πολλὰ μάλα. ὤφειλε γὰρ εἰπεῖν, ὁ δέ, ἤτοι ὁ πατὴρ γάμον τεύξει. ὁ δὲ ποιητής, οὐ πρὸς ἕνα τὸν πατέρα τὴν σύνταξιν ἀπέδωκεν, ἀλλὰ πρὸς τινας πολλοὺς τοὺς ἀμφὶ τὸν πατέρα. οἵτινες ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς ἱστορεῖται, τὴν Πηνελόπην ἐκέλευον γήμασθαι. ὅρα δὲ καὶ ὅτι δεινότερόν τε καὶ πιθανὸν ὑποφαίνει ὁ ποιητὴς τὸν τῆς Πηνελόπης πατέρα Ἰκάριον. μέγα τί γὰρ δυνάμενον αὐτὸν εἶπε, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ τῇ θυγατρὶ ἔδνα, πολλὰ μάλα φίλης παιδὸς ἐπέοικε. Τὸ δὲ ἀρτύνειν, ἐκ τοῦ ἀρτύω γίνεται πλεονασμῷ τοῦ ν. ὥσπερ δύω δύνω. καὶ θύω θύνω τὸ ὁρμῶ. καὶ

χέω χεύω. ἕδνα δὲ νῦν μὲν τὰ ἀπὸ τῆς γυναικὸς πρὸς τὸν ἄνδρα. τάχα δὲ καὶ τὸ ἀνάπαλιν. δύναται γὰρ ἀμφοτέρως ἡ ἔννοια συμβιβάζεσθαι. οἱ δὲ ἀκριβέστεροι τῶν παλαιῶν, ἕδνα λέγεσθαι κυρίως φασί, τὰ ὑπὸ τῶν νυμφίων ἀλλήλοις διδόμενα. τὰ δὲ ἀπὸ τῶν πατέρων, ἐπιμείλια φασίν, ὡς καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι γέγραπται. φερνὴ δὲ τὰ τῆς νύμφης. τὰ δὲ ὑπὸ τῆς νύμφης, ἐπιφέρνια. δασύνεται δὲ τὸ ἕδνα, ὡς ἀπὸ τοῦ ἑδράζω κατὰ τοὺς παλαιούς. ἑδραῖον γάρ τι ὄν, τὸν γάμον στηρίζον, καὶ ἐν συγκοπῇ ἕδνον. ἢ ἀπὸ τοῦ ἥδω, ἡδαιόν τι ὄν, τὸ ἡδύνον τοὺς λαμβάνοντας, καὶ ἐν συγκοπῇ καὶ συστολῇ τοῦ η εἰς ε, ἕδνον. καθὰ καὶ μύρον ἡδαιὸν ὀξυτόνως ἐν Ἰλιάδι, τὸ ἡδύ. ὡσαύτως δασύνεται καὶ τὸ ἕεδνον, τῆς δασείας ἀναδραμούσης εἰς τὴν ἀρχήν, καὶ τὸ ἐεδνοῦσθαι. ὡς ἐπὶ τοῦ ὥρων ἑώρων γίνεται καὶ ἐπὶ ἄλλων πολλῶν. ὅλως δὲ κατὰ πᾶσαν κίνησιν, τὰ ἀπὸ τοῦ ἥδω δασύνονται. ὡς καὶ τὸ ἁνδάνω. καθὰ δηλοῖ τὰ παρὰ τοῖς τεχνικοῖς ἀφανδάνοντα. καὶ ἀφάδιον παρὰ Παυσανίᾳ, τὸ ἐχθρὸν καὶ ἀπρόσηνον. καὶ ἥδος δὲ τὸ μὲν ὄφελος, ψιλοῦσιν οἱ πλείους, ὡς μεταπλασθὲν ἐκ τῆς ἡδονῆς εἰς τροχαῖον. ἐπὶ δὲ ὄξους, δασύνουσιν. Αἴλιος γοῦν Διονύσιος φασίν. ἥδος τὸ ὄξος, δασύνουσιν Ἀττικοί καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, δηλαδὴ καὶ τὸν ἡδυλισμόν. ὅς εἶδός τι κολακείας ἐστίν. ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἡδυλίζειν παρὰ Μενάνδρῳ. Παυσανίας δὲ εἰπὼν ὅτι ἥδος τὸ ὄφελος καὶ τὸ ὄξος, ἡδύ τι πολὺ πνεύματος ἔφη. ἐκ τοῦ ἥδω δὲ γινομένη καὶ ἡ ἥβη καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, εὐλόγως δασύνονται. Ἱστέον δὲ καὶ ὅτι ὁ ἀνωτέρω ῥηθεὶς τῆς Πηνελόπης πατὴρ Ἰκάριος, ἀδελφὸς ἦν Τυνδάρεω τοῦ Λάκωνος, τοῦ πατρὸς τῆς Ἑλένης. οἳ τῆς οἰκείας ἐκπεσόντες ὑπὸ Ἱπποκόωντος, ἦλθον εἰς Θέστιον Πλευρωνίων ἄρχοντα. καὶ τὴν πέραν Ἀχελῴου συγκατεκτήσαντο. ὕστερον δὲ, Τυνδάρεως μὲν τὴν Θεστίου θυγατέρα Λήδαν λαβὼν, ἐπανῆλθεν. ἀφ' ἧς ἐγένοντο αὐτῷ Ἑλένη καὶ οἱ Διόσκουροι. Ἰκάριος δὲ ἐπέμεινε μέρος φασὶν ἔχων τῆς Ἀκαρνανίας. ἔνθα καὶ τεκνωσάμενος Πηνελόπην ἐκ Πολυκάστης, τῷ Ὀδυσσεῖ πρὸς γάμον ἐξέδοτο. Ὅτι νῆα εἰκόσορον ἐμφαίνων ἅμα καὶ ἐτυμολογῶν, φησί. νῆ' ἄρσας ἐρέτῃσιν ἐείκοσιν. ὅθεν δηλονότι ναῦς εἰκόσορος. τί δὲ τὸ ἄρσαι, ἐν τῇ Ἰλιάδι δεδήλωται. Ὅρα δὲ τὸ, ἄρσας ἐρέτας. δηλοῖ γὰρ τὸ ἄρσαι νῆα. τὸ μὲν ἐπὶ ναυπηγίας. τὸ δὲ ἐπὶ ἐξαρτίσεως τὴν εἰς πλοῦν ὥσπερ ἐνταῦθα. Ὅτι δὲ καὶ εἴκοσι δίχα τοῦ ν λέγεται καὶ εἴκοσιν μετὰ τοῦ ν, ὡς καὶ πρόσθε πρόσθεν. καὶ ὡς ἐν συνθέσει ποτὲ μὲν φυλάττει τὸ ι. ποτὲ δὲ αὐτὸ εἰς α τρέπει, δηλαδή εἰκοσιστάδιον, καὶ εἰκοσαστάδιον Αἴλιος Διονύσιος λέγει. οὕτω δέ φησι καὶ τὸ πέντε ἐν συνθέσει φυλάττον τὸ ε. δηλαδή πεντέπηχυ. πεντέκλινον. πεντέχαλκον. πεντέμηνον. ποιεῖ γοῦν ξύλον, ὅμως παρ' ἑτέροις διὰ τοῦ α λέγεται. πεντάπηχυ καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως. ὅμοιον δέ τι πάσχει καὶ ὁ ὀκτὼ ἀριθμός. Ὅτι τὴν τοῦ Διὸς ὄσσαν ἑρμηνεύων, φησίν. ἣ μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποισιν, ἤγουν φήμην καὶ ἀκοὴν τοῦ μέλλοντος. κλέος γὰρ παρ' Ὁμήρῳ, ἡ φήμη. ἔστι δὲ ὅτε, καὶ ἡ τιμὴ ἐὰν προσθήκην ὁ λόγος λάβῃ τινά. δηλαδὴ κλέος ἐσθλόν. ἢ κλέος μέγα. ἢ εὐρύ. λέγει δὲ τὴν ὄσσαν ἐκ Διὸς εἶναι, διότι πάσας ὄσσας καὶ ὀμφὴν, εἰς τὸν Δία οἱ παλαιοὶ ἀνάγουσι, διὸ καὶ πανομφαῖος ἐλέγετο, καθὰ καὶ ἐν Ἰλιάδι γέγραπται. Διὸς δὲ ἡ ὄσσα, ἢ ὡς τοῦ προμάντεως ὑμνουμένης, δηλωτικὴ γάρ ἐστι τοῦ μέλλοντος, ἢ καὶ ἄλλως, ὡς τοῦ ἀέρος, ὃς αἴτιός ἐστι φωνῶν διηχὲς τυγχάνων. Ἱστέον δὲ ὅτι παρ' Ὁμήρῳ, οὐχ ἁπλῶς ἡ φωνὴ λέγεται ὄσσα καθὰ παρὰ τοῖς ὕστερον, ἀλλὰ καὶ ἡ ὄσσα καὶ ἡ κληδὼν καὶ ἡ ὀμφὴ καὶ ἡ φήμη ὡς πολλαχοῦ φανήσεται, θεῖόν τι ἐστὶ καὶ σημαντικὸν τοῦ μέλλοντος. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐπὶ μὲν ἀνθρώπων, εἰπεῖν ἁπλῶς ἔφη ὁ ποιητὴς, ἐπὶ δὲ Διὸς, ὄσσαν. φησὶ γάρ. ἤν τίς τοι εἴπῃσι βροτῶν. ἢ ὄσσαν ἀκούσῃς ἐκ Διός. καὶ ἔστι τὸ εἴπῃσιν, ἀντὶ τοῦ λαλήσῃ ὡς οἶδέ τις εἰδώς. ἴσως δὲ, καὶ προσυπακουστέον τὸ ἔπος ἀπὸ κοινοῦ. ἵνα λέγῃ, ἤν τίς τοι εἴπῃσιν ἔπος. ἢ καὶ ἄλλως. ἤν τίς τοι εἴπῃσι περὶ πατρός. Ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι τὸ ἤν τίς τοι εἴπῃ, ταυτόν ἐστι τῷ, εἴ πως εἴπῃ. αὐτὸ δὲ, ἴσον ἐστὶ τῷ, ὅπως εἴπῃ, κατὰ μετάληψιν συνδέσμου εἰς σύνδεσμον.

Ὅτι προσαναφωνῶν κἀνταῦθα Ὅμηρος τὸ εἰς Πύλον καὶ εἰς Σπάρτην ἐλθεῖν τὸν Τηλέμαχον, πλεῖον σεμνύνει τὸν Νέστορα ὑπὲρ τὸν Μενέλαον. ἐκεῖνον μὲν γὰρ, δῖον λέγει. ξανθὸν δὲ ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι, τὸν Μενέλαον. ὃς καὶ δεύτατός φησι τῶν ἄλλων Ἀχαιῶν, ἐνόστησεν ἐκ πλάνης. τουτέστιν ὕστατος ἐπανῆλθε. διὸ καὶ ὁ Τηλέμαχος εἰς ἐκεῖνον ἐλθὼν, πλείονα ἱστορίαν καὶ ξενικωτέραν ἐξ αὐτοῦ συνάγει, ὡς ἀπὸ πολυχρο-

Πρῶτα μὲν ἐς Πύλον ἐλθὲ, καὶ εἴρεο Νέστορα δῖον.
Κεῖθεν δὲ Σπάρτηνδε παρὰ ξανθὸν Μενέλαον.
Ὃς γὰρ δεύτατος ἦλθεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
Εἰ μέν κε πατρὸς βίοτον καὶ νόστον ἀκούσῃς,
Ἦτ' ἂν τρυχόμενός περ ἔτι τλαίης ἐνιαυτόν.
Εἰ δέ κε τεθνειῶτος ἀκούσῃς, μηδ' ἔτ' ἐόντος,
Νοστήσας δ' ἤπειτα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Σῆμά τέ οἱ χεῦαι, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεΐξαι
Πολλὰ μάλ' ὅσσα ἔοικε, καὶ ἀνέρι μητέρα δοῦναι.
Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ ταῦτα τελευτήσῃς τε καὶ ἔρξῃς,
Φράζεσθαι δ' ἤπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,

ὅππω

υἱὸς πλάνητος. καὶ περὶ τοῦ πατρὸς δὲ, ἀτρεκέστερόν τι ἐξ ἐκείνου ἀκούει. γίνεται δὲ τὸ δεύτατος ἀπὸ τοῦ δεύω τὸ ἐλλείπω. ἐξ οὗ συγκριτικὸν, δεύτερος ὁ ἐλλιπέστερος. καὶ ὑπερθετικὸν, δεύτατος ὁ ἐλλιπέστατος. ὥσπερ βασιλεύτερος βασιλεύτατος.

Ὅππως κεν μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσι
Κτείνῃς, ἠὲ δόλῳ, ἢ ἀμφαδόν. οὐδέ τί σε χρὴ
Νηπιάας ὀχέειν, ἐπεὶ οὐκ ἔτι τηλίκος ἐσσί.
Ἢ οὐκ ἀΐεις οἷον κλέος ἔλλαβε δῖος Ὀρέστης
Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἐπεὶ ἔκτανε πατροφονῆα
Αἴγισθον δολόμητιν, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα;
Καὶ σὺ φίλος, μάλα γάρ σ' ὁρόω καλόν τε μέγαν τε,
Ἄλκιμος ἔσσ', ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων ἐὺ εἴπῃ.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα θοὴν κατελεύσομαι ἤδη
Ἠδ' ἑτάρους, οἵ πού με μάλ' ἀσχαλόωσι μένοντες.
Σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Ξεῖν' ἤτοι μὲν ταῦτα φίλα φρονέων ἀγορεύεις,
Ὥς τε πατὴρ ᾧ παιδὶ, καὶ οὔ ποτε λήσομαι αὐτῶν.
Ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο,
Ὄφρα λοεσσάμενός τε, τεταρπόμενός τε φίλον κῆρ,
Δῶρον ἔχων ἐπὶ νῆα κίῃς χαίρων ἐνὶ θυμῷ,
Τιμῆεν, μάλα καλόν. ὅ, τοι κειμήλιον ἔσται
Ἐξ ἐμεῦ. οἷα φίλοι ξεῖνοι ξείνοισι διδοῦσι.

Ὅτι δὲ τετυχόμενος περὶ ἐπιτλαίης ἐνιαυτὸν, εἴποι ἄν τις ὅτι συμβουλεύεται τινὶ ἐπὶ πολὺ φερεπονεῖν. ἔστι δὲ τὸ, τλαίης ἐνιαυτὸν, ὅμοιον τῷ, μείνατ' ἐπὶ χρόνον. ἀστεΐζεται γὰρ νῦν ἐπιτηδείως καὶ αὐτό. τὸ δὲ τλαίη, εὕρηται ἀλλαχοῦ καὶ τετλαίη ἐν ἀναδιπλασιασμῷ. θέμα δὲ αὐτοῦ, τὸ τλῆμι. οὕτω δὲ καὶ ἐκ τοῦ θέω θῆμι ἔθηκα θεὶς θέντος, θαίην. καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, τιθείην. ἄλλως δὲ, κλίσιν ὁμοίαν ἀδιπλασίαστον ἔχουσι, τὸ κλῦθι κατά τινας μὲν τὸ ὄθι. ἔτι δὲ καὶ τὸ ἴληθι ἐκ τοῦ ἴλημι ἀρρήτου θέματος. τὸ δέ γε δίδωθι δὲ μοι κλέος ἐσθλὸν, ἐξ εὐχρήστου ἐνεστῶτος προῆκται τοῦ, δίδωμι διδοὺς διδόντος δίδωθι. ἔχει δὲ ἀναγκαίαν ἐκ τούτων τὴν παραλήγουσαν καθὰ καὶ τὸ πιμπλὰς πιμπλάντος πίμπλαθι καὶ ζοπηδὸν πίμπληθι. οὕτω δὲ καὶ ἵλαθι ἴληθι. τὸ δὲ τέθναθι οὐ ῥητὸν τὸ τεθνιάτω, γεγονὸς ἐκ τοῦ τεθνεῶτος τεθνειάντος, ἐνέμεινε τῇ βραχείᾳ παραλήγῃ, ἐπειδὴ οὐκ ἔχοι ἀναγκαίαν τὴν μετοχήν. τούτων δὲ διαφέρει τὸ, ζῆθι δὲ βιώτω ἤγουν ζήτω, ὡς δωρικόν. βιούτω δὲ τὸ κοινὸν, ὡς χρυσούτω, καὶ δωρικῇ ἐναλλαγῇ τοῦ ου εἰς ω, βιώτω. τὸ δὲ ἐνιαυτοῦ, ἰστέον ὡς εἰ καὶ ταὐτὸν ἐνιαυτὸν καὶ ἔτος εἰπεῖν, ἀλλ' ἡ παραγωγὴ ἐν αὐτοῖς διάφορος. ἐνιαυτὸς μὲν γὰρ παρὰ τὴν ἐν πρόθεσιν καὶ τὸ ἰαύειν ὅ ἐστι διατρίβειν, ἔτος δὲ κατά τινας παρὰ τὸ ἔω. διὸ καὶ εὐλόγως ἐδασύνετο καθὰ καὶ ἡ ἕνη. δῆλον δὲ αὐτὸ, καὶ ἐκ τοῦ ἄφετος. ὅπερ ἀπὸ ἔτου ἐτυμολογοῦσί τινες ὡς καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα δηλοῦται. ἵνα καὶ ὁ ἔτος κατὰ τὴν ἑλληνικὴν θεωρίαν ὁ περίκλυτος, ἢ μόσχος μονόκερως. τὸ μὲν, διὰ τὸ ἀεὶ νεάζον καὶ ὡς οἷον κατὰ βοῦς ἐργατικὸν ἐν τοῖς περὶ γεωργίαν. τὸ δὲ, διὰ τὸ ἐνικὸς δοκεῖν μεμονῶσθαι τὰς τοῦ ὅλου ἐνιαυτοῦ ἐνεργείας ὡς οὐδαμῶς ἑτέρας τῶν ὡρῶν. δασύνοιτο δ' ἂν καὶ ἄλλως ὁ ἔτος, ἢ παρὰ τὴν ἐν αὐτῷ ἕνωσιν τῶν τεσσάρων ὡρῶν καὶ τῶν κατ' αὐτὰς ἀποτελεσμάτων, ἢ καὶ ὡς ἀπὸ τοῦ ἕω τὸ πληρῶ ἤγουν πλήθω, ἐξ οὗ καὶ ὅλος καὶ ὁλότης. πληροφορεῖ γὰρ τὰ καθ' ἡμᾶς, ὡς πλειοφόρος, ὁ ἐνιαυτός. Ὅτι ἐν τῷ, εἰ δέ κε τεθνειῶτος ἀκούσῃς μηδ' ἔτ' ἐόντος, περισσὸν κεῖται τὸ, μηδ' ἐόντος. ἤρκει γὰρ τὸ τεθνειῶτος μόνον, ἵνα δῆλον ὡς ὁ τεθνεὼς οὐκ ἔστι. καὶ ἄλλως δὲ, διορθωτικόν ἐστιν αὐτὸ τοῦ πρὸ αὐτοῦ. οὐ γὰρ ἐξ ἀνάγκης πᾶς ὁ φημισμένος τεθνάναι, ἤδη καὶ τέθνηκεν, εἰ μὴ ἀληθῶς ἀπέθανε. τότε γὰρ οὐκέτ' ἐστίν. ἄλλως δὲ, ἡ ἀκοὴ μόνη οὐκ ἀπήγαγεν αὐτὸν τοῦ εἶναι. Ὅτι τὸ θάπτειν, σῆμα χεύειν λέγει ὁ ποιητὴς ἤγουν τάφον χωννύειν, διότι πολὺν χοῦν οἱ παλαιοὶ ἐπεφόρουν τοῖς ὀστέοις τῶν τεθνεώτων. ὅθεν καὶ χώματα ἐκάλουν τὰ σήματα, τουτέστιν ἀναχωματισμούς. σῆμα δὲ ὁ τάφος, κατὰ σχῆμα εὐφημισμοῦ, διότι σημεῖόν ἐστι τοῦ κεῖσθαί τινα ἐκεῖ. ἐνταῦθα δὲ, σῆμα τὸ κενήριον λέγει. οὐ γάρ ἐστι κυρίως ταφῆναι καὶ κυρίως τάφον ἔχειν τὸν ἐπ' ἀλλοδαπῆς τεθνεῶτα. Ὅτι τὸ, κτέρεα κτερεΐξαι, οὐ μόνον ἐτυμολογικῶς ἔχει, ἀλλὰ καὶ ἀττικόν ἐστι σχῆμα, συνεκφωνουμένου ῥήματος καὶ συστοίχου ὀνόματος. ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ, λόγον λέγει καὶ ὕπνον ὑπνοῖ, καὶ μυρίων ἄλλων ὁμοίων. κτέρεα δὲ, κτέατα ἤτοι κτήματα τὰ νεκρικά. ἢ κυρίως, τὰ κτεινομένοις προσήκοντα. Ἰστέον δὲ ὅτι ταυτολογῶν ὁ ποιητὴς, οὐ γὰρ ὀκνεῖ καὶ τοῦτο καιρίως ποιεῖν, ἀνωτέρω μὲν ἔφη ἔδνα πολλὰ μάλα ὅσσα ἔοικεν. ἐνταῦθα δὲ, κτέρεα πολλὰ μάλα ὅσσα ἔοικεν. οὕτω καὶ ἐν Ἰλιάδι δὶς εἶπε τὸ, τιμὴν ἀποτινέμεν ἥν τινα ἔοικεν. ἐν τούτοις δὲ καὶ καθυπερδιφεῖς δεῖν ...

τῷ

τὸν ἀνδρὶ τὴν γυναῖκα δοῦναι, φησί. καὶ ἀνέρι μητέρα δοῦναι. ὡς γὰρ πολλαχοῦ φαίνεται, γυνὴ ἀνδρὶ δίδοται ὅσα καὶ τὸ δῶρον διαπορεύεσθαι, εἴτε καὶ δουλικῶς δάμνασθαι, ὅθεν καὶ δάμαρ λέγεται. ὁ γάμος, ὁ οἱονεὶ δάμος. κοινὸς μέντοι κοινῶς ὢν ἀνδρὶ καὶ γυναικί, ἀμφοτέρους ἀλλήλοις ὑποδεδμῆσθαι εὐνοϊκῶς βούλεται. οὐ μὴν ὑπὸ τῇ γυναικὶ τὸν ἄνδρα εἶναι εἰ καὶ τοῦτο καινοτομεῖν ποτε χρόνος ἐθρασύνετο. ἔστι δὲ τὸ δοῦναι, ἀντὶ τοῦ δὸς προστακτικοῦ. καθὰ καὶ πρὸ αὐτοῦ τὸ κτερεΐξαι καὶ τὸ χεῦαι. περὶ δὲ τοῦ τοιούτου σχήματος ὅπως καθίσταται, ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα ἐρρέθη.

Ὅτι ἐν τῷ, ἐπὴν δὴ ταῦτα τελευτήσῃς τε καὶ ἔρξῃς, ἐκ τῶν ἀλλήλων ταυτὸν δηλοῦσιν αἱ λέξεις. ἢ μᾶλλον, τὸ σχῆμα ὑστερολογία ἐστίν, ἤγουν πρωθύστερον. πρῶτον γὰρ τὸ ἔρξῃς εἶτα τὸ τελευτήσῃς. ἔρξειν μὲν γάρ, τὸ ἁπλῶς πράξειν. τελευτήσειν δέ, τὸ καὶ εἰς τέλος τὴν πρᾶξιν ἀγαγεῖν.

Ὅτι ὑποτίθεται ἡ Ἀθηνᾶ φρόνησις τῷ Τηλεμάχῳ ἐπεὶ οὐ τηλικοῦτος ἐστὶν ὡς τὰ μειρακιεύεσθαι, φράσασθαι ὅπως μὴ ἔτι δοῦναι ἀνδρὶ τὴν μητέρα, κτείνῃ σὺν μνηστῆρας ἢ δόλῳ ἢ ἀμφαδόν. τουτέστιν ἢ κρύφα ἢ φανερῶς. εἶτα καὶ προπροξενεῖ ἐμποιητικῶς ἐν ὁμοιότητι παραδείγματος, καὶ τὸ τοῦ νέου ζηλότυπον καὶ φιλότιμον ἐρεθίζει, τῷ ἐπαίνῳ τοῦ ἰσήλικος βασιλικοῦ παιδὸς Ὀρέστου. λέγουσα. ἢ οὐκ ἀΐεις οἷον κλέος ἔλλαβε δῖος Ὀρέστης πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἐπεὶ ἔκτανε πατροφονῆα Αἴγισθον δολόμητιν, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα. καὶ σὺ ὦ φίλος ἄλκιμος ἔσσο. καὶ τὰ ἑξῆς. Ὅρα δὲ ἐνταῦθα, ὅτι τὸ ἀπὸ προσώπου ἐπιχείρημα τουτέστι τὸ τοῦ Ὀρέστου παράδειγμα, οὐ πάνυ εὐσυμβίβαστον εἶναι δοκεῖ. οὐ γὰρ εἰς ταυτὸν ἔρχεται τὰ πράγματα τῷ τε Ὀρέστῃ καὶ τῷ Τηλεμάχῳ. καὶ γὰρ Ὀρέστης μέν, μοιχὸν ἀνεῖλε καὶ ἕνα, τὸν Αἴγισθον, καὶ μοιχαλίδα μητέρα. τῷ δὲ Τηλεμάχῳ, οὔτε εἷς ὁ ἐχθρὸς ἀλλὰ πολλοί, καὶ οὔτε μοιχοὶ τῆς Πηνελόπης οὔτε πατροφονῆες τῷ Τηλεμάχῳ. καὶ ἡ μήτηρ δὲ δηλαδή, οὐ μοιχαλίς, ἀλλὰ καὶ λίαν σωφρονεστάτη. πολλὴ οὖν ἡ ἀνομοιότης τοῦ παραδείγματος. ὅμως δὲ συμβιβάζεται οὕτω πως τὸ λεγόμενον. καλὸν βοηθεῖν γονεῦσι, πατρὶ δηλαδὴ καὶ μητρί. Ὀρέστης μὲν οὖν, ἔσχε κλέος πατρὶ τιμωρήσας. σὺ δὲ ἀοίδιμος ἔσῃ, τῇ μητρὶ ἐπαμύνας. Σημείωσαι δὲ ὅτι πατροφονεύς, οὐ μόνον ὁ ἑαυτοῦ ἀνελὼν πατέρα, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀλλότριον. διόπερ ὁ ποιητὴς πατροφονῆα τὸν Αἴγισθον εἰπών, ἐπεὶ Αἴγισθος οὐ τὸν ἑαυτοῦ ἐφόνευσεν ἀλλὰ τὸν τοῦ Ὀρέστου, ἑρμηνεύων ἐπάγει. ὅς Ὀρέστου πατέρα κλυτὸν ἔκτα. ἴσως δὲ καὶ δι' ὑπεξαίρεσιν τῆς Κλυταιμνήστρας κεῖται ταῦτα. ἵνα μὴ καὶ Τηλέμαχος προσερεθισθῇ καὶ κατὰ τῆς μητρός, ὡς Ὀρέστης κατὰ τῆς πατροφόνου. τυχὸν δέ, ἐκ περιττοῦ καὶ τοῦτο κεῖται ὡς ἐν ταυτολογίᾳ καθὰ καὶ ἄλλα πολλά. Τὸ δὲ ἔκτα, βραχυκατάληκτα ὡς ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ ἔκτανεν.

Ὅτι ὁ παιδεύων τινὰ μὴ ἀφραίνειν, εἴποι ἄν. οὔτε σε χρὴ νηπιάας ὀχέειν ἐπεὶ οὐκέτι τηλίκος ἐσσί. ἤγουν οὐκ ἐνδέχεταί σε νήπια φρονεῖν, ἐπεὶ οὐκέτι τοιαύτης ἡλικίας εἶ, τὸ δὲ νηπιάας ὀχέειν, ἀντὶ τοῦ νηπιοφροσύνας φέρειν. ὀχεῖν μὲν γάρ, τὸ φέρειν τι καὶ βαστάζειν. ὀχεῖσθαι δέ, τὸ φέρεσθαι καὶ βαστάζεσθαι.

Ὅτι ὁ εἰς ἀνδρείας καὶ σπουδὴν ὀτρύνων τινὰ τῶν κρειττόνων, ἐρεῖ ὅτι καὶ σὺ φίλος μάλα γάρ σ' ὁρόω καλόν τε μέγαν τε, ἄλκιμος ἔσσο, ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ, τουτέστιν εὐλογήσῃ. ὀψίγονοι δέ, οἱ ὀψὲ καὶ εἰς τὸ μέλλον γεννώμενοι. τούτους δέ, καὶ ἐπιγόνους φαμέν. Ὅρα δὲ εἰ τὸ καλόν τε μέγαν τε, ἴσον ἐστὶ τῷ, ἠΰν τε μέγαν, ὅπερ ἀλλαχοῦ φησὶν ὁ ποιητής.

Ὅτι τό, ἐπὶ νῆα θοὴν κατελεύσομαι ἤδη, δηλοῖ ὡς εὐλόγως τὸ ἐκ τοῦ λιμένος ἐπαίρειν, ἀναβαίνειν καὶ ἀνέρχεσθαι ὡς ἑξῆς φανεῖται, καὶ ἀνάπαλιν λέγεται. Τὸ δὲ ἤδη, ἀντὶ τοῦ νῦν. διὸ καὶ εὕρηταί που ἐκ τῶν ἀλλήλων κείμενα τό, ἤδη νῦν.

Ὅτι ὁ παραινῶν τινι εἰσακουσθῆναι ἐφ' οἷς ὑποτίθεται, εἴποι ἂν τό, σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων. τουτέστιν ἐπιστρέφου. ὁ δὲ παραινούμενος εἰς ἀγαθόν, ἐρεῖ πρὸς τὸν παραινοῦντα, ὅτι ταῦτα φίλα φρονέων ἀγορεύεις ὥστε πατὴρ ᾧ παιδὶ καὶ οὔποτε λήσομαι αὐτῶν.

Ὅτι ὁ κατέχων τινὰ φίλον ἐπὶ ἀναπαύσει, εἴποι ἄν. ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο. ὄφρα λοεσσάμενός τε, τεταρπόμενός τε φίλον κῆρ, ἀπίῃς χαίρων ἐνὶ θυμῷ. Καὶ ὅρα ὅτι τὸ ἐπειγόμενος, γενικῇ συνέταξεν ἐνταῦθα, ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο. ποιῶν δέ, λιλαιόμενός περ ὁδοῖο φησίν, ἐν τῷ, μή μ' ἔτι κατέρυκε λιλαιόμενόν περ ὁδοῖο. ὅπερ ἐρεῖ ὁ σπεύδων μὲν εἰς ὁδὸν κωλυόμενος δὲ φιλικῶς.

Ὅτι ἐγκώμιον ἀγαθοῦ δώρου, τὸ εἰπεῖν. δῶρον ἔχων, τιμῆεν, μάλα καλόν. ὅ τοι κειμήλιον ἔσται. οἷα φίλοι ξεῖνοι ξείνοισι διδοῦσι, καὶ παρακελεύων δέ, φησί. δῶρον μάλα καλὸν ἄξιον ἀμοιβῆς. Ἱστέον δὲ ὅτι πρὸς ἀκρίβειαν ἐρρέθη τό, φίλοι ξεῖνοι, οὐ γὰρ πᾶς ξένος, φίλος. καθὰ οὐδὲ πᾶς ἑταῖρος. ἀλλ' ὁ γνησίως ἑταῖρος ἀγαθός. Ἱστέον δὲ ὅτι τό, δῶρον τιμῆεν μάλα καλόν, οὕτω μετέβαλεν ὁ ῥήτωρ Δημοσθένης. δῶρον, οὗ τὸ μὲν κεφάλαιον, τιμὴ ἔσται. καὶ αὐτὸ δὲ ἐφ' ἑαυτοῦ σοι ἴσως φανεῖται καλόν.

Ὅτι ἐν τῷ ὄρνις ὡς ἀνόπαια διέπτατο Παλλὰς Ἀθήνη, τὸ μὲν ὄρνις, κοινόν ἐστιν ὄνομα, δωριεὺς δὲ ἀνήρ, ὄρνις ὄρνιχος κλίνει, ὡς ὁ Πίνδαρος δηλοῖ, τροπῇ δωρικῇ τοῦ σ εἰς ξ, ὁποία γίνεται καὶ ἐν τῷ ἁρπάσω ἁρπάξω καὶ τοῖς ὁμοίοις.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Μή μ' ἔτι νῦν κατέρυκε λιλαιόμενόν περ ὁδοῖο.
Δῶρον δ' ὅ,ττί κέ μοι δοῦναι φίλον ἦτορ ἀνώγει,
Αὖτις ἀνερχομένῳ δόμεναι οἶκόνδε φέρεσθαι,
Καὶ μάλα καλὸν ἑλών. σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη.

Τὸ

Ὄρνις δ' ὣς ἀνόπαια διέπτατο· τῷ δ' ἐνὶ θυμῷ
θῆκε μένος καὶ θάρσος, ὑπέμνησεν τέ ἑ πατρὸς
μᾶλλον ἔτ' ἢ τὸ πάροιθεν. ὁ δὲ, φρεσὶν ᾗσι νοήσας,
θάμβησε κατὰ θυμόν. ὀΐσατο γὰρ θεὸν εἶναι.
αὐτίκα δὲ μνηστῆρας ἐπῴχετο ἰσόθεος φώς.
τοῖσι δ' ἀοιδὸς ἄειδε περικλυτός. οἱ δὲ, σιωπῇ
εἵατ' ἀκούοντες. ὁ δ' Ἀχαιῶν νόστον ἄειδε
λυγρὸν, ὃν ἐκ Τροίης ἐπετείλατο Παλλὰς Ἀθήνη.
τοῦ δ' ὑπερωϊόθεν φρεσὶ σύνθετο θέσπιν ἀοιδὴν,
κούρη Ἰκαρίοιο περίφρων Πηνελόπεια.
κλίμακα δ' ὑψηλὴν κατεβήσατο οἷο δόμοιο.
οὐκ οἴη, ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι δύ' ἕποντο.
ἡ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο δῖα γυναικῶν,
στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα.
ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἑκάτερθε παρέστη.
δακρύσασα δ' ἔπειτα προσηύδα θεῖον ἀοιδόν.
Φήμιε. πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελκτήρια οἶδας.
ἔργ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε, τά τε κλείουσιν ἀοιδοί.
τῶν ἕν γέ σφιν ἄειδε παρήμενος. οἱ δὲ, σιωπῇ
οἶνον πινόντων. ταύτης δ' ἀποπαύε' ἀοιδῆς
λυγρῆς, ἥ τέ μοι αἰὲν ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ
τείρει. ἐπεί με μάλιστα καθίκετο πένθος ἄλαστον.
τοίην γὰρ κεφαλὴν ποθέω μεμνημένη αἰεὶ
ἀνδρὸς, τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος.

Τὸ δὲ ἀνόπαια, εἶδός τινος ὀρνέου λέγουσιν ἀετώδους φαινομένου. καὶ ὁ προσεχῶς δὲ εἰρημένος μεταβολῆς ὁμοιώσεως, οὕτω τὴν λέξιν νοεῖ. παραφράσας ὅτι ὥσπερ ἡ ἀθηνᾶ, διὰ τούτου ὅτι ἦν θεὸς σημαίνουσα. ὡς τις εἰς ὄρνιθα ἑαυτὴν μεταβαλοῦσα ἐξαίφνης ἀφανισθεῖναι, καὶ τὸν θάρσους ὑποπλησθῆναι τὸν τηλέμαχον. οἱ δέ φασιν ὅτι διέπτατο ἀνόπαια ἤγουν ἀνὰ τὴν ὀπὴν τὴν ἐν μέσῳ τῆς ὀροφῆς, ἣν καὶ κάπνην καὶ καπνοδόκην ἐκάλουν. ἡ δὲ, τῆς ὀπαίας φασὶ κέραμος. ἔστι δὲ αὕτη, ἡ τὴν κάπνην φασὶν ἔχουσα. οἱ δὲ, τὸ ἀνόπαια, λέγουσιν ἀντὶ τοῦ, ἀφανής. πόρρω τῆς ὄψεως. δοκεῖ δέ τισι, ἀντὶ τοῦ, ἀνωφερὴς εἶναι, ὡρμημένοις ἐκ τῶν ἐμπεδελίου, ὑπόντος ἐπὶ πυρὸς τὸ, καρπαλίμως δ' ἀνόπαιον. ἐξ οὗ δῆλον, ὅτι καὶ οὐδετέρου γένους ἐστὶ τὸ ἀνόπαιον. διὸ καὶ ὁ ῥαψῳδὸς τὸ ἀνόπαια, καὶ οὐδέτερον οἶδε πληθυντικὸν, καὶ προπαροξύνει, καὶ ὡς ἐπίρρημα λαμβάνει, ἀντὶ τοῦ ἀοράτως. καθάπερ ὁ πυκνὰ ἀντὶ τοῦ πυκνῶς. καὶ καλὰ ἀντὶ τοῦ καλῶς νοήσας ἐκεῖνος τὸ πεσὼν ἀνόπαια, οὐ μέχρι τῆς ἀναπροσθήσεως, ἀλλὰ στέρησιν τοῦ ὀπτάνεσθαι. ἱστέον δὲ ὅτι τὶ καὶ ὄρνεον ἀνόπαια κατὰ τὸ ἱστόρητον, καὶ ἀτραπὸς δὲ ἀνόπαια περὶ τὴν λοκρίδα γῆν καὶ τὴν τῶν μαλιέων, καὶ ὡς οὐ μόνον ἐνταῦθα ὁ μῦθος ἀλλὰ πολλαχοῦ, τὰ θεῖα πρόσωπα ὀρνέοις ἀπεικάζει ἐν ταῖς θείαις ἐναργείαις. καὶ ἡ αἰτία, ἐν ἰλιάδι γέγραπται. τοῦ δὲ ἔπτατο, ἔστι καὶ ἀντέρος μέσος ἀόριστος. οὗ χρῆσις παρὰ σοφοκλεῖ ἐν τῷ, τῇ σεχαρῆς δ' αἰνιττομένην. ἐξ αὐτοῦ δὲ, καὶ πτέσθαι ἀπαρέμφατον ἐν οἰδίποδι τῷ τυράννῳ. καὶ παρ' ὁμήρῳ δὲ ἐν τῷ, καθ' ὅμιλον ἐπιπτέσθαι μενεαίνων. ἐκ μέντοι τοῦ ἔπτατο, πτάσθαι ὥσπερ ὡς εἰπεῖν ... ἀφελ' ἀρχοῦς μὲν διὰ πτάσθαι σκαφος. πόθεν δὲ ἡ παλλὰς, καὶ ὅτι οὐ μόνον πάλλαντος υἱὸς, ἀλλὰ καὶ πάλλαξ ἐξ οὗ καὶ παλλακὴ, καὶ παλλήκια δὲ κατὰ τὸν αἴλιον διονύσιον οἱ παλλήκες οἱ παῖδες, ἔστιν εὑρεῖν παρὰ τοῖς παλαιοῖς. οἱ καὶ δικαστήριον ἱστοροῦσιν ἀθήνησιν ἐπώνυμον τῆς παλλάδος. ἀριστοφάνης. ἄκουσον κτηνῶν τέκνον. ὁ δ' ἐπιμύρινα τε, ἐπὶ παλλαδίῳ, παρ' ᾧ πάτερ δώσεις δίκην. ἐδίκαζον δὲ κατὰ παυσανίαν ἐκεῖ ἀκουσίους φόνους οἱ ἐφέται. ἀργεῖοι γάρ φασιν ἀπὸ ἰλίου πλέοντες, ἐνίκα προσέσχον φαλήροις, ὑπὸ ἀθηναίων ἀγνοούμενοι ἀνῃρέθησαν. ὕστερον δὲ ἀκάμαντος γνωρίσαντος καὶ τοῦ ἱστορουμένου παλλαδίου εὑρεθέντος κατὰ χρησμὸν, αὐτόθι τὸ δικαστήριον ἀποδεῖξαι. κλειτόδημος δέ φασιν, ἀγαμέμνονος σὺν τῷ παλλαδίῳ προσσχεθέντος ταῖς ἀθήναις, δημοφῶντα τὸ παλλάδιον ἁρπάσαι, καὶ πολλοὺς τῶν διωκόντων ἀνελεῖν. τοῦ δὲ ἀγαμέμνονος δυσχεραίνοντος, κρίσιν αὐτὸν ὑποσχεῖν ἐπὶ πεντήκοντα ἀθηναίοις καὶ τοσούτοις ἀργείοις. οὓς ἐφέτας κληθῆναι, διὰ τὸ παρ' ἀμφοτέρων ἐφεθῆναι αὐτοῖς περὶ κρίσεως. καὶ τὸ δικαστήριον, ἐπώνυμον τῇ παλλάδι γενέσθαι. Ὅτι τὸ τὴν ἀθηνᾶν ἀναβῆναι ἤγουν ἀποχωρῆσαι τοῦ τηλεμάχου, οὐ τὸ ἄφρονα ἐκεῖνον ἐγκαταλειφθῆναι δηλοῖ, ἀλλ' ὅτι βουλευσάμενος πρότερον καθ' ἑαυτὸν καὶ σκοπήσας καὶ στήσας τὸν σκοπὸν, παύεται. καὶ οὐκ ἔτι σκέπτεται, ἀλλὰ φρεσὶ νοοῖς οἷα φρονίμως ἐνόησε καὶ ἀποδεξάμενος ἑαυτὸν τοῦ θεόθεν σκέμματος καὶ θαμβήσας κατὰ θυμὸν τὸ ἀξιόλογον τοῦ βουλεύματος.

τος, καὶ μένος καὶ θάρσος ἀναλαβὼν, τοῦ βουλευθέντος ἔργου γίνεται, ὑποχωρούσης δὲ αὐτοῦ τῆς προτέρας ἀθηνᾶς ἤτοι σκέψεως. Τί δὲ ἐστι τὸ μένος καὶ τὸ θάρσος, ἐν τοῖς τῆς ἰλιάδος γέγραπται. Σημείωσαι δὲ ὅτι οὐ μόνον ὁ τηλέμαχος ἐνταῦθα ἐθαύμασε κατὰ θυμὸν ὡς εἴρηται, ἀλλὰ καὶ ἡ μήτηρ μετ' ὀλίγα, τοῦ παιδὸς ἀκούσασα, ἐθάμβησε. καὶ τὸν αὐτοῦ μῦθον πεπνυμένον ἐνέθετο τῇ ψυχῇ. θαυμάζουσι δὲ προϊόντες καὶ οἱ μνηστῆρες, ὅτι ἀγορεύοντος αὐτοῦ ἀκούουσι. καὶ οἱ λαοὶ δὲ ἐν τοῖς ἑξῆς, θηεῦντο τὸν τηλέμαχον ἐπερχόμενον. οὕτω πάνυ ἀξιοθαύμαστος ὁ νεανίσκος διὰ τὴν ἐνδημίαν τῆς ἀλληγορουμένης ἀθηνᾶς, γέγονε. καὶ ἴσως καὶ διὰ τοῦτο, συμβολικῶς καὶ ἀστείως ὁ ποιητὴς τὴν τοῦ τηλεμάχου ἐπιφοιτήσασαν ἀθηνᾶν, ὄρνιθι ταφίᾳ ἀπείκασε, διὰ τὸ ἐκθαμβητικὸν δηλαδὴ τῆς ἐν αὐτῷ φρονήσεως. τάφος γὰρ ὁ νέος, ὁμωνυμίαν ἔχει πρὸς τὸ θάμβος ὅτι καὶ αὐτὸ τάφος λέγεται. ὡς τὸ, τάφος δ' ἔλε πάντας. ἤγουν θάμβος καὶ ἔκπληξις. ἐξ οὗ καὶ τὸ, ταφὼν δ' ἀνόρουσεν ἀχιλλεύς. ἤτοι ἐκπλαγείς. οὕτω δὲ καὶ ἀλλαχοῦ ὁ ποιητὴς, ὅμοιόν τι ποιεῖ. καὶ ἐξ ὀνόματος τοπικοῦ, παρείζεται ἀστεῖον νόημα, ὅπου ἄνδρα τινὰ, ἐξ αἰπυλίας εἶναι πλάττει, αἰνιττόμενος ὅτι αἰπόλον ἐκεῖνον εἶναι. τοῦτο γὰρ βούλεται σημαίνειν ἐκεῖ ὁ αἰπόλος, ὡς ἀπὸ τοῦ αἰτῶ τὸ ζητῶ. καὶ ἐνταῦθα οὖν διὰ τοπικοῦ ὀνόματος τῶν ταφίων, τάφον ἕτερον ὑπηνίξατο ὑφ' οὗ δηλοῦται ἡ ἔκπληξις ὡς προείρηται. Ὅτι τοῦ θεόθεν ἀναμιμνησκομένου νέου καὶ ἀνδριζομένου, ἐπερρώσθησαν ταῦτα. τῷ δ' ἐνὶ θυμῷ θῆκε μένος καὶ θάρσος, ὑπέμνησέ τέ ἑ πατρὸς, μᾶλλον ἔτι ἢ τὸ πάροιθεν. Ὅτι ἐπὶ ἀνθρώπου μαθόντος τι καὶ θαυμάζοντος, οἰκεῖον εἰπεῖν τὸ, ὁ δὲ, φρεσὶ νοήσας, θάμβησε κατὰ θυμόν. Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ ἐθάμβησε κατὰ θυμὸν ἤτοι κατὰ ψυχὴν, πρὸς ἀντιδιαστολὴν εἴρηται τῶν θαμβουμένων πρὸς τὰ βλεπόμενα. θάμβος δὲ λέγεται, τὸ δῆθεν τῆς θέας ἐμβιβαζόμενον. Ὅτι τὸν φήμιον, ἀοιδὸν λέγει περικλυτὸν ἤτοι ἐξάκουστον. καὶ τὸ αὐτοῦ μέλος, θέσπιν ἀοιδήν. ἤτοι θείαν καὶ ὡς ὑπὸ θεοῦ ἐσπομένην ἤτοι λεγομένην. τοῦτο δὲ συνθέντες οἱ μεθ' ὅμηρον, θεσπιῳδεῖν λέγουσιν, ὃ δηλοῖ τὸ μαντεύεσθαι. θεσπιῳδεῖν δὲ πάντες ἐδόκουν οἱ ἀοιδοὶ, καθὰ καὶ αὐτὸς ὁ ποιητὴς, ἀοιδὸς ὢν καὶ αὐτός. ὅτι δὲ καὶ ὁμήρῳ μέτεστι μαντικῆς, καὶ ἐν ἰλιάδι φαίνεται. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δέ που φανήσεται. Ὅτι τοῦ φημίου ἄδοντος τὰ κατὰ τοὺς ἕλληνας ὅπως ἐκ τῆς τροίας ἐνόστησαν, σιωπῇ ἐκάθηντο οἱ μνηστῆρες ἀκούοντες. ἴσως μὲν, κατακηλούμενοι τῇ γλυκύτητι τῆς ᾠδῆς. τάχα δὲ, καὶ καραδοκοῦντες τὸν τοῦ ὀδυσσέως ἀκοῦσαι θάνατον ἐκ τοῦ ἀοιδοῦ. ὅπερ καὶ αἴτιον γίνεται πιθανῶς τῇ πηνελόπῃ, τοῦ κατελθεῖν ἀναγκαίως εἰς τοὺς μνηστῆρας καὶ ταῦτα ὑποβεβρεγμένους τῇ μέθῃ, ὡς ἂν παύσῃ τὸν φήμιον τῆς τοιαύτης ᾠδῆς. δέδιε γὰρ ἡ γυνὴ, μή ποτε καθ' ὁδὸν τῇ ᾠδῇ βαίνων ὁ φήμιος, ἐμπέσῃ καὶ εἰς τὰ κατὰ τὸν ὀδυσσέα. καὶ τυχὸν, εἴπῃ ἐκεῖνον ἐν νόστῳ θανεῖν. καὶ οὐκ ἔτι φυκτὰ ἔσται αὐτῇ. οὐδ' ὁ γάμος ἐπὶ πλέον ἀναβληθήσεται. οὐδὲ γὰρ ἦν θέμις τὸν φήμιον ἀοιδὸν ὄντα, ψεύσασθαι, δῆθεν ὡς ἐνθέους ὑπονοεῖσθαι εἶναι τοὺς ἀοιδοὺς καὶ μουσοτραφεῖς. καὶ θεόθεν ἐμπνεομένους, ἄδειν καὶ οὕτως εἰς ταὐτὸν ἥκειν τοῖς μάντεσιν. ὅτι δὲ τοιοῦτοι οἱ ἀοιδοὶ, ἐν τοῖς περὶ δημοδόκου μὲν ταῦτα φανήσεται. Σημείωσαι δὲ ὅτι δεξιάζεται ὁ ποιητὴς ἀναρτήσας τὴν ἀκρόασιν, εἶτα παύσας τὴν περὶ τοῦ νόστου τῶν ἑλλήνων ἀοιδήν. ἰστέον γὰρ ὅτι κἂν τι πλεῖον ὁ φήμιος περιεῖναι τὸν ὀδυσσέα εἴποι κἄν τι μὴ, οὐκ εὔοδος ἦν ὁ λόγος τοῦ ποιητοῦ. ἐπεὶ γὰρ ἐκ θεοῦ λαλοῦσιν οἱ ἀοιδοὶ, τεθνεῶτος μὲν ὀδυσσέως, βιάσονται τὴν πηνελόπην οἱ μνηστῆρες. ζῶντος δὲ, ἀποστήσονται καὶ οὐκ ἀναιρεθήσονται, ἅπερ ἡ ἱστορία οὐκ ἔχει. ἐπεὶ οὖν οὐ συνέφερεν εἰς πιθανότητα λόγου τὸ τέλος τῆς ἀοιδῆς, εἰκότως ὁ ποιητὴς τῇ ἐπιστασίᾳ τῆς πηνελόπης παύει αὐτήν. ἔχει δέ τι καὶ ἄλλως ἀστεῖον ἡ κάθοδος τῆς πηνελόπης, ἀναψυχούσης ἐπιτηδὲς τοὺς μνηστῆρας, ὡς καὶ μετ' ὀλίγον εὐθὺς ῥηθήσεται. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἐπιτηδὲς ὁ ποιητὴς ἐνέκοψε τὴν τοῦ φημίου ᾠδὴν, ἑαυτοῦ πάντως καὶ τῇ κατ' αὐτὸν ἀοιδῇ ἀνατιθεὶς τὰ κατὰ τὸν νόστον. οὗ μνείαν ποιήσεται, ἀρξάμενος ἐκ τῆς γάμμα ῥαψῳδίας. ἐμφαίνεται οὖν ὡς καὶ δῆθεν τοῦ φημίου εἶχεν εἰπεῖν τὰ τοῦ νόστου, ὅμως ἔκρινε δέον, αὐτὸς ἀοιδὸς τούτων γενέσθαι ἐν τοῖς ἑξῆς. Ὅτι ἐγκώμιον ἀοιδοῦ τὸ, τοῖσι δ' ἀοιδὸς ἄειδε περικλυτὸς, οἱ δὲ, σιωπῇ εἵατο ἀκούοντες. ἔνθα σημείωσαι ὡς οὐ μόνον ἡ κατὰ τοιαύτας ἀοιδὰς ἀκρόασις, ἀλλὰ καὶ ἁπλῶς ἡ κατὰ ἀκοὴν ἡδονὴ καθὰ καὶ ἐν τοῖς τοῦ ἀθηναίου κεῖται, πολλὰ τῶν παθῶν ἐπέχει, ἀπασχολοῦσα τοὺς ἀκροωμένους εἰς ἑαυτήν. ἡγήμων οὖν φησιν ὁ παρῳδὸς ὁ ἐπιλεγόμενος φακῆ, σφόδρα εὐδοκιμῶν ἐν τῷ παρῳδεῖν μάλιστα παρ' ἀθηναίοις, οὕτως ἐκείνους ἐκήλησέ ποτε ἐν τῇ τῆς γιγαντομαχίας παρῳδίᾳ, ὥστε τὴν ἡμέραν ἐκείνην πλεῖστα αὐτοὺς γελάσαι, καίτοι ἀγγελθέντων αὐτοῖς ἐν τῷ θεάτρῳ, τῶν περὶ σικελίαν ἀτυχημάτων. καὶ οὐδεὶς ἀπέστη. καίτοι σχεδὸν πᾶσι τῶν οἰκείων ἀπολωλότων. καὶ ἔκλαιον μὲν ἐγκαλυψάμενοι, διέμενον δὲ ἀκροώμενοι. ἵνα μὴ γένωνται διαφανεῖς τοῖς ἀπὸ τῶν ἄλλων πόλεων θεωροῦσιν, ἀχθόμενοι τῇ συμφορᾷ. καὶ μὴν, τότε καὶ αὐτὸς ὁ παρῳδὸς ὡς ἤκουσε, σιωπᾶν διέγνωκε. καὶ ὅμως, ἠνύσθη ἡ ὅλη ἀκρόασις δῆθεν τὴν ἐκ τῆς παρῳδίας ἡδονὴν τῶν πλειόνων. Τὸ δὲ ἀοιδὸς ἄειδε, τρόπος καὶ αὐτὸ ἐτυμολογίας ἐστὶν ὡς καὶ τὸ κτέρεα κτερεΐξαι. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀείδω, γίνεται ἀοιδός. ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ τὸ ἀοίδιμος ῥῆμα παρ' ὁμήρῳ, καὶ ὁ ἀοίδιμος. Ὅτι τὴν αἰτίαν τοῦ ἐν τῷ νόστῳ δυστυχῆσαι τοὺς ἀχαιοὺς ἔπος ἦν ἡ τοῦ λοκροῦ αἴαντος ἀσέλγεια ἐνώπιον τοῦ τῆς παλλάδος ἀγάλματος, σιω-

πῆ

πᾶς ὁ ποιητής. χόλῳ μὲν ἀθηνᾶς λέγων κακῶς ἀπαλλάξαι τοὺς ἕλληνας ἐν τῷ τῆς νόστου καιρῷ, τὴν δὲ αἰτίαν οὐ διαστυπούμενος. φησὶ γάρ. ἀχαιῶν νόστον λυγρὸν ὃν ἐκ τροίης ἐπετείλατο παλλὰς ἀθήνη. ἐρεῖ δὲ καὶ ἀλλαχοῦ, ὅτι πολλοὶ ἀθηνᾶς μῆνιν, κακὸν οἶτον ἐπίσπον. ἔνθα καὶ αἰτίαν μέν τινα ἐρεῖ οὐ πάνυ δὲ σαφῆ. σημειωτέον οὖν ὅτι οὐ βούλεται ὁ ποιητὴς, ταῖς τῶν ἱστοριῶν ἀσήμοις ἐμπλατύνεσθαι. Τὸ δὲ ἐπετείλατο ἀθηνᾶ, ἀντὶ τοῦ ἐνετείλατο. ἐπέσκηψε. καὶ ἔστιν οὐ πόρρω ἀστεῖον τὸ νόημα. ὅμοιον ὂν τῇ ἀνοίᾳ τῶν ἀποκαρτερεῖν καὶ τοῖς λοιποῖς τῶν ἀρχόντων ἐπιταγαῖς. οἳ πολλάκις τοῖς κατὰ τὰς δίκας αὐτοῖς θνήσκειν ἐπιτέλλουσι καὶ ἐκεῖνοι ἔθνησκον. Ὅτι δὲ ὑπερῷον προσηγορευμένον ἔχει τὸ ἰῶτα, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, ὑπερωιόθεν φησὶ συνθέτο θέσπιν ἀοιδήν. οὕτω δὲ καὶ τὸ ζῷον, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, ζωίδιον κύκλον. συνεξακολουθοῦσι γὰρ τῷ, πατρῷος μητρῷος καὶ τοῖς τοιούτοις. λέγεται δὲ ὑπερῷον, τὸ ὑπερκείμενον οἴκημα. ὠὰ γὰρ κατὰ γλῶσσαν, τὰ οἰκήματα. διὸ καὶ κλίμακος δεῖται ὑψηλῆς ἐνταῦθα ἡ τῶν ὑπερῴων ἄνοδός τε καὶ κάθοδος. ὡς δηλοῖ τὸ, κλίμακα δ' ὑψηλὴν κατεβήσατο. Τὸ δὲ συνέθετο φρεσὶν, ἀντὶ τοῦ ἐπιμελῶς ἤκουσε. νοῦς γὰρ ὥσπερ ὁρᾷ, οὕτω καὶ ἀκούει. Ὅτι σύνηθες ἦν τοῖς παλαιοῖς, φοιτᾶν τὰς γυναῖκας εἰς τὰ τῶν ἀνδρῶν συμπόσια. ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ἡ ἑλένη ἐπιδημεῖ τῇ εὐωχίᾳ τοῦ ἀνδρὸς, μετὰ τῶν ἐπιξενωθέντων βασιλικῶν παίδων. καὶ ἡ ἀρήτη δὲ τῷ συμποσίῳ τῶν φαιάκων πάρεστι. καὶ ἡ ναυσικάα ἡ θυγάτηρ αὐτῆς. καὶ ἡ πηνελόπη οὖν, σωφρόνως ἐνταῦθα καὶ αἰδημόνως ἐφίσταται τῷ τῶν μνηστήρων συμποσίῳ, οὐκ ἔχουσα ἱλαρῶς τὸ προσώπου, ἀλλὰ δακρύουσα. οὐδὲ τὸ κάλλος ἐκφαίνουσα. ἄντα δὲ παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα. τουτέστι κρηδέμνῳ καλυπτομένη τὰς παρειάς. ἔχουσα δὲ καὶ ἀμφιπόλους δύο ἑκατέρωθεν συνοπαδούς. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δὲ, συχνὰ ἐπιφαίνεται τοῖς μνηστῆρσι, ψυχαγωγοῦσα καὶ διαπτοοῦσα τὰς ἐκείνων ψυχὰς, καὶ μετεωρίζουσα ταῖς ἐλπίσιν. ἵνα μὴ τῷ ἄγαν ἔρωτι ἐνισχόμενοι καὶ μὴ δὲ πρὸς μόνην θέαν τῆς ἐρωμένης ἀπολαύοντες, παράβολόν τι τολμήσωσι. καὶ ὅτι οὖν μελετᾶν μάθοι τοὺς μνηστῆρας τὸν τοῦ παιδὸς θάνατον, φησὶν ὁ ποιητής. ἡ δὲ, ἄλλο νοοῦσα. μνηστῆρσι φαίνεται. καὶ ὀδυσσέως δὲ ἐλθόντος, ἐπιφαίνεται καὶ δῶρα παρέλκει τῶν μνηστήρων. καὶ ὀδυσσεὺς χαίρει τῷ ἔργῳ. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα, παραφράσασα ἡ τραγῳδία, ἔφη. οὐ προκαλυπτομένη βοστρυχώδους ἁβρᾶς παρειᾶς. ἤγουν οὐ καλύψασα τὴν τοῦ προσώπου ἁβρότητα. Ὅτι ἐν τῷ, ἔστη παρὰ σταθμὸν τέγεος, σταθμὸν μὲν λέγει τὴν παραστάδα, ἢ τὴν βάσιν τοῦ οὐδοῦ. τέγος δὲ, τὸν ὅλον δόμον ἀπὸ μέρους ἀναγκαιοτάτου τοῦ στέγους. ὅπερ οἷον κεφαλή ἐστιν οἴκου. καθὰ καὶ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καλεῖ, οὐ μόνον ἐν τῷ, τεῦκρε φίλη κεφαλή, καὶ ἐν τῷ, φίλης κεφαλῆς ὀλετῆρα, καὶ, ἐκ τοσσῆς κεφαλῆς ἄποινα, ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ἐν τῷ, τοίην γὰρ κεφαλὴν ποθέω. ἤτοι τὸν ὀδυσσέα. Ἰστέον δὲ ὅτι σταθμὸς λέγεταί ποτε, καὶ οἴκημα εὐτελὲς ἀγροτικόν. καὶ ζωοστάσιον. καὶ ὄργανον σταθμήσεως. καὶ ὅτι τὸ τέγος, κατ' ἔλλειψίν ἐστι τοῦ σίγμα, ὥσπερ τὸ σμικρόν. μικρὸν ἡ δὲ χρῆσις τοῦ τέγους, καὶ παρὰ θουκυδίδῃ. ἀναβάντες ἐπὶ τὸ τέγος καὶ διελόντες τὴν ὀροφὴν, ἔβαλλον κεράμῳ. εἰκὸς δὲ καὶ ἄλλως, ἀπὸ τοῦ τέγγω γίνεσθαι τέγος. εἶτα πλεονασμῷ, στέγος. τέγγεται γὰρ ἐν τοῖς πρὸ τῶν ἄλλων τὸ στέγος. οὕτω δὲ πρόσκειται καὶ ὁ μικρὸς καθὰ καὶ ὁ μικκός. εἶτα ἐπιτείνεται διὰ τοῦ ζ μικρός. ἤγουν ζαμικρός. καὶ διὰ τὸ εὐσύντακτον τῶν στοιχείων, σμικρός. Ὅτι ἐν τῷ, ἄντα παρειάων σχομένη ὡς ἐρρέθη λιπαρὰ κρήδεμνα, ἐμφαίνεται ὡς οὐ μόνον δεσμός ἐστι κεφαλῆς τὸ κρήδεμνον, ἀλλὰ καὶ καταπέτασμά τι πλατὺ, ὅπερ καὶ εἰς παρειὰς καθέλκεται καὶ ἐπικαλύπτει αὐτάς. Τὸ δὲ σχομένη, μέσου ἀορίστου δευτέρου ἐστὶν ὡς ἀπὸ τοῦ ἔσχον ἐνεργητικοῦ. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, ἄντα παρειάων σχομένη κρήδεμνα, ταυτόν ἐστι τῷ, παρακαλυψαμένη ὑπὸ αἰδοῦς. καὶ ὅτι τοῦ σχομένη, ἐν χρήσει ἐστὶ καὶ ὁ μέσος ὁ, ἰσχόμην. ἐξ οὗ καὶ τὸ σχέσθαι καὶ ἀνασχέσθαι. αὐτῷ δὲ προϋπάρχει, τὸ σχεῖν. ᾧ πολλαὶ προθέσεις κολλώμεναι, ἀπειλοῦσι διάφορα σημαινόμενα χρηστὰ τοῖς ῥητορεύουσι. λιπαρὰ δὲ λέγει, τὰ λευκὰ ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ καὶ λεῖα καὶ εὐαφῆ, καθ' ὁμοιότητα τοῦ λίπους. ἢ λιπαρὰ, ὁποῖα φοροῖεν ἂν αἱ λιπῶσαι τουτέστιν αἱ τρυφῶσαι καὶ μὴ κατ' ἄλλον λόγον ῥυπῶσαι. τὸ γὰρ λιπαρὸν, καὶ ἐπὶ τρυφώντων τίθεται. ὡς ἐν τῷ, αἰεὶ δὲ λιπαροὶ κεφαλὰς καὶ καλὰ πρόσωπα. τρυφῶντας γὰρ ἐκείνους ἱστορῶν, οὕτω φησὶν ὁ ποιητής. Κρήδεμνον δὲ, ἔστι μὲν κεφαλῆς δέμα, ἢ δέμνιον. λέγεται δέ που καὶ κεφαλῆς ἐπίκρανον ῥαγικώτερον. ὡς δὲ καὶ πίθου κρήδεμνον λέγεται τὸ περὶ αὐτοῦ πῶμα, δηλώσει ὅμηρος ἐν τοῖς ἑξῆς. ἡ δὲ ῥαγῳδία, καὶ τειχέων λέγει κρήδεμνα, τὰς ἐπ' αὐτὰ στεφάνας. τροπικὰ δὲ ταῦτα. πίθου τε γὰρ κεφαλὴ ὥσπερ καὶ χεῖλος, τὰ ἐκείνου ἄνω ἄκρα, καὶ τείχους δὲ ὁμοίως. οὕτω δὲ καὶ γυναικός. διὸ προσαρμόζει τούτοις, ἡ τοῦ κρηδέμνου λέξις. τῇ δέ γε τείχει, καὶ αἱ στεφάναι ὡς οἱ στέφανοι τῇ γυναικί. Ὅτι ἀμφίπολος κεδνὴ, ἡ σεμνὴ καὶ κηδεμονική. ἀπὸ τοῦ κήδω κηδεύω καὶ συστολῇ καὶ συγκοπῇ, κεδνή. οὕτω δὲ καὶ φίλοι κεδνότατοι ἐν ἰλιάδι, οἱ ὡς αὐτὸς ἀλλαχοῦ λέγει, κήδιστοι. οὐ μόνον δὲ ἀμφίπολος κεδνὴ ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ἡ εὐρύκλεια, ἀλλὰ καὶ γυνὴ κεδνή. ὡς τὸ, ἴσαν δ' ἐμὴν κεδνῇ ἀλόχῳ τινί. τὸ δὲ κεδνὴ, καὶ κεδνὰ εἰδυῖα μετ' ὀλίγα ἐρεῖ, περιφράσας. τὴν δ' αὐτὴν, καὶ πυκιμήδεα ὀνομάζει. ὃ σύστοιχόν ἐστι τῷ, πυκινὰ καὶ πεπνυμένα μήδεα εἰδέναι. Ὅτι οἰκεῖον ῥηθῆναι πρός τινα λόγον πένθιμα λαλοῦντα τό, πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελκτήρια οἶδας, τούτων οὐκ ἄειδε. ταύτης δ' ἀποπαύεο ἀοιδῆς λυγρῆς. ἥ τέ μοι αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ τείρει. ὅπερ ὁ μὴ πάσχων, ἀτεράμων ἐστίν. ἤγουν μὴ τειρόμενος τὸ κῆρ. Ὅρα δὲ ἐνταῦθα ὅτι τὸ ἐν ἀρχῇ λόγου τὸ γὰρ ἔθος συνήθως ἑαυτῷ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ, πολλὰ γὰρ ἄλλα ἀντὶ τοῦ ἐπειδὴ πολλὰ ἄλλα, καὶ ὅτι

τὸ θέλγειν, ἰδόντες τι ἔχειν δοκεῖ. ὡς καὶ πρὸ ὀλίγου τό, αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι θέλγει. ὡς ἐπὶ πλεῖστον δέ, θέλγειν παρὰ τῷ ποιητῇ ὡς πολλαχοῦ φαίνεται, τὸ δὴ ἐξεστηκέναι ποιεῖ τοῦ κατὰ φύσιν ἐνεργεῖν ἐφίεσθαι. Ὅτι τὸν ὁρισμὸν τῆς φιλοσοφίας τὸν λέγοντα ὡς φιλοσοφία ἐστὶ γνῶσις θείων καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων, Ὅμηρος πρῶτος ὑπονοήσας ἐν οἷς περὶ τοῦ ἀοιδοῦ ἤτοι φιλοσόφου φημίου, λέγει ὡς πολλὰ οἶδεν ἔργα ἀνδρῶν τε θεῶν τε. ἐκ μὲν γὰρ τοῦ οἶδεν, ἡ γνῶσις δηλοῦται τοῦ φιλοσόφου. ἐκ δὲ τοῦ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, τὸ ἀνθρώπινον καὶ θεῖον παρωνόμασται. Ὅτι δὲ οἱ ἀοιδοὶ φιλοσόφων τάξιν ἐπεῖχον, ἐν τοῖς ἑξῆς φανήσεται. Ὅτι τό, ἅ κλείουσιν ἀοιδοί, ἀντὶ τοῦ θείως φημίζουσι. καὶ ἔστιν ἕτερον παρὰ τό, τὴν, γὰρ ἀοιδὴν ἐπικλείουσιν ἄνθρωποι. ἐκεῖνο γάρ, ἀντὶ τοῦ τιμῶσιν εἴληπται. Ὅτι τό, οἱ δέ, σιωπῇ οἶνον πινόντων, ἀντὶ τοῦ πινέτωσαν εἴρηκε. πολλὰ δὲ τοιαῦτα καὶ ἐν τῇ ἰλιάδι σχήματα. καὶ εἴρηται περὶ τούτων ἐκεῖ. Ὅρα δὲ ὅτι μνησθεὶς οἴνου μόνου, ἐσιώπησε τὸ ἐσθίειν. οὕτω δὲ καὶ τὸ συμπόσιον ἐκ μέρους τῆς πόσεως παρονομασθέν, ἀφίησι καὶ τὴν βρῶσιν συνεπινοεῖν. Ὁ δὲ ὅμηρος μὲν οὕτω, ἐπεί με μάλιστα καθίκετο πένθος ἄλαστον, τὸ καθίκετο, ἀντὶ τοῦ ἵκετο καὶ κατέλαβε λέγει. οἱ δὲ ὕστερον, ἐπὶ τοῦ καθάψασθαι τὴν λέξιν τιθέασι, καὶ γενικῇ συντάσσουσιν. οὕτω γὰρ καὶ ῥάβδῳ τις καθικέσθαι τινὸς λέγεται. Ὅτι θαυμάζουσα ἡ πηνελόπη τὸν ἄνδρα, φησί. τοίαν κεφαλὴν ποθέω. μεμνημένη αἰεὶ ἀνδρὸς οὗ κλέος εὐρὺ καθ' ἑλλάδα καὶ μέσον ἄργος. κεφαλὴν δέ, ἢ τὸν ἄνδρα φησὶν ἤτοι τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τοῦ τιμιωτάτου μέρους ὡς καὶ ἐν ἰλιάδι, τεῦκρε φίλη κεφαλή. διὸ καὶ ἐπάγει, μεμνημένη ἀνδρός. ἢ κεφαλήν, τὴν ψυχὴν λέγει. ὡς καὶ ἐν τῇ ἰλιάδι εἰπὼν ἰφθίμους ψυχὰς ἄϊδι προΐαψεν, ἀλλαχοῦ φησὶν ἰφθίμους κεφαλὰς ἄϊδι προϊάψειν. ὡς ἀδιάφορον ὂν οὕτως ἢ οὕτως εἰπεῖν. Ὅρα δὲ ὅτι ἀφελῶς ἡ πηνελόπη λαλεῖ, καὶ στενοχωρεῖ τὸ τοῦ ὀδυσσέως ἐγκώμιον καὶ σμικρύνει τὸν ἔπαινον. τί γὰρ μέγα εἰ μόνον καθ' ἑλλάδα καὶ μέσον ἄργος ὁ τοσοῦτος ὀδυσσεὺς κλεΐζεται; ἄργος μὲν γὰρ συνήθως, ἡ ὅλη πελοπόννησος. ἑλλὰς δέ, πόλις ὑπὸ τῷ πηλεῖ καὶ τῷ ἀχιλλεῖ. ὡς εἴρηται. τὸ δὲ τοιοῦτον ἄργος καὶ τὴν τοιαύτην ἑλλάδα, τὸ τοῦ ὀδυσσέως κλέος. μικρὸς οὖν ὁ ἔπαινος εἴληπται καὶ οὐ πρὸς ἀξίαν τοῦ ὀδυσσέως. οὐ μόνον διότι τὸ τοῦ ἀνδρὸς ἠγνόει πολυγνώριστον ἡ γυνή, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἔπρεπε γυναικὶ τὸ εὐτελὲς καὶ ἡ διὰ τοῦ ἐγκωμίου ἀφέλεια. καὶ ταῦτα ἐξ αὐτοσχεδίου καὶ παρὰ μέσῳ τῷ τῶν μνηστήρων συμποσίῳ. δῆλον ὡς γοῦν, πολυγνώριστος ὁ ὀδυσσεύς, ὁ πᾶσιν ἀνθρώποις μελλόμενος ὡς ἀλλαχοῦ λέγεται. ὃς ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων ὡς προείρηται. ὁ πολυπλάνητος. καὶ οὕτω μὲν ἡ γυνὴ περὶ ὀδυσσέως. αὐτὸς μέντοι τὴν πηνελόπειαν περὶ ἐπαινῶν, λέγει ὅτι σοῦ τὸ κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει. καὶ τὰ ἑξῆς. εἰ δέ τις ὡς ἀπὸ μέρους τοῦ ἄργους ἐξ οὗ παρὰ τῷ ποιητῇ ἀργεῖοι πάντες οἱ ἀχαιοί, ἔτι δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἑλλάδος ἀφ' ἧς τὸ τῶν ἑλλήνων ὥρμηται ὄνομα, κατὰ πάντας εἴποι διήκειν τοὺς ἕλληνας τὸ τοῦ ὀδυσσέως κλέος, καὶ οὐχ ἁπλῶς κλέος ἀλλὰ καὶ εὐρύ, λέγει μέν τι κάλλιον, οὔπω δὲ μέγα. ὀδυσσεὺς γάρ, ἕως καὶ εἰς ἰβηρίαν, ἔχει τὸ κλέος. οἶδε δὲ αὐτὸν καὶ ἡ σικελικὴ χώρα. καὶ οὐκ ἠγνόει δὲ οὐδ' ἡ τῶν αὐσόνων. ἡ δὲ φοινίκη, οὐδὲν ἔλαττον. ὁμοίως καὶ ἄλλοι τόποι πολλοί. οὐκοῦν οὐδὲ οὕτω πάνυ μέγα τὸ ἐγκώμιον τὸ ἀπὸ τῆς γυναικός. ὡς νῦν γε εἴπομεν τοῦ λόγου ἄξιον ἐξᾶραί τις τῷ λόγῳ θέλων, εἴποι εὐρὺ τὸ κλέος αὐτοῦ καθ' ἑλλάδα καὶ μέσον ἄργος, οὐδὲν ἂν εἴποι σεμνόν. ἀλλὰ καὶ μᾶλλον ἀποφήσας, ἐρεῖ ὡς οὐ καθ' ἑλλάδα μόνον καὶ μόνον ἄργος κλεΐζεται, ἀλλὰ καὶ περὶ πᾶσαν ὅσην ἥλιος παραδίδομεν. οὕτω καὶ λιβάνιος ἐν τοῖς εἰς τὸν ἰουλιανὸν σχηματίζει τό, ἣ μέγα πένθος ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει, γράψας οὐκ ἀχαιΐδα μόνον, καὶ τὰ ἑξῆς. τάχα δὲ ἡ πηνελόπη οὐκ ἀφελῶς οὕτως ἐλάλησεν, ἀλλὰ τὸ ἐκ βαρβάρων κλέος οὔτι σεμνὸν ἡγουμένη. τὴν ἑλληνικὴν τῷ ἀνδρὶ μόνην ἐπεμαρτύρατο εὔκλειαν. καὶ ταῦτα μὲν οὕτω. πηνελόπη δὲ λέγεται, ἢ παρὰ τὸ πονεῖσθαι τὰ λῶπας. λοπὸς δὲ ἐστὶν ὕφασμα λεπτὸν κατὰ κρομμύου λοπὸν ὅ φησιν ὁ ποιητής, ἐξ οὗ κατὰ ἔκτασιν, λώπιον. καὶ ὁ ἐπιβουλεύων αὐτῷ λωποδύτης. ἢ παρὰ τὸ πηνίον ἑλεῖν. πηνίον δέ ἐστιν, ὁ μίτος. ἐξ οὗ καὶ χρυσοπήνιστον ἄμφιον. καὶ ἐκπηνίζω ῥῆμα παρὰ τοῖς κωμικοῖς, καὶ ἐκπηνιεῖται ὅ ἐστι μαρύσεται. καὶ κατὰ παυσανίαν, ἐξειλύσει εἰς πηνίον. καὶ ἔστι κατὰ τὴν ἐτυμολογίαν ταύτην τὸ πηνελόπη, κλῆσις ἐστοργῷ γυναικὶ πρέπουσα, τὸ μέντοι διαπηνίζειν ὅ ἐστι διακεφαλαιοῦν καὶ ἀπατᾶν, οὐκ ἐντεῦθεν τέθειται παρῆκται, ἀλλ' ἀπὸ τῆς πηνίκης. ἣ περικεφαλαίας δηλοῖ ποιεῖσθαι ἐκ τριχῶν, οὐ μόνον γυναιξὶν ἀλλὰ καὶ γυναικιζομένοις ἀνδράσι χρηστὴν οἳ τριχῶν ἐψίλωνται. γίνεται δὲ ἡ τοιαύτη πηνίκη, κατὰ τροπὴν παρὰ τὴν φενάκην, ἐπειδὴ φενακίζει τοὺς ὁρῶντας. καὶ τοῦτο μέν, τοιοῦτον. τὴν δὲ πηνελόπην, δίδυμος φησὶν ἀμβρακίην ἢ ἀρνακίαν κυρίως καλεῖσθαι. ναυπλίου δὲ ῥίψαντος αὐτὴν εἰς θάλασσαν διὰ τὴν τοῦ υἱοῦ παλαμήδους ποινήν, ὑπὸ πηνελόπων ὀρνίθων σωθεῖσαν ὧν ἡ εὐθεῖα πηνέλοψ, οὕτω μετονομασθῆναι.

Ὁ δὲ φθονεῖν ἐνταῦθα, κωλύσεως καὶ μέμψεως τίθεται. φησὶ γάρ. τί φθονέεις ἐρίηρον ἀοιδόν, τέρπειν ὅππῃ οἱ νόος ὄρνυται; καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δέ, ἐπὶ τοιούτου σημαινομένου ἡ λέξις εὑρεθήσεται. οὕτω καὶ ἐν

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Μῆτερ ἐμή. τί τ' ἄρα φθονέεις ἐρίηρον ἀοιδόν,
Τέρπειν ὅππῃ οἱ νόος ὄρνυται; οὔ νύ τ' ἀοιδοὶ
Αἴτιοι, ἀλλά ποτι Ζεὺς αἴτιος, ὅς τε δίδωσιν
Ἀνδράσιν ἀλφηστῇσιν ὅπως ἐθέλῃσιν ἑκάστῳ,

πίδες

Τούτῳ δ' οὐ νέμεσις Δαναῶν κακὸν οἶτον ἀείδειν.
Τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι,
Ἥτις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται.
Σοὶ δ' ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν.
Οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς οἶος ἀπώλεσε νόστιμον ἦμαρ
Ἐν τροίῃ. πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι φῶτες ὄλοντο.
Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα, τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε.
Ἱστόν τ' ἠλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε,
Ἔργον ἐποίχεσθαι. μῦθος δ' ἄνδρεσσι μελήσει
Πᾶσι. μάλιστα δ' ἐμοί. τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ.
Ἡ μὲν, θαμβήσασα, πάλιν οἶκονδε βεβήκει.
Παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ.
Ἐς δ' ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶ,
Κλαῖεν ἔπειτ' ὀδυσῆα φίλον πόσιν, ὄφρα οἱ ὕπνον
Ἡδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις ἀθήνη.

πίδης νοῶν, φασίν. ὡς ἀπηλλαγμένην φθόνου· γυναῖκες ὡς τῶν πρώτων οὐκ ἐκτέτανται. φθόνον δὲ, τὴν μέμψιν λέγει. καὶ ἑρμογένης δὲ, ἀνεπίφθονόν τινα φησὶ τὸ ἄμεμπτον. Τὸ δὲ ἐρίηρος, δηλοῖ μὲν τὸν ἐναρμονίως ᾄδοντα, παρὰ τὸ ἀρῶ τὸ ἁρμόζω. μετενήνεκται δὲ καὶ εἰς φιλίαν. ὅθεν ἐρίηρες ἑταῖροι λέγονται. ἀπὸ δὲ τοῦ ἀρῶ, καὶ ἄρος τὸ ὄφελος παρ' αἰσχύλῳ ἐν ἱκέτισι. τρόπος ἄρος, ἄτα. ἤτοι τὸ εὖ τοῦ βροτοῦ καὶ τὸ ὄφελος, ἄτη ἐστίν. Ὅτι τὸ, οὐδὲ ἀοιδοὶ αἴτιοι ἀλλά ποθι ζεὺς αἴτιος. ἀντὶ τοῦ οὐ κεῖνται ὑπὸ αἰτίασιν οἱ ἀοιδοὶ, τὰς δυσπραγίας τῶν ἀνθρώπων ᾄδοντες. οὐ γὰρ διότι αὐτοὶ ᾄδουσι, διὰ τοῦτο δυστυχῶς ἀπέβη τὰ πράγματα. ἀλλὰ ἔμπαλιν διότι οὕτω συμπεσόντα, οἱ ἀοιδοὶ ᾄδουσι. καὶ ἔστιν ὅμοιον τούτῳ, καὶ τὸ σοφόκλειον. τὸ, τὰ ἔργα τοὺς λόγους εὑρίσκει. Ἱστέον δὲ ὅτι αἴτιον ἀεὶ παρ' ὁμήρῳ, τὸ τὴν αἰτίαν τοῦ γινομένου ἔχον. οἱ δὲ μεθ' ὅμηρον, καὶ ἐπὶ ὑπευθύνων τὴν λέξιν τιθέασιν ὡς δηλοῖ ὁ γράψας τὸ, αἴτιος ὁ γράψας αἴτια καλλιμάχου, ὅ ἐστιν ὑπεύθυνος καὶ κολάσεως ἄξιος. Ὅτι ἁρμόδιόν ἐστι θεοῦ ἢ βασιλέως εἰπεῖν τὸ, ὃς δίδωσιν ἀνδράσιν ἀλφηστῇσιν ὅπως ἐθέλῃσιν ἑκάστῳ. Ἱστέον δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα διὰ τῶν ἀνδρῶν ὀνομάζει, καὶ τὸ θῆλυ γένος συνυπακούεται. καὶ ὅτι ἀλφησταὶ κοινῶς, οἱ ἄνθρωποι ὡς ἐφευρετικοὶ καὶ ἐπινοητικοὶ τεχνῶν τε καὶ μηχανῶν καὶ βουλευμάτων καὶ ἑτέρων ὧν τοῖς ἀλόγοις οὐ μέτεστιν, ἀλφῶ γὰρ τὸ εὑρίσκω. ἐξ οὗ τὸ ἀλφαίνειν παρ' [illegible]. καὶ τὸ τιμαλφεῖν. καὶ τὸ τιμαλφές. τούτου ὁ μέλλων, οὐ μόνον ἀλφήσω ἐξ οὗ ἀλφηστὴς, ἀλλὰ καὶ ἀλφέσω, ἐξ οὗ ἀλφεσίβοιαι. ὡς δὲ καὶ ἰχθύων ὄνομα οἱ ἀλφησταὶ, ἱστορεῖται. διὸ πρὸς διαστολὴν ἴσως ἔγραψεν ὅμηρος τὸ, ἀνδράσιν ἀλφηστῇσιν. Ὅρα δὲ καὶ τὸ ἑκάστῳ ὅπως ἐπιμεριστικόν ἐστι πληθύος καὶ διαιρετικὸν τοῦ καθόλου εἰς μερικόν. εἰπὼν γὰρ ἀνδράσι πληθυντικῶς, ἐπάγει ἑκάστῳ. ἴδε δὲ καὶ τὴν τάξιν καινοτέραν οὖσαν. ἡ μὲν γὰρ συνήθεια, φησὶν ἀνδρῶν ἑκάστῳ, οὗτος δὲ φησὶν ἀνδράσιν ἑκάστῳ. ὡς τοῦ μὲν ἀνδράσι πληθυντικῶς, καὶ ἑκάστῳ ἑνικῶς, διὰ τὴν τοῦ πλήθους εἰς τὰς οἰκείας μονάδας ὅλας διαίρεσιν. Ὅτι καθὰ τὸ, οὐ νέμεσις τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ μάχεσθαι ὡς καὶ ἐν ἰλιάδι κεῖται, φησὶ καὶ ἐνταῦθα τούτῳ δ' οὐ νέμεσις δαναῶν κακὸν οἶτον ἀείδειν. ἤγουν τὴν ἑλληνικὴν κακοτυχίαν. Ὅτι γνωμικῶς λέγει τὸ, ταύτην ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσιν ἄνθρωποι ἥτις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται. παράδειγμα δὲ τοῦ λόγου, καὶ ἀθηναῖοι. οἷς ἀεὶ ἔφεσις ἦν καινόν τι ἀκούειν. Καὶ ὅρα τὸ, μᾶλλον. καὶ τὸ, νεωτάτη. χαίρουσι μὲν γὰρ καὶ ἁπλῶς ταῖς ἀοιδαῖς ἄνθρωποι, μᾶλλον δὲ τῇ νέᾳ. καὶ μάλιστα τῇ νεωτάτῃ. ἐνταῦθα τοὺς παλαιοὺς μεγαλοφωνοτάτους, τὴν νεωτάτην ἀοιδήν. εὔβουλος δέ φασιν ὁ κωμικὸς, ἀντὶ νέας ἀοιδῆς ἄνδρα μεταλαβὼν, παίζει οὕτως. ἄτοπόν γε τὸν μὲν οἶνον εὐδοκιμεῖν παρὰ ταῖς ἑταίραις τὸν παλαιόν, ἄνδρα δὲ μὴ τὸν παλαιὸν ἀλλὰ τὸν νεώτερον. λέγεται δὲ καὶ ἄλεξις σχεδόν τι ἀπαραλλάκτως οὕτω γράψαι. καὶ τιμόθεος δέ φασιν ὁ μιλήσιος, γράφει οὕτως. οὐκ ἀείδω τὰ παλαιά. καινὰ γὰρ κρείσσω. νέος ὁ ζεὺς βασιλεύει. τὸ παλαιὸν δ' ἦν κρόνος ἄρχων. ἀπίτω μοῦσα παλαιά. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπὶ καινῶν ἐγχειρημάτων ἐγνωματεύθη. φησὶ γοῦν ἀντιφάνης. ὅτι καινὸν ἐγχείρημα κἂν τολμηρὸν ᾖ, πολλῶν ἐστι παλαιῶν χρησιμώτερον. συντελεῖ δέ τι ἐνταῦθα καὶ τὸ, ἢ δρῶν τι φαίνου καινὸν ἢ παρὰ τοὺς ἔμπροσθεν, ἢ μίμνε κόπτε. τῇ δὲ ὁμηρικῇ ἐννοίᾳ, σύμφωνος καὶ ἡ κατὰ τὸν εὔπολιν. εἰπόντα ὡς ἡ μουσικὴ, πρᾶγμ' ἐστὶ βαθύ τι καὶ καμπύλον, ἀεί τι καινὸν ἐξευρίσκει τι τοῖς ἐπινοεῖν δυναμένοις. ἀναξίλας δὲ ὁ κωμικὸς ὑποπαίζων πρὸς ὁμοιότητα τούτου, ἔφη. ὅτι ἡ μουσικὴ, ὥσπερ λιβύη ἀεί τι καινὸν κατ' ἐνιαυτὸν τίκτει θηρίον. ὑποπαίζειν δὲ οὗτος ἐρρέθη, ἐπειδὴ οὐ καθαρῶς ἐπαινεῖ τὰς ὡς ἑκάστοτε νέας ἀοιδάς. ἀλλὰ δὴ τὸ ἐργῶδες, ὡς εἰς θηρίου ἀνάγει τὸ πρᾶγμα εἰκόνα. Ὅτι παρηγορητικὸν ἀνθρώπου ἐστὶ ἀποφήμου ἀκοῆς τὸ, σοὶ δ' ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς, ἀκούειν. Ὅτι παραμυθία τις τῷ δυσπραγοῦντι, τὸ πρὸς ἄλλους ὁμοιοπαθεῖς. διὸ παραμυθούμενος ὁ τηλέμαχος, φησὶ τῇ μητρὶ, τλῆναι, διότι οὐ μόνον ὀδυσσεὺς ἀπώλεσε νόστιμον ἦμαρ ἐν τροίᾳ. πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι φῶτες ὄλοντο. τὸ δὲ ἐν δυσπραγίαις μονήρεις, οἰκτρόν ἐστι. διὸ καὶ ἡ τραγῳδία φησί. τὸ γὰρ εἰσλεύσσειν οἰκεῖα πάθη μηδενὸς ἄλλου παραπράξαντος, μεγάλας ὀδύνας ὑποτείνει. Ὅτι τὰ γυναικεῖα ἔργα στοιχειοῖ καὶ ταῦτα ὁ ποιητὴς, εἰς ταλασιουργίαν καὶ εἰς τὸ ταῖς ἀμφιπόλοις ἐπιτάσ-

σθαι. μῦθον μέν τοι, μὴ πρέπειν φασὶ γυναιξὶν, εἴγε κατὰ τὸ ὑμνούμενον, γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει. φησὶ γοῦν ὁ Τηλέμαχος τῇ μητρί. ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα, τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε. ἱστόν τ' ἠλακάτην τε καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε ἔργον ἐποίχεσθαι. μῦθος δ' ἄνδρεσσι μελήσει πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί. τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ῥῆμα τοῦτο μετεχειρίσατό πως καὶ ὁ ῥήτωρ πρὸς Αἰσχίνην ἐν ταῖς λέξεσι, τὸ τέλος μόνον παραλλάξας. καὶ ἀντὶ τοῦ μῦθος, εἰπών. πόλεμος δ' ἄνδρεσσι μελήσει. διδάσκοντος τοῦ ποιητοῦ, ὅπως παραφυλακτέον τὰ ἔπη. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ εἰς οἶκον ἰοῦσα, ταυτόν ἐστι τῷ οἰκουρεῖν. ὅθεν οἰκούρια παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὡς οἷον οἰκοφυλάκια, τὰ ὑπὸ μητέρων παισὶν ὑπολειπόμενα παίγνια. ἐκ δὲ τοῦ οἴκου, καὶ οἰκίσκος παρὰ Ἀριστοφάνει, τὸ ὀρνιθοτροφεῖον. ... τί δὲ τὸν ὀρνίθειον οἰκίσκον φέρεις; καὶ οἰκέτης παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἀθηναίοις, ὁ οἰκογενής. οἰκέτης δὲ οἰκεῖος, ὁ κατὰ τὴν οἰκίαν πᾶς. ἢ οἰκετεία, τὰ κατ' οἰκίαν σκεύη, ἢ οἰκέται πᾶς, ὁ οἴκοθεν ἔχει τι ἑαυτοῦ ἴδιον. ἢ μεθ' ὧν ξίφος ἑαυτόν. καὶ οἰκότριβος, οἰκογενὴς παιδάρειον. ταῦτα παρά τισι τῶν παλαιῶν. οἵ φασιν, ὡς ἐκεῖθεν καὶ οἰκουρὸς δράκων φύλαξ τῆς Πολιάδος. ἔστιν οὖν ἐν τῷ νεῷ τῆς Πολιάδος διαιτώμενος, ᾧ ... κατ' ἐπιόντα μῆνα ... ἵνα ὁ οἰκουρὸς ὡς μάθῃς. ἠλακάτην δὲ λέγει, τὸ ἐριουργὸν ἐργαλεῖον παρὰ τὸ ἐλάσκω τὸ ἐν τῷ ... ἐλαύνειν, ἢ τὸ ἔριον ἐλάσκει. ὃ ἑρμηνεύει τὴν ταλασίαν καὶ τὸ ταλάσιον. κατὰ τὸν εἰπόντα Παυσανίαν, ὅτι ταλάσια τὰ ἐριουργικά. καὶ ταλασία ἡ ἐριουργία. ἠλακάτη μέντοι ... ἐπὶ τὴν ἠλακάτην ἔρια ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δῆλον ἔσται, καὶ τὰ τόξα, ὅθεν Ἄρτεμις χρυσηλάκατος. οἱ δὲ ἠλακατῆνες ὅθεν γίνονται, ζητητέον. ἰχθύες δὲ εἰσὶ θαλάσσιοι κητώδεις, ταριχευόμενοι ὥς φασι Παυσανίας. ὅτι δὲ ἠλακάτη καὶ ἱστοῦ μέρος ἐστὶν οὐχ ὑφαντικοῦ, ἀλλὰ τοῦ κατὰ πλοῖα, δῆλον ἐντεῦθεν. ἱστοῦ τὸ μὲν κατωτέρω, φασὶ, πτέρνα καλεῖται. τὸ δὲ εἰς μέσον, τράχηλος. τὸ δὲ πρὸς τῷ τέλει, καρχήσιον. ᾧ ἐπίκειται τὸ λεγόμενον θωράκιον, τετράγωνον ὄν. καὶ ἐπ' αὐτοῦ, ἀνήκουσα εἰς ὕψος ὀξεῖα ἡ λεγομένη ἠλακάτη. ὁ δὲ ταῦτα γράψας Ἀθήναιος, λέγει ὅτι καὶ ποτήριον ἦν ἐπίμηκες καρχήσιον λεγόμενον, συνηγμένον εἰς μέσον ἐπιεικῶς, ὦτα ἔχον μέχρι τοῦ πυθμένος καθήκοντα. καὶ τάχα φησὶ διὰ τὸ ἀνατετάσθαι πρὸς ὁμοιότητα τοῦ κατὰ νῆας καρχησίου, ὠνόμασται οὕτως αὐτό. οὗ μέμνηται ἢ ὁ κατὰ τὴν Ἀλκμήνην μῦθος. φάμενος, τοιοῦτον καρχήσιον δῶρον αὐτὴν λαβεῖν πρὸς Διὸς ὅτε πρῶτον εἰς αὐτὴν ἦλθεν. ἐτυμολογεῖ δὲ τινὲς τὸ εἶναι τοῦ πλοίου καρχήσιον εἶναι τὸ τέλειον, ἐκ τοῦ ῥαχίσματα ἔχειν ἀγκυλοειδῆ. ἢ εἶναι φασὶ κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ ι πρὸς τὸ α, ἀντὶ τοῦ κιρχήσιον. βούλεται δὲ οὕτω πως καὶ Ὅμηρον καρχαλέους λέγειν τοὺς ὑπὸ δίψης κρατουμένους. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. Τὸ δὲ ἀμφιπόλοισι κελεύειν τὴν γυναῖκα, οἰκονομικόν ἐστιν, ἄριστον κατὰ Θεόφραστον, πρᾶγμα λυσιτελὲς ὂν δι' ὃ τοῦ ὅλου ὑπόδειγμα, τοὺς μὲν ἄνδρας ὡς τὰ πολλὰ μὴ ἐπιστατεῖν δούλοις, τὴν δὲ γυναῖκα καὶ αὐτὴν, τῶν θεραπόντων μὴ ἐν χρῷ παρίστασθαι. Τὸ δὲ ἔργον ἐποίχεσθαι, δοκεῖ μὲν ὅμοιον εἶναι τῷ μνηστῆρας ἐποίχετο. μᾶλλον δὲ ὁμοιοῦται πρὸς τὸ ἱστὸν ἐποιχομένην. μῦθον δὲ, οὐ τὸν ἁπλῶς λόγον ἐνταῦθα φησίν. οὐ γὰρ ἄλαλον πάντη τὴν γυναῖκα μένειν, λογικὸν ἢ ἄλλως δὲ εἰπεῖν λάλον ζῷον καὶ αὐτὴν οὖσαν, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον καὶ ῥητορεύειν καὶ φιλοσοφεῖν ἐπιβαλομένην ὡς αἱ ἱστορίαι δηλοῦσιν, ἀλλὰ τὸν ἐν μέσῳ ἀνδρῶν. ὁ γὰρ δημηγορικὸς λόγος, ἀνδράσι μέλεται. γυναιξὶ δὲ, οὐ πρέπον ἐστίν. ὅτι δὲ οὐ πρέπει μῦθος καθ' Ὅμηρον γυναιξὶ, δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς εἰπών, γύναι γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει. χρήσιμον δ' ἐνταῦθα καὶ ξενάρχου τὸ, εἴτ' εἰσὶν οἱ τέττιγες οὐκ εὐδαίμονες, ὧν ταῖς γυναιξὶν οὐδ' ὁτιοῦν φωνῆς ἔνεστιν. ὡς δηλαδὴ τῶν θηλειῶν τεττίγων, ἀφώνων ὄντων, καθὰ πολλαχοῦ δηλοῦται. ἀστεῖον δ' ἐνταῦθα τὸ, γυναῖκας ῥηθῆναι κωμικώτερον, τὰς θηλείας τέττιγας. ἀφορμὴ δὲ τοῦδε τῆς ἀστειότητος, τὸ εἰς ἀνθρώπινον παραληφθῆναι γυναικῶν τὴν τοιαύτην ἔννοιαν. ἃς ἐπιστρέφει πρὸς ἐχεμυθίαν, καὶ ὁ τὴν λάλον χαρακτηρίσας γυναῖκα ἐπὶ σκώμματι τῶν τοιούτων. ἴσως δὲ, καὶ τὸ τὸν ἄνδρα φῶτα λέγεσθαι ἀπὸ τοῦ φῶ τὸ λαλῶ, κατὰ τὴν ὑπεροχὴν, ὃ γυναιξὶν οὐ πρέπει. Τὸ δὲ, τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ, ἀντὶ τοῦ ἐγὼ ἐν οἴκῳ δεσπότης. ὃ κατωτέρω σαφέστερον φράζει, λέγων. αὐτὰρ ἐγὼ ἄναξ οἴκοιο ἔσομαι ἡμετέροιο. Ἡ δὲ Πηνελόπη τοῦ παιδὸς ἀκούσασα εἰπόντος ἃ προ ἀνωτέρω εἴπομεν, ἀνεχώρησε θαμβήσασα. παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ. εἰ δὲ τοῦτο οὕτω καὶ μήτηρ ποιεῖ, σκεπτέον οἵους εἶναι δεῖ τοὺς παῖδας τοῖς γονεῦσι τὰ εἰς ἐνθέσθαι ἐφ' οἷς παραιτοῦνται τὰ δέοντα οἱ γονεῖς. Ἰστέον δὲ ὅτι οἱ μεθ' Ὅμηρον, καὶ ἐπὶ τροφῆς τὸ ἐνθέσθαι φασὶν ἀττικῶς. καὶ ἔνθεσιν, τὴν τροφήν. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ δένδρων ἔνθεμα, τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον ἐμφύλλιον. Ἡ δὲ ἐς ὑπερῷα ἀναβᾶσα Πηνελόπη σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν, ἔκλαιεν τὸν Ὀδυσσέα ὄφρα οἱ ὕπνον ἡδὺν ἐπὶ βλεφάροις βάλεν Ἀθηνᾶ. ὅρα δὲ ὅτι δυνάμενος ὁ ποιητὴς εἰπεῖν ὄφρα οἱ ὕπνον νήδυμον ἐν βλεφάροις ἔβαλεν, ὅμως οὐκ ἐποίησε τοῦτο. ἴσως μὲν, διότι ταυτόν ἐστιν ἡδὺν εἰπεῖν καὶ νήδυμον. μάλιστα δὲ, διότι νήδυμος μοι ἐστὶν ὁ βαθύς. ἐν δὲ τοιούτοις καιροῖς καὶ πάθεσιν, οὐ δύναται τὶς νήδυμον ὑπνώττειν ἤτοι βαθὺ καὶ ἀνένδοτον. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἀμφίπολοι καὶ ταῦτα κλαίουσιν, Ὀδυσσέα πρόφασιν. ὥσπερ ἐν Ἰλιάδι ἕτεραι, Πάτροκλον πρόφασιν. Ἀθηνᾶ δὲ κοιμίζει τὴν Πηνελόπην, ἐπειδὴ συνήθως ἐκείνη βαλομένη, κλαίειν μὲν ἀφῆκεν. ἀνεκλίθη δὲ ὥς τι καταδραθεῖν.

Οἱ μετὰ τοὺς λόγους τοῦ Τηλεμάχου ἢ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Πηνελόπης, οἱ μνηστῆρες ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρα σκιόεντα.

Μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρα σκιόεντα.
Πάντες δ' ἠρήσαντο παραὶ λεχέεσσι κλιθῆναι.

τοι-

Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχετο μύθων.
Μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες,
Νῦν μὲν δαινύμενοι τερπώμεθα. μηδὲ βοητὺς
Ἔστω. ἐπεὶ τόγε καλὸν ἀκουέμεν ἐστὶν ἀοιδοῦ
Τοιοῦδ' οἷος ὅδ' ἐστὶ θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδήν.
Ἠῶθεν δ' ἀγορήνδε καθεζώμεσθα κιόντες.
Πάντες, ἵν' ὔμμιν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποείπω,
Ἐξιέναι μεγάρων. ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαῖτας,
Ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους.
Εἰ δ' ὔμμιν δοκέει τόδε λωΐτερον καὶ ἄμεινον
Ἔμμεναι, ἀνδρὸς ἑνὸς βίοτον νήποινον ὀλέσθαι,
Κείρετ'. ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιβώσομαι αἰὲν ἐόντας,
Αἴ κέ ποθι Ζεὺς δῷσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι,
Νήποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἔντοσθεν ὄλοισθε.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες,
Τηλέμαχον θαύμαζον ὃ θαρσαλέως ἀγόρευε.

πάντες δ' ἠρήσαντο παραὶ λεχέεσσι κλιθῆναι. καὶ αὐτοὶ μὲν οὕτω, θαυμάζοντες τὸ κάλλος τὴν Πηνελόπην. ὁ δὲ παῖς, οὐκ αἰσχύνεται. ἀλλὰ μητρὸς αὐτοῦ προσφωνῶν μνηστῆρας, οὕτω ὑπέρβιον αὐτοὺς ὕβριν ἔχειν φησί. καὶ διελέγχει τὰ ἐφεξῆς. ἔστι δὲ ὑπέρβιος ὕβρις, ἡ ἐκ μεγαλοδυνάμων ἀνδρῶν, καὶ ἡ ὑπέρθεν πάσης δυνάμεως. Ἱστέον δὲ ὅτι σημειῶδες μὲν λέγεται παρὰ τῷ ποιητῇ τό, πάντες δ' ἠρήσαντο παραὶ λεχέεσσι κλιθῆναι. οὔτε γὰρ αἰσχρὸν ἐνταῦθα κεῖται ῥῆμα, καὶ τὸ ἠρήσαντο δέ, πάνυ ἔνδοξον ὡς ἐπὶ θείου τινὸς πράγματος, διὸ οὐκ εἶπον ἵμερον ἔσχον. ἢ ἠθέλησαν. ἢ τι τοιοῦτον, ἀλλὰ ἠρήσαντο. ἤγουν ηὔξαντο. ὅμως μέντοι, ὁ φιλομήτωρ Τηλέμαχος οὐκ ἀρέσκεται τῇ ἐκείνων εὐχῇ, ἣν καὶ ὅμαδον ἔφη ὁ ποιητής. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι μικρὸν ἀνῆκεν ὁ κιθαρῳδὸς καὶ οἱ μνηστῆρες. οὐ φέρουσιν ἀτρεμεῖν. διὸ καὶ ὁ Τηλέμαχος δαίνυσθαι αὐτοὺς καθ' ἡσυχίαν ἐθέλει. καὶ τέρπεσθαι τῇ ἀοιδῇ. καὶ μὴ εἶναι βοήν. ἄμεινον ἡγούμενος αὐτοὺς ταῦτα ποιεῖν, ἢ οὕτω σχολάζειν ἐπὶ ὕβρει καὶ ὁμάδῳ. Σκιόεντα δὲ μέγαρα, ἢ τὰ μεγάλην σκιὰν ἀποπλῶντα διὰ τὸ πολὺ τοῦ ὕψους καθ' ὃ καὶ αἰγύπτιαι πυραμίδες σημειοῦνται, ἢ τὰ χάριν σκιᾶς γεγονότα. οὐ γὰρ μόνον χειμῶνος ἀλεωρὴ τὸ μέγαρον, ἀλλὰ καὶ καύσωνος. Ὅτι δ' ἐντεῦθεν λαβὼν Ἡσίοδος καὶ τὰ μέγαρα τὴν χώραν σκιόεντα ἔφη, ὁ Πορφύριος δηλοῖ. Ὅτι κατασκευαστικὸν ἐπὶ τραπέζης βοῆς τό, νῦν μὲν δαινύμενοι, τερπώμεθα, μηδὲ βοητὺς ἔστω. ἐπεὶ τό, γε καλόν. εἰς δὲ ἐγκώμιον ἀοιδοῦ ἢ ἁπλῶς λογίου ἀνδρὸς, καλὸν εἰπεῖν τό, ἐπεὶ τόγε καλὸν ἀκουέμεν ἐστὶν ἀοιδοῦ τοιοῦδε, οἷος ὅδ' ἐστὶ θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδήν. ὃ μάλιστα κατὰ παρῳδίαν, Μούσαις ἐναλίγκιος. καὶ ὅρα ὅπως εἰς ταυτὸν ἤγαγε τὴν ἀοιδὴν καὶ τὴν αὐδήν. ἔστι γὰρ καὶ ἡ ἀοιδή, τρόπος γένους αὐδή. Τὸ δὲ βοητύς, ὅμοιόν ἐστι τῷ ἐδητύς. ταυτὸν δὲ ὅμαδος καὶ βοητύς. ὥσπερ αὖ πάλιν ὅμαδος καὶ ἀλαλητός. Ὅτι καινός τις εἶναι δοκεῖ σχηματισμὸς τό, ὄφρα ὔμμιν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποείπω ἐξιέναι μεγάρων, ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαῖτας. ἐχρῆν μὲν γὰρ εἰπεῖν, ἄλλας δ' ἀλεγύνειν δαῖτας. θυμούμενος δὲ ὁ ταῦτα λέγων Τηλέμαχος, οὐκ ἔχει κρατεῖν τῆς συντάξεως. ἴσως δὲ καὶ τὸ ἐξιέναι. οὕτω νοητέον, ἀντὶ τοῦ ἐξέλθετε. ἵνα λέγῃ. ἐξέλθετε καὶ ἀλεγύνατε. ὃ καὶ κρεῖττον. ἐν γοῦν τῇ β ῥαψῳδίᾳ, ἐρεῖ. ἔξιτέ μοι μεγάρων. καὶ ἑξῆς. συνήθης δὲ πολλαχοῦ τοῖς ποιηταῖς ὥσπερ καὶ τοῖς πεζολογοῦσιν ἀττικοῖς, χρῆσθαι τοῖς ἀπαρεμφάτοις ἀντὶ προστακτικῶν. Τὸ δὲ ἀλεγύνω, παράγωγόν ἐστιν ἐκ τοῦ ἀλέγω. ὡς πλήθω, πληθύνω. καὶ δηλοῖ τὸ ἀρτῦσαι. σκευάσαι. ἐκ δὲ τούτου κατὰ συγκοπήν, τὸ ἀλγύνω. ἤγουν ἀλγεινός τινι γίνομαι τῷ ἀλεγύνειν. δῆλον δέ, ὅτι ἔχει τι παρηχήσεως τὸ ἀπηλεγέως καὶ τὸ ἀλεγύνατε. καὶ ὅτι ὥσπερ τὸ ἐπίβουλος καὶ τὰ κατ' αὐτό, οὕτω καὶ τὸ ἀπηλεγέως πλεονασμὸν ἔχει τοῦ η. οἱονεὶ τὸ ἀπὸ τοῦ λέγειν. ἢ μᾶλλον, τέτραπται ἀπὸ τοῦ ἀλέγειν. ἵνα ᾖ ἀπηλεγέως, τὸ ἀφροντίστως καὶ ἀπὸ τοῦ ἀλέγειν. Ὅτι παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἦσαν κατ' οἴκους συμπόσιά τινα ἐκ τῶν παρ' ἑκάστοις κειμηλίων ὡς δηλοῖ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ, ἄλλας ἀλεγύνετε δαῖτας ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατ' οἴκους. καὶ ἦν καὶ τοῦτο ἔρανος, εἰς ὃν ὁ Τηλέμαχος προτρέπεται τοὺς μνηστῆρας. οἱονεὶ λέγων, ὡς ἐὰν δέοι φιλίαν ὁμονοητικὴν καὶ φιλαλληλίαν τοιῶσδε τὰς συμμέλους, ἔστιν ὑμῖν ἄλλως τοῦτο ποιεῖν ἐκ τῶν ὑμετέρων. αἱ δὲ τοιαῦται δαῖτες, κοινωνίαι εἰσὶν τῶν καλουμένων δαιταλέων. οἵπερ εἰσί, δαιτυμόνες. θιασῶται. συμπόται. Τὸ δὲ ὑμά, ἐστὶ μὲν ἀντωνυμία κτητικὴ ἀντὶ τοῦ ὑμέτερα. ἔχει δὲ καὶ θηλυκὸν παρασχηματισμὸν ἐν τῷ, εὖ ναιομένην πόλιν ὑμήν. Ὅτι ὁ ἀδικούμενος καὶ ἱκετεύων καὶ μὴ πείθων τοὺς βλάπτοντας ἡσυχάσαι, καταδείσει αὖ ἐκείνους, εἰπὼν τό, εἰ δ' ὑμῖν ἢ ὔμμιν δοκέει τόδε λωΐτερον καὶ ἄμεινον εἶναι ἀνδρὸς ἑνὸς βίοτον νήποινον ὀλέσθαι, κείρετε. ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιβώσομαι αἰὲν ἐόντας. αἴκε δώσει παλίντιτα ἔργα γενέσθαι. νήποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἔντοσθεν ὄλοισθε. Τὸ δὲ λωΐτερον, ἐκφώνησιν ἐκ τοῦ λῷον τὸ προσγεγραμμένον ἰῶτα. ὡς τὸ ῥηΐτερον καὶ τὰ τοιαῦτα. ποιητικὸς δὲ ὁ τοιοῦτος σχηματισμός. ὡς καὶ τὸ χερειότερον. τὸ γὰρ κοινόν, λῷον. καὶ ῥᾷον. καὶ χεῖρον. Τὸ δὲ κείρετε, τὸν φόρον ποιεῖ καὶ τὸ κήρ, ὃ δηλοῖ θανατηφόρον μοῖραν. Τὸ δὲ ἐπιβώσομαι, κατὰ κρᾶσιν γέγονεν ἐκ τοῦ βοήσο-

μαι. ὡς καὶ Ἡρόδοτος τὸ νοῆσαι νῶσαι λέγει. καὶ ἕτερός τις τὰ ὀγδοήκοντα ὀγδώκοντα. οὕτω δὲ καὶ ἐκ τοῦ συγκοπῇ, γέγονεν ἡ σιωπή. καὶ τὸ δῶμα ἐκ τοῦ δόμημα κραθέντος τοῦ ο καὶ η εἰς ω μέγα. πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλα ὁμοίως κέκρανται ὡς πολλαχοῦ δηλοῦται. ἅν ἐστι καὶ τὸ βωστρεῖν, ὃ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα κεῖται. καὶ τὸ χλωρόν. ὡς γὰρ οὐ μόνον νοσερὸν ἀλλὰ καὶ νοσηρὸν, οὕτως οὐδὲ μόνον χλοερὸν ἀλλὰ καὶ χλοηρόν. ἐξ οὗ κατὰ κρᾶσιν τὸ χλωρόν. Τὸ δὲ δῶσι, ἐκ τοῦ δῷς γέγονε πλεονασμῷ τοῦ ἰῶτα. ὁμοίως δὲ, τίθησι τέκῃσι καὶ τοῖς λοιποῖς. τινὲς δὲ, ἀπὸ τοῦ δίδωμι τρίτου προσώπου φασὶ, πλεονασμῷ τῆς σι συλλαβῆς ἰωνικῶς. οὕτω δὲ καὶ τὸ ἔλθῃσιν. ἔχῃσι. λάβῃσι. καὶ τὰ ὅμοια ἰωνικά. Τὸ δὲ παλίντιτα, ἀλλαχοῦ αὖτις λέγεται ἀντὶ τοῦ ἀπότιτα ἤγουν αἰτίζεινα. ἐστὶ δὲ παλίντιτα, ἡ τίσις, πάλιν ἤγουν ὕστερον, ἐν ᾧ μέλλοντι γίνεται. Ὅτι ἐμφῦναι λέγεται, τὸ ἅψασθαι γενναίως, καὶ ἐμπελάσαι. καὶ ἐντεῦθεν εἰς ἔνι χρείαν. ὅς ὅτι τις πολύποδος ἐμφῦναι λέγει πέτρῃ. ἢ παῖδα ... χείλῳ μηρός. οὕτω δὴ καὶ ἐμφῦναι χειρὶ, τὸ, χειρὶ χειρὸς ἅψασθαι. καὶ τὸ ὀδὰξ δὲ ἐν χείλεσι φύντες, ἀντὶ τοῦ ἐμπλακέντες μετὰ δηγμοῦ τοῖς χείλεσιν, ἤγουν ἐνδακόντες τὰ χείλη. ὅπερ ἐστὶ σχῆμα θάμβους καὶ ἀπορίας. νοηθὰ καὶ ἐνταῦθα τοὺς μνηστῆρας ἐξεπλήξεν ὁ ἐπὶ τοσοῦτον μὲν χρόνον ἡσυχάσας Τηλέμαχος, νῦν δὲ οὕτω σφοδρῶς ἐπιπεσὼν, καὶ θαρσαλέως ἀγορεύσας, καὶ τὸν λόγον ἐνδιαθέτως βαρύνας ὡς ἐπὶ μεγίστοις ἀδικήμασι. διὸ καὶ Ἀντίνοος, ὑψαγόρην αὐτὸν ἐρεῖ. τουτέστι μεγαλολόγον μεγαλορρήμονα. τὰ μικρὰ καὶ ταπεινὰ ὑψηλῶς ἀγορεύοντα. ἔνθα σημείωσαι ὅτι τὸ, ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες, παλαιός τις, ὀδὰξ ἐνδακόντες γράφει. καὶ ὅτι τὸ ὑψαγόρης, εἰ καὶ τὸν μεγαληγόρον σημαίνει καὶ δεινὸν εἰπεῖν, ὅμως οὐκ ἂν ἐπὶ ἐπαίνου ἐξετασθείη πρός τινος. δηλοῖ γὰρ μᾶλλον τὸν ψεύστην καὶ συκοφάντην, σχηματισθὲν εὐφημότερον καὶ σεμνότερον. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐπὶ ἀπόρου καὶ φοβεροῦ δημηγόρου, καλὸν εἰπεῖν τὸ, οἱ δ' ἄρα πάντες ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες· ἐθαύμαζον ὃ θαρσαλέως ἀγόρευε. Σημείωσαι δὲ ὅτι καὶ θυμοῦ πολλάκις ἔνδειξις τὸ ὀδὰξ ἐν χείλεσι φῦναι. ὡς δηλοῖ καὶ ὁ κωμικὸς ἐν ἀχαρνεῦσιν. εἰπών. ὑπ' ὀργῆς τὴν χελώνην ἐσθίων, ὅ ἐστι δάκνων σφιγκτῶς τὸ χεῖλος. ἔστι δὲ ὀδὰξ, ἐπιρρηματικῶς καὶ μετὰ δηγμοῦ ὡς προείρηται. ὡς γοῦν λέγω λάξω λὰξ καὶ ἐν συστολῇ λάξ, οὕτω δάκω τὸ δάκνω δάξω δὰξ καὶ δάξ. καὶ κατὰ πλεονασμὸν ὀδάξ. ὥσπερ δὲ τὸ ὀδὰξ ἐκ τοῦ δάξαι ὅ ἐστι δακεῖν, οὕτω καὶ αὐτοδὰξ, τὸ πρᾶγμα. ἔοικε δὲ κωμικωτέρα ἡ τοιαύτη λέξις εἶναι. Ὅτι εὐπείθης μὲν βαρυτόνως, κύριον ὄνομα, εὐπειθὴς δὲ ὀξυτόνως, τὸ ἐπίθετον. ὅμοιον δὲ καὶ ὁ διοπείθης καὶ εἴ τι ἄλλο τοιοῦτον. καὶ ὁ δηιοχίδης δὲ, ὡς κύριον βαρυτονεῖται. ἄλλως γὰρ, ὠξύνετο ἄν.

Τόν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη Εὐπείθεος υἱός.
Τηλέμαχ' ἦ μάλα δή σε διδάσκουσιν θεοὶ αὐτοὶ
Ὑψαγόρην τ' ἔμεναι, καὶ θαρσαλέως ἀγορεύειν.
Μὴ σέ γ' ἐν ἀμφιάλῳ ἰθάκῃ βασιλῆα κρονίων
Ποιήσειεν, ὅ τοι γενεῇ πατρώϊόν ἐστιν.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Ἀντίνο', εἴπερ μοι καὶ ἀγάσσεαι ὅ, ττι κεν εἴπω;
Καί κεν τοῦτ' ἐθέλοιμι Διός γε διδόντος ἀρέσθαι.
Ἦ φῂς τοῦτο κάκιστον ἐν ἀνθρώποισι τετύχθαι;
Οὐ μὲν γάρ τι κακὸν βασιλευέμεν. αἶψά τέ οἱ δῶ
Ἀφνειὸν πέλεται, καὶ τιμηέστερος αὐτός.
Ἀλλ' ἤτοι βασιλῆες ἀχαιῶν εἰσὶ καὶ ἄλλοι
Πολλοὶ ἐν ἀμφιάλῳ ἰθάκῃ, νέοι ἠδὲ παλαιοί,
Τῶν κέν τις τόδ' ἔχῃσιν, ἐπεὶ θάνε δῖος Ὀδυσσεύς.
Αὐτὰρ ἐγὼν οἴκοιο ἄναξ ἔσομ' ἡμετέροιο,
Καὶ δμώων, οὕς μοι ληΐσσατο δῖος Ὀδυσσεύς.

Ὅτι τῶν τῶν μνηστήρων ὄχλον προέχουσιν, Ἀντίνοος καὶ Εὐρύμαχος οἱ ἐξ Ἰθάκης. διὸ καὶ ἀρχοὶ μνηστήρων λέγονται. ἱστορεῖ δὲ αὐτοῖς ὁ ποιητὴς διάφορα τὰ ἤθη. Ἀντίνοος μὲν γὰρ, χαλεπὸς καὶ ἄγριος ὢν Τηλεμάχῳ καὶ τοῖς περὶ αὐτὸν ὅσοι τοῦ Ὀδυσσέως κήδονται. Εὐρύμαχος δὲ, χρηστότερος καὶ ὑπουλότερος. διὸ καὶ ἐνταῦθα τῶν Τηλεμάχου βραχύτερον μεταχειρισαμένων τὸν λόγον, ὁ μὲν Ἀντίνοος, οὐ μάλα ὑπέρχεται. ὁ δὲ Εὐρύμαχος, ὑποδιδάσκει ἐπὶ συμφέροντι. ὡς ἂν δὲ πρὸς ἀντιπαραθήκην κολακικῶς τοῦ Τηλεμάχου. ἔστι δὲ ἡ τοῦ Ἀντινόου δημηγορία, τοιαύτη. Τηλέμαχε, ἦ μάλα δή σε διδάσκουσι θεοὶ αὐτοὶ ὑψαγόρην τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέως ἀγορεύειν. καὶ ἔστιν ὁ λόγος οὗτος, σκωπτικὸς ἐπὶ ἀμαθίᾳ. μονονουχὶ λέγοντος τοῦ Ἀντινόου, ὅτι ὑπ' ἀνθρώπου μὲν, οὐκ ἐδιδάχθης. ἴσως δὲ, ὑπὸ θεῶν. οὕτω καὶ ἐπηρεάζεται λέγων, μή σέ γ' ἐν Ἰθάκῃ θεὸς βασιλέα ποιήσειεν, ὅ, τοι γενεῇ πατρῷόν ἐστι. καὶ οὕτω μὲν βαρέως ὁ Ἀντίνοος ἐπηρεάζει. ὑποδηλοῖ καὶ ὡς βίαιός ἐστιν εἰ τὸ ἐκ γενεᾶς πατρῷον ὂν Τηλεμάχῳ, ἀφελέσθαι σπεύδει. Τηλέμαχος δὲ δεξιότατα ἤτοι δεξιώτατα τὸν λόγον μεθοδεύων, καὶ ἀμβλύνων τὴν ὀξύτητα τοῦ Ἀντινόου ἵνα μὴ ἐπὶ πλέον ἐκταραχθεὶς πράξῃ τι κακὸν, καθυφίησι. καὶ ὡς οἷα μὴ νενοηκὼς τὴν ἀρὰν ἐπὶ κακῷ εἶναι, εἰς εὐχὴν αὐτὴν ἐκδέχεται. ὡς δῆθεν τοῦ Ἀντινόου, εὐνοϊκῶς καὶ οὐ πειρατικῶς ἐπευξαμένου τὸ βασιλεῦσαι αὐτὸν, δηλονότι τὸ ἐμμέλειαν καὶ ἐπα-

ἐπαχθὲς δοκεῖν καὶ κάκιστον τὸ βασιλεύειν. ἰδὲ δὲ ὡς εἰκὸς τὸν Ἀντίνοον οἷα μνηστῆρα τὸν ἀπειλόπως καὶ ποθοῦν Τηλεμάχου, ἀγαθὰ ᾧ πειγόνῳ ἐπεύχεσθαι, καθὰ καὶ αὐτὸς ἐρεῖ ὁ Τηλέμαχος. ἐμοῦ καλὰ κήδεαι ὥς τε πατὴρ υἱοῦ. δὴ ταῦτα τοίνυν δεξάμενος ὁ Τηλέμαχος τὴν τοῦ Ἀντινόου κατευχὴν ὡς εὐχὴν ἀγαθήν, φησίν. εἴ καί μοι νεμεσήσεαι ὅττι κεν εἴπω, καί κεν τοῦτ' ἐθέλοιμι Διός γε διδόντος ἀρέσθαι. τουτέστι κἂν σὺ ἀπεύχῃ, ἀλλ' ἐγὼ θέλω τὸ θεόσδοτον καλόν. ὁ δὲ ὁμηρικὸς οὗτος λόγος, χρήσιμος εἰς ζήτησιν μεγάλου τινὸς ἀγαθοῦ. εἶτα ἐπάγει ὁ Τηλέμαχος. ἦ φῂς τοῦτο κάκιστον ἐν ἀνθρώποισι τετύχθαι, οὐ μὲν γάρ τι κακὸν βασιλευέμεν. τουτέστιν, ἦ λέγεις οὐκ ἀγαθὸν εἶναι τὸ βασιλεύειν καὶ διὰ τοῦτο ἀπεύχῃ τὸ βασιλεῦσαί με; ἀλλὰ μὴν οὐ κακόν ἐστιν. οὗ καὶ ἀποδεικνύων, φησίν. αἶψά τέ οἱ, ἤγουν τῷ βασιλεῖ, τὸ δῶμα ἀφνειὸν πέλει, καὶ τιμηέστερος αὐτός. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅπως τὸ μὲν κάκιστον, τῷ λόγῳ τοῦ Ἀντινόου ἔδωκεν ὁ Τηλέμαχος, ὡς δῆθεν ἡγουμένου εἶναι τὸ βασιλεύειν. αὐτὸς δὲ μετρίως εἶπε καὶ ἐπιεικῶς ἐν τῇ λύσει, οὐχ ὅτι κάλλιστον ἢ ἄριστον ὅπερ ἀντικεῖται πρὸς τὸ κάκιστον, ἀλλ' ὅτι οὐ κακόν ἐστι διά τι τῶν πλούτων δηλαδὴ καὶ διὰ τὴν τιμήν. Τὸ δὲ ὑψαγόρης ὅτι οὐκ ἔπαινός ἐστι, καὶ τί δηλοῖ, πρὸ μικροῦ εἴρηται. Τὸ δὲ ὅ τοι γενεῇ πατρώϊόν ἐστι Τηλεμάχου, ὡς μηδὲν δῆθεν ἔχοντος ἀγαθὸν πρέπον εἰς βασιλείας, ἀλλὰ μόνον τὸ εἶναι γένους βασιλικοῦ. ὡς εἴ τις ἐκ τοιούτου ἔθους καὶ τὸν τοῦ μάντεως παῖδα, μάντιν καθιστᾷ. καὶ τὸν τοῦ κήρυκος, κήρυκα. καὶ τὸν τοῦ αὐλητοῦ, αὐλητήν. ὡς καὶ Ἡρόδοτος ἱστορεῖ. ὅρα δὲ ὅπως ἀπὸ ῥήματος τοῦ βασιλεύειν, ὄνομα ἐκβαίνει ἀπὸ κοινοῦ τό, ὁ βασιλεύων ἤγουν ὁ βασιλεύς. οὗ καὶ ἡ συντομία κεῖται ἐνταῦθα, οὕτως. οὐ μὲν γάρ τι κακὸν βασιλευέμεν, αἶψά τέ οἱ ἀφνειὸν τὸ δῶμα, τῷ βασιλεῖ δηλαδή. καὶ τιμηέστερος αὐτός, ἤγουν ὁ βασιλεύς. ὁ δὲ λόγος οὗτος, γνωμικός ἐστιν. ἔνθα καὶ σημείωσαι ὅτι τὸ τέλος τῆς βασιλείας, ἐν πλούτῳ καὶ τιμῇ τίθησιν ὁ Τηλέμαχος. Ἰστέον δὲ ὅτι τοιοῦτόν τι ἐστὶ σχῆμα καὶ ἐν Ἰλιάδι ἐν τῷ, δικάσω, ἰθεῖα γὰρ ἔσται, ἡ δίκη δηλονότι, νοουμένη κοινῶς ἐκ τοῦ δικάσω ῥήματος. Ὅτι δὲ καὶ τὸ ἐναγώνιον καὶ γοργὸν καὶ διαλεκτικὸν τοῦ Τηλεμάχου, συνωμότατα καὶ ἀπερίτρεπτος ὡς ἐν ἀντιθέσει καὶ λύσεσιν. ἔστι δὲ τὸ μέν, ἦ φῂς τοῦτο κάκιστον, ἀντίθεσις. τὸ δέ, οὐ μὲν γάρ τι κακὸν βασιλευέμεν, λύσις. τὸ δὲ αἶψά τέ οἱ δῶμα ἀφνειὸν πέλεται καὶ τιμηέστερος αὐτός, κατασκευὴ τῆς λύσεως. Ὅτι ὁπηνίκα τις πολλῶν ὄντων δυναστῶν, αὐτὸ ποιεῖται ἀρχῆς, προσίησιν εἰπεῖν τό, ἀλλ' ἤτοι βασιλῆες εἰσὶ καὶ ἄλλοι, νέοι ἠδὲ παλαιοί. Ὅτι ἔχει τινὰ μυστήρια καὶ ὁ τοῦ Τηλεμάχου λόγος, οὐ μόνον ἐν τῷ τὴν βαρεῖαν ἀρὰν τοῦ Ἀντινόου δέξασθαι ὡς εἴρηται ἀφελῶς εἰς εὐχὴν καὶ διαλογικῶς ἀντειπεῖν, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ εἰπεῖν ὅτι ἀλλὰ βασιλῆες Ἀχαιῶν εἰσὶ καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐν Ἰθάκῃ, νέοι ἠδὲ παλαιοί. εἰ γὰρ εἰσί τινες πολλοὶ βασιλείας ἄξιοι, οὐκ ἄρα μόνος ἐστὶν ὁ Ἀντίνοος ὡς ἐκεῖνος οἴεται, εἰ δὲ καὶ παλαιοί, οὐκ ἄρα μόνοι οἱ νέοι ταυτὶ μνηστῆρες ὡς αὐτοὶ νομίζουσιν. Ἰστέον δὲ ὅτι τοῦ βασιλεὺς τὸ θηλυκόν, οὐ μόνον βασίλεια ὡς ἱερεὺς ἱέρεια, ἀλλὰ καὶ βασίλισσα κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ἀττικῶς, βασίλιννα δέ φασι, Μένανδρος λέγει. ἐλέγοντο δὲ καὶ ὑποδήματά τινα, βασιλίδες. καὶ ἕτερόν τι μύρου εἶδος, ἔτι δὲ βασίλειον καὶ βασιλίνδα, παιδιά τις βασιλείας τινὰς ἀποδεικνῦσα. καὶ βασιλεῦσαι καὶ διαβασιλίζεσθαι, ὃ βασιλεύειν αἰτιᾶσθαι. ἦν δέ φασι καὶ βασιλεὺς ἀρχή τις Ἀθήνησι. καὶ ἡ ἐκείνου, βασιλίς. καὶ βασίλειος ἐκεῖ στοά, πλησίον τῆς τοῦ ἐλευθερίου Διὸς στοᾶς. Ὅτι τοῦ Ἀντινόου εὐξαμένου, μὴ ἐν μὲν Ἰθάκῃ ποιῆσαι πρὸς Διὸς βασιλέα Τηλέμαχον, ὁ Τηλέμαχος ἐνδείκνυται ὡς ἐρρέθη ἐκεῖνον, φησὶν ὡς ἐν Ἰθάκῃ πολλοί εἰσι βασιλεῖς, ἤγουν ἄνδρες προσήκοντες τῇ βασιλείᾳ. αὐτὰρ ἐγὼν οἴκοιο ἄναξ ἔσομαι καὶ ἡμετέροιο, καὶ δμώων οὕς μοι λῄσσατο δῖος Ὀδυσσεύς. μονονουχὶ λέγων, ὅτι εἰ καὶ εἰς βασιλείαν οὐ πρέπω παρ' ὑμῖν, καὶ δι' αὐτὸ ἐκπίπτω τῆς κοινῆς ἀρχῆς, ἀλλὰ τῆς πατρικῆς κληρονομίας πάντως οὐκ ἐκβληθήσομαι. Σημείωσαι δὲ ὅτι οὐ μόνον Ὅμηρος βασιλεῖς λέγει τοὺς ἐνδόξους καὶ βασιλικούς, ἀλλὰ καὶ οἱ μετ' αὐτόν. παρὰ Σοφοκλεῖ γοῦν ἡ Ἰοκάστη τοὺς ἐν Θήβαις εὐγενεῖς, χώρας ἄνακτας λέγει. καὶ Ἡσίοδος δὲ τοὺς δικαστάς, βασιλεῖς λέγει ἐν τῷ, αἶνον βασιλεῦσιν ἐρέω. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι, οὕτω καὶ ὧδε ἄνακτα, τὸν οἰκοδεσπότην λέγει, τιμῶν διὰ τὸ δοκεῖν τὸν οἶκον, πόλιν εἶναι μικράν. ὥσπερ αὖ πάλιν τὴν πόλιν, οἶκον μέγαν. Τὸ δὲ αὐτὰρ ἐγὼν οἴκοιο ἄναξ ἔσομαι ἡμετέροιο καὶ δμώων, ἐρεῖ καὶ ὁ κωλυόμενος ποιεῖν τὰ οἰκεῖα, πρὸς τὸν ἀμέτοχον. Τοῦ δὲ δμώων ἡ κλίσις, ὡς Τρώων. λέγει δὲ Ἡρωδιανὸς ὅτι ὡς δμὼς δμωός, Τρὼς Τρωός, θὼς θωός, οὕτω καὶ πλὼς πλωός, εἶδος ἰχθύος. ὁ δὲ καθ' Ὅμηρον ἐπιπλώς, μετοχή ἐστιν ἀντὶ τοῦ ἐπιπλεύσας. Τὸ δὲ οὕς μοι ἐλῄσσατο Ὀδυσσεύς, οὐ μόνον φόβον τινὰ λεληθότως ἐμποιεῖ τῷ Ἀντινόῳ, δῆθεν τὸν Τηλέμαχον οἷα εἰκὸς ἄλκιμον εἶναι ὡς ἐκ πατρὸς πολεμικοῦ, ἀλλὰ καὶ κληρονομιαίους εἶναι τοὺς δμῶας δηλοῖ. καὶ τὴν λῃστείαν ὁμολογεῖ ὡς οὐκ ἀποπτάδευτον ἔσεσθαι τοῖς ἥρωσι, καθὰ καὶ ἐν τοῖς ἐφεξῆς ῥηθήσεται. πόθεν δὲ γίνεται τὸ ἄναξ, δηλοῦται μὲν καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα. ῥητέον δὲ καὶ ἐνταῦθα, ὅτι παρὰ τὸ ἀνακὲς ὅ ἐστιν ἐπιμελές, γίνεται. ἔστι δὲ ἐν χρήσει τὸ ἀνακῶς, ἀντὶ τοῦ φροντιστικῶς, ἐπιμελῶς, πεφυλαγμένως. Ἡρόδοτος. καί τις αἰνίξει τι ἀναπλασάσθω καὶ ἀπορίας ἀνακῶς ἐχέτω. ἔστι δὲ καὶ θεία λέξις τὸ ἄναξ, ὡς ἀπὸ τῶν Διοσκούρων. Αἴλιος γοῦν Διονύσιος, ἄνακας τοὺς Διοσκούρους φησὶ λέγεσθαι, ὡς ἀνακούς. καὶ κατὰ τύχοντα τί φησιν ἀνακοῖν Διοσκούροιν. Παυσανίας δὲ λέγων καὶ αὐτὸς τὸ ἀνακῶς ἀντὶ τοῦ φυλακτικῶς καὶ περιεκτικῶς παρά τε Ἡροδότῳ καὶ Θουκυδίδῃ, φησὶ καὶ ὅτι ἄνακεια, ἑορτὴ Διοσκούροις ἀνακοῖν ὡς σοφοῖν. Πυθίας δέ φησι τὴν θυσίαν ταύτην εἶναι συμβαίνει, Διοσκούροις καὶ Ἑλένῃ. δι' ἣν εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐμβαλόντες ἐκεῖνοι, οὐκ ἠδίκησαν οὐδένα τῶν ἐγχωρίων. Ἰστέον δὲ ὅτι καθὰ οἴκου τις ἄναξ ἐστὶν ὡς οἰκοδεσπότης, οὕτω καὶ χέρσου ὡς εἰκός, ὅθεν σύνθετον, ὁ χερσάναξ. καὶ συντέλοντα φάναι, χερσάναξ.

ὅθεν δ' ἂν χερώνακτες, οἱ καὶ χειρομάχαι πληθὺς λέγονται παρὰ τοῖς παλαιοῖς. εἰ δὲ μὴ ὥσπερ ἐκ τοῦ ἀνδρῶν ἄναξ συντίθη ἀνδρώναξ τὸ κύριον, οὕτως ἔδοξέ τισιν εἰπεῖν καὶ ἐκ τοῦ, οἴκου ἄναξ οἰκώναξ πρὸς ἀναλογίαν τοῦ ἱππώναξ πλειστώναξ καὶ τῶν τοιούτων, λογοπλαγιάσθω ἡ χρῆσις. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τὸ ἄναξ ἄνακτος προσλαβὸν ἐν τῇ κλίσει τὸ τ, διεσάφησεν ἑαυτὸ καθ' ὑπεξαίρεσιν ἀμφιβόλου ἐννοίας. εἰ γὰρ ἦν ἄνακος ὡς θώρακος, ὑπωπτεύετο ἂν στέρησιν ἄκος δηλοῦν. ὅπερ ἐπὶ διοσκούρων ἡ τοῦ τ ἐξαίρεσις, οὐκ ἔχει προσηρεῖσθαι. ἐκεῖθεν γὰρ οἱ ἄνακοι καὶ τὸ αὐτῶν ἐπίρρημα τὸ ἀνακῶς. ὠξυτόνωνται δὲ οἱ ἀνακοί, ἀναγκαίως. ἵνα μὴ διδῶσιν ἔμφασιν ὡς ἐκ τοῦ ἀνάσσειν καὶ ἐκ τοῦ ἄναξ παρηγμένοι. οὕτω δὲ ἂν ὁ τόνος αὐτῶν, κατὰ τὸ φαρμακοί.

Ο πάστινος μὲν καθὰ καὶ προείρηται, σκληρότερος τὸ ἦθος ἐστὶ διόλου τῆς ποιήσεως. Εὐρύμαχος δὲ, κολακικώτερος ἦθος ἔστι τῷ πέπλασμαι καὶ ἁπαλωτέρως, ὅθεν καὶ τοῖς πολλοῖς μάλιστα ἐπίδοξος ἦν ἀγαγέσθαι τὴν πηνελόπην, λόγῳ τοιούτῳ. ἱστορεῖ ὁ δὲ ἀπροσοφιστὴς ἀθηναῖος ὅτι ἀπίων ὁ ἀλεξανδρεὺς ἀκηκοέναι λέγει πρὸς τοῦ ἰθακησίου κτήσωνος, τὴν τῶν μνηστήρων πεττείαν, οἵα ἦν. ἦν δὲ τοιάδε. ὀκτώ φασι καὶ ἑκατὸν ὄντες, διετίθεσαν ψήφους ἐναντίας ἀλλήλαις ἴσας πρὸς ἴσας τὸν ἀριθμὸν ὅσοι περ ἦσαν αὐτοί. εἶναι

Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος Πολύβου παῖς ἀντίον ηὔδα.
Τηλέμαχ', ἤτοι ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
Ὅς τις ἐν ἀμφιάλῳ ἰθάκῃ βασιλεύσει ἀχαιῶν.
Κτήματα δ' αὐτὸς ἔχοις, καὶ δώμασιν οἷσιν ἀνάσσοις.
Μὴ γὰρ ὅγ' ἔλθοι ἀνὴρ ὅς τις ἀέκοντα βίηφι
Κτήματ' ἀπορραίσει, ἰθάκης ἔτι ναιεταώσης.
Ἀλλ' ἐθέλω σε φέριστε περὶ ξείνοιο ἐρέσθαι.
Ὁππόθεν οὗτος ἀνήρ. ποίης δ' ἐξεύχεται εἶναι
Γαίης. ποῦ δέ νύ οἱ γενεὴ καὶ πατρὶς ἄρουρα.
Ἠέ τιν' ἀγγελίην πατρὸς φέρει ἐρχομένοιο,
Ἦ ἑὸν αὐτοῦ χρεῖος ἐελδόμενος τόδ' ἱκάνει.
Οἷον ἀναΐξας ἄφαρ οἴχεται, οὐδ' ὑπέμεινε
Γνώμεναι. οὐ μὲν γάρ τι κακῷ εἰς ὦπα ἐῴκει.

οὖν ἑκατέρωθεν τέσσαρας καὶ πεντήκοντα ψήφους. ἀνὰ μέσον δὲ τούτων, διαλείπειν τι κενόν. ἐν ᾧ δὲ τῷ μεταιχμίῳ τούτῳ, μίαν τιθέναι ψῆφον. καλουμένην μὲν πηνελόπην. σκοπὸν δὲ οὖσαν, δεῖ βαλόντα ψήφῳ ἑτέρᾳ. καὶ κληρουμένων ἐκείνων, στοχάζεσθαι ταύτης, τὸν λαχόντα. καὶ εἴ τις τύχοι καὶ ἐκκρούσοι πρόσω τὴν ψῆφον πηνελόπην, ἀποτίθεσθαι τὴν ἑαυτοῦ εἰς τὴν χώραν τῆς βληθείσης καὶ ἐξωσμένης ψήφου. καὶ στάντα ἐκεῖ, πάλιν βάλλειν. καὶ εἴπερ ἐπιτύχοι μηδεμιᾶς τῶν ἄλλων ψαύσας, τότε δὴ νικᾶν τὸν τοιοῦτον μνηστῆρα, καὶ πολλὰ ἐλπίζειν γαμήσειν τὴν πηνελόπην. τὸν δὴ εὐρύμαχον, πλεῖστας εἰληφέναι τοιαύτας νίκας ταύτῃ τῇ παιδιᾷ, καὶ εὔελπιν εἶναι τοῦ γάμου, ἐπίδοξον ὄντα λαβεῖν τὴν βασιλείαν. ὥστε δῆλον ἐκ τούτων, ὡς καλῶς καθὰ προδεδήλωται, καὶ ἀστραγαλίζειν τὸ πεττοῖς καθ' ὅμηρον τὸν παῖδα, λέγεται. μέχρι γὰρ καὶ ἐς ἄρτι, οὕτως ἀστραγαλίζουσι καὶ μάλιστα ὀνείοις, οἱ τοιαῦτα πεττεύοντες εἶτα παίζοντες. ὁ τοίνυν εἰς τὸν τῆς πηνελόπης γάμον ἐπίδοξος ἥρως οὗτος, καὶ νῦν ὑπούλως τὸν λόγον μετακεχειριζόμενος, πρῶτον μὲν συνετῶς προοιμιάζεται ὅτι ἐν θεοῦ γούνασι κεῖται ὅς τις ἐν ἰθάκῃ βασιλεύσει. εἶτα, καὶ ἐπεύχεται τῷ τηλεμάχῳ ὅτι κτήματα δ' αὐτὸς ἔχοις καὶ δώμασιν οἷσιν ἀνάσσοις, κατὰ τὸν σὸν λόγον. μὴ γὰρ ὅγε ἔλθοι ἀνὴρ ὅς σε ἀέκοντα βίῃ κτήματ' ἀπορραίσει, ἰθάκης ἔτι ναιεταώσης. καὶ οὕτω προοιμιασάμενος, ἐπάγει ὡς δῆθεν εὔνους, ἀλλὰ θέλω σε φέριστε περὶ ξείνοιο ἐρέσθαι. καὶ σημείωσαι ὅπως τῆς τηλεμάχου ἀνωτέρω αἰδεσαμένου ὡς εἴρηται ὅτι οὐκ ἀνάγκη πᾶσα ἕνα τῶν μνηστήρων βασιλεῦσαι, εἰκὸς γὰρ καὶ ἄλλον τινὶ τὴν βασιλείαν ταμιεύεσθαι, ὑπόνοιαν δὲ καὶ ὡς εἰ καὶ τῆς βασιλείας ἐκπέσοι, τοῦ γοῦν οἴκου ἄναξ ἔσεσθαι τοῦ πατρικοῦ, ὁ εὐρύμαχος πρὸς ἄμφω ἀπαντᾷ, τὴν μὲν βασιλείαν, ἐν θεοῦ γούνασι κεῖσθαι εἰπών, οἷα μὴ θέλων ἀλαζονεύεσθαι. τὸ δὲ τοῦ οἴκου ἄνακτα γενέσθαι τὸν τηλέμαχον, εἰς εὐχὴν θέμενος διὰ τοῦ δῆθεν φιλικῶς. οἱονεὶ λέγων, ὅτι οὐ μόνον οὐ βασιλεύσεις ὦ τηλέμαχε, ἀλλ' εὐκταῖόν σοι καὶ τὸ τὰ σὰ ἔχειν. Τὸ δὲ εἰπεῖν μὴ γὰρ ἔλθοι ἀνὴρ ὅς τις ποιήσει τάδε, ἐσχημάτισται καὶ αὐτό. δοκεῖ μὲν γὰρ λέγειν ὅτι μὴ γένοιτο ἀδικηθῆναι σε. λέγει δὲ ἀληθῶς, ὅτι μηδεὶς ἄλλος ἔλθοι βλάψων σε. ὡς ἡμῶν δηλαδὴ τῶν ἰθακησίων ἀρκούντων εἰς τοῦτο. Τὸ δὲ ἀέκοντα καὶ τὸ βίῃ, ἐκ τῶν ἀλλήλων θέσεως ποιητὸν σημαίνουσι. Τὸ δὲ ἀπορραίσει κτήματα, δηλοῖ μὲν τὸ, φθερεῖ διαπαλαίσας. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ῥῶ ῥαίω ἀφ' οὗ καὶ ῥαιστὴρ ἡ σφῦρα. καθὰ καὶ πίπτω τὸ πίπτω, καὶ ἐν συγκοπῇ καὶ παραγωγῇ πταίω τὸ προσκόπτω. οὕτω δὲ καὶ λῶ λαίω ἐξ οὗ τὸ λιλαίεται. καὶ κεδῶ κεδαίω τὸ σκεδάζω. καὶ κλῶ κλαίω. καὶ κῶ καίω. ἐκ δὲ τοῦ ῥαίω, καὶ ῥαιστὴς ἐξ οὗ κυνορραιστὴς καὶ θυμοραιστής. τὸ μέντοι ῥῶ, τὸ γ γάμμα προσλαβὸν, τὴν γραφὴν ποιεῖ. καὶ τὴν γράστιν. καὶ τὴν γραῖαν. Ὅτι εὐχὴ ἀγαθὴ πρὸς οἰκοδεσπότην τὸ, κτήματα δ' αὐτὸς ἔχοις καὶ δώμασιν οἷσιν ἀνάσσοις. Ὅτι δὲ ἐρωτῶν περὶ ἀγνοουμένου ξένου ἐρεῖ· ὁππόθεν οὗτος ἀνὴρ, ποίης δ' ἐξεύχεται εἶναι γαίης, ποῦ δέ νύ οἱ γενεὴ

καὶ

καὶ πατρὶς ἄρουρα. καὶ σημείωσαι ὅτι τὸ πατρὶς ἄρουρα ἐντελῶς νῦν εἴρηται. ὡς καὶ τὸ, πατρίδα γαῖαν. καὶ τὸ χθονὶ πατρίδι, ἄρουραι πατρίαι. ὅτι δὲ μόνον τις εἴπῃ ἡ πατρὶς, ἐλλιπῶς εἶπεν. Ὅτι τὸ ἐέλδεσθαι, τὰ πλείω μὲν ὡς καὶ αἱ τοιαῦται ἐνέργειαι δηλοῦσιν ἐστὶ, καὶ παθητικὴν ἔννοιαν ἔχει, ὡς ἐν Ἰλιάδι. νῦν τοι ἐελδέσθω πόλεμος, αὐτὶ τοῦ ἀγαπάσθω. τοιαῦτα δὲ ὁ μορμολύττομαι καὶ βιάζομαι καὶ ἄλλα μυρία, μέσως ἔχοντα. Οὐ τὸ ἀναμένειν καὶ καρτερῆσαι, ὑπομένειν λέγει. φησὶ γὰρ. οὐδ' ἔσθεν ὅπως αἰαῖξαι, οἴχεται οὐδ' ὑπέμεινε γνώμεναι. οἰκεῖος δὲ ὁ λόγος, ἐπὶ ταχείας ξένου ὑποχωρήσεως. Ὅτι κάλλους δηλωτικόν τὸ, οὐ γάρ τι κακῷ εἰς ὦπα ἐῴκει. οἱ τοῦ κάλλους δὲ γνώμονες μυστῆρες τὴν φασιν, ἀπὸ τοῦ ἔμφασις φασί τι μάλιστα χαρακτηρίζοντες, ὦπα τὸ ὅλον εἰπόντες πρόσωπον ἀπὸ τοῦ ἡμιολάτου μέρους. ἀφ' οὗ καὶ τὸ πᾶν προσωνόμασαι πρόσωπον. οἷον τὸ πρὸς ταῖς ὀφθαλμοῖς, ἢ τὸ ἐγγὺς ὦπας, μέτωπον. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ οὐ μὲν γάρ τι κακῷ εἰς ὦπα ἐῴκει, οὕτως ἡ παλαιὰ μεταβολὴ φράζει. ὅτι μὲν τὸ ἰδεῖν, σφόδρα ἐῴκει τοῦ γενναιοτέρου. ἔνθα ὅρα ὅτι τὸ γενναῖον, ἐναντίον ἐστὶ τοῦ ἐπὶ τῷ κωμικῷ σημασίας καθ' ἣν ἐκεῖνος γελοιοτικὸν κρέας φησί, τὸ γενναῖον δὴ πάχος.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Εὐρύμαχ', ἤτοι νόστος ἀπώλετο πατρὸς ἐμοῖο.
Οὔτ' οὖν ἀγγελίης ἔτι πείθομαι εἴποθεν ἔλθοι,
Οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἥν τινα μήτηρ
Ἐς μέγαρον καλέσασα θεοπρόπον, ἐξερέηται.
Ξεῖνος δ' οὗτος ἐμὸς πατρώϊος ἐκ Τάφου ἐστί,
Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὔχεται εἶναι
Υἱός, ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσει.
Ὣς φάτο Τηλέμαχος. φρεσὶ δ' ἀθανάτην θεὸν ἔγνω.
Οἱ δ' εἰς ὀρχηστύν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν
Τρεψάμενοι τέρποντο, μένον δ' ἐπὶ ἕσπερον ἐλθεῖν.
Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθε.
Δὴ τότε κακκείοντες ἔβαν οἶκόνδε ἕκαστος.

Ὅτι ἐπὶ φιλικῆς ἀπαγγελίας ἀπελπίσας, εἶπεν ἥρως ἄρ, νόστος ἀπώλετο τοῦ δεῖνος οὐδ' οὖν ἀγγελίαις ἔτι πείθομαι εἴποθεν ἔλθοι, οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι. Ἰστέον δὲ ὅτι θεοπρόπος μὲν ἁπλῶς, ὁ μάντις. θεοπροπία δὲ, ἡ τέχνη αὐτοῦ. θεοπρόπιον δὲ, τὸ χρησμῴδημα. ὃ καὶ λόγιον ἔλεγον οἱ Ἀττικοί. Ἔστιν ἰστέον καὶ ὅτι τὸ, εἴποθεν ἔλθοι, ἐλλέλειπται τῇ φράσει. τὸ δὲ πλῆρες, οὕτως ἔχει. οὔτε ἀγγελίαις ἔτι πείθομαι εἴποθεν ἀγγελία δηλαδὴ ἀγαθὴ περὶ τοῦ Ὀδυσσέως. ὁ ἄγγελος ἀγαθὸς περὶ τοῦ ἐκείνου. καὶ τοῦτο μὲν, τὸ κρεῖττον. δύναται δὲ καὶ γενικὴ εἶναι τὸ ἀγγελίης. ἵνα λέγῃ ὅτι οὔτε τοῦ ἀγγελίας ἔτι πείθομαι εἴποθεν ἔλθοι ἀγγέλλουσά τι περὶ τῶν κατὰ τὸν Ὀδυσσέα. τὸ δὲ εἰπεῖν, ὅτι τὸ ἔλθοι ταυτόν ἐστι τῷ, ἔλθοιεν ἀγγελίαι δηλαδή τινες, πιθανὸν μὲν καὶ τοῖς κατ' ἐκεῖνον δωρίζουσι, φιλεῖ τῇ οὕτω δὲ καὶ Ὁμήρῳ εἰ καὶ ἐν τῷ, γοῦνα καὶ κνῆμαι παλάσσοντο ἤγουν ἐπαλάσσοντο τουτέστιν ἐμολύνοντο, σχῆμα τοιοῦτον δωρικῶς παρεμφαίνεται. Τὸ δὲ οὔτ' οὖν, ταυτόν ἐστι τῷ, οὔτε δή. οὐ γὰρ ἐνταῦθα παραλογεῖ ὁ σύνδεσμος, ἀλλ' ἐν μεσότητι καὶ παραπληροῖ. Ὅτι ἔστιν ἀληθεύειν τινὰ ἐνόντα ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ καὶ ψεύδεσθαι, ἀσχηματίστως. ἄλλως μέν τοι καὶ ἄλλως. ὡς ἐνταῦθα Τηλέμαχος ἀληθεύει μὲν λέγων αὐτὰ ἐκεῖνα ὅσα ἤκουσεν ἐκ τῆς Ἀθηνᾶς, ἤγουν ὅτι Μέντης Τάφιος Ἀγχιάλου υἱὸς πατρῷος ἑταῖρος ἐστὶν ὁ ξένος. ἄλλως μέντοι, ψεύδεται. φρεσὶ γὰρ οἶδεν, ὅτι Ἀθηνᾶ ἐστι καὶ οὐ Μέντης ὁ αὐτῷ ἐμφανισθείς. Ὅτι ἴδια τρυφώντων, καὶ ταῦτα, οἱ δ' εἰς ὀρχηστύν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν τρεψάμενοι, τέρποντο. Ὅρα δὲ μὴ ποτε ὁ ποιητὴς ἐπίτηδες διὰ κάλλος λόγου τὰ ῥήματα ταῦτα παρέθετο τὰ παρηχοῦντα ἐκ τοῦ τέρπω καὶ τρέπω. Ὅτι ὥσπερ χολὴ χόλος. οἰνὴ οἶνος. δίνη δῖνος. διαλογὴ διάλογος. βολὴ βόλος ὅθεν καὶ τὸ βολίζειν, ῥοὴ ῥόος. γονὴ γόνος, οὐ γάρ που τις ἑὸν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω. κοίτη κοῖτος. κοίτου τε μέδοντο. πύλη πύλος. ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσι. ποθὴ πόθος. βία βίος, οὕτως ἑσπέρα ἕσπερος. ἔνθα δὲ, τερπομένοις, μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθε. τοῦτο δὲ, πρέπει λέγεσθαι καὶ ἐπὶ τῶν τρυφώντων δι' ὅλης ἡμέρας ἕως νυκτὸς, καὶ ἐπὶ τῶν σπαταλώντων ὁλίβεια. ἔχει γάρ τι καὶ αἰνιγματῶδες οὗτος ὁ λόγος. ὡς τῶν μνηστήρων ἐν τῷ ῥυφᾶν, σφαγέντων καὶ σκότει παραπεμφθέντων ἐπ' αὐταῖς ταῖς ῥαπίζαις ἐν βαθείᾳ ἑσπέρᾳ. ὡς δὲ σύνηθες ἦν τοῖς παλαιοῖς καθὰ καὶ τοῖς ὕστερον, καὶ πόῤῥω νυκτῶν συμποσιάζειν, οὐκ ἔστιν ἀμφιβαλεῖν. σωφρονέστερον δὲ τῶν τοιούτων συμποσίου, τὸ πρὸ νυκτὸς λύειν τὴν τοιαύτην πανήγυριν. ὡς δηλοῖ ἐν τῷ, τοῦ πότου πλεονάζοντος καὶ τῆς ὥρας ὑποσκιαζούσης. ἔνθα ὅρα τὸ ὑποσκιαζούσης, φιλοσόφως λεχθὲν αὐτὶ τοῦ, ἠρέμα οὔσης νυκτερινοῦ. σκιὰ γὰρ ἐνταῦθα, οὐχ ἁπλῶς ἀλλ' ἡ τὴν νύκτα ὁρίζουσα. λέγε γὰρ οἱ σοφοὶ, σκιὰ τῆς γῆς ἡ νὺξ ὡς ἐκεῖνοι ἀκριβῶς ἐθεώρησαν. μνηστέον δ' ἐνταῦθα καὶ περὶ τῆς λοιπῆς ἐν ἡμέρᾳ σκιᾶς, ὡς αἴνιγμα ἐπ' αὐτῇ παλαιὸν ἐκτέθειται ἀπεναντίας ἔχον οἷς Ὅμηρος εἰπεῖν ἐπὶ τῇ Ἰλιάδι. αὐτὴ μὲν γὰρ τὰ πρῶτα, ὀλίγη κορύσσεται, ἔπειτα οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη. ὁ δὲ ἐπὶ τῇ σκιᾷ γρῖφος, ἔστιν τινὰ φύσιν φασὶν, ἣ παρὰ τὴν γένεσιν καὶ φθίσιν μάλιστα ἐστὶ μεγίστη, ἤγουν περὶ τὴν ἀνατολὴν ἡλίου καὶ δύσιν. περὶ δὲ τὴν ἀκμὴν, ἐλαχίστη. ὅτι δηλαδὴ κατὰ μέσον

θετον ὁ ἥλιος τοῖς τῆς γῆς σώμασι γίνεται. μέλας δὲ ἑσπέριος λέγεται, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἑωσφόρου ὃς καλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ.

Τηλέμαχος δ' ὅθι οἱ θάλαμος περικαλλέος αὐλῆς
Ὑψηλὸς δέδμητο περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
Ἔνθ' ἔβη εἰς εὐνὴν, πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων.
Τῷ δ' ἄρ' ἅμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε κεδν' εἰδυῖα
Εὐρύκλει', Ὠπος θυγάτηρ Πεισηνορίδαο.
Τήν ποτε Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν
Πρωθήβην ἔτ' ἐοῦσαν, ἐεικοσάβοια δ' ἔδωκεν.
Ἶσα δέ μιν κεδνῇ ἀλόχῳ τίεν ἐν μεγάροισιν.
Εὐνῇ δ' οὔ ποτ' ἔμικτο, χόλον δ' ἀλέεινε γυναικός.
Ἥ οἱ ἅμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε. καί ἑ μάλιστα
Δμωάων φιλέεσκε, καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα.
Ὤϊξε δὲ θύρας θαλάμου πύκα ποιητοῖο.
Ἕζετο δ' ἐν λέκτρῳ. μαλακὸν δ' ἔκδυνε χιτῶνα.
Καὶ τὸν μὲν γραίης πυκιμηδέος ἔμβαλε χερσίν.
Ἡ μὲν, τὸν πτύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα,
Πασσάλῳ ἀγκρεμάσασα παρὰ τρητοῖσι λεχέεσσι,
Βῆ ῥ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο. θύρην δ' ἐπέρυσε κορώνῃ
Ἀργυρέῃ. ἐπὶ δὲ κληῗδ' ἐτάνυσσεν ἱμάντι.
Ἔνθ' ὅγε παννύχιος κεκαλυμμένος οἰὸς ἀώτῳ,
Βούλευε φρεσὶν ᾗσιν ὁδὸν, τὴν πέφραδ' Ἀθήνη.

Ὅτι ὁ τοῦ Τηλεμάχου θάλαμος ὑψηλὸς δέδμητο τῆς περικαλλέος αὐλῆς περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ. ὁ δὲ περίσκεπτος χῶρος, καὶ περιωπὴ ῥηθείη ἄν. καὶ σκοπιὰ. καὶ τὸ ἐναντίον, ἄσκοπος. Ὅρα δὲ ὅτι παρὰ μὲν Ὁμήρῳ, θάλαμος ὁ ἀνδρεῖος οἶκος λέγεται. οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον, τὴν γυναικωνῖτιν οὕτω καλοῦσιν. Ὅτι τὸ πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων, ὅμοιόν ἐστι τῷ, δαίεται ἦτορ. μερίζειν γάρ ἐστι καὶ τὸ δαίεσθαι καὶ τὸ μερμηρίζειν. τούτοις δὲ ὅμοιόν ἐστι ἐν μιᾷ λέξει, τὸ δαΐφρων, ὅ ἐστι διαιρούμενος τὰς φρένας πόρον συμβουλῆς. Ὅτι ὁ ποιητὴς μὲν, φησὶν αἰθομένας δαΐδας. οἱ δὲ παλαιοί, φασὶ καὶ ὅτι δᾶς, ἡ ἐκ δᾳδὸς λαμπάς. φανὸς δὲ ἡ τῶν κληματίδων. ἡ καὶ πανὸς λέγεται καθὰ ἐν ἄλλοις δεδήλωται. Ὅτι συνήθης τῷ Λαχοῦ τῷ ποιητῇ, εἴπου πρόσωπον τι χρησιμεύειν μέλλει αὐτῷ, συνιστᾶν αὐτὸ καὶ ἐγγράφειν δὴ τῇ ψυχῇ τοῦ ἀκροατοῦ, διὰ τοῦ εἰπεῖν τι διεξοδικώτερον περὶ αὐτοῦ ἰδικῶς. ὅπερ ἐποίησε καὶ ἐπὶ Νέστορος ἐν Ἰλιάδι. καὶ ἐπὶ Κάλχαντος. καὶ ἐπὶ ἄλλων. καὶ ἐνταῦθα δὲ, λέγει τὰ κατὰ τὴν δούλην Εὐρύκλειαν, καθάπερ κατωτέρω ῥηθήσεται. καὶ αὐτὴ γὰρ χρησιμωτάτη ἐν ταῖς βιβλίοις τούτοις ἔσται τῷ ποιητῇ. διὰ τὴν αὐτὴν δὲ αἰτίαν γενεαλογεῖται ἀλλαχοῦ καὶ ὁ δοῦλος Εὔμαιος. ἐρεῖ δὲ τοιοῦτον ὁμοίως καὶ ἐν τῇ β ῥαψῳδίᾳ διὰ τὸν γέροντα Αἰγύπτιον. Ὅτι ὢψ ὠπὸς ὀξυτόνως ὁ ὀφθαλμός. ὢψ δὲ κύριον ὤπος βαρυτόνως, διὰ τὸ πρὸς τὸν ὀφθαλμὸν ἀξιωματικὸν, ἤγουν πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ὀφθαλμοῦ. διὸ Εὐρύκλει' Ὦπος θυγάτηρ. Ὅτι τὴν Εὐρύκλειαν πρωθήβην ἔτι οὖσαν, ὁ Λαέρτης ἐπρίατο. ἐεικοσάβοια δ' ἔδωκεν. ἶσα δέ μιν κεδνῇ ἀλόχῳ ἐτίμα ἐν μεγάροισιν. εὐνῇ δ' οὔποτ' ἔμικτο, τὸν τῆς γυναικὸς φυλασσόμενος χόλον. ὡς εἰ μὴ [illegible], τάχα καὶ αὐτὸ ἐποίησεν ἄν. Ἰστέον δὲ ὅτι Ὁμήρου εἰπόντος, χόλον δ' ἀλέεινε γυναικός, φασὶν οἱ παλαιοί, τὸν δὲ σύνδεσμον ἐν ταῦθα αἰτιολογικῶς κείμενον, ἰσοδυναμεῖν τῷ γάρ. διὸ καὶ ἀντὶ τοῦ καὶ τοῦσιν κεῖται ἐν τῷ, εἰ δὲ σὺ καρτερός ἐσσι θεὰ δέ σε γείνατο μήτηρ. ἀντὶ τοῦ, καὶ ἐγείνατό σε θεά. λαμβάνεται δέ φασι καὶ ἀντὶ τοῦ ὡς ἐν τῷ, οἴκαδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν. οἱ δ' αὐτοὶ καὶ περὶ τοῦ δὲ συνδέσμου φασὶν ὅτι μετάβασιν τε σημαίνει, καὶ τὸν καὶ σύνδεσμον, καὶ παραπληροῖ. Ὅρα δὲ ἐνταῦθα ἐπέχειν ἐπιθυμίας διὰ εὐλάβειαν ἔμφρονα. ταῦτα δὲ προστίθεται ὁ ποιητὴς, ἵνα πιθανὸν ποιήσῃ τὴν τῆς γραὸς δούλης περὶ τοὺς δεσπότας ἄκραν εὔνοιαν. εἰ γὰρ καὶ ἄλλως σπάνιον δοῦλος περὶ τὰ μέγιστα καὶ ἀναγκαιότατα τοῖς δεσπόταις εὐνοεῖν, ἀλλὰ ἡ Εὐρύκλεια εὔνους ἂν εἴη ὡς εἰκός. ἥτις ἐγήρασεν ἐν οἴκῳ. τιμωμένη μὲν ἀξίως ὑπὸ Λαέρτου. ὃς ἔτυχε μὲν, ἐδέσποζεν αὐτῆς. προσαιρεῖται δὲ ὡς ἀλόχῳ προσεφέρετο. θρεψαμένη δὲ τὸν Λαερτιάδην Ὀδυσσέα ἐπὶ μαζῷ οἷα παῖδα οἰκεῖον. διακειμένη δὲ φιλίως περὶ τὸν Τηλέμαχον. ἥτις αὐτὸν μάλιστα δμωάων φιλέεσκε καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα. ὅθεν ἡ τοιαύτη, οὐδ' ἐν μοίρᾳ κεῖσεται δούλης. ἀλλ' ὅσα καὶ μήτηρ, κηδομένη ἔσται τῶν Ὀδυσσέως καὶ τοῦ Τηλεμάχου. καὶ τῷ τῶν μνηστήρων φόνῳ συμπράξει ὅσα δέον ἐστί. Σημείωσαι δὲ ὅτι εἰ καὶ τοιαύτη ἐστὶν ἡ γραῦς αὕτη, ἀλλ' οὖν ὀψέ ποτε ἀναγνωρισθήσεται καὶ αὐτῇ ὁ Ὀδυσσεύς, καὶ οὐδὲ ἑκών. ἔτι δὲ ὀψιαίτερον αὐτῆς, Εὐμαίῳ τῷ δούλῳ ὅταν ἤδη γίνεται πρὸς τοῖς ἔργοις. οὐ γὰρ ἁπλῶς πιστευτέον μὴ ὅτι γε δούλοις, ἀλλ' οὐδὲ ἐλευθέροις δίχα βασάνου πολλῆς καὶ ἀκριβοῦς. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι οὐχ ἁπλῶς ἡ Εὐρύκλεια μάλιστα ἐφίλει τὸν Τηλέμαχον, ἀλλὰ μάλιστα τῶν δουλίδων. καὶ οὐ δή που, μᾶλλον καὶ αὐτῆς τῆς μητρός. Ὅρα δ' ἐνταῦθα ὅτι Ὀδυσσεὺς μὲν καὶ πρὸ αὐτοῦ ὁ πατὴρ Λαέρτης, γυναικὶ δούλῃ διοικονομούμενοι τὰ κατὰ τὸν οἶκον ἔχουσι. τινὲς δὲ μεθ' Ὅμηρον παίζοντες ἀστείως κατὰ βίου γλίσχρου, τρέφει παῖδα, οὐδὲ τὸ φαυλότατον ἐπιτρέπονται οὐδ' αὐτῇ τῇ μητρί. ὄρνιν γάρ φασιν ὀψῶν ἀγοράσαι

γόρασ

γόρας οὐκ ἔφη βαδιεῖσθαι εἰς τὸ βαλανεῖον, μή ποτε οἱ παῖδες τὸν ζωμὸν ἐκροφήσωσιν. εἰπόντος δέ τινος ὡς ἡ μήτηρ τηρήσει, ἔλεξεν· οὔ ποτε, τῇ μητρὶ ὀρνιθέων ζωμὸν πιστεύσω; Τὸ δὲ πρεσβύτην, καινότερον ἐπὶ θηλυκοῦ δὴ τοῦ ἡ δοκεῖ ἔχειν τὴν λέξιν, ὅτι τὸ ἀρσενικόν, ὁ πρεσβύτης, καὶ τὴν γενικὴν ἔχει εἰς ου. τὰ δὲ τοιαῦτα, εἰς ις ἔχει τὸ θηλυκόν. διό ὁ δεσπότης τοῦ δεσπότου ἡ δέσποτις. ὁ τοξότης τοῦ τοξότου ἡ τοξότις. οὕτως οὖν ὤφειλεν εἶναι καὶ ἡ πρεσβῦτις. ἔοικε δὲ ἡ ὁμοιοφωνεῖν καὶ ὁμοιογραφεῖσθαι ἁπλῶς τῷ ἀρσενικῷ. ἢ καὶ ἄλλως ὥσπερ ὁ εὔπηκτος ἡ εὐπήκτη, ὁ ἀθάνατος ἡ ἀθανάτη, οὕτως ὁ πρώθηβος ὁ πρεσβύτης. καὶ ἡ αἰτιατικὴ τὴν πρεσβύτην. τὸ δὲ πρώθηβος, ὅμοιον τῷ ἔφηβος. αἴθηβος. ἄνηβος παρὰ τῷ Θεοκρίτῳ. καὶ ἔξηβος παρὰ Αἰσχύλῳ. ἴσως δέ, οὕτω πως κλίνεται καὶ παρ᾽ Εὐριπίδῃ τό, τῆς πρωθήβου ματρός. καὶ παρ᾽ Ἡροδότῳ δὲ τό, ἐθελοντὴν τὴν Ἰὼ τοῖς Φοίνιξι συμπλεῦσαι. ἢ, καὶ ὁμοίως κλίνεται τοῖς αὐτῆς ἀρσενικοῖς. ἡ τὴν κλίσιν ἔχει τῆς τιμῆς. ἐεικοσάβοιον δέ, ἢ σταθμός τις ὕλης μεταλλικῆς διὰ τὸ εἴκοσι βόας ἀξίαν ὠνήσασθαι ὁποῖόν τι καὶ τὸ τεσσαράβοιον καὶ δωδεκάβοιον καὶ ἑκατόμβοιον, ὡς καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι εἴρηται. ἢ διάφοροί τινες ὗλαι πραγμάτων, δι᾽ ὧν καὶ αὐτῶν, ἐξωνοῦνται βόες τοσοί δέ τινες. ἰστέον δὲ ὅτι καινῶς ἐσχημάτισται τὸ ἐεικοσάβοιον. ὤφειλε γὰρ ἐεικοσίβοιον εἶναι, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐείκοσι. πλεονάζει δὲ ἐν αὐτῷ. ἔχει δὲ πλεονασμὸν τοῦ ε ἁπλῶς, ὡς πλεονάζει ὅλως τοῦ εἴκοσι. εἴκοσι δὲ παρὰ τὸ εἰκάς, ἀπὸ τοῦ εἰκάς. ὅ ἐστι δεκὰς ἑκάς. τουτέστι δευτέρα δεκάς. καὶ κατὰ μετάθεσιν καὶ συναίρεσιν, εἰκάς. τοῦ ἰῶτα στοιχείου τὴν δεκάδα δηλοῦντος. ὥσπερ καὶ ἐν τῷ ἁπλῶς καὶ ἐν τῷ ἀμαζὼν καὶ ἐν ἄλλοις, τὸ α στοιχεῖον ἀντὶ μονάδος λογίζεται. ἁπλοῦν γὰρ τό, ὃ ἂν πέλοι. καὶ ἀμαζών, ἡ μονόμαζος. ὅρα δὲ σεμνῶς ῥηθὲν τό, εὐνῇ δ᾽ οὔποτ᾽ ἔμικτο. ἢ πρὸς ὁμοιότητα ἔφασι μετ᾽ Ὅμηρον, καὶ ὁ εἰπὼν τὸ μίγνυσθαι, ἐπιπλέκεσθαι. δι᾽ Αἰγυπτίας ὠνησάμενος θεραπαίνας, ἐπεπλέκετο αὐτῇ. πρὸς διαφορὰν δὲ εἴρηται τό, εὐνῇ οὔποτ᾽ ἔμικτο. ἔστι γὰρ καὶ ἄλλως πολυτρόπως μίγνυσθαι. μίγνυνται γοῦν στρατεύματα κατὰ ἐπιπλοκὴν μάχιμον. μίγνυνται ὕδατα ἐς μίαν μισγάγκειαν, μίγνυνται ἀθληταὶ πινδαρικῶς εἰπεῖν, νίκαις. αἱ δὲ τῶν παλαιῶν σοφῶν παραδιδόμεναι συνουσίαι εἴτουν ὁμιλίαι, καὶ ὁ τοῦ Διὸς ὀαριστὴς ἤγουν ὁμιλητὴς Μίνως, μίξιν ἑτεροίαν σπουδαίαν παραλαλοῦσι. καὶ αὐτὸ δὲ τὸ εὐνῇ μίγνυσθαι, ὁμωνυμίαν ἔχον, μίαν μὲν δηλοῖ μίξιν, τὴν παιδοποιόν, ἑτέραν δὲ ἀλλοίαν, τὴν τῶν συγκοιμωμένων ἔγγιστα κατά τινα βίου περίπτωσιν. ταῖς δὲ σεμνῶς πεφρασμέναις δυσὶν ἐννοίαις τῇ τοῦ εὐνῇ μίγνυσθαι καὶ τῇ τοῦ ἐπιπλέκεσθαι τῇ θεραπαίνῃ, αἰτίαι καί πως δι᾽ ἀλλήλοις ἐπαινεῖσθαι. σεμνῶς μὲν τῇ φράσει προσαχθεῖν, δηλοῦν δὲ φαυλοτάτης ἑτεροίας ἔννοιαν. δῆλον δὲ ὅτι καὶ τὸ συνεῖναι καὶ ἡ συνουσία, εἰς τοιαύτης ὁμωνυμίας χωρίζεται. σύνεστι γοῦν τις, γυναικί. καὶ φίλοις δέ. οἱ δὲ σοφοί, καὶ τὰς ἐν λόγοις ὁμιλίας, συνουσίας φασίν.

Ὅτι τῷ Τηλεμάχῳ δᾷδας αἰθομένας ἡ τροφὸς Εὐρύκλεια φέρει εἰς ὕπνον ἰόντι. ὁ δέ, ἕζετο ἐν λέκτρῳ. μαλακὸν δ᾽ ἔκδυνε χιτῶνα. ὅν καὶ γραίης πυκιμήδεος ἔμβαλε χερσί. καὶ αὐτὴ μέν, πτύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα, πασσάλῳ ἀγκρεμάσασα παρὰ τρητοῖς λεχέεσσιν, βῆ ῥ᾽ ἴμεν ἐκ θαλάμοιο. θύρην δ᾽ ἐπέρυσε κορώνῃ ἀργυρέῃ. ἐπὶ δέ, τουτέστιν ὕστερον καὶ ἐπὶ πᾶσι, κληῗδ᾽ ἐτάνυσσεν ἱμάντι. ἅπερ ἐπὶ ἔτι μὲν ὁ μεταβολεὺς τορῶς ἐν τῷ, ἐπισπασαμένη τὴν θύραν καὶ ἐπικλείσασα. ὁ δέ, παννύχιος κεκαλυμμένος οἰὸς ἀώτῳ τουτέστιν ἐξ ἐρίων σκεπάσματι, καὶ ἑξῆς. Καὶ σημείωσαι καὶ ἐνταῦθα τὸ τοῦ ἡρωϊκοῦ βίου ἀφελές τε καὶ ἄσκευον. δίχα γὰρ τῆς ἐπιφαινομένης ἀργυρέας κορώνης, ἰδιωτικὰ πάντα περὶ βασιλικῷ ἥρωι, αἱ τοῦ κοιτῶνος δᾷδες. ἡ μόνης τῆς γραὸς προπομπὴ καὶ ὑπηρεσία. ὁ τὸν χιτῶνα φέρων πάσσαλος. τὸ καλυπτήριον αὐτὸν ἐρεοῦν ἄωτον. καὶ αὐτὸς μέν, οὕτως εὐτελὴς τῇ σκευῇ. τὸν δὲ περὶ αὐτοῦ λόγον, κοσμεῖ περισσοῖς ὁ ποιητὴς ὧδε, πτύξασα. ἀσκήσασα. ἀγκρεμάσασα. ἀγλαΐζων τῇ φράσει τὸ τοῦ πράγματος ἀφελές. Σημείωσαι δὲ ἐνταῦθα ἐν τῷ, ἔκδυνε χιτῶνα, ὅτι εἰ μὲν χιτών ἐστι τὸ ἐπικάμισον, γυμνὸς ἄρα κατὰ ἔθος ἀρχαῖον κοιμᾶται ὁ Τηλέμαχος. εἰ δὲ καὶ μετὰ τὴν τοῦ χιτῶνος ἀπόδυσιν τυχὸν οὐ γυμνὸς κοιμᾶται, οὐκ ἄρα χιτῶνα νοητέον ἀεὶ τὸ ἐπικάμισον. γραῖα δέ, νῦν μὲν τὸ κοινόν. ὁ δὲ μῦθος, οἶδε καί τινα δαιμόνια θαλάσσια, γραίας καλούμενα. πλάττων ἐκείνας πολιὰς ἐκ γενετῆς, εἰς αἴνιγμα δηλαδὴ ὅτι καὶ τῇ πολιᾷ θαλάσσῃ ἐμφαίνεται καὶ τῷ γέροντι Νηρεῖ. κοινῶς δὲ φράσεως ἡ γραῖα. ἡ μέντοι γραῦς, ἀτθίδος γλώσσης ἐστί. λαμβανομένη κατὰ τὴν χρῆσιν τοῦ κωμικοῦ, καὶ ἐπὶ ἀφροῦ ἐπιπλάζοντος χύτρᾳ ζεούσῃ. ἐν δὲ τῷ Δειπνοσοφιστῇ, κεῖται καὶ γάλακτι ἐφεστηκυῖα τοιαύτη γραῦς. Τὸ δὲ πυκιμήδεος, συγκοπὴν ἔπαθεν ἐκ τοῦ πυκινομήδεος. ὃ γάρ ἐστιν εἰπεῖν πρὸς ἀκρίβειαν, ὡς ἐκ τοῦ πύκα σύγκειται. ἀσκῆσαι δέ, τὸ ἐπιμελείας ἀξιῶσαι, παρὰ τὸ ἀκέσασθαι ἤγουν θεραπεῦσαι, πλεονασμῷ τοῦ σ. ὅθεν καὶ ἄσκησις ἡ τοῦ σώματος θεραπεία ἐν ταῖς τροφαῖς. τοιοῦτοι γὰρ οἱ παρ᾽ Ἕλλησιν ἀθληταί. σωμάτων ἀσκηταί. κρέασι κατὰ τὸν Ἀλεξάνδρου λόγον ἀνοικοδομοῦντες ἑαυτούς. καὶ ὁ ἀσκηθὴς δέ, τοιοῦτόν τι ἴσως δηλοῖ. οἷον εὖ τεθεραπευμένος καὶ ἀβλαβής. ἐν δὲ τῷ πασσάλῳ ἀγκρεμάσασα, ὅρα ὡς οὐ πάντα τὰ ἐκ πασσάλου δι᾽ ἀμέλειαν ἀνατίθεται. ἀλλὰ τὰ πλείω, ἐπιμελῶς, ἐνταῦθα τὸ σύνηθες φαίνεται. καὶ ὅπου δὲ ἡ τοῦ Δημοδόκου φόρμιγξ πασσάλου ἀπῃώρηται. Ἀθήναιος δέ, καὶ Ἑρμίππου τοῦ κωμικοῦ παράγει τό, χία δὲ κύλιξ ὑψοῦ κρέμαται περὶ πασσαλόφιν. περὶ ἧς ὅτι κατενεχθῇ ἐκ τοῦ πασσάλου, παίζει ὁ Φερεκράτης ἐπὶ διαβολῇ γυναικῶν, τὰ ἐν τοῖς ἑξῆς που δηλωθησόμενα. εἰ δὲ Ἡσίοδος οἶδε πηδάλιον ὑπὲρ καπνοῦ τιθέμενον ὡς ἐν ἀπαιωρήσει ἑτεροίᾳ, ῥηθήσεται καὶ περὶ τούτου ἐν τοῖς ἑξῆς. ὡς δὲ ὁ πάσσαλος, πάσσαξ ὑποκοριστικῶς παρὰ τοῖς κωμικευομένοις, οἱ παλαιοὶ παραδεδόασι. μετὰ δὲ

λέχε

λίχα πρὸς διαστολὴν τῶν στιβάδων, τὰ κατατρηθέντα. αἱ γὰρ στιβάδες εἰκαίως πεποιημέναι, οὐδέν τι τοιοῦτον πάσχουσι. κορώνη δὲ ἀργυρέα, ἢ τὸ κοράκιον, ἢ μᾶλλον κατὰ τοὺς παλαιούς, ὁ κρίκος ᾧ ἐστὶ τὴν θύραν ἐπέρυσσαι. ἤγουν ἑλκύσαι. ἐπισπάσασθαι. ὅθεν καὶ ὁ ἐπισπαστὴρ παρὰ ἡροδότῳ ἐν τῷ, ἐπιλαβόμενοι τῶν ἐπισπαστήρων. ὃς καὶ ῥόπτρον ἐλέγετο. καθὰ δηλοῖ καὶ ὁ εἰπών. ῥόπτρον, ἐπίσπαστρον θύρας. εἰς δὲ τὸ κορώνη, φασὶν οἱ παλαιοὶ καὶ ταῦτα. κορώνη, τοῦ τόξου τὸ ἄκρον. καὶ θύρας ἐπίσπαστρον. καὶ ὁ κόραξ. καὶ ἡ αἴθυια. καὶ ὁ λάρος. καὶ στεφάνου εἶδος. καὶ γένος ἐμπλοκῆς. καὶ πᾶν τὸ ἐπικεκαμμένον. ὅθεν καὶ κορωνίδες νῆες. Τὸ δὲ κληῗδα ἐτάνυσσε, τὴν κλεῖδα παρήγαγεν ἑρμηνεύουσιν οἱ παλαιοί. κληῗδα δὲ λέγει, οὐ σκεῦος ἀπὸ σιδήρου, ἀλλὰ μοχλόν. ἐντὸς μὲν τῆς θύρας ἐξηρτημένον, καὶ ἐπὶ τὰ κάτω καθειμένον, ἤτοι κεχαλασμένον. ἱμάντι δὲ ἔξωθεν σπώμενον καὶ ἀνελκόμενον καὶ ἐπιζευγνῦντα τὴν θύραν. οὕτω δὲ καὶ ἐν ἰλιάδι κλεῖδα θυρῶν ὠνόμασε, τὴν ἐπιβλῆτα ἤγουν τὸν μοχλὸν καὶ ὀχέα τῶν τοῦ ἀχιλλέως θυρῶν. ὅτι δὲ ἡ κλεὶς ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν. καὶ ὅτι καὶ ἐπὶ νεὸς μέρους ἡ λέξις τίθεται ὅθεν καὶ νῆες πολυκλήϊδες, ἐν τῇ ἰλιάδι δεδήλωται. ἄωτον δὲ οἰός, τὸ ἐξ ἐρίων ὕφασμα. οὐ τὸ ἁπλῶς, ἀλλὰ τὸ αἰθερόν, ἐκ μεταφορᾶς. ἄωτον γάρ, κυρίως τὸ ἄνθος, παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω, οὗ ἡδύ τι ἀποπνεῖ. ὡς γὰρ εἴδω εἴδωλον κατὰ πρόσληψιν συλλαβῆς, οὕτως ἄω ἄωτον. ἐκ τούτου δέ, πολλὰ τῶν αἰθερῶν πραγμάτων καλοῦνται. διὸ τὸ ἀπὸ λίνου κάλλιστον ἔργον, λίνοιο λεπτὸν ἄωτον λέγεται. ἤγουν λίνου ἀπάνθισμα. καὶ οἰὸς ἄωτον ὁμοίως, τὸ ἐξ ἐρίων ἀπανθισθέν. οὕτω δὲ ὁ ὕπνον ἀωτεῖν ἐν ἰλιάδι, τὸ ὑπνοῦν ὕπνον ἡδὺν ὁ ἀφρόντιστος ὡς εἰπεῖν αἰθερόν. καί τις δὲ τῶν συγγραφέων, ἄκρον ἄωτον ἐν λογίοις φησί, τοὺς ἐν λόγοις δὴ ἀνθοῦντας. καὶ θεόκριτος τοὺς ἀργοναύτας, θεῶν ἄωτον ἡρώων φησί. ὁ πίνδαρος δὲ τὴν μουσικὴν ἐπιστήμην ἤτοι λυρικήν, μουσικῆς ἄωτον λέγει. καὶ στεφάνων δὲ ἄωτον φησί. καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τοῖς περὶ τοῦ κύκλωπος λόγοις, ὁ ποιητὴς καὶ αὐτὸ τὸ ἁπλῶς ἔριον, ἄωτον ἐρεῖ. φησὶ γάρ. ἀώτου θεσπεσίοιο ἐχόμενον. καὶ ἔστιν, ὡς λόγος. ἔστι γὰρ τὸ ἔριον, δέρματος ἄνθος. οἱ δὲ νεώτεροι ἄωτον παρὰ στέρησιν τοῦ ὠτὸς οἰονεὶ τὸ μὴ ἀκουόμενον διὰ ἁπαλότητα ἐν τῷ πίπτειν, καινὸν μάτην φασί. δοκοῦσι δὲ ἐνταχθῆναί ποθεν. εὕρηται γὰρ ἐν λεξικῷ παλαιῷ ἐκφερομένῳ κατὰ στοιχεῖον, ὅτι ἄωτοι οἱ κωφοί. ὅπερ εἴληπται ἐκ τοῦ, κωφὴν δὲ γαῖαν ἀεικίζει. ἐκεῖ δέ, κεῖται καὶ ὅτι ἀωτεύειν, τὸ ὑφαίνειν, καὶ ὑπνοῦν. τὸ μὲν ἐκ τοῦ, πάννυχον ὕπνον ἀωτεῖς. ἐκεῖνο δέ, ἐκ τοῦ ὑφαινομένου ἀώτου, ἐρίου δηλαδὴ ἢ λίνου. ἐν δὲ τοῖς τοῦ ἀθηναίου, εὕρηται καὶ ἀπτέερον ἄωτον, ἤτοι τὸ οὖς οὐκ ἔχον. Ὅτι τὸ βουλεύεσθαι, ὁ ποιητὴς ἔν τε τῇ ἰλιάδι καὶ τῇ ὀδυσσείᾳ κατὰ ἐνεργητικὴν προάγει φωνήν. ἔνθα τό, βουλὰς βουλεύει. καί, βούλευε φρεσί. καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ συμβουλεύειν, κατὰ φωνὴν δραστικὴν ἤτοι ἐνεργητικὴν οἱ παλαιοὶ τῶν ῥητόρων προάγουσιν. ὕστερον δέ, τὸ παθητικὸν ἐπεπόλασεν. οὕτω δὲ καὶ τὸ σέβεσθαι καὶ μεταχειρίζεσθαι καὶ δρέπεσθαι, οἱ παλαιοὶ ἐνεργητικῶς προέφερον. φησὶ γοῦν σοφοκλῆς. μαθησόμεσθα δ' ἀτρείδας σέβειν. καὶ ἡρόδοτος, δρέπειν φησί. καὶ λόγον δώσεις ὧν μετεχείρισας χρημάτων. Σημείωσαι δ' ἐν τούτοις, καὶ ὅτι οὐδὲ ὁ ὕπνος τῷ σπουδαίῳ ἀνδρὶ ἀφρόντις. τηλέμαχος γοῦν, παννύχιος βούλευε φρεσὶν ἃ ὑπέθετο αὐτῷ ἡ ἀθηνᾶ. ἐκεῖνο φρονῶν καὶ αὐτός, ὡς οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Β.
ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Συναγαγὼν ἐκκλησίαν Τηλέμαχος, παραγγέλλει τοῖς μνηστῆρσιν ἐξιέναι τοῦ οἴκου τοῦ Ὀδυσσέως. καὶ λαβὼν παρὰ μὲν Εὐρυκλείας, τὰ πρὸς τὴν ἀποδημίαν ἐπιτήδεια, παρὰ δὲ τῆς Ἀθηνᾶς ἑταίρους τε καὶ ναῦν, εἰς Πύλον ἀνάγεται ἡλίου δύναντος.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Β.
ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

ὍΤΙ τῆς β ῥαψῳδίας ἐπιγραφὴ, αὕτη. Ἰθακησίων ἐκκλησία καὶ Τηλεμάχου. Ὅτι ὅτι μὲν τὴν κροκόπεπλον ἠῶ τουτέστι πρωΐαν λέγει ὁ ποιητὴς, διὰ τοῦ κρόκου, τὸ πολὺ μὲν τῆς νυκτὸς ὀλίγον δὲ τοῦ φωτὸς αἰνίττεται. ἡ μέν τοι ῥοδοδάκτυλος ἠὼς ἤγουν πρωΐα, τὸ πλεῖον μὲν τῆς ἡμέρας, ἔλαττον δὲ τῆς νυκτὸς ὑποδηλοῖ. ὡς πάσας, ἠῶς προηγεῖσθαι μὲν τὴν κροκόπεπλον, μετ' αὐτὴν δὲ εἶναι τὴν ῥοδοδάκτυλον. ἄλλως δέ γε μυθικῶς καὶ κατὰ σῶμα, κροκόπεπλος μὲν, ἡ κρόκεον ἤτοι κιῤῥὸν πέπλον φοροῦσα, ῥοδοδάκτυλος δὲ, ἧς οἱ δάκτυλοι ῥόδεοι ὡς ῥόδοις ἐοικότες, αἵματι φοινικοῦ χυμῷ καλῷ ἐρυθαινόμενοι. καθὰ καὶ ἡ Σαπφὼ τὰς τῶν μυθικῶν χαρίτων πήχεις γυμνοῦσα, ῥόδοις εἴκαζε. ὡς εἶναι αὐτὰς ῥοδοπήχεις. εἰσὶ δὲ ἀμ᾽ ἠοῦς δάκτυλοι κατὰ ἀλληγορίαν, αἱ τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες. ὡς καὶ ἑκατόγχειρ ἀλληγορικῶς ἐν Ἰλιάδι ἐῤῥέθη. ὅπου δὲ χεῖρες, οὐκ ἀπεοικὸς ἐκεῖ καὶ δακτύλους τὴν ἀλληγορίαν προσφύειν. ὡς καὶ αὐτὸ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα δηλοῦται. ἡ δ' οὖν τοιαῦτα μὲν ἡ κροκόπεπλος καὶ ἡ ῥοδοδάκτυλος. ἡ δὲ ἠριγένεια ἠὼς, ἴσως οἱονεὶ ἠρι γένεια. ἤγουν ὑπὸ ἦρος γεννωμένη. ἀὴρ γὰρ πεφασμένος ὁ ὑμέ

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς,
Ὤρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφιν ὀδυσσῆος φίλος υἱός,
Εἵματα ἑσσάμενος. περὶ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμῳ.
Ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα.
Βῆ δ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο θεῷ ἐναλίγκιος ἄντην.
Αἶψα δὲ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσε,
Κηρύσσειν ἀγορήν δὲ καρηκομόωντας ἀχαιούς.
Οἱ μὲν ἐκήρυσσον. τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἤγερθεν ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
Βῆ ῥ' ἴμεν εἰς ἀγορὴν, παλάμῃ δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος.
Οὐκ οἶος. ἅμα τῷ γε δύω κύνες ἀργοὶ ἕποντο.
Θεσπεσίην δ' ἄρα τῷ γε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη.

Τὸν δ᾽ ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θηεῦντο.
Ἕζετο δ᾽ ἐν πατρὸς θώκῳ. εἶξαν δὲ γέροντες.

ρ.ι. ὁ δὲ πλείων λόγος καὶ καθωμιλημένος, ἠριγένειαν λέγει, τὴν ἐν τῷ ἦρι ἤτοι τῷ ὄρθρῳ γεννωμένην. ὡς γοῦν τοὺς ἡμερινοὺς ἁπλῶς Ἀπόλλωνα οὕτως ἥλιον ἡ Λητὼ γεννᾷ τουτέστιν ἡ νύξ ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Τραχινίαις ἀλληγορεῖ, οὕτω καὶ τὴν τῆς ἡμέρας ἀρχὴν, ὁ τὴν νύκτα περατῶν ὄρθρος ποιεῖ. δύναται μὲν οὖν ἠριγένεια εἶναι καὶ ἡ τὸν ὄρθρον γεννῶσα. μάλιστα δὲ, παθητικὸς ὁ τῆς λέξεως ταύτης σχηματισμός, ὡς ἡ ἰφιγένεια δηλοῖ καὶ ἡ τριτογένεια. αἱ γεννηθεῖσαι δηλαδὴ ἡ μὲν, ἀπὸ ἰσχυροῦ καὶ βασιλικοῦ γένους. ἡ δὲ, ἀπὸ τριτοῦς ὅ ἐστι κεφαλῆς. ἦρ δὲ ὁ ὄρθρος λέγεται, ἡ ἀπὸ τοῦ αἴρω, ὅτι τότε αἰρόμεθα καὶ εἰς ἔργον ὀρθούμεθα ὅθεν καὶ ὄρθρος ἡ τοιαύτη ὥρα λέγεται. ἢ μάλιστα παρὰ τὸ ἔαρ, πρὸς ὃ ἀναλογίαν σώζει ὁ ὄρθρος. μικρὸς γάρ τις ἐνιαυτὸς ἡ ἡμέρα, ἧς οἷα μὲν ἔαρ, ἡ πρωΐα, διὰ τὸ τηνικαῦτα εὔκρατον. θέρος δὲ εἶναι, τὸ τῆς ἡμέρας μέσον. φθινόπωρον δὲ, τὸ τῆς δείλης ἔοικε. χειμὼν δὲ δύκη, συνθρωπάζει τὰ πρὸς ἑσπέραν καὶ ἐπέκεινα. ἡ δὲ χρῆσις τοῦ ἦρ ἤτοι ὄρθρος, καὶ ἀλλαχοῦ μὲν, καὶ ἐν τῷ υ δὲ τῆς ὀδυσσείας. δῆλον δὲ ὅτι τὸ πρωΐας ἐπίθετον ὡς καὶ ἐνταῦθα ἡ ἠριγένεια καὶ ἡ ῥοδοδάκτυλος καθὰ καὶ ἡ κροκόπεπλος, καὶ ὅτι ἑξαχῶς λέγεται ἡ ἠώς. καὶ γὰρ, ἡ πρωΐα, καὶ αὖθις, τὸ ἐξ αὐτῆς μέχρι μέσης ἡμέρας. καὶ πάλιν. τὸ ἐκ πρωΐας ἕως ἑσπέρας. καὶ τὸ πρωΐθεν δὲ, ἕως ἑτέρας πρωΐας, ὅ ἐστι νυχθήμερον. λέγεται δὲ ἠὼς, καὶ ἡ ἀνατολή. ἔτι δὲ, καὶ ἡ σωματοειδὴς θεά. ἣν ὁ μῦθος ἔποχον ἅρματι ἐκαλλωπίζουσαν ἐπὶ τοῦ πηγάσου, ἔτι δὲ καὶ λαμπηδηφόρον, πλάττει. καὶ ταῦτα μὲν ἐξ τῆς ἠοῦς σημαινόμενα. ὧν πάντων, αἱ χρήσεις παρὰ τῷ ποιητῇ. ὅτι δὲ εἶπεν ἐν τῇ ρ ῥαψῳδίᾳ δείελον ἦμαρ ὁ ποιητὴς, δίδωσι νοεῖν ὅτι καθάπερ ἡ πρωΐα ἠὼς λέγεται, οὕτω καὶ τὸ δειλινόν. ὡς ἐκ τῶν σὺν τούτῳ, ἑπτὰ σημαινόμενα τῆς ἠοῦς.
Ὅτι δὲ κανονικῶς ὀξύνεται ἡ ἠώς, δηλοῖ ὁ γράψας ὡς τῶν εἰς ως τὰ μὲν ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν, βαρύνεται. τῶν δὲ μονοσυλλάβων, ἐν ὀξύνεται, μόνον καὶ ἄκλιτον, ἡ δώς, ὅ ἐστιν ἡ δωρεά. τὰ δ᾽ ἄλλα, περισπῶνται καὶ κλίνονται. κρὼς πολίς. τλὼς ὁμοίως κῶς νῆσος καὶ πόλις. Ὅτι δὲ, εἵματα ἑσσάμενος, ῥόπτος ἐτυμολογίας ἐστίν. ἀπὸ τοῦ ἕω γὰρ εἷμα γίνεται ἀφ᾽ οὗ καὶ αὐτὸ, τὸ ἱμάτιον. γράφεται δὲ διὰ διφθόγγου τὸ εἷμα, ἢ ἀπὸ τοῦ εἷμαι προσλήψει τοῦ ἰῶτα, ἢ ὡς φυλάξαν τὴν τοῦ πρωτοτύπου παρακειμένου αὔξησιν. ὃ καὶ ἡ ἐγρήγορσις ἔχει καὶ ἡ πεποίθησις. καὶ ἡ ὀπωπὴ καὶ ἡ ἀπεμπόλησις. ὅρα δὲ ὅτι ἐν ἄλλοις πλατύτερον φράσας ὁ ποιητὴς τὴν τῶν ἡρώων ἐξ ὕπνου ἔγερσιν. δίον, μαλακὸν δ᾽ ἔνδυνε χιτῶνα, περὶ δὲ μέγα βάλλετο φᾶρος. καὶ ἑξῆς. ἐνταῦθα ἐπὶ τηλεμάχου, κορυφαιότατα ἔφη ἐν δυσὶ λέξεσιν. ὅ ἐστιν ἐξ εὐνῆς εἵματα ἑσσάμενος. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐνταῦθα μὲν ἁπλῶς εἵματα ἔφη ὁ ποιητής. ὅτι δὲ μέγα φᾶρος εἶπε, προοιμίαν ποιεῖ τὴν λέγουσαν, ἐπὶ χεῖρας φέρειν, ἤγουν ἔνδοξον εἶναι. ὡς ἀπὸ τῶν μεγάλα φασὶν ἱμάτια ἐχόντων ἃ μείζονα εἶναι τὴν ἐπιβολήν. κρατῖνος. εἰ πρόσωπος ἦν ὀνόματος οὐδὲν ἐπὶ χεῖρας φέρων, ἤγουν οὐ μέγα ἔχων ὄνομα. οὐδὲ φανερὸς. κατὰ τοὺς οὕτω μεγαλοφρονοῦντας ὡς καὶ ἐπὶ χειρῶν φέρειν τὰς δᾶς. Ὅτι λιπαροὺς πόδας ὥσπερ ἑτέρων πολλῶν ἀλλαχοῦ, οὕτω κἀνταῦθα τοὺς τοῦ γυμναστικοῦ τηλεμάχου καὶ τρυφεροῦ λέγει. οὗ τὸ ἀνάπαλιν, πόδες ἄλιπεῖς, οἱ αὐχμηροὶ καὶ ἀλιπεῖς. Ἱστέον δὲ ὅτι κατά τινα ὁμοιότητα τῶν ἐκ τρυφῆς λιπαρῶν ποδῶν, λέγονται παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἀρχολίπαροι οὐ μόνον οἱ λιπαροῦντες ἵνα ἄρξωσιν, ἀλλὰ καὶ οἱ λιπαινόμενοι ἐκ τοῦ ἄρχειν. Ὅτι ἀμεγέθους καὶ θεοειδοῦς ἀνδρὸς δηλωτικὸν τὸ, βῆ δ᾽ ἴμεν ἐκ θαλάμοιο θεῷ ἐναλίγκιος ἄντην, τουτέστιν ἀντικρὺς.
Ὅτι ὡς ἐν Ἰλιάδι, οὕτω καὶ ἐνταῦθα κελεύει τινὰς κήρυκας λιγυφθόγγοις κηρύσσειν ἀγορήνδε καρηκομόωντας ἀχαιοὺς, οἱ μὲν, ἐκήρυσσον, οἱ δὲ, ἠγείροντο μάλ᾽ ὦκα διὰ εὐπείθειαν. εἰπὼν δὲ καὶ ὅτι ἤγερθεν οἱ ἀχαιοὶ, ἑρμηνεύει αὐτὸ ὡς καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι, δηλαδὴ τῷ, ὁμηγερέες τ᾽ ἐγένοντο. Ἱστέον δ᾽ ὅτι ἀγορὰ ἐν τούτοις, ὁ τόπος εἰς ὃν ἀγείρονται ὁ λαός. καὶ γίνεται ἡ λέξις ἐκ τοῦ ἀγείρω. ἐξ αὐτοῦ δὲ, οὐ μόνον ἀγύρτης κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ὁ ἀγείρων ὄχλον καὶ ἀπατεὼν καὶ ἀλαζὼν, καὶ ὄνομα δὲ βόλου κυβευτικοῦ, ἀλλὰ καὶ ἄγυρις. αἰολίζουσα οὐ μόνον τῇ τροπῇ τοῦ ο εἰς υ, ἀλλὰ καὶ τῷ τόνῳ. ὡς γοῦν ἑορτὴ ἔροτις αἰολικῶς, οὕτω καὶ ἀγορὰ ἄγυρις. ἐξ οὗ καὶ ὁμήγυρις. ἣν δέ φασι καὶ ἀγορὰ κερκώπων ἀθήνησι πλησίον ἡλιαίας, ἔνθα τὰ κλοπιμαῖα ἐπωλοῦντο, τοιοῦτοι γοῦν καὶ οἱ κέρκωπες παρειάδονται, κλέπται δηλαδὴ καὶ πανοῦργοι, λέγεται δὲ κατὰ αἴλιον διονύσιον ἀλεκτρυονεία, ἀγείρειν, καὶ τὸ περιιέναι καὶ περιιόντας εἶναι ἐπὶ νίκῃ ἢ ἑτέρῳ τινί φασι τοιούτῳ. ὅθεν ἴσως καὶ ὁ ἀγύρτης. πλάτων δὲ ἐν πολιτείαις, καὶ τὴν ἄθροισιν, ἀγυρμόν φησιν εἰπὼν συναγυρμὸν φονίσεως. ὅτι δέ οἱ αἰολεῖς τὸ ο εἰς υ τρέπουσι, πολλαχόθεν δῆλον. οὐ μὴν δὲ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ ῥοφεῖν. ὃ ῥυφεῖν λέγουσιν ἴωνες καὶ δωριεῖς, κατὰ τοὺς παλαιούς. αἴλιος δὲ διονύσιος, ῥόφειν φησὶ λέγεσθαι ὡς γράφειν. καὶ ῥόφουσιν ὡς γράφουσιν. Ὅτι ὁ τηλέμαχος εἰς ἀγορὰν ἰὼν, ξίφος ὀξὺ θέτ᾽ ὤμῳ, παλάμῃ δ᾽ ἔχε χάλκεον ἔγχος. τούτων δὲ τὸ πρῶτον, καὶ ἀγαμέμνων ἐν Ἰλιάδι ποιεῖ κατὰ ἔθος ἀρχαῖον. καθ᾽ ὃ καὶ ἀχιλλεὺς ἐκεῖ ξίφος φορεῖ ἐν τῇ α ῥαψῳδίᾳ δημηγορῶν. εἰ καὶ ὕστερον ἐξεκόπη ἀναγκαίως τὸ ἔθος. ὡς καὶ ἡ κατὰ τὸν ζάλευκον ἱστορία δηλοῖ. Τὴν δὲ δορυφορίαν, φόβῳ τῶν μνηστήρων ἔοικε ποιεῖν ὁ τηλέμαχος. οὐ γὰρ δὴ ἐντεῦθεν ἀντὶ σκήπτρου τὸ δόρυ φέρει καθά τις ἐν Ἰλιάδι ποιεῖ. σκῆπτρον γοῦν, ἐν τοῖς ἑξῆς λήψεται ἀπὸ κήρυκος. εἰ δὲ καὶ οἱ μνηστῆρες ἢ καί τινες ἕτεροι ξιφηφόροι ἐν ταῖς ἀγοραῖς, σιωπᾷ Ὅμηρος. εἰκὸς δὲ οὕτω γίνεσθαι. καὶ τοιαῦτα μὲν ταῦτα. ὁ δὲ τηλέμαχος,

οὐ μόνος φησὶ πρὸς ἀγορήν, ἀλλ' ἅμα τούτῳ, κύνες πόδας ἀργοὶ ἕποντο. οὐ μόνον ὅτι φιλακόλουθον τὸ ζῶον, καὶ μάλιστα ἐπὶ δεσπόταις, ἀλλὰ καὶ ὅτι οὐκ εἶχεν ὁ εὐγενὴς νεανίας ἑταίρους ἀκολούθους διὰ τὴν τῶν μνηστήρων ἐπιβουλήν, δι' ἣν μεμόνωται. καὶ εἶχε κατ' οὐδὲν ἐσθ' ὅτε ὢν ἐν Ἰθάκῃ ὁ νέος. ὅμως κύνες μὲν οὐκ ἀφίστανται τοῦ δεσπότου. αὐτοὶ δὲ, τῆς βασιλείας Ὀδυσσέως ἐπιλαθόντες ὃς κατὰ Ὅμηρον ἐν αὐτοῖς βασιλεύων, πατὴρ ὡς ἤπιος ἦν. ἐπακολουθοῦσι δὲ τῷ Τηλεμάχῳ κύνες, καὶ δηλοῖ τὸ ἀγροικικώτερον τοῦ ἡρωϊκοῦ βίου. καὶ ὡς κυνηγῷ δὲ, καθ' ὁμοίαν τῷ πατρὶ ἐπιτήδευσιν, ᾧ καὶ τὸν Ἄργον κύνα ἐσπουδακότι ὡς ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα φανήσεται. καὶ ὃ σύμβολον σώματος εἰς ἀναγνωρισμὸν, ἡ ἀπὸ τῆς κυνηγεσίου οὐλὴ τοῦ Ὀδυσσέως, καὶ ἐν τῇ χλανίδι παρὰ προτέροις ποσὶ, κύνα εἶχε ποικίλον ἐλλόν. ἄδηλον δὲ εἴτε θηρευτικοὶ οἱ ῥηθέντες κύνες καὶ διὰ τοῦτο πόδας ἀργοὶ ὅ ἐστι ταχεῖς, εἴτε τραπεζῆες οὓς ἀγλαΐης οἵνεκα τημέλουσιν ἄνακτες, οἵους καὶ Ἀχιλλεὺς ἐν Ἰλιάδι ἔτρεφεν. οἳ πόδας ἂν ἀργοὶ λέγοιντο, ἀντὶ τοῦ, νωθροὶ καὶ οὐ ταχεῖς κατὰ τοὺς θηρατικούς. ὅτι δὲ δύνανταί ποτε πόδας ἀργοὶ κύνες λέγεσθαι καὶ οἱ λευκόποδες, δηλοῖ καὶ ἐν Ἀθήναις Κυνόσαργες χωρίον, οὕτω κληθὲν ἀπὸ κυνὸς λευκοῦ θῦμά τι ἀφαρπάσαντος καὶ ἐνεγκαμένου ἐκεῖ. ὅθεν, οὐδὲ αἴσιον πρόσρημα τὸ, ἐς Κυνόσαργες. ἀλλ' ἴσον τῷ, ἐς κόρακας. ὅτι δὲ εὐθεῖα τὸ Κυνόσαργες, δῆλον ἐκ τῆς δοτικῆς. ἐν Κυνοσάργει γὰρ εὕρηται. ἐκ δὲ τοῦ, πόδας ἀργοὶ, καὶ οἱ ἀργίποδες σύγκεινται ἐπὶ ποδῶν λευκότητος. παρὰ δὲ τὸ ἀργὸν, οὐ μόνον ὁ σίαργος γίνεται, καὶ ὁ λέπαργος βοῦς ἤτοι ὁ λαπάρας ἔχων λευκάς, ἀλλὰ καὶ λέπαργός φασιν ἡ χιὼν παρὰ τὸ λευκαίνειν τὸ λέπας. καὶ ἄργεμος, νόσος ὀμμάτων. ἀφ' οὗ ἄργεμα κατὰ Δίδυμον, τὰ ἐπὶ ὀφθαλμῶν λευκώματα. ὧν μνήμη παρὰ Αἰσχύλῳ ἐν τῷ, πρόσθεν δ' ὄντ' ἐπάργεμα. ἐκεῖθεν, καὶ ἀργαίνοντες ταῦροι παρὰ Πινδάρῳ καὶ ἀργαίνειν, τὸ λευκαίνειν παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἀλκμαίωνι. καὶ ταῦρος ἀργεμώτης ἴσον λευκός φασι παρὰ Φρυνίχῳ, ὁ διακομίσας τὴν Εὐρώπην. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἔχει τι πάθος ὁ περὶ τῶν κυνῶν λόγος ἐνταῦθα τῷ περιττῷ, οὐχ ἁπλῶς τεθειμένος. ἡ Πηνελόπη μὲν, ἔρχεται οὐκ οἴη ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι δύο. Τηλέμαχος δὲ, οὐκ οἶος ἀλλ' ἅμα τῷ γε κύνες οὐ μὴν οἰκέται ἢ ἑταῖροι τινές. ἐν τούτοις δὲ, ὅρα καὶ ὅτι ἀρεστὸν καὶ ἐνταῦθα κηρύκων, τὸ λιγύφθογγον. διὸ καὶ παρὰ τὸ γεγωνεῖν καὶ τὴν γῆρυν ἐτυμολογοῦνται. καὶ ὅτι ἐπιμονὴν ποιεῖ τὸ, κηρύκεσσι καὶ κηρύσσειν καὶ ἐκήρυσσον, διὰ τὸ τῆς λέξεως κύριον. Ὅτι θεσπεσίην ἄρα τῷ Τηλεμάχῳ χάριν κατέχευεν Ἀθήνη εἰς ἀγορὰν ἰόντι. τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θηεῦντο, τουτέστιν ἐθαύμαζον. οὐ μόνον τῆς ἔξω χάριτος, ἀλλὰ καὶ τῆς συνέσεως ἣν Ὅμηρος αἰνίττεται διὰ τῆς Ἀθηνᾶς. ἐλθὼν δέ φησιν, ἕζετο ἐν πατρὸς θώκῳ. εἶξαν δὲ γέροντες, διὰ τὸ τῆς βασιλείας δηλονότι γεραρὸν πρεσβεῖον. ἄλλως γὰρ, οἱ νέοι τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστανται ὡς πολλαχοῦ δηλοῦται. Ὅρα δὲ τὸ κατέχευεν, ἀντὶ τοῦ, διὰ παντὸς τοῦ σώματος περιέχεεν. καὶ ἔστι κυριωτάτη ἡ λέξις ὡς ἐπὶ ὑγροῦ τινος χυμοῦ ῥηθεῖσα, διὰ τὸ χαρίεν τῆς τοῦ νέου ἐπιφανείας. Ὅρα δὲ καὶ ὡς δὶς εἶπε τὸ ἄρα, ἐν δυσὶ στίχων ἀρχαῖς. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι καὶ ἄλλως θεατὸς ὁ νεανίας ἔδοξεν, ἐπειδὴ οὐδέποτε ἀγορὴ ἐγένετο ἐν Ἰθάκῃ οὔτε θόωκος ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς εἰς Τροίαν ἔπλευσεν. ὅθεν, θαυμάζεται ὁ μετὰ τοσούτους ἐνιαυτοὺς ἄρτι καθίζων ἀγοράν. Τὸ δὲ θηεῦντο, θέμα, θηέω. ἐξ οὗ τὸ θεατόν. πρόσεισι δὲ τῷ θηέω, τὸ θεῶ ἤγουν βλέπω. θέα γὰρ ἐμβιβάζει τῇ ψυχῇ ὡς τὸ θάμβος, ὅτι καὶ τὸ θαῦμα καὶ τὸ θεᾶσθαι. εἰ δὲ ἀρχὴ ἐκ τοῦ θεῶ, πλεονάζει τοῦ ἰῶτα γενέσθαι θεῶ τὸ θαυμάζω, ἀλλ' ἐπὶ πλεονασμῷ λέγεται ἡ τοιαύτη γραφὴ ἐν τῷ θέῳ τὸ θαυμάζω ἡ χρῆσις ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα, ἐτράπη τὸ ε τοῦ θεῶ πρὸς διαστολὴν, εἰς η. καὶ οὕτω πεποίηται τὸ, θεῶ θηέω.

Τοῖσι δ' ἔπειθ' ἥρως Αἰγύπτιος ἦρχ' ἀγορεύειν.
Ὃς δὴ γήραϊ κυφὸς ἔην, καὶ μυρία ᾔδη.
Καὶ γὰρ τοῦ φίλος υἱὸς ἅμ' ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ
Ἴλιον εἰς εὔπωλον ἔβη κοίλης ἐνὶ νηυσὶν,
Ἄντιφος αἰχμητής. τὸν δ' ἄγριος ἔκτανε Κύκλωψ
Ἐν σπῆϊ γλαφυρῷ, πύματον δ' ὡπλίσσατο δόρπον.
Τρεῖς δέ οἱ ἄλλοι ἔσαν. καὶ ὁ μὲν μνηστῆρσιν ὁμίλει,
Εὐρύνομος. δύο δ' αἰὲν ἔχον πατρώϊα ἔργα.
Ἀλλ' οὐδ' ὣς τοῦ λήθετ' ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων.
Τοῦ ὅγε δακρυχέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν.
Κέκλυτε δὴ νῦν μευ Ἰθακήσιοι, ὅ,ττι κεν εἴπω.
Οὔτε ποθ' ἡμετέρη ἀγορὴ γένετ' οὔτε θόωκος,
Ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς δῖος ἔβη κοίλης ἐνὶ νηυσί.
Νῦν δὲ τίς ὧδ' ἤγειρε, τίνα χρειὼ τόσον ἵκει,

Ὅτι κατάρχει τῆς νῦν δημηγορίας Αἰγύπτιος ἀνὴρ, οὕτω κατὰ κυριωνυμίαν καλούμενος ἐξ ἐθνικῆς λέξεως ὡς καὶ προδεδήλωται. ὃς δὴ γήραϊ κυφὸς ἦν. καὶ μυρία ᾔδει, τουτέστιν ἠπίστατο. καὶ ὅρα κἀνταῦθα ὅτι τὸ πολυπειρὲς ἐστὶ καὶ μυρία εἰδέναι τῇ τῶν γερόντων ἡλικίᾳ πρέπει. Ἱστέον δὲ ὅτι εὕρηται καὶ ἐν Ἰλιάδι κύριον, ἀνὴρ Ἴμβριος ὁμωνύμως τῷ τῆς Ἴμβρου ἐθνικῷ. καὶ ἔστιν ὅμοιον πρὸς τὸ Αἰγύπτιος κύριον. οὐ δ' ἂν εἴη τοιοῦτόν τι καὶ ὁ ἐκ Τροίας Πριαμίδης πολίτας. τὸ δὲ, τὸν ὑπὸ γήρως, καὶ πολύπειρον εἶναι, ἁπαντᾷ πάν-

Ἠὲ νέων ἀνδρῶν, ἢ οἳ προγενέστεροί εἰσιν,
Ἠέ τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυεν ἐρχομένοιο.
Ἥν χ' ἡμῖν σάφα εἴποι ὅτε πρότερός γε πύθοιτο.
Ἦέ τι δήμιον ἄλλο πιφαύσκεται, ἠδ' ἀγορεύει;
Ἐσθλός μοι δοκεῖ εἶναι, ὀνήμενος. εἴθε οἱ αὐτῷ
Ζεὺς ἀγαθὸν τελέσειεν, ὅ, τι φρεσὶν ᾗσι μενοινᾷ.
Ὣς φάτο. χαῖρε δὲ φήμῃ Ὀδυσσῆος φίλος υἱός.
Οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν ἧστο, μενοίνησεν δ' ἀγορεύειν.
Στῆ δὲ μέσῃ ἀγορῇ. σκῆπτρον δέ οἱ ἔμβαλε χειρὶ
Κῆρυξ Πεισήνωρ πεπνυμένα μήδεα εἰδώς,
Πρῶτον. ἔπειτα, γέροντα καθαπτόμενος προσέειπε.

πως ὁ κατὰ φύσιν ὀρθὸς λόγος, ὡς ὅγε ἑτεροῖος γέρων, ἀκούσοι ἂν πάθοι τὸ, μὴ φθέγξασθαι αὐτός τι καὶ γέρων ἅμα. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι λογίως ὁ ποιητὴς καὶ εἰδὼς ὡς κατάρξαι λέγειν τὸν νεώτερον παρὰ τοῖς εὖ εἰδόσι δυσχερές, προλογίζοντα ποιεῖ τὸν γέροντα αἰγύπτιον, καὶ ἐρωτῶντα. εἶτα τὸν τηλέμαχον, δεύτερον εἰς λόγους ἥκοντα καὶ λαλοῦντα πρὸς τὸ ἐρωτηθέν. ῥᾷον γὰρ τοῦτο ἤπερ τὸ πρωτολογεῖν. τοιοῦτον δέ τι ποιεῖ καὶ ἐν τῇ γ ῥαψωδίᾳ ἔνθα τοῦ νέστορος ἐρωτήσαντος, ἀρχὴν τοῦ λέγειν λαβὼν, ἀπολογεῖται ὁ τηλέμαχος. Τὸ δὲ γήραϊ κυφὸς, πρὸς διαστολὴν εἴρηται τοῦ γυροῦ. ἐκεῖνος γὰρ, φύσει τοιοῦτος. ὡς τὸ, γυρὸς ἐν ὤμοισιν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, μυρία εἴδει, δηλοῖ γῆρας πολυπειρίας, οὐκ ἀεὶ ἐπαινεῖται, διότι ἐπί τινων, φυσᾷ καὶ ἐπαίρει φρένας. ὅθεν τυφογέροντες οἱ τοιοῦτοι καὶ τῦφοι καὶ τυφεδανοὶ σκώπτονται. εἰ καὶ ἄλλως τὰ τοιαῦτα συμβιβάζονται διὰ τὸ δεῖν εἶναι ἤδη τύφεσθαι τοὺς τοιούτους, ἤγουν καίεσθαι νεκρικῶς. ὅθεν καὶ τυμβογέροντες οἱ αὐτοὶ καὶ σορόπληκτοι καὶ σοροπλῆγες. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ κυφὸς οὗ παρώνυμον ὁ κέκυφα παρακείμενος, λέγεται σκωπτικῶς κατὰ συγγένειαν τοῦ φ πρὸς τὸ β, κυβάλης ὁ ὥσπερεὶ κυφὸς, ἐκ τοῦ κατακύπτειν συχνῶς. ὃν καὶ ἡμίανδρον καὶ ἡμιγύναικα καὶ σπαδόρχην ἐβλασφήμουν. ἐκ τοῦ αὐτοῦ δέ φασι κυφοῦ, καὶ κυβήβη διὰ τοῦ α ἢ κυβέβη διὰ τοῦ η, ἡ ῥέα. ἣν φασὶν ὁ κατεχόμενος ἢ καὶ ἄλλῳ δαίμονι καταχρηστικῶς, κύβηβος ἐλέγετο. ὁ καὶ σάβος καὶ σαβάζιος καὶ βάκχος καὶ βαβάκτης καὶ βάβαξ καὶ ἐμμανὴς καὶ φλεδών. ὡς δὲ ἐκ τοῦ κυφὸς γίνεται καὶ ὁ κίβος, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. τὸ δὲ τοῦ ᾔδει ὅ ἐστιν ἠπίστατο, ἐν ἰλιάδι γέγραπται ἱκανῶς. Ὅτι αἰτίαν πιθανὴν τοῦ προλογῆσαι τὸν αἰγύπτιον προβάλλεται ὁ ποιητὴς, τὴν τοῦ παιδὸς ἀντίφου μνήμην. οὗ συστρατευσαμένου τῷ ὀδυσσεῖ καὶ ἀπολωλότος μεμνημένος ὁ πατὴρ, λαλεῖ τὰ εἰκότα. Ὅτι εὔπωλον ὡς καὶ ἐν ἰλιάδι τὴν τροίαν λέγει, ἢ ἀντὶ τοῦ εὔζωον. ἢ εὔιππον ὡς ἀπὸ μέρους. ἢ τὴν εὔγεων καὶ εὐβωλοτρόφον. ἢ τὴν εὖ πόλεσι πεπλησμένην, μετὰ ἐκτάσεως τοῦ ο. ἤτοι τὴν εὐδαίμονα καὶ εὐοίκητον. Ὅτι τρεῖς τῷ αἰγυπτίῳ ἐγένοντο παῖδες. ὧν ὁ μὲν, μνηστῆρσιν ὡμίλει, ὁ εὐρύνομος, μείζω τοῦ γένους φρονῶν. δύο δὲ, αἰὲν ἔχον πατρώϊα ἔργα, τὴν κατ' αὐτοὺς ὅ φασιν ἐλῶντες. καὶ αὐτὸς οὐχ οὕτω τοῖς περιοῦσι παισὶν ἔχαιρεν, ὅσον ἐπὶ ἀντίφῳ ἤχθετο, ὃν συστρατευσάμενον ὀδυσσεῖ, ἄγριος ἔκτανε κύκλωψ. πύματον δ' ὡπλίσατο ἤγουν ἐσκεύασε δόρπον. καὶ ὅρα ὅτι οὐ πολλότης παίδων ἁπλῶς εὐφραίνει πατέρα, ποιότης δὲ ἀγαθή. ἐπεὶ καὶ ὁ αἰγύπτιος οὐκ ἀγαπᾷ τρεῖς ἔχων, ἀλλὰ ποθεῖ καὶ τὸν ἕνα τὸν αἰχμητὴν ἄντιφον. καὶ οὐ λήθεται ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων. Ὅρα δὲ τὸ αἰὲν, τὸ συνεχὲς δηλοῦν τῆς τῶν παίδων τοῦ αἰγυπτίου σπουδῆς ἐπὶ τοῖς πατρῴοις ἔργοις. ἅπερ ὁ ποιητὴς τίνα ἦν, οὐκ ἐπεξειργάσατο, οἷα μὴ θέλων τοῖς περιττοῖς ἐμφιλοχωρεῖν. ὅτι δὲ τὰς πατρῴας οἱ παῖδες ἐξεδέχοντο τέχνας ὡς καὶ ἐν τῇ ἰλιάδι ἐδηλώθη, ἡρόδοτος ἱστορεῖ. αὐλητοῦ γὰρ αὐλητής. καὶ μαγείρου φησὶ μάγειρος. καὶ κήρυξ κήρυκος. Τὸ δὲ πύματον δόρπον, μέσως εἰρῆσθαι δοκεῖ πρὸς ἀστειότητα ὡς ἐν σχήματι ἀμφιβολίας. ἢ γὰρ πύματος ἦν ὁ ἄντιφος τῶν ἐξ τοῦ ὀδυσσέως ἑταίρων οὓς ὁ κύκλωψ ἐθοινήσατο πρὸς ἑσπέραν, ἢ πύματος ἀνθρώπων ἦν καὶ ἁπλῶς πάντων ὧν εἰς γαστέρα ὁ κύκλωψ κατέσπα. ὡς δόρπος εἶναι ἂν καὶ καθ' ἕτερον τρόπον, ὡς πρὸς ταῖς τοῦ βίου δυσμαῖς καὶ πρὸς τῇ ἐν τροπολογίᾳ μελαίνῃ ἑσπέρᾳ θοινηθείς. οὐκέτι γὰρ ὁ κύκλωψ ἔφαγε, συνεκβαλὼν τῷ φωτὶ καὶ τὸ ζῆν ὡς λέγεται. Ἰστέον δ' ὅτι τρισὶ τροφαῖς ἐχρῶντο οἱ παλαιοί. ὧν τὸ πρῶτον, ἐκαλεῖτο ἄριστον, γινόμενον πάνυ πρωῒ ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι, ἄρτος ἰσαμοῦς. ὡς καὶ ἡ τοῦ ὀνόματος ἐτυμολογία δηλοῖ. εἶτα, τὸ δεῖπνον μεθ' ὃ ἔδει πονεῖν, ὃ καὶ ἄριστον φασί τινες. τρίτον δὲ, δόρπος. ὁ ἀντίον ἀρίστῳ. ἡνίκα δόρυ παύεται. ὅπερ ἡμεῖς παρὰ τὸ δεῖν τοῖς ὕπνοις, δεῖπνον καλοῦμεν. διὸ καὶ αἰσχύλος τάττων, μερίζει. ἄριστα. δεῖπνα. δόρπα θ' αἱρεῖσθαι, τρία. ὅτι δὲ τοῦτο αἰτιῶνταί τινες, ἐν τῇ ἰλιάδι ἐρρέθη. δῆλον δὲ, καὶ ὅτι δεῖπνον μὲν οἱ πλείους, τὸ πρωϊνόν φασιν ἔμβρωμα. μεθ' ὃ, πονεῖν δεῖ. ἄριστον δὲ, τὸ κοινῶς λεγόμενον γεῦμα. οὐ παρὰ τὸν ἄρην ἀλλὰ παρὰ τὸ ἀρίστως ἔχειν κατ' ἐξοχήν. δόρπον δὲ, οὐδεὶς ὃς ἀμφιβάλλει μὴ ἐπονομάζεσθαι τῇ ἑσπέρᾳ. Ὅτι ὥσπερ φῶς φόως κατὰ πλεονασμὸν, οὕτω καὶ θῶκος θόωκος, ἐν τῷ, οὐδέ ποθ' ἡμετέρη ἀγορὴ γένετο οὐδὲ θόωκος ἐξ οὗ τόδε προσέβη. οἰκεῖος δὲ ὁ λόγος, ἐπὶ ἀργίᾳ πολιτικῶν συνελεύσεων. ὅτι δέ πως ἀνελπίστως τὴν τοιαύτην ἀργίαν εἰς ἔργον προάγεται, οἰκεῖον εἰπεῖν τὸ, νῦν δὲ τίς ὧδ' ἤγειρε. τίνα χρειὼ τόσον ἵκει, ἠὲ νέων

νέων αἱ φρένες ἢ οἱ προγενέστεροί εἰσι. καὶ ὅρα τὸ, οἱ προγενέστεροί εἰσιν, ἐνήλλακται γὰρ διὰ ποικιλίαν, ἀπὸ γενικῆς. ἦν γὰρ τὸ ἀκόλουθον, ἢ νέων ἀνδρῶν ἢ προγενεστέρων. Τὸ δὲ χρεῶ, χρεῖος ἐρεῖ προϊών. Ὅτι δὲ τὸ ἵκει ἀντὶ τοῦ ἔρχεται ὁ ποιητὴς δηλαδὴ γράφει ἐξ οὗ καὶ τὸ ἱκάνω γίνεται, οὐκ ἔστιν ἀντειπεῖν. ἐπεὶ δὲ οἱ μεθ' Ὅμηρον διὰ τοῦ η ἐγράψαν αὐτὸ, ἔδοξε τοῖς μετ' αὐτὸν, συμβῆναι εἰς τὸ, τὰ γοῦν ἐνεργητικὰ τοῦ ἥκω, ἐν τῷ η γράφεσθαι. τὰ δὲ παθητικὰ, ἐν τῷ ι ὥστε. Ὅτι αἰτία κοινῆς ἀγορᾶς, ἢ τὸ ἀγγελίαν τινὰ ἐθέλειν σάφα εἰπεῖν τοῖς πολίταις ὅτε τις πρότερός γε πύθοιτο, ἢ τὸ ἐθελῆσαι δήμιόν τι ἄλλο πιφαύσκεσθαι. καὶ ἔστι τὰ τοιαῦτα, συστατικὰ πολιτείας ὡς μάλιστα. ἔστι δὲ τὸ πύθοιτο, ἀντὶ τοῦ μάθοι. σημαίνει δέ ποτε καὶ τὸ ἐρωτήσοι. Τοῦ δὲ πιφαύσκεσθαι διττοῦ ὄντος, δηλοῖ γὰρ καὶ τὸ δεικνύειν ὡς τὸ, πιφαυσκόμενος τὰ ἃ κῆλα, καὶ τὸ λέγειν, ἑρμηνεύων ἐνταῦθα τὴν λέξιν, φησί. πιφαύσκεται ἠδ' ἀγορεύει. μονονουχὶ λέγων, ὅτι νῦν τὸ πιφαύσκεται, ἀντὶ τοῦ λέγειν κεῖται. οὕτω δὲ καὶ μετ' ὀλίγα ἐν τῷ, πιφαύσκομαι ἠδ' ἀγορεύω. ὁ μνηστῆρσι πιφαυσκόμενος τάδε εἴρω. Ὅτι τοῦ Ἰθακησίου Αἰγυπτίου εἰπόντος ὡς ἐσθλός μοι δοκεῖ εἶναι, ὀνήμενος. εἴθε οἱ αὐτῷ Ζεὺς ἀγαθὸν τελέσειεν, ὅ, τι φρεσὶν ᾗσιν μενοινᾷ, τουτέστιν ὁ τὴν ἀγορὰν ἀθροίσας, ἀγαθός μοι δοκεῖ, καὶ ὀνήμενος εἴη τουτέστιν ὄναιτο ταύτης. καὶ εἰς ἀγαθὸν τελεσθείη ὅπερ ἐθέλει, ἔχαιρε τῇ φήμῃ ὁ Τηλέμαχος. ἔστι δὲ φήμη, λόγος δηλωτικὸς μέλλοντός τινος ἐξ αὐτομάτου λαλούμενος. καὶ τοίνυν τὴν τοιαύτην φήμην τοῦ γέροντος εἰς ἀγαθὸν δεξάμενος οἰωνὸν, ἀνίσταται δημηγορήσων. οὕτω καὶ ἐν Ἰλιάδι τῆς Ἀφροδίτης εἰπούσης τῇ Ἥρᾳ, οὐδέ σοι φημὶ ἄπιστον γενέσθαι, ὅ, τι φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς. φήμην ἡ Ἥρα τὸ πρᾶγμα νοεῖ καὶ τῇ ἀπάτῃ τοῦ Διὸς ἐγχειρεῖ, καὶ ἐπιτυγχάνει. καὶ Ὀδυσσεὺς δέ που ἐν τοῖς ἑξῆς, τέρας μὲν ἔξωθεν ζητήσας ἐκ Διὸς, φήμην δὲ ἔνδοθεν ἐκ τῶν ἐν τῷ αὐτοῦ οἴκῳ, ἀκούει φήμης ἀγαθῆς καὶ θαρρεῖ ἐφ' οἷς ἐνορίζεται. φέρεται δὲ λόγος, καὶ πόλιν Ἰταλικὴν ἐκ τοιαύτης αἰτίας κλῆσιν εὑρεῖν. ἡ μὲν γὰρ, ἐπολιορκεῖτο. ἀνὴρ δὲ πολέμιος πελάσας, χαῖρε εἶπε πρός τινα τῶν ἐπὶ τοῦ τείχους. κἀκεῖνος οἰωνίσατο. καὶ ἡ πόλις νικηθεῖσα, Καῖρε ἐκλήθη διὰ ἐκεῖνο τὸ χαῖρε, βαρβαρισθεῖσα κατὰ τὴν ἐγχώριον γλῶσσαν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ὀνήμενος, κοινότερον μὲν, ἐκ τοῦ ὀνῶ ὄνημι παρῆκται. ὁμοίως τῷ, διζῶ δίζημι, ὅθεν τὸ, ἵππους διζήμενος. καὶ τῷ, φιλῶ φίλημι ὅθεν τὸ φίλατο παρ' Ὁμήρῳ. καὶ τῷ, αἰνῶ αἴνημι. ὡς τὸ, οὔ μιν ἔγωγ' αἴνημι. καὶ ἄλλοις μυρίοις. ὁ δὲ Ἀλεξανδρεὺς Ἡρακλείδης, καινήν τινα περιεργίαν ἱστορίαν ὑποβάλλει ἐν οἷς γράφει οὕτως. ὁ ἐνεργητικὸς παρατατικὸς ὅτε τὸ θεματικὸν ω εἰς τὴν ου δίφθογγον μεταβῇ, πλεονάζει τὸ ν ἐπὶ τέλους. οἷον. ἠχῶ ἤχουν, οἰκῶ ᾤκουν. ὀκνῶ ὤκνουν. οὖν ἀπὸ τοῦ ὦ ἐνεργητικοῦ ὑπαρκτικοῦ θέματος, εἴη ἂν ὁ ἐνεργητικὸς παρατατικὸς, οὖν ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον. καὶ παθητικὸς οὔμην. ἐξ ὧν αἰολικῶς ὁ οὖν, γέγονεν ἦν. καὶ ὁ οὔμην, ἤμην. αἰολεῖς γάρ φασι τὴν ου δίφθογγον παρατέλευτον ἔχειν ἐν τοῖς τοιούτοις, εἰς η μετατιθέασιν. διὸ τὸ ἐκαλοῦμεν καὶ ἐνοοῦμεν καὶ ὅσα ὅμοια τῆς πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων, ἐκαλήμεν καὶ ἐνοήμεν λέγουσι. καὶ ἐπὶ μετοχῶν, καλήμενος καὶ νοήμενος. μεταπτώσεως τῆς ου διφθόγγου εἰς τὸ ἦτα. δίδωσιν οὖν ὁ εἰρημένος Ἡρακλείδης, καὶ τοῦ ὀνήμενος, αἰολέων διαλέκτῳ ἀρχὴν εἶναι τὸ ὀνούμενος. δῆλον δ' ὅτι ἐκ τοῦ ὡς ἐρρέθη ὄνημι, καὶ τὸ ὤνητο διὰ τοῦ ἦτα γράφεται. καὶ τὸ ὤνατο. καὶ τὸ ὄνασθαι. καὶ ὠνάμην. καὶ ὀνάμενος. καὶ εἴ τι ἄλλο τοιοῦτον. Ὅτι μετὰ τὴν ῥηθεῖσαν φήμην μενοινήσας ὁ Τηλέμαχος, ἔστη ἐν μέσῃ ἀγορᾷ. συνήθες ποιῶν. ὡς ἂν ἐξ ἴσου πανταχόθεν ἀκούοιτο. Ἀγαμέμνων μέντοι ἐν Ἰλιάδι ἅπαξ ποτὲ κατ' ἀνάγκην μὴ οὕτω ποιήσας ἀλλ' αὐτόθεν ἐξ ἕδρης λαλήσας, ἀπολογεῖται ὑπὲρ τούτου ὡς ἐκεῖ γέγραπται. τὸ σκῆπτρον δὲ τῷ Τηλεμάχῳ ἐνέβαλε χειρὶ κῆρυξ Πεισήνωρ, οὐ γὰρ ἦν θέμις ἄλλως δημηγορεῖν τοὺς βασιλεῖς. ὡς οὐδὲ κήρυξι θεμιτὸν ἄνευ κηρυκείου προϊέναι. διὸ καὶ ἐν τῷ ἐπιταφίῳ, Μενέλαος διαπληκτιζόμενος πρὸς Ἀντίλοχον ὡς ἐν δίκῃ, σκῆπτρον χειρίζεται. οἰκεῖον δὲ ὄνομα κήρυκι τὸ Πεισήνωρ, ἔργον γὰρ τῷ τοιούτῳ, πείθειν ἄνδρας ὑπακούειν. Ὅτι ἐν τῷ, πρῶτον ἔπειτα γέροντα καθαπτόμενος προσέειπε, καθάπτεσθαι λέγει τὸ ἀμείβεσθαι ἢ ἀντείπασθαι ἁπλῶς διὰ λόγων πρός τινα. ἐπεὶ καὶ ἅπτεσθαί τινων, οὐ μόνον σωματικῶς ἀλλὰ καὶ ἐν λόγοις λεγόμεθα. οὕτω καὶ τὸ καθαπτόμενος φίλον ἦτορ, ἀντὶ τοῦ ἐν ἑαυτῷ λαλῶν. παρά γε μέντοι τοῖς ὕστερον, καθάπτεσθαι λέγεται τὸ τραχύτερον ἐν λόγοις προσφέρεσθαι, καὶ μετὰ γενικῆς.

Ὦ γέρον. οὐχ ἑκὰς οὗτος ἀνήρ, τάχα δ' εἴσεαι αὐτός,
Ὃς λαὸν ἤγειρα. μάλιστα δέ μ' ἄλγος ἱκάνει.
Οὔτε τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυον ἐρχομένοιο,
Ἥν χ' ὑμῖν σάφα εἴπω ὅτε πρότερός γε πυθοίμην,
Οὔτε τι δήμιον ἄλλο πιφαύσκομαι οὐδ' ἀγορεύω,
Ἀλλ' ἐμὸν αὐτοῦ χρεῖος, ὅ μοι κακὸν ἔμπεσεν οἴκῳ,
Δοιά. τὸ μὲν πατέρ' ἐσθλὸν ἀπώλεσα, ὅς ποτ' ἐν ὑμῖν

Ὅτι ὁ ζητούμενος πρός τινος καὶ θαρραλέος προπηδῶν, εἴποι ἄν, οὐχ ἑκὰς οὗτος ἀνήρ, τάχα δ' εἴσεαι αὐτός. Ὅτι ἡ τοῦ Τηλεμάχου δημηγορία, κριτὰς μὲν δὴ καθίζει τοὺς Ἰθακησίους. προοίμιον δὲ κατὰ ὁμηρικὴν μέθοδον ἔχει, ἀπὸ τῶν προκειμένων λόγων οὓς δηλαδὴ ὁ Ἰθακήσιος Αἰ-

Τοῖσδεσσιν βασίλευε, πατὴρ δ' ὣς ἤπιος ἦεν.
Νῦν δ' αὖ καὶ πολὺ μεῖζον. ὃ δὴ τάχα οἶκον ἅπαντα
Πάγχυ διαρραίσει, βίοτον δ' ἀπὸ πάμπαν ὀλέσσει.
Μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον οὐκ ἐθελούσῃ,
Τῶν, ἀνδρῶν φίλοι υἷες, οἳ ἐνθάδε γ' εἰσὶν ἄριστοι.
Οἳ πατρὸς μὲν ἐς οἶκον ἀπερρίγασι νέεσθαι
Ἰκαρίου, ὥς κ' αὐτὸς ἐεδνώσαιτο θύγατρα,
Δοίη δ' ᾧ κ' ἐθέλοι, καί οἱ κεχαρισμένος ἔλθοι.
Οἱ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεύμενοι ἤματα πάντα,
Βοῦς ἱερεύοντες καὶ ὄϊς καὶ πίονας αἶγας,
Εἰλαπινάζουσι, πίνουσί τε αἴθοπα οἶνον
Μαψιδίως, τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται. οὐ γὰρ ἔπ' ἀνήρ
Οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν, ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι.
Ἡμεῖς δ' οὔ νύ τι τοῖοι ἀμυνέμεν. ἦ καὶ ἔπειτα
Λευγαλέοι τ' ἐσόμεσθα, καὶ οὐ δεδαηκότες ἀλκήν.
Ἦ τ' ἂν ἀμυναίμην, εἴ μοι δύναμίς γε παρείη.
Οὐ γὰρ ἔτ' ἀνσχετὰ ἔργα τετεύχαται. οὐδ' ἔτι καλῶς
Οἶκος ἐμὸς διόλωλε. νεμεσσήθητε καὶ αὐτοί.
Ἄλλους τ' αἰδέσθητε περικτίονας ἀνθρώπους,
Οἳ περιναιετάουσι. θεῶν δ' ὑποδείσατε μῆνιν,
Μή τι μεταστρέψωσιν ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα.
Λίσσομαι, ἠμὲν Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἠδὲ Θέμιστος,
Ἥ τ' ἀνδρῶν ἀγορὰς ἠμὲν λύει, ἠδὲ καθίζει.
Σχέσθε φίλοι, καί μ' οἶον ἐάσατε πένθεϊ λυγρῷ
Τείρεσθ', εἰ μή πού τι πατὴρ ἐμὸς ἐσθλὸς Ὀδυσσεύς,
Δυσμενέων κάκ' ἔρεξεν ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς.
Τῶν μ' ἀποτινύμενοι κακὰ ῥέζετε δυσμενέοντες,
Τούτους ὀτρύνοντες. ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη,
Ὑμέας ἐσθέμεναι κειμήλιά τε, πρόβασίν τε.
Εἴ χ' ὑμεῖς γε φάγοιτε, τάχ' ἄν ποτε καὶ τίσις εἴη.
Τόφρα γὰρ ἂν κατὰ ἄστυ ποτιπτυσσοίμεθα μύθῳ
Χρήματ' ἀπαιτίζοντες, ἕως κ' ἀπὸ πάντα δοθείη.
Νῦν δέ μοι ἀπρήκτους ὀδύνας ἐμβάλλετε θυμῷ.
Ὣς φάτο χωόμενος, ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ.
Δάκρυ' ἀναπρήσας, οἶκτος δ' ἕλε λαὸν ἅπαντα.

γ' ἤπιος προεχειρίσατο. καὶ τὰ φέρεται δὲ τῶν μνηστήρων. ἡ βίαιος αὐτῶν ἔλεγεν σπουδή, οἳ τῇ τε μητρὶ οὐκ ἐθελούσῃ ἐπέχραον. καὶ ἐν ἀλλοτρίῳ οἴκῳ βοῦς ἱερεύοντες καὶ ὄϊς καὶ πίονας αἶγας, εἰλαπινάζουσι. πίνουσί τε αἴθοπα οἶνον μαψιδίως. ἔστι δὲ τὰ τῆς δημηγορίας, οὐκ ἀπροσδεκτά. ὡς ἐπὶ ὁμολογουμένῳ δὲ πράγματι. ἐπιλογικά ἐστι καὶ καταφορικὰ καὶ αὐξητικά. διὸ καὶ ὁ δικάζουσιν ἔχουσά τι καὶ ἐκφραστικῆς διασκευῆς, οὐ διδάσκει οὐδ' ἁπλῶς διηγεῖται τὴν μνηστείαν, ἀλλὰ τὴν βίαν ἐπαίρει ἐμβεβαίως. ἔχει δὲ καὶ ἔλεος ὑπερβολὴν ἐν τῷ, νεμεσσήθητε καὶ αὐτοί. ἄλλους τ' αἰδέσθητε ἀνθρώπους, οἳ περιναιετάουσι. θεοῦ δ' ὑποδείσατε μῆνιν. μή τι μεταστρέψῃ ἀγασσάμενος κακὰ ἔργα. λίσσομαι Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου καὶ Θέμιστος. ἥ τ' ἀνδρῶν ἀγορὰς ἠμὲν λύει ἠδὲ καθίζει. σχέσθε φίλοι. καί με οἶον ὅ ἐστι μόνον, ἐάσατε. οὐχ ὥστε δηλαδὴ τρυφᾶν, ἀλλὰ πένθει λυγρῷ τείρεσθαι. πάντως γὰρ ἔλεον προκαλεῖται τὰ σὺν αἰδοῖ καὶ δέει τὸ, νεμεσσάθητε, αἰδέσθητε. ὑποδείσατε θεόν. λίσσομαι. σχέσθε φίλοι. ἐπὶ δὲ τούτοις αἰτιώμενος τοὺς ὥσπερ κριτὰς Ἰθακησίους, φησίν. εἰ μή πού τι πατὴρ ἐμὸς ἐσθλὸς Ὀδυσσεὺς κακὸν ἔρεξεν. ὧν με ἀποτινύμενοι, κακὰ ῥέζετε, τούτους ὀτρύνοντες καὶ τὰ ἑξῆς, ἐν οἷς καὶ ἐρεθίζει τοὺς Ἰθακησίους κατὰ τῶν μνηστήρων. ἢ γὰρ ὀτρύνουσι τούτους ποιεῖν ἃ ποιοῦσιν ἐν τοῖς τοῦ Ὀδυσσέως, καὶ τρόπον τινὰ πατραλοῖαι εἰσὶ βασιλέα βλάπτοντες ὃν πατρὸς δίκην εἶναι ἤπιον φησίν. ὃ οὐδ' αὐτοὶ ἂν ἀπαρνήσονται. οἵγε τὸν Τηλέμαχον ἐσθλὸν αὐτὸν υἱόντα καὶ οὐκ ἀπεοικότα πατρὸς εἰς αὐτὸν, ἐδέξαντο τὸν λόγον ἐφησυχάσαντες. ἢ τοίνυν ὀτρύνουσι τοὺς μνηστῆρας, καὶ τετάξονται εἰς πατραλοίας. ἢ οὐκ ὀτρύνουσι, καὶ δεῖ κωλῦσαι αὐτούς. ὅπερ ἴσως καὶ εὐλαβηθέντες οἱ μνηστῆρες καὶ μάλιστα ὅτι ἐν τοῖς ἑξῆς καὶ ὁ Μέντωρ ὑπὲρ τοῦ Ὀδυσσέως δημηγορήσας μέμφεται τοὺς Ἰθακησίους ὡς πολλοὶ ὄντες οὐ παύουσι τοὺς ὀλιγοστοὺς μνηστῆρας, λύουσιν ὡς δηλωθήσεται τὴν ἀγορὰν ἣν οὐκ ἐκάθισαν. ἐπὶ δὲ τούτοις ὁ νεανίας ἐπαύξων τὸν ἔλεον καὶ οἶκτον πλέω προκαλούμενος, τὸ σκῆπτρον βάλλει πρὸς τῇ γῇ, δάκρυα ἀναπρήσας. ὅ ἐστι διὰ τῶν ἐγκεφάλων ἀναπράσας. ἤγουν ὁρμῇ ἐξαγαγὼν καὶ οἷον ἐκφυσήσας, ἤτοι τὸ πρήθω τὸ φυσῶ. τοιοῦτος δὲ καὶ Ἀχιλλεὺς ἐν Ἰλιάδι δίχα γε τοῦ δακρῦσαι. οὕτω δὲ πιθανῶς μετὰ τὴν δημηγορίαν δηλοῖ ὁ ποιητὴς ὡς ἔλεον τὰ τοιαῦτα εἰσάγει τοῖς ἀκροαταῖς καὶ οἰκτί-

ζεσθαι ποιεῖ καὶ μάλιστα τὸ δακρύειν, φησίν. οἶκτον δ' ἐλεεινὸν ἀπαιτεῖ. καὶ τοιαύτη μὲν ὡς ἐν ὀλίγῳ εἰπεῖν, ἡ τοῦ Τηλεμάχου δημηγορία. ἧς τὰ κατὰ μέρος λελέξεται. οἷα δὲ καὶ ἡ τῶν μνηστήρων, αἱ τοῖς ἑξῆς δηλωθήσεται. Σημείωσαι δὲ τὴν τοῦ Τηλεμάχου σύνεσιν. εἰ καὶ νέος ὤν, οὕτω καταδημαγωγεῖ τὸν ἰθακήσιον ὄχλον. ἐστοχασμένος οἷα εἰκὸς, εὐκατάσειστον εἶναι τὸν δῆμον καὶ εὐερέθιστον ὡς ῥᾷον ὑπανάπτεσθαι εἰς θυμὸν πυρόεντα. ὅπερ πολλοὶ δηλοῦσιν διὰ πολιτικὰς ἔχθρας ἐντυχεῖν χόλῳ τοῦ δήμου. ἐν οἷς καὶ οἱ Μιλήσιοι. παρ' οἷς καὶ ἀλεστὸς τέκνων ἐγένετο, ἐπιθεμένου τοῖς πλουσίοις τοῦ δήμου. εἶτα καὶ αὖ πάλιν οἱ πλούσιοι κατασπεύσαντες ἐπείρασαν τὴν δημοτῶν οἳ Γέργηθες ἐκαλοῦντο, καὶ καῦσιν εὔξαντο διὰ πίσσας. ὅτε φασὶ καὶ ἐλαία ἱερὰ ἐξανήφθη αὐτόματος. καὶ τὸ θεῖον ἀνεμέσησεν αὐτοῖς ἐν χρησμῷ, ὑπέρ τε τοῦ τῶν Γεργίθων φόνου καὶ τοῦ πυρσοῦ μόρου καὶ τοῦ ἀειθαλοῦς δενδρίου. ἔνθα ὅρα τὸ δενδρίον, σύνηθες ὂν τοῖς παλαιοῖς. ὡς ἡ εὐθεῖα, τὸ δένδρεον ἀνασπαστέως. τὸ δέ γε πληθυντικὸν τὰ δένδρεα, διχόθεν πρόεισιν. οὐ μόνον γὰρ ἐκ τετρασυλλάβου τοῦ δένδρεον τὸ τοιοῦτον πληθυντικὸν δοκεῖ φύεσθαι, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ δισυλλάβου εὐθείας τῆς δένδρος ὡς βέλος. διὸ καὶ ὡς βέλεα βέλη, οὕτω καὶ δένδρεα δένδρη παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ἐν τῷ, τὰ δὲ δένδρη τοῖς ὄρεσι, χορεύεις ὀπαῖς ἐν Δελφικοῖς φυλλοροοῦσι καὶ τοῖς ἰδίοις. καὶ ἑξῆς.

Ὅτι ἐν τῷ, κακόν μοι ἔμπεσεν οἴκῳ δοιά, οἱ μὲν, τὸ δοιά, ἐπίρρημα νοοῦσιν, ἀντὶ τοῦ διχῶς. τὸ μὲν, πατέρ' ἐσθλὸν ἀπώλεσα. ὅς ποτ' ἐν ὑμῖν τοῖσδεσσι βασίλευε, πατὴρ δ' ὡς ἤπιος ἦεν. νῦν δ' αὖ, καὶ πολὺ μεῖζον. ἡ τῆς μητρὸς δηλονότι βία καὶ τὰ ἑπόμενα ταύτῃ κακά. ἕτεροι δὲ, ἐπιδιόρθωσιν φασὶ τὸ δοιά. εἰπὼν γὰρ κακὸν ἑνικῶς, εἶτα ἐπιλογισάμενος ὡς οὐχ ἕν ἐστι τὸ κακὸν, ἐπιδιορθοῦται. εἰπών. καὶ τί λέγω κακόν; οὐχ ἕν μοι ἐστὶ τὸ κακὸν, ἀλλὰ δύο. πατρὸς ἀπώλεια καὶ βία κατὰ μητρός. ἐν τούτοις δὲ ὅρα οἷόν τι ἐστὶ κυρίως βασιλέα εἶναι χρή. δεῖ δηλαδὴ πατέρα ὥσπερ τῶν ἀρχομένων, καὶ μὴ κατὰ τὸν Ἔχετον, βασιλέα βροτῶν δηλήμονα πάντων. καὶ ὅπως ὑψοῖ ὁ ῥήτωρ Τηλέμαχος τὸ κατὰ τοὺς μνηστῆρας κακὸν, καὶ μεῖζον αὐτὸ λέγει τοῦ κατὰ τὸν πατέρα. καὶ οὐχ ἁπλῶς μεῖζον, ἀλλὰ καὶ πολὺ μεῖζον. οὐκ ἀληθεύων, ἀλλὰ ῥητορικῶς τὸν λόγον ὑψῶν. διὸ καὶ πάλιν ὁ Ἀντίνοος ὑψαγόρην αὐτὸν ἐρεῖ ὡς μεγαληγοροῦντα οἷα μὴ ἰσιοῦσιν. αἰτίαν δὲ ἐρεῖ τοῦ πολὺ μεῖζον εἰπεῖν αὐτὸ, ταύτην. ὃ δή φησι τάχα ἤδη ταχέως οἶκον ἅπαντα πάγχυ διαρραίσει. βίοτον δ' ἀπὸ πάμπαν ὀλέσσει. χείρω γὰρ ταῦτα δοκεῖ τοῦ κατὰ τὸν Ὀδυσσέα. παρόντων εἰ καὶ μὴ πατέρα, τὰ τοῦ πατρὸς γοῦν εἶχε διὰ ὧν αὐτῷ ἡ πατρικὴ μνήμη ἐζωπυρεῖτο. νῦν δὲ, καὶ αὐτὰ οἰχήσονται. Ὅρα δ' ἐν τούτοις καὶ τὸ, οἶκον ἅπαντα. καὶ τὸ, πάγχυ, ἤγουν τὸ εἰς τὸ πάνυ διαρραίσει. καὶ τὸ, ἀπὸ πάμπαν ὀλέσσει. αὐξητικὰ ὄντα καὶ κατασκευαστικὰ τοῦ, πολὺ μεῖζον. Ὅρα δὲ καὶ τὰ ἐν σκυθρωπότητι λόγου ὑπομειδιῶντα πάρισα, τὸ διαρραίσει. καὶ ὀλέσσει. Τὸ δὲ τοῖσδεσσιν, ἰωνικόν. τῇ μὲν προφορᾷ, ἐοικὸς μεταπλασμῷ. τῷ δὲ κατ' ἀρχὴν προπαροξυνομένῳ τόνῳ, πλεονασμὸν δηλοῖ τῆς τελευταίας συλλαβῆς. Σημείωσαι δὲ εἰς τὸ, πατὴρ ὡς ἤπιος ἦν, καὶ τὸ τοῦ Ἡροδότου, τὸ, Καμβύσης μὲν δεσπότης, Κῦρος δὲ, πατήρ. ὁ μὲν, ὅτι χαλεπὸς ἦν καὶ ὀλίγωρος. ὁ δὲ, ὅτι ἤπιος καὶ ἀγαθά σφίσιν ἐμηχανήσατο, ἤτοι τοῖς Πέρσαις. Ὅρα δὲ καὶ τὸ πάμπαν συσταλὲν ὡς τὸ ἄγαν καὶ λίαν. καὶ καινὸν οὐδὲν, εἴγε καὶ τὸ ἅπαν, ὄνομα ὂν, Ἴωνες συστέλλουσι καὶ ὁ ποιητής. δηλαδή. τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον. Ἀττικοὶ δὲ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, ἐκτείνουσι τὴν ὑστέραν τοῦ ἅπαν. ἕτερος δὲ ῥήτωρ ἐν οἰκείῳ λεξικῷ, γράφει δὲ ὁ λόγος βραχύνειν ἀξιοῖ τὸ ἅπαν. τὰ γὰρ παρασχηματιζόμενα τοῖς εἰς ας οὐδέτερα, βραχύνονται. δηλαδή. μέλας. τάλας. οὕτως οὖν καὶ ἅπας. εἰ δὲ ταῦτα, πολλῷ πλέον τὸ πάμπαν ἐπίρρημα συσταλήσεται.

Ὅτι καὶ ἐν τῷ μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον οὐκ ἐθελούσῃ, τῶν, ἀνδρῶν φίλοι υἷες, οἳ ἐνθάδε γ' εἰσὶν ἄριστοι, ψεύδεταί πως ὁ Τηλέμαχος. οὐ γὰρ πάντες οἱ μνηστῆρες, ἰθακήσιοι, ἀλλὰ δώδεκα μόνοι. σκοπὸς δὲ τῷ ῥήτορι, τούτους παῦσαι. ὡς συγκαταλεγομένων αὐτοῖς καὶ τῶν λοιπῶν. υἱοὶ γάρ εἰσιν ἀνδρῶν, οἳ ἐνθάδε φησὶν ἄριστοι. ὧν Ἀντίνοος καὶ Εὐρύμαχος, ἀρετῇ ἔξοχ' ἄριστοι καὶ εὐέλπιδες τὴν Πηνελόπην γῆμαι. Τὸ δὲ ἐπέχραον, ἀντὶ τοῦ ἐν χρῷ ἐγένοντο. ἐπέπεσον. ἐβάρυναν. ἐκ τούτου δὲ καὶ τὸ χραῦσαι πλεονασμῷ τοῦ υ. ἤδη δὲ καὶ ὁ ζαχρηής. ἐκ τούτου καὶ παρ' Ἡροδότῳ καὶ τὸ, ἐνέχραον ἐς τὸ πρόσωπον τὸ σκῆπτρον, ἤγουν ἔπληξαν τῷ σκήπτρῳ. Ὅτι ἐν τῷ ἀπερρίγασιν ὃ δηλοῖ τὸ δεδίασι καὶ φρίσσουσι, παρέλκει ἡ ἀπό. ὡς καὶ ἐν τῷ ἀπεμνήσατο. καὶ ἐν τῷ, ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος, μέσος δὲ παρακείμενος τὸ ἔρριγα, συγκοπεὶς ἐκ τοῦ ἐρρίγηκα ὁμοίως τῷ βέβουλα καὶ τοῖς τοιούτοις. Ὅτι ἐν τῷ, αὐτὸς ἐεδνώσασθαι θύγατρα, ἔδνα ἐμφαίνεται, τὰ ἀπὸ γυναικὸς τῷ νυμφίῳ. χρήσιμον δὲ εἰς θέλημα πατρικὸν ἐπὶ γάμῳ τὸ, ὡς αὐτὸς ἐεδνώσαιτο θύγατρα. δοίη δ' ᾧ κ' ἐθέλοι καί οἱ κεχαρισμένος ἔλθοι. Καὶ ὅρα ἐνταῦθα ὅτι λείπει τὸ ὃς ἀπὸ κοινοῦ ληφθέν. ἵνα λέγῃ, καὶ ὃς αὐτῷ κεχαρισμένος ἔλθοι. τοιοῦτον μετ' ὀλίγα καὶ τὸ, ὅν πατὴρ κέλεταί τε καὶ ἁνδάνει αὐτῇ. ἤγουν καὶ ὃς ἀρέσκει αὐτῇ. Ὅτι ἱερεύειν, οὐ μόνον τὸ θύειν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἁπλῶς σφάζειν. ἱερεῖον γὰρ ἁπλῶς, τὸ σφαγιαζόμενον ζῷον. φασὶ γοῦν. βοῦς ἱερεύοντες, ὡς καὶ προγράφει ἐν οἷς καὶ εἰλαπίνην λέγει Τηλέμαχος ὡς καὶ προεδηλώθη, τὴν ἐν τῷ αὐτοῦ οἴκῳ δαῖτα τῶν μνηστήρων. εἰλαπινάζειν γὰρ λέγει αὐτούς. Ὅτι πρωτότυπον τοῦ αἰνῶ, τὸ αἴνω. φασὶ γοῦν. τὰ δὲ πολλὰ κατανεῖται. ἤγουν αἰνύεται. ἀλφοῦνται. ἄλλυται. τὰ δὲ πολλὰ ταῦτα ὁμολογῶν Ἀντίνοος καὶ

ἑρμηνεύων ἐν τοῖς ἑξῆς, πολὺν βίοτον φησί. Τηλέμαχος δὲ, πολλά τε καὶ ἐσθλὰ κτήματα. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ τοῦ αἶψα, χρῆσις καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ἐν τῷ, ἴσον ὕδωρ ἢγουν ἴσον. καὶ ὅτι κατ᾽ Ἡρακλείδην, ἄμφνον λέγειν αὐτὸ ὑπὲρ αἶψα, ἵνα μὴ παραλόγως μηκύνηται τὸ ἄλφα. οὐδὲ ποτε γάρ φησι μηκύνεται προκειμένου τοῦ ν ἐπὶ τῆς εἰς νω. σκοπητέον δὲ εἴπερ ἠκρίβωται οὗτος ὁ λόγος ἐπὶ πάντων. καὶ ἐνθυμητέον τὸ ἑκάτω, ἐκτεῖνον ἐν πολλοῖς τὴν παραλήγουσαν. Ὅτι ἐπὶ ἀπελθόντος τῷ οἴκῳ, οἰκεῖον εἰπεῖν τὸ, οὐ γάρ τις ἀνὴρ οἷος ὀδυσσεὺς ἔσκεν ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι. οἱ δὲ μὴ ἔχοντες ἑαυτοὺς ἐκδικεῖν, εἴποιεν ἂν τὸ, ἡμεῖς δ᾽ οὐ τοῖοι ἀμυνέμεν, οἷα λευγαλέοι καὶ οὐ δεδαηκότες ἀλκήν. ἦ τ᾽ ἂν ἀμυναίμην εἴ μοι δύναμίς γε παρείη. οὐ γὰρ ἔτ᾽ ἀνσχετὰ ἔργα τετύχαται. εἰσὶ δὲ λευγαλέοι, οἱ πρόχειροι εἰς λοιγόν. ἤγουν εἰς τὸ λέγεσθαι ὅ ἐστι κοιμᾶσθαι νήγρετον. τινὲς δὲ, καὶ τοὺς φεύγειν ἑτοίμους νοοῦσι. δεδαηκέναι δὲ ἀλκὴν, τὸ ἔχειν ἐκμαθήσεως. διδακταὶ γὰρ αἱ ἀρεταὶ, ὧν μία, καὶ ἡ ἀλκὴ, ὅ ἐστιν ἀνδρεία. ἡ μέντοι ῥώμη, οὐ τοιοῦτον. οὐδὲ ὁ ῥωμαλέος. αὐτὰ γὰρ, φύσεως καὶ μόνης. Τὸ δὲ ἀνσχετὰ, συγκέκοπται ὡς καὶ τὸ ἀμφαδὸν καὶ τὸ ἄμπαλος ἤτοι ἀνάπαλος, ἤγουν ἀνάδασμος, ὁ ἐκ δευτέρου πάλος ὅ ἐστι κλῆρος. ὡς καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα ἐγράφη. Ὅτι νέμεσις κυρίως, ἡ ἐξ ἑτέρων μέμψις πρὸς τὸν κακόν τι πράσσοντα, εἴ τι διορθοῖτο ἑκάτερος εἴτε καὶ μή. αἰδὼς δὲ, ἡ διὰ νέμεσιν γενομένην πρός τινων εἴτε καὶ ἐλπιζομένην, ἐπιστροφὴ καὶ διόρθωσις τοῦ κακοῦ. καὶ εἴ τις δὲ ἑαυτὸν νεμεσῶν διορθοῖτο, καὶ ἡ τοιαύτη νέμεσις, τῆς ἐλπιζομένης ἐξ ἑτέρων νεμέσεως ἤρτηται, καὶ εἰς αἰδῶ ἀποτελευτᾷ. καὶ ταῦτα δηλοῖ Ὅμηρος εἰπών. νεμεσσήθητε καὶ αὐτοὶ, ἄλλους τ᾽ αἰδέσθητε περικτίονας ἀνθρώπους. οὕτω ἑρμηνεύων τίνες οἱ περικτίονες, ἐπάγει. οἳ περιναιετάουσιν. Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ Ἡσίοδος ἄμφω ταῦτα αἰδῶ καὶ νέμεσιν, τὸν ἀνθρώπινον βίον οἶδε συνεστάναι ὧν οἰχομένων, λείψεταί φησι κατὰ βίαν ἄλγεα λυγρά. καὶ ὅτι ἐν συνοικίᾳ μὲν, γείτονας αἰδεστέον ὡς καὶ Ἡσίοδος βούλεται, νῆσος δὲ καὶ πόλις, τοὺς ἀνάλογον γείτονας αἰδέσονται, οἵπερ εἰσὶν, οἱ περίοικοι. Ὅτι ἐν τῷ, λίσσομαι ἠμὲν Ζηνὸς ὀλυμπίου ἠδὲ θέμιστος, λείπει πρόθεσις ἡ ἐπὶ ἢ πρός. ἵνα λέγῃ, λίσσομαι πρὸς Διὸς καὶ θέμιστος. ἢ ὡς ἐπὶ Διός. ἤ τι τοιοῦτον. Ἰστέον δὲ ὡς μέτεσι καὶ τῷ Διὶ τῆς ἀγορᾶς, οἷα πανομφαίῳ καὶ φήμης αἰτίῳ καθὰ προεδηλώθη. διὸ καθ᾽ Ἡρόδοτον, καὶ Διὸς ἀγοραίου βωμὸς περὶ Σελινοῦντα ἐν Σικελίᾳ. Ὅτι τὸ, ἡ θέμις ἀνδρῶν ἀγορὰς λύει. ἠδὲ καθίζει γνωμικῶς ῥηθὲν, σχῆμά ἐστι τρόπον ὑστερολογίας ἤγουν πρωθυστέρου ἔχει. πρῶτον γὰρ τὸ καθίζειν τοῦ λύειν. δηλοῖ δὲ ἡ γνώμη, τὸ διὰ ζήτησιν τὰς ἐκκλησίας γίνεσθαι. τινὲς δὲ ἄγαλμα θέμιδος ἐν μέσῳ τοῖς ἐκκλησιάζουσιν εἰσκομίζεσθαι, πρὸς ὃ καὶ καθηνταί φασι καὶ ἐγείρονται. Ὅτι τοῦ δυσμεναίνω ῥήματος οὐ χρῆσις παρὰ τοῖς μεθ᾽ Ὅμηρον, περιϋπάρχει τὸ δυσμενέω, καὶ δῆλον αὐτὸ ἐξ Ὁμηρικῶν ἐνταῦθα μετοχῶν τῶν, ἐσθλὸς Ὀδυσσεὺς δυσμενέων κάκ᾽ ἔρεζε. καὶ τῶν, κακὰ ῥέζετε δυσμενέοντες. φαίνεται δὲ ὅτι ἀναλόγως τῷ δυσμενέω οὐ συναίρεται ὡς εἰκὸς τὸ δυσμενῶ, εἴη ἂν καὶ εὐμενέω εὐμενῶ, ἐξ οὗ καὶ εὐμενέτης. ὡς καὶ εὐχέτης. ἀπὸ συστημένου ῥήματος τοῦ εὔχω. καὶ ναέτης ἐκ τοῦ ναῶ. σύστοιχα δὲ ταῦτα ὡς ὁ εὐμενέων καὶ ὁ εὐμενὴς, οὕτω καὶ ὁ δυσμενέων καὶ ὁ δυσμενής. οὐ πρὸς ἐχθρὸν διαφορὰ παρὰ τοῖς παλαιοῖς, αὕτη. ἐχθρός φασιν, ὁ πρότερον φίλος. δυσμενὴς, ὁ πρὸς τὸν ποτὲ φίλον ἔχθραν τηρῶν καὶ δυσδιάλλακτος. πολέμιος δὲ, ὁ διὰ ὅπλων χωρῶν πρὸς τὸν πέλας. Τὸ δὲ κάκ᾽ ἔρεζε διὰ τοῦ ρ, κοινόν ἐστιν. ἀττικὸν μέντοι, τὸ ἔρρεζε. τούτου δὲ, πάντως καὶ μέσος κοινὸς παρακείμενος, ἔοργα. ἀφ᾽ οὗ ἐν μεταθέσει, τὸ ἔοργα. Ὅτι πρὸς τοὺς ἐπιτρέποντας βλάπτεσθαι καὶ δαπανᾶσθαι τὰ ἀλλότρια, ἐρεῖ ἂν ὁ προσήκων, τὰ ὑπὸ Τηλεμάχου, πρὸς τοὺς Ἰθακησίους λεχθέντα. ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη, ὑμέας ἐσθιέμεναι κειμήλιά τε πρόβασίν τε. εἴ χ᾽ ὑμεῖς φάγοιτε, τάχ᾽ ἄν ποτε καὶ τίσις εἴη. τόφρα γὰρ ἂν κατὰ ἄστυ ποτιπτυσσοίμεθα μύθῳ, χρήματ᾽ ἀπαιτίζοντες, ἕως κ᾽ ἀπὸ πάντα δοθείη. νῦν δέ μοι ἀπρήκτους ὀδύνας ἐμβάλλετε θυμῷ. Σημείωσαι δὲ ὡς ἡ ῥηθεῖσα ἔννοια, λύσις ἐστὶν ἀντιθέσεως. ἐπεὶ γὰρ εἰκὸς τοὺς Ἰθακησίους εἰπεῖν ὡς ἡμεῖς οὐδὲν δαπανῶμεν, λύων ὁ Τηλέμαχος, κέρδιον αὐτῷ εἶναι τοῦτο φησίν. εἶτα καὶ κατασκευάζει τὴν τοιαύτην πρότασιν. Σημείωσαι δ᾽ ἐν τούτοις ὅτι κειμήλια μὲν ἔφη, τὰ κείμενα. ὅ ἐστι τὰ παρ᾽ ἡμῖν ἀκίνητα. πρόβασιν δὲ, ἅπερ ἡμεῖς φαμὲν αὐτοκίνητα, τὰ διὰ ποδῶν προβαίνοντα. ἐξ οὗ ἰδίως κατά τινα ἐξοχὴν, ἐκλήθησαν τὰ πρόβατα. Προσπτύσσεσθαι δὲ μύθῳ, τὸ λόγοις συμπλέκεσθαι. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πτυσσομένων σωμάτων, οἷς πελάζοντά εἰσιν ἀλλήλοις τὰ μόρια. ἴσως δὲ καὶ κλόνον τινὰ δικαστικὸν αἰνίττεται τὸ προσπτύσσεσθαι. οὕτω γὰρ καὶ ἔγχεα πτυσσόμενα ἐν Ἰλιάδι ἔφη ὁ ποιητής. οἱ δέ γε μεθ᾽ Ὅμηρον, ἐπὶ φιλήματος ἢ σωματικῆς περιπλοκῆς τεθείκασι τὸ προσπτύσσεσθαι. Τὸ δὲ ἀπαιτίζω, παραγωγὴν ἔχει, ὁποίαν καὶ τὸ νεμεσίζω καὶ πολεμίζω. διαφέρει δὲ τοῦ αἰτεῖν τὸ ἀπαιτεῖν, ὡς καὶ τοῦ διδόναι τὸ ἀποδιδόναι. αἰτεῖ μὲν γάρ τις καὶ δίδωσι, τὸ μὴ χρεωστούμενον. ἀπαιτεῖ δὲ καὶ ἀποδίδωσι, χρέος. ὡς καὶ ἐνταῦθα Τηλέμαχος μέν. ἀπαιτίζοι ἄν. Ἰθακήσιοι δὲ, ἀποδοῖεν ἂν πάντα. τοῖς μέντοι κωμικοῖς οἷα ἐξορύγματα παίγνια τὸ δημοσθενικὸν ἀποδοῦναι, ἱστορεῖ σὺν ἑτέροις καὶ ὁ Ἀθήναιος. ἀπρήκτους δὲ ὀδύνας λέγει, ἐφ᾽ αἷς οὐκ ἔστιν ἐκδίκησις. αἳ καὶ μαψιδίως λέγοιντο ἂν γίνεσθαι. κατὰ τὸ, ὕλαν πινάζουσι πίνουσί τε αἴθοπα οἶνον μαψιδίως. ἤγουν ἐφ᾽ οἷς οὐκ ἔστι τίσις ὅ ἐστιν ἀπόδοσις.

Ὅτι

Ὅτι ἐν τούτῳ, ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν, οὐδέ τις ἔτλη Τηλέμαχον μύθοισιν ἀμείψασθαι χαλεποῖσιν· ἐπεὶ τὸ ἀντιρρήτορα εἶναι δηλοῖ τὴν ἐκείνου δημηγορίαν, κεῖται πως καὶ ἐτυμολογία τοῦ ἀκήν. εἰ γὰρ μηδεὶς ἔτλη ἐκεῖνον ἀμείψασθαι, οὐκ εἶχον ἄρα λαλεῖν ἀλλ᾽ ἔμφρον Ἀχαιοί. ἐντεῦθεν δὲ τὸ ἀκήν. γίνεται γὰρ ἐκ τοῦ α στερητικοῦ καὶ τοῦ χαίνειν, ἀχήν. καὶ τροπῇ τοῦ δασέος εἰς ψιλόν, ἀκήν. οὐ μόνον ἰωνικῶς, ἀλλὰ καὶ ἵνα μὴ προσκρούῃ συνωνυμία πρὸς τὸ ἀχήν, ὅς ἐστιν ὁ πτωχὸς παρὰ τὸ μὴ ἔχειν.

Ἔνθ᾽ ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν, οὐδέ τις ἔτλη
Τηλέμαχον μύθοισιν ἀμείψασθαι χαλεποῖσιν.
Ἀντίνοος δέ μιν οἶος ἀμειβόμενος προσέειπεν.
Τηλέμαχ᾽ ὑψαγόρη, μένος ἄσχετε, ποῖον ἔειπες
Ἡμέας αἰσχύνων. ἐθέλεις δέ κε μῶμον ἀνάψαι.
Σοὶ δ᾽ οὔ τι μνηστῆρες ἀχαιῶν αἴτιοί εἰσιν,
Ἀλλὰ φίλη μήτηρ, ἥτοι πέρι κέρδεα οἶδεν.
Ἤδη γὰρ τρίτον ἐστὶν ἔτος, τάχα δ᾽ εἶσι τέταρτον,
Ἐξ οὗ ἀτέμβει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἀχαιῶν.
Πάντας μὲν ῥ᾽ ἔλπει, καὶ ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἑκάστῳ,
Ἀγγελίας προϊεῖσα, νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ.
Ἡ δὲ, δόλον τόνδ᾽ ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμήριξε.
Στησαμένη μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν, ὕφαινε,
Λεπτὸν καὶ περίμετρον. ἄφαρ δ᾽ ἡμῖν μετέειπεν.
Κοῦροι ἐμοὶ μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε δῖος Ὀδυσσεὺς,
Μίμνετ᾽ ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰσόκε φᾶρος
Ἐκτελέσω, μή μοι μεταμώνια νήματ᾽ ὄληται,
Λαέρτῃ ἥρωι ταφήϊον, εἰς ὅτε κέν μιν
Μοῖρ᾽ ὀλοὴ καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο.
Μήτις μοι κατὰ δῆμον ἀχαιϊάδων νεμεσήσῃ,
Αἴκεν ἄτερ σπείρου κεῖται πολλὰ κτεατίσσας.
Ὣς ἔφαθ᾽. ἡμῖν δ᾽ αὖτ᾽ ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
Ἔνθα καὶ ἠματίη μὲν ὑφαίνεσκε μέγαν ἱστὸν,
Νύκτας δ᾽ ἀλλύεσκεν, ἐπὴν δαΐδας παραθεῖτο.
Ὣς τρίετες μὲν ἔληθε δόλῳ, καὶ ἔπειθεν ἀχαιούς.
Ἀλλ᾽ ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος καὶ ἐπήλυθον ὧραι,
Καὶ τότε δή τις ἔειπε γυναικῶν, ἣ σάφα ᾔδη.
Καὶ τήν γ᾽ ἀλλύουσαν ἐφεύρομεν ἀγλαὸν ἱστόν.
Ὣς τὸ μὲν ἐξετέλεσσε καὶ οὐκ ἐθέλουσ᾽ ὑπ᾽ ἀνάγκης.
Σοὶ δ᾽ ὧδε μνηστῆρες ὑποκρίνονται, ἵν᾽ εἰδῇς
Αὐτὸς σῷ θυμῷ, εἰδῶσι δὲ πάντες ἀχαιοί.
Μητέρα σὴν ἀπόπεμψον, ἄνωχθι δέ μιν γαμέεσθαι
Τῷ, ὅτεῳ τε πατὴρ κέλεται, καὶ ἁνδάνει αὐτῇ.
Εἰ δ᾽ ἔτ᾽ ἀνιήσει γε πολὺν χρόνον υἷας ἀχαιῶν,
Τὰ φρονέουσ᾽ ἀνὰ θυμὸν, ἅ οἱ πέρι δῶκεν ἀθήνη,
Ἔργα τ᾽ ἐπίστασθαι περικαλλέα, καὶ φρένας ἐσθλὰς,
Κέρδεά θ᾽ οἷ᾽ οὔπω τιν᾽ ἀκούομεν οὐδὲ παλαιῶν,
Τάων, αἳ πάρος ἦσαν ἐϋπλοκαμῖδες ἀχαιαί.
Τυρώ τ᾽, Ἀλκμήνη τε, ἐϋπλόκαμός τε μυκήνη.

Ὅτι εἰ μὲν ἀνταντιρρήτωρ οὐ τοῦ Τηλεμάχου τοῦ θυμοσόφου ῥήτορος δημηγορία, ἀλλ᾽ ὁ Ἰθακήσιος μνηστὴρ Ἀντίνοος ὑπὲρ πάντων μνηστήρων ἀναδεξάμενος λόγον, καὶ δείξας ἔργοις αὐτοῖς ὡς οἱ Ἰθακήσιοι μνηστῆρες τὸ πᾶν δύνανται, καὶ μάλιστα τῶν ἄλλων αὐτὸς ἔτι δὲ καὶ Εὐρύμαχος, ὡς καὶ μετ᾽ ὀλίγα δηλωθήσεται. ὁ τοίνυν τῆς Ἰθάκης Ἀντίνοος ἐπὶ τῇ προβολῇ τοῦ Τηλεμάχου καὶ αὐξήσει τῇ κατὰ πιθανότητα, μεθιστᾷ τὴν αἰτίαν εἰς τὴν Πηνελόπην. λέγων ὅτι τῶν πραττομένων αὐτόθι ἐν οἴκῳ τοῦ Τηλεμάχου, οὐχ οἱ μνηστῆρες αἴτιοι, ἀλλὰ φίλη μήτηρ, ἣ πέρι κέρδεα οἶδεν, οὐ θέλουσα γήμασθαι ὡς αὐτὸς ἀφηγεῖται. καὶ τοῦτο μὲν, ἀληθές. οὐ προσλογίζεται δὲ ὁ βίαιος Ἀντίνοος, εἰ καὶ καλῶς ἡ Πηνελόπη ἀπαναίνεται τὸ γήμασθαι. καὶ μὴν, πᾶσα γυνὴ μὴ ὑπακούουσα ἐν τούτοις βιάζεσθαι, αὐτὴ αἰτία ἐστὶ τοῦ οὕτω πάσχειν. οὐ μόνον δὲ κάλλος, ἀλλὰ μάλιστα διὰ τὸ ἕτερον καλὸν ὃ αὐτὴ ἔχει. καὶ οὐ δήπου ψεκτέον τὸ τῆς γυναικὸς καλὸν, ἀφέντας τὸν βιαζόμενον, ὅπου καὶ ἡ καλὴ Πηνελόπη αἰτία τοῦ μὴ γήμασθαι, διὰ τὸ σώφρον. καὶ οὐ μωμητέον τὴν σωφροσύνην, ἀλλὰ τὸν ἐπικείμενον πρὸς βίαν. ὅθεν ἡ τοῦ Ἀντινόου ἐπιχείρησις γελοία, μάτην δὲ καὶ εἰς τὸ ἐναντίον λέληθεν ἑαυτὸν τὴν δικαιολογίαν περιτρέπων ὁ Ἀντίνοος. οἷς γὰρ ἐρεθίζει τὸν Τηλέμαχον κατὰ τῆς μητρὸς, ἀνάπτει αὐτοῦ τὴν πρὸς ἐκείνην στοργήν. εἰ γὰρ καλῶς ἡ φίλανδρος μήτηρ διὰ σωφροσύνην ὀκνεῖ τὸν γάμον, στερκτέα ἄρα. ὁ μέντοι Ἀντίνοος καὶ τοῦτο διαβάλλειν πειρᾶται. παραλαλῶν, ὡς οὐ διὰ σωφροσύνην ἡ Πηνελό-

πη

Τάων οὔτις ὁμοῖα νοήματα πηνελοπείῃ
Ἤδη. ἀτὰρ μὲν τοῦτό γ' ἐναίσιμον οὐκ ἐνόησεν.
Τόφρα γὰρ οὖν βίοτόν τε τεὸν καὶ κτήματ' ἔδονται,
Ὄφρα κε κείνη τοῦτον ἔχῃ νόον, ὅν τινά οἱ νῦν
Ἐν στήθεσσι τιθεῖσι θεοί. μέγα μὲν κλέος αὐτῇ
Ποιεῖτ'. αὐτὰρ σοί γε, ποθὴν πολέος βιότοιο.
Ἡμεῖς δ' οὔτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν, οὔτε πῃ ἄλλῃ,
Πρίν γ' αὐτὴν γήμασθαι ἀχαιῶν ᾧ κ' ἐθέλῃσιν.

τι διατρίβει τὸν γάμον, ἀλλὰ δὴ τὸ ἴδιον γυναικεῖον. ἐρεῖ γάρ. ὡς μέγα μὲν κλέος ἑαυτῇ ποιεῖται, σοὶ δὲ ποθὴν πολλοῦ βιότου. καὶ ὅρα ὅπως ἐφ' ἑκατέρα μελετᾷ ὁ ποιητής. τὸν μὲν τηλέμαχον πείσας καταφρονεῖν τῶν μνηστήρων σφοδρῶς ὡς ὁρᾶται. τὸν δὲ ἀντίνοον αὖ παραγαγὼν, ὡς ἀληθέστερον ἀπολογούμενον. οὗ τὸν ὁ ἀγὼν, δύο κεφαλαίων ἀπόδειξιν ἔχει. τὸ τὴν πηνελόπην αἰτίαν εἶναι. καὶ τὸ διὰ μόνην ἐκείνην ἀναβάλλεσθαι τὸν γάμον. Σημειωτέον δὲ ὅτι ὅμηρος μὲν καὶ οἱ καθ' ὅμηρον, σώφρονα ἐν τοῖς μάλιστα ἱστοροῦσι τὴν πηνελόπην. λυκόφρων δὲ καὶ εἴ τις ἄλλος τοιοῦτος, κασωρίδα τὴν καλὴν πηνελόπην παραδεδώκασι, καὶ τὸν πάντη ἀπίθανον, καὶ πᾶσι τοῖς μνηστῆρσιν αὐτὴν καθυπάγουσι. καὶ ἐκ τοιαύτης ὑποθέσεως, τὸν μυθικὸν γεννῶσι πᾶνα. ἕτεροι δὲ σεμνότεροι λέγοντες, ἑρμῇ συνευνάζουσι τῇ πηνελόπῃ, ὅθεν ὁ πάν, ὃν καὶ κατάρξαι τῆς ὑφαντικῆς φασί τινες. ὅθεν καὶ τὸ πάνιον λέγεται. ἡρόδοτος δὲ ἄλλον ξένα πάντα ἱστορῶν, φησὶν ὅτι πὰν ἀρχαιότατος παρ' αἰγυπτίοις, ἕτερος παρὰ τὸν ἐκ πηνελόπης καὶ ἑρμοῦ. Ὅτι πρὸς τὸν ἐφ' οἷς οὐδὲν αἰτιώμενόν τινας, εἴπασιν αὖ ἐκεῖνοι τὸ τοῦ ἀντινόου πρὸς τηλέμαχον. διὸ. ὦ δεῖνα ὑψαγόρη, μένος ἄσχετε, ποῖον ἔειπες ἡμέας αἰσχύνων, ἐθέλεις δέ κε μῶμον ἀνάψαι, τίς δὲ ὁ ὑψαγόρης, προείρηται σαφῶς. Τὸ δὲ μένος ἄσχετε, εἰρωνεύεται. θάρσος μὲν γὰρ, ἐνδείκνυται ὁ τηλέμαχος. μένος δὲ, οὔπω. Τὸ δὲ ἔειπες, ἔχει τις γράψαι καὶ ἔειπας. φασὶ γὰρ αἴλιος διονύσιος ὅτι εἶπεν καὶ εἶπα, ἀμφότερα παρὰ ἀττικοῖς. μᾶλλον δὲ, τὸ πρότερον. καὶ τὰ προστακτικὰ δὲ, ἀμφοτέρως, εἰπὲ καὶ εἰπόν. ὀξυτόνως. καὶ αἱ μετοχαί. ὁ εἰπὼν καὶ ὁ εἴπας. Ἰστέον δὲ ὅτι καθάπερ εἶπεν καὶ εἶπα, οὕτω καὶ ἤνεγκα καὶ ἤνεγκον. καὶ μᾶλλον τοῦτο. ὡς ὁ κωμικὸς ἐν λυσιστράτῃ. τάλαιν' ἐγώ. τὸ ῥόδιον ἐξήνεγκον μύρον. τὸ δὲ ἕτερον, χρῆσις παρ' εὐριπίδῃ. ἐξήνεγκα κ' ἀξίωσα. Τὸ δὲ αἰσχύνων, ἀναιδῶς ἐρρέθη. δηλοῦντος ἀντινόου, ὡς οὐκ ἐπιστρέφονται τῆς αἰδοῦς οἱ κατ' αὐτόν. Τὸ δὲ ἀνάψαι, ἢ ἀπὸ τοῦ ἅπτειν ἐξ οὗ καὶ ὁ ἥφαιστος. ἵνα λέγῃ ἐκφῦναι καὶ ἐκφλογῶσαι μῶμον δίκην φανοῦ. ἢ ἀντὶ τοῦ προσάψαι καὶ οἱονεὶ ἐνδῆσαι. καθ' ὃν λόγον καὶ πεῖσμα νεὸς, ἐκ πέτρας ἀνάπτεσθαι λέγεται. ἑρμηνευτικὸν δέ ἐστι τοῦ αἰσχύνων, τὸ μῶμον ἀνάψαι. αἰσχύνει γάρ τινα ὁ μῶμον ἐκείνῳ ἀνάπτων. Ὅτι διηγούμενος ἐνταῦθα τὰ κατὰ τὴν πηνελόπην ὁ ἀντίνοος, λέγει. ἤδη γὰρ τρίτον ἐστὶν ἔτος τάχα δ' εἶσι τέταρτον, ἐξ οὗ παρέλκει τὸν γάμον. πάντας μέν ῥ' ἔλπει καὶ ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἑκάστῳ ἀγγελίας προϊεῖσα, νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ. τοῦτο δὲ ἁρμόζει ἐπὶ παντὸς εἰπεῖν δολίου μὲν λόγοις δὲ θέλγοντος. Τὸ δὲ τάχα δὲ εἶσι τέταρτον, ἀντὶ τοῦ, ταχὺ ὅσον οὔπω δίεισι καὶ συμπληροῦται καὶ τὸ τέταρτον ὡς ὁ ποιητὴς μετ' ὀλίγα ἑρμηνεύσει. εἶτα ἐκτιθεὶς τὰ κατὰ τὸν ἱστὸν τῆς πηνελόπης, φησίν. ἡ δὲ, δόλον τόνδ' ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμήριξε. στησαμένη μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν. ὕφαινε, λεπτὸν καὶ περίμετρον. πλασαμένη, κοῦροι νέοι ἐμοὶ μνηστῆρες ἐπειγόμενοι τὸν αὐτῆς γάμον ἕως φᾶρος ἐκτελέσῃ λαέρτῃ ἥρωϊ ταφήϊον. μή μοι φησὶ μεταμώλια νήματα ὄληται. ἔνθα καὶ ἑρμηνεύων τὸ ταφήϊον, φησίν. ὅτε ἄν αὐτὸν μοῖρα καθέλῃ θανάτου ὅ ἐστι καταρρίψῃ. ὃν θάνατον, καὶ τανηλεγέα ἐνταῦθα λέγει ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, πρὸς διαστολὴν τοῦ ἀδελφοῦ ὕπνου, ὁ μὲν γὰρ, ὡς διείρηται, μικρολεγής. ὡς ἐπὶ μικρὸν λέγων ὅ ἐστι κατακοιμίζων τὸν ἄνθρωπον. ὁ δὲ θάνατος, ἐπὶ μακρὸν παρατείνει τὸ τοιοῦτον λέξασθαι. λέγει δὲ καὶ ἄλλην πρόφασιν τῆς πηνελόπης, τοιαύτην. μή τίς μοι φησὶ κατὰ δῆμον ἀχαιΐδων νεμεσήσῃ αἴκεν ἄτερ σπείρου κεῖται ὁ γέρων πολλὰ κτεατίσσας ἤτοι κτέατα σχών. ὡς εἶναι τρία ταῦτα τῇ πηνελόπῃ τὰ εἰς ἀφορμὴν τοῦ ἱστοῦ. τὴν ἐκ τῶν σωφρόνων γυναικῶν νέμεσιν. καὶ τὸ ἁπλῶς ὅσιον. τὸ χρῆναι δηλαδὴ τῷ τεθνεῶτι ὁσιοῦσθαι ἐντάφιον. καὶ τὸ μὴ ἐθέλειν ὀλέσθαι τὰ νήματα τῇ εἰς πλέον ἀναβολῇ. ἐφ' οἷς καὶ ἐπεπείθοντο οἱ ἀγήνορες. ἔνθα καὶ ἠματίη μέν φησιν ὑφαίνεσκε μέγαν ἱστόν. νύκτας δ' ἀλλύεσκεν ἐπὴν δαΐδας παραθεῖτο. ὣς τρίετες μὲν, ἔληθε δόλῳ καὶ ἔπειθεν ἀχαιούς. ἀλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος καὶ ἐπήλυθον ὧραι, καὶ τότε δή τις ἔειπε γυναικῶν, ἣ σάφα ᾔδη. καὶ τήν γ' ἀλλύουσαν ἐφεύρομεν ἀγλαὸν ἱστόν. ὣς τὸ μὲν, ἐξετέλεσσε καὶ οὐκ ἐθέλουσ' ὑπ' ἀνάγκης. σοὶ δ' ὧδε μνηστῆρες ὑποκρίνονται ἵν' εἰδῇς αὐτὸς σῷ θυμῷ, εἰδῶσι δὲ πάντες ἀχαιοί. μητέρα σὴν ἀπόπεμψον, ἄνωχθι δέ μιν γαμέεσθαι. Τῷ, ὅτεῳ τε πατὴρ κέλεται καὶ ἁνδάνει αὐτῇ. εἰ δ' ἔτ' ἀνιήσει γε πολὺν χρόνον υἷας ἀχαιῶν. Τὰ, φρονέουσ' ἀνὰ θυμὸν, ἅ οἱ πέρι δῶκεν ἀθήνη. ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα καὶ φρένας ἐσθλάς. κέρδεά θ' οἷα οὔπω τιν' ἀκούομεν οὐδὲ παλαιῶν τάων, αἳ πάρος ἦσαν ἐϋπλοκαμῖδες ἀχαιαί. τυρώ τ' ἀλκμήνη τε ἐϋστέφανός τε μυκήνη. τάων οὔτις ὁμοῖα νοήματα πηνελοπείῃ ᾔδη. ἀτὰρ μὲν τοῦτό γ' ἐναίσιμον οὐκ

ἐνόη-

ἐνόωσιν. τόφρα γὰρ οὖν βίοτόν τε τεὸν καὶ κτήματ' ἔδονται, ὄφρά κε κείνη τοῦτον ἔχῃ νόον ὅν τινά οἱ νῦν ἐν στήθεσσι τιθεῖσι θεοί, μέγα μὲν κλέος αὐτῇ ποιεῖτ', αὐτὰρ σοί γε, ποθὴν πολέος βιότοιο. ἡμεῖς δ' οὔτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν, οὔτε πῃ ἄλλῃ, πρίν γ' αὐτὴν γήμασθαι Ἀχαιῶν ᾧ κ' ἐθέλῃσιν. καὶ ὅρα ἐν τούτοις ὅπως Τηλέμαχος μὲν, ἐν πάνυ στενῷ ἐδήλωσε τὰ κατὰ τὴν Πηνελόπην. εἰπὼν τοῦτο καὶ μόνον. μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον οὐκ ἐθελούσῃ. ἁπλοῦν γὰρ ἡ ἀλήθεια. καὶ οὐ δεῖται ποικίλων ἑρμηνευμάτων τὸ δίκαιον, ὡς ἡ τραγῳδία δηλοῖ. Ἀντίνοος δὲ πλατὺ διηγούμενος, δείκνυσι μὲν δεῦθεν καὶ ὃ προὔθετο, ὅτι δηλαδὴ αἰτία ἐστὶν ἡ Πηνελόπη. ὁμολογεῖ δὲ καὶ τὴν βίαν ἀειδηλότητα, ὡς ἐν τοῖς κατὰ μέρος φαίνεται. καὶ οὐ μόνον ἐν τῇ πολυτελεῖ ὑπερθέσει, ἀλλὰ καὶ μάλιστα ἐν τῷ ἐκπλέξαι ἂν ἴσον ὑπ' ἀνάγκης. ἔτι δὲ καὶ ἐν τῷ ποιεῖν τῷ Τηλεμάχῳ ποθὴν πολλοῦ βιότου. καὶ ἐν τῷ οἴσασθαι, μὴ ἂν ἀπρακτεῖσθαι τὸν οἶκον, πρὶν γήμασθαί τινι τὴν Πηνελόπην. ὃ δὴ καὶ πρὸς κακοῦ πάντως ἔσται τοῖς μνηστῆρσιν. οἷς ἐξὸν ὂν σωθῆναι ἄλλῃ τραπομένοις, ὅμως πάντες ὁμοῦ εὑρεθέντες, πανωλεθρίαν ἔπαθον. καὶ ἐν αὐτῷ ὁ πλατυσμὸς τοῦ Ἀντινόου λόγου, ὡς οἷά τις κατὰ τῶν μνηστήρων προσωπαθικὴ ἀναφώνησις. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἔλπει, πτωτόν ἐστι τοῦ, εἰς ἐλπίδας ἄγει. καὶ ὅτι ὥσπερ ὀχῶ ἄλλον, ὀχοῦμαι δὲ αὐτός. καὶ πρεύω ἕτερον, πρεύομαι δὲ ἐγώ· οὕτω καὶ ἔλπω τὸν εἰς ἐλπίδας ἄγω καὶ ποιῶ εὔελπιν. ἔλπομαι δὲ αὐτὸς ἤτοι ἔχω ἐλπίδας. τοιοῦτον καὶ τὸ ψεύδω. δῆλον. ἐψεύσατέ με τῆς ἐλπίδος. καὶ δηλοῦσι τὰ τοιαῦτα ῥήματα, δύο ἐνεργείας πρωτότυπα ἑνός. τὴν μὲν, αὐτοῦ καθ' ἑαυτὸ ἐν φωνῇ παθητικῇ. οἷον. ὀχοῦμαι. πρεύομαι. ἔλπομαι. ψεύδομαι. τὴν δὲ, ἀπ' αὐτοῦ εἰς ἄλλον, κατὰ φωνὴν ἐνεργητικήν. οἷον. ὀχῶ καὶ πρεύω καὶ ἔλπω καὶ ψεύδω ἄλλον. τὸ δὲ ὑπίσχεται, πρωτότυπόν ἐστι τοῦ ὑπισχνεῖται. ὡς γὰρ ἵκω ἱκνῶ, οἴχω οἰχνῶ, οὕτως ὑπίσχω ὑπισχνῶ. Τὸ δὲ στησαμένη μέγαν ἱστὸν, τρόπος ἐτυμολογίας ἐστί. τὸ δὲ μέγαν ἱστὸν ἐν μεγάροις, ἔχει τι παρηχήσεως κατὰ τὸ μέγα. μέγαν δὲ ἱστὸν εἰπὼν, προστίθησι καὶ λεπτὸν καὶ περίμετρον, ἵνα ᾖ πιθανὸν τὸ πολυχρόνιον τῆς αὐτοῦ κατασκευῆς, διὰ τὸ δυσήνυτον τῆς προκοπῆς τοῦ λεπτουργοῦ καὶ περιμέτρου ἔργου. ἐπίτασις δὲ πάντως τοῦ μεγάλου ἱστοῦ, τὸ περίμετρον. ἐπαύξει δὲ τὸν χρόνον, καὶ τὸ ἀγλαὸν εἶναι τὸν ἱστόν. ὃ ποιητόν ἐστι τῷ, περικαλλὲς ἔργον. Τοῦ δὲ ὑφαίνειν ῥῆμα τὸ ὑφαντά, πρωτότυπον ὡς χρυσὸν τὸ ὑφῶ. αὐτοῦ δὲ, προϋπάρχει καὶ τοῦ ὑφάζω, ἀρρήτην καὶ αὐτοῦ θέματος. ἀφ' οὗ τὸ ὕφασμα. ἐκ τοῦ ὑφῶ δὲ, καὶ τὸ ὕφος, ἔτι δὲ καὶ ἡ παρυφή. ἔστι δὲ αὕτη κατὰ τὸν Ἀθήναιον, κόσμου εἶδος ἐν ἱματίῳ, οὐκ εὐδιάρθρωτος πάνυ σαφῶς. ὁποῖα ἴσως τὰ λεγόμενα ἐμπλωτὰ καὶ πλουμιστά. ἔοικε δὲ μὴ δὲ εἶναι ἐκ περιθέτου, ἀλλὰ τοιοῦτον ἡ παρυφή. ἀλλά τι κάλλος συνυφασμένον περί τινα μέρη, οὐ μὴν κατὰ διηνεκὲς ποίκιλμα ὁποῖα ἡ τῆς Ἑλένης διπλαξ. χρῆσις δὲ τῆς λέξεως, ἔν τε ἄλλοις καὶ ἐν τῷ, ἐφόρουν πορφυρᾶν διάφασιν πάντες οἷς νῦν ὁ τῶν γυναικῶν ἀμβρύνεται βίος. φανερὸν δ' ὅτι ἐκ τῆς πορφυρᾶς, εὐπάρυφος στολὴ ἐν βραχείᾳ τῇ παραλληγούσῃ. ὥσπερ ἐκ τοῦ ὕφους ἡ τοῦ ὑφῆς, μακροπαράληκτος ὁ καὶ ἡ εὔυφος. καὶ ὅτι τοῦ ὑφάζω κοινὸς ἀττικὸς παρακείμενος, ὑφυφασμένος. ὑπὲρ οὗ λαλοῦσιν οἱ τεχνικοὶ τὰ πρέποντα. ὅτι ὥσπερ τὸ ὕφασμα διὰ τοῦ σίγμα οὕτω καὶ μετοχή ἐστιν ὑφασμένος, Ἡρωδιανὸς δηλοῖ. ὃς καὶ ἀττικῶν αὐτό φησιν εἶναι. διὸ καὶ μεμαλυσμένος φασὶ καὶ μεμιασμένος. ἢ καὶ ἄλλως ὥσπερ αἰσχύνω ᾐσχυμμένος, οὕτως ὀφείλει εἶναι μολύνω μεμολυμμένος καὶ μιαίνω μεμιαμμένος. φᾶρος δὲ νῦν, ἢ τὸ ἁπλῶς ὕφασμα πρὸς ὃ τὸ ὑφῶ διαφέρειν δ' ὃ προεδηλώσαμεν διὰ τὴν συναίρεσιν ἀνάπαλιν πρὸς τὸ τοπικόν, ἢ τὸ ἁπλῶς ὑφαινόμενον ὡς γίνεται ὕστερον δι' αὐτοῦ φᾶρος εἴτουν ἱμάτιον. τοῦτο δὲ, καὶ σπεῖρον τῶν παλαιῶν φασιν, ἢ ὡς ὕφασμα δυνάμενον σπεῖρον ὅ ἐστι σπαργανοῦν καὶ περιέχειν τὸν αὐτὸ περιθέμενον, ἢ καὶ ὡς λεπτὸν ὂν εἰς ἱμάτιον. σπεῖρον γάρ τι καὶ τὸ ἱμάτιον. ὡς τὸ, σπεῖρα κάκ' ἀμφ' ὤμοισι. μεταμώλια δὲ ἢ μεταμώνια, ποιητὴς μὲν, χαίρει γράφων. ὁ ζωγράφος δὲ ῥήτωρ ἐξαλλάζει καὶ αὐτὸς καθὰ καὶ τὸ ἀτέμβει θυμόν. ἔχει γὰρ εἰς ἄτην ἐμβιβάζει. στερίσκει. γίνεται δὲ ἡ μεταμώνια, παρὰ τὸ μὴ ὄνειρ, μηόνια. καὶ κατὰ κρᾶσιν καὶ σύνθεσιν μεταμώνια. ὁμοίως τῷ ἐπιβώσομαι ἐπιβώσομαι ὡς προεγράφη. καὶ ἀττικῶς, μεταμώλια. ὡς καὶ νίτρον λίτρον. καὶ πνεύμων πλεύμων. ὅθεν καὶ πλευμονία. καὶ παρ' Ὁμήρῳ. πάγη δ' ἐν πλεύμονι χαλκὸς κατά τινας γραφὰς τῶν παλαιῶν. Τὰ δὲ ἀπόθετα νήματα, συντελεῖ πρὸς τὴν προλαβοῦσαν ἐτυμολογίαν τῆς Πηνελόπης. γίνεται δὲ τὸ νῆμα, παρὰ τὸ νήθω. ἢ μᾶλλον παρὰ τὸ νῶ δι' οὗ καὶ τὸ νήθω παρῆκται. ὡς ἐκ τοῦ κνῶ, τὸ κνήθω. καὶ ἐκ τοῦ μῶ ἤτοι ζητῶ, τὸ μήθω. ὅθεν ὁ Προμηθεύς. χρῆσις δὲ τοῦ νῶ, παρ' Ἡσιόδῳ. Τὸ δὲ ταφήϊον, καθ' ὁμοιότητα παρῆκται τοῦ πλεμήϊον. ἤγουν κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι, οὐ κατὰ διάλυσιν ὡς τὸ πρεσβήϊον. Τὸ δὲ μοῖρ' ὀλοὴ, πρὸς διαστολὴν εἴρηται τῆς εὐμοιρίας. ὡς που καὶ μοίρας λέγει δυσώνυμον, κατὰ διαφορὰν τῆς μὴ τοιαύτης. Τὸ δὲ καθελεῖν καὶ ἡ καθαίρεσις, ὡς ἐπὶ τὰ πεπτωκότως λέγεταί τινος καὶ καταρρίψεως, ἀειδηλότατόν ἐστι. γυναικῶν δὲ νέμεσιν ὑφορᾶται ἡ Πηνελόπη, καθά που καὶ ἄνδρες αἰσχρῶν. ἴσως δὲ καὶ διὰ τὸ μεμψιμοιροτέρας αὐτὰς τῶν ἀνδρῶν εἶναι ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. Σπεῖρον δὲ νῦν, οὐκ ἐξ ἀνάγκης εὐτελὲς ὕφασμά τι, ἀλλὰ δι' ἐπιπρέπειαν τῷ ἥρωϊ Λαέρτῃ. φασὶ γοῦν τεχνικῶς τὸ σπεῖρον. πολυτελὲς ἱμάτιον. ῥάκος. καὶ ἰστέον. ὅθεν δὲ ἡ τοῦ ὄφεως σπεῖρα καὶ τὸ σπειρᾶσθαι ἤτοι στρογγυλοῦσθαι, συσφίγγεσθαι, ἐκεῖθεν καὶ τὸ σπεῖρον. Τὸ δὲ ὑφαίνεσκε καὶ ἀλλύεσκεν ἀντὶ τοῦ ἀνέλυε, ποιητικά.

τικά

τικά εἰσι παρειστάμενα περί που τὰ περὶ Πηνελόπης ἐνταῦθα λόγῳ, τοῦ καλοῦ ὄντος περιφόρου. εὐπλεκέως δὲ καὶ ἐνταῦθα ἡρωικῆς δηλωτικὴ τῆς δαιδάλων τῇ Πηνελόπῃ παραθέσεως. Τὸ δὲ τρίτατος ὥσπερ καὶ τὸ τέτρατος καὶ τὰ ὅμοια προπαροξύτονα, χρόνου εἰσὶ δηλωτικὰ οἷα χρονικὰ ἐπιρρήματα. τὸ μέντοι τριτατὸς ἢ τετρατὸς ἤτοι παιδίον ἢ ἄλλο τι, ὀξύνονται πρὸς διαφοράν. ἀκριβέστερον δὲ ὅπως τονίζονται τὰ παρὰ τὸ ἔτος, ἐν τῇ τῆς Ἰλιάδος βοιωτίᾳ δηλοῦται. Τὸ δὲ καὶ ἐπήλυθον ὧραι, συμπληροῦσθαι τὸ τέταρτον ἔτος δηλοῖ. οὐ γὰρ μία ἐπῆλθεν ὥρα. ἀλλ' ὡς ἔοικεν, ἢ ὅλαι ἢ αἱ πλείους. πρὸς ὃ συμφωνεῖ καὶ τό, τάχα δ' εἶσι τέταρτον, ἤγουν εἴσεισιν ὡς καὶ πρὸ ὀλίγου εἴρηται. ἐν δὲ τῷ, ἔξοχα γυναικῶν, ἡ δολικὴ ἀπιστία δηλοῦται. εἴγε ἡ ἐπὶ τῷ ἱστῷ ἀνάγκη τῇ Πηνελόπῃ, διὰ τὴν κατεπεῦσαν δόλον ἐπήνεκται. καλῶς ἄρα αἱ τοιαῦται ὕστερον μετὰ τὴν μνηστηροκτονίαν κρεμασθήσονται. Τὸ δὲ ἐφεύρομεν, ἀστείως ἐρρέθη, ὡς δῆθεν ἐξ ἀνιχνεύσεως εὑρεθέντος τοῦ δόλου τῆς Πηνελόπης. Τὸ δὲ ἀγλαὸν ἔστιν τὸν ἱστόν, συμβάλλεταί τι ὡς ἐρρέθη καὶ αὐτό, πρὸς τὴν διατριβὴν τοῦ ἔργου, καθὰ καὶ τὸ λεπτὸν καὶ περίμετρον. Τὸ δὲ οὐκ ἐθέλουσα ἐξ ὑπ' ἀνάγκης, τὴν τῶν μνηστήρων ὡς καὶ προσάρεταί βίαν ἐνδείκνυται. καὶ τοιαῦτα μὲν ἄχρις ὧδε τὰ κατὰ τὸν ἱστὸν τῆς Πηνελόπης. ὃν εἴτε ὡς ἐν ὑποθέσει, εἴτε καὶ καθ' ἱστορίαν ἐλήφθη, ἡ μέντοι ἀλληγορία κατ' ἀστειοτέραν ἀναγωγήν, φιλοσοφίαν μὲν καὶ πάλιν τὴν Πηνελόπην νοεῖ. ἱστὸν δὲ ὑπ' αὐτῆς ὑφαινόμενον, τὴν φιλόσοφον τῶν προτάσεων ἐπισύνθεσιν. ἐξ ὧν αἱ συλλογιστικαὶ ὑφαινόμεναι γίνονται συμπλοκαί. ἀνάλυσιν δὲ ὑπ' ἀνάγκης γινομένην τοῦ τοιούτου ἱστοῦ ὑπονοεῖ, τὴν οὕτω παρὰ τοῖς φιλοσόφοις λεγομένην τῶν ἐξ ἀνάγκης πλεκομένων συλλογισμῶν ἀνάλυσιν. ἧς οὐκ ἐπαΐουσιν οἱ ἀπάταλοι καὶ παχεῖς μνηστῆρες τῆς Πηνελόπης. οἷα μὴ δὲ ἐξυφαίνειν οἴκοθέν τι λεπτὸν ἐξισχύοντες. θεῖον γὰρ ἀληθῶς τὸ τοιοῦτον ἔργον. διὸ καὶ ἡ Πηνελόπη λέγει που ἐν τοῖς ἑξῆς, θεὸν ἐμπνεῦσαι αὐτῇ τὰ κατὰ τὸν τοιοῦτον ἱστόν. καὶ οὕτω μὲν οἱ τρυφηταὶ μνηστῆρες οὐδὲν οἴδασι. διεχθαίνουσι δὲ ἕως τῆς ὁδοῦ, ἐκφαίνει ὃ ἔργον, ὧν δ' αὖ αὕτη, ἡ τῷ φιλοσόφῳ ταύτῃ ὑφαντικῇ προσεντεθεῖσα καὶ ταύτην φιλοπονοῦσα, ἀναλυτικὴ συλλογιστικὴ μέθοδος. εἰ δὲ οἱ ἀμαθεῖς οἱ καὶ οὐ παθόντες τὴν τοιαύτην ὑφαντικήν, ταχὺ παύουσι τὸ φιλόσοφον ἔργον, κύβοις αὖθις ἑαυτοὺς ἐπιρρίπτοντες καὶ αἰγανέαις παραβάλλοντες. καὶ νῦν μὲν ὦ οὗτος, οὐκ οἶδας ὑπὲρ καλοῦ ἡμῖν αἰνίττεται ὁ λόγος ὁ περὶ τοῦ ἱστοῦ, ἔτι γὰρ τῶν εἰσαγωγικῶν εἶ προθύρων. ὅτι δὲ εἰς μνηστῆρα τοῦ φιλοσόφου Πηνελόπης ἐγγεγραμμένος καὶ αὐτός, τὸν ἱστὸν περιειργάσω τοῦτον, καὶ σοὶ τὰς τοῦ γνώσεως δαΐδας ἡ Πηνελόπη φιλοσοφία καθ' ἡσυχίαν ὑπανάψασα τὴν ἀνάλυσιν τοῦ τοιούτου ἱστοῦ ὑποφήνῃ, γνοίης ἂν ὅτι καλῶς αὐτῇ συνυφάναμεν τὰ τῆς τοιαύτης ἀναγωγῆς. καὶ τοῦτο μὲν καὶ τοῦτο. Τὸ δὲ μνηστῆρες ὑποκρίνονται, ἀντὶ τοῦ ἀποκρίνονται Ἰωνικῶς καθὰ καὶ ἐν Ἰλιάδι. καὶ ὑποκριτής φασιν ἐντεῦθεν, ὁ ἀποκρινόμενος τῷ χορῷ. λέγει δὲ καὶ Ἡρόδοτος. οἱ μέν, ταῦτα ὑποκρινάμενοι, ἀπηλλάττοντο. δοκεῖ δὲ καὶ ἀττικὴ ἡ λέξις εἶναι. φησὶ γοῦν Θουκυδίδης. οὐδὲν ὑπεκρίνοντο. ὅρα δὲ ὅπως ὁ Ἀντίνοος ἐν τῷ τοὺς ὅλους μνηστῆρας προσλογίζεται, ὡς αὐτὸς ὢν οἱ πάντες. διὸ αὐτὸς λαλῶν, ὅμως φησί. σοὶ δ' ὧδε μνηστῆρες ὑποκρίνονται. καλῶς ἄρα πρὸ πάντων αὐτὸς πίπτει ὑπὸ Ὀδυσσέως βληθείς. Τὸ δὲ ᾧ πατὴρ κέλεται καὶ ἁνδάνει αὐτῇ, πρὸς ἀκρίβειαν ἐρρέθη πολιτικήν. οὐ γὰρ δουλικῶς ὁ πατὴρ τῇ θυγατρὶ τὰ τοιαῦτα κελεύει, ἀλλ' αἱρεῖσθαι καὶ αὐτῇ. Σημείωσαι δὲ ὅτι καὶ πρὸ ὀλίγων ἐν τῷ, δοίη δ' ᾧ κ' ἐθέλοι καί οἱ κεχαρισμένος ἔλθοι, τὸ μὲν δοίη ᾧ ἂν ἐθέλῃ, διὰ τὸν πατέρα κεῖται. τὸ δὲ καί οἱ κεχαρισμένος ἔλθοι, διὰ τὴν θυγατέρα. ἵνα λέγῃ, ὃς ἂν τῇ Πηνελόπῃ χαρίεις δόξοι. Τὸ δὲ εἰ δ' ἔτ' ἀνιήσει γε πολὺν χρόνον υἷας Ἀχαιῶν, ἡ ἀναπόδοτόν ἐστι καθὰ καὶ ἐν Ἰλιάδι τό, ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας Ἀχαιοί. ἀγνοῶν γὰρ ὁ Ἀντίνοος, ἐπέχει τὴν συντακτικὴν ἀπόδοσιν εἰς τό, οὔτις ὁμοῖα νοήματα τῇ Πηνελόπῃ ᾔδη μετὰ στίχους ἑπτά. ἴσως δὲ καὶ μὴ ἔχων εἰπεῖν τι ἐξ αὐτοσχεδίου κατέλειπεν. ὁ μετὰ δώδεκα στίχους ἀποδίδωσι τὴν σύνταξιν, ἐν τῷ, ἡμεῖς δ' οὔτ' ἐπὶ ἔργα ἴμεν. ἵνα λέγῃ ὅτι εἰ δὲ καὶ εἰσέτι ἡμᾶς ἀνιᾷ ἡ Πηνελόπη, ἡμεῖς δὲ οὐκ ἀπαλλαττόμεθα πρὶν αὐτὴν γήμασθαι ᾧ ἂν ἐθέλῃ. δύναται δὲ ὀρθῶς ἀποδίδοσθαι καὶ μετὰ στίχους δέκα ἐν τῷ, μέγα καὶ κλέος αὐτῆς. καὶ ἔστι καὶ τοῦτο, παράδειγμα μακροῦ ὑπερβατοῦ. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐν τῷ ῥηθέντι ὁμηρικῷ χωρίῳ, δῶρα λέγεται Ἀθηνᾶς, τὸ ἔργα ἐπίστασθαι περικαλλῆ. καὶ φρένες ἐσθλαί. καὶ κέρδεα. ὅ ἐστιν ἐπίνοιαι, μηχαναί. ὧν μετεῖναι τῇ Πηνελόπῃ ὁ Ἀντίνοος λέγει ὑπὲρ τινὰ ἄλλην τῶν παλαιῶν ἡρωΐδων. ὁποία καὶ ἡ Μυκήνη. ἧς ἐπώνυμος ἡ ἐν Ἄργει πόλις Μυκήνη. καὶ ἡ Τυρὼ περὶ ἧς ἐν τοῖς ἑξῆς που ῥηθήσεται. καὶ ἡ Ἀλκμήνη ἡ τοῦ Ἡρακλέος μήτηρ. ὧν καὶ μόνων ἐμνήσθη Ἀντίνοος, κατ' ἐξοχὴν ἀρεσκούσας αὐτῷ κατὰ τὸ αὐτοσχεδίως ἐπελθόν. Ἰστέον δέ, ὅτι ἔργα ἐπίστασθαι δίδωσιν Ἀθηνᾶ, ἐπεὶ κατὰ Παυσανίαν Ἐργάνη λέγεται, ὡς ἔργοις ἐπιστατοῦσα. αὐτὴ γὰρ εὗρε τὰς τέχνας. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι κἀνταῦθα ἐπὶ γυναικῶν ὁ πλόκαμος. ὅθεν καὶ Μυκήνη ἐϋπλόκαμος. καὶ ἐϋπλοκαμῖδες Ἀχαιαί. καὶ ὅτι ὥσπερ ἡ κληῒς καὶ ἡ σφραγὶς καὶ ἡ κνημὶς καὶ ἡ ψηφίς, οὕτω καὶ ἡ εὐπλόκαμις ἴσως δὲ καὶ ἡ πλοκάμις, ἐκτεταμένως παραλήγουσαι, ὡς δηλοῖ τό, αἳ πάρος ἦσαν ἐϋπλοκαμῖδες Ἀχαιαί. ὃ μετρεῖται κατὰ δάκτυλον. σκοπητέον δὲ μή τι τὰ φαῦλα τῶν ἀντιγράφων ἐν οἷς ὀξύνεται ἡ εὐπλοκαμίς. δέον γάρ, ὥσπερ κρηπὶς μελαγκρήπις. ψηφὶς πολύψηφις ὡς τὸ πολυψήφιδα παρ' Ὅμηρον. κνημὶς εὐκνήμις, οὕτω καὶ πλοκαμὶς εὐπλόκαμις. καὶ πληθυν-

τικὸν

πιδὸν εὐπλοκάμιδες. νοήματα δὲ πηνελόπης λέγει, ἅπερ αὐτοτρόπῳ ἔφη κέρδεα. οὗ δὴ καὶ ἑρμηνεύει τὸ πολύφρων. πῶς γὰρ οὐ πολύφρων πηνελόπη, ἡ τοιαῦτα νοήματα εἰδυῖα οἷα οὐδεμία τῶν ἡρωΐδων; αἰνίττεται δ᾽ ἐνταῦθα καὶ θεόσοφον τὴν πηνελόπην ὁ ἀντίνοος εἰ δὴ νοῦν ὃν ἔχει, οἱ ἐνέθεσαν αὐτῇ θεοὶ πεποιήκασιν. ἐπίτηδες δὲ ταῦτα ὁ μνηστὴρ λαλεῖ. εἰπὼν γὰρ ἐν τῇ δημηγορίᾳ πολλὰ οὐ πρὸς ἡδονῆς ἐσόμενα τῇ πηνελόπῃ, καὶ ὑποπτεύσας λύπην ἐκείνης, μεταλαμβάνει ἐγκώμιον αὐτῆς πρέπον γυναικὶ ἀγαθῇ. Σημειωσαι δ᾽ ἐν τούτοις καὶ φήμην ἐσχηματισμένην ἢ φύγεν ἕρκος ὀδόντων τοῦ ἀντινόου. τὸ γὰρ οὐδαμοῦ πάρος ἴμεν πρίν γ᾽ αὐτὴν γήμασθαι ἀχαιῶν ᾧ κ᾽ ἐθέλῃσιν, ἀληθῶς οὕτως ἀπέβη. οὐδαμοῦ γὰρ ἀπῆλθον οἱ μνηστῆρες ἕως ἐλθὼν ὀδυσσεὺς ᾧ ἐκείνη γήμασθαι ἤθελεν, ἐποίησεν ἅπερ ἐποίησε. ἐπαινετέος οὖν καὶ τοῦ τοιούτου ὁ ἀστειότατος ποιητής. ἐν δὲ τῷ, πειρᾶται σοι πολλὴν πολέος βιότοιο, καὶ τοῦ ὡς αὐτὸς εἰρωνικῶς ἔφη φίλης μητρὸς ἐρεθίζει τὸν τηλέμαχον. οὐ γὰρ ἂν ἦν φίλη μήτηρ, ἡ οὕτω ζημιοῦσα τὸν υἱόν.

Τὸν δ᾽ αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Ἀντίνο᾽ οὔπως ἔστι δόμων ἀέκουσαν ἀπῶσαι,
Ἥ μ᾽ ἔτεχ᾽ ἥ μ᾽ ἔθρεψε. πατὴρ δ᾽ ἐμὸς ἄλλοθι γαίης
Ζώει ὅγ᾽ ἢ τέθνηκε, κακὸν δέ με πόλλ᾽ ἀποτίνειν
Ἰκαρίῳ, αἴκ᾽ αὐτὸς ἑκὼν ἀπὸ μητέρα πέμψω.
Ἐκ γὰρ τοῦ πατρὸς κακὰ πείσομαι. ἄλλα δὲ δαίμων
Δώσει, ἐπεὶ μήτηρ στυγερὰς ἀρήσετ᾽ ἐριννῦς
Οἴκου ἀπερχομένη. νέμεσις δέ μοι ἐξ ἀνθρώπων
Ἔσσεται. ὡς οὐ τοῦτον ἐγώ ποτε μῦθον ἐνίψω.
Ὑμέτερος δ᾽ εἰ μὲν θυμὸς νεμεσίζεται αὐτῶν,
Ἔξιτέ μοι μεγάρων, ἄλλας δ᾽ ἀλεγύνετε δαῖτας,
Ὑμὰ κτήματ᾽ ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους.
Εἰ δ᾽ ὑμῖν δοκέει τόδε λωΐτερον καὶ ἄμεινον
Ἔμμεναι, ἀνδρὸς ἑνὸς βίοτον νήποινον ὀλέσθαι,
Κείρετ᾽, ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιβώσομαι αἰὲν ἐόντας.
Αἴκέ ποτε Ζεὺς δῶσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι,
Νήποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἔντοσθεν ὄλοισθε.

Ὅτι πυκνότητα καὶ συντομίαν καὶ ἰσχὺν νοημάτων ἐνδείκνυται ὁ τηλέμαχος ἐν τοῖς ἐν οἷς αὖ πλάγει ἀντινόῳ εἰπόντι μητέρα σὴν ἀπόπεμψον. φησὶ γάρ, οὐ πρὸς καλῶν αὐτοῦ εἶναι ἀπώσασθαι τὴν τεκοῦσαν καὶ θρέψαμένην. καὶ ταῦτα, ἀέκουσαν. ὅπου γε καὶ ἄδηλον εἴτε ζῇ ὁ πατὴρ ἐπ᾽ ἀλλοδαποῖς εἴτε τέθνηκε. προσέτι δὲ κακόν φησι, καὶ χρήματα πολλὰ καταβάλλεσθαι τοῦ πάππῳ ἰκαρίῳ, καὶ κακὰ πρὸς ἐκεῖνον παθεῖν, εἴπερ ἑκὼν φησιν αὐτὴν ἐκπέμψω. καὶ θεῷ δὲ ἀπεχθὴς δηλονότι γενέσθαι. ὑποστέλλεται δὲ καὶ τὰς ἐριννῦς. καὶ τὴν ἐξ ἀνθρώπων ἐφορᾶται νέμεσιν. καὶ πάθει ἑκὼν, μὴ μόνον οὐκ ἀπώσασθαι τὴν μητέρα, ἀλλ᾽ οὐδὲ μῦθον τοιοῦτον εἰπεῖν πρὸς αὐτὴν ἣν φθάσασα καὶ ὁ ἐχθρὸς ἀντίνοος ἐπαίνοις ἐσέμνυνεν. εἰπὼν αὐτὴν καὶ φίλην μητέρα τοῦ τηλεμάχου ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ ἡ ὁμηρικὴ φράσις, τοιαύτη. ἀντίνοε, οὔπως ἐστὶ δόμων ἀέκουσαν ἀπῶσαι, ἥ μ᾽ ἔτεχ᾽, ἥ μ᾽ ἔθρεψε. πατὴρ δ᾽ ἐμὸς ἄλλοθι γαίης ζώει, ὅγ᾽ ἢ τέθνηκε, κακὸν δέ με πόλλ᾽ ἀποτίνειν ἰκαρίῳ, αἴκ᾽ αὐτὸς ἑκὼν ἀπὸ μητέρα πέμψω. ἐκ γὰρ τοῦ πατρὸς κακὰ πείσομαι. ἄλλα δὲ δαίμων δώσει, ἐπεὶ μήτηρ στυγερὰς ἀρήσετ᾽ ἐριννῦς οἴκου ἀπερχομένη. νέμεσις δέ μοι ἐξ ἀνθρώπων ἔσσεται. ὡς οὐ τοῦτον ἐγώ ποτε μῦθον ἐνίψω. καὶ τὰ ἑξῆς ὡς προεγράφη ἐν τῷ ἐξιέναι μεγάρων ἄλλας δ᾽ ἀλεγύνετε δαῖτας. ἀπαραλλάκτως γὰρ τὰ ἐκεῖ ῥηθέντα, κεῖνται καὶ ἐνταῦθα. ὀκνοῦντος καὶ ἐν τούτοις τοῦ ποιητοῦ, τὰ εὖ πεποιημένα μεταποιεῖν. πλὴν ὅσον, εἰπὼν ἐκεῖ ἐξιέναι μεγάρων, ἐνταῦθα ἔξιτέ μοι μεγάρων φησί, κοινότερον καὶ σαφέστερον. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἥμ᾽ ἔθρεψεν, ἐπίτασιν δηλοῖ γνησιότητος. εἰσὶ γὰρ μητέρες, αἳ τίκτουσι μέν, οὐκ ἐκτρέφουσι δέ, ἀλλ᾽ ὡς εἰπεῖν, ἐκτιθέασι τοῖς τέκνοις. οἷα δὲ θέλουσαι τίκτειν αἱ πολλαί. ἀλλὰ τὴν μὲν γαμήλιον στέργουσαι, ἀποστέργουσαι δὲ τεκνικῶς τὴν γεννητυλλίδα διὰ τὴν οὐκ ἄπονον εἰλείθυιαν. ἐπαναφορᾶς δὲ σχῆμα γοργόν, τὸ, ἥμ᾽ ἔτικεν, ἥμ᾽ ἔθρεψε. Τὸ δὲ ἀέκουσαν ἀπῶσαι, πληρέστερον ἂν ἦν εἴπερ εἶχε προσκείμενον καὶ τὸ ἑκόντα. ἵνα ἔφη ὡς οὔπως ἐστὶν ἑκόντα με δόμων ἀέκουσαν ἀπῶσαι τὴν μητέρα. διὸ μετ᾽ ὀλίγα φησίν. ἑκὼν ἀπὸ μητέρα πέμψω. σιγήσας τὸ ἀέκουσαν ὡς ἤδη ῥηθέν. καὶ ἴσχε ὅτι, ταυτόν ἐστιν ἀπῶσαι καὶ ἀποπέμψαι. ἅπερ οἱ μεθ᾽ ὅμηρον παθητικῶς ἀπώσασθαι φασὶ καὶ ἀποπέμψασθαι. Τὸ δὲ εὐλαβεῖσθαι πολλὰ ἀποτίνειν ἰκαρίῳ, σμικρολογίας αἰτίαμα φασὶν οἱ παλαιοὶ τοῦ τηλεμάχου προσάπτειν. διὸ θέλουσιν οἱ τοιοῦτοι, στίζειν τελείαν ἐν τῷ πόλλ᾽ ἀποτίνειν. καὶ νοοῦσιν αὐτό, οὐκ ἐπὶ χρημάτων ἀλλ᾽ ἐπὶ τῆς θεόθεν ποινῆς. κατὰ τό, σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν σὺν σφῇσι κεφαλαῖς καὶ ἑξῆς. ἵνα λέγῃ ὅτι κακόν δή με πόλλ᾽ ἀποτίνειν ὃ ἐστι θεόθεν ποινηλατεῖσθαι ἐὰν αὐτὸς ἑκὼν τοῦ ἰκαρίῳ ἀποπέμψω ἀέκουσαν τὴν μητέρα. ποῖα δὲ πολλὰ ἀποτίσει; ἐκ τοῦ πατρὸς κακά φησι πείσομαι, ὃ ἐστιν ἐκ τοῦ ὀδυσσέως εἰ τυχὸν ἐπα-

νέλθοι. οὕτω γάρ πως καὶ οὐκ ἐπὶ τοῦ Ἰκαρίου, νοοῦσι τὸ πατρός. ἄλλα δὲ δαίμων καὶ ἐριννύες δώσουσι. τὸ δὲ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα διείληπται, διατί τε ἐριννῦς καλοῦνται, καὶ διατί στυγεραί. ἔνθα, σημείωσαι καὶ ὅτι τὸ ἐριννῦς ἀρήσεται, ἤγουν ἄλλως θεόν τινα ἐπιθειάζειν ἔλεγον οἱ παλαιοί, ἀντὶ τοῦ, καταρᾶσθαι. προφέροντός τινος χρῆσιν Φερεκράτους ταύτην. ὕστερον ἀρᾶται καὶ ἐπιθειάζει τῷ πατρί. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ὥσπερ ἡ μήτηρ εὐλαβεῖται τὴν ἐκ τῶν ἀχαιΐδων νέμεσιν, οὕτω καὶ ὁ υἱὸς Τηλέμαχος τὴν ἁπλῶς ἐκ τῶν ἀνθρώπων, πλατυτέραν οὕτως ἔχων εὐλάβειαν. Τὸ δὲ ἐνίψω, οὐχ ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ εἴπω, ἀλλὰ μετὰ σφοδρότητος καὶ ἀπειλῆς, ὡς καὶ ἡ ἐνιπὴ δηλοῖ. ὥσπερ δὲ ἀπὸ τοῦ ῥίπω γίνεται τὸ ῥίπτω, καὶ ἀπὸ τοῦ πέτω τὸ πίπτω, οὕτω καὶ ἐνίπω ἐνίπτω.

Ὣς φάτο Τηλέμαχος. τῷ δ' αἰετὼ εὐρύοπα Ζεὺς
Ὑψόθεν ἐκ κορυφῆς ὄρεος προέηκε πέτεσθαι.
Τὼ δ' ἕως μέν ῥ' ἐπέτοντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο,
Πλησίω ἀλλήλοισι τιταινομένω πτερύγεσσιν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ μέσσην ἀγορὴν πολύφημον ἱκέσθην,
Ἔνθ' ἐπιδινηθέντε, τιναξάσθην πτερὰ πολλά.
Ἐς δ' ἰδέτην πάντων κεφαλάς. ὄσσοντο δ' ὄλεθρον.
Δρυψαμένω δ' ὀνύχεσσι παρειὰς ἀμφί τε δειράς,
Δεξιὼ ἤιξαν διά τ' οἰκία καὶ πόλιν αὐτῶν.
Θάμβησαν δ' ὄρνιθας ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν.
Ὥρμηναν δ' ἀνὰ θυμόν, ἅπερ τελέεσθαι ἔμελλον.

Ὅτι μέλλοντι μὲν δημηγορῆσαι τῷ Τηλεμάχῳ, φήμη ἐλαλήθη ὡς προερρέθη θεσφρονοῦσα. παυσαμένου δὲ τῆς δημηγορίας, αἰετοὺς δύο Ζεὺς ὑψόθεν ἐκ κορυφῆς ὄρεος προΐει πέτεσθαι. δηλοῦντας καὶ αὐτοὺς τὸ μέλλον ὡς ῥηθήσεται. οἱ ἕως μέν, ἀντὶ τοῦ τέως καὶ μέχρι τινός, ἐπέτοντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο, πλησίω ἀλλήλοισι τιταινομένω πτερύγεσσιν, ἀλλ' ὅτε δὴ μέσσην ἀγορὴν πολύφημον ἱκέσθην. ἔνθ' ἐπιδινηθέντε, τιναξάσθην πτερὰ πολλά. ἐς δ' ἰδέτην πάντων κεφαλάς. ὄσσοντο δ' ὄλεθρον. δρυψαμένω δ' ὀνύχεσσι παρειὰς ἀμφί τε δειράς. δεξιὼ ἤιξαν διά τ' οἰκία καὶ πόλιν αὐτῶν. θάμβησαν δ' ὄρνιθας ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν. ὥρμηναν δ' ἀνὰ θυμόν. ἅπερ τελέεσθαι ἔμελλον. ὃ δὴ οἰκεῖον εἰπεῖν ἐπὶ τῶν στοχαζομένων τοῦ μέλλοντος, καὶ ταῦτα μὲν τὰ τοῦ Ὁμήρου. νενόθευται τοῖς ποιηταῖς ἵνα προολῶσιν αἰσχροῦ τοὺς λόγους διὰ ποικιλίας φράσεως καὶ πολυμαθείας. εἰσὶ δὲ αἰετοί, Ὀδυσσεὺς καὶ Τηλέμαχος. διόθεν μὲν ἥκοντες, ἐπεὶ ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι ἐφάνη, τῷ Διὶ ἀνάκεινται τὰ τοιαῦτα. ἐκ κορυφῆς δὲ ὄρεος πετόμενοι, ἐπειδὴ ἀγρόθεν ἥξουσι τὰ κατὰ τῶν μνηστήρων ἀρτύσοντες. καὶ τέως μέν, πρὸς ἄνεμον ἁπλῶς πέτονται, ὡς ἡσυχῇ τὰ πρῶτα τὸ ἔργον διαχειριζόμενοι. καὶ πλησίοι ἀλλήλοις, ἐπεὶ οὐκ ἀπεστατοῦσιν ἀλλήλων ταῖς βουλαῖς. ὅτι μέντοι πρὸς τοῖς μνηστῆρσι γίνονται ὧν νῦν ἡ ἀγορὰ ἔχει, τότε δὴ ἐπιδινηθέντες, τινάσσονται οἷα πτερὰ πολλά. ἢ διότι ἐπανελθόντες, πολλοὺς ἀποβαλοῦνται καὶ τῶν ὑπηκόων μνηστῆρσι δηλαδὴ καὶ κήρυκας καὶ ἑτέρους τῶν τοῦ οἴκου, θανατώσαντες καὶ αὐτούς. ἢ καὶ διότι θανατώσουσι τοὺς ὅλους μνηστῆρας, εἰς οὓς ἐπαφέντες πτερόεντας. εἰσιδόντες δὲ πάντων κεφαλὰς καὶ δρυψάμενοι ἑαυτοὺς ὄνυξιν, ἀπελεύσονται. ἐπειδὴ οὐ μόνον μνηστῆρσιν, ἀλλὰ καὶ πολλοῖς ἄλλοις τῶν Ἰθακησίων ἔσται κακόν καὶ πολλοὶ τὰς παρειὰς ἐπ' αὐτῷ δρύψονται. τὰ γὰρ κεφαλικὰ τῶν Ἰθακησίων κακά, ἐν ἑαυτοῖς ἐνδείκνυνται οἱ αἰετοί. καὶ τοιαῦτα μὲν δηλοῦσιν οἱ οἰωνοί. σεμνὸς δὲ γίνεται αἰετὸς καὶ ὅτι τῷ Διὶ ἀνάκειται ἐκ γενετῆς, ἐν τῇ Ἰλιάδι δηλοῦται. Τὸ δὲ πλησίω, ἀπ' εὐθείας κέκληται τῆς, ὁ πλησίος ὡς καὶ ἀλλαχοῦ πολλαχοῦ φαίνεται, οὗ καὶ θηλυκὸν εὕρηται ἡ πλησία. ἧς χρῆσις καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ, παροῦσα τῇδε πλησία ἐμοί. Τὸ δὲ τιταινόμενοι πτερύγεσσι, χαρακτηριστικῶς ἐρρέθη, ὡς οὕτω τοῦ πέτεσθαι γινομένου. ἔνθα καὶ ὅρα ὅτι πτέρυγες ἢ πτερύγες κατ' Ἀρίσταρχον, μέρος ἐστὶ σώματος. πολλὰ δὲ τὰ πτερὰ τὰ τιναχθέντα κατὰ τὴν ἐν τῇ ἀγορᾷ. οὐ γὰρ πτέρυγες ἐκ τῶν αἰετῶν, ἀλλὰ πτερὰ ῥίπτονται κάτω. πολύφημον δὲ ἀγορὰν λέγει, ἐν ᾗ πολλαὶ εἰσὶ φῆμαι λαλοῦνται, ἤγουν μαντικοί τινες λόγοι, ὁποία τις φήμη καὶ ἐν τῇ σήμερον δημηγορίᾳ παρά τι τοῦ ἀντιθέου προσεχῶς ἐλαλήθη καὶ παρὰ τοῦ Αἰγυπτίου ὡς εὕρηται. φήμην δὲ εἰπεῖν τὸν ἁπλῶς λόγον, οὐκ ἔστιν Ὁμηρικόν. Τὸ δὲ ἐπιδινηθέντες, πιθανότης ἐστὶ τῆς ἐκτινάξεως τῶν πτερῶν. ἄλλως γὰρ οὐκ ἦν γενέσθαι. Τὸ δὲ πάντων κεφαλάς, κοινὴν βλάβην δηλοῖ ὡς καὶ ἀνωτέρω γέγραπται, λέγοντος μὴ δὲ αἰτίους εἶναι μὴ δὲ τοὺς Ἰθακησίους, ὡς δηλώσει καὶ Τηλέμαχος ἐν οἷς ἐρεῖ ὡς τάδε Διατρίβουσιν Ἀχαιοί. μάλιστα δὲ μνηστῆρες. ὄλεθρον μὲν οὖν οὐ πάντων Ἰθακησίων ὄσσονται οἱ αἰετοί, ζημίαν δὲ καὶ λύπην εἰ καὶ μὴ πάντων, τῶν γοῦν πλειόνων. διὸ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δηλωθήσεται ὅτι τοῖς μνηστῆρσι, μέγα πῆμα κυλίνδεται πᾶσι. πολλοῖς δὲ καὶ ἄλλοις κακὸν ἔσται. ἔνθα καὶ ὅρα τὸ κυλίνδεται, σιωπηλῶς εἰς γνῶσιν τοῦ, ἐκ κορυφῆς ὄρεος καταπτῆναι τοὺς αἰετούς, ὅπερ ἔοικε δηλοῦν τὸ ἄνωθεν κυλινδόμενον πῆμα. δῆλον δὲ ὅτι ὀφθαλμὸς μούσης διακρίνει τοὺς αἰετοὺς ἀπορρέψαι τὸ ὀπτικὸν εἰς πάντων κεφαλάς. ἄλλως γάρ, οὐκ ἔστιν εὐδιάκριτον. ἴσως δὲ καὶ τοῦ δήμου συμπληρουμένου, μόναι κεφαλαὶ τοῖς ἀε-

τοῖς

τοῖς ἐβλέπετο. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι μνηστήρων μὲν κεφαλὰς εἶδον, ἐπ' ὀλέθρῳ. διὸ σὺν σφῆσι κεφαλαῖς ἀποτίσειν. ὡς παραβαίνοντες κατὰ τὸν ποιητὴν, ἐδαπανῶν τὰ τοῦ ὀδυσσέως. τὰς δὲ τῶν λοιπῶν ἰθακησίων, ἐπὶ μόνῃ ζημίᾳ καὶ χρημάτων ἢ κτημάτων ἐκτίσει. δρύπτεσθαι δὲ ὡς καὶ ἐν ἰλιάδι ἐδηλώθη, τὸ ξέεσθαι. κατὰ μεταφορὰν τῶν ἐκδερομένων ξύλων. ὡς ἀπὸ τοῦ δόρυ δορύπτω καὶ δρύπτω. Τὸ δὲ παρειάς, καταχρηστικῶς ἐρρέθη ἐπὶ ἀετῶν. ὡς καὶ τὸ χεῖλος ἐν τῷ, ἀγκυλοχείλης. ῥάμφος γὰρ ἐπὶ ὀρνέων τὸ χεῖλος ὥσπερ ἐπὶ συῶν τὸ ῥύγχος. τινὲς μέντοι βιαζόμενοι τὴν κυριολεξίαν ἀπιθάνως μὲν λέγουσι δ' οὖν, ὅτι παρειὰς καὶ δειράς, οὐ τὰς ἑαυτῶν οἱ ἀετοὶ ἐδρύψαντο, ἀλλὰ τὰς τῶν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ὡς βαθύναντες τὴν πτῆσιν καὶ κατ' αὐτῶν ὁρμήσαντες ὡς οἷον. ὁ τοιούτῳ ἔργῳ θρασύτερον ἐπιτολμήσαντες. κρεῖττον δὲ τὸ πρῶτον. ἐπεὶ καὶ ἰάμβλιχος οἶδε τοιούτους ὄρνιθας, οἳ ἀποῤῥήσσουσιν αὐτοὶ ἑαυτούς, καί που αἱμάσσουσιν ἐπὶ δηλώσει μέλλοντός τινος, ὅπερ οὐ κατὰ φύσιν εἶναι φησὶν ἀλλ' ὑπερφυές. δεξιοὶ δὲ ἤϊξαν, ἀντὶ τοῦ ἀνατολικοί, ὡς αἴσιοι. δηλοῦντες ὅτι ὀδυσσεὺς μὲν καὶ τηλέμαχος νικήσαντες, ὑπὸ φωτὶ ἔσονται. μνηστῆρες δέ, ὑπὸ ζόφῳ γενήσονται. ὅτι δὲ δεξιὰ τὰ ἀνατολικά, δηλοῖ ὁ ποιητὴς ἐν οἷς φησιν, εἴτ' ἐπὶ δεξιὰ ἴωσι πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε, εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ ποτὶ ζόφον ἠερόεντα. οἰκία δὲ καὶ πόλιν, καλὸν μὲν ἐπὶ τῶν ἰθακησίων νοεῖν ὡς διὰ μέσης τῆς πόλεως ὑποχωρησάντων τῶν οἰωνιστικῶν ἀετῶν. ἕτεροι δέ, τὴν τῶν ἀετῶν κατάπαυσιν, διὰ τιμὴν τοῦ βασιλικοῦ τούτου ζώου, οἰκία καὶ πόλιν ἐνόησαν. καθ' ὁμοιότητα τοῦ, ὁ κύματ' οἰκεῖ ὄρνις. καὶ τὴν οἰκίαν. ὡς τῶν ἀετῶν ἐπαναστραφέντων ἔνθα ὤκουν ὃ καὶ ἐδήλου, ὡς καὶ ὀδυσσεὺς καὶ τηλέμαχος ἀνελόντες τοὺς μνηστῆρας, αὖθις εἰς ἀγροὺς ἀπελεύσονται ὡς ἱστορήσει ὁ ποιητὴς ἐν τῷ τοῦ βιβλίου τέλει. καὶ ἔστι καὶ ὁ τοιοῦτος νοῦς, ἀγαθός. ἐπεὶ καὶ ἐν ἰλιάδι, οἰκία καὶ δόμος ἐπὶ σφηκῶν καὶ μελισσῶν λέγεται. καὶ φίλα οἰκία, ἐπὶ ἀετοῦ. ὄρνιθας δὲ καὶ νῦν λέγει, οὐχ ἁπλῶς τὰ πτηνὰ κατὰ κοινὴν γλῶσσαν, ἀλλὰ τοὺς μηνύοντάς τι μέλλον. οὓς καὶ ἐναισίμους ἐρεῖ ὁ ποιητής. ἤγουν αἰσίας τινὰ δηλοῦντας. ἀφ' ὧν, τινὲς μέν, αἴσιοι. ἕτεροι δέ, ἀπαίσιοι λέγονται. ἐξ ὧν ὀρνίθων, καὶ εὐορνιθία κατὰ τοὺς παλαιοὺς παρὰ σοφοκλεῖ, τὸ ἀγαθὸν οἰώνισμα. καθὰ καὶ εὐερμία, τὸ διὰ τὸν ἑρμῆν ἀγαθὸν ἕρμαιον ὃ ἐστιν εὕρημα. οὗ καὶ ῥῆμά ἐστι τὸ εὐερμεῖν. ὅτι δὲ ἀττικὸν μὲν τὸ ὄρνις δωρικὸν δὲ τὸ ὄρνιξ, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. Τὸ δὲ ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν, ἐτυμολογίαν παρεμφαίνει τοῦ θαμβεῖν, ὃ παρὰ τὴν θέαν ὡς προεῤῥέθη γίνεται καθὰ καὶ τὸ θηεῖσθαι καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ θηητόν.

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρων ἥρως Ἀλιθέρσης
Μαστορίδης, ὁ γὰρ οἶος ὁμηλικίην ἐκέκαστο
Ὄρνιθας γνῶναι καὶ ἐναίσιμα μυθήσασθαι.
Ὅ σφιν εὖ φρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπε.
Κέκλυτε δὴ νῦν μευ ἰθακήσιοι ὅττι κεν εἴπω,
Μνηστῆρσιν δὲ μάλιστα πιφαυσκόμενος τάδε εἴρω,
Τοῖσιν γὰρ μέγα πῆμα κυλίνδεται. οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς
Δὴν ἀπάνευθε φίλων ὢν ἔσσεται. ἀλλά που ἤδη
Ἐγγὺς ἐὼν, τοῖσδεσσι φόνον καὶ κῆρα φυτεύει
Πάντεσσιν. πολέσιν δὲ καὶ ἄλλοισιν κακὸν ἔσται,
Οἳ νεμόμεσθ' ἰθάκην εὐδείελον. ἀλλὰ πολὺ πρὶν
Φραζώμεσθ' ὥς κεν καταπαύσομεν. οἱ δὲ, καὶ αὐτοὶ
Παυέσθων. καὶ γάρ σφιν ἄφαρ τόδε λώϊόν ἐστιν.
Οὐ γὰρ ἀπείρητος μαντεύομαι, ἀλλ' εὖ εἰδώς.
Καὶ γὰρ ἐκείνῳ φημὶ τελευτηθῆναι ἅπαντα,
Ὡς οἱ ἐμυθεόμην ὅτε Ἴλιον εἰσανέβαινον
Ἀργεῖοι, μετὰ δέ σφιν ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Φῆν, κακὰ πολλὰ παθόντ', ὀλέσαντ' ἄπο πάντας ἑταίρους,
Ἄγνωστον πάντεσσιν ἐεικοστῷ ἐνιαυτῷ
Οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι. τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.

Ὅτι νησιώτῃ ἁλιευτικῷ ἀνδρὶ πρέπον ὄνομα τὸ ἁλιθέρσης, οἱονεὶ ὁ ἐν τῇ ἁλὶ θερόμενος ὑπὸ ἡλίου. πολλὰ μέντοι τοῖς ναυτικωτέροις νησιώταις φαίαξιν, ἐκφανέστατα πλεονάζει τὰ ἁλιευτικὰ ὀνόματα. ὁ ἀκρόνεως. ὁ ὠκύαλος. ὁ ναυτεύς. ὁ ἀμφίαλος. ὁ εὐρύαλος καὶ οἱ λοιποί. καὶ τοιοῦτος μὲν ὁ ἁλιθέρσης. ὁ δὲ μάστωρ, ζητητικοῦ ἀνδρὸς ὄνομα, παρὰ τὸ μῶ ἢ μαίω τὸ ζητῶ. ἀφ' οὗ καὶ ἡ μαῖα. μαστορίδην γοῦν τινὰ ὁ ποιητὴς ἁλιθέρσην, πλάττει δεξιὸν ἐκζητήσεώς τε αὐτοῦ καὶ μαθήσεως, ὄρνιθας γνῶναι καὶ ἐναίσιμα μυθήσασθαι. ὃς καὶ λύων κεφαλαιωδῶς τὸ κατὰ τοὺς ῥηθέντας ἀετοὺς ἑρμήνευμα οἰωνοσκοπικῷ τρόπῳ, λέγει τοῖς μνηστῆρσιν, ὅτι τι μέγα πῆμα ὡς ἐρρέθη κυλίνδεται αὐτοῖς, καὶ ὅτι ὀδυσσεὺς οὐκ ἐπὶ πολὺ ἀπάνευθε τῶν αὐτοῦ φίλων ἔσεται. ἀλλά που ἤδη ἐγγὺς ὤν, ὡς ἐδήλου τὸ πλησίον ἀλλήλων τοὺς ἀετοὺς πέτεσθαι, φόνον τούτοις καὶ κῆρα ὡς καὶ προεγράφη φυτεύει πᾶσι. πολέσι δὲ καὶ ἄλλοισι κακὸν ἔσεσθαι οἳ νεμόμεθ' ἰθάκην εὐ-

δεῖλον, ἤγουν εὐπεριδέστερον, ἢ εὖ πρὸς δείλην καμοῦσαν ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς που ῥηθήσεται σαφέστερον. Ἱστέον δὲ ὅτι τὸν διειλημμένον Ἁλιθέρσην, γέροντα οἶδεν ὁ ποιητής, τοιούτων γὰρ ἀνδρῶν ἡ πολυπειρία. καλεῖ δὲ αὐτὸν καὶ ἥρωα, τῆς παρρησίας καὶ μαθήσεως ἀποδεξάμενος. Ὄρνιθας δὲ καὶ νῦν ἔφη, τοὺς οἰωνούς, ἐξ ὧν οἱ κατὰ τέχνην οἰωνοπόλοι καὶ ὀρνιθοσκόποι λέγουσι. καὶ ἐναίσιμα δέ, τὰ τῆς κατὰ τὸ μοιρίδιον αἴσης δηλωτικά. δῆλον δὲ ὅτι λέγεται καὶ ἐπὶ δικαίου καὶ πρέποντος πράγματος τὸ ἐναίσιμον, ὡς δηλοῖ τό, ἀτὰρ φρεσίν γ' ἐναίσιμον οὐκ ἐδόκει, πρὸ ὀλίγου διὰ τὴν Πηνελόπην ῥηθέν. Τὸ δὲ φυτεύει, ἀντὶ τοῦ ἐπιμελῶς κατεργάζεται, ὅθεν οἱ ὕστερον λαβόντες ἀρχήν, ὑπερβῆναι φασὶ τὸ δολιεύεσθαι. ὃ καὶ αὐτό, τοῖς φυτεύουσι παρέπεται. Ἱστέον δὲ ὡς εἴ τις τῷ φυτεύοντι κῆρα, συντάξει καὶ τὸν συκοφάντην, γλυκερῷ μὲν φυτῷ παρωνυμούμενον κατὰ τὸ συκέαι γλυκεραί, κραίνοντα δὲ τὰ εἰς τέλος οὐ γλυκύτατον ἀλλὰ πικρότατον, οὐκ ἀφυῶς ἂν ἐπιβαλεῖ. ἐν δὲ τῷ, νεμόμεσθα, καὶ ἑαυτὸν ὁ Ἁλιθέρσης διὰ τὸ φιλάληθες καὶ ἀνεπαχθὲς συντάσσει τοῖς κακωθῆναι μέλλουσι. καὶ ταῦτα, εἰδὼς αὐτὸς παθεῖν μηδέν. Ὅρα δὲ τὰ ἐν τῷ τραχεῖ λόγῳ τοῦ Ἁλιθέρσου ἱλαρὰ ποιητικὰ πάρεισι ἐν δυσὶ κείμενα στίχοις. τό, τελέουσι. πάντεσσι. πολίεσιν. ἄλλοισιν. ἔνθα καὶ πρὸς ὀρνιθοθήρας τεχνικόν, ἀστείως ἂν ῥηθείη τό, ὃ γὰρ οἶος ὁμηλικίην ἐκέκαστο ὄρνιθας γνῶναι. ὅπερ δύο ἐλλείψεις ἔχει. μίαν μέν, προθέσεως. ἑτέραν δέ, ἄρθρου. λέγει γὰρ ὅτι μόνος κατὰ τοὺς ὁμήλικας ἐκέκαστο τῷ εἰδέναι ὄρνιθας. Ὅτι ὁ δὴ κοινὸν φόβον ἐθέλων παῦσαι τὸ κακόν, καλῶς ἂν εἴποι τό, ἀλλὰ πολὺ πρὶν φραζώμεσθ' ὥς κεν καταπαύσομεν, οἱ δέ, καὶ αὐτοί, ἤγουν οἱ ἄτακτοι, παυέσθων. καὶ γάρ σφιν ἄφαρ τόδε λώϊον ἐστίν. ὑπερβατῶς δὲ ἐφράσθη. τὸ γὰρ ὀρθόν, οἱ δέ, καὶ αὐτοὶ παυέσθωσαν ἄφαρ ἤγουν εὐθέως καὶ ὡς εἰπεῖν συντόμως, ὡς ἀπὸ τοῦ ἅπτω. οὐ πεπειραμένος, ἔφη. ἐξ οὗ ἄφαρ ἐπίρρημα ψιλούμενον αἰολικῶς. Ὅτι ὁ πεποιθότως προλέγων, ἐρεῖ τό, οὐ γὰρ ἀπείρητος μαντεύομαι ἀλλ' εὖ εἰδώς. Ὅτι ὁ ῥηθεὶς Ἁλιθέρσης ἑαυτὸν συνιστῶν ἐπὶ μαντικῇ τέχνῃ. φησί. καὶ γὰρ ἐκείνῳ τουτέστι τῷ Ὀδυσσεῖ, φημὶ τελευτηθῆναι ἅπαντα ὡς οἱ ἐμυθεόμην ὅτε Ἴλιον εἰσανέβαινον Ἀργεῖοι, μετὰ δέ σφιν ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς. φῆν, κακὰ πολλὰ παθόντ' ὀλέσαντ' ἄπο πάντας ἑταίρους, ἄγνωστον πάντεσσιν ἐεικοστῷ ἐνιαυτῷ οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι. καὶ ὅρα σύνοψιν τῆς Ὀδυσσείας ἐνταῦθα ἐν οὐδὲ ὅλοις τρισὶ στίχοις. συλλόντα γὰρ φάναι, ἡ τῆς Ὀδυσσείας περιοχή, οὐδὲν ἄλλο ἐν κεφαλαίῳ ἱστορεῖ, ἀλλ' ἢ τὰ ἐπιλυτικῶς ἐνταῦθα ῥηθέντα. Τί δὲ τὸ εἰς Ἴλιον ἀναβαίνειν, πολλαχοῦ δηλοῦται. Ὅρα δὲ τό, καὶ γὰρ ἐκείνῳ φημί, ὡς κυρίως λεχθέντος τοῦ φημί. ἀξιωματικῶς γὰρ εἴρηται τὸ φημί. κατὰ τό, αὐτὸς ἔφα, τὸ πυθαγορικόν. ἐπεὶ γὰρ οὐδὲν ὧν φησι προέφησεν, δόξοι ἂν τελευτᾶσθαι ἤτοι τελεῖσθαι ὡς κατωτέρω φησί, δῆλον ὅτι λέγει τὸ φημί, μονονουχὶ λέγων, ὡς ἐγὼ προορῶν καὶ εὖ εἰδώς, φημὶ ἐκεῖνα πάντα τελευτᾶσθαι.

Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος Πολύβου παῖς ἀντίον ηὔδα.
Ὦ γέρον. εἰ δ' ἄγε δὴ μαντεύεο σοῖσι τέκεσσιν
Οἴκαδ' ἰών, μή πού τι κακὸν πάσχωσιν ὀπίσσω.
Ταῦτα δ' ἐγὼ σέο πολλὸν ἀμείνων μαντεύεσθαι.
Ὄρνιθες δέ τε πολλοὶ ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο
Φοιτῶσ', οὐδέ τε πάντες ἐναίσιμοι. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ὤλετο τῆλ' ὡς καὶ σὺ καταφθίσθαι σὺν ἐκείνῳ
Ὤφελες. οὐκ ἂν τόσσα θεοπροπίων ἀγόρευες.
Οὐδέ κε Τηλέμαχον κεχολωμένον ὧδ' ἀνιείης,
Σῷ οἴκῳ δῶρον ποτιδέγμενος αἴ κε πόρῃσιν.
Ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται.
Αἴ κε νεώτερον ἄνδρα παλαιά τε πολλά τε εἰδὼς
Παρφάμενος ἐπέεσσιν ἐποτρύνῃς χαλεπαίνειν,
Αὐτῷ μέν οἱ πρῶτον ἀνιηρέστερον ἔσται.
Πρῆξαι δ' ἔμπης οὔ τι δυνήσεται εἵνεκα τῶνδε.
Σοὶ δὲ γέρον θωὴν ἐπιθήσομεν, ἥν κ' ἐνὶ θυμῷ
Τίνων ἀσχάλλῃς. χαλεπὸν δέ τοι ἔσσεται ἄλγος.
Τηλεμάχῳ δ' ἐν πᾶσιν ἐγὼν ὑποθήσομαι αὐτός,
Μητέρα ἣν ἐς πατρὸς ἀνωγέτω ἀπονέεσθαι.
Οἱ δὲ γάμον τεύξουσι καὶ ἀρτυνέουσιν ἔεδνα

Ὅτι ὁ καταλαζονευόμενος γέροντος προλέγοντός τι ὡς αὐτὸς κρεῖττον εἰδώς, εἴποι ἄν, ὦ γέρον. εἰ δ' ἄγε δὴ μαντεύεο σοῖσι τέκεσσιν οἴκαδ' ἰών. μή πού τι κακὸν πάσχωσιν ὀπίσσω. ταῦτα δ' ἐγὼ σέο πολλὸν ἀμείνων μαντεύεσθαι. ἔστι δὲ κἀνταῦθα τό, εἰ δ' ἄγε δή, παρακελευσματικὸν ὡς πολλαχοῦ ἐφάνη. Ὅτι τὴν οἰωνοσκοπικὴν διαβαλεῖν ἐθελήσας ὁ τοῦ Ὁμήρου Εὐρύμαχος, ῥιζόθεν μὲν αὐτὴν οὐκ ἀνασπᾷ, ἵνα δόξῃ τὴν ἐπιστήμην εἶναι ἀκριβές, ἐπί τι δὲ αὐτὴν διασείει. εἰπών. ὄρνιθες δέ τε πολλοὶ ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο φοιτῶσ'. οὐδέ τε πάντες ἐναίσιμοι. καὶ ὅρα ὅπως τὴν ἐξαίρει πανταχοῦ οἰωνοσκοπίαν ὁ ποιητής, ὅμως νῦν διαλεκτικώτερον ἐπιχειρῶν, καταρρίπτει. δηλῶν, ὡς παντὶ λόγῳ λόγος παλαίει. καὶ τὸ ἀμφο-

πρό-

Πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἕπεσθαι.
Οὐ γὰρ πρὶν παύσασθαι ὀΐομαι υἷας Ἀχαιῶν
Μνηστύος ἀργαλέης, ἐπεὶ οὔ τινα δείδιμεν ἔμπης.
Οὔτ' οὖν Τηλέμαχον μάλα περ πολύμυθον ἐόντα.
Οὔτε θεοπροπίης ἐμπαζόμεθ', ἣν σὺ γεραιὲ
Μυθέαι ἀκράαντον, ἀπεχθάνεαι δ' ἔτι μᾶλλον.
Χρήματα δ' αὖτε κακῶς βεβρώσεται, οὐδέ ποτ' ἶσα
Ἔσσεται, ὄφρά κεν ἥγε διατρίβησιν Ἀχαιοὺς
Ὃν γάμον. ἡμεῖς δ' αὖ ποτιδέγμενοι ἤματα πάντα,
Εἵνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδαίνομεν. οὐδὲ μετ' ἄλλας
Ἐρχόμεθ', ἃς ἐπιεικὲς ὀπυιέμεν ἐστὶν ἑκάστῳ.

πρόγλωσσον τῶν ἀστικῶν. λέγεται δέ τι τοιοῦτον ἐν ἀλλοίῳ σχήματι καὶ ἐν Ἰλιάδι ὁ Ἕκτωρ. καὶ ὁ βουλόμενος ζητείτω ἐκεῖνο. καταπιχειρεῖ δὲ καὶ ἡ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ Ἰοκάστη τῆς μαντικῆς, ὁμηρικῷ ζήλῳ. καὶ ζητητέον τῷ ἐθέλοντι. Σημείωσαι δὲ καὶ ὡς ἀστείως ἐνταῦθα παρείληπται τό, ὄρνιθες πολλοί, ἵνα εἰ μὲν ὄρνιθας νοήσοι τις ἁπλῶς τὰ πτηνά, ᾖ ἀληθὲς ὡς οὐ πάντες ἐναίσιμοι. εἰ δὲ ὄρνιθες νοηθεῖεν οἱ τοῦ μέλλοντος δηλωτικοὶ εἰσθ' ὃ σημαινόμενον εἴρηται τό, θάμβησαν δ' ὄρνιθας ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖς, ψεύδεται ὁ Εὐρύμαχος. πάντες γὰρ οἱ τοιοῦτοι ὄρνιθες, ἐναίσιμοι. Ἰστέον δὲ ὅτι παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὄρνιθες κεῖνται καὶ αἱ ἰδικῶς οὕτω καλούμεναι. καὶ φέρεται εἰς τοῦτο χρῆσις ἐκ Μενάνδρου, εἰπόντος, ἀλεκτρυὼν τις ἐκκέκραγε μέγα, οὐ σοβήσετ' ἔξω τὰς ὄρνιθας ἀφ' ἡμῶν; καὶ ὅτι οὐ μόνον ἀρσενικῶς οἱ ὄρνιθες ὡς ἐνταῦθα, ἀλλὰ καὶ θηλυκῶς. οἷον, ὄρνιθι λιγυρῇ. καὶ ὅτι οὐ μόνον ὄρνιθες, ἀλλὰ καὶ ὄρνις. καὶ αἰτιατικὴ ἑνικὴ οὐ μόνον ὄρνιν, ἀλλὰ καὶ ὄρνιθα. καὶ ὅτι Δωριεῖς τὸ ὄρνις ὄρνιξ λέγοντες, κλίνουσιν αὐτὸ διὰ τοῦ χ ὄρνιχος. Τὸ δὲ ὑπ' αὐγάς, συντίθησι τὸν παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον ὕπαυγον. αὐτὸ δὲ τὸ ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο, περίφρασίς ἐστι τοῦ, ὑφ' ἡλίῳ ἢ ὑφ' ἥλιον. Τὸ δὲ ἐναίσιμοι, ἀντὶ τοῦ, τὸ πεπρωμένον τι δηλοῦντες. ἀλλαχοῦ δὲ ἡ λέξις, σεβασμιότητα ἐμφαίνει τὴν κατὰ τὸ καθῆκον. ὡς ἐν τῷ, γῆρας γάρ, ἐναίσιμον ἄνδρα τίθησιν. Ὅρα δὲ τὴν ἀλαζονείαν τοῦ Εὐρυμάχου ἐν τούτοις, εἴγε τοῦ Ἀλιθέρσου ὃς εὖ οἶδε τὰ εἰς μαντικήν, ἐπιστημονικώτερον ἑαυτὸν βρενθύεται εἰπών. ἄγε δὴ μαντεύεο σοῖσι τέκεσσι. καὶ τὰ ἑξῆς ὡς πρὸ βραχέων ἐγράφη. καὶ οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐπαρᾶται καταφθίσθαι σὺν τῷ Ὀδυσσεῖ τὸν Ἀλιθέρσην. ὀνειδίζει δὲ καὶ δώρων λῆψιν τῷ γέροντι ἐκ τοῦ Τηλεμάχου. καὶ θωὴν ἐπιθήσειν ἀπειλεῖται εἰ τὸν Τηλέμαχον ἀνήσει ὅ ἐστιν ἀναπείσει χαλεπαίνειν. θωὴν εἰπὼν ἐτυμολογικῶς, τὴν ἐπιτεθειμένην τινὶ ζημίαν. ὅθεν καὶ ἄθῳος ὁ μὴ θωὴν πάσχων. Ὅτι δωροδοκίας φράζει τό, σῷ οἴκῳ δῶρον ποτιδέγμενος αἴκε πόρῃσιν ἤγουν παράσχῃ. οὐ μᾶλλον τὸ πόρσω. ἐξ οὗ τὸ πορσύνειν. Ὅτι ὁ φθάσας εἰπεῖν ἐπὶ Αἰγυπτίου ὡς μυρία ᾔδη, σαφέστερον ἐνταῦθα ἐπὶ Ἀλιθέρσου φησί. παλαιά τε πολλά τε εἰδώς. Ὅτι ἀπειλὴ κατὰ τοῦ ἐρεθίζοντος νεώτερον τινὰ εἰς ὀργὴν αὕτη ἀπὸ ἐνδόξου τινός. αἴκεν νεώτερον ἄνδρα παλαιά τε πολλά τε εἰδώς, παρφάμενος ἐπέεσσιν ἐποτρύνῃς χαλεπαίνειν, αὐτῷ μέν οἱ πρῶτον ἀνιηρέστερον ἔσται. σοὶ δὲ γέρον, θωὴν ἐπιθήσομεν, ὅ ἐστι ζημίαν ὡς ἐρρέθη, ἥν κ' ἐνὶ θυμῷ τίνων, ἀσχάλλῃς. χαλεπὸν δέ τοι ἔσσεται ἄλγος. ἔστι δὲ τὸ παρφάμενος, ἀντὶ τοῦ παραπείσας. ἐξ οὗ καὶ ἡ παραίφασις γίνεται. δηλοῖ δὲ νῦν ἡ λέξις, οὐ τὴν ἁπλῶς πειθὼ ἐκ παραινέσεως, ἀλλὰ τὸ παράγειν λόγοις, ὅ ἐστι παραλογίζεσθαι. Τὸ δὲ ἐποτρύνειν, καὶ αἰνίσσεται εἰπεῖν ὁ ποιητής, ὅπερ ἐστὶ φασὶ λέξις κυνηγετική, ὅτε τις κύνα τοῦ δεσμοῦ ἀνεὶς, ἀφίησι κατὰ θηρός. λέγει δὲ ἐποτρύνειν, τὸ ἐπὶ τῇ φυσικῇ ὀτρυντύϊ, ἐπιβάλλειν καὶ ἑτέραν ἐρεθιστικῶς. Τὸ δὲ ἀνιηρέστερον, ὤφειλε μὲν εἶναι ἀνιηρότερον, μέτρου δὲ χάριν, οὕτω λαλεῖται. ὡς καὶ τὸ αἰδοιέστερον. καὶ λοιπὰ τοιαῦτα ἐν οἷς καὶ τὸ ἀμορφέστατος γυνὴ παρ' Ἡροδότῳ ἐν ἀκριβεστέροις ἀντιγράφοις. καὶ τὸ ποδηγέστερον ἐκ τοῦ ποδηγός, ἀντὶ τοῦ, ὁδηγητικώτερον. ὅπερ ἐν τοῖς τοῦ Σουΐδα κεῖται. πλεονάζει δὲ τοιαύταις παραγωγαῖς καὶ ὁ Πίνδαρος. οἱ δὲ παλαιοί, καὶ ταῦτα φασὶν. εὕρηται καὶ δικαιέστερον. καὶ ἀκρατέστερον ἐκ τοῦ ἄκρατος. Ἐπίχαρμος δέ, καὶ ἀλλοιέστερον λέγει. καὶ ἐπιηρεστέρας. καὶ ἀναγκαιέστατον. καὶ ὡραιέστατον. Στησίχορος δέ, ὑπερθυμέστατον ἀνδρῶν. Ἑκαταῖος δέ, οἱ Βιαστίδαι, ἄνδρες σπουδαιέστατοι ἐγένοντο. καὶ Ἡρόδοτος, τὰ σπουδαιέστερα τῶν πραγμάτων. Δημόκριτος δέ, ἐπιτηδειέστατον φησί. καὶ ὁ Ψνόλοχος, γυναικέστατον. Ἀντίμαχος δέ, ὅτι ἀφνειέστατος ἔσκεν. Εὔπολις δέ, πόλιν θεοφιλεστάτην οἰκοῦσιν ἀφθονεστάτην τε χρήμασι. Πίνδαρος, ἀπονέστερον. Σιληνὸς δέ, παρ' Ὁμήρῳ φησὶ τὴν ἀρισοφάνειον γραφὴν ἔχειν, Ἀτρείδη κύδιστε φιλοκτεανέστατε πάντων. εἰ δέ τῳ δοκεῖ χρῆναι διὰ τοῦ τύπου θέσθαι καὶ Σοφοκλέους τὸ κακοσπινέσταθ' ἅλμα στρατοῦ. ἵνα ᾖ ἐκ τοῦ σπῖνος ὁ ῥύπος, κακοσπινότατος καὶ ἐκεῖθεν κακοσπινέστατος, ἴσως μὴ ἀκριβῶς λέγειν. ἐκεῖνο γάρ, οὐκ ἐξ ἁπλοῦ τοῦ σπίνου γέγονεν, ἀλλ' ἀπὸ συνθέτου τοῦ κακοσπινοῦς. ἵνα γίνοιτο καθὰ ἐκ μακροκαταλήκτου τοῦ εὐγενής, ὁ εὐγενέστερος, οὕτω καὶ κακοσπινὴς κακοσπινέστερος καὶ κακοσπινέστατος. χρῆσις κακοσπινοῦς, παρὰ τῷ Διαπροσοφιστῇ ἐν τῷ, συνασπισμοὶ καὶ κακοσπινεῖς, οὐ μόνον τοῖς ἤθεσιν, ἀλλὰ καὶ τῇ ἕξει,

ὥσπερ δέ φασι διὰ τοῦ ερ σχηματίζουσιν Ἀττικοί, οὕτω καὶ διὰ τοῦ ις. πετίσατον γάρ φασιν Ἀριστοφάνης. ὡς δ', ὦ θερμόταται γυναῖκες ὦ πετίσαται. οὕτω καὶ λαγνίστατον. καὶ κλεπτίστατον. καὶ λαλίστερον εὑρηκέναι, ὡς καὶ λαλίστατον. καὶ πολὺ πτωχίστερος. καὶ ψευδίστατος. καὶ ὅσα τοιαῦτα ἐξ ὑπερθετικῶν τῶν εἰς ςος, ὑπερθετικὰ ἢ συγκριτικά. καὶ πλάτων δὲ κλεοφῶντι, ἵν' ἀπαλλαγῶμεν αἰσχρὸς ἁρπαγιστάτου. καὶ πλεκτίστατος δὲ λέγεται. ἔστι δὲ πλάτωνος καὶ τό, ἰδού, ἁπάντων ἀλαζονίστατον. τὸ δὲ ἀκρατίστερος, οὐχ εὕρηται ὑπερθετικόν. διό, οὔτ' ἀκρατίστερον οὔτε λιχνότερον οὔτε δοῦλον μᾶλλον, τῶν ἀδόντων. εἰσὶ δέ φασι σχηματισμοί, καὶ διὰ τοῦ αι. ἰσαίτατον γάρ φασι καὶ προὐργιαίτερον. πλάτων δ' ἐν πρώτῳ πολιτείας, ἀσμεναίτατα λέγει. καὶ ἰσαίτερον. καὶ ἐν χαρμίδῃ, ἡσυχαίτατα. ἔστι δὲ καὶ πλησιαίτερον. ξενοφῶν δέ, καὶ φιλαίτατον ἐν ἑβδόμῃ φησί. τοῦτο δὲ καὶ φιλότατον ἐν πολλοῖς τῶν ἀντιγράφων εὕρηται. τὸ μέντοι φίλτατος, ἐκ τούτων συγκοπέν, παρέβαλε τὰς ἀμφιβόλους ἐκείνας γραφάς. ἐν δὲ τῷ, σοὶ δὲ γέρον θωὴν ἐπιθήσομεν, τὸ μὲν γέρον, οὐκ ἔπαινον ἔχει ὥσπερ οὐδὲ τό, ὦ γέρον μαντεύεο σοῖς τέκνοις. οὐδὲ τό, ἦ σὺ γεραιὲ μυθεῖαι ἀκράαντον. ταῦθα δὴ τὰ τοῦ εὐρυμάχου. ὅμως λέγοντος ὑπερθυμος ἔφη τό, γέρων ἥρως ἁλιθέρσης ὡς προεγράφη. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δέ, πειθέσθαι τι γέροντι. Τὸ δὲ θωὴν ἐπιθήσομεν, τρόπος ἐτυμολογίας ἐστίν. ἀπὸ τοῦ θεῖναι γὰρ ἡ θωή. Τὸ δὲ μυθεῖαι, προπερισπώμενον ὡς καὶ τὸ πωλέαι ὃ ἐν τῷ τέλει τῆς δέλτα ῥαψῳδίας κεῖται. Ὅτι τὸ περὶ τῆς πηνελόπης, ἀθηνᾶ μὲν ἐσχημάτισεν ὅτι εἶπεν ἐς μέγαρον ἴτω πατρὸς καὶ ἑξῆς. ἀντίνοος δὲ πρὸς αὐτὸν τὸν τηλέμαχον ἔφη. μητέρα σὴν ἀπόπεμψον. εὐρύμαχος δ' ἐνταῦθα φησί. μητέρα ἣν ἐς πατρὸς ἀνωγέτω ἀπονέεσθαι. καὶ τὰ ἑξῆς ὡς καὶ ἡ ἀθηνᾶ εἶπεν. οὕτω πολυσχήμων ὁ ποιητής. Ὅτι ἀντίνοος μὲν ὑψαγόρην τὸν τηλέμαχον προσεῖπεν, ἀπὸ τραχύτητος λόγων σκώψας ὡς προεδηλώθη. εὐρύμαχος δέ, πολύμυθον αὐτὸν λέγει, ὃ ταυτόν πώς ἐστι τῷ, ἀκριτόμυθον εἰς πρᾳότητα τοῦ λόγου τὸ σκῶμμα. λέγει δὲ καὶ ἀργαλέαν τὴν τῆς πηνελόπης μνηστείαν. εἰπών. οὐ γὰρ πρὶν παύσασθαι ὀίομαι υἷας ἀχαιῶν μνηστύος ἀργαλέης, ἐπεὶ οὔ τινα δείδιμεν ἔμπης. καὶ ἔστιν εὐλαβέστερον τὸ οὐ πρὶν παύσασθαι οἴομαι τοῦ, ὑμεῖς δ' οὔτ' ἐπὶ ἔργα πάρος ἴμεν οὔτε τι ἄλλῃ πρὶν αὐτὴν γήμασθαι. καὶ ἦν καλὸν εἴπερ καθὰ νῦν ἔφη οὐ πρὶν παύσασθαι οἴομαι, οὕτω καὶ αὐτόθι ἔφη, τὸ δέ, καὶ παύσεσθαι οἴω. νῦν δὲ εἰπών, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται, οὐ σωφρόνως εἶπεν. ἀποφηνάμενος ἀναιδῶς ὡς ὃ οὐκ ἐγίνωσκεν. ἀργαλέαν δὲ τὴν τῆς πηνελόπης μνηστείαν λέγει, ὡς μέχρι νῦν δυσκατέργαστον. ἢ κατά τινα φήμην καὶ αἰσθησιν μαντείας ἀκουσίας νόμῳ τῆς κληδόνος ἀγορᾶς. τῷ δ' ὄντι, ἀργαλεωτάτη ἀπέβη τοῖς μνηστῆρσιν, ὅτι ἀνύσασιν οὐδέν, καὶ προσαπολέσασι καὶ τὸ ζῆν. τὸ δὲ μέντοι οὔ τινα δείδιμεν, θρασύτερον τοῦ ἀντινόου εὐρύμαχος εἶπεν. ὥσπερ αὖ πάλιν τό, οὔτε θεοπροπίης ἐμπαζόμεθ' ἣν σὺ γεραιὲ λαλεῖς ἀκράαντον, λαμπρότερόν ἐστι τοῦ, ὄρνιθες δέ τε πολλοὶ ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο φοιτῶσιν, οὐδέ τε πάντες ἐναίσιμοι. τοῦτο μὲν γάρ, κατὰ τῆς οἰωνοσκοπικῆς ἐρρέθη. ἐκεῖνο δέ, κατὰ τοῦ γέροντος ὡς ψεύστου ἐφ' οἷς δοκεῖ μαντεύεσθαι. ἔτι ἀντινόου εἰπόντος ὡς οἱ τῆς πηνελόπης ἀκκισμοὶ κατέδονται αὐτοῦ χρήματα πολλὰ βίοτόν τε, εὐρύμαχος μεταποιῶν φησι πλατύτερον. χρήματα δ' αὖτε κακῶς βεβρώσεται. οὐδέ ποτ' ἶσα ἔσσεται, ὄφρα κεν ἥγε διατρίβῃσιν ἀχαιοὺς ὃν γάμον. ἔτι ἀντινόου ἐπαινέσαντος πλατύτερον ὡς ἐρρέθη τὴν πηνελόπην, εὐρύμαχος ἐπιτόμως διὰ μιᾶς λέξεως ἐπαινῶν, φησίν. ἡμεῖς δὲ εἵνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδαίνομεν. καὶ ὅλως, ἡ τοῦ εὐρυμάχου δημηγορία τὰ πλείω μὲν ταὐτὰ λέγει τῷ ἀντινόῳ, ἀλλὰ φράζουσα ποικίλως, ὀλίγα δέ τινα καὶ προστίθησιν. ὅρα δὲ τὸ κακῶς βεβρώσεται ὁμολογοῦντος καὶ εὐρυμάχου τὴν βίαν. Τὸ δὲ βεβρώσεται ἐν ἔσεται, κρεῖσσα καὶ ἀπραγμάτευτα πάρεισα. Τὸ δὲ οὐδέ ποτ' ἶσα ἔσσεται, ἀσαφῶς εἴρηται ἀντὶ τοῦ ἀνταποδοθήσεται. εἰ γὰρ μὴ ἶσα, πολλῷ μᾶλλον οὐ μείζονα. ἔσται ἄρα ἐλάττονα. διατρίβειν δὲ γάμον, τὸ χρονοτριβεῖν καὶ ἀναβάλλεσθαι ὡς τό, τὰ δέ, πάντα διατρίβουσιν ἀχαιοί. ποιῶν δέ, γενικῇ συντάσσει τὸ ῥῆμα. εἰπών ἀλλ' ἄγε δὴ μὴ διατρίβωμεν ὁδοῖο. τινὲς δὲ τὸ ὡς ἐρρέθη χρονοτριβεῖν μεταβαλόντες, τεθημερεῖν, τὸ διατρίβειν ἑρμηνεύουσι. λέγοντες καὶ ὅτι τεθημερεῖν λέγεται τὸ στραγγεύεσθαι καὶ παρέλκειν τὴν ὥραν. ὃ στρεύγεσθαι κατὰ συγκοπὴν ὅμηρος ἔφη. δῆλον δὲ ὅτι τὸ διατρίβειν, οὐ μόνον χρονοτριβεῖν λέγεται καὶ τεθημερεῖν καὶ ἀναβάλλεσθαι. ἀλλὰ καὶ ὑπερβάλλεσθαι. ὡς δηλοῖ τὰ προσδόκα τό, κελεύοντες ὑπερβαλέσθαι καὶ μὴ οἰδούντων τῶν πραγμάτων ἐπιτίθεσθαι. Ὅτι ἐν τῷ, οὐδὲ μετ' ἄλλας ἐρχόμεθ' ἃς ἐπιεικὲς ὀπυιέμεν ἐστὶν ἑκάστῳ, ἐπιεικές, τὸ εἰκὸς καὶ πρέπον λέγει, ὃ μέντοι ἐπὶ πρᾳότητος αὐτὸ λέγεσθαι, τοῦ ὕστερόν ἐστι γνώσεως. Ὅτι δὲ ὃ καθ' ἑαυτοῦ κηδείην τινάς, ξενισμόν ἐστι. καὶ ὅτι τὸ ὀπυίειν ἐπὶ συνόδου γάμου κεῖται. καὶ ὅτι παρὰ τὸ δὶς ὀπυιεῖν ἔφη ἐτυμολογεῖται. καὶ ὅτι δίφθογγον ἔχει τὸ ὀπυίω ἐν τῇ παραληγούσῃ τὴν διὰ τοῦ υ καὶ ι. καὶ ὅτι διὰ τοῦτο οὐδὲ εἰς μέλλοντα κλίνεται, οἱ παλαιοὶ δηλοῦσιν.

Ὅτι τὸ ἀντίον ηὔδα, ὅπου περ ἂν ῥηθείη, μυριαχοῦ δὲ κεῖται, ταυτόν ἐστι τῷ εἰπεῖν καὶ αὐτὴν πρὸς ἅπερ ἤκουσι παρὰ τοῦ προλαλήσαν-

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Εὐρύμαχ', ἠδὲ καὶ ἄλλοι ὅσοι μνηστῆρες ἀγαυοί,
Ταῦτα μὲν οὐχ ὑμέας ἔτι λίσσομαι οὐδ' ἀγορεύω.

τῷ

Ἤδη γὰρ τά γ' ἴσασι θεοὶ, καὶ πάντες Ἀχαιοί.
Ἀλλ' ἄγε μοι δότε νῆα θοὴν καὶ εἴκοσ' ἑταίρους,
Οἵ κέ μοι ἔνθα καὶ ἔνθα διαπρήσσωσι κέλευθον.
Εἶμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἠμαθόεντα,
Νόστον πευσόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο,
Ἤν τίς μοι εἴπῃσι βροτῶν, ἢ ὄσσαν ἀκούσω
Ἐκ Διὸς, ἥ τε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποισι.
Εἰ μέν κεν πατρὸς βίοτον καὶ νόστον ἀκούσω,
Ἦ τ' ἂν τρυχόμενός περ ἔτι τλαίην ἐνιαυτόν.
Εἰ δέ κε τεθνειῶτος ἀκούσω μηδ' ἔτ' ἐόντος,
Νοστήσας δὴ ἔπειτα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Σῆμά τέ οἱ χεύω, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεΐξω,
Πολλὰ μάλ' ὅσα ἔοικε, καὶ ἀνέρι μητέρα δώσω.
Ἦτοι ὅγ' ὣς εἰπὼν, κατ' ἄρ' ἕζετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
Μέντωρ, ὅς ῥ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἦεν ἑταῖρος.
Καί οἱ ἰὼν ἐν νηυσὶν ἐπέτρεπεν οἶκον ἅπαντα,
Πείθεσθαί τε γέροντι, καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσειν.
Ὅ σφιν ἐϋφρονέων, ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν.
Κέκλυτε δὴ νῦν μευ Ἰθακήσιοι, ὅττι κεν εἴπω.
Μή τις ἔτι πρόφρων ἀγανὸς καὶ ἤπιος ἔστω
Σκηπτοῦχος βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν αἴσιμα εἰδὼς,
Ἀλλ' αἰεὶ χαλεπός τ' εἴη, καὶ αἴσυλα ῥέζοι.
Ὡς οὔτις μέμνηται Ὀδυσσῆος θείοιο
Λαῶν οἷσιν ἄνασσε. πατὴρ δ' ὣς ἤπιος ἦεν.
Ἀλλ' ἤτοι μνηστῆρας ἀγήνορας οὔτι μεγαίρω
Ἔρδειν ἔργα βίαια, κακορραφίῃσι νόοιο.
Σφὰς γὰρ παρθέμενοι κεφαλὰς, κατέδουσι βιαίως
Οἶκον Ὀδυσσῆος, τὸν δ' οὐκέτι φασὶ νέεσθαι.
Νῦν δ' ἄλλῳ δήμῳ νεμεσίζομαι. οἷον ἅπαντες
Ἧσθ' ἄνεῳ. ἀτὰρ οὔτι καθαπτόμενοι ἐπέεσσιν,
Παύρους μνηστῆρας κατερύκετε πολλοὶ ἐόντες.

τος. καὶ ἔστι πως ὅμοιον τῷ ὑπανταῖξ, οὗ μέμνηται Αἴλιος Διονύσιος, λέγων ὡς δηλοῖ τὸ ἐξ ἐναντίας. φέρων εἰς χρῆσιν τὸ τοῦ Ἀριστοφάνους, ἔφευγε. κἀγὼ τὸ ὑπανταῖξ εἰχόμην.

Ὅτι λαλήσας ὁ Τηλέμαχος ὅσα εἶδε καὶ ἀκούσας ὅσα οὐκ ἐχρῆν, καὶ εἰπὼν ὡς ταῦτα μὲν οὐχ ὑμέας τοὺς μνηστῆρας ἔτι λίσσομαι οὐδ' ἀγορεύω, ἤδη γὰρ ταῦτα οἶδε θεὸς καὶ πάντες Ἀχαιοὶ οἱ Ἰθακήσιοι δηλαδὴ, ὅτι δὲ αἰτεῖται κοινῶς, νῆα καὶ εἴκοσιν ἑταίρους, μεθ' ὧν πλεύσας, ἀπελεύσεται καὶ πεύσεται περὶ αὐτοῦ εἴπερ ὅ οἱ τῇ ἄλφα ῥαψῳδίᾳ ἤδη φανεὶς Μέντης. καὶ ὁ μὲν, οὕτω ζητήσας, καθέζεται. Μέντωρ δέ τις ἀναστὰς, λέγει τὰ αὐτῷ δοκοῦντα. ἔχει δὲ λύπην εἰ μὴ δ' ἐπὶ τοῖς οὕτως εὐπλοίσιν εἰσακούεται ὁ Τηλέμαχος πρός γε τῶν μνηστήρων. τῶν γε μέντοι Ἰθακησίων ὡς μετ' ὀλίγα φανεῖται, πληροῦσι τὴν αὐτοῦ αἴτησιν. νομίζεται δὲ εἰκὸς πρὸς αὐτοὺς τὸν λόγον ἀποτείνεσθαι διὸ τὸ, ταῦτα μὲν οὐχ ὑμέας ἔτι λίσσομαι. καὶ κρίναντες ἄτοπον, εἰς τροίαν μὲν τοσούτοις ἀποστεῖλαι ἅμα νηυσὶ δὴ τὸν βασιλέα, τῷ δὲ βασιλικῷ παιδὶ μὴ δοῦναι μίαν ἐϊκόσορον εἰς ἀναζήτησιν τοῦ βασιλέως Ὀδυσσέως. ὃ καὶ τοὺς Ἰθακησίους ἐντρέπει ὡς τοῦ πλοῦν δὴ τὸν ἀγαθὸν βασιλέα λειπομένου. καὶ τοὺς μνηστῆρας ἐπιστρέφει ὡς τοῦ Τηλεμάχου δι' ἐκείνους πλεύσοντος, ἵνα τὸν Ὀδυσσέα τεθνάναι μαθὼν ὡς ἐκεῖνοι οἴονται, δῷ τινὶ αὐτῶν τὴν μητέρα. Ὅτι δὲ ὁ ποιητὴς χαίρει τῷ τοῦ Μέντορος ὀνόματι, ὡς ἑταῖρον φίλον, καὶ ὡς δῆ τινα αἰτεῖται αὐτὸν τῇ ποιήσει πρὸς μνήμην, προαίρεται ἐφ' ὅσον ἔδει. ἱστέον δὲ ὡς οὓς ὁ Τηλέμαχος ζητεῖ ἑταίρους, βουλεῖ ἁπλῶς νοητέον καὶ ὑπηρέτας, οὐ μὴν κατὰ τοὺς κυρίως, οἳ καὶ ἑταῖροι φίλοι λέγονται καὶ κεῖται πολλαχοῦ τὸ ἑταῖρος, καὶ ἔστι τοῦτο σημαινόμενον. ἐν τούτοις δὲ ὧν ἀρχὴ τὸ, εἶμι γὰρ ἐς Σπάρτην καὶ ἑξῆς ὡς ἂν ἀθηνᾶ προεπαγγέλλε, κεῖται ἡ παλιλλογία ἀπαιτοῦντος αὐτὰ ἐκεῖνα λαλοῦσα ὅσα πρὸ τούτων ὁ δεῖνα τὰ ...ος Μέντης τῷ Τηλεμάχῳ ὑπέθετο. οἷα τοῦ ποιητοῦ μεταχοῦ καὶ αὐτοῦ ποιοῦντος τοῦτο, καὶ ἑτέρους διδάσκοντος ποιεῖν ἔνθα δέον ἐστί. περὶ δὲ εἶμι, δῆλον ὡς προϋπάρχει τὸ ἰῶ ὅ ἐστι πορεύομαι, μακρῷ παραληχθὲν καὶ βαρυνθὲν, τῷ λόγῳ τῶν εἰς μι. ὅπερ ἔξω ποιεῖ τὸ εἰμὶ ἔγγον ὑπάρχω, διὰ τὴν ὀξυτόνησιν. ἔτι δὲ καὶ διὰ τὴν τῆς διφθόγγου παράλλαξιν ἣν ἔπαθε καὶ τὸ εἶμι. ὠθήσαντος εἰς τὸ ἀμφότερα, τὸ ἠμὶ ὅπερ ἐστὶ φημί. πολλὰ παλαιότερα δ' αὐτὸ τὸ ἦτα ἐν τῇ παραλήξει, ἀναγκαίως ἡ δίφθογγος ἀπεκληρώθη τούτοις, τῷ μὲν, μὴ βαρυτονήσαντος. τῷ δὲ, μηδὲ τόνου ὀξέος. ὁ δὲ Ἡρακλείδης ἐπιβάλλει βοιωτικὰ νοεῖν ... εἶμι καὶ τὸ εἰμὶ, ἐν οἷς λέγει ὅτι οὐδὲν τῶν εἰς μι περισπωμένων, δίφθογγον ἔχει ἐν τῇ παραληγούσῃ, ὅτι μὴ βοιωτικὸν καθέστηκεν.

ἔγνων εἰ μὴ βοιώτιον εἴη. ἐπεὶ γάρ φασι δι' ἔθους βοιωτοῖς μηδέ ποτε τοῦ η χρῆσθαι ἐπὶ τῆς οἰκείας δυνάμεως, ἀλλ' ἑκάστοτε εἰς ει δίφθογγον μεταβαίνειν, διὰ τοῦτο καὶ τὰ τοιαῦτα διὰ τοῦ ει προφέρονται. τίθειμι. κίρνειμι. ἵστειμι. καὶ πάνθ' ὁμοίως. καὶ τὸ εἰμὶ γοῦν, τῆς αὐτῆς ἔχεται διαλέκτου. ὁ δὲ τοιοῦτος λόγος τοῦ ἡρακλείδου, βοηθεῖ καὶ τοῖς παραδιδοῦσι βοιώτιον εἶναι τὸ τίθεικα καὶ τίθειμαι καὶ πιθεῖσθαι καὶ πιθειμένος καὶ τὰ κατ' αὐτά. καὶ ἔστιν ἀληθῶς ἀνάλογον τοῦ τίθειμι παραληγομένου τῇ ει διφθόγγῳ, φυλάττεσθαι αὐτὴν καὶ ἐν ταῖς εἰρημέναις ἐκεῖθεν κινήσεσιν. Ὅτι μέντορι ἀνδρὶ ἰθακησίῳ ἐὼν ἐν νηυσὶν εἰς τροίαν ὀδυσσεὺς ἐπιβαίνων οἶκον ἅπαντα, πείθεσθαί τε γέροντι, καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσειν. οὗτος γοῦν ἐνδεχθέντος ἄρτι δημηγορῶν, φησὶ πρὸς τοὺς ἰθακησίους τάδε. ὦ ἰθακήσιοι. μήτις ἔτι πρόφρων ἀγανὸς, καὶ ἤπιος ἔστω σκηπτοῦχος βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν αἴσιμα εἰδώς. ἀλλ' αἰεὶ χαλεπός τ' εἴη, καὶ αἴσυλα ῥέζοι. ὡς οὔτις μέμνηται ὀδυσσῆος θείοιο λαῶν οἷσιν ἄνασσε. πατὴρ δ' ὣς ἤπιος ἦεν. εἶτα σφοδρότερον καταφερόμενος τῶν αἰτίων, φησίν. ἀλλ' ἤτοι μνηστῆρας ἀγήνορας οὔτι μεγαίρω ἔρδειν ἔργα βίαια, κακορραφίῃσι νόοιο. σφὰς γὰρ παρθέμενοι κεφαλὰς, κατέδουσι βιαίως οἶκον ὀδυσσῆος, τὸν δ' οὐκέτι φασὶ νέεσθαι. νῦν δ' ἄλλῳ δήμῳ νεμεσίζομαι, οἷον ἅπαντες ἧσθ' ἄνεῳ, ἀτὰρ οὔτι καθαπτόμενοι ἐπέεσσι, παύρους μνηστῆρας καταπαύετε πολλοὶ ἐόντες. καὶ ὅρα δημηγορίαν ταύτην, οὐδέν τι δικαιολογικὸν ἔχουσαν, ἀλλ' εἰς τὸ πᾶν καταφορικὴν καὶ ἀγαθῷ ἐπιτρόπῳ πρέπουσαν. Τὸ δὲ ἐπέτρεπεν οἶκον, ἐπίτροπον τοῦ κατὰ τηλέμαχον οἴκου εἶναι δηλοῖ τὸν μέντορα. ὅ ἐστι προνοούμενον. οὕτω καὶ πόλεως ἐπίτροποι, οἱ αὐτῆς φροντισταί. καὶ ὁ βασιλεὺς δὲ, ἐστὶ μᾶλλον ἐπίτροπος, θεόθεν τοῦτο εἰληχώς. καθ' ὃ, ᾧ λαοί τ' ἐπιτετράφαται. Τὸ δὲ πείθεσθαι γέροντι ὅ ἐστι τῷ λαέρτῃ, φιλοπατορίαν διδάσκει, ὡς γὰρ οἱ κατ' οἶκον τῷ μέντορι, οὕτως αὐτὸς τῷ τοῦ ὀδυσσέως πατρὶ πείθεται. Τὸ δὲ σκηπτοῦχος, κατὰ φύσιν ἐρρέθη παρὰ τὸ ἔχειν σκῆπτρον, ὃ σκᾶπτον πίνδαρος λέγει. ἐξ οὗ τὸ σκῆπτρον προσλήψει τοῦ ρ. Τὸ δὲ μήτις ἔτι ἀγανὸς καὶ ἤπιος ἔστω καὶ ἑξῆς, κατά τι ἐξ ἐναντίου ἐπιχείρημα ὥρμηται. ἵνα λέγῃ ὡς ἐὰν τοῦ θείου καὶ ἠπίου βασιλέως οὐ μέμνηνται, τοῦ ἀπεναντίας αὐτῷ χαλεποῦ καὶ αἰσυλοεργοῦ μεμνήσονται. Τὸ δὲ εἴη καὶ ῥέζοι, οὐ κυρίως εὐκτικά. βαρέως δὲ ἀντὶ προστακτικῶν ἐσχημάτισται τοῦ ἔστω καὶ ῥεζέτω. αἴσυλα δὲ, καὶ νῦν τὰ ἄδικα καὶ τὰ αἴτια ἤτοι τοῦ καθήκοντος σεσυλημένα, ὡς συγκεκόφθαι ἀπὸ τοῦ αἰσόσυλα. Τὸ δὲ ὀδυσσῆος θείοιο, ἐπίτασίς ἐστι τοῦ, πατὴρ ὣς ἤπιος ἦν. πλεῖον γάρ τι τὸ θεῖον δηλοῖ τοῦ, ὡς πατέρα εἶναι. πατέρες μὲν γὰρ πολλοὶ, δύσνοοι παισὶν ἐφάνησαν. θεὸς δὲ, οὐ. ὁ μέγας πατήρ. εἰκὸς δ' ἐνταῦθα, καὶ ἐμφαντικῶς εἰρῆσθαι τὸ θείοιο. ἵνα λέγῃ, ὅτι μέμνηνται μέν τινες ὀδυσσέως καθὰ καὶ οἱ μνηστῆρες, πλὴν οὐχ ὡς θείοιο βασιλέως, ἀλλ' ὡς γυναῖκα εὐειδέα ἔχοντος, ὡς ἀφελοῦς. ὢν ἁπλῶς βασιλέως. καὶ σπεύδουσι κληρεῦσαι τῶν ἐκείνου. οἱ δὲ τοιοῦτοι, οὐκ ἂν μνήμην ἐκείνου ὡς χρὴ ἔχειν λέγοιντο, ἀλλά τινα ἴσως μνείαν. ὧν πολλὴ δέ ἐστιν διαφορά. εἴπερ μνήμη μὲν κατὰ τοὺς παλαιούς, οὐ πάντως καὶ μνεία. μνεία δὲ, εὐθέως καὶ μνήμη. καὶ μνήμη μὲν γενικῶς, τύπωσις ψυχῆς. μνεία δὲ, λόγος φασὶ κατὰ τὰ ἀνανέωσιν λεγόμενος. καὶ μνήμη μὲν, ἡ τῷ μνημονικῷ συνοικοῦσα. μνεία δὲ, προγεγονότος πρὸς ὑπόμνησιν εἰς ἴσον ἥκουσα τῇ ἀναμνήσει. μεγαίρω δὲ, τὸ μέμφομαι. ἐπεὶ καὶ φθονεῖν, τὸ μέμφεσθαι ὡς ἐν τῇ α ῥαψῳδίᾳ ἐφάνη. κακορραφία δὲ λογισμοῦ, ἡ κακοσυνθεσία καὶ ἀναρμοστία, πρὸς διαστολὴν τοῦ φρενήρους ὃς ἀραρυίας ἔχει τὰς φρένας. ἔτι δὲ, καὶ ἡ κακοβουλία. ὅπερ ἀλλαχοῦ διαλύσας ὁ ποιητὴς, κακὰ ῥάπτειν φησὶν ἐπὶ ἑτέρας ἐννοίας. Τὸ δὲ παρθέμενοι κεφαλὰς, ἀντὶ τοῦ προτείναντες. ἢ ὡς ἐν ἐπιξένῳ ἤγουν ἐπικόπῳ, ἤτοι ἐπικερμίῳ θέντες ὥς τι κοπῆναι. οἱ δὲ παλαιοὶ, οὕτω φασίν. ὡς μὴ ἐπικείμενοι τὰς ἑαυτῶν φασὶ κεφαλὰς ἀλλὰ παρατιθέμενοι. προϊὼν δέ ἐστιν ὁ ποιητὴς, καὶ ἐπὶ θαλαττίων λῃστῶν τοῦτο ἐρεῖ. Τὸ δὲ οἷον ἅπαντες, θαυμασίως εἴρηται. ὡς καὶ πρὸ τούτου τὸ, οἷον ἀναΐξας ἄφαρ οἴχεται. καὶ, οἷον δὴ νῦ θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται. ἄνεῳ δὲ, οἱ ἄφωνοι, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται. ἀπὸ τοῦ αὔω αὔανος, ἄνεος. καὶ ἀττικῶς, ἄνεως ὡς μενέλεως. καὶ πληθυντικὸν, ἄνεῳ. εὕρηται δέ που, καὶ ἀντὶ ἐπιρρήματος. Τὸ δὲ καθαπτόμενοι ἐπέεσσιν, αἰσχύνει τοὺς ἰθακησίους εἰ μὴ δὲ λόγοις ἅπτονται τῶν βιαίων μνηστήρων. τοῦτο δὲ διέσταλται τοῦ, χερσὶν ἅπτεσθαι, ὡς δυσχερεστέρου ὄντος. ὁμοίως ἐντρέπει καὶ τὸ, πολλοὶ ἐόντες. ῥᾳδίως γὰρ δοκεῖ τοὺς πλείους τῶν ἡττόνων περιγενέσθαι.

Ὅτι ἀκμάζων ὁ ποιητὴς ἐν ταῖς τῶν μνηστήρων δημηγορίαις, τὸν μὲν ἀντίνοον, ἁπλούστερον δημηγοροῦντα ποιεῖ καὶ ἀφελέστερον. τὸν δὲ εὐρύμαχον, ἐμβριθέστερον ἐκείνου καὶ ἁδρότερον. ἐνταῦθα δὲ λειώκριτόν τινα μνηστῆρα βραχύλογον μὲν πλάττει, θρασύτερον δὲ ἐκείνων. ὃς οὐ μόνον τῶν ὀδυσσέως

Τὸν δ' εὐηνορίδης Λειώκριτος ἀντίον ηὔδα.
Μέντορ ἀταρτηρὲ, φρένας ἠλεὲ, ποῖον ἔειπες
Ἡμέας ὀτρύνων καταπαυέμεν; ἀργαλέον δὲ
Ἀνδράσι καὶ πλεόνεσσι μαχήσεσθαι περὶ δαιτί.
Εἴπερ γάρ κ' Ὀδυσεὺς ἰθακήσιος αὐτὸς ἐπελθὼν,
Δαινυμένους κατὰ δῶμα ἑὸν μνηστῆρας ἀγαυοὺς
Ἐξελάσαι μεγάροιο μενοινήσει' ἐνὶ θυμῷ,

Οὔκεν οἱ κεχάροιτο γυνὴ, μάλα περ χατέουσα,
Ἐλθόντ᾽: ἀλλά κεν αὐτοῦ ἀεικέα πότμον ἐπίσποι,
Εἰ πλεόνεσσι μάχοιτο. σὺ δ᾽ οὐ κατὰ μοῖραν ἔειπες.
Ἀλλ᾽ ἄγε, λαοὶ μὲν σκίδνασθ᾽ ἐπὶ ἔργα ἕκαστος,
Τούτῳ δ᾽ ὀτρυνέει Μέντωρ ὁδὸν ἠδ᾽ Ἁλιθέρσης.
Οἵτε οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώιοί εἰσιν ἑταῖροι.
Ἀλλ᾽ οἴω καὶ δηθὰ καθήμενος, ἀγγελιάων
Πεύσεται ἐν Ἰθάκῃ, τελέει δ᾽ ὁδὸν οὔποτε ταύτην.
Ὣς ἄρ᾽ ἐφώνησεν. λῦσεν δ᾽ ἀγορὴν αἰψηρήν.
Οἱ μὲν ἄρ᾽ ἐσκίδναντο ἑὰ πρὸς δώμαθ᾽ ἕκαστος,
Μνηστῆρες δ᾽ ἀνὰ δώματ᾽ ἴσαν θείου Ὀδυσῆος.

ἐξεπλήσσε, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀγορὰν ταχὺ λύσει ἣν οὐκ ἐκάθισεν αὐτός. ὥς τι ἐξὸν εἰπεῖν, ὅς εἰ καὶ τὰς τῶν ἄλλων ἀνδρῶν ἀγορὰς κατὰ τὴν τοιαύτην θέμις λύει καὶ καθίζει, ἀλλὰ τὴν σήμερον ἐν Ἰθάκῃ ταύτην, θέμις μὲν ἐκάθισεν, ἀθεμίστου δὲ ἀνδρὸς ὕβρεις ἐκλύσει. δημηγορεῖ δὲ ὁ Λειώκριτος, οὕτω. Μέντορ ἀταρτηρὲ. φρένας ἠλεέ. ποῖον ἔειπες, ἡμέας ὀτρύνων καταπαυέμεν; ἀργαλέον δὲ ἀνδράσι καὶ πλεόνεσσι μαχέσασθαι περὶ δαιτί. εἴπερ γὰρ κ᾽ Ὀδυσσεὺς Ἰθακήσιος αὐτὸς ἐπελθὼν δαινυμένους κατὰ δῶμα ἑὸν μνηστῆρας ἀγαυοὺς ἐξελάσαι μεγάροιο μενοινήσειεν ἐνὶ θυμῷ, οὐκέν οἱ κεχάροιτο γυνὴ, μάλα περ χατέουσα, ἐλθόντι, ἀλλά κεν αὐτοῦ ἀεικέα πότμον ἐπίσποι, εἰ πλεόνεσσι μάχοιτο. σὺ δ᾽ οὐ κατὰ μοῖραν ἔειπες. ἀλλ᾽ ἄγε λαοὶ μὲν σκίδνασθ᾽ ἐπὶ ἔργα ἕκαστος, τούτῳ δ᾽ ὀτρυνέει Μέντωρ ὁδὸν ἠδ᾽ Ἁλιθέρσης. οἱ ἐξ ἀρχῆς αὐτοῦ πατρώιοι ἑταῖροι. ἐφ᾽ οἷς εἰπὼν ὡς δηθὰ καθήμενος ἐν Ἰθάκῃ, ἀγγελιῶν πεύσεται, τελέει δ᾽ ὁδὸν οὔποτε ταύτην, λῦσεν ἀγορὴν αἰψηρήν. καὶ οἱ μὲν ἄλλοι, ἕκαστος εἰς τὰ ἑαυτοῦ ἐσκίδναντο. μνηστῆρες δ᾽ ἐς δώματ᾽ ἴσαν θείου Ὀδυσσῆος. καὶ ὅρα τὸ θεῖον, ὡς Ὅμηρος μὲν, οὕτω τὸν Ὀδυσσέα ἠξίωσεν εἰπεῖν. ὁ δὲ ἀλαζὼν Λειώκριτος, ὡς οἷα τῶν τυχόντων, Ἰθακήσιον αὐτὸν ἐκάλεσεν. ἔτι ὅρα καὶ ὡς ἀντεπιχειρῶν τοῖς τοῦ Μέντορος ὁ Λειώκριτος, ἀργαλέον τί λέγει τοὺς Ἰθακησίους ἀντικαταστῆναι καὶ πλείονας ὄντας, δαινυμένοις τοῖς μνηστῆρσιν, ὅπερ ἐστὶ κεφάλαιον τοῦ ἀδυνάτου, καὶ εἰς τὸν Ὀδυσσέα περιτρέπει αὐτὸς τὸ τοῦ Μέντορος νόημα, εἰπὼν τοὺς μνηστῆρας μᾶλλον περιγενέσθαι τοῦ Ὀδυσσέως ὡς αὐτοῦ πλείονας. τὰ δ᾽ ἄλλα ἡ δημηγορία τοῦ Λειωκρίτου, πάντη ὕπουλος. ἔτι γὰρ δίκαιον οὐδὲ μὴν πιθανὸν ἢ εὐφυὲς λέγει οὐδέν. θρασὺς ὢν μόνον καὶ λῦσαι τὴν ἀγορὰν ἀναγκαίως προθέμενος. ἀνδρωχίαν μέντοι ἔχει τινὰ ὁ λόγος αὐτοῦ, ἐν ᾧ, ἀργαλέον ἀνδράσι καὶ πλεόνεσσι μαχέσασθαι. νοουμένων ἀνδρῶν, τῶν ἀνδρείων. καὶ ἀντιτιθεμένης ποιότητος ἀνδρικῆς, πρὸς τὸ ἁπλῶς πλῆθος. ἵνα λέγῃ, ὅτι ἀργαλέον καὶ τοῖς πλεόνεσσι, μαχέσασθαι πρὸς ἀνδρείους ἡμᾶς. Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ μὲν Λειώκριτος, εἴη ἂν τοῦ λεὼ ἔκκριτος κατὰ ἐτυμολογικὴν ἀνάπτυξιν. καὶ τὴν μὲν γράφεσθαι τὴν ἀρχοῦσαν διὰ τοῦ ε ἢ ο κατὰ τὴν ἀπὸ τὴν συνήθειαν, ὡς ἐκ τοῦ λαὸς ὁ λαός. οὐ μέμνηται Ἡρακλείδης καθ᾽ ὁμοιότητα τοῦ νεὼς ναὸς καὶ παὸς πηὸς ὁ ἐξ ἀγχιστείας προσγενής. ὅπου δὲ ἐπὶ Ὁμήρου ἐν χρήσει τὸ ληὸς ὁ λαός. γράφεται δὲ αὖθις Λειώκριτον διὰ τοῦ ο μικροῦ κατὰ τὴν προπαραλήγουσαν ὡς τὸ τοὺς λείας ἔκκριτον κατ᾽ ἀνδρείαν λαμβάνοντα, οὐκ ἄρεσαν οὐδ᾽ αὐτὸ τοῖς παλαιοῖς. Τὸ δὲ ἠλεὲ, εἴληπται μὲν ἀντὶ τοῦ, ἠλίθιε. πεπλανημένε τὸν νοῦν. εἰσὶ καὶ ἄλλοι περὶ τὴν ἄλην. εὕρηται δὲ ἐν Ἰλιάδι καὶ δισύλλαβον ἐν τῷ, φρένας ἠλὲ διέφθορας. καὶ οὐκ ἔστι διακρῖναι εἴτε πρωτότυπον μὲν ὁ ἠλὸς ἐξ οὗ κατ᾽ ἐπένθεσιν ὁ ἠλεὸς ὡς κονὸς κονεός, εἴτε ἀνάπαλιν πρωτότυπον μὲν ὁ ἠλεὸς, ἐξ αὐτοῦ δὲ συγκέκοπται ὁ ἠλός. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ μεγάλῳ ἐτυμολογικῷ, εὕρηται κατά τινα γλῶσσαν, καὶ παλεὸς ὁ μάταιος πλεονασμῷ τοῦ ε. ὁμοίως τῷ, ἔγαιον ἐύγαιον. Ὅτι δὲ τὸ διέφθορας οὐ μόνον ἐνέργειαν δηλοῖ ἵνα λέγῃ ὅτι τὰς φρένας διέφθειρας, ἀλλὰ καὶ πάθος νόμῳ μέσου παρακειμένου ἀκραιφνοῦς, ἵν᾽ ᾖ λέγων ὡς διεφθάρης τὰς φρένας, δεδήλωται καὶ ἀλλαχοῦ. καὶ ἐγκρίνεται μάλιστα τοῖς παλαιοῖς ὁ παθητικὸς οὗτος νοῦς. Τὸ δὲ περὶ δαιτὶ, πρόσκειται, ἐπεὶ περιέσονται οἱ ἐν δαιτὶ, ἀνυπόστατοι ὄντες τῇ ἀλκῇ, τοῦ οἴνου στρατηγοῦντος αὐτοῖς. τὸ δὲ τοιοῦτον νόημα, σαφέστερον ἐμφαίνει ἐν τῷ, εἰ γὰρ αὐτὸς ἐπελθὼν δαινυμένους κατὰ δῶμα μνηστῆρας ἐξελάσαι τοῦ μεγάρου ἐθέλει, οὐκ ἂν αὐτῷ ἡ γυνὴ κεχάροιτο. ἅμα γὰρ ἐπανελθόντα ἰδοῦσα, στερήσεται αὐτοῦ. Τὸ δὲ περὶ δαιτὶ, καινότερον συντέτακται δηλοῦν ἢ τὸ περὶ δαιτὸς, ἢ τὸ ἐν δαιτί. ἀγαυὸς δὲ κατὰ τοὺς παλαιούς, σεμνός. καλός. λαμπρός. κόσμιος. ὅθεν πλεονασμῷ, καὶ ὁ ἀγαυρός. εἰ δέ τι μετέχει τοῦ τοιούτου ἀγαυροῦ τὸ ἀγαύρισμα ὅπερ ἐστὶ πάλης εἶδος, οὐκ ἂν εἴη ἀκριβὲς ἀποφήνασθαι. ὥσπερ ἴσως οὐδὲ εἰ τὸ ἀγαυρὸς μὴ ἀπὸ τοῦ ἀγαυὸς ἀλλ᾽ ἀπὸ τοῦ γαῦρος γίνεται. εἰ γὰρ ἐκεῖνο μὲν οὐκ ἔχει ἀπορίαν ὡς τῇ ἐπενθέσει τοῦ ρ μὴ ἀναγκαζούσης προπαροξυτονεῖν, τοῦτο δὲ ἀπορηθείη ἄν, εἰ τὸ μὲν ἁπλοῦν βαρύνεται ἤγουν τὸ γαῦρος, τὸ δὲ σύνθετον ἀγαυρός, ὀξύνεται, δέον ὂν προπαροξύνεσθαι. ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἔχει λόγον, διὰ τὸ συνακολουθῆσαι τῷ ἀφαυρός, καὶ τῷ ἀμαυρὸς καὶ τοῖς ὁμοίοις. λύεται δὲ ἀγορά, ὡς ἀπὸ δεσμοῦ τινος ἀφ᾽ οὗ ὁ δῆμος παρεῖται. αἰψηρὴν δὲ εἶπεν, οὐκ ἐπιθετικῶς. οὐ γὰρ αἰψηρά ἐστιν ἀγορὰ πᾶσα, ἐπιρρηματικῶς δὲ μᾶλλον

ἀντὶ

ἀντὶ τοῦ ταχύ. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ, τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών. ἀντὶ τοῦ, εὐρύ. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἡ διάξις τῶν μνηστήρων βίαιος μᾶλλον μὲν οὖν λυπηρὸν ὡς μάλιστα, ὅτι τοὺς μὲν δήμους εἰς τὰ ἑαυτῶν σκίδνασθαι, τοὺς δὲ μνηστῆρας ἐς δώματα ὀδυσσῆος.

Ὅτι καὶ εὔξασθαι μέλλων ὁ τηλέμαχος, τὰς χεῖρας νίπτεται. καθὰ καὶ πρίαμος ἐν τῷ τέλει τῆς ἰλιάδος. καὶ πηνελόπη δὲ ἐν τοῖς ἑξῆς, ὑδρηναμένη καθαρὰ χροῒ εἵματα ἑλοῦσα, εὔχεται. ὡς ἀεὶ καθαρεύειν ἐν τοῖς θείοις χρεὼν ὄν. Ὅτι πόντον ἠεροειδέα λέγει κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἢ τὸν μέλανα δίκην ἀέρος, ἢ τὸν βαθύν. ἢ τὸν ἀναπεπταμένον καὶ πλατὺν ὥστε μόνος ἀὴρ καθορᾶται τοῖς πλέουσιν. Ὅτι τῷ ῥηθέντι μέντορι ἀθηνᾶ εἰκασθεῖσα, λαλεῖ τὰ ἐφεξῆς εἰκότα, καὶ ναῦν στεῖλαι φησὶν αὐτῷ, τουτέστιν εὐτρεπίσαι. ἀφ' οὗ ῥῆμα τος, καὶ ὁ στόλος γίνεται. καὶ αὐτὸς, ὑπισχνεῖται ἅμα ἕψεσθαι. καὶ ποιεῖ οὕτως. ἀνήρ τις ὢν ὡς εἰκὸς, ἀθηνᾶ κάτοχος. ὅ ἐστι συνετός. καὶ φρονήσας τὸ δέον. οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ καὶ ζηλώσας ἐφ' οἷς ὁ λειώκριτος εἶπε σκώπτων, ὡς ὀτρυνεῖ τῷ τηλεμάχῳ μέντωρ ὁδόν. δεξιότητος δὲ ὁμηρικῆς καὶ ταῦτα, ἵνα μὴ τὸν βασιλικὸν παῖδα εὐτελῶς ἀπασχολήσῃ πρὸς ναὸς ὅπλισιν καὶ ἐντυχίαν ὑπὲρ αὐτοῦ πρὸς τοὺς πολίτας. Ὅτι πρὸς παῖδα εὖ γεγονότα, ῥηθείη ταῖς ἐστι τὸ, οὐδ' ὄπιθεν κακὸς ἔσσεαι οὐδ' ἀνοήμων, εἰ δή τοι σοῦ πατρὸς ἐνέστακται μένος ἠΰ. οἷος ἐκεῖνος ἔην, τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε. ἤγουν οἷος ἦν ἔργῳ καὶ λόγῳ. ἔστι δὲ ἔργον μὲν τελέσαι, τὸ ἀπαρτίσαι τὸ ἐγχειρηθέν. λόγον δὲ τελέσαι, τὸ ἐντελῶς εἰπεῖν καὶ ἀμέμπτως. οὗ τὸ ἀνάπαλιν, ἀτὰρ οὐ τέλος ἵκεο μύθων.

Τηλέμαχος δ' ἀπάνευθε κιὼν ἐπὶ θῖνα θαλάσσης,
Χεῖρας νιψάμενος πολιῆς ἁλὸς εὔχετ' ἀθήνῃ.
Κλῦθί μοι ὁ χθιζὸς θεὸς ἤλυθες ἡμέτερον δῶ,
Καί μ' ἐν νηὶ κέλευσας ἐπ' ἠεροειδέα πόντον
Νόστον πευσόμενον πατρὸς δὴν οἰχομένοιο
Ἔρχεσθαι. τὰ δὲ πάντα διατρίβουσιν ἀχαιοί.
Μνηστῆρες δὲ μάλιστα κακῶς ὑπερηνορέοντες.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος. σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν ἀθήνη,
Μέντορι εἰδομένη ἠμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδήν.
Καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Τηλέμαχ'. οὐδ' ὄπιθεν κακὸς ἔσσεαι οὐδ' ἀνοήμων.
Εἰ δή τοι σοῦ πατρὸς ἐνέστακται μένος ἠΰ,
Οἷος ἐκεῖνος ἔην τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε,
Οὔ τοι ἔπειθ' ἁλίη ὁδὸς ἔσσεται, οὐδ' ἀτέλεστος.
Εἰ δ' οὐ κείνου γ' ἐσσὶ γόνος καὶ Πηνελοπείης,
Οὔ σε ἔπειτα ἔολπα τελευτήσειν ἃ μενοινᾷς.
Παῦροι γάρ τοι παῖδες ὁμοῖοι πατρὶ πέλονται.
Οἱ πλέονες κακίους, παῦροι δέ τε πατρὸς ἀρείους.
Ἀλλ' ἐπεὶ οὐδ' ὄπιθεν κακὸς ἔσσεαι οὐδ' ἀνοήμων,
Οὐδέ σε πάγχυ γε μῆτις Ὀδυσσῆος προλέλοιπεν,
Ἐλπωρή τοι ἔπειτα τελευτῆσαι τάδε ἔργα.
Τῷ νῦν μνηστήρων μὲν ἔα βουλήν τε νόον τε
Ἀφραδέων, ἐπεὶ οὔτι νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι.
Οὐδέ τι ἴσασιν θάνατον καὶ κῆρα μέλαιναν,
Ὃς δή σφιν σχεδόν ἐστιν ἐπ' ἤματι πάντας ὀλέσθαι.
Σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσεται ἣν σὺ μενοινᾷς.
Τοῖος γάρ τοι ἑταῖρος ἐγὼ πατρώιός εἰμι,
Ὅς τοι νῆα θοὴν στελέω, καὶ ἅμ' ἕψομαι αὐτός.
Ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς δώματ' ἰὼν μνηστῆρσιν ὁμίλει.
Ὅπλισόν τ' ἤια, καὶ ἄγγεσιν ἄρσον ἅπαντα.
Οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι, καὶ ἄλφιτα μυελὸν ἀνδρῶν
Δέρμασιν ἐν πυκινοῖσιν. ἐγὼ δ' ἀνὰ δῆμον ἑταίρους
Αἶψ' ἐθελοντῆρας συλλέξομαι. εἰσὶ δὲ νῆες
Πολλαὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, νέαι ἠδὲ παλαιαί.
Τάων μέν τοι ἐγὼν ἐπιόψομαι ἥ τις ἀρίστη.
Ὦκα δ' ἐφοπλίσσαντες ἐνήσομεν εὐρέϊ πόντῳ.

Τὸ δὲ ἐνέστακται, εἴρηται μὲν ἐκ μεταφορᾶς τῶν ὑγρῶν. ὡς εἴ τις εἴπῃ, εἴσω ἐνέστακταί σοι τοῦ πατρῴου μέλιτος. οὐκ ἔστι δὲ μακρὰν κακοζήλου διὰ τὸ μὴ προσκεῖσθαί τι σύστοιχον κατὰ ἀκολουθίαν τροπῆς. ὅμοιον καὶ παρὰ σοφοκλεῖ τὸ, σύμπλουν ἐμαυτὴν τοῦ πάθους ποιουμένη. ὅ ἐστι συγκοινωνόν. οὐδ' ἐνταῦθα γὰρ κεῖται θαλασσία τις λέξις συγγενὴς πρὸς τὸ σύμπλουν. οὐκ ἀπέοικε δὲ τούτων οὐδὲ τὸ, ἀλλ' ἔμπας

καλά

καὶ τὸ μὲν ἄγαν ... ἰσορροποῦντα, ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς που φανεῖται. πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐστὶν εἰπεῖν ὡς τὸ ἐνέστακται, ἔοικεν ἠρτῆσθαι τῆς ἀρχικῆς σπερματικῆς τοῦ εἶναι δυνάμεως, ἵνα οὕτω πως κυριολεκτουμένη ἡ λέξις, ἐκφύγῃ τὸ κακόζηλον. πλείων δὲ, τὸ παραφράζει τό, πατρὸς μένος ἐνέστακται. εἰπών. οὐδέ σε μῆτις Ὀδυσσῆος προλέλοιπεν. ἀνοήμονα δὲ, ὁ νήπιος. ὃ δ' αὖ πάλιν, νοήμονα. ὡς τό, ἐπεὶ οὔ τι νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι. Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ χωρίον τοῦτο οὗ ἀρχὴ μὲν τό, οὐδ' ὄπιθεν κακὸς ἔσσεαι οὐδ' ἀνοήμων, ὡς πολλαχοῦ ἐγράφη, τέλος δὲ τό, ἐλπωρή τοι ἔπειτα τελευτῆσαι τάδε ἔργα, ὡς εἰρήσεται, στρυφνότερον προῆκται τῷ ποιητῇ κατὰ ἀντιθετικὴν ἀκολουθίαν. ἤτοι κατὰ σχῆμα ῥητορικὸν ἀντίθετον. ἔχει δέ τινα καὶ ἕτερα ἀμφίβολα, οἷα νοήματος μετάταξιν τοῦ κατὰ τὴν ἀρχήν. οὐ γὰρ προτίθησι τὸν εἰ σύνδεσμον ἐν τῷ, εἰ δή τοι καὶ ἑξῆς, ὡς ἀναπτυσσομένῳ σχήματι σύνηθες, ἀλλ' ὑποτίθησιν ἐν τῷ δευτέρῳ στίχῳ. ἔτι δὲ, καὶ διὰ μακροῦ ἀποδίδωσι τὸ ἐπειδή. μετὰ στίχους γὰρ ὀκτώ. ἐπιβάλλει δὲ καὶ γνωμικόν, λόγῳ σεμνότητος. ἐν ᾧ περὶ διαθέσεως παίδων φιλοσοφεῖ. παραμέμικται δὲ τῇ τοιαύτῃ γνώμῃ, καὶ αἰτία τις ὡς κατωτέρω ῥηθήσεται. ἔχει δὲ καὶ ἑτέραν ἐπεμβολήν, τὸν τοῦ Ὀδυσσέως ἔπαινον ὡς καὶ λογίου καὶ πρακτικοῦ. ταῦτα δὲ πάντα, περιβολῆς ἴδια. καὶ λόγον ποιεῖ ἐμπερίβολον ἀθηνᾶ φρονήσει πρέποντα τῇ καὶ σοφῇ καὶ πρὸς παῖδα φιλοσόφου λαλούσῃ τὸν Τηλέμαχον. ἔστι δὲ τὸ σαφὲς ὀρθὸν τῆς ὅλης τοῦ χωρίου φράσεως, τοιοῦτον. εἰ δή σοι ὦ Τηλέμαχε μένος ἔνεστι τοῦ ἐνεργεστάτου πατρὸς Ὀδυσσέως, οὐκ ἂν εἰς τὸ μέλλον ἔσῃ κακός, οὐδὲ ἀτέλεστα πλεύσεις. εἰ δὲ μὴ ἐκείνου καὶ τῆς Πηνελόπης ἐξέφυς, ἐλλείπει ἐλπὶς ἐπὶ σοὶ ἀγαθή. αἴτιον δή μοι οὐκ ἀπεικὸς τοῦ διστάζειν ἐπὶ τῇ σῇ πρὸς τοὺς ἀγαθοὺς γονεῖς ὁμοιότητι, τὸ πλείονας εὑρίσκειν παῖδας ἀνομοίους τῇ πατρικῇ ἀγαθότητι. ἐπεὶ δὲ ὡς ἡ δημηγορία σου ἔδειξεν, οὐ πάνυ προλέλοιπέ σε ἡ τοῦ πατρὸς ἀρετὴ καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ κακὸς καὶ ἀνοήμων ἔσῃ, ἐλπὶς τελευτηθῆναι σοι τὰ τοῦ σκοποῦ, καὶ ἔστιν ὡς ἐν ἐπιτόμῳ εἰπεῖν, τὸ πᾶν τοῦ λόγου, τοιοῦτον. εἰ πατρώζεις, ἀγαθὸς ἔσῃ, καὶ οὐ μάτην ὁδεύσεις. μὴ τοιοῦτος δὲ ὢν οὐκ ἀνύσεις ἃ θέλεις. ἀλλὰ μήν, πατρώζεις μὴ κακὸς ὢν μηδὲ ἀνοήμων, ἔστιν ἄρα ἐπὶ σοὶ ἐλπὶς ἀγαθή. Ὅρα δὲ ὅτι τὸ κατὰ γένεσιν πρεσβεῖον ὁ ποιητὴς τῷ πατρὶ διδούς, ἐμνήσθη μὲν καὶ τῆς Πηνελόπης, ἀνέκαμψε δὲ αὖθις εἰς μόνον τὸν Ὀδυσσέα, ἐν τῷ, παῦροι γὰρ παῖδες ὅμοιοι πατρί. καὶ, παῦροι πατρὸς ἀρείους. καὶ, οὐδέ σε μῆτις Ὀδυσσῆος προλέλοιπεν. ἔστι δὲ ὁ νοῦς τοῦ εἰρημένου ὑπερβατικοῦ ἀντιθέτου, τοιόσδε. Τηλέμαχε εἴπερ ἐνέστακταί τι πατρικῆς ἀρετῆς, οἷος ἐκεῖνος ἦν δεινὸς ἐπιτελεστὴς ὧν ἤθελεν, οὐκ ἂν εἰς κενὸν ὁδεύσεις ἄρτι. εἰ δὲ ψευδὴς τὸ ἐξ Ὀδυσσέως καὶ Πηνελόπης εἶναι, κακὸς αὐτὸς ὢν καὶ μὴ κατ' ἐκείνους ἀγαθὸς ὃ δὴ πολλοὶ τῶν παίδων πάσχουσιν, οὐκ οἶδα εἰ τελευτήσεις ἅπερ ἐθέλεις. ἀλλὰ μὴν πατρώσσεις τά τε ἄλλα καὶ τὰ εἰς νοῦν, οὐκοῦν ἐλπωρή τοι τελευτῆσαι τάδε ἔργα.

Ὅτι ἐν τῷ, οὔ τοι ἔπειθ' ἁλίη ὁδὸς ἔσσεται οὐδ' ἀτέλεστος, ἀστείως πρόσκειται τό, οὐδ' ἀτέλεστος, ἄλλως μὲν γάρ, ἁλία ἔσται τῷ Τηλεμάχῳ ἡ ὁδός, ὡς διὰ θαλάσσης πλεύσοντι. ὃς ἐπὶ θινὶ κιών, χεῖρας ὡς ἐρρέθη ἐνίψατο. οὐ μέντοι κατὰ τὸ ἀτέλεστον ἁλίη ἔσται ὅπερ ἐστὶ ματαία. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τῆς ὁδοῦ, οὐ μόνον ὁδοιδοκεῖν τὸ ὁδοσκοπεῖν, ἀλλὰ καὶ ὁδουροὶ κατὰ τοὺς παλαιούς, οἱ κακοῦργοι ὁδοφύλακες.

Ὅτι ἐπὶ μὲν δυσελπίστου, οἰκεῖον εἰπεῖν τό, οὔ σε ἔπειτα ἔολπα τελευτήσειν ἃ μενοινᾷς. ἐπὶ δὲ τοῦ ἀνάπαλιν τό, ἐλπωρή τοι ἔπειτα τελευτῆσαι τάδε ἔργα. εἰ δὲ καὶ συνετός ἐστιν ἐκεῖνος πρὸς ὃν τοῦτο ῥηθήσεται, καλὸν εἰπεῖν καὶ τό, ἀλλ' ἐπεὶ οὐδ' ὄπιθεν κακὸς ἔσσεαι οὐδ' ἀνοήμων, ἐλπωρή τοι ἔπειτα. καὶ τὰ ἑξῆς. Τὸ δὲ ἀνοήμων ἑρμηνεύων, φησίν. οὐδέ σε πάγχυ γε μῆτις πατρικὴ προλέλοιπεν.

Ὅτι γνωμικῶς λαλεῖ τό, παῦροι γάρ τοι παῖδες ὅμοιοι πατρὶ πέλονται. οἱ πλέονες κακίους. παῦροι δέ τε πατρὸς ἀρείους. ὁποῖος δηλαδὴ ὁ Ἡρακλῆς πρὸς Ἀμφιτρύωνα. καὶ Ἀχιλλεὺς πρὸς Πηλέα, καὶ Ἕκτωρ πρὸς Πρίαμον. καί τις δὲ Κοπρέως υἱὸς ἐν Ἰλιάδι, εὕρηται μέγ' ἀμείνων οἰκείου πατρός. οὐ περὶ φαύλων δὲ πατέρων ὁ λόγος, ἀλλ' ἀγαθῶν. διὸ καὶ ἐδίκασεν εἰπεῖν ὡς οἱ πλείους υἱοί, κακίους. Τὸ δὲ πατρὸς ἀρείους, πρὸς ἑρμηνείαν ἐπῆκται τοῦ, ὅμοιοι πατρί. ἄλλως γάρ, ὅμοιοι καὶ οἱ ὁμονοητικοὶ καὶ φίλιοι, ὡς ἐν Ἡσιόδῳ δηλοῦται.

Ὅτι ἀφραδέας τοὺς μνηστῆρας εἰπών, ἑρμηνεύει εὐθὺς τὴν λέξιν διὰ τοῦ, ἐπεὶ οὔ τι νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι. πάλιν δὲ διασαφῶν τό, οὔ τι νοήμονες, ἐπάγει. οὐδέ τι ἴσασι θάνατον. καὶ νῦν μέν, ἀφραδέας ἤτοι κακοφράδμονας καὶ κακοβούλους τοὺς μνηστῆρας ἔφη. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς, καὶ ἐπὶ τῶν ἐν ᾅδου σκιοειδῶν ψυχῶν τὴν λέξιν τίθησιν. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἀφραδέας ὀνομάσας τοὺς μὴ νοήμονας μηδὲ δικαίους, ἐνέφηνε, τῇ φρονήσει τὴν δικαιοσύνην ἀκολουθεῖν. ἐν τούτοις δὲ κεῖται καὶ ἀναφώνησις περὶ μνηστήρων πάνυ γοργὴ ἐν τῷ, θάνατος δή σφιν σχεδόν ἐστιν ἐπ' ἤματι πάντας ὀλέσθαι.

Ὅτι προθυμοποιὸν εἰς ὁδὸν τό, σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσεται ἣν σὺ μενοινᾷς. φίλου δὲ ἀρχαίου ἔνδειξις τό, τοῖος γάρ τοι ἑταῖρος ἐγὼ πατρώϊός εἰμι.

Ὅτι ἑτοιμασίας ἐφοδίων φραστικὸν τό, ὅπλισσόν τ' ἤϊα καὶ ἄγγεσιν ἄρσον ἅπαντα. οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι, καὶ ἄλφιτα μυελὸν ἀνδρῶν, δέρμασιν ἐν πυκινοῖσιν. ἔστι δὲ ὁπλίσαι μέν, συνήθως τὸ ἑτοιμάσαι. ὡς καὶ ναῦς ὁπλίζεται κατωτέρω, ἤγουν σκευάζεται εἰς κέλευθον ἐν τῷ, ὦκα δ' ἐφοπλίσαντες ἐνήσομεν εὐρέϊ πόντῳ. ὅ ἐστιν, ἐμβαλοῦμεν. ἐπαφήσομεν. Ἤϊα δὲ νῦν, τὰ ἐφόδια. ὅ ἐστι βρώματα εἰς ὁδὸν ἐπιτήδεια, παρὰ τὸ ἰέναι. κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἐξ ἀρχῆς ἰόντα διὰ τὸ εὐφωνότερον. κεῖται δέ που ἡ λέξις, καὶ ἐπὶ ἁπλῶς βρωμάτων πα-

ρά

ρὰ τῷ ποιητῇ, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀχύρων. ἃ καὶ αὐτὰ λέγοιντ' ἂν οὕτως, ἢ ὡς ἁπλῶς βρώματα ζώων δηλαδή. ἢ παρὰ τὸ εἶναι, ὡς κοῦφα καὶ οἷα κινεῖσθαι πάσῃ πνοῇ. εἰ δὲ τὸ ῥῆμα ἐστὶ ἤια, δηλοῦν τὸ ἐπερχόμενον ὡς τὸ, ἤια γουνούμενος, ἐπέρχου τοῦτον λόγον. οἱ δὲ παλαιοί, φασὶ καὶ τοιαῦτα. ἤια κυρίως κατὰ Ἐρατοσθένην, ὄσπριον καλάμου. καὶ δισυλλάβως ἐν συναιρέσει, ἦα ὡς ὁ Φερεκράτης. τὴν γαστέρ' ἤων ὁ ἀχύρων σεσαγμένους. Ὅμηρος δὲ τὰ ἁπλῶς βρώματα, ἤια λέγει. δηλοῖ δὲ καὶ τὴν εἰς ναῦς ἐπισιτισμόν. Τὸ δὲ ἄγγεσιν ἄρσον, ἀντὶ τοῦ γέμισον, ὡς ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος, ἥρμοσται γὰρ τὸ πληροῦν τῷ πληρουμένῳ. Τὰ δὲ ἅπαντα, ἑρμηνεία τὸ, οἶνον καὶ ἄλφιτα. Οἱ δὲ ἀμφιφορεῖς, κεραμεοῖ ἦσαν, ἀμφοτέρωθεν φερόμενοι. ὅ ἐστιν, ἄμφωτοι, δίωτοι. τούτοις ἀστείως ἄν τις εἰκάσει, τοὺς εὐεπιτρίστους καὶ ῥᾷον ἀναπειθομένους κολακείαις ἢ διαβολαῖς. ὡς ἀράμενος τῶν ὤτων ὁ κολακεύων ἢ διαβάλλων, οἴχεται. καὶ μᾶλλον εἴπερ οἱ τοιοῦτοι φιλοῦσιν οἴνου ἔμφορτοι γίνεσθαι. Ἰστέον δὲ ὅτι πίθου μὲν, εἴη ἂν ἐλάττων ὁ ἀμφιφορεύς. βίκου δὲ, οὐκ ἔστιν ἀνάγκης. τὸ γοῦν οἴνου φοινικίου βίκους δύο ὑπανάγων, οὐ πάνυ βραχὺ ἀγγεῖον τὸν βίκον εἶναι δηλοῖ. ὁ δὲ περὶ Ξενοφῶντα ἐν ἀναβάσει καί τισιν ἄλλοις, δόξει ἂν ἴσος λαγύνῳ εἶναι. ὅρα δὲ ἐν τῷ, οἴνου φοινικίνου, ὅτι καὶ φοίνικος ἀπεθλίβετο οἶνος. οὕτω δὲ καὶ λωτοῦ. Ἰστέον δὲ ὅτι καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἀμφιφορέως, λέγεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ ἀμφίδουλος ὁ ἐξ ἀμφοτέρων γονέων δοῦλος. καὶ ἀμφίβολοι παρὰ Ἀρριανῷ καὶ ἑτέροις, οἱ ἀμφοτέρωθεν βαλλόμενοι. καὶ παῖδες ἀμφιθαλεῖς, οἷς ἄμφω περίεισιν οἱ γονεῖς. τὸ μέντοι ἀμφισβητεῖν καὶ ἀμφίσβαινα ὄφις ἑκατέρωθεν βαίνων, ἐκ τοῦ ἀμφὶς ἐπιρρήματος γίνεται. οὗ χρῆσις ὁ ἐν τῷ, ἀμφὶς φράζονται. ὡς δὲ οἱ χρύσεοι ἀμφιφορεῖς ἦσαν, δηλοῖ ἐν τῇ Ἰλιάδι ὁ ποιητής. ἄλφιτα δὲ οὐκ αὐτόχρημα πάντως ἄλευρα. φησὶ γοῦν Ἡρόδοτος, ἄλευρά τε καὶ ἄλφιτα. καὶ εἴη μὲν ἂν καὶ ἑτέρα τις τούτων διαφορά. δοκεῖ δὲ τὸ ἄλφιτον, εὐτελέστερον ἀλεύρου εἶναι. εἰ δὲ οἱ μεθ' Ὅμηρον ἐπὶ κριθίνων ἀλεύρων ἢ καὶ πιτύρων τὸ ἄλφιτον τιθέασι παρὰ τὸ ἀλφεῖσθαι ἴσως ὅ ἐστιν εὑρίσκεσθαι πτωχοῖς διὰ εὐτέλειαν, ἀλλ' ὁ ποιητὴς οὐχ οὕτως ἐκδέχεται. ἀλλὰ τὸ ἁπλῶς ἄλευρον, ἄλφιτον λέγει δῆθεν τὸ ἐν τῷ ἀλεῖσθαι, φάειν, ἤγουν φαίνειν καὶ λευκαίνεσθαι, ἢ φονεύεσθαι. ὅθεν καὶ μυλήφατον ἄλφιτον. ὅπερ ὅτι οὐκ ἔστιν ἀνάγκης πίτυρον ἢ πιτυρῶδές ἐστι, δηλοῦσι καὶ τὰ τῶν τρυφώντων ψαιστά, ἄλφιτα ὄντα κατὰ Παυσανίαν, οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ μεμαγμένα ἢ δεδευμένα. ὁμοίως δὲ καὶ ἡ ἀχιλλεία μάζα, ἔχουσά τι ὡς εἰκὸς ἐξαίρετον. ἧς ἀχίλλεια ἐλέγετο τὰ ἄλφιτα. ὧν μνημονεύειν καὶ τὸν κωμικὸν ἐν ἱππεῦσι, φασί τινες. μυελὸν δὲ ἀνδρῶν τὰ ἄλφιτα λέγει, ἀντὶ τοῦ μυελοποιά. θρεπτικά. τοῦτο δὲ εἶπε, διὰ τοὺς οἰομένους μὴ μετέχειν καὶ τὰ ὀστᾶ δυνάμεώς τινος ψυχικῆς ζωτικῆς. διὸ ἔφη που καὶ τὸ, λίπεν δ' ὀστέα θυμός. καὶ ἔοικεν ὥσπερ χρῶν καὶ χρῶτα τὸ πᾶν σῶμα λέγειν ἀπὸ μέρους τῆς ἐπιφανείας δηλαδή, οὕτω καὶ ἐνταῦθα διὰ τοῦ ἐνδομυχοῦντος μυελοῦ, τὴν ὅλην περιδηλοῦν τοῦ θρεπτικοῦ ἐνέργειαν. ὁμοίως δὲ καὶ ἐν τῷ, λίπεν ὀστέα θυμός, ἐκ μέρους τῶν ὀστῶν, τὸ πᾶν δηλῶσαι σῶμα. ἵνα ὥσπερ τοῦτο παντελῆ δηλοῖ φθορὰν σώματος, οὕτω καὶ σύστασιν αὐτοῦ τὸ, μυελὸς ἀνδρῶν. δέρματα δὲ πυκινὰ λέγει, ἢ ἁπλῶς τὰ στερεά. ἢ τὰ συνερραμμένα καλῶς. κακοῤῥαφία μὲν γὰρ, τὸ μὴ πυκινὸν δηλοῖ. πυκινότης δὲ, τὸ εὐραφές. διὸ πεζῶν, εὐραφία δέρματα ἐρεῖ τὰ εὐάρμοστα. ἐνταῦθα παραφράσας τὸ, δέρμασι πυκινοῖς, ἐρεῖ εὐραφέεσσι δοροῖσιν. ὧν ζητητέον τὴν κλίσιν. ἅπερ ἐν μιᾷ λέξει, κώρυκος λέγεται παρὰ τὸ χωρεῖν, ἔτι δὲ, καὶ θύλακος. ἴσως δὲ, καὶ φασκώλιον, ὡς δηλοῖ ὁ εἰπών. φασκώλιον, δερμάτινον βαλάντιον. δι', θυλάκιον. καὶ φάσκωλος, ἡ ἱματιοφορίς, ὥς φησιν Αἴλιος Διονύσιος. εἰ δὲ καὶ τὸ φασκώλιον ἐπὶ ἄλλου μάλιστα σημαινομένου τίθεται, ἀλλ' αἱ ἀχάναι ὅ ἐστι κίσται, περσικὰ μέτρα ἦσαν. ἐν οἷς ἀπετίθεντο ἐπισιτισμοὶ τοῖς θεωροῖς, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς που δηλωθήσεται. οἱ δὲ παλαιοὶ καὶ τὴν παρὰ τῷ κωμικῷ σάκταν, θύλακον ἑρμηνεύουσιν ὡς δηλοῖ ὁ εἰπών. σάκτας, θύλακος. μάρσιππος. γίνεται δὲ αὐτὸς, ἀπὸ τοῦ σάττω σάξω τὸ φορτίζω. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἀρχαῖον ἔθος δέρμασιν ἀντὶ σάκκων χρῆσθαι εἰς ἀλφίτων φυλακήν, ἵνα μηδὲν ἐκεῖθεν διαφορῆται στεγούσης τῆς πυκνότητος. Ὅτι οὓς οἱ μεθ' Ὅμηρον ἑκουσίους καὶ ἐθελουσίους φασὶ καὶ μάλιστα ἑκοντὰς καὶ ἐθελοντὰς ἀττικῶς, ἐθελοντῆρας φησὶν ὁ ποιητής. εἰπών. ἐγὼ δ' ἀνὰ δῆμον ἑταίρους ἐθελοντῆρας συλλέξομαι. Ὅτι πολλέως ἡ Ἰθάκη, ὡς δηλοῖ τὸ, εἰσὶ δὲ νῆες πολλαὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, νέαι ἠδὲ παλαιαί. καὶ ὅρα ὡς τὸ νέον καὶ παλαιὸν, καὶ ἐπὶ νεῶν τίθεται. ὅθεν ὁ κωμικὸς λαβὼν ἀρχὴν, παίζει. τὰς μὲν μήπω πλευσάσας, παρθένους λέγων, καὶ μήπω ἀνδρῶν ἄσσον ἐλθούσας. τὰς δὲ παρ' Ὁμήρῳ παλαιάς, γραίας ἀποκαλῶν. Ὅτι τὸ ἐπιόψομαι νῆα ἥτις ἀρίστη, ἀντὶ τοῦ πάνυ περιεργάσομαι περιβλέψω. καὶ ἐπαινεῖται ἡ λέξις, καὶ δηλοῖ ἐπίτασίν τινα ἡ πρόθεσις. κεῖται δέ τι καὶ ἐν Ἰλιάδι τοιοῦτον.

Ὅτι ἐκφραστικὸν γοργὸν ἐς δαπάνης τὸ τῶν μνηστήρων τὸ, εὗρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγήνορας ἐν μεγάροισιν αἶγας ἀνιεμένους. σιάλους θ' εὕοντας ἐν αὐλῇ. ἔστι δὲ τὸ μὲν εὕειν, ἀρχαῖον,

Ὣς ἔφατ' Ἀθηναίη κούρη Διός. οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
Τηλέμαχος παρέμιμνεν, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδήν.
Βῆ δ' ἰέναι πρὸς δῶμα φίλον τετιημένος ἦτορ.
Εὗρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγήνορας ἐν μεγάροισιν,

αἶγας

Αἶγας ἀνιεμένους, σιάλους θ' εὕοντας ἐν αὐλῇ.
Ἀντίνοος δ' ἰθὺς γελάσας κίε Τηλεμάχοιο.
Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε.
Τηλέμαχ' ὑψαγόρη μένος ἄσχετε, μή τί τοι ἄλλο
Ἐν στήθεσσι κακὸν μελέτω ἔργον τε ἔπος τε,
Ἀλλά μοι ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν ὡς τὸ πάρος περ.
Ταῦτα δέ τοι μάλα πάντα τελευτήσουσιν Ἀχαιοί,
Νῆα, καὶ ἐξαίτους ἐρέτας, ἵνα θᾶσσον ἵκηαι
Ἐς Πύλον ἠγαθέην μετ' ἀγαυοῦ πατρὸς ἀκουήν.

οὔπω ἐπιτεθέντος τῷ μαδῶντι ὕδατι ζέοντι. καὶ γίνεται ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἡ εὕστρα, ὡς δηλοῖ ὁ κωμικός. ἥπερ ἐστίν, ἐργαστήριον ἐν ᾧ χοῖροι καὶ τὰ τοιαῦτα εὕονται. οἱ δὲ παλαιοί, φασὶν οὕτω, εὕστρα, βόθρος ἐν ᾧ περιφλέγουσι τὰς τῶν ὑῶν τρίχας. κατὰ παυσανίαν δὲ, τὸ ἐκ σταχίων καυθέντων ἔδεσμα τῶν ἀνθίβηκας ἀποβαλόντων, ἤτοι ὁ περικεκαυμένος σταχυς. ἕτεροι δὲ, ὅτι ἡ ὡρίμη κριθὴ, ἣ καὶ ἀμφίκαυσις παρὰ αἰλίῳ διονυσίῳ. κωμικοὶ δὲ, καὶ ἐπὶ γυναικείου μορίου φασί. κρατῖνος γὰρ, τὴν ὀσφὺν οὕτως ἔφη. ἀπὸ δὲ τοῦ εὕειν καὶ μάλιστα ἴσως τοῦ λάμπειν, καὶ τὸ σαθεύειν, ἤτοι χλιαίνειν, καὶ ὁ ἐσαθευμένος. καὶ ὁ παρ' αἰσχύλῳ σαθευτὸς ἡλίου φλογί. Τὸ δὲ ἀνιεμένους, ἀντὶ τοῦ ἐκδέροντας, ὡς ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος. ἐκ τῶν κάτω γὰρ ἐπὶ τὰ ἄνω ἵενται οἱ τοιοῦτοι. ἡ τοιαύτη οὖν ὁμοιότης, καὶ ἐν ἰλιάδι λέγει τὴν ἑκάβην κόλπους ἀνιεμένην, ἀντὶ τοῦ γυμνοῦσαν. διὸ ἐπάγει ἐκεῖ τὸ, ἑτέρηφι δὲ μαζὸν ἀνέσχε. Σημειοῦνται δ' ἐνταῦθα οἱ παλαιοὶ παρατηροῦντες ὡς ὅτι ἀσεβοῦντας ὅτι εὐχομένους θεοῖς ὅμηρος τοὺς μνηστῆρας ποιεῖ. ὀδυσσεὺς μέντοι διὰ ὅλης τῆς ποιήσεως, οὐ τοιοῦτος φαίνεται. ὅπου γε οὐδὲ ὁ σωκράτης φασὶ παρῆκε τὸ ἐπὶ τοῖς τοιούτοις εὐσεβές. σίαλος δὲ, ὁ σιτευτὸς χοῖρος, παρὰ τὸ σιτεῖσθαι ἅλις. Ὅτι παντοῖος ὢν τὴν ῥητορείαν ὁ ποιητὴς, ἀλλάσσει νῦν τοῦ πρώην σφοδροῦ ἀντινόου τὸ ἦθος. καὶ ἱλαρώτερον ποιεῖ αὐτὸν μετὰ τὴν ἀγορὰν προσφερόμενον τῷ τηλεμάχῳ, τρέψας τὸν θυμὸν εἰς ἄκαιρον γέλωτα. γελάσας γάρ φησιν, ἰθὺς ἤιε. καὶ ἐμφὺς τῇ χειρὶ καὶ ὑψαγόρην αὖθις προσειπὼν καὶ μένος ἄσχετον, λέγει ἃ καὶ πᾶς ἂν εἴποι θυμοῦ μὲν ἀποτρέπων, εἰς τρυφὴν δὲ παρακαλούμενος. φησὶ γάρ. μή τί τοι ἄλλο ἐν στήθεσσι κακὸν μελέτω ἔργον τε ἔπος τε. ἔπος μὲν, ὁποῖα ἐμβριθῶς εἴπας. ἔργον δὲ, ὃ τρίοις ἐγχειρήσειν μελετᾷς. ἀλλά μοι ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν ὡς τὸ πάρος περ. ταῦτα δέ τοι μάλα πάντα τελευτήσουσιν ὃ ἐστὶν ἐκτελέσουσιν, οἱ δεῖνα. καὶ ὅρα ὡς παροίνου ἀνδρὸς φθέγγεται ῥήματα. ἴσως δὲ καὶ ἐπικερτομεῖ τὸ μειράκιον ὡς μέχρι μὲν ἄρτι ὄντι τοιούτῳ καὶ ἀφελῶς ἀσωτευομένῳ, νῦν δὲ αἴφνης ἐκ τοῦ χολάζειν γαστρὶ, πειρωμένῳ μεταβάλλεσθαι. ἐν δὲ τῷ, ἀλλά μοι ἐσθιέμεν, πέπλασται κεῖται συνήθως ἡ ἀντωνυμία. Ὅτι λόγος ἐνταῦθα τοῦ ἀντινόου εἰρωνικὸς ἀποτελευτᾷ εἰς μαντικὴν φήμην τὸ, ταῦτα δέ τοι μάλα πάντα τελευτήσουσιν ἀχαιοί, νῆα, καὶ τὰ ἑξῆς. οὕτω γὰρ ἀληθῶς ἀπέβη. ἐν τούτοις δὲ καὶ ἡ πύλος θηλυκῶς λέγεται ἐν τῷ, ἐς πύλον ἠγαθέην.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Ἀντίνο' οὔπως ἐστὶν ὑπερφιάλοισι μεθ' ὑμῖν
Δαίνυσθαί τ' ἀκέοντα, καὶ εὐφραίνεσθαι ἕκηλον.
Ἦ οὐχ ἅλις ὡς τὸ πάροιθεν ἐκείρετε πολλὰ καὶ ἐσθλὰ,
Κτήματ' ἐμὰ μνηστῆρες, ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα.
Νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμὶ, καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούων
Πυνθάνομαι, καὶ δή μοι ἀέξεται ἔνδοθι θυμὸς,
Πειρήσω ὥς χ' ὔμμι κακὰς ἐπὶ κῆρας ἰήλω.
Ἠὲ Πύλονδ' ἐλθὼν, ἢ αὐτοῦ τῷδ' ἐνὶ δήμῳ.
Εἶμι μὲν, οὐδ' ἁλίη ὁδὸς ἔσσεται ἣν ἀγορεύω,
Ἔμπορος. οὐ γὰρ νηὸς ἐπήβολος οὐδ' ἐρετάων
Γίνομαι, ὥς νύ που ὔμμιν ἐείσατο κέρδιον εἶναι.
Ἦ ῥα. καὶ ἐκ χειρὸς χεῖρα σπάσατ' Ἀντινόοιο
Ῥεῖα. μνηστῆρες δὲ δόμον κάτα δαῖτα πένοντο.
Οἱ δ' ἐπελώβευον, καὶ κερτόμεον ἐπέεσσιν.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκε νέων ὑπερηνορεόντων:

Ὅτι ὁ μὴ συναναπαυόμενος ἀνδράσι τρυφῶσιν, οὗτοι αὖ τὸ τοῦ τηλεμάχου. ὡς οὔπως ἐστὶν ὑπερφιάλοισι μεθ' ὑμῖν δαίνυσθαί τ' ἀκέοντα, καὶ εὐφραίνεσθαι ἕκηλον. ὁ δὲ ἀπειλούμενος ἐλάττω παλαιοῖς ἐχθροῖς διαπονηροῖς τὴν αὐτοῦ, δύναται εἰπεῖν τὸ, ἦ οὐχ ἅλις ὡς τὸ πάροιθεν ἐκείρετε πολλὰ καὶ ἐσθλὰ κτήματ' ἐμὰ, ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα. νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμὶ, καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούων πυνθάνομαι, καὶ δή μοι ἀέξεται ἔνδοθι θυμὸς, πειρήσω ὥς χ' ὔμμι κακὰς ἐπὶ κῆρας ἰήλω. τηλεμάχου δὲ καὶ ταῦτα λόγοι πρὸς ἀντίνοον. ἔνθα ὅρα ὅτι καὶ ὁμολογεῖ πως τὰ κατὰ τὸν ἀρμόττειν ὡς ἐξ ἐκείνου ἀκού-

Ἦ μάλα Τηλέμαχος φόνον ἡμῖν μερμηρίζει.
Ἤ τινας ἐκ πύλου ἄξει ἀμύντορας ἠμαθόεντος,
Ἤ ὅγε καὶ σπάρτηθεν, ἐπεὶ νύ περ ἵεται αἰνῶς.
Ἠὲ καὶ εἰς ἐφύρην ἐθέλει πίειραν ἄρουραν
Ἐλθεῖν, ὄφρ' ἔνθεν θυμοφθόρα φάρμακ' ἐνείκῃ,
Ἐν δὲ βάλῃ κρητῆρι, καὶ ἡμέας πάντας ὀλέσσῃ.
Ἄλλος δ' αὖτ' εἴπεσκε νέων ὑπερηνορεόντων.
Τίς δ' οἶδ' εἴ κε καὶ αὐτὸς ἰὼν κοίλης ἐπὶ νηὸς,
Τῆλε φίλων ἀπόληται, ἀλώμενος ὥσπερ ὀδυσσεύς.
Οὕτω κεν καὶ μᾶλλον ὀφέλλειεν πόνον ἄμμι.
Κτήματα γάρ κεν πάντα δασαίμεθα. οἰκία δ' αὖτε
Τούτου μητέρι δοῖμεν ἔχειν, ἠδ' ὅς τις ὀπυίοι.

σας τὸ ποιητικὸν, οὐ μὴν θεόθεν διδαχθεὶς ὡς ἀντίνοος φθάσας ἐπισκώψας. ἐν τούτῳ δὲ, καὶ [illegible] δηλοῖ τὴν φρόνησιν, ὃ δὴ καὶ τῶν λοιπῶν ἄρτι ἐστὶν ἴδιον. Τὸ δὲ κείρειν ζημιῶσαι λέξις τῷ ποιητῇ ὡς προδεδήλωται, ἐπὶ σημαντικῇ τὸ εἰς κόρον δαπανᾶν. Τὸ δὲ πολλὰ καὶ ἐσθλὰ, ἐπίτασις τοῦ κακοῦ. οὐ γὰρ ἂν φορητὸν εἰ πολλὰ μὲν ἔκειρον, οὐκ ἐσθλὰ δέ. ἢ ἐσθλὰ μὲν, οὐ πολλὰ δέ. νῦν δὲ καὶ τὸ ποσὸν καὶ τὸ ποιὸν ἐπαύξεται. κτήματα δὲ καὶ νῦν λέγει, οὐ μόνον τὰ ἐν οἴκῳ ἅπερ οἱ μεθ' ὅμηρον καὶ χρήματα παρὰ τὴν χρῆσιν καλοῦσιν, ἀλλὰ τὸν ἅπαντα βίοτον, τὸν ὡς ποιητὴς ἔφη, πολύν. εἰς δὲ τὸ, μέγας εἰμὶ, ἀφελῶς ἅμα καὶ ἐμφαντικῶς ῥηθὲν, χαρίεν ἐπιμελογῆσαι τὸ μέγας. ὃ σύγκειται ὥσπερ τὸ μάκαρ ἐκ τοῦ μὴ στερητικοῦ καὶ τοῦ κὴρ ἡ θανατηφόρος μοῖρα ὁ μὴ κηρὶ ὑποκείμενος, οὕτω καὶ αὐτὸ ἐκ τοῦ ἰσοδυνάμου μὴ καὶ τοῦ γῆ. ἵνα ᾖ μέγας, ὁ μὴ πρὸς γῇ ὢν ἀλλ' ὑπερβαίνων τὴν γῆν, οὐκοῦν λέγει ὁ τηλέμαχος, ἐπεὶ οὐ ταπεινὸς εἶναι καὶ ὡς εἰπεῖν πρόσγειος καὶ χαμαιπετὴς, ἀλλ' ὑπέργειος καὶ ὑψηλὸς, καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο, μέγας. ἡλικίας τε μεγέθει καὶ ἀξίας τοιότητι ὡς βασιλέως υἱὸς, καὶ διὰ τοῦτο μὴ προσῆκον ἀτιμίας. ἰστέον δὲ ὅτι ὁ μέγας οἷα συγκοπεὶς ἐκ τοῦ, ὁ μεγάλος, οὐ κλιτικὴ μὲν οἰκεία παρ' αἰσχύλῳ ἐστὶ τὸ, ὦ μεγάλε ζεῦ, αἱ δὲ λοιπαὶ πλάγιοι πάγχρυσοι, ἄκλιτος μένει διόλου. καθὰ καὶ ὁ μέγας τὸ κίειοσ. διὰ τοῦ πατρωνυμικὸν, ὁ μεγάδης. τοιούτῳ δὲ λόγῳ κατὰ τινας, οὐδὲ ὁ μάρτυς διαβαίνει εἰς κλίσιν, ἐπειδὴ ζωτέτμηται ἐκ τοῦ μάρτυρος. ἡρακλείδης δὲ, καθάπαξ ἁμαρτεῖσθαι τὸ μέγας περὶ τὴν εὐθεῖαν γράφει καὶ διὰ τοῦτο μὴ δὲ σχεῖν ἀκόλουθον κλίσιν, μέγας γὰρ ὁ μεγάλος φαμέν. ἰσοδυκαλίτως δηλαδή. ἡμάρτηται δὲ κατ' ἐκεῖνον. ἐπεὶ τὸ ἐ βραχὺ ἔχειν τὸ ἄλφα, ὤφειλεν ἐξύνεσθαι κατὰ τὸ ἀρκάς. φυγάς. ἢ βαρυνόμενον, ἐκτείνειν τὸ ἄλφα. ὧν οὐδ' ἕτερον ἔχει. Τὸ δὲ ἀέξεται θυμὸς, αἱ μὲν ἐπὶ ὀργῆς ἐδόνησαν. ἵνα λέγῃ ὡς ἔμαθον ἤδη θυμοῦσθαι, καὶ μὴ διὰ τέλους ἀόργητος εἶναι. αὐξηθέντος τῇ δυνάμει εἰς τὸ κατ' ἐνέργειαν. ἕτεροι δὲ, ἐπὶ ψυχῆς τὸν θυμὸν ἐκλαμβάνονται, χρώμενοι συνηγόρῳ τῷ γαληνῷ, εἰπόντι ἐν τοῖς εἰς τίμαιον, ὅτι αὐξανομένῳ τῷ σώματι, συναυξάνονται καὶ τῆς λογικῆς ψυχῆς αἱ δυνάμεις. λέγει δὲ καὶ ἀριστοτέλης ὅτι αὐξομένῳ τῷ σώματι, συναυξάνονται καὶ αἱ φρένες. γηράσκοντι δὲ, συγγηράσκουσιν. ὁ δέ γε σάρκαμος σαρδανάπαλος παρανοήσας τὸν ἐνταῦθα ὁμηρικὸν θυμὸν εἰς τὸν χόλον, ἔφη. οὐκ εἰδὼς ὅτι θεῖός ἐστιν, τὸν θυμὸν ἀέξει τρεπόμενος θαλίῃσι καὶ ἑξῆς ὡς παρὰ τῷ δειπνοσοφιστῇ κεῖται. θυμὸν ἀέξειν ἐκεῖνος νοήσας, οὐ τὸ χολοῦσθαι ἐφ' οἷς χρεὼν, ἀλλὰ τὸ τὴν ψυχὴν πληθοῦσθαι εἰς τὸ τὰ σπουδαῖα ἐνεργεῖν, καὶ τὸ πρὸς ἐπιθυμίαν ζῆν. παραφέρει δὲ ὁ αὐτὸς σοφιστὴς καὶ ἑτέρους ὅμοια τῷ σαρδαναπάλῳ ληροῦντας. ἐν τούτοις δὲ διὰ τὴν τοῦ θυμοῦ διπλόην, ἐνθυμητέον καὶ τὸ, αἰσχυνομένῳ πάλιν τῷ πρόσθε χόλον μίμνῃ, ὅπερ αἰνεῖται. ἴσως μὲν ῥηθὲν ὡς ἀπὸ θυμοῦ τοῦ κατὰ τὴν ὀργήν. μάλιστα δὲ, ληφθὲν αὐτίκα, ἐκ δευτέρου εἰς ψυχὴν ἔρχεται. ἐπειδὴ καὶ δευτέρῳ μέν ἐστιν ὅτι, ἡ ἀνὰ πρόθεσις δηλοῖ. Τὸ δὲ ἀκούων πυνθάνομαι, ἀντὶ περιφρασεως εἶπεν αὐτίκα τὸ, πυνθανόμενος ἀκούω. Τὸ δὲ πειρήσω, ἔχει καὶ πειραστικὴν κίνησιν ἐν ἄλλοις παρὰ τῷ ποιητῇ, ὡς πολλαχοῦ δηλοῦται. Τὸ δὲ ἐπὶ κῆρας ἰήλω, ἀντὶ τοῦ ἐπιβαλῶ. ἐπιπέμψω θάνατον. θυμοῦ δὲ περιβολὴ ὁ λόγος οὗτος τῷ τηλεμάχῳ. πλευσεῖται μὲν γὰρ εἰς πύλον, οὐ πράξεται δέ τι τοιοῦτον. οἷα διὰ μόνην πλεύσας πατρὸς ἀκουὴν, οὐ μὴν ὥς τι βλάψαι. ἢ πύλον δ' ἐλθὼν ἢ αὐτοῦ τῷδ' ἐνὶ δήμῳ. ἔνθα καὶ ὅρα τὸ, τῷδ' ἐνὶ δήμῳ, πρὸς σαφήνειαν ῥηθὲν τοῦ αὐτοῦ, ὅπερ ἐστὶ χρονικὸν ἐπίρρημα παθὸν ἀλλοίωσιν. ἐστὶ γὰρ τὸ αὐτοῦ, ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ τοῦτου τοῦ χώρου ἢ τοῦ τόπου ἢ τοῦ δήμου. ταυτόν δὲ ταυτόν ἐστι τὸ, τῷδ' ἐνὶ δήμῳ. ὅμοιον γὰρ, εἰπεῖν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ δήμου καὶ ἐν τούτῳ τῷ δήμῳ. Ὁ πέμπτερον ὁ ποιητὴς, τὸν ἀλλοτρίας νηὸς ἐπιβαίνοντα λέγει ὡς αὐτὸς ἑρμηνεύει. ὑπεὼν. εἰμὶ ἔμπορος. οὐ γὰρ νηὸς ἐπήβολος οὐδ' ἐρετάων γίνομαι. τοῦτον δὲ οἱ μεθ' ὅμηρον, ἐπιβάτην φασίν. ὡς ἐμπόρου παρ' αὐτοῖς λεγομένου, τοῦ μεταβολέως καὶ ὡς εἰπεῖν πραγματευτοῦ. καὶ μάλιστα τοῦ διὰ θαλάσσης περῶντος. παρὰ τὸ περᾶν τὸν πόρον. καὶ τοιοῦτος μὲν ὁ παρ' ὁμήρῳ ἔμπορος καὶ ὁ παρὰ τοῖς μεθ' ὅμηρον ἐπιβάτης. ἀττικοὶ δὲ τοὺς ἐν ταῖς τριήρεσι καταπλάτας ἐπικώπους λέγοντες, ἐπιβάτας ἐκάλουν τοὺς μαχητάς. Ἰστέον δὲ ὅτι ἀπορίαν ἔχει

πῶς

πῶς δέ ποτε ὁ μὲν ἔμπειρος καὶ ὁ μεγαλέμπορος προπαροξύνονται τῆς ὀξείας τοῦ πόρος ἀναστελλομένης ἐν αὐτοῖς ὥς που φράζει ὁ τρύφων, ὁ δὲ λογέμπορος παρὰ τοῖς ὕστερον, καταβιβάζουσι τὸν τόνον εἰς τὴν παραλήγουσαν. ὅμοιον δὲ εἰς ἀπορίαν, καὶ τὸ ἤπιος ὀξυνθὲν ἐν τῷ ἀσκληπιός. ἐκ τοῦ ἠπίου γὰρ ἔγνωσαι συγκεῖσθαι ὁ ἀσκληπιός. ἀπορηθήσονται δὲ τὰ εἰς τόνον, καὶ τὸ γαῦρος εἰ ἐκ βαρυτόνου, ὀξύνεται μετὰ σύνθεσιν ἐν τῷ ἀγαυρός. ἔτι δὲ καὶ τὸ ἀβρός, εἴπερ ἐκ τοῦ α στερητικοῦ καὶ τοῦ βάρος βαρυτόνου, δασυνθὲν ἀττικῶς καὶ συγκοπέν, ὠξυτονήθη. ἴσως δὲ καὶ τὸ ἀμυδρός, διὰ τὸ μύδρος. οὕτω δὲ καὶ τὸ ἀθρόος, διατί μὴ ἐκ τῆς ὀξείας καὶ βαρείας ἀθροῦς γίνεται, περισπασθὲν ὡς διπλόος διπλοῦς, ἀλλὰ ἄθρους. καθ' ὅμοιον δὲ λόγον καὶ διατί μὴ ἐκ τοῦ ὄις ὄϊος, τὸ συναίρεμα τῆς γενικῆς οἶος γέγονεν ὡς λάας λᾶος, ἤτοι λᾶος ὑπαὶ ῥιπῆς, ἀλλὰ οἰός. ὁμοίως καὶ διατὶ ὁ μωρὸς ὀξύνεται ἤγουν ἐκ τοῦ μὴ ὁρᾶν γινόμενος μήορος μῶρος κατὰ κρᾶσιν συνέθη, περισπᾶται ὡς τὸ μήαλλον μᾶλλον, ἀλλὰ ὀξύνεται. καὶ τὸ τετράορον δὲ τέτρωρον, ἔδει τό γε περισπᾶν, διὰ τὴν ἐν τῷ ἁπλῷ τῆς παραληγούσης ὀξεῖαν καὶ τὴν ἐφεξῆς βαρεῖαν. τούτων οὕτως ἠπορημένων, τὸ μὲν τέτρωρον, ἐνίκησε προπαροξύνεσθαι καὶ μετὰ κρᾶσιν, διὰ τὴν ἀναγωγὴν τοῦ τόνου σύνθεσιν. τὸ δὲ μωρός, πάλαι ποτὲ ὀρθῶς εἶχε τὸ περισπᾶσθαι. ὡς τό, ὦ μῶρε μῶρε μὴ θεῶν κίνει φρένας· καὶ τό, ὦ πλεῖστα μῶροι καὶ φρενῶν τητώμενοι. ὕστερον δέ, συνεξέδραμε τῷ πυλωρὸς θυρωρὸς καὶ τοῖς ὁμοίοις. ὡς καὶ τὸ ἀγαυρὸς καὶ ἀβρὸς καὶ ἀμυδρός, τῷ ἀφαυρός. ἀμαυρός. ἀγρός. ἁδρός. καὶ εἴπου τι ἕτερον τοιοῦτον καθὰ καὶ πρὸ ὀλίγου ἐρρέθη. τὸ δὲ ὄϊος οἰός, ὠξυτονήθη ὡς ὀκνοῦσι περισπασθῆναι, ἵνα μὴ συνεκδράμῃ τῷ οἶος ὁ μόνος. περὶ δή γε τοῦ ἀθρόος, προείρηται μὲν ἐν τῇ α ῥαψῳδίᾳ. ἔστι δὲ καὶ νῦν εἰπεῖν ὡς οὐκ εὐλόγως προξυνθὲν ἐν τῇ ἁπλότητι, ὤφειλε τὸ ὡς δῆλος σύνθετον προπαροξύνεσθαι, εἰκότως μετὰ τὴν κρᾶσιν βαρύνεται ὡς τὸ χειμάρρους, ἵνα ᾖ ὡς χειμάρροος χειμάρρους, οὕτως ἀθρόος ἄθρους. καὶ ἀπέλαβεν γοῦν τῇ συναιρέσει, τὴν ὀφειλομένην ὀξεῖαν τῇ ἀρχούσῃ πρὸ συναιρέσεως, τὸν δὲ παραλόγως ὀξύνεσθαι δοκοῦντα ἀσκληπιόν, ὁ δημοσθένης ἐθεράπευσεν. ἀσκλήπιον προπαροξυτόνως τολμήσας προφέρειν αὐτὸν ὡς καὶ πλούταρχος ἱστορεῖ. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. τὸ δὲ λογέμπορος διατὶ προξύνεται καὶ μὴ πρὸ δύο συλλαβῶν ἔχει τὴν ὀξεῖαν κατὰ τὸ συνέμπορος καὶ μεγαλέμπορος. λύσει αὖ ἕτερός τις εὖ εἰδὼς ἢ κατὰ δημοσθένην ἢ καί πως ἑτέρως. τοῦ δὲ κοινότερον λεγομένου ἐμπόρου, χρῆσις καὶ παρὰ τῷ δειπνοσοφιστῇ ἐν τῷ, στώακας ἐμπόρους λόγων καὶ παιδοπίπας. ἔνθα στώακες μὲν ὑποκοριστικῶς, οἱ στωικοί. παιδοπίπαι δέ, οὓς ἀγροίκως ἔφη σεμνότερον ὁ κωμικός. σύγκειται δὲ ἡ λέξις, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ παρθενοπίπα, ὃ κεῖται ἐν τῇ ἰλιάδι. ἐπήβολος δέ, οὐ ποιητικὴ λέξις, ἀλλὰ ἀττικὴ κατὰ τοὺς παλαιούς. οἳ καὶ προφέρουσι. σοφοκλῆς. ὑφ' οὗ φονευθέντ' ἐσίδοιμι φονῶν ἐπήβολον καλῶν. πλάτων ἐν πρώτῳ νόμων. ἐπήβολον γενόμενον ὥστε τυχεῖν τῆς καλλίστης παιδείας. ξενοφῶν ἐν τετάρτῳ παιδείας. γίνονται κατὰ νόμον ἐπήβολοι. ὑπερείδης κατὰ δημάδου. μήτε πόλεως μήτε πολιτείας ἐπηβόλους γενέσθαι. ἀρχίππος. ἐγενόμην χρημάτων ἐπήβολος. καὶ οὕτω μὲν οἱ παλαιοί. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον, ἡ λέξις ἠμέληται. γίνεται δὲ παρὰ τὸ βάλλειν τὸ τυγχάνειν σκοποῦ, βόλος, ἤβολος, καὶ ἐπήβολος ὁ ἐπιτυχής. ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη οὐ πρὸ πολλῶν. ἕτεροι δέ φασιν οὕτως. ἐπήβολος, ἐπιτυχής. ἐγκρατής. ἀπὸ τῆς βουλῆς ἢ βολῆς καὶ τοῦ βάλλειν. πορφύριος δὲ μάλιστα τὴν ἐτυμότητα παρίδειξε τοῦ τοιούτου ὀνόματος. δοκεῖ δὲ ἀπὸ τοῦ ἐπιτυχῶς βάλλειν, οὐ μόνον ὁ ἐπήβολος παρῆχθαι, ἀλλὰ καὶ ὁ βελτίων, ἔτι δὲ καὶ ἀβέλτερος ὁ ἀνόητος φασὶ καὶ εὐήθης μετὰ χαυνότητος.

Ὅτι σχῆμα ἀμφιβολίας τό, ἐκ χειρὸς χεῖρα σπάσατ' ἀντινόοιο ῥεῖα. ἄδηλον γὰρ εἴτε τὴν ἑαυτοῦ ὁ τηλέμαχος χεῖρα τῆς ἀντινόου ἐξέσπασεν, εἴτε ἀνάπαλιν. διατί δὲ ἐξέσπασεν; ἢ διότι γελῶν ὁ ἀντίνοος ἐδεξιώσατο ἐμφὺς τῇ τοῦ τηλεμάχου χειρὶ ὡς προείρηται, ἢ καὶ ὡς δεδιὼς μὴ ἐπιβούλως ἅπτηται τῆς χειρός. Τὸ δὲ ῥεῖα, τὴν τοῦ νέου ἐμφαίνει ῥωμαλεότητα. Σημείωσαι δὲ ὅτι καὶ ἐν ἰλιάδι, ἐκ χειρῶν, ἀμφιβολίας γίνεται σχῆμα. ἐν τῷ, χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσιν ἑταίρου. ἔνθα οὐ σαφὲς εἴτε τὰς ἑαυτοῦ χεῖρας ὁ ἀχιλλεὺς τοῖς τοῦ πατρόκλου ἐπέθηκε στήθεσιν, εἴτε καὶ ἀνάπαλιν τὰς ἐκείνου τοῖς ἑαυτοῦ. Ὅτι δηλωτικὸν ὕβρεως τό, οἱ δ' ἐπελώβευον καὶ κερτόμεον ἐπέεσσιν. ἔστι δὲ λώβη, ἡ ἐν κοινῷ ὕβρις, οἱονεὶ λαόβη, ἡ μέσον λαοῦ ἐπεμβαίνουσά τινι. ἢ παρὰ τὸ λῶπος, ἡ μετὰ ἔκδυσιν ἐπαγομένη γυμνῷ τινι. Ὅτι μερίζει ὡς ἐν ἠθοποιΐᾳ κατὰ προσωπικὴν ἀοριστίαν ὁ ποιητὴς τοὺς μνηστῆρας. καὶ τοὺς μέν τινας, ποιεῖ δεδιότας, καὶ λέγοντας. ἦ μάλα τηλέμαχος φόνον ἡμῖν μερμηρίζει. ἢ ἐκ πύλου ἄξει ἀμύντορας, ἢ καὶ σπάρτηθεν, ἐπειδή περ ἵεται αἰνῶς. ἦε καὶ εἰς ἐφύρην ἐθέλει πίειραν ἄρουραν ἐλθεῖν, ὄφρ' ἔνθεν θυμοφθόρα φάρμακ' ἐνείκῃ, ἐν δὲ βάλῃ κρητῆρι, καὶ ἡμέας πάντας ὀλέσσῃ. ἑτέρους δέ, θαρσαλεωτέρους διακειμένους πλάττει, ἐν τῷ λέγειν. τίς δ' οἶδεν εἰ καὶ αὐτὸς πλεύσας, τῆλε φίλων ἀπόληται ἀλώμενος ὥσπερ ὀδυσσεύς. εἶτα ποιεῖ αὐτοὺς προστιθέντας καί τι ἀστεῖον. ὡς οὕτω κεν καὶ μᾶλλον ὀφέλλειεν πόνον ἄμμιν. τίς δὲ ὁ πόνος; κτήματα γάρ κεν πάντα δασσαίμεσθα. οἰκία δ' αὖτε, τούτου μητέρι δοῖμεν ἔχειν. ἠδ' ὅς τις ὀπυίοι. καὶ ὅρα ὅπως δωμάτων μόνον παραχωρῆσαι θέλουσιν οἱ μνηστῆρες τῇ πηνελόπῃ, ὅτε μὴ καὶ αὐτὰ εἰλαπινάσαι δύνανται. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι δεξιώτατα ὁ ποιητὴς ὑποβάλλει τῷ ἀκροατῇ ἐπινοεῖν ὕλην γραφῆς. καὶ λογίσασθαι, ὡς οἷον ἦν τῷ ποιητῇ πλάσασθαι τὸν τηλέμαχον ἐκ πύλου

λαβεῖν τὰ πρὸς ἄμυναν. ἢ ἀπὸ σπάρτης ἢ καὶ ἀπὸ Ἐφύρας τῆς προϊστορηθείσης, τῆς διὰ Μήδειαν πολυφαρμάκου ὡς ἱστορεῖ Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος. ἀφῆκε δὲ τὰ τοιαῦτα, τὸ δυσκαταληπτότερον ἐπιλεξάμενος· ἐπεὶ μὴ δὲ εἶχεν ἀπὸ τῆς ἱστορίας ἐνδιδομένην πιστόν τι συμπλάσαι. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι οἱ κακοὶ, ἐν φόβοις ἀεὶ ὄντες, καὶ αὐτοὶ δόλους ποιούμενοι τὰ δεινά. Τὸ δὲ ἴεται αἰνῶς, σεμνότερον εἴρηται. ὡς ἴσον τῷ, ὁρμαίνει. δέον ὂν εἰπεῖν, χολοῦται ἢ μαίνεται ἢ τι τοιοῦτον. Ἐφύρην δέ φασι, τὴν ἐν Θεσπρωτίᾳ λέγει. οὐχ ὡς ἄλλοι τὴν Κόρινθον. ἐκείνη γὰρ καὶ μετωνομάσθη φασὶ Κίχυρος. ὡς δὲ τὸ πίειρα, ἔστιν εἰπεῖν ὡς ἡ ἐνταῦθα Ἐφύρη πολλὰ μὲν φύει λυγρὰ, τὰ θυμοφθόρα δηλαδὴ φάρμακα. πολλὰ δὲ καὶ ἐσθλὰ, ἐξ ὧν δηλαδὴ ζῶσιν οἱ ἐκεῖ. θυμοφθόρα δὲ, τὰ φθαρτικὰ λογισμοῦ κατὰ τοὺς παλαιοὺς καὶ αἱμαιρετικά. Τὸ δὲ ὀφέλλειν ἀόριστος πρῶτος ἐστὶν εὐκτικὸς τοῦ ὤφελα. καθ' ὁμοιότητα τοῦ τύψειε ποιήσειε καὶ τῶν ὁμοίων. πόνον δὲ, εἰρωνικῶς τὴν ἐνέργειαν λέγει, ἤτοι τὴν κατὰ τὴν μνηστείαν ἔργον. ὡς εἴ τις ἐν τρυφῇ ἀκκιζόμενος, μόχθον εἴπῃ τὸ τρυφᾶν, ὃ χαίρειν μάλιστα οἶδεν ἀπόνως αὐτός. καὶ ἄλλως δὲ, ὁ πόνος οὗτος, ὃ πλὴν βίοτον ἐμφαίνει τοῦ Ὀδυσσέως. ὃν δάσασθαι δύσεργον αὖ τοῖς ἐραστικοῖς μνηστῆρσι γένοιτο. καὶ ὡς αὐτοί φασι, πόνος ἐνεχυμένος. Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ τὸ ἀλεγύνειν δαῖτας, τοιοῦτόν πώς ἐστιν ἐνδεικτικὸν, εἴπερ ἐκ τοῦ ἀλεγύνειν τὸ ἄλγος γίνεται, ὅπερ ἐστὶ πόνος. Τὸ δὲ δοῖμεν, ἀποβολῇ τοῦ η ἐκ τοῦ δοίημεν γίνεται. πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα.

Ὣς φάν. ὁ δ' ὑψόροφον θάλαμον κατεβήσατο πατρὸς
Εὐρὺν, ὅθι νητὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο,
Ἐσθής τ' ἐν χηλοῖσιν, ἅλις τ' εὐῶδες ἔλαιον.
Ἐν δὲ πίθοι οἴνοιο παλαιοῦ ἡδυπότοιο
Ἕστασαν, ἄκρητον θεῖον ποτὸν ἐντὸς ἔχοντες,
Ἑξείης ποτὶ τοῖχον ἀρηρότες, εἴποτ' Ὀδυσσεὺς
Οἴκαδε νοστήσειε καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας.
Κληισταὶ δ' ἔπεσαν σανίδες πυκινῶς ἀραρυῖαι,
Δικλίδες. ἐν δὲ γυνὴ ταμίη νύκτας τε καὶ ἦμαρ
Ἔσκεν, ἣ πάντ' ἐφύλασσε νόου πολυϊδρείῃσιν,
Εὐρύκλει' Ὦπος θυγάτηρ Πεισηνορίδαο.
Τὴν τότε Τηλέμαχος προσέφη θάλαμόνδε καλέσσας.

Ὅτι θάλαμος ἦν ὑψόροφος τῷ Ὀδυσσεῖ εὐρὺς, ὅθι νητὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο. ἐσθής τ' ἐν χηλοῖσιν, ἅλις τ' εὐῶδες ἔλαιον. ἐν δὲ πίθοι οἴνοιο παλαιοῦ ἡδυπότοιο ἕστασαν, ἄκρητον θεῖον ποτὸν ἐντὸς ἔχοντες. καὶ ὅρα ἔπαινον ἀγαθοῦ οἴνου. ἕστασαν δὲ ἑξείης ποτὶ τοῖχον ἀρηρότες, ἵνα τὸ μέσον τοῦ θαλάμου εἴη ἄλλως χρήσιμον. ἐφυλάττετο δὲ ὁ οἶνος εἴ ποτε φησὶν Ὀδυσσεὺς οἴκαδε νοστήσειε, καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας. κληισταὶ δ' ἔπεσαν σανίδες πυκινῶς ἀραρυῖαι δικλίδες. ἐν δὲ γυνὴ ταμίη νύκτας τε καὶ ἦμαρ ἔσκεν. ἣ πάντα φύλασσε νόου πολυϊδρείῃσιν. ὃ δὴ περιφραστικὴ ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ κεδνή. καὶ κεδνὰ εἰδυῖα. καὶ πινυμένη. ἦν δὲ ἡ ταμία, Εὐρύκλεια. ἣν καὶ μαῖαν μετ' ὀλίγα προσφωνεῖ ὁ Τηλέμαχος. ἔνθα καὶ ἡδὺν οἶνον ἐρεῖ καὶ λαρόν. καὶ ὅρα οἷά τινα τὰ ἡρωϊκὰ ταμεῖα, καὶ ὡς οἰκονομικὴν μέθοδον ἐνταῦθα παραδίδωσιν ὁ ποιητὴς, διδάσκων χρῆναι τοὺς οἰκοδεσποτοῦντας, κειμήλια ἔχειν εἰς χρῆσιν τὴν ἐν καιρῷ. θάλαμον δὲ, τὸ ταμεῖον λέγει, ἐνδοτάτω πάντως ὂν καὶ αὐτό. καὶ διὰ τοῦτο τὴν τοῦ θαλάμου κλῆσιν εἰληχός. ὑψορόφου μὲν ὄντος, διὰ δ' ἴσως ὑπερῷον καὶ οὕτως ἀνεπιβούλευτον. εὐρέος δὲ, διὰ τὸ ἐν βασιλικὸν πλοῦτον πολὺν εἶναι. πόθεν δὲ ὄροφος, ἐν τῇ Ἰλιάδι δηλοῦται. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐντεῦθεν ὀροφίας ὁ ἐν ταῖς οἰκίαις μυθευόμενος ὄφις. νητὸς δὲ χρυσὸς, ὁ σεσωρευμένος εἰς πλῆθος. παρὰ τὸ νῶ νήσω. ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐπενήνοθεν ὃ προδεδήλωται. ὁμώνυμον δὲ τῷ ῥηθέντι νῶ νήσω, καὶ ὃ παρ' Ἡσιόδῳ πρωτότυπον τοῦ νήθω. ὃ καὶ αὐτὸ, σώρευσίν τινα δηλοῖ τῶν νηθομένων σωμάτων. ὡς ἔστιν καὶ ἐκεῖ τὰς κλωθομένας ἰδεῖν, νητάς. χηλὸς δὲ, γίνεται μὲν ἀπὸ τοῦ χῶ χήσω τὸ χωρῶ, ἐξ οὗ καὶ ὁ χηραμός. ὃν οἱ τῆς δωρείων γῆς ἄρτι, χηλαμὸν φασὶν ἰδιωτικῶς. λέγεται δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, καὶ ἀντίπηξ. καὶ κιβωτός. καὶ λάρναξ. καὶ σορός. εὐῶδες δὲ ἔλαιον, ἴσως μὲν καὶ τὸ ἐκ τῆς ἐλαίας. εἰκὸς δὲ καὶ ἐσκευάσθαι τιμιώτερον, ὁποῖον καὶ τὸ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἴρινον ἢ σαμψύχινον. ἢ εἴπῃ τοῦτον ἐλαιῶδες μύρον. ὁποίοις ἐχρῶντο οἱ βασιλεῖς. κληισταὶ δὲ σανίδες, αἱ θύραι. πρὸς διαστολὴν τῶν ἁπλῶς σανίδων. δικλίδες δὲ, διχόθεν κλειόμεναι. δίθυροι. περὶ ὧν ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα εἴρηται ἀκριβῶς. οἶνον δὲ παλαιὸν Ὁμήρου εἰπόντος, οἱ ὕστερον ἀστείως μεταλαβόντες, γέροντα τὸν τοιοῦτον εἶπον. ὅθεν γέρων Θάσιος οἶνος. ὅπερ ἐν δευτέρῳ ὁ κωμικὸς Ἄλεξις φράζων, φησίν. οἶνος καὶ μάλα παλαιός γε. ὀδόντας οὐκ ἔχων. ἤδη σαπρός. γέρων δαιμονίως. τοιοῦτον δέ φασι παλαιὸν ἡδύποτον οἶνον τοῖς κωθωνιζομένοις δίδωσιν Ὅμηρος. εἰκὸς δὲ τὸν εἰρημένον γέροντα καὶ σαπρὸν οἶνον, καὶ σαπρίας ἀρσενικῷ γένει λεχθῆναι. οὗ χρῆσις, ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου. παρ' ᾧ ἐπαινῶν τις οἶνον ὃν φησὶ καλεῖσθαι σαπρίας, ἐπάγει. οὗ καὶ ἀπὸ στόματος στάμνων ἀνοιγομένων, ὄζει ἴων, ὄζει δὲ ῥόδων, ὄζει δ' ὑακίνθου ὀσμὴ θεσπεσία. κατὰ πᾶν δ' ἔχει ὑψερεφὲς δῶ, ἀμβροσία καὶ νέκταρ. ὃν δὲ τοιοῦτον, ὑπονοητέον αἰθοσμίας εἶναι. οὗ τὸ σκευα-

σκευαστικὸν ἄρτυμα, παραδίδωσιν ὁ δειπνοσοφιστής. γνωστοῦ παρ' αὐτοῖς τόπου ὄντος. ὃν διαλύσας ἰωνικῷ τρόπῳ Ἀλκμὰν ὁ μελοποιός, ἄνθιος ὄσδοντα ἔφη. ὡς δὲ καὶ τὸ φασί τις τὸν παλαιὸν οἶνον οἰνῶ, ἐὰν ἡ παλαιὰ πρεσβεύων ἱστορεῖ οἴνου τοῦ καλλίστου ὥραις, ἐν τοῖς τῶν Ἀθηναίου κεῖται. ὡς δὲ ὁ παλαιὸς οἶνος, καὶ γέρων καὶ τέλειος ἐκλήθη πρός τινων. καὶ ὅτι ὀμφακίας παραδίδοται οἶνος μετὰ πολλοὺς χρόνους ἀκμάζων. καὶ ὡς Ἰταλικὸς οἶνός τις ἦν μέλας μὲν τὴν ἀρχήν, μετὰ πολλὰ δὲ ἔτη λευκὸς γινόμενος, κοῦφος λίαν ἐκεῖνος καὶ τρυφερός, ὁ Ἀθηναῖος ἱστορεῖ. λέγων, καὶ ὅτι ὁ παλαιός, οὐ πρὸς ἡδονὴν μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς ὑγείαν προσφορώτερος. πέσσει τε γὰρ μᾶλλον τὰ σιτία, καὶ λεπτομερὴς ὤν, εὐανάδοτός ἐστι. δύναμίν τε τοῖς σώμασιν ἐμποιεῖ. καὶ τὸ αἷμα εὐχυλότερον ποιεῖ καὶ εὐανάδοτον. καὶ τοὺς ὕπνους ἀταράχους τεύχει. ἐπιδέχεται δὲ καὶ πλείω κρᾶσιν, διὰ τὸ μάλιστα θερμὸς γίνεσθαι παλαιούμενος. λέγει δὲ ὁ αὐτός, καὶ αἴθοπα τὸν μέλανα, ὡς δυναμικώτατον διὰ θερμότητα καὶ μένοντα ἐν ταῖς ἕξεσι τῶν πινόντων πλεῖστον χρόνον. ὁ δὲ λευκός, ἀσθενής φησι καὶ λεπτός. παρὰ Χίοις δέ φασι πρώτοις γενέσθαι μέλανα οἶνον. οἳ πρῶτοι καὶ φυτεύειν καὶ θεραπεύειν ἀμπέλους μαθόντες παρὰ Οἰνοπίωνος υἱοῦ Διονυσίου τοῦ καὶ συνοικίσαντος τὴν νῆσον, τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις μετέδωκαν. κεῖται δὲ παρ' αὐτῷ, καὶ Ἀλέξιδος τό, οὐδὲν ἔοικ' ἄνθρωπος οἴνῳ τὴν φύσιν. ὁ μὲν γὰρ ἀπογηράσκων, ἀηδὴς γίνεται. οἶνον δὲ τὸν παλαιότατον σπουδάζομεν ὅτι οὐ δάκνει ἀλλ' ἱλαροὺς ἡμᾶς ποιεῖ. Ὅρα δὲ καὶ τὸ νύκτας τε καὶ ἦμαρ, εἰκὸς δὲ τὸ ἦμαρ, ἐπεὶ οὐκ ἀφῆκε τὸ μέτρον πληθυνθῆναι καὶ αὐτό. παιδευτικὸν δὲ εἰς οἰκονομίαν καὶ τό, πολυΐδρειν τὴν ταμίαν εἶναι ὅ ἐστι πολύπειρον. σημειωτέον δὲ διφθογγον δὲ ἡ πολυϊδρεία, ὡς καὶ ἡ ἀϊδρεία. ἀπὸ τοῦ ἴδρις ἴδριος. ὡς ἐκ τοῦ ἰλιγγέα, διὸ τό, τὰς δ' ἰλίγγια λέληφθαι.

Μαῖ', ἄγε δή μοι οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἄφυσσον
Ἡδύν, ὅς τις μετὰ τὸν λαρώτατος ὃν σὺ φυλάσσεις,
Κεῖνον ὀϊομένη τὸν κάμμορον, εἴποθεν ἔλθοι
Διογενὴς Ὀδυσσεύς, θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξας.
Δώδεκα δ' ἔμπλησον, καὶ πώμασιν ἄρσον ἅπαντας.
Ἐν δέ μοι ἄλφιτα χεῦον ἐϋρραφέεσσι δοροῖσιν.
Εἴκοσι δ' ἔστω μέτρα μυληφάτου ἀλφίτου ἀκτῆς.
Αὐτὴ δ' οἴη ἴσθι. τὰ δ' ἀθρόα πάντα τετύχθω.
Ἑσπέριος γὰρ ἐγὼν αἱρήσομαι, ὁππότε κεν δὴ
Μήτηρ εἰς ὑπερῷ' ἀναβῇ, κοίτου τε μέδηται.
Εἶμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἠμαθόεντα,
Νόστον πευσόμενος πατρὸς φίλου ἤν που ἀκούσω.
Ὣς φάτο. κώκυσεν δὲ φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια.
Καί ῥ' ὀλοφυρομένη, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Τίπτε δέ τοι φίλε τέκνον ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
Ἔπλετο; πῇ δ' ἐθέλεις ἰέναι πολλὴν ἐπὶ γαῖαν,
Μοῦνος ἐὼν ἀγαπητός; ὁ δ' ὤλετο τηλόθι πάτρης
Διογενὴς Ὀδυσεύς, ἀλλογνώτῳ ἐνὶ δήμῳ.
Οἱ δέ τοι αὐτίκ' ἰόντι κακὰ φράσσονται ὀπίσσω,
Ὥς κε δόλῳ φθίῃς, τάδε δ' αὐτοὶ πάντα δάσονται.
Ἀλλὰ μέν' αὖθ' ἐπὶ σοῖσι καθήμενος. οὐδέ τί σε χρὴ
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον κακὰ πάσχειν, οὐδ' ἀλάλησθαι.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Θάρσει μαῖ', ἐπεὶ οὔτι ἄνευ θεοῦ ἥδε γε βουλή.
Ἀλλ' ὄμοσον μὴ μητρὶ φίλῃ τάδε μυθήσασθαι,
Πρίν γ' ὅτ' ἂν ἑνδεκάτη τε δυωδεκάτη τε γένηται,
Ἢ αὐτὴν ποθέσαι καὶ ἀφορμηθέντος ἀκοῦσαι,
Ὡς ἂν μὴ κλαίουσα κατὰ χρόα καλὸν ἰάπτῃ.
Ὣς ἄρ' ἔφη. γρηῢς δὲ θεῶν μέγαν ὅρκον ἀπώμνυ·

Ὅτι εἰς παρασκευὴν συμποσίου χρήσιμον τό, ἄγε δή μοι οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἄφυσσον ἡδύν. ἤγουν ἐκ πίθου ἀπάντλησον εἰς ἀμφιφορέας.

Ὅτι παιδεύων ὁ ποιητὴς ἀρχαίως τῶν σμικροτάτων ἐπιμελεῖσθαι τοὺς χρηστούς, ποιεῖ τὸν Τηλέμαχον ἐπιτάσσοντα τῇ μαίᾳ τὸν οἶνον ὅς φησι μετὰ τὸν λαρώτατος, ὃν σὺ φυλάσσεις, κεῖνον ὀϊομένη τὸν κάμμορον. τὸν ἑαυτοῦ πατέρα Ὀδυσσέα δηλαδή. τὴν δὲ μαῖαν ταύτην, προϊὼν ὅμηρος, τροφὸν ἑρμηνεύσει ἐν τῷ, κώκυσεν δὲ φίλη τροφός. Ὅρα δ' ἐνταῦθα ὅτι οὐκ ἐκτείνεται τὸ ω τοῦ λαρώτατος κατὰ τὸν κανόνα τοῦ διὰ τοῦ ωτατος ἵνα κατὰ τάξιν δακτύλου ποδός, ἐπ' αὐτοῖς εἶναι ἡ πρὸ τοῦ ω συλλαβή, συνεσταλμένη, τουτέστι τὸ λα, καὶ μεσολαβεῖσθαι ἐν ἡρώῳ στίχῳ τροχαῖος, καὶ οὕτω χωλεύσει τὸ ἔπος. ἢ ἐν ἐκτάσει μένει τὸ λα, ὡς τοῦ λαρὸς ἐκτείνοντος τὸ δίχρονον, καὶ γίνεται κατὰ τὸν ἐξ ἑαυτοῦ κανόνα συστολὴ τῆς ρο συλλαβῆς τοῦ λαρότατος, καὶ οὕτως εὑρεθήσονται συλλαβαὶ βραχεῖαι τρεῖς ἐφεξῆς, ἤγουν τρίβραχυς πούς. καὶ ἔστι μὲν οὐδὲ τοῦτο ἀγαθὸν ἐν μέτρῳ δακτυλικῷ. κρεῖττον δὲ ὅμως τοῦ προτέρου. ὡς τοῦ ἐπικειμένης ὀξείας, δυναμένης τὸν βραχὺν χρό-

Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὄμοσέν τε τελεύτησέν τε τὸν ὅρκον,
Αὐτίκ' ἔπειτά οἱ οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἄφυσσεν.
Ἐν δέ οἱ ἄλφιτα χεῦεν ἐϋρραφέεσσι δοροῖσιν.
Τηλέμαχος δ' ἐς δώματ' ἰὼν, μνηστῆρσιν ὁμίλει.

νῃ μνηστῆρσι τοῦ ὁ καθὰ καὶ ἐπὶ τοῦ, ἴσως δ' ἐξήγηται ὅπως ἴδομ αἰόλον ὄφιν. ὥς τι τῶν λα ἐκπεπταμένων μαίονται. ἐκπεθύσεται δ' ὁ ζωίβως διὰ τὸ ὀξείας. ὡς καὶ ἐν τῷ, τηλέμαχ' οὔ τις σέο κακοξεινώτερος ἄλλος. Τὸ δὲ, κεῖνον εἴμεναι, ἀντὶ τοῦ ἐλπίζουσα. ὃ ταυτόν ἐστι τῷ, νομίζουσα ἐλθεῖν.

Ὁ πιφεδίων συνήθως φρασικὸν τό, τι οἶνον ἀφύσσειν. ὡς πρὸ βραχέων ἐγράφη, καὶ τὸ, τόσους ἐμπλήσον ἀμφορέας, καὶ πώμασιν ἄρσον ἅπαντας. ὅπερ ἐστὶ περίφρασις τοῦ πωμάζειν. καθ' ὁμοιότητα λεχθέντος, ἄγγεσιν ἄρσον ἅπαντα. ἐν δέ μοι ἄλφιτα χεῦον ἐϋρραφέεσσι δοροῖσι. τῶν ὧν πρὸ ὀλίγων ἐγράφη. τὸ σα δ' ἔστω μέτρα μυληφάτου ἀλφίτου ἀκτῆς. τῶν οὖν αὐτοῦ εἴρηται ὁ πρὸ πολλῶν. Τηλεμάχου δὲ ταῦτα. ὃς τοὺς μὲν ἀμφιφορέας τοῦ οἴνου, εἰς δώδεκα μετρεῖ. τὰ δὲ μέτρα τοῦ ἀλφίτου, εἰς εἴκοσιν. ἀσφαλιζόμενος δὲ αὐτὸς καὶ ἐπισκευάζων τὴν γραῖαν μαῖαν, ἐπάγει. αὐτὸ δ' οἴη ἴσθι, τάδ' ἀθρόα πάντα τετύχθω. ἑσπέριος γὰρ ἐγὼν αἱρήσομαι. ὅτε δηλαδὴ τὴν μητέρα λάθω κοίτου μεδομένην ὑπερῴοις. ὃ ἐστιν, ἐπὶ ὕπνῳ κοιταζομένην ἀνελθεῖν ἐν ὑπερῴῳ. καὶ ὅρκον τῆς γραὸς λαμβάνει μὴ τάδε μυθήσασθαι τῇ μητρὶ πρίν γ' ὅτ' ἂν ἑνδεκάτη τε δυωδεκάτη τε γένηται. ἢ αὐτὴν ποθέσαι καὶ ἀφορμηθέντος ἀκοῦσαι. τό τε ἕν, οὐ ψεύσιον τῇ δεσποίνῃ. διὰ τί δὲ ταῦτα; ὡς ἂν μὴ κλαίουσα κατὰ χρόα καλὸν ἰάπτῃ. καὶ ἡ γραῦς ἡ καὶ ὀλοφυραμένη καὶ νουθετήσασα ἐπὶ τῇ ἀποδημίᾳ τοῦ τροφίμου δεσπότου, πείθεται θεῶν μέγαν ὅρκον ἀπομόσασα ὡς ἀπητεῖτο. βιωτικὰ δὲ ταῦτα τοῦ ποιητοῦ καὶ κοινωνίας ἀνθρώπων συναλλακτικά. Ὅρα δὲ τὸ ἄλφιτα χεῦον, ὡς καὶ κατωτέρω πάλιν ἄλφιτα χεῦε, καθ' ὁμοιότητα ῥηθὲν τοῦ, τύμβον χεῦε, καὶ τῶν τοιούτων. ἐπεὶ καὶ χεάδες ἤτοι τὸ ἄλφιτον, καὶ δὴ τὸ χυτὸν καὶ αὐτὸ, καθὰ καὶ ἡ χυτὴ γῆ. Τὸ δὲ δοροῖσιν οἵου γένους ἐστὶν, οὐ πάνυ δῆλον. ἐστὶ δὲ πάντως ταυτὸν, δοροῖς εἰπεῖν ποιητικῶς. ὃ δὲ καὶ κοφίνοις. καὶ κοινότερον, θυλάκοις. ὧν χρῆσις πολλὴ καλή τε τὸ ἄπλουν, καὶ κατὰ τὸ ὑποκοριστικὸν δὲ, θυλάκιον. ἤγουν πήραις τῆς ἀναξάρχου θυλάκιον. καὶ πάλιν. φιλοσοφίας ὄφελος τὸ, μηδὲν ἡγεῖσθαι δεινὸν ἀναχωρῆσαι τοῦ θυλακίου τῶν κρειττόνων, ἤγουν τοῦ σώματος. οὕτω δὲ πάντως ῥηθείη ὁ τοῦ ἀναξάρχου θύλακος. μέτρα δὲ ἀλφίτου λέγεσθαι, καινὸν οὐδὲν, εἴγε καὶ οἴνου μέτρα φασὶν οἱ πολλοί. καθ' ὁμοιότητα τοῦ, εἴκοσι μέτρα ὕδατος. ὅπερ ἐν τοῖς τοῦ κύκλωπος κεῖται. ὥστε τὸ μέτρον, ἐπί τε ξηρῶν ἐπί τε ὑγρῶν λέγεται. ἀκτὴ δὲ ἀλφίτου, ἡ δωρικὴ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, παρὰ τὸ ποσάγνυσθαι ἢ ποσάγεσθαι. ἢ τὸ κλάσμα, παρὰ τὸ ἄγω τὸ κλῶ. οὐ ἔμφασιν ἔχει οὐ μόνον τὸ ἄλφιτον ὡς προεδηλώθη, ἀλλὰ καὶ τὸ μυληφάτον. ὃ δηλαδὴ κλᾶται ὑπὸ μύλης. ἔστι δὲ ἡ τοῦ μυληφάτου παραγωγὴ, ὁμοία τῇ τοῦ προσφάτου νεκροῦ καὶ ἀρηϊφάτου καὶ τῶν τοιούτων. εἴρηται δὲ τὰ τούτου κρεῖττον ἐν τοῖς εἰς τὴν ἰλιάδα. ἐν ᾗ καὶ δήμητρος ἀκτὴ ἐρρέθη που μετωνυμικῶς. ὡς εἰ μετωνυμία ἦν, εἴπερ ἀντὶ πυρὸς, ἥφαιστον τὸ ἐπισκατοῦντα τῷ πυρί, οὕτω μετωνυμικόν ἐστι καὶ τὸ ἀντὶ ἀλφίτου ἀκτῆς, εἰπεῖν ἀκτὴν δήμητρος. ἡ τῶν ἀλφίτων αἰτία ἐστί. κατὰ τοιοῦτον τρόπον, καὶ τὸν ἄρτον ὀππιανὸς δήμητραν λέγει ἐν τῷ, τυρὸν ὁμοῦ δήμητρι μεμιγμένον. Ἱστέον δὲ ὅτι τὸ, ἀλφίτου ἀκτῆς, θηλυκοῦ οἶδε γένους τὴν ἀκτήν. ὅθεν οὐδὲ συντίθεται ὁ ἐν ἡσιόδῳ ὁ δήμητρος ἀκτὴν, κατὰ γένος νοήσας ἀρσενικόν. Τὸ δὲ ἑσπέριος αἱρήσομαι, ἀντὶ τοῦ λήψομαι, εἰ καὶ ἄλλως τὴν λέξιν οἱ μεθ' ὅμηρον ἐπὶ βουλήσεως τίθενται. Τὸ δὲ ποθέσαι ἀντὶ τοῦ ποθῆσαι, δοκεῖ μὲν ποιητικὸν, ἐστὶ δὲ ἀληθῶς ἀττικόν. εἴγε καὶ πλάτων ἐν τῷ περὶ ψυχῆς, φησὶ, παρεσκευασάμην ὡς ἐκείνου ποθέσων ἄλλο εἶδος αἰτίας. λέγεται δὲ ἑκατέρως, καὶ ποθέσαι καὶ ποθέσαι. ἀφ' οὗ καὶ ἀπόθεστος κύων ἐν τοῖς ἑξῆς, ὁ ἠμελημένος καὶ ἀπόθητος. ἐνταῦθα δὲ καὶ σχήματός ἐστι καινότης. ἦν γὰρ εἰπεῖν τὸ ποιητικὸν οὕτω. πρίν γ' ὅτ' ἂν ἑνδεκάτη ἡμέρα γένηται ἢ αὐτὴ ποθέσῃ καὶ ἀφορμηθέντος ἀκούσῃ. ὁ δὲ ἀσυνήθως ἐσχημάτισε διὰ τὴν τοῦ πρὶν ἐπιρρήματος δύναμιν. ὅπερ μετὰ μὲν τοῦ ὅτ' ἂν ὁριστικῷ συντάσσεται ῥήματι. οἷον. πρὶν ὅτ' ἂν τόδε γένηται. αὐτὸ δὲ καθ' αὐτὸ, ἀπαρεμφάτου ζητεῖ σύνταξιν. οἷον. πρὶν τόδε γενέσθαι. ἐν δὲ τῷ, χρόα καλὸν, τὴν ὅλην διαρτίαν δηλοῖ τοῦ σώματος. οὐ πάσχοντος οἶνος, ἰάπτεται καὶ ὁ καλὸς χρὼς, ἤγουν τὸ ἐπιφαινόμενον τοῦ σώματος. ὃ καὶ χρὼς λέγεται. ἀπὸ δὲ τοῦ χρὼς, καὶ ἡ ἐν χρῷ κουρὰ, ἡ ψιλὴ κατὰ αἴλιον διονύσιον καὶ πρὸς τὸν χρῶτα. καὶ ἐν χρῷ δὲ κουρίας, ὁ οὕτω κειρόμενος. καὶ πλοῦς ἐν χρῷ, ὁ πάνυ ἐγγύς. θουκυδίδης. ἐν χρῷ παραπλεῦσαι τὰς ναῦς. ἀπ' αὐτοῦ δὲ, καὶ τὸ χρίμπτω. καὶ τὸ χρίω. ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐγχρίω τουτέστι παίω. ὅθεν οἱ χρίσαι κατὰ τὸν αὐτὸν διονύσιον, τὸ παῖσαι κέντρῳ σκορπίον ἢ σφῆκα ἤ τι τοιοῦτον. Ὅρα δὲ ὡς ἐνταῦθα φανερῶς ἰάπτειν, τὸ διαφθείρειν καὶ βλάπτειν λέγεται, οὐ μὴν ὡς ἀλλαχοῦ δοκεῖ τισι, τὸ προπέμπειν. ἐν δὲ τῷ, μέγαν ὅρκον, σεμνότης τοῦ ὅρκου τὸ μέγαν, ἀλλὰ ὁ θεὸν ὃ, τις ἀπόμνυνται. ὡς μὴ δέον ὂν τὸν μέγαν ὅρκον τῷ ψεύδει καταφρονεῖν. ἀπομνύναι δὲ, διαφέρει τοῦ ἐπομνύναι κατὰ τοὺς παλαιούς. καθότι ἐπόμνυσθαι μέν ἐστι, τὸ καταφατικῶς ὀμνύειν. οἷον. μὰ τὸν, ἢ μὰ τὰς, ποιήσω τόδε. τὸ ἀπόμνυσθαι δὲ, τὸ ἐν ὅρκῳ ἀποφάσκειν. οἷον. μὰ τὸν, ἢ μὰ τάδε, οὐ ποιήσω οὕτως, καθὰ καὶ ἐνταῦθα ὀμνύει ἀπωμοτικῶς ἡ εὐρύκλεια ὡς οὐ μυθήσεται τῇ δεσποίνῃ τὰ κατὰ τὸν υἱὸν πρὶν ἂν τόσαι ἡμέραι διέλθωσιν ἢ αὐτὴ ζητήσῃ. Σημείωσαι δὲ ὅτι ὥσπερ διαφέρει τὸ ἐπομνύναι καὶ ἀπομνύναι, οὕτω διαφέρει κατὰ αἴλιον διονύσιον, καὶ τὰ ὁρκωματικὰ ἐπιρρήματα. τὸ μὲν

γάρ τι τήν, καὶ ναὶ μὰ τήν, κατωμοτικά φασιν. ἐξ ὁμήρου οἶμαι λαβὼν τὸ ναὶ μὰ τόν, εἰπόντος, ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον. ἀπωμοτικὰ δὲ τό, μὰ τόν. καὶ οὐ μὰ τόν. ἔτι σημείωσαι ὅτι γραῦς κοινῶς μέν, ἡ παλαιὰ γυνὴ καὶ παλαιὰ τῷ χρόνῳ. ἄλλως δὲ καθ' ὁμωνυμίαν, γραῦς καὶ τὸ ἐπαφρίζον ἐν ταῖς χύτραις καθὰ δηλοῖ καὶ ὁ κωμικός. καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ ζωμοῦ. αὕτη δέ, καὶ ἐπίπαγος κατὰ παυσανίαν καλεῖται. Ὅτι ὁ ἀποδημίσων ἀποδημίαν οὐκ ἀγαθήν, ἀκούσεται ἂν πρὸς τῶν φιλούντων τοιαῦτα. τίπτε δέ τοι φίλε τέκνον ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα ἔπλετο. πῇ δ' ἐθέλεις ἰέναι πολλὴν ἐπὶ γαῖαν. ἀλλὰ μένε αὖθι ἐπὶ σοῖσι καθήμενος. οὐδέ τι σε χρὴ κακὰ πάσχειν, οὐδ' ἀλάλησθαι. εἰ δὲ ὁ υἱὸς ὁ ἀποδημῶν, ἁρμόσει εἰπεῖν, πῇ δ' ἐθέλεις ἰέναι πολλὴν ἐπὶ γαῖαν, μοῦνος ἐὼν ἀγαπητός. Ὁ δὲ ταῦτα ἀκούσας, εἴποι ἂν ἴσως τό, θάρσει, ἐπεὶ οὔτι ἄνευ θεοῦ ἥδε γε βουλή. ἐν τούτοις δὲ κεῖται καί τις πρὸς τηλέμαχον προαναφώνησις. εἰπούσης τῆς μαίας εὐρυκλείας, ὡς οἱ μνηστῆρες αὐτίκα ἰόντι αὐτῷ κακὰ φράσονται ὀπίσω. ὃ καὶ γέγονεν. ἐν οἷς σημείωσαι ὅτι τὸ αὐτὸ νόημα πρὸς μὲν τοῦ ἀντινόου ῥηθέν, δυσμενῶς ἐλέχθη. παρὰ δὲ τῆς μαίας, οὐχ οὕτως. τὸ γὰρ μένειν τὸν τηλέμαχον αὐτόθι ἐπὶ τοῖς αὐτοῦ καθήμενον καὶ μὴ χρῆναι πλεῖν, ὑπελάλησε πρὸ βραχέων καὶ ὁ κακόνους ἀντίνοος. οὐ κατὰ διάθεσιν μέντοι τὴν τῆς τροφοῦ εὐρυκλείας. Ὅρα δὲ καὶ τό, φίλε τέκνον, ἀφελῶς νῦν ῥηθὲν καθάπερ ῥηθήσεται καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς. ὡς ἐὰν εἴπῃ, φίλε υἱὲ ἢ φίλε τηλέμαχε. τὸ δὲ εἰπεῖν φίλον τέκνον, εἰ καὶ σύνηθες, ἀλλ' ἰδιωτικόν. ἐν τούτῳ δὲ τῷ τόπῳ, πυκνὰ καὶ γοργὰ ἡ τροφὸς εὐρύκλεια προβάλλεται νοήματα πρὸς τηλέμαχον. λέγουσα. πῇ θέλεις ἰέναι. καὶ ταῦτα, πολλὴν ἐπὶ γῆν. καὶ μόνος ὢν τῇ μητρί, ὡς ἐν σοὶ πᾶσαν εἶναι τὴν τοῦ οἴκου διαδοχήν. καὶ ἔτι, ἀγαπητὸς αὐτῇ. ἤδη δὲ καὶ τῇ τροφῷ καὶ τοῖς λοιποῖς. διὰ τοῦτο γὰρ ἀορίστως ἔφη τὸ ἀγαπητός. καὶ μὴν ὁ πατὴρ ὤλετό που ἀλλογνώτῳ ἐνὶ δήμῳ, τουτέστι μακράν. ἀλλὰ καὶ οἱ μνηστῆρες ὡς καὶ προεγράφη, αὐτίκα ἰόντι κακὰ φράσονται. τάδε δ' αὐτοὶ πάντα δάσονται. εἰ δὲ ἡ τροφὸς οὕτω λέγει κινοῦσα σὺν ὀλοφυρμῷ, τί οὐκ ἂν ἡ μήτηρ ἔδρασεν τὸν τοῦ παιδὸς ἀπόπλουν μαθοῦσα. προμηθείσατο οὖν τηλέμαχος λαθεῖν ἐκείνην ἀποπλεύσας. δῆμος δὲ ἀλλόγνωτος, ἢ ὁ πολέμιος, ἢ ὁ ἄλλα γινώσκων ὑπὲρ ἡμᾶς, ἢ ὁ ἄλλοις καὶ οὐχ ἡμῖν γινωσκόμενος. ἐκ τοῦ γνωτὸς δὲ σύγκειται ὁ ἀλλόγνωτος. ὃν γνωστόν φασιν οἱ ὕστερον. δοκεῖ δὲ ἀλλόγνωτος μᾶλλον εἶναι, ὁ ἄλλοις γνωτός, ἤγουν κατὰ γένος οἰκεῖος. παρὰ τοὺς γνωτοὺς ἤτοι ἀδελφούς. ἄλλως γάρ, οὐκ ἐκώλυε τὸν ποιητὴν εἰπεῖν ἀλλογνώστῳ ἐνὶ δήμῳ. καθ' ὁμοιότητα τοῦ, ἄγνωστον πάντεσσιν ὡς πρὸ ὀλίγου ἔφη. ὅτι δὲ ὅμως καὶ γνωτὸν λέγεται τὸ γνωστόν, δηλοῖ καὶ σοφοκλῆς ἐν τῷ, γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτά μοι προσήλθεθ' ἱμείροντες. Τὸ δὲ ἀλάλησθαι, προπαροξύνουσιν οἱ παλαιοί. καὶ ἔστιν ἴσως, ἄλασθαι ὡς ἄγασθαι ἔρασθαι. ἀπὸ τοῦ ἄλαμαι καὶ ἄγαμαι ἤτοι θαυμάζω, καὶ ἔραμαι ἤγουν ἐπιθυμῶ. καὶ ἐξ αὐτοῦ κατὰ τροπὴν καὶ πλεονασμὸν τῆς αλ συλλαβῆς, ἀλάλησθαι. Ὅτι ἐν τῷ. ἐπεὶ ὄμοσέν τε τελεύτησέν τε τὸν ὅρκον, ὀμόσαι μέν ἐστι, τὸ εἰπεῖν τι θεῖον ὄνομα. οἷον. νὴ τοὺς λόγους. ἢ μὰ τὴν σὴν ἱερὰν κεφαλήν. ἢ ἄλλό τι, τελευτῆσαι δὲ ὅρκον, τὸ πληρῶσαι καὶ ἀποδοῦναι τὸν ἔνορκον λόγον ἢ ἐπωμοτικῶς ὡς προείρηται, δι' ποιήσω τόδε, ἢ ἀπωμοτικῶς, οὐ ποιήσω.

Ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις ἀθήνη.
Τηλεμάχῳ δ' εἰκυῖα, κατὰ πτόλιν ᾤχετο πάντῃ.
Καί ῥα ἑκάστῳ φωτὶ παρισταμένη, φάτο μῦθον.
Ἑσπερίους δ' ἐπὶ νῆα θοὴν ἀγέρεσθαι ἀνώγει.
Ἡ δ' αὖτε Φρονίοιο Νοήμονα φαίδιμον υἱὸν
Ἤτεε νῆα θοήν. ὁ δέ οἱ πρόφρων ὑπέδεκτο.
Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί.
Καὶ τότε νῆα θοὴν ἅλαδ' εἴρυσε. πάντα δ' ἐν αὐτῇ
Ὅπλ' ἐτίθει, τά τε νῆες ἐΰσελμοι φορέουσιν.
Στῆσε δ' ἐπ' ἐσχατιῇ λιμένος. περὶ δ' ἐσθλοὶ ἑταῖροι
Ἀθρόοι ἠγερέθοντο. θεὰ δ' ὤτρυνεν ἕκαστον.
Ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις ἀθήνη.
Βῆ δ' ἰέναι πρὸς δώματ' ὀδυσσῆος θείοιο.
Ἔνθα μνηστήρεσσιν ἐπὶ γλυκὺν ὕπνον ἔχευεν.
Πλάζε δὲ πίνοντας. χειρῶν δ' ἔκβαλλε κύπελλα.
Οἱ δ' εὕδειν ὤρνυντο κατὰ πτόλιν. οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν

Ὅτι τὸ τὴν ἀθηνᾶν τηλεμάχῳ εἰκυῖαν κατὰ πτόλιν οἴχεσθαι πάντῃ, καὶ ἑκάστῳ φωτὶ παρισταμένην φάσθαι μῦθον καὶ οὕτως ἀγείρειν τοὺς ἐκείνῳ συμπλευσομένους, τοιοῦτόν τι αἰνίττεται, ὡς ἕκαστος τῶν ἰθακησίων τὴν τοῦ νέου δημηγορίαν ἐπὶ νοῦν φέρων, καὶ ὅτι τοῦ βασιλέως αἰδωλοπρεπόμενος παῖδα ὄντα παρ' αὐτοῖς ἱστάμενον, καὶ κεῖνον δίκαια ἐκεῖνον εἰπεῖν καὶ αἰτήσασθαι, ἀμύνειν μὲν οὐ θαρροῦσι διὰ τὸ κινδυνῶδες τοῦ ἔργου, πείθουσι δὲ τὸ εὐμαρέστερον. ὃ δέον λογίζονται, νῆά τε δοῦναι καὶ αὐτῶν τινας εἰς ἐρέτας προσεπιδοῦναι καὶ μᾶλλον, οἱ θερμότεροι καὶ προσάγοντες τῷ τηλεμάχῳ χαρίζεσθαι ὡς ὁμήλικι.

ἧλιξ γάρ φασιν ἥλικα τέρπει. διὸ καὶ ἐθελοντῆρες συνάγονται ἐσθλοὶ ἑταῖροι ἀθρόοι, θεᾶς ὀτρυνούσης ἕκαστον. ἀθηνᾶς δηλαδὴ τῆς ἐν ἑκάστῳ φρονήσεως. καὶ ὡς ἐν τῇ γ ῥαψῳδίᾳ ἐρεῖ, φιλότητι νεώτεροι ἄνδρες ἕπονται. πάντες ὁμηλικίη τηλεμάχοιο φρονίζοντες τὸ δέον ὡς εἰκός. πάνυ δὲ ἀστείως καὶ ὁ τὴν νῆα δοὺς, νοήμων κατὰ κυριωνυμίαν καλεῖται, καὶ φρονίου υἱός.

Εἰατ', ἐπεί σφισιν ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτεν.
Αὐτὰρ Τηλέμαχον προσέφη γλαυκῶπις ἀθήνη,
Ἐκ προκαλεσσαμένη μεγάρων εὖ ναιεταόντων,
Μέντορι εἰδομένη ἠμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδήν.
Τηλέμαχ', ἤδη μέν τοι ἐϋκνήμιδες ἑταῖροι
Εἵατ' ἐπήρετμοι, τὴν σὴν ποτιδέγμενοι ὁρμήν.
Ἀλλ' ἴομεν, μὴ δηθὰ διατρίβωμεν ὁδοῖο.
Ὣς ἄρα φωνήσασ' ἡγήσατο παλλὰς ἀθήνη,
Καρπαλίμως. ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἴχνια βαῖνε θεοῖο.

πάντως γὰρ ἂν ἐκεῖνος δέδωκε νῆα, ὁ μὴ κατὰ τοὺς μνηστῆρας ἀφραδὴς καὶ ἀνοήμων ἐπὶ τοῖς μέλλουσιν, ἀλλὰ νουνεχῶς καὶ προφρονητικῶς δίκαιον τὸ αἰτηθέν. ὃν νοήμονα, καὶ φαίδιμον λέγει, καθὰ καὶ τοὺς ἐρέτας τοὺς τηλεμάχου ἐσθλοὺς ἑταίρους. σημαίνων, οἷς φιλεῖ αὐτοὺς τῆς εὐνοίας. λέγει δὲ, καὶ ὡς αἰτηθεὶς νῆα ὁ νοήμων, πρόφρων ὑπέδεκτο, ἤγουν ἐθελοντὴς ὑπεδέξατο καὶ ὑπέσχετο. διὸ καὶ νὺξ τῷ ἔργῳ ἐπιλέγεται. καὶ τὴν νῆα ἐκεῖνος ἄλαδε ἐρύσας, πάντα ἐν αὐτῇ ὅπλα ἐτίθει. ἔστησε δ' ἐπ' ἐσχατιῇ λιμένος. φρονίμως καὶ ταῦτα. καθὰ καὶ τὸ τοὺς ῥηθέντας ἑταίρους πρὸς τῷ αἰγιαλῷ κατελθόντας, μένειν. καὶ καθῆσθαι ἐπηρέτμους, τὴν τοῦ τηλεμάχου περιμένοντας ὁρμήν. καὶ ὅρα ὅτι ὅπλα καὶ ταῦτα λέγει, τὴν σκευὴν τῆς νεώς. διὸ καὶ ἵνα μή τις αὐτὰ νοήσῃ στρατιωτικὰ, ἐπάγει. τά τε νῆες ἐΰσσελμοι φορέουσι. καὶ προϊὼν δὲ, φησὶν ὅτι, τηλέμαχος ἐκέλευσεν ὅπλων ἅπτεσθαι. τοὶ δ' ὀτρύνοντος ἄκουσαν. ἱστὸν δ' ἔστησαν καὶ τὰ ἑξῆς, ἃ δὴ ὅπλα νεός. ὡς δηλοῖ καὶ τὸ ἐπαγόμενον. δησάμενοι δ' ἄρα ὅπλα. ἐΰσσελμος δὲ ναῦς, παρὰ τὸ σέλμα, ὃ δηλοῖ ζυγὰ νεῶν καὶ ξυλίνων κλιμάκων βαθμοὺς κατὰ τοὺς παλαιούς. Σημείωσαι δὲ καὶ τὸ, ἐσχατιῇ λιμένος, διὰ τοὺς λέγοντας ἐσχατιὰν εἶναι, χωρίον ἐσχατιᾷ ᾧ γειτνιᾷ φασὶ τόπος ἔρημος. ἰδοὺ γὰρ ἐνταῦθα, τοιοῦτον οὐκ ἔστιν. ἀλλ' ἁπλῶς ἐσχατιὰ, τὸ τοῦ λιμένος ἄκρον μεθ' ὃ ἡ θάλασσα. ἐπήρετμοι δὲ, οἱ ἕτοιμοι ἐρέσσειν καὶ ἐπ' αὐτοῖς ὄντες ἐρετμοῖς. καὶ ἀττικῶς εἰπεῖν, ἐπίκωποι. Σημείωσαι δὲ ὅτι εἰπὼν ὅμηρος ὡς ἡ ἀθηνᾶ ἑκάστῳ φωτὶ παρισταμένη φάτο μῦθον, οὐ πλάττει καὶ τί ἂν ἑκάστῳ εἴποι ἐκείνη, ἀπαξιώσας λαλεῖν τὰ μὴ καίρια. καὶ ἀρκεσθεὶς τοῖς δημηγορηθεῖσι κοινῶς ὑπὸ τοῦ φίλου τῇ ἀθηνᾷ μέντορος. μόνην δὲ τὴν τοῦ μύθου ἀξίωσιν λέγει, ἤγουν τοῦ κατὰ τὴν ἀθηνᾶν πρὸς ἕκαστον λόγου. τὸ, ἑσπερίους ἐπὶ νῆα θοὴν ἀγέρεσθαι. Ὅτι ἐπὶ ἑσπερινοῦ ἐγχειρήσεως λεχθήσεται τὸ, ἑσπερίους ἀγέρεσθαι αἰτῶ. δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί. καὶ τότε ἐγίνετο τὸ δέον. καὶ ὅρα ὅτι φιλοσόφως τὴν νύκτα σκιὰν εἶπε, γῆς δηλαδὴ γινομένην, ὅτε ἥλιος ὑπὸ γῆν γίνεται. Ὅτι ἄλλο νοήσασα ἡ ἀθηνᾶ, μνηστήρεσσιν ἐπὶ γλυκὺν ὕπνον ἔχευε. πλάζε δὲ πίνοντας. χειρῶν δ' ἔκβαλλε κύπελλα. οἱ δ' εὕδειν ὤρνυντο κατὰ πτόλιν. οὐκέτι ἐπὶ πλεῖον καθῆσθαι ἔχοντες, ἐπεί σφισιν ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτε. μέθης δὲ ἔργον διασκευάζει ὁ ποιητὴς ἐν τούτοις ἣν ἡ ἀθηνᾶ τεχνᾶται. ἴσως γὰρ, ἐπίτηδες λόγῳ φρονήσεως ἐνεσκευάζετο οἶνος ἐν πότῳ ὑπὲρ τὸ σύνηθες ὡς ἂν οἱ μνηστῆρες μεθύσκωνται πίνοντες. ὡς εἰ μὴ τοῦτο ἦν, τάχα ἂν καὶ διανυκτερεῦσαι ἐν τῷ πότῳ. ἵνα καὶ ἐπακρατοποσίαν ἔθεντο. ἣν καταποντιδάνουσαι φασὶ τὴν κατακρημνιζομένων οἱ διαπαννυχίζοντες ἐν τῷ πίνειν, χειζὴν κρᾶσιν οὖσαν, ἤτοι λείψανον τοῦ χοὸς κρατῆρος. ὃ τῇ ὑστεραίᾳ τῶν μὴ κρατηρῶν τοῦ πίνειν, κατεχεῖτο. Τὸ δὲ ἔχευε, τὸ ὑγρὸν τοῦ ὕπνου καὶ ταῦθα δηλοῖ. Τὸ δὲ πλάζειν, ἐλλειπτικῶς κεῖται, ἀντὶ τοῦ, περιπλανᾶν τοῦ ἐγρηγορέναι ἢ τοῦ φρονεῖν ἢ τῆς κατὰ φύσιν ἐνεργείας. ὡς δηλοῖ τὸ, χειρῶν δ' ἔκβαλλε κύπελλα. δῆλον γὰρ ὡς ἀπεπλανᾶτο τοῦ συμποτικοῦ σκοποῦ ἡ τὸ κύπελλον ἀποβάλλουσα χείρ. Τὸ δὲ ἔπιπτε, βάρος ὕπνου δηλοῖ, ταχὺ τὰ βλέφαρα κλείοντος. Ἰστέον δὲ ὅτι οὐκ ὀκνήσας ταυτολογῆσαι ὁ ποιητὴς, δὶς ἐνταῦθα εἶπε τὸ, ἣδ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις ἀθήνη. πολλαχοῦ δὲ ἐπαινετὸν ἡ καιρίως ταυτολογία. Τὸ δὲ ἄλλο νοεῖν, ποικιλότητα νοημάτων δηλοῖ. Ὅτι δὲ ἀπὸ τοῦ γλαυκῶπις, γλαυκώπιον ἡ ἀθηνῶν ἐλέγετο ἀκρόπολις ἢ καὶ ἡ ἁπλῶς, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. παρ' οἷς καὶ ἡ γλαὺξ παρασημαίνεται. διὸ καὶ ὀξύνεσθαι μὲν λέγουσι τὸ γλαὺξ, πλὴν δωρικῶς. ἐνταῦθα δὲ παρασημειωτέον εὐκρινείας χάριν, ὡς τὸ λεγόμενον γλαυκίον, οὐκ αὐτόχρημα γλαὺξ ἐστιν, ἀλλ' ἕτερον. νοσσοφθόρος γάρ φασιν ἐκεῖνο. νήσσης μικρότερον. καλούμενον ἀπὸ τῆς τῶν ὀμμάτων γλαυκότητος. Ὅτι ἐπιπαυστικὸν εἰς ὁδὸν τὸ, ἀλλ' ἴομεν μὴ δηθὰ διατρίβωμεν ὁδοῖο, εὐσεβῆ δὲ ἄνθρωπον σημαίνει τὸ, ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἴχνια βαῖνε θεοῖο.

Ὅτι δημαγωγικῶς ὁ τηλέμαχος φίλους τοὺς συμπλόους ἰθακησίους καλεῖ, κολακεύων εὐκαίρως ἐν τῷ, δεῦτε φίλοι ἤια φερώμεθα. καὶ ὃ, μὲν

Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν,
Εὗρον ἔπειτ' ἐπὶ θινὶ καρηκομόωντας ἑταίρους.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειφ' ἱερὴ ἲς τηλεμάχοιο.

ἐπι-

Δεῦτε φίλοι ἤια φερώμεθα. πάντα γὰρ ἤδη
Ἀθρό' ἐνὶ μεγάρῳ. μήτηρ δ' ἐμὴ οὔτι πέπυσται.
Οὐδ' ἄλλαι δμωαί. μία δ' οἴη μῦθον ἄκουσεν.
Ὣς ἄρα φωνήσας, ἡγήσατο. τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο.
Οἱ δ' ἄρα πάντα φέροντες, ἐϋσσέλμῳ ἐπὶ νηὶ
Κάτθεσαν, ὡς ἐκέλευσεν Ὀδυσσῆος φίλος υἱός.
Ἂν δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν', ἦρχε δ' Ἀθήνη.
Νηὶ δ' ἐνὶ πρύμνῃ κατ' ἄρ' ἕζετο, ἄγχι δ' ἄρ' αὐτῆς
Ἕζετο Τηλέμαχος. τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν.
Ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες, ἐπὶ κληῖσι κάθιζον.
Τοῖσι δ' ἴκμενον οὖρον ἵει γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ἀκραῆ ζέφυρον, κελάδοντ' ἐπὶ οἴνοπα πόντον.
Τηλέμαχος δ' ἑτάροισιν ἐποτρύνας, ἐκέλευσεν
Ὅπλων ἅπτεσθαι. τοὶ δ' ὀτρύνοντος ἄκουσαν.
Ἱστὸν δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης
Στῆσαν ἀείραντες. κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδησαν·
Ἕλκον δ' ἱστία λευκὰ ἐϋστρέπτοισι βοεῦσιν.
Ἔπρησεν δ' ἄνεμος μέσον ἱστίον. ἀμφὶ δὲ κῦμα
Στείρῃ πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε νηὸς ἰούσης.
Ἡ δ' ἔθεεν κατὰ κῦμα διαπρήσσουσα κέλευθον.
Δησάμενοι δ' ἄρα ὅπλα θοὴν ἀνὰ νῆα μέλαιναν,
Στήσαντο κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο.
Λεῖβον δ' ἀθανάτοισι θεοῖς αἰειγενέτῃσιν,
Ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Διὸς γλαυκώπιδι κούρῃ·
Παννυχίη μέν ῥ' ἥγε καὶ ἠῶ πεῖρε κέλευθον.

ἐπιτάσσει. οἱ δὲ, πάντα φέροντες κατατιθέασιν ἐπὶ νηὶ ὡς αὐτὸς ἐκέλευσεν. ἦσαν δ' ἂν οἱ τοιοῦτοι, οὐχ ἁπλῶς φίλοι, ἀλλὰ καὶ συνήθεις, ἑταῖροι φίλοι. ὧν τὸ μὲν, ὅμηρος αὐτοὺς ἐκάλεσεν ἐν τῷ, ἐσθλοὶ ἑταῖροι. τὸ δὲ, νῦν ὁ τηλέμαχος. ὃν περιφράζων φησίν. ἱερὴ ἲς τηλεμάχοιο. σεμνότερον τοῦτο εἰπὼν ὑπὲρ τὸ, βίη ἡρακλῆος, ἀντὶ τοῦ ἡρακλῆς. ὅρα δὲ καὶ τὸ φέρειν, ἐνταῦθα κυριολεκτούμενον. ἐξ οὗ καὶ τὸ φορεῖον. ὃ ὁ φόρτος. καὶ τὸ φοράδην ἐπίρρημα. καὶ φορμὸς ὁ κόφινος. καὶ φορμίσκος κατὰ παυσανίαν, λεπτόν τι ἀγγεῖον. ἕτεροι δέ φασιν οὕτω. ἐκ τοῦ φέρω, φορμὸς ἤγουν πλέγμα. σπυρίς. ἐν ᾧ καὶ σῦκα ἔφερον. ἐκεῖθεν δέ φασι καὶ φορυτὸς, φρύγανα. χόρτος, κοπρία. Ὅτι ἐν τῷ, ἂν δ' ἄρα τηλέμαχος νηὸς βαῖνε, γενικῇ συντέτακται τὸ ἀναβαίνειν δι' ἔλλειψιν προθέσεως. τὸ δὲ πλῆρες ἢ ὀρθὸν, ἀνέβαινεν ἐπὶ νηός. ἢ ἄλλως δὲ τὸ ῥηθὲν, ἀντὶ τοῦ ἔσω τῆς νηὸς ἔβαινεν εἴρηται. λέγει δὲ ὅτι ἐνταῦθα ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐν πολλοῖς, ἄρχειν τοῦ προηγεῖσθαι ὁδοῦ ἢ ἔργου. ὃ πρὸ βραχέων, ἡγήσατο παλλὰς ἀθήνη ἔφη. Ὅτι πρυμνήσια, τὰ πρὸς τῇ γῇ δεσμοῦντα σχοινία τὴν ναῦν. ἃ καὶ πείσματα λέγονται, ὡς τῆς νηὸς πειθομένης αὐτοῖς.

Ὅτι τὸν ἐξ ἰθάκης πλοῦν τοῦ τηλεμάχου διασκευάζων ὅμηρος, φησίν. τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν. ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες, ἐπὶ κληῖσι κάθιζον. τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἵει γλαυκῶπις ἀθήνη, τουτέστιν ἡ κατὰ τὸν ναυτίλον ἐμπειρία καὶ φρόνησις. οἱ στοχασάμενοι καιροῦ ἔπλευσαν. ἴκμενον οὖρον ἵει, ἀκραῆ ζέφυρον, κελάδοντ' ἐπὶ οἴνοπα πόντον. τηλεμάχου δὲ κελεύσαντος ὅπλων ἅπτεσθαι, αὐτοὶ ὀτρύνοντος ἄκουσαν. ἱστὸν δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης στῆσαν ἀείραντες, κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδησαν. ἕλκον δ' ἱστία λευκὰ ἐϋστρέπτοισι βοεῦσιν. ἔπρησεν δ' ἄνεμος μέσον ἱστίον. ἀμφὶ δὲ κῦμα στείρῃ πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε νηὸς ἰούσης. ἡ δ' ἔθεεν κατὰ κῦμα διαπρήσσουσα κέλευθον. δησάμενοι δ' ἄρα ὅπλα θοὴν ἀνὰ νῆα μέλαιναν, στήσαντο κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο. λεῖβον δ' ἀθανάτοισι θεοῖς αἰειγενέτῃσιν. ἐκ πάντων δὲ μάλιστα διὸς γλαυκώπιδι κούρῃ. ἤγουν τῇ ἀθηνᾷ. ἔνθα ὅρα τὴν διπλῆν αὔξησιν. ἐπίτασιν γὰρ δηλοῖ καὶ ἡ ἐκ πρόθεσις, καθὰ καὶ τὸ μάλιστα. εἶτα συμπληρῶν, λέγει. παννυχίη μέν ῥ' ἥγε, καὶ ἠῶ πεῖρε κέλευθον. κληῖδες μὲν οὖν τίνες εἰσὶν, ἡ ἰλιὰς ἐδήλωσεν. ἴκμενον δὲ καὶ νῦν οὖρον, ἢ τὸν ὑγρὸν λέγει παρὰ τὴν ἰκμάδα ὃ καὶ ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς εἰπεῖν ὑπὲρ ἀλλαχοῦ αἰγίμαον μένος ὑγρὸν ἀέντων φησίν, ἢ τὸν φορὸν καὶ εἰς τὸ ἱκέσθαι ἐπιτήδειον, ὡς οἱονεὶ ἱκόμενον. οὖρον δὲ, τὸν εὐδιεινὸν ὡς διὰ αὐτοῦ ὀρούειν ὅ ἐστιν ὁρμᾶν τὴν ναῦν. ἀφ' οὗ καὶ ὁ ἐξουρίας πλοῦς, ἤγουν ὁ ἐκ πνοῆς εὐδιεινῆς. ὃ καὶ πληθυντικῶς λέγεται ἐξ οὐρίων ἤγουν ἐξ εὐδιεινῶν πνευμάτων. ἐκεῖθεν ὅτι οὐρίσαι, τὸ ἀπευκταίως ἰῶσαι εἰς οὖρον, ὥς φασιν οἱ παλαιοί. καὶ κατουρίζειν ῥῆμα τραγικῶς. ὁ μέντοι οὐρὸς ὀξυτόνως, ἄλλό τι ἐν τῇ ἰλιάδι δηλοῖ. Ἰστέον δὲ ὅτι οὐ μόνον πνοὴ οὐρία λέγεται, ἀλλὰ ὅτι κατὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ δειπνοσοφιστοῦ, καὶ ὀρνεόν τι οὕτω καλεῖται. ὅπερ οὐ πολύ φασι λείπεται νήττης. τῷ χρώματι, ὑποκίρραμος. ἔχουσα ῥύγχος μακρόν τι καὶ στενόν. ἀκραῆ δὲ λέγει, τὸν ἄκρως ἀέντα ἤτοι πνέοντα. οἱ δὲ, γράφουσιν εὐκραῆ. ὡς τί δύναταί τις ἀκραῆ λέγειν, καὶ τὸν μὴ κεκραμένον ἀλλ' ἀκριβῆ ζέφυρον. κελάδοντα δὲ, οἱ μὲν, τοῦ ζεφύρου ἐπίθετον ἐκδέχονται. οἱ δὲ, τοῦ πόντου. ἐπεὶ ὅτι ἐν ἰλιάδι οἱ παλαιοί, ἴσασιν ἐκέλαδον

δον τοῦ ποσειδῶνι παραδιδόασιν, ὡς ἐν τῇ γ ῥαψῳδίᾳ ἐγράφη. ὅπλα δὲ τίνα λέγει, πρὸ ὀλίγων ἐρρέθη. Τὸ δὲ ἱστὸν στῆσαι, ἐτυμολογίας τρόπος καὶ αὐτὸ, καθὰ καὶ τὸ στησαμένη μέγαν ἱστόν. Ὅρα δὲ ὅτι ἐν ταῦτα μὲν ἱστὸν στῆσαι ἔφη. κατωτέρω δὲ, παθητικῶς στήσαντο κρατῆρας. ὁποῖόν τι καὶ ἐν Ἰλιάδι κεῖται. Τὸ δὲ εἰλάτινον, τεχνικῶς εἶπε. ὡς δέον ὂν τοιοῦτον εἶναι τὸν τῆς νηὸς ἱστόν. μεσόδμη δὲ, ἡ ὀπὴ δι' ἧς ὁ ἱστὸς ἐνείρεται. λεχθεῖσ οὕτω, παρὰ τὸ μέσον τῆς νηὸς δεδομῆσθαι. μέση γὰρ τοῦ τοιούτου πλοίου ἐστί. προτόνοις δὲ ἃ πρότονα οὐδετέρως κατὰ μεταπλασμὸν λέγει, σχοινία δι' ὧν ὁ ἱστὸς ἀποδεσμεῖται ὡς ἂν ἔχοι βεβαίως ἑστάναι. οἱ δὲ παλαιοί, προτόνους φασί, κάλως ἀπὸ τοῦ καρχησίου εἰς πρῴραν καὶ πρύμναν διατείνοντας. ἔχεται δὲ περὶ προτόνων, καὶ ἐν Ἰλιάδι ἐν τῷ, προτόνοισιν ὑφέντες. ἐπίτονος μέντοι, δέρμα φασὶν ᾧ πλοίου ἱστὸς κατασφαλίζεται. καὶ ἔοικε διαφέρειν προτόνου εἴ τις ἐξακριβοῖτο αὐτόν. τὰ δὲ λευκὰ ἱστία λινᾶ εἶναι δοκεῖ. διὸ καὶ λῖνα τὰ τοιαῦτα λέγονται ὁμωνύμως τοῖς δικτύοις. ὧν ἡ κλῆσις, μέχρι καὶ νῦν φέρεται παρά τε ἄλλοις καὶ τοῖς περί που τὴν παμφυλίαν. οἱ λινάριά τε καλοῦσι τὰ θηρατικὰ δίκτυα. καὶ ὅτι δὲ ζόφον ἐμποιοῦν αὐτοῖς ἐκφύγῃ, ἐκλινίσαι φασὶν αὐτὸ, ῥητορικῶς φράζοντες. ὅτι δὲ τὰ λευκὰ ἱστία καὶ εἰς οἰωνὸν ἦσαν ἀγαθὸν, ἐδήλωσε θησεὺς οἷς τεκμήριον διαπελαγίας ἔθετο πλέων εἰς κρήτην διὰ τὸν μινώταυρον, εἴπερ ἡ κατ' αὐτὸν ναῦς ἐκεῖθεν εἰς ἀθήνας ἐπανιοῦσα, μέλασιν ἐπιταχθείη ἱστίοις καὶ μὴ λευκοῖς. Τὸ δὲ ἐϋστρέπτοισι βοεῦσιν ἕλκεσθαι τὰ ἱστία, χρήσεως ἀρχαίας ἐστί. καθ' ἣν καὶ νῦν οἱ περί που τοὺς ταύρους ἀρκτικοί, φωκῶν δέρμασι καί τισι τοιούτοις τὴν τῶν σχοίνων χρείαν ἀποπληροῦσι. λέγει δὲ βοέας καὶ ἐν συνωνυμίσει βοεῖς, τοὺς ἐκ βοείων ἱμάντων κάλως. οὓς, καὶ κάλους οἱ ὕστερον φασίν. οἱ καὶ τὸν λαγὸν συσίλλοντες καὶ τὸ πληθυντικὸν λαγοὺς λέγοντες. Τὸ δὲ ἐϋστρέπτοις, ἀντὶ τοῦ εὐμαλάκτοις ἢ εὐκλώστοις. οὗτοι γὰρ μάλιστα οἱ ἱμάντες χρήσιμοι ἐγίνοντο. ἀφ' ὧν καὶ ἱμονιὰ κατὰ αἴλιον διονύσιον. ἱμάς. σχοινίον. ᾧ ὕδωρ ἀντλοῦμεν. καὶ ἱμᾶν, τὸ ἀντλεῖν. ἐκεῖθεν δὲ καὶ τὸ ἀνιμᾶσθαι κάτωθεν δηλαδὴ ἄνω. καὶ τὸ ἀνάπαλιν καθιμᾶσθαι, δι' οὗ νύκτωρ πολλοὺς διὰ τῶν τειχῶν αὐτοὺς καθιμήσαντας, φυγεῖν. ὡς δὲ καί τινες φλοιοὶ καὶ αὐτοὶ δὲ σχοῖνοι τὸ φυτὸν, ἀναπλέκονται ὅσα καὶ οἱ καθ' ὅμηρον βοεῖς, οὐκ ἄδηλόν ἐστι. καὶ σχοῖνοι μὲν τοῖς κατὰ τὸ φυτὸν, τὰ κοινότερον σχοινία παρονομάζονται, ὡς καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα ἐρρέθη. ὁ δ' ἐκ φιλύρας φλοιὸς, πολλὴν ὅτι μάλα εἰς τὰ τοιαῦτα ὕλην συμβάλλεται. ἀθήναιος δὲ ἱστορεῖ παρά τινος, καὶ ὅτι εἰς σχοινία, ἡτοιμάσατο λευκέας μὲν, ἐξ ἰβηρίας. κάνναβιν δὲ, ἐκ τοῦ ῥοδανοῦ ποταμοῦ. εἶεν δ' ἂν ἴσως λευκέα, δέρμα λεύκης πρόμοιον τοῦ ἐκ φιλύρας. καὶ τοιάδε μὲν καὶ τάδε. οἷς προσθετέον, καὶ ὅτι λάκωνες τοὺς ἱμάντας βεῖλωτας ἐκάλουν. ὁ δὲ ταῦτα γράψας τεχνικὸς, λέγει καὶ ὅτι παρ' ἐκείνοις βοῦδοι οἱ ἄρχοντες. ἀμφοῖν δὲ τούτοιν αἱ ἄρχουσαι, διὰ τῆς ει διφθόγγου παραδίδονται. Τὸ δὲ ἔπρησεν, ἀντὶ τοῦ ἐφύσησεν. ἐκ τοῦ πρήθω. ἀφ' οὗ καὶ πρηστήρ. Στεῖραν δὲ τὴν τρόπιν λέγει, διὰ τὸ στερρὰν αὐτὴν ὀφείλειν εἶναι. Τὸ δὲ πορφύρεον, ὠκείωται τῇ θαλάσσῃ. ὅθεν ἁλιπόρφυρα παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἁλίκλυστα, ἁλουργά. πορφυρᾶ. Τὸ δὲ ἴαχεν, ὀνοματοπεποίηται. τραχύτερον ὂν τοῦ ἦχον. Τὸ δὲ ἐπιστεφέας οἴνου ὅ ἐστι πλήρεις, περίξεσαι ἀπὸ τοῦ, κρατῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο. ἐν δὲ τῷ, παννυχίη καὶ ἠῶ, ὤφελε μὲν ὀρθῶς, ἕως εἰπεῖν ὅτε τοιοῦτον. δηλοῖ δὲ ἡ ἠὼς αὕτη, τὸν ὄρθρον. ὃς εὐθὺς μετὰ τὴν νύκτα ἐπιτέλλει. Τὸ δὲ ἔπειρεν, ἀντὶ τοῦ διεπέρα. οὗ ὁ μέλλων μεταχθεὶς εἰς ὁριστικόν, ποιεῖ τὸ περῶ. ἐξ οὗ ὁ πόρος. τούτου ἡ μετοχὴ ἐν τῷ, ἄλλιγνά τε κύματα πείρων. Σημείωσαι δὲ ὅτι πρῶτος ἂν ῥηθείη πλοῦς, ὁ ἀπὸ τοῦ ὁμήρου ὡς ἐρρέθη φρασθείς. ὑγιὴς δεύτερος πλοῦς λέγεται, ὅτι ἀποτυχὼν τις οὐρίου, κώπαις πλεῖ κατὰ τὴν παροιμίαν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Γ.
ΟΜΗΡΟΥ ῬΑΨΩΔΙΑΣ.

Τηλέμαχον ἐλθόντα σὺν ἀθηνᾷ ξενίζει Νέστωρ, καὶ διηγεῖται αὐτῷ τὰ συμβεβηκότα τοῖς ἕλλησι, καὶ τὸν ἐκ τροίας ἀπόπλουν. πυθόμενος δὲ τὰ περὶ τῶν μνηστήρων, καὶ γνωρίσας τὴν ἀθηνᾶν ἀπιοῦσαν, θυσίαν αὐτῇ ἐπιτελεῖ. λαβὼν δὲ ὁ Τηλέμαχος ἅρμα σὺν πεισιστράτῳ Νέστορος υἱῷ, εἰς σπάρτην ἀπαίρει. νυκτὸς δὲ ἐπιγενομένης, ξενίζονται παρὰ διοκλεῖ ἐν φηραῖς.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Γ.
ΟΜΗΡΟΥ ῬΑΨΩΔΙΑΣ.

Ὅτι τοῦ γάμμα ῥαψῳδίας ἐπιγραφή, ἄφιξις τηλεμάχου εἰς πύλον. Ὅτι τό, ἠέλιος δ' ἀνόρουσε λιπὼν περικαλλέα λίμνην, οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον, ἵν' ἀθανάτοισι φαείνῃ καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν, περίφρασίς ἐστιν, ἀντὶ τοῦ, ἐγένετο ἡμέρα. ὥσπερ δὲ τὸ ὕδωρ ἀγλαὸν πού φασιν, οὕτω καὶ περικαλλέα λίμνην τὸν ὠκεανόν, ἀφ' οὗ δοκεῖ ἀνατέλλειν ὁ ἥλιος. κρεῖττον δέ, λίμνην λέγειν τὸν ὠκεανὸν ὑπὲρ ποταμόν. ποταμοῦ γάρ, ἀνάγκη τάς τε πηγὰς δοῦναι καὶ τὸ τῆς ἐκβολῆς κατάστημα. ὠκεανὸς δὲ οὐκ ἂν ἔχει ταῦτα. διὸ οἱ σοφοὶ ὠκεανὸν θέλοντες εἰπεῖν, τὴν ἔξω θάλασσαν φασίν. ἔστι δὲ μέρος τι τοῦ τοιούτου ὠκεανοῦ ἤτοι τὸ ὡς ἐξῄει περικαλλὴς λίμνης, ὠκεανὸς ἐλέγετο ποταμὸς ἐκεῖνος ὤν, ἐν τοῖς ἑξῆς παραδοθήσεται. ὅρα δὲ ὅτι τὸ ἀνόρουσεν ἐπὶ ἡλίου λεχθέν, ὡς δὴ ἀναπηδῶντος εἰς ἀνατολήν. μετ' ὀλίγα δὲ κυκλολικτέον, ἐρεῖ οἱ δ' ἀνόρουσαν ἐϋκνήμιδες ἀχαιοί. οὐρανὸς δὲ πολύχαλκος μυθικῶς μέν, ὅτι τὰ ἐκεῖ τοιούτως ἐποίησεν ἥφαιστος χαλκεύς. διὸ καὶ χαλκοβατὲς διὸς λέγεται δῶμα. κατὰ δὲ λόγον ἄλλον, πολύχαλκος, ὁ στερεός. καὶ μὴ λυτός. ἢ δὲ χυτὸς ὡς ὕδωρ. ἢ κατὰ τὸν ἀέρα ῥυτός. δῆλον γὰρ ὅτι τὸ χάλκεον. καὶ ἐπὶ

Ηέλιος δ' ἀνόρουσε λιπὼν περικαλλέα λίμνην,
Οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον. ἵν' ἀθανάτοισι φαείνῃ,
Καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν.
Οἱ δέ, πύλον νηλῆος ἐϋκτίμενον πτολίεθρον
Ἷξον. τοὶ δ' ἐπὶ θινὶ θαλάσσης ἱερὰ ῥέζον,
Ταύρους παμμέλανας ἐνοσίχθονι κυανοχαίτῃ.
Ἐννέα δ' ἕδραι ἔσαν, πεντηκόσιοι δ' ἐν ἑκάστῃ
Εἵατο, καὶ προὔχοντο ἑκάστοθι ἐννέα ταύρους.
Εὖθ' οἱ σπλάγχνα πάσαντο, θεῷ δ' ἐπὶ μηρία καῖον.
Οἱ δ' ἰθὺς κατάγοντο, ἰδ' ἱστία νηὸς ἐΐσης
Στεῖλαν ἀείραντες. τὴν δ' ὅρμισαν. ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί,
Ἐκ δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν'. ἦρχε δ' ἀθήνη.
Τὸν προτέρη προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις ἀθήνη.

ἐπὶ στερεότητος ἐν πολλοῖς λαμβάνεται. διὸ καὶ σιδήρεόν που λέγει τὸν οὐρανόν. Τὸ δὲ ἵν᾽ ἀθανάτοισι φαίνῃ, μερικευόμενον ἀλλαχοῦ, φησὶν ἐπὶ τῆς ἠοῦς, ἥ ῥα φόως ἐρέουσα ἤγουν ἀνατολὴν σημαίνουσα. ὑπερτιμητικὸν δ᾽ ἐν τούτοις τὸν ἥλιον τοῖς θεοῖς ὑποτίθεται καθάπερ καὶ τὴν ἠῶ. Ὅτι εἰπὼν ὡς οἱ περὶ Τηλέμαχον Πύλον ἷξον, ἐπάγει. τοὶ δ᾽ ἐπὶ θινὶ θαλάσσης ἱερὰ ῥέζον, τουτέστιν οἱ Πύλιοι, οἳ νοοῦνται διὰ τῆς Πύλου. πόλις γάρ, οἱ πολῖται. εἴγε κατὰ τὸν τραγικόν, οὐδὲν οὔτε πόλις οὔτε ναῦς ἔρημος ἀνδρῶν τῶν ἔσω. Τὸ δὲ ἷξον, οὐκ εὔχρηστον τοῖς πεζογραφοῦσι, πολλαπλασιάζεται δέ, ὡς διὰ τὴν αὔξησιν φύσει μακρωθείσης τῆς παραληγούσης. θῖνα δὲ θαλάσσης λέγει, πρὸς διαστολὴν ἑτέρων θινῶν. ἔστι γὰρ θὶς κατὰ τοὺς παλαιούς, ὄχθος βουνός. ἄμμος. δῆλον δ᾽ ἐκ τῶν παλαιῶν, ὅτι θὶς ἐπὶ αἰγιαλοῦ μέν, θηλυκοῦ γένους ἐστίν. ἀρσενικοῦ δέ, ἐπὶ χωμάτων καὶ λίθων. οἱ δ᾽ αὐτοί, λέγουσιν ὅτι ἐν τῷ, θὶν καὶ θίς. ἀκτὶν ἀκτίς. δελφὶν δελφίς. καὶ τοῖς ὁμοίοις διὰ τὰ λήγοντα, οἰκειοτέρα καὶ ἀνάλογος ἡ εἰς ν κατάληξις. καὶ δῆλον αὐτὸ ἐκ τῶν πλαγίων ἐν αἷς φυλάσσεται τὸ ν. λέγουσι δὲ καὶ ὡς μετάθεσις δωρικὴ γίνεται τοῦ ν εἰς σ ἐν αὐτοῖς. ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ λέγομες καὶ τοῖς ὁμοίοις. ἀγαθὸς δὲ τῷ Τηλεμάχῳ οἰωνός, εὑρεῖν τοὺς Πυλίους θύοντας ὡς φαίνεται. ἡ δὲ θυσία, ταῦροι παμμέλανες τῷ Ποσειδῶνι. τά τε ἄλλα ὡς ἐν ἄλλοις ἐρρέθη, καὶ διὰ τὸ τοῦ ὕδατος μέλαν. ὃ δηλοῦται ἐν τῷ, πορφύρεον κῦμα. καὶ πόντον μέλανα. καὶ ἠεροειδέα. καὶ ἰοειδέα. ὃ καὶ αὐτό, ταὐτόν ἐστι τῷ, πορφυροῦν, μέλανα. διὸ εὐφυῶς ἐπῆκται τό, ἐνοσίχθονι κυανοχαίτῃ. οἰκεῖον γὰρ τὸ μέλαν τῷ κυανοχαίτῃ. καὶ ὅρα τὸ παμμέλανας. οὐ γὰρ ἐπί τι μέλανας, ἀλλὰ παμμέλανας. οἱ δὲ ταῦροι ἀργᾶντες ὅ ἐστι λευκοί, ἐν Πινδάρῳ θύονται τῷ Ποσειδῶνι. δύναται μὲν καὶ τοῦτο εἶναι διὰ τὴν πολιὴν ἅλα. οἱ δὲ παλαιοί, ἀργᾶντας ἐκεῖ τοὺς δὴ λίπος ἤτοι πιμελὴν λευκοὺς, νοοῦσι. καθότι καὶ κρήδεμνα λιπαρά, τὰ λευκὰ καὶ λεῖα. ὅτι δὲ οἰκεῖον θῦμα τῇ θαλάσσῃ ὁ ταῦρος, δηλοῖ καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῷ, σφαγιασάμενοι τῇ θαλάσσῃ ταῦρον. Ὅτι ἐννέα τοῖς Πυλίοις ἦσαν ἕδραι. πεντακόσιοι δ᾽ ἐν ἑκάστῃ εἵατο. καὶ προὔχοντο ἑκάστοθι ἐννέα ταύρους. ἤγουν προεῖχον. προεβάλλοντο. πρὸ ἑαυτῶν εἶχον ὥστε σφάξαι. ὃ καὶ προΐσχοντο λέγεται. χρῆσις δέ τις καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ ἐν Νεφέλαις κεῖται τῆς τοιαύτης λέξεως. ὅρα δὲ ὡς κἀνταῦθα συνήθως καθὰ καὶ ἐν Ἰλιάδι, εὐεπίφορός ἐστιν ὁ ποιητὴς εἰς τὸν ἐννέα ἀριθμόν. οἱ δὲ παλαιοί, φασὶν ἐννέα Πυλίοις ἕδρας εἶναι, διὰ τὸ καὶ πόλεις τοσαύτας ὑπὸ ἐξουσίαν κεῖσθαι τῷ Νέστορι. Πύλον. Ἀμφιγένειαν. Πτελεόν. Ἕλος. Δώριον. καὶ λοιπὰς τὰς ἐν τῇ Βοιωτίᾳ. ὡς ἑκάστης πόλεως, ἕδραν εἶναι. Τὸ δὲ πεντακόσιοι ἐν ἑκάστῃ, τὸν ἀριθμὸν ὑπεμφαίνει τῶν συστρατευσαμένων τῷ Νέστορι. νεῶν γὰρ οὐσῶν αὐτῷ ἐνενήκοντα, ὄντων δὲ ἐν ἑκάστῃ ἀνὰ πεντήκοντα, εἰς τετρακισχιλίους καὶ πεντακοσίους συνάγεται ὁ στόλος αὐτῷ ἐκεῖνος ὁ περὶ Τροίαν, ὅσοι καὶ οἱ ἐν ταῖς ἐννέα καθέδραις. ὧν ἔοικε τὸν ἀριθμὸν τιμᾶν ὁ Νέστωρ καὶ μετὰ τὸν νόστον. ὡς καὶ Λακεδαιμόνιοι τὸν ἀριθμὸν τῶν τριακοσίων μετὰ τὰ Περσικά. Ἰστέον δὲ ὡς ἡ προκειμένη θυσία τῶν ὀγδοήκοντα βοῶν καὶ τοῦ ἑνός, οὐκ ἂν λέγοιτο ἑκατόμβη κυριολεκτικῶς. ἦν δὲ τῷ ὄντι καὶ οὐ ψευδωνύμως ἑκατόμβη σὺν ἄλλαις, καὶ ἣν Κόνων τῇ περὶ Κνίδον ναυμαχίᾳ νικήσας Λακεδαιμονίους, ἔθυσεν, ἐξ ἑκατὸν ὄντως βοῶν. ὃ τοίνυν, ὥς που καὶ ἐν Ἰλιάδι ἐσημειώθη, ὠὸν ἑκατόμβην εἰπών, παίζων ὠνόμασεν, οὕτω δὲ καὶ ὁ Ἀκραγαντῖνος Ἐμπεδοκλῆς τὸν βοῦν ἐψεύσατο, ἡνίκα ἵπποις Ὀλύμπια νικήσας, βοῦν πλασθέντα ἐκ σμύρνης καὶ λιβανωτοῦ καὶ ἑτέρων φασὶν ἀρωμάτων πολλῶν, διένειμε τοῖς ἐν τῇ πανηγύρει. ποιήσας οὕτω, διὰ τὸ ἐμψύχων αὐτὸς ἀπέχεσθαι. ἦν δέ τις αὐτῷ μίμησις δοῦθεν Ἀλκιβιάδου. ὃς ἐν Ὀλυμπίᾳ θύσας ἐπὶ νίκῃ Διὶ Ὀλυμπίῳ, τὴν πανήγυριν πᾶσαν εἱστίασεν. καθά φασι καὶ ὁ Χῖος Ἴων τραγῳδίᾳ νικήσας Ἀθήνησιν, ἑκάστῳ τῶν Ἀθηναίων ἔδωκε Χῖον κεράμιον. ἀλλὰ ταῦτα μέν, φιλοτιμίας ἔργα. τὸ δὲ καὶ μιαῖς Ὀλυμπιάσι βοῦν ἐν τῇ πανηγύρει κατακόπτεσθαι. φιλότιμον μὲν οὐκ ἂν εἴη, ἀρχαιότητα δὲ τοῦ ζωοφιλοῦς δηλοῖ πολλήν. ὡς οὔπω ἐκμελετᾶσθαι αὐτὸ ἐθέλειν δὴ τοὺς ἀγηγερμένους.

Ὅτι δὲ οὐ μόνον ἑκατόμβαι ἀλλὰ καὶ χιλιόμβαι ἦσαν παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, δηλοῖ ὁ γράψας ὅτι ἐν τῇ Μιλτιάδου νίκῃ, χιλίας χιμαίρας Ἀθηναῖοι τῇ Ἀγροτέρᾳ Ἀρτέμιδι ἔθυσαν. ἧς καὶ ὁ κωμικὸς θυσίας, μέμνηται. καὶ ἔθυον δέ φασι κατὰ ἕκτην Θαργηλιῶνος μηνός, καθ᾽ ὃν δὴ μῆνα, πολλὰ τοῖς Ἀθηναίοις ἐγένοντο ἀγαθά. ὅτι δὲ τὸ χίλια ζῶα ὑποσχέσθαι, κατὰ χιλίων εὔξασθαι ἐφράζετο, δηλοῦσι χρήσεις παλαιαί. οὕτω δὲ ὡς εἰκὸς καὶ κατὰ ἑκατὸν βοῶν καὶ λοιπῶν. Τὴν δὲ Πύλον, κτίσμα Νηλέως ἡ ἱστορία ἔχει. φασὶ γοῦν καὶ τῆς Ἑλλαδικῆς ἱστορεῖν, ὅτι Νηλεὺς Πελίᾳ τῷ ἀδελφῷ μαχεσάμενος, ἦλθεν ἐξ Ἰωλκοῦ εἰς τὰ κατὰ Μεσσήνην, καὶ ἔκτισε Πύλον. τῶν Μεσσηνίων, μοῖραν τινὰ τῆς χώρας χαρισαμένων αὐτῷ. Ὅτι ὀκνήσας ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα διασκευάσαι ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι τὰ κατὰ τὴν θυσίαν τοῦ Νέστορος, ἀρκεῖται στίχῳ παραλαλήσας ἑνί, πολύστιχον ἐκείνην διασκευήν. φησὶ γάρ. εὖθ᾽ οἱ σπλάγχνα πάσαντο, θεῷ δ᾽ ἐπὶ μηρία καῖον. οἱ δ᾽ ἰθὺς κατάγοντο. ἤτοι ἐνελιμένιζοντο. εἶτα εὐθὺς ἐπάγει διασκευὴν σύντομον ἐλλιμενισμοῦ, ἱστία νηὸς ἐΐσης στεῖλαν ἀείραντες. τὴν δ᾽ ὥρμισαν. ἐκ δ᾽ ἔβαν αὐτοί. Τί δέ ἐστι τὸ σπλάγχνα πάσασθαι καὶ τὸ καίειν μηρία. καὶ ὅτι τὸ ἰθύς, καὶ δίχα τοῦ σ λέγεται ἰθύ. καὶ ὅτι ἐΐση λέγεται ἁπλῶς ἡ ἴση καὶ ἰσόπλευρος. ἢ ἑτέρως πως ἀπὸ τοῦ ἵω τὸ ὁρμῶ. καὶ τίς ὁ ὅρμος. καὶ ὅτι ὁρμεῖ μὲν ναῦς, ὁρμίζει δὲ ἄλλος νῆα, δεδήλωται ἀλλαχοῦ. Τὸ δὲ ἔστειλαν, ἀντὶ τοῦ συνέστειλαν. καὶ ὅρα ὅτι ἄλλως μὲν στέλλει νῆα θοὴν ὁ Μέντωρ,

ἀντὶ

ἀντὶ τοῦ, εὐτρεπίζει γάρ. ὅμως δὲ στέλλουσιν ἱστία οἱ ἐρέται, συστέλλουσι γάρ. Τὸ δὲ ἀείραντες, πρὸς διαστολὴν εἴρηται τοῦ καθαιρέψαι. συνιστείλαντες γὰρ τὰ ἱστία, οὐ κάτω ῥίψαντες, ἀλλ' ἀναδήσαντες πρὸς τὴν κεραίαν τῆς νηός.

Τηλέμαχ', οὐ μέν σε χρὴ ἔτ' αἰδοῦς οὐδ' ἠβαιόν.
Τοὔνεκα γὰρ καὶ πόντον ἐπέπλως, ὄφρα πύθηαι
Πατρὸς ὅπου κύθε γαῖα, καὶ ὅν τινα πότμον ἐπέσπεν.
Ἀλλ' ἄγε νῦν ἰθὺς κίε Νέστορος ἱπποδάμοιο,
Εἴδομεν ἥν τινα μῆτιν ἐνὶ στήθεσσι κέκευθε.
Λίσσεσθαι δέ μιν αὐτὸν ὅπως νημερτέα εἴπῃ.
Ψεῦδος δ' οὐκ ἐρέει, μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστί.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Μέντορ. πῶς τ' ἄρ' ἴω. πῶς τ' ἄρ προσπτύξομαι αὐτόν.
Οὐδέ τί πω μύθοισι πεπείρημαι πυκινοῖσιν.
Αἰδὼς δ' αὖ νέον ἄνδρα γεραίτερον ἐξερέεσθαι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις ἀθήνη.
Τηλέμαχ', ἄλλα μὲν αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ σῇσι νοήσεις.
Ἄλλα δὲ καὶ δαίμων ὑποθήσεται. οὐ γὰρ ὀΐω
Οὔ σε θεῶν ἀέκητι γενέσθαί τε, τραφέμεν τε.

Ὅτι εὐφυῶς πλάττει ὅμηρος μέντορά τινα καὶ μέντορας, συνετοὺς ἄνδρας, ἑταίρους τῷ βασιλικῷ παιδὶ τηλεμάχῳ. ἐπειδὴ αὐτοὶ μὲν, καὶ συνετοὶ καὶ ἀπὸ τοῦ μένος δοκοῦσιν ἐτυμολογεῖσθαι, ἢ ἀπὸ τοῦ μένω. ἵνα ᾖ ἐκ τοῦ μένω μὲν, ὁ μέντης. ὡς ὁ ὀφείλτης ἐκ τοῦ ὀφείλω. ἐκ δὲ τοῦ μέντης, ὁ μέντωρ. ὡς καὶ ἐκ τοῦ θηρευτὴς ἢ θηρητὴς, ὁ θηρήτωρ καὶ ὁ ἐγέτωρ. τηλεμάχῳ δὲ καὶ αἰδοῦς θεόθεν φρονοῦντι, μένος τι καὶ θάρσος ἐδόθη. καὶ πατρικὸν ἀνίσταται μένος, καὶ ἄχθος τὸ μένος εἶναι δοκεῖ. καθάπαξ δὲ τοιούτῳ φανέντι, συμπαρίσταται ὁ μέντωρ, τουτέστιν ἡ ἐμφανιζομένη αὐτῷ ἀθηνᾶ. καὶ συμπλεῖ. καὶ τὰ πρακτέα ὑποτίθεται. καὶ δὴ καὶ ἐν τῇ πύλῳ παραινεῖ τῷ μαθητῇ τηλεμάχῳ, μὴ αἰδεῖσθαι τὴν πρὸς τὸν γέροντα νέστορα ὁμιλίαν. λέγουσα. οὐ μέν σε χρὴ ἔτ' αἰδοῦς οὐδ' ἠβαιόν. ἵνα δηλαδὴ μὴ ἐν καιροῖς ὀκνηρὸς γένηται. καὶ ἔστι τὸ ὄντι δυσολώλως αἴτιον καὶ αἰδοῦς, ἐντυχία τηλικούτου γέροντος ἁπλῶς μειρακίῳ. καὶ ὡς ὁ τηλέμαχος ἐρεῖ, αἰδὼς νέον ἄνδρα ὃς μήπω μύθοις πεπείραται πυκινοῖς, ἄνδρα γεραίτερον ἐξερέεσθαι. διὸ καὶ ἐρωτᾷ ὁ νεανίας τὴν διδάσκαλον ἀθηνᾶν, πῶς ἂν ἔλθοι καὶ προσπτύξηται τὸν γέροντα, ὃ ἐστιν ὁμιλήσῃ. προσαγορεύσῃ. καὶ ἡ διδάσκαλος, τὸ μὲν πῶς ἂν ἔλθοι, διδάσκει. προηγησαμένη αὐτῷ τῆς ὁδοῦ. γενήσεται δὲ καὶ εὐχῆς αὐτῷ μετ' ὀλίγον καθηγητὴς, εὐξαμένη, καθὰ καὶ ἡ ἀθηνᾶ. ἐρεῖ γάρ. ὡς δ' αὔτως ἠράτω καὶ ἑξῆς. μεθόδους μέντοι δημηγορίας, οὐ δίδωσιν. οὐ γὰρ προτίθεται ὁ ποιητὴς τέχνας διδάξαι ῥητορικάς. ἐρεῖ δὲ, ὡς ἄλλα μὲν αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ σῇσι νοήσεις. ἄλλα δὲ καὶ δαίμων ὑποθήσεται. καὶ τὸ ἑξῆς. καὶ τοίνυν ἐρωτήσαντος νέστορος ὦ ξεῖνοι τίνες ἐστὲ καὶ τὰ λοιπὰ, πορίζεται αὐτόθεν ὁ νεανίας ἀφορμὴν τῆς πρὸς τὸν νέστορα ὁμιλίας ὡς ὁμήρῳ σύνηθες. καὶ θάρσος θεόθεν λαβὼν, καὶ ἀρξάμενος τῆς πρὸς τὴν ἐρώτησιν ἀποκρίσεως, περαίνει οὕτω τὴν ὁμιλίαν. ἐν τούτοις δὲ τὸ, οὐ μέν σε χρὴ ἔτι αἰδοῦς, ἀντίπτωσίς ἐστιν ἀρχαϊκὴ συνήθης. ἀντὶ τοῦ οὐ μέν σοι χρεία αἰδοῦς. ἔστι γὰρ κἀνταῦθα, ἡ μὲν αἰδὼς, πρὸς ἀνολβίην. τὸ δὲ θάρσος, ὄλβιον. Τὸ δὲ οὐδ' ἠβαιὸν, ἀντὶ τοῦ, οὐδ' ὅλως. καθ' ὁμοιότητα τοῦ νῆπον ἀντὶ τοῦ νηδυμῶς. καὶ τοῦ, τί βαιὸν, οὕτως παρὰ σοφοκλεῖ. καὶ τὸ, ὀλίγον οἱ παῖδες ἐοικότα γένατο τηλεῦς. Τοῦ δὲ προσπτύξασθαι, χρῆσις κεῖται καὶ ἐν τοῖς φθάσασι. Τὸ δὲ πεπειρῆσθαι, πρὸ ὀλίγου ἐνεργητικὸν εἶχε τὸ πειρήσω καθὰ προδεδήλωται. Τὸ δὲ, αἰδὼς δ' αὖ νέον ἄνδρα γεραίτερον ἐξερέεσθαι. γνωμικῶς μὲν ἐρρέθη. σχῆμα δὲ ἀμφιβολίας ἔχει. οἴοιτο γάρ τις, ἀμφίβολον εἶναι εἴπῃ αἰδὼς, νέον ἄνδρα ἐρώτησιν διδόναι ἀνδρὶ γέροντι. εἴπῃ καὶ ἀνάπαλιν. τοιαῦτα γὰρ ὑποβάλλουσι νοεῖν αἱ συνεχεῖς δύο αἰτιατικαί. ὡς καὶ ἐν τῷ, ὦ ζεῦ, δὸς καταβαλεῖν τὸν σὺν ἐμέ. Ὅτι τὸ, πόντον ἐπέπλως, ἀντὶ τοῦ ἐπέπλευσας, ἢ ἀπὸ τοῦ πλῶμι γίνεται ὡς ἐκ τοῦ δίδωμι τὸ ἐδίδως. ἢ μᾶλλον κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἀπὸ τοῦ ἐπέπλωσας κατὰ ἀποκοπήν. Ὅτι ἀσαφῶς εἰπὼν τὸ, ὅπου κύθε γαῖα τὸν ὀδυσσέα ἤγουν ἔκρυψε, ἐπάγει ἑρμηνείαν τό, καὶ ὅν τινα πότμον ἐπέσπε. δῆλον γὰρ ὅτι ὃν ἡ γῆ ἔκρυψεν, ἐκεῖνος καὶ πότμον ἐπέσπεν. ἔστι δὲ τὸ μὲν κύθε, δεύτερος ἀόριστος τοῦ κεύθω. τοῦ δὲ ἐπέσπε, σύστοιχα, τὸ ἑπισπεῖν. καὶ ἑσπόμενος. καὶ ἔσπεισε. καὶ τὰ τοιαῦτα. Ὅτι θέλησις τοῦ μαθεῖν βουλὴν τὸ, εἴδομεν ἥν τινα μῆτιν ἐνὶ στήθεσσι κέκευθε. καὶ ὅρα τὸ εἴδομεν. ἴσως γάρ ἐστι κἀνταῦθα οὐκ εὔχρηστος τοῖς μὴ γράφουσι ποιητικῶς. Ὅτι ἐν τῷ, λίσσεσθαι δέ μιν αὐτὸν ὅπως νημερτέα εἴπῃ, τὸ μὲν αὐτὸν, οὐ κεῖται ὡς ἀλλαχοῦ, ἀντὶ συνθέτου ἀντωνυμίας ἤγουν ἀντὶ τοῦ ἑαυτὸν, ἀλλὰ κατ' ἐξοχὴν εἴρηται τὸ αὐτόν. ὡς εἴ τις εἴποι, αὐτὸν ἐκεῖνον καὶ μή τινα τῶν αὐτοῦ. ἐν μέντοι τῷ, αὐτόν μιν πληγῇσιν ἀεικελίῃσι δαμάσσας. τὸ αὐτόν μιν, φανερῶς ἀντὶ τοῦ ἑαυτὸν κεῖται. Ὅτι γνωμικὴ παίδευσις εἰς ἀλήθειαν τὸ, ψεῦδος δ' οὐκ ἐρέει, μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστί. ἐπεὶ δ'

ἐνταῦθα τὸν νέστορα, ψεύσασθαι πρὸς τηλέμαχον. ὅτι δὲ ἄλλως ψεύσεται κατὰ καιρὸν ὁ σοφὸς, δῆλον. εἰ γὰρ καὶ ἡρόδοτος φησὶν, ἔνθα τι δεῖ ψεῦδος λέγεσθαι. λεγέσθω. ὁ γοῦν ὀδυσσεὺς ἐν τοῖς ἑξῆς πλασμάτων τὴν τέχνην ἐπλήρωσε. καὶ ἐπαινεῖται διότι πολλὰ λέγει ἐτύμοις ὁμοῖα. οἷς τούς τε φαίακας ὡς φιλοξενίους ἐφείλκεται, καὶ τοὺς κατ' οἶκον ἐν καιρῷ ἀπατᾷ. καί πως, οὕτω συλλογίζεται ὁ ποιητής. ὁ νέστωρ, πεπνυμένος ἐστίν. ὁ πεπνυμένος, οὐ ψεύσεται. ὁ νέστωρ ἄρα οὐ ψεύσεται. ὅτι δὲ οὐ πάντη πάντως ψεκτὸν τὸ ψεῦδος, καὶ ἰσοκράτης δηλοῖ ἐν τῷ παναθηναϊκῷ γράψας οὕτως. πολλοὺς μὲν ἐμπειρίας γέμοντα καὶ φιλοσοφίας. παντοδαπῆς τε μεστὸν ποικιλίας καὶ ψευδολογίας, οὐ τῆς εἰθισμένης μετὰ κακίας βλάπτειν, ἀλλὰ τῆς δυναμένης μετὰ παιδείας ὠφελεῖν ἢ τέρπειν τοὺς ἀκούοντας. ἔνθα σημείωσαι ψευδολογίας ἐπαινετὴν ὁποία ἀναφέροιτ' ἂν καὶ ὁ τῶν μύθων καθά τις ἔφη ὅμηρος ἢ πλάτων ἢ δημοσθένης, αἴσωπος. εἰ δὲ ἀσεβὲς τὸ οὕτω τοῖς ἄψογον ψευδολογίαν, ἐνθυμητέον ὡς ὁ αὐτὸς ῥήτωρ πολλὴν ἄνοιαν καὶ μωρίαν καταγνοὺς τῶν τὴν ἀδικίαν πλεονεξίαν εἶναι νομιζόντων, βούλεται τὴν πλεονεξίαν ἐπὶ εὐπορίας νοεῖν, ἀξιωμένως πάντως. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸν ὁμηρικῶς εἰρημένον λόγον ὃς τῇ ἀθηνᾷ ἐνταῦθα προσπλάττεται, καὶ ὁ συνετὸς νέστωρ ἀποτείνεται ἐν τοῖς ἑξῆς ἐρεῖ τῷ τηλεμάχῳ, εἰς μὲν ἔλαττον στέλλων αὐτόν. δηλοῦντος τοῦ ποιητοῦ, ὡς οὐδὲν διαφέρει ἀθηνᾶν εἰπεῖν καὶ φρόνησιν, καὶ ἄνδρα φρόνιμον ταυτὸν δ' εἰπεῖν, πεπνυμένον, καὶ πυκινόν. ἔτι δὲ καὶ δριμύν. εὐελπίδης γὰρ, ἐπὶ συνετοῦ εἴρηκε τὸ δριμὺ ὡς λέγει ἀριστοφάνης ὁ γραμματικός. ἃ γοῦν ἀθηνᾶ φρόνησις ἐνταῦθα ὑποτίθεται τῷ νεαρῷ, ταῦτα ὑποθήσεται καὶ νέστωρ ὁ φρόνιμος. Ὅτι ἀπειρίαν ἐπὶ φιλικῇ συντυχίᾳ δηλοῖ τὸ, πῶς τ' ἄρ ἴω. πῶς τ' ἄρ προσπτύξομαι αὐτόν. οὐδέ τι πω μύθοισι πεπείρημαι πυκινοῖσιν. τὸ δὲ τοῦ προσπτύξομαι καὶ τοῦ πεπείρημαι, προδεδήλωται. Ὅτι πεποίθησις εἰς τὸ θεῖον τὸ, ἄλλα μὲν αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ σῇσι νοήσεις. ἄλλα δὲ καὶ θεὸς ὑποθήσεται καὶ ὅρα ὅτι νοεῖν μὲν, τὸ αὐτόθεν καὶ οἴκοθεν. ὑποθέσθαι δὲ, τὸ ἐκ παραινέσεως νοῦν ἐμποιεῖν. ὅθεν καὶ τὸ νουθετεῖν συνώνυμον. καὶ ὑποθήκη ἡ παραίνεσις. τὸ δὲ ὑποθήσεται, καὶ ὑποθέσει λέγεται ἐνεργητικῶς. Οὐ γὰρ ὀΐω οὔ σε θεῶν ἀέκητι γενέσθαι τε τραφέμεν τε, φασί τινες λέγειν τὸν ποιητὴν, ὡς οὐκ οἴομαι νόθον σε εἶναι τῇ πηνελόπῃ. οἷα τῶν νόθων, μὴ θείως γενομένων διὰ τὸ τῆς μίξεως οὐκ ἔνθεσμον. ὅθεν φασὶ τεθεῖσθαι καὶ τὸ νόθος ὄνομα, παρὰ τὴν νοσφισιν καὶ τὸ θεῖον. ἵνα ᾖ νόθος, ὁ τοῦ θεοτέρου ἐστερημένος. ὅ ἐστι τῆς ἐξ ἐννόμου γάμου γεννήσεως. εἰ δέ γε σκοτίους τινὰς καὶ παρθενίους παῖδας ἡ ποίησις παραφέρει σεμνὸν ἔχοντας, καὶ ὡς πολλάκις δὲ πλείους τῶν γνησίων οἱ νόθοι, ἔχει τι καλὸν καὶ περὶ τῶν τοιούτων λέγειν ἀνὴρ λόγιος. ἄλλως δὲ ἀέκητι θεοῦ γενέσθαι τις καὶ τραφῆναι λέγεται, εἰ διὰ βίου ἄθλιος εἴη καὶ θεῷ ἀνεπισκόπητος. Τὸ δὲ γενέσθαι τε τραφέμεν τε, ὀρθῶς κεῖται. ἀνάπαλιν δὲ ἀλλαχοῦ ὡς πρωθύστερον τὸ, τράφεν ἠδ' ἐγένοντο.

Ὅτι ἐπιστάντος θείου ἀνδρὸς ῥυθμίζεται τὸ, ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἴχνια βαῖνε θεοῖο. Ὅτι ἀκολούθως τῷ, ἀνέα δ' ἕδραι ἔσαν, εἴρηται καὶ τό. ἶξον δ' ἐς πυλίων ἀνδρῶν ἄγυρίν τε καὶ ἕδρας. τί δὲ ἡ ἄγυρις, προδεδήλωται. ὅθεν καὶ ἡ ὁμήγυρις. ἐκ δὲ τῆς ἕδρας, καὶ ἑδριάασθαι μετ' ὀλίγα ἐρεῖ. ὅθεν δὲ ἡ ἕδρα, ἐκεῖθεν καὶ τὸ, ἵδρυσε παρὰ δαιτί. Ὅτι δαψίλειαν εὐωχίαν εὐπλοῦς τροφῆς δηλοῖ τὸ, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι δαῖτ' ἐντυνόμενοι, κρέα ὤπτων, ἄλλα δ' ἔπειρον. ἔστι δὲ ἐντύνεσθαι μὲν, ὃ συνήθως ὁ ποιητὴς ὁπλίζεσθαι λέγει. ἐπεὶ καὶ ἔντεα, τὰ ὅπλα. Τὸ δὲ ὀπτᾶν, πρωτότυπόν ἐστι τοῦ ὀπτοῦ, ὃ συγκέκοπται ἀπὸ τοῦ ὀπτητοῦ. ὡς καὶ τὸ ἑφθὸν ἀπὸ τοῦ ἑψητοῦ. ἄλλως γὰρ τὸ ἀπαθὲς ὀπτὸν, τὸ θεατὸν δηλοῖ, ὡς καὶ ὁ ἀθέατος ἀσείζεται ὅπερ λέ-

Ὣς ἄρα φωνήσασ', ἡγήσατο παλλὰς ἀθήνη
Καρπαλίμως. ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἴχνια βαῖνε θεοῖο.
Ἶξον δ' ἐς πυλίων ἀνδρῶν ἄγυρίν τε καὶ ἕδρας.
Ἔνθ' ἄρα Νέστωρ ἧστο σὺν υἱάσιν. ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
Δαῖτ' ἐντυνόμενοι, κρέα ὤπτων, ἄλλα δ' ἔπειρον.
Οἱ δ' ὡς οὖν ξείνους ἴδον, ἀθρόοι ἦλθον ἅπαντες.
Χερσίν τ' ἠσπάζοντο, καὶ ἑδριάασθαι ἄνωγον.
Πρῶτος νεστορίδης Πεισίστρατος ἐγγύθεν ἐλθὼν,
Ἀμφοτέρων ἕλε χεῖρα, καὶ ἵδρυσεν παρὰ δαιτὶ,
Κώεσιν ἐν μαλακοῖσιν, ἐπὶ ψαμάθοις ἁλίῃσι.
Πάρ τε κασιγνήτῳ Θρασυμήδεϊ, καὶ πατέρι ὧ.
Δῶκε δ' ἄρα σπλάγχνων μοίρας, ἐν δ' οἶνον ἔχευε
Χρυσείῳ ἐν δέπαϊ. δειδισκόμενος δὲ προσηύδα,
Παλλάδ' ἀθηναίην κούρην διὸς αἰγιόχοιο.
Εὔχεο νῦν ὦ ξεῖνε ποσειδάωνι ἄνακτι.
Τοῦ γὰρ καὶ δαίτης ἠντήσατε δεῦρο μολόντες.
Αὐτὰρ ἐπὴν σπείσῃς τε καὶ εὔξεαι ἣ θέμις ἐστὶ,
Δὸς καὶ τούτῳ ἔπειτα δέπας μελιηδέος οἴνου
Σπεῖσαι. ἐπεὶ καὶ τοῦτον ὀΐομαι ἀθανάτοισιν
Εὔχεσθαι. πάντες δὲ θεῶν χατέουσ' ἄνθρωποι.

Ἀλλὰ νεώτερός ἐστιν. ὁμηλικίῃ δ' ἐμοὶ αὐτῷ.
Τοὔνεκά τοι προτέρῳ δώσω χρύσειον ἄλεισον.

γε ὅπερ ὦμον ἔχειν. πέρθην δέ, πρὸ βραχίων μέν, τὸ πέραν ἐρρέθη. νῦν δέ, ἄλλως. ὅθεν καὶ ἡ περόνη. καὶ τὸ περονᾶν. καὶ ὁ πόρπαξ. καὶ τὸ πόρπημα. καὶ ὅσα τοιαῦτα. Ὅτι φιλοξενίαν ἀνδρῶν ἴδιόν τι παριστῶν ὁ ποιητὴς οἱ πύλιοι, ὡς ξείνους ἴδον, ἀθρόοι ἦλθον ἅπαντες. χερσίν τ' ἠσπάζοντο, καὶ ἑδριάασθαι ἄνωγον. πρὸ δὲ τῶν ἄλλων, ὁ πεισίστρατος ἐγγύθεν ἐλθὼν τηλεμάχου τε καὶ τοῦ φαινομένου μέντορος, ἀμφοτέρων ἕλε χεῖρα, καὶ ἵδρυσε παρὰ δαιτί. κώεσιν ἐν μαλακοῖσιν, ἐπὶ ψαμάθοις ἁλίῃσι. παρά τε κασιγνήτῳ καὶ πατρί. μέντορα μέν, ὡς γέροντα δεξιωσάμενος. τηλέμαχον δέ, ὡς ὁμήλικα. καὶ ὅμως, προτέρῳ τῷ μέντορι δοὺς σπλάγχνων μοίρας καὶ ἐγχέας οἶνον χρυσείῳ δέπαι ὡς ἂν σεπτὸν, τιμῶν τὸ γῆρας. καὶ ὅρα τὸ, χερσὶν ἠσπάζοντο, ἀντὶ τοῦ ἐπεσπῶντο καὶ εἷλκον διὰ δεξιώσεως εἰς ἑαυτούς. καὶ τοιοῦτον ἀεὶ τοῖς παλαιοῖς κυρίως ὁ ἀσπασμός. ἔστι δὲ καὶ νῦν πολλοὺς τῶν ἐξ ἐθνῶν ἰδεῖν, οἳ περὶ ἀλλήλοις συναντᾶν, διαπεταννῦντας τὼ χεῖρε. καὶ τάτε στήθη πελάζοντας. καὶ τὰς χεῖρας ἐπικυρτοῦντας. καὶ εἰς κύκλον περιάγοντας. καὶ περιπλεγνυμένους ἠρέμα. καὶ ἔστι τοῦτο αὖθις ὁ ἀσπασμός. γινομένης τῆς λέξεως, ἀπὸ τοῦ σπᾶσθαι κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α. καὶ εἴρηται τὸ χερσὶν ἀσπάζεσθαι, πρὸς διαστολὴν τῶν λόγοις ἀσπαζομένων. ἐπὶ δὲ τοῦ διὰ τῶν χείλεσι φιλεῖν, οὔπω τότε ἡ λέξις ἐλέγετο. ἀλλ' εἶπεν ἂν καὶ ἔδει τοιοῦτόν σημῆναι, ὅτως οἱ παλαιοὶ ἔλεγον. ἀσπάσασθαι ἀλλήλους φιλήμασι. Τὸ δὲ ἀμφοτέρων ἕλε χεῖρα, εἶχε μὲν εἰπεῖν δυϊκῶς, χεῖρε. ἀλλὰ διὰ τὸ καινότερον, οὕτως εἶπε. καὶ νοητέον ὡς ἡ ἰδίᾳ τὴν ἑκατέρου ἔλαβε χεῖρα ἑκατέραις ταῖς ἑαυτοῦ χερσὶν ὡς ἐν τινι τύπῳ χοροῦ, ἢ μίᾳ καὶ μίᾳ ἐξ ἑκατέρων τὰς δεξιάς, τῇ ἑαυτοῦ δεξιᾷ δηλαδή. λειπεῖ δὲ ἐνταῦθα ἅπτεσθαι ὡς καὶ προγέγραπται. ἐν δὲ τῷ κώεσιν, ὅρα ἡρωϊκὴν εὐτέλειαν. ὁ γὰρ τοῦ βασιλέως νέστορος παῖς, ἵδρυσε παρὰ δαιτὶ τοὺς ξένους, οὐκ ἐπὶ ἁλιπορφύρων ταπήτων, ἢ ἄλλης τινὸς περιέργου στρωμνῆς τιμωμένης πολλοῦ, ἀλλ' ἐπὶ ψάμμου ἐν δέρμασι, μαλακοῖς μέντοι. δῆλον δὲ ὅτι τὸ κώεσιν, οὐκ ἐκ τοῦ κῶας γίνεται. ἦν γὰρ ἂν κώασιν ὡς κρέασιν, ἀλλ' ἐκ τοῦ κῶος. κατὰ τὸ, βέλος βέλεσιν. ἵνα διαφορῆται. καθὰ καὶ τὸ, ὕδας ὕδος καὶ γῆρας γῆρος. ἐξ οὗ καὶ ὁ παρὰ τῷ σοφοκλεῖ γηροβοσκός. καὶ τὸ γηροτροφεῖν. καὶ τὰ ὅμοια. ὅτι δὲ καὶ νάκος τὸ κῶας ἐλέγετο, δηλοῖ ὁ σκώψας βυρσοδέψην τινὰ διὰ τοιαύτης λέξεως. ἀφ' οὗ βυρσέως ἀκούσας ἐκεῖνος τὸ, ὦ κακόδαιμον, ἀντέσκωψεν εἰπὼν τὸ, ὦ νακόδαιμον. εἰ δὲ τὸ τοιοῦτον νάκος, τὸ κνακὸν θρέμμα παρήγαγε, ζητητέον ἄλλοθεν. ἁλίας δὲ ψαμάθους λέγει, διαστέλλων τὴν ποταμίαν αὐτάς. Ὅτι δὲ τοὺς πυλίους εὗρε περὶ θάλασσαν θύοντας ποσειδῶνι ὁ τηλέμαχος, μαρτυρεῖ καὶ ὁ γεωγράφος. εἰπὼν ὅτι ἐν ἱερῷ σαμίου ποσειδῶνος εὗρε τηλέμαχος τοὺς πυλίους θύοντας. Τὸ δέ, δῶκε δ' ἄρα σπλάγχνων μοίρας, ἐν δ' οἶνον ἔχευε χρυσείῳ δέπαϊ, ἁρμόσοι ἂν κατά τινα ἔννοιαν παραφθορὰν, ἐπί τινας σπλαγχνιζομένους εἰς ἔλεον πτωχικόν. σημείωσαι δὲ καὶ ὡς εἰ καὶ λυπεῖν ἴσως εἶχε τὸν βασιλικὸν παῖδα τηλέμαχον τὸ προτιμηθῆναι τὸν μέντορα, ὅμως παραμυθεῖται τὸ πρᾶγμα ὁ δεξιωσάμενος νεστορίδης ὁ περὶ, ἀλλὰ νεώτερός ἐστιν ὁ τηλέμαχος δηλαδὴ, ὁμηλικίῃ δ' ἐμοὶ αὐτῷ. διὸ οὐ τὸ προτιμήσασθαι τὸν ὁμήλικα θέλει ὁ νεστορίδης, ἀλλ' αἰδεῖται τὸ γῆρας τοῦ μέντορος καθὰ καὶ τὸ τοῦ πατρὸς νέστορος. καὶ ἔστι τὸ τοιοῦτο παιδεία ὁμηρική. Τὸ δὲ ὁμηλικίη, ἢ ἔλλειψιν ἔχει λέξεως θηλυκοῦ ὀνόματος ἵνα λέγῃ ὅτι ἡλικίᾳ ὁμηλικία. ἢ κατάστασις ὁμηλικία. ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον. ἢ εἴληπται ἀντὶ τῆς ὁμοίας ἡλικίας. ἐν τούτοις δὲ τὸ δαίτην συνήθως βαρυτόνως τὴν δαῖτα φησί. λέγει δὲ βιωτικῶς ἅμα καὶ γνωμικῶς, καὶ τὸ, ἐπεὶ καὶ τοῦτον ὀΐομαι ἀθανάτοισιν εὔχεσθαι. πάντες δὲ θεῶν χατέουσ' ἄνθρωποι. φησὶ δὲ καὶ χρύσεον ἄλεισον κατὰ λόγον πολυωνυμίας, τὸ αὐτὸ πρότερον ῥηθὲν χρύσειον δέπας. καὶ οἶνον δὲ νῦν ἡδὺν λέγει, ὃν φθάσας μελιηδέα ἔφη. ἐν τούτοις δὲ καὶ τὸ ἔντησι δοτικῇ συντάττεσθαι νῶϊδος, μηδὲ γενικῶς συνέταξεν, εἰπὼν. δαίτης ἀντήσαντε. ὃ ἐστιν ἐτύχετε. ἄντην ἦλθεν. τοιοῦτον καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς τὸ, ἀντήσας ὀπωπῆς.

Ὡς εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἡδέος οἴνου.
Χαῖρε δ' ἀθηναίη πεπνυμένῳ ἀνδρὶ δικαίῳ,
Οὕνεκά οἱ προτέρῃ δῶκε χρύσειον ἄλεισον.
Αὐτίκα δ' εὔχετο πολλὰ Ποσειδάωνι ἄνακτι.
Κλῦθι Ποσείδαον γαιήοχε. μηδὲ μεγήρῃς
Ἡμῖν εὐχομένοισι τελευτῆσαι τάδε ἔργα.
Νέστορι μὲν πρώτιστα καὶ υἱάσι κῦδος ὄπαζε,
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἄλλοισι δίδου χαρίεσσαν ἀμοιβὴν
Σύμπασι πυλίοισιν, ἀγακλειτῆς ἑκατόμβης.

Ὅτι τὸ τῆς τιμῆς ἐπαγωγὸν παραδεικνὺς καὶ ταῦθα ὁ ποιητὴς, πλάττει τὴν ἐν τῷ μέντορι ἀθηνᾶν, χαίρουσαν ὅτι προτέρα ἐδεξιώθη πρὸς τοῦ νεστορίδου πεισιστράτου. φησὶ γάρ. χαῖρε δ' ἀθηναίη πεπνυμένῳ ἀνδρὶ δικαίῳ, οὕνεκά οἱ προτέρῃ δῶκε χρύσειον ἄλεισον, τὸ αὐτὸ πρότερον ῥηθέν. Σημείωσαι δὲ ὡς οὐ μόνος ὅμηρος ἀθηναίαν λέγει τὴν ἀθηνᾶν, ἀλλὰ

Δὸς δ' ἔτι Τηλέμαχον καὶ ἐμὲ πρήξαντα νέεσθαι,
Οὕνεκα δεῦρ' ἱκόμεσθα θοῇ σὺν νηῒ μελαίνῃ.
Ὣς ἄρ' ἔπειτ' ἠρᾶτο, καὶ αὐτὴ πάντα τελεύτα.
Δῶκε δὲ Τηλεμάχῳ καλὸν δέπας ἀμφικύπελλον.
Ὣς δ' αὔτως ἠρᾶτ' ὀδυσσῆος φίλος υἱός.
Οἱ δ' ἐπεὶ ὤπτησαν κρέ' ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο,
Μοίρας δασσάμενοι, δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.
Νῦν δὴ κάλλιόν ἐστι μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι
Ξείνους οἵ τινές εἰσιν, ἐπεὶ τάρπησαν ἐδωδῆς.
Ὦ ξεῖνοι, τίνες ἐστέ. πόθεν πλεῖθ' ὑγρὰ κέλευθα.
Ἤ τι κατὰ πρῆξιν. ἦ μαψιδίως ἀλάλησθε
Οἷά τε ληϊστῆρες ὑπεὶρ ἅλα, τοί τ' ἀλόωνται
Ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες.

καὶ τῶν μετ' αὐτὸν παλαιολόγων πολλοὶ ἀττικοί, ὡς δηλωθήσεται· ἐν δὲ τῷ κατ' ἀριστοκράτους. οἱ σύμμαχοι, ἀριστεῖον τῇ ἀθηναίᾳ ἀνέθεσαν. καὶ πλάτων εὐθυδήμῳ. ἑρκεῖος ζεὺς καὶ φράτριος καὶ ἀθηναία φρατρία. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ ὡς ἐπειδὰν ἤρξατο ἀθηναίας γυναῖκας λέγεσθαι ἀντὶ ἀστῶν καὶ ἀττικῶν, ὡς φερεκράτης, ἀθηναίους αὐταῖς τε καὶ ταῖς συμμάχοις, τότε ἤρξατο ἐκείνη λέγεσθαι πολλάκις ἀθηνᾶ ἀντὶ τοῦ τούτων, εἴρηται καὶ ἐν τῇ α' τῆς ἰλιάδος. ὅρα δὲ τό, ἔχαιρε δ' ἀθηνᾶ πεπνυμένῳ ἀνδρὶ δικαίῳ. πρωτεῖον ὂν καὶ αὐτὸ τοῦ χαίρειν τὸ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ. ἀθηνᾶ γοῦν φρόνησις, ἀγαπῶσα ἂν ἄνδρα τὸν κατ' αὐτήν. Ὅτι ἐπιπροσευκτικὸν κατὰ τὸ, κλῦθι μὲν καὶ μεγήρῃς ἡμῖν εὐχομένοισι, τελευτῆσαι τάδε ἔργα. ἐστὶν ὡσ δηλαδὴ τὸ ἐκπεφῆ. ἡ μυθικὴ δὲ ἀθηνᾶ τοῦτο φησίν. εἰδυῖα ὡς οὐκ ἂν χαίροι ὁ ποσειδῶν οἷς ἀθηνᾶ ὑπὲρ τοῦ ὀδυσσέως ποιεῖ. διὸ καὶ αὐτὴ τελευτᾷ τὴν εὐχήν, ὡς μετ' ὀλίγα φησὶν ὅμηρος, οἷα τοῦ ποσειδῶνος μὴ ἂν τελέσοντος αὐτήν. Ὅτι τὸ, νέστορι μὲν καὶ τοῖς υἱοῖς, ὁ φαινόμενος μέντωρ κῦδος μόνον ἐπεύχεται, τῶν γοῦν ἄλλων ἁπάντων ἅλις εἶχε. πλοῦτος γάρ φασιν ἦν αὐτῷ. χρόνος μακρός. εὐπαιδία. μεγάλων πράξεων εὐτυχία. φρόνησις. ἀκμὴ λόγου. τοῖς μέντοι ἄλλοις πυλίοις, δοθῆναι χαρίεσσαν ἀμοιβὴν τῆς ἑκατόμβης, εὔχεται. μὴ ὁρίσας δὲ τῆς ἀμοιβῆς εἶδος, ἀλλ' ἀρκεσθεὶς εἰς μόνον τὸ, χαρίεσσαν. Ὅτι ἐπὶ τοῦ προσαποισομένου μὲν εὔχεσθαί τι, δυναμένου δὲ πρᾶξαι ἃ εὔχεται, οἰκεῖον τό, ὡς ἄρ' ἔπειτ' ἠρᾶτο, καὶ αὐτὸς ἢ αὐτὴ πάντα τελεύτα. Ὅτι τὸν χρυσὸν συνήθως διὰ τὸ καλοῦ ἐπιθέτου κοσμεῖν, καλὸν δέπας καὶ ἐνταῦθα φησίν, ὃ φθάσας εἶπε χρύσειον δέπας καὶ χρύσειον ἄλεισον. Ὅτι ἐν τῷ, ὤπτησαν κρέα ὑπέρτερα ὃ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς που κεῖται, ἢ τὰ ὑψηλὰ οὕτω καλεῖ, ἢ τὰ ὑπεράνω κείμενα τοῦ πυρός. τινὲς δέ φασι, καὶ τὰ ἔξωθεν τῶν ἔνδον. πρὸς διαστολὴν εἰπόντες τοῦτο τῶν σπλάγχνων ἅπερ προώπτησαν.

Ὅτι τό, μοίρας δασσάμενοι, δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα, εὐσχήμονι φράσει ἐπιλέγονται. ὅτι δὲ καιρός τις ἐρωτήσεως, καλὸν εἰπεῖν τό, νῦν δὴ κάλλιόν ἐστι μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι. νέστωρ δὲ γερήνιος ἱππότα, τοῦτο φησίν, αὐθωρὸν τοὺς ξένους ἐρωτῶν. καὶ οὐκ ἀναμένων τὴν ἐν ἄλλοις ἱστορουμένην ἐνιαύσιον. εἰ δὲ καὶ δεκτός ἐστι καιρός, καλὸν ἐπαγαγεῖν καὶ τό, ἐπεὶ τάρπησαν ἐδωδῆς. ἐγὼ μὲν νῦν ἐρωτητέον αὐτοὺς ἐπεὶ ἔφαγον, καὶ ὅρα ὡς διὰ σαφήνειαν τοῦ νῦν, ἐπιλύει τό, ἐπεὶ τάρπησαν. ἵνα μὴ τὸ νῦν, πλατικὸν νοηθῇ. Τὸ δὲ τάρπησαν, ἀντὶ τοῦ ἐκορέσθησαν. ἢ μᾶλλον ἐτέρφθησαν διὰ ἐδωδῆς. ἣν πρὸ ὀλίγου δαῖτα εἶπε κατὰ πολυωνυμίαν. ἔστι γὰρ αὐτὴ καὶ ἐδητὺς ὑπ' αὐτῷ. καὶ δαῖτα. καὶ βρῶμα. καὶ βρῶσιν. ὡς τό, δότ' ἀμφιπόλοισι βρῶσίν τε πόσιν τε. περὶ δὲ τοῦ γερήνιος, ἐν τοῖς εἰς τὴν ἰλιάδα δεδήλωται. καὶ περὶ τοῦ ἱππότα δέ, πεπλεονασμένης ταύτης εὐθείας τῶν αἰτιατικῶν. ἣν καὶ ὅσα δὲ κατ' αὐτήν, ὁ ζεύς, ὁ ἱππηλάτα, καὶ τὰ ὅμοια, εὐδαίμων ὁ τηλεβοιώτης, μαντεύονται γλώσσης εἶναι λέγει. διὰ τρέπεσθαι εὐθειῶν κλινομένων διὰ τοῦ ς, τὸ κς εἰς ἄλφα, ἵνα μὴ ἀπαραμύθητος ἀμφίμακρος πέσῃ ἐπὶ πολλῶν. οἷς συνεξηκολούθησε καὶ τό, θυέστ' ἀγαμέμνονι λεῖπεν. ὁρᾶται δὲ τοῦτο κατὰ τὴν ἐκείνου παρατήρησιν, οὐ μόνον ἐπὶ εὐθειῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἄλλων πτώσεων. ἀρατὸς γοῦν φησί, πρότεροι πόδες ἱππότα φερός, ἤγουν ἱππότου, παράγει δὲ ἐκεῖνος καὶ ἑλληνικὸν ὄνομα ἐν ἐπιγράμματι τό, πατὴρ δέ μ' ἔφυσε κόπαινα. ἤτοι ὁ κοπαίνης. καὶ συρακούσιον δέ, ὁ μύσκελλα. οὐ μεμνῆσθαι λέγει δὲ τὸν σώφρονα. ἱστορῶν, καὶ ὅτι τοῦ συρακουσίου τούτου κτίσιον, δηλαδὴ μόνος ἦν ἀρχιτέκτων. ἐπεὶ δὲ πλεονεκτήσας θέατρον, μύρον τοῖς ἑαυτοῦ πολίταις διεδίδου, μύσκελλα ἐπεκλήθη. πάντως δὲ τοῖς εἰρημένοις ὀνόμασι τοῖς ὥς ἄλλοι φασὶν αἰολικοῖς, συντέτακται καὶ τό, ὁ νεφεληγερέτα. αἰολικὰ δὲ καὶ τό, ὁ μητίετα καὶ ὁ ἀκάκητα. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι, διασαφεῖ ὡς οὐ κυριολεκτεῖται ἐν τούτοις τὸ ἐρέσθαι, ἀλλὰ πολυπραγμοσύνην δηλοῖ πρὸς ἐκζήτησιν τοῦ πυνθάνεσθαι. ὧν τὴν διαφορὰν τὴν παρὰ πολλοῖς καθιστῶντες εἴς τι ἀφωρισμένον οἱ παλαιοί, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα φασίν, ἐν δὲ ἐκείνοις καὶ ταῦτα. ἐρωτᾶν ἐστι, τὸ ἐθέλειν κεφαλαιωδῶς λαβεῖν ἀπόφασιν περὶ ὑποκειμένου πράγματος. οἷον, ὑγιαίνει ὁ πατὴρ ὑμῶν, ἐγὼ δέ κα τοι καταλέξω. καί, ἀλλ' ἴθι νῦν

προκλεῖ δὲ, ἦ φίλε Νέστορ ἔρεο. πυνθάνεσθαι δὲ, τὸ διεξοδικῶς ἀκούειν ἐρωτήσεως δίχα, τὰ ὑπό τινων λεγόμενα, οἷον, νῦν δ' ὅτι δὴ μέγας εἰμὶ καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούων πυνθάνομαι. καὶ, πυθοίμην Ἰθάκης. καὶ οὕτω μέν τινες. φιλοσόφως μέντοι, ἐρώτησίς ἐστι, φράσις συμβολικὴν ἀπόκρισιν ζητοῦσα. οἷον. ἆρά γε οὕτως ἔχει, πρὸς ὃ ἐπαχθεῖν τὸ ναὶ ἢ οὒ ἀναμφιβόλως, ἢ τοιοῦτόν τι, συμβολικὴν ἀπόφασιν ἐπιόν. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ, σαφὲς ἢ ἄδηλον. καὶ τὰ τοιαῦτα. ἔστι δ' ὅτε φασὶ, καὶ ἑτέρως ἀποκρινόμεθα πρὸς ἐρώτησιν. οἷον. ἡμέρα ἐστίν; ἔστιν, ἢ οὐκ ἔστι. καὶ τοιοῦτον μὲν ἡ ἐρώτησις. πεῦσις δέ ἐστι, φράσις πρὸς ἣν οὐκ ἔστι συμβολικῶς ἀποκρίνασθαι. οἷον. ποῦ κατοικεῖ ὁ δεῖνα. ἐρεῖ γὰρ ὁ ἐρωτηθεὶς, ὅτι ἐν τῷδε τῷ τόπῳ. καὶ τῇ ἔβη ἀνδρομάχη. ἐπὶ πύργον μέγαν ἰλίου. καὶ οὐκ ἔστιν ἐν τούτοις εἰπεῖν συμβολικῶς, ναὶ ἢ οὔ. καὶ ἄλλως δέ φασιν, ἐρώτησις μέν ἐστιν, ἡ σύντομον ἀπόκρισιν ἀπαιτοῦσα. πεῦσις δὲ, μακρᾶς πράξεως ἀπαγγελία. Ὅτι τὸ, ὦ ξεῖνοι, τίνες ἐστέ. πόθεν πλεῖθ' ὑγρὰ κέλευθα. ἤ τι κατὰ πρῆξιν. ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε, οἷά τε λῃστῆρες ὑπεὶρ ἅλα, τοί τ' ἀλόωνται ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες. τὰ τοίνυν τοιαῦτα ἔπη, κεῖται καὶ ἐν τοῖς κατὰ τὸν κύκλωπα. λέγει δὲ κέλευθα ὑγρὰ, διαστέλλων τῆς κατὰ ξηράν. κέλευθος γὰρ, καὶ ἐπὶ γῆς. ὥσπερ αὖ πάλιν καὶ ἐπὶ θαλάσσης ὁδός. δεδήλωται δὲ καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα ὁ τοῦ κάππα πλεονασμὸς, ἐν τῷ κέλευθος. καὶ ἐν τῷ καυλωνία. παρὰ τὸν αὐλῶνα γὰρ ἐκεῖνο λέγεται. καὶ ἐν τῷ αἰθήλια καιθήλια ὡς φασιν οἱ παλαιοί. Τὸ δὲ ἐστὲ, πρωτότυπος κίνησις, ἐκ τοῦ εἰμὶ, ἐμὲν, ἐτέ. καὶ ἄλλως μὲν προσθέσει τοῦ ἰῶτα, εἰμέν. εἰτέ. δωρικῶς μέντοι, ἐσμὲν ἐστέ. ἡμάρτηται δὲ καθ' ἡρακλείδην τὸ ἐστέ. ὡς γὰρ οὐ λέγομεν δείκνυστε ἢ φαστέ, οὕτως οὐδὲ ἐτὲ ἐστέ. ἔτι δὲ καὶ καθότι ὀξύνεται, οὐδὲν γὰρ τῶν εἰς τι λεγόντων ὀξυτονεῖται, ἡμαρτημένου τοῦ φατέ. καὶ ἀρίσταρχος ἁμαρτάνει φησὶν ἐγκλίνας ἐν Ἰλιάδι τὸ, ὑμεῖς μάρτυροί ἐστε, οὐ γὰρ αἴρεταί τι μὴ πρότερον ὀξυτονούμενον. εἰ δὲ αἴρεται τὸ ὀξυτονούμενον, ἄτοπός φησι καὶ ἡ ἔγκλισις. οὕτω δὲ καὶ περὶ τούτων γράψας, ἑτέρωθι λέγει ὅτι τὸ ἐσμὲν ἐστὲ εἰσὶν εἰ καὶ ἡμάρτηται ὀξυτονούμενα, ὅμως ἔπαθον τοῦτο, διὰ τὰ ἑνικὰ οἷς ὀφείλουσιν ὁμοτονεῖν. εἶτα ἐπιφέρων καὶ χρῆσιν τοῦ ἐμὲν ὅθεν γίνεται τὸ ἐσμὲν, λέγει ὅτι ὅμηρος μὲν, σὺν τῷ ἰῶτα ἔφη ἀπήμονες εἰμέν. τὸ δὲ ἀνάλογον, παρὰ καλλιμάχῳ ἐν τῷ, γρῆες ἐμέν. ἤγουν γραῖαι ἐσμέν. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τοὺς πορευομένους ἢ ἄλλως οὐκ ἐπὶ κακῷ πλέοντας, κατὰ πρῆξιν πλέειν φησί. τοὺς δὲ λῃστῆρας ὅ ἐστι πειρατὰς, μαψιδίως. ὃ καὶ ἐπὶ τῶν βιαίων μνηστήρων ἐρρέθη. λέγει δὲ καὶ ἀλᾶσθαι τοὺς λῃστῆρας, τὸ ἄσκοπον καὶ ἄθετον τοῦ σφῶν πλοῦ ἀπεικάζων πλάνῃ. Τὸ δὲ ψυχὰς παραθέμενοι, κεφαλὰς ἐπὶ τῶν μνηστήρων εἶπεν. ὡς ταυτὸν ὂν οὕτως ἢ οὕτως εἰπεῖν. καθὰ καὶ αὐτὸ προείρηται. ἐν δὲ τῷ ἀλλοδαπὸς καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, ἔγκειται τὸ ἔδαφος. ἵνα ᾖ ἀλλοδαπὸς, ὁ ἀπὸ ἄλλου ἐδάφους. τραπέντος ἰωνικῶς τοῦ ψιλοῦ εἰς δασύ. τοῦτο δὲ οἱ παλαιοὶ παρέλκειν καὶ εἰς τὸ ἡμεδαπὸς καὶ ὑμεδαπὸς καὶ εἴ τι που ὅμοιον. τῶν τις δὲ παλαιῶν, εἶπεν ὡς ἀλλοδαπὸς, ὁ ἀπὸ ἄλλου δαπέδου. καὶ τὰ σύστοιχα δὲ τούτων, ὁμοίως. Τὸ δὲ ὑπεὶρ ἅλα ἀλῶνται ὃ δὴ καὶ παρήχηται, εἰς ἔμφασιν ἐπῆκται τοῦ λῃστῆρες. ἵνα οὕτω μὴ χερσαῖοι νοηθῶσι λῃσταὶ ἀλλὰ κατὰ θάλασσαν. Ἰστέον δὲ ὅτι τίμιον τοῖς παλαιοῖς καὶ τὸ πειρατεύειν, καὶ οὐ πάνυ ἐπίψογον οὐδ' αἰσχρὸν ὡς καὶ θουκυδίδῃ δοκεῖ, οὐδὲ ἄδοξον, τὸ λῄζεσθαι. Τηλέμαχος οὖν φησιν. οὕς μοι ἐλῄσατ' ὀδυσσεύς. καὶ νέστωρ δὲ νῦν ἐρωτᾷ τοὺς ξένους, εἰ κατὰ πρῆξιν ἢ μάτην ἐλαύνονται οἷα λῃσταὶ, ὡς ἐκείνων ἀποκρινομένων ἂν ἐξ ἑκατέρων. πῶς δ' ἂν ἀπεκρίναντο λῃσταὶ εἶναι εἴπερ φαῦλον ἐδόκει τὸ ἐπιτήδευμα. καὶ τοιοῦτοι φωραθέντες, ἔμελλον ἁλόντες δοῦναι δίκην. ἱστορεῖ δὲ καὶ ἡρόδοτος τῶν πάλαι παλαιῶν καὶ μάλιστα τοῖς περὶ θρᾴκην, γῆν μὲν ἐργάζεσθαι, ἄτιμον εἶναι. ζῆν δὲ ἀπὸ πολέμου καὶ λῃστείας, κάλλιστον. συμφωνεῖ δὲ τοῖς ταῦτα λέγουσι, καὶ ὁ ἱστορήσας ὅτι βίος τῶν ἑλλήνων τοῖς πρώτοις, ἀπὸ λῃστείας τὸ πολὺ ἐπορίζετο. καὶ ὅτι τὸ ἀπὸ λῃστείας βιοτεύειν τοσοῦτον ἀπεῖχε τοῦ αἰσχύνην φέρειν, ὡς καὶ ἐν καλῷ μᾶλλόν τι καθεστηκέναι. καὶ ἕδνα ταῖς νύμφαις οἱ νυμφίοι τὰ λῃσθέντα σὺν κλεῒ ἔφερον. καὶ οὕτω μέν τινες. ἀρίσταρχος δὲ μοχθηρὸν τὸ λῃστεύειν ἡγεῖται, διὰ τὰ συμφραζόμενα. ἐν οἷς ὁ ποιητὴς μαψιδίως πλανᾶσθαί φησι, ψυχὰς παραθέμενοι. κακὸν ἀλλοδαποῖς φέροντες. ἀλλ' οὐδ' ἀχιλλεύς φησιν ἢ ἄλλος τῶν ἡρώων, λῃστεύειν ἐλέγχει. εἰ δὲ τῆς ληΐδος ὁ πλεῖστος ἄρχει ὡς ἐρεῖ ὁ ποιητὴς μετ' ὀλίγα, ἀλλ' οὐκ ἤδη τοῦτο λῃστεύειν ἐστίν. εἰ δὲ καὶ ἀθηνᾶ ληῗτις ἐκ τῆς ληΐδος λέγεται, ἀλλ' οὐ ταυτὸν λῃστεία καὶ λεία ὅ ἐστι λαφυραγωγία.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Θαρσήσας. αὐτὴ γὰρ ἐνὶ φρεσὶ θάρσος ἀθήνη
Θῆχ' ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἀποιχομένοιο ἔροιτο.
Ἠδ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσιν.
Ὦ Νέστορ νηληϊάδη μέγα κῦδος ἀχαιῶν,
Εἴρεαι ὁππόθεν εἰμὲν ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω.

Ὅτι τὴν ἰθάκην ὑπονήϊον ἐνταῦθα φησίν. εἰπών. ἡμεῖς ἐξ ἰθάκης ὑπονηΐου εἰλήλουθμεν. καὶ ἐγράφη περὶ τούτου ἐν τῇ α ῥαψωδίᾳ. Ὅτι ἀντιδιέσταλται τὸ ἴδιον τῷ δημίῳ πράγματι, καθὰ δηλοῖ τὸ, πρῆξις δ' ἥδ' ἰδίη οὐ δήμιος,

Ἡμεῖς ἐξ ἰθάκης ὑπονηΐου ἐλήλυθμεν.
Πρῆξις δ' ἥδ' ἰδίη οὐ δήμιος ἣν ἀγορεύω.
Πατρὸς ἐμοῦ κλέος εὐρὺ μετέρχομαι ἤν που ἀκούσω,
Δίου Ὀδυσῆος ταλασίφρονος. ὅν ποτέ φασιν
Σὺν σοὶ μαρνάμενον τρώων πόλιν ἐξαλαπάξαι.
Ἄλλους μὲν γὰρ πάντας ὅσοι τρωσὶν πολέμιζον
Πευθόμεθ' ἧχι ἕκαστος ἀπώλετο λυγρῷ ὀλέθρῳ,
Κείνου δ' αὖ καὶ ὄλεθρον ἀπευθέα θῆκε κρονίων.
Οὐ γάρ τις δύναται σάφα εἰπέμεν ὁππόθ' ὄλωλεν.
Εἴθ' ὅγ' ἐπ' ἠπείρου δάμη ἀνδράσι δυσμενέεσσιν,
Εἴτε καὶ ἐν πελάγει μετὰ κύμασιν ἀμφιτρίτης.
Τοὔνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνομαι, αἴκ' ἐθέλῃσθα
Κείνου λυγρὸν ὄλεθρον ἐνισπεῖν, εἴπου ὄπωπας
Ὀφθαλμοῖσι τεοῖσιν, ἢ ἄλλου μῦθον ἄκουσας
Πλαζομένου. πέρι γάρ μιν ὀϊζυρὸν τέκε μήτηρ.
Μηδέ τι μ' αἰδόμενος μειλίσσεο, μηδ' ἐλεαίρων.
Ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς.
Λίσσομαι εἴποτέ τοι τι πατὴρ ἐμὸς ἐσθλὸς ὀδυσσεὺς,
Ἢ ἔπος, ἠέ τι ἔργον ὑποστὰς ἐξετέλεσσε
Δήμῳ ἔνι τρώων, ὅθι πάσχετε πήματ' ἀχαιοί.
Τῶν νῦν μοι μνῆσαι, καί μοι νημερτὲς ἐνίσπες.

ὅπερ οἱ μεθ' ὅμηρον, τὸ ἰδιωτικόν φασι καὶ τὸ δημόσιον. ὅρα δὲ ὡς λέξις χρηστὴ ἐπ' ἀγαθῷ παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὕστερον εἰς ἑτεροίαν σημασίαν μετέπεσε. κολαστὴς γὰρ ὁ δήμιος παρὰ τοῖς μεθ' ὅμηρον.

Ὅτι τὸ μετελθεῖν καὶ τὸ μετέρχεσθαι, οἱ μὲν ὕστερον, ἐπί τινος φασὶν ἐκδικήσεως ἔτι δὲ καὶ μεταχειρίσεως. Ὅμηρος δὲ εἰπὼν διὰ τοῦ τηλεμάχου ὅτι πατρὸς ἐμοῦ κλέος εὐρὺ μετέρχομαι, οὐχ οὕτω νοεῖ. ἀλλ' ἁπλῶς φησὶν ὡς δι' ἀκοὴν ἔρχομαι τοῦ πατρός. οὗ καὶ ἔπαινον ἐπιπλέκει, δῖος καὶ ταλασίφρονος. καὶ σημείωσαι ὅτι κάλλιον εἶπεν ἄρα ὁ τηλέμαχος ἤπερ πρώην ἡ πηνελόπη. αὕτη μὲν γὰρ ἐστενοχώρησε τὸ τοῦ ἀνδρὸς κλέος, κατὰ τὴν ἑλλάδα καὶ ἄργος. ὁ δὲ, διὰ μιᾶς λέξεως τοῦ εὐρὺ, ἐπλάτυνε τὸν τοῦ πατρὸς ἔπαινον. ἀδιορίστως εἰπὼν καὶ μὴ περιγράψας αὐτὸ, τόπῳ ῥητῷ. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, κλέος εὐρὺ, ἐσθλὸν ἐλέγχει ἐν τῷ, οὐδ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποις ἔχῃ. Ὅτι ἀπευθὴς ἀλλαχοῦ μὲν, ὁ μηδέν τι μαθών. ἐνταῦθα δὲ, ὁ μὴ ἀκουσθείς. φησὶ γοῦν τὸν τοῦ ὀδυσσέως ὄλεθρον, ἀπευθέα, ἤγουν ἀνήκουστον. ὅπερ καὶ αὐτὸς ὅμηρος ἑρμηνεύει διά τι τῶν εὐθὺς πρὸ αὐτοῦ καὶ τῶν αὐτίκα κειμένων μετ' αὐτό. φησὶ γάρ. ἄλλους μὲν γὰρ πάντας πευθόμεθα ὅπῃ ἕκαστος ἀπόλωλεν. ἐκείνου δὲ ὁ ὄλεθρος, ἀπευθής. οὐ γάρ τις δύναται σάφα εἰπεῖν. ἐξ οὗ δηλαδὴ πευσόμεθα. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ τοιούτου πείθω, γίνεται καὶ πευθὼ πευθῆνος ὡς σελὴν σελῆνος, ὁ στελλόμενος ἐφ' ᾧ τὰ τῶν πολεμίων πεύθεσθαι. καὶ πολλὴ τῆς λέξεως ταύτης χρῆσις παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Ὅτι καὶ ἐνταῦθα ἡ μετὰ πρόθεσις, δοτικῇ συντάσσεται. φησὶ γάρ. ἐν πελάγει μετὰ κύμασιν ἀμφιτρίτης. περὶ ἧς μῦθος ὅτι ἐν νάξῳ τὴν ἀμφιτρίτην χορεύουσαν ἰδὼν ποσειδῶν, ἥρπασε. Ὅτι τὸ γονάζεσθαι περιφράζων ἅμα καὶ παραφράζων, φησί. τοὔνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνομαι. ὅ ἐστιν, ἱκῶ. ἱκετεύω δηλαδή. Τὸ δὲ ἐὰν εἶδες ἢ ἤκουσας περιφραστικῶς προάγων, λέγει. εἴπου ὄπωπας ὀφθαλμοῖσι τεοῖσιν ἤγουν σοῖς, ἢ ἄλλου μῦθον ἄκουσας. καὶ ὅρα τὸ τεοῖσι, ῥηθὲν πρὸς ἀκρίβειαν, ἐπεὶ ἔστι βλέπειν καὶ ἑτέρων ὀφθαλμοῖς. ὁποῖοι καὶ οἱ κατὰ τοὺς ἱστορικοὺς ὀφθαλμοὶ τῶν βασιλέων. ἐκ δὲ τοῦ ὄπωπα, κεῖται μετ' ὀλίγα ὄνομα ῥηματικὸν ἡ ὀπωπὴ μετὰ τῆς τοῦ οἰκείου παρακειμένου αὐξήσεως. ἣν ἔχει καὶ ἡ ἀντιπεπόνθησις. καὶ ἡ ἐγρήγορσις, καὶ ἡ πεποίθησις. ἐκ δὲ τοῦ ῥηθέντος ἱκῶ, εὕρηται καὶ ἀφίκτωρ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὁ ἱκέσιος. Ὅτι ὁ τὰ ἐπὶ λύπῃ μαθεῖν ἀξιῶν ἱκέτης, εἴποι ἄν, μηδέ τι μ' αἰδόμενος μειλίσσεο, μηδ' ἐλεαίρων. ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον. καὶ ὅρα τὸ κατάλεξον. οὐ τί παράγγελμα ὁ λόγος, οὐκ ἔγνωσαί φασι τὸ ποιητὴ ὡς πολλαχοῦ ἐσημειώθη. Τὸ δὲ μειλίσσεο, οὐ δηλοῖ συνήθως τὸ καταπράϋνε, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ λέγειν τὰ μείλιχα εἴληπται. Ὅτι στοχαζόμενος ὁ τηλέμαχος τοῦ εἰκότος, φησὶ πρὸς νέστορα. εἴποτέ τοι πατὴρ ἐμὸς ἐσθλὸς ὀδυσσεὺς, ἢ ἔπος, ἠέ τι ἔργον ὑποστὰς ἐξετέλεσσε δήμῳ ἔνι τρώων, ὅθι πάσχετε πήματ' ἀχαιοί. τούτων ἄρτι μνησθεὶς, νημερτές μοι εἰπέ. χάριν τούτων ἀντιδιδοὺς ἀντιπαροχῇ, καὶ νῦν μὲν, οὕτω δεξιῶς ἔφη. φθάσας δὲ, καὶ ἄλλως προσεθώπευσε τὸν γέροντα, εἰπών. ὅν ποτέ φασι σὺν σοὶ μαρνάμενον τρώων πόλιν ἐξαλαπάξαι. ὑπαινισσόμενος κατὰ τρόπον τινὰ, τὸν πτολίπορθον ὀδυσσέα ποιῶν. ὡς εἴ τις τὸν μηριόνην, σὺν τῷ ἰδομενεῖ μάχεσθαι εἴπῃ. ἢ σὺν τῷ ἀχιλλεῖ τὸν πάτροκλον. Τὸ δὲ ἐσθλὸς ὀδυσσεὺς, οὐ περιττῶς κεῖται ἐκεῖ. ἀλλ' ἐν ἔργῳ. εἰ γὰρ ἐσθλὸς ὡμολόγηται, πάντως καὶ ἐπλήρωσεν ἄν τι πρὸς χάριν τῷ νέστορι. Ὅτι δὲ ἐφίστασθαι τὸ ὑπισχνεῖσθαι ὁ ποιητὴς οἶδε καὶ διά τι, ἐν τῇ ἰλιάδι ἐρρέθη. Ἰστέον δὲ ὅτι

τὸ

τὸ, δήμῳ ἐνὶ Τρώων ὅθι πάσχετε πήματ' Ἀχαιοί, παραφράζων αὐτίκα ὁ Νέστωρ, φησίν. ὀϊζύος ἣν ἐν ἐκείνῳ δήμῳ ἀνέτλημεν μένος ἄσχετοι υἷες Ἀχαιῶν. τοὺς μὲν Ἀχαιοὺς, καὶ ἐπαίνῳ σεμνύνας· τὸ δὲ πάσχειν, ἀνατλῆναι εἰπών. τὰ δὲ πήματα, ὀϊζύν.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.
Ὦ φίλ', ἐπεί μ' ἔμνησας ὀϊζύος ἣν ἐν ἐκείνῳ
Δήμῳ ἀνέτλημεν μένος ἄσχετοι υἷες Ἀχαιῶν,
Ἠμὲν ὅσα ξὺν νηυσὶν ἐπ' ἠεροειδέα πόντον
Πλαζόμενοι κατὰ ληΐδ' ὅπῃ ἄρξειεν Ἀχιλλεύς,
Ἠδ' ὅσα καὶ περὶ ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
Μαρνάμεθ'· ἔνθα δ' ἔπειτα κατέκταθεν ὅσσοι ἄριστοι.
Ἔνθα μὲν Αἴας κεῖται ἀρήϊος. ἔνθα δ' Ἀχιλλεύς.
Ἔνθα δὲ Πάτροκλος θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος.
Ἔνθα δ' ἐμὸς φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ ἀμύμων
Ἀντίλοχος, περὶ μὲν θείειν ταχὺς ἠδὲ μαχητής.
Ἀλλὰ τί πόλλ' ἐπὶ τοῖς πάθομεν κακά. τίς κεν ἐκεῖνα
Πάντα γε μυθήσαιτο καταθνητῶν ἀνθρώπων;
Οὐδ' εἰ πεντάετές γε καὶ ἑξάετες παραμίμνων,
Ἐξερέοις ὅσα κεῖθι πάθον κακὰ δῖοι Ἀχαιοί.
Πρίν κεν ἀνιηθεὶς σὴν πατρίδα γαῖαν ἵκοιο.
Εἰνάετες γάρ σφιν κακὰ ῥάπτομεν ἀμφιέποντες
Παντοίοισι δόλοισι. μόγις δ' ἐτέλεσσε Κρονίων.
Ἔνθ' οὔτις ποτὲ μῆτιν ὁμοιωθήμεναι ἄντην
Ἤθελ', ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἐνίκα δῖος Ὀδυσσεὺς
Παντοίοισι δόλοισι πατὴρ τεός, εἰ ἐτεόν γε
Κείνου ἔκγονός ἐσσι. σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.
Ἤτοι γὰρ μῦθοί γε ἐοικότες. οὐδέ κε φαίης
Ἄνδρα νεώτερον, ὧδε ἐοικότα μυθήσασθαι.
Ἔνθ' ἤτοι εἵως μὲν ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς,
Οὔτέ ποτ' ἐν ἀγορῇ δίχ' ἐβάζομεν, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ,
Ἀλλ' ἕνα θυμὸν ἔχοντε, νόῳ καὶ ἐπίφρονι βουλῇ
Φραζόμεθ' Ἀργείοισιν, ὅπως ὄχ' ἄριστα γένηται,

Ὅτι δ' ἐστὶν, ὡς πολλαχοῦ, οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἡ ἀνταπόδοσις τίθεται κατὰ ἔλλειψιν ἐν τῷ, ὦ φίλ' ἐπεί μ' ἔμνησας ὀϊζύος, καὶ τὰ ἑξῆς, ἣ μετὰ δέκα στίχους ἀποδίδοται ἐν τῷ, τίς κεν ἐκεῖνα πάντα γε μυθήσαιτο. ἢ καὶ κατωτέρω αὐτοῦ, ἐν τῷ, οὐδ' εἰ πεντάετες καὶ ἑξάετες. ἔνθα καὶ ὅρα τὸ πεντάετες καὶ ἑξάετες, καθ' ὁμοιότητα παραχθέντα τοῦ τριέτες περὶ οὗ προγέγραπται. καὶ τὸ αὐτόετες δ' ἐν τοῖς ἑξῆς που λεχθήσεται. καὶ τὸ εἰνάετες δ' μετ' ὀλίγα κεῖται παρὰ τῷ ποιητῇ. Ὅρα δὲ τὸ ἔμνησας γενικῇ συνταχθέν. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ ἀνέμνησας, ἤγουν εἰς μνήμην ἤγαγες. δῆλον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ἔμνησα, γίνεται αὐτοπαθῶς τὸ ἐμνησάμην. ὡς τὸ, μνήσατο Αἰγίσθοιο. καὶ μετοχὴ, μνησάμενος, τοῦ δὲ ἀμνήσας ὁ μέλλων, ὡς τὸ, μνήσει δέ σε καὶ θεὸς αὐτός. Ὅτι ἀνεπιφθόνως ὁ γέρων Νέστωρ ἐνταῦθα περιαυτολογεῖ, οὐ καταμόνας ἑαυτὸν σεμνύνας, ἀλλ' ἐν τῷ κοινῷ, εἰπὼν οὕτω πως. ὦ φίλε, ἐπεί μ' ἔμνησας ὧν ἐν Τροίᾳ ὑπέστημεν μένος ἄσχετοι Ἀχαιοί, καὶ τὰ ἑξῆς. ἐν οἷς διαιρῶν τὰ τοῦ πολέμου, φησίν. ἠμὲν ὅσα ξὺν νηυσὶν ἐπ' ἠεροειδέα πόντου πλαζόμενοι κατὰ ληΐδ' ὅπῃ ἄρξειεν Ἀχιλλεύς, ἠδ' ὅσα καὶ περὶ ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος μαρνάμεθα, ἣν γῆν καὶ περὶ θάλασσαν ἱστορῶν εἶναι τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι δεδήλωται. Ὅτι δὲ καὶ τῆς κατὰ χέρσον μάχης ἦρχεν ὁ Ἀχιλλεὺς ὡς πολέμαρχος καὶ τῆς λῃστείας, ἱστόρηται καὶ αὐτῷ ἐν πολλοῖς. καὶ ὅτι ἄστυ μέγα ἦν ἡ Τροία. καὶ ὅτι δὲ τὸ τῶν λῃζομένων ἔργων, πλάνῃ ἔοικεν ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, λῃστῆρες ὑπεὶρ ἅλα ἀλόωνται, καὶ τὸ, πλαζόμενοι κατὰ ληΐδα, οὐκ ἄδηλόν ἐστιν. ὥσπερ οὐδὲ τὸ, τοὺς μὲν τῶν Ἀχαιῶν παραμένειν τότε τῇ Τροίᾳ, τοὺς δὲ πλάζεσθαι περὶ ληΐδα σὺν τῷ Ἀχιλλεῖ. Ὅτι Νέστωρ ἐξαριθμούμενος ἐν ἐπιτομῇ, ἄνδρας ἐν τῷ Τρωϊκῷ πολέμῳ τραφέντας ἀρίστους, καὶ οὕτω καταποικίλλων τὴν Ὀδύσσειαν τοῖς τῆς Ἰλιάδος ἐλλείμμασι, χρῆται σχήματι ἐπιμονῆς. εἰπών. ἔνθα δὲ κατέκταθεν ὅσσοι ἄριστοι, ἔνθα μὲν Αἴας κεῖται ἀρήϊος. ἔνθα δ' Ἀχιλλεύς. ἔνθα δὲ Πάτροκλος. ἔνθα δὲ Ἀντίλοχος. πεντάκις εἰπὼν τὸ ἔνθα. ἔχει δὲ ὁ τόπος οὗτος καὶ γοργότητα οὐ μόνον τῇ ἐπιτομῇ τῶν ἱστοριῶν, ἀλλὰ καὶ τῇ ἐλλείψει. τὸ γὰρ κεῖται, ἀπὸ κοινοῦ τρὶς λαμβάνεται. Ὅρα δὲ καὶ ὡς ἐν τῇ ἀπαριθμήσει ταύτῃ τῶν ἱστοριῶν, τὸν μὲν Ἀχιλλέα, ψιλὸν ἄνευ ἐπιθέτου ἐκφωνεῖ. τῆς μήνιδος ἴσως αὐτῷ ἐγκοτῶν. καὶ ὅτι μὴ ἔπεισας ὑπεπείθετο μὴ ἐρίζειν τῷ βασιλεῖ. τοὺς δὲ λοιποὺς, ἐπαινεῖ. εἰπὼν Αἴας ἀρήϊος Πάτροκλος θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος. ἀποδέχεται γὰρ τὸν ἄνδρα, ἐπειδὴ ἔπεισε

τὸν Ἀχιλλέα διὰ μέσου αὐτοῦ, ἀποθέσθαι τὴν μῆνιν. τὸν μέντοι Ἀντίλοχον ὡς πρόσθεν αὐτοῦ ἱστορεῖται ὅτι Θετίς ὁ Αἰθίοψ Μέμνων ἐπίκειτο καὶ εἰς θάνατον προαρπάζεται καὶ ὅλως εἰς ἀγαθὸν παῖδα, οὕτω φράζει. ἐμὸς φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ ἀμύμων, Ἀντίλοχος. πέρι μὲν θείειν ταχὺς ἠδὲ μαχητής. Καὶ ὅρα τὸ πέρι μὲν θείειν, ἐξ οὗ ὁ περίθεος. καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι καὶ συναιρέσει, περιθοῖο τὸ κύκλον, ἐπεὶ δὲ αἱ ῥηθέντες θάνατοι, ὀλίγοι παντελῶς εἰσιν, ἐπιφέρει ὁ γέρων ῥήτωρ τὸ, ἄλλα τὰ πόλλ' ἐπὶ τοῖς, πάθομεν κακά. εἶτα σχῆμα πάλιν ἐπαύξων ὡς ἔδει ῥητορικώτερον, φησί. τίς κεν ἐκεῖνα πάντα γε μυθήσαιτο κατὰ θνητῶν ἀνθρώπων, ἐφ' οἷς ὁρίζων κατὰ χρόνον τὰ πολλὰ κακὰ, ἐπάγει. οὐδ' εἰ πεντάετές γε καὶ ἑξάετες παραμίμνων, ἐξερέοις ὅσσα κεῖθι πάθομεν κακὰ δῖοι Ἀχαιοί. πρίν κεν ἀνιηθεὶς σὴν πατρίδα γαῖαν ἵκοιο. οἷα δηλαδὴ καὶ τῆς πολυλογίας καὶ πολυκαιρίας, ἀνίαν τῷ ἀκροατῇ ποιούσης. ἐπεὶ δὲ οὔπω σαφῶς τὰ πολλὰ κακὰ ἐδήλωσε, λέγει πρὸς ἐνάργειαν, καὶ τὰ ἐφεξῆς. εἰνάετες γάρ σφιν κακὰ ῥάπτομεν ἀμφιέποντες, παντοίοισι δόλοισι. καὶ τὰ ἑξῆς. εἰ δὲ οὕτω κακὰ εἰνάετες ἐρράπτοντο τοῖς Τρωσὶ, τίς ἂν αὐτίκα ἐκ τῶν παντοίους δόλους ῥᾳδίως φράσοι; οὐ μάτην οὖν ὁ ποιητὴς ἐν Ἰλιάδι τὰ ἐκ τοῦ πρώτου ἔτους τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου παραλιπὼν διὰ τὸ δυσεξίτηλον, μόνων τῶν περὶ τὸ δέκατον ἔτος ἐγένετο. καὶ ἐκείνων, οὐ πάντων. ἀλλὰ τῶν καιριωτάτων. Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ υἱὸς ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται, εἴπερ ἀπὸ τοῦ ὕω τὸ βρέχω γίνεται κατὰ τοὺς παλαιοὺς εἴτε ἀπὸ τοῦ φύω τὸ γεννῶ, διὰ μόνου τοῦ υ ψιλοῦ ὤφειλεν εἶναι. διὸ καὶ οἱ παλαιοὶ Ἀττικοὶ, οὕτως ἔγραφον ὡς φασὶν οἱ τεχνικοί. ἐγράφη δὲ ὅμως διὰ τοῦ υ ψιλοῦ καὶ ἰῶτα ἐν διφθόγγῳ, πρὸς διαστολὴν τοῦ ὗς ὑὸς ὁ χοῖρος. ἐν δὲ τῷ, κατὰ θνητῶν ἀνθρώπων, περιττή ὡς δοκεῖ ἡ πρόθεσις. ὁποῖα καὶ ἄλλα παρασημειοῦνται πολλά. Τὸ δὲ τίς κεν ἐκεῖνα πάντα γε μυθήσαιτο καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ, πατρίδα γαῖαν ἵκοιο, δύναταί ποτε παρῳδηθῆναι πρός τινα, ἐπὶ ἀφηγήσεως πολλῶν δυσχερῶν. Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ μὲν κακὰ ῥάπτειν διαλελυμένως λεχθὲν, οὐκ ἐπὶ ψόγῳ ἐτέθη. τὸ μέντοι σύνθετον ἡ κακορραφία, ἐπίψογον. ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, κακορραφίῃσι νόοιο. οὕτω καὶ τὸ, δίκην μὲν ἐν χερσὶν εἶναι, ἀγαθόν ἐστιν. ὁ δὲ χειροδίκης, φαυλότητα ἔχει, ὡς Ἡσίοδος δηλοῖ. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ μὲν ὑπὸ σκιᾷ μαχούμεθα, φαῦλον δηλοῖ οὐδέν. οὐ μέντοι καὶ τὸ σύνθετον τὸ σκιαμαχεῖν. Τὸ δὲ ἀμφιέποντες, ἢ αἰτία τοῦ, κυκλοῦντες ὡς καὶ ὅτι τρίποδα πῦρ ἀμφέπει. ἢ βλαπτικῶς ἐνεργοῦντες. ὡς τὸ, τὸν, θέρον ἀμφίθ' ἕπειν. ἐν δὲ τῷ, παντοίοις δόλοις, ἐπαινετοὺς δόλους ὁ γέρων λέγει, ὁποῖοι καὶ οἱ κατὰ πόλεμον. διὸ καὶ τὸν Ὀδυσσέα ἐπαινέσει, ὡς μάλα πολὺ νικῶντα παντοίοις δόλοις ὡς αὐτίκα λεχθήσεται. Ὅτι συγκεφαλαιωσάμενος ὁ Νέστωρ πρὸ βραχέων ἐν στίχοις τρισὶ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον ἔνθα ἔφη τοὺς Ἀχαιοὺς πολλὰ ξὺν νηυσὶ παθεῖν ἐπὶ πόντον πλαζομένοις κατὰ ληΐδα καὶ περὶ ἄστυ μέγα Πριάμου μαρναμένοις, ἐνταῦθα ἐνδυσὶν ἔπεσι τὸ αὐτὸ ποιεῖ, εἰπών. εἰνάετες γάρ σφιν κακὰ ῥάπτομεν ἀμφιέποντες, ὡς ἐρρέθη, παντοίοισι δόλοισι. μόγις δ' ἐτέλεσσε Κρονίων. ἤγουν τὸ τέλος ἐπήγαγεν οὗ εἵνεκα ὁ Τρωϊκὸς πόλεμος. Ὅτι Νέστωρ τὸν Ὀδυσσέα ἐπαινῶν, φησίν. ἔνθα τουτέστι κατὰ Τροίαν, οὔτις ἐκείνῳ ποτὲ μῆτιν ὁμοιωθήμεναι ἄντην ἤθελεν, ὃ ἐστι ἐδύνατο, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ ἐφάνη. ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἐνίκα δῖος Ὀδυσσεὺς, παντοίοισι δόλοισι πατὴρ τεός. εἶτα ἐνδιάσας εἰ ἐτεόν γε κείνου ἔκγονός ἐστιν, ἐπάγει ὅτι σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα, τὸν τῆς μορφῆς δηλαδὴ χαρακτῆρα, καὶ τοὺς αὐτοῦ λόγους τοῖς τοῦ Ὀδυσσέως εἰκάζει. εἰπὼν ὅτι τε μῦθοι ἐοικότες τοῖς τοῦ πατρὸς δηλαδὴ, καὶ ὅτι οὐκ ἂν φαίης ἄνδρα νεώτερον ὧδε ἐοικότα μυθήσασθαι, ὅ ἐστι καθήκοντα. καὶ ὅρα ὅτι ἐν τόπῳ ἑνὶ, ἐπὶ δύο σημαινομένων τὸ ἐοικέναι ἔθετο. ἤγουν ἐν τῷ, μῦθοι ἐοικότες. καὶ ἐν τῷ, ἐοικότα μυθήσασθαι. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ὁ μὲν τάφιος Μέντης, κεφαλήν καὶ ὄμματα καλὰ ἐοικέναι τὸν Τηλέμαχον τῷ πατρὶ λέγει ἑλένη δ' ἐκ τοῦ εἴδους στοχασαμένη, ἐρεῖ οὔπω τινὰ γενέσθαι ἐοικότα οὕτως οὔτε ἄνδρα οὔτε γυναῖκα, ὡς αὐτὸς Ὀδυσσεὺς υἱῷ ἔοικε. καὶ ὁ Μενέλαος δὲ, οὕτως εἶπε νοεῖν. ἐκείνου γάρ φησι τοιοίδε πόδες τοιαίδε τε χεῖρες ὀφθαλμῶν τε βολαὶ κεφαλή τ' ἐφύπερθέ τε χαῖται. ὁ μέντοι ῥήτωρ Νέστωρ, οἰκείως ἐκ τοῦ λόγου αὐτὸν εἰς ὁμοιότητα τοῦ πατρὸς ἐξηκόνισε. καὶ ὅρα τὸ τοῦ Ὁμήρου πλούσιον καὶ ποικίλον καὶ ἐν τοῖς τοιούτοις εἰκασμοῖς. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ὁ Νέστωρ εἰπὼν ὡς ἐν Τροίᾳ οὐδεὶς βουλεύεσθαι ἦν ὅμοιος τῷ Ὀδυσσεῖ, καὶ οὕτω πάντων ὑπερεξάρας ἐκεῖνον ἤδη δὲ καὶ ἑαυτοῦ, ὕστερον λεληθότως ἑαυτὸν εἰς ἴσον ἄγει τῷ Ὀδυσσεῖ φειδόμενος τοῦ μείζονος διὰ τὸν ἀκροατὴν Τηλέμαχον. καὶ φησὶν ὅτι ἐγὼ καὶ Ὀδυσσεὺς ἐν Τροίᾳ οὔτε ποτ' εἰν ἀγορῇ δίχα βάζομεν, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ, ἀλλ' ἕνα θυμὸν ἔχοντε, νόῳ καὶ ἐπίφρονι βουλῇ φραζόμεθα ὅπως ὄχ' ἄριστα γένηται. φιλίας δὲ πάντως χαρακτὴρ τὸ οὕτως ἐφ' ἅπασι συμφωνεῖν. Ὅρα δὲ ὅτι οὐκ εἴρηκεν ὁ Νέστωρ ὡς καὶ ἐν πολέμῳ συμπαρέμενε τῷ Ὀδυσσεῖ, ἀνδρεῖος γὰρ ἐκεῖνος, ὡς οὐ πέμπελος κατὰ τὸν Νέστορα. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ὁμοιωθῆναι ἄντην ἔφη, ἀντὶ τοῦ ἄντικρυς καὶ αὐτόχρημα. τὸ γὰρ ἄλλως ἁπλῶς ὁμοιωθῆναι, οὐκ ἀδύνατόν ἐστιν. οὐχ ὁμοιοῦται δέ τις ἄντην, τῷ λίαν κρείττονι. διὸ ἔφη, ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἐνίκα δῖος Ὀδυσσεύς. Τὸ δὲ εἰ ἐτεόν γε κείνου ἔκγονός ἐσσι, πάνυ γοργῶς ἔφρασε καὶ οὐδὲ κατὰ τὸν τάφιον Μέντην. ἐκεῖνος γὰρ, ἠρώτησεν εἰ δὴ ἐξ Ὀδυσσέως τόσος παῖς ὁ Τηλέμαχος. ἔργον θέμενος τὴν ἐρώτησιν. Νέστωρ δὲ, ὡς ἐν παρέργῳ καὶ ἐκ παρόδου ἐνεδοίασε. Τὸ δὲ ἔκγονος, παρὰ τῶν

αὐτογράφων ἔχουσιν ἔγγονος. καὶ τοῦτό ἐστι τὸ τὴν ἀμφιβολίαν εἰσάγον τοῖς ὕστερον. πάντων μὲν λεγόντων, ἔγγονον τὸν υἱόν. ὡς ἐγγὺς γόνον. ἔκγονον δὲ τὸν υἱωνόν, ὡς ἐκγόνου ὄντος. ἑτέρων δὲ, τὸ ἀνάπαλιν. ἔκγονον μὲν, τὸν υἱόν. ἔγγονον δὲ, τὸν ἐκ παιδὸς γ. καὶ κρατεῖ μάλιστα. ἐν τούτοις δὲ, κεῖται καὶ τὸ ἕως ἀντὶ τοῦ τέως, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ. φησὶ γάρ. ἔνθ' ἤτοι ἧος μὲν, ἐγὼ καὶ ὀδυσσεὺς ταῦτα ἐβάζομεν. Τὸ δὲ ἕνα θυμὸν ἔχοντες, αἰτιατικόν ἐστι πρὸς τὸ δίχα βάζειν. δῆλον γὰρ ὡς οἱ δίχα βάζοντες, οὐκ εἰσὶν ὁμόψυχοι. ἡ δὲ λέξις, καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων δύο ἑταίρων τὸ, ἕνα θυμὸν ἔχειν, ἔφρασε. μεταποιήσασα τὸ ἕνα εἰς ἴσον πρὸς πλείω ἔμφασιν ὁμοιότητος ἀδελφικῆς. τοιοῦτον γὰρ τὸ ἔχειν ἴσον θυμόν. Τὸ δὲ νόῳ καὶ ἐπίφρονι βουλῇ, διαστολή ἐστι πρὸς τοὺς ἀφρόνως καὶ ἀβούλως ὁμοψυχοῦντας. Ὅρα δὲ καὶ ὡς διέστειλεν ἀγορὰν καὶ βουλήν. ἀγορὰ μὲν γὰρ ὡς πολλαχοῦ ἐφάνη, σύναξις κοινή. βουλὴ δὲ, ἡ κατὰ σύγκλητον.

Αὐτὰρ ἐπεὶ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αὐτήν,
Βῆμεν δ' ἐν νήεσσι, θεὸς δ' ἐκέδασσεν ἀχαιούς,
Καὶ τότε δὴ Ζεὺς λυγρὸν ἐνὶ φρεσὶ μήδετο νόστον
Ἀργείοις, ἐπεὶ οὔτι νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι
Πάντες ἔσαν. τῶ σφέων πολέες κακὸν οἶτον ἐπίσπον,
Μήνιος ἐξ ὀλοῆς γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης.
Ἥτ' ἔριν ἀτρείδῃσι μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν.
Τὼ δὲ καλεσσαμένω ἀγορὴν ἐς πάντας ἀχαιοὺς
Μὰψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον ἐς ἠέλιον καταδύντα.
Οἱ δ' ἦλθον οἴνῳ βεβαρηότες υἷες ἀχαιῶν.
Μῦθον μυθείσθην, τοῦ εἵνεκα λαὸν ἄγειραν.
Ἔνθ' ἤτοι Μενέλαος ἀνώγει πάντας ἀχαιοὺς
Νόστου μιμνήσκεσθαι ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
Οὐδ' Ἀγαμέμνονι πάμπαν ἑήνδανε. βούλετο γάρ ῥα
Λαὸν ἐρυκακέειν, ῥέξαι θ' ἱερὰς ἑκατόμβας,
Ὡς τὸν ἀθηναίης δεινὸν χόλον ἐξακέσαιτο.
Νήπιος. οὐδὲ τὸ ᾔδη ὃ οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν.
Οὐ γάρ τ' αἶψα θεῶν τρέπεται νόος αἰὲν ἐόντων.
Ὡς τὼ μὲν χαλεποῖσιν ἀμειβομένω ἐπέεσσιν
Ἔστασαν. οἱ δ' ἀνόρουσαν ἐϋκνήμιδες ἀχαιοὶ
Ἠχῇ θεσπεσίῃ. δίχα δέ σφισιν ἥνδανε βουλή.
Νύκτα μὲν ἀέσαμεν χαλεπὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντες
Ἀλλήλοις, ἐπὶ γὰρ Ζεὺς ἤρτυε πῆμα κακοῖο.
Ἠῶθεν δ' οἱ μὲν νέας ἕλκομεν εἰς ἅλα δῖαν,
Κτήματά τ' ἐντιθέμεσθα, βαθυζώνους τε γυναῖκας.
Ἡμίσεες δ' ἄρα λαοὶ ἐρητύοντο μένοντες
Αὖθι παρ' ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν.
Ἡμίσεες δ' ἀναβάντες ἐλαύνομεν. αἱ δὲ, μάλ' ὦκα
Ἔπλεον. ἐστόρεσεν δὲ θεὸς μεγακήτεα πόντον.
Ἐς Τένεδον δ' ἐλθόντες, ἐρέξαμεν ἱρὰ θεοῖσιν
Οἴκαδε ἱέμενοι. Ζεὺς δ' οὔπω μήδετο νόστον.
Σχέτλιος. ὅς ῥ' ἔριν ὦρσε κακὴν ἐπὶ δεύτερον αὖτις.
Οἱ μὲν ἀποστρέψαντες ἔβαν νέας ἀμφιελίσσας,
Ἀμφ' Ὀδυσῆα ἄνακτα δαΐφρονα ποικιλομήτην,
Αὖτις ἐπ' ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἦρα φέροντες.
Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηυσὶν ἀολλέσιν αἵ μοι ἕποντο

Ὅτι λυγρὸς ἀργείοις ἐγένετο νόστος κατὰ μῆνιν ἀθηνᾶς, ἐπεὶ οὔτι νοήμονές φησιν οὐδὲ δίκαιοι πάντες ἔσαν. ἣν δὲ μῆνις τῆς ἀθηνᾶς, ὅτι μὴ ἐκολάσθη κοινῶς ὁ λοκρὸς αἴας, ὃς ἐνύβρισε τὴν κασάνδραν κατὰ πρόσωπον τῆς ἀθηνᾶς. Καὶ ὅρα ὡς ὁ γέρων οὐκ ἀνύβριστος δι' αἰσχρορρημοσύνης πληθύνει τὸν λοκρὸν ἥρωα, ἀλλ' ἐπὶ τὸ καθόλου διέβαλεν. εἰπών. ἐπεὶ οὐ πάντες νοήμονες. οὐ μὴν, ἐπεὶ οὐ νοήμων ὁ λοκρός. ἴσως δὲ μὴ νοήμονας εἶναί φησι, καὶ τοὺς μὴ κολάσαντας τὸν λοκρόν. Ὅτι δεικνύει ὁ ποιητὴς κἀνταῦθα ὡς ἡ μὲν ὁμόνοια τῶν ἀρχόντων μέγα τι αὔξει, φθορᾶς δὲ αἴτιον ἡ διχόνοια, καὶ μάλιστα εἰ κατὰ θεομηνίαν γίνοιτο, ἱστορεῖ ὡς ἡ τῆς ἀθηνᾶς μῆνις ὀλοὴ, ἔριν ἀμφοτέροις ἀτρείδαις ἔθηκεν ἐν τροίᾳ μετὰ τὴν ἅλωσιν. Οἱ δὲ, καλεσάμενοι ἐς ἀγορὰν τὸν λαὸν μὰψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον ἐς ἠέλιον καταδύντα. οἱ δ' ἦλθον οἴνῳ βεβαρηότες, υἷες ἀχαιῶν. μῦθον μυθείσθην, τοῦ εἵνεκα λαὸν ἄγειραν. ἔνθα μενέλαος μὲν, ἀνώγει νόστου μιμνήσκεσθαι ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης κακόν τι ὡς εἰκὸς προορώμενος, θεομηνίας τυχεῖν ἢ καὶ στρατοῦ ἐπιλευσίας. οὐδ' Ἀγαμέμνονι πάμπαν ἑήνδανεν. ἐβούλετο γάρ φησιν ἐπισχεῖν τὸν λαὸν ῥέξαι τε τὰς ἱερὰς ἑκατόμβας, ὡς τὸν ἀθηναίης δεινὸν χόλον ἐξακέσαιτο. νήπιος. οὐδὲ

τὸ

Φεῦγον, ἐπεὶ γίνωσκον ὃ δὴ κακὰ μήδετο δαίμων.
Φεῦγε δὲ Τυδέος υἱὸς ἀρήϊος, ὦρσε δ' ἑταίρους.
Ὀψὲ δὲ δὴ μετὰ νῶϊ κίε ξανθὸς Μενέλαος.
Ἐν Λέσβῳ δ' ἔκιχεν δολιχὸν πλόον ὁρμαίνοντας,
Ἢ καθύπερθε Χίοιο νεοίμεθα παιπαλοέσσης,
Νήσου ἐπὶ Ψυρίης, αὐτὴν ἐπ' ἀριστέρ' ἔχοντες.
Ἢ ὑπένερθε Χίοιο παρ' ἠνεμόεντα Μίμαντα.
Ἠτέομεν δὲ θεὸν φῆναι τέρας. αὐτὰρ ὅγ' ἡμῖν
Δεῖξε, καὶ ἠνώγει πέλαγος μέσον ἐς Εὔβοιαν
Τέμνειν, ὄφρα τάχιστα ὑπὲκ κακότητα φύγοιμεν.
Ὦρτο δ' ἐπὶ λιγὺς οὖρος ἀήμεναι. αἱ δὲ μάλ' ὦκα
Ἰχθυόεντα κέλευθα διέδραμον. ἐς δὲ Γεραιστὸν
Ἐννύχιαι κατάγοντο. Ποσειδάωνι δὲ ταύρων
Πόλλ' ἐπὶ μῆρ' ἔθεμεν, πέλαγος μέγα μετρήσαντες.
Τέτρατον ἦμαρ ἔην, ὅτ' ἐν Ἄργει νῆας ἐΐσας
Τυδείδεω ἕταροι Διομήδεος ἱπποδάμοιο
Ἕστασαν. αὐτὰρ ἐγώ γε Πύλονδ' ἔχον. οὐδέ ποτ' ἔσβη
Οὖρος, ἐπειδὴ πρῶτα θεὸς προέηκεν ἀῆναι.
Ὣς ἦλθον φίλε τέκνον ἀπευθής. οὐδέ τι οἶδα
Κείνων οἵ τ' ἐσάωθεν Ἀχαιῶν, οἵ τ' ἀπόλοντο.
Ὅσσα δ' ἐνὶ μεγάροισι καθήμενος ἡμετέροισι
Πεύθομαι, ἣ θέμις ἐστὶ, δαήσεαι. οὐδέ σε κεύσω.
Εὖ μὲν Μυρμιδόνας φάσ' ἐλθέμεν ἐγχεσιμώρους,
Οὓς ἄγ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου φαίδιμος υἱός.
Εὖ δὲ Φιλοκτήτην Ποιάντιον ἀγλαὸν υἱόν.
Πάντας δ' Ἰδομενεὺς Κρήτην εἰσήγαγ' ἑταίρους,
Οἳ φύγον ἐκ πολέμου, πόντος δέ οἱ οὔ τιν' ἀπηύρα.
Ἀτρείδην δὲ καὶ αὐτοὶ ἀκούετε νόσφιν ἐόντες,
Ὥς τ' ἦλθ', ὥς τ' Αἴγισθος ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον.
Ἀλλ' ἤτοι κεῖνος μὲν ἐπισμυγερῶς ἀπέτισεν.
Ὡς ἀγαθὸν καὶ παῖδα καταφθιμένοιο λιπέσθαι
Ἀνδρὸς, ἐπεὶ καὶ κεῖνος ἐτίσατο πατροφονῆα
Αἴγισθον δολόμητιν, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.
Καὶ σὺ φίλος, μάλα γάρ σ' ὁρόω καλόν τε μέγαν τε,
Ἄλκιμος ἔσσ', ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ.

τὸ, ἤδη ὃ οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν. οὐ γάρ τ' αἶψα θεῶν τρέπεται νόος αἰὲν ἐόντων. οὐχ ὅτι ἀκαμπὴς τὸ θεῖον, στρεπτοὶ γὰρ καὶ θεοὶ αὐτοὶ ὡς ἐν Ἰλιάδι ἐῤῥέθη, ἀλλ' ὅτι οὐ ταχὺ μετατρέπονται. ὃ δὴ καὶ ἀνθρώπων μεγαλοψύχων ἴδιον. ἱστορεῖ ὁ ποιητὴς ὡς ἐπεὶ χαλεποῖσιν ἀμείψαντο ἐπέεσσιν ἀλλήλους οἱ ἀδελφοὶ βασιλεῖς ἱστῶντες ἀγορᾶς νόμῳ, ἀθροίζοντες μὲν ἦσαν οἱ Ἀχαιοὶ, ἐμερίσθησαν. καὶ οἱ μὲν, παρὰ τῷ Ἀγαμέμνονι ἔμειναν. οἱ δὲ λοιποὶ, ἀπέπλευσαν. οἳ καὶ ἐλθόντες εἰς Τένεδον, ἔθυσαν. οἴκαδε ἱέμενοι. Ζεὺς δ' οὔπω μήδετο νόστον, ὃς ἔριν ὦρσε κακὴν ἐπὶ δεύτερον αὖτις. καθ' ἣν οἱ μὲν ἀμφὶ τὸν Ὀδυσσέα, ἔβησαν ἀποστρέψαντες. ἐπ' Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἦρα φέροντες. Νέστωρ δὲ καὶ οὓς αὐτὸς ἀπαριθμεῖται, ἔφευγον. ἐπεί φασι γίνωσκον ὃ δὴ κακὰ μήδετο δαίμων. πόθεν δὲ καὶ τόδε ἐγίνωσκον, οὐκ ἀφηγεῖται. οἷα μὴ θέλοντος τοῦ ποιητοῦ λαλῆσαί τι ἐνταῦθα σημεῖον ἢ τέρας. τέως γε μὴν δηλοῖ ὁ γέρων, εἰδέναι τεκμαίρεσθαι τὰ μέλλοντα. Ἱστέον δὲ ὅτι τὸ, ἔριν Ἀτρείδαις ἔθηκεν, οὐ φύσει ἀλλὰ θέσει δηλοῖ τὴν κακὴν ἔριν εἶναι. Τὸ δὲ ἐς ἠέλιον καταδύντα, ἀντὶ τοῦ περὶ δύσιν ἡλίου. ἐν μέντοι τῇ Ἰλιάδι, τὸ ἕως ἡλίου δύσεως δηλοῖ. φησὶ γάρ. πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα. Ἱστέον δὲ ὡς οὐ ψέγει ἁπλῶς ὁ ποιητὴς τὸ ἐς ἠέλιον δύντα ἐπ' ἀγορὰν ἐλθεῖν τοὺς Ἀχαιούς. τοῦτο γὰρ, καλῶς ἄν ποτε γένοιτο, καθὰ καὶ τὸ ἐν νυκτὶ, ὡς ἐν πολλοῖς τῶν ἱστοριῶν καὶ ἐν ταῖς Ὁμηρικαῖς δὲ νυκτηγορίαις εὕρηται. οὐκ οὖν ὡς ἐῤῥέθη, ἐς τὸ πᾶν ἀπαρέσκεται ὁ ποιητὴς τῇ πρὸς ἑσπέραν ἀγορᾷ, ἀλλ' ὅτι οὐ κατὰ κόσμον ἦλθον, οἴνῳ βεβαρημένοι. διὸ καὶ ἀκόσμως στασιάσαντες, ἐμερίσθησαν. Ἴσως δὲ καὶ ἄλλως, νὺξ μὲν ἀγαθὴ ἐν τοῖς τοιούτοις, εἴγε καὶ ἐν νυκτὶ βουλὴ κατὰ τὴν παροιμίαν. καὶ εὐφρόνη δὲ διὰ τοῦτο ἡ νύξ. ἥλιος δὲ δύνων, οὐκ εὔθετος εἰς βουλὴν τοῖς ἀπὸ μάχης, οἳ μάχης μὲν ἐπαφιέμενοι εἰς κόρον ἐμβρωματίζονται. ἔτι δὲ καὶ ἐντεύξεσι μὲν, πρέπων ἂν εἴη ὁ τοιοῦτος καιρὸς ἐπὶ τῶν ὑποπινόντων, οὐ μήν τοι καὶ ἀγορᾷ. ἐπεὶ καὶ Σκύθαι κατὰ τὴν ἱστορίαν, ὅσα κατὰ πότον βουλεύονται, κυροῦσιν ἕωθεν νήφοντες. Τὸ δὲ οἴνῳ βεβαρῆσθαι, καὶ καρηβαρεῖν ἐστὶν ἄρα. ὅπερ καὶ καραιβαρεῖν λέγει Φερεκράτης, ὥς φησιν Αἴλιος Διονύσιος. ὃς λέγει καὶ ὅτι καρηβαρεῖν τὸ ἰλιγγιᾶν ἢ πεπληρῶσθαι τὴν κεφαλὴν ὑπὸ κραι-

γάρ

γῶν. Τὸ δὲ οἴνῳ βαρεῖσθαι, καὶ οἰνοβαρεῖν ἀλλαχοῦ συνθέτως λέγει. Τὸ δὲ μῦθον μυθέσθην, σύνηθες καὶ αὐτὸ ἀττικοῖς ὡς καὶ ἄλλα μυρία ὅμοια. ἐν οἷς καὶ τὸ, δαῖτα δαινύμενοι. καὶ παρὰ σοφοκλεῖ δὲ, πῶς δ' ἄν τις λέξω λόγον ἄρρητον. καὶ ἕτερα. Τὸ δὲ ἐκ τοῦ ῥηθείσης μάχης κακόν τι καὶ ἄκοσμον δηλοῖ ὁ ποιητὴς, ἔνθα φησὶν ὡς ἔτι τῶν βασιλέων ἱσταμένων καὶ λογομαχούντων, ἀνορούσαντες μὲν ἠχῇ ὁ λαὸς ἀσυντάκτως, ἔλυσαν αὐτοὶ τὴν ἀγορὰν ἣν οὐκ ἐκάθισαν. νῶτα δὲ θαλάσσης ὥσπερ καὶ πεδίον, ἡ ἐπιφάνεια, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐπὶ νῶτα κειμένων ζώων καὶ πατουμένων ἐν τῷ κεῖσθαι πρηνῆ. ὑπτία μέν τοι θάλασσα ἡ γαληνιῶσα, ἐκ τοῦ ἄλλως ἐπὶ ἀνάπαυσιν κατακλιμένων ὑπτίων. καὶ πεδίον δὲ ὕπτιον ἐντεῦθεν λέγεται. καὶ λειμὼν ὕπτιος. Τὸ δὲ δεινὸν χόλον ἀθηναίης, πιθανολογεῖ τὸ βαρύμηνι καὶ δυσμετάτρεπτον αὐτῆς εἰς τὸ ἄχολον. Τὸ δὲ ὀξανίζετο, νόσον δηλοῖ καὶ τὸν δεινὸν χόλον ἀνιάτως δαιόμενον. Τὸ δὲ νήπιος, συνήθως καὶ νῦν ἀναφθέγγεται. ὡς τοῦ βασιλέως μικρόθυμον τὸ θεῖον ἡγησαμένου καὶ ῥᾳδίως παλίντροπον. ὅπερ οὐδὲ ἰάμβλιχος παραδέχεται ὅπου περὶ εὐχῆς φιλοσοφεῖ. Τὸ δὲ πείσεσθαι, μέσως ἔχει, δηλοῖ γὰρ καὶ τὸ πείθειν τὴν ἀθηνᾶν καὶ τὸ πεισθῆναι τὴν ἀθηνᾶν. Τὸ δὲ χαλεποῖς ἔπεσιν, οὐχ ἑρμήνευσεν ὁ ποιητὴς, ἵνα μὴ δ' ἐνταῦθα ὁ νέστωρ κακολογήσῃ, ὁ μὴ δὲ τὴν τοῦ λοκροῦ αἴαντος φράσας κακίαν ὡς πρὸ ὀλίγων ἐρρέθη. Τὸ δὲ τρέπεται νόος, ταυτόν ἐστι τῷ πείθεται. Τὸ δὲ οἴκαδε ἵεσθαι, ὅμοιον τῷ νοστῆσαι. διὸ εἰπὼν οἴκαδε ἱέμενοι, ἐπάγει. ζεὺς δ' οὔπω μήδετο νόστον. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ὁ μὲν ἐν ἰλιάδι φιλοβασιλεὺς νέστωρ, τοῦ συμφέροντος στοχασάμενος, ᾤχετο φεύγων, μὴ καὶ πειραθείη τῶν ἐκ δαίμονος κακῶν, καὶ ἅμα δόξῃ καὶ αὐτὸς νήπιος κατὰ τὸν ἀτρείδην. ὃς πολλαχοῦ τῆς ἰλιάδος εἰπὼν τὸ φεύγωμεν, ἐνταῦθα μένειν ἔκρινε. οὔτε ἐκεῖ φθεγγόμενος εὐγενῶς, καὶ νῦν δὲ, κρίνας κακῶς. ὀδυσσεὺς δὲ τῷ βασιλεῖ ἐπὶ κακῷ οἰκείῳ χαρίζεται. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ, ἦρα φέρων ὅ ἐστι χάριν. ὅπερ ἐπίηρα φασὶν οἱ ὕστερον. γίνεται δὲ τὸ ἦρα κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἀπὸ τοῦ ἐρῶ ἔραιον τὸ ἐπιθυμητόν. ὡς κόπτω κόπαιον. πληθυντικὸν, ἔραια. καὶ ἀποκοπῇ, ἦρα. Τὸ δὲ φεῦγον, σπουδαῖον δηλοῖ πλοῦν τὸν εἰς ἀποφυγὴν κακοῦ. διὸ καὶ τὸν διομήδην φεύγειν ἐκ τροίας τότε φησὶν, ἐπιμείνας τῇ λέξει. Τὸ δὲ, φεῦγον ἐπεὶ γίνωσκον ὃ δὴ κακὰ μήδετο δαίμων, ἐρεῖ ἂν ἅπας προμηθευσάμενος φυγεῖν ἐκ δαιμονίου κακοῦ. ὥσπερ στάσεως ἐμφυλίου δηλωτικὸν τὸ, ὡς οἱ μὲν χαλεποῖσιν ἀμειβόμενοι ἐπέεσσιν, ἔστασαν. οἱ δ' ἀνόρουσαν ἠχῇ θεσπεσίῃ, δίχα δέ σφισιν ἥνδανε βουλή. καὶ ὅρα τὸ ἥνδανε κοινότερον ἐνταῦθα λεχθέν. πρὸ βραχέων γὰρ, ἥνδανε ἀττικῶς ἐφράσθη. Ὅτι ἀέσαμεν, ποιητικὴ ἐνταῦθα λέξις ἀντὶ τοῦ, ἀνεπνεύσαμεν. ἐκοιμήθημεν. ὅθεν οὐ μόνον ὑγροὺς ἀέντας ἤγουν πνέοντας ἀνέμους, ἀλλὰ καὶ ἀεσίφρονα ὁ οἱονεὶ κατὰ φρένας κοιμώμενος καὶ ἐναντίος τῷ νηφαλίῳ καὶ ἐγρηγορότι. Ὅτι ὁμήρου εἰπόντος πῆμα κακοῦ ἐν τῷ, ἐπὶ γὰρ ζεὺς ἤρτυε πῆμα κακοῖο, λαβὼν ἐντεῦθεν ὁ ζηλωτὴς αὐτοῦ σοφοκλῆς, πῆμα ἄτης φησίν. ὅ ἐστιν ἄτη περιφραστικῶς. ἀρτύει δὲ πῆμα κακοῦ ὁ ζεὺς, καθὰ καί τις ἀρτύει πῶμα χυλοῦ, ἤγουν ἀφανῶς ἐπιτίθησιν. ἢ καὶ ἄλλως, ἀπαρτίζει. καθά που καὶ ὕμνος ἀραρίσκει πέδιλα. Ὅτι βαθυζώνους γυναῖκας τὰς τρῳάς φησιν, ἀντὶ τοῦ εὐστόλους. αἱ βάρβαροι γὰρ, τοὺς ὑποδύτας φασὶν, εἰς βάθος ἐπισύρουσιν. εἶεν δ' ἂν ὑποδύται, οἱ τοῖς ἐπενδύταις ὑποκείμενοι. Ὅτι σχῆμα ἐπαναφορᾶς τό· ἡμίσεες λαοὶ ἐρητύοντο μένοντες παρ' ἀτρείδῃ ἀγαμέμνονι. ἡμίσεες δ' ἀναβάντες, ἐλαύνομεν. τὸ μέν τοι ἀναβάντες ἐλαύνομεν, αἱ δὲ μάλ' ὦκα ἔπλεον, ἐστόρεσεν δὲ θεὸς μεγακήτεα πόντον, εὐδίας δηλωτικόν. ἔνθα ὅρα τὸ, μείναντες παρὰ ἀγαμέμνονι. ἐπιμελογικὸς γάρ τις τρόπος ἐστίν, ὡς τοῦ ἀγαμέμνονος παρὰ τῷ μένειν ἐπιμελογουμένου. ἀναβῆναι δὲ καὶ νῦν, τὸ ἀναπλεῦσαι ἐκ τοῦ λιμένος. Τὸ δὲ στορέσαι, πρωτότυπόν ἐστι τοῦ στρώζειν καὶ καταστρώζειν, ἀφ' οὗ τὰ στρώματα. εἰ γὰρ κοιμίζεται θεόθεν πόντος, εἰκότως καὶ καταστορεσθῆναι λεχθείη ἄν. διὸ καὶ ἡρόδοτος εὐδίαν φράζων, φησίν. ἐπαύσατο ἄνεμος καὶ τὸ κῦμα ἔστρωτο, διὸ εὔλογον καὶ εὐνὰς ἐντεῦθεν τὰς ἀγκύρας λέγεσθαι. καὶ εὐνάζεσθαι κλύδωνα. λέγει δὲ ὁ ποιητὴς στορεσθῆναι τὸν πόντον, πρὸς πιθανότητα τοῦ ἐλαύνομεν. πεσόντος γὰρ ἀνέμου καὶ στορεσθέντος τοῦ πόντου, ἀναγκαῖον ἐλαύνειν. ὅπερ ἐστὶ δεύτερος πλοῦς. ὁ μέν τοι πρῶτος πλοῦς, μετ' ὀλίγα ἔσται ὅτε λιγὺς οὖρος ὦρτο καὶ αἱ νῆες μάλ' ὦκα διέδραμον τοι. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τῶν περὶ θάλασσαν ζώων εἰς ἰχθύας διαιρουμένων καὶ εἰς κήτη, ὅμηρος δι' αὐτὰ, ποτὲ μὲν ἰχθυόεντα πόντον φησίν, ἢ ἰχθυόεντα κέλευθα ὡς μετ' ὀλίγα ἐρεῖ. ποτὲ δὲ, μεγακήτεα πόντον ὡς ἐνταῦθα. Ὅτι ὥσπερ ἐν τοῖς ἑξῆς σχέτλιον ὕπνον φησὶ κατὰ λόγον βαρύτητος, τὸν βλάψαντα, οὕτω καὶ ἐνταῦθα δία σχέτλιον. τοῦτο δὲ καὶ ἐν ἰλιάδι εἴρηται. καὶ ἡ αἰτία ἐγράφη ἐκεῖ. Ὅτι τὸν ὀδυσσέα, ἄνακτα δαΐφρονα ποικιλομήτην ὁ νέστωρ καλεῖ, θεραπεύων τὸν ἀκροατὴν ὀδυσσείδην τηλέμαχον. ποιεῖ δὲ τοῦτο, ἵνα μὴ δόξῃ, καὶ αὐτὸν καθὰ καὶ τὸν βασιλέα, νήπιον ἔχειν ὡς εἰς ἐκεῖνον ἐπαναστραφέντα. διὸ οὐδὲ ῥητῶς εἶπεν ὅτι ἀπέστρεψε τὰς νῆας ὀδυσσεὺς αὐτὸς ἐκεῖνος, ἀλλ' οἱ ἀμφ' ὀδυσσῆα. Ὅρα δὲ ὅτι δυνάμενος ὁ ποιητὴς ποικιλομήτην ὀδυσσέα εἰπεῖν ὁμοίως τῷ, εὔμητιν καὶ πολύμητιν, ὅμως οὐκ ἔγραψεν οὕτως. ἐνδεικνύμενος, ἐξεῖναι καὶ οὕτω φράζειν καὶ οὕτως. τὸ μὲν δηλαδὴ, ἐκ τοῦ μῆτις ἡ βουλή. τὸ δὲ, ἀπὸ κινήσεως τοῦ μήδω ῥήματος ἐξ οὗ καὶ ὁ ἀγκυλομήτης. Ὅτι τῷ νέστορι ἐκ τροίας οἴκαδε ὁ πλοῦς διὰ λέσβου ἐγένετο καὶ τῶν ἐφεξῆς νήσων. φησὶ μὲν ὁ νέστωρ ὅτι ὀψὲ εἰς ἡμᾶς ἐλθὼν

μενέ

μειλίχου, ἐν Λέσβῳ ἔκιχε δολιχὸν πλόον ὁρμαίνοντας, ὅ ἐστιν ὁρμῶντας. ἢ διαλογιζομένους. ὡς τὸ, ὥρμαινε δ' ἀνὰ θυμόν. εἶτα ἑρμηνεύων τί ὥρμαινον, φησίν. ἢ καθύπερθε Χίοιο νεοίμεθα παιπαλοέσσης, νήσου ἐπὶ Ψυρίης, αὐτὴν ἐν ἀριστερ' ἔχοντες. ἢ ὑπένερθε Χίοιο παρ' ἠνεμόεντα Μίμαντα. τοῦτο δὲ, ἐμπειρικῶς λέγει. ὡς δυνατὸν ὂν καὶ οὕτως, καὶ οὕτω πλεῦσαι. δῆλον δὲ ὡς ὑπέρθε μὲν Χίου πλεῖ, ὁ ἐπ' ἀριστερὰ ἐκείνην ἀφείς. ὑπένερθε δὲ, ὁ περὶ τὸν Μίμαντα. Ἱστέον δὲ ὅτι ἡ μὲν Λέσβος, νῆσος πεντάπολις. ἔχουσα πόλεις, Λέσβον ἀφ' ἧς καὶ ὠνόμασται. Ἄντισσαν. Ἔρεσσαν. Πύρραν. Μήθυμναν. καὶ Μιτυλήνην ἐξ ἧς ἡ νῆσος ἔχει ἄρτι τὸ ὄνομα ὥσπερ πάλαι ποτὲ ἐκ τῆς Λέσβου. περὶ ἧς καὶ ἐν Ἰλιάδι τὰ δέοντα εὕρηται. ταύτης παρώνυμον, καὶ τὸ λέσβιον ποτήριόν τι καὶ τι λουτρόν. μανία δέ τις λέσβου ἀρκοῦσα, κεῖται καὶ ἐν ταῖς κατὰ τὴν Ἰλιάδα λιταῖς. Τὸ δὲ πλόον εἰ καὶ συναιροῦσιν ἄλλοι ὡς ἂν μὴ παράλληλα τὰ αὐτὰ σύμφωνα εἴη καθ' Ἡρωδιανὸν εἰπεῖν, ὃ δὴ γίνεται καὶ ἐν τῷ Σαπφόος καὶ ἄλλοις μυρίοις ἃ συναλείφονται εἰς τὴν ου δίφθογγον, ἀλλ' Ὅμηρος ἀναλόγως φράζει καὶ οὐδὲ πόρρω σεμνότητος. καθὰ καὶ τὸν νόον καὶ ῥόον. ἀφελὲς, ἄλλα παρ' ἄλλοις εἶναι καλά. Χῖος δὲ κατὰ τὸν γεωγράφον περὶ ἧς καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ ἐγράφη, περίπλουν ἔχει σταδίων ἐννακοσίων. ναύσταθμον δὲ αὐτῇ, νεῶν ὀγδοήκοντα. εἶχε δέ φασι καὶ ἄλσος φοινίκων. ἣν δὲ ἀμφισβητοῦσιν Ὁμήρου Χῖοι, ἐν τῇ Ἰλιάδι γέγραπται. ἀπὸ ταύτης δὲ καὶ παροιμία τὸ, χιασὶ τίλλειν. ὡς τῶν Χίων παρατιλλομένων κατὰ τοὺς παλαιούς. καὶ ἑτέρα παροιμία κειμένη παρ' Εὐπόλιδι τὸ, Χῖος δεσπότην ὠνήσατο, ἐπὶ τῶν βλαπτομένων ἐκ πόθου προσώπων μεμισθωμένων ἐπ' ὠφελείᾳ. Χίοις γάρ φασι πρώτοις χρησαμένοις ὠνητοῖς ἀνδραπόδοις, ἐμήνισε τὸ δαιμόνιον. διὸ καὶ ἐβλάβησαν πολλὰ ὑπὸ δούλων ἀποστάντων καὶ ἐπαναστάντων αὐτοῖς. ὅθεν δὲ αἱ ῥηθεῖσαι παροιμίαι δύο, ἐκεῖθεν καὶ Χῖος λόφος, τοῦ ἀποπλεῦναι φασὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ μέσου. ὡς δῆθεν, λόφον ἀπολιπόντων. ὅτι δὲ καὶ τὸ κίβδηλον ἀπὸ Χίας ἱστορίας εἴληπται ὡς οἱονεὶ χίβδηλον, οἱ ἐτυμολογοῦντες δηλοῦσιν. ἦν μὲν γάρ ποτε καιρὸς ὅτι Ἀθηναῖοι προσεῖχον τοῖς Χίοις. ὥς τι καὶ θύοντες, ηὔχοντο ἀγαθὰ γενέσθαι αὐτοῖς, καὶ τοῖς Χίοις. ἔπεσε δέ ποτε αὐτοῖς, καὶ ἄλλως τὰ τῆς τύχης, καὶ ἐμισοῦντο εἶναι Ἀθηναίων οἱ Χῖοι. ὅτε καὶ τοῦ χαράγματος ὅσον ἀχρεῖον ἦν ἐν Ἀθήναις, χιάζοντες οἱ πολλοί τουτέστι τὸ χ στοιχεῖον ἐντυπούμενοι, ἐσημειοῦντο οὕτως τὴν τοῦ κέρματος φαυλότητα. αἰνιττόμενοι ὡς οὕτως ἀποβάλλονται καὶ τοὺς Χίους ὧν κατάρχει τὸ χ. καὶ ὠνομάζετο τὸ τοιοῦτον νόμισμα, κίβδηλον ἰωνικώτερον, ὡς οἱονεὶ χίδηλον. ὅ ἐστι δηλούμενον διὰ τοῦ χ. πλεονάσαντος τοῦ βῆτα, διὰ φωνῆς ὄγκον. ὡς καὶ ἐν τῷ ἀλυβδήσασα παρὰ Λυκόφρονι καὶ ἐν ἑτέροις πολλοῖς. Ὅτι δὲ τῇ Χίῳ νήσῳ παρωνόμασται καί τις βόλος πεττευτικὸς οὗ μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τῷ, πέπτωκεν ἔξω τῶν κακῶν οὐ Χῖος ἀλλὰ Κῷος. ἢ κατά τινας Κεῖος, ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ προγέγραπται. Ψυρία δὲ, νησίδιον. Χίου φασὶν ἀπέχον σταδίοις ὀγδοήκοντα. λιμένα ἔχον νεῶν εἴκοσι. λέγεται δὲ καὶ οὐδετέρως τὰ Ψύρα. ὡς Ἀλκμάν. παρά τι ἱερὸν σκόπελον περὶ τὰ Ψύρα τὸν Διόνυσον ἄγοντες. ἤγουν ὡς οἱ ἐν οὐδενὶ τιθέμενοι τὸν Διόνυσον. καὶ ἔστι παροιμία τὸ, Ψύρα τὸν Διόνυσον. διὰ τὴν τῆς νήσου λυπρότητα. ὁ δὲ γεωγράφος, λέγει καὶ ὅτι τὰ Ψύρα, κύκλος σταδίων τεσσαράκοντα καὶ πόλις ἐν αὐτῇ ὁμώνυμος. Μίμας δὲ, ὄρος φασὶ κατέναντι Χίου, μεταξὺ Ἐρυθρῶν καὶ τοῦ ὑπερκειμένου. ἀπὸ Μίμαντος γίγαντος ἐκεῖ αὐτῷ κειμένου. ἔστι δὲ εὔθηρον καὶ πολύδενδρον καὶ ἠνεμόεν ἤγουν ὑψηλόν. μέση δέ φασι Ψύρων καὶ Μίμαντος ἡ Χῖος κεῖται. ὅτι δὲ οὐ λιπαρὰ ἡ Χῖος, δηλοῖ ὁ ποιητὴς εἰπὼν αὐτὴν παιπαλόεσσαν. παροξύνεται δὲ τὸ Χῖος ἐπὶ τῆς νήσου. καθὰ καὶ Ἴος ἡ νῆσος. ὁ μέντοι Χῖος ἀνὴρ ἢ οἶνος ἔτι τοιοῦτον, περισπᾶται διὰ τὴν συναίρεσιν τὴν ἐκ τοῦ χίιος. Ὅτι λιγὺς οὖρος ἐνταῦθα, ὁ ὀξὺς διὰ τὸν ἦχον. ὅτι περ ταυτόν ἐστι τῷ, ζέφυρον κελάδοντα. Σοφοκλῆς δὲ, εἰς ἓν ἄγει ἄμφω ἐν τῷ, ὀξὺν κέλαδον ἐνσείσας δι' ὤτων.

Ὅτι Γεραιστός, λιμὴν Εὐβοίας. περὶ ἧς καὶ αὐτοῦ ἐγράφη ἀλλαχοῦ. ἐς ταύτην ἐννύχιαι κατήγοντο αἱ τοῦ Νέστορος νῆες. ἤγουν διὰ μιᾶς νυκτὸς κατέστησαν εἰς τὸν ἐκεῖ λιμένα. ὡς δηλοῖ ὁ μεταβαλὼν οὕτως. εὐπλοίᾳ θαυμαστῇ χρησάμενοι καὶ πλοῦν ἀμύθητον κατανύσαντες καὶ διὰ νυκτὸς Γεραιστῷ προσχόντες. κεῖται δὲ κατὰ τὸν γεωγράφον, ἐπικαιρίως τὸ χωρίον τοῖς διαίρουσιν ἐξ Ἀσίας εἰς τὴν Ἀττικήν, πλησιάζον τῷ Σουνίῳ. ἔχει δέ φασιν ἱερὸν Ποσειδῶνος ἐπισημότατον. ἔνθα καὶ θύσαι περὶ τὸν βωμὸν δοκεῖ ταύρων πολλὰ μηρία τῷ Ποσειδῶνι ὁ Νέστωρ. ἔστι δὲ καὶ κατοικία φασὶν ἀξιόλογος. μετὰ δὲ Γεραιστὸν, Ἐρέτρια. πόλις μεγίστη φασὶ τῆς Βοιωτίας μετὰ Χαλκίδα. Ὅτι τὸ, πέλαγος μέγα μετρήσαντες, ἀντὶ τοῦ διαπεραιωσάμενοι. ὅθεν λέγεται καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς τὸ τὴν Χάρυβδιν ἀναμετρῆσαι. εἴληπται δὲ ἡ λέξις, ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος. δῆλον γάρ, ὡς ὁ ὁδεύων μετρεῖ ὅσον ὥδευσεν. ἴσως δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ μεταίρειν ἡ λέξις παρῆκται. μεταίρει γὰρ ποθὲν ποῖ ὥσπερ ὁ ὁδεύων, οὕτω καὶ ὁ πλέων. Ὅτι τριῶν ἡμερῶν δοκεῖ μετρεῖν ὁ ποιητὴς τὸν ἀπὸ Τροίας εἰς Ἄργος. λέγων ὅτι τέτρατον ἦμαρ ἔην ὅτε ἐν Ἄργει αἱ τοῦ Διομήδους νῆες κατέστησαν. οὕτω καὶ ἀλλαχοῦ μετρεῖ ὁδὸν ἐν τῷ, ἔνδιοι ἱκόμεσθ' ἱερὸν ῥόον Ἀλφειοῖο. οἱ γὰρ ἐξ Ἀρήνης νυκτοπορεύσαντες, ἔνδιοι ὅ ἐστι μεσημβρινοὶ κατὰ τὸν γεωγράφον, ἀφικνοῦνται εἰς Ἀλφειόν. Ὅτι ἐν τῷ, αὐτὰρ ἐγώγε πύλονδ' ἔχον, τὸ ἔχον, ἀντὶ τοῦ ἐλαύνειν. πλὴν οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ ναυτικῶς. κατὰ τὸ, ἡμίσεες δ' ἀναβάντες ἐλαύνομεν. ἄλλως δὲ, τὸ ἔχειν καὶ ἐπέχειν, καὶ ἐπὶ σκοποῦ κεῖται. ὅθεν καὶ παρὰ Πινδάρῳ τὸ, ἔπεχε σκοπῷ τόξον.

διὸ

διὸ καὶ οὕτως οἰκεῖον ἐπὶ νηὸς τὸ ἴσχειν καὶ τὸ ἐπίσχειν, καθὰ καὶ τὸ βάλλειν. ὡς τὸ, ἐς φρένας ἐπίβαλλον, ἡ ναῦς δηλαδή. τουτέστιν ἐπιτυχῶς καὶ εὐστόχως ἔθεον. Ὅτι ἐν τῷ, οὐδέποτ' ἔσβη οὖρος, οὐ κακοζήλως οὕτω καὶ ψυχρῶς ἐρρέθη τὸ ἔσβη. ἀλλ' ἐπειδὴ περ ἡ τῶν ἀνέμων ὕλη ἀτμίς ἐστιν οὐ μόνον ὑγρὰ ἀλλὰ καὶ ξηρὰ μάλιστα ταυτὸν δὲ εἰπεῖν καπνώδης καὶ θερμή, διὸ τὸ μὲν ὑγρὸν ὁ ποιητὴς δηλοῖ ἐν τῷ, ἰκμενος οὖρος, καὶ ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων. τὸ δὲ καπνῶδες καὶ οὕτω θερμὸν, ἐν τῷ, οὐδέποτ' ἔσβη οὖρος. διαρκῆ δὲ ἄνεμον οὔριον δηλοῖ τὸ, οὐδέ ποτ' ἔσβη οὖρος, ἐπειδὴ πρῶτα θεὸς προέηκεν ἀῆναι. Τὸ δὲ ποτὲ, τὸ οὐ διηνεκὲς καὶ ἐνταῦθα δηλοῖ ἀλλὰ πρὸς καιρόν. Τοῦ δὲ ἀῆναι, τὸ θέμα οὐκ εὔχρηστον. ἀαίνω γὰρ ὡς τὸ φραίνω ὑδραίνω καὶ τὰ τοιαῦτα. ζήτει δὲ, ἀήμεναι ἀνωτέρω ἔφη ὁ ποιητής. Ὅτι ὥσπερ ἡ εὐρύκλεια πρὸ τούτων, οὕτω καὶ ἐνταῦθα φίλε τέκνον ἐπικῶς ὁ ῥήτωρ νέστωρ τὸν τηλέμαχον προσφωνεῖ. εἰπών. ὡς ἦλθον φίλε τέκνον ἀπευθής. ἐπεὶ δὲ πρὸ μικροῦ ἀπευθὴς ὄλεθρος ἐρρέθη ὁ ἀνήκουστος καὶ περὶ οὗ οὐδεὶς οἶδε πυθόμενος, ἐνταῦθα δὲ ἄλλως κεῖται τὸ ἀπευθὲς, ἑρμηνεύων ὁ ποιητὴς ζήτει, φησίν. οὐδέ τι οἶδα. καὶ τὰ ἑξῆς. ἵνα ᾖ νῦν ἀπευθὴς, ὃς οὐδὲν οἶδεν. ἤγουν ὃς οὐδὲν ἐπύθετο. διὸ ἐπάγει. ὅσσα δ' ἐνὶ μεγάροισι καθήμενος πεύθομαι, ἣ θέμις ἐστὶ δαήσεαι. οἱονεὶ λέγων, ὅτι τῶν ἄλλων μὲν, ἀπευθής εἰμι. τὰ δὲ ἐφεξῆς πεύθομαι οἴκοι καθήμενος. Τὸ δὲ ἣ θέμις ἐστὶν, ἀντὶ τοῦ καθὰ ἐστὶ δίκαιον. χρὴ γὰρ μὴ μαψιδίως οὕτω ψεύδεσθαι εἰς οὐδὲν δέον. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐπιτηδὲς ἀναρτᾷ κατὰ τοὺς παλαιοὺς τὸν λόγον ὁ ποιητὴς ἐπὶ νέστορος, ἵνα τὰ λοιπὰ δι' ἄλλου χωρίου δηλώσῃ. τὸ γὰρ ἐπὶ ἀνθρώπῳ πάντων φασὶ τῶν περὶ τὸν νόστον τὴν ἐμπειρίαν περιθεῖναι, οὐ πιθανόν. ἐν μέρει δὲ δηλουμένων, ἀξιόπιστον γίνεται τὸ πᾶν. οὐκ ἄλογος δέ φασιν οὐδὲ ἡ πρὸς μενέλαον ἐκπομπή. ἵνα σὺν ἄλλοις, καὶ τὰ περὶ ἑλένης ἐνταῦθα διατυπωθῇ. Ὅτι προϊστορῶν ὁ νέστωρ καὶ ἕτερα τῶν μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς τροίας, φησίν. εὖ μὲν μυρμιδόνας φασὶν ἐλθέμεν ἐγχεσιμώρους, οὓς ἄγ' ἀχιλλῆος μεγαθύμου φαίδιμος υἱός. ἐν οἷς πάτροθεν φασὶν ἐλθεῖν εἰς τὴν οὕτω καλουμένην ἤπειρον, ὡς καὶ κατωτέρω ῥηθήσεται. εὖ δὲ φιλοκτήτην ποιάντιον ἀγλαὸν υἱόν. πάντας δ' ἰδομενεὺς κρήτην εἰσήγαγ' ἑταίρους, οἳ φύγον ἐκ πολέμου. ἀτρείδην δὲ, καὶ αὐτοὶ ἀκούετε. ὥς τ' ἦλθεν, ὥς τ' αἴγισθος ἐμήσατο κακὸν ὄλεθρον. καὶ ὅρα τὴν ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ γοργότητα, καὶ τὸ τῆς ἱστορίας ἐπίτροχον. ἔτι δὲ καὶ τὸ πολύσχημον τὸ, εὖ μὲν φασὶν ἐλθεῖν τοὺς δεῖνα πληθυντικῶς. εὖ δὲ τὸν δεῖνα. πάντας δὲ ὁ δεῖνα τοὺς μετ' αὐτοῦ περιεποιήσατο. τὸν δὲ δεῖνα, καὶ αὐτοὶ ἀκούετε τί πέπονθε. συμβάλλεται δὲ εἰς πρὸς πολυσχημοσύνην, καὶ τὸ τοὺς μὲν ἄλλους ὀνομάσαι. τὸν δὲ νεοπτόλεμον καὶ τὸν ἀγαμέμνονα, περιφράσει δηλῶσαι διὰ τὸ ἄγαν ἄλλως ἐπισήμους εἶναι ἀμφώ. ἔτι δὲ τὸ μὲν τῶν μυρμιδόνων καὶ τὸ τοῦ φιλοκτήτου, εἰς ἀόριστον ἱστορίαν, ὡς δηλοῖ τὸ φασί. τὸ δὲ τοῦ ἰδομενέως. εἰς εἴδησιν ἀκριβῆ. ἀποφαίνεται γὰρ ὁ νέστωρ, ἐπανελθεῖν οἴκοι αὐτόν τε καὶ πάντας οὐ τοὺς ἐξ ἀρχῆς αὐτῷ συμπλεύσαντας, ἀλλ' ὅσοι οὐκ ἔπεσον ἐν μάχῃ. τὸ δὲ τοῦ ἀτρείδου, εἰς ἀκοὴν ὡρισμένην τε καὶ ἀόριστον ὡς δηλοῦται διὰ τοῦ καὶ αὐτοὶ ἀκούετε, ἤγουν καὶ ὑμεῖς καὶ ἕτεροι. ἐγχεσίμωροι δὲ ὡς καὶ ἐν ἰλιάδι, οἱ αἰχμηταί. οἱ περὶ ἔγχη μεμορημένοι ὅ ἐστι κακοπαθοῦντες, κατὰ ἔκτασιν τοῦ ο. ἢ ἐγχεσίωροι, ὡς ὥραν ἔχοντες τὴν ἐγχέων, πλεονασμῷ τοῦ μ. υἱὸν δὲ ἀχιλλέως, τὸν νεοπτόλεμον λέγει ὃν καὶ πύρρον φασὶ κληθῆναι ὡς καὶ σοφοκλῆς διὰ τοῦ φιλοκτήτου αἰνίττεται ἐν τῷ, ὦ πῦρ σύ. περὶ οὗ φασί τινες, καὶ ὅτι νεοπτόλεμος ἐπειδὰν τὸ μέχρι θετταλίας διαμέτρημα πελάγους, ἐνέπρησεν ἃ εἶχε σκάφη, συμβουλῇ θέτιδος. καὶ χρησθεὶς ὑπὸ ἑλένου, μένειν ὅπου ἂν οἴκῳ ἐντύχῃ θεμελίους μὲν ἔχοντι σιδηροῦς τοίχους δὲ ξυλίνους καὶ ὄροφον ἐρεοῦν. καὶ πεζὸς ἐλθὼν εἰς τὴν παμβῶτιν λίμνην ἠπείρου, εὗρεν ἐκεῖ δόρατα πήξαντας καὶ χλαίνας καταπετάσαντας ἄνω, καὶ οὕτω σκηνώσαντας καὶ συμβάλλει τὸν χρησμόν. καὶ οἰκεῖ ἐκεῖ. καὶ ἴσχει υἱὸν τὸν μολοσσὸν ἐξ ἀνδρομάχης τῆς γυναικὸς ἕκτορος, ἀφ' οὗ μολοσσία ἡ χώρα. Τὸ δὲ ποιάντιον διὰ διφθόγγου ὀφεῖλον γραφῆναι ὡς κτητικὸν, ἀποβολὴν ἔπαθε τοῦ ι διὰ μέτρον. ὡς καὶ τὸ, αἰπύτιον παρὰ τύμβον ἐν ἰλιάδι, καὶ τὸ, αἰολίωνος ἐν τοῖς ἑξῆς. καὶ ἄλλα δὲ διάφορα. ὅρα δὲ καὶ νῦν τὴν ὁμηρικὴν εὐλογίαν ἐν τοῖς ἐπιθέτοις. τούς τε γὰρ μυρμιδόνας ἐπήνεσεν ὡς ἐρρέθη, καὶ τὸν καλὸν τοξότην φιλοκτήτην. καὶ τὸν ἀχιλλέα. καὶ τὸν αὐτοῦ υἱόν. τὸν δέ γε ἰδομενέα, οὕτως ἁπλῶς ἐξεφώνησε, διὰ ποικιλίαν καὶ τέχνην γραφῆς. ἐποίησε δὲ καὶ κάλλος κομματικὸν ἐν τῷ, ὥς τ' ἦλθεν ὥς τ' αἴγισθος. Ὅτι ἀμύνης δηλωτικὸν τὸ, ἀλλ' ἤτοι κεῖνος μὲν ἐπισμυγερῶς ἀπέτισε. περὶ αἰγίσθου δὲ ὁ λόγος, παθόντος οἷα ἔπαθεν ἐφ' οἷς τὸν ἀτρείδην ἀνεῖλεν. ἔστι δὲ σμυγερῶς, τὸ ἐπιπόνως. ὀδυνηρῶς. καὶ ὡς εἰπεῖν, καυστικῶς. ἀπὸ τοῦ σμύχω τὸ καίω. ὅθεν τὸ, σμύξαι πυρὶ νῆας. τοῦ δὲ σμύχω. δεύτερος ἀόριστος, ἔσμυγον. ὅθεν τὸ σμυγερόν. Τί δὲ ἀπέτισεν αἴγισθος; ἢ πάντως ὅπερ ὤφειλε τόδε ἦν, τὸ μὴ θανεῖν ἁπλῶς ἀλλὰ σμυγερῶς. Ὅτι γλωσσικὸν τὸ, ὡς ἀγαθὸν, καὶ παῖδα καταφθιμένοιο λιπέσθαι ἀνδρός. ἀντὶ ἀπὸ κοινοῦ νοητέον τὸ, ἀγαθὸν παῖδα. τί γὰρ ἄλλως ἀγαθὸν ἐὰν ἐξώλης υἱὸς πατέρα ἀγαθὸν διαδέχοιτο. οὕτω καὶ ἐν τῷ, ἀγαθὴ παραίφασις ἑταίρου, τὸ ἀγαθοῦ ἀπὸ κοινοῦ συνυπονοεῖται. ἵνα λέγῃ ἀγαθὴν παραίφασιν, τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἑταίρου. Ὅτι χρήσιμον εἰς προτροπὴν εὐγενοῦς τὸ, καὶ σὺ φίλος, μάλα γάρ σ' ὁρόω καλόν τε μέγαν τε. καὶ ἑξῆς, ὡς ἐν τῇ α ῥαψῳδίᾳ ἡ ἀθηνᾶ ἔφη. ταυτὰ εἰποῦσα οἷς ἐνταῦθα ὁ γέρων ἀθηνᾶς νέστωρ, φησίν. ὡς καὶ ἀλλαχοῦ πεποίηται τὸ ὅμοιον.

Ὅτι χρυσολογηθεὶς ὁ Τηλέμαχος ἐν οἷς πρὸ μικροῦ πατρῴζειν ἐν λόγοις ἔκρινε πρὸς τοῦ Νέστορος, καὶ θαῤῥήσας, καὶ ἐν φρεσὶν ἤδη νοῶν ὡς οὐκ ἀθεεὶ εἶπε, κατά τινα δαιμονίαν ὑποθήκην λαλεῖ πρὸς τὸν ῥήτορα Νέστορα, ὅσα ὁ ποιητὴς δηλοῖ. προθεὶς ἔπαινον τοῦ γέροντος τὸ, ὦ Νέστορ Νηληϊάδη μέγα κῦδος ἀχαιῶν. εἶτα μακαρίζει τὸν Ἀγαμεμνονίδην Ὀρέστην, εἰπών. καὶ λίην κεῖνος μὲν ἐτίσατο, καὶ οἱ ἀχαιοὶ οἴσουσι κλέος εὐρύ. καὶ ἑρμηνεύων τί τὸ εὐρὺ, ἐπάγει. καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι. ἢ κατὰ ἑτέραν γραφὴν, καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδήν, ὡς εἶναι κλέος εὐρὺ, τὸ πλατυνόμενον καὶ εἰς τὰς ἔπειτα γενεάς. Τὸ δὲ κεῖνος, ἔοικε κατ' ἐξοχὴν εἰρῆσθαι. οὐ γὰρ ἔφθη μνησθῆναι πρὸς ὄνομα τοῦ Ὀρέστου. ὥσπερ οὐδὲ πρὸ ὀλίγου ἐν τῷ, ἐπεὶ καὶ κεῖνος ἐτίσατο πατροφονῆα. τοιοῦτον καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ τὸ αὐτὸς ἐπὶ Σωκράτους ῥηθέν. ὅθεν τὸ, αὐτὸς ἔφα, ἀπὸ τῶν Πυθαγορικῶν ἐπὶ τῷ διδασκάλῳ λεγόμενον. Ὅτι εὐχὴ ἐπὶ ἀμύνῃ τὸ, αἲ γὰρ ἐμοὶ τοσσήνδε θεοὶ δύναμιν περιθεῖεν τίσασθαι τοὺς δεῖνα ὑπερβασίης ἀλεγεινῆς. δυστυχίας δὲ μετὰ καὶ παραμυθίας φράζει τὸ, ἀλλ' οὔ μοι τοιοῦτόν τι μοι ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωνται. δυστυχίας δὲ μετὰ καὶ παραμυθίας φράζει τὸ, ἀλλ' οὔ μοι τοιοῦτον ἐπέκλωσαν θεοὶ ὄλβον πατρί τ' ἐμῷ καὶ ἐμοί. νῦν δὲ, χρὴ τετλάμεν ἔμπης. ἡ δὲ ὑπερβασία, καὶ παραβασία καλεῖται. εἴληπται δὲ τὸ μὲν, ἀπὸ τῶν ὑπερβαινόντων ὁροθέσια τυχὸν ἢ τοιαῦτά τινα. τὸ δὲ ἀπὸ τῶν παρὰ τὴν εὐθεῖαν βαινόντων. Τὸ δὲ ὑπερβασίας ἀλεγεινῆς, αἰτιατικῆς ἐστι. οὐ γὰρ ὀρθόν ἐστι, τίσασθαι μνηστήρων ὑπερβασίας. ἔχει οὖν τὸ ἕνεκα προσυπακουόμενον. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ, ὃ τὸ ῥόδον θαυμάζων τοῦ κάλλους. καὶ τοῖς τοιούτοις.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος ἀχαιῶν.
Καὶ λίην κεῖνος μὲν ἐτίσατο. καί οἱ ἀχαιοὶ
Οἴσουσι κλέος εὐρὺ, καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδήν.
Αἲ γὰρ ἐμοὶ τοσσήνδε θεοὶ δύναμιν παραθεῖεν,
Τίσασθαι μνηστῆρας ὑπερβασίης ἀλεγεινῆς.
Οἵ τέ μοι ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωνται.
Ἀλλ' οὔ μοι τοιοῦτον ἐπέκλωσαν θεοὶ ὄλβον
Πατρί τ' ἐμῷ καὶ ἐμοί. νῦν δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπης.

Ὅτι τὸ ἀνέμνησας, αἰτιατικῇ ἐνταῦθα συντέτακται, εἰπών. ὦ φίλ' ἐπειδὴ ταῦτά μ' ἀνέμνησας. πρὸ μέντοι βραχέων, ἄλλως ἔφη ἐν τῷ, τῶν μνῆσαι καί μοι νημερτὲς ἐνίσπε, γενικῇ συντάξας κοινότερον τὸ μνῆσαι. ἐν δὲ τῇ Ἰλιάδι, καὶ αὐτὸ μετὰ αἰτιατικῆς ἔταξεν. εἰπών. μέμνημαι τόδε ἔργον, καὶ ἑξῆς. ἔνθα δοκεῖ μνημονικὸς εἶναι ὁ Νέστωρ, εἰ καὶ μὴ κατὰ Σιμωνίδην ἴσως τὸν ἱστορούμενον ἐν τοῖς ὕστερον, ἢ κατὰ τὸν δαιμόνιον Ἰωνίαν. ὃς οὕτω φασὶ διαμνημονικὸς ἦν, ὡς ἑκατοντούτης γενόμενος, ἐῤῥῶσθαι τὸ μνημονικὸν ὑπὲρ τοὺς Σιμωνίδην. Ὅτι θαυμαστὸν ἡγησάμενος ὁ Νέστωρ εἴπερ οἱ τῆς Πηνελόπης μνηστῆρες ἄκοντος Τηλεμάχου κακὰ μηχανόωνται, ἐρωτᾷ οὕτως. εἰπέ μοι ἢ ἑκὼν ὑποδάμνασαι, ἤ σέ γε λαοὶ ἐχθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον ἐπισπόμενοι θεοῦ ὀμφῇ, τουτέστι χρησμῷ. πολλάκις γάρ φασι μηνίσαντες τῶν

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.
Ὦ φίλ', ἐπειδὴ ταῦτά μ' ἀνέμνησας καὶ ἔειπας,
Φασὶ μνηστῆρας σῆς μητέρος εἵνεκα πολλοὺς
Ἐν μεγάροις ἀέκητι σέθεν κακὰ μηχανάασθαι.
Εἰπέ μοι ἠὲ ἑκὼν ὑποδάμνασαι, ἤ σέ γε λαοὶ
Ἐχθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον ἐπισπόμενοι θεοῦ ὀμφῇ.
Τίς δ' οἶδ' εἴ κέ ποτέ σφι βίας ἀποτίσεται ἐλθὼν,
Ἤ ὅγε μοῦνος ἐὼν, ἢ καὶ σύμπαντες ἀχαιοί.
Εἰ γάρ σ' ὣς ἐθέλοι φιλέειν γλαυκῶπις ἀθήνη,
Ὡς τότ' Ὀδυσσῆος περικήδετο κυδαλίμοιο
Δήμῳ ἔνι τρώων, ὅθι πάσχομεν ἄλγε' ἀχαιοί.
Οὐ γάρ πω ἴδον ὧδε θεοὺς ἀναφανδὰ φιλεῦντας,
Ὡς κείνῳ ἀναφανδὰ παρίστατο παλλὰς ἀθήνη.
Εἴ σ' οὕτως ἐθέλοι φιλέειν κήδοιτό τε θυμῷ,
Τῷ κέν τις κείνων γε καὶ ἐκλελάθοιτο γάμοιο.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Ὦ γέρον, οὔπω τοῦτο ἔπος τελέεσθαι ὀΐω.
Λίην γὰρ μέγα εἶπες. ἄγη μ' ἔχει. οὐκ ἂν ἔμοιγε
Ἐλπομένῳ τὰ, γένοιτ'. οὐδ' εἰ θεοὶ ὣς ἐθέλοιεν.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις ἀθήνη.
Τηλέμαχε. ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.
Ῥεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σαώσαι.

Βουλοίμην δ' ἂν ἔγωγε καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας,
Οἴκαδέ τ' ἐλθέμεναι, καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι,
Ἢ ἐλθὼν ἀπολέσθαι ἐφέστιος, ὡς Ἀγαμέμνων
Ὤλεθ' ὑπ' Αἰγίσθοιο δόλῳ, καὶ ἧς ἀλόχοιο.
Ἀλλ' ἤτοι θάνατον μὲν ὁμοίιον, οὐδὲ θεοί περ
Καὶ φίλῳ ἀνδρὶ δύνανται ἀλαλκέμεν, ὁππότε κεν δὴ
Μοῖρ' ὀλοὴ καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο.

βασιλεῖς, μαντείας ἐπιγνωμένης. διὸ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς που εἰπών τις δεινὸν εἶναι γένος βασιλήϊον κτείνειν, ἐθέλει πρῶτον θεῶν εἴρεσθαι βουλάς. Ὅτι θαρρύνων τὸν Τηλέμαχον ὁ Νέστωρ ἐπὶ τῷ πατρί, καὶ συνιστῶν αὐτῷ ἐκεῖνον ὡς αἰδοῖόν τι ἅμα καὶ ἀνθρώπων ἐπίστροφον εἶτ' οὖν πολύφιλον, φησί. τίς δ' οἶδ' εἴ κέ ποτε σφι βίας ἀποτίσεται ἐλθών, ἢ ὅ γε μοῦνος ἐών, ἢ καὶ σύμπαντες Ἀχαιοί. εἶτα κατασκευάζων ὁ γέρων πῶς ἂν εἷς μόνος Ὀδυσσεὺς τῶν τοσούτων μνηστήρων περιγένοιτο, αἰτιᾶται τοῦ μεγάλου τούτου ἔργου, τὸ τοῦ ἥρωος θεοφιλές. φησὶ γὰρ εὐχόμενος· εἰ γάρ σε ὡς ἐθέλοι φιλέειν ἡ Ἀθηνᾶ ὡς Ὀδυσσέως ἐκήδετο ἐν τῇ Τροίᾳ. ὅπερ διασαφῶν, ἐπάγει. οὐ γάρ πω ἴδον ὧδε θεοὺς ἀναφανδὰ φιλεῦντας, ὡς κείνῳ ἀναφανδὰ παρίστατο Παλλὰς Ἀθήνη. εἴ σ' οὕτως ἐθέλοι φιλέειν κήδοιτό τε θυμῷ, τῶν κέν τις κείνων γε ἐκλελάθοιτο γάμοιο. Ἰστέον δὲ ὅτι τό, εἰ γάρ σε ὡς ἐθέλοι φιλέειν Ἀθηνᾶ, οὐκ εὐκτικῶς ἀλλ' ἐνθουσιαστικῶς πρός τινος λεχθὲν καὶ ἐμβολὴν παθὸν τοῦ, οὐ γάρ πω ἴδον ὧδε θεοὺς καὶ ἑξῆς, εἶτα ἐπαναληφθὲν ἐν τῷ, εἴ σ' οὕτως ἐθέλοι φιλέειν, ἀποδίδοται ἐν τῷ, ἐκλελάθοιτο ἄν τις ἐκείνων τοῦ γάμου. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐν τῷ, ἢ καὶ σύμπαντες Ἀχαιοί, παρεμφαίνει ὁ ποιητὴς ὡς εἴπερ ἐπανελθὼν Ὀδυσσεὺς ἐτέθνει, σύμπαντες ἂν Ἀχαιοὶ σὺν αὐτῷ τοὺς μνηστῆρας ἐτίσαντο καὶ οὐ μόνον οἱ Πύλιοι καὶ οἱ Σπαρτιᾶται ὡς πρὸ τούτου οἱ μνηστῆρες ὑπώπτευσαν. καὶ ἦν μὲν εὐχερὲς Ὁμήρῳ ποιῆσαι τοῦτο πλασαμένῳ. ἐπιλέγεται μοί τοι τὸ ἐναγωνιώτερον, τό, μόνον αὐτὸν θεότερον περιγενέσθαι τῶν μνηστήρων καὶ τερατωδέστερον. Τὸ δὲ ἀναφανδά, δηλοῖ μὲν τὸ ἐναργῶς. ἐλέχθη δὲ δὶς διὰ τὸ καίριον. σχηματίσαι δὲ πληθυντικῶς ἐκ τοῦ ἀναφανδὸν ἐπιρρηματικοῦ ὀνόματος. Τὸ δὲ ἐκλελάθοιτο γάμοιο, τὸ πολὺ τοῦ φόβου δηλοῖ εἰ δὴ αὐτὴν τοῦ τοσούτου λάθοιτό τις ἔρωτος. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ τίς, πολλάκις οὐχ ἕνα δηλοῖ ἁπλῶς ἀλλὰ πάντας, ληφθὲν ἀντὶ τοῦ, εἷς ἕκαστος. οὕτως παρὰ Σοφοκλεῖ λέγουσιν ὁ χορὸς οἱ Σαλαμίνιοι, ὡς νῦν καιρός τινι ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι. ἤγουν ἄρτι καιρὸς ἡμῖν φυγεῖν λάθρα. οὕτω κἀνταῦθα ἐκλελάθοιτό τις γάμου. ἤγουν, ἕκαστος τῶν μνηστήρων. ὄντως γάρ, οἱ δὴ λυσιτελὲς τῷ Ὀδυσσεῖ, ὑπὲρ τῶν τοσούτων εἷς τις [illegible]. Ὅτι ἀπογνόντος ἀνθρώπου λόγος τό, οὔπω τοῦτο ἔπος τελέεσθαι ὀΐω. λίην γὰρ μέγα εἶπες. ἄγη μ' ἔχει. οὐκ ἂν ἐμοίγε ἐλπομένῳ τά, γένοιτο. οὐδ' εἰ θεὸς ὣς ἐθέλοι. ἐπεὶ δὲ ὁ λόγος οὗτος οὐ πόρρω βλασφημίας διὰ ἀφέλειαν τοῦ εἰπόντος Τηλεμάχου, ἐπανορθοῦται ὁ ποιητὴς διὰ τῆς κατὰ τὴν Ἀθηνᾶν Μέντορος, τὸ ὑπερβολικῶς καὶ ἠθικῶς ῥηθέν. εἰπών. Τηλέμαχε, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων; ῥεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σαώσαι. οὕτω δὲ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ὁ Μενέλαος διορθοῦται τοὺς βασιλικοὺς παῖδας εἰπόντας τι τῶν μὴ δεόντων. ὥσπερ δὲ τό, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων εἰκὸς λέγειν ὅτι ἀκούσομέν τι ἀθέλητον πρός τινος, οὕτως ἐπὶ θεοῦ τό, ῥεῖα θεός γ' ἐθέλων τὸ δέ τι ποιήσει. Τὸ δὲ Τηλέμαχε ποῖόν σε ἔπος φύγε, λαγαρότητα ἔπαθε κατὰ τοὺς παλαιούς, διὰ τὴν λήγουσαν τοῦ Τηλέμαχε. ἥτις δὴ τὴν ἐν μέσῳ στίχου βραχεῖαν κατάληξιν, λαγόνα δὴ ἐνθεῖσα τῷ στίχῳ, λαγαρὸν ἐποίησε καλεῖσθαι. ὅπερ ἡ χυδαία γλῶσσα, λαγαρὸν λέγει. ὅτι δὲ κοιλότητά τινα ἡ λαγαρότης σημαίνει, δῆλον ἐκ τοῦ λαγαρόνυκλος λύρα ἢ κιθάρα. τοιοῦτος δὲ στίχος καὶ τό, αἴ κε κακὸς ὥς, νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο. ὅμοιον δὲ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς τό, βῆν εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα. καὶ ἐκεῖ γὰρ ἡ παραλήγουσα τοῦ Αἰόλου, λαγαρὸν τὸν στίχον ποιεῖ ὡς δὴ σφίγγουσα. θεραπεία δὲ αὐτῆς ἡ ὀξεῖα, ὡς δυναμένη ἐκτείνειν. ἐνταῦθα μέντοι θεραπεύει τὴν λήγουσαν τῆς κλητικῆς τοῦ Τηλέμαχε, οὐ μόνον ἡ στιγμὴ καὶ τὸ ἐπαγόμενον π, ἀλλὰ καὶ ἡ περισπωμένη τοῦ, ποῖόν σε ἔπος φύγεν. ὡς ἡ δύναμις ἔχει τῆς κοινῆς συλλαβῆς. καθ' ἣν δύναμιν, καὶ ἡ στιγμὴ χαρίζεταί τι χρόνου τῷ πρὸ αὐτῆς βραχεῖ ἢ βραχυνομένῳ φωνήεντι, καὶ τὰ ἐν ἀρχῇ λέξεων ἄφωνα ὡς πεφυκότα διπλοῦσθαι. ὧν ἓν καὶ τὸ π. καὶ ἡ περισπωμένη δέ. ἧς τόπος τρεῖς ἐκτάσεως. δυναμένης ἐκτείνειν ὥσπερ τὸ φωνῆεν ᾧ ἐπίκειται, οὕτω καὶ τὸ μετ' αὐτήν, καὶ τὸ πρὸ αὐτῆς δέ, ὡς ἐνταῦθα. περὶ δὲ τούτων, καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα δεδήλωται. ἤπερ ἔδειξεν οὐ μόνον τοὺς τόνους ἐκτατικοὺς ἐστὶν ὅτε βραχέων φωνηέντων οὐδὲ μόνα τὰ διπλᾶ ἔτι δὲ καὶ τὰ κατὰ σύνθεσιν διπλούμενα ἄφωνα, ἀλλὰ σὺν τῇ στιγμῇ, καὶ τὴν δασεῖαν. δι' αὐτὴν δέ, καὶ τὰ παρώνυμα ταύτῃ δασέα. ἐν γοῦν τῷ, Αἰόλον ὄφιν, ἤρεσε τοῖς παλαιοῖς εἰπεῖν ὡς ἀρκεῖν ὁ ποιητὴς ἡγήσατο τὸ πνεῦμα πρὸς ἀναπλήρωσιν χρόνου ἐν τῷ ὄφιν. τάχα γάρ φασι τοῦ φ δασέος ὄντος, ἐθέλει ἐκφώνησιν πλείω ἔχειν τὸν ἕκτον πόδα. ἵνα δηλαδὴ καταλογισθείη ὁ πυρριχιζόμενος ὄφις ἐν τῷ, Αἰόλον ὄφιν, ἀντὶ τροχαίου. ἔστι δὲ Ἡλιοδώρῳ δοκεῖ, ἐπὶ πολλῶν τὴν δασεῖαν πλεῖστον τι νέμειν χρόνου δηλονότι. ὃ δὴ φαίνεται καὶ ἐν τῷ,

ζ φωνὴν πνέουσα. καὶ ἐν αὐτῷ δὲ, ἢ δασύτης τοῦ φ, ἐνδεικνυμένη τι δισσὸν τῇ ζ συλλαβῇ. Σημείωσαι δ' ἐνταῦθα, ὅτι διὰ τὴν ἐξ ἀνάγκης ταύτην τάσιν ἐκτείνειν δύναται τρόπῳ κοινῆς συλλαβῆς. ἀλλὰ οἱ τόνοι μὲν μουσικῆς ὄντες ἀπηχήματα ὥς φασιν οἱ παλαιοί, ἔχουσι τοιαύτην δύναμιν. ἔστι δέ τι φασὶ τοιοῦτον καὶ ἐν πνεύμασιν. ἔτι δὲ καὶ ἐν πάθεσι. πλὴν ἀδυνατεῖ τὰ πάθη κοινὴν ποιεῖν συλλαβήν. ἤγουν ἡ ἀπόστροφος καὶ ἡ ὑφὲν καὶ ἡ ὑπερβολή. ἔστι δέ φασι μουσικὴ ἀπήχησις καὶ ἐν τούτοις, οὕτως ἐν κυρισμῷ μὲν, φωνῆς ὑπέρβασις. ἐν δὲ τῇ ὑφὲν, πρώτης ἑτεροία φωνῆς ἐν τῇ τῶν ἑνωμένων λέξεων σημασίᾳ. ἐν ὑπερβολῇ δὲ, διὰ τῶν λέξεων χωρισμῷ. Ὅτι παραμυθούμενος ὁ κατὰ τὴν Ἀθηνᾶν Μέντωρ τὴν διὰ μακροῦ χρόνου νόστον τοῦ Ὀδυσσέως, συγκρίνει αὐτὸν τῇ τοῦ Ἀγαμέμνονος ταχείᾳ ἐπανόδῳ. ἀποφαινόμενος οὕτω σεμνῶς κατὰ ἐπίκρισιν. βουλοίμην δ' ἂν καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας, οἴκαδέ τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι. ἢ ἐλθὼν, ἀπολέσθαι ὡς Ἀγαμέμνων ὤλεθ' ὑπ' Αἰγίσθοιο. οἱονεὶ λέγων, ὡς οὐ χρὴ δυσχεραίνειν ἐπὶ διατριβῇ χρόνου. οὐδὲ γὰρ οὐδ' Ἀγαμέμνονι, τὸ ταχὺ νοστῆσαι συνήνεγκεν. Ὅτι ὥσπερ νεῖκος ἀλλαχοῦ καὶ γῆρας καὶ πόλεμον ὁμοίιον, οὕτω καὶ θάνατον ὁμοίιον ἐνταῦθα λέγει, ἢ τὸν ὁμοίως πᾶσιν ἀποκείμενον θνητοῖς. ἢ τὸν ὁμοίως πᾶσι φορτικόν. ἢ πολὺ οὐ πάντας ὁμοίως ἔρχεσθαι δοκεῖ. καὶ οὐχ οἱ μὲν ταύτην, οἱ δ' ἐκείνην. ἐνταῦθα δὲ ἀποφαίνεσθαι δοκεῖ ὁ ποιητὴς, ὅτι θάνατον μὲν τὸν ὡς εἴρηται ὁμοίιον, οὐδὲ θεὸς καὶ φίλῳ ἀνδρὶ δύναται ἀλαλκεῖν. τὸν δὲ γε εἰς καιρὸν, ἀλαλκοι ἂν ἐθέλων. ὥσπερ αὖ πάλιν, ἐπιτίμοι ἂν τὸ ζῆν ἐν καιρῷ. καὶ εἰσὶ παρά τε τοῖς μύθοις καὶ ταῖς ἱστορίαις. οὐκ ὀλίγα τούτων παραδείγματα.

Ὁ δὲ διαλαμβάνει ἐπὶ νόστῳ ἀνδρὸς ἀποδήμου τὸ, μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα κηδόμενοί περ. κείνῳ δ' οὐκέτι νόστος ἐτήτυμος, ἀλλά οἱ ἤδη φράσαντο θεὸς θάνατον καὶ κῆρα μέλαιναν. ἐνταῦθα δὲ κεῖται καὶ σώφρων παρήχησις τοῦ ἀλλά οἱ ἤδη φράσαντ' ἀθάνατοι θάνατον. ὅρα δὲ καὶ τὸ λεγώμεθα. οὐ τὸ ῥηματικὸν ὁ λόγος, ὡς ἔστι παρὰ τῷ ποιητῇ ὡς πολλαχοῦ σεσημείωται τοῖς παλαιοῖς. Τὸ δὲ κηδόμενοί περ ἐν ἀσωματικοῦ ληφθέντος τοῦ περ συνδέσμου, ταυτόν ἐστι τῷ βλαπτόμενοι καὶ οὕτω λυπούμενοι καὶ δηλαδὴ ἐκφέροντές τι τῆς λύπης ἐν τῷ προφέρειν τὰ θλίβοντα.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Μέντορ, μηκέτι ταῦτα λεγοίμεθα κηδόμενοί περ.
Κείνῳ δ' οὐκέτι νόστος ἐτήτυμος, ἀλλά οἱ ἤδη
Φράσαντ' ἀθάνατοι θάνατον καὶ κῆρα μέλαιναν.
Νῦν δ' ἐθέλω ἔπος ἄλλο μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι
Νέστορ', ἐπεὶ περίοιδε δίκας ἠδὲ φρόνιν ἄλλων.
Τρὶς γὰρ δή μιν φασὶν ἀνάξασθαι γένε' ἀνδρῶν.
Ὥστέ μοι ἀθάνατος ἰνδάλλεται εἰσοράασθαι.
Ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, σὺ δ' ἀληθὲς ἐνίσπες.
Πῶς ἔθαν' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων.
Ποῦ Μενέλαος ἔην. τίνα δ' αὐτῷ μήσατ' ὄλεθρον
Αἴγισθος δολόμητις, ἐπεὶ κτάνε πολλὸν ἀρείω.
Ἦ οὐκ Ἄργεος ἦεν Ἀχαιικοῦ, ἀλλά πῃ ἄλλῃ
Πλάζετ' ἐπ' ἀνθρώπους. ὁ δὲ, θαρσήσας κατέπεφνε.

Ὅτι διὰ τὸ ἐρωτῆσαι τι συντόμως, οἰκεῖον τὸ, νῦν ἐθέλω ἔπος ἄλλο μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι. ἐπεὶ περίοιδε δίκας ἠδὲ φρόνιν ἄλλων. ἤτοι περιωσότερον τῶν ἄλλων δίκαιός ἐστι καὶ φρόνιμος. φρόνιν δὲ νῦν μὲν, ἐπὶ τῆς φρονήσεως τίθησιν. ἐν δὲ τῷ, κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγε δοκεῖ καὶ τὴν καταφρόνησιν οὕτω καλεῖν ὡς ἐκεῖ ῥηθήσεται. οὐ πάνυ δὲ δῆλον εἴτε πρωτότυπον ἡ φρόνις, εἴτε συγκέκοπται ἀπὸ τῆς φρονήσεως. Ὅτι παραφράζων συντόμως ὁ ποιητὴς τὸ ἐν Ἰλιάδι περὶ Νέστορος πλατύτερον ἱστορηθὲν, τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων καὶ τὰ ἑξῆς, φησί. τρὶς γὰρ δή μιν φασὶν ἀνάξασθαι γένε' ἀνδρῶν. ὅ ἐστι βασιλεῦσαι κατὰ τὰς ἀνδρῶν γενεάς. εἶτα σημαίνων τὸ πολυχρόνιον, φησίν. ὥς τέ μοι ἀθάνατος ἰνδάλλεται εἰσοράασθαι τουτέστι θεῷ ἔοικε διά τε τὸ ἄλλως μακρὸν τοῦ χρόνου, καὶ διὰ τὴν ἐν βασιλείᾳ πολυχρονίαν, ὡς θεῖον ὂν τὸ τοιοῦτον πολυετές. καὶ ὅρα τὸ ἰνδάλλεται, οὐ γὰρ θεὸς κυρίως ὁ ἐπὶ μακρὸν βιοὺς, ἀλλὰ θεοῦ ἴνδαλμα. καὶ λέγει ἂν τοιοῦτόν τι ὁ Τηλέμαχος. θεοῦ ἴδιον, τὸ μακρὸν τοῦ εἶναι. μακρόβιος δὲ ὁ Νέστωρ, ὥς τι καὶ ἴνδαλμά τι ἔχει πρὸς θεόν. Τὸ δὲ τρὶς ἀνάξασθαι γένεα, πλατύτερον μὲν ἐν τῇ Ἰλιάδι ἐρρέθη. νῦν δὲ, ἀρκέσει τοσοῦτον εἰπεῖν. ὡς δύο μὲν ἡλικίαι ἀνδρῶν ὑπηκόων τῷ Νέστορι ἐκ νέων ἀκμάσασαι καὶ παρακμάσασαι, ἔφθιντο. αὐτὸς δὲ, τρίτης ἦρχε γενεᾶς. Ὅτι σύντομος καὶ σαφὴς ἐρώτησις καὶ ποικίλη τὸ, πῶς ἔθανεν Ἀγαμέμνων. ποῦ Μενέλαος ἔην. τίνα δ' αὐτῷ μήσατ' ὄλεθρον Αἴγισθος. ἢ οὐκ Ἄργεος ἦεν Ἀχαιικοῦ, ἀλλά πῃ ἄλλῃ πλάζετο. ἔοικε δέ πως καὶ συνήθης πρεσβευτὴς ἡ τοιαύτη ἐρώτησις. ὑπηχνευμένη, διδαχθῆναι πάντα τὰ ἐρωτηθέντα. ἐν τούτοις δὲ καὶ δολόμητιν εἰπὼν τὸν Αἴγισθον, ἐπάγει. ἐπεὶ ἔκτανε πολλὸν ἀρείω. ὡς δῆθεν τῷ δόλῳ ὑπὸ τῶν ἀσθενεστέρων τεχνωμένον. Ἄργος δὲ Ἀχαιικὸν τὴν Πελοπόννησον λέγει, πρὸς διαστολὴν ἑτέρων μὴ Ἀχαιικῶν. δι' ὃ τοῦ Ἀμφιλοχικοῦ, τοῦ Θετταλικοῦ. τοῦ Κιλικίου. τοῦ κατὰ Νέσον

ρον. τοῦ μακεδονικοῦ. τοῦ τροιζηνίου. καὶ ἄλλων. τὸ δὲ τοιοῦτον ἄργος, ἐκλήθη ποτὲ καὶ ἱππόβοτον ὡς καὶ μετ' ὀλίγα δηλοῦται, διὰ τὸ εἰς νομὴν ἵππων ἀνεῖσθαι τῷ ποσειδῶνι. καὶ ἴασον δὲ, ἀπὸ ἰάσου τινὸς ἥρωος. ἐρεῖ γοῦν ἐν τοῖς ἑξῆς ὁ ποιητὴς, εἰ πάντες σε ἴδοιεν ὅσοι ἀνὰ ἴασον ἄργος. Ὅτι δὲ ἀχαιικὸν μὲν οἱ παλαιοὶ γράφουσιν, ἀχαϊκὸν δὲ οἱ μεθ' ὅμηρον, δεδήλωται καὶ ἀλλαχοῦ ἱκανῶς. ἐν δὲ τῷ, ἢ οὐκ ἄργεος ἦεν ἀχαιικοῦ, ἡ πρόθεσις λείπει ἵνα λέγῃ ὅτι οὐκ ἦν ἐπὶ τοῦ ἄργους ὁ μενέλαος, ἢ ἀπὸ κοινοῦ νοητέον τὸ ποῦ. δι' οὐκ ἦν που τοῦ ἄργους, ἀλλά πῃ ἄλλῃ.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.
Τοιγὰρ ἐγώ τοι τέκνον ἀληθέα πάντ' ἀγορεύσω.
Ἤτοι μὲν τάδε κ' αὐτὸς ὀΐεαι ὥς κεν ἐτύχθη,
Εἰ ζώοντ' Αἴγισθον ἐνὶ μεγάροισιν ἔτετμεν
Ἀτρείδης τροίηθεν ἰὼν ξανθὸς Μενέλαος.
Τῷ κέ οἱ οὐδὲ θανόντι χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν.
Ἀλλ' ἄρα τόν γε κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν,
Κείμενον ἐν πεδίῳ ἑκὰς ἄστεος. οὐδέ κέ τίς μιν
Κλαῦσεν ἀχαιϊάδων μάλα, γὰρ μέγα μήσατο ἔργον.
Ἡμεῖς μὲν γὰρ κεῖθι πολέας τελέοντες ἀέθλους,
Ἥμεθ'. ὁ δ' εὔκηλος μυχῷ ἄργεος ἱπποβότοιο,
Πόλλ' ἀγαμεμνονέην ἄλοχον θέλγεσκ' ἐπέεσσιν.
Ἡ δ' ἤτοι τὸ πρὶν μὲν ἀναίνετο ἔργον ἀεικὲς
Δῖα Κλυταιμνήστρη, φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσι.
Πὰρ γὰρ ἔην καὶ ἀοιδὸς ἀνὴρ, ᾧ πόλλ' ἐπέτελλεν
Ἀτρείδης τροίηνδε κιὼν εἴρυσθαι ἄκοιτιν.
Ἀλλ' ὅτε δή μιν μοῖρα θεῶν ἐπέδησε δαμῆναι,
Δὴ τότε τὸν μὲν ἀοιδὸν ἄγων ἐς νῆσον ἐρήμην,
Κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι.
Τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν ὅνδε δόμονδε.
Πολλὰ δὲ μηρί' ἔκηε θεῶν ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς.
Πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν, ὑφάσματά τε χρυσόν τε,
Ἐκτελέσας μέγα ἔργον, ὃ οὔποτε ἔλπετο θυμῷ.

Ὅτι γερήνιος ἱππότα νέστωρ καὶ ἐνταῦθα, ὥσπερ καὶ ἐν ἰλιάδι. καὶ ζητητέον τὰ ἐκεῖ. πολλὰ γὰρ τῶν ἐνταῦθα, σιγῶνται ὡς ἐκεῖ γραφέντα. Ἰστέον δὲ ὅτι δύο τούτων ταυτοσήμων λέξεων τοῦ, ὁ ἱππότης καὶ ὁ ἱππότα, ὁ μὲν ἱππότης, ἄχρηστος εἰς μέτρον τῷ ἔπει διὰ τὸ ἀμφίμακρον. ὁ δὲ ἱππότα, χρήσιμος διὰ τὸ δακτυλικῶς προδιζεσθαι. Ὅτι ὥσπερ ὁ τραγικὸς κρέων, τοῦ πολυνείκους, οὕτω καὶ ὁ ὁμηρικὸς νέστωρ, τοῦ αἰγίσθου τὸ, καὶ ἄταφον ἢ ἄκλαυστον ῥιφῆναι καταψηφίζεται, ἐν οἷς φησὶν ὅτι, εἰ ζώοντ' αἴγισθον ἐνὶ μεγάροις ἔτετμεν ἐκ τροίας ἰὼν ξανθὸς μενέλαος, οὐδὲ θανόντι χυτὴν ἂν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν. ἀλλ' ἄρα τόν γε κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν κείμενον ἐν πεδίῳ ἑκὰς ἄστεος. οὐδ' ἄν τις μιν ἔκλαυσεν ἀχαιΐδων. διὰ τί; μάλα γὰρ μέγα μήσατο ἔργον. ποῖον γὰρ ἐκεῖνο; ἢ τὸ ἀνελεῖν τὸν βασιλέα. ἢ τὸ τῇ βασιλείᾳ ἐπιθέσθαι καὶ κρατῆσαι. ἢ τὴν τῆς κλυταιμνήστρας μοιχείαν. ἢ πάντα. ἵνα καὶ γοργὸς οὕτως εἴη καὶ σεμνὸς ὁ λόγος οὗτος τοῦ νέστορος. καὶ νῦν μὲν, ἐμήσατό φησι μάλα μέγα ἔργον. μετ' ὀλίγα δὲ ἐρεῖ, ἐκτελέσας μέγα ἔργον. προσθεὶς ἐκεῖ ἀντὶ τοῦ μάλα τὸ, ὃ οὔποτε ἔλπετο θυμῷ. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μὲν ἔτετμεν, ἀπὸ τοῦ τέμω γίνεται ἀφ' οὗ καὶ ἡ ζευγοτομία. ἵνα ᾖ ὡς καὶ ἐν ἄλλοις δηλοῦται, τέμω τμῶ, καὶ ἀναδιπλασιασμῷ, τέτμω. ὅθεν τὸ ἔτετμεν. ἤτοι κατέλαβεν. εὗρε κατ' ἐπιτομὴν δηλαδὴ ὁδοῦ. τρισὶ ταῖς δὲ μόνοις φιλεῖται ἡ λέξις. χυτὴ δὲ κἀνταῦθα γαῖα, γράφεις. ἡ λυτὴ εἰς ξηρὸν χοῦν. ἀφ' ἧς τὰ τῶν τύμβων χώματα, ὥσπερ ἀναχωματισμοὶ τάφων. Τὸ δὲ δάπτειν, πρωτότυπόν ἐστι τοῦ δαρδάπτειν. ὡς καὶ τὸ μαίρειν, τοῦ μαρμαίρειν. ἀπ' αὐτοῦ δὲ, καὶ δαπταὶ αἱ μυῖαι παρὰ λυκόφρονι. αἱ δὲ ἀχαιιάδες, καὶ τετρασυλλάβως ἀχαιΐδες λέγονται. ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνω.

Ὅτι τὸ τῶν στρατηγῶν πολυπόνων ῥηθήσεται τὸ, ἡμεῖς μὲν κεῖθι πολέας πλέοντες ἀέθλους ἥμεθ'. ὁ δ' εὔκηλος ἐποίει τάδε. καὶ ὅρα ὡς ἀέθλους ἔφη τοὺς ἐν πολέμῳ πόνους διὰ τὸ ἐναγώνιον. Ὅτι μυχὸν ἄργεος ἱπποβότου, τὰς μυκήνας λέγει, ὧν ὁ ἀγαμέμνων ἦρχε. προϊὼν οὖν ἐρεῖ πρὸς σαφήνειαν, ὡς ἐπ' ἄστεος ἄνασσε πολυχρύσοιο μυκήνης. δηλοῖ δὲ ὁ μυχὸς, τὸ μὴ ἐν ἄκρῳ πελοποννήσου κεῖσθαί που τὰς μυκήνας ἀλλ' ἐν βάθει. Ὅτι πολλὰ αἴγισθος τὴν ἀγαμεμνονέην ἄλοχον θέλγεσκεν ἔπεσιν. ἡ δὲ, τὸ πρὶν μὲν, ἀναίνετο ἔργον ἀεικὲς δῖα κλυταιμνήστρη, φρεσὶ γὰρ κέχρητο ἀγαθαῖς. ἢ καθ' ἑτέραν γραφὴν, κέκρητο, ἤγουν συνεκέκρατο. ἀναμέμικτο. πὰρ γὰρ ἔην καὶ ἀοιδὸς ἀνὴρ, ᾧ πόλλ' ἐπέτελλεν ἀτρείδης τροίηνδε κιὼν, εἴρυσθαι ἄκοιτιν. ἀλλ' ὅτε δή μιν μοῖρα θεῶν ἐπέδησε δαμῆναι, δὴ τότε τὸν μὲν ἀοιδὸν, ἄγων ἐς νῆσον ἐρήμην, κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι. τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν ὅνδε δόμονδε. καὶ ὅρα τὸ

εὐήγαγεν· ἁπλῶς οὕτω λεχθὲν ἀντὶ τοῦ ἤγαγε. Τὸ δὲ ἀγαμεμνονέην ἄλοχον, σκωπτικῶς νοεῖ εἶναι, διαβάλλων εὐφήμως ἐπὶ μοιχείᾳ τὸν αἴγισθον. περὶ δὲ τοῦ θέλγειν, καὶ ἐν τῇ α ῥαψῳδίᾳ ἐρρέθη καὶ ἀλλαχοῦ. ἐν δὲ τῷ, ἡ δ᾽ αἰαῖ, ἢ τοῦ αἰγίσθου δηλοῦνται αἰδὼς καὶ τὸ ἐν κακίᾳ πρόχειρον, ὑγρὸς δύσαλωτος ὤν, ὅμως ἐπείσθη. ὅρα δὲ καὶ ὅτι διὰ λόγων πολιορκία, ὑγρὰν τὴν κλυταιμνήστραν αἰνουμένην ἔργον ἀεικὲς καὶ φρένας ἔχουσαν ἀγαθάς, διὸ καὶ δῖαν αὐτὴν ὁ ποιητὴς λέγει, πρὶν ὑπάγει προσφορᾷ λόγου ὁ αἴγισθος. πλὴν οὐκ ἄλλως, ἀλλ᾽ ἐκποδὼν ποιησάμενος τὸν λόγιον ἀοιδὸν ὡς λόγοις ἐπέχοντα αἰσχροπράττοντα. ἔργον δὲ ἀεικὲς, τὴν μοιχείαν λέγει κατὰ σχῆμα σεμνότητος. Τὸ δὲ ἀλλ᾽ ὅτε δή μιν μοῖρα ἐπέδησε δαμῆναι, τεχνικὴν ἔχει ἔννοιαν. οὐ γὰρ λέγει ὅτι μοῖρα ἦν θανεῖν τὸν ἀοιδόν. οὐδ᾽ ὅτι ἐχρῆν ἀποθανεῖν τὸν αἴγισθον· οὐδ᾽ ὅτι μοῖρα ἦν, τὴν κλυταιμνήστραν ὑπὸ τοῦ αἰγίσθου γενέσθαι, ὃ καὶ κρεῖττον δὴ τὸ δαμῆναι, ἀφ᾽ οὗ καὶ ὁ γάμος γίνεται δάμαρ τις ὤν. τοὺς δὲ ἀοιδοὺς οἱ παλαιοὶ ὁποῖοι τοὺς περὶ μουσικὴν καὶ ποιητικὴν, ἐν μοίρᾳ φιλοσόφων ἔταττον, καὶ διδασκάλοις ἐχρῶντο. διὸ καὶ τῇ κλυταιμνήστρᾳ φύλαξ ἀοιδὸς ἦν. ἡ κεχρημένη μὲν καὶ φρεσὶν ἀγαθαῖς, χρῄζουσα δὲ καὶ τούτου. διὸ ἔφη. πὰρ γὰρ ἦν καὶ ἀοιδός. οὔτε γὰρ ἀγαθαὶ φρένες αὐτάρκεις ἀοιδοῦ τοιούτου, καὶ ὁ ἀοιδὸς δὲ, ἀγαθὰς ἂν φρένας δίδαξε. ἐγκωμιάζει δὲ ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα τὴν κατ᾽ αὐτὸν τέχνην, ὅγε καὶ αὐτὸς ἀοιδός ἐστιν. ἀπολύτως δὲ ἀοιδὸς ὁ τοιοῦτος λέγεται, κατὰ τρόπον ὑπεροχῆς. οἱ μέντοι ἀοιδοὶ τῶν θρήνων καὶ οἱ περὶ γάμους καὶ εἴ τινες τοιοῦτοι, ἑτεροῖόν τι γένος ἦσαν ἀοιδῶν. τινὲς δὲ ἀοιδὸν, τὸν εὐνοῦχον παρεισάγουσιν, ὡς αἰδοῖα μὴ ἔχοντα. οἱ δὲ παλαιοὶ τὸ τοῦ ὁμηρικοῦ τούτου ἀοιδοῦ, γράφουσι καὶ ταῦτα. τὸν ἀοιδὸν τὸν παρὰ τῇ κλυταιμνήστρᾳ, οἱ μὲν χαριάδην οἴονται καλεῖσθαι. οἱ δὲ δημόδοκον. οἱ δὲ γλαῦκον. ὁ δὲ φαληρεὺς δημήτριος, ἱστορεῖ ὅτι μενέλαος ἅμα ὀδυσσεῖ ἐλθὼν εἰς δελφοὺς, ἤρετο τὶ τῆς εἰς ἴλιον στρατείας ἀγωνοθετοῦντος κρέοντος [illegible] ἀγῶνα τῶν πυθίων. ἐν ᾧ ἐνίκα δημόδοκος λάκων, μαθητὴς μυκηναίου αὐτομήδους τοῦ δι᾽ ἐπῶν γράψαντος τὴν ἀμφιτρύωνος μάχην πρὸς τηλεβόας, καὶ τὴν ἔριν κιθαιρῶνος καὶ ἑλικῶνος. ἀφ᾽ ὧν τὰ ἐν βοιωτίᾳ ὄρη ἐκλήθησαν. ἦν δέ φασι καὶ αὐτὸς μαθητὴς περιμήδους ἀργείου, διδάξαντος αὐτόν τι καὶ τὸν ῥηθέντα μυκηναῖον αὐτομήδην. καὶ λικύμνιον τὸν βουπρασιέα. καὶ φαρίδαν τὸν λάκωνα. καὶ πρόβολον τὸν σπαρτιάτην. τότε δὴ μενέλαος μὲν τῇ προνοίᾳ ἆθλον τὸν τῆς ἑλένης ὅρμον ἀνέθηκεν ἐν δελφοῖς. ἀγαμέμνων δὲ, τὸν δημόδοκον εἰς μυκήνας ἀκολουθῆσαι πείσας, ἔταξε, τὴν κλυταιμνήστραν τηρεῖν. ἐτίμα γὰρ λίαν φασὶ τοὺς ἀοιδοὺς, ὡς διδασκάλους τῶν τε θείων καὶ ἀνθρωπίνων. δηλοῖ δέ φασι καὶ κλυταιμνήστρα τὴν εἰς αὐτὸν τιμήν. οὐ γὰρ φονεύει ἀλλ᾽ ἀφορίζει αὐτὸν ἀφῆκε. τιμόλαος δὲ, τὸν ἀοιδὸν τοῦτον, ἀδελφὸν ἱστορεῖ τοῦ φημίου ὃν ἀκολουθῆσαι φασὶ τῇ πηνελόπῃ εἰς ἰθάκην φύλακα. διὸ καὶ βίᾳ παρὰ τοῖς μνηστῆρσιν ᾄδει.

Ἱστέον δὲ ὅτι καὶ ὁ ἀθήναιος ἀπὸ τούτων τοὺς ἀοιδοὺς καὶ βιωφελεῖς εἶναι τὸ κατ᾽ αὐτοὺς φῦλον παραδιδοὺς, λέγει ὅτι σῶφρον ἦν τι τὸ τῶν ἀοιδῶν γένος, καὶ φιλοσόφων διάθεσιν ἐπεῖχον. ὁ βασιλεὺς οὖν, ἀοιδὸν καταλείπει τῇ γυναικὶ φύλακα καὶ παραινετῆρα, ὃς πρῶτα μέν φησιν, ἀρετὰς γυναικῶν διεξερχόμενος καθὰ δηλαδὴ ἀχιλλεὺς ᾖδε κλέα ἀνδρῶν, εἰσέβαλλέ τινα τῇ βασιλίδι φιλοτιμίαν εἰς καλοκαγαθίαν. εἶτα διατρίβων παρέχων ἡδονὰς, ἀπεπλάνα τὴν διάνοιαν φαύλων ἐπινοιῶν. διὸ αἴγισθος οὐ πρότερον διέφθειρε τὴν γυναῖκα, πρὶν τὸν ἀοιδὸν ἐκποδὼν ἔθετο. τοιοῦτος καὶ ὁ παρὰ τοῖς μνηστῆρσι φήμιος ὃς ᾖδεν ἀνάγκῃ, τοὺς ἐφεδρεύοντας τῇ πηνελόπῃ βδελυττόμενος. κοινῶς δέ που πάντας τοὺς ἀοιδοὺς, αἰδοίους ἀνθρώποις εἶναί φασι καὶ μουσῶν μαθητὰς καὶ φίλους. εἰ δὲ ὁ παρὰ φαίαξι δημόδοκος μοιχείαν ἄρεος ᾄδει ἐπὶ ἀφροδίτῃ, οὐκ ἀποδεχόμενός φησιν ᾄδει, ἀλλ᾽ ἀποτρέπων αὐτοὺς τῶν ἀτόπων ὀρέξεων, εἰδὼς ἐν τρυφερῷ βίῳ τεθραμμένους. κἀντεῦθεν ὅμοια τοῖς τρόποις αὐτῶν προσφέρων. καθὰ καὶ τοῖς μνηστῆρσιν ὁ φήμιος, πρὸς τὴν αὐτῶν βουλὴν ᾄδει νόστον ἀχαιῶν. οὕτω δὲ καὶ αἱ σειρῆνες τῷ ὀδυσσεῖ, τὰ τέρποντα, ὡς οἰκεῖα τῇ αὐτοῦ φιλοτιμίᾳ καὶ πολυμαθείᾳ. εἰ δέ τι χρὴ καὶ ἐξ ἀψύχου ὕλης ἀποσεμνῦναι ἀοιδὸν, ἱστέον ὅτι ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου κατασκάπτοντος τὰς ἑπταπύλους θήβας, ἐνέθετό τις ὡς ὁ ἀθήναιος ἱστορεῖ, χρυσίον εἰς ἱμάτιον κοῖλον ἀνδριάντος κλέωνος θηβαίου ἀοιδοῦ. συνοικιζομένης δὲ τῆς πόλεως ὕστερον ἐπανελθὼν, εὗρε τὸ χρυσίον μετὰ ἔτη τριάκοντα. λογιστέον δ᾽ ἐνταῦθα καὶ ὡς ἀοιδὸν μὲν ἄνδρα σοφὸν ἀπεχθῶς ἔχειν πρὸς μοιχείαν, καινὸν οὐδέν. ἐκεῖνο δὲ ξενίζει ὡς μάλιστα, εἰ καὶ ἀλόγῳ ζώῳ τοιαύτη ἀρετὴ ἐμφαίνεται. πορφυρίωνα γοῦν φασι τὸ ὄρνεον ὃς λίβυς μέν ἐστιν, ἱερὸς δὲ τῶν ἐκεῖ θεῶν καθὰ καὶ ἡ ἶβις, λέγεται διαιτώμενος ἐν οἰκίαις, τηρεῖν τὰς ὑπάνδρους τῶν γυναικῶν, πικρῶς. ἔχων τοιαύτην αἴσθησιν φασὶν ἐπὶ ταῖς μοιχευομέναις, ὡς ὅταν τοῦθ᾽ ὑπονοήσῃ, προσημαίνει φασὶ τῷ δεσπότῃ ἀγχόνῃ τὸ ζῆν διαγράψας. ἔχει δέ φασιν ὁ τοιοῦτος ὄρνις, μέγεθος κατὰ ἀλεκτρυόνα. ἐχθαίρων δὲ τοὺς προσιόντας αὐτοῦ τῇ τροφῇ, λαμβάνει τροφὴν ἐν σκότῳ καταδυόμενος. καλεῖται δὲ πορφυρίων, διὰ τὸ τοῦ ῥύγχους φοινικοῦν. ἔνθα ὅρα ὡς οὐ μόνον ῥάμφος ἐπὶ ὀρνέων, ἀλλὰ καὶ ῥύγχος. εἰ καί τινες ἐπὶ συῶν αὐτὸ ἰδιάζουσι. δῆλον δὲ ὡς οὐδέν τι κοινὸν δίχα μόνης ἐκφωνήσεως ἔχουσιν ἡ ἥβη καὶ ἡ ἶβις ὡς οὐδὲ ἡ ἥρη καὶ ἡ ἶρις. Τὸ δὲ ἐρήμην, οὐ μόνον ποιητικόν ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ὅλως ἀττικόν. ὡς δηλοῖ καὶ ὁ γράψας οὕτω, ἐρήμην αὐτὴν ἄνεμοι κατεπνέουσιν. οὕτω δὲ ἀττικῶς πέφρασται καὶ τὸ, ὁ δεῖνα ἐρήμην ἑάλω. ἤτοι κατεδικάσθη. ὅπερ ἐλλειπτικῶς δηλοῖ κατὰ τὸ ἀρχαῖον σχῆμα, ὅτι

δὲ

ἐθέλει τις ἔρημον καταδικάσθαι, ἤγουν ἔρημον ἑαυτοῦ, οἷα ὑπὸ τοῦ ἀπεῖναι καταδεδικασμένον. Τὸ δὲ κῦρμα, ταὐτόν ἐστι τῷ, εὐτυχὲς εὕρημα. ἢ ἁπλῶς εὐτυχία. κατὰ ὁμοιότητα τῆς κατὰ συγκυρίαν. Ἱστέον δὲ ὅτι ὁ ῥιφεὶς τοῦ ἀοιδοῦ εἰς νῆσον ἐρήμην ἀφορισμός, μύσους καὶ ἄγους ἐστὶν ἔκκλισις, καὶ δι' εἰπεῖν, ἀφοσίωσις. ὡς δῆθεν μὴ κακοῦ τινος γενομένου τοῦ ἀοιδοῦ εἰ ζῶν ἐξετέθη ἐν νήσῳ. οὕτω καὶ οἱ τραγικῶς τὴν Ἀντιγόνην καταχώσαντες, ἀφοσιώσαντο μὴ ἐναγεῖς εἶναι, συγκατορύξαντες αὐτῇ καί τι τροφῆς. τὸ δ' ἦν, ζῶν θάψαντες. Τὸ δὲ ἐθέλων ἐθέλουσαν, διευκρινεῖ ἄριστα ὁ γέρων. ἐκβὰς τὸν, ἐθέλοντα μὴ θελούσῃ μιγνύμενον. καὶ τὸν, μὴ θέλοντα ἐθελούσῃ. καὶ τὸν, ὃς ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγε τὴν βασιλίδα εἰς τὰ ἑαυτοῦ. μὴ θέλων γάρ τις μὴ θελούσῃ, οὐκ ἂν συνέλθοι. ὅτι δὲ τὸ ἐθέλειν, ἀεὶ τρισυλλαβεῖ παρὰ τῷ ποιητῇ, ἐκδηλότατον. Ὅτι πολλὰ μηρία αἴγιοχος ἔκηε θεῶν ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς. πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν, ὑφάσματά τε χρυσόν τε, ἐκτελέσας μέγα ἔργον, ὃ οὔποτε ἔλπετο θυμῷ. ταῦτα δὲ παρῳδηθήσεταί ποτε εἴς τινα μέγα τι ἀνύσαντα ὡς οὐκ ἤλπιζεν. ὅρα δὲ ὡς ἀχρεῖαι θυσίαι καὶ αὗται ὅτι μάλιστα καθὰ καὶ πρὸ μικροῦ αἱ τοῦ Ἀγαμέμνονος. ἱεροὶ δὲ βωμοί, πρὸς διαστολὴν ἑτέρων μὴ τοιούτων. ὁποῖοι ἐν Ἰλιάδι ἐφ' ὧν ἅρματα τίθενται. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δέ, οἱ εὔδμητοι παρὰ Φαίαξι βωμοὶ ἐφ' ὧν ἵστανται χρύσεοι κοῦροι δαΐδας ἐν χερσὶν ἔχοντες. ἀγάλματα δὲ τότε μὲν τοῖς ὕστερον, τὰ ξόανα. τότε δὲ τῷ ποιητῇ, πᾶν ᾧ τις ἀγάλλεται, ὡς καὶ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα φανεῖται. διὸ εἰπὼν ἀγάλματα, ἐπάγει. ὑφάσματά τε χρυσόν τε. οὕτω καὶ Ἑκάτης ἀγάλματα, αἱ κύνες. ταύτῃ γάρ φασι θύονται. ἣν καὶ κυνοπρόσωπον διαπλάττονται. Ἀριστοφάνης. καὶ κύων ἀκραχόλος Ἑκάτης ἄγαλμα φωσφόρου γενήσομαι. Τὸ δὲ ἀνῆψεν, ἀντὶ τοῦ, ἐξέδησεν, ἀνέθετο, ἐξήρτησεν. ὅθεν καὶ τό, βρόχον ἀνῆψε παρὰ τῷ χρυσῷ τὴν γλῶτταν. τὸ μέντοι περιῆψε, δηλοῖ μὲν καὶ αὐτὸ τοιοῦτόν τι. ὅθεν καὶ τὸ περίαπτον. μάλιστα δὲ περιάπτειν, τὸ περιφλέγειν λέγεται. Ὅτι τὸ φιλεῖν τις περιφράζων, φησί. φίλα εἰδότες ἀλλήλοισιν.

Ἡμεῖς μὲν γὰρ ἅμα πλέομεν Τροίηθεν ἰόντες
Ἀτρείδης καὶ ἐγώ, φίλα εἰδότες ἀλλήλοισιν.
Ἀλλ' ὅτε Σούνιον ἱρὸν ἀφικόμεθ' ἄκρον Ἀθηνῶν.
Ἔνθα κυβερνήτην Μενελάου Φοῖβος Ἀπόλλων
Οἷς ἀγανοῖσι βέλεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνε,
Πηδάλιον μετὰ χερσὶ θεούσης νηὸς ἔχοντα,
Φρόντιν Ὀνητορίδην. ὃς ἐκαίνυτο φῦλ' ἀνθρώπων
Νῆα κυβερνῆσαι ὁπότε σπέρχωσιν ἄελλαι.
Ὣς ὁ μὲν ἔνθα κατέσχετ' ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο,
Ὄφρ' ἕταρον θάπτοι, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσειεν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ κεῖνος ἰὼν ἐπὶ οἴνοπα πόντον
Ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι Μαλειάων ὄρος αἰπὺ
Ἷξε θέων. τότε δὴ στυγερὴν ὁδὸν εὐρύοπα Ζεὺς
Ἐφράσατο. λιγέων δ' ἀνέμων ἐπ' ἀϋτμένα χεύας,
Κύματά τε τροφόεντα πελώρια ἶσα ὄρεσσιν.
Ἔνθα διατμήξας, τὰς μὲν Κρήτῃ ἐπέλασσεν,
Ἧχι Κύδωνες ἔναιον Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.

Ὅτι τὸ Σούνιον, ἱερὸν ἄκρον ἤγουν ἀκρωτήριον Ἀθηναίων φησί. καὶ ἴσως ἱερὸν αὐτό φησιν, ἐπεὶ Ζεὺς Σουνιεὺς ἐτιμᾶτο ἐκεῖ. ὃν διθυραμβικῶς παίζων ὁ κωμικός, καλεῖ Σουνιέρακον.

Ὅτι πλεόντων ἅμα ἐκ Τροίας Μενελάου τε καὶ Νέστορος, καὶ κατασχόντων περὶ τὸ ῥηθὲν Σούνιον, ἐνταῦθα κυβερνήτην Μενελάου Φοῖβος Ἀπόλλων οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνε, πηδάλιον μετὰ χερσὶ θεούσης νηὸς ἔχοντα, Φρόντιν Ὀνητορίδην, ὃς ἐκαίνυτο φῦλ' ἀνθρώπους νῆα κυβερνῆσαι ὁπότε σπέρχωσιν ἄελλαι. ὅπερ ἴδιον ἀρίστου κυβερνήτου. τὸ γὰρ ἐν νηνεμίᾳ κυβερνᾶν, οὐ πολλῆς ἔργον τέχνης. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ τοὺς τῶν ἀνδρῶν ἀφνιδίους θανάτους Ἀπόλλωνι ἀνατίθησιν. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς, Ἀρτέμιδι τοὺς τῶν γυναικῶν. ὅ ἐστιν ἡλίῳ καὶ σελήνῃ. ἐνταῦθα γοῦν ἀναιρεῖ τὸν ῥηθέντα κυβερνήτην Ἀπόλλων βέλεσιν ἀγανοῖς, οὐ προϋποτεθέντα νοσεῖν ἀλλὰ πηδάλιον μετὰ χερσὶ νηὸς θεούσης ἔχοντα. ἄφνως ἄρα ἐκεῖνος τέθνηκε. καὶ βέλη μὲν ἐν Ἰλιάδι ἐχεπευκῆ ἀφίησιν ὁ Ἀπόλλων, ἐπειδὴ ἐπώδυνα τὰ τοῦ λοιμοῦ. ὧδε μέντοι, ἀγανὰ τὰ βέλη. ὅ ἐστιν ἤπια. προσηνῆ. ἀνεπαίσθητοι γὰρ ὀδύνης οἱ ἄφνως θνήσκοντες. Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνε, προσαρμόσοι ἄν τις τινὶ ὑπούλῳ ἐχθρῷ ἐπιλεχθῆναι. ὃς ἐν σχήματι φιλίας ἀναιρεῖ τὸν δῆθεν φιλούμενον. ὁ δὲ Φρόντις καὶ ὁ αὐτοῦ πατὴρ ὁ Ὀνήτωρ, πέπλασται ἴσως. ἢ καὶ φερώνυμος καθ' ἱστορίαν ἡ κλῆσις. φροντιστικός τε γάρ ἐστιν ἅπας κυβερνήτης, καὶ ὀνεῖν ἐπαγγέλλεται. Τὸ δὲ ἐκαίνυτο, ποιητικὴ λέξις, ἐκ τοῦ καίνυμι. εἴληπται δὲ ἀντὶ τοῦ πάνυ ἐνίκα. κυριολεκτεῖται δέ φασιν, ἐπὶ τῶν ἐν πολέμῳ νικώντων, ὡς ἐκ τοῦ καίνειν ὃ δηλοῖ τὸ κτείνειν. δοκεῖ δ' ἐντεῦθεν καὶ ἡ τῶν ἰδιωτευόντων γλῶσσα παρελκύσαι τὴν ἀ-

ποιητὴν νίκην, ἐπὶ καὶ ταυτὸν τὸ καίνυσθαι καὶ τὸ κέκασθαι. Ὅτι περὶ ἑτέρου ταφὴν ἀπονούμενος ὁ μενέλαος κατὰ τὸ δηλωθὲν σούνιον, τῇ περὶ πλοῦν δυστυχίᾳ περιέπεσε. θάψας γὰρ ἐκεῖνον καὶ κτέρεα ἐπ' αὐτῷ κτερίσας εἶτα πλεύσας, ὡς ἔξει θείων μαλειάων ὄρος αἰπύ, τότε δὴ στυγερὴν ὁδὸν ὁ ζεὺς ὃ ἐστιν ὁ ἀὴρ, ἐφράσατο. λιγέων ἀνέμων ἐπ' ἀϋτμένα χεῦας, κύματά τε τροφέοντα πελώρια ἶσα ὄρεσσιν. ἔνθα διατμήξας, τὰς μὲν τῶν νεῶν κρήτῃ ἐπέλασσεν, ἧχι κύδωνες ἔναιον, ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα. καὶ αὐτὰς μὲν ποτὶ σπιλάδεσσιν ἔαξαν κύματα. σπουδῇ δ' ἤλυξαν ὄλεθρον ἄνδρες. πέντε δὲ λοιπὰς νῆας κυανοπρῳρείους, αἰγύπτῳ ἐπέλασσε, φέρων ἄνεμός τε καὶ ὕδωρ. μεθ' ὧν πλέων ὁ μενέλαος, ἐπλανᾶτο καθὰ ἐν τοῖς ἑξῆς δηλωθήσεται. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ μαλεῶν ὅθεν ἐξώσθη μενέλαος εἰς κρήτην καὶ περὶ ἃς ἐδυστύχησεν ὁ ἀγαμέμνων εἰς τὸν πλοῦν ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς εἰρήσεται, παροιμία κεῖται, τὸ, μαλέας δὲ κάμψας, ἐπιλάθου τῶν οἴκαδε. οὐ γὰρ εὔπλοος φασὶν ὁ τόπος. λέγεται δὲ καὶ μάλεα οἰκείως καὶ μάλειαι πληθυντικῶς πρὸς ἔμφασιν τοῦ κατὰ τὸ ἀκρωτήριον μεγέθους. οὕτω δὲ καὶ κρήτη καὶ κρῆται. καὶ ἄλλα πολλά. ἡ δὲ μάλεα, καὶ μαλέας κοινῶς λέγεται. Ὅρα δὲ τὸ, ἶξε θείων. διὰ γὰρ τὴν θοὴν νῆα θεῖν λέγεται καὶ ὁ ἐν αὐτῇ. ὅθεν καὶ θοὸν εἰρεσίας ζυγὸν φησὶ σοφοκλῆς. Τὸ δὲ ἀϋτμένα, σπανίως ἐστὶν εὑρεῖν. ἡ ἀϋτμὴ γὰρ ἐν χρήσει πλείονι. Τὸ δὲ χεύας, ὑγρότητα δηλοῖ ἀϋτμῆς. κατὰ τὸ, ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων. Τὸ δὲ τροφέοντα, γράφεται καὶ τροφόεντα. ἔστι δὲ τροφόεν κῦμα, ὅπερ ἀλλαχοῦ τρόφι ἐρρέθη ἀπὸ εὐθείας τῆς, ὁ τρόφις. οὗ αἰτιατικὴ μὲν παρὰ Ὀππιανῷ ἐν τῷ, ἱερὸν τρόφιν ἐννοσιγαίου. εὐθεῖα δὲ πληθυντικὴ παρὰ ἡροδότῳ, ἐν τῷ, ἐπὰν γένωνται τρόφιες ἤγουν τέλειοι ἄνδρες. φοβερὸν δὲ χωρίον καὶ ἀγριότητα θαλάσσης φράζον γοργῶς τὸ, κύματα τροφέοντα πελώρια ἶσα ὄρεσσιν. ὃ καὶ σημείωσαι διὰ τὴν εὔτακτον τῆς ἐπαυξήσεως. μεῖζον μὲν γὰρ φανὸς, τὸ ἁπλῶς τροφόεν κῦμα. πλεῖον δὲ, τὸ πελώριον. ἔτι δὲ μεῖζον, τὸ ἶσον ὄρεσι. καὶ ὡς ἄν εἴποι τις, πέλας ὄρους. ἐξ οὗ δόξοι ἄν, εἶναι καὶ τὸ πελώριον, κρᾶσιν τὴν τῶν λοιπῶν ἀπὸ τοῦ α καὶ ο. ἐπεὶ οὐδὲ ἡ πρυμνώρεια καὶ ἡ ὑπώρεια ἐστέρηνται κράσεως. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ, ἀϋτμένα χεύας κύματά τε τροφέοντα, οὐ προσυπακουστέον ἀπὸ κοινοῦ τὸ χεύας καὶ ἐπὶ τῶν κυμάτων, ἀλλ' ἐξ ἀναλόγου νοητέον τὸ ἐγείρας ἢ κορυφώσας. οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ, σῖτον καὶ οἶνον ἔδων, ἡ ἀκολουθία, τὴν τοῦ πίνειν μεταχὴν ἔξωθεν τῷ οἴνῳ κομίζει. ὡς τὸ ἔδων, τῷ σίτῳ προσαρμοσθέν. τοιοῦτο δὲ σχήματος καὶ τὸ, καπνὸν ἐλεύσσομεν καὶ φθογγήν. φθογγὴ γὰρ, οὐ λεύσσεται πάντως, ἀλλ' ἐξακούεται. ὡς χρῆναι νοεῖν ἐντελῶς, ὅτι καπνὸν ἐλεύσσομεν καὶ φθογγὴν ἠκούομεν. εἰ καὶ στέγεται τὸ τῆς ἀκοῆς ἀφελῶς ἢ γοργῶς. κύδωνες δὲ, κρήτης ἔθνος. καὶ κυδωνὶς, πόλις αὐτόθι ποταμὸν ἔχουσα ἰάρδανον. εἰ δ' ἐκ τοῦ τοιούτου κρητικοῦ τόπου καὶ τὰ κυδώνια παρωνόμασαι μῆλα, οὐκ ἔστι βεβαίως εἰπεῖν. ὁμοίως δὲ ἀβέβαιον καὶ τὸ φάναι ἀπὸ κύδωνος αὐτὸν ὠνομάσθαι τοῦ παχὺν φιλοξένου. περὶ οὗ παροιμία κεῖται τὸ, ἀέτις ἐν κύδωνος. σπιλάδες δὲ ὡς οἱ παλαιοὶ φασὶν, αἱ παράλιαι πέτραι παρὰ τὸ σπιλοῦσθαι τῇ ἄχνῃ. αἴγυπτον δὲ ἀρσενικῶς τὸν νεῖλον φησὶ, ὡς πολλαχοῦ ἐν τοῖς ἑξῆς φανήσεται. ἀφ' οὗ καὶ ἡ χώρα αἴγυπτος. δῶρον οὖσα τοῦ ποταμοῦ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὡς καὶ μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται. τὴν αἴγυπτον δὲ θηλυκῶς, οὐκ οἶδεν ὁ ποιητής. ἐν δὲ τῷ, φέρων ἄνεμός τε καὶ ὕδωρ, ἀπὸ κοινοῦ νοητέον καὶ οὐδέτερον τὸ φέρον, διὰ τὸ ὕδωρ. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου φέρειν, καὶ φερέσβιος ἄνεμος κοινότερον, ὁ τὴν ναῦν φέρων. Ὅρα δὲ ὅτι τὰς ναύτας τῶν νεῶν τοῦ μενελάου ἃς τὰ κύματα ἔαξαν, σιωπᾷ ὁ ποιητὴς εἴτε τῇ κρήτῃ ἐναπέμειναν εἴτε καί τινες τῷ μενελάῳ συνεισέβησαν εἰς τὰ πέντε σκάφη. ἐν τούτοις δὲ, ὅρα καὶ τὸ, σπουδῇ ἤλυξαν ὄλεθρον. συμπλέον εἰς τὸ, μὴ μὰν ἀσπουδεί γε νεῶν ἐπιβαίεν, ἤτοι ἀπόνως. Τὸ δὲ κυανοπρῳρείους, ἢ κατὰ πλεονασμὸν τῆς ει διφθόγγου παραλέγεται, ἢ ὡς κτητικὸν ὅμοιον τῷ, ἡμετέρειος.

Ὅτι καὶ ἐνταῦθα καθὰ καὶ πολλαχοῦ τῆς ἰλιάδος, σχήματι ἀφηγηματικῷ χρῆται ἀρχόμενος ἀπὸ τοῦ ἐστὶ ῥήματος. ὑπάρχει. ἔστι δέ τις λισσὴ αἰπεῖά τε εἰς ἅλα πέτρη ἐσχατιῇ γόρτυνος, ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ. ἔνθα νότος μέγα κῦμα περὶ σκαιὸν ῥίον ὠθεῖ ἐς φαιστόν. μικρὸς δὲ λίθος μέγα κῦμ' ἀποέργει. ὅπερ ἀστεῖον εἰπεῖν, ὅτι ὡς λιθάκειον δοὺς τίμιον, ἐκφύγοι μεγάλην ἐπιφοράν. τοιγαροῦν καὶ ταῦτα πρὸς ἱστορίαν ἀληθῆ,

Ἔστι δέ τις λισσὴ αἰπεῖά τε εἰς ἅλα πέτρη
Ἐσχατιῇ γόρτυνος, ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ.
Ἔνθα νότος μέγα κῦμα ποτὶ σκαιὸν ῥίον ὠθεῖ
Ἐς φαιστόν. μικρὸς δὲ λίθος. μέγα κῦμ' ἀποέργει.
Αἱ μὲν ἄρ' ἔνθ' ἦλθον, σπουδῇ δ' ἤλυξαν ὄλεθρον
Ἄνδρες. ἀτὰρ νῆάς γε ποτὶ σπιλάδεσσιν ἔαξαν
Κύματ'. ἀτὰρ τὰς πέντε νέας κυανοπρῳρείους
Αἰγύπτῳ ἐπέλασσε φέρων ἄνεμός τε καὶ ὕδωρ.
Ὣς ὁ μὲν ἔνθα πολὺν βίοτον καὶ χρυσὸν ἀγείρων,
Ἠλᾶτο ξὺν νηυσὶν κατ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους.
Τόφρα δὲ ταῦτ' Αἴγισθος ἐμήσατο οἴκοθι λυγρά,

ἑπτάε

Κτείνας Ἀτρεΐδην. δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ.
Ἑπτάετες δ' ἤνασσε πολυχρύσοιο Μυκήνης.
Τῷ δέ οἱ ὀγδοάτῳ, κακὸν ἤλυθε δῖος Ὀρέστης
Ἂψ ἀπ' Ἀθηνάων, κατὰ δ' ἔκτανε πατροφονῆα
Αἴγισθον δολόμητιν, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.
Ἤτοι ὁ τὸν κτείνας, δαίνυ τάφον Ἀργείοισιν
Μητρός τε στυγερῆς, καὶ ἀνάλκιδος Αἰγίσθοιο.
Αὐτῆμαρ δέ οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
Πολλὰ κτήματ' ἄγων, ὅσα οἱ νέες ἄχθος ἄειραν.
Καὶ σὺ φίλος, μὴ δηθὰ δόμων ἄπο τῆλ' ἀλάλησο,
Κτήματά τε προλιπὼν, ἄνδρας τ' ἐν σοῖσι δόμοισιν
Οὕτω ὑπερφιάλους, μή τοι κατὰ πάντα φάγωσι
Κτήματα δασσάμενοι. σὺ δὲ τηϋσίην ὁδὸν ἔλθῃς.
Ἀλλ' ἐς μὲν Μενέλαον ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα
Ἐλθεῖν. κεῖνος γὰρ νέον ἄλλοθεν εἰλήλουθεν,
Ἐκ τῶν ἀνθρώπων, ὅθεν οὐκ ἔλποιτό γε θυμῷ
Ἐλθέμεν, ὅν τινα πρῶτον ἀποσφήλωσιν ἄελλαι
Ἐς πέλαγος μέγα τοῖον, ὅθεν τέ περ οὐδ' οἰωνοὶ
Αὐτοετὲς οἰχνεῦσιν, ἐπεὶ μέγα τε δεινόν τε.
Ἀλλ' ἴθι νῦν σὺν νηΐ τε σῇ καὶ σοῖς ἑτάροισιν.
Εἰ δ' ἐθέλεις πεζὸς, πάρα τοι δίφρος τε καὶ ἵπποι.
Πὰρ δέ τοι υἷες ἐμοὶ, οἵ τοι πομπῆες ἔσονται
Ἐς Λακεδαίμονα δῖαν, ὅθι ξανθὸς Μενέλαος.
Λίσσεσθαι δέ μιν αὐτὸν, ἵνα νημερτὲς ἐνίσπῃ.
Ψεῦδος δ' οὐκ ἐρέει, μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστίν.
Ὣς ἔφατ'. ἠέλιος δ' ἄρ' ἔδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε.

ὁποῖα πολλὰ παρυφαίνει ὅμηρος τῇ ποιήσει. λισσὴ δὲ πέτρα, ἡ λεία, ἢ ὀνοματικῶς οὕτω λεγομένη κατά τι κύριον ὄνομα. τὸ κρᾶ δέ γε τοῖς κρησὶ βλισσὴ σὺν τῷ β εἶπε κατὰ τοὺς παλαιούς. ἔστι δὲ ἀκρωτήριον τῆς γορτυνίας. κράτης δέ φασι, σὺν τῷ ν γράφει βλισσήν. καὶ δοκεῖ κατ' εὐθεῖαν πτῶσιν ἀρσενικῶς προφέρειν ὁμοίως τῷ σωλὴν καὶ τοῖς τοιούτοις. τὸ δὲ εἰς ἅλα, σαφέστερον τὸ, ἠεροειδέϊ πόντῳ. ἰστέον δὲ ὡς ὅμηρος μὲν, γόρτυν γόρτυνος κλίνει. τινὲς δὲ τῶν ὕστερον, γορτύνην φασί. ἣ εὕρηται ἐπὶ καὶ τοῖς τῶν ποιη-των. σκαιὸν δὲ ῥίον, τὸ δυτικόν. ὃ καὶ μικρὸν λίθον φασὶν, ὡς πρὸς σύγκρισιν ἄλλων ἐκεῖ μειζόνων ἀκρωτηρίων. νοητέον δὲ ὅτι τῷ οὕτω νοουμένῳ σκαιῷ ὡς δηλαδὴ ἀριστερῷ, τὸ δεξιὸν ἀντίκειται. ὅπερ ἐστὶν ἀνατολικόν. ἰστέον δὲ ὅτι σκαιὸν ἄνθρωπον ἀττικοὶ, τὸν ἀπαίδευτόν φασι καὶ ἀνόητον, ὡς δηλοῖ σαφῶς καὶ ὁ κωμικός. ἀκολούθως δὲ καὶ σκαιὸν πρᾶγμα, τὸ μὴ κατὰ νοῦν ἀποβεβηκός. γίνεται δέ φασι παρὰ τὸ σκάζειν. ἵνα ᾖ σκαιὸς, ὁ σκάζων εἰς μάθησιν ὡς ἀνόητος. ἐξ αὐτοῦ δὲ, καὶ σκαιοσύνη. καὶ σκαιοβατεῖν, τὸ σκαιῶς καὶ ἀρρύθμως βαίνειν. εἰκὸς δὲ ἀπὸ τοῦ εἰρημένου σκάζω οὐ δοκεῖ προϋπάρχειν τὸ σκῶ κατὰ τὸ χῶ χάζω, ῥῶ ῥάζω τὸ ῥαίνω καὶ τὰ ὅμοια. γενέσθαι καὶ τὸ ἀσκεῖν κατὰ στέρησιν τοῦ περί τι σκάζειν. ἴσως δὲ, ἐκεῖθεν καὶ ἀσκηθὴς ὁ ἀβλαβὴς καὶ μὴ πάσχων τὸ σκάζειν τὰ εἰς ἐνέργειαν. ἐπισημαντέον δὲ καὶ ὡς εἴπερ σκαιὸν λέγεται καὶ τὸ ὡς ἐρρέθη ἀριστερὸν, λέγοιτ' ἂν σκαιὸς καὶ ὁ παρ' ἀττικοῖς, ἐπαρίστερος, ὃ δὴ ἀλλαχοῦ ἐγράφη. ὅτι δὲ καὶ σκαιαὶ πύλαι τρωικαὶ καὶ σκαιὸς κύριον, ἡ ἰλιὰς δηλοῖ. Τὸ δὲ ὠθεῖν, οἰκεῖον ἐπὶ νότου. ὥσπερ ἐπὶ βορέου τὸ κυλίνδειν. καθὰ καὶ ἐν ἰλιάδι ἐφάνη. φαιστὸς δὲ, οὐ μόνον πόλις κρήτης, ἀλλὰ καὶ ἀκρωτήριον γόρτυνος. ἀπὸ μὲν τῶν ἄλλων μερῶν, κύμασι κλυζόμενον κἂν εἰ βραχεῖά τις φασὶν αὔρα γένηται. ἀπὸ δὲ μεσημβρίας, οὐδ' ὅλως. καίτοι τοῦ νότου μέγιστα ἐγείροντος κύματα. αἴτιον δὲ, ὃ κατὰ τὸ ἐκεῖ φασὶ μέρος προκυψάσαις εἰς θάλασσαν πέτραις προσαράσσεσθαι τὰ κύματα καὶ οὕτω λύεσθαι καὶ μὴ κυμαίνειν τὰ ἔξω. εἰς δὲ, τὸ, μικρὸς δὲ λίθος, γράφουσιν οἱ παλαιοὶ ὅτι τὸ κῦμα τοῦ νότου ἐποίει ἂν τὸν φαιστὸν ἀλίμενον εἰ μὴ προκείμενος ὁ λίθος ἐκώλυε μέγα κῦμα ἐντὸς γίνεσθαι κατακλωμένων τῶν κυμάτων περὶ αὐτόν. γράφεται δέ φασι, καὶ μαλείου δὲ λίθος, μαλέας γὰρ ὠνομάζετο τὸ πρὸ τοῦ λιμένος τῶν φαιστίων ἀκρωτήριον. ἀντιθέτου δὲ σχήματος τὸ, μικρὸς δὲ λίθος μέγα κῦμ' ἀποέργει. ἐπεὶ καὶ ἀντίκειται ἀλλήλοις τὸ μικρὸν καὶ τὸ μέγα. Ὅτι δὲ ὁ ὡς εἴρηται μικρὸς λίθος ὁ κατὰ φαιστὸν, τετελεσμένος ἦν πρός τινος μαλίου. καὶ ὡς ἀνιερώθη ποσειδῶνι πρὸς τὸ μὴ τὰ κύματα πελάζειν τῇ φαιστῷ, ἐν τοῖς τῶν σοφιστῶν κεῖται. Ὅτι τὸ ἐπὶ μενελάου ῥηθὲν, ὡς ὁ μὲν πολὺν βίοτον καὶ χρυσὸν ἀγείρων ἠλᾶτο κατ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους, παντὶ ἀγείροντι προσαρμόττει. εἰ δὲ πρόσκειται καὶ τὸ ξὺν νηυσὶν, ἤγουν, ἠλᾶτο ξὺν νηυσὶν, ἐμπορευομένῳ τινὶ ἐξ ἀλλοδαπῆς χώρας οἰκεῖος ὁ λόγος. καὶ ὅρα τὸ ἀγείρειν ἐξ οὗ ἀγύρτης ὡς καὶ προείρηται. σημείωσαι δὲ ὅτι ἐκ τῶν τοῦ μενελάου ἀ-

γυρτι

γυρτικῶν τούτων κτημάτων ἅπερ ἐπὶ νηῶν πολλῶν ἔφερον, ἔστιν εὑρεῖν τὴν τῶν ἐπίπλων ἐτυμολογίαν. ἔπιπλα γὰρ κατὰ Παυσανίαν, τὰ μὴ ἔγγαια κτήματα, ἀλλ' ἡ κατ' οἶκον κτῆσις ἡ δυναμένη πλεῦσαι. ὥσπερ δὴ καὶ παρὰ τῷ Μενελάῳ ἔπλει τὰ τοιαῦτα. ἢ μὴν ἄλλως ἔπιπλα καθ' ἑτέρους, ἐκ τοῦ ἐπιπολῆς, τὰ οἱονεὶ ἐπιπολάζοντα ἐν τῷ προφαίνεσθαι. Ὅτι καὶ πάλιν σεμνοῖς ὀνόμασι φράζων ὁ Νέστωρ τὰ κατὰ τὸν Αἴγισθον, φησί· τόφρα δὲ, ταῦτα ἐμήσατο οἴκοθι λυγρὰ, κτείνας Ἀτρείδην. οὐκ ἐθέλησε γὰρ ὁ γέρων ἄσεμνα εἰπεῖν καί τοι τοῦ πράγματος ἐνδιδόντος ἀφορμάς. ὅς γε καὶ τὴν Κλυταιμνήστραν φρεσὶν ἀγαθαῖς εἶπε κεχρῆσθαι. ὅτε δὲ καὶ ἔκρινε κατειπεῖν τῶν τοιούτων, ἠρκέσθη τὸν μὲν Αἴγισθον, δολόμητιν καὶ ἀνάλκιν εἰπὼν, στυγερὰν δὲ τὴν Κλυταιμνήστραν. Ὅτι ἑπτάετες ἤνασσε τῆς Μυκήνης Αἴγισθος. ἣν καὶ ἐνταῦθα, πολύχρυσον λέγει. τῷ δέ οἱ ὀγδοάτῳ, κακὸν ἤλυθε δῖος Ὀρέστης, ἂψ ἀπ' Ἀθηνάων. κατὰ δ' ἔκτανε καὶ ἑξῆς. καὶ σημείωσαι ὡς ἐκ τῆς ἑρμηνείας τοῦ ἑπτάετες ὃ δηλοῖ τὸ ἐπὶ ἑπτὰ ἔτεσιν, ἔλαβον ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἔτει. εἰπών. τῷ δέ οἱ ὀγδοάτῳ. δηλαδὴ τῷ ὀγδόῳ ἔτει. οὕτω καὶ ἐν Ἰλιάδι εἰπὼν ἐννῆμαρ ὅ ἐστιν ἐπὶ ἐννέα ἡμέραις, ἐπάγει, τῇ δεκάτῃ δέ. ἡμέρα δηλαδή. ἣν ἔλαβε κατὰ κοινοῦ ἐκ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἐννῆμαρ. Τὸ δὲ ὀγδόατον, παραγωγὴν ἔπαθεν ὁποίαν καὶ τρίτατος, τέτρατος, ἑβδόματος. Τὸ δὲ ἂψ ἀπ' Ἀθηνάων, τινὲς γράφουσιν ἂψ ἀπὸ Φωκήων, ὡς ἐκεῖ ὄντος παρὰ τῷ θείῳ Στροφίῳ τοῦ Ὀρέστου. θεραπεύουσι μέν τοι καὶ τὸ ἀπ' Ἀθηνάων οἱ παλαιοί. λέγοντες ὡς ἀπὸ Φωκίδος εἰς Ἀθήνας κατὰ ζήτησιν σταλεὶς Ὀρέστης μαθήσεώς τε καὶ παιδεύσεως, ἐκεῖθεν κατελθὼν οἴκοι, ἐποίησεν ἅπερ ἐποίησεν. ἵνα εἶεν δύο καταγώγια τῷ Ὀρέστῃ· Φωκὶς μὲν, ἐπὶ ἀναστροφῇ. Ἀθῆναι δὲ, ἐπὶ παιδείᾳ. Ὅτι καθ' ἣν ἡμέραν Ὀρέστης δαίνυ τάφον Ἀργείοισιν ἤγουν ἐτέλει τὸν νεκρικὸν δεῖπνον ὡς ἐκτείνας Αἴγισθον καὶ τὴν μοιχαλίδα, αὐτῆμαρ ἦλθεν ἐκ πλάνης Μενέλαος πολλὰ κτήματ' ἄγων, ὅσα οἱ νέες ἄχθος ἄειραν. καὶ ὅρα ὅπως αὔξοι τῇ ἀσαφείᾳ τὸ τῶν κτημάτων πολυπληθές. οὐκ ἀρκεσθεὶς τῷ πολλὰ εἰπεῖν ἀλλὰ προσθεὶς καὶ τὸ, ἄχθος αὐτὰ εἶναι ταῖς ναυσίν. οὐκ εἶχε γὰρ ἐκθέσθαι ὡρισμένον ἀριθμόν. ἐκ τούτοις δὲ ἔστι νοῆσαι, ὡς ἑκὼν ἴσως ὁ Μενέλαος ἐπλανᾶτο ἐπὶ μακρὸν, ἀγείρων οὕτως ὡς περιρρέει κτήματα. οὐ γὰρ πᾶσα πλάνη, κατὰ τὴν τοῦ Ὀδυσσέως ἀκουσία ἐστίν. εἴ γε καὶ λῃστῆρες πλανῶνται, πάντως ἑκόντες δὴ χρηματισμόν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ τῆς νεὸς ἄχθος, φόρτος ἐλέχθη τοῖς ὕστερον, ὅθεν καὶ ναῦς φορτηγός. καὶ ὅτι ὁ αὐτὸς φόρτος, καὶ γόμος λέγεται, ὡς δηλοῖ καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ, τὴν μὲν ναῦν εἰς Ῥόδον κατηκόμισε, καὶ τὸν γόμον ἐκεῖσε ἐξελόμενος ἀπέδοτο. καὶ ὅτι φόρτος μεταφορικῶς, καὶ ἡ ἐπί τινι πράγματι φορτικότης λέγεται. χρῆσις δὲ αὐτοῦ, παρὰ τῷ κωμικῷ. καὶ ὅτι ὡς ὁ βαρὺς λίθος ἀνδρὸς ἄχθος λέγεται ὅθεν σύνθετος ὁ ἐν τοῖς ἑξῆς τὸν ἀνδραχθής. καὶ ὡς ἀνὴρ ἀεργὸς, γῆς ἐτώσιον ἄχθος. οὕτω καὶ νηὸς ἄχθος, ὁ ἐν αὐτῇ πολὺς γόμος. τάφος δὲ νῦν ἡ ἐπὶ νεκρῷ δαίς, οὐ δὴ τὴν ἔκπληξιν ἣν ὁ τῶν θαπτομένων ἔχει τάφος, ἀλλ' ὅτι ἐπὶ τάφῳ ἡ ταφῇ ἀνθρώπου γίνεται. περὶ δὲ τούτου, σαφέστερον ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα δεδήλωται. καθὰ καὶ περὶ τοῦ, πόσα σημαινόμενα τάφος. πολλὰ γάρ τινα ἡ λέξις δηλοῖ. Ὅτι ὁ παραινούμενος μὴ ἐπὶ πολὺ τῆς οἰκείας ἀποδημεῖν ἵνα μὴ πρὸς τῶν ἐχθραινόντων ζημιοῖτο, ἀκούσοι ἂν πρὸς τοῦ παραινοῦντος τὸ, καὶ σὺ φίλος, μὴ δηθὰ δόμων ἄπο τῆλ' ἀλάλησο κτήματά τε προλιπὼν ἄνδρας τ' ἐν σοῖσι δόμοισιν οὕτως ὑπερφιάλους, μή τοι κατὰ πάντα φάγωσιν. ὅ ἐστι καταφάγωσι. καταδαπανήσωσιν. ἡ γὰρ κατὰ πρόθεσις, ἔμφασιν ἔχει δαπάνης πολλῆς. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, καὶ σὺ φίλος, ἴσον ὂν τῷ, καὶ σὺ ὦ φίλε, ἀττικόν ἐστι. ἢ ὅτι ἀνὴρ ἀττικῶς ἐρεῖ ἄν, ἢ σὺ φιλότης. οὐ γὰρ ἀεὶ πλῆθος ἡ φιλότης δηλοῖ, ἀλλά ποτε καὶ καθ' ἑνὸς ἴσως ἡ τοιαύτη κεῖται λέξις. Σημείωσαι δὲ ὅτι κλητικὴ μὲν οὖσα, οὐκ ἄν ποτε ἀντὶ εὐθείας ληφθείη. εὐθείαις δὲ ἀντὶ κλητικῶν κατακέχρηνται οἱ Ἀθηναῖοι. ὦ Αἴας λέγοντες ἀντὶ τοῦ ὦ Αἶαν. ὡς παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ κεῖται. καὶ ὁ παῖς καὶ ὁ Ξανθίας παρὰ τῷ κωμικῷ, ἀντὶ τοῦ, ὦ παῖ καὶ ὦ Ξανθία. Ὅτι λέξις ἐνταῦθα κεῖται φορτικὴ λόγῳ πεζῷ, τὸ, σὺ δὲ τηϋσίην ὁδὸν ἔλθῃς. ἔστι δὲ ἡ τῆς λέξεως ἐτυμολογία, τοιαύτη. δεύω τὸ ὑγραίνω. δεύσω. δευσίη. καὶ κατὰ διάλεκτον καὶ ἔκτασιν τῆς ἀρχούσης, δηϋσίη. ὥσπερ εὔκηλος ἠΰκηλος. καὶ ταΰγετον τηΰγετον ὄρος ἀρκαδικόν. καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς τ, τηϋσίη. φιλεῖ δὲ τὸ δέλτα τοιαύτην τροπήν. ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, χάρις χάριδος χάριτος. θέμις θέμιδος θέμιτος. καὶ πλεονασμῷ θέμιστος. καὶ οὐδέτερον οὐθέτερον. καὶ ἐξουδενῶ, ἐξουθενῶ. καὶ ἔστι λοιπὸν τηϋσίη ὁδὸς, ἡ ὑγρὰ κέλευθος, καὶ ἁλία. καὶ κατὰ μετάληψιν, ματαία. περὶ δὲ τοιαύτης μεταλήψεως, ἐν τῇ Ἰλιάδι γέγραπται. Ὅτι τὰ τῆς Ἀθηνᾶς συμβουλευόμενος καὶ ὁ Νέστωρ τῷ Τηλεμάχῳ, φησί. ἀλλ' ἐς μὲν Μενέλαον, ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα ἐλθεῖν. κεῖνος γὰρ νέον ἄλλοθεν εἰλήλουθεν ἐκ τῶν ἀνθρώπων, ὅθεν οὐκ ἔλποιτό γε θυμῷ ἐλθέμεν ὅν τινα πρῶτον ἀποσφήλωσιν ἄελλαι ἐς πέλαγος μέγα τοῖον, ὅθεν τέ περ οὐδ' οἰωνοὶ αὐτόετες οἰχνεῦσιν, ἐπεὶ μέγα τε δεινόν τε. ἐνταῦθα δὲ φασὶν οἱ παλαιοὶ ὡς οἱ μὲν πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων μὴ ἔχοντες ὠφελῆσαι, κωλύουσι καὶ τὸ παρ' ἄλλων μαθεῖν. ὁ δὲ Νέστωρ, οὐ τοιοῦτος. δεῖ γάρ φασι τὸν σοφὸν, ἄλλων ἄλλοις μαθημάτων παραχωρεῖν. οὗτος δέ φασιν ὁ τόπος, δὴ τὸν μὲν σύνδεσμον ἀνέπεισε τὸν γραμματικὸν Ζηνόδοτον ἐν τῇ α ῥαψῳδίᾳ, γράψαι ὡς ἢ προεδηλώθη, πέμψω δ' ἐς Κρήτην τε καὶ ἐς Πύλον, καὶ πρῶτα μὲν ἐς Πύλον ἐλθὲ, κεῖθεν δ' ἐς Κρήτην παρ' Ἰδομενῆα ἄνακτα. ὅς γε δεύτατος ἦλθεν. οἴεται γὰρ ὁ Ζηνόδοτος, κατὰ τὸ σιωπώμενον ἀκηκοέναι τὸν Νέστορα, παρὰ τοῦ Τηλεμάχου ὅτι καὶ

ἀλλά

ἀλλαχόσε ἐπιστρέψασαι πλεύσειν, ὅ ἐστι, καὶ ἐς Κρήτην. ὅθεν ἐκεῖνος μὲν τοῦ πλοῦ ἀποτρέπει. μάλιστα δὲ προτρέπει ἐλθεῖν εἰς τὸν Μενέλαον. ὃς νέον ἐλθὼν, ὕστατος ἦλθεν ὡς προδεδήλωται. ἵνα λέγῃ ὁ Νέστωρ, ὅτι ἐς μὲν Μενέλαον κέλομαι ἀπελθεῖν, εἰς Κρήτην δὲ οὔ. εἰ δὲ τοῦτο καλῶς ὑπονοεῖται ὁ Ζηνόδοτος, οὐκ ἂν ὁ Νέστωρ τοῦ μυθικοῦ Ἀθηνᾶς συνετώτερος. ὅρα δ' ἐν τούτοις ἐν τῷ ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα. τὸ μὲν ἐγὼ, ἐμφατικῶς λεχθὲν ἀξίωμα σεμνότερον. τὸ δὲ κέλομαι καὶ ἄνωγα, παραλληλίαν ταυτολογικὴν ἔχοντα κατά τι καὶ αὐτὰ ἀξίωμα. Τὸ δὲ ἀποσφήλωσιν ἄελλαι, ἀντὶ τοῦ ἀποπλανήσωσιν ὁδοῦ. εἴωθε γὰρ τὸ σφάλλειν, ἐμπόδιον ὁδοῦ σημαίνειν. οὗ διόρθωσις, τὸ ἀνασφάλλειν. Τὸ δὲ αὐτόετες, ἀντὶ τοῦ δι' ὅλου ἔτους. ἐν ὑπερβολῇ δὲ ὁ λόγος, διὰ τὸ τοῦ πελάγους ἀχανές. ἀληθὲς γὰρ, οὐκ ἀπόρευτον ἐκεῖνο. εἴγε κατὰ τὸν ποιητὴν, δύναται τὸν ἀπὸ Κρήτης πεμπταῖος τινὰς Αἴγυπτον ἱκέσθαι. ἔοικεν οὖν οὐκ ἀδυνάτως οὕτως λεχθὲν, ἐπὶ ἐκπλήξει τοῦ μεγέθους λεχθῆναι. πῶς γὰρ δι' ὅλου ἔτους οἰωνὸς ἐξαρκέσει πετόμενος ἀπαύστως ὡς ἂν ἐξ ἄκρου εἰς ἄκρον ἵκηται. οἱ δὲ παλαιοί, φασὶ καὶ ὅτι τῇ ταχυτῆτι τοῦ οἰωνοῦ προσέθετο μῆκος χρόνου ὁ Νέστωρ, ὑπὲρ τοῦ ἐμφῆναι τὸ πολὺ τοῦ πελάγους διάστημα. τοῦτο δὲ ποιεῖ, διὰ τὸ ἀκμὴν φασὶ ξενικὰ τὰ χωρία ταῦτα εἶναι τοῖς Ἕλλησιν. Ἰστέον δὲ ὅτι ἔσται πιθανὸς καὶ δυνατὸς ὁ ῥηθεὶς λόγος, εἰ τοιαύτην ἔχει ἔννοιαν. ὅτι οὐκ ἄν τις πρότερον δι' ὅλου ἔτους, ἴδοι ἂν οἰωνὸν διὰ τοῦ τοιούτου πελάγους πετόμενον, διά τι τὸ μέγα, καὶ μάλιστα δὴ τὸ δεινόν. ὡς εἶναί πως τῷ τοιούτῳ λόγῳ, καὶ τὴν θάλασσαν ταύτην ἄορνον.

Ὅτι ἐμφαίνει ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς ἐν τῷ, ἀλλ' ἴθι νῦν σὺν νηΐ, εἰ δὲ θέλεις πεζὸς μετὰ δίφρου καὶ ἵππων, ὡς οὐδ' ὤνατο μὲν καὶ εἰς Σπάρτην διὰ θαλάσσης πλεῦσαι ἀπελθεῖν τὸν Τηλέμαχον. ἐπιλέξατο δὲ τὸ διὰ ξηρᾶς, χάριν ποικιλίας ἐξαλλαγῆς ῥυθμικῆς, καὶ ἵνά τι καὶ τοπογραφήσῃ. ἔχει δὲ ταῦτα καὶ προσαναφώνησιν τῶν ἑξῆς. Ὅτι ἑσπέραν φράζει τὸ, ἠέλιος δ' ἄρ' ἔδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε. σαφέστερον δὲ μετ' ὀλίγα τὸ, ἤδη γὰρ φάος οἴχεθ' ὑπὸ ζόφον, πλατύτερον δὲ τό, δύσετό τ' ἠέλιος σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί.

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Ὦ γέρον, ἤτοι ταῦτα κατὰ μοῖραν κατέλεξας.
Ἀλλ' ἄγε τάμνετε μὲν γλώσσας, κεράασθε δὲ οἶνον,
Ὄφρα Ποσειδάωνι καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι
Σπείσαντες, κοίτοιο μεδώμεθα, τοῖο γὰρ ὥρη.
Ἤδη γὰρ φάος οἴχεθ' ὑπὸ ζόφον. οὐδὲ ἔοικε
Δηθὰ θεῶν ἐν δαιτὶ θαασσέμεν, ἀλλὰ νέεσθαι.
Ἦ ῥα Διὸς θυγάτηρ. οἱ δ' ἔκλυον αὐδησάσης.
Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν.
Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο.
Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσι.
Γλώσσας δ' ἐν πυρὶ βάλλον. ἀνιστάμενοι δ' ἐπέλειβον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τ' ἔπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμός,
Δὴ τότ' Ἀθηναίη καὶ Τηλέμαχος θεοειδὴς,
Ἄμφω ἱέσθην κοίλην ἐπὶ νῆα νέεσθαι.
Νέστωρ δ' αὖ κατέρυκε καθαπτόμενος ἐπέεσσι.
Ζεὺς τόγ' ἀλεξήσειε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
Ὡς ὑμεῖς παρ' ἐμεῖο θοὴν ἐπὶ νῆα κίοιτε,
Ὥς τί τευ ἢ παρὰ πάμπαν ἀνείμονος ἠὲ πενιχροῦ.
Ὧ οὔτε χλαῖναι καὶ ῥήγεα πόλλ' ἐνὶ οἴκῳ,
Οὔτ' αὐτῷ μαλακῶς, οὔτε ξείνοισιν ἐνεύδειν.
Αὐτὰρ ἐμοὶ πάρα μὲν χλαῖναι καὶ ῥήγεα καλά.
Οὔθην δὴ τοῦδ' ἀνδρὸς Ὀδυσσῆος φίλος υἱὸς
Νηὸς ἐπ' ἰκριόφιν καταλέξεται, ὄφρ' ἂν ἔγωγε
Ζώω. ἔπειτα δὲ παῖδες ἐνὶ μεγάροισι λίπωνται,
Ξείνους ξενίζειν, ὅς τις κ' ἐμὰ δώμαθ' ἵκηται.

Ὅτι ἐν τῷ, ἀλλ' ἄγε τάμνετε μὲν γλώσσας, κεράασθε δὲ οἶνον, ἔθος παλαιὸν δηλοῖ ὁ ποιητής. μέλλοντες γὰρ κοιμηθῆναι μετὰ θυσίαν οἱ παλαιοί, ἔθυον τὰς τῶν ἱερείων γλώσσας κατὰ ἔθος Ἰώνων ἢ Ἀττικῶν, βάλλοντες ἐν πυρί. ἀπένεμον δὲ αὐτὰς ὁσιοῦντες θεοῖς, ἢ τῶν δυσφημιῶν καθαίροντες ἑαυτούς. ἢ ὅτι κράτιστον τῶν μελῶν ἡ γλῶσσα. ἢ καὶ ὅτι τὰ ῥηθέντα, θεοῖς ἀντιτίθεσαν ὡς ἐπὶ μαρτύρων αὐτῶν λαληθέντα. ἀμέλει καὶ κατὰ τὸ οὖς τῶν ἐκπωμάτων ἐπισπένδοντες, τὴν θέαν οἰωνιζόμενοι ἀκοήν. ἢ καὶ διότι χρὴ τὰ ἐν συμποσίῳ σιγᾶν. ὅθεν καὶ παροιμία, μισῶ μνάμονα συμπόταν. ὅ ἐστι τὸν τὰ ἄξια σιγῆς ἐν μνήμῃ ἔχοντα καὶ ἐκκαλύπτοντα. δῆλος γὰρ, ἐπαινετικὸς ὁ τῶν ἀξίων σπουδῆς μεμνημένος συμπότης. καὶ ἀντὶ τῆς χειρίστης ἑωλοκρασίας, σπουδαίοις λόγοις ἐξερευγόμενος, οὓς χθὲς τὸ συμπόσιον εἶχε τῷ κρατῆρι συμμεμιγμένους. καὶ ἑτέρως δὲ γλῶσσαι θύονται, ἵνα φυλάττοιτο τῇ γλώσσῃ ἐκεῖθεν μόνον τὸ κατ' αὐτὴν καλ-

λι-

λιστεῖον, καὶ μὴ ἔχοι κατ' αὐτῆς ὡς ἐπαμφοτεριζούσης, αὐχεῖν δ' ἐπικρίνασ' αὐτὴν δύναμιν εἶναι, διὰ τὸ ἐν πολλοῖς τῶν ἀνθρώπων ἀμφοτερόγλωσσον. ἦν δὲ ἐκεῖνος, ὁ ζητηθεὶς τὸ ἐν τοῖς ἱερείοις κάλλιστον καὶ ἀποστείλας γλῶσσαν· εἶτα προσεπιζητηθεὶς τὸ ἐν τοῖς ἱερευομένοις κάκιστον, καὶ πάλιν ἐκπέμψας γλῶσσαν. ὅπερ αἴνιγμα ἦν, τοῦ, πολλοὺς τῇ γλώσσῃ καὶ ὠφελεῖν καλλιστεύοντας, καὶ βλάπτειν δὲ κακύνοντας. ὃ δὴ ἔργον διαβολῆς. δίστομον γὰρ οἷόν τι ξίφος, ἡ γλῶσσα. δύναμιν καὶ αὐτὴ τῶν ἐναντίων ἔχουσα, τοῦ τε κακύνειν δηλαδὴ καὶ τοῦ ἐπωφελεῖν. καὶ ἄλλως δὲ τὰς γλώσσας ὡσεὶ θεοῖς πρὸς ἑσπέραν, ὡς ἤδη σιγήσοντες, καὶ τὴν γλῶσσαν ἀπόθετον φυλάξοντες. διὸ καὶ ἑρμῇ αὐτὰς ἀντιθέασιν ὡς λόγου δοτῆρι. ἴσως δὲ, καὶ διότι πάσης καθά τις ἔφη λογοδιαρροίας ἀπαλλάγησαν, τραπεζορρήτορες ὄντες, ὡς τὰ πολλὰ συμπίπτει τοῖς συμποσιάζουσιν. Ὅτι δὲ καὶ δίχα γλωσσῶν ἑρμῇ πυμάτῳ ἔσπενδον οἱ ἀχαιοὶ ὅτε μνήσαιντο κοίτου, δηλοῖ καὶ αὐτὸς ὅμηρος. καὶ ἴσως, τοιούτου καιροῦ ἦν καὶ ὁ παρὰ τοῖς ὕστερον πότιμος ἑρμῆς. περὶ οὗ ἱστορῶν ὁ δειπνοσοφιστὴς, λέγει ὅτι ἑρμῆς, εἶδος πόσεως παρὰ στράτιδι. ὡς δὲ ἡ ἐπὶ διονυσίῳ σπονδὴ ἴσον ἴσῳ κεκραμένον οἶνον ὕδατι κατὰ τὸν κωμικὸν εἶχεν, ἱστόρηται δεδήλωται. ἱστορία πάντως οὖσα παρὰ τὸ καθ' ὅμηρον εἰπεῖν, ἀκρήτοιο ὑγρὸν ἀκράτοιο. εἰ δὲ πρὸς τὰς τοιαύτας, διάφοροί τινες ἦσαν αἱ κατ' αἰσχύλον σπονδαὶ χαλίκρητοι, ζητητέον. τοιαῦται δὲ, αἱ ἐπὶ διονυσίῳ κραθεῖσαι. χάλις γάρ φασιν, ὁ διονύσιος. ἐξ ἐκείνου δὲ, καὶ ὁ ἄκρατος οἶνος. ὅθεν καὶ χαλιμὰς γυνὴ κατὰ τοὺς παλαιούς, ἡ ὑπὸ μέθης χαλωμένη τὸ σῶμα. καὶ ταῦτα μὲν, οὕτω. γλώττης δὲ, οὐ μόνον τὸ καταγλωττίζεσθαι παράγωγον, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐγγλωττογάστωρ, ἤγουν ἀπὸ γλώσσης διατρεφόμενος, πρός τινα ὁμοιότητα τοῦ ἐγχειρογάστορος. ἔτι δὲ καὶ ὁ γλωσσαστής. ἤτοι ὁ τῇ γλώσσῃ ὁποίᾳ καί τινι προβολῇ χρώμενος διὰ τὸ στωμύλλεσθαι ἀναιδέστερον. ὁ δ' αὐτός φησι, καὶ κρότημα ἐλέγετο. καὶ κρόταλον. καὶ δοίδυξ. καὶ τορύνη. καὶ βορβοροτάραξις. καὶ πολυκυλίνδητος. καὶ τρίπανον. ὅπερ ἐμφαίνει καὶ ἀριστοφάνης ὅπου τρύμην θηλυκῷ γένει τὸν τοιοῦτον ἄνδρα ἔφη. Σημείωσαι δ' ἐν τούτοις, ὅτι τὸ τρύπανον, καὶ κίναιδον σκώπτει ἐν τῷ, τρύπανον αἰπολικὸν, ὃ παρὰ καλλιμάχῳ κεῖται. καὶ ὅτι οὐ μόνον κυλίνδω βαρυτόνως καθ' ὅμηρον ὡς πολλαχοῦ φαίνεται, ἀλλὰ καὶ περισπωμένως κυλινδῶ κυλινδήσω. ὅθεν ὁ ὡς ἐῤῥέθη πολυκυλίνδητος. Ὅτι δὲ ἐκ τῆς ζωικῆς γλώσσης μετωνομάσθησαν καὶ αἱ κατὰ τοὺς αὐλοὺς γλῶσσαι, καθωμίληται. ἐπὶ τούτοις, πάλιν ἰστέον ὅτι ὠσιοῦντο γλῶσσαι, καὶ ἵνα φήμας ἀκούσωσιν ἀγαθὰς αἷς λαλουμέναις ἡ γλῶσσα καθυπουργεῖ. ἑρμῇ δὲ αὐτὰς ἔθυον, ὡς τοῦ λέγειν ἐφόρῳ. διὸ καὶ ὁ κωμικὸς δύσφημά τινα τοῦ ἑρμοῦ εἰπόντος, ὑπογονδρίζει λέγων. ἡ γλῶσσα, τῷ κήρυκι τούτων γίνεται. ὅπερ ὅμοιόν ἐστι τῷ, εἰς μάτην αἱ γλῶτται θύονται τῷ τὰ τοιαῦτα κηρύσσοντι. ἐν δὲ παλαιῷ ὑπομνηματισμῷ φέρεται καὶ συμβολικῶς εἰρῆσθαι τὸ, ἀλλ' ἄγε τάμνετε μὲν γλώσσας. ἵνα λέγῃ, ἀλλ' ἄγε σιγῶμεν πεισθέντες νυκτί. εὐηθὲς γάρ φασι τὸ λέγειν, σιώπημι τῶν λόγοιο. ὅθεν διὰ τοῦ ἐθίμως τέμνειν γλώσσας, ἠνίξατο καὶ αὐτό. λέγει δὲ καὶ τὸ σχόλιον ἐκεῖνο, καὶ ὡς ἐπὶ μόνης τῆς νέστορος θυσίας εἴρηκεν ὁ ποιητὴς τὸ ἔθιμον. καὶ ὅτι ἀττικὸν τὸ ἔθος, λαβὸν τὴν ἀρχὴν ἐντεῦθεν. ὁ δὲ δειπνοσοφιστὴς εἰπὼν ὅτι αἱ γλῶσσαι νέμονται τῷ ἑρμῇ διὰ τὴν ἑρμηνείαν, καὶ ὅτι ἔσπενδον οἱ παλαιοὶ ἀπὸ τῶν δείπνων ἀναλύοντες, προσιστορεῖ καὶ ὅτι τὰς τοιαύτας σπονδὰς ἐποιοῦντο ἑρμῇ, καὶ οὐχ ὡς ὕστερον, διὶ τελείῳ. δοκεῖ γὰρ ἑρμῆς, ὕπνου προστάτης εἶναι. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι ἔχει τις ποτὲ ἀστειζόμενος ἐπὶ τραπέζῃ, εἰπεῖν τὸ, ἀλλ' ἄγε τάμνετε μὲν γλώσσας κεράασθε δὲ οἶνον, καὶ ὅτε τύχοιεν γλῶσσαι ταριχευταὶ κελεύονται παρατίθεσθαι. Τάμνετε δὲ γλώσσας, ἀντὶ τοῦ θύετε. ἰώνων δὲ ἡ λέξις ὡς καὶ ἐν ἰλιάδι ἐδηλώθη. Ὅτι δὲ καὶ ἐκαίοντο αἱ ῥηθεῖσαι γλῶσσαι μετὰ σπονδῆς, δηλοῖ τὸ, γλώσσας δ' ἐν πυρὶ βάλλον ὅ ἐστιν ἐτίθουν. ἀνιστάμενοι δ' ἐπέλειβον. ὡς δὲ ἡ ζωικὴ γλῶσσα καὶ μάλιστα ἡ κατ' ἄνθρωπον, ἀπομερίζει ἑαυτῆς τὴν κατὰ διάλεκτον ὡς τὸ, γλῶσσ' ἐμέμικτο, δηλοῖ καὶ ὁ γράψας ἐν τῷ περὶ τῶν πέντε διαλέκτων, ὅτι γλῶσσα ἐστὶν, ἰδίωμα διαλέκτου. τὰ δὲ ἐκ τῆς γλώττης δῆλα· ἡ γλωσσαλγία. τὸ καταγλώττισμα. αἱ τῶν αὐλῶν γλῶτται. ὁ ἐγγλωττογάστωρ. καὶ τἄλλα, εἰς κοινὴν χρῆσιν περίφαται. Ὅτι δὲ λείβειν, ταυτόν ἐστι τῷ σπένδειν, δηλοῖ ἐπαγαγὼν εὐθὺς τὸ, αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τ' ἔπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμός. τοῦτο δὲ, καὶ πόσεως ἐστὶν αὐτάρκους δηλωτικόν. δῆλον δὲ πολλαχόθεν, ὡς ταυτόν ἐστι, λείβειν καὶ εἴβειν καὶ ὡς ἰώνων καὶ αἰολέων ἐστὶ τὸ εἴβειν ἐκ τοῦ λείβειν. καθὰ καὶ τὸ αἰψηρὸς ἐκ τοῦ λαιψηρός. καὶ ὡς ἐκ τοῦ λείβειν μὲν, λάβυθρα τόπος ὕδασι κατάῤῥυτος χρυσοῖς. οὗ ἐθνικὸν οἱ λαβύθειοι. ἐκ δὲ τοῦ εἴβειν, εἴβιμος ὁ στάζων. καθὰ καὶ ἐκ τοῦ ἀμείβειν, θηλυκὸν ἡ ἀμοιβώ. ἱστορουμένη πρὸς τὴν ἀμοιβὴν καὶ τὰ κατ' αὐτὴν ὅσα τὴν οι δίφθογγον ἔχουσιν. Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ δίχα τῆς ἐπὶ ταῖς γλώσσαις σπονδῆς καὶ πόσεως, ἦν τι ποτήριον ὥς ἱστορεῖ αἴλιος διονύσιος, ἀγαθοῦ δαίμονος λεγόμενον, τὸ μετ' ἄρσιν τραπεζῶν προσφερόμενον. καὶ ἄλλως δὲ ἦν φασιν ἀγαθὸς δαίμων, ᾧ μετ' ἄρσιν τραπεζῶν ἔπινον. Ὅτι τὸ ἀνάλυσμα εἰς ὕπνον τὸ, κοίτοιο μεδώμεθα, τοῖο γὰρ ὥρη. δηλοῖ δὲ ὁ κοῖτος μὲν τὴν κοίτην. αὐτὴ δὲ, τὴν ἀνάκλισιν δι' ἧς ὕπνος περιγίνεται. Ὅτι ἐν τῷ, οὐ δὲ ἔοικε δηθὰ θεῶν ἐν δαιτὶ θαασσέμεν, ἤγουν οὐ χρὴ ἐπὶ μακρὸν ἐν θυσίᾳ καθῆσθαι καὶ διατρίβειν τὸ συμπόσιον, αἴτιον τοῦ λόγου, εὐλάβεια μὴ καὶ εἰς κακόν τι ἐξοκχεῶσιν οἱ πίνοντες μεθυσθέντες καὶ τὴν θυσίαν αἰσχύνωσι. ἐν μὲν γὰρ ἑορταῖς, εὔθισται φασὶ

κατὰ

καταπαννυχίζειν, ἐν δὲ θυσίαις, οὐχ ἥρμοσται διατρίβειν νύκτωρ πίνοντας, μὴ τοῦ πότου προκόπτοντος, συμβῇ τι ἄτοπον. λέγεται δὲ καὶ ὅτι τοῖς ἐπουρανίοις μεθ' ἡμέραν ἔθυον. διὸ τὰς δειλινὰς θυσίας οἱ μάντεις παραιτούμενοι, ἀνέχοντος ἡλίου ἐπιτελοῦν αὐτάς. ἀθλιώτατος δὲ γεωργῶς εἰπὼν ὡς καὶ νῦν δὴ νόμος ἐκ τινῶν θυσιῶν πρὸ ἡλίου δύνοντος ἀπιέναι, λέγει καὶ ὅτι διδάσκει ἡμᾶς ὅμηρος, δεῖν τοὺς κεκλημένους ἐφ' ἑστίασιν, παρακαλεῖν τοὺς κεκληκότας ἐπαναστῆσαι, ὡς Τηλέμαχος ποιεῖ πρὸς Μενέλαον. καὶ ἀθλιωτάτως προσποιουμένου μέντοι εἶναι, πρὸς Νέστορα. εἰσηγουμένου γνωμικῶς, ὡς ἐν θεῶν ἑορταῖς, οὐχ ὅσιον πλείονα χρόνον παραμένειν. Ὅτι καὶ ἐνταῦθα τό, καταθαπτόμενος ἐπίεισιν, ἀντὶ τοῦ φιλοφρονούμενος. ὅπερ ἐντελέστερον ἔχει ἐν τῷ, μαλακοῖς καταθαπτόμενος ἐπέεσσιν. Ὅτι τὸ, Ζεὺς τόγ' ἀλεξήσειε, ὅμοιόν ἐστι τῷ, μὴ γένοιτο, ὅπερ ἐν ἄλλοις ἐρεῖ, μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειε. Σημείωσαι δὲ ὅτι ὁ Νέστωρ ἐνταῦθα εἰπών, Ζεὺς τόγ' ἀλεξήσειε καὶ ἑξῆς, ἐνστατικῶς ἀπείπατο, ἐᾶσαι τὸν Τηλέμαχον εἰς τὴν νῆα ἐλθεῖν. ὁμήρου καὶ τοῦτο κατασκευάσαντος εὐμεθόδως εἰς τὸ καὶ πιθανὸν καὶ ἔνδοξον. οὔτε γὰρ ἐχρῆν τοὺς βασιλικοὺς παῖδας ἐᾶσαι κοιμηθῆναι ἐπὶ τῶν τῆς νηὸς ἰκρίων ὡς αὐτὸς ἐρεῖ· ἀλλὰ μαλακὰς εὐνὰς ὑποστρῶσαι εἰς πλούτου ἐπίδειξιν. καὶ ὅτι ἐν τῇ ἀθλιωτάτῃ δὲ τὸ ῥᾴστον ἀφανισμὸν σχήματι φύσις, ἔδει οὐκ ἐν ἀπανθρώπῳ γενέσθαι τόπῳ, ἀλλ' ἐπὶ πολλῶν καὶ ἀξιολόγων ἀνδρῶν, οἳ καὶ θαμβήσουσι καὶ ἧλιν ἀξίαν λόγου τῷ κριτῇ δώσουσι. Τὸ δὲ Ζεὺς τόγ' ἀλεξήσειε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι, οὕτω γὰρ ἡ ὁμηρικὴ φράσις ἔχει, ἀρχήν τινα ὑποβάλλει τοῦ ἀλεξίκακον τὸ θεῖον λέγεσθαι. Ὅτι ἀνείμονος ἢ πενιχροῦ εἰπὼν εἶτα ἑρμηνεύων τὰς λέξεις, φησίν· ᾧ οὔτι χλαῖναι καὶ ῥήγεα πολλ' ἐνὶ οἴκῳ, οὔτ' αὐτῷ μαλακῶς οὔτε ξείνοισιν ἐνεύδειν. καὶ ἔστι ταῦτα, ὁρισμὸς ἀνείμονος καὶ πενιχροῦ. τοιοῦτος γὰρ πάντως ὁ μὴ ἔχων χλαίνας καὶ ῥήγεα πολλά, ὡς αὐτόν τε καὶ τοὺς ξεναγωγουμένους, μαλακῶς ἐγκοιμᾶσθαι. τούτων μὲν οὖν τὸ ἀνάπαλιν δηλοῖ ὁ Νέστωρ ἐν τῷ, αὐτὰρ ἐμοὶ πάρα μὲν χλαῖναι καὶ ῥήγεα καλά. ῥῆγος δέ, τὸ βαπτὸν ἱμάτιον ἢ ὕφασμα ἢ ἄλλως ῥήγεα, τὰ ὑποστρώματα καὶ πάντα τὰ βαπτά, παρὰ τὸ ῥέξαι ὅ ἐστι βάψαι κατὰ γλώσσας ὥς φασιν οἱ παλαιοί. Τὸ δὲ μαλακῶς ἐνεύδειν, ἑτεροῖόν ἐστι τοῦ ἐπὶ στιβάδος εὕδειν. ἐκεῖνα γὰρ ὡς τὰ πολλά, οὐ μαλακά. Ἱστέον δέ, ὡς εἰ καὶ ὁ Νέστωρ αὐχεῖ χλαίνας ἔχειν καὶ ῥήγεα καὶ λοιπά τινα τοιαῦτα ὅπερ εἰκὸς καὶ ἄλλοις εἶναι ὑπῆρχε τῶν κατ' αὐτὸν ἡρώων, ἀλλὰ Τελλίας ὁ Ἀκραγαντῖνος, πολλῷ τῶν τοιούτων ἁπάντων ὑπερφέρει. ὅς φασι φιλόξενος ὤν, πεντακοσίοις ἱππεῦσι καταλύσασιν ὡς αὐτὸν χειμῶνος ὥρᾳ, ἔδωκεν ἑκάστῳ χιτῶνα καὶ ἱμάτιον. καὶ σημείωσαι κἀνταῦθα ὡς ἔστι διαφορὰ χιτῶνος καὶ ἱματίου. ἔτι ἱστέον ὡς εἰ καὶ ὁ Τελλίας οὕτως ἦν ὡς εἴρηται πολυτελής, ἀλλὰ οἱ παλαιοί φασι στρωμνὰς εἰδέναι διαπρεπούσας, τὴν ἀρχαίαν καὶ τὴν Νέστορος. ἰσορροπεῖ τις, καὶ ὡς εὐφορεῖ καὶ κόσμος περὶ τὰ στρώμματα. οἷς σύστοιχόν ἐστι καὶ τὸ ὄνομα τοῦ στρώτου. ὃς πάλαι μέν ποτε, ἁπλούστερον ἔκειτο εἴτε ἀνὴρ ἦν εἴτε γυνή. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον, πάνυ ἐσπούδαστο. πρῶτοι δέ φασι Πέρσαι στρώτας ἐφεῦρον ἵνα κόσμον ἔχῃ ἡ στρῶσις καὶ εὐαφίαν. καὶ τοῦτο δῆλον ἐκ πολλῶν ἱστορειῶν. χωρίζεται δέ φασιν ἡ τῶν στρωμάτων συνήθεια, περιβολῇ καὶ ὑποβολῇ. ἤγουν τοῖς ὑποστρώμασιν ἃ ὑποβάλλονται, καὶ τοῖς ἐπικειμένοις σκεπάσμασιν. Ὅτι ἴκρια νηὸς μέν, καταστρώματα νηὸς ταυτὸν δ' εἰπεῖν σανιδώματα, ὡς δηλοῖ τό, νηὸς ἐπ' ἰκριόφιν καταλέξεται. λέγονται δὲ ἴκρια, καὶ τὰ ἐγκοίλια τῆς νηός. καὶ τοῦ καταστρώματος δὲ τὸ ἐν τῇ πρύμνῃ μέρος, ἔνθα ὁ τοῦ κυβερνήτου τόπος. καὶ ὁ ἱστὸς δὲ τῆς νηός. ὅθεν τὸ κέρας ἐπίκριον. δῆλον δέ, ὡς οἱ ναυτικοὶ ἐπὶ τῶν ῥηθέντων καταστρωμάτων κοιμῶνται. Ἱστέον δὲ ὅτι ἴκρια παροξυτόνως ἐλέγοντο καὶ τὰ ἐν τῇ ἀγορᾷ ἀφ' ὧν ἐθεῶντο τὸ παλαιὸν τοὺς διονυσιακοὺς ἀγῶνας πρὶν ἢ σκευασθῆναι τὸ ἐν Διονύσου θέατρον, ὅτι δὲ τὰ τοιαῦτα θέατρα θάλασσα κοῖλα ἐλέγοντο, Παυσανίας δηλοῖ. Ὅτι Ἀττικὸν τό, ξείνους ξενίζειν, ὅς τις ἐμὰ δώμαθ' ἵκηται ὡς μετ' ὀλίγα τό, κρητῆρα ἐκέρασε καὶ κρητῆρα κεράσατο. καὶ ὅλως ἡ συνεκφώνησις τοῦ ῥήματος καὶ τοῦ ἐξ αὐτοῦ γινομένου ὀνόματος. Τὸ δὲ ὅς τις ἵκηται, ἀσφαλῶς ἐπῆκται. οὐ γάρ ἐστι πάντας ξενίζειν ἀνθρώπους, ἀλλ' ἀγαπητὸν εἰ καὶ ὃς ἂν ἵκηται.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις ἀθήνη.
Εὖ δὴ ταῦτά γ' ἔφησθα γέρον φίλε. σοὶ δὲ ἔοικε
Τηλέμαχον πείθεσθαι, ἐπεὶ πολὺ κάλλιον οὕτω.
Ἀλλ' οὗτος μὲν νῦν σοὶ ἅμ' ἕψεται, ὄφρα κεν εὕδῃ
Σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν. ἐγὼ δ' ἐπὶ νῆα μέλαιναν
Εἶμ', ἵνα θαρσύνω θ' ἑτάρους εἴπω τε ἕκαστα.
Οἶος γὰρ μετὰ τοῖσι γεραίτερος εὔχομαι εἶναι.
Οἱ δ' ἄλλοι φιλότητι νεώτεροι ἄνδρες ἕπονται
Πάντες, ὁμηλικίη μεγαθύμου Τηλεμάχοιο.

Ὅτι ἔπαινος εὖ εἰπόντος γέροντος τό, εὖ δὴ ταῦτά γ' ἔφησθα γέρον φίλε. ὁ δὲ παρακαλῶν εἰς πειθώ, εἴποι ἄν, ὡς ἔοικε πείθεσθαι. ἐπεὶ κάλλιον οὕτως. Ὅτι τῷ Τηλεμάχῳ φιλότητι νεώτεροι ἄνδρες ἕπονται. πάντες ὁμηλικίη μεγαθύμου Τηλεμάχοιο. ἧλιξ γάρ φασιν ἥλικα τέρπει. καὶ τοῦτό ἐστι τὸ ἐξαρτύσαι τὴν πλεῦσιν τῷ Τηλεμάχῳ.

Ενθάδε λέξασθαι κοίλῃ παρὰ νηὶ μελαίνῃ
Νῦν. ἀτὰρ ἠῶθεν μετὰ καύκωνας μεγαθύμους
Εἶμ', ἔνθα χρεῖός μοι ὀφέλλεται, οὔτι νέον γε,
Οὐδ' ὀλίγον. σὺ δὲ τοῦτον ἐπεὶ τεὸν ἵκετο δῶμα,
Πέμψον σὺν δίφρῳ τε καὶ υἱεῖ. δὸς δέ οἱ ἵππους,
Οἵ τοι ἐλαφρότατοι θείειν, καὶ κάρτος ἄριστοι.
Ως ἄρα φωνήσασ' ἀπέβη γλαυκῶπις ἀθήνη.
Φήνῃ εἰδομένη. θάμβος δ' ἕλε πάντας ἰδόντας,
Θαύμαζεν δ' ὁ γεραιὸς ὅπως ἴδεν ὀφθαλμοῖσι.
Τηλεμάχου δ' ἕλε χεῖρα, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν.

ὁ τῆς ἡλικιώτης ὡς ὁ πεισίστρατος δηλαδὴ φιλίᾳ. ἦσαν δὲ ἂν αὐτοὶ οὐδὲν, εἰ μὴ καὶ ὁ γέρων μέντωρ ἐφείπετο, ὁ εἰπὼν ἐν τούτοις, ὅτι οἶος μετὰ τοῖσι γεραίτερος εὔχομαι εἶναι. ὃς τὴν ἑοικόσορον κατεκέρασεν εἰς φρόνησιν. ἃς αὐτὸς τοῖς εἴκοσιν ἀναμιγνὺς κατὰ τὸ ἐν τοῖς ἐφεξῆς κρᾶμα τοῦ μαρωνείου οἴνου. ὃ ἐν μέτρῳ, εἴκοσιν ἀνὰ ὕδατος μέτρα ἐνίει. Ὅτι εἰς καύκωνας τοὺς πλησιοχώρους τῆς πυλίας δηλαδὴ, πλάττεται νῦν ἀπελεύσεσθαι ἡ τοῦ μύθου ἀθηνᾶ, οὓς καὶ μεγαθύμους καλεῖ. ἔνθα χρεῖός μοι φησὶν ὀφέλλεται οὔτι νέον γε οὐδ' ὀλίγον, ἵνα δηλαδὴ ἀμελήσω τούτου ὡς οὐκ ἄγχος ἐκδανεισθέντος ἢ ὀλίγου ὄντος. τὸ δὲ ὀφέλλεται, ἁπλούστερον μὲν, νοεῖται ἀντὶ τοῦ ὀφείλεται. ἔστι δὲ νοῆσαι, καὶ ἀντὶ τοῦ αὔξεται, ὅπερ ἐστὶ τοῦ τόκου ἀφορμή. πάντως γὰρ τὸ χρέος ὀφελλόμενον, ἐγκυμονεῖ ὥσπερ τὸν ἐπισύστερον τόκον. τοῦ δὲ ὀφέλλειν, ἐστὶ καὶ ὄνομα παρὰ τῷ Ὀππιανῷ, τὸ, ὄφελμος. ὃ τινὲς ὀφέλσιμος ἔγραψαν αἰολικώτερον. ἱστοροῦσι δὲ περὶ καυκώνων φασὶν, ὅτι ἀπὸ καύκωνος τοῦ ἀρκάδος ἐκλήθησαν. οὗ μνῆμα ἦν ἐν τῇ λεπρεατικῇ. κείμενοι ἐν τῇ τριφυλίᾳ μεταξὺ ἤλιδος καὶ πύλου. ὁ δὲ γεωγράφος εἰπὼν ὅτι τὸ τῶν καυκώνων γένος ἐξέφθαρται νῦν παντελῶς, προσιστορεῖ καὶ ὅτι ποταμός ἐστιν ἐν δυμαίᾳ καύκων λεγόμενος θηλυκῶς, ἀφ' οὗ οἱ καύκωνες. πλάνητες τὸ ἔθνος τοῦτο καθὰ καὶ τὸ πελασγικὸν φῦλον. ἔτι δὲ καὶ τὸ τῶν οὕτω κληθέντων λελέγων, διὰ τὸ συμμίκτους εἶναι φασὶ ὡς μιγάδας. οὐκ ἀπὸ λέλεγος. οὗ θυγατριδοῦς, ὁ τηλεβόας. ᾧ παῖδες εἰκοσιδύο γενέσθαι λέγονται. Ὅτι δὲ πλάνητες καὶ οἱ καύκωνες, δῆλον. καὶ ὅτι οὐ μόνον ἀρκαδικοὶ οὗτοι καύκωνες, ἀλλὰ καὶ ἐκ παφλαγονίας, τρώων σύμμαχοι, ὅμοροι μαριανδυνοῖς, ἐφεξῆς τῇ ἐκεῖ παραλίᾳ μέχρι τοῦ παρθενίου ποταμοῦ. καὶ τῶν τοιούτων καυκώνων, ἐστὶ πόλις τὸ τίειον. οὐκ ἐθέλει δέ φασιν ἡ ἀθηνᾶ συναφικέσθαι τῷ τηλεμάχῳ εἰς σπάρτην, διὰ τοὺς γάμους ἐπιτελεῖ ὁ μενέλαος τοῦ υἱοῦ καὶ τῆς θυγατρός, ἀλλοτρία δέ φασι τούτων ἡ ἀθηνᾶ. Ὅτι ἔπαινος ἵππων τὸ, ἵπποι οἵ τοι ἐλαφρότατοι θείειν καὶ κάρτος ἄριστοι. Ὅτι ἀετώδης ἡ φήνη ὡς δηλώσει ἐν τοῖς ἑξῆς που καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ, οἰωνοὶ φῆναι αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες. ἀετοῦ γὰρ εἶδος οἱ αἰγυπιοί. ταύτῃ τὴν ἀθηνᾶν ὁ ποιητὴς εἰκάζει ὅτε ἀπέβη ἐκ τοῦ πύλου. καὶ ἔστι σεμνότερον τοῦτο τοῦ, ὄρνις δ' ὡς ἀνόπαια διέπτατο. φήνη γὰρ παρὰ τὸ φαίνειν ἔοικε παρῆχθαι. φωσφόρος δὲ ἡ ἀθηνᾶ. ὅτι δὲ καὶ φιλότεκνον ἡ φήνη, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. Ὅτι ἐκπλήξεως παραστατικὸν τὸ, θάμβος δ' ἕλε πάντας. θαύμαζεν δ' ὁ γεραιὸς ἐπεὶ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν. ἔστι δὲ καὶ μέχρι νῦν λέγειν πρὸς τὸν αἴφνης ἀσυντάκτως ὑποχωροῦντα, ὡς οὐχ οὕτως ἡ ὁμηρικὴ ἀθηνᾶ φήνης ἀναλαβοῦσα πτερὰ ἐξ ὀφθαλμῶν ᾤχετο, ὡς σὺ σεαυτὸν ἠφάνισας ἐξ ἡμῶν.

Ω φίλος, οὔ σε ἔολπα κακὸν καὶ ἄναλκιν ἔσεσθαι,
Εἰ δή τοι νέῳ ὧδε θεοὶ πομπῆες ἕπονται.
Οὐ μὲν γάρ τις ὅδ' ἄλλος ὀλύμπια δώματ' ἐχόντων,
Αλλὰ Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη τριτογένεια.
Ητοι καὶ πατέρ' ἐσθλὸν ἐν ἀργείοισιν ἐτίμα.
Αλλὰ ἄνασσ', ἵληθι. δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλὸν,
Αὐτῷ καὶ παίδεσσι καὶ αἰδοίῃ παρακοίτι.
Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ ῥέξω βοῦν ἦνιν, εὐρυμέτωπον,
Αδμήτην. ἣν οὔπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνήρ.
Τήν τοι ἐγὼ ῥέξω χρυσὸν κέρασιν περιχεύας.
Ως ἔφατ' εὐχόμενος, τοῦ δ' ἔκλυε παλλὰς ἀθήνη.
Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευε γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Υἱάσι καὶ γαμβροῖσιν ἑὰ πρὸς δώματα καλά.
Αλλ' ὅτε δώμαθ' ἵκοντο ἀγακλυτὰ τοῖο ἄνακτος,

Ὅτι τὸ, ὦ φίλος, οὔ σε ἔολπα κακὸν καὶ ἄναλκιν ἔσεσθαι εἰ δή τοι νέῳ ὧδε θεὸς πομπὸς ἕπεται, θεοφιλεῖ ἀνδρὶ ἐπιλεχθήσεται παραδοθείν. τὸ μέντοι ὁμηρικὸν, θεοὶ πομπῆες ἕπονται. λέγει γὰρ ἰωνικῶς πομπεὺς, ὁ πομπός. ὥσπερ ὁ αἰθίοψ, αἰθιοπεύς. καὶ ὁ ἄριστος, ἀριστεύς. καὶ ὁ ἡνίοχος, ἡνιοχεύς, καὶ ὁ ἡγεμὼν, ἡγεμονεύς. θαυμάζει δέ φασιν ὁ γέρων, οὐ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ἀθηνᾶς, πολλὰς γὰρ ὡς εἰκὸς ἐναργείας θεῶν ἑώρακεν, ἀλλ' ὅτι οὕτω νεωτέρῳ τῷ τηλεμάχῳ παρῆν θεός. τὸ δὲ ἔολπα, γίνεται ἀπὸ τοῦ

ἑξείης

Ἑξείης ἕζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.
Τοῖς δ' ὁ γέρων ἐλθοῦσιν ἀνὰ κρητῆρα κέρασσεν
Οἴνου ἡδυπότοιο. τὸν, ἐν δεκάτῳ ἐνιαυτῷ
Ὤιξε ταμίη, καὶ ἀπὸ κρήδεμνον ἔλυσε.
Τοῦ ὁ γέρων κρητῆρα κεράσσατο. πολλὰ δ' Ἀθήνῃ
Εὔχετ' ἀποσπένδων κούρῃ Διὸς αἰγιόχοιο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τ' ἔπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμὸς,
Οἱ μὲν, κακκείοντες ἔβαν οἶκόνδε ἕκαστος.
Τὸν δ' αὐτοῦ κοίμησε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ
Τηλέμαχον φίλον υἱὸν Ὀδυσσῆος θείοιο,
Τρητοῖς ἐν λεχέεσσιν, ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ.
Γὰρ δ' ἄρ' ἐϋμμελίην Πεισίστρατον ὄρχαμον ἀνδρῶν.
Ὅς οἱ ἔτ' ἠΐθεος παίδων ἦν ἐν μεγάροισιν.
Αὐτὸς δ' αὖτε καθεῦδε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο.
Τῷ δ' ἄλοχος δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν.

ἔλπω ἔλψω, μέσος παρακείμενος ἔολπα κατὰ κανόνα τὸν τρέποντα τὸ ε τοῦ δισυλλάβου μέλλοντος εἰς ο ἐν τῷ μέσῳ παρακειμένῳ. οὕτω καὶ τὰ ἀττικὸν πλεονασμὸν, ἔολπα. ἵνα σχῇ ὁ παρακείμενος αὔξησίν τινα. τὸ δ' ὅμοιον, καὶ ἐπὶ τοῦ ἔοργα ὡς ἀπὸ τοῦ ἔργω ἐνεστῶτος. αὐτὸ μέντοι καὶ ἄλλως κανονίζουσιν οἱ παλαιοί. ῥέζω γάρ φασι ῥέξω. μέσος παρακείμενος ἔρογα. καὶ μεταθέσει, ἔοργα καὶ ταῦτα μὲν, ποιητικώτερα. ὥσπερ καὶ τὸ ἧκα ἕηκα. ὅθεν τὸ ξυνέηκε καὶ ἀφέηκε. τὸ δ' [illegible] ἔοικα, ὑπὸ ὀρθοῦ κοινὸν ἀττικόν. Ὅτι δὲ τὸ ἔοργα καὶ ἐκ τοῦ εἴργω κανονίζουσί τινες, ἀλλαχοῦ δεδήλωται. καὶ εἰκὸς οὕτω παρῆχθαι καὶ τὸ ἔολπα ὡς ἀπὸ τρισυλλάβου ἐνεστῶτος τοῦ εἰέλπω.

Ὅτι ὡς ἐν Ἰλιάδι, οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἡ Ἀθηνᾶ ἀγελείη μὲν, ἡ ἄγουσα λείαν ὡς λῃστὴς ἢ ἄγουσα λεὼν, τουτέστι λαόν. τριτογένεια δὲ, ἢ ὡς ἐκ τρίτης κατὰ κρῆτας ὅ ἐστι κεφαλῆς τοῦ Διὸς γεννηθεῖσα. ἢ ὡς ἐν τρίτῃ μηνός. ἢ ἐκ τρίτωνος λιβυκοῦ ποταμοῦ. ἢ καὶ ἄλλως ὡς ἐν Ἰλιάδι γέγραπται. ὅτι δὲ οἱ περὶ τὴν τριτωνίδα λίμνην τῇ Ἀθηνᾷ μάλιστα ἔθυον, ἐγράφη καὶ τοῦτο ἐκεῖ. Τὸ δὲ ἀγελείη τριτογένεια, γράφεται καὶ κυδίστη τριτογένεια, ὑφ' ἧς ὁ Νέστωρ τὸν Ὀδυσσέα τιμᾶσθαι φησίν. ὃν καὶ πρὸ τούτων, ἀναφανδὰ θεοῖς εἶπε φιλεῖσθαι. ὅπερ τὸ θεοφιλὲς τι δηλοῖ τοῦ ἀνδρὸς, καὶ τὴν ἄκραν σύνεσιν, ἣν καὶ ἡ Ἰλιὰς ἐπιμαρτύρησεν. ἐντεῦθεν δὲ μίμησιν ὁ Σοφοκλῆς λαβὼν, πλάττει ὡς καὶ ἐκ μόνης φωνῆς Ὀδυσσεὺς ἐγνώρισε τὴν Ἀθηνᾶν. Ὁ δὲ εὐκτικὸς λόγος πρὸς μέσα πρόσωπα τὸ, ἀλλὰ ἄνασσ' ἵληθι, ἢ ἀλλὰ ἄναξ. δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν. τοῦ δὲ ἵληθι ὃ καὶ ἵλαθι λέγεται, οὐκ ἀπέοικε τὸ ἱλήκοις, ἀντὶ τοῦ, ἵλεως εἴης. Ἰστέον δὲ ὅτι στρυφνῶς μὲν καὶ ὑποδυσκόλως βούλεται δ' οὖν ὁ δειπνοσοφιστὴς τὸ ἵληθι καὶ τὰ τούτῳ σύστοιχα τὸν ἱλαρὸν καὶ τὸν ἵλεον καὶ ὅσα τοιαῦτα, παρὰ τὸ ἵεσθαι παρῆχθαι οὐ σύνθετον τὸ μεθίεσθαι. γράφων οὕτω. παρὰ τὸ μεθίεσθαι τοὺς παλαιοὺς εἰς εὐφροσύνην καὶ ἄνεσιν ἐν τῷ τιμᾶν τὸ θεῖον, τὸ μὲν ποτὸν, ἐκαλεῖτο μέθυ, καθ' ὃ δηλαδὴ μεθιέμεθα. καὶ ὁ τούτου δοὺς θεὸς, μεθυμναῖος. καὶ λυαῖος. καὶ εὔιος. καὶ ἰήιος. ὡς καὶ ὁ μὴ σκυθρωπὸς καὶ σύννους, ἱλαρός. διὸ καὶ τὸ δαιμόνιον, ἵλεον ἔφασαν εἶναι, ἐπιφωνοῦντες ἰὴ ἰή. ὅθεν καὶ ἱερὸν, ὁ τόπος ἐν ᾧ τοῦτο ἔπραττον. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἵληθι, δόξοι μὲν ἂν θέμα ἔχειν ἀνέξοιστον τὸ ἵλημι, ὅθεν γένοιτ' ἂν, ὥσπερ φὰς φάντος φάθι. βὰς βάντος βάθι. οὕτω καὶ ἱλὰς ἱλάντος, ἵλαθι. καὶ τροπῇ, ἵληθι ὡς βάθι βῆθι. δύναται δὲ καὶ ἄλλως ἀπὸ τοῦ ἱλάω ἵλαον ἵλαες ἵλαε, ὅθεν τὸ προστακτικὸν ἵλαε, γενέσθαι λόγῳ μεταπλασμοῦ, ἵλαθι. ὅθεν τὸ ἵληθι. ἴσως ὡς κλῦε κλῦθι, οὕτω καὶ ἵλαε ἵλαθι. οὐκ ἄδηλον δὲ ὅτι τοῦ ἱλάω, πολλά εἰσι παράγωγα. οἷον. ἱλαρός. ἵλαος. καὶ εἴ τι ἄλλο. καὶ αὐτὸ δὲ τὸ ἱλάσκω, οὗπερ οὐκ ἔστι κίνησις ἐπέκεινα παρατατικοῦ. καθὰ οὐδὲ τῶν ἄλλων θεμάτων ὅσα λήγουσιν εἰς τὴν κω συλλαβὴν ἧς προκεῖται τὸ σίγμα. δῆλον γὰρ ὅτι καθὰ τὰ διὰ τοῦ ασω ῥήματα, οὕτω καὶ τὰ διὰ τοῦ ασκω καὶ ησκω διὰ τοῦ ἦτα, καὶ ισκω διὰ τοῦ ἰῶτα, μέχρι παρατατικοῦ κινοῦνται πανταχοῦ. οἷον μανθάνω ἐμάνθανον. διδάσκω ἐδίδασκον. θνήσκω ἔθνησκον. ἐΐσκω ἤισκον. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. Τὸ δὲ δίδωθι, ἔκτασιν ἔχει συνήθη τῆς παραληγούσης. ἄλλως γὰρ ὡς ἀπὸ τοῦ διδοὺς διδόντος, συστέλλεσθαι ὤφειλεν. ἐνταῦθα δὲ εἰ καὶ δῶρα γάμου ἔχει ὁ εὐχόμενος, προστίθησι καὶ τὰ ἐφεξῆς. αὐτῷ καὶ παισὶ καὶ αἰδοίῃ παρακοίτι. εἰ δὲ δεισιδαίμων ἐνταῦθα τι καὶ ὅλως ἐν τοῖς τοιούτοις ὁ ποιητὴς καθὰ μυριαχοῦ φαίνεται, ὅμως νοητέον, ὅτι ἐνθύμιον ἔχει θείας δυνάμεως. ὃ δηλοῖ ἀειδήλως καὶ ἐν τῷ, πάντες δὲ θεῶν χατέουσ' ἄνθρωποι. εἰ δὲ ἐν τοῖς ὕστερον ἄθεοι ἀπέβησαν διαγόρας ὁ μήλιος. καὶ εὐήμερος ὁ μεσσήνιος. καὶ διογένης ὁ φρύξ. καὶ ἵππων. καὶ σωσίας. καὶ ἐπίκουρος, διδότωσαν εὐθύνας ὁποίας οὐκ ἂν ἁλωτὸς εἴη Ὅμηρος. Ὅτι ὁ Νέστωρ ὑπισχνεῖται ῥέξειν τῇ Ἀθηνᾷ, βοῦν ἦνιν. εὐρυμέτωπον. ἀδμήτην. τουτέστιν ἀδάμαστον. καὶ ὡς ὁ Ὅμηρος ἐνταῦθα φησὶ, τὴν, οὔπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνήρ. ἵνα μή τις νοήσῃ ἀδμήτην, ἣν οὔπω ταῦρος ἐπιβὰς ἐδάμασεν. ἡ δὲ τοιαύτη, καὶ ἀκέστη ἐν ἄλλοις ὅ ἐστιν ἀκέντητος. καλοῦσι γὰρ κατὰ Παυσανίαν βόας ἀκέστας, φορβάδας. ἀδαμάστους. νομάδας. θύσει δὲ τοιαύτην βοῦν, χρυσὸν κέρασι περιχεύας, ἵνα εἴη οὐ-

τω χρυσόκερως ἡ τοιαύτη βοῦς. Ἦνιν δὲ, τὴν ἐνιαυσιαίαν λέγει. τὴν ἑνὸς μόνου ἔτους. ἀφ' οὗ ... κατὰ τροπὴν τοῦ ι. δῆλος ὅπερ ἔχει ἡ παρὰ Λυκόφρονι παρὰ τὴν ἶνα ἶνις ἤγουν υἱός. οἰκεία δὲ ἡ τοιάδε βοῦς τῇ καὶ ἀεὶ νεαζούσῃ Ἀθηνᾷ καὶ ἄζυγι. τὸ δὲ ἦνιν ὅτι ἐκτείνει τὴν λήγουσαν ἀττικῶς, ὁ μετρικὸς δηλοῖ ποδισμός. Τὸ δὲ εὐρυμέτωπον, κοινὸν ἐπίθετον βοός. Ὅτι οὐ μόνον ἄρχειν ὁδοῦ καὶ ἡγεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ ἡγεμονεύειν φησὶν ὁ ποιητής. Νέστωρ γοῦν ἐνταῦθα ἡγεμονεύει τοῖς ἑαυτοῦ, ἐς πρὸς δώματα καλὰ, ἃ καὶ ἀγακλυτὰ λέγει. λέγεται δὲ καὶ ἡγεμὼν ὁδοῦ. ὅθεν τὸ ῥηθὲν ῥῆμα γίνεται. Ὅτι ἀνὰ κρατῆρα ὁ Νέστωρ ἐκέρασσεν οἴνου ἡδυπότοιο. τὸν, ἐν δεκάτῳ ἐνιαυτῷ ὤϊξε ταμίη καὶ ἀπὸ κρήδεμνον ἔλυσεν. οἰκονομικὸν δὲ καὶ τοῦτο τοῦ ποιητοῦ ὡς οὐδὲν ἀπεικὸς ὂν, καὶ οἶνον ταμιευχεῖν. ὡς ἀπὸ τοῦ κατὰ γλεῦκος πότητος εἰς γῆρας ἥκειν καὶ αὐτόν. Τὸ δὲ ἀνὰ κρατῆρα ἐκέρασσεν, ἀντὶ τοῦ, ἀνεκέρασε κρατῆρα σπονδῆς, ἤτοι δὶς ἐκέρασεν. ἐκεράσθη γὰρ καὶ πρὸ βραχέων ὅτε τὰς γλώσσας ταμόντες, ἔκαυσαν. Τὸ δὲ κέρασσε, κατ' ἑτέραν κεράσατο λέγει. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ, στῆσε κρατῆρα καὶ στήσατο. Τὸ δὲ ἐν δεκάτῳ ἐνιαυτῷ, ἀμφίβολον εἴτε ἐν τῷ ἐνδεκάτῳ ἵνα οὕτω δασύνηται ἡ ἄρχουσα, εἴτε ἐν τῷ δεκάτῳ, ἵνα ἔχῃ ψιλὴν ὡς πρόθεσις. καὶ ἴσως οὕτω κρεῖττον. καθ' ὁμοιότητα τοῦ, οὐδ' ἔκει ἐς δεκάτοισ' ἐνιαυτούς. Τὸ δὲ οἶνον ὤϊξε, κατὰ γενικῶς ἐρρέθη ὡς ἐν σχηματισμῷ. πίθος γὰρ ὁ περιέχων, ἀνοίγεται ἢ ἀμφιφορεύς. κρήδεμνον δὲ νῦν, τὸ τοῦ πίθου πῶμα καθ' ὁμοιότητα τοῦ γυναικείου κόσμου. καὶ ὅρα ὡς οὐ μόνον πόλεων κρήδεμνα κατὰ μεταφορὰν, ἀλλὰ καὶ ἀγγείου κρήδεμνον. ἔστι δ' ἐνταῦθα καὶ σχῆμα πρωθύστερον ὅ ἐστιν ὑστερολογία. οὐ γὰρ πρῶτον οἶνος οἴγεται εἶτα κρήδεμνον λύεται, ἀλλὰ τὸ ἀνάπαλιν. Ἱστέον δὲ καὶ ὅτι τῷ κρηδέμνῳ φανερῶς τὸ ἀγγεῖον συνεπιποιεῖται οὗπερ ἐστὶ τὸ κρήδεμνον. Σημείωσαι δὲ καὶ ὡς ὥσπερ οὐ μόνον χείλη ποτηρίων φαμὲν, ὅθεν τὸ ἐπιχειλὲς καὶ ὑπερχειλὲς, ἔτι δὲ καὶ κεφαλὴν ἀγγείου ὡς τὸ, ὑπὲρ κεφαλῆς τὴν ἀμολγία πληροῖ, οὐ πάνυ σκληρὸν, καὶ κρήδεμνον σκεύους εἰπεῖν, τὸ ἐπίπασμα. εἰ δὲ τοῦτο οὕτω λειαίνεται, ἔχοι ἂν λόγον καὶ τὸ, κρατῆρες ἐπιστεφέες οἴνοιο. καὶ τὸ, κρατῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο. σύστοιχον γάρ πως καὶ οἰκεῖον ἔνθα κεφαλὴ καὶ κρήδεμνον, ἐκεῖ καὶ τὸ στέφεσθαι. ἐπιστέον καὶ ὅτι ἀντίθετον κρηδέμνου τὸ ἔλυσεν. εἰ γὰρ κρήδεμνόν ἐστι δέμα κεφαλῆς, οἰκεῖον εἰπεῖν λύεσθαι καὶ τὸ τοιοῦτον δέμα, ὅ ἐστιν ἀφαιρεῖσθαι. Ὅτι ὥσπερ ἀπεμηνίειν τὸ ἁπλῶς μηνίειν, οὕτω καὶ ἀποσπένδειν ἐνταῦθα, τὸ ἁπλῶς σπένδειν. διὸ εἰπὼν εὔχετ' ἀποσπένδων, ἐπάγει. αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσαν. Ὅτι καὶ ἐνταῦθα τὸ, ἐνσίμενοι δέπας, ἄλλα τε ἢ γράφεται ἐν τοῖς ἀκριβεστέροις τῶν ἀντιγράφων. φησὶ γάρ. τὸν δ' αὐτοῦ κοίμησε Νέστωρ. καὶ ἐρρέθη περὶ τούτου καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα ὅσα ἐχρῆν. Ὅτι αἴθουσαν ὡς ἐν Ἰλιάδι οὕτω καὶ ὧδε λέγει τὴν ἐξωτάτην ἐν μεγάροις οἴκησιν, τὴν εὐθὺς μετὰ τὴν αὐλήν. ὥσπερ τὴν ἐνδοτάτην, θάλαμον καὶ μυχὸν δόμου. Νέστωρ μὲν οὖν, ἐν τῷ τοιούτῳ μυχῷ ἀνακλίνεται νῦν. Τηλέμαχος δὲ καὶ Πεισίστρατος, ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ. ᾗ συμβέβηκεν ὑπὸ ἡλίου τε αἴθεσθαι ὅθεν αἴθουσα λέγεται, καὶ ἀνέμοις καταπνέεσθαι. διὸ καὶ ἐρίδουπος καὶ ἐρίγδουπος, ἡ προβεβλημένη ἀνέμοις τε καὶ ἡλίῳ.

Ὅτι ἠΐθεος τῶν παίδων ἦν τῷ Νέστορι, ὁ Πεισίστρατος. ὄνομα δὲ ἡλικίας ὁ ἠΐθεος. τοῦτο ἐν ἀνδράσιν αὐτὸς ὢν, ὅπερ ἡ παρθένος ἐν γυναιξὶν, ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι δεδήλωται. Ὅτι τὸ τὴν γυναῖκα τῷ ἀνδρὶ συγκαθεύδουσαν σεμνῶς φράζων ὡς ἐν ποιήσει, φησί. τῷ δ' ἄλοχος δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν. καὶ ἔστι σεμνότερον τοῦ, ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν. ἐκεῖνο μὲν γὰρ διὰ τοῦ, ἀντιόωσαν, ἔχει πλείω ἔμφασιν. ἐνταῦθα δὲ τὸ πόρσυνεν, ὑπερευλεκτώτερον εἴρηται. δέσποιναν δὲ, τὴν τοῦ Νέστορος ἄλοχον φησί, σεμνῶς ὀνομάσας. ἡ δὲ ἦν, Εὐρυδίκη πρέσβα Κλυμένοιο θυγατρῶν, ὡς μετ' ὀλίγα ἱστορεῖ ὁ ποιητής. λέχος δὲ καὶ εὐνὴ, τὸ αὐτό ἐστιν.

Ὅτι ξεστοὶ λίθοι ἔσαν τῷ Νέστορι προπάροιθε θυράων ὑψηλάων, λευκοί. ἀποστίλβοντες ἀλείφατος. ἐφ' οἷς πρὶν μὲν Νηλεὺς ἐκάθητο. νῦν δὲ Νέστωρ, σκῆπτρον ἔχων. καὶ ποιεῖται τὴν ἐπὶ ξένοις θυσίαν. καὶ ὅρα καὶ ἐνταῦθα τὴν ἡρωϊκὴν εὐτέλειαν. οὐ γὰρ ἐξ ὕλης τιμίας οἱ ἄλλως ἀγλαοὶ θρόνοι συγκεκρότηνται, ἀλλ' εὐπόριστος ὕλη βαρβάρου λίθου αὐτόθεν ἀπὸ πλήθους. στίλβοντες, ἢ διὰ τὸ ἐπὶ τὸ χρίεσθαι. ἢ ἐκ τοῦ λιβάδος ὑπὸ τῶν ἐκ παλαιοῦ ἐπικαθημένων

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Ὤρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφι γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.
Ἐκ δ' ἐλθὼν, κατ' ἄρ' ἕζετ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισιν.
Οἵ οἱ ἔσαν προπάροιθε θυράων ὑψηλάων,
Λευκοί, ἀποστίλβοντες ἀλείφατος. οἷς ἔπι μὲν πρὶν
Νηλεὺς ἵζεσκεν θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη κηρὶ δαμεὶς, ἄϊδόσδε βεβήκει.
Νέστωρ αὖ τότ' ἐφῖζε γερήνιος οὖρος ἀχαιῶν
Σκῆπτρον ἔχων. περὶ δ' υἷες ἀολλέες ἠγερέθοντο
Ἐκ θαλάμων ἐλθόντες, Ἐχέφρων τε. Στράτιός τε.
Περσεύς τ'. Ἄρητός τε. καὶ ἀντίθεος Θρασυμήδης.

Τοῖσι δ' ἔπειθ' ἕκτος Πεισίστρατος ἤλυθεν ἥρως.
Πὰρ δ' ἄρα Τηλέμαχον θεοείκελον εἷσαν ἄγοντες.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγερθεν ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.
Καρπαλίμως μοι τέκνα φίλα κρηήνατ' ἐέλδωρ.
Ὄφρ' ἤτοι πρώτιστα θεῶν ἱλάσσομ' Ἀθήνην,
Ἥ μοι ἐναργὴς ἦλθε θεοῦ ἐς δαῖτα θάλειαν.
Ἀλλ' ἄγ' ὁ μὲν πεδίονδ' ἐπὶ βοῦν ἴτω, ὄφρα τάχιστα
Ἔλθῃσιν. ἐλάσῃ δὲ βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ.
Εἷς δ' ἐπὶ Τηλεμάχου μεγαθύμου νῆα μέλαιναν
Πάντας ἰὼν ἑτάρους ἀγέτω, λιπέτω δὲ δύ' οἴους.
Εἷς δ' αὖ χρυσοχόον Λαέρκεα δεῦρο κελέσθω
Ἐλθεῖν, ὄφρα βοὸς χρυσὸν κέρασιν περιχεύῃ.
Οἱ δ' ἄλλοι μένετ' αὐτοῦ ἀολλέες, εἴπατε δ' εἴσω
Δμῳῇσιν κατὰ δώματ' ἀγακλυτὰ δαῖτα πένεσθαι,
Ἕδρας τε, ξύλα τ' ἀμφὶ, καὶ ἀγλαὸν οἰσέμεν ὕδωρ.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἐποίπνυον. ἦλθε μὲν ἄρ βοῦς
Ἐκ πεδίου. ἦλθον δὲ θοῆς παρὰ νηὸς ἐΐσης
Τηλεμάχου ἕταροι μεγαλήτορος. ἦλθε δὲ χαλκεὺς,
Ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, πείρατα τέχνης.
Ἄκμονά τε, σφῦράν τ', ἐϋποίητόν τε πυράγρην,
Οἷσίν τε χρυσὸν εἰργάζετο. ἦλθε δ' Ἀθήνη
Ἱρῶν ἀντιόωσα. γέρων δ' ἱππηλάτα Νέστωρ
Χρυσὸν ἔδωχ', ὁ δ' ἔπειτα βοὸς κέρασιν περίχευεν
Ἀσκήσας, ἵν' ἄγαλμα θεὰ κεχάροιτ' ἰδοῦσα.
Βοῦν δ' ἀγέτην κεράων Στρατίος καὶ δῖος Ἐχέφρων.
Χέρνιβα δέ σφ' Ἄρητος ἐν ἀνθεμόεντι λέβητι
Ἤλυθεν ἐκ θαλάμοιο φέρων. ἑτέρῃ δ' ἔχεν οὐλὰς
Ἐν κανέῳ. πέλεκυν δὲ μενεπτόλεμος Θρασυμήδης
Ὀξὺν ἔχων ἐν χερσὶ παρίστατο βοῦν ἐπικόψων.
Περσεὺς δ' ἀμνίον εἶχε. γέρων δ' ἱππηλάτα Νέστωρ
Χέρνιβά τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο. πολλὰ δ' Ἀθήνῃ
Εὔχετ' ἀπαρχόμενος, κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλων.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' εὔξαντο καὶ οὐλοχύτας προβάλοντο,
Αὐτίκα Νέστορος υἱὸς ὑπέρθυμος Θρασυμήδης
Ἤλασεν ἀγχιστάς. πέλεκυς δ' ἀπέκοψε τένοντας
Αὐχενίους. λῦσεν δὲ βοὸς μένος. αἱ δ' ὀλόλυξαν
Θυγατέρες τε, νυοί τε, καὶ αἰδοίη παράκοιτις
Νέστορος Εὐρυδίκη, πρέσβα Κλυμένοιο θυγατρῶν.
Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀνελόντες ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Ἔσχον. ἀτὰρ σφάξεν Πεισίστρατος ὄρχαμος ἀνδρῶν.
Τῆς δ' ἐπεὶ ἐκ μέλαν αἷμα ῥύη, λίπε δ' ὀστέα θυμός.
Αἶψ' ἄρα μιν διέχευαν. ἄφαρ δ' ἐκ μηρία τάμνον
Πάντα κατὰ μοῖραν, κατά τε κνίσῃ ἐκάλυψαν

Εὖσαι.

ναρ. Τὸ δὲ ἀποστίλβοντες ἀλείφατος, ἀντὶ τοῦ ὡς ἐλαίῳ. λείπει γὰρ καὶ ἐνταῦθα τὸ ὡς, ὡς καὶ ἐν τῷ, ἐμάχοντο δέμας πυρὸς, ἀντὶ τοῦ ὡς πῦρ. καὶ ἐν ἑτέροις πολλοῖς οἷς ἡ Ἰλιὰς ἔχει. Ὅτι τὰ ὀνόματα τῶν υἱῶν τοῦ Νέστορος, ταῖς τοῦ πατρὸς ἀρεταῖς παρωνόμασται. ὁ μὲν γὰρ, Ἐχέφρων ἐκαλεῖτο παρὰ τὸ ἔχειν φρόνησιν. ὁ δὲ, Στρατίος προπαροξυτόνως, διὰ τὸ ἐν Ἰλιάδι ῥηθὲν τρίβραχυ. ἕτερος, Περσεύς, διὰ τὸ κατὰ τὸν γέροντα ἐκεῖνον ὅτι πολλὰ ἔπερθον. ἄλλος, Ἄρητος. παρὰ τὴν ἀρήν, ἐν ᾗ εὐδοκιμῶν ἦν ὁ πατήρ. ὃς ἄρης, ἔστι δὲ τοῦ τος κλίνεται Ἄρητος ὡς λέχητος. ἀφ' οὗ Ἀρητιάδης κἀνθάδε καὶ ἀλλαχοῦ ἐγγράφει. διὰ τῆς γενικῆς ἀνάλογον τῇ εἰς εὐθεῖαν, ὁ Ἄρητος. ὁ δὲ πέμπτος υἱὸς τοῦ Νέστορος, Θρασυμήδης. ὃν καὶ ἀντίθεον ὁ ποιητὴς καλεῖ καὶ μενεπτόλεμον καὶ ὑπέρθυμον. ὁ δὲ λοιπὸς ἕκτος, Πεισίστρατος. ὃν ἔοικε ὁ πατὴρ φιλῶν, ἑταιρίζειν τῷ Τηλεμάχῳ. καθὰ δείξει καὶ ἡ εἰς τὴν Σπάρτην ὁδός. ἰστέον δὲ ὅτι καὶ τῷ ὕστερον τυράννῳ Πεισιστράτῳ, ἐκ τοῦ τοιούτου Νεστορίδου, Πεισιστρατίδου δόξει ἂν ἴσως ἀπομνημονευθῆναι ἡ κλῆσις. ἐπειδὴ ἀνέκαθεν καθ' Ἡρόδοτον, Πύλιοί τε καὶ Νηλεῖδαι ἦσαν οἱ Πεισιστρατίδαι. Τὸ δὲ Ἄρητος, πρὸς διαστολὴν προπαροξύνεται τοῦ ἀρητὸς οὐ μόνον ὁ ἐπάρατος καὶ βλαβερὸς κατὰ τὸ, ἀρητὸν γόον, ἀλλὰ καὶ ὁ εὐκταῖος. τοιούτου δέ τινος λόγου, καὶ ἡ ἀρετή. σύνθετον δὲ ἀρήτου, ὁ παρὰ Ἡροδότῳ Δημάρητος. δῆλον δ' ὅτι ὁ παρ' Ὁμήρῳ Ἄρητος, Ἄρατος παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον. Ὅτι τὸ, ἐναργὴς ἦλθεν, ἀντὶ τοῦ, κατ' ὄψιν ἐφάνη σωματικῶς. καὶ ἀργῶς ὅ ἐστι λευκῶς καὶ φανερῶς καὶ ὡς ὕπαρ ἀναφανδά. διὸ καὶ ἥλιος καὶ σελήνη, ἐναργεῖς ἐλέγοντο τοῖς πα-

λαι

Δίπτυχα ποιήσαντας. ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.
Καῖε δ' ἐπὶ σχίζῃς ὁ γέρων. ἐπὶ δ' αἴθοπα οἶνον
Λεῖβε. νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χερσίν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
Μίστυλλον τ' ἄρα τ' ἄλλα καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν.
Ὤπτων δ' ἀκροπόρους ὀβελοὺς ἐν χερσὶν ἔχοντες.
Τόφρα δὲ Τηλέμαχον λοῦσεν καλὴ Πολυκάστη,
Νέστορος ὁπλοτάτη θυγάτηρ Νηληϊάδαο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ λοῦσέν τε, καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ,
Ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλεν ἠδὲ χιτῶνα,
Ἔκ ῥ' ἀσαμίνθου βῆ, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος.
Πὰρ δ' ὅγε Νέστορ' ἰὼν κατ' ἄρ' ἕζετο ποιμένι λαῶν.
Οἱ δ' ἐπεὶ ὤπτησαν κρέ' ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο,
Δαίνυνθ' ἑζόμενοι. ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ ὄροντο,
Οἶνον ἐνοινοχοεῦντες ἐνὶ χρυσέοις δεπάεσσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.
Παῖδες ἐμοί, ἄγε Τηλεμάχῳ καλλίτριχας ἵππους
Ζεύξαθ' ὑφ' ἅρματ' ἄγοντες, ἵνα πρήσσῃσιν ὁδοῖο.

λαι θεοί. Ὅτι δεῖ τὰ θέλγ' ἐπὶ πολὺ παροξυτόνως φησὶ κατὰ τὸ ἐπίθετον. αὐτὰ μὲν γὰρ κατὰ μόνας, παροξύνεται· ἐν δὲ τοῖς ἰδίοις γράφεται. παράγουσα τὴν ἐπιταθαλίαν ὡς προδεδήλωται. ὅτι δὲ καὶ μοῦσα θάλεια κατὰ κυριωνυμίαν, δῆλόν ἐστιν. Ὅτι διακόνοις ὁ Νέστωρ εἰς θυσίαν τοῖς υἱοῖς χρᾶται, οὐ μόνον διὰ τὸ τίμιον, ἀλλ' ὅτι καὶ ἄλλως αὐτουργοῦσιν οἱ ἥρωες ἐν πολλοῖς τῶν ἔργων, ὡς πολλαχοῦ φαίνεται. μακαριστὸς δὲ φασὶν οἶκος οὐχ οὕτως ὁ ἐξανδραποδίσας, ὡς ὁ πολύπαις ὅτου ὑπηρετούμενος. Ὅτι τὸ βοῦν κατὰ σπουδὴν ἀγαγεῖν, ἐλάσαι φησίν. εἰπών. ὄφρα τάχιστα ἔλθῃ, ἐλάσῃ δὲ βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ κραιπνὸν ἡ λέξις. ἐρεῖ γοῦν μετ' ὀλίγα. ἔλασσαν ἄγχι παραστάς. τουτέστι, πελέκει ἔπληξε. κεῖται δέ ποτε καὶ ἐπὶ πικροτέρας τινὸς ἐπὶ ἐκταστικῶς τειχισμοῦ καὶ ἀνορύξεως. ὡς τό, τεῖχος ἔλασαν. καὶ τάφρον ἔλασαν. καὶ ἐπὶ ζάου συντόνου κινήσεως. ὅθεν καὶ τὸ ἱππηλατεῖν καὶ βοηλατεῖν καὶ στρατηλατεῖν. τοιοῦτον δέ τι καὶ ἐπὶ νεῶν τὸ ἐλαύνειν καὶ κωπηλατεῖν. τὸ δὲ κατήλασεν, ἄλλο παρὰ τὰ εἰρημένα ἐστί. σημαίνει γὰρ τὸ οὐ σεμνόν. ὡς ἐν ἄλλοις ἐδηλώθη. Ὅτι δὲ ἐν τῷ, βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ ἐκ παραλλήλου κεῖται τὸ βοῶν ὡς τὸ οἶνος ἐν τῷ, οἶνον ἐνοινοχοεῦντες ἐνὶ χρυσέοις δεπάεσσιν ὃ μετ' ὀλίγα φησὶν ὁ ποιητής. καὶ τὸ ποδῶν, ἐν τῷ, ποδάνιπτρα ποδῶν ὡς ἐν τοῖς μετὰ ταῦτά που λέγεται. καὶ ὅτι ἐν τῷ ἐπιβουκόλος, περιττὴ ἡ πρόσθεσις ὡς καὶ ἐν τῷ ἐπίουρος καὶ ἐν ἄλλοις, δεδήλωται ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα ἱκανῶς. Ὅτι Λαέρκεα χρυσοχόον ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα φησίν, ἢ ἐπιθετικῶς τὸν λαοῖς ἐπαρκοῦντα, ὅ ἐστι τῷ δήμῳ. διὸ καὶ δημιουργοὶ λέγονται οἱ χειροτέχναι. ἢ καὶ κατὰ κυριότητα ὀνόματος φερωνύμου. ἱστέον δὲ ὡς εἰ μὲν εἴη κύριον, βαρυτονήσεται ὡς τὸ Λαέρτης. εἰ δὲ ἐπίθετον, ὀξυνθήσεται ὡς τὸ εὐεργής. ἔτι ἱστέον καὶ ὅτι δύναται ὥσπερ ὁ Λαέρκης, οὕτω καὶ ὁ Λαέρτης, παρὰ τὸν λαὸν εἶναι. ὡς τὸν ἐπ' αὐτὸν λαὸν ἀείρων ἤγουν ὑψῶν τῇ εὐεργεσίᾳ. οἱ μὲν γὰρ παλαιοί, παρὰ τὸν λᾶαν ὅ ἐστι λίθον, τὸν Λαέρτην συνηθίασι. καὶ ἔστι κατ' αὐτοὺς Λαέρτης, ὁ λᾶας ἤγουν λίθους ἀερτάζων ὅ ἐστιν αἴρων. κουφίζων. ὅθεν καὶ ἀέρδην ἐπίρρημα τὸ βασταχτικῶς. Ὅτι ἐτυμολογικοῦ τρόπου τό, χρυσοχόον ἐλθεῖν ὄφρα βοὸς χρυσὸν κέρασι περιχεύῃ. ἀπὸ τοῦ χεῖν γὰρ χρυσόν, ὁ χρυσοχόος λέγεται. καὶ μετ' ὀλίγα, γέρων χρυσὸν ἔδωκεν. ὁ δ' ἔπειτα χρυσὸν κέρασι περίχευεν ἀσκήσας, ἵν' ἄγαλμα θεὰ κεχάροιτο ἰδοῦσα. ἔνθα καὶ ὅρα τὸ ἀσκήσας, ἀντὶ τοῦ, οὐχ ἁπλῶς περιχέας ἀλλ' ἐπιμελῶς, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ εἴρηται. καὶ τὸ ἄγαλμα, ἀντὶ τοῦ ἀγαλλίαμα, ὃ πρὸ μικροῦ ἔφη. διὸ καὶ ἐπήγαγεν ἐτυμολογικῷ τρόπῳ, τὸ κεχάροιτο. τουτέστιν ἀγαλλιαθείη, ἐξ οὗ τὸ ἄγαλμα. δηλοῖ δὲ ἀστείως ὁ τρόπος οὗτος, ὡς ἐπαγωγόν ἐστι καὶ θεοτέροις προσώποις τὸ τιμᾶσθαι πολυτελῶς. ἱστέον δὲ ὅτι τοῦ κέρας, παράγωγον ἡ κεραία. ὁμοίως τῷ, πέρας περαία. εἰ καὶ ἄλλως ἡ περαία ἐκ τοῦ πέραν δοκεῖ γίνεσθαι. διὸ πέραν ἁλός. ἢ καὶ ἀπὸ τῆς πέρας ὅπερ ἐστὶ γῆς, ἧς ἡ αἰτιατικὴ πέραν οὖσα, εἰς ἐπίρρημα τέτακται, πέραν καὶ πέρας μετέπεσον. Ὅτι παρασκευὴν φράζει διακτὸς τό, εἴπατε δ' εἴσω δμῳαῖς, δαῖτα πένεσθαι ἕδρας τε ξύλα τ' ἀμφὶ καὶ ἀγλαὸν οἰσέμεν ὕδωρ. καὶ ὅρα οἷα τὰ τῶν δουλίδων ἐν τοῖς τοιούτοις ἔργα. σπουδῆς δὲ ὑπηρετικῆς δηλωτικὸν τό, ὡς ἔφαθ' οἱ δ' ἄρα πάντες ἐποίπνυον, ὅ ἐστιν ἐπόνουν. πολλὰ οὖν εἴρηται ἀλλαχοῦ ὡς ἐκ τοῦ πονῶ πονύω γίνεται κατὰ αἰολικὸν πλεονασμόν, καὶ ἐπένθεσιν τοῦ ἰῶτα. ὁμοίως τῷ πιφαύσκω καὶ τοῖς τοιούτοις. ἀγλαὸν δέ, ἢ τὸ καθαρὸν καὶ ἀπόῤῥυτον, ἢ τὸ φύσει αἰγλῆεν ὡς διαφανές. ἐκτείνει δὲ τὸ ὕδωρ ἐνταῦθα τὴν παραλήγουσαν ὡς καὶ ἐν ἄλλοις. ἐν πολλοῖς δέ, καὶ συνεσταλμένον εὑρίσκεται. Ὅτι σχῆμα γοργὸν τό, ἦλθε μὲν βοῦς ἐκ πεδίου. ἦλθον δὲ Τηλεμάχου ἑταῖροι. ἦλθε δὲ χαλκεύς. ἦλθε δ' Ἀθήνη. ἔχει δὲ

ταῦτα, καὶ κάλλος διὰ τὰς ἐπαναφορὰς τοῦ ἐλθεῖν. καλὸν δὲ καὶ ἡ ἐπιμονὴ τῆς αὐτῆς λέξεως. χαλκεὺς δὲ, ὁ πρὸ βραχέων χρυσοχόος, κατὰ ὄνομα γενικόν. ἀπὸ τοῦ πρώτου φανέντος μετάλλου. διὸ καὶ ὁ Ἥφαιστος, χαλκεὺς ἐλέγετο. καὶ χαλκεύειν τὸ οἰκεῖον ἐλαττὴν ὕλην σφύρᾳ παίειν. καὶ τὰ εἰς αὐτὸ δὲ ὅπλα, χαλκήϊα λέγει. καὶ πείρατα τέχνης, ὅ ἐστι περατωτικά. δι' ὧν ἡ χαλκευτικὴ τέχνη περατοῦται. ἃ καὶ ὀνομάζων, φησίν. ἄκμονά τε σφῦράν τε, εὐποίητόν τε πυράγρην. οἷσίν τε χρυσὸν εἰργάζετο. ἤγουν καὶ τὰ, οἷς ἐχώνευον. ἃ καὶ εἰπεῖν ἔχων ἐν μιᾷ λέξει χόανα, ὅμως ἐπιτηδὲς περιέφρασεν. Ὅτι δὲ τὴν πυράγραν καὶ χαλκευτικὸν καρκίνον οἱ παλαιοὶ ἔλεγον, οὐκ ἄδηλον. ἰστέον δὲ ὡς πρὸς ὁμοιότητα τοῦ πυράγρα, καὶ ἡ κρεάγρα παρῆχθαι. ἡ δίχα χειράγρα καὶ ἡ ποδάγρα, ἑτέρως ἔχει. Σημείωσαι δὲ ὅτι χαλκεύς, καὶ ὄνομά ἐστιν ἰχθύος ὡς ὁ δειπνοσοφιστὴς ἱστορεῖ ἐν οἷς λέγει ὅτι ἰχθύς, ἡ χαλκίς. δηλαδή. χαλκίδας τὰς καλοῦσι καὶ σαρδίνους. αὗται δὲ καὶ χαλκιδικαὶ ὀνομάζονται. διάφοροι φησὶν οὖσαι πρὸς τὰς χαλκίδας, αἳ ἐν τῇ τῶν κυζικηνῶν χώρᾳ, περιφερεῖς εἶναι λέγονται καὶ κυκλοειδεῖς. Τὸ δὲ ἦλθε δ' Ἀθήνη, τὸ τῆς θυσίας εὔλογον δηλοῖ ὡς οἷς μὲν ὁ Ἀγαμέμνων ἔθυε καὶ οἷς ὁ Αἴγισθος, μὴ ὑγιὲς ὂν προσχεῖν τὸ θεῖον. ἐνταῦθα δὲ εἰς τὸ καλὸν, ἐλθούσης τῆς Ἀθηνᾶς. παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς, κεῖται καὶ ταῦτα. οἱ ἀρχαῖοι εἰδότες μὲν ἀκάθεκτον τὴν ἐπὶ τὰς ἀπολαύσεις ὁρμὴν, προθέμενοι δὲ κοσμίως ἐθίζειν ταύταις χρῆσθαι τοὺς τότε, χρόνους ἀφορίσαντες, καὶ θυσίας προθύσαντες, καὶ τὸ θεῖον ἀνθρωποειδὲς ὑποστησάμενοι, οὕτω μεθῆκαν ἑαυτοὺς εἰς ἄνεσιν. ἵνα ἕκαστος ἡγούμενοι θεοὺς ἥκειν ἐπὶ τὰς ἀπαρχὰς καὶ σπονδὰς, αἰδεῖ τὴν συνουσίαν ποιῶνται. Ὅμηρος οὖν φησιν, ἦλθε δ' Ἀθήνη ἱρῶν ἀντιόωσα. καὶ, Ζεὺς χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖτα. κἂν ἄνθρωπος δέ που παρῇ τῇ προαιρέσει σπουδαῖος, αἰδεῖται ἀσχημονεῖν. ὡς δηλοῖ καὶ Ἐπίχαρμος εἰπών. ἀλλὰ καὶ σιγῆν ἀγαθὸν ὄκκα παρέοντι κάρροντες. ἤγουν σιγᾶν ἀγαθόν ἐστιν ὅτε πάρεισί τινες κρείττονες. ἐγίνοντο τοίνυν αἱ ἑορταὶ κοσμίως, οἷα θεῶν αὐταῖς παρόντων. διὸ οὔτε κατεκλίνοντο ἀλλὰ δαίνυνθ' ἑζόμενοι, οὔτε εἰς μέθην ἔπινον. ἀλλὰ πίοντες καὶ σπείσαντες ὅσον ἤθελε θυμὸν, ἔβαν οἶκόνδε ἕκαστος. οἱ δὲ νῦν ὅτε θύουσι, καταφέρονται. λοιδοροῦνται. παλαίουσιν. ἀπειλοῦσι. μονονουχὶ λέγοντες, ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον ἵνα ξυνάγωμεν ἄρηα. Ὅτι ὥσπερ ὁ ἱππότης ἀσυνεπὴς ἐδέχθη πρὸ ὀλίγων εἰς μέτρον διὰ τὸ ἀμφίμακρον. οὕτω καὶ τὸ ἱππηλάτης οὐκ εὐχερὴς ἔσται εἰς μέτρον δακτυλικὸν, διὸ ἱππηλάτα φησὶν αὐτὸ ὁ ποιητής. δηλαδή. γέρων ἱππηλάτα Νέστωρ. ὅπερ ὅμοιον τῷ, γερήνιος ἱππότα Νέστωρ. Ὅτι ἐν τῷ, χέρνιβα δέ οἱ ἀνθεμόεντι λέβητι ἤλυθε φέρων ὁ δεῖνα, ἑτέρῃ δ' ἔχεν οὐλὰς ἐν κανέῳ, ἔοικε μὲν λέγειν λέβητα, τὴν πρόχοον, ἤτοι τὸν ἰδιωτικῶς λεγόμενον ξέστην, περιέχοντα χέρνιβα, ὅ ἐστιν ὕδωρ κατὰ χειρῶν. τὸ δ' ἐστὶν, οὐχ οὕτως ἔχον. ἀρέσκει γὰρ τοῖς παλαιοῖς λέβητα κἀνταῦθα νοεῖν, τὸ καθ' ἡμᾶς χερνίβιον. ἐν ᾧ δὲ αὐτοῦ κεῖσθαι τὴν πρόχοον, φέρουσαν χέρνιβα. ὁμοίως οὖν ποιητὴς ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν δηλῶσαι θελήσας, χέρνιβα μὲν εἶπε, τουτέστι τὸ περιεχόμενον ὕδωρ. τὸ δὲ περιέχον ἐσίγησεν ἤγουν τὴν πρόχοον, ἀλλαχοῦ δὲ ἐντελέστερον φράζων, ἔφη. χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα. ὅτι καὶ οὐλὰς μετ' ὀλίγα εὐθὺς τὰς οὐλοχύτας καλεῖ κατὰ ἁπλότητα, ἐκ μέρους τῶν οὐλῶν ὅ ἐστι κριθῶν, δηλώσας τὸ πᾶν, ὑποκάτω δὲ, καὶ συνθέτως προφέρει τὴν λέξιν ἐν τῷ, οὐλοχύτας προβάλλοντο. καὶ οὐλοχύτας κατάρχετο. περὶ ὧν ἡ Ἰλιὰς δηλοῖ. χερνιβεῖον δὲ λέβης ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι, ὁ ἀναθηματικὸς ἢ ἄπυρος. καὶ ζητητέον ἐκεῖ. Ἡ διασκευὴ θυσίας καὶ αὕτη. πέλεκυν δὲ ὁ δεῖνα ὀξὺν ἔχων ἐν χερσὶ, παρίστατο βοῦν ἐπικόψων. ὁ δεῖνα δ' ἀμνίον εἶχεν, ὁ δεῖνα δὲ ἤγουν ὁ Νέστωρ, χέρνιβά τ' οὐλοχύτας τε κατάρχετο. πολλὰ δ' εὔχετ' ἀπαρχόμενος, κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλων. μετὰ δὲ τὴν εὐχὴν καὶ τὰς οὐλοχύτας, ὁ δεῖνα ἤλασεν ἄγχι παραστάς. πέλεκυς δ' ἀπέκοψε τένοντας αὐχενίους. λῦσε δὲ βοὸς μένος. αἱ δὲ γυναῖκες ὀλόλυξαν. οἱ μὲν ἔπειτ' ἀνελόντες ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης, ἔχον. αὐτὰρ σφάξεν ὁ δεῖνα. τῆς δ' ἐπεὶ ἐκ μέλαν αἷμα ῥέε λίπε δ' ὀστέα θυμός, αἶψ' ἄρα μιν διέχευαν. ἄφαρ δ' ἐκ μηρία τάμνον πάντα κατὰ μοῖραν. εἶτα λέγει ὅτι τὰ κνίσῃ αὐτὰ ἐκάλυψαν, δίπτυχα ποιήσαντες, καὶ ὡμοθέτησαν ἐπ' αὐτοῖς καθὰ καὶ ἐν Ἰλιάδι. καὶ τὴν ἐπὶ σχίζαις καῦσιν. καὶ τὴν δι' οἴνου σπονδήν. καὶ τὰ πεμπώβολα. καὶ ὡς ἐπάσαντο σπλάγχνα μετὰ τὸ καῆναι τὰ μηρία. καὶ ὡς μίστυλλόν τ' ἄλλα καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν. καὶ ὡς ὤπτων ἀκροπόρους ὀβελοὺς ἐν χερσὶν ἔχοντες. ἤγουν ὀξεῖς. κατὰ τὸ ἄκρον πείροντας. καὶ τοιαύτη μὲν ἡ ῥηθεῖσα διασκευή. ἐνταῦθα δὲ χρὴ ἐπισημήνασθαι, ὡς εἰ καὶ τὸ λείβειν καὶ τὸ σπένδειν ταὐτά ποτε εἶναι δοκοῦσιν, ἀλλὰ καὶ οὕτως εὕρηνται παραγωγαὶ αὐτῶν, ἔχουσαί τινα διαφοράν. τὸ γοῦν ἐκ τοῦ λείβω λοιβάσιον. καὶ τὸ ἐκ τοῦ σπένδω σπονδεῖον, διαφέρουσιν ἀλλήλων κατὰ τὸν εἰπόντα ὡς λοιβάσιον μὲν, ᾧ ἔλαιον ἐπισπένδουσιν ἱερεῖς. σπονδεῖον δὲ, ᾧ τὸν οἶνον. ὅτι δὲ οὐδὲ ἀεὶ ταὐτὸ τὸ λείβειν καὶ τὸ σπένδειν, πολλαχόθεν δῆλον. δάκρυσι γοῦν λείβεταί τις, οὐ μὴν καὶ σπένδεται. λείβονται δέ ποθεν καὶ ὕδατα, ὅθεν καὶ τὰ Λείβηθρα τόπος. καὶ τοπικὸς, Λειβήθριοι. καὶ οὐδὲ τοῦτο ἐστὶ σπένδεσθαι. ἔτι σπένδεταί τις ἐπὶ φιλίᾳ, οὐ μὴν λείβεται. τοῦ δὲ κοινῶς λεγομένου λείβειν, παράγωγον καὶ ἡ κελέβη, ὡς οἷον χελείβη, παρὰ τὸ χέειν λοιβὴν εἰς αὐτό. ἢ καὶ ἄλλως, παρὰ τὸ χέειν καὶ λείβειν. καὶ ἔστι χρῆσις αὐτῆς, ἐν τῷ, σῖφον τὰν κελέβαν. Ἀθήναιος δὲ, παράγει καὶ Ἀνακρέοντα, ἄγε δὴ φέρ' ἡμῖν ὦ παῖ κελέβην ὅπως ἄμυστιν προπίω. τὰ μὲν δέκ' ἐγχέας ὕδατος, τὰ πέντε δ' οἴ-

του, κυάθους. τίς δὲ ἡ ἄμυστις καὶ ὅτι ποτὲ τὸ μὴ μύειν γίνεται ὃ διὰ τῆς χανδὸν ἐστὶν ὃ φασὶν ἀμυστὶ πινόντων ἴδιον, ἐν ἄλλοις δεδήλωται. ὅρα δὲ τὸ, βοῦν ἐπικόψων, ἀντὶ τοῦ ἐπάνω τοῦ τραχήλου πλήξων. ὅθεν καὶ ἐπίκοπον παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ ἐπίξηνον. ὅπερ ἰδιωτικῶς ἐπικόσμιον λέγεται. Τὸ δέ γε ἀπέκοψε τένοντας, ἄλλο τι παρὰ τὸ ἐπικόψαι. δηλοῖ γὰρ τὸ ἀπέτεμε. ἀμνίον δέ φασιν ὡς πλείων προξυτόνως, τὸ τοῦ αἵματος ὅ ἐστι τοῦ ἀποσφάγματος δεκτικὸν ἀγγεῖον. ἀμνίον τι ὄν. τουτέστι μόνος ἤγουν αἵματος στεγνόν. ἕτεροι δὲ, ἄμνιον φασὶν, ἀγγεῖον εἰς ὃ τὸ αἷμα τῶν ἱερείων ἐδέχοντο. αἵμνιόν τι ὂν ποτὲ τὸ αἷμα. πόρσιλος δὲ ὁ ἱεραπύτνιος, ἱστορεῖ φασι παρὰ τοῖς ἱεραπυτνίοις ἔτι σώζεσθαι τὴν φωνήν. αἵμνιον δασέως μετὰ τοῦ κατ' ἀρχὴν ἰῶτα προφερομένην, παρὰ τὸ αἷμα. φησὶ δὲ καὶ ἀπολλόδωρος, ὡς εἰκὸς ἦν ποτὲ τῶν κρητικῶν τινας αὐτὸ προφέρεσθαι, περιαιρεθῆναι δὲ τὸ ἰῶτα ὑπό τινων. νίκανδρος δὲ, καὶ θεοδωρίδας, δάμνιον ἀναγινώσκουσιν ἀπιωδέτως, παρὰ τὸ δάμνασθαι τὸ σφαζόμενον ζῶον. ἀττικοὶ δὲ, σφάγιον τὸ τοιοῦτον ἀγγεῖον ἐκάλουν. εἰς ὃ πρῶτον αἷμα δεχόμενοι, τῷ βωμῷ ἐπέχεον. ἅπαξ δέ φασι παρὰ τῷ ποιητῇ εὕρηται τὸ εἴτε ἄμνιον, εἴτε ἀμνεῖον, εἴτε αἵμνιον, εἴτε δάμνιον. Τὸ δὲ χέρνιβα καὶ οὐλοχύτας κατήρχετο. οὐ συνήθη σώζει τάξιν ἔχει. ὡς οὐδὲ ποτὲ λυκόφρονι ὁ τοῦ, στρόμβῳ τὸν αἱματηρὸν κατάρχων νόμον. γενικῇ γὰρ οἱ μεθ' ὅμηρον συντάσσουσι τὸ κατάρχεσθαι. κυρία δὲ αὕτη ἡ λέξις. ὥσπερ καὶ τὸ, οὐλοχύτας προβάλοντο. εἴγε πρόθυμα τὰ οἱ οὐλοχύται ὡς καὶ ἐν ἰλιάδι δεδήλωται. οὕτω δὲ ἀπαρχὴ καὶ εἴτε καταρχὴ καὶ πρόθυμα καὶ προβολὴ, καὶ ὁ τιλμὸς καὶ ἡ καῦσις τῶν τριχῶν τῶν τοῦ ἱερείου κεφαλῆς. γινόμενος καὶ αὐτὸς ὡς καὶ ἐν τῇ ἰλιάδι ἐρρέθη, πρὸς ἀνάμνησιν τῆς παλαιᾶς ἐκ τριχῶν καὶ δορῶν ἐνδύσεως. ὡς καὶ οἱ οὐλοχύται, τῆς παλαιᾶς τροφῆς ἀναμιμνήσκουσι, τῆς ἐκ τῶν οὐλῶν ὅπερ ἐστὶ τῶν κριθῶν. διὸ καὶ τοὺς οὐλοχύτας τινὲς τῶν παλαιῶν, κριθὰς ἑρμήνευσαν. εἰπόντος γάρ τινος, τοὺς οὐλοχύτας φέρε δεῦρο, ἐρωτᾷ τις. τίς δ' ἐστὶ τί; ἕτερος δέ τις ἀποκρινόμενος, διασαφεῖ ὅτι κριθαί. δηλῶν καὶ ἐκεῖνος ποτὲ ὡς δὲ σεσοφιστευμένου ἐκ μέρους τὸ πᾶν. εἰ δὲ καὶ ὁ γέρων βασιλεὺς αὐτοδιακονεῖ ἐν τούτοις, οὐ θαυμαστόν. ἐν τῷ ἀφορᾶν καὶ εἰς ἀντίγονον, ὃς πρὸς τὸν υἱὸν βίαιον ὄντα τοῖς ὑπηκόοις, οὐκ οἶσθα εἶπε τὴν βασιλείαν ἡμῶν ὦ παῖ, δουλείαν ἔνδοξον εἶναι; αὐχοίης δὲ τοιούτους εἶναι, πρὸς διαστολὴν ἑτέρων τινῶν, καὶ τῶν ἀ τοὺς πόδας. Τὸ δὲ λῦσε βοὸς μένος, ἀντίκειται πρὸς τὸ δέμας. τὸ μὲν γὰρ ζῶον, συνδέδεται. λέλυται δὲ τὸ φονευθέν. καὶ ἄλλως δὲ, λύεται μένος τῶν ζώων, ἐν τῷ ἀψυχεῖν ἐν τῇ νεκρώσει τὰ ἄψεα. ὧν ἐτυμολογία, τὸ ἅπτεσθαι. ὅπερ ἑτεροῖον ἐστὶ τοῦ λελύσθαι. διὸ ἐν τοῖς ἑξῆς ἐρεῖ, λύθεν δέ οἱ ἅψεα. Τὸ δὲ ὀλολύζειν ὅτι ἐπὶ γυναικείας εὐχῆς λέγεται, δεδήλωται ἐν τοῖς εἰς τὴν ἰλιάδα σαφῶς. οἱ μέντοι μεθ' ὅμηρον, ἐπὶ τοῦ κλαίειν τὴν λέξιν τιθέασι. Τὸ δὲ ἀνελόντες ἤτοι ἀναβαστάσαντες, ἐναντίον ὂν τῷ καθέλοντες. χθὼν δὲ εὐρυοδεία, ἡ μεγαλάμφοδος κατὰ τοὺς παλαιούς. Τὸ δὲ σφάξαι, ἄλλο τι ἐστὶ παρὰ τὸ ἐλάσαι καὶ πελέκει τοὺς τένοντας ἀποκόψαι. ταῦτα μὲν γὰρ πεπόνθασι τὴν βοῦν ἐπὶ ποσὶ στῆσαι, ἀνελόντες ἀπὸ χθονὸς, ἔχον. ἔσφαξε δὲ αὐτὴν πεισίστρατος. ὅ ἐστιν, εἰς τέλος ἀπέτεμε. καὶ ὁμοῦ μέγα χάσμα ἤνοιξεν, ὅθεν καὶ ἡ διασφὰξ τῆς διασφάγος. ὃ παρ' ἄλλοις τὰ κοῖτη, καὶ ποτὲ ὡς ὁ ποιητής. Τὸ δὲ διέχευαν, ἀντὶ τοῦ, εἰς μέλη ἁδρὰ τὴν βοῦν διέτεμον, καὶ συνεχῆ οὖσαν, διονεὶ ἔχεον τῇ εἰς πολλὰ τομῇ. τὸ μέντοι μιστύλλειν, λεπτότερον τοῦ διαχέειν. δηλοῖ γὰρ τὸ εἰς μεῖστα ἤγουν βραχύτατα μόρια τέμνειν. καὶ ὡς εἰπεῖν, εἰς μερίδας. καὶ τοιοῦτον μὲν τὸ, μιστύλλειν ὡς καὶ ἐν ἰλιάδι ἐρρέθη. αἱ δέ γε μυστίλαι ὧν ἡ μὲν ἄρχουσα, διὰ τοῦ υ ἡ δὲ παραλήγουσα διὰ τοῦ ἰῶτα, ψωμοί εἰσι κοῖλοι. διὸ μύστρα κατὰ αἴλιον διονύσιον, τουτέστι μυστρία, εἰπεῖν ἰδιωτικῶς. καὶ μυστιλᾶσθαι φασὶ, τὸ οὕτως ἐσθίειν. κατὰ δὲ ἄλλους, τὸ κοιλαίνειν ψωμούς. Τὸ δὲ μηρία τάμνον πάντα, ἀντὶ τοῦ ὅλα. ὅ ἐστιν ὁλόκληρα. ἄλλως γὰρ, περιττὸν τὸ πάντα, ἐπεὶ δύο μόνον μηρῶν κειμένων. Τὸ δὲ δίπτυχα ποιήσαι, λέγεται μὲν καὶ ἄλλως. ἀρέσκει δὲ τοῖς παλαιοῖς μάλιστα, νοεῖν ἀντὶ τοῦ, τὰ κνίσῃ φασὶ διπλῇ θέντες, οἱ ἄνω τῶν μηρῶν καὶ οἱ κάτω. ἐφ' ὧν ὠμοθέτουν, τῶν λοιπῶν μερῶν ἀπαρχόμενοι. Τὰ δὲ πεμπώβολα, δῆλον ὅτι κατὰ τὸ μίμημα τελείας ἦ καὶ χειρὸς ἦσαν. καὶ ἐρρέθη ἐν τοῖς εἰς τὴν ἰλιάδα καὶ τὸ αὐτῶν ἔτυμον ἡ μὲν σύνθεσις, ἐν διοίσει ὡς ἀπὸ τοῦ ὀβολοῦ. τὸ δὲ ἁπλοῦν, διὰ τοῦ ο καὶ ε, ὀβελοὺς γάρ φησιν ἐν χερσὶν ἔχοντες. Ὅτι καθάπερ ἐν ἰλιάδι ἡ ἥβη λούει τινὰ, οὕτω κἀνταῦθα καλὴ πολυκάστη νέσορος ὁπλοτάτη θυγάτηρ, ἔλουσε τὸν τηλέμαχον καὶ ἔχρισε λίπ' ἐλαίῳ, ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλεν ἠδὲ χιτῶνα. ὁ δὲ, ἐκ τῆς ἀσαμίνθου ἔβη δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος. χρὴ δὲ νοεῖν ὡς κελεύσαντος τοῦ πατρὸς κατὰ τὸ σιωπώμενον, ἔλουσε τὸν ξένον ἡ βασιλικὴ παῖς. πεισίστρατον δ' ἐν τοῖς ἑξῆς καὶ αὐτὸν δὲ τηλέμαχον, αἱ δμωαὶ τοῦ μενελάου ὁμοίως λούουσι. καὶ ἦν ἔργον γυναικῶν τὸ τοιοῦτον ἀνεπιφθόνως τότε γινόμενον. Ὁ μῦθος γὰρ, ἔθη καταλέγει οὐ μόνον ὅσα πολιτείας ἐστὶν ἀστείας καὶ ἀπηκριβωμένης καὶ ἐμβριθοῦς, ἀλλὰ καὶ ὅσα ἐπιχωριάζει ἐκεῖ τότε. εἰ καὶ ἀπλουστέρως ἔχοντα, πρὸς ἐκλογισμὸν τοῖς ὕστερον ἔκκειται. καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ δὲ, ἔλουσαν ἂν αἱ φαιακικαὶ γυναῖκες, εἰ μὴ αὐτὸς αἰδεῖσθαι εἶπε κούραις εὐπλοκάμοισι μετελθών. πολυκάστη δὲ, ἀναλογεῖ μὲν πρὸς τὸ ἐπικάστη. δηλοῖ δὲ, τὴν πάνυ κοσμίαν ἢ πολυκόσμητον. Ὅρα δὲ τὸ, ὁπλοτάτη θυγάτηρ. εἰ γὰρ καὶ κυκλολεκτεῖται ἡ λέξις ἐπὶ ἀνδρῶν, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ἐπὶ γυναικὸς κεῖται. Τὸ δὲ λίπα, ἐκ τοῦ λιπαρὸν ἀποκέκοπται. ἐλαίῳ δὲ ἐχρίοντο οἱ λουσάμενοι, ἐμπλάττοντες τοὺς σωματικοὺς πόρους

ρους ὡς ἄμεινον λουτρὸν εἰργοι τὴν ὑγρότητα. Τὸ δὲ φᾶρος καλὸν βάλεν ἠδὲ χιτῶνα, ὑστερολογίας τρόπον ἔχει. πρῶτον γάρ τις χιτῶνα περιδύεται εἶτα φᾶρος. ὁμοίως δὲ τρόπου ἐστὶ καὶ τὸ, ἐπεὶ φᾶρος καλὸν ἀμφίβαλεν αὐτὸν ἡ παῖς καὶ χιτῶνα, ἐκ ῥ᾽ ἀσαμίνθου ἔβη. ἔγγειν δείξει τὸ κατὰ τὸ λουτρὸν πυκνόν. πρῶτον γάρ τις ἐξέρχεται τῆς ἀσαμίνθου εἶτα ἐνδύεται. διὸ ἐν τῇ ἑξῆς ῥαψῳδίᾳ, φησὶν ὁ ποιητὴς οὕτως. ἐς ῥ᾽ ἀσαμίνθους βάντες ἐυξέστας, λούσαντο. τοὺς δ᾽ ἐπεὶ δμωαὶ λοῦσαν καὶ ἔχρισαν ἐλαίῳ. ἀμφὶ δ᾽ ἄρα χλαίνας οὔλας βάλον, ἠδὲ χιτῶνας. Ὅτι καὶ ἐνταῦθα, κυριώτερα λέγει ὡς καὶ πρὸ μικροῦ. καὶ δηλοῖ ὡς καὶ πρὸ ὀλίγου δεδήλωται, οἶνον ἐνοινοχοεῖν φησὶν, οὐ πρὸς διασολὴν. οὐ γάρ ἐστι καὶ ὕδωρ οἰνοχοεῖν. ἀλλ᾽ ἁπλούστερον ἀντὶ τοῦ ἐγχέειν. ὡς καὶ ὅτι ὕπνη νέκταρ ἐῳνοχόει κατὰ μῦθον, ἐκεῖνο δὲ παραχρῆσιν ἐρρέθη ὡς καὶ τὸ, ἵπποι ἐβουκολοῦντο ἀντὶ τοῦ, ἁπλῶς ἐνέμοντο. καὶ ἕτερα ὅμοια καθὰ καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα σεσημείωται. ἔστι δὲ ἡ ἐπὶ τοῦ, οἶνον οἰνοχοεῖν φράσις, αὕτη. ἐπὶ δ᾽ ἀνέρες ἐσθλοὶ ὄροντο, οἶνον ἐνοινοχοεῦντες ἐνὶ χρυσέοις δεπάεσσι. δῆλον δὲ ὅτι περιττὴ ἐνταῦθα πρόθεσις, ἡ τοῦ ἐνοινοχοεῖν ἢ τῆς ἐν δεπάεσσιν. ἐσθλοὺς δὲ ἀνέρας λέγει, τοὺς ἀλλαχοῦ κήρυκας.

Ὣς ἔφαθ᾽. οἱ δ᾽ ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδ᾽ ἐπίθοντο.
Καρπαλίμως δ᾽ ἔζευξαν ὑφ᾽ ἅρμασιν ὠκέας ἵππους.
Ἐν δὲ γυνὴ ταμίη σῖτον καὶ οἶνον ἔθηκεν,
Ὄψα τε οἷα ἔδουσι διοτρεφέες βασιλῆες.
Ἂν δ᾽ ἄρα Τηλέμαχος περικαλλέα βήσατο δίφρον.
Πὰρ δ᾽ ἄρα Νεστορίδης Πεισίστρατος ὄρχαμος ἀνδρῶν.
Ἐς δίφρον τ᾽ ἀνέβαινε, καὶ ἡνία λάζετο χερσί.
Μάστιξεν δ᾽ ἐλάαν. τὼ δ᾽ οὐκ ἀέκοντε πετέσθην
Ἐς πεδίον. λιπέτην δὲ Πύλου αἰπὺ πτολίεθρον.
Οἱ δὲ, πανημέριοι σεῖον ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες.
Δύσετό τ᾽ ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί.
Ἐς Φηρὰς δ᾽ ἵκοντο Διοκλῆος ποτὶ δῶμα
Υἱέος Ὀρτιλόχοιο, τὸν Ἀλφειὸς τέκε παῖδα.
Ἔνθα δὲ νύκτ᾽ ἄεσαν. ὁ δ᾽ ἄρα ξεινήια δῶκεν.
Ἦμος δ᾽ ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς.
Ἵππους τ᾽ ἐζεύγνυντ᾽, ἀνά θ᾽ ἅρματα ποικίλ᾽ ἔβαινον.
Ἐκ δ᾽ ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου.
Μάστιξεν δ᾽ ἐλάαν, τὼ δ᾽ οὐκ ἀέκοντε πετέσθην.
Ἷξον δ᾽ ἐς πεδίον πυρηφόρον. ἔνθα δ᾽ ἔπειτα
Ἦνον ὁδὸν, τοῖον γὰρ ὑπέκφερον ὠκέες ἵπποι.
Δύσετό τ᾽ ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί.

Οὐχ ὡς ἐν Ἰλιάδι, οὕτω καὶ ἐνταῦθα τὸ ἅρμα πληθύνει συνηθέστερον καὶ ἡρωϊκώτερον, εἰπών. ἔζευξαν ὑφ᾽ ἅρμασιν ὠκέας ἵππους. τὸ δὲ ἀκριβέστερον ζεύξανθ᾽ ὑφ᾽ ἅρματ᾽ ἄγοντες, οὐ πάνυ δῆλον εἴτε ζεύξαντες ὑφ᾽ ἅρματα, εἴτε καὶ ἑνικῶς ὑπὸ τῷ ἅρματι. ὃ καὶ κρεῖττον δοκεῖ. εὑρίσκεται γὰρ καὶ ἑνικῶς παρὰ τῷ ποιητῇ τὸ ἅρμα, εἰ καὶ σπανίως. κεῖται δ᾽ ἐνταῦθα καὶ τὸ πρόσοψον ὁδοῦ, ἐπὶ Φηρᾶς. καὶ ὁ κατὰ τὸ, διαπρήσσουσα κέλευθον. Ὅτι πολυτελείας ἔνδειξις τὸ, ἐν δὲ γυνὴ ταμίη σῖτον καὶ οἶνον ἔθηκεν, ὄψα τε οἷα ἔδουσι διοτρεφέες βασιλῆες. ἡνιοχείας δὲ διασκευὴ τὸ, ἐς δίφρον ἀνέβαινε καὶ ἡνία λάζετο χερσί. μάστιξεν δ᾽ ἐλάαν. τὼ δ᾽ οὐκ ἄκοντε πετέσθην ἐς πεδίον. Ἰστέον δὲ ὅτι ὄψα λέγονται τὰ τοῦ σίτου ἐδέσματα, παρὰ τὸ ὀψέ. καὶ τοῦτο, διχῶς. ἢ γὰρ ὅτι ὀψὲ ὥρας εἰς δ᾽ ὕστερον προσεφέροντο αὐτὰ πεπαυσάμενοι ἤδη τῆς ἔρωτος, ἢ ὅτι ὀψὲ χρόνου ἐξευρέθησαν μετὰ τὰς ἀναγκαίας ἐξ ἀκροδρύων καὶ σπερμάτων τροφάς. ὅτι δὲ κατά τινα ἐξοχὴν ἡ λέξις κληρωθεῖσα τοῖς ἰχθύσι παρήγαγε τὸ ὀψάριον. ὁ Ἀθήναιος δηλοῖ. Τὸ δὲ οἷα ἔδουσι βασιλῆες. ἔμφασιν ἔχει, μὴ κοινὰ εἶναι ταῦτα καὶ συνήθη τοῖς πλείοσιν ὄψα, βασιλεῦσι δὲ πρέποντα, ὅρα δὲ ὡς ἐπὶ Τηλεμάχου μὲν πλατύτερον διεσκεύασε τὰ περὶ τῶν ἐφοδίων, ἐνταῦθα δὲ συντόμως εἶπε. διὰ τὸ δυσὶ μόνοις στίχοις ἐπιμετρηθῆναι τὰ εἰς ὁδόν, ὅπου καὶ δῶρα βασιλικὰ πλείω μὲν ἐξονομάσει. ἐνταῦθα δὲ, μετ᾽ ὀλίγα ἐπὶ Ὀρτιλόχου, ἀρκεσθήσεται εἰπὼν ὡς τοῖς ἐνδημοῦσι νέοις πὰρ ξείνια θῆκεν. Τὸ δὲ μάστιξεν δ᾽ ἐλάαν καὶ ἑξῆς, δὶς λέγει ἐνταῦθα ταυτολογῶν. Τὸ δὲ ἐς πεδίον, ἀσφαλῶς πρόσκειται εἰς διασολὴν τοῦ ἐν ἀέρι πετομένων. δῆλον δὲ ὡς τὸ οὕτω πέτεσθαι, ἡ μάστιξ ἐνεποίει τοῖς ἵπποις. οἱ ἄλλως μὲν, οὐκ ἀέκοντες ᾤδευον ὑπὸ δὲ μάστιγος, καὶ ἐπέτοντο. εἰ δὲ οὗτοι παραβολικῶς πέτεσθαι λέγονται, οὐκ ἂν, οὐδὲ ὁ τοῦ Βελλεροφόντου Πήγασος, ἄλλως πέτοιτο. Ὅτι τὸ, πανημέριοι σεῖον ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες, ἀντὶ τοῦ, ἐρρωμένως ἐκινοῦντο. καὶ εἴρηται ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος. ἕπεται γὰρ τοῖς οὕτω κινουμένοις ζώοις, σείειν τὸν ζυγὸν ὑφ᾽ ὃν εἰσί. καὶ φασὶν οἱ παλαιοὶ ὅτι περιεκδοχικῶς ἐρρέθη ἀπὸ τοῦ περιέχοντος τὸ περιεχόμενον, ἀντὶ τοῦ ὠθεῖν. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ πανημέριοι, παρὰ ἑτέροις ποιηταῖς, εὕρηται πανήμεροι ὁμοίως τῷ ἐφήμεροι, ἐκβληθέντος τοῦ ὁμηρικοῦ ἰῶτα. ὥσπερ αὖ πάλιν τὸ ὁμηρικὸν εὐώνυμος, νεώνυμος λέγεται

προσλήψει τοῦ ἰῶτα. ὡς δηλοῖ παρὰ τῷ Ὀππιανῷ τό, πνοιῇ νηδυμίῃ. Ὅτι Φεραὶ μέν, πόλις Θεσσαλίας. Φεαὶ δέ, Ἤλιδος αἱ καὶ Φειαί. Φηραὶ δέ, τῆς Λακωνικῆς. εἰς ταύτας ἵκοντο κατὰ πρώτην ἡμέραν ἐφ' ἅρματος ὁ Τηλέμαχος καὶ ὁ Νεστορίδης Πεισίστρατος. καὶ ἀναπαυσάμενοι τὴν νύκτα Διοκλῆος ποτὶ δῶμα υἱέος Ὀρτιλόχοιο, τὸν Ἀλφειὸς τέκε παῖδα, ὥς που καὶ ἡ Ἰλιὰς δηλοῖ, καὶ ξένια λαβόντες ἀπ' αὐτοῦ, ἅμα ἡμέρᾳ ἵππους τ' ἐζεύγνυντο, ἀνά θ' ἅρματα ποικίλα ἔβαινον. καὶ ἐξελάσαντες προθύροιο, ἦλθον ἐς πεδίον πυροφόρον τὸ ἐγγὺς Λακεδαίμονος. λεγόμενον οὕτως, ἢ ὀνομαστικῶς, ἢ ὡς εὔφορον σίτου. ἐκεῖθεν δέ, αἶψα ἦνον ὁδόν. τοῖον γὰρ ὑπέκφερον ὠκέες ἵπποι, δύντος δὲ ἡλίου, ἔσχεν ἡ Λακεδαίμων αὐτούς. δευτέρᾳ ἡμέρᾳ ἐκ Πύλου ἐλθόντας ἐκεῖ. καὶ ὅρα τὸ ἦνον, ἐκ τοῦ ἀνύω ῥήματος. ἐξ οὗ ἐν τῇ α ῥαψῳδίᾳ τό, πολλὰ κατάνεται. πλὴν ὅσον ἐκεῖνο μέν, τὸ καταδαπανᾶν δηλοῖ ἢ εἰς ὄλεθρον πληροῦν, καθ' ὁμοιότητα τοῦ καταφαγεῖν. καὶ ἐκεῖθεν τὸ εἰς ὄλεθρον ἀνύειν. ὡς τό, ἐθέλω σ' ἐξανύω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας. ἐνταῦθα δὲ τὸ ἦνον, τὸ ἁπλῶς ἤνυον καὶ ἐπλήρουν δηλοῖ. Τὸ δὲ τοῖον ὑπέκφερον, σπουδαῖον δρόμον σημαίνει. ἔστι δὲ τὸ ὑπέκφερον, ἀντὶ τοῦ ἐκινοῦντο, ἐκ τοῦ φέρω. ἀφ' οὗ καὶ φορὰ ἡ κατὰ τόπον κίνησις. Ὅτι δὲ τὸ ἐκφέρειν, καὶ ἐκκομιδὴν δηλοῖ ἱστορίας τέ τινα καὶ νεκρικὴν δέ, ὅθεν καὶ ἐκφορὰ ἡ ταφή, πολλαχοῦ φαίνεται. σημαίνει δέ ποτε καὶ αὔξησίν τινα, οὕτω γὰρ τὸ μικρὸν μέγα τι ἐκφέρει ἐστὶν ὅτε. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐν τῷ ὑπέκφερον, ἐπίτασιν ἡ ἐκ πρόθεσις ἐμφαίνει καὶ ὑπεροχήν. ἵνα ᾖ, ὅτι ὄντες ὑπὸ τῷ ζυγῷ οἱ ἵπποι, λίαν ταχὺ ἐκινοῦντο. καὶ ὡς εἰπεῖν, ὑπερφερῶς. Τοῦ δὲ σπουδαίου δρόμου τῶν τοιούτων ἵππων, δηλωτικὸν ἐν τοῖς ἑξῆς καὶ τό, ἔλυσαν ἱδρώοντας. ἐνταῦθα δὲ κεῖται καὶ σχῆμα πρωθύστερον ἐν τῷ, ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου. οὐδεὶς γὰρ προεξελαύνει προθύρου εἶτα αἰθούσης, ἀλλὰ ἀνάπαλιν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Δ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

ΠΑρὰ Μενελάῳ ξενισθεὶς σὺν Πεισιστράτῳ Τηλέμαχος, ἀπαγγέλλει τὰ κατὰ τὴν Ἰθάκην ὑπὸ τῶν μνηστήρων πραττόμενα. ἔπειτα ἐξηγεῖται αὐτῷ ὁ Μενέλαος περὶ τοῦ νόστου τῶν Ἑλλήνων, καὶ τῆς Πρωτέως μαντείας, δι' ἧς ἔγνω τὸν Ἀγαμέμνονος θάνατον, καὶ ὡς Ὀδυσσεὺς παρὰ Καλυψοῖ ἐστι. βουλὴ δὲ γίνεται τῶν μνηστήρων περὶ τοῦ τὸν Τηλέμαχον ἀνελεῖν. παραμυθεῖται δὲ ἡ Ἀθηνᾶ δι' ὀνείρου τὴν Πηνελόπην ἐπὶ τῇ τοῦ παιδὸς ἀποδημίᾳ δυσχεραίνουσαν, εἴδωλον, ὁμοιωθεῖσα Ἰφθίμῃ τῇ τῆς Πηνελόπης ἀδελφῇ.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Δ.

ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Τί ἐπιγραφὴ τοῦ γράμματος τούτου; αὕτη. Τηλεμάχου ἄφιξις εἰς Σπάρτην. Ὅτι κοίλην τὴν Λακεδαίμονα καλεῖ καὶ κητώεσσαν. ἐκεῖνο μὲν, διὰ τὸ κύκλῳ μακροῖς ὄρεσι περιειλῆφθαι, ὥσπερ καὶ ἡ κοίλη Συρία, δι' ὁμοίαν αἰτίαν τὴν τοιαύτην κλῆσιν εἴληχε. κητώεσσαν δὲ, ὡς μεγάλην. παρὰ τὸ κῆτος. τινὲς δὲ ἂν καὶ Ζηνόδοτος, καιετάεσσαν γράφουσιν. ὅθεν παρὰ Καλλιμάχῳ τὸ, ἵπποιο καιετάεντας ἀπ' Εὐρώταο κομίσσαι. ποταμὸς δὲ Λακωνικὸς ὁ Εὐρώτας ὡς καὶ ὁ περιηγητὴς δηλοῖ. εἰ δὲ καὶ τὶ μόριον σώματος Εὐρώτας λέγεται, δηλοῖ ὁ γράψας Ἐλεγεῖον τὸ, οὐχ ὅλον Εὐρώταν ἀλλ' ὅσον ἐδύνατο. φασὶ δὲ λέγεσθαι καιετάεσσαν, τὴν καλαμινθώδη, ἢ τὴν πολλοὺς ἔχουσαν καιετοὺς, ὅ ἐστι χισμὰς καὶ ῥωχμοὺς ἀπὸ σεισμῶν· εὔσειστος γὰρ ἡ Λακωνική. ἀπὸ δὲ τῆς τοιαύτης λέξεως, καὶ δεσμωτήριόν τι σπηλαιῶδες παρὰ Λάκωσιν ὁ καιέτας, ἢ διὰ τοῦ α καιάτας. οἱ δὲ, κώους φασὶ καλεῖσθαι τὰ τοιαῦτα κοιλώματα. ὅθεν καὶ τὸ, φηρσὶν ὀρεσκῴοις παρ' Ὁμήρῳ εἰρῆσθαι οἴονται. ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ γράψας, ἱστορεῖ ὅτι κῶς, ὄρυγμα ἐν Κορίνθῳ, ὅπου φῶρας καὶ δραπέτας καθεῖργνυον. καὶ οἱ ἐν αὐτῷ τραφέντες, κῷοι ἐλέγοντο. κώους γὰρ, τὰ κοιλώματα τῆς γῆς καὶ πᾶν σπήλαιον ἔλεγον. ἰστέον δὲ ὅτι παρὰ τὸ κῶ τὸ κεῖμαι γίνεται οὐ μόνον τὸ προσεχῶς ῥηθὲν ὄρυγμα, ἀλλὰ καὶ ὁ καιέτας ἢ ὁ κῶος. οὗτος μὲν, κατὰ πρόσληψιν συλλαβῆς, ὡς τὸ, ζῶ ζῶον. ἐκεῖνος δὲ, ἀπὸ τοῦ κῶ καίω ὡς κλῶ κλαίω. ἵστανται μὲν γὰρ, τὰ ὑπερκείμενα. κεῖνται δέ πως, τὰ κάτω καὶ ταπεινά.

Ὅτι εὐτυχῶς καταλύει τὸ λιμε-

Οἱ δ' ἷξον κοίλην Λακεδαίμονα κητώεσσαν.
Πρὸς δ' ἄρα δώματ' ἔλων Μενελάου κυδαλίμοιο.
Τὸν δ' εὗρον δαινῦντα γάμον πολλοῖσιν ἔτῃσιν,
Υἱέος ἠδὲ θυγατρὸς ἀμύμονος ᾧ ἐνὶ οἴκῳ,
Τὴν μὲν Ἀχιλλῆος ῥηξήνορος υἱέϊ πέμπεν,
Ἐν Τροίῃ γὰρ πρῶτον ὑπέσχετο καὶ κατένευσε
Δωσέμεναι. τοῖσιν δὲ θεοὶ γάμον ἐξετέλειον.
Τὴν ἄρ' ὅγ' ἔνθ' ἵπποισι καὶ ἅρμασι πέμπε νέεσθαι
Μυρμιδόνων προτὶ ἄστυ περικλυτὸν, οἷσιν ἄνασσεν.
Υἱέϊ δὲ Σπάρτηθεν Ἀλέκτορος ἤγετο κούρην,
Ὅς οἱ τηλύγετος γένετο κρατερὸς Μεγαπένθης,
Ἐκ δούλης. Ἑλένῃ δὲ θεοὶ γόνον οὐκ ἔτ' ἔφαινον,
Ἐπειδὴ τοπρῶτον ἐγείνατο παῖδ' ἐρατεινὴν
Ἑρμιόνην, ἣ εἶδος ἔχε χρυσῆς Ἀφροδίτης.
Ὣς οἱ μὲν δαίνυντο καθ' ὑψερεφὲς μέγα δῶμα
Γείτονες ἠδὲ ἔται Μενελάου κυδαλίμοιο
Τερπόμενοι. μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδὸς
Φορμίζων. δοιὼ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτοὺς
Μολπῆς ἐξάρχοντες, ἐδίνευον κατὰ μέσσον.
Τὼ δ' αὖτ' ἐν προθύροισι δόμων αὐτώ τε καὶ ἵππω,
Τηλέμαχός θ' ἥρως, καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς
Στῆσαν. ὁ δὲ προμολὼν ἴδετο κρείων Ἐτεωνεὺς,
Ὀτρηρὸς θεράπων Μενελάου κυδαλίμοιο.
Βῆ δ' ἴμεν ἀγγελέων διὰ δώματα ποιμένι λαῶν.

Ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ξείνω δή τινε τώδε διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε
Ἄνδρε δύω. γενεῇ δὲ Διὸς μεγάλοιο ἔικτον.
Ἀλλ' εἴπ' εἴ σφωϊν καταλύσομεν ὠκέας ἵππους,
Ἢ ἄλλον πέμπωμεν ἱκανέμεν ὅς κε φιλήσῃ.

λέμαχος παρά τε Νέστορι θύοντα ἐκεῖνον ἐφευρηκώς, παρά τε Μενελάῳ, ὃν εὗρε δαινῦντα γάμον πολλοῖσιν ἔτῃσιν υἱέος ἠδὲ θυγατρός. τῆς Ἑρμιόνης δηλαδή. ὧν τὴν μὲν, τῷ τοῦ Ἀχιλλέως υἱῷ ἔπεμπεν ἵπποισι καὶ ἅρμασι Μυρμιδόνων προτὶ ἄστυ. ὡς ἐν Τροίᾳ πρῶτον οὐχ ἁπλῶς ὑπέσχετο ἀλλὰ καὶ κατένευσε δώσειν. τοῖσι δὲ θεοὶ γάμον ἐξετέλειον. τῷ δὲ υἱῷ Μεγαπένθει Σπάρτηθεν Ἀλέκτορος ἤγετο κούρην. ἐγχωρίαν δηλαδή. οὐκ ἂν οὐδὲ τὴν Ἑρμιόνην ἔπεμψεν εἰς Μυρμιδόνας, εἰ μὴ φθάσας ὑπέσχετο καὶ κατένευσε. λέγει δὲ καὶ ὡς ὁ Μεγαπένθης, τηλύγετος αὐτῷ ἐκ δούλης ἐγένετο. Ἑλένῃ δὲ, θεοὶ γόνον οὐκ ἔτ' ἔφαινον ἐπειδὴ τὸ πρῶτον ἐγείνατο παῖδα ἐρατεινὴν Ἑρμιόνην. ἵνα φασὶν ἐπὶ πλέον ἀκμάζῃ μὴ δαπανωμένη πρὸς τέκνων τροφήν. ἢ καὶ ἵνα ἐξ Ἀλεξάνδρου παῖδα μὴ σχῇ πρὸς ἐπιγονὴν ἀναμνησικὴν τῆς ἁρπαγῆς. καὶ οὕτω μὲν ὁ ποιητής. οἱ δὲ ὕστερον, καὶ υἱὸν τῷ Μενελάῳ γενεαλογοῦσι, Νικόστρατον. καὶ Ἀλεξάνδρου καὶ Ἑλένης, Κόρυθόν φασιν ἢ Ἕλενον. γέγραπται δέ τι περὶ τούτων, καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα. οἱ δὲ παλαιοί, γράφουσι καὶ τοιαῦτα. Ἀγαμέμνονος Ἀχιλλεῖ θυγατέρα ὑποσχομένου ἐν ταῖς Λιταῖς, διέπεσεν ὁ γάμος ἀποθανόντων ἀμφοτέρων. συνέπεσε δὲ οὕτως τὸ πρᾶγμα. Ἑρμιόνης τῆς Μενελάου εἰς γάμον ἐκδοθείσης Νεοπτολέμῳ τῷ τοῦ Ἀχιλλέως υἱῷ. Σοφοκλῆς δέ φασιν ἐν Ἑρμιόνῃ ἱστορεῖ, ἐν Τροίᾳ ὄντος ἔτι Μενελάου, ἐκδοθῆναι τὴν Ἑρμιόνην ὑπὸ τοῦ Τυνδάρεω τῷ Ὀρέστῃ· εἶτα ὕστερον ἀφαιρεθεῖσαν αὐτοῦ, ἐκδοθῆναι τῷ Νεοπτολέμῳ κατὰ τὴν ἐν Τροίᾳ ὑπόσχεσιν. αὐτοῦ δὲ Πυθοῖ ἀναιρεθέντος ὑπὸ Μαχαιρέως ὅτε τὸν Ἀπόλλω ζητούμενος τὸν τοῦ πατρὸς ἐξεδίκει φόνον, ἀποκατασταθῆναι αὖθις αὐτὴν τῷ Ὀρέστῃ. ἐξ ὧν γενέσθαι τὸν Τισαμενόν. φερωνύμως οὕτω κληθέντα, παρὰ τὴν μετὰ μονῆς τίσιν. ἐπεὶ ὁ πατὴρ Ὀρέστης ἐτίσατο τοὺς φονεῖς τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὅρα δὲ καὶ ἐν τῷ ῥηθέντι χωρίῳ τὸ ἐπαινετικὸν εἶδος. ἐν ᾧ περικλυτὸν μὲν λέγει τὸ τῶν Μυρμιδόνων ἄστυ, ὃ ἐστὶν ἴσως, ἡ Φθία. κρατερὸν δὲ, τὸν Μεγαπένθην. τὴν δὲ Ἑρμιόνην, οὐ μόνον ἀμύμονα, ἀλλὰ καὶ περικαλλεστάτην. φησὶ γάρ. ἣ εἶδος ἔχε χρυσῆς Ἀφροδίτης. Τὸ δὲ πέμπειν, πρωτότυπόν ἐστι τῆς θριαμβικῆς πομπῆς. κυρία δὲ ἡ λέξις. διὸ καὶ δὶς αὐτὴν ἐνταῦθα εἶπεν ὁ ποιητής. πρῶτον μὲν, ἁπλῶς εἰπὼν τὴν μὲν ἔπεμπεν. εἶτα καὶ περιφραστικῶς, ἐν ἵπποισι καὶ ἅρμασι πέμπε νέεσθαι. ὃ καὶ μάλιστά ἐστι πομπή. ἔνθα καὶ ὅρα τὸ νέεσθαι, οὐ νόστον δηλοῦν ἀλλὰ πορείαν ἁπλῶς. Τὸ δὲ θεοὺς τὸν γάμον ἐκτελεῖν, σύνηθες ἐπὶ εὐδαιμόνων γάμων τῷ μύθῳ, οὕτω γὰρ καὶ οἱ τοῦ Πηλέως γενέσθαι μυθεύονται. καὶ ὅρα ὅτι τὸ ἐξετέλειον, πλείστην εἶναί τινα καὶ τὸν γάμον ἐμφαίνει. ὁ δὲ ῥηθεὶς Ἀλέκτωρ, Ἀργεῖος γενεαλογεῖται τοῦ Πέλοπος καὶ Ἡγησάνδρας τῆς Ἀμύκλα. θυγάτηρ δ' αὐτοῦ, Ἰφιλόχη φασὶν ἢ Ἐχέμηλος.

Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἀλέκτωρ, ἐπὶ ὀρνέου οὐκ ἔστιν εὑρεῖν παρὰ τῷ ποιητῇ. ἐπὶ δὲ ἡλίου, δοκεῖ αὐτὸ εἰδέναι μετὰ ἐκτάσεως τῆς ἀρχούσης. ἠλέκτωρ γάρ. δῆλον δ' ἐκ τῶν παλαιῶν, ὅτι τοῦ ἀλέκτωρ ὁ ὄρνις ὃς οὕτω λέγεται διὰ τὸ ἐκ τοῦ λέκτρου ἡμᾶς ἐγείρειν, ἔστι καὶ θηλυκὸν ἡ ἀλεκτορίς. οἶδε δὲ καὶ ἡ ἀλεκτρύαινα ὡς ἐμφαίνει ὁ κωμικός. καὶ ὅτι καθὰ ὁ ὄρνις καὶ ἡ ὄρνις διγενῶς, οὕτω διχῶς καὶ ἀλεκτρυών. καὶ τοῦ μὲν ἀρσενικοῦ, χρήσεις πολλαί. τοῦ δὲ θηλυκοῦ, αὕτη παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ. πολλαὶ τῶν ἀλεκτρυόνων ὑπηνέμια τίκτουσι. καὶ, αἱ δ' ἀλεκτρυόνες ἅπασαι καὶ τὰ χοιρίδια τέθνηκεν. Ἴων δὲ ὁ τραγικὸς, ἀλέκτορα τὸν αὐλὸν εἶπε, διὰ τὸ ἡδύ. οὗ χάριν, οὐκ ἔχει ὁ ἀκροατὴς λέγεσθαι ἤγουν κοιμᾶσθαι. ἄλλῳ δὲ λόγῳ, ἀλέκτωρ καὶ ἡ ὁμόλεκτρος καθὰ καὶ ἀγάστωρ, ὁ ὁμογάστριος. ἄλλως δὲ πάλιν, παρθένος ἀλέκτωρ, ἡ μὴ πειραθεῖσα λέκτρου. κατὰ δὲ, γενέθλιός ἐστι τοῦ ἀλέκτορος Ἀθηνᾶς καὶ ἄδικος, ἡ τοιῆς ἡμέρα. γριφώδεις δὲ λέξεις αὗται, δὲ μύτετος ἰδίας ὑποκοριζόμεναι. διὸ οὔτε τὸ, ἀλέκτωρ Ἀθηνᾶ τέτευκται, οὔτε τὸ, ἄδικος ἡμέρα καθ' ἣν οὐ κροτεῖται δίκη. ζητητέον δὲ καὶ τὸ, ἐκ Δελφῶν ἐπανῆκεν ἄχρηστος. ἤγουν μὴ λαβὼν χρησμόν. καὶ τὸ, ναῦται δὲ, μαρύσσοντο νηὸς ἐχάδα. ἤγουν ἀγκύρας δι' ἃς ἴσχεται ἡ ναῦς. πρὸς ὅπερ ὁμόστοιχον, καὶ τὸ εἰπεῖν τὰς ἀγκύρας, ἵκτορας πλημμυρίδος ἤγουν κυμάτων ἐφικτικάς. τούτων δὲ γλυκύτερον, τὸ εἰπεῖν ἰσχίαιρας, τὴν ἀσπίδα τὸ ζῶον. καὶ ταῦτα μὲν οὕτω εἰρήσθω. μνηστέον δὲ καὶ Ἀδαίου ὃς περιώνυμος ἦν ἐν τοῖς Φιλίππου ξένοις, ὅτι ἀλεκτρυὼν ἐπεκαλεῖτο. περὶ οὗ Ἡρακλείδης ὁ κωμικὸς παίζων ὡς περὶ ὄρνιθος, λέγει ὅτι ἀλεκτρυόνα τὸν τοῦ Φιλίππου λαβὼν ἀωρὶ κοκκύζοντα καὶ πλανώμενον, κατέκοψεν. οὐ γὰρ εἶχεν οὐδέ πω λόφον, κατακόψας, μάλα συχνοὺς ἐδείπνισε Χάρης Ἀθηναίους. ὅτι δηλαδὴ ὁ τοιοῦτος Χάρης τοὺς Ἀθηναίους ἐν τῇ ἀγορᾷ εἱστίασε, θύσας ἐπινίκια μάχης τῆς πρὸς τοὺς Φιλίππου ξένους, ὧν ὁ ῥηθεὶς Ἀδαῖος ἡγεῖτο. ἔστι δὲ τὸ μὲν ἀωρὶ κοκκύζειν τὸν Ἀδαῖον ἀλεκτρυόνα, τὸ παρὰ καιρὸν ἐπιβαλεῖν τῇ μάχῃ. τὸ δὲ μήπω λόφον ἔχειν, τὸ ἄοπλον ἔτι ὄντα περιπεσεῖν κινδύνῳ. ὡς δὲ τὸ ὄρειον ὁ ἀλεκτρυὼν, καὶ Ἄρει ἀνέκειτο ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς φανεῖται, καὶ ὡς ἐν ἱεροῖς ἀνετίθετο, οἱ παλαιοὶ δηλοῦσιν. ἱστορεῖται δὲ καὶ ὅτι ἀλεκτρυὼν εἰσιὼν οἷα διά τινα θύρας, ἐπικλίνει τὸν λόφον. οὐ δὴ ἀλέκτορος καθὰ καὶ ἀλεκτρυόνος,

καὶ

καὶ παρ' ἄλλοις μὲν πολλοῖς χρῆσις. καὶ παρὰ Κρατίνῳ δέ φασιν ἐν τῷ, κοκκύζειν τὸν ἀλεκτρυόνα οὐκ ἀνέχονται. ἤγουν ᾄδειν ὡς αὐτοῦ ἔθος. ὅθεν δὴ κοκκύζειν, καὶ ὁ παρ' Ἡσιόδῳ κόκκυξ καὶ ἐπίρρημα κόκκυ παρὰ τῷ κωμικῷ. ὑποβάλλει δὲ τοῦτον νῦν καὶ Σοφοκλῆς φασιν ἐν τῷ, κοκκυβόας ὄρνις. ἐναργέστερον δὲ, Δίφιλος ἐν τῷ, καὶ νὴ Δί' ὄντως εὐθὺς ἐξέπεμπέ με ὀρθροκόκκυξ ἀρτίως ἀλεκτρυών. καὶ Πλάτων δὲ ἐμφανῶς φασιν ὁ κωμικὸς ἐν τῷ, σὺ δὲ κοκκύζων ἀλέκτωρ προκαλῦται. Ὅρα δὲ ὅτι τῶν ἐκ τοῦ λέγω τὸ κοιμῶμαι γεγονότων, ἐνεργητικοῦ μὲν παρακειμένου, τὸ λέχος διὰ τοῦ ε καὶ ἡ λεχώ. διὰ δὲ τοῦ ο, ἡ ἄλοχος καὶ τὸ λοχεύειν. παθητικοῦ δὲ τρίτου προσώπου, τὸ λέκτρον καὶ ὁ ἀλέκτωρ ἴσως δὲ καὶ ἡ ἠλέκτρα. καὶ ὁ ἀλεκτρυὼν δέ. Τὸ δὲ ἤγετο κούρην, πάνυ σύνηθες ἐπὶ γάμου λέγεσθαι. τοιοῦτον γὰρ καὶ τὸ, ἠγαγόμην γυναῖκα. εἰς τὸ πᾶν δὲ εἰπεῖν, τὸ ἄγειν καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ, σεμναὶ λέξεις εἰσίν. εἰ δὲ ψεκτὸν ὄνομα ὁ προαγωγὸς ἔτι δὲ καὶ τὸ προαγωγεύειν, πάντως γὰρ οὐκ ἐπαινετὰ ταῦτά εἰσιν, ἀλλ' οὖν τὸ προάγειν, σεμνότητα ἔχει. ὥσπερ καὶ ἡ προαγωγή, τιμὴν γὰρ αὕτη δηλοῖ. οἷον. ὑποδραμὼν τὸν βασιλέα, τῆς φίλως ἐγένετο μεγίστης τυχὼν προαγωγῆς. περὶ δὲ τοῦ τηλύγετος, ἱκανῶς ἡ Ἰλιὰς δηλοῖ. νῦν δὲ εἰς τοσοῦτον ῥητέον. ὡς τηλύγετος παῖς παρὰ τοῖς παλαιοῖς, οὐ μόνον μεθ' ὃν οὐκ ἔστι τεκνώσασθαι, ἢ ὁ μόνος υἱὸς ὡς ὁ Μεγαπένθης ἐνταῦθα τῷ Μενελάῳ, ἀλλὰ καὶ ὁ τῆλε ὄντι τῷ πατρὶ γεννηθεὶς, ἢ καὶ αὐξηθεὶς μετὰ γένεσιν. παράδειγμα τοῦ πρώτου, Τηλέγονος ὁ ἐκ Κίρκης τῆλέ που γεννηθεὶς τῷ Ὀδυσσεῖ. ὅθεν καὶ τοὔνομα ἔσχε. τοῦ δὲ δευτέρου, Ὀρέστης τε ὁ Ἀγαμεμνονίδης καὶ ὁ τοῦ Ὀδυσσέως Τηλέμαχος. ᾧ τοὔνομα οὕτως ἔπεσεν, ἐπειδὴ τῆλε μαχομένου τοῦ πατρὸς ἐτράφη. Ἱστέον δὲ ὡς ἐπειδὴ τῇ Ἑλένῃ γεννησαμένῃ τὴν Ἑρμιόνην οὐκ ἔτι γόνος ἐφαίνετο, εἴη ἂν καὶ αὕτη τηλυγέτη τοῖς τεκοῦσιν, οἷα μόνη θυγάτηρ. ὡς καὶ ὁ Μεγαπένθης, μόνος υἱός. ἔτι ἱστέον, καὶ ὡς ἐν τούτοις καινόσχημόν ἐστι κατὰ σύνταξιν τὸ, υἱεῖ δὲ ἤγετο κούρην ὅς οἱ τηλύγετος γένετο κρατερὸς Μεγαπένθης. τὸ γὰρ κοινῶς ἀκόλουθον ἦν, υἱεῖ κρατερῷ Μεγαπένθει. ὁ δὲ, καινότερον ἀπέδωκεν αὐτὸ πρὸς τὸ, ὅς τηλύγετος γένετο. τὴν δὲ διαληφθεῖσαν δούλην, ζευξίππου τέ τινος εἶπον θυγατέρα, καὶ κύριον αὐτῆς ἐξέθεντο ὄνομα οὐ τὸ ἀκριβὲς, ἀφανὲς ἐν τοῖς παλαιοῖς ὑπομνήμασιν. καὶ ὁ τῶν νόσων δέ φασι κριτὴς, κύριον ὄνομα λέγει τὸ, δούλης. διὰ τὸ μηδέ ποτε λέγειν τὸν ποιητὴν δούλας τὰς θεραπαίνας, ἀλλὰ δμωὰς ἢ δμωίδας, διὸ καὶ τὸ, εἰσόκε σε ἢ ἄλοχον ποιήσεται ἢ ὅγε δούλην, ἀθετεῖται κατὰ τοὺς παλαιούς. Ὅρα δὲ καὶ ὡς εἰ καὶ μὴ ἐφαίνετο τῇ Ἑλένῃ γόνος ἐπεὶ ἐγείνατο τὴν Ἑρμιόνην, ἀλλ' ἐκ τῆς δούλης ἀνεπληρώθη τὸ ἐκ τῆς Ἑλένης ἐλλεῖπον τῷ Μενελάῳ. ἔσχε γοῦν ἐξ ἐκείνης υἱὸν τὸν Μεγαπένθην. ὃς ἔοικεν ἁρπαγείσης τεκνωθῆναι τῆς Ἑλένης. διὸ καὶ φερωνύμως ὠνομάσθαι διὰ τὸ μέγα πένθος εἶναι τότε τῷ τοῦ Μενελάου οἴκῳ. ἔτι ὅρα καὶ ὡς ἦν μὲν διὰ τὸ πλεῖον κάλλος, ἄπαιδα μεῖναι τὴν Ἑλένην. ἐπεὶ δέ φασι δύσδαιμον ἡ ἀπαιδία, γεννᾷ εἰσάπαξ. καὶ οὐκ εἰς δεύτερον, ἵνα τὸ κάλλος αὐτῇ ὡς ἐρρέθη φυλάττηται. τηλυγετεῖ δὲ, ὡς ἂν ἔχῃ χαίρειν αὐτὴ τῷ ὁμοίῳ. Ἱστέον δὲ ὅτι κατὰ Πορφύριον, καὶ ἕτερος Μεγαπένθης ἦν παλαιὸς, ἀπόγονος φασὶν Αἰγύπτου ἀδελφοῦ Δαναοῦ. κληθεὶς οὕτω, διὰ τὸ πενθῆσαι τὸν Προῖτον ἐπὶ τῇ μανίᾳ τῶν θυγατέρων. ἃς ὁ Μελάμπους καθήρας, ἔλαβε τὰ δύο μέρη τῆς ἐκείνου βασιλείας, καὶ τῷ ἀδελφῷ Βίαντι ἔδωκεν. ἔσται δέ τις μνήμη τῆς τοιαύτης ἱστορίας, καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς.

Οἱ ἐν τῷ, δαίνυντο γείτονες ἠδὲ ἔται Μενελάου τερπόμενοι, διαφορὰ δηλοῦται τῶν λέξεων. γείτονες μὲν γὰρ, οἱ πλησιασταὶ μόνοι. ἔται δὲ, οἱ καὶ ἄλλως συνήθεις. δῆλον δὲ ὅτι καὶ ὁ γείτων ὡς ἐθὰς, ἔτης ἂν εἴη καὶ αὐτός. διὸ πρὸ βραχέων ἐν τῷ, δαινῦντα γάμον πολλοῖσιν ἔτῃσιν, οἱ ἔται, καὶ τοὺς γείτονας περιέχουσιν εἰ καὶ ἐνταῦθα διωρίσθησαν. ψιλοῦται δὲ τὸ ἔτης κατὰ τοὺς παλαιούς, εἴτε ἐπὶ πολίτου εἴτε ἐπὶ ἑταίρου λέγεται. δῆλον δὲ καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ ἔθος, οὐ μόνον ὁ ἑταῖρος καὶ ὁ ἔτης, ἀλλὰ φανερῶς καὶ ὁ ἐθάς. ὃν τινὲς, καὶ ἠθάδα λέγουσιν ὥς φησιν Αἴλιος Διονύσιος. ὅτι δὲ ψιλοῦται τὸ ἔτης, κάλλιον ἐν τῇ Ἰλιάδι γέγραπται. Οἱ ἐν δὲ τῷ Μεγαπένθους γάμῳ, τοῖς δαιτυμόνεσσιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδὸς φορμίζων. δοιὼ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτοὺς μολπῆς ἐξάρχοντες, ἐδίνευον κατὰ μέσον. ὅ ἐστι κατὰ δῖνον ἐστρέφοντο. καὶ ὅρα ὅτι καὶ θεῖόν τι καὶ ἐνταῦθα ὁ ἀοιδὸς, καὶ ὡς εἴ ἐν τι φορτικὸν καὶ ἀπᾷδον, οὐδ' ἐν τούτοις ὁ βασιλικὸς ἔχει γάμος, ἀλλ' ἀρκεῖται ὀρχήσει καὶ μολπῇ. Τὸ δὲ ἐμέλπετο καὶ τὸ μολπὴ, τρόπος ἐτυμολογίας ἐστίν. ἐνταῦθα δὲ, σημειώσαι τὰ τοῦ Ἀθηναίου εἰπόντος ὡς ἐν τῇ κατὰ τὸν Μενέλαον γαμοποιίᾳ μὴ συνιέντες οἱ περὶ Ἀρίσταρχον ὅτι τῶν ἀκμαίων ἡμερῶν παρεληλυθυιῶν τοῦ γάμου, μονάζοντες διῃτῶντο οἱ βασιλεῖς. ἀλλ' ἐξαπατηθέντες ὑπὸ τοῦ πρώτου στίχου λέγοντος, τὸν δ' εὗρον δαινύντα γάμον πολλοῖσιν ἔτῃσι, προσσυνῆψαν τοιαῦτα ἔπη. ὡς οἱ μὲν δαίνυντο. καὶ ἑξῆς πέντε στίχους τούτοις. παραγράψαντές φασιν ἐκ τοῦ Κρητικοῦ χοροῦ τῆς ἐν Ἰλιάδι ὁπλοποιίας σὺν αὐτῷ ᾧ περὶ τὴν λέξιν ἁμαρτήματι. οὐ γὰρ ἐξάρχοντές φασιν οἱ κυβιστητῆρες ἀλλὰ πάντως ἐξάρχοντος τοῦ ᾠδοῦ, ὠρχοῦντο. τὸ γὰρ ἐξάρχειν, τῆς φόρμιγγος ἴδιον. διὸ Ἡσίοδος ἐν Ἀσπίδι φησί. θεαὶ δ' ἐξῆρχον ἀοιδῆς Μοῦσαι. καὶ Στησίχορος δὲ, καλεῖ τὴν Μοῦσαν ἀρχεσίμολπον. καὶ Πίνδαρος, ἀγησίχορα τὰ προοίμια. ἔτι φασὶν ἐν τοῖς ἐνθεῖσιν, αἰτίατον παντάπασι τὸ ἐξάρχοντες, μὴ δυναμένης τῆς ἐπὶ τὸν ᾠδὸν ἀναφορᾶς σώζεσθαι. κεῖται δέ φασι κρεῖττον ἐν Ἰλιάδι, προηγουμένου τοῦ, πολὺς δ' ἱμερόεντα χορὸν περιίσταθ' ὅμιλος. Διόδωρος δέ φησιν ὁ Ἀριστοφάνειος, ὅλον τὸν γάμον περιγράφει. ἤγουν ἀθετεῖ. ἐκβάλλει. καὶ κελεύει γράφειν, δοιὼ

δὲ κυβιστητῆρε καθ' αὐτούς. σολοικίζειν φασὶν ἀναγκάζειν ὁ ῥηθεὶς δηλαδὴ Διόδωρος. ὁ μὲν γὰρ κατ' αὐτούς, κατὰ σφᾶς ἐστιν αὐτούς. τὸ δὲ λέγειν ἑαυτούς, σόλοικον. καὶ ὅρα ὅτι λελήθασι σολοικίζοντες ὡς ἀξιοῖ αὐτὸς βούλεται, οἱ λέγοντες ἑαυτοῖς καὶ ἑαυτοὺς καὶ ἑαυτῶν. αἴτιον δ' ὅτι ἐν ἑνικοῖς μέν, τὸ ἑαυτοῦ καὶ ἑαυτῷ καὶ ἑαυτόν, ἐκ δύο ἑκάστου ὁμοιοπτώτων ἑνικῶν σύγκειται. ὅ ἐστιν, ἕο αὐτοῦ. ἑοῖ αὐτῷ. ἓ αὐτόν. ὁποῖόν τι καὶ τό, ἓ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μάχεσθαι. συναιρεθέντα δέ, ποιοῦσι τὸ ἑαυτοῦ ἑαυτῷ ἑαυτόν. ἐπὶ δέ γε τῶν πληθυντικῶν πλαγίων τῶν, αὐτῶν αὐτοῖς αὐτούς, οὐκ ἔχει χώραν συνθέσεως ἡ ἀντωνυμία τὸ ε. ἀλλ' ὁ πληθυντικὸς αὐτὴν ἀνομοιόπτωτον οὖσαν τοῖς τοιούτοις πληθυντικοῖς, οὐ ποιεῖ καθ' ἕλλησιν, ὥσπερ οὐδὲ ὁ πληθύνας εἴποι ἂν ἑμαυτοὺς ἢ σαυτοὺς ἤ τι τοιοῦτον. διὸ κάλλιον ἐν τοῖς τοιούτοις ἀρκεῖσθαι τῇ τοῦ ἄρχοντος δασείᾳ. καὶ αὑτῶν, αὑτοῖς καὶ αὑτούς, δασύνειν τὸ ἄλφα πρὸς διαστολὴν τῶν κατ' ἄλλην ἔννοιαν ψιλουμένων. ὃ δὴ ποιοῦσιν ἀξιολόγως, οἱ γράφοντες τὸ καθ' αὑτοὺς καὶ καθ' αὑτὰς καὶ καθ' αὑτά. καὶ ὅσα τοιαῦτα. πλὴν ἐπεὶ δὴ πολλῶν καὶ πολλοῦ λόγου ἀξίων ἀνδρῶν χρωμένων καὶ ταῖς εἰρημέναις συνθέτοις πληθυντικαῖς ἀντωνυμίαις, οὐκ ἔστι σολοικίαν καταλέγειν ἁπάντων, ῥητέον ὅτι οὐκ ἀναμφιλέκτως σύνθεσις ἀντωνυμιῶν δύο περιάγει τό, ἑαυτῶν ἑαυτοῖς ἑαυτούς, ἀλλ' ὡς ἁπλαῖ λογίζονται μιᾷ πάθει πλεονασμοῦ. δοκεῖ γὰρ διὰ συνθέτων ὡς ἐρρέθη τῶν, αὐτῶν αὐτοῖς αὐτούς, προκαθεσθῆναι πλεονάσαν τὸ ε. καὶ αὐτίκα ἐφελκύσασθαι εἰς ἑαυτὸ τὴν δασεῖαν τῆς αυ διφθόγγου πρὸς ὁμοιότητα τῶν, ὥρακα ἑώρακα. καὶ τῶν ὁμοίων. καὶ οὕτω παρρησιάσασθαι ὁμοίως ταῖς ὡς λέλεκται δασυνομέναις δισυλλάβοις ἀντωνυμίαις, καὶ τὰς τρισυλλάβους. Ὅτι βοιωτικὸν καὶ ἀφελὲς τὸ διὰ θεράποντος αὐτοῦ δὴ τῷ βασιλεῖ ἀγγελθῆναι τὴν τῶν ξένων ἔλευσιν. φησὶ γοῦν ὅτι κρείων Ἐτεωνεὺς ὀτρηρὸς θεράπων Μενελάου ἔβη ἀγγελέων ποιμένι λαῶν. ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος τοιοῦτον δ' εἶπεν παριστάμενος, ἔφη. ξείνω δή τινε τώ γε διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε ἄνδρε δύω καὶ ἑξῆς. ποιεῖ δὲ καὶ ποικιλίαν ἡ διὰ τοῦ Ἐτεωνέως ἀγγελία. ἵνα τῷ Νέστορι μέν, αὐτόματοι ἐντύχωσιν οἱ νέοι. τῷ Μενελάῳ δέ, δι' ἀναφορᾶς. καὶ ὅρα εἰσβολὴν λόγου σχηματικὴν ἀφελῆ, ἐν τῷ, ξείνω δή τινε τώ γε. κρείοντα δὲ τὸν ῥηθέντα θεράποντα λέγει, ὡς βασιλικὸν ἄνδρα. ἢ ὡς τῶν συνθεραπόντων ὑπερέχοντα οὓς κέκλετο μετ' ὀλίγα, σπέσθαι αὐτῷ. δηλοῖ δὲ ἡ λέξις φανερῶς, καὶ μὴ δεῖ δοῦλον εἶναι τὸν θεράποντα. οὐ γὰρ ἂν εἴη κρείων ὁ δοῦλος. καὶ μὴν ἄλλως, οὐ καινὸν κρείοντα, εἰρῆσθαι θεράποντα, εἴ γε καὶ δοῦλος ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα ποσίν, ὄρχαμος ἀνδρῶν λεχθήσεται, ἤτοι κρείων. ὁ δὲ γε κρείων, ἐκ τοῦ κρατῶ κρατέω καθά φασι καὶ χαμέων, ἐκ τοῦ χαμείω. τὸ δὲ δύω, περιττὸν καὶ ἐνταῦθα κεῖται, ὡς καὶ ἐν τῷ, δύω κοσμήτορε. καὶ ἐν ἄλλοις. ἴσως δέ, καὶ διὰ σαφήνειαν. ἵνα τό, ξείνω τώ γε ἄνδρε, καθαρῶς νοηθῶσι δυϊκά. δεῖ τὸ ἔστιν οὗ καὶ ἐπὶ πληθυντικῶν τὰ τοιαῦτα λαμβάνεσθαι. καθὰ καὶ τὰ πληθυντικὰ πολλάκις κεῖνται ἀντὶ δυϊκῶν. Ὅτι τὸ μὲν εἴκτην ἐν Ἰλιάδι, ἀπὸ ὑπερσυντελίκου ἦν, διὸ καὶ ἀμείβει τὸ οι εἰς η, πεοίκτο. ἐνταῦθα δὲ τό, γενεῇ Διὸς μεγάλοιο ἔικτον, παρακείμενόν ἐστι χρόνου τρίτον δυϊκόν. διὸ καὶ διαφωνεῖ τῷ δευτέρῳ. ἔστι δὲ πρῶτον ἐνικὸν τούτου, τὸ εἶκα καὶ κατὰ διάλεκτον ἔικα. οὐκ ἂν δὲ πεζογραφῶν τις, ἐρεῖ οὔτε τὸ ἔικτον, οὔτε τὸ εἴκτην. Ὅτι τὸ καταλύσομεν ὠκέας ἵππους, ἀντὶ τοῦ, ἀποζεύξομεν. λύομεν τοῦ ἅρματος. ὅθεν μετῆκται καὶ τὸ καταλύειν ἀντὶ τοῦ ξενοδοχεῖσθαι. καὶ ὁ τῆς ξενίας δὲ τόπος. ἐντεῦθεν λέγεται κατάλυμα, ἐν ᾧ δηλαδὴ τὰ ὑποζύγια ἢ τὰ φορτία λύονται. διὸ μετ' ὀλίγα φησίν, ἀλλὰ λῦε ἵππους, τοῦ ζυγοῦ δηλαδή. ἄλλως γάρ, δεθήσονται αὖθις πρὸς ταῖς φάτναις.

Ὅτι ὥσπερ Πάνθοος κύριον ἐξ οὗ Πανθοΐδης πατρωνυμικὸν καὶ ἐν συναιρέσει Πανθοίδης Πολυδάμας. οὕτω καὶ ἐνταῦθα Βοηθοΐδης Βοηθοίδης ὁ Βοηθόου υἱὸς Ἐτεωνεύς. ὁμώνυμος δὲ λέξις ὁ βοηθόος. ἄνδρα τε γὰρ δηλοῖ μάχιμον ἐξ οὗ καὶ βοηθόον ἅρμα ἐν Ἰλιάδι, καὶ κύριον δὲ ἐνταῦθα ὄνομα. ὃ συγκοπὲν τὸν παρὰ τοῖς ὕστερον Βόηθον ἐποίησεν. ὁ δὲ Ἐτεωνεύς, Ἐτεωνῷ πόλει παρωνόμασται. πόλιν ἣν ἡ Βοιωτία δηλοῖ. Ὅτι ἐπεὶ συνετοῦ μὲν ἀνάξια δὲ λέγοντος ὤν χρή, οἰκεῖον εἰπεῖν τό, οὐ μὲν νήπιος ἦσθα τὸ πρίν. ἀτὰρ μὲν νῦν

Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος.
Οὐ μὲν νήπιος ἦσθα Βοηθοΐδη Ἐτεωνεῦ
Τὸ πρίν, ἀτὰρ μὲν νῦν γε πάϊς ὣς νήπια βάζεις.
Ἦ μὲν δὴ νῶϊ ξεινήϊα πολλὰ φαγόντε
Ἄλλων ἀνθρώπων δεῦρ' ἱκόμεθ' αἴ κέ ποθι Ζεὺς
Ἐξοπίσω περ παύσῃ ὀϊζύος. ἀλλὰ λῦ' ἵππους
Ξείνων. ἐς δ' αὐτοὺς προτέρω ἄγε θοινηθῆναι.
Ὣς φάθ'. ὁ δ' ἐκ μεγάροιο διέσσυτο. κέκλετο δ' ἄλλους
Ὀτρηροὺς θεράποντας, ἅμα σπέσθαι ἑοῖ αὐτῷ.
Οἱ δ' ἵππους μὲν λῦσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἱδρώοντας.
Καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐφ' ἱππείῃσι κάπῃσι.
Πὰρ δ' ἔβαλον ζειάς. ἀνὰ δὲ κρῖ λευκὸν ἔμιξαν.
Ἅρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα.
Αὐτοὺς δ' εἰσῆγον θεῖον δόμον. οἱ δὲ ἰδόντες

Θαύμαζον κατὰ δῶμα διοτρεφέος βασιλῆος.
Ὥστε γὰρ ἠελίου αἴγλη πέλεν ἠὲ σελήνης
Δῶμα καθ' ὑψερεφὲς Μενελάου κυδαλίμοιο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ὁρώμενοι ὀφθαλμοῖσιν,
Ἐς ῥ' ἀσαμίνθους βάντες ἐϋξέστας, λούσαντο.
Τοὺς δ' ἐπεὶ οὖν δμωαὶ λοῦσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ,
Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας οὔλας βάλον ἠδὲ χιτῶνας,
Ἐς ῥα θρόνους ἕζοντο παρ' Ἀτρείδην Μενέλαον.
Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
Καλῇ χρυσείῃ ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
Νίψασθαι. παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
Σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα.
Εἴδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων.
Δαιτρὸς δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν ἀείρας
Παντοίων. παρὰ δέ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα.
Τὼ καὶ δεικνύμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος.
Σίτου θ' ἅπτεσθον καὶ χαίρετον. αὐτὰρ ἔπειτα
Δείπνου πασσαμένω, εἰρησόμεθ' οἵ τινές ἐστον
Ἀνδρῶν. οὐ γὰρ σφῶν γε γένος ἀπόλωλε τοκήων.
Ἀλλ' ἀνδρῶν γένος ἐστὲ διοτρεφέων βασιλήων
Σκηπτούχων. ἐπεὶ οὔ κε κακοὶ τοιούσδε τέκοιεν.

γε, παῖς ὡς νήπια βάζεις. πρὸς ἐπωνία δὲ τὸν θεράποντα φησὶν ὁ Μενέλαος τοῦτο, ἐρωτῶντα εἰ δεῖ ξένους εἰσακτέον. λέγων καὶ ὅτι ἡμεῖς ξείνια πολλὰ φαγόντες ἄλλων ἀνθρώπων, δεῦρ' ἱκόμεθα. λόγος δὲ οὗτος εὐχαρίστου πλεῖστος, ὁμολογοῦντος τὴν ξενίαν. προστίθησι δὲ ὁ Μενέλαος ὅτι, αἴκε ποθι Ζεὺς ἐξοπίσω περ παύσῃ ὀϊζύος. ἔοικε γὰρ εἶναι δύσελπις ἕως τὴν Ἑλένην ἔσχε. ἰστέον δὲ ὅτι τό, οὐ μὲν τοι νήπιος ἦσθα ὦ δεῖνα, ἀπεναντίας ἐσχημάτισται πρὸς τό, νήπιος εἰς ὦ ξεῖνε. ὃ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα κεῖται. Ὅτι φιλοξένου λόγος τό, ἀλλὰ λῦε ἵππους ξείνων, ἐς δ' αὐτοὺς προτέρω ἄγε θοινηθῆναι. ἔστι δὲ τὸ προτέρω ἀντὶ τοῦ προσωτέρω. Ὅτι καταλύσεως ξενικῆς φρασικὸν τό, οἱ δ' ἵππους λῦσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἱδρώοντας, καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐφ' ἱππείῃσι κάπῃσι. πὰρ δ' ἔβαλον ζειάς. ἀνὰ δὲ κρῖ τουτέστι κρίμνον λευκὸν ἔμιξαν. ἅρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα. αὐτοὺς δ' εἰσῆγον θεῖον δόμον. τοιοῦτος δ' ἐνταῦθα ὁ τοῦ Μενελάου. διὸ καὶ ἰδόντες, θαύμαζον κατὰ δῶμα οἱ ξένοι. ἐφ' οἷς ἑρμηνεύων πῶς θεῖος ὁ ῥηθεὶς δόμος, ἐπάγει. ὥστε γὰρ ἠελίου αἴγλη πέλεν ἠὲ σελήνης δῶμα καθ' ὑψερεφές. προ ὀλίγων δὲ σαφέστερον ἑρμηνεύσει τὸ τοῦ δόμου θεῖον, εἰπὼν τοιαύτην εἶναι τὴν τοῦ Διὸς αὐλήν. ἐνθεῦσαι δὲ καὶ τὴν ἐκ τιμίας ὕλης τοῦ δόμου λαμπρότητα. καὶ τοιαῦτα μὲν ταῦτα. ἐν δὲ τῷ, λῦσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἀντὶ τοῦ ὑπέλυσαν, ὅρα ὅτι ὁ φθάσας εἰπε λύειν ἵππους καὶ καταλύειν, τοῦτο καὶ ὑπολύειν ἔφη. ἱππείας δὲ κάπας φησί, πρὸς διαστολὴν τῶν βοείων. κάπη δὲ ἡ φάτνη, παρὰ τὸ κάπτω τὸ χανδὸν ἐσθίω, ὅθεν καὶ τὸ αἰνίγματα παρὰ τῷ κωμικῷ. ἀφ' οὗ, ἔγκαφος ὁ ψωμός, ἤτοι βλωμός. ὡς Εὔπολις. οὐ γὰρ λέλειπται τῶν ἐμῶν οὐδ' ἔγκαφος. οἱ χυδαῖοι δέ, τὸ αὐτὸ κάπτω, χάπτω φασί. περὶ δὲ τοῦ κρῖ λευκὸν καὶ τοῦ, ἐνώπια παμφανόωντα, δηλοῖ τὰ εἰς τὴν Ἰλιάδα, ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τοῦ παραβαλεῖν. Τὸ δὲ ζειὰς ἀναμιγνύειν κριθῇ, ἔθος ἱπποκομικόν. Τὸ δὲ ἠελίου αἴγλη ἠὲ σελήνης, σημειοῦνται οἱ παλαιοί, διὰ τὴν ἐκ συγκριτικοῦ ὕψους κατάβασιν πρὸς τὸ ταπεινότερον. ἔδει γάρ φασι σελήνην εἰπεῖν πρῶτα, εἶτα εἰς τὸν ἥλιον ἐπαναβῆναι, ὡς ἂν προκόπτῃ τὰ τῆς συγκρίσεως. ἔστι δ' εἰπεῖν, ὅτι πιθανῶς ὁ ποιητὴς ἐκ τοῦ μείζονος εἰς τὸ ἧττον κατέβη, ὡς ἂν μᾶλλον ὁ λόγος πιστεύοιτο. Τὸ δὲ ὑψερεφές, κατὰ φύσιν γέγραπται καθὰ καὶ ὁ ἐρετμός. ὅτι μέν τοι γράφοιτο ὑψηρεφές, ἐκτέταται ὡς τὸ ἐπήρετμοι. Ὅτι ἐπὶ τῶν μετὰ θέαν λουομένων εἶτα δειπνούντων, καλὸν εἰπεῖν τό, αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ὁρώμενοι ὀφθαλμοῖσιν. ἐς ῥ' ἀσαμίνθους βάντες ἐϋξέστας, λούσαντο. τοὺς δ' ἐπεὶ οὖν αἱ δεῖνα λοῦσαν ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας οὔλας βάλον, ἠδὲ χιτῶνας, ἐς ῥα θρόνους ἕζοντο καὶ τὰ ἑξῆς. Φιλόφρονος δὲ ἀνδρὸς λόγος τό, σίτου ἅπτεσθον καὶ χαίρετον. αὐτὰρ ἔπειτα δείπνου πασσαμένω, εἰρησόμεθα. ἔστι δ' ἐν τούτοις τὸ κατὰ σιωπὴν σχῆμα, καθὸ λούονται οἱ βασιλικοὶ ξένοι κατὰ σιωπηρὰν τοῦ βασιλέως κέλευσιν. ὅρα δὲ ὅτι, τάρπησαν ὁρώμενοι ὀφθαλμοῖς, ἀντὶ τοῦ ὁρῶντες, παθητικῶς ῥηθὲν καθ' ὁμοιότητα τοῦ, θνήσκοντας ὁρᾶτο. δῆλος δὲ ὁ νοῦς. οἱ γὰρ ἐτάρπησαν ἐν ὀφθαλμοῖς. οἱ ὁρῶντες τοῖς ὀφθαλμοῖς. ἀσάμινθος δέ, ἡ πύελος ἤτοι λεκάνη, παρὰ τὸ τὴν ἄσιν ὅ ἐστι τὸν ῥύπον μινύθειν ἤγουν ἐλαττοῦν. τὴν δὲ ἄσιν ἣν ἡ χρῆσις ἰλὺν οἶδε, διφοροῦσιν οἱ παλαιοί. καὶ διὰ διχρόνου γράφοντες καὶ διὰ τοῦ η. καὶ ἔχει καὶ ἡ διὰ τοῦ ἦτα γραφὴ λόγον, διὰ τὸ ἄλφα τὸ κείμενον ἐν τῇ προπαραληγούσῃ τοῦ ἀσάμινθος δωρικώτερον. ὅσον γὰρ ἐκ τοῦ ἆσις, ἀσίμινθος ὤφειλεν εἶναι. ὅτι δὲ χαίρουσι Δωριεῖς τῇ τοῦ η εἰς α μεταποιήσει, δῆλον μὲν καὶ ἐξ ἄλλων. οὐ μὴν δέ, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν Αἰλίου Διονυσίου. ὃς ἀχίτην ἐκτίθησι τοὺς

ἐχεπευκὸν τέθηγε. καὶ κάλλην τὴν κύλλην. καὶ κελέτην φασὶν οὐχὶ κηλήτην. εἰ δὲ αὐτὸς ἀττικὰ ταῦτα εἶναι φησίν, ἀλλὰ τὸ δᾶμος ἐπὶ δήμου καὶ κλᾶρος ἐπὶ κλήρου καὶ ὅσα τοιαῦτα φανερῶς δωρικά. Ὅρα δὲ ὡς οὐ παρεσημήνατο μὲν ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα ὁποίῳ ὕδατι λούονται οἱ βασιλικοὶ παῖδες, εἴτε δηλαδὴ θερμῷ εἴτε ψυχρῷ, ὑποβάλλουσι δὲ αἱ κατ' οἶκον ἀσάμινθοι, θερμὰ νοεῖν λουτρά, ὁποίοις ὡς μάλιστα οἱ Φαίακες ἔχαιρον, ψυχροῖς γε οὖσιν ὡς τὰ πολλά. ὡς δηλοῖ καὶ Ἀθήναιος ψόγον γράφων τοῦ θερμολουτεῖν. Ἱστοροῦσι δὲ καὶ ὡς τὰ βαλανεῖα, οὐδ' ἐντὸς τῆς πόλεως ἤθελον εἶναι οἱ παλαιοί. αὐτὸς δὲ καὶ εἰς ἔπαινον ἄλλως λουτροῦ στρέφων τὴν γλῶσσαν, λέγει ὅτι ἴσασιν ἥρωες καὶ λουτρὰ ἄκη πόνων, παντοῖα. κόπον μὲν, θαλάττῃ λύοντες. ἣ μάλιστα τοῖς νεύροις ἐστὶ προσφορος. ἀναχαλῶντες δὲ ταῖς ἐμβάσεσι, τὰς τῶν μυῶν συντάσεις. εἶτα ἐπαλείφοντες λίπα πρὸς τὸ μὴ ξηρανθέντος τοῦ ὕδατος ἀποσκληρύνεσθαι τὰ σώματα. ὡς οἱ ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς ἐπανελθόντες ἐν Ἰλιάδι ποιοῦσι. λέγει δὲ κάματον. καὶ καταχέασις ἡ κατὰ κεφαλῆς. δι᾽. θυμήρες κεράσασα κατὰ κρατός τε καὶ ὤμων. αἱ γὰρ ἐμβάσεις πολυκεχυμένου παρὰ τοῖς πόροις τοῦ ὕδατος, φράττουσι τὴν τῶν ἱδρώτων ἔκκρισιν καθὰ πρὶν ἄν εἴποι ἐθμὸς εἰς ὕδωρ βληθῇ. διέξοδοι γὰρ οὐδὲν, εἰ μή τις αὐτὸν μετεωρίσας, ἀναψυχὴν τοῖς πόροις καὶ διέξοδον εἰς τὰ ἔξω παράσχῃ. Ὅτι δὲ τὸ λούειν καὶ λοέειν διαλελυμένως λέγεται καθὰ καὶ τὰ λουτρὰ λοετρά, καὶ ὁ τόπος αὐτῶν, οὐ μόνον βαλανεῖον ἀλλὰ καὶ λουτρὰν οὐ γενικὴ λουτρῶνος τύπῳ πολιτικῷ κοινότερον, δῆλον ἐκ τῶν παλαιῶν. Οὖλαι δὲ χλαῖναι τίνες εἰσί, καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. ὅτι δηλαδὴ αἱ ὑγιεῖς, παρὰ τὸ οὖλον. ὃ τειχωταί, παρὰ τὸ τεῖχος οὖλον. ἢ εἴλωσοι παρὰ τὸ εἰλεῖν. ἃς ἀμφιβάλλονται οἱ ὁμηρικοὶ ἄρτι νεαλεῖς ἔργου ἐκδύονται. ἄλλως γὰρ τὸ ἀμφιβάλλειν ἐπὶ ἐνδοιασμοῦ, οὐκ οἶδεν ὁ ποιητής. θρόνος δὲ ὅτι ἐλευθέριός ἐστι καθέδρα σὺν ὑποποδίῳ καὶ ὅτι θρῆνυν τὸ ὑποπόδιον καλοῦσί τις, ἐντεῦθεν καὶ τὸν θρόνον ὀνομάσαι, τῷ θρήσασθαι χάριν ὅπερ ἐπὶ τοῦ καθίζεσθαι λέγουσιν, ὁ Ἀθήναιος λέγει παρ' ᾧ καὶ χρῆσις φέρεται, τό, θρήσασθαι δὲ πλαταίῳ γαίῃ ὕπο. ὁ δέ γε κλισμός φασι, πολυτελεστέρως κεκόσμηται ἐπὶ ἀνακλίσει. διορισμὸς δὲ τούτων, ἐν τῷ. κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε. τούτων δ' εὐτελέστερον, ὁ δίφρος. τῷ γοῦν Ὀδυσσεῖ ἐπαίτῃ δοκοῦντι, δίφρος ἀεικέλιος παρατίθεται ὀλίγη τε τράπεζα. ἴσως δέ, ἐκεῖ τὸ ἀεικέλιος, διαστολήν τινα δηλοῖ. ὡς ὄντος δίφρου καὶ μὴ ἀεικελίου. ἐν τούτοις δὲ κεῖται ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, τὸ δείκνυσθαι αὐτὶ τοῦ δεξιοῦσθαι, ἀπὸ τῆς δείκω δείξω ὅθεν καὶ ἡ δεξιά. φησὶ γάρ. τὼ καὶ δεικνύμενος, προσέφη Μενέλαος. Ὅτι φυσιογνωμικῶς ἀπὸ τοῦ εἴδους στοχάζεται ὁ Μενέλαος, εὐγενεῖς εἶναι τοὺς παραβαλόντας νεανίας. εἰπών. οὐ γὰρ σφῶν γε, γένος ἀπόλωλε τοκήων. ἀλλ' ἀνδρῶν γένος ἐστὶ διοτρεφέων βασιλήων σκηπτούχων. ἐπεὶ οὔ κε κακοὶ τοιούσδε τέκοιεν. ἐπὶ εὖ δὲ γεγονότων καὶ πολυφανῶν ἁρμόζει ὁ λόγος. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ οὐ γὰρ σφῶν γε, βούλονται οἱ παλαιοὶ σὺν τῷ ἰῶτα γράφειν τὸ σφῶν, ἵνα δηλοῖ τὸ σφῶιν δυϊκόν. ἐν δὲ τῷ, οὐκ ἄν κακοὶ τοιούσδε τέκοιεν, κακοὺς λέγει, τοὺς δυσγενεῖς.

Ὅτι νῶτα βοὸς παρὰ πίονα θῆκε τοῖς βασιλικοῖς νέοις ὁ Μενέλαος ὄπτ' ἐν χερσὶν ἑλών, τά ῥά οἱ γέρα πάρθεσαν αὐτῷ. ἐνταῦθα δέ φασιν οἱ παλαιοί, ὅτι ἔοικε, τοῖς βασιλεῦσι μείζων μοῖρα παρατίθεσθαι εἰς γέρας. ἀφ' ἧς εἶχον ἂν καὶ ἄλλοις ἐπιδιδόναι, ὡς νῦν ποιεῖ ὁ Μενέλαος, τοῖς ξένοις παρατιθεὶς τὸ ἑαυτοῦ γέρας. καὶ Ἀγαμέμνονας δὲ ἐν Ἰλιάδι, τούτοις γεραίρει τοὺς Αἴαντας. ὅθεν καὶ Λυκοῦργος, τοῖς Λακεδαιμονίων βασιλεῦσι διμοιρίαν νομοθετήσας δίδοσθαι, παρελκύσας φασὶν ἐξ Ὁμήρου τὸ νόμιμον. Ὅρα δὲ τὸ νῦν εὐτελὲς δαιτὸς βασιλικῆς. οὐ γάρ τι χλιδανὸν αὐτῷ παρατίθεται, ἀλλὰ νῶτα βοός. καθὰ καὶ παρ' ἄλλοις

Ὣς φάτο. καί σφιν νῶτα βοὸς παρὰ πίονα θῆκεν
Ὄπτ' ἐν χερσὶν ἑλών, τά ῥά οἱ γέρα πάρθεσαν αὐτῷ.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε Νέστορος υἱόν,
Ἄγχι σχὼν κεφαλήν, ἵνα μὴ πευθοίαθ' οἱ ἄλλοι.
Φράζεο Νεστορίδη τῷ 'μῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
Χαλκοῦ τε στεροπὴν καὶ δώματα ἠχήεντα,
Χρυσοῦ τ' ἠλέκτρου τε, καὶ ἀργύρου ἠδ' ἐλέφαντος.
Ζηνός που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή.
Ὅσσα τάδ' ἄσπετα πολλά. σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.
Τοῦ δ' ἀγορεύοντος ξύνετο ξανθὸς Μενέλαος.
Καί σφεας φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Τέκνα φίλα, Ζηνὶ μὲν βροτῶν οὐκ ἄν τις ἐρίζοι.
Ἀθάνατοι γὰρ τοῦ γε δόμοι καὶ κτήματ' ἔασιν.
Ἀνδρῶν δ' ἤ κεν τίς μοι ἐρίσσεται ἠὲ καὶ οὐκί,
Κτήμασιν. ἦ γὰρ πολλὰ παθὼν καὶ πόλλ' ἐπαληθείς,
Ἠγαγόμην ἐν νηυσί. καὶ ὀγδοάτῳ ἔτει ἦλθον.

γίνε-

Κύπρον, φοινίκην τε, καὶ αἰγυπτίους ἐπαληθείς,
Αἰθίοπάς θ' ἱκόμην, καὶ σιδονίους, καὶ ἐρεμβούς,
Καὶ λιβύην, ἵνα τ' ἄρνες ἄφαρ κεραοὶ τελέθουσι.
Τρὶς γὰρ τίκτει μῆλα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν.
Ἔνθα μὲν οὔτε ἄναξ ἐπιδευὴς, οὔτε τι ποιμὴν
Τυροῦ καὶ κρεῶν, οὐδὲ γλυκεροῖο γάλακτος.
Ἀλλ' αἰεὶ παρέχουσιν ἐπηετανὸν γάλα θῆσθαι.

γίνεται. πίονα μέν τοι, ὡς εἰκός γε, τρυφερὸν γέρας τῷ βασιλεῖ. ὡς δὲ τὰ μὲν ἑφθὰ ἐκ τοῦ ἕπω γίνεται, ἵνα εἴη ἑπτὰ τὰ περιεπόμενα χερσὶ βρώσεως, καὶ διὰ συμπτώσεως ἀποφυγὴν τῆς πρὸς τὸν ἑπτὰ ἀριθμόν, ἑφθά, τραπέντος τοῦ τ εἰς θ καὶ αὐτίκα καὶ τοῦ π εἰς φ ἵνα δασὺ δασέος ἐγγένηται κατὰ γραμματικὸν κανόνα, τὰ δὲ ἑψητὰ ἐκ τοῦ ἕψω ἕψω γίνεται μεταπεσόντος εἰς τὸ ἑψῶ ἑψήσω, τὰ δέ γε ὀπτὰ ἐκ τοῦ ὀπτῶ τὰ συγκεκομμένα, δηλοῦται καὶ ἀλλαχοῦ. δῆλον δ' ὅτι οὐ μόνον ὀπτοῖς ἀλλὰ καὶ ἑφθοῖς ἐχρῶντο κρέασιν οἱ ἥρωες, καὶ φαίνεται αὐτό, ἔκ τε τοῦ λέβητος ὃς ἐν παραβολῇ ζεῖ ἕψων ἁπαλοτρεφέα σίαλον, καὶ ἐκ τοῦ βοείου ποδὸς ὃς ἀφέθη κατὰ τοῦ ὀδυσσέως ἐπὶ τραπέζῃ κείμενος. πόδα γάρ φασι βόειον οὐδεὶς ὀπτᾷ. πρὸς δὲ τὸ ὡς ἐρρέθη, ἑπτὰ εἶτα ἑφθά, ὁμοιότητα προσάδει καὶ τὸ τέφω οὕτως αἴτιον τοῦ τε ταφῆ οὕτως. καὶ τὸ ἐπιφθύζειν παρὰ θεοκρίτῳ, γινόμενον ἐκ τοῦ πτύειν. καὶ τὸ ἐτύφθην ἐκ τοῦ τύπτω. καὶ τὸ ἐβλάφθην ἐκ τοῦ βλάπτω. καθ' ἄλλον δὲ λόγον. καὶ τὸ τέθειπτον. καὶ τὸ φροίμιον. καὶ ὁ φροῦδος. καὶ ἡ φρουρά. καὶ ἄλλα μυρία ὅσα. ὧν ἀπέοικεν, ὥσπερ ἡ μητρυιά οὕτω καὶ ὁ πατρυιός. ἀλλ' αὐτὸς μὲν, ἐκπέφευγε τὸ ἀνόμοιον, παρὰ τοῖς λέγουσιν αὐτὸν πατρῳόν. οὐκοῦν δὲ καὶ ἡ μητρυιά, τάχα οὐκ ἀστείως εἰπεῖν, κἀνταῦθα μητρυιὰ τῷ ὑφ' ἣ τοιαύτη. δι' ὃν συγχυθεῖσα, ἐλάθετο τῆς κατ' αὐτὴν κοινῆς ἀναλογίας. καὶ παρεκλίνασιν εἰς τοὺς ψιλωτικοὺς αἰολεῖς, μητρυιὰ ὑπεφωνήθη ἀντὶ μητρυιᾶς. Ὅτι ὡς ἐν τῇ α ῥαψῳδίᾳ τῷ μέντῃ ὡμίλησε τὴν ἀρχὴν ὁ τηλέμαχος, οὕτω καὶ νῦν, ἄγχι σχὼν κεφαλὴν ἵνα μὴ πεύθοιαθ' οἱ ἄλλοι. ὡς ἂν μὴ κολακεύειν δοκοίη ἀγροίκως ἢ καὶ ἀφελὴς εἶναι διὰ τὸ πολὺ τοῦ θαύματος, φησί. φράζεο νεστορίδη τῷ ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ, χαλκοῦ τε στεροπὴν καὶ δώματα ἠχήεντα. χρυσοῦ τ' ἠλέκτρου τε καὶ ἀργύρου ἠδ' ἐλέφαντος. ἃ δηλαδὴ τὸν τοῦ βασιλέως μενελάου δόμον ἐκόσμουν, τεχνικῶς παρακείμενα. εἶτα συγκρίνων, φησί. ζηνός που τοιήδε γ' ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή. καὶ ὅρα ὡς τὸ ἴσον συνάγει τῇ συγκρίσει. οὐ γὰρ ἦν τὸ ἔλαττον ἀποδοῦναι τοῖς τοῦ διὸς δώμασιν, ἔνθα καὶ τὸ ἴσον, αὐθαδές. διὸ καὶ ἔφη τό, ζηνός που τοιήδε αὐλή, ἀντὶ τοῦ ἴσως τοιαύτη ἐστίν. ὃ καὶ δίδωκε θάρσος μετ' ὀλίγα τῷ μενελάῳ, εἰς τὴν κατὰ τὸ μεῖζον σύγκρισιν. ἐρεῖ γὰρ ἐκεῖνος οὐκέτι ῥητορικώτερον ἀλλ' ὡς πρὸς ἀλήθειαν, ἀθάνατα εἶναι τὰ θεῖα. καὶ διὰ τοῦτο οὐ τοιάδε οἷα τὰ τοῦ θνητοῦ μενελάου. καὶ ἄλλως δὲ φράσαι κάλλιον κατὰ τοὺς παλαιούς, τὸ μὲν εἶναι πλούσιος, οὐκ ἀρνεῖται ὁ βασιλεύς. περιελὼν δὲ κἀνταῦθα τὸν φθόνον καὶ ὡς δι' εἰπεῖν ἐκδυσάμενος αὐτόν, πολλά φησι παθὼν, ἔχει πλοῦτον. οὐ μὴν φησὶ καὶ ἀξιοῖ θεῷ συγκρίνεσθαι θνητὸς αὐτὸς ὤν. σημειοῦται δὲ πάντως τοὺς βασιλικοὺς παῖδας τό, πρῶτον ἐν ἀλλοτρίᾳ οἰκίᾳ ἐλθόντας εἰς δεῖπνον, μὴ γαστρισαμένους εὐθὺς τοῦ συμποσίου γενέσθαι ὅλους, ἀλλά τι δεῖν φασι πρότερον τῷ ἐλθεῖν ἄμεινον ἐν τῷ κατανοεῖν τὴν οἰκίαν. διὸ ποιεῖν δοκοῦσι καὶ αὐτοί, ὅ φασι καὶ ὁ παρὰ ἀριστοφάνει παῖς. ὃς ῥυθμίζεται γέροντα ὡς δεῖ κατακλίνεσθαι, ἐπάγει τό, ἐπαίνεσόν τι τῶν χαλκωμάτων. ἐπὶ δὲ τούτοις αὔξων τὸ θαῦμα ὁ τηλέμαχος, ἐπάγει. ὅσσα τάδ' ἄσπετα πολλά. σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα. οὐκ ἂν δ' ἐνταῦθα τοὺς βασιλικοὺς οἴκους εἴποι τις παροιμιακῶς θαῦμα μωροῖς διὰ τὸ ἐν θαύμασι κεῖσθαι τοῖς εὐγενέσι νεανίσκοις. αὐτὸ γὰρ ἑρμηνεύσατό τις εὐφυῶς κατὰ τῶν ἀκριβούντων τί ποιοῦσιν οἱ ἰχθύες. πῶς κοιμῶνται. πῶς διαιτῶνται. καὶ τὰ ἑξῆς ὡς γράφει ἀθήναιος. τελευτᾷ δ' ἐνταῦθα ἡ αὔξησις διὰ τεσσάρων ἀορίστων ὑπεροχῶν, τοῦ ὅσσα. τοῦ ἄσπετα. καὶ τοῦ πολλά. ὧν, ἐκ παραλλήλου ἡ αὐτὴ σημασία, ποσότητα μόνην δηλούντων, ὡς τῆς ποιότητος τοῦ κόσμου, φανερᾶς οὔσης ἐκ τῶν ὀνομάτων. τίμια γάρ, ὁ ἀστράπτων χαλκός. ὁ χρυσός. καὶ τὰ λοιπά. τὴν γὰρ στεροπήν, ὥσπερ τῷ χαλκῷ οὕτω καὶ ταῖς ἑξῆς ὕλαις ἐπιμερίσει δηλαδή γε τῶν δωμάτων. αὐτὰ γὰρ εἰ καὶ συνεξέλαμπον διὰ τὰς ἀστραπτούσας περὶ ἐκεῖνα ὕλας, οὐκ εἶχε συμφράσαι κατὰ πτῶσιν γενικήν, διὰ τὸ κωλύεσθαι τῷ μέτρῳ. διὸ καὶ σχηματίσας αὐτὰ κατὰ γενικὴν πτῶσιν, οὐ τὴν συννοουμένην στεροπὴν ἀλλὰ τὸ ἠχῆεν αὐτοῖς ἀντικληρώσει. καὶ οὕτω μὲν, πρὸς οὓς ἐλάλει ὁ νεανίας. ἐπεὶ δὲ περίεργός ποτέ ἐστιν ὁ ζηλωτὸς ἐν δίοπτῃ, παραβαλὼν δεξιῶς ἀκοὴν ὁ βασιλεύς, ἀκούει τὸ ψιθυρισθὲν καὶ λαλεῖ τὰ ἐφεξῆς. φησὶ γὰρ ὁ ποιητής. τοῦ δ' ἀγορεύοντος ξύνετο ξανθὸς μενέλαος. καὶ εἶπε. τέκνα φίλα, ζηνὶ μὲν βροτῶν οὐκ ἄν τις ἐρίζοι. ἀθάνατοι γὰρ τοῦ γε δόμοι καὶ κτήματ' ἔασιν. ἀνδρῶν δ' ἤ κέν τίς μοι ἐρίσσεται ἠὲ καὶ οὐκί, κτήμασιν. ἃ δὴ καὶ δηλῶν ὅπως περιῆλθον αὐτῷ, ἐπάγει. ἦ γάρ, πολλὰ παθὼν καὶ πόλλ' ἐπαληθεὶς ἠγαγόμην ἐν νηυσί. καὶ ὀγδοάτῳ ἔτει ἦλθον. ὃ καὶ ὁ νέστωρ πρὸ ὀλίγων ἱστόρησεν. εἶτα καὶ τὸ πολλὰ ἐπαληθεὶς ἀορίστως λεχθέν, ὁρίζων ἱστορικῶς, ἐπιφέρει. κύπρον φοινίκην τε καὶ αἰγυπτίους ἐπαληθείς. αἰθίοπάς θ' ἱκόμην. καὶ σιδονίους. καὶ ἐρεμβούς. καὶ λι-

βύην, ἵνα τ' ἄρνες ἄφαρ κεραοὶ τελέθουσι. τρὶς γὰρ τίκτει μῆλα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν. ἔνθα μὲν οὔτε ἄναξ ἐπιδευὴς, οὔτέ τι ποιμὴν τυροῦ καὶ κρειῶν οὐδὲ γλυκεροῖο γάλακτος. ἀλλ' αἰεὶ παρέχουσιν ἐπηετανὸν γάλα θῆσθαι. καὶ τὰ ἑξῆς. καὶ ὅρα ἐξ αὐτῆς καταρχῆς, ὡς ἱστοριῶν χορηγία τῷ ποιητῇ γέγονεν ὁ τοῦ Τηλεμάχου εἰς τὴν Σπάρτην πλοῦς. ἐν αἷς οὐ μόνον ξενικὰ ἐκτίθεται διηγήματα. ἀλλὰ καὶ τρωϊκὰ καὶ ἑλληνικά. πάνυ οὖν δεξιῶς ἔπλασεν Ὅμηρος εἰς καλὸν τῇ ἑαυτοῦ ποιήσει, ὡς καὶ προδεδήλωται, τὸν τοῦ Τηλεμάχου πλοῦν. δι' οὗ πολλὰ ποικίλματα ἡ ὁμηρικὴ μοῦσα τῷ τῆς ποιήσεως ταύτης πέπλῳ ἐνέπασσεν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ στεροπὴν, μίαν ταύτην λέξιν, ἤρκεσε προσαρμόσαι ὁ ποιητὴς, τῷ χαλκῷ. τῷ χρυσῷ. τῷ ἠλέκτρῳ. τῷ ἀργύρῳ. καὶ τῷ ἐλέφαντι. οὐχ ὡς ἀπορῶν πλειόνων ἐπιθέτων, ἀλλὰ κατὰ λόγον γοργότητος. ὡς καὶ ἐπαναπαυσάμενος τῇ λέξει διὰ τὸ αὐτῆς σεμνόν. ἠχήεντα δὲ δώματα, τὰ μεγάλα. τοῖς γὰρ μικροῖς οὐκ ἔστι προσαρμόζειν τὸ ἐπίθετον, ψεύδεται γὰρ ἐπιλεχθέν. ὀνοματοποιεῖται δὲ ὁ ἦχος καὶ ὁ ἠχέτης καὶ ἡ ἠχὼ ὅθεν τὸ ἠχεῖν. ὡς δηλοῖ καὶ ἡ ἠχήεσσα θάλασσα. λέγεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ ζώων. ὅθεν καὶ ἠχέτα τέττιξ.

Ὅτι δὲ τῶν ἠχηέντων οἴκων τοὺς μείζους, Ὅμηρος δώματα καλεῖ καὶ μέγαρα καὶ κλισίας, οἱ δὲ νέοι ξενῶνας καὶ ἀνδρῶνας, ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου δηλοῦται. ἤλεκτρος δὲ, ἴσως μὲν, καὶ ὕλη τις κατὰ τοὺς πολλοὺς, χαλκώδης ἰδιαιτάτη παρὰ τὸν ἁπλῶς χαλκόν. μάλιστα δὲ, μῖγμα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου. δοκεῖ δὲ καὶ ὁ λευκὸς δηλοῦσθαι νῦν ἤλεκτρος. ὃν ὁ μῦθος διὰ τὸ ἡλιῶδες τῆς χροιᾶς, δάκρυον εἶναι τῶν ἡλιάδων λέγει. ἀφ' οὗ καὶ λαβαὶ μαχαίραις γίνονται ἀχύρων ἐπισπαστικαί. εἰκὸς γὰρ, καὶ τοιοῦτον παραπεπηχθαι τοῖς τοῦ Μενελάου δόμοις εἰς δαίδαλμα. Σοφοκλῆς μέντοι, ἐτόλμησε καὶ αὐτὸν τὸν χρυσὸν, ἤλεκτρον εἰπεῖν ἐν τῷ, κερδαίνετ' ἐμπολᾶτε τὸν πρὸς Σάρδεων ἤλεκτρον. καὶ δόξοι ἂν ἐκ τοῦ τοιούτου καὶ ἡ βασιλικὴ θυγάτηρ Ἠλέκτρα κληθῆναι. καθὰ καὶ ἀδελφὴ αὐτῆς ἱστορεῖται, χρυσόθεμις. καὶ ἤλεκτρα δὲ τὰ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ἐν κλίναις ποικιλλόμενα, ἐκ τοῦ ἠλέκτρου φαίνεται λέγεσθαι. ἃ θηλυκῶς προάγονται ὡς δηλοῖ τὸ, ἐκπεποιησῶν τῶν ἠλέκτρων. ὧν ἡ εὐθεῖα, αἱ ἤλεκτροι κατὰ τοὺς τοῦ κωμικοῦ σχολιαστάς. οἵ φασι, καὶ ὅτι αἱ ἀρχαῖαι κλίναι, τοὺς πόδας εἶχον κατησφαλισμένους ἄνθραξι καὶ ἠλέκτροις. ἡ δὲ τῶν ἰδιωτῶν γλῶσσα, βερνίκην λέγει τὸ ἤλεκτρον. ἠλέκτωρ μέντοι ὁ ἥλιος εἴπερ καὶ αὐτὸς οὕτω πως προάγεται, οὐκ ἔστι βεβαίως εἰπεῖν. δοκεῖ γὰρ καὶ ἀλέκτωρ εἶναι ὡς μὴ ἐῶν ἐν λέκτροις κεῖσθαι ἀλλ' ἐξεγείρων εἰς ἔργα. ἐλέφαντα δὲ καὶ νῦν ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι, τὰ τοῦ ἐλέφαντος λέγει ὀστᾶ, ἐκ τοῦ ὅλου καλέσας τὸ μέρος.

Ὅτι δὲ ἡ Λιβύη πολλὴν καὶ αὐτὴν ὁ Μενέλαος ἐπλανήθη, μήτηρ ἐλεφάντων ἦν, δηλοῖ καὶ ὁ γράψας Ἕρμιππος τὸ, ἡ δὲ καλὴ Κρήτη κυπάριττον τοῖσι θεοῖσιν, ἡ Λιβύη δ' ἐλέφαντα πολὺν παρέχει κατὰ πρᾶσιν. χρῆσις δὲ ὁμηρικοῦ ἐλέφαντος. καὶ ἐν τῷ, ἀσπίδα εἶχεν ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος. ὁ δὲ τοιοῦτος ποιητικὸς τρόπος, ἐν βοῦν, τὸ δέρμα λέγει τοῦ βοός. Τὸ δὲ Ζηνὸς αὐλὴ, ὡς ἐπὶ βασιλέως ἐρρέθη. ὅθεν καὶ Αἰσχύλος λαβὼν, ἔφη ὅσοι τὴν Διὸς αὐλὴν οἰχνοῦσι. Σημειοῦνται δὲ ὅτι ἀπὸ τῆς αὐλῆς ὀνόματι τὰ δώματα δηλοῖ. οὐ γὰρ ἂν αὐλὴ χρυσῷ καὶ τοιούτοις κοσμοῖτο. δηλοῖ δέ τι τοιοῦτον καὶ Ἀθήναιος. παρ' ᾧ καὶ στίχος τις ἐνταῦθα μεταγεγραμμένος φέρεται. λέγει γὰρ ὅτι βέλτιον γράφειν κατὰ Σέλευκον, Ζηνός που τοιαῦτα δόμοις ἔνι κτήματα κεῖται, ἢ ὡς Ἀρίσταρχος, Ζηνός που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή. οὐ γὰρ τῆς οἰκίας φησὶ τὸ κάλλος ἀποθαυμάζουσιν οἱ ξένοι. ἐπεὶ μὴ δὲ ἦν ἤλεκτρος καὶ ἄργυρος καὶ ἐλέφας ἐν τοίχοις. ἀλλὰ περὶ μὲν τῶν δωμάτων εἶπεν, ὡς ἔστιν ἠχήεντα. τοιαῦτα δὲ, τὰ ὑψόροφα καὶ μεγάλα. περὶ δὲ τῶν στιλβόντων, τὸ, χρυσοῦ καὶ ἠλέκτρου καὶ ἀργύρου καὶ ἐλέφαντος. οἷς εἰκότως ἐπάγεται τὸ, Ζηνός που τοιαῦτα δόμοις ἔνι κτήματα κεῖται. ὅσσα τάδ' ἄσπετα πολλά. τῷ δὲ Ζηνός που τοιήδε αὐλὴ, οὐκ ἔστιν ἀκόλουθον ἐπειπεῖν, ὅσσα τάδ' ἄσπετα. σολοικὸν ὄν φησι τῷ ἀσυνήθει τῆς ἀναγνώσεως. ἀλλ' οὐδὲ ἡ αὐλή φησιν ἁρμόζει ἐπὶ τοῦ οἴκου. ὁ γὰρ διαπνεόμενος τόπος, αὐλὴ λέγεται. καὶ διαυλωνίζειν φαμὲν χωρίον, τὸ διχόθεν ἐξ ἑκατέρου πνεῦμα. ἔτι δὲ, αὐλὸς, ὄργανον δι' οὗ διέρχεται πνεῦμα. τοιαῦτα δὲ γράψας ὁ Ἀθήναιος, ἐν οἷς καὶ ὅτι Ὅμηρος τὴν αὐλὴν ἀεὶ ἐπὶ ὑπαίθρου τάττει τόπου, λέγει καὶ ὅτι νῦν δὲ, τὰ βασίλεια λέγονται αὐλαὶ, ἢ διὰ τὸ μεγάλους ἔχειν τοὺς πρὸ τῶν οἴκων ὑπαιθρίους τόπους, ἢ τὸ παραυλίζεσθαι καὶ παρακοιμᾶσθαι τοὺς δορυφόρους τοῖς βασιλείοις. ἐπιφέρει δὲ καὶ Διφίλου χρῆσιν ταύτην. αὐλὰς θεραπεύειν βασιλικὰς δηλαδὴ, ἔστιν ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ἢ φυγάδος ἢ πεινῶντος ἢ μαστιγίου. ἐν τούτοις δὲ ὁ ῥηθεὶς ῥήτωρ, αὐλὸν φησὶ καλεῖσθαι ὡς καὶ ἐν ἄλλοις προσημάνθη, καὶ τὸ διαπεπταμένον εἰς εὐθύτητα σχῆμα, ὁποῖον τὸ στάδιον. ὃ καὶ συνθέτως δίαυλος ὀνομάζεται. καὶ τὸν κρουνὸν δὲ τοῦ αἵματος. οἷον, αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀνὰ ῥῖνας παχὺς ἦλθεν. ἐντεῦθεν δὲ καὶ τὴν περικεφαλαίαν ὅταν ἐκ τοῦ μέσου ἀνατείνῃ, αὐλῶπιν φαμέν. λέγονται δέ φησι καί τινες ἱεροὶ αὐλῶνες Ἀθήνησιν. ἀρσενικῶς δέ φησιν ὁ αὐλὼν παρὰ Θουκυδίδῃ καὶ τοῖς καταλογάδην συγγραφεῦσι. παρὰ δὲ ποιηταῖς, θηλυκῶς. ἰδιαίτερον οὖν φησὶ καὶ τὸ παρ' Ἐρατοσθένει βαθὺς αὐλὼν, θηλυκῶς εἰρῆσθαι. ὁποῖον δηλαδὴ καὶ τὸ, θῆλυς ἐέρση. καὶ τὸ, ἡ πουλύς. καὶ τὸ, ἡδὺς ἀϋτμή. καὶ ὅσα τοιαῦτα.

Ὅτι δὲ ὁ Τηλέμαχος οὐ δώματα μόνον ἀλλ' ὁμοῦ οἶκον καὶ κτήματα ἐπῄνεσε, ἑρμηνεύει ὁ βασιλεὺς ἐν τῷ, τέκνα φίλα. Ζηνὶ μὲν, οὐκ ἄν τις ἐρίζοι. οὗ ἀθάνατοι δόμοι καὶ κτήματά εἰσιν. ἐν τούτοις δὲ τῶν τοῦ Ὁμήρου, παρασημειοῦνται οἱ παλαιοὶ ὡς καὶ τὴν περὶ τοὺς οἴκους

οἴδασ

εἶδον Ὅμηρος πολυτελείας. καθὰ καὶ ἐν τῇ τῶν φαιάκων γῇ καὶ ἐν Ἰθάκῃ δέ. πολύβιος γοῦν ὁμοίαν τῇ τοῦ μενελάου οἰκίᾳ ὑφίσταται ἥβηρός τινος βασιλέως λαμπρότητα οἰκήσεως. ὃν καὶ ἐζηλωκέναι λέγει τὴν τῶν φαιάκων τρυφήν. ἐκεῖνόν φασί ποτε τοῦ ἤβηρι ἐπὶ κρατῆρσιν ἀργυροῖς καὶ χρυσέοις, οἶνον ἱστορεῖ κρίθινον. τὸ σέβας δὲ, συνήθως τὴν ἔκπληξιν λέγει. Τὸ δὲ ξένετο, ἀντὶ τοῦ, ἧσθετο. (συνήθης δὲ ἡ τοῦ ξυνιέναι σύνταξις μετὰ γενικῆς. γράφεται δὲ καὶ ξυνέθετο, ἴσως δὲ τοῦτο οὐ καλῶς. Τὸ δὲ ἐρίζειν ἐνταῦθα, ἐπὶ συγκρίσεως εἴληπται. Τὸ δὲ ἤ τίς μοι ἐρίσσεται ἠὲ καὶ οὐκί, καθ' ὁμοιότητα ἐρρέθη τοῦ, φέροιτο ἂν κράτος ἢ φεροίμην. ἵνα ὥσπερ ἐκεῖ ἀμφήριστος ἡ νίκη, οὕτω καὶ ὧδε ὁ πλοῦτος, θρυλεῖται δέ φασιν ἐν τούτοις ὁ μενέλαος, μετὰ ἦθος ἐκφέρων ὡς τὰ αὐτοῦ ἀμφήριστα τοῖς ἀνθρώποις. Τὸ δὲ κτήμασιν, ἐπαινῶς ἐρρέθη. οὐ γὰρ ἐπὶ ἀνδρίᾳ φησὶν ἢ ἄλλαις ἀρεταῖς ἀλλ' ἐπὶ πλούτῳ. Τὸ δὲ ἠγαγόμην, ἐπὶ κτημάτων ἀντὶ τοῦ ἔφερον κεῖται. προσυπακούεται δὲ καὶ ἐνταῦθα ἐκ κοινοῦ τὸ πολλὰ ἵνα λέγῃ ὡς πολλὰ παθὼν καὶ πολλὰ πλανηθεὶς, πολλὰ ἠγαγόμην κτήματα. καὶ ἔστιν ὅμοιον τοῦ, οὐ διά, τὸ ἔχειν διὰ τὸ ἐργασμένον, διὰ δηλαδή. Ἱστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ τοιούτου ἄγεσθαι, καὶ τὸ ἀγώγιμον ἐπὶ φορτίου νηῶν λέγεται. καὶ ὁ παρὰ τοῖς δημοσθένους ἀγώγιμος τῇ τῶν ἀθηναίων πολιτείᾳ. Ὅρα δὲ ὡς ὁμολογεῖ τουτέστι συμφωνεῖ ὁ μενέλαος τῷ νέστορι ἐφ' οἷς ἐκεῖνος εἶπε τοῦτον ἀλᾶσθαι, πολὺν βίοτον καὶ χρυσὸν ἀγείροντα. οὐ μόνον γὰρ πολλὰ ἔφη ἀγαγέσθαι, ἀλλ' ὑπερηφάνως, λέγει καὶ αὐτὸς ἐκεῖνο τὸ τοῦ γέροντος ὡς δηλωθήσεται. ἀλλὰ τί ἂν ἔχοι ἀγείρας ὁ ἑλληνικὸς βασιλεὺς μενέλαος; πηλίκον δ' ἂν περιβεβλημένος πλοῦτον, ἀντιπαρατιθέμενος πρὸς τὸν ὕστερον; ἐν οἷς τῶν ἄλλων πλούτων σιωπωμένων, βασιλικὴ περσικὴ παράκειται ἄμπελος. ἣ κατὰ τὴν ὁμηρικὴν ἣν ἐκεῖνος παμμεγεθῆ φυτεύσας ἐν τῇ τοῦ φίλου ἀχιλλέως ἀσπίδι. ἐκείνη μὲν γάρ, σοφόνως ἐφάνταζε τὰ κατ' αὐτήν. ἡ δὲ τῶν περσῶν βασιλέως, λιθοκόλλητος χρυσοῦ τὸν βασιλικὸν ἐκόσμει κοιτῶνα. ὑπὲρ τῆς αὐτῆς βασιλικῆς, οὖσα. ἔχουσα δὲ καὶ βότρυας ἐκ τῶν πολυτελεστάτων ψήφων συντεθειμένους, λίαν πολλὴν κατέπλουτει τὸ ὑπερήφανον. καθὰ καὶ τὸ καλούμενον βασιλικὸν προσκεφάλαιον. οἴκημά τι ἐκεῖνο πεντάκλινον. ἐν ᾧ χρυσίου πεντακισχίλια διὰ παντὸς ἔκειτο τάλαντα. ἔτι δὲ καὶ τὸ προσαγορευόμενον βασιλικὸν ὑποπόδιον. ἕτερον αὐτὸ πρὸ τῶν οἴκημα τρίκλινον. οὗ τάλαντα τρισχίλια ἔκειτο ἀργυρίου. ὁ δὲ ταῦτα γράψας ἀθήναιος, ἐπέκεινα τῶν ἄλλων παμπλουσίων, λέγει καὶ ὡς νῖνος ὁ ἀσσύριος κατὰ τὸν κολοφώνιον φοίνικα, χρυσίου τάλαντα εἶχε πολλῷ πλείονα καὶ ψάμμου. ἔστι δὲ ὁ λόγος οὗτος, μέρος τῶν κατὰ τὸ ἀχίλλεια ἐν ταῖς ὁμηρικαῖς λιταῖς ὑπερβολῆς. ἐν ᾗ κεῖται δ', οὐδ' ὅσα ψάμμαθός τε κόνις τε. περὶ δὲ κύπρου καὶ φοίνικος καὶ τῶν ἐφεξῆς ἐθνῶν, ἐγράφη μὲν καὶ ἐν τοῖς τῆς ἰλιάδος. ῥηθήσεται δὲ καὶ νῦν ὡς χρεὼν, τὰ ἀρκοῦντα. κύπρος μὲν γὰρ ὅτι ἀνεῖται τῇ ἀφροδίτῃ, καὶ διατί τοῦτο, καὶ ὅτι κύπρις ἐντεῦθεν ἐκείνη ὥσπερ καὶ παφία ἐκ πάφου κυπρίας πόλεως, πολλαχοῦ δηλοῦται. ἐν δὲ τῷ, φοίνικας καὶ σιδονίους, ὤργει τὸ εἶδος ἐπιλύεσθαι. μᾶλλον δὲ, τῷ ὅλῳ τὸ μέρος. μέρος γὰρ φοίνικος, ἡ σιδών. ὡς καὶ ὁ γεωγράφος σημειοῦται. οὕτω καὶ ἐν τῷ, τρῶάς τε καὶ ἕκτορα, τῷ ὅλῳ τοῖς τρωσὶ τὸ μέρος ὁ ἕκτωρ συνεκφωνεῖται. καὶ ἐν τῷ, οὐκέτι οἰνεὺς μεγαλήτορος υἱέες ἦσαν, θάνε δὲ ξανθὸς μελέαγρος. ὃς μέρος ἦν τῶν οἰνέως. καὶ ἐν τῷ, ἴδην ἵκανον γάργαρον. τῆς γὰρ ἴδης τὸ γάργαρον ὡς καὶ τῆς εὐβοίας ἡ χαλκὶς καὶ ἡ ἐρέτρια, ἐν τῷ, οἳ δ' εὔβοιαν ἔχον χαλκίδα τ' εἰρέτριάν τε. Ὅτι δὲ καὶ ἀπὸ φοίνικος ἀνδρὸς ἢ καὶ παρὰ τὸ φοινικοῦν χρῶμα ἡ φοινίκη, ἐδηλώθη καὶ αὐτὸ ἀλλαχοῦ. ὥσπερ καὶ ὅτι πυρροὶ οἱ αἰγύπτιοι. ὅθεν αἰγυπτιάσαι καὶ αἰγυπτιάζειν, οὐ μόνον τὸ ἐπιπανουργεῖν. διὸ. χρόαν δὲ τὴν σὴν ἥλιος λάμπων φλογὶ αἰγυπτιώσει, ἀλλὰ καὶ τὸ πανουργεῖν καὶ κακοτροπεύεσθαι, ὡς ὁ κωμικὸς φασὶ κρατῖνος δηλοῖ. Ἱστέον δὲ καὶ ὅτι ἐν τῷ, αἰγυπτίους ἐπαληθείς, τινὲς τὸ ἐπαληθείς, εἰς δύο μέρη λόγου διαλύσαντες, νοοῦσιν ὅτι ἐπὶ τοὺς αἰγυπτίους τοὺς ἀληθεῖς. τοῦτο δὲ, διὰ τὴν ἐκείνων μαντικήν. ἐφ' ᾗ γεγόνασι περίπυστοι. ἴσως δὲ χαίρεσθαι ὁ μενέλαος τῇ ἀληθείᾳ. οὗ καὶ ὁ οἰκεῖος θεράπων, ἐτεωνεὺς ὡς προείρηται παρὰ τὸ ἐτεὸν καλούμενος, ἀφ' οὗ καὶ ἐτεωνὸς κύριον. οὗ πόλις ὁμώνυμος ἐν βοιωτίᾳ ἡ ἐτεωνός, ὡς ἐοικέναι ὅτι καθὰ πομπὸς πομπεύς. διὸ θεοὶ πομπῆες ἐπιτο. οὕτω καὶ ἐτεωνὸς ἐτεωνεύς, καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. εἰς δὲ τὸ, αἰθίοπας ἱκόμην καὶ σιδονίους, λέγει ὁ γεωγράφος καὶ ὅτι τοὺς ἐν τῷ περσικῷ κατὰ τινας κόλπῳ, λέγει. ὧν ἄποικοι οἱ περὶ ἡμᾶς. ὡς καὶ τυρίους τινὰς ἐκεῖθεν ἱστοροῦσι καὶ ἀραδίους. ὧν ἄποικοι φασὶν οἱ παρ' ἡμῖν. ἤγουν οἱ ἐκ τῆς καθ' ἡμᾶς τύρου καὶ ἀράδου. Δῆλον δὲ ὅτι εἰς τοὺς νοτίους αἰθίοπας ἐλθὼν ὁ μενέλαος εἴγε καὶ εἰς τοὺς ἐρεμβοὺς ἦλθε. μέρος γὰρ ἐκείνων οἱ ἐρεμβοί, πολλῷ πρότερον εἰς τοὺς λοιποὺς αἰθίοπας ἀφίκετο τοὺς ὁμόρους αἰγυπτίοις ἡρόδοτος ἱστορεῖ. παρ' οἷς δηλαδὴ τοῖς αἰγυπτίοις, καὶ διαφερόντως τιμηθῆναι δοκεῖ ὁ μενέλαος. εἴγε καὶ οἱ λακεδαιμόνιοι οὕτω τίμιοι περὶ τὰ ἐκεῖ γεγόνασιν, ὥστε καθ' ἡρόδοτον ἐν αἰγύπτῳ οἱ ἐγχώριοι νεώτεροι, μόνοις ἑλλήνων λακεδαιμονίοις τοῖς πρεσβυτέροις συντυγχάνοντες ὁδοῦ τε εἴκουσι καὶ ἐκτρέπονται. καὶ ἐπιοῦσιν. ἐκ τῆς ἕδρας ἀνίστανται. ἐνθυμητέον δ' ἐν τούτοις. καὶ ὅτι γράψαντα τὸ, αἰθίοπες οἱ ὑπὲρ αἰγύπτου καὶ ἄραβες. καὶ προσεννοητέον ἀκολούθως τοῖς προγραφεῖσιν, ὡς οὐ μόνον εἰς τούτους τοὺς ἄραβας καὶ αἰθίοπας τοὺς ἡμῶν ἐγγυτέρω ἐπλανήθη μενέλαος, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς βαθυτάτους, ὧν μέρος οἱ ἐρεμβοί, λέγει δὲ ὁ γεωγράφος, καὶ ὅτι πλατυχίτωνες ἦσαν ταῖς αἰγυπτίαις θή-

βαΐς οἱ τόποι ὅροι τῆς αἰθιόπων. καὶ ὁ εἰς θήβας ἀφιγμένος, οὐ πόῤῥω ἦν αἰθιόπων. καὶ ὅτι μενέλαος πρὸς αἰθίοπας ἦλθε κατά μέν τινας, περιπλεύσας τὸν ὠκεανὸν διὰ τῶν γαδείρων μέχρι τῆς ἰνδικῆς. οἱ δὲ, πλησίον αἰγύπτου εἶναί φασι τούς τε ἄραβας καὶ τοὺς αἰθίοπας εἰς οὓς ἐκεῖνος ἐπλανήθη. ὁ δ' αὐτὸς γεωγράφος παραμυθούμενος καὶ τὰς ἐν τοῖς τοιούτοις ἀμφιβολίας, λέγει ὅτι οὔτε ὁ ποιητὴς ἕκαστα ἀκριβῶς ἐπύθετο, οὔθ' ἡμεῖς παρ' ἐκείνου ζητοῦμεν τὸ ἀκριβές. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ θηλυκὸν τοῦ αἰθίοψ. ἰδιωτικῶς μὲν, αἰθιόπισσα. ἄλλως δὲ περιφραστικῶς, ἡ ἐξ αἰθιόπων. λέγεται δὲ καὶ ὁμοφώνως τῷ ἀρσενικῷ κατὰ τοὺς παλαιούς. αἰθίοπα γοῦν φασι φωνὴν αἰσχύλος λέγει καί, πότερα γυναῖκες αἰθίοψ φανοῦνται; οὕτω δέ φασι καὶ ἄλλα ἐξ ἀῤῥενικῶν ἐπὶ θηλυκὰ μεταφέρονται ὡς τὸ, κίλιξ δὲ χώρα καὶ σωρῶν ἐπιστροφαί. καὶ ὅμηρος. θεαὶ δ' ἐπιποιμένες εἰσί. καὶ φερεκράτης. ἡγούμεθα τῆς πόλεως εἶναι ταύτας σωτῆρας. καὶ σοφοκλῆς. τύχη γε τῷ σωτῆρι. καὶ θουκυδίδης. αἳ ἔτυχον φύλακες τοῦ μελίτου. καὶ ἀριστοφάνης. μετὰ τῆς γραμματέως συγγράψομαι. καὶ τοιαῦτα μὲν καὶ τὰ περὶ αἰθιόπων περὶ ὧν καὶ ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ διείληπταί τι. σιδονίους δὲ νοοῦσί τινες ὡς καὶ πρὸ ὀλίγων εἴρηται, οὐ τοὺς τὴν παράλιον συρίαν οἰκοῦντας, ἀλλά τινας, ἀπὸ τούτων εἰς τὴν ἐρυθρὰν μετοικήσαντας. ἢ ὧν ἐρυθραίων ὄντων, οἱ κατὰ φοινίκην ταύτην ἄποικοι. ἀλέξανδρον μὲν γάρ φασιν, ἔδει παραπλεῦσαι ταύτην τὴν σιδῶνα μετὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς ἑλένης ἐπίτηδες περιοδεύοντα. μενέλαον δὲ, οὔτε εἰκὸς ἦν πλανηθῆναι περὶ ταύτην δὲ τὴν φοινίκην, καὶ οὐδὲ εὖ ἔχει πρὸς ἀλληλουχουμένην ἁρμονίαν χωρογραφίας, τὸ αἰγυπτίους αἰθιοπάς τε καὶ σιδονίους καὶ ἐρεμβοὺς, εἰ τοὺς σιδονίους ἀποσπάσειέ τις αἰθιόπων καὶ ἐρεμβῶν, εἰς τὴν νῦν σιδῶνα ἐξάγοιμεν. δοκεῖ γὰρ φυλάττειν εὔτακτον ἀκολουθίαν τοπογραφικὴν καὶ ὧδε ὁ ποιητὴς ἐν τῷ, αἰθίοπας καὶ σιδονίους καὶ ἐρεμβοὺς, βαθυτέρους ὄντας. ὥσπερ καὶ ἐν τῷ, ὅσσαι ἐπ' ὀλύμπῳ μέμασαν θέμεν. αὐτὰρ ἐπ' ὄσσῃ πήλιον. καὶ ἐν τῷ, ἥρα δὲ λίποι' ὄλυμπον. πιερίην δ' ἐπιβᾶσα καὶ ἠμαθίην ἐρατεινὴν, σεύατ' ἐπὶ θρῃκῶν ὄρεα. ἐξ ἀθόω δ' ἐπὶ πόντον ἐβήσατο. ἰστέον δὲ ὅτι καὶ οἱ νοοῦντες ἐνταῦθα σιδονίους τοὺς κατὰ φοινίκην τὴν ἡμῖν γνώριμον, ἐξ ὁμήρου ὁρμῶνται. εἰπόντος κατευθὺ, κύπρον φοινίκην τε καὶ αἰγυπτίους. ὡς φοίνικας, μέρος καὶ σιδώνων. ὁ δὲ γεωγράφος, φησὶ καὶ ὅτι σιδόνιοι καὶ ἐρεμβοὶ, οἱ ἄραβες νῦν λέγονται. ὅθεν τινὲς ἀντὶ τοῦ, ἐρεμβοὺς, ἄραβάς τε γράφουσιν. δι' οὕτως ὀνομάζονται, ἀπὸ ἀράβου τινὸς ὡς ἡσίοδος ἐν τῷ ἑαυτοῦ καταλόγῳ φησί. καὶ ἄλλως δέ πως, ὡς ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ διείληπται. τινὲς δὲ, ἐρεμβοὺς, τοὺς ἰνδοὺς νοοῦσι παρὰ τὸ ἔρεβος. διὸ ἐρεμνοὺς γράφει ὁ κράτης, ὅ ἐστι μέλανας. ὁ δὲ γεωγράφος ἀπάγων ἐντεῦθεν τὴν τοιαύτην γραφὴν, λέγει ὅτι ἐρεμβοὶ δὲ, ζητοῦνται εἴτε τρωγλοδύται εἴτε ἄραβες. τὸ δὲ ἐρεμνοὺς γράφειν, οὐ πιθανόν. αἰθιόπων γάρ φησι τοῦτο μᾶλλον ἴδιον. οἱ δέ γε πρὸς τὸ σαφέστερον μεταλαμβάνοντες τοὺς ἐρεμβοὺς, τρωγλοδύτας αὐτοὺς καλοῦσι. καὶ ἔστι τοῦτο μὲν, παρὰ τὸ εἰς τρώγλας δύεσθαι. ἐκεῖνο δὲ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ εἴρηται, παρὰ τὸ εἰς ἔραν ἐμβαίνειν δηλονότι τὴν ἐν τῷ περιέχοντι καύσωνα. ἀρίσταρχος δέ φασι καὶ αὐτὸς, ἐρεμνοὺς τοὺς ἄραβας νοεῖ.

Ὅτι δὲ τὴν σιδόνα ὅμηρος μὲν συστέλλει ἐν τῇ παραληγούσῃ ἐκτείνων τὴν ἀρχουσαν, οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον ἀνάπαλιν χρῶνται, σεσημείωται ἀλλαχοῦ καὶ αὐτό. καθὰ καὶ περὶ λιβύης, ὅτι ἢ ἀπὸ γυναικὸς ὁμωνύμου ἐκλήθη, ἢ ἀπὸ τοῦ λείπεσθαι ὑετοῦ. ἢ παρὰ τὸν λίβα. καὶ ὅτι δὲ καὶ ἄλλο [illegible]. τὸ δὲ ἄφαρ κεραοὶ τελέθουσιν, ἀντὶ τοῦ, εὐθὺς ἅμα τῷ γεννηθῆναι κέρατα μὲν φύειν περιβάλλονται. καὶ συμπνεῖ πρὸς τοῦτο καὶ ὁ τοῦ ἡροδότου λόγος, εἰπόντος ὑπεναντίου κατὰ ἰδιότητα ψυχροῦ τόπου, ὡς οὐ φύει κέρατα ἐν σκυθίᾳ τὸ γένος τῶν βοῶν. ὀρθῶς οὖν φησιν εἶπεν Ὅμηρος τὸ, λιβύην ὅθι τ' ἄρνες ἄφαρ κεραοὶ τελέθουσιν. ἐν τοῖς θερμοῖς γὰρ, ταχὺ παραγίνεται τὰ κέρατα. ἐν δὲ τοῖς ὑγροῖς ψύχεσιν, ἢ οὐ φύει κέρατα τὰ κτήνεα τὴν ἀρχὴν, ἢ φύει μόγις. καὶ ὅρα ὅτι, ταχὺ παραγίνονται τὰ κέρατα. τὸ γὰρ ὁμηρικὸν ἄφαρ, ὑπερβολήν τινα ἔχει, καὶ πρὸς τερατῶδες εἴρηται. Σημείωσαι δ' ἐνταῦθα μάλιστα τὸ τοῦ ἀριστοτέλους, εἰπόντος, ὡς ἐν λιβύῃ τὰ κερατώδη, εὐθὺς γίνονται κέρατα ἔχοντα. ἕτεροι δὲ τὸ, ἄρνες ἄφαρ κεραοὶ τελέθουσιν, οὕτω νοοῦσιν ἔνθα οἱ μετ' ὀλίγον ἐσόμενοι κεραοὶ, ἄφαρ γίνονται. ἤγουν εὐθὺς καὶ ταχὺ καὶ ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις, διὰ θερμότητα τόπου. ὃ καὶ ἑρμηνεύων σαφέστερον, ἐπάγει. τρὶς γὰρ τίκτει μῆλα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν. τοῦτο δὲ πάλιν, διχῶς. ἢ γὰρ ὅτι μῆλα εἰσὶν ἐκεῖ ἵνα ὁ γόνος ἑκάστου ἔτους ἀνὰ τρὶς γίνεται. τουτέστι δηλονοῦν ἀνὰ τρὶς αἱ αὐταὶ δὶς τίκτουσιν. ἢ καὶ ὅτι περὶ τρεῖς ὥρας τοῦ ἐνιαυτοῦ γεννῶσι τὰ μῆλα, καὶ οὐχ ὡς παρ' ἡμῖν μόνῳ τῷ ἦρι. ἰστέον δὲ ὅτι δίχα τόπων ἄλλων οἳ καὶ ἐκεῖνοι ἐπὶ πολλοῖς ἀγαθοῖς θαυμάζονται, λέγεται παρ' ἀθηναίῳ, καὶ ἐν λυσιτανίᾳ χώρᾳ τῆς ἰβηρίας ἣν ῥωμαῖοι σπανίαν ὀνομάζουσι, καὶ τὰ ζῷα πολύγονα εἶναι διὰ τὴν αὐτόθι τοῦ ἀέρος εὐκρασίαν, καὶ οἱ καρποὶ οὐδέποτε φθείρονται. καὶ ῥόδα ἐκεῖ καὶ λευκόϊα καὶ ἀσπάραγοι καὶ τὰ παραπλήσια τούτοις, οὐ πλέον διαλείπειν μηνῶν τριῶν. λέγει δὲ ἐκεῖνος ἐν τούτοις, καὶ περὶ θαλασσίου ὄψου καὶ λοιπῶν. ἐν οἷς σύμφωνον κεῖται καὶ τὸ, βοῦς ζύγιμος. δημοσθένης δὲ ὁ τὴν ὀδύσσειαν μεταβαλὼν, λέγει ὅτι λιβύη, χωρίον εἰς προβατείαν ὧν οἶδα ἐγὼ, εὐφυέστατον. κυΐσκεταί τε γὰρ τρὶς ἐπ' ἔτει ἑκάστῳ τὰ πρόβατα, καὶ αὔξεται ῥᾳδίως. τελεσφόρος δὲ ἐνιαυτὸς, πρὸς διαστολὴν τῶν ὡρῶν, πληρωτικὸς γὰρ αὐτὸς μάλιστα τῶν κατὰ φύσιν ὡς περιεκτικὸς ἑκάστης ὥρας. λέγεται δὲ τελεσφορεῖν ὡς καὶ πληροφορεῖν, καὶ τὸ ἁπλῶς εἰς τέλος ἄγειν. ὅθεν καὶ δίκη τελεσφόρος.

ρος. ἔτι δὲ καὶ ἐλπίς. ἅπαξ δὲ καὶ ἐνταῦθα, οὐκ ἐπὶ βασιλέως, ἀλλὰ τοῦ ἁπλῶς διασώζοντος. Τὸ δὲ γάλα ὅτι γλυκερὸν, καὶ ὁ τῶν μυιῶν ἑσμὸς δηλοῖ αὖ τὴν ὁμηρικὴν ἐν ἰλιάδι ποιοῦσι παραβολήν. ὡς δὲ γάλα οἱ πολλοὶ καὶ τὴν τοῦ σινήπεως λέγουσιν ἐντόσθι τὸ τῆς χρόας λευκὸν, ἔτι δὲ καὶ τὴν τοῦ τιθυμάλλου, ὑφ᾽ οὗ γάλακτος παρονομάζουσιν ἐκεῖνοι αὐτὸ, ἡ τὸ πεινῇ διάλεκτος δηλοῖ. ὡς δὲ καὶ ὀρνίθων γάλα κατὰ ἀναξαγόραν τὸ ἐν τοῖς ὠοῖς, ὁ ἀθήναιος παραδίδωσιν. ἔχει δὲ καὶ ὁ κωμικὸς χρῆσιν αὐτοῦ. καὶ ἔστι παροιμία ἐπὶ εὐδαιμονίας, τὸ, ὀρνίθων γάλα. ἐν δὲ τοῖς τοῦ ἀθηναίου φέρεται καὶ ὅτι ὀπίας τυρὸς παρ᾽ εὐριπίδῃ, ὁ δηλαδὴ μυς. ὁ πηγνύμενος ὀπῷ σινήπεως τοῦ εἰρημένου δηλαδή. καὶ τυρὸς ὀπίας ἐστὶ καὶ δῖος γάλα. ἐπηετανὸν δὲ, τὸ πολὺ καὶ ἐφ᾽ ὅλον ἔτος, διὰ τὸ τρὶς ἐκεῖ τίκτειν τὰ μῆλα, τοῦτο δὲ ἐφερμηνευτικόν ἐστι τὸ αἰεί. ἔφη γάρ. ἀλλ᾽ αἰεὶ παρέχουσιν ἐπηετανόν. Τὸ δὲ γάλα θῆσθαι, ὃ ἐν τοῖς ἑξῆς γαλαθηνὸν συντίθησι. θῆσθαι δὲ, οὐ μόνον τὸ θηλάζειν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀμέλγειν, ὡς ἐνταῦθα. ἀμφότερα παρὰ τὴν θηλήν. τοῦ δὲ θῶ θήσω τὸ θηλάζω, παράγωγα καὶ ἡ τίθη καὶ ἡ τηθὶς ὡς ἐν ἄλλοις ἐρρέθη, καὶ τὰ τήθεα. περὶ ὧν κειμένων ἐν τῇ ἰλιάδι καὶ ἀξιοθεάτων λόγου, ἰστέον καὶ ὅτι εἴδη τούτων παρὰ ἀριστοτέλει, τὸ τῆθος. δηλαδή. πίννη ὄστρεον. μῦς. κτείς. κογχύλη. λεπάς. τῆθος. βάλανος. καὶ πάλιν ὁ μὲν κτεὶς, τραχυόστρακος. ῥαβδωτός. τὸ δὲ τῆθος, ἀρραβδωτόν. λειόστρακον. ἔστι δὲ καὶ πληθυντικὸν τούτου συνειρημένον παρὰ ἀθηναίῳ δηλαδή. τὰ δὲ τήθη, παραχθέντα ἐοικότα τοῖς προειρημένοις, καὶ πολυτροφώτερα. ἔστι δὲ καὶ γενικὴ τούτων ἐστὶν ἀναλόγως τηθέων τηθῶν κατὰ τὸ στηθέων στηθῶν, παίζει παρὰ τῷ ἀριστοφάνει ἐν λυσιστράτῃ, εἰπών. ὦ τηθῶν ἀνδρειοτάτη καὶ μητέρων ἀκαληφῶν. παραλαλῶν ἐκεῖνος τὸ παίγνιον, ὡς πρὸς φιλουμένας τροφοὺς καὶ μητέρας. ὧν τροφοὶ μὲν καὶ ὡς δηλαδὴ τῆθαι, τὰ τήθεα. μητέρες διὰ δὲ, αἱ κατὰ θάλασσαν ἀκαλῆφαι. ὁμώνυμοι αὗται ταῖς περὶ γῆν βοταίαις, ἃς καὶ κνίδας φαμέν. ὧν τοὔνομα, κατ᾽ εὐφημισμὸν ἀντιφράσεως. οὐ γὰρ ἔχει τι ἀκαλὸν αὐταῖς ἤγουν πρᾶον καὶ ἁπαλὸν, ἡ ἀφὴ τραχεῖα οὖσα καὶ ἀηδής. καὶ ἡ μὲν χερσαία οἷα δρᾷ κνίζουσα, οἴδαμεν. ἡ δὲ θαλασσία, τοὺς θηρεύοντας καὶ αὐτὴ ἀνιᾷ, κνησμὸν ἐμποιοῦσα τοῖς συνάγουσιν, εἰ μὴ προαλείφονται. διὸ καὶ αὗται κνίδαι λέγονται. ὡς δὲ τοιαύτην ἐτυμολογίαν ἔχει καὶ ὁ ἐν ἰλιάδι τρωικὸς ἐπίκουρος ἀσκάλαφος πλεονασμῷ τοῦ σίγμα διὰ τὸ ἀπρόσψαυστος καὶ ἀνέπαφος εἶναι κατ᾽ ἀνδρίαν, ἐκεῖ ἐδηλώθη. ὅτι δὲ τῶν ἀνωτέρω εἰρημένων πίννης μὲν τὸ ἐντὸς, μήκων καλεῖται κατὰ ἐπαίνετον. ὁ δὲ μῦς, παραφθείρεται τοῖς πολλοῖς εἰς ὀμύδιον. ὁ δὲ κτεὶς, καὶ ἐπὶ κρυφίου σωματικοῦ λέγεται, τὴν κλῆσιν ἔχων διὰ τὰ περὶ αὐτὸν ῥαβδώματα. καὶ ὅτι βάλανος οὐ μόνον καρπὸς δρυὸς ἀλλὰ καὶ καυλοῦ τοῦ κατ᾽ ἄνδρας ἄκρον, ἰδοὺ δὲ καὶ ὀστράκου εἶδος, οὐ λανθάνει τοὺς εἰδότας. οὕτω δὲ οὐδ᾽ ὅτι σωλὴν ἄλλως μὲν, τὸ κατὰ βίους σκεῦος. ἐκεῖθεν δὲ, καὶ ὁ θαλάσσιος. οὗ καὶ ἄλλα ὀνόματα ὑπὸ ὁμοιότητος, κατὰ τὸν εἰπόντα. σωλῆνες, οἱ καὶ αὐλοὶ καὶ δόνακες καὶ ὄνυχες. ὧν τὸ μὲν αὐλοὶ καὶ δόνακες, πρὸς τὸ στενὸν ἴσως καὶ ἐπίμηκες. τὸ δὲ ὄνυχες, πρὸς τὸ στεγανόν. ἔτι δὲ καὶ τὴν χρόαν τοῦ περιέχοντος. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι ἐκ τοῦ εἰρημένου θῶ, γίνεται καὶ ὁ τιτθὸς καὶ τὸ τίτθιον. ἴσως δὲ, καὶ ἀπὸ τοῦ τιθῶ τὸ τίθημι, διὰ τὸ ἐντίθεσθαι τοῖς βρεφικοῖς στόμασι. καὶ ὅτι περὶ γαλαθηνῶν ζώων φέρεται λόγος, ἐν βαβυλῶνι ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ βωμοῦ μὴ ἐξεῖναι θύειν εἰ μὴ γαλαθηνὰ μόνα κατὰ ἡρόδοτον, φάλαρις δέ φασιν ἐς τοσοῦτον ἤλασεν ὠμότητος, ὡς γαλαθηνὰ βοιᾶσθαι βρέφη. ὁ δὲ ῥηθεὶς βαβυλώνιος νόμος, ἀπεναντίας τῷ ἑλληνικῷ ἔκειτο. ὃς κηδόμενος τῆς τῶν θρεμμάτων ἐπιγονῆς, ἐκώλυσεν οὐ μόνον τὴν τῶν γαλαθηνῶν σφαγὴν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἄπεκτόν φασιν ἢ ἄτοκον πρόβατον θύεσθαι. καὶ τὴν ἱέρειαν δὲ τῆς ἀθηνᾶς ἔθος ἦν φασι, μὴ θύειν ἀμνήν. Σημειωτέον δὲ καὶ τὴν γραφὴν τοῦ θῆσθαι διὰ τοῦ ἦτα φερομένην ὁμοίως τῷ χρῆσθαι. χρῆσις δὲ σύστοιχος αὐτῷ, καὶ τὸ, θήσατο μαζὸν ἐν ἰλιάδι. ὅθεν ἐστὶ θηλὴ καὶ θηλάζειν. θηλὴ δέ ἐστι, τὸ ἀκρότατον τοῦ μαστοῦ. ἡ παρὰ τοῖς ἰδιώταις ῥὰξ θηλυκῶς ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν σταφυλὴν ῥαγὸς οὐ μὴν ῥωγός. ῥῶξ γὰρ εἰπεῖν, βαρβαρισμός ἐστι σολοικισμός ἐστιν ὥς φησιν αἴλιος διονύσιος. Ἰστέον δὲ ἐστι ὡς ὁ τῶν εἰρημένων μετάλλων πλεονασμὸς ἐκ τῶν περαιτέρω βαρβαρικῶν τόπων, οὐκ ἀπιθανῶς ἐπὶ τῷ μενελάῳ πλάττεται. εἴπερ ἀληθὴς, ἀληθὴς δὲ πάντως, ὁ ἱστορήσας ὅτι ἐν ἐσχαταῖς οἰκουμένης, καὶ ποτάμια τὰ τυχόντα, ψήγματα χρυσοῦ καταφέρει. καὶ τὰ μὲν ἰνδικά, σιγάσθω. ἐκεῖνος δὲ, λέγει ὡς τὰ πάλαι μὲν ῥιπαῖα ὄρη τῆς γαλατίας, ὕστερον δὲ ὄλβια, νῦν δὲ ἄλπια καὶ ἄλπεις, φησὶ ποσειδώνιος, αὐτομάτως ὕλης ἐμπρησθείσης, ἀργύρῳ διερρύησαν. οὐ τὸ πολὺ, βαθείαις καὶ κακοπάθοις μεταλλείαις εὑρίσκεται κατὰ τὸν φαληρέα δημήτριον. ἐλπιζούσης φησὶ τῆς πλεονεξίας, ἀνελξεῖν ἐκ μυχῶν γῆς αὐτὸν τὸν πλούτωνα. ὃν δὴ πλούτωνα, καὶ σημειωτέον εἰς ἀλληγορίαν. δηλοῖ γὰρ, ὡς διὰ τοῦ μύθου πλοῦτος ὑπόγειος πλάττεται εἶναι, οὐχ ὅτι κατά τινας, ψυχαῖς πλουτεῖ, ἀλλ᾽ ὅτι πλουτίζειν οἶδε τοῖς ἐκ γῆς μετάλλοις. τοῖς τε τιμιωτέροις, καὶ ὅσα δὲ, μὴ πολλοῦ τιμῶνται.

Εως ἐγὼ περὶ κεῖνα πολὺν βίοτον συναγείρων
Ηλώμην, τείως μοι ἀδελφεὸν ἄλλος ἔπεφνε
Λάθρῃ. ἀνωϊστί. δόλῳ οὐλομένης ἀλόχοιο.

Ὅτι ἐπαναληπτικῶς μνησθεὶς ὁ μενέλαος ὧν προεῖπεν, ἔτι δὲ καὶ κατασταλτικῶς, φησίν. ἕως ἐγὼ περὶ κεῖνα πολὺν βίοτον συναγείρων ἠλώμην, τείως

Ὡς οὔτοι χαίρων τοῖσδε κτεάτεσσιν ἀνάσσω.
Καὶ πατέρων τάδε μέλλετ' ἀκουέμεν, οἵ τινες ὔμμιν
Εἰσίν. ἐπεὶ μάλα πολλὰ πάθον, καὶ ἀπώλεσα οἶκον
Εὖ μάλα ναιετάοντα κεχανδότα πολλὰ καὶ ἐσθλά.
Ὧν ὄφελον τριτάτην περ ἔχων ἐν δώμασι μοῖραν
Ναίειν, οἱ δ' ἄνδρες σόοι ἔμμεναι οἳ τότ' ὄλοντο
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, ἑκὰς ἄργεος ἱπποβότοιο.
Ἀλλ' ἔμπης πάντας μὲν ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων
Πολλάκις ἐν μεγάροισι καθήμενος ἡμετέροισιν.
Ἄλλοτε μέν τε γόῳ φρένα τέρπομαι, ἄλλοτε δ' αὖτε
Παύομαι. αἰψηρὸς δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο.
Τῶν, πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι ἀχνύμενός περ,
Ὡς ἑνός. ὅς τέ μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει καὶ ἐδωδὴν
Μνωομένῳ. ἐπεὶ οὔτις ἀχαιῶν τόσσ' ἐμόγησεν,
Ὅσσ' Ὀδυσσεὺς ἐμόγησε καὶ ἤρατο. τῷ δ' ἄρ' ἔμελλεν
Αὐτῷ κήδε' ἔσεσθαι, ἐμοὶ δ' ἄχος αἰὲν ἄλαστον
Κείνου, ὅπως δὴ δηρὸν ἀποίχεται. οὐδέ τι ἴδμεν
Ζώει ὅγ', ἢ τέθνηκεν. ὀδύρονταί νύ που αὐτὸν
Λαέρτης θ' ὁ γέρων καὶ ἐχέφρων Πηνελόπεια,
Τηλέμαχός θ' ὃν ἔλειπε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ.
Ὡς φάτο. τῷ δ' ἄρα πατρὸς ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο.
Δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε πατρὸς ἀκούσας
Χλαῖναν πορφυρέην ἄντ' ὀφθαλμοῖιν ἀνασχὼν
Ἀμφοτέρῃσι χερσί. νόησε δέ μιν Μενέλαος.
Μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Ἠέ μιν αὐτὸν πατρὸς ἐάσειε μνησθῆναι,
Ἢ πρῶτ' ἐξερέοιτο. ἕκαστά τε πειρήσαιτο.

τέως μὲν ἀδελφεὸν ἄλλος ἔπεφνε λάθρῃ. ἀνωϊστί. δόλῳ οὐλομένης ἀλόχοιο. καὶ ὅρα ὅτι θυμῷ καὶ λύπῃ ὁ ἥρως ἐχόμενος καὶ μισῶν τὸν μοιχὸν Αἴγισθον, οὐδὲ ὀνομάζειν αὐτὸν εἵλετο. ἀλλ' εἶπεν ἀορίστως ὡς ἄλλος αὐτὸν ἔπεφνε. καὶ οὐκ ὠνόμασε μὲν οὐδὲ τὴν κλυταιμνήστραν. ὅμως δὲ δύο γοῦν λέξεις προσφυεῖς ἐδεσπαίνουσιν εἰς αὐτήν. τὸ, οὐλομένης. καὶ τὸ, ἀλόχοιο. Σημείωσαι δὲ ὅτι Νέστωρ μὲν, πλεῖόν τι περὶ Ἀγαμέμνονος ἀφηγήσατο πρὸ βραχέων, ἔνθα καὶ περὶ ἀοιδοῦ τινος ἱστόρησε. Μενέλαος δ' ἐνταῦθα μνήμην ἐκείνου ἐν στενῷ ἔθετο ἐν οὐδὲ ὅλοις δυσὶ στίχοις, οἷα βαρυνόμενος, καὶ οὕτω πολυλογεῖν ὀκνῶν. διὸ οὐδὲ πρὸς ὄνομα ἐμνήσθη ὥσπερ οὐδὲ τοῦ Αἰγίσθου, οὕτως οὐδὲ τοῦ Ἀγαμέμνονος. ἀλλ' ἠρκέσθη, ἀδελφεὸν αὐτὸν προσειπών. ἃ δέ γε συνεῖδε περὶ τὸν Ἀγαμέμνονα, ταμιεύεται ὁ ποιητὴς αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ βασιλεῖ ἐν ᾅδου, ἔνθα ἡ ἐκείνου ψυχὴ καταλέξει πάντα τῷ Ὀδυσσεῖ. ἐρεῖ δέ τι πρὸ αὐτοῦ καὶ ὁ Πρωτεὺς ἐν τοῖς ἑξῆς, ὡς μάντις. καὶ ὅρα ποικιλίαν γραφῆς. τρισὶ γὰρ τόποις καταμερίσας ὁ ποιητὴς τὰ κατὰ τὸν Ἀγαμέμνονα, ἑκάστῳ τὸ οἰκεῖον ἀπένειμε. τὸ δὲ κεῖνα, τοὺς τόπους δηλοῖ οὓς ἀνωτέρω ἐτοπογράφησεν. ἐν δὲ τῷ, πολὺν βίοτον ἀγείρων, ἐσίγησε τὸν πολὺν τοῦ νόστου χρυσόν. ἐκεῖνος γὰρ ἔφη, βίοτον καὶ χρυσὸν ἀγείρων. ποιεῖ δὲ Ὅμηρος οὕτως, οἷα τοῦ χρυσοῦ πρὸ βραχέων μνησθείς. ὃς οἷα ἥλιος αἴγλῃ τοῖς βασιλικοῖς ἐναπέστραπτε δώμασιν. Ἱστέον δὲ καὶ ὅτι ὁ ῥηθεὶς ἐκ πλάνης ἀγυρμὸς, ἐκ πόνου δηλοῖ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, πεπλουτηκέναι τὸν Μενέλαον, μείζω κτησάμενον ὧν εἶχεν ἐκ προγόνων. Τὸ δὲ τέως, καθ' ὁμοιότητά ἐστι τοῦ ἕως ἕως. δηλοῖ δὲ τὸ, ἐν τοσούτῳ. Τὸ δὲ λάθρῃ, ταυτόν ἐστι τῷ ἀνωϊστί. τουτέστιν ὡς οὐκ ἄν τις ὠΐσατο. ἀμφοτέρων δὲ διασαφητικὸν, τὸ, δόλῳ ἀλόχου. πᾶν γὰρ ὃ λάθρα καὶ ἀνωϊστὶ γίνεται, δόλῳ γίνεται. Ὁ πὸ μὲν λύπης πλουτῶν, εἶπεν ἂν ὡς οὔ τι χαίρων τοῖσδε κτεάτεσσιν ἀνάσσω. Μενέλαος δὲ τοῦτο λέγει λελυπημένος ἐπὶ τῷ ἀδελφῷ. ὁ δὲ ἀναπέμπων εἰς ἀκολουθίαν γονέων ἃ λέγει πρός τινας, ἐρεῖ ἂν τὸ, καὶ πατέρων τάδε μέλλετ' ἀκουέμεν, οἵ τινες ὔμμιν εἰσί. δυστυχήσαντος δὲ ἀνδρὸς τὸ, ἐπεὶ μάλα πόλλ' ἔπαθον καὶ ἀπώλεσα οἶκον εὖ μάλα ναιετάοντα κεχανδότα πολλὰ καὶ ἐσθλά. Ὁ δὲ προτιμώμενος ὀλίγα σχεῖν ἀπόνως ἐκ πολλῶν ὧν ἔσχεν ἐπικινδύνως, δύναται φάναι καὶ αὐτὸς, οὕτως. ὧν ὄφελον τριτάτην περ ἔχων ἐν δώμασι μοῖραν, ναίειν. καὶ μὴ παθεῖν τό δέ τι. Μενελάου δὲ λόγοι καὶ ταῦτα. ὃν τίς φασιν οὐκ ἂν ἀγαπῴη τἄλλα δῆλα, καὶ ὅτι περ ὑπερηφανῶν, οὕτω φιλίως διάκειται πρὸς τοὺς κινδυνεύσαντας ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ μάλιστα περὶ τὸν Ὀδυσσέα· ὃν ὑπεξαιρεῖ τῶν ἄλλων, ἵνα μὴ δόξῃ κοινὸς ἐπίσης εἶναι πρὸς πάντας τοὺς εὐνοοῦντας. διὸ καὶ φιλοτιμεῖται μηδ' αὐτὸς τῶν τοῦ Ὀδυσσέως παραμελῆσαι, ἐν ᾧ μεμνῆσθαι πάντων αὐτῶν πρὸς ὄνομα. ἤγουν τοῦ πατρὸς Λαέρτου. τῆς γυναικὸς Πηνελόπης. καὶ τοῦ υἱοῦ Τηλεμάχου. Ἐν δὲ ὅρα τὸ, ἀπώλεσα οἶκον, ἀμφιβόλως λεχθέν. δύναται γὰρ ὁ βασιλεὺς δηλοῦν καὶ τὸν ἑαυτοῦ καὶ τὸν τοῦ Πριάμου. καὶ συμβιβάζεται καὶ τὰ ἐφεξῆς πρὸς ταῦτα, διχῶς. ἵνα λέγῃ ὅτι ἀπώλεσα οἶκον ἐμὸν, ἔχοντα πολ-

λὰ ὤφελον τριτάτην μοῖραν ἔχειν ἐξ ἀρχῆς καὶ μὴ μετασχὼν τηλικαύτης εὐδαιμονίας, μὴ τοσούτοις ἰδεῖν ὀλωλότας ἐν Τροίᾳ, μὴ δὲ στρατευσάμενος ὅλως ἐκεῖ. ἢ καὶ ἄλλως, ἀπώλεσα οἶκον ἐκ τῶν πολλά μου, κακταμείων πολλά. ὧν ὄφελον τὰ τρίτα κεκτημένος κατά τινα θετικὴν συμβίβασιν ὡς εἰκός, μὴ στερεῖσθαι τῇ ἁλώσει τῆς Τροίας περὶ ἣν ὤλοντο. ἐνταῦθα δὲ, προσεκτέον καὶ τῇ τῆς περὶ χρήματα δυνάμεως μεταβολῇ, ἐχούσῃ οὕτως. ἀντί γε τῶν ἀνδρῶν τῶν ἀπολωλότων, οὐκ ἂν ἐδεξάμην τὰ πάντων χρήματα πάντως, εἰ ἦν τὴν τρίτην μοῖραν τῶν νῦν ὄντων μοι, ἔχειν τις προὔτεινεν ἐφ' ᾧ τι σώζεσθαι τοὺς ἐν Τροίᾳ ἀπολωλότας. ἔνθα ὅρα τὸν τε σύνδεσμον ἀττικῶς πλεονάζοντα κατὰ τὸ περιττόν, ὡς ἐν καὶ τῷ, ἄλλως τε καὶ εἰ δέ τι. Τὸ δὲ ναιετάοντα, συνήθως ἔφη ἀντὶ τοῦ οἰκούμενον. συντιθέασι δὲ τὸ, εὖ ναιομένην πόλιν. ἔστι δὲ ἐπαινός ἐστιν εὐνομουμένης καὶ εὐδαιμονούσης πόλεως ὥσπερ εὐτείχισον, τὸ, εὐκτίμενον πτολίεθρον. δοκεῖ δὲ τὸ ναιετάειν, προϋποκείμενον ἔχειν θέμα, οὐ βαρύτονον τὸ ναίω, ἀλλὰ τὸ ναιῶ ναιέσω. ἐξ οὗ καθὰ αἰνῶ αἰνέσω αἰνέτης καὶ αἰνετός, οὕτω καὶ ναιῶ ναιέσω, ναιέτης ὁ ἄλλως ναίτης. ἀφ' οὗ, ῥῆμα τὸ ναιετῶ. ὁ δὲ εἰρημένος ναίτης, ὑποβάλλει νοεῖν, ὅτι ὥσπερ κλαίω κλάω καίω κάω, οὕτω δύναται καὶ ναίω νάω εἶναι ἀφ' οὗ ὁ ναίτης. ἴσως δὲ, ἀχρησίαν ἐκύρωσε τοῦ νάω τὸ οἰκῶ, ἡ κοίνωσις τοῦ νάω τὸ ῥέω. ἔστι δ' ὅτε, τούτῳ καὶ τὰ ἄρχειν θεματικὸν μονοσύλλαβον ῥῆμα τὸ, νῶ νήσω τὸ σωρεύω. ἐξ οὗ ὅλα τὰ τοιαῦτα. καὶ αἱ καὶ αἱ ναίοντές που, σεσωρευμέναι εἰσί. καὶ πηγῆς δὲ ὕδωρ ἄθρουν σωρεύειν, οὕτω νάει ἀπορρέειν. ἢ καὶ ἄλλως, στατὸν μὲν ἀέναον δέ. ἐκ τούτων δὲ, πολλὰ παράγεται καὶ διάφορα, ὁ ναὸς ᾧ πολλοὶ συνασωρεύονται. ἡ ναῦς εἴ τι ἐστὶν ἣν σωρὸς ἐγκείμενος βαρύνει. τὸ νᾶμα. αἱ ναιάδες. καὶ ἕτερα. Τὸ δὲ κεχανδότα, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ν μετρικῶς. φύσει γὰρ, δίχα τοῦ ν ἐστὶν ὡς δηλοῖ τὸ κέχαδον. οὐ γὰρ ἀπὸ τοῦ χαίνω ἀλλ' ἐκ τοῦ χάζω, γίνεται. χρῆσις δὲ τοῦ κέχαδον, ἐν τῷ, ἦρα δ' οὐ κέχαδε χόλον θυμός. εἰ γὰρ καί τινες βούλονται γράφειν ἔχεσδε λόγῳ δευτέρου ἀορίστου, ἀλλ' ἡ πλείων χρῆσις τῶν ἀντιγράφων, κέχαδον αὐτὸ οἶδεν. Οἰκονομεῖ δὲ ὁ μενέλαος τὸ ὀδυσσέως, λέγει ἅπερ αὐτὸς παρῳδήσας ἐν καιρῷ, προσαρμόσει ἀνδρὶ φίλῳ χρησίμῳ ἤδη ὄντι. τοῦ τέως δὲ, ἐπὶ μακρὰν ἀποδημεῖ. εἰσὶ δὲ ταῦτα. πάντας μὲν ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων, πολλάκις ἐν μεγάροισι καθήμενος ἡμετέροισιν, ἄλλοτε μέν τε γόῳ φρένα τέρπομαι. ἄλλοτε δ' αὖτε παύομαι. αἰψηρὸς δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο. τῶν, πάντων, οὐ τόσσον ὀδύρομαι ἀχνύμενός περ ὡς ἑνὸς, ὅς τέ μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει καὶ ἐδωδὴν μνωομένῳ. ἐπεὶ οὔτις ἀχαιῶν τόσσ' ἐμόγησεν, ὅσσ' ὀδυσσεὺς ἐμόγησε καὶ ἤρατο. τῷ δ' ἄρ' ἔμελλεν αὐτῷ κήδε' ἔσεσθαι. ἐμοὶ δ' ἄχος αἰὲν ἄλαστον κείνου. ὅπως δὴ δηρὸν ἀποίχεται. οὐδέ τι ἴδμεν ζώει ὅγ' ἢ τέθνηκεν. ὀδύρονται νύ που αὐτὸν λαέρτης θ' ὁ γέρων καὶ ἐχέφρων πηνελόπεια. τηλέμαχός τε. καὶ ἑξῆς. καὶ ὅρα ὅπως ὁ ποιητὴς πολυχήμαον ὤν, τὸν μὲν νέστορα, ἔπλασεν ἐρωτήσαντα καὶ οὕτω μαθόντα τίνες οἱ παραβαλόντες ξένοι. τὸν δὲ μενέλαον, πρὶν ἢ ἐρωτῆσαι, γνόντα τοὺς ξενωθέντας, ἅμα γὰρ μνήμην τοῦ παιδὸς ἐνέβαλε τὸν τηλέμαχον ἐξ ὧν ὁ μενέλαος ἔφη, ἢ εὐθὺς δακρύσας, γνωρίζεται ὡς φανήσεται κατωτέρω. ἐν τούτοις δὲ ἡ περὶ λαμπρὰ τῶν νεανίᾳ γίνεται τοῦ, πάνυ τὸν ὀδυσσέα πρὸ μενελάου φιλεῖσθαι. οὐ γὰρ μαθὼν τίνες οἱ ξένοι, εἶτα ἐλάλησεν ἔπαινον τοῦ ὀδυσσέως. ἵνα μὴ ἂν ἔδοξε πρὸς χάριν ἐπαινεῖν. ἀλλ' ἀπλῶς οὕτω ἀνεπλάσατο καθ' ἑαυτὸν εἰπεῖν, διότι λέγοι τῷ μενελάῳ δεῖ φιλίας ἀνδρὸς καὶ μνήμην παλαιῶν χαρίτων. ἃς ὀφείλεται οἱ εὐγενεῖς ὅτι πρός τινος εὖ πάθοιεν. ὅρα δ' ἐν τούτοις τὴν τῆς πολλῆς φιλίας αἰτίαν. τὸ πολλὰ μογῆσαι ὑπὲρ τοῦ φίλου καὶ ὥς μετ' ὀλίγα φησὶ, πολλοὺς μογῆσαι ἀέθλους. οὐ μὴν τὸ πολλὰ συμφαγεῖν καὶ συμπιεῖν, οἷς οἱ φορτικοὶ φίλοι κρίνονται. κατὰ τὸ, δι' ἡμῶν ἐγὼ ἐνόησα οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ πίνοντά τε τερπόμενόν τε. Τὸ δὲ φρένα τέρπομαι, ἡδονήν τινα προσεῖναι καὶ τῷ δακρύειν δηλοῖ. Τὸ δὲ αἰψηρὸς κόρος γόου, γνωμικῶς ἐρρέθη. δηλοῖ δὲ οὐ παντελῆ παῦσιν θρήνου τοῦ ἐπὶ τοῖς φίλοις. ἀλλ' ὅτι ταχὺ κορεννύμενοι τοῦ σφοδρῶς γοᾶσθαι, εἶτα διαλιπόντες, ἀναλαμβανόμεθα αὖθις γόον. ὡς ἐδήλωσε καὶ τὸ, ἄλλοτε μὲν γόῳ τέρπομαι ἄλλοτε δὲ παύομαι. οὕτω καὶ ἐδωδῆς αἰψηρός ποτε κόρος, ὡς ἄλλοτε μὲν ἐσθιόντων ἄλλοτε δὲ παυομένων. τῷ γὰρ κόρῳ, ἀντιπίπτει ἔνδεια οὐ μὴν παῦσις παντελής. ἔτι δὲ, κάματός ἐστι καὶ γόος. τοῦ δὲ καμόντος, τάχιον ἡ φύσις κορέννυται. ὅρα δὲ ὅτι τὸ σκυθρωπὸν τοῦτο χωρίον ἐκαλλώπισε διά τε ἐπαναφορᾶς τοῦ ἄλλοτε μὲν ἄλλοτε δέ. καὶ διὰ τῶν ἴσων τοῦ τέρπομαι παύσομαι. καὶ, αἰψηρὸς κόρος. καὶ, κρυεροῖο γόοιο. Τὸ δὲ οὐ τόσσον ὀδύρομαι, ἢ τὸ ἀχνύμενός περ δηλωτικά εἰσιν αὐτὰ τοῦ μὴ σβέσιν πλείω γίνεσθαι γόου. μὴ δὲ ταχὺν οὕτω κόρον, ὡς εἰς τὸ παύεσθαι οὐ θέλειν. ἰδοὺ γὰρ τοῦ μὲν ὀδυσσέως, ὑπεραλγεῖ αἰὲν ἄλαστα ὁ βασιλεύς. ἐπὶ δὲ τοῖς ἄλλοις εἰ καὶ μὴ τόσσον ὀδύρεται, ἀλλ' οὖν ἄχνυται. ὁ δὲ τόπος οὗτος, ἔχει τι καὶ ὑπερβολῆς ἐν τῷ, τῶν, πάντων, οὐ τόσσον ὀδύρομαι, οὐ γὰρ δήπου ἢ τοῦ ἀδελφοῦ ἀγαμέμνονος πλέον ὁ μενέλαος ὀδύρεται τὸν ὀδυσσέα. Τὸ δὲ ἐχθαίρει, οὐ δηλοῖ ἄρτι τὸ μισεῖ, ἀλλὰ τὸ, μισητὸν ποιεῖ. ὅπερ, ἐχθραίνειν φασὶν οἱ μεθ' ὅμηρον. Τὸ δὲ ἐμόγησε. δὶς ἔφη συνεχῶς διὰ τὸ τῆς λέξεως καίριον. Τὸ δὲ ἤρατο, οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ ὑπέμεινε. καὶ ἐβάστασεν οἱ παλαιοὶ νοοῦσιν, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπελήμψατο, περὶ τὸν ἄρην φασίν. εἰ δὲ εὔχεται καὶ τὴν σε πρόθεσιν, ἣν αὖ σαφέστερον. δοκεῖ ποτε ἀπὸ τοῦ ἐναίρειν γενέσθαι ἀφ' οὗ καὶ ἔναρα τὰ λάφυρα. ἐν δὲ τῷ, ζώει ὅγ' ἢ τέθνηκε, λείπει σύνδεσμος. ἵνα λέγῃ ἐνδιαστικῶς ὅτι οὐκ ἴδμεν εἴπερ ζῇ ἢ τέθνηκεν. ἢ καὶ ἄλλως, οὐκ ἴδμεν ἢ ζῇ ἢ τέθνηκεν. ὥσπερ κατωτέρω ἐρεῖ. ἢ πατρὸς ἐκεῖ μεταστῆναι, ἢ πρῶτα ἐξερέοιτο.

Τὸ δὲ ὀδύρονται ὁ δεῖνα καὶ ἡ δεῖνα καὶ ὁ τηλέμαχος, ἐπιτυχῶς εἴρηται ὁ μενέλαος. πίστις γὰρ αὐτῷ τοῦ λόγου, τὰ εὐθὺς προλειχθέντα τῷ τηλεμάχῳ δάκρυα. Ὅτι δακρυλεῖ δηλοῖ κλαυθμὸν τὸ, δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε πατρὸς ἀκούων. μετ' ὀλίγα δὲ τὸ αὐτὸ ἄλλως ἐρεῖ αὐτὰρ ὁ, πυκνὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβεν. Ὅτι δὲ πολυπαθὴς ὁ χαμαὶ βάλλων ὅ ἐστι ῥίπτων δάκρυα, καὶ ἰλιὰς ἔδειξεν. Ὅτι προσεκτικὸν ἡ μακρὰ ἐκ πλείονος πολυπειρία τὸν μενέλαον ἔθετο. διὸ οὐ μόνον ἡσυχῇ λαλῶν πρὸ βραχίων ὁ τηλέμαχος οὐ διέλαθεν αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ νῦν ἐκεῖνος μὲν, ἐδάκρυε, χλαῖναν πορφυρέην ἄντ' ὀφθαλμοῖιν ἀνασχὼν ἀμφοτέραις χερσί. μενέλαος δὲ νοήσας αὐτὸν, ἐβουλεύετο ἢ ἐάσει τὸν παῖδα μνησθῆναι τοῦ πατρὸς. ἢ πρῶτα ἐρωτήσει. ἐν τούτῳ δὲ τῆς ἑλένης ἐξελθούσης ὡς εὐθὺς εἴρηται, γίνεται ὁ ἀναγνωρισμὸς δεξιώτερον. πορφυρᾶν δὲ χλαῖναν ὁ ποιητὴς πλάττει τῷ τηλεμάχῳ, οἷα βασιλέως υἱῷ. ἀνέχει δὲ αὐτὴν πρὸ ὀφθαλμῶν, αἰδούμενος εἰ δακρύων φαίνοιτο ἀνὴρ ὤν.

Ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
Ἐκ δ' Ἑλένη θαλάμοιο θυώδεος ὑψορόφοιο
Ἤλυθεν, Ἀρτέμιδι χρυσηλακάτῳ ἐικυῖα.
Τῇ δ' ἄρ' ἅμ' Ἀδρήστη κλισίην εὔτυκτον ἔθηκεν.
Ἀλκίππη δὲ τάπητα φέρε μαλακοῖο ἐρίοιο.
Φυλὼ δ' ἀργύρεον τάλαρον φέρε, τόν οἱ ἔδωκεν
Ἀλκάνδρη Πολύβοιο δάμαρ, ὃς ἔναι' ἐνὶ Θήβης
Αἰγυπτίης, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται.
Ὃς Μενελάῳ δῶκε δύ' ἀργυρέας ἀσαμίνθους.
Δοιοὺς δὲ τρίποδας. δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα.
Χωρὶς δ' αὖ Ἑλένῃ ἄλοχος πόρε κάλλιμα δῶρα,
Χρυσῆν τ' ἠλακάτην, τάλαρόν θ' ὑπόκυκλον ὄπασσεν
Ἀργύρεον. χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράαντο.
Τόν ῥά οἱ ἀμφίπολος Φυλὼ παρέθηκε φέρουσα,
Νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον. αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
Ἠλακάτη τετάνυστο, ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα.
Ἕζετο δ' ἐν κλισμῷ. ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν.
Αὐτίκα δ' ἥγ' ἐπέεσσι πόσιν ἐρέεινεν ἕκαστα.
Ἴδμεν δὴ Μενέλαε διοτρεφὲς οἵ τινες οἵδε
Ἀνδρῶν εὐχετόωνται ἱκανέμεν ἡμέτερον δῶ;
Ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἐρέω; κέλεται δέ με θυμός.
Οὐ γάρ πω τινά φημι ἐοικότα ὧδε ἰδέσθαι,
Οὔτ' ἄνδρ', οὔτε γυναῖκα, σέβας μ' ἔχει εἰσορόωσαν.
Ὡς ὅδ' Ὀδυσσῆος μεγαλήτορος υἷι ἔοικε
Τηλεμάχῳ. τὸν ἔλειπε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ
Κεῖνος ἀνήρ, ὅτ' ἐμεῖο κυνώπιδος εἵνεκ' Ἀχαιοὶ
Ἦλθεθ' ὑπὸ τροίην, πόλεμον θρασὺν ὁρμαίνοντες.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος.
Οὕτω νῦν καὶ ἐγὼ νοέω γύναι, ὡς σὺ ἐΐσκεις.
Κείνου γὰρ τοιοίδε πόδες, τοιαίδε τε χεῖρες.
Ὀφθαλμῶν τε βολαί, κεφαλή τ' ἐφύπερθέ τε χαῖται.
Καὶ νῦν ἤτοι ἐγὼ μεμνημένος ἀμφ' Ὀδυσῆϊ
Μυθεόμην ὅσα κεῖνος ὀϊζύσας ἐμόγησεν
Ἀμφ' ἐμοί, αὐτὰρ ὁ πικρὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβε,
Χλαῖναν πορφυρέην ἄντ' ὀφθαλμοῖιν ἀνασχών.

Ὅτι τὴν τῆς ἑλένης ἔξοδον φράζων ἐνδεικτικῶς, φησίν. ἐκ δ' ἑλένη θαλάμοιο θυώδεος ὑψορόφοιο ἤλυθεν ἀρτέμιδι χρυσηλακάτῳ εἰκυῖα. τῇ δ' ἄρ' ἀδρήστη κλισίην εὔτυκτον ἔθηκεν. ἀλκίππη δὲ, τάπητα φέρεν μαλακοῦ ἐρίοιο. φυλὼ δ' ἀργύρεον τάλαρον φέρε, τόν οἱ ἔδωκεν ἀλκάνδρη πολύβοιο δάμαρ. ὃς ἔναιεν ἐνὶ θήβης αἰγυπτίης. ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐνὶ κτήματα κεῖται. ὃς μενελάῳ δῶκε δύ' ἀργυρέας ἀσαμίνθους. δοιοὺς δὲ τρίποδας. δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα. χωρὶς δ' αὖθ' ἑλένῃ, ἄλοχος πόρε κάλλιμα δῶρα. χρυσῆν τ' ἠλακάτην, τάλαρόν θ' ὑπόκυκλον ὤπασεν ἀργύρεον, χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράανται. ἤγουν ἐπὶ χρυσῷ τὰ χείλη ἀπήρτιστο καὶ τετελείωτο. ἐκ τοῦ κραιαίνω. ἢ τὰ χείλη χρυσῷ ἐκέκρατο. τοῦτον ἡ φυλὼ τὸν τάλαρον παρέθηκε φέρουσα, νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ, ἠλακάτη τετάνυστο ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα. καὶ ὅρα ἐν τούτοις πλουτισμοὺς θηβαϊκῆς ὕλης τιμίας. ἵνα βραχύ τι ἀποῤῥυῇ εἰς τὸν μενέλαον, ἔπεισιν εἰπεῖν, πολλά τι ἀγαγέσθαι καὶ ἀμφίεστον ἐν ἀνθρώποις ἐπὶ κτήμασιν εἶναι. ὅτι δὲ πολὺς ἐν ταῖς αἰγυπτίαις θήβαις ὁ πλοῦτος, καὶ ἡ ἰλιὰς ἐδήλωσεν. ἐν δὲ τῷ πολλὴ τῶν δουλίδων ἐνταῦθα λόγῳ, φασὶν οἱ παλαιοὶ ὡς ἄλλαι μὲν ἐν ἰλιάδι θεράπαιναι τῇ ἑλένῃ. ἄλλαι δὲ νῦν. οὐ

γὰρ

γὰρ ἴσασι φασὶ τὰς μεταιχμιούσας τοῦ ἁμαρτήματος, ἐὰν συνεῖναι τῇ γυναικί. θυώδης δὲ θάλαμος, ὁ εὐώδης. καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἐν ἰλιάδι θυόεντος νέφους. καὶ ἔστι τοῦτο, σαφέστερον τοῦ, κηώεις. ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ, τὸ θύος ἢ τὸ θύον, οὐ μόνον τὸ θυώδης καὶ τὸ θυόεν γίνεται, ἀλλὰ καὶ ῥῆμα θυῶ θυώσω, συγγενὲς τῷ δοκῶν εἶναι τῷ θεῶ θεώσω. ἐξ οὗ τὸ, θεώσομεν μέγαρον ἐν τοῖς ἑξῆς. ἐκ δὲ τοῦ προῤῥηθέντος θυῶ τὸ, διὰ μόνου δὲ ι χρόνου, καὶ θυώματα παρὰ ἡροδότῳ, τὰ εὐώδη θυμιάματα. φησὶ γάρ. σμύρνης ἀκηράτου καὶ κασίης καὶ τῶν ἄλλων θυωμάτων. ἀρτέμιδι δὲ χρυσηλακάτῳ τὴν ἑλένην ὁ ποιητὴς εἰκάζει, διὰ τὴν κατὰ σῶμα φυήν. ἐντεῦθεν δὲ λαβόντες ἀρχὴν, οἱ μεθ' ὅμηρον διὰ τὸ εἰς σελήνην ἀλληγορεῖσθαι τὴν ἄρτεμιν, σεληναίαν ἀνθρώπων τὴν ἑλένην ἐπλάσαντο. ὡς ἐκ τοῦ κατὰ σελήνην κόσμου πεσοῦσαν. καὶ αὖθις δὲ ἄνω ἀρπαγῆναι αὐτὴν ἐμυθεύσαντο, ἐπειδὰν δι' ἐκείνης αἱ τοῦ διὸς ἠνύσθησαν βουλαί. καὶ τὴν πηνελόπην δὲ ἀρτέμιδι ἐν τοῖς ἑξῆς που εἰκάζει. ἔτι δὲ καὶ ἀφροδίτῃ. τὸ μὲν, διὰ σωφροσύνην. τὸ δ' ὅτι οὐκ ἀδμὴς ἀλλ' ὑπὸ ἄνδρα ἦν. ὅλως δὲ, φιλεῖ καὶ τὴν ἑλένην ὁ ποιητής. ἣν καὶ ἐν πολλοῖς ὑπεραπολογεῖται. φιλεῖ δὲ καὶ τὴν πηνελόπην οὐχ ἥκιστα. ἐξ ὧν αὐτῷ ἡ τῶν ἀξιολόγων ποιήσεων ἀφορμή. διὸ καὶ τοιούτοις αὐτὰς ἐπιθέτοις κοσμεῖ. Σημείωσαι δὲ καὶ ὡς εἰ καὶ διαλελυμένως χρυσῆν ἠλακάτην τὴν ἐκ τῆς εἰρημένης ἀλκάνδρης ἡ ἑλένη μεταχειρίζεται, ἀλλ' οὐκ ἂν ὁ ποιητὴς τολμήσῃ καὶ χρυσηλάκατον συνθέτως εἰπεῖν. τοῦτο γὰρ, ἀποκεκλήρωται τῇ ἀρτέμιδι ὡς ἐργατικῇ καὶ τοξικῇ κατὰ τοὺς παλαιούς. πίνδαρος δὲ, θαῤῥεῖ συνθέτως ἐντεῦθεν χρυσηλάκατον ἀμφιτρίτην εἰπεῖν, οὐ κατὰ τὴν ἄρτεμιν. αὕτη μὲν γὰρ, χρυσᾶ ἠλάκατα ἔχει ὅ ἐστι τόξα. ἀμφιτρίτη δὲ, χρυσῆν ἠλακάτην ὁμοίως τῇ ἑλένῃ. ἐνταῦθα δὲ μνηστέον ζητήσεως λόγῳ, εἴπερ ἀπὸ τῆς ἠλακάτης εἴτε τῶν ἠλακάτων οἱ παρὰ τῷ δειπνοσοφιστῇ ἠλακατῆνες ἰχθύες ἐῤῥέθησαν. περὶ ὧν μυθικὸς λόγος, ὅτι ἰχθὺς καὶ ἡσυχίας τῆς ἀδελφῆς, γαλήνη καὶ μύραινα καὶ ἠλακατήν. ὧν ὁμώνυμα τὰ κατὰ θάλασσαν.

Ὅρα δὲ καὶ ὅτι οὐ μόνον ὡς εἴρηται ὁ τοῦ μενελάου οἶκος περιττῶς ἐσκεύασται ὡς οὐδεὶς ἕτερος τῶν ἑλληνικῶν, ἀλλὰ καὶ ἡ ἑλένη πολλὴν ἐξήρτηται πολυτέλειαν, τρυφὰς τραγικῶς εἰπεῖν ἔχουσα τρωικάς. ἡ καὶ ὁ ἀργύρεος τάλαρος καὶ ἡ χρυσῆ ἠλακάτη καὶ τὸ ἀσκηθὲν νῆμα, πομπικῶς ἐκφέρονται πρὸς φαντασίαν ταλασιουργίας καὶ πλούτου ἐπίδειξιν. οὐ γὰρ παραδίδοται νήθουσα τέως, εἰ μὴ ἄρα κατὰ τὸ σιωπώμενον ὡς ἔθος τῷ ποιητῇ. κλισίαν δὲ εὔτυκτον καὶ ἐνταῦθα, τὸν περιλεχθέντα κλισμὸν λέγει. ἤγουν θρόνον ἔχοντά τι ἀνάκλιντρον. ᾧ καὶ τάπης ἐξ ἐρίου ἐπίκειται, προσκεφάλαιον δηλαδή. λέγει γοῦν ὑπεκάλεον. ἕζετο δ' ἐν κλισμῷ ᾧ καὶ θρῆνυς ὑπὸ ποσὶν ἦεν. περὶ δὲ κλισίας ὅτι καὶ διεφορεῖτο κατὰ τὴν ἀρχαίαν. καὶ ὅτι ὡς ἐπὶ πολὺ, σκηνὴν δηλοῖ, ἐν τῇ ἰλιάδι ἐῤῥέθη. ῥηθήσεται δέ τι καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς περὶ αὐτῆς. ἔχει δὲ ἡ ἰλιὰς καὶ περὶ ταπήτων καὶ δαπίδων, τὸ ἀρκοῦν. Τὸ δὲ φέρειν, κυρία λέξις ἐπὶ βαστάγματος οὖσα, τρὶς ἐνταῦθα κατ' ἐπιμονὴν εἴρηται. ἀπ' αὐτοῦ δὲ σὺν ἄλλοις τοῖς ἀλλαχοῦ δηλουμένοις, καὶ φερέπονος. οὕτω δὲ καὶ φερέοικος ὁ καρτερικός. καὶ φερνὴ ἡ προῖξ, ἣν καὶ φέρνην τινές φασι βαρυτόνως. καὶ φέρτρον, κλίνη νεκρικὴ ἐν ἰλιάδι. καὶ φέρεθρον φασί τινες λέγεσθαι, ὡς ῥέεθρον καὶ πύρεθρον. δι' οὗ φέρεθρα ἔχοντα εἰκόνας βασιλέων. ἔν τινι δηλαδὴ πομπῇ βασιλικῇ. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι πόλυβος οὐ μόνον ὄνομα ἑλληνικὸν, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ αἰγύπτιον. καὶ ὅτι ἐν μὲν ἰλιάδι, ἔφη τι πλατύτερον περὶ τοῦ θηβαϊκοῦ πλούτου. καὶ ὅλως, περὶ αἰγυπτίων θηβῶν. ἐνταῦθα δὲ, ἠρκέσθη ἐν ὀλιγίστῳ εἰπεῖν, ὡς πλεῖστα ἐκεῖ δόμοις ἐν, κτήματα κεῖται ἅπερ αὖ, εἰσὶ κειμήλια. πολὺν πλοῦτον ἔστω δηλώσας τῆς πόλεως. οὐ μὴν καὶ δύναμιν ὡς ἐκεῖ ἐποίησε. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ αἰγυπτίης, συνέστειλε τὴν προπαραλήγουσαν διὰ μέτρον ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς. καθὰ καὶ πρὸ βραχέων ἐν τῷ παράκοιτις θῶνος αἰγυπτίη. καὶ, αἰγυπτίους ἐπαληθείς. αἰτία δὲ τῆς τοιαύτης συστολῆς τοῦ υ, οὐ μόνον ἡ ἀσθένεια τῶν μετ' αὐτὸ κειμένων δύο ψιλῶν συμφώνων κατὰ τοὺς παλαιούς, ἀλλὰ μάλιστα ἡ ἀνάγκη τοῦ μέτρου. οὐ γὰρ ἂν ἄλλως πεζίζεσθαι τὰ ἐξ αἰγύπτου ταῦτα παράγωγα, εἰ μὴ ἐν συστολῇ τοῦ ῥηθέντος διχρόνου. αὐτοῦ δὲ συσταλέντος, γίνεται δάκτυλος. ἡ τοιαύτη δὲ ἀνάγκη, καὶ τοῦ σκαμάνδρου καὶ τῆς ζελείας, ἀφείλετο τὸ δύνασθαι ἐκτείνειν τὰ πρὸ αὐτῶν βραχέα ὡς ἐν ἰλιάδι ἐφάνη. αἱ δὲ ἀργύρεαι ἀσάμινθοι καὶ τὰ ἐφεξῆς, τῶν κειμένων ἐν θήβαις κτημάτων δείγματα, οἷα ἐκεῖθεν εἰς σπάρτην ἐλθόντα. περὶ δὲ ταλάντων, πολλαχοῦ διείληπται. Τὸ δὲ χωρὶς, ἀντὶ τοῦ, ἰδίᾳ καὶ ἐν μέρει. ἀγαθὸν δὲ πάντως τοιαύτη ἔρις γυναικὸς πρὸς ἄνδρα, δωρεῖσθαι καὶ αὐτὴν ὁμοίως τῷ ἀνδρὶ, ὡς εὐεργετικοὺς ἀμφοτέρους εἶναι καὶ οὕτω τὴν κατὰ βίον ἐξισάζεσθαι χρείαν αὐτοῖς. τάλαρος δὲ, ὡς μὲν γίνεται ἀπὸ τοῦ τάλας καὶ τοῦ αἴρειν οἱονεὶ ὁ τλήμων φέρειν τὰ ἐν αὐτῷ, δῆλον. ἴσως δὲ λεχθείη ἄν ποτε καὶ κάλαθος. εἰ καὶ ἄλλως, δημητριακοῦ καρποῦ συγκομιστὴς ὁ κάλαθος ὡς καὶ ὁ παρὰ τῷ καλλιμάχῳ δηλοῖ. ἣν δὲ ὥς φασι τάλαρος, καὶ τυροκομεῖον λεγόμενος. ἐν δὲ τοῖς τοῦ δειπνοσοφιστοῦ, φέρεται ὅτι τίμων ὁ σιλλογράφος, καὶ τὸ μουσεῖον, τάλαρόν που φησίν. ἐπισκώπτων τοὺς ἐν αὐτῷ τρεφομένους φιλοσόφους ὅτι ὡς ἐν παλάγρῳ τινὶ σιτοῦνται. καθάπερ οἱ πολυτιμότατοι ὄρνιθες πολλοὶ μὲν βόσκονται ἐν αἰγύπτῳ πολυφύλῳ βιβλιακοὶ χαρακῖται ἀπείριτα δηριόωντες μουσάων ἐν ταλάρῳ. τοῦτο δὲ χρήσιμον καὶ εἰς τὸ ἀποφώλιος, ὅπερ ἐν τοῖς ἑξῆς ποιεῖ ὁ ὅμηρος. οἱ γὰρ ἐν τοιούτῳ ταλάρῳ τοιοίδε ὄρνιθες, προσφυῶς ἂν καὶ ἐν φωλεῷ μουσῶν εἶεν λεγόμε-

νοι, ἀπὸ φύλλοι ἂρ εἶεν εἴπερ ἀπὸ ῥίζης ἐφύησαν ὡς ἀπὸ δείλης καὶ τὰ ὅμοια. ἐπίδινητος δὲ τάλαρος, ὁ περίδροχος ἢ περιφέρετος τοῖς ἐπάνω τροχίλοις, ἢ κυκλοτερής. νῆμα δὲ ἀσκητὸν, τὸ περιλεπτὸν καὶ λαμπρὸν καὶ ἐπιμεμελημένον. ἔστι δὲ ὃ ἴσον εἰπεῖν ἀσκητὸν, ὡς ἐκ τοῦ ἴσκειν εἴκελα καλά. ὃ χιτῶνα δὲ δηλοῖ, πλέξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα, καὶ λέχος δέ που ἀσκητὸν ἐρεῖ ὅμηρος ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα. κυκλολυτέον δὲ μάλιστα, τὸ ἀσκεῖν, ἐπὶ ἀνδρῶν ἀθλητῶν ὡς ὁ ἐν ἄλλοις δεδήλωται. βεβυσμένος δὲ, ὁ γέμων καὶ μετὰ ἀθισμοῦ πεπλησμένος, παρὰ τὸ βύω. ἔνθεν ὁ κωμικὸς φησὶν, τὸ στόμ' ἐπιβύσας κέρμασι, τῶν ῥητόρων καὶ ἄλλα δὲ ὅσα τὰ βύει πως ὑποκαιόμενα, τρίπτει. ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἄβυσσος ὃς ἑαυτὸν παρίβυσε τόπῳ τινὶ ἐπικρύψας. καὶ τὸ ἐν τὰ βίσω, αἴτια τοῦ ἐν τόπῳ καὶ γωνίᾳ ὥς τις ὄντα πως τὰ βιβύσαι. καὶ ὠτίον δὲ βλαβὲν ὑπὸ πίονος βεβύσθαι λέγεται μέχρι καὶ νῦν παρά τισι τῶν ὑπὲρ σκεύη λεκνοσύρων. ἐκεῖθεν δὲ καὶ ἡ ἀκροβυστία καὶ ὁ ἀκρόβυστος. τὸ δὲ τετάνυστο, δηλοῖ μὲν ὀρθὴν ἵστασθαι τὴν ἠλακάτην, ἀλλὰ τὸ κατὰ τάλαρον κεῖσθαι ἀπὸ χείλους εἰς χεῖλος διηκούσαν. ἴσως δὲ καὶ μῆκος αὐτῆς ἡ λέξις δηλοῖ. ἰοδνεφὲς δὲ, τὸ μέλαν φασίν. ἢ πορφυροῦν. ἢ τὸ λεγόμενον κατὰ παλαιοὺς, ἰάνθινον. σύγκειται δὲ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ δ ἀπὸ ἴου καὶ νέφους. ἀμφοτέρων μελάνων χρωμάτων. τὸ δὲ εἶρος, παρὰ τὸ τύπτεσθαι ἐστὶ τὸ ἔριον ὡς τεῖχος τειχίον. ὅθεν ἔριον ὡς ἴχνιον. παραβλητέον δὲ τὴν αἰτίαν τὴν τῆς ἡρωΐδος Ἑλένης ταλασιουργίαν, τῇ τοῦ ἐπιτρίπτου βασιλέως σαρδαναπάλου. ἡ μὲν γὰρ εὐγενῶς περιελαύνει ἐπιδέξιον τὰ γυναιξὶ προσήκοντα, καὶ λαλεῖ συνδέξια καὶ θαυμάζεται. ὁ δὲ, ἐκεῖνος μυθούμενος φασὶ καὶ κατεσμυρμένος γυναιξὶ, μετὰ τῶν παλλακίδων ἔξαινε πορφύραν, γυναικείαν στολὴν ἔχων, καὶ κατεξυρημένος τὸν πώγωνα, καὶ καταπεπλασμένον. ὃν δὲ φασὶ καὶ γάλακτος λευκότερος, ὑπογεγραμμένος τοὺς ὀφθαλμούς. Ὅτι οὕτω πρὸς ἰδίαν πρόσωπα παρίστησιν ἡ Ἑλένη καὶ μνήμην ὁμοίως, ὥς τι πολλῶν εἰκασμοὺς ἐντυπωμένους φέρειν τῇ ψυχῇ. φησὶ γοῦν, ὡς οὔπω τινά φημι ἐοικότα ὧδε ἰδέσθαι οὔτ' ἄνδρ' οὔτε γυναῖκα, σέβας μ' ἔχει εἰσορόωσαν, ὡς ὅδ' Ὀδυσσῆος υἱῷ ἔοικε Τηλεμάχῳ. τοῦτο δὲ, ἀφελῶς ἐρρέθη καὶ ἐνδιαθέτως. ἢ καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ἐκ περιουσίας. ἤρκει γὰρ εἰπεῖν μόνον τὸ, Ὀδυσσῆος υἱῷ ἔοικεν. ἐπεὶ οὐχ ἁπλῶς Τηλεμάχου σημεῖα τὰ ῥηθέντα. ἀλλὰ δὲ Ὀδυσσέως. εἰκὸς δὲ πάντας, τὴν οὕτως ἱστορικὴν Ἑλένην πολλὰς μορφὰς ἐναπομάξεσθαι τῇ ψυχῇ. ἀξιόπιστος δὲ ὅλως ὁ τοιοῦτον τεκμαιρόμενος ὑγιὴς ἐκ τὴν Ἑλένην ἐκ τῆς ὁμοιότητος τεκμαίρεσθαι, λέγει ὅτι πάντα αἱ γυναῖκες δεῖ παρατηρεῖσθαι τὴν ἀλλήλων σωφροσύνην, δειναί εἰσι τὰς ὁμοιότητας τῶν παίδων πρὸς τοὺς γονέας ἐλέγξαι. ἐν τούτοις δὲ καθὰ καὶ ἐν Ἰλιάδι, καταλέγει ἑαυτήν. εἰποῦσα. ὡς ἐμεῖο κυνώπιδος εἵνεκ' Ἀχαιοὶ ἤλθεθ' ὑπὸ Τροίην, πόλεμον θρασὺν ὁρμαίνοντες. τὰ ἀμυδρὰ μὲν οὖν ἐν τούτῳ τὸν ἄνδρα τῆς εἰς Τροίαν ἐκουσίου ἀπελεύσεως. ὅτι δὲ ἑκοῦσα ἐξεπάγη, αὐτὴ ἐρεῖ σαφῶς ἐν τοῖς ἑξῆς. ἡ δὲ εἰσβολὴ τοῦ λόγου τῇ Ἑλένῃ, κατ' ἐρώτησιν. ἴδμεν δὴ οἵτινες οἵδε ἀνδρῶν εὐχετόωνται ἱκανέμεν ἡμέτερον δῶ; τοῦτο δὲ ὅμοια λέγεσθαι ὅτε τινὲς ἐρχόμενοι ἐνδημήσωσί που. ὥσπερ αὖ πάλιν στοχαζόμενός τις, ἐρεῖ τὸ, ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἐρέω. κέλεται δέ με θυμός. τὸ δὲ ὑπὸ Τροίην, τὸ ταπεινὸν τοῦ ναυσταθμοῦ ἐμφαίνει, κειμένου ὑπὸ τὴν ἐπικειμένην Τροίαν. πόλεμον δὲ θρασὺν, τὸν αἰδοῦς λέγει. ἐκ τοῦ θρασυνομένων στρατιωτῶν ὀνομάσας τὸ ἔργον αὐτῶν. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τῆς Ἑλένης ἀρχὴν ἐνδούσης ἀναγνωρισμοῦ, ἀνακινήσας τὸ φανταστικὸν τῆς ψυχῆς ὁ Μενέλαος καὶ ἐπερεισάμενος ἐπὶ τῷ Τηλεμάχῳ πλέω τεκμήρια, φησίν. οὕτω νῦν καὶ ἐγὼ νοέω γύναι ὡς σὺ ἐΐσκεις. κείνου γὰρ, τοιοίδε πόδες. τοιαί δέ τε χεῖρες. ὀφθαλμῶν τε βολαί. κεφαλή τ', ἐφύπερθέ τε χαῖται. ἃ μὴ μηδὲν ὁ ῥήτωρ νέος ἐν τοῖς πρὸ τούτων παρασημειωσάμενος, ἐκ τοῦ ἐν λόγοις μάλιστα ὁμοιότητος πατρὶ ἔγνω τὸν Τηλέμαχον. ἐμφήνας ἠρέμα καὶ αὐτὸς τὸν ἐκ μορφῆς γνωρισμὸν ἐν τῷ, σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα. ὁ δέ γε Μενέλαος, τοῖς ῥηθεῖσι προσεπιτίθησιν εἰς σημεῖον, καὶ τὸ πρὸ βραχέων δάκρυον τοῦ Τηλεμάχου, ὅτε μνήμη τοῦ Ὀδυσσέως ἐγένετο. ἔνθα σημείωσαι ὅτι δίκην ἀγαθοῦ ζωγράφου, πάντη ἐξομοιῶν ὅμηρος τῷ πατρὶ τὸν υἱὸν Τηλέμαχον, πεποίηκεν ἀμφοτέρους τὸν μὲν, ἐνταῦθα τῷ Μενελάῳ, ἐκεῖνον δὲ τοῖς Φαίαξι τῷ Ἀλκινόῳ, διὰ δακρύων γνωριζομένους. ὅτι δὲ καὶ τὸν Ὀδυσσέα μόνη ἀνέγνω ἡ Ἑλένη ἐν Τροίᾳ, ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα φανεῖται. Σημείωσαι δὲ ὅλως κατὰ τὴν τοῦ Ἀριστοτέλους ἱστορίαν, ἔστι τι πλέον ἀνδρῶν εἰς μνήμην ταῖς γυναιξί. φησὶ γὰρ ὅτι γυνὴ, ἀνδρὸς ἐλεημονέστερον. καὶ ἀρίδακρυ μᾶλλον. ἀπατητικώτερόν τε καὶ μνημονικώτερον. εἰ δὴ τοιαύτη καὶ ἡ Ἑλένη, ἔστιν ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ ταύτῃ θεωρεῖν. ἰστέον δὲ ὡς ὁ μὲν κανὼν τῆς ἐκφράσεως, ἐκ κεφαλῆς εἰς πόδας προάγει τὸν ῥήτορα. ἐνταῦθα δὲ, ἀνάπαλιν ἔφρασεν ὁ Μενέλαος, ἐπεὶ μὴ λαλεῖ πρὸς ἔκφρασιν.

Ὅτι πεπαιδευμένου ἀνδρὸς ἔπαινος καὶ σιωπηλοῦ ἐν τοῖς καιρίοις καὶ μάλιστα ὅτι σοφὸς παρείη τις ἄνθρωπος, τὸ, ἀλλὰ σαόφρων ἐστί. νεμεσσᾶται δ' ἐνὶ θυμῷ ὧδ' ἐλθὼν τὸ πρῶτον, ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν ἄντα σέθεν. οὗ θεοῦ ὡς

Τὸν δ' αὖ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἀντίον ηὔδα.
Ἀτρείδη Μενέλαε διοτρεφὲς ὄρχαμε λαῶν,
Κείνου μέν τοι ὅδ' υἱὸς ἐτήτυμον ὡς ἀγορεύεις.
Ἀλλὰ σαόφρων ἐστί· νεμεσσᾶται δ' ἐνὶ θυμῷ
Ὧδ' ἐλθὼν τὸ πρῶτον, ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν
Ἄντα σέθεν, τοῦ νῶϊ θεοῦ ὣς τερπόμεθ' αὐδῇ.

τὸ

Αὐτὰρ ἐμὲ προέηκε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ
Τῷ ἅμα πομπὸν ἕπεσθαι, ἐέλδετο γάρ σε ἰδέσθαι,
Ὄφρα οἱ ἤ τι ἔπος ὑποθήσεαι, ἠέ τι ἔργον.
Πολλὰ γὰρ ἄλγε' ἔχει πατρὸς πάϊς οἰχομένοιο
Ἐν μεγάροις, ᾧ μὴ ἄλλοι ἀοσσητῆρες ἔωσιν.
Ὡς νῦν Τηλεμάχῳ. ὁ μὲν, οἴχεται. οὐδέ οἱ ἄλλοι
Εἴσιν, οἵ κεν κατὰ δῆμον ἀλάλκοιεν κακότητα.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος.
Ὢ πόποι. ἦ μάλα δὴ φίλου ἀνέρος υἱὸς ἐμὸν δῶ
Ἵκεθ' ὃς εἵνεκ' ἐμεῖο πολέας ἐμόγησεν ἀέθλους.
Καί μιν ἔφην ἐλθόντα φιλησέμεν ἔξοχον ἄλλων
Ἀργείων, εἰ νῶιν ὑπεὶρ ἅλα νόστον ἔδωκε
Νηυσὶ θοῇσι γενέσθαι Ὀλύμπιος εὐρύοπα Ζεύς.
Καί κέ οἱ Ἄργει νάσσα πόλιν καὶ δώματ' ἔτευξα,
Ἐξ Ἰθάκης ἀγαγὼν σὺν κτήμασι καὶ τέκεϊ ᾧ
Καὶ πᾶσι λαοῖσι, μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας
Αἳ περιναιετάουσιν, ἀνάσσονται δ' ἐμοὶ αὐτῷ.
Καί κε θάμ' ἐνθάδ' ἐόντες ἐμισγόμεθ'. οὐδέ κεν ἡμέας
Ἄλλο διέκρινεν φιλέοντέ τε τερπομένω τε,
Πρίν γ' ὅτε δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν.
Ἀλλὰ τὰ μέν που μέλλεν ἀγάσσεσθαι θεὸς αὐτὸς,
Ὃς κεῖνον δύστηνον ἀνόστιμον οἶον ἔθηκεν.

τὸ ἐπιτέμνεσθαι. ἐπεσβολίας δὲ λέγει φησὶν, ἢ τὰς τῆς ἐπιδόσεως εἰσβολὰς καὶ ἀρχὰς, διότι διὰ σωφροσύνην οὐ βούλεται προκατάρχειν λόγου. ἢ τὰς κατὰ τὴν βίαιον μνηστήρων ὕβρεις, ἢ τὰς παρ' ἐκείνων εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ὀδυσσέως καὶ εἰς τὸν αὐτοῦ υἱὸν γινομένας φλυαρίας. ἢ μᾶλλον καὶ σαφέστερον εἰπεῖν, λοιδορίας καὶ βλασφημίας. ἐπειδὴ ὥσπερ λοιδορία, λόγος ὡς δόρυ πλήττων. καὶ βλασφημία, βολή τις ἐν φήμαις, οὕτω καὶ ἐπεσβολία, τὸ ἔπεσι βάλλειν. καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι καθάπερ τὸ ποταίνιον καὶ τὸ πρόσφατον, ταυτά εἰσιν ἐν ἰσοδυναμίᾳ τῶν συντεθειμένων λέξεων, οὕτω ταυτὰ καὶ ἡ ἐπεσβολία καὶ ἡ βλασφημία καὶ ἡ λοιδορία. ὡς γὰρ ἡ ποτὶ πρόθεσις ἡ αὐτὴ οὖσα τῇ πρὸς καὶ ὁ αἶνος ὅμοιος ὢν τῷ φατὸς λόγος, ποιεῖ ποταίνιον, ὅπερ ἐστὶ πρόσφατον. πρὸς οὗ δηλαδὴ ἐγγὺς καὶ προσεχῶς ἐλέγετό τι. οὕτω ταυτὸν καὶ ἔπος καὶ φήμη καὶ λόγος. ἃ συντεθέντα μετὰ τοῦ δόρυ καὶ φήμη καὶ βολὴ, ἐποίησαν τὴν ἐπεσβολίαν καὶ τὴν βλασφημίαν καὶ τὴν λοιδορίαν. ἔστι γὰρ λοίδορος μὲν, ὁ λόγοις οἷον καταδορατίζων. ἐπεσβόλος δὲ καὶ βλάσφημος, ὁ ἔπεσι βάλλων καὶ φήμαις. ἔστι δὲ καὶ ἄλλως εἰπεῖν, ὅτι οὐχ ὥσπερ τὸ ποταίνιον καὶ τὸ πρόσφατον, οὕτω κατ' εὐθὺ καὶ αἱ τοῦ ἐπεσβόλου καὶ τοῦ βλασφήμου ἰσοδύναμοι λέξεις κεῖνται, ἀλλὰ ἀναστρόφως. ἐν μὲν γὰρ τῷ ἐπεσβόλος, πρόκειται τὸ ἔπος. ἐν δὲ τῷ βλάσφημος, ἡ ἰσοδύναμος τῷ ἔπει λέξις, ὑστέρα κεῖται, τὸ δὲ ὅμοιον γίνεταί πως καὶ ἐν τῷ βλάσφημος καὶ λοίδορος. τοιοῦτον καὶ τὸ ἀρχιερεὺς καὶ ἱεράρχης, καὶ ἄλλα τοιαῦτα. ἐν οἷς καὶ ὁ ἀλεξίκακος καὶ ὁ κηραμύντης παρὰ Λυκόφρονι. ταυτὸν γὰρ τὸ ἀλεξῆσαι κακόν τι καὶ ἀναστρόφως εἰπεῖν, κῆρας ἀμῦναι. οὐκ ἀπέοικε δὲ τῶν τοιούτων, οὐδὲ τὸ θυμοραιστὴς καὶ ῥαθυμία ἡ ῥαίζουσα τὸν θυμόν. οὐδὲ τὸ ἀλεξάνεμος χλαῖνα καὶ χειμάμυντα. ἐπεὶ καὶ ὅμοια, ἀλέγειν ἄνεμον καὶ χειμῶνα ἀμύνεσθαι. οὕτω δέ πως, τὸ ἐκ τοῦ πάλαι ἀρχαιρεσιάζειν, παραπεποίηται ὕστερον τὸ αἱρεσιαρχεῖν. ὅμοιον καὶ τὸ, ἀλλότριος καὶ [illegible]. καὶ φερένικος καὶ νικηφόρος. καὶ εἰδοθέα καὶ θεοειδής. ἰστέον δὲ καὶ ὡς ἡ λοίδορος ἐπεσβολία οὔτε βλασφημία, καὶ αἰσχρὰ ἔπη λέγοιντ' ἂν ὁμηρικῶς. ἐξ ὧν καὶ οἱ ὕστερον, τὴν αἰσχρορρημοσύνην καὶ τὴν αἰσχρολογίαν συνέθεντο. δῆλον δ' ὅτι κατὰ τὰς ἐκτεθειμένας προσεχῶς μεταθέσεις ἢ ἀναστροφὰς τῶν συνθέτων ἰσοδυνάμων λέξεων, καὶ τὴν ἐχενηΐδα, ναυκράτην ἔγραψέ τις. τοιαύτη καὶ ἡ τοῦ γίγας καὶ γηγενὴς συνωνυμία. γηγενὴς μὲν γὰρ, ὁ ἐκ γῆς γεγονὼς, ὅθεν καὶ διὰ τοῦ η ἡ ἄρχουσα. γίγας δὲ, παρὰ τὸ γίνεσθαι καὶ τὴν γῆν, διὸ καὶ διὰ δίχρονον ἔχει τὴν παραλήγουσαν. ὁμοίῳ δὲ τρόπῳ καὶ τὸ γακίνας ὁ σεισμὸς καὶ σεισίχθων ὁ Ποσειδῶν. καὶ τὸ χερσοτριβεῖν καὶ τρεψημερεῖν περὶ οὗ προεγράφη καὶ τὸ, πόδας ἀργοὶ καὶ ἀργίποδες. καὶ τὸ, γυναικάνδρεσι [illegible]. καὶ τὸ, ἀνδρογύνοις. οἳ καὶ ἀρρενόπαιδες λέγονται ὡς καὶ αὐτὸ ἐδηλώθη ἀλλαχοῦ. τὰς δὲ ἐπεσβολίας, ἐπεσομίας ὁ Ζηνόδοτος γράφει, ὡς φασὶν οἱ σχολιασταί. Ὅτι Τηλέμαχος μὲν, ἐκ παλινοίας ἐγνωρίσθη τοῖς βασιλεῦσιν. ὁ δὲ Νεστορίδης μήτε ἐρωτηθεὶς μήτε ἄλλως γνωσθεὶς, ἑαυτὸν ἀναφαίνει, εἰπών. αὐτὰρ ἐμὲ προέηκε Νέστωρ. καὶ τὰ ἑξῆς. ἵνα καὶ τοῦτο ποικίλως γράψῃ ὁ ποιητής. Ὅτι γνωμικῶς ἐῤῥέθη τὸ, πολλὰ γὰρ ἄλγε' ἔχει πατρὸς πάϊς οἰχομένοιο, ἐν μεγάροις. ᾧ μὴ ἄλλοι ἀοσσητῆρες ἔωσιν, ὅ ἐστι βοηθοὶ σπουδαῖοι, μὴ ἀναμένοντες ὄσσαν εἰς τὸ βοηθῆσαι. ἐκ γὰρ ἔθους, ἐξωτάτω τὸ θεῖον. καὶ βοηθεῖν μὲν, εἰ παρατυγχάνει τις. ἡσυχάζειν δὲ, εἰ κωλύεται. σὺ δὲ σπουδαίους βοηθοὺς, ἄλλως

μάλιστα ἐδήλωσεν Ἡσίοδος ἐν τῷ, ἄζωστοι κίον. ἀσυνδετώτεροι γὰρ ἀζωστήρων οἱ προϊόντες εἰς ἄμυναν ἄζωστοι. τοὺς δὲ ἀζωστῆρας ἑρμηνεύων ὁ ποιητὴς, ἐπάγει, οἵ ἀλαλκεῖν κακότητα. Ὅτι στέρησιν ἀγαθοῦ οἰκοδεσπότου δηλοῖ τὸ, ὁ μὲν, οἴχεται. οὐδέ οἱ ἄλλοι υἱοί, οἵ κατὰ δῆμον ἀλάλκοιεν κακότητα. Ὅτι πρὸς υἱὸν φίλου εὐεργέτου ἐνδημήσαντα, καλὸν εἰπεῖν τὸ, ἦ μάλα δὴ φίλου ἀνέρος υἱὸς, ἐμὸν δῶ ἵκεθ᾽ ὃς εἵνεκ᾽ ἐμεῖο πολεῖς ἐμόγησεν ἀέθλους. ἐπὶ δὲ φίλῳ ἀγαθῷ ἀποδήμῳ ἐπὶ μακρὸν, ἔχοι ἄν τις εἰπεῖν κατὰ ὅρον φιλίας ἀληθοῦς τὸ, καί μιν ἔφην ἐλθόντα, φιλησέμεν. ἤτοι φιλοφρονήσασθαι, ἔξοχον ἄλλων. καί κε θάμ᾽ αὐθάδ᾽ ἐόντες ἐμισγόμεθα. ὅ ἐστι συνῆμεν. οὐδέ κεν ἡμέας ἄλλο διέκρινε φιλέοντέ τε τερπομένω τε, πρίν γ᾽ ὅτε δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν. ἐνταῦθα δέ τις τῶν παλαιῶν γράψαντος ὅτι γηράσαι ἤθελεν ὁ Μενέλαος μετὰ Ὀδυσσέως ἤγουν ὡς γήραος ἐλθεῖν πρὸς ὁμοιότητα τοῦ διψησάναι καὶ ἀριστάναι τῶν ὧν καὶ ἑτέρωθι δηλωθήσεται. προσενθυμητέον καὶ ἐσιόντι τὸ, γηράσκοντι τοῦ πᾶσιν. ὧν θέμα στοιχημένον, τὸ γέρων κατὰ τὸ αἴτημι. οὗ χρῆσις παρὰ Πινδάρῳ ἐν ᾧ, τί ἔρδων, φίλος σοί τε καρτεροβρόντα Κρονίδα, φίλος δὲ μούσαις, εὐθυμίᾳ τε μέλων εἴην, τοῦτ᾽ αἴτημί σε. καὶ τοῦτο μὲν, τοιόνδε. Ὅμηρος δὲ τοῖς προειρημένοις, ἐπάγει καὶ τὸ, ἀλλὰ τά, μέν που ἔμελλεν ἀγάσσεσθαι θεὸς αὐτός. ὃς κεῖνον δύστηνον, ἀνόστιμον οἶον ἔθηκε. καὶ ὅρα τὸ ἀνόστιμον, κατὰ στέρησιν ῥηθὲν τοῦ νοστίμου, οὐ τοῦ ἰδίως ἀλλὰ τοῦ νοστήσαντος. ὃς ἐν ἄλλοις, ὑπότροπος λέγεται. Τὸ δὲ εἰρημένον ἦθος τοῦ Μενελάου ἐθέλοντος εἰς ἑαυτὸν μετοικίσαι τὸν φίλον Ὀδυσσέα, ἔχοι ἂν ὁμοιούμενον καὶ τὸ τοῦ Ἀττικοῦ Θεμιστοκλέους. ὃς τρίκλινόν φασιν οἰκοδομησάμενος τοὺς καλλίστους, ἀγαπᾶν ἔφασκεν εἰ τοῦτον φίλων πληρώσειεν. οἱ δὲ ὕστερον ἄνθρωποι, τοιοῦτον μὲν οὐδὲν φιλοῦσιν. εὔξαιντο δ᾽ ἂν μὲν δ᾽ αὐτοὶ κατ᾽ οἴκους εἶναι εἰ μόνον πληθύειν ἀργύρου καὶ χρυσοῦ καὶ λοιπῆς φλυαρίας βιωτικῆς. Τὸ δὲ νέφος ἀμφικάλυψεν, ὅτι καὶ ἐπὶ δικτύων λέγεται καλυπτόντων ὄρνιθας ἃ καὶ νεφέλας λέγει ὁ κωμικὸς, ἐν ἄλλοις δηλοῦται. Τὸ δὲ ἀγάσσεσθαι, ταυτόν ἐστι τῷ ἀγαίεσθαι καὶ μεγαίρειν καὶ φθονεῖν. ἐν δὲ τῷ, διέκρινε φιλέοντε, ὅρα ὅτι καθ᾽ ὁμοιότητα τοῦ νέφους ἐξ οὗ ποτὲ μὲν, ἡ φαύλη ἔρις ποτὲ δὲ ἡ ἀγαθὴ ἔρις καὶ ἡ εἰρήνη. οὕτω δὴ καὶ τὸ διακρίνειν, ἐσθ᾽ ὅτε μὲν, φιλικῶς λαλεῖται, ὡς ὅτε διακρίνει τις μάχιμον συμπλοκὴν καὶ νεῖκος. ποτὲ δὲ, ἀνάπαλιν. ὡς ὅτ᾽ αὖ, φιλικήν τις εἴσοδον ἀπαγαγὼν, διακρίνει τοὺς φιλοῦντας χωρίσας ἀπ᾽ ἀλλήλων. ἡ γὰρ τοιαύτη διάκρισις, οὐκ ἂν φιλοῖτο. παρὰ δέ γε τοῖς ὕστερον, ἐπαινεταὶ λέξεις τὸ τοῦ διακρίνειν καὶ ἡ διάκρισις. ἀντίκειται γὰρ, πρὸς τὸ συγκρίνειν ἤτοι συγχέειν καὶ πρὸς τὴν σύγχυσιν. Ὅτι φιλίας πολλὴν πρὸς Ὀδυσσέα ὁ Μενέλαος ἐνδεικνύμενος, λέγει ὡς ἐβούλετο μετοικίσαι αὐτὸν τῆς Ἰθάκης εἰς τὴν κατ᾽ αὐτὸν γῆν ἀναγαγεῖν. φησὶ γάρ. καί κέν οἱ Ἄργει νάσσα πόλιν καὶ δώματ᾽ ἔτευξα ἐξ Ἰθάκης ἀγαγὼν σὺν κτήμασι, καὶ υἱῷ καὶ πᾶσι λαοῖσι τοῖς οἰκειακοῖς δηλαδὴ οὓς ἤθελεν ὁ Ὀδυσσεύς, μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας, αἳ περιναιετάουσιν, ἀνάσσονται δ᾽ ἐμοὶ αὐτῷ. χρὴ δὲ νοεῖν ὡς ἡ τοιαύτη μετοίκησις, ἐφύλαττε τῷ Ὀδυσσεῖ καὶ τὴν αὐτοῦ βασιλείαν. τὸ γὰρ ἄλλως μετοικεῖσθαι, ὅμοιον ἦν φασὶ φυγῇ. Ἰστέον δὲ ὅτι Ἄργος ἐνταῦθα φασὶν, ἢ τὴν Πελοπόννησον. ἢ καὶ τὴν ὑπὸ τῷ Μενελάῳ χώραν. ὅθεν καὶ Ἑλένη Ἀργεία ἐν τῇ Ἰλιάδι καὶ μετ᾽ ὀλίγα δὲ, ἡ ἄλλως μὲν, Λάκαινα, κατὰ δὲ τὸ ὅλον, Πελοποννησία. Τὸ δὲ νάσσα, ἀντὶ τοῦ κατῴκισα. οὐ γὰρ ναίω μόνον, ἀλλὰ καὶ νάσσω. ὅθεν καὶ ναέτης ὁ ἐγκάτοικος. καὶ τοιοῦτον μὲν, τὸ νάσσα. τὸ μέντοι νάξαι, ἄλλό τι ἐστίν. ὥσπερ ἐν τοῖς ἑξῆς φανήσεται. Τὸ δὲ ἀλαπάξαι, ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς ἐκκενῶσαι εἴληπται νῦν. οὐ γὰρ ἂν ὁ Μενέλαος ἐκπορθήσοι πόλιν ὑφ᾽ ἑαυτῷ οὖσαν. ἐκκενώσει μέντοι εἰς μετοικίαν ὅτε τι κατεπεῖγον εἴη. ὅτι δὲ τὸ ἀλαπάξαι πλεονασμὸν ἔχει τὸ α. εὕρηται γὰρ καὶ λαπάζειν, εἴρηται καὶ ἐν ἄλλοις. ὥσπερ καὶ ὅτι παρὰ τὴν λάπαθον παρῆκται δι᾽ ἧς κενοῦται γαστήρ. ἀμέλει φασὶ, Δημόκριτος τοὺς βόθρους οὓς οἱ κυνηγοὶ σκάπτοντες, φρύγανα καὶ κόνιν ἐπ᾽ αὐτοῖς ἐπιβάλλουσιν ἵνα τὰ θηρία ἐμπίπτωσι, λαπάθους καλεῖ διὰ τὸ κεκενῶσθαι ὀρυχθέντας. Τὸ δὲ ἀνάσσονται δ᾽ ἐμοὶ αὐτῷ, πρὸς ἀκρίβειαν κεῖται καὶ σαφήνειαν τοῦ ὡς ἐρρέθη ἀλαπάξαι. πολέμιον μὲν γὰρ πόλιν ἐχθράν, ἀλαπάξοι τις ἂν ἐκπορθητικῶς, οὐ μὴν καὶ ἧς αὐτὸς ἀνάσσει.

Ὅτι πολυπαθῶς εἰπόντος τοῦ Μενελάου τὰ κατὰ τὸν Ὀδυσσέα καὶ οἶκτον κινήσαντος, τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ, πᾶσιν ὑφ᾽ ἵμερον ὦρσε γόοιο, κλαῖε μὲν Ἀργείη Ἑλένη. κλαῖε Τηλέμαχος καὶ Μενέλαος. οὐδ᾽ ἄρα Νέστορος υἱὸς ἀδακρύτω ἔχεν ὄσσε. μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν, ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο. ὃν δὴ Ἠοῦς ἔκτεινε φαεινῆς ἀγλαὸς υἱός. ὁ Αἰθίοψ δηλαδὴ

Ὣς φάτο. τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ᾽ ἵμερον ὦρσε γόοιο.
Κλαῖε μὲν Ἀργείη Ἑλένη διὸς ἐκγεγαυῖα.
Κλαῖε δὲ Τηλέμαχός τε καὶ Ἀτρείδης Μενέλαος.
Οὐδ᾽ ἄρα Νέστορος υἱὸς ἀδακρύτω ἔχεν ὄσσε.
Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο,
Τόν ῥ᾽ Ἠοῦς ἔκτεινε φαεινῆς ἀγλαὸς υἱός.
Τοῦ ὅγ᾽ ἐπιμνησθεὶς, ἔπεα πτερόεντ᾽ ἀγόρευεν.
Ἀτρείδη, περὶ μέν σε βροτῶν πεπνυμένον εἶναι
Νέστωρ φάσχ᾽ ὁ γέρων, ὅτ᾽ ἐπιμνησαίμεθα σεῖο

μέμνησαι

Οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι, καὶ ἀλλήλους ἐρέοιμεν.
Καὶ νῦν εἴ τί που ἔστι πίθοιό μοι. οὐ γὰρ ἔγωγε
Τέρπομ' ὀδυρόμενος μεταδόρπιος, ἀλλὰ καὶ ἠὼς
Ἔσσεται ἠριγένεια. νεμεσσῶμαί γε μὲν οὐδὲν
Κλαίειν ὅς κε θάνῃσι βροτῶν καὶ πότμον ἐπίσπῃ.
Τοῦτό νυ καὶ γέρας οἷον ὀϊζυροῖσι βροτοῖσι,
Κείρασθαί τε κόμην, βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν.
Καὶ γὰρ ἐμὸς τέθνηκεν ἀδελφεὸς, οὔτι κάκιστος
Ἀργείων. μέλλεις δὲ σὺ ἴδμεναι. οὐ γὰρ ἔγωγε
Ἤντησ' οὐδὲ ἴδον. περὶ δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι
Ἀντίλοχον. περὶ μὲν θείειν ταχὺν, ἠδὲ μαχητήν.

μέμνων. περὶ οὗ λέγει τι καὶ ὁ ποιητής. ἁρμοδιότατα δὲ οὐ μόνον τοῦ μέμνονος αἰνίττεται τὸ, ἠοῦς αὐτὸν υἱὸν λέγεσθαι, ἀλλὰ καὶ τοῦ τιθωνοῦ. ᾧ μιγεῖσα ἡ ἠὼς, τίκτειν τὸν μέμνονα λέγεται. παλαιὸς δὲ ὁ περὶ τιθωνοῦ λόγος τοῖς παλαιοῖς. Ὅρα δὲ ὅτι φαιδρῆς μετρίως, ἀγλαὸς ἦν οἰκείως οὗτος υἱὸς ὡς ἠλιάδης τὴν θέαν. Ἱστέον δὲ ὅτι ἑλένη μὲν πρῶτον κλαίει, ἐπειδὴ κάρτα φιλοίκτιστον γυνὴ κατὰ τὴν τραγῳδίαν. τηλέμαχος δὲ μετ' ἐκείνην, ὡς υἱὸς πατρὸς, καὶ ὡς τοῦ πάθους πλησιαίτατος. μεθ' ὃν μενέλαος, ἐπειδὴ οὐδ' αὐτὸν ἐχρῆν εἶναι ἀδάκρυτον ἐπὶ τῷ παιδὶ περιλαμπεῖ. ὁ δὲ ὡς ἐν δορυφορήματός φασι τρόπῳ τῶν νεστορίδης εἰ καὶ μὴ κατ' ἐκείνους ἴσως ἔκλαιεν, ἀλλ' οὖν οὐκ ἦν ἀδάκρυτος. προείλετο δὲ αὐτῷ τοῦ κλαυθμοῦ οὐ πολὺ, διότι τὸ οὐκ εἶχε θος καὶ αὐτὸς ἀλλ' ὀδυσσέα πρόφασιν ἔκλαιε, καὶ ὅτι οὐδὲ συνήθης ἦν τῷ ἀδελφῷ ἐν τροίᾳ πεσόντι, αὐτὸς ἐν πύλῳ τραφείς. καὶ διότι δὲ εὐκλεῶς ἐκεῖνος ἀπέθανεν. ἀπαθέστερον οὖν ὑποτίθεται τὸν πεισίστρατον ὁ ποιητὴς, ὡς ἂν ἔχοι προκατάρξαι παραμυθίας. εὐθὺς γὰρ αὐτὸς παύει τὸν κλαυθμὸν εἰπὼν φίλα καὶ ἐπαινετὰ τῷ μενελάῳ. Ὅρα δὲ καὶ τὴν ἐξαλλαγὴν τοῦ σχήματος. εἰπὼν γὰρ ἔκλαιε μὲν ἑλένη. ἔκλαιε δὲ ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα, ἐσχημάτισεν ἀποφαντικῶς, οὐδ' ἄρα νέστορος υἱὸς ἀδάκρυτος ἔμενεν. οὐ διατρίβων δηλαδὴ ἐν τῷ κλαίειν ἀλλὰ πρὸς βραχὺ δακρύων. ὅτι δὲ ἀγνὼς εἰς ἦν ὁ νεστορίδης οὗτος τῷ ἀδελφῷ ἀντιλόχῳ, δηλώσει ὑποκατιὼν, ἔνθα οὔτε ἀντῆσαι φησὶν ἐκείνῳ οὔτε ἰδεῖν. Ὅτι χρήσιμον ποτὲ εἰς φρόνιμον ἔπαινον τὸ, περὶ μέν σε βροτῶν πεπνυμένον εἶναι ἔφασκεν ὁ δεῖνα ὅτ' ἐπιμνησαίμεθα σεῖο. τὸ δὲ καὶ νῦν εἴ τί που ἔστι πίθοιό μοι, καλὸν εἰς παραίνεσιν. Ὅτι γνωμικῶς λέγεται τὸ, οὐ γὰρ ἔγωγε τέρπομαι ὀδυρόμενος μεταδόρπιος. ἤγουν ἐπ' αὐτῷ τῷ δόρπῳ ἐν ᾧ εὐθυμίας μάλιστα χρεία. ἀλλὰ καὶ ἠώς φησιν ἔσσεται. τὴν δὲ αἰτίαν, ἐν ἄλλοις ἐρεῖ ὁ ποιητής. ἵνα δηλαδὴ μή τις νεμεσήσηται καὶ εἴπῃ δακρυπλώειν βεβαρημένον τὰς φρένας οἴνῳ. εἶτα ἵνα μὴ δόξῃ ἀποτρέπειν καθόλου τοῦ κλαίειν ἐπὶ νεκροῖς, φησίν. νεμεσσῶμαί γε μὲν οὐδὲν, κλαίειν ὅς κε θάνῃσι βροτῶν καὶ πότμον ἐπίσπῃ. τοῦτό νυ καὶ γέρας οἷον βροτοῖς. κείρασθαί τε κόμην βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν. οὐκοῦν καθάπαξ αἰρεῖ ὁ νεστορίδης τὸ ἐπὶ τεθνεῶσι κλαίειν. ἀλλὰ μεταληπτικῶς, συγχωρεῖ μὲν τὸ πρᾶγμα, μέμφεται δὲ τὸν καιρόν. ἤτοι τὸ ὀδύρεσθαι παρὰ τὸ δόρπον. Τὸ δὲ κλαίειν ὅς κε θάνῃσιν, ἔχει τι ἀμφιβολίας συντακτικῆς. ὅμως δὲ οὐκ ἂν λέγοι ὡς χρὴ τὸν θανόντα κλαίειν ἤτοι κλαυθμὸν ποιεῖσθαι, ἀλλ' ὅτι ἡμᾶς κλαυστέον ἐπὶ τῷ θανόντι. Τὸ δὲ θανεῖν καὶ πότμον ἐπισπεῖν ὃ πολλαχοῦ λέγεται, τὴν αὐτὴν ἔννοιαν παλιλλογεῖ. Τὸ δὲ γέρας οἷον, ἢ θαυμαστικῶς εἴρηται καὶ δασύνεται τὸ οἷον, ἢ ἴσως καὶ ἀντὶ τοῦ μόνον, ὅτι καὶ ψιλοῦται. Ὅτι ὥσπερ ἐν ἰλιάδι τὸ, οὐ γάρ μιν ἀφαυρότατος βάλεν ἀχαιῶν, τῷ ἀποφατικῷ κατάφασιν δηλοῖ ἀντιφραστικὴν ἵνα λέγῃ οὐκ ἀφαυρότατον, τὸν πάνυ ἀνδρεῖον. οὕτω καὶ ἐνταῦθα τὸ, ἐμὸς τέθνηκεν ἀδελφεὸς οὔτι κάκιστος ἀργείων, ἀντὶ τοῦ ἀνδρειότατος εἴληπται. πεισίστρατος δὲ περὶ ἀντιλόχου τοῦτό φησι τοῦ ἀδελφοῦ. λέγων καὶ ὅτι περὶ ἄλλων φασὶ γενέσθαι ἐκεῖνον. τὸ μὲν θείειν ταχὺν ἠδὲ μαχητήν. ὡς δῆθεν ἑρμηνεύων τὸ, οὔτι κάκιστος. εἰ δὲ ὁ νέστωρ πρὸ τούτων ὡσαύτως ἐπαινέσας τὸν ἀντίλοχον, εἶπεν ἐκεῖνον καὶ κρατερὸν καὶ ἀμύμονα, ἔχει καὶ ὁ υἱὸς πεισίστρατος ἐνταῦθα εἰπὼν ἀντὶ τοῦ κρατερὸς, τὸ, οὔτι κάκιστος ἀργείων. ἀμύμονα δέ γε, αὐτὸς ὁ ποιητὴς πρὸ ὀλίγου εἶπε τὸν ἀντίλοχον.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος.
Ὦ φίλ', ἐπεὶ τόσα εἶπες ὅσ' ἂν πεπνυμένος ἀνὴρ
Εἴποι καὶ ῥέξειε, καὶ ὃς προγενέστερος εἴη.
Τοίου γὰρ καὶ πατρὸς, ὃ καὶ πεπνυμένα βάζεις.
Ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος γόνος ἀνέρος, ᾧ τε κρονίων
Ὄλβον ἐπικλώσῃ γαμέοντί τε γεινομένῳ τε,
Ὡς νῦν Νέστορι δῶκε διαμπερὲς ἤματα πάντα,

Ὅτι καθάπερ ἐν τῷ, ὦ φίλ' ἐπεί μ' ἔμνησας ὀϊζύος, ἀνανταπόδοτος ἡ σύνταξις ἢ ὑποδύσκολος, οὕτω καὶ νῦν ἐν τῷ, ὦ φίλ' ἐπεὶ τόσα εἶπες καὶ ἑξῆς. μετὰ ὀκτὼ γὰρ στίχους ἀποδίδοται τὸ ἀκόλουθον τῆς συντάξεως ἐν τῷ, ἡμεῖς δὲ κλαυθμὸν μὲν ἐάσο-

μου. νυμμεύς τοῦ δὲ ζευδίσμεν, ἀντὶ τοῦ δοῦ. ἰστέον δὲ ὅτι κατὰ παλαιὰν παράδοσιν, ἐν πολλοῖς εὑρίσκεται καὶ μάλιστα παρὰ τῷ ποιητῇ, ὁ ἐπεὶ σύνδεσμος διαπόδοτος κατὰ σύνταξιν. ὅτι κατὰ καὶ ἄλλαι λέξεις, οὕτω καὶ αὐτὸ κεῖσθαι δοκεῖ ἐκ περισσοῦ. Ὅτι καλὸν εἰς ἐγκώμιον τὸ, τόσα εἶπες ὅσ' ἂν πεπνυμένος ἀνὴρ εἴποι καὶ ῥέξειε, καὶ ὃς προγενέστερος εἴη. καὶ ὅρα ὡς ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν καὶ γέρων, εἶπε περιφράσας τὸ, ὃς προγενέστερος εἴη. πρὸς πεισίστρατον δὲ ὁ λόγος. ὃς ἔφη τὸ μὴ χαίρειν δακρύειν ἐπιδόρπιον, καὶ ἔρεξε πρῶτος αὐτὸ τοῦτο, παύσας αὐτίκα τὸ δάκρυον. εἰ δὲ καὶ πατρὸς ἔχει ἀγαθοῦ ὁ ἐπαινούμενος καὶ ἑτέρους ἀξιεπαίνους υἱούς, προσαρμόσει καὶ τὰ ἐφεξῆς. τοίου γὰρ καὶ πατρός. ὃ καὶ πεπνυμένα βάζεις. ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος γόνος ᾧ θεὸς ὄλβον ἐπικλώσῃ γαμέοντί τε γεινομένῳ τε. ὡς νῦν Νέστορι δῶκε διαμπερὲς ἤματα πάντα. αὐτὸν μὲν λιπαρῶς γηρασκέμεν ἐν μεγάροισιν, υἱέας αὖ, πινυτούς τε καὶ ἔγχεσιν εἶναι ἀρίστους. ἤγουν φρονίμους τε καὶ ἀνδρείους. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, τοίου γὰρ πατρὸς, οἱ γλωσσογράφοι, ἀντὶ τοῦ ἀγαθοῦ φασιν ὡς τὰ παλαιὰ σχόλια λέγει. τὸ δὲ γαμέοντί τε γεινομένῳ τε, τὸ ὕστερον πρότερον παραλαλεῖ. διά τε τὰ γενεθλιακὰ, καὶ τὴν μετὰ τὸν γάμον ζωήν. ὃ ἐστι πρωθύστερον. πρῶτον γάρ τις γεννηθεὶς, εἶτα εἰς γάμον ἥκει. κρεῖττον δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, νοεῖν τὸ, γεινομένῳ ἀντὶ τοῦ γεννῶντι, τεκνοποιοῦντι. τοιοῦτος δὲ καὶ ὁ λόγος. ἕως γαμεῖν, οὐ δὲ τῷ γαμέοντι, ἐστέρηται τῆς τοιαύτης ἐννοίας. τὸ δὲ ἀρίγνωτος γόνος, γράφεται καὶ ἀριγνώτων γόνος. τὸ δὲ διαμπερὲς, ἑρμηνεία τοῦ ἤματα πάντα. ἵνα χρονικῶς δηλοῖ, τὸν μέχρι πέρατος καὶ δι' ὅλου βίου.

Αὐτὸν μὲν λιπαρῶς γηρασκέμεν ἐν μεγάροισιν,
Υἱέας αὖ πινυτούς τε καὶ ἔγχεσιν εἶναι ἀρίστους.
Ἡμεῖς δὲ κλαυθμὸν μὲν ἐάσομεν ὃς πρὶν ἐτύχθη.
Δόρπου δ' ἐξαῦτις μνησώμεθα. χερσὶ δ' ἐφ' ὕδωρ
Χευάντων. μῦθοι δὲ καὶ ἠῶθέν περ ἔσονται
Τηλεμάχῳ καὶ ἐμοὶ διαειπέμεν ἀλλήλοισιν.
Ὣς ἔφατ'. Ἀσφαλίων δ' ἄρ' ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευεν,
Ὀτρηρὸς θεράπων Μενελάου κυδαλίμοιο.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησ' Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα.
Αὐτίκ' ἄρ' εἰς οἶνον βάλε φάρμακον ἔνθεν ἔπινον,
Νηπενθές τ', ἄχολόν τε, κακῶν ἐπίληθον ἁπάντων.
Ὃς τὸ καταβρόξειεν ἐπὴν κρητῆρι μιγείη,
Οὐκ ἂν ἐφημέριός γε βάλοι κατὰ δάκρυ παρειῶν,
Οὐδ' εἴ οἱ κατατεθναίη μήτηρ τε πατήρ τε.
Οὐδ' εἴ οἱ προπάροιθεν ἀδελφεὸν, ἢ φίλον υἱὸν
Χαλκῷ δηιόῳεν, ὁ δ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῷτο.
Τοῖα Διὸς θυγάτηρ ἔχε φάρμακα μητιόεντα
Ἐσθλά, τά οἱ Πολύδαμνα πόρεν Θῶνος παράκοιτις
Αἰγυπτίη, τῇ πλεῖστα φέρει ζείδωρος ἄρουρα
Φάρμακα. πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρά.
Ἰητρὸς δὲ ἕκαστος ἐπιστάμενος περὶ πάντων
Ἀνθρώπων. ἦ γὰρ Παιήονός εἰσι γενέθλης.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἐνέηκε κέλευσέ τε οἰνοχοῆσαι,
Ἐξαῦτις μύθοισιν ἀμειβομένη προσέειπεν.
Ἀτρεΐδη Μενέλαε διοτρεφὲς, ἠδὲ καὶ οἵδε
Ἀνδρῶν ἐσθλῶν παῖδες, ἀτὰρ θεὸς ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλῳ
Ζεὺς ἀγαθόν τε κακόν τε διδοῖ. δύναται γὰρ ἅπαντα.
Ἤτοι νῦν δαίνυσθε καθήμενοι ἐν μεγάροισι,
Καὶ μύθοις τέρπεσθε, ἐοικότα γὰρ καταλέξω.
Πάντα μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,
Ὅσσοι Ὀδυσσῆος ταλασίφρονός εἰσιν ἄεθλοι,
Ἀλλ' οἷον τόδ' ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερὸς ἀνὴρ
Δήμῳ ἔνι Τρώων, ὅθι πάσχετε πήματ' Ἀχαιοί.
Αὐτόν μιν πληγῇσιν ἀεικελίῃσι δαμάσσας,
Σπεῖρα κάκ' ἀμφ' ὤμοισι βαλὼν οἰκῆι ἐοικὼς,
Ἀνδρῶν δυσμενέων κατέδυ πόλιν εὐρυάγυιαν.
Ἄλλῳ δ' αὐτὸν φωτὶ κατακρύπτων, ἤισκε.
Δέκτῃ, ὃς οὐδὲν τοῖος ἔην ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Τῷ ἴκελος κατέδυ Τρώων πόλιν. οἱ δ' ἀβάκησαν
Πάντες, ἐγὼ δέ μιν οἴη ἀνέγνων τοῖον ἐόντα.
Καί μιν ἀνειρώτων. ὁ δὲ, κερδοσύνῃ ἀλέεινεν.
Ἀλλ' ὅτε δή μιν ἐγὼ λόεον καὶ χρῖον ἐλαίῳ,
Ἀμφὶ δὲ εἵματα ἕσσα καὶ ὤμοσα καρτερὸν ὅρκον,

ἄλλως

Μὴ μὲν πρὶν Ὀδυσῆα μετὰ τρώεσσ᾽ ἀναφῆναι,
Πρίν γε τὸν ἐς νῆάς τε θοὰς κλισίας τ᾽ ἀφικέσθαι,
Καὶ τότε δή μοι πάντα νόον κατέλεξεν ἀχαιῶν.
Πολλοὺς δὲ τρώων κτείνας ταναήκεϊ χαλκῷ,
Ἦλθε μετ᾽ ἀργείους, κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγε πολλήν.
Ἔνθ᾽ ἄλλαι τρωαὶ λίγ᾽ ἐκώκυον. αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
Χαῖρ᾽, ἐπεὶ ἤδη μοι κραδίη τέτραπτο νέεσθαι
Ἂψ οἶκόνδ᾽. ἄτην δὲ μετέστενον, ἣν Ἀφροδίτη
Δῶχ᾽ ὅτε μ᾽ ἤγαγε κεῖσε φίλης ἄπο πατρίδος αἴης,
Παῖδά τ᾽ ἐμὴν νοσφισσαμένην θάλαμόν τε πόσιν τε,
Οὔ τευ δευόμενον, οὔτ᾽ ἂρ φρένας, οὔτέ τι εἶδος.

ἄλλως δὲ, καὶ σωματικῶς λέγεται τὸ διαμπερές. οὕτω γὰρ τις διαμπερὲς τοῦ βιβλίου. Τὸ δὲ ἥματα ψιλοῦται, οὐ μόνον ὡς ἀπὸ προχαίνου τοῦ ἦμαρ, ἀλλὰ καὶ πρὸς διαστολὴν τῶν ἡμάτων τῶν ἀκοντισμάτων. εἰς δὲ τὸ λιπαρῶς γηράσκεμεν ὅρα ὅτι καὶ γῆρας λιπαρὸν, συμβάλλεταί τι καὶ τὸ, λιπαροὺς πόδας. καὶ τὸ, λιπαρὸν κρήδεμνον. ἔστι δὲ λιπαρῶς γηράσκειν, τὸ εὐδαιμόνως καὶ ὡς ἄν τις εἴποι, εὐφορῶς. ἀνιδρῶς. ὡς ἐκ μεταφορᾶς τῶν λιπαινόντων ζώων. καὶ ἄλλως δὲ λιπαρῶς γηράσκειν, ὁ ἐκ γένους τοῦ ὄλβου. ὃ ἐδήλωσε πρὸ βραχέων ἐν τῷ, ὄλβον ἐπικλώσει γινομένῳ. καθάπερ τὸ ὑγιῶς ἔχειν πινυτόν τε ἔγχεσιν ἀρίστους, ὄλβος ἐστὶ τῷ γάμῳ ἐπικλωσθείς. ὃ καὶ κατὰ τὸ δεδήλωται ὁμοίως ἐν τῷ, ὄλβον ἐπικλώσῃ γαμέοντι. Ὅρα δὲ ὅτι τὸν κατ᾽ ἀνθρώπους βίον εἰς δύο διεῖλεν ἐν τῷ, γαμέοντί τε γινομένῳ τε. ἤγουν εἰς ἀγαμίαν τὴν μετὰ γέννησιν τε εἰς τὸν μετὰ ταῦτα γάμον. καὶ ὡς ἄλλην τινὰ βίου ἀρχὴν τὰ μετὰ τὸν γάμον νοεῖ. καὶ ὅτι καλῶς εἶπεν ὁ μενέλαος ὡς νέστορι δῶκε θεὸς ὃ λέγει δοθῆναι μετὰ γάμον. αὐτῷ γὰρ τῷ μενελάῳ γεινομένῳ μὲν, ἐπεκλώσθη ὄλβος οὐ μὴν τε γαμέοντι. εἶχε μετὰ γάμον ἕως ἤρξε κακῶς πάσχειν. Ὅτι ἐπὶ κωλύσεως κλαυθμοῦ ἐπιδορπίου, καίριον εἰπεῖν τὸ, ἡμεῖς δὲ κλαυθμὸν μὲν ἐάσομεν ὃς πρὶν ἐτύχθη. δόρπου δ᾽ ἐξαῦτις μνησώμεθα. μῦθοι δὲ καὶ ἠῶθέν περ ἔσονται. Ὅτι δοκοῦσιν οἱ παλαιοί, τε μετὰ κλαυθμὸν ἀπονίπτεσθαι εἰς ἀποβοτρυασμόν τινα. οἱ γοῦν βασιλικοὶ ξένοι ἐνταῦθα καί τοι νιψάμενοι πρὸ ὀλίγου, πάλιν ἐπὶ τῷ κλαυθμῷ νίπτουσι τὰς χεῖρας. φησὶ γοῦν ὁ νεστορίδης. χερσὶ δ᾽ ἐφ᾽ ὕδωρ χευάντων, ἤτοι χεάτωσαν ἁπλικῶς. οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ καὶ ἐλλειπτικῶς. οὗ τὸ ἐκφωνεῖ καὶ τίνες χεύωσιν ὕδωρ. Ὅτι διαειπεῖν κεῖται ἐνταῦθα, τὸ διεξοδικῶς εἰπεῖν. τε εὕρηται καὶ παρ᾽ ἄλλοις οὕτως ἡ λέξις. δηλοῖ ον καὶ τὸ. δίειπέ μοι ὄφρα δαείω. Ὅτι ἀσφαλίων ἐνταῦθα πλάττεται ὀτρηρὸς θεράπων μενελάου, προσφυὲς ὄνομα. ὃν οὐ χρὴ σφάλλεσθαι τοῦ δέοντος πρὸς τὸν δεσπότην. ὥσπερ καὶ ἐτεωνεὺς πρὸ αὐτοῦ. ὃν ἀληθεύειν χρεών. Ὅτι ὥσπερ πρὸ τούτων ἦν τὸ, ἔνθ᾽ αὖτ᾽ ἄλλ᾽ ἐνόησεν ἀθήνη. οὕτω καὶ ἐνταῦθα, ἔνθ᾽ ἄλλ᾽ ἐνόησ᾽ ἑλένη. τί δὲ ἐνόησεν; αὐτίκ᾽ ἄρ᾽ εἰς οἶνον βάλε φάρμακον ἔνθεν ἔπινον οἱ συμπόται. νηπενθές τ᾽ ἄχολόν τε. κακῶν ἐπίληθον ἁπάντων. οὗ καὶ παραδιδοὺς τὴν δύναμιν, σαφέστερον φησίν. ὃς τὸ, καταβρόξειεν ἐπὴν κρητῆρι μιγείη, οὔ κεν ἐφημέριός γε βάλοι κατὰ δάκρυ παρειῶν. οὐδ᾽ εἴ οἱ κατατεθναίη μήτηρ τε πατήρ τε. οὐδ᾽ εἴ οἱ προπάροιθεν ἀδελφεὸν, ἢ φίλον υἱὸν χαλκῷ δηϊόῳεν ὁ δ᾽ ὀφθαλμοῖσιν ὁρῷτο. ὑπερβολικὰ δὲ ταῦτα μεγαλύνοντα εἰς ὑπερβάλλουσαν αὔξησιν, τὴν τοῦ φαρμάκου δύναμιν. εἶτα καὶ διὰ πλεονασμοῦ μεγαλεῖον ἐπάγων τὸ τοιοῦτο τοῦ ἑλένης φαρμάκου, φησί, τοῖα διὸς θυγάτηρ ἔχε φάρμακα μητιόεντα. ἐσθλά. τά οἱ πολύδαμνα πόρεν θῶνος παράκοιτις, αἰγυπτίη. τῇ, πλεῖστα φέρει ζείδωρος ἄρουρα φάρμακα. πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρά. οἷς ἱστορίαν ἐπιπλέκων αἰγυπτιακὴν, φησίν. ἰητρὸς δὲ ἕκαστος ἐπιστάμενος περὶ πάντων ἀνθρώπων. ἢ γὰρ παιήονός εἰσι γενέθλης. ἐπεὶ δὲ τοιοῦτον ἐνέκει φάρμακον ἡ ἑλένη ἐν κρατῆρι ἐκέλευσέ τε οἰνοχοῆσαι, τότε δὴ ἀλύπως ὅλως μνήμη τοῦ ὀδυσσέως ἐγένετο. καὶ ὁ τηλέμαχος οὐκέτι ἔκλαιε διὰ τὸ φάρμακον, ὅπερ ἴσως μὲν καὶ καθ᾽ ἱστορίαν ἐκδεκτέον, ὡς καὶ τοιούτων ὄντων παρ᾽ αἰγυπτίοις ναρκωτικῶν τινῶν ἢ θελκτηρίων φαρμάκων. μάλιστα δὲ, συμβολικώτερον ἐκληπτέον αὐτὸ, εἰς τὸ καθὰ καὶ μετὰ ταῦτα φανεῖται, λαθικηδὲς τὰς ἐν συμποσίοις φιλικὰς ὁμιλίας. ἃς ἀνακιρναμένης τῷ φιλοτησίῳ κρατῆρι καὶ εἴτε σπουδαῖα εἴτε καὶ ἄλλως ἡδέα καὶ ἀστεῖα ζητήματα ὑποκινούσης, οὐκ ἔστι τὸν συμποσιάζοντα, μεμνῆσθαί τινος τῶν ἔμπροσθεν κακῶν, οἷα χανδὸν ἐμπιπλάμενον οὐχ οὕτω τοῦ εὐοινοβοιώτου κρατῆρος, ὅσον τοῦ τῆς ὁμιλίας γλεύκους ὑφ᾽ ἧς πᾶν λυπηρὸν τοῖς τοιαύτης ἐπικυλικίου ἡδύτητος ἐξωστρακίσαι. καὶ ἡ τοῦ λόγου πίστις, παρὰ πόδας ὡς φασί. κινήσασα γὰρ τοὺς περὶ ὀδυσσέως ἐγκωμίους λόγους ἡ ἑλένη καὶ λοιπὰς διηγήσεις, καὶ τῷ συμποσίῳ αὐτὰς λαθικηδὲς οἷον φάρμακον παραμίξασα, τὸ δακρυόν τι τοῖς συμπόταις ἔστησε, καὶ τὴν ἀκμὴν τῆς λύπης ἐκκρουσαμένη, ἀπήμβλυνε. καὶ τοίνυν ὁ τηλέμαχος τὰ δάκρυα συστείλας, δίδωσιν ἑαυτὸν τοῖς λαλουμένοις. καὶ δαίνυται καθήμενος, καὶ μύθοις τέρπεται. ὅπερ ἡ ἑλένη ἐνεκελεύσατο ἀρξαμένη τῆς διηγήσεως τῆς κατὰ τὸν ὀδυσσέα. καὶ ὅρα ὅπως ἀναγκαῖον τῷ ποιητῇ ἐνταῦθα τὸ τῆς ἑλένης ἐπεισόδιον. δίχα γὰρ τῶν ἄλλων, ἔχει καί τινα δι᾽ αὐτῆς ἱστορῆσαι, ἅπερ οὐδεὶς ἄλλος ἐγίνωσκεν. ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ὁμοίως διὰ τοῦ μενελάου. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι διὰ μὲν τὸν τῆς ἑλένης

τοῖον κρατῆρα, οὐκ ἂν ἐφημέριός τις βάλοι δάκρυ κατὰ τὴν ᾠδήν. οἱ δὲ ὕστερον ῥήτορες τὸ τῶν παραμυθητικῶν μεθόδων εὑρίσκει, παντελῶς ἐξαιρεῖσθαι τὸ πάθος. ὡς διὰ βίου μὴ δακρύειν ἐκ τοῦ παραμυθητικοῦ λόγου τοὺς ἐπαίοντας. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τοῖς τῶν ἀθηναίων, περὶ τὴν κατὰ τὴν ἑλένην φέρεται ταῦτα. ἑλένη διὸς οὖσα θυγάτηρ καὶ παρὰ τῶν ἐν αἰγύπτῳ σοφῶν μεμαθηκυῖα, πολλοὺς λόγους εἰς τὸν οἶνον ἐμβάλλει παραλκὲς τὸν ὄντα φάρμακον. ἁπτομένη μεταξὺ καὶ ταλασιουργίας, οὐ δι᾽ ἀρέσκειαν, ἀλλ᾽ ὡς οἰκείαν ἔχουσα τὴν τοιαύτην αἵρεσιν. ἀφροδίτη γοῦν μετὰ τὴν μονομάχιον, γρηὶ εἰκυῖα εἰροκόμῳ τῇ ἐκ λακεδαίμονος, προσεῖπεν αὐτήν. ἔοικε δὲ καὶ αὐτὴ τὴν ἑαυτῆς φιλοτεχνίαν συνορᾶν. τῷ γοῦν τηλεμάχῳ πέπλον δωρουμένη ἐν τοῖς ἑξῆς, φησί. δῶρόν τοι καὶ ἐγὼ δίδωμι καὶ τὰ καθεξῆς. εὕρηται δὲ καὶ ἐν ἰλιάδι περὶ ἱστὸν ὑφαίνουσα. καὶ ποικίλλουσα δίπλακα. καταμηνύει οὕτω φησὶ τὴν σωφροσύνην τῆς ἑλένης, ἡ αὐτῆς φιλεργία. ἱστορεῖ δὲ ὁ ἀθηναῖος σοφιστής, καὶ ὅτι ἑλένη τις ὕστερόν ποτε χρόνου γέγονε δεινὴ πλεῖστα ἐσθίειν. Τὸ δὲ εἰς οἶνον βάλε φάρμακον, ἀντὶ τοῦ ἐνέβαλεν. ἐνέθετο. Τὸ δὲ ἔνθεν ἔπινον, ἀσφαλῶς ἐρρέθη. οὐ γὰρ δῆλον ἁπλῶς ἐνεργεῖ τὸ φάρμακον, ἀλλ᾽ οἴνῳ ἐμβαλλόμενον. ὕστερον ἐνιέμενον. διό φησιν. ἐπεὶ ἐνίηκε κέλευσέ τε οἰνοχοῆσαι. νηπενθὲς δέ, οὐ μόνον τὸ ἐστερημένον πένθους, ἀλλ᾽ ἰδοὺ ἐνταῦθα καὶ τὸ στερίσκον πένθους. ὅ ἐστιν ἄλυπον. ἄχολον δέ, τὸ ἀόργητον. δῆλον μέντοι, καὶ ἄχολα ζῶα τὰ μὴ ἔχοντα σωματικὴν χολήν. Τὸ δὲ ἐπίληθον, ἀρίσταρχος μὲν προπαροξυτόνως γράφει, ὡς ὄνομα οὐδέτερον, ὃ δηλοῖ τὸ ἐπιληστικόν. ὁ δὲ ἀσκαλωνίτης, ὡς μετοχήν φασιν οὐκ εὖ προπερισπᾷ. ἵνα ᾖ, τὸ ποιεῖν ἐπιλανθάνεσθαι. Ὅρα δὲ ὅτι ἐν μὲν τῷ ἐπίληθον κἀνταῦθα καὶ ἐν τῷ λήθη καὶ λῆσις καὶ ἐπιλησμοσύνη καὶ λητώ, φυλάσσεται τὸ η τοῦ λήθω ἐνεστῶτος. ἐν ἄλλοις δέ, ἀντ᾽ αὐτοῦ τὸ α κεῖται ὡς ἀπὸ τοῦ ἔλαθον δευτέρου ἀορίστου. τοιοῦτον τὸ λάφρα σὺν τοῖς ἐξ αὐτοῦ. καὶ τὸ λαθικηδής. καὶ ὁ λάθαργος. ἕτερος ὢν αὐτῆς παρὰ τὸν διὰ τοῦ η λήθαργον. ὃς λάθαργος, πλεονασμῷ τοῦ ἰῶτα γινόμενος λαίθαργος, δηλοῖ μέν, κύνα. τροπικῶς δέ, σημαίνει καὶ ἐπίβουλον ἄνθρωπον κρύφα βλάπτοντα. καὶ ἔστιν ἐκεῖνος, ὡς περίφρασιν λαθροδήκτης, ἀπὸ κυνῶν. σοφοκλῆς. σαίνουσα δάκνεις καὶ κύων λαίθαργος εἶ. Τὸ δὲ καταβρόξειεν, ἀντὶ τοῦ καταπίῃ, παρὰ τὸν βρόχθον ὅς ἐστι λαιμός. ὅθεν καὶ καταβροχθίζειν τὸ καταπίνειν. ὀνοματοποιίας δὲ ταῦτα τρόποι. Τὸ δὲ ἐπὴν κρητῆρι μιγείη, παρατετηρημένως ἐρρέθη καὶ αὐτό, οὐ γάρ ἐστιν ἁπλῶς νηπενθὲς καὶ τὰ λοιπά, εἰ μὴ καὶ κρητῆρι μιγείη. Τὸ δὲ ἐφημέριος, δηλοῖ μὲν τό, ἐν ᾗ ἂν ἡμέρᾳ πίνοιτο. παρῆκται δὲ ὁμοίως τῷ παρημέριος. Τὸ δὲ οὐδ᾽ εἴ οἱ, ἐπίτηδες χασμᾶται τῇ τῶν φωνηέντων ἐπαλληλίᾳ ἵνα τῇ ἀργίᾳ τῆς ἐκφωνήσεως, δηλώσῃ τὴν ἔκτασιν ἀναιρέσεως. Τὸ δὲ ὀφθαλμοῖσιν ὁρῷτο, πρὸς ἀσφάλειαν λόγου ἐγράφη. οὐ γάρ ἐστι πενθεῖν ἢ χολοῦσθαι τοσοῦτον, εἰ μή τις καὶ ὀφθαλμοῖς ὁρᾷ τὸν σφαττόμενον. διὸ καλῶς εἴρηται τό, τῶν δὲ παρεόντων, τὰ μὲν ἄλγιστ᾽ ἄπεστιν. ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα. ᾧ σύμφωνον καὶ παρὰ τοῖς πολλοῖς, τὸ μὴ πονεῖν τὴν καρδίαν ἐπὶ πράξεσιν αἷς μὴ ἐπιβάλλουσιν ὀφθαλμοί. φάρμακα δὲ μητιόεντα, ἢ τὰ σύνεσιν εὑρημένα. ἢ τὰ διαστικὰ καὶ ὡς εἰπεῖν μέρμερα. τουτέστι, βουλῆς δεόμενα εἰς ἀποφυγήν. Τὸ δὲ ἐσθλά, διὰ σαφήνειαν κεῖται. ἵνα φάρμακα νοοῖντο ταῦτα, ὡς εἰς μόνον καλόν. οὐ μὴν κατὰ τὰ ἐφεξῆς. ἐν οἷς, πολλὰ μὲν ἐσθλὰ πολλὰ δὲ λυγρά. πολύδαμνα δέ, ἢ κατὰ γένος οὐδέτερον ἐπιθετικῶς, τὰ πολλοὺς δαμάζοντα φάρμακα. ἢ κύριον γυναικὸς αἰγυπτίας ἡ πολύδαμνα ὡς ἡ μήθυμνα, καθὰ καὶ εὐφορίων φησί. βλαψίφρονα φάρμακα ὅσ᾽ ἰδάη πολύδαμνα, κυταῖς ὅσα μήδεια. τουτέστι φάρμακα, ὧν ἴδρις ἦν ἡ αἰγυπτία πολύδαμνα, καὶ μήδεια ἡ ἐκ κυταίας πόλεως, ἧς καὶ λυκόφρων μέμνηται. Ἰστέον δὲ ὅτι κατὰ ἀρριανόν, ἐφαρμάκευε μὲν οἶνον καὶ ἡ παρ᾽ αὐτῷ κροκοδίκη, οὐκ ἐφ᾽ ὁμοίοις δέ. φησὶ γὰρ ἐκεῖνος ὅτι ἡ φαρμακὶς κροκοδίκη οἶνον νέμουσα κατὰ τέλη τῇ τοῦ πυρὸς στρατιᾷ, ἐμβάλλει εἰς τοὺς κρατῆρας ῥίζας, λήθης καὶ ὕπνου φάρμακα. οἱ δέ, ἔκειντο ἐμμεθυσθέντες ὑπὸ τοῦ πόματος. καὶ ἐφθάρησαν ὑπὸ τῶν πολεμίων δι᾽ ἔρωτα πλειωνίως νανίου. ἔοικε δὲ μᾶλλον τῷ τῆς ἑλένης κρατῆρι. τὸ παρὰ τοῖς μεθ᾽ ὅμηρον γρηγόρσιον. ἐπειδὴ καὶ νηφάλιοι θυσίαι ἦσαν ἐν αἷς οἶνος οὐκ ἐσπένδετο φασὶν ἀλλ᾽ ὕδωρ μελίκρατον. μάλιστα δὲ ὁμοιότερον πρὸς τὸν ῥηθέντα ὁμηρικὸν κρατῆρα, τὸ παρὰ αἰλίῳ διονυσίῳ παυσινύσταλον εἴτε βρῶμα φησὶν εἴτ᾽ ἄλλο τι ποτόν. Τὸ παυσινύσταλον, ὅμοιόν φασι τῷ, ἐγρηγόρσιον. ὃ δηλοῖ τὸ ποιεῖν ἐγρηγορέναι καὶ ὡς εἰπεῖν, νηφάλιον. Τοῦ δὲ θῶνος εὐθεῖα, ἢ θόων βόωνος κατὰ τοὺς παλαιοὺς καὶ ἐν συγκοπῇ θῶνος, ἢ μᾶλλον θῶνις θώνιος καὶ κατὰ συγκοπὴν θῶνος. φασὶ δὲ αὐτόν, βασιλέα εἶναι τοῦ κατὰ κάνωβον νειλῴου στόματος, εὑρετὴν ἰατρικῆς παρ᾽ αἰγυπτίοις. καὶ πρὶν μὲν ἰδεῖν τὴν ἑλένην, φιλοτίμως διακεῖσθαι πρὸς μενέλαον. ἰδόντα δὲ καὶ περιεργασάμενον, κατεπιχειρῆσαι αὐτῆς πρὸς βίαν. καὶ τὸν μενέλαον γνόντα, ἀνελεῖν αὐτόν. ἀφ᾽ οὗ καὶ πόλιν θῶνιν ὀνομασθῆναι. καὶ τὸν παρ᾽ αἰγυπτίοις δὲ πρῶτον μῆνα τὸν θὼθ, ἀπ᾽ αὐτοῦ κληθῆναι. αἰλιανὸς δὲ ἱστορεῖ παρακαταθήκην γενέσθαι θώνιδι, τὴν ἑλένην πρὸς μενελάου, ἀπιόντος εἰς αἰθίοπας. καὶ ὡς ἠράσθη αὐτῆς ὁ θῶνις. καὶ ὡς ἐζήλωσεν ἡ πολυδάμα ἢ πολύδαμνα, καθ᾽ ἑτέρους. καὶ ὡς ἐξέθετο τὴν ἑλένην εἰς φάρον οἴκτῳ καὶ ζήλῳ. δοῦσα καὶ βοτάνην ἐχθρὰν τοῖς ἐκεῖ πολλοῖς ὄφεσιν. ἣ φυτευθεῖσα καὶ βλαστήσασα, ἑλένιον ἐκλήθη. ὁ δὲ γεωγράφος λέγει ὅτι περὶ τὸν κανωβικὸν πλοῦν, θῶνις ἦν τέ τις ἦν πόλις, ἐπώνυμος βασιλέως δεξαμένου μενέλαον καὶ ἑλένην. ἡρόδοτος δὲ ἱστορεῖ ὅτι θῶνις, φύλαξ ἦν τοῦ κανω-

βικοῦ

ρινοῦ στόματος. ὃς καὶ ἀνήνεγκεν εἰς Πρωτέα τὴν ἀδικίαν τοῦ Ἀλεξάνδρου ὅτι καὶ ἀφείλετο τὴν Ἑλένην. ἀρέσκει γὰρ Ἡρόδοτος, μὴ εἶναι τὴν Ἑλένην ἐν τῇ Τροίᾳ, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις εἴρηται. ὁ δ' αὐτός, λέγει καὶ ὅτι ἐν τῷ ῥηθέντι κανωβικῷ στόματι, ἱερόν ἐστιν Ἡρακλέος, εἰς ὃ εἴ τις καταφυγὼν ἐπιβάληται στίγματα ἱερὰ δοὺς ἑαυτὸν τῷ θεῷ, οὐκ ἔστι τούτου ἅψασθαι. ὁ δὲ Πρωτεὺς τίς ἐστιν, ἐν τοῖς ἐφεξῆς ῥηθήσεται. Τὸ δὲ Αἰγυπτίη, ἢ κατὰ ἀπὸ κοινοῦ νοητέον ἵνα λέγῃ ὅτι ἐν τῇ Αἰγυπτίᾳ χώρᾳ ἔνθα πλεῖστα φάρμακα. ἢ κατ' ὀρθὴν καὶ εὐθεῖαν. ἵνα ἡ Θῶνος παράκοιτις ἡ ἐξ Αἰγύπτου, ἣ πλεῖστα γῆ ἰδίου φάρμακα ὡς τὰ αὐτὰ ἐχολαμένη. τὰ δὲ τοιαῦτα φάρμακα, μέσως εἴρηται, διὸ καὶ ἐπήγαγε. πολλὰ μὲν ἐσθλὰ πολλὰ δὲ λυγρά. Σημείωσαι δὲ ὅτι τό, φάρμακα ἔχει πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρά, καὶ πολὺ ἀνθρώπων λυχνείαν ἔκ τινων ἀγαθῶν τινῶν συγκροτουμένου, καὶ εἰς ἐναντία δὲ ἀποκλίνοντος. Τὸ δὲ ἰητρὸς δὲ ἕκαστος καὶ ἑξῆς, ἐγκώμιον τῶν Αἰγυπτίων ὡς τοιούτων ὄντων. τοῦτο δέ, πρὸς πιθανότητα ἐρρέθη τοῦ ἐγνῶσθαι τὰ ἐκεῖ πολλὰ φάρμακα. ἅπερ οὐκ ἂν διέγνωσαν εἰ μὴ ἰατροὶ ἦσαν ἀκριβεῖς ἅπαντες. τὸ παράδοξον. ὡς δὲ καὶ ἄλλως πολλὴ σοφία τοῖς κατ' Αἴγυπτον ἐπεχωρίαζεν, αἱ ἱστορίαι δηλοῦσιν. αἳ καὶ κακοήθειαν αὐτοῖς ἐπιμαρτυρόμεναι τὴν καὶ ἐν ἄλλοις δηλουμένην, λέγουσιν ἐξ αὐτῶν καὶ αἰγυπτιάζειν τὸ πανουργεύεσθαι. συλλαλεῖ δὲ εἰς τοῦτο, καὶ παροιμία αὕτη. δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι. παιήων δέ, θεῶν ἰατρὸς ὡς καὶ ἡ Ἰλιὰς μυθεύεται. ἕτερος ὢν Ἀπόλλωνος ὡς καὶ Ἡσίοδος δηλοῖ. εἰπών. εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐκ θανάτοιο σαώσει ἢ παιήων ὃς πάντων φάρμακα οἶδε. τινὲς δὲ τὸν παιήονα, τὸν αὐτὸν ὑπέλαβον εἶναι καὶ ταὐτὸν τῷ Ἀπόλλωνι. δῆλον δὲ καὶ ὅτι καὶ ὕμνος εἰς Ἀπόλλωνα ὁ παιήων, ὃν παιᾶνα φασὶν οἱ μεθ' Ὅμηρον. Ὅτι γνωμικὸν τό, θεὸς ἄλλοτε ἄλλῳ ἀγαθόν τι κακόν τε διδοῖ. δύναται γὰρ ἅπαντα. καὶ ὅρα τὴν πρωτοτυπίαν τοῦ διδοῖ. ἐκ τοῦ διδῶ γάρ. ἐξ οὗ τὸ δίδωμι. ὁ δὲ λέξων τι σπουδαῖον ἐπιρραπίζεις, ἐρεῖ αὖ τοῖς ἀκροαταῖς τό, ἤτοι νῦν δαίνυσθε καθήμενοι ἐν μεγάροισι καὶ μύθοις τέρπεσθε, ἐοικότα γὰρ καταλέξω. εἰ δέ τις ἐν ἐγκωμίῳ προοιμιάζεται, προσφυῶς ἂν εἴποι ὡς πάντα μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω, ὅσσοι τοῦ δεῖνος ταλασίφρονός εἰσιν ἄεθλοι. ἀλλ' οἷον τόδ' ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερὸς ἀνήρ. Ἑλένη δὲ καὶ τοῦτο φησίν. ἔνθα καθ' ὑπερβολὴν φασὶ διηγεῖται ἡ ἡρωΐς. σχήματι χρησαμένη πρὸ τοῦ διηγήματος, παραλειπτικῷ τε καὶ θαυμαστικῷ. παραλειπτικῷ μέν, ἐν τῷ, πάντα μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι ὅσσα ὁ Ὀδυσσεὺς ἀέθλευσεν. ἐν δευτέρῳ δὲ κατὰ θαυμασμόν, ἐν τῷ, ἀλλ' οἷον τόδ' ἔρεξε δήμῳ ἔνι Τρώων. εἶτα ἐμβαλοῦσα τὸ διήγημα. αὐτόν μιν πληγῇσι δαμάσσας καὶ ἑξῆς. ὅρα δὲ ἐν τοῖς ῥηθεῖσι καὶ τὸ καταλέξω. ἀφ' οὗ μετ' ὀλίγα τό, πάντα νόον κατέλεξεν. οὐ φασὶν ὁ κριτὴς τὸ ὄνομα οὐκ οἶδεν ἤτοι τὸν λόγον ἢ τὸν κατάλογον. ὥσπερ καὶ τὸ ἔτυχε καὶ ἐτύγχανεν εἰδώς, τύχην οὐ λέγει. Τὸ δὲ οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, πρὸς διαστολὴν κεῖται. ἄλλος μὲν γάρ τις, μυθήσεται ἴσως. ἐγὼ δὲ οὔ. Τὸ δὲ πάντα οὐκ ἂν μυθήσομαι ὅσσοι Ὀδυσσῆος ἄεθλοι, καινότητα ἔχει ἐν ᾧ πάντα καὶ ἐν ᾧ ἄεθλοι. ἀντὶ τοῦ οὐδετέρου μετέβη ἀνακολούθως εἰς ἀρσενικόν. Τὸ δὲ ἔρεξε, δι' ἑνὸς γράφεται ῥ οὐ κατὰ Ἀττικοὺς ἀλλὰ φύσει. Τὸ δὲ ἔτλη, καλὸν εἰς Ὀδυσσέα τὸν ταλασίφρονα καὶ πολύτλαν καὶ τλήμονα. Ὅτι Ὀδυσσεὺς κατὰ τὴν τῆς Ἑλένης ἱστορίαν αὐτόν μιν πληγῇσιν ἀεικελίῃσι δαμάσσας σπεῖρα κάκ' ἀμφ' ὤμοισι βαλὼν οἰκῆϊ ἐοικώς, ἀνδρῶν δυσμενέων κατέδυ πόλιν εὐρυάγυιαν. τὴν Τροίαν δηλαδή. ἄλλῳ δ' αὐτὸν φωτὶ κατακρύπτων, ἤισκε. δέκτῃ, ὃς οὐδὲν τοῖος ἔην ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν. τῷ ἴκελος, Τρώων κατέδυ πόλιν. οἱ δ' ἀβάκησαν πάντες. ἐγὼ δέ μιν οἴη ἀνέγνων τοῖον ἐόντα. καὶ ἀνειρώτων φησὶν αὐτόν. ὁ δέ, κερδοσύνῃ ἀλέεινεν. ἀλλ' ὅτε δή φησιν αὐτὸν ἐγὼ ἔλουον, καὶ ἔχριον ἐλαίῳ. ἀμφὶ δὲ εἵματα ἕσσα καὶ ὤμοσα καρτερὸν ὅρκον μὴ πρὶν αὐτὸν ἐν Τρώεσσιν ἀναφῆναι πρὶν εἰς νῆας ἀφικέσθαι, καὶ τότε δή μοι πάντα νόον κατέλεξεν Ἀχαιῶν. πολλοὺς δὲ Τρώων κτείνας ταναήκεϊ χαλκῷ, ἦλθε μετ' Ἀργείους. κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγε πολλήν. ἔνθ' ἄλλαι Τρῳαὶ λίγ' ἐκώκυον. αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ χαῖρ' ἐπεὶ ἤδη μοι κραδίη τέτραπτο νέεσθαι ἂψ οἶκόνδε. ἄτην δὲ μετέστενον, ἣν Ἀφροδίτη δῶχ' ὅτε μ' ἤγαγε κεῖσε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης. παῖδά τ' ἐμὴν νοσφισσαμένη. θάλαμόν τε. πόσιν τ' οὔτι δευόμενον, οὔτε φρένας οὔτε τι εἶδος. καὶ ὅρα ὅτι τὸ εἰς ἔπαινον τοῦ ἀνδρὸς ὁ λόγος τῇ ἡρωΐδι κατέληξε. καὶ ὅπως ἐπὶ τῇ ἁρπαγῇ μεταμέλεται. ὁμολογοῦσα καὶ ὡς ἑκοντὶ ἀφήρπαστο ἤγουν τέτραπτο αὐτῇ ἡ ψυχὴ παλιννοστῆσαι καὶ μετέστενε τὸν φαῦλον ἔρωτα. ὅρα δὲ καὶ τὴν ἱστορίαν ταύτην ἣν οὐδεὶς ἀκριβέστερον τῆς Ἑλένης οἶδεν. ὡς μὴ μάτην αὐτὴν παραχθῆναι εἰς θέαν τοῖς ξένοις ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ. Τὸ δὲ αὐτόν μιν ὅτι ἀντὶ συνθέτου ἀντωνυμίας κεῖται δηλοῦν τὸ ἑαυτόν, καὶ ἐν ἄλλοις ἐρρέθη. πληγαὶ δὲ ἀεικέλιαι, δι' ὧν σῶμα αἰκίζεται. ὁποῖαί τινες καὶ αἱ ὕστερον τοῦ Σίνωνος. ὃς κατημύνατο ὡς δῆθεν πρὸς καλοῦ ἐσόμενον τοῖς Τρωσὶ τὸν δούρειον ἵππον. ὡς δὲ καί τινες τῶν ὑστερογενῶν, ἐπ' ἀγαθῷ τῶν ὁμοφύλων ἑαυτοὺς ᾐκίζοντο κατὰ Ὀδυσσέα καὶ Σίνωνα, δηλοῖ καὶ ὁ Πέρσης Μεγάβυζος, κολοβώσας ἑαυτὸν καὶ ἄλλως αἰκίσας χάριν τοῦ δεσπότου βασιλέως. ἕτερος δὲ βασιλέως Περσῶν θεράπων ὁ καλούμενος φίλος ὡς ὁ Δειπνοσοφιστὴς ἱστορεῖ, ἄλλον τρόπον οὕτως ἔσχεν. ὃς τραπέζης μὲν φασὶν οὐκ ἐκοινώνει. χαμαὶ δὲ ὑποκαθήμενος, τὸ παραβληθὲν κυσὶν ἐσιτεῖτο. καὶ πολλάκις διὰ τὴν τυχοῦσαν αἰτίαν ἀπαναστὰς τοῦ χαμαιπετοῦς δείπνου, ῥάβδοις καὶ ἱμᾶσιν ἀστραγαλωτοῖς ἐμαστιγοῦτο. καὶ γενόμενος αἱμόφυρτος, πεσὼν εἰς ἔδαφος, προσεκύνει τὸν μαστιγώσαντα ὡς εὐεργέτην. καὶ τοιοῦτον μὲν καὶ τοῦτο.

Τὸ

Τὸ δὲ λαμβάνειν καὶ ἀμφιβαλὼν καὶ ὁμοίως, συχναὶ ἀπίδωσι μετοχαὶ οὐκ ἀσυνήθεις τῷ ποιητῇ. Τὰ δὲ σπεῖρα ἐνταῦθα καὶ προσγραφή, πτωχικά εἰσιν ἀμφιβλήματα. ἤτοι ῥάκη. ὅθεν ὁ μὲν ψευδοδέκτης Ὀδυσσεὺς σπεῖρα κακὰ ἀμφιβέβληται. τὸν δὲ κλαυθεὶς Ὀδυσσέα, ἀμφὶ εἵματα ἕσσεν ἡ Ἑλένη. ἐνταῦθα δέ, φασὶν οἱ παλαιοί, ὅτι ὁ νῦν σπεῖρα κακὰ φορῶν καὶ ἀγνοούμενος τῇ Ἑλένῃ καὶ τοῖς ἄλλοις, πιθανῶς ἂν λάθοι καὶ τοὺς μαστῆρας, τοιοῦτον ἔχων σχῆμα. ὁ δὲ καὶ πληγάς φασι καρτερήσας ὑπὲρ τοῦ κοινῇ συμφέροντος, πῶς τοῦ ἰδίου οὐ προσκαρτερήσει καλῶς; οὐ μαλακόφρονας ἐπαίδευον τοὺς νέους τῇ μαστιγώσει, ἐθίζοντες καρτερεῖν τὰ δεινά. Τὸ δὲ κατέδυ πόλιν, ὃ ἔχει ὡς ἐν σχηματισμῷ καινοτέραν φράσιν ὁ ποιητής. διὸ εἰπὼν δυσμενέων κατέδυ πόλιν, μετ' ὀλίγα ἔφη, Τρώων κατέδυ πόλιν. Τὴν δὲ πολλαχοῦ εὐρυάγυιαν Τροίαν, ἀλλαχοῦ εὐρεῖαν φησὶν ἐν ἁπλότητι. τὸ δὲ καταδύντι, πάνυ οἰκεῖον πρὸς τὸ κατέδυ πόλιν. ὁ γὰρ καταδύς, κρύπτεται. δέκτην δέ, Ἀρίσταρχος μέν, τὸν ἐπαίτην λέγει, παρὰ τὸ δέχεσθαι. ὁ δὲ κυκλικός φασιν ἤγουν ὁ τῶν κυκλίων ποιητής, ὀνοματικῶς ἀκούει τὴν λέξιν. δέκτην τινὰ κατὰ κυκλολεξίαν εἰπὼν παρ' οὗ τὸν Ὀδυσσέα λαβόντα τὰ ῥάκη, ἀμφιβαλέσθαι. παράδειγμα ἴσως τοῖς ἐν Τροίᾳ Ἕλλησιν ὄντα πτωχόν. ὁποῖος ἦν καὶ τοῖς Ἰθακησίοις ὁ Ἶρος. Τὸ δὲ ὃς οὐδὲν τοῖος ἔην ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν, διττὴν ἔχει ἔννοιαν. ἢ γὰρ ὅτι τοιούτῳ δέκτῃ Ὀδυσσεὺς εἰκάσθη, οἷος δέκτης δηλαδὴ οὐκ ἦν ἄλλος ἐν τοῖς ἐκεῖ κατ' οὐδέν. ἢ ὅτι δέκτῃ ἑαυτὸν εἰκάσας Ὀδυσσεὺς ὁ κατὰ μηδὲν τοιοῦτος ἐν τῇ Τροίᾳ. ἀλλὰ δηλαδὴ εὐσχήμων καὶ λαμπροφόρος καὶ ὅλως εἰπεῖν, ἡρωϊκός. Τὸ δὲ ἀβάκησαν, ἅπαξ μὲν καὶ αὐτὸ ἐρρέθη παρὰ τῷ ποιητῇ. ἔστι δὲ ἀβακεῖν, τὸ ἀγνοεῖν καὶ διὰ τοῦτο μὴ ἔχειν τι βάζειν, ἀλλ' ἀτρεμεῖν ἐπὶ τῷ βλεπομένῳ. καὶ γίνεται καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἀτακτεῖν ὡς οἱ ἐτυμολόγοι φασί. τὰ μέντοι ἐναντία τοῦ ἀβακεῖν, βάβαξ, ἤτοι λάλος, μαινόμενος, ἄσωτος, γάλλος, κατὰ τοὺς παλαιούς. οὗ χρῆσις ἐν τῷ παρὰ Λυκόφρονι. ὁ δ' αὐτός, καὶ βαβάκτης ἐκ τοῦ βάζειν. ὅθεν καὶ βάκχος φασὶν ὁ μανιώδης καὶ ἀκρατής. ὁ μέντοι ἄβαξ, ἀνάπαλιν ὡς ἐν ῥητορικῷ κεῖται λεξικῷ, τὸν ἄλαλον δηλοῖ καὶ ἀσύνετον καὶ ἄπειρον, παρὰ τὸ μὴ βάζειν. δηλοῖ δέ φασι καὶ σανίδιον ὁ ἄβαξ, ὅθεν ἀβάκιον ἐφ' οὗ ψηφίζουσι. δῆλον δὲ ἐκ τούτων ἂν ἀρχαΐζοι τῆς λέξεως τὸ ἀβακεῖν, ὁ κατὰ λογάδην γράφων. Τὸ δὲ ἐγὼ μὲν οἴη ἀνέγνων, τὸ πρὸς μορφὰς περίεργον τῆς Ἑλένης δηλοῖ ὡς καὶ προδεδήλωται. καὶ κεῖται τὸ ἐγὼ κἀνταῦθα, πρὸς διαστολήν, ὡς καὶ πρὸ ὀλίγων ἐν τῷ, οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι. λέγει γὰρ ἡ Ἑλένη, ὡς ἐγὼ μόνη καὶ οὐδεὶς ἄλλος καίτοι τοιοῦτον σχηματισθέντα τὸν Ὀδυσσέα, ἐγνώρισα, πῶς δὲ οὐκ ἔμελλον αὐτὴν ἐκεῖνον τὸν Ὀδυσσέα γνῶναι ὃν μυριάκις εἶδον, ἡ τὸν Τηλέμαχον γνοῦσα ὃν εἶδεν οὐδέποτε. ῥιζοῖ γὰρ πιθανότητα τοῦ παρόντος, ἐπλάσατο ἐκεῖνο ὁ ποιητής. καὶ ὅρα ὅτι πολὺ πιθανώτερος ὁ Ὁμηρικὸς οὗτος ὁ ὑπὸ μόνης Ἑλένης ἀναγνωρισμός, ἤπερ ὁ κατὰ Εὐριπίδην ἐν ᾧ καὶ τῇ Ἑκάβῃ κατεῖπεν ἡ Ἑλένη. Τὸ δὲ εἰρώτων, διὰ διφθόγγου ἄρχεται ὡς ἀπὸ τοῦ εἰρωτῶ. οὗ ἡ χρῆσις ἐν τοῖς ἑξῆς. κερδοσύνην δέ, τὴν ἐπικερδῆ λέγει βουλήν. οἱ δὲ ὕστερον, καὶ τὴν δολιότητα, ὡς ἀπὸ τῆς κερδοῦς ἤγουν ἀλώπεκος. Τὸ δὲ λοέον, ὅρα κἀνταῦθα γυναικῶν ἴδιον. φησὶ γὰρ ἡ Ἑλένη ὡς ἐγὼ τὸν Ὀδυσσέα ἔλουον, οὗ θέμα τὸ λοέω. ἐξ οὗ τὸ λοετρόν, τοῦτο δὲ συναιρεῖται εἰς τὸ λούειν καὶ τὸ λουτρόν. σημειωτέον δὲ εἴπερ ὁ ποιητὴς πολλαχοῦ ἐπιτηδεύει ἱστορεῖν ὑπὸ γυναικῶν ἄνδρας λούεσθαι, ἵνα καὶ τὸ κατὰ τὴν Ἑλένην ἐνταῦθα λουτρόν, δόξῃ πιθανόν. λούει δέ φασιν Ἑλένη τὸν Ὀδυσσέα ἐπίτηδες, ἵνα τῇ γυμνώσει τῶν ῥακίων, ἀπελέγξῃ ἀγνοούμενον. καὶ ἴσως μάλιστα ἐκ τῆς περὶ τὸν μηρὸν οὐλῆς, ἣν ἀπὸ πληγῆς εἶχεν ἀγρίου συός, εἰς λαμπρὸν παράσημον ὡς φανήσεται. ἄλλως γάρ, ἦν καὶ ὑφ' ἑτέρων αὐτὸν γυναικῶν λουθῆναι. Τὸ δὲ ἀναφῆναι, δηλοῖ μὲν τὸ δεῖξαι τὸν ὡς ἐρρέθη κατακρυβέντα. γίνεται δὲ ἀρχὴ δικαστικῆς λέξεως παρ' Ἀττικοῖς, τοῦ φαίνειν ὡς ἐν κατηγορίᾳ. ὅθεν καὶ τὸ συκοφαντεῖν γίνεται. φαίνει γὰρ καὶ ὁ συκοφάντης τοὺς συκοκλέπτας, ὡς ἡ ἱστορία λέγει. ἐν δὲ τῷ, μὴ πρὶν Ὀδυσσῆα Τρώεσσιν ἀναφῆναι πρίν γε τὸν ἐς νῆας ἱκέσθαι, εἴπερ μὴ δοκεῖ πιθανὸν ἢ εὔλογον τὸ ἀναφῆναι ὅλως τὸν Ὀδυσσέα τοῖς Τρωσίν, ἐνθυμητέον τὴν δύναμιν τοῦ, μὴ πρὶν ποιῆσαι τόδε τι πρίν γε τόδε γενέσθαι. ἥτις ἐν τῇ α ῥαψῳδίᾳ τῆς Ἰλιάδος κεῖται. καὶ φανεῖται ἐκεῖθεν, ὡς οὐκ εἰκὸς τὴν Ἑλένην εἰπεῖν τοῖς Ἰλιεῦσι περὶ τοῦ Ὀδυσσέως οὐδὲ ὅτε εἰς νῆας καὶ κλισίας ἀφίκετο αὐτός. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν μὲν τῷ, ἀνέγνων, οὐ περιττῶς ἀλλ' ἀναγκαίως κεῖται ἡ πρόθεσις ὡς καὶ ἐν τῷ ἀναπεῦσαι καὶ ἀναδιδάσκειν καὶ τοῖς ὁμοίοις. ἐν δὲ τῷ ἀναφῆναι, παρέλκει ἡ πρόθεσις. ἐν δὲ τῷ, καὶ τότε δή με, περιττὸς κεῖται ὁ καὶ σύνδεσμος. ἐν δὲ τῷ, πολλοὺς δὲ κτείνας, δοκεῖ παρὰ Ἑλένης λαβεῖν τὸ ξίφος ὁ Ὀδυσσεὺς κατὰ τὸ σιωπώμενον. οὐ γὰρ δήπου αὐτὸς εἶχεν ὁ ἐπαίτης ὁ ῥακενδύτης. οὕτω καὶ πρὸ ὀλίγων δμωαὶ τοὺς ξένους ἔλουσαν, κελευσθεῖσαι ὑπὸ Μενελάου. εἰ καὶ Ὅμηρος ἐσίγησε τοῦτο διὰ τὸ μὴ ἀναγκαῖον τοῦ λόγου. Τὸ δὲ κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγε πολλήν, ἢ κατά τι ὑπερβατὸν νοητέον ἵνα λέγῃ ὅτι κατήγαγεν εἰς τοὺς Ἕλληνας φρόνιν ὅ ἐστι φρόνησιν πολλήν συνιστῶντας δόξας. ἢ καὶ ἄλλως, ἤγαγε κατὰ φρόνησιν τῶν Τρώων πολλήν. τουτέστιν Ἑλένην ὡς εἰκὸς ἀναπείσας. καὶ τὸ τεῖχος ἀναμετρήσας. καὶ τὰ Τρωϊκὰ μαθὼν βουλεύματα. καὶ τὰς πύλας δὲ γνοὺς διὰ τὸν μηχανησόμενον δούρειον ἵππον, ὅσον εἶχον διάστημα. ἢ καὶ τὸ Παλλάδιον ἁρπάσας περὶ οὗ καὶ ὁ Λυκόφρων ἱστορεῖ. ταῦτα δ' αὖ τινα φασὶ τοῦ καταδῦναι τὸν Ὀδυσσέα λάθρα εἰς Τροίαν. αἰκισάμενον ἑαυτὸν ἵνα ὡς ἐχθραίνων τοῖς Ἀχαιοῖς καὶ τῷ βασιλεῖ, προσχωρήσῃ τοῖς πολεμίοις. συλλαλεῖ δὲ τῇ κατ' ἀμφιβολίαν δευτέρᾳ Ὁμηρικῇ ἐννοίᾳ. καὶ

τῆς

ὃ τῆς ἑλένης ἐλεγχθὲν μετὰ βουλῆς δημοσθένης. εἰπὼν ὅτι ὀδυσσεὺς ἐστὶ ἐβουλεύετο διὰ τὸ κεκράμενος καταφορητικῶς παίειν. ὅπως ἐπανέλθοι εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν ἑλλήνων. οἱ μέν τινες τότε, φρόνιν τὴν λείαν ἀποδέξαιντο. ἵνα ὁ λανθανόμενος τι ἐξοίσοιτο ἐκ τῆς τροίας ὁ ὀδυσσεύς. ἱστέον δὲ ὡς ἐκ τοῦ, κατήγαγε φρόνιν ὡς πολλὰς ἔχων, ἔλαβον ἀρχὴν οἱ μεθ' ὅμηρον λέγειν, κατήγαγεν οὐδένα εὑράμενον. ἤγουν πολλὰ μὲν θεράμενον. τὸ δὲ νέεσθαι ἂψ οἴκαδε, συμπτωματικῶς ἔγραψε πρὸς δήλωσιν τοῦ νοσῆσαι. ἄλλως γάρ, νέεσθαι λέγεται ὡς καὶ πρὸ ὀλίγων ἐφάνη, τὸ ἁπλῶς πορεύεσθαι. τὸ δὲ μετέστρεφον, ὅμοιόν ἐστι τῷ μετανοεῖν. τὸ δὲ ἤγαγε κεῖσε, περὶ ἀφροδίτης εἶπεν ἡ ἑλένη σεμνυνομένη ἑαυτήν. ὀκνεῖ γὰρ μνησθῆναι τοῦ ἀληθῶς ἀγαγόντος αὐτὴν εἰς τροίαν πάριδος. τὸ δὲ νοσφισαμένη, γράφεται μὲν καὶ αἰπεινὴ, διὰ τὴν ἑλένην, δηλοῖ δὲ τὴν νόσφι καὶ χωρὶς ποιησαμένην. ἐπὶ γὰρ τοῦ ἰδιοποιεῖσθαι, οὐδαμοῦ τί τῷ ποιητῇ κεῖται τὸ νοσφίζεσθαι. ἔστι δὲ χρῆσις καὶ ἐν ἰλιάδι τῆς τοιαύτης λέξεως. ἐν τούτοις δέ, σημείωσαι καὶ ὅτι πατρίδα μὲν ἐρεῖ τὴν τροίαν καὶ ἴλιον οὐκ ὀνομαστί. ἑλένη δ' ἐνταῦθα, οὐδὲ ὀνομάζειν ὅλως αὐτὴν ἤθελε. αἰσχρὸν μὲν τι, διεμένων πόλιν εὐρυάγυιαν εἰπεῖν. εἶτα, ῥώων πόλιν. ἐνταῦθα δέ, ὅτι με ἤγαγε κεῖσε. ἤγουν εἰς τροίαν. ἴσως ἑαυτῷ, ἀπάμοτον ἔχει τὴν τῆς πόλεως ταύτην κλῆσιν. εἰς δὲ τὸν ἐκ τῆς ἑλένης ἔπαινον τοῦ μενελάου, φασὶν οἱ παλαιοὶ ὅτι οἱ ἄνδρες οὐχ οὕτως ἐπὶ φθοραῖς γυναικῶν ἀγανακτοῦσιν, ὡς ἐπὶ ταῖς αἱρέσεσιν. ὅτι δηλαδὴ αἴσθονται ὑπ' ἄλλων παρευδοκιμούμενοι παρ' αὐταῖς. ὅθεν ἑλένη ἐπαινεῖ τὸν ἄνδρα τὸ εἰς εἶδος εἰς οὐδὲν ὑστερῆσθαι καὶ διαβάλλεται ὡς ἡττηθεῖσα τῆς τοῦ πάριδος εὐμορφίας.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος.
Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα γύναι κατὰ μοῖραν ἔειπες.
Ἤδη μὲν πολέων ἐδάην βουλήν τε νόον τε
Ἀνδρῶν ἡρώων, πολλὴν δ' ἐπελήλυθα γαῖαν,
Ἀλλ' οὔπω τοιοῦτον ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
Οἷον ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἔσκε φίλον κῆρ.
Οἷον καὶ τόδ' ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερὸς ἀνὴρ
Ἵππῳ ἔνι ξεστῷ, ἵν' ἐνήμεθα πάντες ἄριστοι
Ἀργείων, τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες.
Ἦλθες ἔπειτα σὺ κεῖσε. κελευσέμεναι δέ σ' ἔμελλε
Δαίμων, ὃς τρώεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι.
Καί τοι Δηΐφοβος θεοείκελος ἕσπετ' ἰούσῃ.
Τρὶς δὲ περίστειξας κοῖλον λόχον ἀμφαφόωσα,
Ἐκ δ' ὀνομακλήδην δαναῶν ὀνόμαζες ἀρίστους,
Πάντων ἀργείων φωνὴν ἴσκουσ' ἀλόχοισιν.
Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ τυδείδης καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς
Ἥμενοι ἐν μέσσοισιν, ἀκούσαμεν ὡς ἐβόησας.
Νῶι μὲν ἀμφοτέρω μενεήναμεν ὁρμηθέντε,
Ἢ ἐξελθέμεναι ἢ ἔνδοθεν αἶψ' ὑπακοῦσαι,
Ἀλλ' Ὀδυσσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένω περ.
Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν υἷες ἀχαιῶν.
Ἄντικλος δὲ σέ γ' οἶος ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν
Ἤθελεν. ἀλλ' Ὀδυσσεὺς ἐπὶ μάστακα χερσὶ πίεζε
Νωλεμέως κρατερῇσι, σάωσε δὲ πάντας ἀχαιούς.
Τόφρα δ' ἔχ' ὄφρα σε νόσφιν ἀπήγαγε παλλὰς ἀθήνη.

Ὁ παραδεξάμενος τὸν τῆς γυναικὸς ἑλένης λόγον ὁ μενέλαος, λέγει τι καὶ αὐτὸς περὶ τοῦ ὀδυσσέως μεμιγμένον ἔκ τε μόνων ὧν αὐτὸς εἶδε, καὶ ἐξ ὧν δὲ ἡ ἑλένη μόνη. καὶ ἔτι ἀφ' ὧν εἶδον ἀμφότεροι. καὶ τέως μὲν, συναινεῖ τῇ συγγραφῇ τῆς γυναικός. εἰπών. ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα γύναι κατὰ μοῖραν ἔειπες. ὃ παρῴδηται ἀπὸ τοῦ, ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα γέρων. εἶτα καὶ αὐτὸς ὁμοίως τῇ ἑλένῃ προοιμιασάμενος, ὑποβάλλει διήγημα τὸ κατὰ τὸν δούρειον ἵππον. χρησάμενος καὶ στίχῳ οἱ ἀπαραποιήτως ὡς ἐνήλλαξεν ἡ γυνή. μὴ μόνον τὴν τοῦ εἰπεῖν μέθοδον ἐξ ἐκείνου κερδήσας, ἀλλὰ καὶ ἔπος ἀκέραιον. ἡ δὲ προοιμιακὴ τοῦ μενελάου ἔννοια, ἐπαινός ἐστι καὶ αὐτὴ ἀνδρὸς ἁπλῶς ἀγαθοῦ μέγα τι ἆθλον ἐργασαμένου. ἔχει δὲ ὁ λόγος τῷ μενελάῳ, οὕτως. ἤδη καὶ πολέων ἐδάην βουλήν τε νόον τε ἀνδρῶν ἡρώων. πολλὴν δ' ἐπελήλυθα γαῖαν. ἀλλ' οὔπω τοῖον ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν, οἷ' ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἔσκε φίλον κῆρ. εἶτα θαυμαστικῶς ἐπεισβάλλων τῷ διηγήματι κατὰ τὴν ἑλένην καὶ αὐτός, φησίν. οἷον καὶ τόδ' ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερὸς ἀνὴρ ἵππῳ ἔνι ξεστῷ, ἵν' ἐνήμεθα πάντες ἄριστοι ἀργείων, τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες. ἦλθες ἔπειτα σὺ κεῖσε, κελευσέμεναι δέ σ' ἔμελλε δαίμων, ὃς τρώεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι. καί τοι δηίφοβος θεοείκελος ἕσπετ' ἰούσῃ. τρὶς περίστειξας κοῖλον λόχον ἀμφαφόωσα, ἐκ δ' ὀνομακλήδην δαναῶν ὀνόμαζες ἀρίστους, πάντων ἀργείων φωνὴν ἴσκουσ' ἀλόχοισιν.

αὐτὰρ ἐγὼ καὶ τυδείδης καὶ δῖος ὀδυσσεὺς, ἥμενοι ἐν μέσσοισιν, ἀκούσαμεν ὡς ἐβόησας. καὶ ἡμεῖς μὲν φασὶν ἀμφότεροι, μενεήναμεν ὁρμηθέντες, ἢ ἐξελθέμεναι ἢ ἔνδοθεν αἶψ' ὑπακοῦσαι. ὃ ἐστὶν ἀποκριθῆναι. ὅπερ ὑποκρίνασθαί φησιν ἀλλαχοῦ ὁ ποιητής, ἀλλ' ὀδυσσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένους περ. εἶτα διηγεῖται καὶ ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πάντες, ἀκέων ἦσαν ἐσω. ἄντικλος δὲ μόνος ἀμείψασθαι λόγοις τὴν ἑλένην ἤθελεν. ἀλλ' ὀδυσσεὺς ἐπὶ μάσακα χερσὶ πίεζε κρατερῇσι. σάωσε δὲ πάντας ἀχαιούς κατέχων. ἕως σ' ἀπονόσφιν ἀπήγαγε παλλὰς ἀθήνη. τουτέστιν ἡ παρὰ σοὶ φρόνησις. ἐθέλει γὰρ ὁ μενέλαος ἐπαινεθεὶς ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἀντεπαινεῖν αὐτὴν ὡς καὶ προμηθῶς ὑποχωρήσασαν, καὶ τὴν ἀρχὴν δὲ, βίᾳ ἐλθοῦσαν εἰς τὸν δούρειον ἵππον καὶ λαλήσασαν. τοῦτο γὰρ ἐδήλωσεν ἐν τῷ εἰπεῖν, ὡς ἔμελλε τουτέστιν ἐῴκει δαίμων τις ἐπικελεῦσαι ἢ κέλεσθαι τρώων ἀγαγεῖν σε ἐκεῖ. ἄλλως γὰρ, οὐκ ἐχρῆν τοιοῦτόν τι ποιῆσαι οἰκειοῦσαν τὴν ἑλένην. ἧς ἡ καρδία τέτραπτο οἴκαδε παλιννοστῆσαι μεταστρεφούσης τὴν ἐξ ἀφροδίτης ἄτην. καὶ ἔστιν ὁ ὁμηρικὸς οὗτος τόπος, λυτικὸς πολλῶν ἀπορειῶν. ἡ εἰς τὸ δαιμόνιον δηλαδὴ μετάστασις τῆς αἰτίας τοῦ κακοῦ αἰτιῶνται γὰρ ἄλλως οἱ παλαιοὶ τὴν τῆς ἱστορίας ταύτης διάθεσιν, ἀπίθανον εἰπόντες εἶναι τὸ τὴν ἑλένην οὕτω στροφγίλλεσθαι τὴν φωνὴν καὶ μεταβάλλειν πρὸς τοσαύτην μίμησιν. καὶ ἄλλως δέ φασι, πῶς ἡ πρὸ μικροῦ εἰποῦσα ὡς ἤδη μοι θυμὸς ἐτέτραπτο νέεσθαι εἰς τὴν πατρίδα, οὕτω δολερῶς κεραννυσί τὴν φωνὴν, ὡς παρὰ βραχὺ ἂν σχεδιάσαι κακὸν τοῖς ἀχαιοῖς ὅπερ οὐδὲ ὁ δεκαετὴς κατειργάσατο πόλεμος; πῶς δὲ καὶ ἐπίστευον οἱ ἐν τῇ πολεμίᾳ γῇ, ὡς πάρεισιν αὐτῶν αἱ γυναῖκες. γελοῖα δὲ φασὶν ἡ τῶν φωνῶν μίμησις καὶ ἀδύνατος. λύεται δὲ ὡς ἐρρέθη τὸ ἄπορον, ἐκ τοῦ, δαίμονα ἐχθρὸν τοῖς ἀχαιοῖς, μεσολαβῆσαι. ἐν τούτῳ μὲν, ῥητορικώτερον. ὁ δέ γε μῦθος, φωνόμιμον παραδίδωσι τὴν ἑλένην. ὅθεν καὶ ἠχὼ φασὶ καλεῖσθαι αὐτήν. καὶ δῶρον αὐτὸ λαβεῖν ἐξ ἀφροδίτης ὅτε εἰς γάμον ἐξεδόθη τῷ μενελάῳ, ὡς ἄν εἴποτε πρὸς ἄλλην ὁ ἀνὴρ ἀπονεύσῃ, ἐξελέγχειν ἔχῃ αὐτὸν τῷ τῆς φωνῆς εἰκασμῷ, ὑποκρινομένη τὴν ἐρωμένην. καὶ ταῦτα μὲν καὶ τοῦτο. ἵππον δὲ ξεστὸν, τὸν δούρειον λέγει ὅ ἐστι τὸν ξύλινον. ξύλου δὲ ἴδιον τὸ ξεῖσθαι, καθὰ καὶ λίθου. ὅθεν καὶ τὸ, ξεστοῖσι λίθοισι. καὶ τὸ, ἀσαμίνθους ἐυξέστας. ἐπεὶ δὲ καὶ τὸ ξύεσθαι, ἐπὶ ξύλου λέγεται, εἰκότως καὶ δόρυ ξυστὸν φαμέν. Τὸ δὲ ἔνθ' ἔνθα παῖδες ἄριστοι, ἀντιπαχθῶς ἐρρέθη διὰ τὸ τοῦ ἐπαίνου κοινόν. καθὰ καὶ νέστωρ ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμεῖο ἐν τῷ, ἀνέτλημεν μένος ἄσχετοι ἀχαιοί. Τὸν δὲ δηΐφοβον νοητέον ἀκολουθεῖν τῇ ἑλένῃ, ὡς ἂν εἴ τις ἔνδοθεν φωνήσοι, μὴ ἔχοι κρύψαι τὸ γενόμενον ἡ ἑλένη. φασὶ δὲ αὐτὸν θανόντος πάριδος ἀγαγέσθαι τὴν ἑλένην, ὡς τῶν περιλειφθέντων ἀδελφῶν κρείττονα. ὃ καὶ μενέλαος δηλοῖ, θεοείκελον ὀνομάσας αὐτόν. οὐ γὰρ ἔχει κρύπτειν τὸ ἀληθές. Τὸ δὲ περίστειξας, ἀντὶ τοῦ περιῆλθες. περιοδεύσας. κοῖλον δὲ λόχον, ἀστείως εἶπε τὸν δούρειον ἵππον. ἕτερος μέν τοι σαλμηρῶς ἐθέλων φράζειν, καὶ βαθὺν δόλον προσεῖπεν ἂν αὐτόν. καὶ ᾅδου ἕρκος. καὶ εἴ τι τοιοῦτον. ἀστείως δὲ καὶ σοφοκλῆς ὅς λέγεται ὕπουλον εἰπεῖν τὸν δούρειον ἵππον. παρασημειῶν αὐτὸ, ἐκ τοῦ σκωπτικῶς λεγομένου ὑπούλου ἤθους τοῦ κατ' ἄνθρωπον μὴ ὑγιῶς ἔχοντα τοῦ τρόπου, ὡς ἀπὸ ἑλκῶν ἃ δοκοῦντα ὑγιάζεσθαι, οὐκ εἰς τὸ παντελὲς φασὶ καθαρεύει. ἀλλὰ δηλαδὴ ὑπὸ τὴν προφαινομένην οὐλὴν, κακὸν ἐγκρύπτει ὁ δὲ τοιοῦτος ὕπουλος, καὶ σκοτομύδης ὑπὸ τῶν παλαιῶν σκώπτεται. καὶ χθόνιος, ὡς διὰ δόλον συγγνὸς ὢν καὶ κατηφής. καὶ σκοτοβόρος, ὡς ὑπὸ σκότῳ βιβρώσκων τὸν πολεμούμενον. αὐτὸ μέν τοι, δύναταί ποτε δηλῶσαι καὶ τὸν κρύφα μονοφαγοῦντα. ἵνα ᾖ τότε αὐτὸς, συζυγῶν τῇ παρ' ἡσιόδῳ δειπνολόγῳ γυναικί. ἀναλογία δὲ πάντως τοῦ σκοτοβόρος, πρὸς τὸ ὁδοιπόρος, ὁδοιδόκος, καὶ τὰ ὅμοια. ἐν δὲ τῷ, παίδων ἀργείων, ἡ ἔοικε περιλαμβάνειν τὸ παίδων δηλονότι καὶ ἀπίθανον καὶ ἀδύνατον εἶναι τὸ λεγόμενον. ἢ καὶ ἄλλως παῖδας ἀργείους κἀνταῦθα λέγει, οὓς καὶ ἀνωτέρω εἶπεν ἐν τῷ, ἔνθ' ἔνθα παῖδες ἄριστοι. καὶ κατωτέρω δὲ ἐν τῷ, ἔνθ' ἄλλοι μὲν παῖδες ἀκὴν ἔσαν. ἔχει δέ τι καὶ ἀμφίβολον ὁ τόπος οὗτος. οὐ γὰρ μόνον δύναται νοεῖσθαι φωνὴ ὁμοία ταῖς ἀλόχοις παίδων ἀργείων, ἀλλὰ καὶ ἄλλως, ὅτι ὠνόμαζες ἀρίστους πάντων ἀργείων. ἐν τούτοις δὲ, ὅρα τὸ ἀλόχοισιν, ἀπλοικῶς ὡς ἐν σχηματισμῷ ῥηθέν. ἐσκεμμένως γὰρ εἰπεῖν, οὐκ ἀλόχοις φωνὴν ἴσκουσα ἡ ἑλένη, ἀλλὰ παίδων ταῖς τῶν ἑλληνικῶν ἀλόχων φωναῖς. ὑποκρινομένη δηλαδὴ κατὰ φωνὴν εἰ καὶ μὴ κατὰ σχῆμα. ἔστι γὰρ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὑπόκρισις, διάθεσις φωνῆς καὶ σχήματος, πιθανὴ πρέπουσα τῷ ὑποκειμένῳ προσώπῳ καὶ πράγματι. ἄντικλον δὲ, ὁ μὲν ὁμηρικὸς οὐκ ἔχει κατάλογος ὡς εἶναι αὐτὸν γνώριμον κατὰ ἡγεμονίαν, ἀγαθὸς δὲ ἄλλως ἔοικεν εἶναι ἀνὴρ τὰ πολεμικά, διὸ καὶ συνεκρίθη εἰς λόχον. ὡς μὴ κατὰ ἡγεμόνας ἐκλεγέντων ἀλλὰ ἀριστίνδην τῶν ἐν τῷ δουρείῳ ἵππῳ ἐνεδρευσάντων. μάσταξ δὲ, οὐ μόνον ἡ τροφὴ ὡς καὶ ἐν ἄλλοις, ἀλλὰ καὶ τὸ στόμα ὡς ἐνταῦθα. παρὰ τὸ μασᾶσθαι δὲ γίνεται καὶ ἀμφότερα. τινὲς δὲ, καὶ τὸ χεῖλος οὕτω φασίν. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ εὕρηνται καὶ μάστακες αἱ ἀκρίδες. καὶ λέγεται κεῖσθαι τοῦτο παρὰ σοφοκλεῖ ἐν ἑλένῃ. ἐκεῖ δὲ, ἐμφέρεται καὶ ὅτι μάσταξ αἱ ἐπὶ τοῦ ἄνω χείλους τρίχες. πάππος δὲ, αἱ ἐπὶ τοῦ κάτω. ἔνθα σημείωσαι ὡς ὁ παρὰ τοῖς ἄλλοις κοινῶς λεγόμενος μύσταξ διὰ τοῦ υ. μάσταξ ἐκεῖσε διὰ τοῦ α γράφεται. αἴλιος δὲ διονύσιος, καὶ μασαρύζειν φησὶ τὸ κακῶς μασᾶσθαι καὶ βλακικῶς. Τὸ δὲ χερσὶ κρατερῇσιν, ἐνταῦθα μάλιστα κυριώτατον, ἔνθα ἐγκρατῶς πιέζουσι. Τὸ δὲ σάωσε δὲ πάντας ἀχαιοὺς, τὸ καίριόν ἐστι τοῦ διηγήματος. ὃ ἔρεξεν ὁ κρατερὸς ὀδυσσεύς. οὐ

μὴ ῥηχθέντος, κίνδυνος ἦν, καὶ τοῦ δορείου ἵππου βοὴν ἐξηχηθῆναι τότε ὀλέθριον, ὃν τρόπον ὕστερον ἐπὶ τοῦ ταύρου κατὰ τὸν φάλαριν λέγεται.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Ἀτρείδη Μενέλαε διοτρεφὲς ὄρχαμε λαῶν.
Ἄλγιον, οὐ γάρ οἵ τι τάγ' ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον.
Οὐδ' εἴ οἱ κραδίη γε σιδηρέη ἔνδοθεν ἦεν.
Ἀλλ' ἄγετ' εἰς εὐνὴν τρέπεθ' ἡμέας, ὄφρα καὶ ἤδη
Ὕπνῳ ὑπὸ γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντες.
Ὣς ἔφατ' Ἀργείη δ' Ἑλένη δμωῇσι κέλευσε
Δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ
Πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας,
Χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας καθύπερθεν ἕσασθαι.
Αἳ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι.
Δέμνια δ' ἐστόρεσαν. ἐκ δὲ ξείνους ἄγε κῆρυξ.
Οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ αὐτόθι κοιμήσαντο
Τηλέμαχός θ' ἥρως, καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱός.
Ἀτρείδης δὲ καθεῦδε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο.
Πὰρ δ' Ἑλένη τανύπεπλος ἐλέξατο δῖα γυναικῶν.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Ὤρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφι βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
Εἵματα ἑσσάμενος. περὶ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμῳ.
Ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα.
Βῆ δ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο θεῷ ἐναλίγκιος ἄντην.
Τηλεμάχῳ δὲ παρίζεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε.
Τίπτε δέ σε χρειὼ δεῦρ' ἤγαγε Τηλέμαχ' ἥρως
Ἐς Λακεδαίμονα δῖαν, ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης;
Δήμιον, ἢ ἴδιον; τόδε μοι νημερτὲς ἐνίσπε.

Ὅτι ὁ μαθὼν οἰκείου ἀνδρὸς ἀνδραγαθίας μεγάλας μὲν, οὐκ ἀλεξικάκους δὲ, δυνήσεται εἰπεῖν ὅτι, ἄλγιον. οὐ γάρ οἵ τι τάγ' ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον, οὐδ' εἴ οἱ κραδίη ἔνδοθεν ἦεν. Τηλέμαχος δὲ τοῦτο λέγει ἐφ' οἷς ἔμαθεν ἀνδραγαθήσασθαι τὸν κρατερὸν πατέρα. Τὸ δὲ ἄλγιον, κατὰ πλείω στιχῶν, ἐλλειπτικῶς εἴρηται ἀντὶ τοῦ, ἀλγεινόν ἐστι τὸ πρᾶγμα. Ὅρα δὲ ὅτι πολλαχῶς τὴν φωνὴν στρέφων ὁ ποιητὴς, τὸ ἐν ἄλλοις χάλκεον ἢ σιδήρεον ἦτορ, ἐνταῦθα καρδίαν σιδηρέην ἔφη, δοκεῖν εἰς ταυτὸν ἄγειν τὸ ἦτορ τῇ καρδίᾳ. Ἰστέον δὲ ὅτι κρατερὰς χεῖρας εἰπόντος Μενελάου τὰς τοῦ Ὀδυσσέως, ὡς πρὸς αὐτό φησιν ὁ Τηλέμαχος τὴν κραδίην σιδηρέην. μονονουχὶ λέγων, ὡς οὐ μόνον ὤνητο εἰ κρατερόχειρ ἦν ἐκεῖνος, ἀλλ' οὐδὲ εἰ σιδηροκάρδιος. Ὅτι προτρεπτικὸν εἰς ἀνάπαυσιν, τὸ, ἀλλ' ἄγετ' εἰς εὐνὴν τράπεθ' ἡμέας. ὄφρα καὶ ἤδη ὕπνῳ ὑπὸ γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντες. καὶ ὅρα καὶ νῦν τὸ τράπεσθε καὶ τὸ ταρπώμεθα, κάλλος τι ποιοῦντα τῇ παραθετικῇ παρηχήσει.

Ὅτι τὸ τῶν βασιλικῶν ξένων παρὰ Μενελάῳ στρῶμα, οὕτω καθίσταται. δέμνια ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι. στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας. καὶ ῥήγεα καλὰ πορφύρεα ἐμβαλέειν. χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας καθύπερθεν ἕσασθαι. εἰ δὲ ὁ ποιητὴς μετὰ τὰ δέμνια ἐπάγει τὸ, ῥήγεα ἐμβαλεῖν, εἶτα τὸ, στορέσαι τάπητας, κατὰ τρόπον ὑστερολογίας τοῦτο ποιεῖ. ὑπόκεινται γὰρ τοῖς ῥήγεσιν οἱ τάπητες ὡς ἡ ἐτυμολογία δηλοῖ ἐν ἄλλοις ῥηθεῖσα. παρὰ τὸ πατεῖσθαι γὰρ γίνονται. εἰ δ' ἴσως τὰ ῥήγεα οὐ καλά ποτε λαμπρότεροι δὲ οἱ τάπητες, τότε στορεσθεῖεν ἂν τὰ ῥήγεα ὑπὸ τοὺς τάπητας, ὅπερ ἐνταῦθα οὐκ ἂν εἴη. καλὰ γὰρ τὰ ῥήγεα ὄντα καὶ πορφύρεα, οὐκ ἂν κρύπτοιτο ὑπὸ τοὺς τάπητας. Τίς δὲ ἡ αἴθουσα καὶ τὰ ῥήγεα καὶ οἱ τάπητες καὶ αἱ οὖλαι χλαῖναι, δεδήλωται ἀλλαχοῦ. Ἰστέον δὲ ὅτι στορέσασθαι δέμνια αἱ δμωαὶ, οὐκέτι πάρεισι τοῖς ξένοις. ἀλλ' αὐτοὺς μὲν, ἐξάγει κῆρυξ. αὐτοὶ δ' ἐν προδόμῳ δόμου κοιμῶνται. καὶ ὅρα ὡς καλὸν σχῆμα τὸ ἐν προδόμῳ δόμου ὡς καὶ ἀνωτέρω τὸ, ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι καὶ χλαίνας ἐνθέμεναι. καὶ ὅτι πρόδομον λέγει, τὴν αἴθουσαν. ἐν τούτοις δὲ, καὶ τὸ ἐκ λαμπάδων ἤτοι δᾴδων φῶς, δάος λέγει. εἰπὼν, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι. ὡς εἴ τις εἴποι φάος. Ὅτι ταυτὸν τὸ καθεύδειν καὶ τὸ λέγεσθαι ἀφ' οὗ τὸ λέκτρον. φησὶ γοῦν. Ἀτρείδης δ' ἐκάθευδε. πὰρ δ' Ἑλένη τανύπεπλος ἐλέξατο. Τανύπεπλον δέ φασι λέγει, τὴν εὐτραφῆ καὶ εὐμεγέθη. τετανυσμένου γὰρ οὕτω τοῦ σώματος, ἀνάγκη συνεσχηματίσθαι καὶ τὸν πέπλον. ἄλλως μέν τοι τὸ τανύπεπλον, βαρβαρικὸν εἶναί φασι. καὶ ἴσως, οὐ κωλύει ἐκ τούτων ἀκοῦσαι τὴν Ἑλένην, τοῖς ἐκείνων εἰσί τι παραμένειν ἤθεσιν. Ὅτι πρὸ ὀλίγων εἰπὼν ὁ Μενέλαος ὡς δείπνου πεπαυμένους ἐρωτήσει τοὺς ξένους, ὁ δὲ, τῇ ὁμιλίᾳ παρασυρεὶς καὶ ἐκλαθόμενος, ἕωθεν ἐρωτᾷ, οὕτως. τίπτε δέ σε χρειὼ δεῦρ' ἤγαγε Τηλέμαχ' ἥρως ἐς Λακεδαίμονα δῖαν; δήμιον ἢ ἴδιον; οὐκ ἐρωτᾷ δὲ τοὺς δύο, ἐπεὶ ἔγνω μηδὲν ἔργον ἔχειν εἰς αὐτὸ, τὸν Νεστορίδην. Τηλεμάχου δὲ χάριν ἐλθεῖν. Ὅρα δὲ ὅτι

ε, χρεὼ ἀνδεξάμενος ὡς ταυτὸν τῷ χρεῖος οὐδετέρῳ ὀνόματι, πρὸς αὐτὸ συντάξαι ἀπτικῶς τὸ τίπτε, καὶ τὸ δήμιον ἢ ἴδιον, τουτέστι δημόσιον ἢ ἰδιωτικόν σου τὸ πρὸς ἐμὲ χρεῖος. τοῦτο γὰρ ἡ χρεώ. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐνταῦθα μὲν τὸ τίπτε τί σε χρεὼ ἤγαγεν εἰς Λακεδαίμονα, καὶ ἁπλῶς εἴρηται καὶ σαφῶς. ὅτι δέ τινας κ' ἐν Ἰλιάδι, αὐτὸ κεῖται μόνον τὸ, τίπτε δέ σε χρεὼ, ἰσοδύσκολόν ἐστι διὰ τὸ, ἢ ἀπτωτικῶς εἰρῆσθαι ἢ ἐλλειπτικῶς. καὶ ἐλλειπτικῶς μὲν, ἐπειδὴ καὶ ῥῆμα λείπει ἐκεῖ καὶ ἔννοια τελική. ἵνα λέγῃ, τίπτε δέ σε χρεὼ ἤγαγεν εἰς τόνδε τὸν τόπον. ἀπτωτικῶς δὲ, διότι ἔστι νοῆσαι τὴν σε αἰτιατικὴν ἀντωνυμίαν, ἀντὶ τοῦ σοί. ἵνα ᾖ, τί πέ σοι χρεία. ὡς ὅπερ χρησιμεύει Αἰσχύλου τὸ, αὐτόν σε δεῖ προμηθέως. ἤγουν αὐτῷ σοι χρεία ἐστὶ προμηθεύσασθαι. ἴσως δὲ, ὅτι ἐστὶ κἀνταῦθά τις ἔλλειψις κατὰ πρόθεσιν. διά. τί ποτε εἰς σὲ χρεία. Τὸ δὲ ἐς Λακεδαίμονα, ταυτὸν τῷ, ἐς Σπάρτην. κατὰ τὸ, πέμψω δ' ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Ἀτρείδη Μενέλαε διοτρεφὲς ὄρχαμε λαῶν.
Ἤλυθον, εἴ τινά μοι κληηδόνα πατρὸς ἐνίσποις.
Ἐσθίεταί μοι οἶκος. ὄλωλε δὲ πίονα ἔργα.
Δυσμενέων δ' ἀνδρῶν πλεῖος δόμος. οἵτε μοι αἰεὶ
Μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς,
Μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες.
Τοὔνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνομαι. αἴκ' ἐθέλῃσθα,
Κείνου λυγρὸν ὄλεθρον ἐνισπεῖν, εἴπου ὄπωπας
Ὀφθαλμοῖσι τεοῖσιν, ἢ ἄλλου μῦθον ἄκουσας
Πλαζομένου. πέρι γάρ μιν ὀϊζυρὸν τέκε μήτηρ.
Μηδέ τί μ' αἰδόμενος μειλίσσεο μὴ δ' ἐλεαίρων
Ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς.
Λίσσομαι. εἴποτέ τοί τι πατὴρ ἐμὸς ἐσθλὸς Ὀδυσσεὺς
Ἢ ἔπος, ἠέ τι ἔργον ὑποστὰς ἐξετέλεσσε
Δήμῳ ἔνι Τρώων, ὅθι πάσχετε πήματ' Ἀχαιοί,
Τῶν νῦν μοι μνῆσαι, καί μοι νημερτὲς ἐνίσπε.

Ὅτι δ' ἐν ἄλλοις περὶ Ὀδυσσέως κλέος, κληηδόνα ἐνταῦθα φησί. λέγει γάρ. ἤλυθον εἴ τινά μοι κληηδόνα πατρὸς ἐνίσποις. καὶ ἔστι ταυτὸν κλέος καὶ κληδὼν ἢ κληηδὼν ὧν ἑρμηνεία, ἡ φήμη καὶ ἡ ὄσσα καὶ ἡ ὀμφὴ καὶ ὁ μαντικὸς λόγος. ἐπειδὴ ἐκ τοῦ κλέος ὁ κλείζω. ἀπ' αὐτοῦ δὲ κατὰ ἔκτασιν, τὸ κληίζω. καὶ ἐν συναιρέσει, κλῄζω, ὡς χρεῖος χρηίζω καὶ χρῄζω. ἡ δὲ χρῆσις τοῦ κλῄζειν, παρά τε ἄλλοις, καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ, ἐν τῷ, κλῇσον τὴν πόλιν ταύτην. διὸ ἀπὸ τοῦ κλῄζω ἡ κληδών. ἀπὸ δὲ αὐτοῦ, ἡ κληηδών. καθ' ὁμοιότητά τινα τοῦ κρῆναι καὶ κρηῆναι. Ὅτι ἀπολογεῖται ὁ Τηλέμαχος πρὸς τὴν τοῦ Μενελάου ἐρώτησιν, ὀλίγα μὲν τοῦ πρώτου ἐκ καιροῦ εἰποῖς τοὺς δὲ πλείονας δὲ στίχους, πολλάκις ἑτέρωθεν συνθεὶς ἐκ τοῦ ἑαυτοῦ. καὶ ἡ μὲν εἰσβολὴ τοῦ λόγου ἐπιτηδεία ῥύπει ὀργὴν καὶ κομματική, κατὰ σχῆμα θυμικὸν ἐνδιάθετον. φησὶ γάρ. ἐσθίεταί μοι οἶκος. ὄλωλε δὲ πίονα ἔργα. δυσμενέων δ' ἀνδρῶν πλεῖος δόμος. εἶτα ἐκ ῥαψῳδεῖ ἐν ὀλίγῳ. μήλων καὶ βοῶν εἰλιπόδων ἀπώλειαν. καὶ τοὺς μνηστῆρας ὑπέρβιον ὕβριν ἔχειν φησί. ὃ ἱκάνεσθαι τὰ βασιλικὰ γόνατα, οὐ περί τινος μεγάλου, ἀλλ' ἐφ' ᾧ εἰπεῖν τὸν τοῦ πατρὸς ὄλεθρον, εἴπερ οἶδεν ἢ ἤκουσε. ὁ μὴ δι' αἰδῶ ἢ μάλιστα ἔλεον, ἐπικρύψαι τὰ κατὰ τὸν πατέρα. μνησθῆναι δὲ ὁ εἴπερ ἐκεῖνός ποτε ἐν Τροίᾳ ἐλυσιτέλησέ τι τῷ Μενελάῳ. εἰ καὶ εἰς ἀντίχαριν, εἰπεῖν ἄρτι πρὸς τὸν υἱὸν ἐκείνου, τὸ ἀληθές. καὶ ὅρα ὅτι κέντρων ὅς τρόπου ἐρραψῴδησε τὰ ἐνταῦθα ἔπη ὁ Ὁμηρικὸς Τηλέμαχος, ἐκ διαφόρων τόπων συλλεγέντων ἐνταῦθα τῶν στίχων τῷ ποιητῇ, ὡς εἶναι αὐτοῦ, ἐφευρετὴν καὶ τῶν ὕστερον λεγομένων ὁμηροκέντρων ἐφ' οἷς οὐκ ὀλίγος ποιμόχθος ἐγένετο.

Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος.
Ὢ πόποι. ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
Ἤθελον εὐνηθῆναι ἀνάλκιδες αὐτοὶ ἐόντες.
Ὡς δ' ὁπότ' ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος
Νεβροὺς κοιμήσασα νεηγενέας γαλαθηνοὺς,
Κνημοὺς ἐξερέῃσι καὶ ἄγκεα ποιήεντα
Βοσκομένη, ὁ δ' ἔπειτα ἑὴν εἰσήλυθεν εὐνὴν,
Ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν,
Ὣς Ὀδυσσεὺς κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἐφήσει.

Ὅτι ἐπὶ τοῖς μνηστευομένοις ἀναξίως γυναῖκα τινὸς κρείττονος, οὐκ ἀπῳδὸν ῥηθῆναι τὸ, ὢ πόποι ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ ἤθελον εὐνηθῆναι ἀνάλκιδες αὐτοὶ ἐόντες. ἐπιμολογεῖται δὲ τὸ, ἐν εὐνῇ ἤθελον εὐνηθῆναι. Μενέλαος δὲ τοῦτο λέγει ὑπὲρ τῶν τοῦ πολλοῦ κάτω? μνηστήρων. ὃς καὶ λαβὼν ἀφορμὴν ἐκ τοῦ κρατερόφρονος, ὃ ἐκ τοῦ ἀνάλκιδες,

Αἲ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον,
Τοῖος ἐὼν οἷός ποτ' ἐϋκτιμένῃ ἐνὶ Λέσβῳ
Ἐξ ἔριδος Φιλομηλείδῃ ἐπάλαισεν ἀναστὰς,
Κὰδ δ' ἔβαλε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί,
Τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεύς.
Πάντες κ' ὠκύμοροί τε γενοίατο πικρόγαμοί τε.
Ταῦτα δ' ἅ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσεαι, οὐκ ἂν ἔγωγε
Ἄλλα παρὲξ εἴποιμι παρακλιδὸν, οὐδ' ἀπατήσω.
Ἀλλὰ τὰ μέν μοι ἔειπε γέρων ἅλιος νημερτὴς,
Τῶν οὐδέν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος οὐδ' ἐπικεύσω.

ὧν τὸ μὲν, οἰκεῖον λέοντι. τὸ δὲ, προσφυὲς ἐλάφοις. περιέχεται δὲ ἡ παραβολὴ ταύτῃ. ὡς δ' ὁπότ' ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος, νεβροὺς κοιμήσασα νεηγενέας γαλαθηνοὺς, κνημοὺς ἐξερέῃσι καὶ ἄγκεα ποιήεντα, βοσκομένη. ὁ δ' ἔπειτα ἑὴν εἰσήλυθεν εὐνήν. ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν, ὡς Ὀδυσσεὺς κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἐφήσει. καὶ ὅρα καὶ ἐνταῦθα ταυτολογίαν καίριον τὸ, ἀεικέα πότμον ἐφῆκε καὶ ἀεικέα πότμον ἐφήσει. διδυμοτόκον δὲ ὑποτίθησιν ἔλαφον, ἵνα μὴ πρὸς φράσιν νεβρῷ οἱ τῶν δύο ὄντες μνηστῆρες. οὐ γὰρ ἔδει. ἔλαφοι δὲ οὐκ ἀπεικότως ἂν νοηθεῖεν οἱ τῶν μνηστήρων γονεῖς. οἳ ἀνάλκιδες αὐτοὶ ὄντες, ἀγεννῶς τούτους νεβροὺς ἀφῆκαν εἶναι παρὰ τῷ τοῦ Ὀδυσσέως οἴκῳ. διὸ καὶ ὕστερον κτεινομένοις, οὐκ ἐπαμύνουσι. ξύλοχος δὲ, ἀλλαχοῦ μὲν, ἁπλῶς. ἐνταῦθα δὲ, λέοντος ξύλοχος. ὡς εἴ τις εἴποι, κοίτη. τόπος. δρυμὰ κατάδενδρα. νεβροὶ δὲ, οἱ ἁπαλοὶ ἔτι ἔλαφοι. διὸ ἑρμηνεύων ἐπάγει τὸ, νεηγενέας. καὶ ἔτι σαφέστερον τὸ, γαλαθηνούς. πάνυ δὲ ἐξευτελίζει τοὺς μνηστῆρας οὐ μόνον τῇ πρὸς ἁπλῶς ἐλάφους παραβολῇ τὰς φυζακινὰς τὰς ἀνάλκιδας, ἀλλὰ καὶ ὅτι οὐδὲ τελείαις ἐλάφοις εἰκάσθησαν, ἀλλὰ νεβροῖς. ὧν ἐτυμολογία, ἐκ τοῦ, νέον βορᾶς ἢ τροφῆς ἄρχεσθαι. ἢ παρὰ τὸ ἐστερῆσθαι βορᾶς ἔτι διὰ τὸ θηλάζειν. ἢ καὶ παρὰ τὸ μήπω ἔχειν τρέφεσθαι. δῆλον δ' ὅτι νεβροῦ παράγωγον, νέβρειος. καὶ οὐ μόνον πούς ἢ ἄλλό τι τοιοῦτον, ἀλλὰ καὶ αὐλός. ἐγίνοντο γὰρ ὥσπερ ὄνειοι καὶ ἐλάφειοι, οὕτω καὶ νέβρειοι αὐλοί. ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, νεβρείων ὅσον σάλπιγξ ὑπερίαχεν αὐλῶν· καὶ ἑξῆς. ἐν ᾧ τοιοῦτός ἐστιν ὁ νοῦς. ὅσον ἡ σάλπιγξ ὑπερφωνεῖ τοὺς νεβρείους αὐλοὺς, τοσοῦτον καὶ ἡ ἐμμέλεια τῆς δὲ τῆς ποιήσεως ἤτοι ἡ καθ' Ὅμηρον ἡ βελτίων, τῆς τοῦ δεῖνος. Τὸ δὲ κοιμήσασα, διὰ τοῦ κ ὡς ἐν τῇ κοινῇ συνηθείᾳ, γράφεται. Τὸ δὲ νεηγενέας, ταυτόν ἐστι τῷ νεογνούς. ἔτι δὲ καὶ τῷ νεογλούς. οἱ νεογνοὶ ὄντες, τροπὴν ἔπαθον τοῦ ν εἰς λ ὁμοίως τῷ, νίτρον λίτρον. καὶ πνεύμων πλεύμων. Τὸ δὲ γαλαθηνοὺς, ἐκ τοῦ γάλα θῆσθαι ὃ πρὸ ὀλίγου ἐγράφη, συντίθεται. κνημοὶ δὲ ὡς ἀκριβέστερον ἐν τῇ Βοιωτίᾳ ἐδηλώθη, ὀρεινοὶ τόποι, οἱ μετὰ τοὺς πρόποδας ἀνωτέρω. Τὸ δὲ ἐξερέῃσιν, ἀντὶ τοῦ ἐρωτᾷ. καὶ ἔστι γλυκεῖα λέξις ὡς ἐπὶ λογικοῦ τινος ῥηθεῖσα. ἢ μᾶλλον ἀντὶ τοῦ, ἐξερευνᾷ. πρωτότυπον γὰρ τὸ ἐρέειν, τοῦ ἐρευνᾶν. ἔστι γὰρ ἐρέω. ἐξ οὗ κατ' ἐπένθεσιν, ἐρεύω ὡς χέω χεύω. ἀφ' οὗ τὸ ἐρευνῶ. ὡς οἴχω οἰχνῶ ἵκω ἱκνῶ. ἄγκεα δὲ, τόποι ὀρεινοὶ καὶ καμπύλοι ὅ ἐστι χθαμαλοί. ταπεινοί. καὶ ὡς οἱ παλαιοί φασι, φάραγγες. κοῖλοι τόποι. κλίματα ὀρῶν. ἐν οἷς ὑγρότητος συλλεγομένης, πόαι φύονται. ὡς λέχος ὕπνος ἐπ' αὐτὴν ἀνάκειται, ἀφ' ἧς ὀνομασία, καὶ Λεχεπρίης ποταμὸς, οὗ, εἰς λέχος ἡ ποία χρησιμεύσει τῷ ἀνακειμένῳ. καὶ ὅρα τὸ κλίματα ὀρῶν, ὃ πρὸς ὁμοιότητα γέγονε καὶ τὰ ἄγκεα. κεκλίσθαι γὰρ καὶ ἀνακεῖσθαι, ταυτά. ἐξ ὧν τὰ κλίματα καὶ τὰ ἄγκεα. ἐκ τοῦ ἀνακεῖσθαι γὰρ τὸ ἄγκος συγκέκοπται. εὐνὴ δὲ ἐλάφου, ἡ διατριβὴ καὶ ὡς εἰπεῖν, κοίτη. ὅθεν καὶ θῆρες ὑλακεῖται. Εὔχεται Μενέλαος, τοιοῦτον τὸν Ὀδυσσέα ἐπανελθεῖν, οἷος ποτὲ ἐν Λέσβῳ ἐξ ἔριδος Φιλομηλείδῃ ἐπάλαισεν ἀναστάς. κὰδ δ' ἔβαλεν ἤτοι κατέρριψε, κρατερῶς καὶ οὐκ ἐκ μηχανῆς. κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί. καὶ λέγει ὁ αὐτὸς Μενέλαος ὡς καὶ πρὸ τούτων ἱστορήσεις, ὡς εἰ τοιοῦτος ἐλθὼν μνηστῆρσιν ὁμιλήσει Ὀδυσσεύς, πάντες ἂν ὠκύμοροι καὶ πικρόγαμοι γένοιντο. Φιλομηλείδην δὲ, οἱ μὲν, τὸν Πάτροκλον ἐνόμισαν πατρωνυμικῶς, οἷα Φιλομήλας υἱόν. οἷς οὐ μόνον ἡ γραφὴ ἀντιποιεῖται, πῶς γὰρ διὰ διφθόγγου ἔσται ἡ παρατέλευτος, ἀλλὰ καὶ ὁ πατρωνυμικὸς τύπος. οὐ γὰρ εἴωθε σχηματίζειν πατρωνυμίας ὁ ποιητὴς ἐκ μητέρων, ἀλλ' ἐκ πατέρων. ὡς τὸ καίριον τῆς γενέσεως ἀναπτύξει τῷ περὶ δὲ τοῦ τοιούτου πατρωνυμικοῦ σχηματισμοῦ, μυστικῶς καὶ σιωπηρῶς κατὰ τὸν παρὰ γραμματικοῖς συλλογισμόν. ὅπερ Εὐριπίδης ἐκλαλῆσαι θελήσας καὶ τὴν ὁμηρικὴν σκιαγραφίαν ἐμφανέστερον χρῶσαι ἐν οἷς φησιν, αὐτῶ δὲ πατρὸς τέκνον οὐκ ἂν γένοιτ' ἄν, [illegible]. ἀκούσας τὸ ἀδόμενον τὸ, αὐτῶ δὲ μητρὸς, ὦ κάθαρμ' Εὐριπίδη καὶ ἔμαθες οὕτως ἐκεῖνος, ἐάν τε ὁμήρου κατὰ χώραν κεῖσθαι. ὅπερ οὖν ἔφαμεν. οὕτω σχηματίζει ὁ ποιητὴς ἐκ μητέρων, καὶ εἴπερ δὲ ἴσως ἐξ ἔριδος παλαίσας Ὀδυσσεὺς κατέβαλε τὸν Πάτροκλον, οὐκ ἂν ἐχάρησαν Ἀχαιοί τοσοῦτος τοῦ ἑταίρου. ὃς οἶδε τὸν τρόπον, πᾶσιν ἠπίστατο μείλιχος εἶναι. φασὶν οὖν οἱ ἀκριβέστεροι Λέσβου βασιλέα τὸν Φιλομηλείδην, ὃς τοὺς παριόντας εἰς πάλην προσκαλούμενος, ἐποίει τὸ αὐτὸ καὶ εἰς τοὺς Ἀχαιοὺς ἐκεῖ προσορμισθέντας. καὶ ὡς μὲν καταπαλαισθῇ, ὅμηρος ἐνταῦθα ἱστορεῖ. ἕτεροι δέ φασι, καὶ ὡς Ὀδυσσεὺς καὶ Διομήδης δόλῳ ἀνελόντες αὐτὸν, καταγό-

γιον ξείων ὧν αὐτῷ τάφον ἐποίησαν. προφέρεται δὲ ἡ τούτου παραλήγουσα διὰ διφθόγγου, ὡς ἀπὸ τοῦ Φιλομηλεύς, ὡς καὶ τὸ ἀριστείδης κύριον καὶ τὸ βασιλείδης, ἐκ τοῦ ἀριστεὺς καὶ βασιλεύς. Τὸ δὲ κεχάροιατο πάντες ἀχαιοὶ, τὴν τῶν ἀγαθῶν φύσιν δηλοῖ. ἐν οἷς οἱ φυλέται καὶ ἄλλως οἰκεῖοι, χαίρουσι τὸ κλέος οἰκειούμενοι τοῦ νικήσαντος. Τὸ δὲ ἐμπαλαιῶν ὅτι οὐ μόνον φιλικὴ λέξις ἀλλὰ καὶ πολεμικὴ ὡς ἐνταῦθα, πολλαχοῦ δεδήλωται. Ὅτι ἐν τῷ, οὐκ ἂν ἐγώ γε ἄλλα παρὲξ εἴποιμι παρακλιδὸν οὐδ' ἀπατήσω, παρακλιδὸν λέγει τὸ παραπεπταμμένως καὶ κατ' ἔκκλισιν τοῦ ἀληθοῦς, ἐκ τοῦ παρακλίνω. καθὰ ἐκ τοῦ διακρίνειν καὶ νοσφίζειν, τὸ διακριδὸν γίνεται καὶ νοσφιδόν. καὶ ἔστι ταὐτὰ τὸ παρὲξ εἰπεῖν καὶ τὸ παρακλιδὸν εἰπεῖν καὶ τὸ ἀπατῆσαι. εἴρηται δὲ ἀλλαχοῦ ἱκανῶς περὶ τοῦ παρέξ. νῦν δὲ εἰπεῖν ἀρκεῖ, ὅτι ποτὲ μὲν, τοπικῶς νοεῖται ὡς ἐν τῷ, παρὲξ ἅλα. ποτὲ δὲ, κατά τινα ποιότητα, ὡς ἐνταῦθα καὶ ἐν τῷ, παρὲξ νόον ἤγαγε. δηλοῖ δὲ καὶ νῦν τὸ παρὲξ, ἐγγύτητα μὲν, διὰ τῆς παρὰ προθέσεως. διάστασιν δὲ, διὰ τοῦ ἐξ. καὶ ἔστι παρὲξ μὲν εἰπεῖν, τὸ ἔξω μὲν ἀληθείας ἐγγὺς δὲ ὅμως αὐτῆς τῇ πιθανότητι· ὁμοῖόν τι καὶ τὸ παρακλιδόν. δι' οὗ δηλοῦται τὸ ἐκκλίνειν μέν πῃ τὸ ἀληθές, παραλαλεῖν δὲ ὅμως αὐτὸ πιθανολογικῶς. ὅμοιον δέ ἐστι καὶ τὸ ἀπατᾶν. ὅπερ ἐστὶ κυρίως, τοῦ πάτου ἤτοι τῆς τρίβου παρατρέπειν τὸν ὁδεύοντα. μὴ παρὲξ δὲ μηδὲ παρακλιδὸν εἰπεῖν μηδὲ ἀπατῆσαι, τὸ μὴ πιθανολογῆσαι μηδὲ παρεκκλῖναι τοῦ ἀληθοῦς, μηδὲ ἀπαγαγεῖν τῆς ὀρθῆς. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι οἱ γράφοντες τὸ παρακληδὸν διὰ τοῦ η ὡς ἐπίρρημα ἐκ τοῦ ῥηθέντος κλήζω ἢ ὡς ὄνομα ἵνα ᾖ κατὰ συγκοπισμὸν ἤτοι ἔκθλιψιν παρὰ τὴν κληδόνα, οὐκ εὐοδοῦνται οὔτε κατὰ μέτρον οὔτε κατὰ νοῦν. Ὅτι ἐν τῷ, οὐδέ τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος οὐδ' ἐπικεύσω, ἄδηλον εἴ τις ἐστὶ διαφορὰ τοῦ κρύψαι καὶ τοῦ ἐπικεῦσαι.

Ὅτι αὐτοσχεδίως καὶ ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς διηγεῖται ἐν τοῖς κατὰ τὸν μενέλαον. ἡ μὲν γὰρ φυσικὴ τάξις, ἔχει ὡς ἐκ τῆς φάρου ὁ μενέλαος ἀπῆλθε παλίμπλους εἰς τὸν αἴγυπτον ὅ ἐστιν εἰς τὸν νεῖλον. ὁ δ' ἀπὸ τοῦ νείλου ἀρξάμενος καὶ εἰπὼν ὡς, αἰγύπτῳ μ' ἔτι δεῦρο θεοὶ μεμαῶτα νέεσθαι ἔσχον, ἤγουν κατέσχον. καὶ θεὶς καὶ αἰτίαν κατὰ λόγον ἐγκατασκεύου διηγήματος, τό, ἐπεὶ οὔ σφιν ἔρεξα τελείας ἑκατόμβας. καὶ ὅτι οἱ θεοὶ αἰεὶ βούλοντο μεμνῆσθαι ἐφετμέων, ἐπιβάλλει ἁπλοῦν διήγημα, λέγων οὕτω περὶ τῆς φάρου καὶ τῶν ἑξῆς. νῆσος ἔπειτά τις ἐστὶ πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ, αἰγύπτου προπάροιθε. φάρον δέ ἑ κικλήσκουσι. τόσσον ἄνευθεν, ὅσσον τε πανημερίη γλαφυρὴ νηῦς ἤνυσεν, ᾗ λιγὺς οὖρος ἐπιπνείῃσιν ὄπισθεν. ἐν δὲ λιμὴν εὔορμος. ὅθεν νῆας εἰς πόντον βάλλουσιν ἀφυσσάμενοι μέλαν ὕδωρ. ἔνθα μ' ἐείκοσιν ἤματ' ἔχον θεοί. οὐδέ ποτ' οὖροι πνείοντες φαίνονθ' ἁλιαέες, οἳ νεῶν πομπῆες γίνονται. ὃ δή φησιν ἤια πάντα κατέφθιτο καὶ μένεα ἀνδρῶν, εἰ μή τις θεὸς ὀλοφύρατο καί μ' ἐσάωσε. πρωτέος ἰφθίμου θυ-

Αἰγύπτῳ μ' ἔτι δεῦρο θεοὶ μεμαῶτα νέεσθαι
Ἔσχον, ἐπεὶ οὔ σφιν ἔρεξα τεληέσσας ἑκατόμβας.
Οἱ δ' αἰεὶ βούλοντο θεοὶ μεμνῆσθαι ἐφετμέων.
Νῆσος δ' ἔπειτά τις ἔστι πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,
Αἰγύπτου προπάροιθε. φάρον δέ ἑ κικλήσκουσι.
Τόσσον ἄνευθ', ὅσσον τε πανημερίη γλαφυρὴ νηῦς
Ἤνυσεν, ᾗ λιγὺς οὖρος ἐπιπνείῃσιν ὄπισθεν.
Ἐν δὲ λιμὴν εὔορμος, ὅθεν τ' ἀπὸ νῆας ἐΐσας
Ἐς πόντον βάλλουσιν ἀφυσσάμενοι μέλαν ὕδωρ.
Ἔνθα μ' ἐείκοσιν ἤματ' ἔχον θεοί. οὐδέ ποτ' οὖροι
Πνείοντες φαίνονθ' ἁλιαέες, οἵ ῥά τε νηῶν
Πομπῆες γίνονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
Καὶ νύ κεν ἤια πάντα κατέφθιτο καὶ μένε' ἀνδρῶν,
Εἰ μή τίς με θεῶν ὀλοφύρατο καί μ' ἐσάωσε,
Πρωτέος ἰφθίμου θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος
Εἰδοθέη. τῇ γάρ ῥα μάλιστά γε θυμὸν ὄρινα.
Ἥ μ' οἴῳ ἔρροντι συνήντετο νόσφιν ἑταίρων.
Αἰεὶ γὰρ περὶ νῆσον ἀλώμενοι ἰχθυάασκον
Γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν, ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός.
Ἡ δέ μευ ἄγχι στᾶσα, ἔπος φάτο, φώνησέν τε.
Νήπιός εἰς ὦ ξεῖνε λίην τόσον, ἠδὲ χαλίφρων,
Ἠὲ ἑκὼν μεθιεῖς καὶ τέρπεαι ἄλγεα πάσχων,
Ὡς δὴ δήθ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκεαι, οὐδέ τι τέκμωρ
Εὑρέμεναι δύνασαι, μινύθει δέ τοι ἦτορ ἑταίρων.
Ὣς ἔφαθ'. αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον.
Ἐκ μέν τοι ἐρέω ἥτις σύ πέρ ἐσσι θεάων.
Ὡς ἐγὼ οὔτι ἑκὼν κατερύκομαι, ἀλλά νυ μέλλω
Ἀθανάτους ἀλιτέσθαι, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.

Ἀλλὰ σύ πέρ μοι εἰπὲ, θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασιν,
Ὅς τίς μ' ἀθανάτων πεδάᾳ καὶ ἔδησε κελεύθου,
Νόστον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσομαι ἰχθυόεντα.

γάτηρ ἀλίοιο γέροντος εἰδοθέη. ἥ μοι ἔρχοντι συνήντετο νόσφιν ἑταίρων. οἳ περὶ νῆσον ἀλώμενοι, ἰχθυάασκον γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν. ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός. ἡ δέ μοι ἄγχι στᾶσα, νήπιός εἰς ἔφη ὦ ξεῖνε λίην τόσον, ἠὲ χαλίφρων, ἦ ἑκὼν μεθίεις, καὶ τέρπεαι ἄλγεα πάσχων. ὡς δὴ δηθὰ ἐνὶ νήσῳ ἐρύκεαι καὶ ἑξῆς. καὶ ἡ μὲν, οὕτως ἔφη. ἐγὼ δ' ἔφην ὡς οὔτι ἑκὼν κατερύκομαι, ἀλλά που μέλλω θεοὺς ἀλιτέσθαι. ἀλλὰ σύ πέρ μοι εἰπὲ, θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασιν, ὅς τίς με ἀθανάτων πεδάᾳ καὶ ἔδησε κελεύθου. καὶ ὅπως οἴκαδε νοστήσω. ἢ τοιαῦτα μὲν τὰ τοῦ μενελάου πρὸς τὴν εἰδοθέην ὅτι αὐτὸν ἐκείνη ἠντίασε. ἃ δὲ αὖθις ἐκείνη καὶ εἶπε καὶ ὠφελῆσε, ἐν τοῖς ἑξῆς εἰρήσεται. ἱστέον δὲ ὅτι τὸ, ἀλλὰ σύ πέρ μοι εἰπὲ, ἔφασι γράφεσθαι ἡρακλείδης φησὶν ὡς καὶ προγέγραπται ἐν τῇ α ῥαψῳδίᾳ. καὶ ὅτι τὸν ἑρμαῖον αἴγυπτον καὶ αὐτὴν δὲ αἴγυπτον, παρὰ, τὸ αἴγας παίνειν ἐτυμολογοῦσι τῶν τινες παλαιῶν, καὶ ὅτι ὡς ἐξ ὁρμητηρίου τοῦ νείλου μέλλων ὁ μενέλαος εἰς τὰ οἰκεῖα παλιννοστῆσαι τὴν ἀρχὴν ὑπὲρ ἑκατόμβας ῥέξαι, καὶ πάλιν ὕστερον ἐκ φάρου πλεύσας εἰς τὸν νεῖλον κατὰ τὴν ἐκ πρωτέως μαντείαν, κἀκεῖθεν οἴκοι αὖθις πλεύσας κατ' ὀρθὴν κέλευθον, εἰκότως πρὸ τοῦ διηγήματος μνησθεὶς τοῦ νείλου, εἶτα ὑπερβάλλει τὴν ἀφήγησιν. καὶ μάντιν οὕτω τὸν τοῦ αἰγύπτου λόγον προέθετο. ἀλλὰ μνήμην αὐτοῦ ὡς τόπου καιρίου ἐγκαταπηθεὶς τῇ ψυχῇ τοῦ ἀκροατοῦ διὰ πλείονα σαφήνειαν. οὐ δὴ αἰγύπτου ἤτοι νείλου, τὰ μὲν ἄλλα σημειώματα ἐκθέσθαι, μυρία τίς ἐστι λόγου τριβή. ἀρκέσει δὲ πρὸς τὸ παρὸν ἐν μεγίστῳ φάναι, ὅτι τε τὸ νειλῷον ὕδωρ πολυγονώτατον καὶ γλυκύτατον. εἰ καὶ μὴ πᾶν γλυκὺ ὕδωρ πολύγονόν ἐστιν ἀλλ' ἔνια τῶν γλυκέων ὑδάτων, καὶ ἄγονα. καὶ ὅτι λύει τὰς κοιλίας τῶν πινόντων, μίξιν ἔχον νιτρώδη. καὶ ὅτι κατά τινας, τοῦ κατὰ τὸν νεῖλον ὁ ἐν τοῖς ἐκεῖ βασιλεὺς μόνου ἔπινεν ὕδατος. ὃ δὴ δῆλοι καὶ περὶ τοῦ σουσίου ἱστόρηται. φάμενοι ὡς ἅμαξαι τετράκυκλοι ἡμιόνειαι κομίζουσαι ἐν ἀγγείοις ἀργυρέοισι τὸ ὕδωρ ἀπεψημένον ἀπὸ χοάσπεω τοῦ παρὰ σοῦσα ῥέοντος, ἐκόμιζον τῷ βασιλεῖ, μόνῳ ἐκεῖθεν πίνοντι. τοῦτο δὲ τὸ σεμνὸν, καί τις οἶνος εἶχε. ἱστόρηται γὰρ, ὅτι ὁ περσῶν βασιλεὺς τὸν χαλυβώνιον μόνον οἶνον ἔπινεν, ἐν δαμασκῷ τῆς συρίας γινόμενον. περσῶν αὐτόθι καταφυτευσάντων ἀμπέλους. ἣν δέ φασι βασιλεῖ ἐξαίρετον, καὶ τὸ ἀπ' αἰγύπτου ἅλας ἀμμωνιακὸν αὐτῷ πέμπεσθαι. ναὶ μὴν καὶ τὸ ἐλαίῳ ἀκανθίνῳ χρῆσθαι μετὰ λουτρόν. περιᾴδεται δὲ καὶ ὁ ἐν τοῖς ἐκεῖ πλοῦτος. τὸν γοῦν ἐν ἀλεξανδρείᾳ βασιλικὸν πάνυ πολὺν πλοῦτον περιηγησάμενός τις, ἐπάγει. ποία γοῦν βασιλεία οὕτω πολύχρυσος; μόνος γὰρ ὡς ἀληθῶς ὁ χρυσορρόας καλούμενος νεῖλος, μετὰ τροφῶν ἀφθόνων, καὶ χρυσὸν ἀκίβδηλον καταφέρει ἀκινδύνως γεωργούμενον, ὡς πᾶσιν ἐξαρκεῖν ἀνθρώποις. δῆλον τριπτόλεμον πεμπόμενον πᾶσαν γῆν. διὸ καὶ ὁ βιζάντιος ποιητὴς παρμονίων ἐπικαλούμενος αὐτὸν, αἰγύπτιε ζεῦ φησι νεῖλε. εἰς ταυτὸν ἄγων δία καὶ νεῖλον, διὰ τὸ ζωογόνον τὸ ἐξ ἀμφοῖν. τοπικὰ δὲ πράγματα νείλου ὅτι οὐ μόνον νεῖλος καὶ νηλῷος ἀλλὰ καὶ νειλῶται, δῆλον ἐκ τοῦ, οἱ δὲ νειλῶται ἰχθύες δηλαδή τινες, γλυκεῖς εἰσιν. ὃ κεῖται παρὰ τῷ δειπνοσοφιστῇ. ὅρα δὲ καὶ νῦν τὸ ἔρεξα δι' ἑνὸς ρ γραφήν. τὸ δὲ αἰεὶ βούλεσθαι τὸ θεῖον μεμνῆσθαι ἐφετμέων, γνωμικῶς ἐρρέθη. ἐπεὶ καὶ θεοὶ τιμαῖς εἴκουσι. πολύκλυστον δὲ πόντον κατ' ἐνάργειαν στοιχεῖον λέγει, τὸν αἰγυπτιακὸν ὅ ἐστι τὸν προπάροιθεν αἰγύπτου τουτέστι τοῦ νείλου, ὡς τοιοῦτον ἀληθῶς ὄντα κατὰ τὴν πεῖραν τῶν καὶ ἰδόντων καὶ παθόντων. περὶ δὲ φάρου, ἱστορία φέρεται κατὰ τοὺς παλαιοὺς παρὰ ἀπιονίδῃ, ὡς ἑλένη πόθῳ μενελάου λάθρα ἐξελθοῦσα τῆς πόλεως ὅτι κατεῖχεν αὐτὴν ὁ πρωτεὺς ὡς μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται καὶ καιρικὸν εὑροῦσα πλοῖον, ἔπεισε τὸν ναύκληρον φάρον ἀποκαταστῆσαι αὐτὴν εἰς λακεδαίμονα. χειμῶνος δὲ ἐπιγενομένου, ἐλθεῖν αὐτὸν εἰς αἴγυπτον. ἔνθα, τὸν φάρον ὑπὸ ὄφεως θανεῖν. τὴν δὲ, θάψασαν αὐτὸν, οὕτω τὴν νῆσον ἀπ' ἐκείνου ὀνομάσαι. παραμένως δέ φασι νησίον ἡ φάρος πρὸς ἔσχατον τῇ ἠπείρῳ. σάδια δὲ εἰς αὐτὴν ἀπὸ τοῦ κανωβικοῦ, ἑκατὸν πεντήκοντα. ὁ δὲ γεωγράφος, φησὶ καὶ ταῦτα περὶ φάρου. τὴν φάρον, πελαγίαν ὁ ποιητὴς λέγει. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ, νῆσος πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ. καὶ ταῦτα, πρόσγειον νῦν οὖσαν διὰ τὴν πρόσχωσιν. οἷα ἐξηπειρωθείσης τῆς μεταξὺ θαλάσσης. ὃ παθοῦσα καὶ ἡ αἴγυπτος, δῶρον εἶναι τοῦ νείλου λέγεται. διὸ καὶ τοῦ ὀνόματος τῇ χώρᾳ οἷς ἐδωρήσατο, μετέδωκεν. ὁμωνύμως κληθείσῃ καὶ αὐτῇ, αἰγύπτῳ. ἐπεὶ καὶ ὁ νεῖλος, αἴγυπτος ὀνομάζεται. φασὶ δὲ καὶ παμμέγεθες πλῆθος τὴν φάρον ἀπέχειν τῆς αἰγυπτιακῆς ναυκρατείας κατὰ τοὺς ἡρωικοὺς χρόνους. εἶτα ἀπογαιωθῆναι τῇ ἰλύϊ τοῦ νείλου, ποταμόχωστος γὰρ ἡ αἴγυπτος κατά τε ἄλλους καὶ κατὰ ἡρόδοτον. ἦν δὲ τὸ ἐμπόριον τῆς αἰγύπτου, περὶ φάρον ἢ περὶ ναύκρατιν. ἔνθα τὸν μενέλαον ὑπονοοῦσι τὸν ἐκ φάρου πλοῦν αἰτῆσαι. εὔλιμενον δὲ καὶ εὔυδρον ὁ ποιητὴς τὴν φάρον ἱστορεῖ. λέγων καὶ τὸ, ὅθεν νῆας ἐς πόντον βάλλουσι, περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ, ὅθεν ἀποπλέουσι. τὸ δὲ λιμὴν εὔορμος. ὅλον μὲν εἶναί τι δηλοῖ τὸν λιμένα. μέρος δὲ αὐτοῦ, τὸν ὅρμον. ἔνθα μετὰ τὸ ἐλλιμενισθῆναι, ἡ ναῦς ὁρμεῖ. τὸ δὲ ἀφύσσασθαι, κυριολεξία ἐστὶ τοῦ, ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύσσειν. ἐκεῖνο γὰρ, τέτραπται. τὸ δὲ ἁλιαέες, ἐπι-

τομή ἐστι τοῦ, ἀήμενον μένος ὑγρὸν ἀέντων. εὕρηται δὲ πρὸς διαστολὴν ἑτέρων τοπικῶν ἀήμεν, δι' οὗ πνέουσι διὰ θαλάσσης. γίνεται δὲ παρὰ τὴν ἅλα καὶ τὸ ἄω τὸ πνέω. ἰστέον δὲ οὐ μόνον ἀήτης ἐπὶ ἀνέμου, καὶ ἀκοῦφον κατὰ τοὺς παλαιοὺς τὸ κοῦφον, ὅθεν καὶ ἀήσυροι μύρμηκες παρ' Αἰσχύλῳ, ἀλλὰ καὶ ἀΐτης διὰ διχρόνου, ὁ ἐρώμενος ἤγουν ὁ εἰσπνίων τῷ ἔρωτι τὸν ἐραστήν, εἰσπνεῖται γάρ φασι τῆς μορφῆς τι καὶ τὸ ἔρας. ὅθεν καὶ εἰσπνήλαι παρὰ Λάκωσιν, οἱ ἐρασταί. καὶ ταῦτα μέν, ἔν τινι ῥητορικῷ λεξικῷ. ἐν ἑτέρῳ δέ, ὁ ῥηθεὶς ἀΐτης ἤγουν ἐρώμενος, διὰ διφθόγγου φέρεται. Σημειῶσαι δ' ἐνταῦθα καὶ ὅτι ἐν ἁπλότητι μέν, ἀεὺς ἀεῖος, διὰ τοῦ ν τ. ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, ὑγρὸν ἀέντων. ἐν συνθέσει δέ, ἁλιαὴς ἁλιαῆος ὡς εὐγενὴς εὐσεβής. ὅτω καὶ δυσαὴς δυσαῆος. καὶ ζαὴς ζαῆος καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ εὐαὴς ὕπνος. Τὸ δὲ διτικῶν πομπῆς, ἔοικεν ἑρμηνεία εἶναι τοῦ, οὖροι πνέοντες. οὖρος γάρ, παρὰ τὸ ὀρούειν ὅ ἐστι παρορμᾶν καὶ προπέμπειν τὴν ναῦν. τὸ δ' αἴτιον ἑρμηνευτικὸν καὶ τὸ ἁλιαέες. ὅμοιον γάρ τι τό, οὖροι πνέοντες, καὶ τὸ ἁλιαέες. ἤια δὲ καὶ νῦν ὡς καὶ προδεδήλωται, τὰ ἐφόδια. περὶ δὲ Πρωτέως, ἱστόρηται ὅτι ἀνὴρ ἦν τις Μεμφίτης, ᾧ κατὰ Ἑλλήνων γλῶσσαν ὄνομα Πρωτεύς. οὗ τέμενος ἐν Μέμφει κατὰ Ἡρόδοτον, κάρτα καλὸν καὶ εὖ ἐσκευασμένον. ὅτι καὶ προρρηθεὶς Θῶνις φύλαξ ὢν τοῦ Κανωβικοῦ στόματος ἀνήνεγκεν εἰς αὐτὸν τὸν Πρωτέα τὴν ἀδικίαν τοῦ ἅρπαγος Πάριδος, καὶ ὡς ἀφῄρηται τότε τὴν Ἑλένην ἐκεῖνος, καὶ ὡς ἀρέσκονται οἱ πλείους μὴ εἶναι τὴν Ἑλένην ἐν Τροίᾳ, οὐ γὰρ φρενοβλαβεῖς καθ' Ἡρόδοτον οἱ Ἰλιεῖς ὡς περὶ πάντων κινδυνεύοντες μὴ ἀποδοῦναι τὴν Ἑλένην ἢ ἑκόντος τοῦ Ἀλεξάνδρου ἢ ἄκοντος, ἐν ἄλλοις δεδήλωται. Τὴν δὲ Εἰδοθέαν, Εὐρυνόμην φασὶ γράφει ὁ Ζηνόδοτος. ἣν καὶ ἰφθίμην ὁ ποιητής φησιν, ὥς που καὶ τὴν Πηνελόπην ἐχέφρονα. Τὸ δὲ ἔρρονται, ἀντὶ τοῦ, ἐπιπόνως ζῶσι. κατὰ τό, ἐνθάδε ἔρρων. ὅπερ Ἀχιλλεὺς ἐν Ἰλιάδι φησὶ περὶ ἑαυτοῦ. Τὸ δὲ νόσφιν ἑταίρων, πιθανῶς πέπλασαι. ἵνα χώραν ἔχῃ ἡ Εἰδοθέα κατὰ μόνας ἐντυχεῖν αὐτῷ. καθὰ καὶ ἐν Ἰλιάδι Ἀχιλλεὺς ἑτάρων νόσφι λιασθείς, ὡμίλησε τῇ θαλασσίᾳ μητρὶ Θέτιδι. ὅρα δὲ ὡς οἱ περὶ Μενέλαον ἐν τῇ Φάρῳ ἰχθυῶνται ἀγκίστροις, λιμοῦ τὴν γαστέρα τείροντος. ἄλλως γάρ, οὐ θέμις ἁλιεύειν τοὺς ἥρωας, διὰ κρεωφαγεῖν ὡς τὰ πολλά. διὸ καὶ ἐν Θρινακίᾳ οἱ περὶ Ὀδυσσέα, λιμώττοντες ἐφεῖπον ἀναγκαίαν ἄγραν ἰχθῦς. ὄρνιθάς τε. φίλας ὅ, τι χεῖρας ἵκοιτο. εἰκότως δὲ οἱ ἁλώμενοι ἐφ' ἐπὶ τῶν ἰχθυασσόντων, καθὰ καὶ ἐπὶ τῶν πειρατῶν. οὐ γάρ τι μὴν ἐδὸν ἔσται ἰχθὺς κατὰ τὸν εἰπόντα. πλανώμενος δέ, συμπλανᾶσθαι ποιεῖ καὶ τὴν ἀσφάλειαν. Τὸ δὲ γναμπτὸν ἄγκιστρον, καθ' ὅμοιον λόγον καὶ πολυαγὲς που λέγεται. πολυάγεται γὰρ ἤτοι πολυκλᾶται καὶ γνάμπτεται ὅ ἐστι κάμπτεται. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τελέως ἀμελεῖ τις τοῦ συμφέροντος κατὰ τὸν ποιητήν. ἢ νήπιος ὤν. ἢ χαλίφρων. ἢ ἑκὼν μεθιείς. ἔστι δὲ νήπιος μέν, ὁ ἔτι κατὰ παῖδα φρονῶν. χαλίφρων δέ, ὁ μὴ παῖς μὲν ἄλλως δὲ μὴ πυκνὸς ἀλλὰ χαῦνος καὶ τὰς φρένας κεχαλασμένος. ἑκὼν δὲ μεθιεὶς ἤτοι μεθήμων, ὁ τούτων μὲν μεσαίτερον, ἄλλως δὲ ἠμελημένος καὶ ῥᾴθυμος. Τὸ δὲ λίην τόσον, διπλῆ ἐπίτασις. ὅμοιον τῷ, λίαν πάνυ καὶ τοῖς τοιούτοις. Τὸ δὲ μεθιεῖς, κοινῶς μέν, διὰ τοῦ ι. ὡς γὰρ τίθημι τιθεῖς, οὕτω μεθίημι μεθιεῖς. ἄλλως δέ, κατ' ἐναλλαγὴν χρόνου γράφεται διὰ διφθόγγου. ὡς γὰρ τίθημι ἐτίθην ἐτίθεις ἐτίθει, οὕτω μεθίημι μεθίειν μεθίεις μεθίει. ὡς καὶ ἵημι ἵην ἵεις ἵει. Τὸ δὲ τέρπεαι ἄλγεα πάσχων παρὰ φύσιν εἴρηται πρὸς ἔνδειξιν τοῦ μεθήμονος. δέον γὰρ λυπεῖσθαι ἐφ' οἷς ἀλγεῖ πάσχων, ὁ δέ, τέρπεται. Τὸ δὲ οὔτι ἑκὼν κατερύκομαι, σωτηριωδέστατα ἀπόκρισις. δι' ἧς ἀποφήνασθαι ὁ Μενέλαος τὸ μὴ ἑκὼν μεθιέναι, συνεξέβαλε καὶ τὸ νήπιος εἶναι, καὶ τὸ χαλίφρων. Τὸ δὲ θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασιν ἐνικῶς ῥηθέν, ὀρθὸν ἔσται γνωμικόν. τοιοῦτον γὰρ τό, θεὸς δέ τε πάντα ἴσησι. Τὸ δὲ πεδάω, δευτέρας ἐνταῦθα συζυγίας τῶν περισπωμένων εὕρηται, ὡς δηλοῖ τὸ πέδαα. ὅμοιον τῷ βόαα καὶ ὅραα. τὸ μέντοι πρὸς Βραχίων ῥηθὲν ἀνθρώποις, ἔμπαλιν ἐκ δευτέρας συζυγίας εἰς πρώτην ἦλθεν. ὅμοιον γάρ ἐστι τῷ ἐποίευν. καίτοι οἶδε καὶ τὴν δευτέρας συζυγίας ὁ ποιητής, ὡς πρὸ βραχέων δηλοῖ τό, ἅ, μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσεαι. οὕτω καὶ τὸ ἔλθον βαρύτονον, ἐλόων ἔφη, ἀπὸ θέματος τοῦ ἐλάω. τὸ πιέζον δέ, πιέζευν λέγεται. τούτῳ δὲ καὶ οἱ πολιτικοὶ ῥήτορες. ἐπεὶ καὶ Πλούταρχος, πιεζοῦντες φησί. καὶ ἕτεροι δὲ ὁμοίως αὐτῷ, χρῶνται τῷ τοιούτῳ ῥήματι.

Ὅτι προδιδοῦσα ἐπιτηδείως ἡ ῥηθεῖσα Εἰδοθέα τὸν πατέρα Πρωτέα ἵνα γνωστὸς διὰ Μενελάου πολλοῖς γένηται, λέγει πρὸς τὸν ἱκέτην Μενέλαον τὰ ῥηθησόμενα. πωλεῖταί τις δεῦρο γέρων ἅλιος νημερτής, ἀθάνατος, Πρωτεὺς Αἰγύπτιος, ὅς τε θαλάσσης πάσης βένθεα οἶδε. Ποσειδάωνος ὑποδμώς. τὸν δ' ἐμόν φασι πατέρα ἐμ

Ὣς ἐφάμην. ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δῖα θεάων.
Τοιγὰρ ἐγώ τοι ξεῖνε μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
Πωλεῖταί τις δεῦρο γέρων ἅλιος νημερτής,
Ἀθάνατος, Πρωτεὺς Αἰγύπτιος, ὅς τε θαλάσσης
Πάσης βένθεα οἶδε, Ποσειδάωνος ὑποδμώς.
Τὸν δέ τ' ἐμόν φασιν πατέρ' ἔμμεναι, ἠδὲ τεκέσθαι.
Τόν γ' εἴ πως σὺ δύναιο λοχησάμενος λελαβέσθαι.
Ὅς κέν τοι εἴπῃσιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου,

μιας

Νόστον θ' ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσεαι ἰχθυόεντα.
Καὶ δέ κέ τοι εἴπῃσι διοτρεφὲς αἴκ' ἐθέλῃσθα,
Ὅττι τοι ἐν μεγάροισι κακόν τ' ἀγαθόν τε τέτυκται,
Οἰχομένοιο σέθεν δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλέην τε.
Ὣς ἔφατ'. αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον.
Αὐτὴ νῦν φράζευ σὺ λόχον θείοιο γέροντος,
Μήπως με προϊδὼν ἠὲ προδαεὶς, ἀλέηται.
Ἀργαλέος γάρ τ' ἐστὶ θεὸς βροτῷ ἀνδρὶ δαμῆναι.
Ὣς ἐφάμην. ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δῖα θεάων.
Τοιγὰρ ἐγώ τοι ξεῖνε μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω —

Τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν.

μένοι ἢ δὲ πείθεσθαι. εἶτα λέγει καὶ ὡς εἴπως αὐτὸν οὐ δύναιο λοχησάμενος λελαβέσθαι, εἴποι ἄν σοι ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου καὶ νόστον. εἴποι δὲ ἂν αἴκ' ἐθέλῃσθα, ὅττι τοι ἐν μεγάροισι κακόν τ' ἀγαθόν τε τέτυκται οἰχομένοιο σέθεν δολιχὴν ὁδὸν, ἀργαλέην τε. καὶ οὕτω μὲν αὕτη. ὁ δὲ μενέλαος εὐλαβηθεὶς πρὸς τὸ, εἴπως σὺ δύναιο λοχησάμενος λελαβέσθαι, φησίν. αὐτὴ νῦν φράζευ σὺ λόχον θείοιο γέροντος, μήπως με προϊδὼν ἠὲ προδαεὶς, ἀλέηται. εἶτα ἐπάγει γνωμικόν. ἀργαλέος γάρ τ' ἐστὶ θεὸς βροτῷ ἀνδρὶ δαμῆναι. ἐνταῦθα ὅρα ὅτι τὸ θείοιο, εἰς ταυτὸν ἄγει τῷ, θεοῦ. ὃν γὰρ ἀνωτέρω θεῖον ἔφη γέροντα, τοῦτον ἐνταῦθα θεὸν εἶπεν. ἐπὶ δὲ τούτοις ἡ εἰδοθέα ὠφελῆσαι προθυμουμένη τὸν μενέλαον ἐπὶ τιμῇ καὶ τοῦ πατρὸς, ὑποτίθησιν ὅπως λοχηθήσεται ὁ πρωτεὺς, ὡς μετ' ὀλίγα εἰρήσεται. ὅρα δὲ ὡς σαφὲς μὲν τὸ σχῆμα τοῦ διηγήματος ἐν τῇ εἰσβολῇ ἥτις ἐστὶ τὸ, πωλεῖταί τις δεῦρο καὶ ἑξῆς. ἡ δὲ ἔννοια, συχνὴν ἔχει περιβολήν. πρόσωπον μὲν γὰρ, ὁ πρωτεύς. πρᾶγμα δὲ, πωλεῖται. ποιότητες δὲ προσωπικαὶ, τὸ αἰγύπτιος, ἀπὸ χώρας. τὸ ἅλιος, ἀπὸ τοῦ περιεχεστέρου τόπου. τὸ γέρων, ἐκ τῆς ἡλικίας. τὸ νημερτὴς, ἐξ ἀρετῆς ἢ ἐκ μαντικῆς τέχνης. τὸ ἀθάνατος, ἐκ τοῦ τῆς ζωῆς εἴδους. καὶ ὡμοίωταί πως πρὸς τὴν τοιαύτην γραφὴν, καὶ τὸ προοίμιον τὸ τῆς θουκυδίδου συγγραφῆς. τὸ, θουκυδίδης ὁ ἀθηναῖος ξυνέγραψε τὸ καὶ τὰ ἑξῆς. τούτῳ τῷ πρωτεῖ ὅτι παῖδες μὲν ἦσαν κακόξενοι, καὶ τῷ πατρὶ δυσσεβεῖς διὸ καὶ ἀπώλοντο, ἡ δὲ θυγάτηρ εἰδοθέα καὶ εἰσέτι περίμενον ὡς ἀγαθὴ, καὶ ὡς ἐξ εὐρώπης ἐπαλινόστησεν εἰς αἴγυπτον ὁ πρωτεὺς, ἱστορεῖ ὁ λυκόφρων. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ τὸ, πωλεῖταί τις δεῦρο γέρων ἅλιος, τῶν τις ὑστερογενῶν, παρῴδησε κατά τινος φαύλου γεραλέου σκωπτικῶς εἰς τὸ, γέρων ἄθλιος. καὶ ὅτι δίχα παρῳδίας, ἐδύνατο ἐκεῖνος χρήσασθαι τῷ ἅλιος, ἀντὶ τοῦ μάταιος. ὃ καὶ αὐτὸ, ἐκ τοῦ ἅλς ἁλὸς παρῆκται ὡς ἀλλαχοῦ δεδήλωται. καὶ ὅτι πολλῶν ὄντων ἅπερ περὶ τὴν ἅλα γίνονται, ἐκεῖθεν γίνεται καὶ ἡ πάραλος ναῦς ἀττική. καὶ τὸ ἐκ τοιαύτης λέξεως παράγωγον, παράλιον. ὥσπερ ὁμώνυμος ἑορτὴ παλαιὰ, τὰ παράλια. ἡ ὕστερον ῥωμαία ὡς ἱστορεῖ ἀθήναιος. τὸ δὲ θαλάσσης πάσης βένθεα οἶδε, καὶ τῷ ἄτλαντι ἐν τοῖς πρὸ τούτων ἡ ὁμηρικὴ μοῦσα ἐπεμαρτύρησεν. ὅτι δὲ αὖ ἴσως θαλάσσης βένθεα, περιφραστικῶς ἡ θάλασσα. ὅτι δὲ οἶδε τὴν θάλασσαν ἅπασαν ὁ πρωτεὺς, ἔσται πως δῆλον ἐν τοῖς ἑξῆς. τὴν γοῦν νῆσον τῆς καλυψοῦς οὐ μόνον οἶδεν ἀλλὰ καὶ εἶδεν ὡς αὐτὸς ἐρεῖ. ἐν δὲ τῷ, ὑποδμὼς, περιττὴ ἡ πρόθεσις. ὡς καὶ ἐπ' ἄλλων πολλῶν γίνεται. τὸ δὲ ἐμόν φασι πατέρ' εἶναι, ὅμοιον τῷ, τοῦ μ' ἔκ φασι γενέσθαι. καὶ προερρέθη περὶ τούτου τὸ ἀρκοῦν. τὸ δὲ πατέρα εἶναι ἠδὲ τεκέσθαι, ἀκριβῶς ἐρρέθη. ἐπειδὴ πολλοὶ καὶ μὴ τεκόντες, ὅμως πατέρες λέγονται. ὡς ὁ ζεὺς, πατὴρ ἀνδρῶν. καὶ ὁ εὔμαιος δὲ ξεῖνε πάτερ τὸν ὀδυσσέα προσφθέγγεται, ὁμοίως δὲ καὶ φιλοίτιος. καὶ τις ἐν φαιακίᾳ, δεῦρ' ἄγε καὶ σὺ ξεῖνε πάτερ. τὸ δὲ εἴπως σὺ δύναιο λοχησάμενος λελαβέσθαι, οἰκεῖον εἰπεῖν ποτε περί τινος δυσκατεργάστου ἀνδρὸς ἢ καὶ ζώου ἁπλῶς. τὸ δὲ εἴπῃ ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου καὶ ὅ, ττι ἐν μεγάροισι κακὸν καὶ τὰ ἑξῆς, μάντεως ἀρίστου ἔνδειξις. τὸ δὲ μέτρα κελεύθου, καλόν ἐστι πρὸς σαφήνειαν τοῦ, τὴν ὀλοὴν ἀναμετρήσαιμι χάρυβδιν. καὶ τῶν ὁμοίων οὐ μόνον δὲ μέτρα ὕδατος καὶ οἴνου ἐστὶ μυλαφάτου ἀκτῆς, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ θαλάσσης. τὸ δὲ αἴκ' ἐθέλῃσθα, δεινότης καὶ αὐτὸ τοῦ ποιητοῦ. προοικονομικῶς οἰκονομοῦσα τὴν τοῦ μενελάου ἐρώτησιν οὐ μόνον περὶ τοῦ οἰκείου νόστου, ἀλλὰ καὶ περὶ ἑτέρων. τὸ δὲ δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλέην τε, νῦν μὲν ἅπασαν δηλοῖ τὴν ἐν τῇ μενελάου πλάνῃ. μετ' ὀλίγα δὲ ἰδίως οὕτω καλέσει τὸν ἐκ φάρου πλοῦν εἰς αἴγυπτον. τὸ δὲ φράζευ σὺ λόχον θείοιο γέροντος καὶ τὸ ἑξῆς, ἀκούσοιτ' ἂν πρός τινος, ὁ σύμπας μέσος καὶ παριστῶν αὐτὸν ἀνδρὶ γεραρῷ πρὸς οἰκείωσιν. ἔστι δὲ τὸ μὲν προϊδὼν, αἰσθητικῶς τὸ κατὰ θέαν. τὸ δὲ προδαεὶς, εἰδητικῶς προγνωστικῶς.

Ἦμος δ' ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
Τῆμος ἄρ' ἐξ ἁλὸς εἶσι γέρων ἅλιος νημερτὴς,
Πνοιῇ ὑπὸ ζεφύροιο, μελαίνῃ φρικὶ καλυφθείς.
Ἐκ δ' ἐλθὼν, κοιμᾶται ὑπὸ σπέσσι γλαφυροῖσιν.
Ἀμφὶ δέ μιν, φῶκαι νέποδες καλῆς ἁλοσύδνης

Ὅτι μηχανωμένη ὡς ἐρρέθη τὰ πρὸς κλέος τοῦ πατρὸς ἡ εἰδοθέα ἦν καὶ ἱκανῶς αἰδεσθεῖσα μὲν εἰδοθέας κεκαλυμμένην, ὑποτίθεται προοικονομικῶς τὸν διὰ φωκῶν λόχον τοῦ γέροντος. εὐμαλῶς προδιδοῦσα τὸν τεκόντα

Ἀθρόαι εὕδουσιν, πολιῆς ἁλὸς ἐξαναδῦσαι,
Πικρὸν ἀποπνείουσαι ἁλὸς πολυβενθέος ὀδμήν.
Ἔνθα σ' ἐγὼν ἀγαγοῦσα ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι,
Εὐνάσω ἑξείης. σὺ δ' εὖ κρίνασθαι ἑταίρους
Τρεῖς, οἵ τοι παρὰ νηυσὶν ἐυσσέλμοισιν ἄριστοι.
Πάντα δέ τοι ἐρέω ὀλοφώϊα τοῖο γέροντος.
Φώκας μέν τοι πρῶτον ἀριθμήσει καὶ ἔπεισιν.
Αὐτὰρ ἐπὴν πάσας πεμπάσσεται ἠδὲ ἴδηται,
Λέξεται ἐν μέσσῃσι, νομεὺς ὣς πώεσι μήλων.
Τὸν μὲν ἐπὴν δὴ πρῶτα κατευνηθέντα ἴδησθε,
Καὶ τότ' ἔπειθ' ὕμμιν μελέτω κάρτος τε βίη τε.
Αὖθι δ' ἔχειν μεμαῶτα καὶ ἐσσύμενόν περ ἀλύξαι.
Πάντα δὲ γινόμενος πειρήσεται, ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
Ἑρπετὰ γίνονται, καὶ ὕδωρ, καὶ θεσπιδαὲς πῦρ.
Ὑμεῖς δ' ἀστεμφέως ἐχέμεν, μᾶλλόν τε πιέζειν.
Ἀλλ' ὅτε κεν δή σ' αὐτὸς ἀνείρηται ἐπέεσσιν,
Τοῖος ἐὼν οἷόν κε κατευνηθέντα ἴδησθε,
Καὶ τότε δὴ, σχέσθαι τε βίης, λῦσαί τε γέροντα
Ἥρως. εἴρεσθαι δὲ θεῶν ὅς τίς σε χαλέπτει.
Νόστον θ' ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσεαι ἰχθυόεντα.

κόντα τῷ βασιλεῖ Μενελάῳ, ἀρξαμένη οὕτως. ἦμος δ' ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει, ὅτε μεσημβρίας καιρὸς δηλονότι, τῆμος ἄρ' εἶσι ἁλὸς ἔξω γέρων ἅλιος νημερτὴς, πνοιῇ ὑπὸ ζεφύροιο, μελαίνῃ φρικὶ καλυφθείς. ἐκ δ' ἐλθὼν, κοιμᾶται ὑπὸ σπέεσι γλαφυροῖσιν. ἀμφὶ δέ μιν φῶκαι νέποδες καλῆς ἁλοσύδνης, ἀθρόαι εὕδουσι. πολιῆς ἁλὸς ἐξαναδῦσαι. πικρὸν ἀποπνείουσαι ἁλὸς πολυβενθέος ὀδμήν. ἔνθα σ' ἐγὼν ἀγαγοῦσα ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι, εὐνάσω ἑξείης. εἶτα συμβουλεύει τῷ Μενελάῳ, κρίνασθαι ἑταίρους τρεῖς ἀρίστους. καὶ ἐκθεμένη πάντα τὰ ὀλοφώϊα τοῦ γέροντος. ὅτι δηλαδὴ, φώκας μὲν πρῶτον ἀριθμήσει καὶ ἔπεισιν. ἐπὴν δὲ πάσας πεμπάσεται λέξεται ἐν μέσσῃσι νομεὺς ὣς πώεσι μήλων, μυθολογεῖ τοὺς λόγους εἰποῦσα, ὡς ἐπὰν πρῶτα κατευνηθέντα ἴδησθε, καὶ τότ' ἔπειθ' ὕμμιν μελέτω κάρτος τε βίη τε, αὖθι δ' ἔχειν μεμαῶτα καὶ ἐσσύμενόν περ ἀλύξαι. εἶτα ἐπιφέρουσα τὸ μάλιστα ὀλοφώϊον τοῦ γέροντος, φησί. πάντα δὲ γινόμενος πειρήσεται, ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν ἑρπετὰ γίνονται. καὶ ὕδωρ. καὶ θεσπιδαὲς πῦρ. ὃ γὰρ καιόμενον καὶ λάμπον κατὰ τὸ θεόθεν πεσόν. ὅ ἐστι κατὰ τὸ κεραύνιον πῦρ ὃ καὶ θεῖον ὄζειν λέγεται. ὑμεῖς δ' ἀστεμφέως ἐχέμεν, μᾶλλόν τε πιέζειν. ἀλλ' ὅτε κεν δή σ' αὐτὸς ἀμείβηται ἐπέεσσι, τοῖος ἐὼν οἷόν κε κατευνηθέντα ἴδησθε. καὶ τότε δὴ, σχέσθαι τε βίης, λῦσαί τε γέροντα. εἴρεσθαι, καὶ τὰ ἑξῆς. καὶ ὅρα συχνὰ ἀπαρέμφατα ληφθέντα ὡς προστακτικά. τὸ καὶ δ' ἔχειν ἀντὶ τοῦ κατέχετε. καὶ ἐφεξῆς ὁμοίως, τὸ ἀστεμφέως ἐχέμεν. τὸ πιέζειν. τὸ σχέσθαι. τὸ λῦσαι. καὶ τὸ εἴρεσθαι. Τὸ δὲ ἦμος δ' ἠέλιος, ἢ τὸν δὲ σύνδεσμον ἀντὶ τοῦ δὴ ἔχει, ἢ ὥσπερ τῆμος τημόσδε, οὕτω καὶ ἦμος ἤμοσδε. ὁμοίως τῷ τηνίκα τηνικάδε καὶ ἔνθα ἐνθάδε. κεῖται δὲ ὁ τοιοῦτος στίχος καὶ ἐν Ἰλιάδι. Τὸ δὲ γέρων ἅλιος νημερτὴς, εἰποῦσα ἤδη αὐτὸ πρὸ ὀλίγου ἡ Εἰδοθέα, ὅμως λέγει καὶ νῦν. οὐ θέλουσα τοῦ πατρικοῦ ἐπαίνου ἀπέχεσθαι. Τὸ δὲ μελαίνῃ φρικὶ καλυφθεὶς, ἔοικε δηλοῦν, ἢ ἐν χείμασιν ἐρχομένου ἐξιέναι τὸν Πρωτέα εἰς αἰγιαλὸν, ἢ ὡς οἷα νέφει τινὶ καλυπτόμενον ἐν ἀγκάλαις κύματος. ἐνταῦθα δὲ, καὶ σύμπτωμά τι ἐστὶ τοῦ ζεφύρου ὡς τοῦ Πρωτέως αὐτῷ χαίροντος. ἡ δὲ φρικὸς, ἔχει σαφήνειαν τά τε τῆς Ἰλιάδος καὶ τὰ τοῦ ποιητοῦ. προοίμιον δὲ ἡ φρίξ. αἱ δὲ φῶκαι ὅτι μὲν χρήσιμαι πρὸς μαγικὰς γοητείας, φασὶν οἱ σχολιασταί. διὸ καὶ τὸν Πρωτέα χαίρειν αὐταῖς. νέποδες δὲ αὗται, οὐ κατὰ τοὺς ἰχθύας ὡς ἄποδες, ἀλλ' ὡς ὀλιγόποδες ἤτοι μικρόποδες καὶ διὰ τοῦτο ἐγγὺς ἀπόδων. ἐμπλάζει τοιοῦτον στερήσεως εἶδος καὶ παρὰ τοῖς Λυκίοις, μέχρι καὶ νῦν. οἳ χελιδόνας τινὰς ἃς οἱ ἰδιῶται πεζοχελιδόνας φασὶν, ἐκεῖνοι καλοῦσιν ἄποδας, οὐ δὴ παντελοῦς στέρησιν ποδῶν ἀλλ' ὀλιγότητα ἤτοι σμικρότητα. δῆλον δὲ ὅτι τὸ α καὶ ἐπὶ ὀλιγότητος λέγεται. τινὲς δὲ, νέποδας φώκας φασὶ, παρὰ τὸ ποσὶ νεῖν ὅ ἐστι νήχεσθαι. ἵνα ὦσι φῶκαι νηξίποδες. περὶ δὲ ἁλοσύδνης, γέγραπται μὲν καὶ ἐν τῷ δ' τῆς Ἰλιάδος. ῥητέον δὲ καὶ νῦν ὅτι ὁ μῦθος, μίαν οἶδε ταύτην τῶν Νηρεΐδων. διὸ καὶ καλὴν αὐτὴν λέγει προσωπικῶς. ἄλλως μέντοι καλεῖ ἁλοσύδνην, ὡς καὶ ὕδωρ ἀγλαὸν λέγεται. ἕτεροι δὲ, Ἀμφιτρίτης ἐπίθετον αὐτὸ νοοῦσι. καὶ οἱ μὲν παρὰ τὸ ὕδωρ ἐτυμολογοῦσι τὴν λέξιν, ἄλλα παρὰ τὸ ἐν ἁλὶ σεύεσθαι ὅ ἐστιν ὁρμᾶν. ἄλλοι δὲ, καὶ παλαιοτέρως φασὶν ἁλοσύδναι. ὅ ἐστιν ἐν ἁλὶ δυόμεναι. ἢ εἰς ἅλα δύνουσαι. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ὡς κτήματα τῆς ἁλοσύδνης αἱ φῶκαι πλάττονται. ὅτι φώκας ἁλοσύδνης αὐτὰς ἀναγνώσεταί τις, ὅτι νέποδας ἁλοσύδνης. διὸ καὶ ἔφη τὸν Πρωτέα ἐν μέσαις αὐταῖς κεῖσθαι, ὡς νομέα ἐν πώεσι μήλων, ἃ δὴ καὶ αὐτὰ, ἀνθρώπων κτήματα. τινὲς δὲ ὑπετόπασαν, τρόπῳ συγγενικῷ οὕτω φρασθῆναι. νέποδες γάρ φασι θαλάσσης αἱ φῶκαι, ὅ ἐστι τέκνα. νέπους γὰρ κατά τινα γλῶσσαν, ὁ ἀπόγονος. Τὸ δὲ πικρὸν ὀδμὴν, ἀττικῶς ἐρρέθη ὡς

μετ

μετ' ὀλίγα δέ, φωκάων ἁλοσυδνάων ἔδμη. μυρία δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα παρασημειοῦσθαι πολλαχοῦ. ὧν ἐστι καὶ τό, πάντων δὲ χαλεπώτατον, στρατὸν ἄγειν ἠδὲ φέρειν. ὅτι δὲ ἀργαλέον ἡ φωνὴ ὄζει, δηλώσει σαφέστερον ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς ἑξῆς. Τὸ δὲ κρίνασθαι καὶ τὸ κρινάμενος, ἀττικώτερα. εὕρηται δὲ πολλαχοῦ καὶ ἐνεργητικῶς. ὅθεν καὶ τὸ ἐπικρίνειν. καὶ τό, κρῖν' ἄνδρας. καί, κρίνας τ' ἀνὰ δῆμον ἀρίστους. ὀλοφώια δὲ κυρίως, τὰ ὀλεθρευτικά φασι τῶν ἐπὶ ἀνθρώπων. ἢ ἅπερ ὄλεθρον ἂν εἶναι φαίνεται. νῦν δὲ ἄλλως, ἀντὶ τοῦ, δεινὰ καὶ ἐκφοβητικά. ἢ γάρ, οὐκ ἂν ἐξεφόβει ὁ Πρωτεὺς ὅτε πῦρ καὶ λέοντα ἐφαντάζετο καὶ δράκοντα καὶ ἕτερά τινα φοβερά. Τὸ δὲ ἔπεισιν, ἐνεστὼς ἐστὶν ἀντὶ μέλλοντος τοῦ ἐπελεύσεται. οὕτω γὰρ ἀπαιτεῖ ἡ σύμφρασις τοῦ, ἀριθμήσει. ἀριθμεῖ δὲ τὰς φώκας ὁ Πρωτεύς, ὡς ἴσως καὶ ἑτέρων ζώων πλὴν αὐτῶν. ἢ καὶ πρὸς πιθανότητα τοῦ νομεὺς ὡς πώεσι μήλων. μετρεῖ γὰρ καὶ ὁ νομεὺς τὰ ὑπ' αὐτόν. πεμπάζειν δὲ ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι ἐδηλώθη, τὸ κατὰ πέμπε ἤγουν πέντε ἀριθμεῖν. αἰολικὴ δὲ λέξις τὸ πέμπε. ὅθεν καὶ πεμπαδάρχην οἱ παλαιοὶ καὶ πεμπάδα φασίν. ὅτι δὲ ταυτὸν πεμπάζειν καὶ ἀριθμεῖν, δηλοῖ καὶ ὁ ποιητὴς εἰπών, ἀριθμήσει εἶτα ἐπαγαγὼν τὸ πεμπάσσεται. Τὸ δὲ νομεὺς ὡς πώεσι μήλων, παραβολὴ σύντομος. ἐπεὶ οὐκ ἔχρῃζεν ἐνταῦθα παραβολικῶς ἐμπλατύνεσθαι καὶ συγχέειν σπουδαῖον διήγημα. Ὅτι δὲ ἀπὸ τοῦ πῶ τὸ κτῶμαι τὸ πῶυ, ἐξ οὗ καὶ πῶς ὁ ἐξ ἀγχιστείας ἐπίκτητος συγγενής. καὶ παμπήδην ἐπίρρημα. καὶ παμπησία ἡ παγκτησία. δῆλόν ἐστιν ἐκ τῶν παλαιῶν καὶ αὐτό. Ἴστεον δὲ καὶ ὡς ἡ ὁμηρικὴ αὕτη παραβολή, ἀφορμὴ γέγονε τῶν τινων μεθ' Ὅμηρον ποιητῶν, βοτὰ πόντου ἅ ἐστι βοσκήματα τὰ κήτη εἰπεῖν. Τὸ δὲ μελέτω ὑμῖν κάρτος τε βίη τε καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ πειρήσεται, προτρεπτικόν ἐστιν εἰς ἐπιμονὴν κατοχῆς ἰσχυρῶς βιαίας τινὸς ἀνδρός. ἢ καὶ εἰς πάθος σκληρυνομένου ἢ καὶ ἀκκιζομένου τινός. Ὅρα δὲ τὸ πειρήσεται, δηλοῦν ὡς οὐ διὰ κακίαν ἀλλὰ πεῖραν ὁ Πρωτεὺς μετεβάλλετο. ἑρπετὰ δέ, ἀπὸ μέρους τὰ ζῶα δηλοῖ. ἐν γὰρ τοῖς ἐφεξῆς εἰς πολλὰ μορφούμενος ὁ Πρωτεύς, ἐν μόνῳ τῶν ἑρπετῶν εἰκάσθη, δράκοντι. μεταβληθεὶς ἄλλως ἐκεῖ καὶ εἰς λέοντα καὶ εἰς πάρδαλιν καὶ εἰς μέγαν σῦν. Ὅρα δὲ τὰ ἑρπετὰ ὡς καὶ τὰ ἑρπυστικά, οὐκ ἀπὸ τοῦ ἕρπω βαρυτόνου παρηγμένα, οὐ παράγοντος τὸ ἑρπετὸν κατὰ Ἀριστοτέλην, ἀλλ' ἀπὸ περισπωμένου ἀρρήτου τοῦ ἑρπῶ. ἵνα ᾖ ὡς πλῶ πλέσω πλεστόν, οὕτως ἑρπῶ ἑρπέσω ἑρπεστόν. καὶ ἐκθλιβομένου τοῦ σίγμα ἑρπετόν. καὶ αὖ πάλιν ὡς ποιῶ ποιήσω ποιητικόν, οὕτω καὶ ἑρπῶ ἑρπύσω ἑρπυτικόν. καὶ ἐπενθέσει τοῦ σίγμα, ἑρπυστικόν. ὡς δὲ μυρία τῶν ῥημάτων πολυφοροῦνται ταῖς κλίσεσι, πολλαχοῦ δεδήλωται σαφῶς. ἐτυμολογία δὲ τοῦ ἕρπειν ἢ παράγωγον τὸ ἑρπύζειν, τὸ κατὰ τὴν ἔραν σπᾶσθαι. θεσπιδαὲς δὲ πῦρ, τὸ κατὰ τὰ φαντασίαν τοιοῦτον. καὶ νῦν μέν, ὁ ποιητὴς ἀπεσιώπησε τὰ ὡς ἔφη ὀλοφώια τοῦ Πρωτέως. προϊὼν δὲ καὶ διαπεταννὺς τὸ νόημα καὶ τοῖς μερικοῖς διασαφῶν, λέγει ὡς πρώτιστα λέων ἐγένετο. εἶτα δράκων. καὶ πάρδαλις. καὶ σῦς. καὶ ὕδωρ. καὶ δένδρον. φαντασιωδῶς πάντως καὶ ταῦτα. οὐ γὰρ ἄλλως οὕτω πολυμετάβλητος ἦν ὁ Πρωτεύς. ἔνθα καὶ σημείωσαι σταθὲν τὸ ἐνταῦθα ῥηθὲν θεσπιδαὲς πῦρ. καὶ ὡς πληθυντικῶς ἑρπετὰ ἐνταῦθα εἰπών, ἐν ἐκείνῳ μόνον ἐκφωνεῖ τὸν δράκοντα. ὅρα δὲ καινοτροπίας μυθικὰς δι' ὧν οὐ μόνον κεφαλαῖς καὶ ὄμμασι καὶ χερσὶ πληθύνονται τυφῶνές τινες καὶ ὕδραι καὶ ἄργοι καὶ ἑκατόγχειρες ἤδη δέ που καὶ αὐτὸς Ἑρμῆς, ἀλλὰ καὶ μεταπλάσεσι ταῖς ἀπ' ἄλλων εἰς ἄλλα σώματα. ὁποῖα παρὰ μὲν τοῖς ὕστερον ἡ πολύμορφος Ἔμπουσα ἧς μέμνηται καὶ ὁ κωμικός. παρὰ δὲ τοῖς παλαιοτέροις, ὁ τεράστιος Πρωτεύς. Ὅτι δὲ καθάπερ οὗτος ἔχει τινὰς θεραπείας δι' ὧν ἀνακύπτει ἀληθείας ἔμφασις, οὕτω καὶ τοῖς ἀνωτέρω ῥηθεῖσι πλεονασμοῖς τῶν μελῶν καὶ μερῶν ὕπεστι λόγος τις ἀληθευτικός, μετ' ὀλίγα κατ' ἐπιτομὴν ῥηθήσεται. νῦν δὲ πρὸς ἀμυδρὰν ἔμφασιν, μνηστέον τοιοῦδέ τινος ἀνδρός, τοῦ φάγου δηλαδὴ ἄγγελος. πολὺ δ' ἐρρέθη τό, ἑφθὸς ὁ κάλλεχος. νῦν ἔμβαλε τὴν θαλασσάγραν, ἦλθε μὴ Πρωτεὺς ἄγε ὁ τῶν λοπάδων. γίνεται ὕδωρ καὶ πῦρ καὶ ὃ βούλεται. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὰ κατὰ τὸν πολυειδῆ τοῦτον Πρωτέα, οἱ μέν, ἀνάγουσι πρὸς ἀρχεγονίαν ἀλληγορίας, σοφὴν μὲν ἀσυμβίβαστον δ' ἄλλως πρὸς τὴν ἀνὰ χεῖρας ὑπόθεσιν. φάμενοι, Πρωτέα τὴν πρωτόγονον εἶναι ὕλην, τὴν τῶν εἰδῶν δοχάδα. τὴν ἐνεργείᾳ μὲν οὖσαν μηδὲν τῶν εἰδῶν. δυνάμει δέ, τὰ πάντα. στοιχεῖα δὲ δηλαδὴ ἃ διά τε τοῦ πυρὸς αἰνίττεται καὶ διὰ τοῦ ὕδατος καὶ διὰ τοῦ γεωχαροῦς δράκοντος καὶ διὰ τοῦ ἀεροδρόμου ὑψιπετήλου δένδρου. καὶ οὐ στοιχεῖα μόνον, ἀλλὰ καὶ ζῶα. καὶ ἕτερα τὰ κατὰ κόσμον. ἣν δὴ Πρωτέα, καλῶς λέγεται ἡ Εἰδοθέα ἐκφαίνειν δηλαδὴ τοὺς ἐκ τῆς δυνάμεως εἰς ἐνέργειαν προαγωγῆς. ἤγουν ἡ κίνησις ἡ εἰς εἶδος θέειν αὐτὴν καὶ κινεῖσθαι μηχανωμένη. ἕτεροι δέ, φασὶ τὸν ποιητὴν συμβολικῶς παραδηλοῦν διὰ τῶν κατὰ τὸν Πρωτέα μύθον, τὰ κατὰ τὴν ἀληθῆ φιλίαν. ἥτις οὐκ αὐτόθεν θηρατέα παράγει τοῖς ἐχέφροσιν ἀλλὰ μετὰ πεῖραν λίαν πάνυ συχνήν. ὁ γάρ τοι θεώμενός τινα προσφερόμενον αὐτῷ κατὰ φιλίας πρόφασιν, οὐ ῥαδίως καὶ ἀπραγμόνως ἐκεῖνον προσήσεται. ὁποῖόν τι ὁ Μενέλαος ποιήσας εἰς Ἀλέξανδρον, ἔπαθε τὰ ἱστορούμενα. τὴν γὰρ ἀδοκίμαστον φιλίαν καὶ ἀδιαφόρως καὶ εἰκῇ πρὸς οὓς ἂν καὶ τύχῃ γινομένην, ἄλλοι τέ καὶ ὁ Πλάτων πόρρω που τῶν τῆς ἀληθοῦς φιλίας ὅρων βάλλουσιν. ὅς καί ποτε καταλύσας παρά τινι ξένῳ καὶ χαριέντως ἐπιξενωθεὶς καὶ τὸν ἄνδρα τῆς φιλοφροσύνης ἀποδεξάμενος, εἶτα καὶ ἄλλους ἐπ' ἄλλοις ἰδὼν ἥκοντας καὶ ἐνξενιζομένους καὶ αὐτοὺς φιλουμένους, διέδρα τὸν ξένον. καὶ τοὺς ἄλλους ὁμοίως ἀφείς, αὐτὸς τὴν ἀπέραστον ξενίαν διέφυγεν. οὕτω καὶ ἐν Ἰλιάδι πολλοί τινος εἰπὼν ὁ ποιητὴς ὡς

πάντας

παίτας φιλίστων ὅδ' ὧδ' ἐπὶ οἰκίᾳ ναίων, ἐπάγει, ὡς οὐδὲν αὐτοῦ ἔρχεται εἰς ὄλεθρον. ὡς μὴ δὲ ἂν ἀγαθὸς οὕτω παίτας καὶ τοὺς τυχόντας φιλοφρονεῖσθαι. δοκιμάσει τοίνυν ὁ ἐχέφρων τὸν προσιόντα, μή ποτε κόλαξ εἴη. μὴ ἄρα ἐχθρός μὴ κερδαλέος. μὴ ἐπὶ καταγέλωτι. πειράσεται δὲ πῶς; καὶ ὕδωρ δηλαδὴ γενόμενος. ὅ ἐστι, σπεύδοντι τῷδε καὶ ὡς ὁ ποιητὴς φησὶ διερῷ, δηλονότι αἰνὸν τὸ δοκεῖν, τὴν μετ' αὐτοῦ φιλίαν. καὶ εἰς πῦρ δὲ μεταπίπτων, ὅ ἐστι θυμικῶς προσφέρεσθαι προσποιούμενος. καὶ εἰς δράκοντα ἑλισσόμενος, τῷ τῶν κατὰ ψυχὴν κινημάτων ὑγρῷ καὶ πολυελίκτῳ. καί που καὶ θηριωδίαις τὸ δῆθεν ἀπρόσιτον τοῦ ἤθους ἐπεγκαλυπτόμενος. καὶ ὅλως, παντοῖος εἰς πεῖραν προφαινόμενος τῷ τὴν αὐτοῦ θηρωμένῳ φιλίαν. κἀπειδὰν ἐκεῖνον ἴδοι δραττόμενον αὐτοῦ ἐγκρατῶς, καὶ ἐχόμενον ἀστεμφέως τετληότι θυμῷ, καὶ προσμένοντα, καὶ πιέζοντα, καὶ τὴν φιλίαν αὐτοῦ προσκαλούμενον, ὅτι δὴ καὶ αὐτὸς ἰδίως ἐκεῖνον προσίεται. καὶ μηδὲ μακρὰν πείρας, ὁμιλήσει αὐτῷ ἱλαρῶς πρὸς ὀρθότητα. τοιοῦτος ὢν οἷος ἦν πρὸ τῆς πείρας κατά γε τὸ ἀποίκιλον. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς φησί. πάντα δὲ γενόμενος, πειρήσεται, καὶ τὰ ἑξῆς. ὡς δέον ὄν, πειρᾶν τὴν φιλίαν κρίνεσθαι καὶ οὕτω μὲν καὶ οὕτω. τινὲς δὲ, τὸ τῆς θαυμαστοποιῶν τέχνης καὶ τὸν εἰρημένον Πρωτέα ἔθεντο. καθ' ἣν ἐθαυμάζετο καὶ Κρατισθένης ὁ Φλιάσιος. ὃς πῦρ τι φασὶν αὐτόματον ἀνέφαινε. καὶ ἄλλα ἐπεχείρει φάσματα δι' ὧν ἀνθρώπων ὄψεις διέτρεπεν. ἦν δὲ τοιοῦτος, καὶ τις Ξενοφῶν, καὶ Σκύμνος ὁ Ταραντῖνος. καὶ Φιλιππίδης ὁ Συρακούσιος καὶ ὁ ἐκ Μιτυλήνης Ἡράκλειτος. καὶ Νυμφόδωρος ὁ πρῶτος ῥέγχειν εἰς δειλίαν συκοφαντ... ἄλλοι δὲ, πρὸς τῇ λοιπῇ σοφίᾳ, καὶ ὀρχηστὴν τὸν Αἰγύπτιον ἐκεῖνον Πρωτέα παραδόξως, εὐλύγιστον ὄντα. καὶ πολυσχημάτιστον. καὶ ὑγρὸν τὴν κίνησιν. καὶ κοῦφον καὶ ἁλτικόν. διὸ καὶ ἡ ποίησις, τὴν εἰς διάφορα σώματα μεταβολὴν αὐτοῦ ἐπλάσατο. καὶ ἰδιωμά τινα ἴσα ταῖς ποιαῖς ἐκείνου κινήσεσιν. Ὅτι δὲ καὶ τὸ γένος ὀρχηστικὸν ἦν παρὰ τοῖς παλαιοῖς, δηλοῦσιν οἱ ἱστορικοί. καὶ εὕρηται τι καὶ ἐν ἄλλοις δὲ τοὺς τοιούτους ὀρχηστάς. ῥητὸν δ' ἐν [illegible] ὁ περιηγητής. καὶ ὡς οἱ φθάσαντες πληθυντικῶς [illegible] δὲ καὶ κοινότερον πληθυντικῶς ἀνθρώποις προσαρμόζουσι τὸ τοῦ Πρωτέως ὄνομα, τούτῳ εἴκασαν καὶ τοὺς κόλακας. καὶ δηλοῖ γράφων Ἀθήναιος, ὅτι κατ' ἀλλάξαι ὁ κόλαξ ἔοικεν εἶναι τῷ Πρωτεῖ ὁ αὐτός. γίνεται γοῦν παντοδαπός, οὐ μόνον κατὰ τὴν μορφήν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τοὺς λόγους, οὕτω ποικιλόφωνός ἐστι. Τὸ δὲ ὑμεῖς δ' ἀστεμφέως ἐχέμεν μᾶλλον τε πιέζειν, καὶ ἐστὶν ἁπλῶς ἀντέχεσθαί τινος οἰκεῖον εἰπεῖν. Τὸ δὲ λῦσαι γέροντα, ἐπὶ ἀφέσεως ἐῤῥέθη, οὐ γὰρ προϋπόκειταί τις δεσμός.

Ὅτι πορφύρειν, τὸ βαθείας δεῖται λέξεως, ἐκ κυμαίνεσθαι διαλογισμοῖς, ὡς ἀπὸ θαλάσσης. ἐφ' ἧς καὶ τὸ πορφύρειν καὶ τὸ ἁλιπορφὶς καὶ τὸ μέλαν καὶ τὰ τοιαῦτα, λέγονται. τὸ δ' αὐτὸ, καὶ καλχαίνειν. ἀπὸ τῆς κάλχης ὃ πορφύραν δηλοῖ. φησὶ γοῦν καὶ νῦν καὶ μετ' ὀλίγα, πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κιόντι. ὅ ἐστι διενοεῖτο. ἐταράττετο. οὐκ ἀεὶ δὲ βαθὺν ταραγμὸν τὸ πορφύρειν σημαίνει, ἀλλά ποτε καὶ ἠρεμαῖον, ὡς δηλοῖ τὸ, εὐθὺς πορφύροντα.

Ὅτι ναυτικῆς εὐπλοΐας δίαιτα τὸ, ἐπεὶ ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν δόρπον θ' ὁπλισάμεσθα ἐπί τ' ἤλυθεν ἀμβροσίη νύξ, δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης. καὶ ὅρα ὡς διασαφεῖται κἀνταῦθα ὁ δόρπος ἦν τὸ, ἐπῆλθεν ἀμβροσίη νύξ. τὸ γὰρ τελευταῖον βρῶμα, δόρπος λέγεται.

Ὅτι τρεῖς ἑταίρους κατὰ τὸν τῆς Εἰδοθέας λόγον εἰς τὸν τοῦ Πρωτέως λόχον μέλλων ἐπιλεξάμενος, ἦγεν. οἷς μά-

Ὣς εἰποῦσ', ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας ὅθ' ἕστασαν ἐν ψαμάθοισιν
Ἤϊα, πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κιόντι.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν,
Δόρπον θ' ὁπλισάμεσθ', ἐπί τ' ἤλυθεν ἀμβροσίη νύξ,
Δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Καὶ τότε δὴ παρὰ θῖνα θαλάσσης εὐρυπόροιο
Ἤϊα, πολλὰ θεοὺς γουνούμενος. αὐτὰρ ἑταίρους
Τρεῖς ἄγον, οἷσι μάλιστα πεποίθεα πᾶσαν ἐπ' ἰθύν.
Τόφρα δ' ἄρ' ἥγ' ὑποδῦσα θαλάσσης εὐρέα κόλπον,
Τέσσαρα φωκάων ἐκ πόντου δέρματ' ἔνεικε.
Πάντα δ' ἔσαν νεόδαρτα, δόλον δ' ἐπεμήδετο πατρί.
Εὐνὰς δ' ἐν ψαμάθοισι διαγλάψασ' ἁλίῃσιν,
Ἧστο μένουσ'. ἡμεῖς δὲ μάλα σχεδὸν ἤλθομεν αὐτῆς.
Ἑξείης δ' εὔνησε, βάλεν δ' ἐπὶ δέρμα ἑκάστῳ.
Κεῖθι δὴ αἰνότατος λόχος ἔπλεο. τεῖρε γὰρ αἰνῶς
Φωκάων ἁλιοτρεφέων ὀλοώτατος ὀδμή.
Τίς γὰρ ἂν εἰναλίῳ παρὰ κήτεϊ κοιμηθείη,
Ἀλλ' αὐτὴ ἐσάωσε καὶ ἐφράσατο μέγ' ὄνειαρ.
Ἀμβροσίην ὑπὸ ῥῖνα ἑκάστῳ θῆκε φέρουσα,
Ἡδὺ μάλα πνείουσαν. ὄλεσσε δὲ κήτεος ὀδμήν.
Πᾶσαν δ' ἠοίην μένομεν τετληότι θυμῷ.

λισα

Φῶκαι δ' ἐξ ἁλὸς ἦλθον ἀολλέες. αἱ μὲν ἔπειτα
Ἑξῆς εὐνάζοντο παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Ἔνδιος δ' ὁ γέρων ἦλθ' ἐξ ἁλός. εὗρε δὲ φώκας
Ζατρεφέας. πάσας δ' ἄρ' ἐπῴχετο. λέκτο δ' ἀριθμόν.
Ἐν δ' ἡμέας πρώτους λέγε κήτεσιν, οὐδέ τι θυμῷ
Ὠίσθη δόλον εἶναι. ἔπειτα δὲ λέκτο καὶ αὐτός.
Ἡμεῖς δ' αὖ ἰάχοντες ἐπεσσύμεθ', ἀμφὶ δὲ χεῖρας
Βάλλομεν. οὐδ' ὁ γέρων δολίης ἐπελήθετο τέχνης.
Ἀλλ' ἤτοι πρώτιστα λέων γένετ' ἠϋγένειος.
Αὐτὰρ ἔπειτα, δράκων καὶ πάρδαλις ἠδὲ μέγας σῦς,
Γίνετο δ' ὑγρὸν ὕδωρ, καὶ δένδρεον ὑψιπέτηλον.
Ἡμεῖς δ' ἀστεμφέως ἔχομεν τετληότι θυμῷ.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἀνίαζ' ὁ γέρων ὀλοφώια εἰδώς,
Καὶ τότε δή μ' ἐπέεσσιν ἀνειρόμενος προσέειπεν.
Τίς νύ τοι Ἀτρέος υἱὲ θεῶν συμφράσσατο βουλάς,
Ὄφρα μ' ἕλοις ἀέκοντα λοχησάμενος, τέο σε χρή;

λιστα πεποίθει πᾶσαν ἐπὶ θεῷ. ὅ ἐστιν ἐπὶ πᾶσαν ὁρμὴν πράξεως. καὶ ὅρα οἵους εἶναι χρὴ τοὺς εἰς λόχον ἐπικρινομένους. Ὅτι νεόδαρτα τέσσαρα φωκάων ἐκ πόντου δέρματα εἰδοθέη εἰσενεγκοῦσα, καὶ εὐνὰς ἐν ψαμάθοισι διαγλάψασα, ἧστο μένουσα τοὺς περὶ τὸν μενέλαον. ἐλθόντας δὲ, ἑξείης εὔνησε, βάλεν δ' ἐπὶ δέρμα ἑκάστῳ. ἔνθά κεν αἰνότατος λόχος ἔπλετο, τεῖρε γὰρ αἰνῶς φωκάων ἁλιοτρεφέων ὀλοώτατος ὀδμή. τίς γὰρ ἂν εἰναλίῳ παρὰ κήτεϊ κοιμηθείη; ἢ πάντως οὐδεὶς δηλαδή. ἀλλ' αὐτὴ ἐσάωσε καὶ ἐφράσατο μέγ' ὄνειαρ. ἀμβροσίην ὑπὸ ῥῖνα ἑκάστῳ θῆκε φέρουσα, ἡδὺ μάλα πνείουσαν. ὤλεσε δὲ κήτεος ὀδμήν. ἦν δὲ αὖ ἀμβροσία ἐνταῦθα, ἡ ἀγαθὴ ἐλπίς. ἣ διὰ τοῦ τοιούτου λόχου ἐλπίζειν εἰς τὴν πατρίδα ἐπανελθεῖν. μυθικῶς δ' εἴ γε. νῦν οὐ θρεπτικὸν ἀλλ' εὐῶδές τι ἡ τοιαύτη ἀμβροσία. Ὅρα δὲ καὶ ἐνταῦθα σχῆμα τὸ κατὰ τὸ σιωπώμενον. ὡς μὲν γὰρ νεόδαρτα ἦσαν τὰ δέρματα, λέγει. τίς δὲ αὐτὰ ἐξέδειρεν, οὐ λέγει. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι νῦν μὲν, φωκάων δέρματα ἔφη ἐντελῶς. μετ' ὀλίγα δὲ, φώκας αὐτὰ εἶπεν ἐν τῷ, φωκάων ὀλοώτατος ὀδμή. τῷ τοῦ ὅλου ὀνόματι τὸ μέρος καλέσας. ὡς καὶ ὅτι ἐλέφαντος λέγει ὀστοῦν. καὶ βοῦν δὲ, τὴν βύρσαν. εὐνὰς δὲ, τὸν τόπον φησὶν ἔνθα ἔστιν εὐνασθῆναι. γλάφειν δὲ ὅτι τὸ κοιλαίνειν δηλοῖ καὶ ὡς λειότερόν ἐστι τοῦ γράφειν κατὰ τὴν ἐκφώνησιν, ἐδηλώθη καὶ ἀλλαχοῦ. καὶ ὅτι ἐπὶ λογικῆς τινος γραφῆς ἔστιν ὅτε τίθεται, ὡς δηλοῖ τὸ παρὰ Παυσανίᾳ, τὸν αἶγ' ἀπωσάμενός τι κ' ἀπεγλαψάμην. οἱονεὶ, ἀπέξεσα καὶ ἀπήλειψα ὡς ἀπὸ βιβλίου. δῆλον δέ ἐστιν ὅτι ἀπὸ τοῦ τοιούτου ῥήματος γίνεται τὸ γλαφυρὸν σπήλαιον. καὶ τὸ, γλάφυ πετραῖον. ἤδη δὲ καὶ αὐτὸ τὸ γλύφειν. μᾶλλον μὲν οὖν, ὥσπερ προϋπόκειται τὸ γρῶ τοῦ παραγώγου γράφω, οὕτω καὶ τὸ γλῶ, τοῦ γλάφω τε καὶ τοῦ γλύφω. ἔστι δὲ ὁμοιότητα τὴν τοῦ γράφω καὶ γλάφω, τοῦ μὲν τραχυφωνίας, τοῦ δὲ λειότητος, εὑρεῖν καὶ ἐν τῷ κρώζειν καὶ κλάζειν. τραχύτερον γὰρ ὁ κρωγμὸς τοῦ κλωγμοῦ, ὤν, κρωγμὸς μέν ἐστιν, ὁ τῆς κορώνης ἦχος. κλωγμὸς δὲ κατὰ τοὺς παλαιούς, ὁ ἐν θεάτρῳ διὰ στόματος πρὸς τὸν οὐρανίσκον ἀποπλεόμενός φασι ψόφος. ᾧ πρὸς τὰς ἐκβολὰς ἐχρῶντο τῶν ποιητῶν. καὶ κλώζειν, τὸ οὕτως ἐκβάλλειν ἐκ τῶν θεάτρων. καὶ ἔστιν εἶδος συριγμοῦ ὁ κλωγμός, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ περικλώζεσθαι καὶ περισυρίττεσθαι. τὸ μέντοι ἐρηρέδαται καὶ ἐληλάδαται, ἑτεροίως πού τι φανήσεται ἐν τοῖς ἑξῆς. λειότερον δὲ ὅμως καὶ ἐκεῖ τὸ ἐληλάδαται. Τὸ δὲ ἧστο μένουσα, ἐνεργητικὸν ἦθος ὑπογράφει. οὐ γὰρ οἱ περὶ μενέλαον, προλαβόντες ἀνέμενον. ἀλλ' ἡ εἰδοθέα, ἐκείνους. ἡ καὶ τὰς εὐνὰς φθάσασα διαγλάψαι. Τὸ δὲ ἔνθα αἰνότατος λόχος, ἀντὶ τοῦ, ἐνταῦθα περὶ τὴν τῶν δερμάτων ἐπιβολήν. τὰ γὰρ ἄλλα ἡδὺς ὤν, ἐκεῖνος γε αἰνότατος ἦν διὰ τὴν ὀλοώτατον καὶ πικρὸν ὀδμήν. Ὅρα δὲ ὅτι διγενὲς καὶ τὸ ὀλοώτατος. οὐ γὰρ μόνον κοινότερον ἀρσενικόν, ἀλλὰ καὶ θηλυκὸν ἰδοὺ ἀττικῶς. ὡς δὲ πολλὰ καὶ ἄλλα τοιαῦτα, πολλαχοῦ παρασημαίνεται. ὧν ἐστὶ τὸ, ἡ πηλὸς κατὰ τὸν γραμματικὸν διόδωρον καὶ τὸ, ἡ λιμός. καὶ τὸ, ἡ σκώληξ. καὶ τὸ, ἡ μαργαρίτης λίθος. καὶ τὸ, ἡ χοῦς παρὰ στράβωνι καὶ ἑτέροις. Τὸν δὲ λόχον καὶ δόλον προέφη ἐν τῷ, δόλον δ' ἐπεμήδετο πατρί. ἐπαινετὸν δηλαδή. Τῆς δὲ κατὰ δωρεὰς ὀδμῆς, προϋπάρχει τὸ ὄζειν. ἐξ οὗ κατὰ παλαιὰν μὲν ἐκφώνησιν, ὀζμὴ διὰ τοῦ ζ. κατὰ δὲ ὑστερογενῆ προφοράν, ὀσμὴ διὰ τοῦ σ. τούτων δὲ, τῆς μὲν ὀδμῆς οὐδέν τι πρόφασιν εἰς παραγωγήν. τῆς δὲ ὀσμῆς, παράγωγόν ἐστι τὸ ὀσμηρόν. νίκανδρος. σισύμβριον ὀσμηρόν. καινότερον δὲ τούτου τὸ, ὕδωρ νοσηρόν. ἐκεῖνο γάρ, ἀναλογεῖ τῷ, ζωὴ ζωηρόν. Τὸ δὲ εἰναλίῳ κήτεϊ, περιφραστικῶς φώκην δηλοῖ, οὐ μὴν τὸ ἁπλῶς κῆτος. Τὸ δὲ ὤλεσε κήτεος ὀδμήν, ἀντὶ τοῦ ἠλλοίωσεν ἢ ὀλίγωσεν. οὐ γὰρ ἦν αὐτὴν ὅλως ἀπολωλέναι τέλεον. Ὅτι ἐν τῷ, πᾶσαν ἠοίην μένομεν τετληότι θυμῷ, ἠοίην λέγει, τὴν ἀπὸ πρωΐας ἕως ἕκτης ὥρας ἡμέρας. ὁμοίως τῷ. ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ, ταυτὰ γ' ἐκεῖ τὸ ἠώς, καὶ ἐνταῦθα τὸ ἠοίη. πλὴν ὅσον ἐκεῖνο μὲν, πρωτότυπον καὶ ἀνελλιπές. τοῦτο δὲ, παράγωγόν ἐστι κατ' ἔλλειψιν νοούμενον. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἠὼς ἠόος, γίνεται ἠοῖος ὁ πρωϊνός, ὡς τὸ, πρωΐδιον

ἐπ' ἠοῖ. ἔτι δὲ καὶ ὁ ἀναβλητικός. ὡς τὸ, οἴχονται πρὸς τοὺς ἠοίους τῶν λιβύων. καὶ ἠὲ, πρὸς ἠοίων ἢ ἑσπερίων ἀνθρώπων. ἐκ δὲ τοῦ ἠοῖος. ἠοίη ἐλλειπτικῶς, ἢ τῆς ῥηθείσης ἠοῦς κατάστασις ἢ αὔξησις ἤ τι τοιοῦτον. Ὅτι τὰ κατὰ τὸν πρωτέα οὕτω φράζει. ἔνδιος δ' ὁ γέρων ἦλθ' ἐξ ἁλός. εὗρε δὲ φώκας ζατρεφέας. πάσας δ' ἄρ' ἐπῴχετο λέκτο δ' ἀριθμόν. ἐν δ' ἡμέας πρώτους λέγε κήτεσιν. οὐδέ τι θυμῷ ὠΐσθη δόλον εἶναι. ἔπειτα δὲ λέκτο καὶ αὐτός. ἡμεῖς δ' ἰάχοντες ἐπεσσύμεθα, διὰ τὸ φοβερώτερον, ἀμφὶ δὲ χεῖρας βάλλομεν, οὐδ' ὁ γέρων δολίης ἐπελήθετο τέχνης. ἀλλ' ἤτοι πρώτιστα, λέων γένετ' ἠϋγένειος. αὐτὰρ ἔπειτα δράκων καὶ πάρδαλις ἠδὲ μέγας σῦς. γίνετο δ' ὑγρὸν ὕδωρ, καὶ δένδρεον ὑψιπέτηλον. περὶ ὧν προερρέθη τὸ κατὰ τόπον ἀρκοῦν. ἐνταῦθα δὲ, προσθετέον εἰπεῖν, ὅτι καθάπερ ἐκεῖ τὸ τοῦ μύθου κεχηνὸς εὗρέ τι θεράπευμα, οὕτω καὶ τὰ ἐκεῖσε παραπεπηγότα τέρατα, τὸ πολυκέφαλον, τὸ μυριόφθαλμον καὶ τὸ τῶν ἑκατόγχειρον, ἔχουσι καὶ αὐτὰ τοὺς θεραπεύοντας. ὁποῖοί τινες, ὁ παλαίφατος. ὁ ἡράκλειτος. οὐχὶ ὁ σκοτεινὸς ἀλλ' ἱστορικός τις ὁ τοῖς ἀπίστοις προθέμενος ἐμφῆναι πίστιν. ὁ χάραξ. καὶ ἄλλοι. καὶ ὁ μὲν πολλοῖς ὀφθαλμοῖς βλέπων τοῖς τῶν παρ' αὐτοῦ δηλαδὴ σωμάτων, ὀξυωπίᾳ σημαίνεται. καὶ περιέρχεται δ' ὅμως ἁλίσκεται. ὁ δὲ χερσὶ πολλαῖς πεπληθυσμένος, εἰς πολυδύναμον ἢ καὶ ἄλλως πρακτικώτατον ὑπονοεῖται καθὰ καὶ ἡ ἰλιὰς ἐδήλου. ἡ δὲ τῶν πολυκεφάλων θεραπεία, πλατεῖαν τὴν φιλαρχίαν ὑποβάλλει νοεῖν, καὶ τὸ ἐν σκέμμασι πολύβουλον. καὶ τὸ ποικίλον ἐν μηχαναῖς. καὶ μάλιστά φασι ταῖς κακοποιοῖς. φαντάζει δέ που, καὶ κόλακας ἐπιτρίπτους. οἳ ὅσα καὶ τινὲς κεφαλαὶ φασὶν ἀρχικαὶ, τοῖς αὐτῶν ἐπωμαδίοις ἐπιγίνονται. τοιοῦτον γάρ πως εἰκὸς, ὁ τυφὼς καὶ ἡ ὕδρα. καθὰ τὰ ἐς πολυμορφίαν, εἰς ὅμοιον ἥκουσι πρωτεύς τε καὶ ἔμπουσα. ἑρμῆς δὲ τρικέφαλος, ἄλλως τὸ τριττὸν τοῦ φιλοσόφου λόγου αἰνίττεται. δοκοῦσι δὲ πολυκέφαλοι, καὶ οἱ μεθύοντες καὶ διὰ πολλὰ βλέποντες τῇ συγχύσει τῆς ὁράσεως. ἔμπειρος γοῦν τις μέθυσος παρὰ μενάνδρῳ παίζει κατὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ ναυκρατίτου σοφοῦ, οὕτως. ὅλην ἐπινόμην τὴν νύκτα. καὶ σφόδρα ἄκρατόν μοι δοκῶ. ἀνίσταμαι γοῦν τέσσαρας κεφαλὰς ἔχων. ὅτι δὲ τὰς ὄψεις ὁ οἶνος πλανᾷ ὥς φησι τίμαιος, δηλωθήσεταί που ἐν τοῖς ἑξῆς. καὶ οὕτω μὲν καὶ ταῦτα. Ὅμηρος δὲ τὴν τοῦ πρωτέως δολίαν τέχνην δι' ὀλίγων φράσας, εἶτα ἐπάγει καὶ ὡς ἐπεὶ ἀστεμφέως εἶχον αὐτοὶ καὶ ὁ γέρων ἀνίαζε, καὶ τότε δὴ γνοὺς μαντικῶς τὸν λοχήσαντα, ἀνείρετο. τίς δή τοι ἀτρεῖος υἱὲ θεῶν συμφράσατό φησι βουλὰς, ὄφρα με ἕλοις ἀέκοντα λοχησάμενος; ὅπερ δύναται προσῳδῆσαι εἰς ἑαυτὸν, ὁ πρός τινος ἐπιβουλευθείς. καὶ ὅρα τὸ. τίς συμφράσατο. οὐ δι' ἄγνοιαν ἐρωτηθέν. οὐ γὰρ εἰκὸς ἀγνοεῖν τὸν μαντικώτατον πρωτέα τίς ὁ συμφρασάμενος τὸν ἐπ' αὐτοῦ λόχον, ἀλλ' ἁπλῶς οὕτω κατὰ θάμβος ῥηθέν. εἰ δὲ καὶ μὴ προέγνω ἐλλοχώμενος, καινὸν οὐδὲν εἶναι δοκεῖ, οὐ γὰρ προεσκέψατό φασιν. οὐκ ἂν δὲ νῦν μὴ εἰδὼς ὁ προφήτων υἱὸν ἀτρεῖος τὸν λοχήσαντα μενέλαον ὂν ὕπω εἶδε. διὸ καὶ ὁ μενέλαος φησίν. οἶσθα γέρον. οὕτω καὶ ἡ θέτις ἐν ἰλιάδι γνώσκουσα, ὅμως ἐρωτᾷ τὸν υἱὸν ἀχιλλέα. καὶ αὐτὸς, οἶσθα φησί. Τὸ δὲ ἔνδιος, δηλοῖ μὲν τὸν μεσημβρινὸν, ἤτοι τὸν ἐλθόντα περὶ μεσημβρίαν, ὥραν ταύτην θερμήν, ὅτε ἐστὶν ἰδεῖν ὃ ἐστιν, ἱδροῦν ἡλίου καίοντος. ἵνα εἴη ἔνδιος, ὁ οἱονεὶ ἐνίδιος. ὅθεν καὶ ἴδος φασὶ τὸ θερινὸν κατάστημα δηλαδή. ἴδει ἐν αἰνοτάτῳ. καὶ καῦμα ἰδάλιμον. ὅτι δὲ ἔνδιος ὁ μεσημβρινὸς, ἐδήλωσεν αὐτὸς ὅμηρος. προφήτων, ὅτι ἦμος ὁ ἥλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβαίνει, τότε ἐξ ἁλὸς εἶσιν ὁ γέρων. εἶσι δὲ ἀμφὶ μέσον οὐρανὸν ἥλιος, περὶ μεσημβρίαν. ὅτι δὲ ἔνδιον οὐδετέρως λέγεται καὶ ἡ διατριβὴ, δηλοῖ ὀππιανός, ἔνδια πέτρας εἴσω ὢν τὰς διατριβάς. οὐκ ἂν δὲ ἀπᾴδοι, ἔνδιον ἑρμηνεῦσαι καὶ τὸν ὡς εἰπεῖν ἐναέριον. ἵνα ᾖ ὁ πρωτεὺς, ἐνάλιος μὲν, τὰ πρῶτα. ἔνδιος δὲ, τὰ περὶ μεσημβρίαν, ὡς τηνικαῦτα ἔνδιος ἤτοι ἀέριος ἐλθὼν, ἀττικῶς φάναι. διὸ καὶ ἔνδια οὐχ ἁπλῶς αἱ ὁπουδήποτε διατριβαὶ, ἀλλ' αἱ πρὸς γῆν καὶ τὸν κατ' αὐτὴν ἀέρα. ἔνθα μυθικῶς ἡ ἀρχὴ κεκλήρωται τοῦ διί. ὥστε, ἀντιθετικῶς ἔχει πρὸς ἄλληλα τὸ ἐξ ἁλὸς καὶ τὸ ἔνδιος. ἵνα λέγῃ ὅτι ἐξ ἁλὸς ἤτοι ἐνάλιος, ἔνδιος γέγονεν. ἀναλογεῖ δὲ τὸ ἔνδιος, πρὸς τὸ εὔδιος ἤτοι εὐάερος. οὐ θηλυκὸν εὐδία ὅ ἐστιν εὐαερία. ἐν τούτοις δὲ, φασὶν οἱ παλαιοὶ καὶ ὅτι δεῖ τὸν σοφὸν τῇ τεταγμένῃ διαίτῃ χρᾶσθαι καὶ μὴ ἄλλοτε ἄλλῃ. ὡς καὶ πρωτεὺς ποιεῖ φασὶν εἰς τὸν, αὐτὸν τόπον ἰὼν καὶ φώκας μετρῶν συνήθως καὶ συναναπίπτων. ὅρα δὲ ὅτι τὸ λέκτο δὶς ἐνταῦθα κείμενον, διττὴν ἑρμηνείαν ἔχει. τὸ μὲν γὰρ λέκτο δ' ἀριθμόν, ἀντὶ τοῦ ἠρίθμησε. τὸ δὲ λέκτο καὶ αὐτὸς, ἀντὶ τοῦ ἐνάσθη ὡς εἰς ὕπνον. Τὸ δὲ ἡμεῖς δ' ἰάχοντες ἐπεσσύμεθα ἕως τοῦ, ἐπελήθετο τέχνης, οἰκεῖον ῥηθῆναι ἐπὶ γέροντος ἀτρείσου ἐν τοῖς δεινοῖς. Τὸ δὲ ἠϋγένειος, οὐ πρός τι φοβερὸν ἀλλ' ὡς λέοντος ἁπλῶς ἴδιον ἐκπεφώνηται. καθὰ καὶ τὸ, φώκας ζατρεφέας, αἷς πολλὴ πιμελή. Τὸ δέ γε μέγας σῦς, καὶ τὸ δένδρεον ὑψιπέτηλον, διὰ τὸ θαυμαστὸν ἐρρέθη. ἵνα μὴ πρὸς μικρά τινα εἰκάζῃ ἑαυτὸν ὁ θέλων ἐκφοβεῖν. Τὸ δὲ ὑγρὸν ὕδωρ, οὐ μόνον ἀφελῶς οὕτω, ἀλλὰ καὶ πρὸς διαστολὴν εἰρῆσθαι δόξει τοῦ παγέντος ῥηθέντος ἂν τολμηρῶς, ὕδωρ ξηρόν. καθὰ καὶ ὁ τυρός, γάλα ξηρόν. Ὅτι δὲ ἡ μὲν πάρδαλις διφορεῖται, λέγεται γὰρ καὶ πόρδαλις, ἡ δὲ παρδαλῆ ἀεὶ διὰ τοῦ α, δηλοῖ καὶ ἡ ἰλιάς.

Οἶδα γέρον, τί με ταῦτα παρατροπέων, ἀγορεύεις, λεχθήσεταί ποτε πρὸς

Ὣς ἔφατ'. αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον.
Οἶσθα γέρον. τί με ταῦτα παρατροπέων ὀρεαίνεις;

ἄνδρα

Ὡς δὴ δηθ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκομαι, οὐδέ τι τέκμωρ
Εὑρέμεναι δύναμαι, μινύθει δέ μοι ἔνδοθεν ἦτορ.
Ἀλλὰ σύ πέρ μοι εἰπὲ, θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασιν,
Ὅς τίς μ' ἀθανάτων πεδάᾳ καὶ ἔδησε κελεύθου.
Νόστον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσομαι ἰχθυόεντα.
Ὣς ἐφάμην, ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν.
Ἀλλὰ μάλ' ὤφελλες διΐ τ', ἄλλοισί τε θεοῖσιν
Ῥέξας ἱερὰ κάλ' ἀναβαινέμεν, ὄφρα τάχιστα
Σὴν ἐς πατρίδ' ἵκοιο πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον.
Οὐ γάρ τοι πρὶν μοῖρα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἱκέσθαι
Οἶκον ἐϋκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν,
Πρίν γ' ὅτ' ἂν αἰγύπτοιο διϊπετέος ποταμοῖο
Αὖτις ὕδωρ ἔλθῃς, ῥέξῃς θ' ἱερὰς ἑκατόμβας
Ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
Καὶ τότε τοι δώσουσιν ὁδὸν θεοὶ, ἣν σὺ μενοινᾷς.
Ὣς ἔφατ'. αὐτὰρ ἐμοίγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
Οὕνεκά μ' αὖτις ἄνωγεν ἐπ' ἠεροειδέα πόντον
Αἴγυπτόνδ' ἰέναι, δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλέην τε.
Ἀλλὰ καὶ ὥς μιν ἔπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπον.
Ταῦτα μὲν δὴ οὕτω τελέω γέρον ὡς σὺ κελεύεις.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Εἰ πάντες σὺν νηυσὶν ἀπήμονες ἦλθον ἀχαιοὶ,
Οὓς Νέστωρ καὶ ἐγὼ λίπομεν τροίηθεν ἰόντες,
Ἦέ τις ὤλετ' ὀλέθρῳ ἀδευκέϊ ἧς ἐπὶ νηὸς,
Ἠὲ φίλων ἐν χερσὶν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσεν.

ἄνδρα ζῶντα τὸν ἐθέλοντα παραλογίζεσθαι. τοιοῦτον γάρ τι δηλοῖ τὸ πεδάᾳ. ὃ παρῆκται μὲν καθ' ὁμοιότητα τοῦ πεδητροπέων οἶμαι τὸ ὁμοιωτός. κεῖται δὲ αἰτὶ τοῦ πεδητρέπων καὶ δι' παραπλασμόν. Ὅτι ὁ ἐν τόπῳ ἀκουσίως βραδύνων, εἴποι ἂν τὸ, ὡς δὴ δηθὰ ἐν νήσῳ τυχὸν ἢ πόλει ἢ ὅπου δήποτε ἐρύκομαι, οὐδέ τι τέκμωρ εὑρεῖν δύναμαι, μινύθει δέ μοι ἔνδοθεν ἦτορ. μενελάου δὲ ταῦτα λόγοι ἐφ' οἷς ἐπλανᾶτο. Ὅτι ἀναβαίνειν καὶ ἐνταῦθα, τὸ ἐκ τοῦ λιμένος ἀνάγεσθαι ὅ ἐστιν ἀναπλεῖν. φησὶ γάρ. ἀλλὰ μάλ' ὤφελλες ῥέξας ἱερὰ κάλ' ἀναβαινέμεν, ὄφρα τάχιστα σὴν ἐς πατρίδα ἵκοιο πλέων. καὶ νῦν μὲν, πατρίδα εἶπεν ἁπλῶς. εὐθὺς δ' ἐν τοῖς ἑξῆς ἐντελέστερον ὡς ἐν ἄλλοις, πατρίδα γαῖαν ἐρεῖ, εἰπών. οὐ γάρ τοι πρὶν μοῖρα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἱκέσθαι οἶκον ἐϋκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν ὅπερ εἰκὸς εἰπεῖν ἐπὶ τοῦ μήπω ἐνοδημοῦντος ἐπανελθεῖν οἴκαδε. Ὅτι διϊπετῆ ποταμὸν λέγει, τὸν αἴγυπτον ἤγουν τὸν ὡς προερρέθη νεῖλον. καὶ φασὶν οἱ παλαιοὶ, τὸ διϊπετὴς προσαρμόττειν τῷ νείλῳ, ὑπὲρ τῷ ἄλλῳ. χειμάρρων γάρ φασιν ἐπίθετον τὸ διϊπετής. τοιοῦτος δέ πως καὶ ὁ νεῖλος ἐξ ὄμβρων δοκῶν θεητῶν πληροῦσθαι ὥς τινες ἐδόξαζον. ὅτι δὲ τοιοῦτος ὁ διϊπετὴς, δηλοῖ καὶ ὁ γεωγράφος ὅτι λέγει ὡς χλιαινομένου τοῦ ὕδατος τοῖς ἡλίοις τοῦ τ' ἐκπίπτοντος ἐκ τοῦ διὸς, καὶ τοῦ ποταμίου, δῆλος γὰρ ὡς τὸ ἐκπίπτον ὕδωρ ἐκ διὸς ὅ ἐστιν ἀέρος, ποιεῖ διϊπετῆ ποταμόν. παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς, φέρεται καὶ ὅτι πολλῶν εἰπόντων περὶ τοῦ νείλου ἀναβάσεως, ὅμηρος πρῶτος τὸ ἀληθὲς εἶπε, διϊπετῆ προσαγορεύσας αὐτόν. ὅ ἐστιν ἐκ διὸς πληρούμενον. ἐκ γὰρ τῶν ἐν αἰθιοπίᾳ γινομένων θέρους σφοδρῶν ὑετῶν, πληροῦται, ὡς καὶ ἀριστοτέλης καὶ εὔδοξός φασι. λέγοντες πεπύσθαι τοῦτο, ἀπὸ τῶν ἐν αἰγύπτῳ ἱερέων. Ὅτι πρὸς ῥῆσιν εἰς εὐοδίαν τό. καὶ τότε τοι δώσει ὁδὸν θεὸς ἣν σὺ μενοινᾷς. ἀνδρὸς δὲ δυσχεραίνοντος ἐπὶ ὁδῷ μακρᾷ, λόγος τὸ, αὐτὰρ ἐμοίγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ, οὕνεκά με. αὖθις ἄνωγεν ἰέναι δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλέην τε. τοιαύτην δὲ ὁ ὁμηρικὸς μενέλαος λέγει τὴν εἰς τὴν αἴγυπτον. τοιάνδε οὖσαν ὡς ὁ γεωγράφος ἱστορεῖ, διὰ τὸ ἄξενον καὶ ἀλίμενον. μία δὲ γὰρ τὴν οὖσαν φασὶ λιμένα τὸν πρὸς τῇ φάρῳ, ἀνεῷχθαι. φρουρεῖσθαι δὲ ὑπὸ βουκόλων λῃστῶν, ἐπιτιθεμένων τοῖς προσορμιζομένοις. Ὅτι πειθὼ δηλοῖ τὴν πρός τινα εὔπιθον, τό, ταῦτα μὲν οὕτω δὴ τελέω γέρον, ὡς σὺ κελεύεις. Ὅτι καὶ ἐνταῦθα ὄλεθρος ἀδευκὴς, οὐ μόνον ὁ ἀγλευκὴς, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀδόκητος, ἐκ τοῦ δίχα πλεονασμοῦ τοῦ υ. οὐ φιλητέα δὲ τοῖς μὴ ἐρανίζουσιν ἡ λέξις.

Ὣς ἐφάμην. ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν.
Ἀτρείδη, τί με ταῦτα διείρεαι; οὐδέ τι σε χρὴ
Ἴδμεναι, οὐδὲ δαῆναι ἐμὸν νόον. οὐδέ σε φημὶ
Δὴν ἄκλαυτον ἔσεσθαι ἐπὴν εὖ πάντα πύθηαι.
Πολλοὶ μὲν γὰρ τῶν γε θάνον, πολλοὶ δὲ λίποντο.

Ὅτι ὁ περὶ ἐρωτώντων μέλλων εἰπεῖν τινὰ δυσχερῆ, ἐρεῖ ἄν, τί με ταῦτα διείρεαι; οὐδέ ποι χρὴ ἴδμεναι οὐδὲ δαῆναι ἐμὸν νόον. οὐδέ σε φημὶ δὴν ἄκλαυτον ἔσεσθαι ἐπὴν εὖ πάντα πύθηαι. καὶ ὅρα τὸ ἄκλαυτον,

οὐ πάθος δηλοῦν, ἀλλ' ἐνέργειαν. λέγει γάρ, ὁ συνήθως τὸ μὲν κλαιόμενον κλαυτὸν, ἄκλαυτος. ἄθαπτος. ἀλλὰ τὸν μὴ κλαίοντα. Τὸ δὲ ἴδμεναι καὶ τὸ δαῆναι, διαφέρει. ἴδμεναι μὲν γάρ, τὸ οἴκοθεν εἰδέναι, δαῆναι δὲ, τὸ ἑτέρωθεν. Ὅτι τὸ, πολλοὶ μὲν τῶν γε δάμεν, πολλοὶ δὲ λίποντο, μέσφα δέ ἐστι, πλάτος περιεχόμενον τῇ γραφῇ. ὡς τῶν ποιητῶν δυναμένων αὖ πολλὰ περὶ τοῦ νόστου τῶν ἑλλήνων εἰπεῖν, εἰδέον αὐτῶν ἐνταῦθα ἔκρινον. Ὅτι ἐν τῷ νόστῳ, δύο μόνοι ἀρχοὶ ἀπώλοντο λόγου δηλαδὴ τινὸς ἄξιοι. καὶ μακρὰν βίβλον ἔχοντες διηγήματος καὶ αὐτοί, καθὰ καὶ ὁ εἷς ὁ ἔτι περιών. φησὶ γάρ. εἷς δ' ἔτι που ζωὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ. ἐνθυμεῖται δ' αὖ τοῖς ἑξῆς, ὁ δυσσεὺς ὄντος εἶναι. ὅλως γάρ, τί ἔδει διατριβὴν ἀκριβολογούμενον φασὶ περὶ ἀδόξων ἀνδρῶν. τίνες δὲ οἱ ἀρχοί; ὁ ἀγαμέμνων μὴ φθάσας τὸν οἶκον ἰδεῖν μὲν δὲ τοῦ ὕψους ἐμπλησθῆναι. καὶ ὁ λοκρὸς αἴας. ὃς ταῖς γυραῖς πέτραις πελάσας καὶ τέως περισωθεὶς, εἶτα ἀπώλετο. φησὶ γὰρ ὅτι γυρῇσι μὲν πρῶτα ποσειδάων ἐπέλασε πέτρῃσι μεγάλῃσι καὶ ἐξεσάωσε θαλάσσης. καὶ δὴ ἂν ἔκφυγε κῆρα καὶ ἐχθόμενός περ ἀθήνῃ, εἰ μὴ ὑπερφίαλον ἔπος ἔκβαλε καὶ μέγ' ἀάσθη. φῆ γὰρ ἀέκητι θεῶν φυγέειν μέγα λαῖτμα θαλάσσης. τοῦ δὲ ποσειδάων μεγάλ' ἔκλυεν αὐδήσαντος. αὐτίκ' ἔπειτα τρίαιναν ἑλὼν χερσὶ στιβαρῇσιν, ἣν ἀεὶ δοκεῖ φέρειν ἐν χερσίν, ἤλασε γυραίην πέτρην. ἀπὸ δ' ἔσχισεν αὐτήν. καὶ τὸ μὲν, αὐτόθι μεῖνε. τὸ δὲ τρύφος, ἔμπεσε πόντῳ. ᾧ, αἴας τὸ πρῶτον ἐφεζόμενος μέγ' ἀάσθη. τὸν δ' ἐφόρει κατὰ πόντον ἀπείρονα κυμαίνοντα. εἶτα συμ-

Ἀρχοὶ δ' αὖ δύο μοῦνοι ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
Ἐν νόστῳ ἀπόλοντο, μάχῃ δέ τε καὶ σὺ παρῆσθα.
Εἷς δ' ἔτι που ζωὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ.
Αἴας μὲν μετὰ νηυσὶ δάμη δολιχηρέτμοισι.
Γυρῇσι μὲν πρῶτα Ποσειδάων ἐπέλασε
Πέτρῃσι μεγάλῃσι, καὶ ἐξεσάωσε θαλάσσης.
Καί νύ κεν ἔκφυγε κῆρα καὶ ἐχθόμενός περ ἀθήνῃ,
Εἰ μὴ ὑπερφίαλον ἔπος ἔκβαλε, καὶ μέγ' ἀάσθη.
Φῆ ῥ' ἀέκητι θεῶν φυγέειν μέγα λαῖτμα θαλάσσης.
Τοῦ δὲ Ποσειδάων μεγάλ' ἔκλυεν αὐδήσαντος.
Αὐτίκ' ἔπειτα τρίαιναν ἑλὼν χερσὶ στιβαρῇσιν,
Ἤλασε γυραίην πέτρην, ἀπὸ δ' ἔσχισεν αὐτήν.
Καὶ τὸ μὲν αὐτόθι μεῖνε, τὸ δὲ τρύφος ἔμπεσε πόντῳ.
Τῷ ῥ' Αἴας τὸ πρῶτον ἐφεζόμενος μέγ' ἀάσθη.
Τὸν δ' ἐφόρει κατὰ πόντον ἀπείρονα κυμαίνοντα.
Ὣς ὁ μὲν ἔνθ' ἀπόλωλεν ἐπεὶ πίεν ἁλμυρὸν ὕδωρ.
Σὸς δέ που ἔκφυγε κῆρας ἀδελφεὸς ἠδ' ὑπάλυξεν
Ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι, σάωσε δὲ πότνια ἥρη.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλε μαλειάων ὄρος αἰπὺ
Ἵξεσθαι, τότε δή μιν ἀναρπάξασα θύελλα,
Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρεν μεγάλα στενάχοντα,
Ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιὴν, ὅθι δώματα ναῖε θυέστης
Τὸ πρίν. ἀτὰρ τότ' ἔναιε θυεστιάδης Αἴγισθος.
Ἀλλ' ὅτε δὴ κἀκεῖθεν ἐφαίνετο νόστος ἀπήμων,
Ἂψ δὲ θεοὶ οὖρον στρέψαν, καὶ οἴκαδ' ἵκοντο.
Ἤτοι ὁ μὲν χαίρων ἐπεβήσετο πατρίδος αἴης.
Καὶ κύνει ἁπτόμενος ἣν πατρίδα. πολλὰ δ' ἀπ' αὐτοῦ
Δάκρυα θερμὰ χέοντ', ἐπεὶ ἀσπασίως ἴδε γαῖαν.
Τὸν δ' ἄρ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε σκοπὸς, ὅν ῥα καθεῖσεν
Αἴγισθος δολόμητις ἄγων. ὑπὸ δ' ἔσχετο μισθὸν
Χρυσοῦ δοιὰ τάλαντα. φύλασσε δ' ὅγ' εἰς ἐνιαυτὸν,
Μή ἑ λάθοι παριών. μνήσαιτο δὲ θούριδος ἀλκῆς.
Βῆ δ' ἴμεν ἀγγελέων πρὸς δώματα ποιμένι λαῶν.
Αὐτίκα δ' Αἴγισθος δολίην ἐφράσσατο τέχνην.
Κρινάμενος κατὰ δῆμον ἐείκοσι φῶτας ἀρίστους,
Εἷσε λόχον. ἑτέρωθι δ' ἀνώγει δαῖτα πένεσθαι,
Αὐτὰρ ὁ, βῆ καλέων Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν
Ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν, ἀεικέα μερμηρίζων.
Τὸν δ' οὐκ εἰδότ' ὄλεθρον ἀνήγαγε. καὶ κατέπεφνε
Δειπνίσσας, ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ.
Οὐδέ τις ἀτρείδεω ἑτάρων λίπεθ' οἵ οἱ ἕποντο,
Οὐδέ τις Αἰγίσθου, ἀλλ' ἔκταθεν ἐν μεγάροισιν.

πληρῶν τὸ διήγημα, φησίν. ὣς ὁ μὲν, ἔνθ' ἀπόλωλεν ἐπεὶ πίεν ἁλμυρὸν ὕδωρ. τοῦτον δὲ τὸν στίχον φασὶν

οἱ παλαιοί, ἐν οὐδεμιᾷ ἐκδόσει φέρεσθαι, διὰ τὸ λίαν εὐτελές. διὸ θαυμάζουσι πῶς ἔλαθεν Ἀρίσταρχον ὀβελίσαι αὐτόν. ἔχει δ' εὐτέλειαν ὁ στίχος οὐ διὰ τὴν φράσιν, ἀλλὰ διὰ τὸν νοῦν. μὴ χρῆναι γὰρ δοκεῖ ἀπαθῶς οὕτω τὸν Πρωτέα φράσαι καὶ οἷον ὡς ἐν ἀστεϊσμῷ. ἀστείως γὰρ πάντως καὶ οὐ κατά τι σπουδαῖον, ἐῤῥέθη ἔξω καιροῦ τό, ἐπεὶ πίεν ἁλμυρὸν ὕδωρ. ἁλμυρὸν δέ, οὐ μόνον τῇ φύσει τοιοῦτον, ἀλλὰ καὶ τὸ πρὸς αὐτὸν τὸν πίοντα. οὐ ἀνάπαλιν οἱ Σικελοὶ ἀστεϊζόμενοι, γλυκεῖαν ἐν τοῖς ὕστερον τὴν παρ' αὐτοῖς εἶναι θάλασσαν ἔλεγον, χαίροντες τοῖς παρ' αὐτοῖς ἰδιώμασιν. ὃ καὶ σημειοῦται εἰς τὸ Ἰάνειρα. ὅπερ ὄνομά ἐστι Νηρηΐδος ἐν Ἰλιάδι, ταυτοδύναμον τῷ Ἰάνασσα, ὡς ἀπὸ τοῦ ἰαίνω τὸ εὐφραίνω ἤτοι γλυκαίνω. δῆλον γοῦν ὅτι ᾧ λόγῳ γλυκεῖα θάλασσα σικελικῶς φάναι, οὕτω καὶ ἰαίνουσα ὑγρὸν εὐφραντικὴ κατὰ τὰς εἰρημένας ποιητικὰς ὀνοματοθεσίας. ὅτι δὲ ἅλμη λαμβάνεταί ποτε καὶ ἐπὶ ἀγαθοῦ, δηλοῖ παροιμία εἰποῦσα τό, ἅλμη οὐκ ἔνεστιν αὐτῶν. ὑγρὸν ἀγλευκές ἐστι καὶ ἀηδές. ταὐτὸν δ' εἰπεῖν, οὐ νόσιμος. ἡ δὲ τοιαύτη ἅλμη, ἐκ τοῦ παρ' Ὁμήρῳ θείου ἁλὸς παρῆκται. ἀφ' οὗ καὶ ἁλίαρον παρὰ τοῖς παλαιοῖς, τὸ ἠρτυμένον ἅλατι. οὗ ἡ σύνθεσις, κατὰ τὸ ἁλίμεκτον καὶ ἁλίπαστον. παλαιός δέ τις ἁλμίων ἐπικαλούμενος, παρὰ τὴν πικρὰν ἅλμην οὕτως ἐσκώπτετο. καθότι καὶ χολὴ ὁ αὐτὸς ἐπεκαλεῖτο. ποιεῖ τῆς δὲ συνθέσεως ἅλμης, καὶ παρὰ Σωπάτρῳ ἐν ᾧ, δριμύθυμος ἅλμη. ἔνθα τὸ δριμύθυμος, ταὐτόν ἐστι τῷ δακέθυμος. δι' ὃ δακέθυμος ἄτη. ἰστέον δέ, καὶ τὸν ἐν τοῖς ἑξῆς που ῥυπτόμενον ἅλατον, ἐκ τοῦ ἁλὸς ὡς ἐκεῖ ῥηθήσεται, παρήγαγον. οἱ δὲ παρὰ τὴν ἅλμην σύγκειται καὶ ὁ μισάλμης ἔστι ποτε αὐτὸς δηλοῖ, ῥηθήσεται ἐν ᾧ, οὐδ' ἅλα ἔδοιεν. Τὸ δὲ ἐν νόστῳ ἀπώλετο, πρὸς διαστολὴν ἐῤῥέθη τῆς ἐν τῷ Τρωϊκῷ πολέμῳ. διὸ καὶ ἐπήγαγε, μάχῃ δὲ καὶ σὺ παρῆσθα. ὅπερ αἰχμαντικός ἐστιν ὁμηρικῶς. ὡς οἷα λέγοντος τοῦ ποιητοῦ, ὅτι τῶν Τρωϊκῶν τὰ μὲν τῆς μάχης, φθάσας οἶσθα ἤδη. τὰ δὲ μετὰ τὸν πόλεμον ἐν τῷ νόστῳ, οὐ δέον κρίνω πάντα εἰπεῖν. ὅρα δὲ ὅτι τὸ κοσμεῖ προσθήκη τὸ διήγημα, τῷ, ἐπέλασσεν. ἐξεσάωσεν. ἔτι δὲ τῷ, Γυρῇσι πέτρῃσι μεγάλῃσι. ἔστι τὰς γυρὰς ταύτας, καὶ Γυραίαν πέτραν ἔφη ἑνικῶς. ὁμοίως τῷ, μάλεια καὶ μαλέας. καὶ τῷ, Κρήτη τις νῆσός ἐστι. ἐκ Κρητάων γένος εὔχομαι εἶναι. καὶ ἑτέροις τοιούτοις ἐν οἷς καὶ τό, ἂψ ἀπ' Ἀθηνάων. καὶ, Ἀθήνην εὐρυάγυιαν. δῆλον δὲ ὡς ἐκ τοῦ γυρῶ, παράγεται ἡ Γυραία. ὡς ἀρχὴ ἀρχαία, ἀνάγκη ἀναγκαία, σελήνη σεληναία. πέτραι δέ φασι περὶ Μύκονον εἰσὶν αἱ Γυραί. νῆσος δὲ κυκλὰς ἡ Μύκονος. εἰκὸς δὲ καὶ στρογγύλην εἶναι τὴν πέτραν καὶ οὕτω κεκλῆσθαι γυράν. Τὸ δὲ καὶ ἐχθόμενός περ Ἀθήνῃ, ἔμφασιν τέρας ἔχει. οὔτι γὰρ Ἀθηνᾶ ἐζήτει ἀπολωλέναι τὸν Ὀδυσσέα εἰ καὶ σφόδρα αὐτῷ κεχόλωται, οὐδ' ἂν ὁ Ποσειδῶν ἀφῆκε κινδυνεῦσαι τὸν Λοκρὸν εἰ ἐν ὀργῇ εἶχεν αὐτὸν ἡ Ἀθηνᾶ. νῦν δὲ εἰπὼν, ἀέκητι θεῶν φυγέειν, καὶ λυπήσας οὕτως ἐν τῷ νόστῳ καὶ τὸν περισωσάμενον Ποσειδῶνα, ἐξόλωλεν. ἔστι δὲ τό, ἐξεσάωσε θαλάσσης τὸν Λοκρὸν ὁ Ποσειδῶν, οὐ μὲν ἀλλ' ὅτι κύμασιν ἠρεμαίοις φερόμενος καὶ προσπελάσας ἐκεῖνος ταῖς πέτραις ἐστὶν ἀναβάς, διεσώθη. ἀπώλετο δὲ αὖθις αὐτοῦ τοῦ Ποσειδῶνος, τὸ περιραγῆναι βαρὺ κῦμα τῇ πέτρᾳ καὶ θρύψαι τι μέρος αὐτῆς δυστυχῶς ᾧ αἴνυτο οὗ ἐμπεσόντος τῷ πόντῳ, συγκατέδυ καὶ ὁ Λοκρός. Τὸ δὲ ἔκβαλε, πάνυ ἀστείως ἐῤῥέθη. οὐ γὰρ εἶπεν ἀλλ' ἐξέβαλεν ἔπος ὑπερφίαλον, ὅ ἐστιν ἐξέῤῥιψε καὶ δοκεῖ ὅμοιον εἶναι τούτῳ πρὸς τὸ ἐκφυγεῖν ἔπος ἕρκος ὀδόντων. Τὸ δὲ μέγ' ἀάσθη, σκληρὸν μὲν λόγῳ πεζῷ. χρηστὸν δὲ εἰς ποίησιν. διὸ καὶ δὶς ἐνταῦθα ἐῤῥέθη. δύναται δὲ καὶ ἄασθη δισυλλάβως εἶναι διὰ τό, ἆσέ με δαίμονος αἶσα. καὶ ἀάσθη τρισυλλάβως διὰ τό, ἄτη ἣ πάντας ἀᾶται. Τὸ δὲ μεγάλα αὐδῆσαι τουτέστιν ὑπερηφανεύσασθαι, ἀπήνεγκε μὲν τὴν ἀρχὴν τοῖς ὕστερον μεγαλοῤῥημοσύνην. ταὐτὸν δέ ἐστι τῷ, ὑπερφίαλον ἔπος ἐκβαλεῖν. πλὴν ὅσον, σφοδρὸν μὲν τὸ ὑπερφίαλον, λεῖον δὲ καὶ σεμνὸν τὸ μέγα. Τὸ δὲ τρύφος, ἐπὶ ἄρτου μὲν λέγεται, δύναται δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων, ὡς δηλοῖ τό, τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν, ἔκπεσε χειρός. τὸ γὰρ διατρυφὲν, τρύφος ἂν εἴη. Ὅτι ἐκ παραλλήλου ταυτοδύναμοι καὶ ἐνταῦθα κεῖνται λέξεις τὸ ἐκφυγεῖν ἐστὶ τὸ ὑπαλύξαι. φησὶ γάρ. σὸς δέ που ἔκφυγε κῆρας ἀδελφεὸς ἠδ' ὑπάλυξεν. Ὅτι ἐπισυνείρων τῷ τοῦ Λοκροῦ διηγήματι τὸ κατὰ τὸν Ἀγαμέμνονα, φησὶν ὡς ἐν νηυσὶ μέν, ὅ ἐστιν ἔπαθε κακόν, σάωσε δὲ πότνια Ἥρη. τουτέστιν ἀλληγορικῶς, ὁ ἀὴρ εὔκρατος πνέων. ἀλλ' ὅτε δὴ ἔμελλε Μαλειάων ὄρος αἰπὺ ἵξεσθαι, τότε δή μιν ἀναρπάξασα θύελλα, πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρεν βαρέα στενάχοντα, ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιήν. ὅθι δώματα ναῖε Θυέστης τὸ πρίν. τότε δέ, Αἴγισθος. ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ κεῖθεν ἐφαίνετο νόστος ἀπήμων, ἂψ δὲ θεοὶ οὖρον στρέψαν καὶ οἴκαδ' ἵκοντο. αὐτὰρ ὁ μέν, χαίρων ἐπεβήσετο πατρίδος αἴης. καὶ κύνει ἁπτόμενος ἣν πατρίδα. πολλὰ δ' ἀπ' αὐτοῦ δάκρυα θερμὰ χέοντο, ἐπεὶ ἀσπασίως ἴδε γαῖαν. οὗτοι δὲ οἱ τρεῖς στίχοι, ἐπὶ παντὸς ἁρμόττουσιν ὃς χρόνιος παλιννοστήσει σωθεὶς μετὰ κινδύνους συχνούς. ὑποδιασαφῶν ὁ ποιητὴς καὶ ὅπως δολομήτις ἦν ὁ Αἴγισθος, ἱστορεῖ ὅτι τὸν βασιλέα ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε σκοπός, ὃν καθεῖσεν Αἴγισθος δολομήτις ἄγων, ὑπὸ δ' ἔσχετο μισθὸν, χρυσοῦ δοιὰ τάλαντα. φύλασσε δὲ εἰς ἐνιαυτόν, μή ἑ λάθοι παριών, μνήσαιτο δὲ θούριδος ἀλκῆς. ἤγουν ἀλκιμώτατα ἀνδρικῶς τῶν σὺν γυναικὶ πεπραγμένων κατὰ τὴν τραγῳδίαν τὰς μάχας, Αἰγίσθῳ. ἰδὼν δὲ τὸν βασιλέα ὡς ἐῤῥέθη ὁ σκοπός, βῆ ἀγγελέων πρὸς δώματα ποιμένι λαῶν. αὐτίκα δ' Αἴγισθος δολίην ἐφράσσατο τέχνην. κρινάμενος κατὰ δῆμον ἐείκοσι φῶτας ἀρίστους, εἷσε λόχον. ἑτέρωθι δ' ἀνώγει δαῖτα πένεσθαι. αὐτὰρ ὁ βῆ καλέων Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν, ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν, ἀεικέα μερμηρίζων. τὸν δ' οὐκ εἰδότ' ὄλεθρον, ἀνήγαγε καὶ κατέπεφνε δειπνίσ-

σας, ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ. εἶτα ἐμφαίνων ὡς ὑπὲρ ἐμαίνετο βόειος ἄλλως ὁ βασιλεὺς οὐκ ἂν ἀπώλετο, ἐπάγει. οὐδέ τις Ἀτρεΐδεω ἑτάρων λίπετ' οἵ οἱ ἕποντο, οὐδέ τις Αἰγίσθου, ἀλλ' ἔκταθεν ἐν μεγάροισιν. εἰ δὲ τοῦτο καὶ μετὰ δόλον οἱ περὶ τὸν βασιλέα, τίνες ἂν ἐγένοντο εἰ καὶ προεμάθοιεν; καὶ ὅρα ὅτι σαφέστερον τῶν φθασάντων ἔφρασε διὰ τοῦ προτέρως, τὰ κατὰ τὸν ἀγαμέμνονα ὁ ποιητής. ὁ μέντοι ἐν τοῖς ἑξῆς, ἄλλως τὴν τοιαύτην ἱστορίαν μεταχειρίζεται κατά τι οἰκεῖον πάθος καὶ ποικιλίαν οἷος αὐτὸς καὶ τὰ τοιαῦτα δεινός. Ὅρα δὲ τό, ἀναρπάξασα θύελλα. ὅμοιόν τι ὂν τῷ, ἅρπυιαι ἀνηρέψαντο. Τὸ δὲ ἐκφέρειν ἐπὶ πόντον, νῦν μὲν, ἐπὶ θυέλλης εἶπε. πρὸ βραχέων δὲ, ἐπὶ Ποσειδῶνος, ἐν τῷ, τὸν δ' ἐφόρει κατὰ πόντον. ταυτὸν γὰρ ἐν τούτοις τὸ φέρειν καὶ τὸ φορεῖν. ὁ δὲ ῥηθεὶς ἀγρὸς, φασὶν οἱ παλαιοὶ ὅτι κατὰ τὸν ἱστορικὸν Ἄνδρωνα, ὑφίσταται τὰ κύθηρα ..., ὅπου φασὶν ἡ τοῦ Θυέστου οἴκησις. Τὸ δὲ ἐφαίνετο νόστος ἀπήμων ἑρμηνεύει ὁ ποιητὴς διὰ στίχου ἀκεραίου. τὸ μὲν νόστος, διὰ τοῦ, ἂψ οἴκαδ' ἵκοντο. τὸ δὲ ἀπήμων, διὰ τοῦ, ἂψ δὲ θεοὶ οὖρον στρέψαν, ἢ στρέψαν, ἀντὶ τοῦ μεταλλάξαι ἀπὸ θυέλλης εἰς πνεῦμα εὔδιον. ἄνευ ὡς γὰρ, ὁ τοῦ ἀγαμέμνονος νόστος οὐκ ἦν ἀπήμων. Τὸ δὲ πατρίδος αἴης διαλύσας ὁ ποιητὴς εὐθὺς ἰδίᾳ καὶ ἰδίᾳ εἰς ὀνόματα δύο, ἐπάγει, ἦν πατρίδα. καὶ, ἀσπασίως ἐπέβη γαίης. ἔνθα καὶ ὅρα ὅτι πατρίδα, τὴν χώραν ἔφη. τῆς γὰρ πατρίδος μυκήνης, πόλεως οὐκ ἔφθη ἐπιβῆναι ὁ βασιλεύς. διὸ καὶ ἐν τῷ νόστῳ λέγεται ἀπολέσθαι, ὡς μὴ τῆς κυρίως πατρίδος ἐπιβάς. Τὸ δὲ κύνει, ἀντὶ τοῦ ἐφίλει, ἢ προσεκύνει. κατὰ ἔθος ἀφελές. ὡς εἰ καί τις ἐξ ἀποδημίας ἐλθὼν, κυσεῖ τοὺς τεκόντας. δῆλον δὲ ὡς ἐκ τοῦ κύω τὸ φιλῶ, οὗ χρῆσις παρ' ὁμήρῳ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα ἔθος καὶ ὁ κύσω, γίνεται τὸ κυνῶ. ἔστι δὲ σημειῶδες. δέον γὰρ ὂν βαρύνεσθαι κατὰ τὸ δύω δύνω, θύω θύνω τὰ βραχυπαράληκτα, τὸ δὲ περισπᾶσθαι κατὰ τὸ ἵκω ἱκνῶ, οἴχω οἰχνῶ, τὰ μακροπαράληκτα. ὧδε δὲ, καὶ κατὰ τὸ κύω κυνῶ. Τὸ δὲ ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε σκοπός, ἐτυμολογικῶς ἐρρέθη. περισσάζει δὲ τὸ ι ἐν τῷ σκοπιᾷ, καθὰ καὶ ἐν τῷ ὁρμιᾷ καὶ ἀχυρμιᾷ. Τὸ δὲ καθεῖσεν, ὡς ἐκ τροχαϊκοῦ ῥήματος προπαροξύνεται. ὡς γὰρ εὖ δὲ καθεῖδον. οὕτω τὸ καθεῖσεν ἐκ τοῦ εἷσε. ὡς τό, εἷσε λόχον. αὐτὸ δὲ, ἐκ τοῦ ἕω τὸ κάθημαι. ὃ καιρίως ταῦτα σύγκειται τῷ λόχῳ, γινομένῳ ἐκ τοῦ λέγεσθαι ὃ δηλοῖ τὸ καθεῖσθαι καὶ κεῖσθαι. διὸ καὶ ὁ λόχος, ἐνέδρα ἑρμηνεύεται διὰ τὴν τοῦ λόχου πρὸς τὰ τοιαῦτα συγγένειαν. Τὸ δὲ αἴγισθος ἄγων, ἀντὶ τοῦ, ὑπάγων ὑποκλίνων οἷς ἐκέλευε. ἔστιν ὅμοιον τῷ, τὸν ἀοιδὸν ἄγων ἐς νῆσον ἐρήμην. ἐκεῖνος δὲ, βιαίως ἄγεται. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ποιμένα λαῶν ἐν τοῖς ῥηθεῖσιν, οὐ μόνον τὸν ἀγαμέμνονα εἶπεν, ἀλλὰ καὶ τὸν αἴγισθον. εὐφήμως πάντως οὕτω προσειπών. ὃν ἐπιρρέπτον, καὶ οὐ ποιμένα λαῶν. ἢ δὲ λύκον ἢ τέρας τόν. εἰ μὴ ἄρα φονεύσας τὸν ἀγαμέμνονα, εἶτα ἐσχηματίζετο πρᾶος εἶναι. εἰς δὲ τὴν δαῖτα ἣν ὁ αἴγισθος ποιεῖται ὃ ἐστιν ἐνεργεῖ ἐλλοχῶν τῷ ἀγαμέμνονι, ἔστιν εἰπεῖν ὡς καὶ ἕτερον λεχθὲν ἂν, ἀγαμεμνόνειος δαὶς ἢ τράπεζα προοιμιακῶς, ἐπὶ τῶν ἐπ' ὀλέθρῳ εὐωχουμένων. ἄνωθεν τρόπον τοῦτο ὅπερ ὁ σοφοκλῆς ἱστορεῖ. ἐκεῖνος γὰρ, ἀγαμεμνόνειον δαῖτα λέγει, τὴν κατ' ἔτος γινομένην ὅτι τὸν ἀγαμέμνονα ἔρριψαν οἱ ἀνελόντες αὐτόν. Τὸ δὲ ἀνῆγε, περιττὴν ἔχει τὴν πρόθεσιν. ἀρκεῖ γὰρ εἰπεῖν, εἰς ὄλεθρον ἦγε. τὸ δὲ εἰπεῖν ὡς ἐφ' ὑψηλόν τινα τόπον ἀναγαγὼν ἐφόνευσεν, ἀμάρτυρόν ἐστι. Τὸ δὲ δειπνίσσας, ἴσως γενικῶς ἐρρέθη ἀντὶ τοῦ, δαίσας. ὡς καὶ δειπνολόχη γυνὴ λέγεται, ἡ ἁπλῶς ἐνεδρεύουσα τοῖς βρώμασι. Τὸ δὲ κατέκτανεν ὡς βοῦν ἐπὶ φάτνῃ, οὐκ ἐπὶ σκώμματι ἀλλὰ πάνυ σεμνῶς ἐρρέθη. καὶ οὐκ ἦν σεμνοτέρᾳ χρήσασθαι παραβολῇ ἐπὶ βασιλέως οὕτως ἀνδρείου ἀναιρεθέντος ἐν τῷ δειπνεῖν. ὅτι μὲν οὖν ἐν Ἰλιάδι ἐξῆλθεν ὡς μάχλων ἐμπρέπων τοῖς ἥρωσι, ταύρῳ αὐτὸν εἴκασεν ἀγέλης ἐξάρχοντι. νῦν δὲ, βοῒ αὐτὸν ὁμοιοῖ, ᾧ μὴ θαρρῶν τις συμμίξαι, δ' ὅπως δολώσας ἐπικεκυφότα τῇ φάτνῃ ἀνεῖλε. Τὸ δὲ οἵ οἱ ἕποντο, ἀσφαλῶς πρόσκειται. οὐ γὰρ πάντες ἔπεσον οἱ τῷ βασιλεῖ συμπλέοντες, ἀλλ' οἱ συνεφεπόμενοι αὐτῷ εἰς τὴν δαῖτα. ἀνδρείως μέν τοι ἔπεσον ὅτι μάλιστα. ἄοπλοι γὰρ ὄντες ὡς εἰκὸς καὶ οὐδὲ ὑφορῶντες, ὅμως συγκατέρριψαν πάντας σὺν τῷ αἰγίσθου ἐφ' ὧν ἔπεσον.

Ὅτι πένθους παραστατικὸν τὸ, αὐτὰρ ἐμοί γε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ. κλαῖον δὲ καθήμενος. οὐδέ νυ μοι κῆρ ἤθελ' ἔτι ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο. αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τε κορέσθην, λέγει τὸ δέ τι. παραμυθητικὸν δὲ τὸ, μηκέτι πολὺν χρόνον ἀσκελὲς οὕτω κλαῖε, ἐπεὶ οὐκ ἄνυσίν τινα δήομεν, ἀλλὰ τάχιστα πείρα, πειρῶ τάδε. καὶ ὅρα τὸ πείρα ἐνεργητικῶς

Ως ἔφατ'. αὐτὰρ ἐμοί γε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
Κλαῖον δ' ἐν ψαμάθοισι καθήμενος. οὐδέ νυ μοι κῆρ
Ηθελ' ἔτι ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τε ἐκορέσθην,
Δὴ τότε με προσέειπε γέρων ἅλιος νημερτής.
Μηκέτι ἀτρέος υἱὲ πολὺν χρόνον ἀσκελὲς οὕτω
Κλαῖ', ἐπεὶ οὐκ ἄνυσίν τινα δήομεν, ἀλλὰ τάχιστα
Πείρα ὅπως κεν δὴ σὴν πατρίδα γαῖαν ἵκηαι.
Η γάρ μιν ζωόν γε κιχήσεαι, ἤκεν Ορέστης
Κτεῖνεν ὑποφθάμενος. σὺ δέ κεν τάφου ἀντιβολήσαις.

λιχοὶμ

Ὣς ἔφατ'. αὐτὰρ ἐμοὶ κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
Αὖτις ἐνὶ στήθεσι καὶ ἀχνυμένῳ περ ἰάνθη.
Καί μιν φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Τούτους μὲν δὴ οἶδα. σὺ δὲ τρίτον ἄνδρ' ὀνόμαζε,
Ὅς τις ἔτι ζωὸς κατερύκεται εὐρέι πόντῳ,
Ἠὲ θανών. ἐθέλω δὲ καὶ ἀχνύμενός περ ἀκοῦσαι.
Ὣς ἐφάμην, ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν.
Υἱὸς Λαέρτεω Ἰθάκῃ ἔνι οἰκία ναίων,
Τὸν δ' ἴδον ἐν νήσῳ θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντα
Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψοῦς. ἥ μιν ἀνάγκῃ
Ἴσχει. ὁ δ' οὐ δύναται ἣν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι.
Οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι,
Οἵ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
Σοὶ δ' οὐ θέσφατόν ἐστι διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε,
Ἄργει ἐν ἱπποβότῳ θανέειν, καὶ πότμον ἐπισπεῖν,
Ἀλλά σ' ἐς Ἠλύσιον πεδίον καὶ πείρατα γαίης
Ἀθάνατοι πέμψουσιν, ὅθι ξανθὸς Ῥαδάμανθυς.
Τῇ περ ῥηΐστη βιοτὴ πέλει ἀνθρώποισιν,
Οὐ νιφετὸς, οὔτ' ἂρ χειμὼν πολὺς, οὔτε ποτ' ὄμβρος.
Ἀλλ' αἰεὶ ζεφύροιο λιγυπνείοντας ἀήτας
Ὠκεανὸς ἀνίησιν ἀναψύχειν ἀνθρώπους,
Οὕνεκ' ἔχεις Ἑλένην, καί σφιν γαμβρὸς Διός ἐσι.

λεχθὲν κοινότερον. ἀττικὸς γὰρ ἀνὴρ, πειρῶ ἂν εἴποι. οὕτω καὶ νῦν καὶ τὸ πειρᾶν αἰτιατικῇ τοῦ ἀττικοῦ τοῦ πειρᾶσθαι. δηλ. πειρᾶν δ' ἄσκον Τρῶας ἀχαιοὺς βλάψαι. ἄλλως μέντοι ἀττικῶς εὕρηται πειρᾶν ἐπιχειρητικῶς, τὸ πειράζειν ἐρωτικῶς γυναῖκα, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ κωμικὸς ἐν τῷ, πειρᾷ μὲν, ἦν ἴσως σε καὶ τῶν τιτθίων ἐφάπτεται. Ὅρα δὲ τὸ, κατεκλάσθη φίλον ἦτορ, μετενεχθὲν ἀπὸ ξύλου ἤ τινος τοιούτου ἃ κατακλώμενα, στέρονται τοῦ ἀπηνῶς ἔχειν. ὡς καὶ ἐνταῦθα ἡ τοῦ κλαίοντος ψυχὴ, οὐκ ἔχει στερρῶς, ἀλλ' οἱονεὶ κατακλᾶται. ὃ δὴ ἐπὶ ἐτυμολογίαν παραλαλεῖ τοῦ κλαίειν, ἐγγύς αὐτίκα κείμενον. ἐκ τοῦ κλῶ κλάω, τὸ κλαίω κατὰ τὸ ῥῶ ῥαίω ἀφ' οὗ ὁ ῥαιστήρ. Τὸ δὲ ἀσπαλὶς τί σημαίνει, ἐδηλώθη ἐν τῇ α ῥαψῳδίᾳ. Φιλικὸν δὲ τὸ δύο μὲν, ὡς κοινοποιουμένης τῆς συμφορᾶς. Σημείωσαι δ' ἐν τούτοις ὅπως κλαίοντος καὶ κυλινδομένου τοῦ Μενελάου ἕως ἐκορέσθη, περιέμεινεν ὁ Πρωτεὺς, καί τι οἷον ὑποχωρῆσαι. ποιεῖ δὲ τοῦτο, οἷα καθάπερ φιλίας θέμενος. καὶ ἀνθρωπίνως εἴξας φιλικῇ ἐπιθυμίᾳ καὶ δοὺς καιρὸν ἀποκλαῦσαι τὸν ἀδελφόν. οὕτω δὲ καὶ ἡ θυγάτηρ Εἰδοθέα θερμὴ τὰ εἰς φιλίαν. ἔφθη γὰρ καὶ αὐτὴ ὡς καὶ προερρέθη, αἰσαμένη τοὺς ἀμφὶ τὸν Μενέλαον ὅτι τὰ τῶν φωκῶν ὑπέχει δέρματα. οὐκ ἄδηλον δὲ ὅτι τὸ ἀσκελὲς ὥσπερ καὶ τὸ σκελετὸς, ἐκ τοῦ σκέλλω γίνεται. ἀφ' οὗ τὸ σκελίζω παράγεται. συγκοπὲν δὲ ἐκεῖνο, γίνεται σκλῶ, ἐξ οὗ τὸ κατεσκληκέναι. τοῦ δὲ σκλῶ παράγωγον, σκλαίνω. ὅθεν παρὰ Ἀλκίφρονι τὸ, κατασκλῆναι κινδυνεύω λιμῷ. Ὅτι πρὸς ἔνδειξιν τοῦ ἐγγὺς ἥκειν ἀληθείας τὸ ἐπὶ τῶν μελλόντων, τί οὐ μὲν εἰς αὐτὴν ἄντικρυς ἀλήθειαν ἀεὶ τοὺς μάντεις, λέγει πρὸς τὸν Μενέλαον ὁ Ὁμηρικὸς Πρωτεὺς περὶ Αἰγίσθου τὸ, ἢ γάρ μιν ζωόν γε κιχήσεαι, ἤ κεν Ὀρέστης κτεῖνεν ὑποφθάμενος. σὺ δέ κεν τάφου ἀντιβολήσαις. ἤγουν τύχοις τοῦ ἐπὶ τῷ νεκρῷ περιδείπνου ὡς καὶ προϊστόρηται. ἦν δὲ ἂν ἀκριβοῦς ἐπιστήμης, εἶπεν ἂν ὡρισμένως ἐκ τῶν δύο, καὶ μὴ ἀορίστως ἢ τόδε ἢ τόδε. αἴτιον δὲ τοῦ μαντικοῦ τούτου ἐνδοιασμοῦ, τὸ παραβραχὺ ζῶντα ἂν εὑρεθῆναι τὸν Αἴγισθον. Ὅτι τὴν παραμυθίαν ἐπὶ λύπῃ φράζει τὸ, αὐτὰρ ἐμοὶ κραδίη καὶ θυμὸς, αὖτις ἐνὶ στήθεσι καὶ ἀχνυμένῳ περ, ἰάνθη. καὶ ὅρα ὡς νῦν μὲν, ἰαίνεται καρδία. ὅτε δὲ ἄλλως πάσχει, τότε τὸ καρδιῶττειν ἐπ' αὐτῆς λέγεται. ὅπερ δηλοῖ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον τὸ ναυτιᾶν καὶ ἀλγεῖν τὴν καρδίαν. Ὅτι εἰ καὶ τὸ ἐξονομάζειν ἀδηλίαν ἔχει σημασίας, οὐ γὰρ ἐξ ἀνάγκης δηλοῖ τὸ ἐξ ὀνόματος καλεῖν ὡς καὶ τῷ Πορφυρίῳ δοκεῖ, ἀλλ' ἢ τὸ ὀνομάζειν, ἐνταῦθα φανερῶς τὸ ἐξ ὀνόματός τινα δηλοῦν σημαίνει. Μενελάου γοῦν εἰπόντος ὡς τούτους μὲν δὴ οἶδα σὺ δὲ τρίτον ἄνδρ' ὀνόμαζε, ὅς τις ἔτι ζῇ ὡς προδεδήλωται, φησὶν ὁ ἐρωτηθεὶς Πρωτεύς. υἱὸς Λαέρτεω καὶ τὰ ἑξῆς. ὡς εἶναι ταυτὸν ἐνταῦθα τὸ ὀνομάζειν, τῷ ἀλλαχοῦ ὀνομαίνειν. οὕτω καὶ πρὸ τούτων ἐξονομακλήδην Ἑλένη ὠνόμαζεν, ἤγουν ἐξ ὀνόματος ἐκάλει τοὺς τῶν Ἀργείων ἀρίστους. ὅρα δ' ἐν τούτοις, καὶ ὡς Νέστωρ μὲν, φθάσας ἀμφίβαλεν ἐνδοιαστικῶς, εἰπὼν, τίς δ' οἶδε καὶ τὰ ἑξῆς περὶ Ὀδυσσέως. ἐκ δὲ τοῦ Μενελάου, σαφέστερόν τι μανθάνει ὁ Τηλέμαχος. ἐνταῦθα δέ τινες, ἐκτοπισμὸν σημειοῦνται τὸν κατὰ τὴν Καλυψοῦς νῆσον. διότι γάρ φασι Μενέλαος ἀκούσας τοῦ Φαρίου Πρωτέως ἐπαγαγόντος ὅτι τὸν Ὀδυσσέα ἴδον ἐν νήσῳ θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντα νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψοῦς, καὶ ὅτι αὐτὸν ἐκείνη ἀνάγκῃ ἴσχει ὁ δ' οὐ δύναται νοστῆσαι, οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι

καὶ ἑταῖροι ὡς τὰ ἑξῆς, οὐ μεθ' ἃ δυνήσεται ἀναπληρῶσαι τῷ Φιλομηλείδῃ τὸ λεῖπον, ἢ αὐτὸς τελειώσασθαι τὴν πέμψασαν ταύτῃ τελειωσομένην τὴν φίλην ἣν ἔφη ἐθέλειν μετοικισθῆναι ἐξ Ἰθάκης εἰς ἑαυτήν. ἢ, δῆλον ἐκ ἐκπεπτωκυίας ἡ νῆσος. εἰ δὲ τὴν οὕτως ἔκτοπον νῆσον εἶδεν ὁ Πρωτεὺς δίχα νεὸς, οὐκ ἄρα θνητός ἐστιν ἄνθρωπος εἰπεῖν μυθικῶς. Ἰστέον δὲ ὅτι μεθ' ἃ τό, σὺ δὲ τρίτατος ἀνὴρ ὀνόμαζε καὶ τό, ὅς τις ἔτι ζωὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ ὅπερ πρὸ ὀλίγου ὁ Πρωτεὺς ἔφη, ἐπάγει ὁ Μενέλαος, ἠὲ θανών. καὶ δοκεῖ ἐκ περισσοῦ εἰπεῖν τοῦτο ἀφελῶς, οἷα συγχυθεὶς ὑπὸ λύπης. ὁ γὰρ Πρωτεὺς, οὐκ εἶπεν οὕτως, ἀλλὰ μόνον ὅτι ζωὸς κατερύκεται. εἰ μή τι ἄρα τοῦτο ἔφη, πρὸς τὸ κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ. ὡς τοῦ κατερυκομένου ἐν θαλάσσῃ, μὴ ζῶντος ἀλλὰ θανόντος. καὶ εἰ τοῦτο ἀληθὲς, σημείωσαι ὡς ἡ ὁμωνυμία αἰτία τοῦ οὕτως εἰπεῖν. Πρωτεὺς μὲν γὰρ, ἐπὶ κωλύσεως ἁπλῶς ἔφη τό, κατερύκεται πόντῳ. ἴσως δὲ, καὶ διὰ τοῦ περιέχοντος πόντου, τὴν περιεχομένην νῆσον τῆς Καλυψοῦς ἐδήλωσε. Μενέλαος δὲ, ἀπλοϊκῶς ἐπὶ τοῦ ἐναλῶσθαι θαλάσσῃ τὸν Ὀδυσσέα, οἴεται τὸ λεχθέν. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τό, ἀνὴρ ὀνόμαζε ὃς ἔτι ζωός που κατερύκεται ἢ θανών· ἐθέλω δὲ καὶ ἀχνύμενός περ ἀκοῦσαι, οἰκείως ἐπὶ ἀνδρὸς λεχθῆναι δυσελπιστουμένου τοῖς ἑαυτοῦ εἰ ἐπανέλθῃ. Ἐπήρετμοι δὲ, ἐν μὲν τῇ β ῥαψῳδίᾳ, ἑταῖροι ἐπ' αὐτοῖς ὄντες ὡς ἐρρέθη τοῖς ἐρετμοῖς. ἐνταῦθα δὲ, νῆες ἐπήρετμοι αἷς εἰσὶν ἐρετμοί. ἴσως δέ τις καὶ ἐνταῦθα τολμήσει ψυχρότερον συμβιβάσαι τὸ ἐπήρετμοι, πρὸς τὸ ἑταῖροι. συντάξας ἀναστρόφως ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι. ὅ ἐστιν, καὶ ἑταῖροι ἐπήρετμοι. ὅμοιον τῷ, διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε. καὶ τοῖς τοιούτοις. δῆλον δὲ ὅτι τοῦ ἐρέσσειν αἱ παραγωγαὶ, ποτὲ μὲν, φυλάττουσι τὴν τοῦ ῥήματος ἀρχοῦσαν, ὡς ἐν τῷ ἐρέτης καὶ ἐρετμός. ποτὲ δὲ, καὶ τὸ ἰῶτα προσλαμβάνουσιν, ὡς ἐν τῷ εἰρεσία. ἔστι δὲ ὅτι, καὶ εἰς η ἢ εἰς ο ἐκείνην μεταβάλλουσιν. εἰς ο μὲν, ἐν τῷ εἰκόσορος καὶ τοῖς ὁμοίοις. εἰς η δὲ, ὡς ἐν τῷ ὑπηρεσία. καὶ ἐπήρετμος. καὶ διήρης καὶ τοῖς τοιούτοις. ἐν οἷς καὶ εὐῆρες κυρίως μὲν, πλοῖον καὶ ἐρετμός. τροπικῶς δὲ, καὶ τὸ ἁπλῶς εὐάγωγον.

Ὅτι φθάσας εἰπεῖν ὁ ποιητὴς θεοὶ πομπῆες, καὶ ἀλλαχοῦ τοῖός τοι ἐγὼ πομπός, ἐνταῦθα τὸ ῥῆμα τῶν τοιούτων ὀνομάτων λέγει ἐν τῷ, ἑταῖροι πέμπουσιν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου πέμπειν, καὶ πομπίλος ἰχθὺς, ὡς καὶ Ὀππιανὸς ἐτυμολογεῖ.

Ὅτι τὴν μὲν ἄνοδον Ἑλένης τῆς εἰς τὸν σεληναῖον τόπον, οἱ μεθ' Ὅμηρον ἐλήρησαν. αὐτὸς δὲ Ὅμηρος περὶ Μενελάου λέγει, ὡς ὁ Πρωτεὺς ἔφη αὐτῷ τοιαῦτα. σοὶ δ' οὐ θέσφατόν ἐστι διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε ἄργει ἐν ἱπποβότῳ θανεῖν. ἀλλά σ' ἐς Ἠλύσιον πεδίον καὶ πείρατα γαίης, ἀθάνατοι πέμψουσιν ὅθι ξανθὸς Ῥαδάμανθυς. τῇ περ ῥηΐστη βιοτὴ πέλει ἀνθρώποισιν. οὐ νιφετὸς, οὔτ' ἂρ χειμὼν πολλύς. ἀλλ' αἰεὶ ζεφύροιο λιγὺ πνείοντας ἀήτας ὠκεανὸς ἀνίησιν ἀναψύχειν ἀνθρώπους. καὶ ἡ αἰτία, μυθικὴ καὶ αὐτή. οὕνεκα φησὶν ἔχεις Ἑλένην καὶ Διὸς γαμβρός ἐσσι. καὶ τοιοῦτος μὲν ὁ τοῦ μύθου τούτου λῆρος. σημαίνων οὓς ἔδει καὶ ἐγκαλύπτεσθαι. Ἠλύσιον δὲ πεδίον, περί που τὰ κατὰ δύσιν πέρατα τῆς γῆς. ὃ καὶ νῆσοι μακάρων παρὰ τοῖς ὕστερον λέγεται. νῆσοι μὲν, ὅτι περὶ τὴν ἔξω θάλασσαν εἰσίν. ὅ ἐστι, περὶ αὐτὸν τὸν ὠκεανόν. μακάρων δὲ, διὰ τὸ τοῦ τόπου εὔδαιμον καὶ μακάριον. ὃ τοῖς πᾶσι τεθρύλληται. φησὶ γοῦν καὶ ὁ γεωγράφος ὅτι τὰς τῶν μακάρων νήσους, ἴσμεν οὐ πολὺ ἄπωθεν οὔσας τῶν ἄκρων τῆς Μαυρουσίας τῶν ἀντικειμένων Γαδείροις. εὔπνους δέ φησιν ὁ τόπος καὶ εὐάερος διὰ τὸν ζέφυρον. λέγει δὲ, καὶ τὸν Ὅμηρον ἐμφασίζειν τὴν εὐδαιμονίαν τῶν ἑσπερίων ἀνδρῶν, πεπυσμένον ὡς εἰκὸς τὸν περὶ τοὺς τοιούτους πλοῦν. ὅπου καὶ τὸ Ἠλύσιον πεδίον ποιεῖ. ὅπερ οὕτω καλεῖσθαι δοκεῖ, διὰ τὸ ἐν αὐτῷ τὰς ψυχὰς διάγειν κατὰ μῦθον, ἀλυούσας ὅ ἐστι χαιρούσας. ἢ λελυμένας σωμάτων. τινὲς δὲ, ἀπό τινος Ἠλυσίου εὐσεβεστάτου ἀνδρὸς, τῷ, ἐν ἐλευθέρῳ τόπῳ, κληθῆναι εἴπερ πεδίον Ἠλύσιον. ἄλλοι δὲ, ἀπὸ τοῦ ἀλύτως ἔχειν τοὺς ἐκεῖ. ὅ ἐστιν ἀφθάρτως, ἀθανάτως. Ἀππίων δὲ, κατασκευάζει τὴν περὶ Κάνωβον καὶ ζεφύρειον πεδιάδα, οὕτω κληθῆναι παρὰ τὴν τοῦ Νείλου ἰλύν. ἣν πολλὴν καταφέρων ἐκεῖνος, προσέχωσε τὴν κάτω χώραν κατὰ Ἡρόδοτον πᾶσαν, πάλαι ποτὲ πέλαγος οὖσαν. ὡς δῆλον φησὶν ἐκ τῶν ἐκεῖ εὑρισκομένων κογχυλίων καὶ λεπαδίων, ὡς καὶ περὶ Μέμφιν. καὶ σκοπητέον εἰ μὴ ὁ τοιοῦτος τοῦ Ἀππίωνος λόγος, διὰ τοῦ ἰῶτα γράφει τὴν τοῦ Ἠλυσίου ἄρχουσαν, ὡς ἀπὸ τῆς ἰλύος. ὁ δ' αὐτὸς, λέγει καὶ ὅτι πείρατα γαίης ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα φησίν, οὐ τὰ πρὸς ὠκεανόν, ἀλλὰ τὰ ἐκεῖ πρὸς τῇ κατὰ Νεῖλον θαλάσσῃ. καθὰ καὶ Αἰσχύλος εἰπών. ἔστι πόλις Κάνωβος ἐσχάτη χθονός. πᾶσα γὰρ ἀγχίαλος, ἐσχάτη χθονός. διὸ καὶ Μενελαΐτης νομὸς ἐκεῖ, ὡς τῆς τοιαύτης γῆς ὑπὸ Μενελάῳ ποτὲ γενομένης. Ἡρόδοτος δέ φησιν ὅτι οἱ περὶ Ὄασιν πόλιν Σάμιοι, ἀπέχουσιν ἑπτὰ ἡμερῶν ὁδὸν ἀπὸ Θηβῶν διὰ ψάμμου. ὀνομάζεται δέ φησιν ὁ χῶρος οὗτος κατὰ Ἑλλήνων γλῶσσαν, μακάρων νῆσοι. οὐκ ἄρα οὕτω καινὸν εἰ Σάμιοι Κυδωνίαν τὴν ἐν Κρήτῃ ἔκτισαν, οἱ καὶ εἰς βαθὺ τῆς Λιβύης οἰκήσαντες.

Ὅτι δὲ καὶ περὶ Θήβας τὰς ἑπτὰ πύλους ἐφιλοτιμήσαντό τινες νήσους μακάρων εἰπεῖν διὰ τὸ κατὰ χώραν εὔδαιμον, οἱ τοῦ Λυκόφρονος δηλοῦσιν ὑ-

πο

πόμπιμα πέμψαι. Τὸ δὲ ξανθὸς Ῥαδάμανθυς, πρὸς ἰσότητα Μενελάῳ πέφρασται. ξανθὸς γὰρ καὶ αὐτός. περὶ δὲ Ῥαδαμάνθυος εἷς ἀδελφὸς ἦν Μίνωος, εἴρηται καὶ ἀλλαχοῦ. Τὸ δὲ ῥηΐστη βιοτὴ, τὴν εὔφορον καὶ αὐτὴν ῥᾳστώνην ἐμφαίνει τὴν ἐν ταῖς μακάρων νήσοις. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ῥᾷον, οὐ μόνον τὸ ῥήϊον καὶ ῥηΐδιον καὶ τὸ ῥᾴδιον, ἀλλὰ καὶ τὸ ῥήϊστον ὑπερθετικῶς. ἐκ μέντοι τοῦ ῥᾴδιον, ῥᾳδιουργὸς κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, ὁ κακοῦργος. καὶ ῥᾳδιουργία φησὶν, ἡ περὶ πᾶν ὀλιγωρία καὶ θρασύτης. Σοφοκλῆς δὲ, καὶ ἐπὶ εὐκολίας ἐχρήσατο τῇ λέξει. λέγεται δὲ καὶ ῥάων, ὁ ἐκ νόσου ὑγιής. καὶ ῥαΐζειν, τὸ ἀπὸ νόσου ἀνασφάλλειν. Τὸ δὲ ὅπου ῥηΐστη βιοτὴ καὶ οἱ ἐφεξῆς τρεῖς στίχοι, ἀγαθοῦ εἰσι τόπου ἐγκώμια. Τὸ δὲ οὐ χειμὼν πολὺς, παρατετηρημένως ἔφη. πολὺς μὲν γὰρ χειμὼν οὐκ ἂν ἐκεῖ ἴσως γένοιτο. οὐ μὴν οὐδὲ χειμὼν ἁπλῶς. οὐ γὰρ εἰκὸς ἐξῃρῆσθαι τὴν τοῦ χειμῶνος ὥραν τοῦ ἐνιαυτοῦ. Τὸ δὲ ζεφύροιο ἀήτας, καθ' ὁμοιότητα εἴρηται τοῦ, νότοιό τε δεινὰς ἀήτας καὶ τῶν ὁμοίων. ἀρσενικὸν μέντοι τὸ ἀήτας ἐνταῦθα. ὡς δηλοῖ τὸ, πνείοντας ἀήτας. τὸ δέ γε νότοιό τε δεινὰς ἀήτας παρ' Ἡσιόδῳ, κατὰ θῆλυ γένος ποιεῖται δωρικώτερον. Ἐν δὲ τῷ ἀναψύχειν, σημείωσαι ὅτι οὐ μόνον γόνιμον οἴεταί που τὸν ζέφυρον ὁ ποιητὴς καὶ πολύκαρπον, εἰπὼν, ζεφυρίη πνείουσα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἐπίπνοιαν ζωτικὴν συντελεῖ. οὕτω δὲ καὶ Βορρᾶς, ἐζώγρησέ που τὸν Ἕκτορα λειποθυμοῦντα, ἐπαναζωγρῶν αὐτοῦ τὴν ψυχήν. ὅπερ ἐστὶν, ἀναψύχων. ταὐτὸν δέ πως εἰπεῖν, ψυχαγωγῶν.

Ὣς εἰπὼν, ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἅμ' ἀντιθέοις ἑτάροισιν
Ἤια. πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κιόντι,
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν ἠδὲ θάλασσαν,
Δόρπον θ' ὁπλισάμεσθ', ἐπί τ' ἤλυθεν ἀμβροσίη νὺξ,
Δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς,
Νῆας μὲν πάμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἅλα δῖαν,
Ἐν δ' ἱστοὺς τιθέμεσθα, καὶ ἱστία νηυσὶν ἐΐσης.
Ἐν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες, ἐπὶ κληῖσι κάθιζον.
Ἑξῆς δ' ἑζόμενοι, πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Ἂψ δ' ἐς αἰγύπτοιο διιπετέος ποταμοῖο
Στῆσα νέας, καὶ ἔρεξα τεληέσσας ἑκατόμβας.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέπαυσα θεῶν χόλον αἰὲν ἐόντων,
Χεῦ' Ἀγαμέμνονι τύμβον, ἵν' ἄσβεστον κλέος εἴη.
Ταῦτα τελευτήσας νεόμην. ἔδοσαν δέ μοι οὖρον
Ἀθάνατοι, τοί μ' ὦκα φίλην ἐς πατρίδ' ἔπεμψαν.
Ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον ἐνὶ μεγάροισιν ἐμοῖσιν,
Ὄφρά κεν ἑνδεκάτη τε δυωδεκάτη τε γένηται.
Καὶ τότε σ' εὖ πέμψω. δώσω δέ τοι ἀγλαὰ δῶρα,
Τρεῖς ἵππους καὶ δίφρον ἐΰξοον. αὐτὰρ ἔπειτα
Δώσω καλὸν ἄλεισον, ἵνα σπένδῃσθα θεοῖσιν
Ἀθανάτοις, ἐμέθεν μεμνημένος ἤματα πάντα.

Ὅτι κολυμβητοῦ τὸ, ὣς εἰπὼν ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα. περὶ δὲ πρωτέως ὁ λόγος οὗτος τοῦ ποιητοῦ. Ὅτι δηλῶν ἑσπερινὸν ἔμβρωμα εἶναι τὸν δόρπον, φησί. δόρπον ὁπλισάμεσθα, ἐπί τ' ἤλυθεν ἀμβροσίη νύξ. Ὅτι καὶ ἐνταῦθα διασκευὴ πλόου σύντομος περὶ Μενελάου ῥηθεῖσα, ἐν τῷ, νῆας μὲν πάμπρωτον ἐρύσαμεν εἰς ἅλα δῖαν. ἐν δ' ἱστοὺς τιθέμεσθα καὶ ἱστία. καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ, ἑξῆς δ' ἑζόμενοι πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς. καὶ ὅρα τὸ τύπτον οὐ μόνον ὅτι ἐπὶ ἀψύχου ἔλεξεν, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἐκ πρώτου πληθυντικοῦ προσώπου τοῦ, ἱστοὺς τιθέμεσθα, εἰς τρίτον μετεκλίθη. ὅτι μὴ εἰκὸς ἦν, τὸν βασιλέα Μενέλαον κοινωνὸν γενέσθαι καὶ τοῦ κωπηλατεῖν. οὐ μόνη δὲ ἡ πλευστικὴ διασκευὴ ἐνταῦθα ἰσοσχωρεῖται, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐφεξῆς. τὰ δὲ ἀπ' αἰγύπτου ἕως καὶ τοῦ εἰς τὴν σπάρτην κατάπλου, πέντε καὶ μόνοις στίχοις ἐμπεριείληπται. Ὅτι ἀττικὸν τὸ, εἰς αἰγύπτοιο διιπετέος ποταμοῖο στῆσα νέας. δηλοῖ γὰρ τὸ, εἰς τὸν τόπον τοῦ αἰγύπτου, ὅ ἐστι νεῖλος ὡς καὶ προερρέθη. ὃν Ὅμηρος μὲν, οὕτω καλεῖ. Ἡσίοδος δὲ ὡς ἂν νεώτερος, νεῖλον ἤδη καλεῖ μὲν οἶδεν αὐτόν. περὶ οὗ καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ χρήσιμά τινα γέγραπται. Ὅτι δὲ καὶ πλημμυρεῖ ἐξ ὄμβρων ὁ νεῖλος πληρούμενος καὶ διὰ τοῦτο διιπετὴς καλεῖται, πρὸ ὀλίγου ἐδηλώθη καὶ αὐτό. Ὅτι θεραπείας θείας φράσις τὸ, αὐτὰρ ἐπεὶ κατέπαυσα θεῶν χόλον αἰὲν ἐόντων. εὐπλοίας δὲ τὸ, ταῦτα τελευτήσας νεόμην. ἔδωκε δέ μοι οὖρον θεὸς, ὅς με ὦκα φίλην ἐς πατρίδ' ἔπεμψε. κεῖται δ' ἐν τούτοις καὶ ὁ τύμβος ἐπὶ κενηρίου. ἔνθα φησὶν ὁ Μενέ-

λαος ὅτι χεῦ' Ἀγαμέμνονι τύμβον ἵν' ἄσβεστον κλέος εἴη, ποιτίσι χυτὴν γῆν αἰνίσσεται εἰς χῶμα πρὸς κλέος τοῦ ἀδελφοῦ. εἰ δέ τῳ δοκοίη κακόζηλον τὸ, ἄσβεστον κλέος, ὥσπερ καὶ τὸ, εἰ δέ ποτ' ἔσβη οἶρος ἔδοξεν ἐν τοῖς πρὸ τούτων κακοζήλως λεχθῆναι, εἴποι ἄν τι καὶ εἰς τοῦτο ῥήτωρ ἀγαθὸς ἀνήρ. δηλ. ὅτι οὐ κατὰ τὴν νεκρικὴν ψυχρότητα, ἔσται καὶ τὸ ἐπὶ τῷ θανόντι βασιλεῖ κλέος, ἀλλ' αὐτὸ θερμὸν ἔσται, διὰ τὸ ἐνδελεχῶς οὕτως γίνεσθαι. ἢ καὶ ὅτι τὸ οὐράνιον ἢ αἰθέριον κλέος, ἄσβεστον εἰκότως λέγοιτ' ἂν δὴ τὸ τοῦ αἰθέρος ἔνθερμον. Ὅτι Μενέλαος φιλοφρονούμενος τὸν Τηλέμαχον, φησίν. ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον ἐνὶ μεγάροισιν ἐμοῖσιν. ὄφρά κεν ἑνδεκάτη τε δυωδεκάτη τε γένηται. καὶ τότε σ' εὖ πέμψω, δώσω δέ τοι ἀγλαὰ δῶρα. τρεῖς ἵππους. καὶ δίφρον εὔξοον. αὐτὰρ ἔπειτα, δώσω καλὸν ἄλεισον. οὐχ ὡς οἰνοφλυγεῖ, ἀλλ' ἵνα σπένδησθα θεῷ ἐμέθεν μεμνημένος ἤματα πάντα. καὶ ὅρα τὸ, ἐμοῦ μεμνημένος ἤματα πάντα, ὡς ἀγαθὸν δηλαδή. οὗ μάλιστα ἐφίενται οἱ ἀγαθοί. καὶ οὕτω μὲν ὁ Μενέλαος. ὅτι δὲ ὁ Τηλέμαχος ἀπαναίνεται τοὺς ἵππους καὶ διατί, μετ' ὀλίγα εἰρήσεται. ξυνωρίδα δέ φασι καὶ τὸν ἡνίοχον οἷα ὁ βασιλεὺς τῷ Τηλεμάχῳ ὑπισχνεῖται δοῦναι, τιθέμενα γὰρ οὕτω εἶναι. Τὸ δὲ δώσω δῶρα, ἐπιμολογίας τρόπος ἐστίν.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Ἀτρείδη, μὴ δή με πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἔρυκε.
Καὶ γάρ κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἐγὼ παρὰ σοί γ' ἀνεχοίμην
Ἥμενος, οὐδέ κέ μ' οἴκου ἕλοι πόθος οὐδὲ τοκήων,
Αἰνῶς γὰρ μύθοισιν ἔπεσσί τε σοῖσιν ἀκούων
Τέρπομαι, ἀλλ' ἤδη μοι ἀνιάζουσιν ἑταῖροι
Ἐν πύλῳ ἠγαθέῃ. σὺ δέ με χρόνον ἐνθάδ' ἐρύκεις.
Δῶρον δ' ὅττι κέ μοι δοίης, κειμήλιον ἔστω.
Ἵππους δ' εἰς ἰθάκην οὐκ ἄξομαι, ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
Ἐνθάδε λείψω ἄγαλμα. σὺ γὰρ πεδίοιο ἀνάσσεις
Εὐρέος, ᾧ ἔνι μὲν λωτὸς πολὺς, ἐν δὲ κύπειρον.
Πυροί τε, ζειαί τε, ἠδ' εὐρυφυὲς κρῖ λευκόν.
Ἐν δ' ἰθάκῃ οὔτ' ἂρ δρόμοι εὐρέες, οὔτέ τι λειμών.
Αἰγίβοτος. καὶ μᾶλλον ἐπήρατος ἱπποβότοιο.
Οὐ γάρ τις νήσων ἱππήλατος οὐδ' εὐλείμων,
Αἵθ' ἁλὶ κεκλίαται. ἰθάκη δέ τε καὶ περὶ πασέων.
Ὣς φάτο. μείδησεν δὲ βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος.
Χειρί τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν.
Αἵματος εἰς ἀγαθοῖο φίλον τέκος, οἷ' ἀγορεύεις.
Τοιγὰρ ἐγώ τοι ταῦτα μεταστήσω. δύναμαι γάρ.
Δώρων δ' ὅσσ' ἐν ἐμῷ οἴκῳ κειμήλια κεῖται
Δώσω, ὃ κάλλιστον καὶ τιμηέστατόν ἐστιν.
Δώσω τοι κρητῆρα τετυγμένον. ἀργύρεος δὲ
Ἔστιν ἅπας, χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράανται.
Ἔργον ἡφαίστοιο. πόρεν δέ ἑ φαίδιμος ἥρως
Σιδονίων βασιλεὺς, ὅθ' ἑὸς δόμος ἀμφεκάλυψεν
Κεῖσε με νοστήσαντα, τεῒν δ' ἐθέλω τόδ' ὀπάσσαι.

Ὅτι ἔπαινος εἰς ἄνδρα σοφὸν οὐδὲ κωλύοιτ' ἄν τινα σπουδάζοντα, τὸ, μὴ δή με πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἔρυκε. καὶ γάρ κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἐγὼ παρὰ σοὶ ἀνεχοίμην ἥμενος. οὐδέ κέ μ' οἴκου ἕλοι πόθος οὐδὲ τοκήων. αἰνῶς γὰρ μύθοισιν ἔπεσί τε σοῖσιν ἀκούων τέρπομαι. ἀλλ' ἤδη μοι ἀνιάζουσιν ἑταῖροι. σὺ δέ με χρόνον ἐνθάδ' ἐρύκεις, πολὺν δηλαδή, ὡς προσεχῶς ἐλέγετο. ὅτι μέντοι ὁ διονυσιεὺς ἐν Ἰλιάδι ἔφη, μένατ' ἐπὶ χρόνον, τὸν ὀλίγον παρεδήλωσε. Σημείωσαι δὲ ὅτι ὁ εἰς ἐνιαυτὸν ἀνεχόμενος παρά τινι καθῆσθαι καὶ ἀκούειν ἂν λέγει, οὐ μακρὰν τῶν σειρήνων μέλους τὰ ἐκείνου τίθεται. Ὅρα δ' ἐνταῦθα ὅτι τὸ τῆς Ἑλένης φάρμακον τὸ λαθικηδὲς ὅπερ ἐκείνη τῷ συμποτικῷ κρατῆρι ἐνέβαλεν, ἔδρασέ τι γενναῖον. οὐ γὰρ μόνον ἐφιέμενος ὁ Τηλέμαχος ἐθέλει ἀνέχεσθαι ἥμενος καὶ ἀκούων τοῦ Μενελάου καὶ μὴ ἔχων πόθον οἴκου ἢ τοκήων, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ὑποσχνεῖται τοιοῦτος εἶναι. ἐν δὲ τῷ, μύθοισιν ἔπεσί τε, οὐ δοκεῖ διαφορά τις εἶναι. ὡς οὐδὲ πρὸ ὀλίγων ἐν τῷ, κέλομαι καὶ ἄνωγα. Τὸ δὲ ἀνιάζειν, ἐκ τοῦ ἀνιῶ κατ' ὁμοιότητα τοῦ ἀμφαγαπάζειν καὶ τῶν ὁμοίων. Ὅτι τὸ παρακλητικὸν εἰς μεγαλεῖον δῶρον, τὸ, δῶρον δ' ὅττι κέ μοι δοίης, κειμήλιον ἔστω. τουτέστιν ἀποθετόν τι. λέγει δὲ τοῦτο Τηλέμαχος, παραιτούμενος τοὺς ἵππους. ὡς ὁ πατὴρ Ὀδυσσεὺς ἐν Ἰλιάδι παρητήσατο τοὺς ἐκ τῆς κατασκοπῆς φασὶν ἵππους. οἳ οὐκ ἂν κειμηλιωθήσονται. φησὶ γάρ. ἵππους δ' εἰς Ἰθάκην οὐκ ἄξομαι, ἀλλά σοι αὐτῷ ἐνθάδε λείψω ἄγαλμα. εἶτα ῥητορικῶς ἐγκωμιάζων μὲν τὴν Λακωνικὴν, κατατρέχων δὲ φιλαλήθως τῆς πατρίδος καὶ

οἷα τῷ θεραπεύειν τῇ συγκρίσει τὸν Λάκωνα βασιλέα χαίροντα οἷς ἐξαίρεται τὰ τῆς κατ' αὐτὸν γῆς, φησί. σὺ γὰρ πεδίοιο ἀνάσσεις εὐρέος, ᾧ ἔνι μὲν λωτὸς πολύς, ἐν δὲ κύπειρον, πυροί τε ζειαί τε ἠδ' εὐρυφυὲς κρῖ λευκόν. ἐν δ' Ἰθάκῃ, οὔτ' ἂρ δρόμοι εὐρέες οὔτέ τι λειμών. αἰγίβοτος. καὶ μᾶλλον ἐπήρατος ἱπποβότοιο. οὐ γάρ τις νήσων ἱππήλατος οὐδ' εὐλείμων, αἵ θ' ἁλὶ κεκλίαται. Ἰθάκη δέ τε καὶ περὶ πασέων. καὶ σημείωσαι ὅτι τοιοῦτό ἐστιν οὗ ἕνεκεν ἡ Ἰθάκη λέγεται κραναή. Ὅρα δ' ἐνταῦθα καὶ τὸ φιλάληθες τοῦ Ἰθακησίου ῥήτορος, οὐ μόνον γὰρ οὐκ ἐξαίρει τὴν Ἰθάκην, ἀλλὰ καὶ ὑπάγει αὐτὴν ἐλαττῶσαι πρὸς τὰς ἄλλας νήσους. καὶ ὅμως, ἐπήρατον αὐτὴν τὴν αἰγίβοτον Ἰθάκην λέγει μᾶλλον τῆς ἱπποβότου, διότι κοινόν ἐστι πρὸς τὰς ἄλλας νήσους τὸ αὐτῆς δυσκλήρημα. δύναται δ' ἐνταῦθα τὸ ἱπποβότον καὶ οὐδέτερον γένους εἶναι. ἵνα λέγῃ ὅτι φίλη μοι Ἰθάκη, μᾶλλον τοῦ σοῦ ἱπποβότου Ἄργους. ἵνα ἐμφήνῃ, ὡς οὐδ' ἂν Ὀδυσσεὺς ὁ φιλόπατρις ἐπείθη Μενελάῳ ἐκ τῆς Ἰθάκης αὐτὸν εἰς τοιοῦτον Ἄργος μετοικίζειν ἐθέλοντι. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἄγαλμα τοὺς ἵππους ἔφη κατὰ τὴν πρὸ βραχέων ῥηθεῖσαν ἔννοιαν. Τὸ δὲ, ἐν μὲν λωτὸς ἐν δὲ κύπειρον, σχῆμα Ὁμήρῳ σύνηθες. ὅμοιον τῷ, ἐν δ' ἵμερος ἐν δ' ὀαριστύς, καὶ τοῖς τοιούτοις. λωτὸς δὲ, βοτάνη τις καὶ οὐχ οἷος ὁ τοὺς Λωτοφάγους παρονομάζων. καὶ κεῖται ἡ λέξις αὕτη καὶ ἐν Ἰλιάδι. δῆλον δ' ὡς ἱπποτροφοῦντος ἀνδρὸς εἴδησις τὸ, λωτὸν εἶναι τοῖς ἵπποις ἡδὺ καὶ κύπειρον καὶ πυροὺς περὶ ὧν ἐν τῇ Ἰλιάδι ἐρρέθη, καὶ ζειὰς τὰς πρὸ ὀλίγων ῥηθείσας, καὶ κρῖ λευκὸν περὶ οὗ καὶ αὐτοῦ ἡ Ἰλιὰς δηλοῖ. ὅπερ ἀποκοπὲν ἐκ τοῦ κρίμνον, ἄλλα τέ τινα παράγει, καὶ τὸν κρίβανον. ὅς ἐστι κριθῶν βαῦνος τουτέστι κάμινος κατὰ Αἴλιον Διονύσιον. ὃς καὶ κλίβανος λέγεται καθ' ὁμοιότητα τοῦ, κεφαλαργία κεφαλαλγία. ὡς δὲ βαῦνος ἡ ἑστία λέγεται ὅ ἐστι κάμινος ἀφ' ἧς ὡς ἀλλαχοῦ ἐφάνη, καὶ ὁ βάναυσος, ἡ δωρικὴ ἐν Πελοποννήσῳ γλῶσσα μέχρι καὶ νῦν δηλοῖ. εὐρυφυὲς δὲ λέγει τὸ κρῖ, παραπτερωμοίως. ὡς τοιοῦτον ὂν κατὰ τὴν ἔκφυσιν. Τὸ δὲ δρόμοι εὐρέες, τὸ χρήσιμόν ἐστιν οὗ χάριν ἐμνήσθη ἀνωτέρω τοῦ εὐρέος πεδίου. λειμὼν δὲ καὶ νῦν, τὸ κοινότερον λεγόμενον λιβάδιον. ὃ θρέψοι ἂν ἵππους καὶ ποιοίη γῆν ἱππόβοτον. Τὸ δὲ αἰγίβοτος, ἀσυνδέτως ἔφη. ὡς οἱονεὶ λέγων, ὅτι αἰγίβοτος γάρ ἐστιν. ἡ δὲ τοιαύτη, οὐκ ἔχει λειμῶνας. Τὸ δὲ νήσων αἵ θ' ἁλὶ κεκλίαται ἤτοι περιέχονται, ἢ πρὸς διαστολὴν εἴρηται χερρονήσων ὧν καὶ ἡ Πελοπόννησος περὶ ἣν ἄρτι ἐστὶν ὁ Τηλέμαχος, αἳ δὴ χερρόνησοι, καὶ ἕτεραί εἰσι τῶν ἀμφιάλων νήσων. ἢ ἄλλως νοητέον, τῶν ἐγγὺς τῆς Ἰθάκης. ἵνα λέγῃ, ὡς οὐδεμία νῆσος ἱππήλατος ἐκ τῶν περὶ τὴν καθ' ἡμᾶς θάλασσαν. εἰ δὲ καὶ ὡς ἴδιον πάσης νήσου τοῦτο εἴπῃ, οὐδὲ τοῦτο καινόν. ἴσως δὲ καὶ πρὸς διαστολὴν τῶν μὴ θαλασσίων. πολλαχοῦ γάρ εἰσι καὶ ποτάμιοι νῆσοι. Ὅτι τοῦ Τηλεμάχου γοργῶς ἤδη καὶ ποικίλως καὶ ἀμφιδεξίως λαλήσαντος κατὰ λόγων γλυκύτητα, ὁ Μενέλαος τὸ ἀστεῖον τῆς ῥητορείας ἀποδεξάμενος, ἐμείδησέ τε ὡς εἰκός, καὶ χειρί κατέρεξας, φησίν. αἵματος εἰς ἀγαθοῖο φίλον τέκος, οἷ' ἀγορεύεις. εἶτα καὶ ὑπισχνούμενος ἄλλα δῶρα δοῦναι, φησί. τοιγάρ, ἐγώ τοι ταῦτα μεταστήσω. δύναμαι γάρ. ὡς τοῦ δυναμένου, ἐκείνου καὶ δωρουμένου. πένης γὰρ οὐκ ἂν εἴη μεγαλόδωρος. δώρων δ' ὅσσ' ἐν ἐμῷ φησὶν οἴκῳ κειμήλια κεῖται, δώσω ὃ κάλλιστον καὶ τιμηέστατόν ἐστι. δώσω τοι κρητῆρα τετυγμένον. ἀργύρεος δὲ ἔστιν ἅπας, χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράανται. ὃ καὶ ὁ τῆς Ἑλένης ὑπόκυκλος τάλαρος εἶχεν. ἔργον δ' Ἡφαίστοιο. πόρεν δέ ἑ, Φαίδιμος ἥρως Σιδονίων βασιλεύς, ὅθ' ἑὸς δόμος ἀμφεκάλυψεν, ἤγουν περιέσχε καὶ ἐσκέπασέ με. ὃ ταυτόν ἐστι τῷ, ὅτε εἰς τὸν ἐκείνου δόμον εἰσῆλθον. καὶ ὅρα ὡς πληροῖ ἐν τούτοις ὁ Μενέλαος τὴν αἴτησιν τοῦ Τηλεμάχου, εἰπόντος. δῶρον δὲ ὅ ἄν μοι δοίης, κειμήλιον ἔστω. Τὸ δὲ καταρέξαι τί ποτε δηλοῖ. καὶ ὅτι τὸ, αἵματος ἀγαθοῦ, ἀντὶ τοῦ, σπέρματος κεῖται, ἡ Ἰλιὰς ἐδήλωσε. Τὸ δὲ μεταστήσω, ἀντὶ τοῦ, μεταλλάξω. μεταστάθμήσω. ἢ ἀνταλλάξω. ἀντιδώσω. ἐκ μεταφορᾶς τῶν διὰ σταθμοῦ ἀντικαταλλασσόντων. Τὸ δὲ δώρων δὲ ὅσσα, δύναται διχῶς γράφεσθαι. ἢ γὰρ δώσω δῶρον, ἢ δώσω τῶν δώρων τὸ τιμιώτατον. Τὸ δὲ κειμήλια κεῖται, τρόπος ἐτυμολογίας ἐστί. Τὸ δὲ κάλλιστον καὶ τιμηέστατον. ἀρετὴν ὑπογράφει δωρεᾶς. ὡς γὰρ θεῷ κειμήλια καὶ θύματα τελειότατα, οὕτω καὶ φίλοις τὰ κάλλιστα δοτέον καὶ τιμηέστατα. Τὸ δὲ κρητῆρα τετυγμένον. ἀντὶ τοῦ εὖ καὶ ἐπιτυχῶς κατεσκευασμένον. Τὸ δὲ ἔργον δ' Ἡφαίστοιο, πρὸς ὑπερβολὴν εἴρηται, κατὰ τὸν γεωγράφον εἰπεῖν. ὥσπερ λέγεται καὶ Ἀθηνᾶς ἔργα, τὰ καλά. Τὸ δὲ Φαίδιμος ἥρως, ἄδηλον κατὰ τοὺς παλαιοὺς εἴπερ κύριόν ἐστιν ὄνομα. τινὲς δὲ, Σόβαλον αὐτόν, ἕτεροι δὲ, Σέθλωνα ἱστόρησαν. ὅτι δὲ πλούσιοι καὶ οἱ Σιδόνιοι, ἡ ἱστορία λέγει. ὅτι δὲ καὶ καλλίτεχνοι κατὰ τὸν γεωγράφον, δηλοῖ καὶ ὁ ἐν Ἰλιάδι κρατὴρ τοῦ Εὔνεω. ἐν τούτοις δὲ σημειοῦνται οἱ παλαιοὶ ὡς ὁ Μενέλαος μὲν καίτοι καλὴν πρόφασιν εὑρών, ὅμως οὐκ ἐθέλει τὴν τοῦ φιλτάτου Ὀδυσσέως γυναῖκα δι' ἐπικουρίας περισώσασθαι ἐφ' ὁμοίοις εὐεργετηθείς, ἐπεὶ οὐδὲ ἐδεήθη κατὰ τῶν μνηστήρων ὁ Τηλέμαχος. δεῖ δὲ φίλοις συμπλεῖν, εἰς ἃ βούλονται. Τηλέμαχος μέντοι οὐ προκαλεῖται τὸν Μενέλαον βοηθεῖν ὥσπερ οὐδὲ τὸν Νέστορα, ἐπεὶ ἔχει μαθὼν ἄρτι τὴν τοῦ Ὀδυσσέως ζωήν. πεπληροφόρηται δὲ ἤδη πρὸ τούτων, καὶ ὡς οὐκ ἐπὶ πολὺ ἀπέσται Ὀδυσσεὺς οὐδ' εἴπερ αὐτὸν σιδήρεα δέσματ' ἔχῃσιν. ὥς τι τὸ πᾶν εἰπεῖν, οὔτε ζητεῖ ἐπικουρίαν, οὔτε βοηθεῖται. ἀλλ' εἰς μόνον ἐπαρκεῖται ὅπερ ἤθελεν.

Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Δαιτυμόνες δ' ἐς δώματ' ἴσαν θείου βασιλῆος.
Οἱ δ' ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ' εὐήνορα οἶνον.
Σῖτον δέ σφ' ἄλοχοι καλλικρήδεμνοι ἔπεμπον.
Ὣς οἱ μὲν, περὶ δεῖπνον ἐνὶ μεγάροισι πένοντο.
Μνηστῆρες δὲ πάροιθεν Ὀδυσσῆος μεγάροιο
Δίσκοισι τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες
Ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, ὅθι περ πάρος ὕβριν ἔχεσκον.
Ἀντίνοος δὲ καθῆστο καὶ Εὐρύμαχος θεοειδὴς,
Ἀρχοὶ μνηστήρων. ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔξοχ' ἄριστοι.
Τοῖς δ' υἱὸς Φρονίοιο Νοήμων ἐγγύθεν ἐλθὼν,
Ἀντίνοον μύθοισιν ἀνειρόμενος προσέειπεν.
Ἀντίνο', ἦ ῥά τι ἴδμεν ἐνὶ φρεσὶν ἦε καὶ οὐκί,
Ὁππότε Τηλέμαχος νεῖτ' ἐκ Πύλου ἠμαθόεντος;
Νῆά μοι οἴχετ' ἄγων. ἐμὲ δὲ χρεὼ γίνετ' αὐτῆς,
Ἤλιδ' ἐς εὐρύχορον διαβήμεναι, ἔνθα μοι ἵπποι
Δώδεκα θήλειαι. ὑπὸ δ' ἡμίονοι ταλαεργοὶ
Ἀδμῆτες, τῶν κέν τιν' ἐλασσάμενος δαμασαίμην.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον, οὐ γὰρ ἔφαντο
Ἐς Πύλον οἴχεσθαι Νηλήϊον, ἀλλά που αὐτὸν
Ἀγρῶν ἢ μήλοισι παρέμμεναι ἠὲ συβώτῃ.

Οὕτω ἀφεὶς τὸν Τηλέμαχον ὁ ποιητὴς ἐν Σπάρτῃ, ἀπασχολεῖ τὸν λόγον εἰς τοὺς μνηστῆρας, καί φησι. δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματα ἴσαν θείου βασιλῆος. οἱ δ' ἦγον μὲν μῆλα. φέρον δ' εὐήνορα οἶνον. σῖτον δέ σφ' ἄλοχοι καλλικρήδεμνοι ἔπεμπον. καὶ τὰ μὲν ἔσω, οὕτως εἶχον. μνηστῆρες δὲ πάροιθεν οἴκου, δίσκοισι τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες ἐν τυκτῷ δαπέδῳ ὅθι περ πάρος ὕβριν ἔχεσκον. Ἀντίνοος δὲ καθῆστο καὶ Εὐρύμαχος θεοειδὴς, ἀρχοὶ μνηστήρων. ἀρετῇ δ' ἔξοχ' ἄριστοι. εἶτα λέγει καὶ ὅτι ὁ τὴν ναῦν τῷ Τηλεμάχῳ χρήσας ναύκληρος Νοήμων ὁ τοῦ Φρονίου ἐγγύθεν ἐλθὼν, εἴρετο τὸν Ἀντίνοον ὁππότε Τηλέμαχος νεῖται ἐκ Πύλου νῆα ἄγων. ἀπορῶν, καὶ ὅτι χρεώ μοι γίνεται αὐτῆς εἰς Ἤλιδα διαβῆναι. ἔνθα μοι φησὶν ἵπποι δώδεκα θήλειαι. ὑπὸ δ' ἡμίονοι ταλαεργοὶ ἀδμῆτες. τῶν κέν τιν' ἐλασσάμενος δαμασαίμην. καὶ οὕτω μὲν ὁ Νοήμων. οἱ δὲ μνηστῆρες, ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον, οὐ γὰρ ἔφαντο ἐς Πύλον οἴχεσθαι, ἀλλά που ἀγρῶν, ἢ μήλοισι παρέμμεναι ἢ συβώτῃ. δηλονότι τῷ Εὐμαίῳ. τῶν δὲ τοῖς μήλοις ἐπιστατούντων, οὐκ ἀξιοῖ ὀνομάσαι τινὰ νῦν ὁ ποιητής. ὧν εἷς φανεῖται καὶ ὁ κακόνους Μελάνθιος. Ἰστέον δὲ ὅτι δαιτυμόνες ἐνταῦθα κατὰ τὴν παλαιὰν παρασημείωσιν, οὐχ οἱ φίλοι, ἀλλ' οἱ τὴν δαῖτα ἑτοιμάζοντες. οὗτοι γὰρ πάντως τά τε μῆλα ἦγον καὶ τὸν οἶνον ἔφερον. οἱ γὰρ μνηστῆρες, ἔπαιζον. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι αὐτὴ ἡ ὁμηρικὴ μοῦσα, θεῖον βασιλέα τὸν Ὀδυσσέα φησίν. ὃν πρὸ τούτων, θεῖον Ὀδυσσέα ἔφη. καὶ ὅτι φανερὰ ἐνταῦθα διαφορὰ τοῦ ἄγειν καὶ τοῦ φέρειν ἐν τῷ, ἦγον μὲν μῆλα ὅ ἐστι θρέμματα. ἔφερον δὲ οἶνον. ὡς τοῦ ἄγειν μὲν καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη, ἐπὶ ἐμψύχων τὰ πολλὰ λεγομένου. τοῦ δὲ φέρειν, ἐπὶ ἀψύχων. ὅτι δὲ ἔσθ' ὅτε καὶ ταυτίζονται τό τε φέρειν καὶ τὸ ἄγειν, καὶ ἐξ ἄλλων μὲν δῆλον. οὐχ ἥκιστα δὲ, ἐπὶ κυκλοτερῶν σχημάτων. ἐφ' ὧν λέγεται τὸ περιφερὲς καὶ τὸ περιηγμένον. καὶ ἡ περιφέρεια καὶ ἡ περιαγωγή. οὕτω καὶ περιηγὲς ἄγκιστρον, ὃ περιάγεται ταυτὸν δ' εἰπεῖν, περιφέρεται. Τὸν δὲ οἶνον εὐήνορα λέγει τουτέστιν αἴτιον [illegible], εἰ πίνοιτο συμμέτρως. ὁ γὰρ ἄμετρος καὶ οὐδ' ἐν καιρῷ προσφερόμενος, ἀπογυιοῖ τε ἰσχύν, καὶ [illegible]. καὶ μάταιος καὶ ἄλλως [illegible] ὡς ἡ Ἰλιὰς δηλοῖ. ὡς δὲ καὶ χαλκοῦ ἤτοι σιδήρου, ἐπίθετον ὁ εὐήνωρ, δηλοῦται ἀλλαχοῦ. ἀλόχους δὲ, τὰς τοῦ Ὀδυσσέως λέγει δμωάς. ὡς τοῖς μνηστῆρσιν εἰς ταυτὸν λέχος ἰούσας. παρακειμένου τῇ λέξει. ὅτι δὲ μάχλοι αἱ τοιαῦται δοῦλαι, ἐν τοῖς ἑξῆς δηλωθήσεται. Ὁ δὲ δίσκος, ἐκ λίθου φασὶν ἦν, καί ποτε καὶ σιδήρεος, ἱμάντα περὶ τὸ μέσον ἐνηρμοσμένος, στρεφόμενος καὶ ἀφιέμενος. ἡ δὲ αἰγανέα, εἶδος ἀκοντίου ἐπιτηδείου εἰς αἰγῶν θήραν. καὶ γίνεται παρὰ τὸ ἵεσθαι κατὰ αἰγῶν, ἢ καὶ παρὰ τὸ ἄγαν ἵεσθαι. οἱ δὲ παλαιοί, φασὶν ὅτι αἰγανέα, γρόσφος, μικρὸν ἀκόντιον. καὶ ζητητέον μή ποτε ἔσφαλται τὸ γρόσφος. γρόσφος γὰρ μάλιστα εὕρηται διὰ τοῦ φ. εἰ μὴ ἄρα μηχανικὴ μὲν λέξις ὁ γρόσφος, ὁ δὲ γρόσφος, ἀκόντιον. Τὸ δὲ ἱέντες, καιρίως εὕρηται. ἵενται γὰρ καὶ οἱ δίσκοι καὶ αἱ αἰγανέαι, ὥσπερ καὶ οἱ ὀϊστοί. διὸ καὶ ἰοὶ λέγονται. Τυκτὸν δὲ δάπεδον, ἢ τὸ εὐπετὲς καθ' ὁμαλότητα τῶν [illegible], ἢ τὸ μὴ φύσει τοιοῦτον, ἀλλὰ σκευασθὲν εἰς γυμνάσιον. οὐ δὲ γὰρ οἷδε [illegible] μνηστῆρες αἰγιαλοῖ γυμνάζεσθαι. δάπεδον δὲ ὅτι τε ἐστὶ καὶ πέδον γίνεται, ἡ Ἰλιὰς παρίστησι. Τὸ δὲ ὕβριν ἔχοντες, παιδευτικῶς ἐῤῥέθη. ἐπειδὴ τῶν ὑβριστῶν καὶ τὰ γυμνάσια, οὐ σπουδαῖα. ὕβρεις δὲ ἄλλως. οὐκοῦν σπουδαῖοι αὐτόσχημα οἱ μνηστῆρες οὕτω γυ-

μναζόμενοι, ἀλλ' ἔμφασιν μόνην ἐσκίαζον τῆς πρὸς ἀνδρίαν ἡρωϊκὴν γυμνάζεσθαι. ἄρχοι δὲ μνηστήρων Εὐρύμαχος καὶ Ἀντίνοος, κατὰ ἀνδρίαν πρόσχημα. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ, ἀρετῇ ἄριστοι. διὸ καὶ εἷς αὐτῶν ὁ Ἀντίνοος, ναυαρχήσει μετ' ὀλίγα κατὰ τοῦ Τηλεμάχου. φασὶ δ' ἐνταῦθα οἱ παλαιοί, ὡς οἱ δὲ οἱ κάκιστοι θέλουσιν ἄναρχοι διάγειν. αἱρήσονται δὲ οἱ μὲν ἀγαθοί, ἀγαθόν. οἱ δὲ φαῦλοι, τὸν φαυλότερον. περὶ δὲ ἤλιδος καὶ ἡ Βοιωτία ἱστορεῖ. Τὸ δὲ παλαιεργόν, ἰδίως ἐν μόνοις ἀποκεκλήρωται. Ὅρα δὲ τὸ ἀδμῆτις. οὐκ εὐθεῖα ἐστίν, οὐκ ἀδμήτη, ὡς πρὸ τούτων ἐλέχθη, ἐξ ἧς ἀδμήτην. ἀλλὰ ἀδμὴς ἀδμῆτος. οὗ συνήθως ἀναδραμόντος εἰς εὐθεῖαν, γίνεται ἄδμητος ἀρσενικόν. ὅθεν καὶ τὸ κύριον. ἐκεῖθεν δὲ ἀναλόγως ἡ ἀδμήτη. Τὸ δὲ ἐλασσάμενος, λέγεται μὲν καὶ ἐλάσσας. οὐ δηλοῖ δὲ ὁποῖόν τι τό, οὐ γάρ ποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν. ἀλλὰ τὸ ἀπελάσαι καὶ χωρίσαι τῶν μητέρων. ἢ ἁπλῶς τὴν ζευγνυμένην. τοιοῦτόν τι ἐστὶ τό, ἐλάσει δὲ βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ. Τὸ δὲ ἀδμῆτις καὶ τὸ δαμασαίμην, ἐτυμολογικῶς ἐῤῥέθη. ἐκ τούτου δὲ τοῦ δαμάζειν, καὶ ὁ πολυδάμας.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη Εὐπείθεος υἱός.
Νημερτές μοι ἔνισπε, πότ' ᾤχετο, καὶ τίνες αὐτῷ
Κοῦροι ἕποντ'. ἰθάκης ἐξαίρετοι, ἢ ἑοὶ αὐτοῦ
Θῆτές τε δμῶές τε, δύναιτό κε καὶ τὸ τελέσσαι.
Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον. ὄφρ' εὖ εἰδῶ,
Ἤ σε βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρα νῆα μέλαιναν,
Ἦε ἑκών οἱ δῶκας, ἐπεὶ προσπτύξατο μύθῳ.
Τὸν δ' υἱὸς Φρονίοιο Νοήμων ἀντίον ηὔδα.
Αὐτὸς ἑκὼν οἱ δῶκα. τί κεν ῥέξειε καὶ ἄλλος,
Ὁππότ' ἀνὴρ τοιοῦτος, ἔχων μελεδήματα θυμῷ
Αἰτίζῃ; χαλεπόν κεν ἀνήνασθαι δόσιν εἴη.
Κοῦροι δ' οἳ κατὰ δῆμον ἀριστεύουσι μεθ' ἡμέας,
Οἵ οἱ ἕποντ'. ἐν δ' ἀρχὸν ἐγὼ βαίνοντ' ἐνόησα
Μέντορα, ἠὲ θεόν, τῷ δ' αὐτῷ πάντα ἐῴκει.
Ἀλλὰ τὸ, θαυμάζω. ἴδον ἐνθάδε Μέντορα δῖον
Χθιζὸν ὑπηοῖον, τότε δ' ἔμβη νηῒ Πύλονδε.
Ὣς ἄρα φωνήσας, ἀπέβη πρὸς δώματα πατρός.
Τοῖσιν δ' ἀμφοτέροισιν ἀγάσσατο θυμὸς ἀγήνωρ.
Μνηστῆρες δ' ἄμυδις κάθισαν καὶ παῦσαν ἀέθλων.
Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη Εὐπείθεος υἱός,
Ἀχνύμενος. μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι
Πίμπλαντ'. ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην.
Ὢ πόποι. ἦ μέγα ἔργον ὑπερφιάλως ἐτελέσθη,
Τηλεμάχῳ ὁδὸς ἥδε. φάμεν δέ οἱ οὐ τελέεσθαι.
Ἐκ τοσσῶν δ' ἀέκητι νέος πάϊς οἴχεται αὔτως
Νῆα ἐρυσσάμενος, κρίνας τ' ἀνὰ δῆμον ἀρίστους.
Ἄρξει καὶ προτέρω κακὸν ἔμμεναι. ἀλλά οἱ αὐτῷ
Ζεὺς ὀλέσειε βίην πρὶν ἡμῖν πῆμα φυτεῦσαι.
Ἀλλ' ἄγε μοι δότε νῆα θοὴν καὶ εἴκοσ' ἑταίρους,
Ὄφρα μιν αὐτὸν ἰόντα λοχήσομαι ἠδὲ φυλάξω
Ἐν πορθμῷ ἰθάκης τε σάμοιό τε παιπαλοέσσης.
Ὡς ἂν ἐπισμυγερῶς ναυτίλλεται εἵνεκα πατρός.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπῄνεον ἠδ' ἐκέλευον.
Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀνστάντες ἔβαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος.

Ὅτι δ' ἀπορῶν ἐπὶ λαθραίᾳ τινὸς ὁδῷ, ἐρωτήσοι ἄν τινα, οὕτω. νημερτές μοι ἔνισπε πότ' ᾤχετο. καὶ τίνες αὐτῷ κοῦροι εἵποντο ἐξαίρετοι. ἢ ἑοὶ αὐτοῦ, θῆτές τε δμῶές τε, δύναιτό γε καὶ τοῦτο, τελέσαι. θαυμαστικὸν δὲ τοῦτο μετὰ βαρύτητος. οἰκεῖον δὲ λέγεσθαι ὅτε τις μέγα τι ἔργον παραδόξως αἰνοῖ. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐνταῦθα κούρους Ἰθάκης ἐξαιρέτους ὁ δημεικὸς Ἀντίνοος λέγει, τοὺς ἐκ τῶν ἄλλων αἱρεθέντας, ὅ ἐστιν ἐπικριθέντας, διὸ ἐξαίρετοι λέγονται κατὰ συγκοπήν. ὅτι ἐξαίρετος ἐρίτας. ὡς καὶ ἑταίροιο φθάσας εἴποι ὁ ποιητής. καὶ σκοπητέον, μή ποτε ἐκ τοῦ αἱρετὸς ὅθεν ὁ ἐξαίρετος, γίνεται ὁ ἑταῖρος κατὰ στοιχείων μετάθεσιν ὁποία τις ἐστὶ πρὸ τούτων ἐῤῥέθη. διὸ καὶ δασύνεται ἡ ἀρχὴ κατὰ ἀναλογίαν τῆς δασείας πολλαχοῦ γινομένην. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἑρμηνεύων ὁ ποιητὴς τό, κοῦροι ἐξαίρετοι, φησὶν ὑποκατιών. κοῦροι οἳ κατὰ δῆμον ἀριστεύουσι. καὶ, κρίνας ἀνὰ δῆμον ἀρίστους.

Ὅτι σχῆμα καινὸν τοῦτο, ἦε βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρα ἤτοι ἀφείλετο νῆα μέλαιναν, ἀντὶ τοῦ ἀέκοντα. αἴτιον δὲ τῆς καινότητος, ὅτι πλαγιασμὸς οὐκ οἶδε σολοικίζειν. δύναται δὲ ὁ τοιοῦτος λόγος ἐντελῶς ῥηθῆναι μετὰ τῆς ἐφεξῆς αὐτοῦ κατ' ἐρώτησιν, πρὸς τὸν ἐπιβαρέως χαριτάμενόν τινι ἐστί. ἦε βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρα τό δεῖνα, ἑκών

Οὐδ' ἄρα Πηνελόπεια πολὺν χρόνον ἦεν ἄπυστος
Μύθων, οὓς μνηστῆρες ἐνὶ φρεσὶ βυσσοδόμευον.
Κῆρυξ γάρ οἱ ἔειπε Μέδων. ὃς ἐπεύθετο βουλὰς,
Αὐλῆς ἐκτὸς ἐών. οἳ δ' ἔνδοθι μῆτιν ὕφαινον.
Βῆ δ' ἴμεν ἀγγελέων διὰ δώματα Πηνελοπείῃ.
Τὸν δὲ κατ' οὐδοῦ βάντα προσηύδα Πηνελόπεια.

εἰπὼν οἷ δώσεις ἐπὶ προσπτύξατο μύθῳ; ὁ δὲ δύστηνε μέγα πρὸς χάριν ἀνδρὶ μεγάλῳ, εἴποι ἂν τὸ, αὐτὸς ἐκ σῶν δώρων. τίνεσθαι ῥέξειε καὶ ἄλλος ὁππότ' ἀνὴρ τοιοῦτος ἔχων μελεδήματα θυμῷ, αἰτίζει. χαλεπὸν καὶ ἀνέχεσθαι δόσιν ἦν. ὥσπερ δυσχερὲς ἦν καὶ τῷ Ἰθακησίῳ ποιμένι μὴ ὑπακοῦσαι τῷ τοῦ βασιλέως υἱῷ Τηλεμάχῳ αἰτοῦντι νῆα. καὶ ἔστιν ἐντρεπτικὸς ὁ λόγος πρὸς τοὺς βιαίους μνηστῆρας. Ὅρα δὲ τὸ, προσπτύξατο μύθῳ. ἀντὶ τοῦ, ὡμίλησε τὰ πρὸς πειθώ. τὸ μέντοι πρὸ τούτων ῥηθέν που ἀπὸ τοῦ Τηλεμάχου, καταπτυσσοίμεθα μύθῳ, ἐρεστικὴν καὶ οὐ φιλικὴν ἐδήλου πρόσπτυξιν. Τὸ δὲ ἀνὴρ τοιοῦτος, ἐν μιᾷ λέξει μέγαν ἔπαινον ἐμφαίνει. δηλοῖ γὰρ, ὅτι βασιλέως υἱὸς, καὶ βασιλέως ἀγαθοῦ, ἀγαθὸς καὶ αὐτός. καὶ ἀδικούμενος. καὶ οὐδὲ ζητήσας τι βαρὺ οὐδὲ ἄδικον. μελεδήματα δὲ, αἱ φροντίδες καὶ αἱ λῦπαι, παρὰ τὸ τὰ μέλη ἔδειν. ὅθεν καὶ αἱ μελεδῶναι. Τὸ δὲ χαλεπὸν, ἀκριβῶς κεῖται, λυπηρὸν ὂν τῆς ἀπορίας. οὐ γὰρ ἀδύνατον ἦν ἀπειθῆσαι τῷ Τηλεμάχῳ, ἀλλὰ μόνον χαλεπόν. Ὅτι ἐκπλήττει ὥσπερ τοὺς ἄλλους, οὕτω καὶ τὸν Ἀντίνοον, τὸ, ἐκ τόσσων ἀέκητι νέον ὄντα παῖδα τὸν Τηλέμαχον, οἴχεσθαι νῆα ἐρυσσάμενον κρίναντά τε κοῦρον δήμου ἀρίστους. διὸ καὶ ἄχνυται, καὶ μένεος αἱ τοῦ φρένες ἀμφιμέλαιναι πίμπλανται. καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ πυρὶ λάμπουσι. καὶ σχετλιάζων, φησὶν ἄλλά τι καὶ, ὦ πόποι. ἦ μέγα ἔργον ὑπερφιάλως ἐτελέσθη Τηλεμάχῳ ὁδὸς ἥδε. φάμεν δὲ οἱ οὐ τελέεσθαι. ὅτι δηλαδὴ ἐλέγομεν μυκτηρίζοντες, τούτῳ δ' ὀτρυνέει Μέντωρ ὁδόν; οὐδ' ἀληθεύοντες λέγει δὲ ὁ Ἀντίνοος καὶ ὅτι, ἄρξει καὶ προτέρω κακὸν ἔμμεναι. εἶτα καὶ ἐπεύχεται, εἰπών. ἀλλά οἱ αὐτοῦ Ζεὺς ὀλέσειε βίην πρὶν ἡμῖν πῆμα φυτεῦσαι. εὔχεται δὲ εἰς τὸ Ἀντίνοος, προσθεὶς δὲ ὧν φθάσας ὁ Νοήμων εἶπεν, ὡς ἀρχὸς ἔβη τῷ Τηλεμάχῳ τῆς νηὸς, Μέντωρ ἢ θεός. καὶ τὰ ἑξῆς. διὸ καὶ καταεύχεται τοῦ Τηλεμάχου ὡς ἐρρέθη, ὅτι εὔξεται κατὰ ἐχθροῦ, παρῳδήσας τὸ Ζεὺς εἰς τὸ θεός. καὶ ἐπὶ τούτοις, ζητεῖ καὶ αὐτὸς νῆα θοὴν καὶ εἴκοσιν ἑταίρους ὥς τε λοχήσασθαι καὶ φυλάξειν ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης. ὡς ἂν φησὶν ἐπισμυγερῶς ναυτίλλεται εἵνεκα πατρός. καὶ οὕτω μὲν ὁ Ἀντίνοος. θαρρῶν ὡς μὲν εἴκοσιν ὁπλιτῶν, τοσούτων ἀόπλων τῶν μετὰ Τηλεμάχου περιγενήσεται. οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπῄνεον ἠδὲ κέλευον. τί δὲ ἐκέλευον οὐ λέγει ὁ ποιητὴς, ὡς αὐτόθεν δῆλον ὄν. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐπίτηδες πλάττει τοὺς μνηστῆρας ἐλλοχῶντας ὁ ποιητής. διά τε τὸ ἀγωνιώτερον τῆς ποιήσεως καὶ μὴ ὕπτιον, καὶ εἰς εὐπορίαν γραφῆς ἤγουν πλατυσμὸν ποιήσεως. ἐπανελεύσεται μέντοι ἀκίνδυνος ὁ Τηλέμαχος, καὶ εἰς κενὸν οἱ μνηστῆρες βουλεύσονται, διά τε τὸ πιθανόν. οὐ γὰρ ἦν τοὺς ἀμφὶ Τηλέμαχον ἀόπλους, ὡπλισμένοις τοῖς μνηστῆρσιν ἀντιτάξασθαι. καὶ ὅτι τὰ τῆς μάχης, ὁ ποιητὴς ἐν ὑστέρῳ ταμιεύεται. αἰσχυντὸς δέ φασιν ἐν τούτοις ὁ Ἀντίνοος, σχετλιάζων ὡς δεινὰ παθὼν εἰ Τηλέμαχος ἀποδημήσοι. οὐδὲ ἔχων φάσιν ἐγκαλεῖν ἢ τῇ ἑαυτοῦ ῥαθυμίᾳ. Τὸ δὲ ἄρξει καὶ προτέρω κακὸν εἶναι, ἀντὶ τοῦ ἀρχὴν ἀπὸ τοῦ νῦν ποιήσεται εἰς τὸ καὶ προσωτέρω καὶ ἐπὶ τὰ ἑξῆς κακῶσαι ἡμᾶς. Ὁ δὲ ῥηθεὶς πορθμὸς, τοπογραφικῶς ἐδηλώθη. κείμενος μεταξὺ Ἰθάκης καὶ τῆς περὶ τὴν Κεφαλληνίαν Σάμου τῆς καὶ Σάμης. περὶ ἧς πολλαχοῦ δηλοῦται. Ὅτι δὲ περὶ Ἀστερίαν νῆσον ὁ λόχος γίνεται, δηλωθήσεται ἐν τοῖς ἑξῆς. περὶ δὲ τοῦ σμυγερῶς, προγέγραπται. πολλαχοῦ δὲ δηλοῦται καὶ ὁ πορθμὸς, στενὴ θάλασσα εἶναι μεταξὺ δύο γαιῶν. ἀνάπαλιν ἔχων πως τῷ ἰσθμῷ ὃς δύο μεσιτεύει θαλάσσαις. Ὅτι τὸ ἀπευθὴς ἤτοι μηδὲν μαθὼν ὃ πρὸ τούτων ἐρρέθη, ἄπυστος ἐνταῦθα φησὶν. εἰπὼν. οὐδ' ἄρα Πηνελόπεια πολὺν χρόνον ἦεν ἄπυστος μύθων οὓς μνηστῆρες ἐνὶ φρεσὶ βυσσοδόμευον. καὶ ὅρα ὅτι διττὸν καὶ τὸ ἄπυστος καθὰ καὶ τὸ ἀπευθής. καὶ νῦν μὲν, ὅμοιόν ἐστι πρὸς τὸ, ὡς ἤλυθον φίλε τέκνον ἀπευθής. ἐν δὲ τῷ, οἴχετ' ἄϊστος ἄπυστος ἴσον δύναται τῷ, κείνου δὲ καὶ ὄλεθρος ἀπευθής. Τὸ δὲ οὐδ' ἄρα ὁ δεῖνα πολὺν χρόνον ἦεν ἄπυστος μύθων οὓς οἱ δεῖνα ἐνὶ φρεσὶ βυσσοδόμευον, μυστηρίου φράζει φανέρωσιν. ἔστι δὲ τὸ βυσσοδομεύειν καθὰ καὶ τὸ μῆτιν ὑφαίνειν, ὅθεν, οἳ δ' ἔνδοθι μῆτιν ὕφαινον, καὶ τὸ πῆμα φυτεύειν, ὃ δὴ πρὶν ἡμῖν πῆμα φυτεῦσαι, τὰ λαμπρά. καὶ ἐγγὺς κακοζήλων διὰ τὸ μεμονῶσθαι καὶ μὴ ἔχειν καί τινας ἑτέρας λέξεις συστοίχους συγκροτούσας τὴν τροπήν. γοργότητα μέντοι δὲ ὅμως ἔχουσι καὶ ποιητικὸν ὄγκον. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι οἰκεῖον τὸ βυσσοδομεύειν, ταῖς ἐπικεκρυμμέναις βουλαῖς. ῥηθὲν παρά τε τὸν βυσσὸν, ἐπεὶ καὶ πορφύρειν λέγεται τὸ ἐν βάθει διαλογίζεσθαι, καὶ παρὰ τὸ δομεῖν, ὃ ἔχοι ἂν ὁμοιότητα πρὸς τὸ ὑφαίνειν. ἐπεὶ καὶ ἄμφω στοιβήν τινα ἔχουσι τὸ μὲν, νημάτων. τὸ δὲ, ὕλης ἑτέρας ἑξῆς οἱ δομεῖ. δῆλον δὲ ὅτι κατὰ τὰ ἐκ θαλάσσης τέτακται τὸ βυσσοδομεύειν καὶ τὸ πορφύρειν, ὥστε καὶ τὸ καλχαίνειν ὡς καὶ προείρηται. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ βυσσοδομεῖν κατ' ἐπέκτασιν τοῦ υ γέγονε τὸ βυσσοδομεύειν πρὸς γοργότητα μέτρου ἡρωικοῦ. ὁμοίως τῷ ἡνιοχεύειν καὶ ἀμφιπολεύειν καὶ τοῖς τοιούτοις.

Ὅτι κῆρυξ ὁ Μέδων αὐλῆς ἐκτὸς ὢν καὶ ἀκούσας τῶν μνηστήρων βουλευομένων κατὰ Τηλεμάχου, ἀγγέλ-

γέλει τὸ κακὸν τῇ Πηνελόπῃ. ὅμοιον δέ τι καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς που ποιήσει. πάνυ γὰρ εὔνους ὁ ἀνὴρ οὗτος τῷ Ὀδυσσέως οἴκῳ. διὸ καὶ παρεισαχθήσεται. καὶ ὅρα ὡς οὐκ ἀδύνατον καθὰ ἐν πολλοῖς ἀγαθοῖς εὑρίσκεσθαι καί τινα μὴ τοιοῦτον, οὕτω καὶ ἐν ὁμίλῳ κακῶν ἀνδρῶν, παρεμμίχθαι καὶ ἀγαθούς. ὁποῖοι καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ τῷ βασιλικῷ οἴκῳ, Εὐρύκλεια. Εὐρυμέδων. Μέντωρ. καὶ ἕτεροι. οὐ γὰρ μόνον κατὰ τὴν τραγῳδίαν ἐν χορείαις οὖσα ἡ γυνὴ σώφρων οὐκ αἰσχύνεται, ἀλλὰ καὶ ἀνὴρ σώφρων φαύλοις συνὼν κατά τι ἀναγκαῖον, οὐκ ἂν αἰσχρὸς εἴη. Ὅτι τὸ κατ' οὐδοῦ βῆναι, ἀντὶ τοῦ, τῇ θύρᾳ ἐγγίσαι, ἢ καὶ εἰσελθεῖν, λέγεται δὲ καὶ ὀδὸς ἀρσενικῶς, ὁ οὐδός. ὡς που καὶ ἐν Ἰλιάδι ἐρρέθη.

Κῆρυξ, τίπτε δέ σε πρόεσαν μνηστῆρες ἀγαυοί;
Ἦ εἰπέμεναι δμωῇσιν Ὀδυσσῆος θείοιο
Ἔργων παύσασθαι, σφίσι δ' αὐτοῖς δαῖτα πένεσθαι;
Μὴ μνηστεύσαντες, μηδ' ἄλλοθ' ὁμιλήσαντες,
Ὕστατα καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε δειπνήσειαν.
Οἳ θάμ' ἀγειρόμενοι βίοτον κατακείρετε πολλόν,
Κτῆσιν Τηλεμάχοιο δαΐφρονος. οὐδέ τι πατρῶν
Ὑμετέρων τῶν πρόσθεν ἀκούετε παῖδες ἐόντες,
Οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκε μεθ' ὑμετέροισι τοκεῦσιν.
Οὔτέ τινα ῥέξας ἐξαίσιον, οὔτέ τι εἰπὼν
Ἐν δήμῳ, ἥτ' ἐστὶ δίκη θείων βασιλήων,
Ἄλλον κ' ἐχθαίρῃσι βροτῶν, ἄλλον κε φιλοίη.
Κεῖνος δ' οὔποτε πάμπαν ἀτάσθαλον ἄνδρα ἐώργει.
Ἀλλ' ὁ μὲν ὑμέτερος θυμὸς καὶ ἀεικέα ἔργα,
Φαίνεται. οὐδέ τίς ἐστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων.

Ὅτι πρόκλησις εἰς τρυφὴν τό, εἰπέμεναι ἔργων παύσασθαι, σφίσι δ' αὐτοῖς δαῖτα πένεσθαι. ἔργα δὲ καὶ ἐνταῦθα, τὰ γυναικεῖα φησίν. ὡς ἐν τῷ, τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε. καὶ ὅρα ὡς τὸ δαῖτα πένεσθαι, οὐκ εἰς λόγον ἔργου τίθεται. Ὅτι ἀδιάθετος ἀρὰ ἡ τῆς Πηνελόπης κατὰ τῶν μνηστήρων τό, μὴ μνηστεύσαντες, μηδ' ἄλλοθ' ὁμιλήσαντες, ὕστατα καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε δειπνήσειαν. τινὲς δ' ἐνταῦθα δύο πλείας ἐννοίας οἴονται. μίαν μὲν ἐλλειπτικήν, ἐν τῷ πρώτῳ στίχῳ. ἵνα λέγῃ, μὴ μνηστεύσαντες εἶεν, καὶ ἑξῆς. ἑτέραν δὲ τό, ὕστατα δειπνήσειαν. καὶ ἔστι φασὶν ἡ τοῦ πρώτου στίχου ἔλλειψις, συγκεχυμένης καὶ ἀγωνιώσης ψυχῆς. Τὸ δὲ ὁμιλήσαντες, ἀντὶ τοῦ ὅμιλον ποιήσαντες. ὡς τό, τίς δαίς. τίς ὅμιλος. Τὸ δὲ ὕστατα καὶ πύματα, λέξεις εἰσὶν ἰσοδύναμοι. ἵνα λέγῃ τῇ ἐκ παραλλήλου θέσει, ὡς πάνυ ἔσχατα δειπνήσαιεν. καὶ ὡς εἰπεῖν, ἔσχατα ἐσχάτων. Τὸ δὲ οἳ θάμα, ἐπιτηδείως ἐρρέθη ὡς μὴ ἁπλῶς ἐπευχομένης τῆς Πηνελόπης ἔσχατον τοῦτο δεῖπνον τοῖς μνηστῆρσιν εἶναι ἄλλοθι δειπνεῖν ἐθέλουσιν. ἐφεξῆς δέ, κεῖται ἄλλο σχῆμα ἐνδιαθέτου λόγου κατὰ ὀργὴν τό, οἳ θάμ' ἀγειρόμενοι, βίοτον κατακείρετε πολύν. οὐδέ τι ἀκούετε καὶ τὰ ἑξῆς. οὐκέτι γὰρ πρὸς τὸν μέδοντα ὁ λόγος, ἀλλ' ὡς πρὸς παρόντας καὶ ἀκούοντας αὐτοὺς δὴ τοὺς μνηστῆρας, τὰ τοιαῦτα φασὶ σχετλιάζουσα, ἤγουν τὸ κείρετε καὶ τὸ ἀκούετε. ἐν τούτοις δέ, καὶ τὸν ἄνδρα ὡς ἀγαθὸν βασιλέα ἐπαινεῖ. Ὅτι ὀνειδισμὸς πρὸς ἄνδρας ἀπειρατεῦντας τῇ τῶν παλαιῶν πράξεων μαθήσει τό, οὐδέ τι πατέρων ὑμετέρων τῶν πρόσθεν ἀκούετε παῖδες ἐόντες, οἷος ὁ δεῖνα ἐών. ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ θυγατέρων θυγατρῶν, ὡς τό, Πριάμοιο θυγατρῶν, οὕτω καὶ πατέρων πατρῶν. ὃ καὶ νῦν ταῦτα κεῖται ἐν τῷ οὐδέ τι πατρῶν. Ὅτι ἔπαινος βασιλέως ἀγαθοῦ δὲ ἁπλῶς ἀνδρός, τό, οἷος ὁ δεῖνα ἔσκεν, οὔτέ τινα ῥέξας ἐξαίσιον, οὔτέ τι εἰπὼν ἐν δήμῳ, ἥτ' ἐστὶ δίκη θείων βασιλήων. ποία δὲ ἡ τοιαύτη δίκη; ἄλλον κ' ἐχθαίρῃσι βροτῶν, ἄλλον κε φιλοίη. κεῖνος δ' οὔποτε πάμπαν ἀτάσθαλον ἄνδρα ἐώργει. περὶ Ὀδυσσέως δὲ ταῦτα. ὃν ἄλλως φθάσας ἐπῄνεσε πάνυ γοργῶς κατὰ ὁμοίας ἐννοίας, ἐν τῷ, πατὴρ δ' ὡς ἤπιος ἦεν. εἰ δὲ αὖ οὕτως ἤπιος, ὁ μή τινα βλάψας ἢ ἔργοις ἢ λόγοις. ἐξαίσιον δέ, τὸ ἔξω τοῦ αἰσίου ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι κεῖται. οὕτω δὲ καὶ ἔκδικον παρὰ τοῖς παλαιοῖς, τὸ ἔξω τοῦ δικαίου. τὸ μέντοι μὴ τοιοῦτον, ἔνδικον λέγεται καὶ ἐναίσιμον. οὕτω καὶ ἔκτιμον παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἠλέκτρᾳ, τὸ ἔξω τιμῆς. ἑτεροῖον ὂν παρὰ τὸ ἔντιμον. ὅτι δὲ τὸ ἐκ τούτου ῥῆμα τὸ ἐκτιμᾶσθαι, τιμῆς ἐπίτασιν δηλοῖ, ὁ αὐτὸς ἐν ἄλλοις ἐμφαίνει. Τὸ δὲ ἥτις ἐστὶ δίκη, ἀντὶ τοῦ ὅπερ ἐστὶ δίκαιον καὶ οἱονεὶ νόμος ἢ ἔθος. περὶ δὲ τοῦ τοιούτου σχήματος, διείληπται καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι. ὡς καὶ περὶ τοῦ, ὃς νόμος τοῦ δεῖνι καὶ ὃς τρόπος τοῦ δεῖνος. Τὸ δὲ θείων βασιλήων, παιδευτικῶς ἐρρέθη. ὡς τῆς βασιλικῆς θειότητος μὴ δέον τι ἀλλοιουμένης εἰ καί τι ῥέζοιεν ἐξαίσιον ἐχθαίροντες. ἐπεὶ καὶ κατὰ τὸν τραγικὸν Σοφοκλέα, τὸν τύραννον εὐσεβεῖν οὐ ῥᾴδιον. ὅ ἐστιν ἀεὶ δικαιοπραγεῖν ὡς πᾶσιν ἀρέσκειν. καὶ ὡς εἰπεῖν, σεβαστὸν εἶναι. Τὸ δὲ ἀτάσθαλον ἐώργει, ἑρμηνευτικόν ἐστι τοῦ, ῥέξας ἐξαίσιον. ταυτὸν γὰρ ἐξαίσιόν τι ῥέξαι καὶ ἀτάσθαλόν τι ἐοργέναι. ἀρχαϊκὸν δὲ τό, οὔ ποτε ἀτάσθαλον ἄνδρα ἐώργει, λείπει γὰρ πρόθεσις, ἵνα ᾖ, ὡς οὐκ ἐποίησέ τι κακὸν εἰς ἄνθρωπον. Ὅτι ἀχαριστίας ἔνδειξις τό, ἀλλ' ὁ μὲν ὑμέτερος θυμὸς καὶ ἀεικέα ἔργα, φαίνεται.

οὐδέ τις ἐστὶ χάρις μετόπισθ' εὐεργέων, ἤγουν τῶν εὐεργετῶν. κεῖται δὲ τὸ εὐεργὴς καὶ ἐπὶ ἑτέροιου σημαινομένου παθητικῶς, ὡς δηλοῖ τό, εὐεργέα λάμπην. καὶ τό, εὐεργέος ἔκτοσθε δίφρου. Τὸ δὲ φαίνεται, αἰτία τοῦ φανερώτατός ἐστιν. ἐκ τοῦ φάω φῶ. ἰστέον ὅτι οὐ μόνον τὸ φαείνω καὶ τὸ ἐξεφαάνθη, ἀλλὰ καὶ τὸ φαίνω, ὡς χρῶ χραίνω. ῥῶ ῥαίνω. καὶ τὰ τοιαῦτα.

Ὅτι τό, αἲ γὰρ δὴ βασίλεια τόδε πλεῖστον κακὸν εἴη, ἀλλὰ πολὺ μεῖζόν τι καὶ ἀργαλεώτερον ἄλλο μνηστῆρες φράζονται ὃ μὴ τελέσειε Κρονίων. παραδηλοῦνταί τινι ὅτι τινὸς ἐπὶ μικρῷ τινι ἀγανακτοῦντος, μεῖζόν τι μέλλει κακὸν ἐπελθεῖν. ὁ Μέδων δὲ καὶ τοῦτο τῇ δεσποίνῃ λέγει ἐφ' οἷς οἱ μνηστῆρες ἐπιβουλεύονται περὶ υἱῷ. Τὸ δὲ βασίλεια, ὅτι καὶ βασίλισσα παρὰ τοῖς ὕστερον λέγεται καὶ βασίλιννα, προγέγραπται. ἔτι δὲ καὶ ὡς ἱερεὺς ἱέρεια οὕτω καὶ βασιλεὺς βασίλεια, καὶ ὡς ἀττικόν ἐστι, δῆλον καὶ αὐτό. Ὅτι καὶ ἐνταῦθα ῥηθὲν τό, Πύλον ἠγαθέην, δηλοῖ καὶ ἐν τῷ, Πύλον ἠμαθόεντα, θηλυκῶς αὐτὴν λέγεσθαι. Ὅτι λύπην μεγάλην φράζει τό, τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ. δὴν δέ μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβε. τὼ δέ οἱ ὄσσε δακρυόφιν πλῆσθεν. θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή. ὀψὲ δέ μιν ἔπεσσιν ἀμειβομένη προσέειπε. Πηνελόπη δὲ οὕτως ἔπαθε, μαθοῦσα τὴν κατὰ τοῦ παιδὸς ἐπιβουλήν. Τὸ δὲ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ, ἐπὶ ὕπνου μετ' ὀλίγα παραφράσας, ἐρεῖ. λύθεν δέ οἱ ἅψεα πάντα. ἡ δὲ ἀμφασία, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ν διὰ φωνῆς ὄγκον ὡς προδεδήλωται. δοκεῖ δὲ ἐκ περισσοῦ κεῖσθαι τὸ ἐπέων. ἐπεὶ δίχα γὰρ αὐτοῦ, ἀμφασίη νοοῖτ' ἂν ἡ τῶν ἐπῶν σιγή, εἰ μὴ ἄρα πρὸς διαστολὴν ἴσως κεῖται τῆς τῶν στεναγμῶν βοῆς. Τοῦ δὲ ἀμφασίη ἐπέων λάβε, σαφὴς παράφρασις τό, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή. Τὸ δὲ τῆς φωνῆς θαλερόν, οἰκεῖον ἐπὶ γυναικός, καὶ μάλιστα τοιαύτης. Ὅτι ἀπρεπέστα

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε Μέδων πεπνυμένα εἰδώς.
Αἲ γὰρ δὴ βασίλεια τόδε πλεῖστον κακὸν εἴη,
Ἀλλὰ πολὺ μεῖζόν τε καὶ ἀργαλεώτερον ἄλλο
Μνηστῆρες φράζονται, ὃ μὴ τελέσειε Κρονίων.
Τηλέμαχον μεμάασι κατακτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ
Οἴκαδε νισόμενον. ὁ δ' ἔβη μετὰ πατρὸς ἀκουὴν
Ἐς Πύλον ἠγαθέην, ἠδ' ἐς Λακεδαίμονα δῖαν.
Ὣς φάτο. τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.
Δὴν δέ μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβε. τὼ δέ οἱ ὄσσε,
Δακρυόφιν πλῆσθεν. θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
Ὀψὲ δὲ δή μιν ἔπεσσιν ἀμειβομένη προσέειπε.
Κῆρυξ. τίπτε δέ μοι πάϊς οἴχεται. οὐδέ μιν χρεὼ
Νηῶν ὠκυπόρων ἐπιβαινέμεν, αἵθ' ἁλὸς ἵπποι
Ἀνδράσι γίγνονται, περόωσι δὲ πουλὺν ἐφ' ὑγρήν.
Ἦ ἵνα μὴ δ' ὄνομ' αὐτοῦ ἐν ἀνθρώποισι λίπηται.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Μέδων πεπνυμένα εἰδώς.
Οὐκ οἶδ' εἴ τίς μιν θεὸς ὤρορεν, ἦε καὶ αὐτοῦ
Θυμὸς ἐφωρμήθη ἴμεν ἐς Πύλον, ὄφρα πύθηται
Πατρὸς ἑοῦ, ἢ νόστον, ἢ ὅν τινα πότμον ἐπέσπεν.
Ὣς ἄρα φωνήσας, ἀπέβη κατὰ δῶμ' Ὀδυσῆος.
Τὴν δ' ἄχος ἀμφεχύθη θυμοφθόρον. οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
Δίφρῳ ἐφέζεσθαι, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων.
Ἀλλ' ἄρ' ἐπ' οὐδοῦ ἷζε πολυκμήτου θαλάμοιο,
Οἴκτρ' ὀλοφυρομένη. περὶ δὲ δμωαὶ μινύριζον
Πᾶσαι, ὅσαι κατὰ δώματ' ἔσαν νέαι ἠδὲ παλαιαί.
Τῇς ἁδινὸν γοόωσα μετηύδα Πηνελόπεια.
Κλῦτε φίλαι, περὶ γάρ μοι Ὀλύμπιος ἄλγε' ἔδωκεν
Ἐκ πασέων, ὅσσαι μοι ὁμοῦ τράφεν ἠδ' ἐγένοντο.
Ἣ πρὶν μὲν πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσα θυμολέοντα
Παντοίῃς ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν,
Ἐσθλόν, τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος.
Νῦν δ' αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀνηρείψαντο θύελλαι
Ἀκλέα ἐκ μεγάρων. οὐδ' ὁρμηθέντος ἄκουσα,
Σχέτλιαι. οὐδ' ὑμεῖς περ ἐνὶ φρεσὶ θέσθε ἑκάστη,
Ἐκ λεχέων μ' ἀνεγεῖραι. ἐπιστάμεναι σάφα θυμῷ,
Ὁππότ' ἐκεῖνος ἔβη κοίλην ἐπὶ νῆα μέλαιναν.
Εἰ γὰρ ἐγὼ πυθόμην ταύτην ὁδὸν ὁρμαίνοντα,
Τῷ κε μάλ' ἤ κεν ἔμεινε καὶ ἐσσύμενός περ ὁδοῖο,
Ἤ κέ με τεθνηκυῖαν ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπεν.
Ἀλλά τις ὀτρηρὸς Δολίον καλέσειε γέροντα

Δμῶ' ἐμόν, ὅν μοι δῶκε πατὴρ ἔτι δεῦρο κιούσῃ,
Καί μοι κῆπον ἔχει πολυδένδρεον, ὄφρα τάχιστα
Λαέρτῃ τάδε πάντα παρεζόμενος καταλέξῃ,
Εἰ δή που τινὰ κεῖνος ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ὑφήνας.
Ἐξελθὼν λαοῖσιν ὀδύρεται, οἳ μεμάασιν
Ὃν καὶ Ὀδυσῆος φθῖσαι γόνον ἀντιθέοιο.

ὡς Πηνελόπη τίς χρεία τῷ υἱῷ νηῶν ἐπιβαινέμεν αἵ θ' ἁλὸς ἵπποι ἀνδράσι γίνονται, περόωσι δὲ πουλὺν ἐφ' ὑγρήν, λύει εἰποῦσα. ἦ ἵνα μὴ δ' ὄνομ' αὐτοῦ ἐν ἀνθρώποισι λίπηται. οὕτω δὲ καὶ πρὸ ὀλίγων ἐρωτήσασα, κῆρυξ τίπτε ἦλθες, λύει οὕτως. ἦ εἰπέμεν δμῳῇσιν ἔργων παύσασθαι. καὶ σημείωσαι ὡς καὶ τοῦ τοιούτου τῆς λύσεως σχήματος, Ὅμηρος κατῆρξε τοῖς ὕστερον. καὶ ἔστιν ὅμοιον ὡς εἴ τις εἴποι, τί δή ποτε θνητὸς ὁ ἄνθρωπος. ἢ ὅτι καὶ γενητός. Σκεπτέον δὲ εἰ κατὰ καιρὸν εὕρηται τῇ Πηνελόπῃ ἡ ἀπὸ τῶν ὠκυπόδων ἵππων ἐπὶ τὰς ὠκυπόρους νῆας μεταφορά. καλῶς μὲν γὰρ μετήνεγκεν. οὐκ ἂν δὲ ἴσως εἴποι τις τῇ οὕτω πενθούσῃ ἄδειαν εἶναι τοιαύτης τροπῆς ἐνσκευάζειν καὶ ἀστείζεσθαι. Ὅρα δ' ἐνταῦθα καὶ τὸ τῆς φράσεως ἀσφαλές. οὐ γὰρ εἶπεν, αἵ θ' ἁλὸς ἵπποι εἰσίν, ἵνα μὴ ψυχρεύσηται. εἰ γάρ που καὶ θαλάσσης ἵπποι κατὰ τοὺς ποταμίους, ζῷα εἶεν ἂν καὶ αὐτοί. ἀλλὰ ἵπποι φησὶ θαλάσσης γίνονται τοῖς ἀνθρώποις. ὡς ἄν, εἰ ἦν λέγων ἐλλειπτικῶς, ὅτι αἱ νῆες ὡς ἵπποι ἁλὸς γίνονται τοῖς ἀνθρώποις. ὁμοίως τῷ, δέμας πυρὸς ἀντὶ τοῦ ὡς πῦρ. ἢ καὶ ἄλλως. ὡς ἵπποι ἐπὶ ἁλός. ὅθεν ὥσπερ ἀναβάται κατὰ τοὺς ἐπὶ γῆς ἵππους, οὕτως ἐπιβάται ἐπὶ τῶν νηῶν. Ἱστέον δὲ ὅτι ἐντεῦθεν λαβὼν Εὐριπίδης, ναΐαν ἀπήνην τὸ πλοῖον ἔφη. ὁ δὲ ἅρμα εἰπὼν αὐτό, ἐξ Ὁμήρου καὶ αὐτὸς τὴν λέξιν ἐκέρδανεν. ὃς ἐν τοῖς ἑξῆς, νῆα Φαιακικὴν τετρώρῳ εἰκάζει ἀσφαλῶς θέοντι. πόδας δὲ εἰπὼν ἀνδρῶν τὰ πλοῖα, ὁμηρικήν τινα καὶ αὐτὸ ἔχει μέθοδον δηλωθησομένην ἐν τοῖς ἑξῆς. ἐξ οὗ ναυτίποδες οἱ ναῦται παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὡς ναυσὶ χρώμενοι πρὸς τὸ διὰ θαλάσσης ἐλθεῖν, ὅσα καὶ ποσί. φανερὸν δέ, ὅτι καὶ πόδες νεὼς λέγονται οὐ μόνον οἱ τῇ τάσει τοῦ ἱστίου συμπλέοντες πῶς τό, ἐν δ' ὑπέρας τε πόδας τε, ἀλλὰ καὶ αἱ κῶπαι. ὅθεν καὶ πεντήρης ναῦς κατὰ ἰδίαν διαμύτητος, ἡ ἐρεσσομένη ποσὶν ὅ ἐστι κώπαις. Τὸ δὲ πουλὺν ἐφ' ὑγρήν, ἰωνικῶς πέφρασται. Ἰώνων γὰρ ἡ πουλύς. ὡς καὶ τό, θῆλυς ἐέρση. Ἱστέον δὲ ὅτι τό, περόωσι πουλὺν ἐφ' ὑγρήν, ἔοικε πρὸς τὴν τροπὴν εἰρῆσθαι τοῦ, αἵ θ' ἁλὸς ἵπποι ἀνδράσι γίνονται. ὠκύτατον γὰρ καὶ ἵππος ἐν ζῴοις, καὶ πολλὴν ἔχων περαίνει γῆν ὠκυπορῶν, διὸ καὶ ἡλίῳ ἀνάκειται. ὡς ταχυτάτῳ φασί, ταχύτατος. Ὁ ἀμφιβάλλων πῶς ἐπιχειρήσει τις παραβόλῳ ἔργῳ, εἴποι ἂν τό, οὐκ οἶδ' ἤ μιν θεὸς ὤρορεν ἢ καὶ αὐτοῦ θυμὸς ἐφορμήθη πεπεῖσαι τόδε. ὁ δ' ὁμηρικὸς δὲ Μέδων τοῦτο περὶ Τηλεμάχου φησὶ πάνυ καλῶς, εἰς ἀλληγορίας αἴνιγμα, μυθικῶς μὲν γάρ, ἀθλίως ὤρινεν αὐτόν. ἀληθῶς δέ, οἴκοθεν ἐφορμηθεὶς ἀπέπλευσεν. Ὅρα δὲ ὡς καὶ ἐνταῦθα τὸ ὤρορε, μετάθεσιν αὐξήσεως ἔπαθε διὰ μέτρου ἀνάγκην.

Ὅτι ἐν τῷ, ἢ νόστον ἢ ὅν τινα πότμον ἐπέσπεν, περιφραστικῶς ὁ λόγος ἀντὶ τοῦ, ἢ νόστον ἢ θάνατον. Ὅτι πολλὴν γυναικὸς ἀδημονίαν δηλοῖ ἐπὶ λύπῃ μεγάλῃ τό, τὴν δ' ἄχος ἀμφιχύθη θυμοφθόρον. οὐδ' ἄρ' ἔτι ἔτλη δίφρου ἐφίζεσθαι, πολλῶν κατ' οἶκον ἐόντων. ἀλλ' ἄρ' ἐπ' οὐδοῦ ἷζε πολυκμήτου θαλάμοιο οἴκτρ' ὀλοφυρομένη. περὶ δὲ δμῳαὶ μινύριζον πᾶσαι ὅσαι κατὰ δώματ' ἔσαν νέαι ἠδὲ παλαιαί. καὶ ὅρα καὶ νῦν τὸ τῶν γυναικῶν φιλοικτον. συγκλαίουσι γὰρ τῇ δεσποίνῃ αἱ δμῳαί. καὶ τὴν αἰτίαν σιγήσας ὁ ποιητὴς ἀφίησι νοεῖν, ὡς φιλοῦσαι τὴν δέσποιναν κινοῦνται τὸν θρῆνον. διὸ καὶ αἰτιᾶται οὕτως αὐτὰς προσφωνεῖ. κλῦτε φίλαι καὶ τὰ ἑξῆς. ἀπᾶδον δὲ οὐδέν, φίλας κληθῆναι τὰς εὔνους θεραπαινίδας, ἐπεὶ διὰ τὴν δεσποτικὴν εὔνοιαν καὶ ὁ δοῦλος Εὔμαιος, δῖος ἐν τοῖς ἑξῆς ῥηθήσεται. ἐλεεινὸς δὲ ὁ πρὸς τὰς δουλίδας οὗτος λόγος. οἱ γὰρ ἐκ δυστυχίας καταβαίνοντες ἐκ τοῦ ἀξιωματικοῦ εἰς τὸ ταπεινόν, πολὺν ἐκ τῶν ἀκροατῶν ἔχουσιν ἔλεον. καὶ νῦν μέν, φίλας ἔφη τὰς δμῳὰς ἡ δέσποινα. ὅτε δὲ καὶ προσίεσα κατ' αὐτῶν ἀγανακτεῖ, ἀρκεῖται εἰποῦσα, σχέτλιαι οὐδ' ὑμεῖς ἐν φρεσὶν ἔθεσθε, καὶ τὰ ἑξῆς. ἔνθα καὶ σημείωσαι δεῖν τὸ οὕτω διατίθεσθαι ὡς σχέτλιόν τινα λέγειν, τοῦτο ἐστὶ τὸ σχετλιάζειν. Ἱστέον δὲ καὶ ὡς εἴπερ ἐκ τοῦ ἀ ἐπιτατικοῦ καὶ τοῦ χῶ τὸ χέω γίνεται ἄχος ἡ ἄγαν δηλαδὴ σύγχυσις τῆς ψυχῆς, ἔχοι ἄν τι ἐτυμολογίας καὶ παρηχήσεως τό, ἄχος ἀμφιχύθη. δίφρος δέ, οὐ μόνον ὁ τοῦ ἅρματος, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ θρόνου κατ' οἶκον εἶδος οἰκεῖος ἴσως τῷ τοῦ ἅρματος δίφρῳ. ἔχει δέ ποτε καὶ εὐτέλειαν ὁ τοιοῦτος. Εὔμαιος γοῦν ἐν τοῖς ἑξῆς, δίφρον εἷλεν ἔνθα δαιτρὸς ἐφίζε κρέα πολλὰ δαιόμενος. καὶ τῷ Ὀδυσσεῖ δέ, ἡ Εὐρυνόμη δίφρον ἔφερε καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ. ἐν δὲ παλαιῷ ῥητορικῷ λεξικῷ εὕρηταί που καί, σκολύθρια, δίφρια βραχέα. καὶ ἄλλως δέ, σκόλυθρα, δίφρια ταπεινά. καὶ ἔστι τὸ μὲν διφρίον ἐκεῖ, ὡς γένος. τὸ δὲ σκόλυθρον ἢ σκολύθριον, ὡς εἶδος, ἡ δὲ χρῆσις αὐτοῦ ἀναφέρεται εἰς Πλάτωνα ἐν Εὐθυδήμῳ. ἐν τούτοις δέ φασιν οἱ παλαιοί, καὶ ὅτι περιπαθὲς τὸ ἐπεισόδιον, εἰ τὸν Ὀδυσσέα θρηνοῦσα ἡ Πηνελόπη, τὴν ἐπὶ τῷ παιδὶ ἀγγελίαν προσλάβοι. Τὸ δὲ πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων, ἁπλῶς οὕτω παρατίθησι πρός τι ἀναπλήρωσιν στίχου, καὶ πολυκτημοσύνης ἔνδειξιν. Τὸ δὲ ἐπ' οὐδοῦ ἷζεν οὐ μακρὰν μέν ἐστι τοῦ χαμᾶζε καθεσθῆναι. προσφυῶς δὲ ἔχει τῇ ποθούσῃ ἐπὶ τῇ ἐξόδῳ τοῦ υἱοῦ καὶ ἐθελούσῃ τὴν αὖθις ἐκείνου εἴσοδον. Τὸ δὲ μινυρίζειν.

καὶ ἀλλαχοῦ ἐνδελεχῶς ἐπὶ ὁμοίου κλαυθμοῦ τίθεται, ὡς ἀρχὴ τοῦ μηνύειν ὃ δηλοῖ τὸ μινυρίζειν. Τὸ δὲ ἤιαι ὅδε παλαιαί, πρὸς ἑρμηνείαν ἐπιεικῶς τοῦ πᾶσαι. Ὅτι γυνὴ παιδεύουσα καὶ ἐπὶ αἰσχρὸς ἀγαθοῦ ἀπωλείᾳ καὶ ἐπὶ ὁμοίῳ φόβῳ τῷ περὶ παιδός, εἴποι ἂν τὰ τοῦ Ὁμήρου ταῦτα. πέρι γάρ μοι Ὀλύμπιος ἄλγεα δῶκεν ἐκ πασέων ὅσσαι μοι ὁμοῦ τράφεν ἠδ' ἐγένοντο. ἣ πρὶν μὲν, πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσα θυμολέοντα, παντοίῃς ἀρετῇσι κεκασμένον. ἐσθλόν, τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος. νῦν δ' αὖ, παῖδ' ἀγαπητὸν ἀκλέα ἐκ μεγάρων νι. δῖνος ὀλέσθαι. Πηνελόπης δὲ λέγοι ταῦτα, σαφέστερον ἐπαινοῦσα ἀρετὴν αὐτῆς ὑπὲρ ὅτι τὸν ἕνα μόνον εἶπε σίγησιν τό, οὗ κλέος εὐρὺ καὶ ἑξῆς. Τὸ δὲ θυμολέοντα, κάλλιον εἴποι αὐτό, ὑπὲρ ὁ μὲν Αἴας λέοντι τὸν ὀδυσσέα φθάσας εἴκασεν ἐν τῷ ὀβελῷ. λέων μὲν γάρ, οὐκ ἂν εἴη ὀδυσσεὺς ὅτι μὴ μόνον παραβολικῶς. θυμολέων δέ, πιθανῶς ἂν εἶναι λεχθείη. Τὸ δὲ ἐσθλόν, δὶς ἐνταῦθα εἶπε, μιμούμενος γυναῖκα σχεδιάζουσαν καὶ μὴ ἐπανορθοῦσαν εἰς εἰρομένην ἐπιχείρησιν διαφόρων λέξεων. Τοῦ δὲ ἀκλεὴς, ἡ μὲν κοινὴ αἰτιατική, ἀκλεέα καὶ ἀκλεᾶ. ὡς τό, ὑγιέα ὑγιῆ. καὶ εὐφυέα εὐφυῆ. ἡ δὲ ἀττική, εὐκλεᾶ κατὰ τὸν ὑγιᾶ καὶ τὸν εὐφυᾶ. τὸ μέντοι ἀκλέα, συγκοπὴν ἔπαθεν ἐκ τοῦ ἀκλεέα ὁμοίας τῷ, δυσκλέα Ἄργος ἱκέσθαι. Ἰστέον δὲ ὅτι ἰωνικώτερον ἔχει τὸ ἀκλέα. καὶ ὅτι εἰ ὁ ἀκλεᾶ ἐγράφη ἀττικῶς, εἶχε συμβιβάζεσθαι ὁ στίχος εἰς μέτρον οὐ μόνον σπονδειακῶς κατὰ συνίζησιν, ἀλλὰ καὶ δακτυλικῶς διὰ τὴν εἰς φωνῆεν περαίωσιν καὶ τὴν μετ' αὐτὸ θέσιν τοῦ ἐπαγομένου φωνήεντος. φησὶ γάρ. ἀκλεᾶ ἐκ μεγάρων. τούτου δὲ βέλτιον ἐστιν ἑτέρα γραφὴ τό, ἀνηρείψαντο θύελλαι ἀκλέα ἐκ μεγάρων. ὅπερ ἀσθενῶς ἔχει λεχθέν, διὰ τὸ τὸν παῖδα ζητεῖσθαι, ὑπεξιέναι αἰσίμως ἑαυτόν. Οὐδ' ὑμεῖς ἑκάστη, ταυτὸν μὲν τῷ, ὑμῶν ἑκάστη ἀττικώτερον δὲ ἐστί. καὶ ἐστιν ἐκ παραλλήλου ταυτὸν τὸ ὑμεῖς καὶ τὸ ἑκάστη. Ὅτι ἐνταῦθα δείκνυται ὡς καλῶς τὸν Τηλέμαχον ἐποίησεν Ὅμηρος ἀποδημεῖν λάθρα τῆς μητρός. ὁ μὲν γὰρ ἀπεκρύψατο τὴν ζήτησιν ἵνα μὴ κλαίουσα χρόα καλὸν ἰάπτῃ. αὐτὴ δέ, φησίν. ὡς εἴπερ ἐγὼ πυθόμην ταύτην ὁδὸν ὁρμαίνοντα, τῷ κε μάλ' ἤ κεν ἔμεινε καὶ ἐσσύμενός περ ὁδοῖο, ἤ κέ με τεθνηκυῖαν ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπε. χρήσιμος δὲ ἡ τοιαύτη προλογία, ὅτι μὴ τολμᾷ ὅλως ὧν ἀφ' οἷς φίλος τις λαθὼν ἀποδημεῖ. Τὸ δὲ καὶ ἐσσύμενός περ ὁδοῖο, ὅμοιον τῷ, ἐπειγόμενος περ ὁδοῖο. Ὅτι δολίος, προξύτονον βραχυκύνειον ἐνταῦθα. δοῦλος δὲ οὗτος προικῷος τῆς Πηνελόπης. φησὶ γάρ. ἥν μοι δῶκε πατὴρ ἔτι δεῦρο κιούσῃ. καὶ μὴ οὕτως ἔχει πολυδύνδρεον ἐν ᾧ ἐθέλει στεῖλαι ἡ Πηνελόπη τῷ Λαέρτῃ ὡς ἂν μαθὼν ἐκεῖνος, ἔλθῃ καὶ λαλήσῃ ἐν τῇ πόλει τοῖς ἐπὶ πολυμάχα. ὃν αὐτὸς τὸ ἐκ τῆς ὀδυσσείας γένος καλεῖ, ὡς ὀδυσσέως μέν, ἔγγονον. ἐκείνου δὲ ἔγγονον. Σημειωτέον δὲ ὅτι ὅπως καὶ ἄλλα τοιαῦτα ποιεῖ Ὅμηρος, ἐκλείψει μὲν πρὸ τῆς Πηνελόπης, καλεῖσθαι τὸν κηπουρὸν Δολίον. οὐχ εὑρίσκεται δὲ τοῦτο περαχθέν, διὰ τὸ κωλυθῆναι ὑπὸ τῆς Εὐρυκλείας μετ' ὀλίγα. ἐπεὶ καὶ δέ ἐγγυᾷ, τὸν γέροντα κηκλμὸν παθεῖν οὐκ εὔχαρι τῷ ποιητῇ. καὶ οὐδὲ τὸ ὑπὸ τῆς δεσποτείας ἐπιμελῶς ἐπιπονῆσαι, πληρεῖσθαι χρεών. Ἐνταῦθα δὲ προσθετέον ἐκ τῆς μεθ' Ὅμηρον, καὶ ὅτι πᾶσα ἡ παλαιά τις ἀποικία, κῆπος προσηγορεύετο διὰ τὸ πλήρης εἶναι δένδρων ἡμέρων. ὅτι δὲ καὶ ἡ συνάγουσα κῆπον εἶχε πολυπλασίως ἐκαλεῖτο μισθὸς ἐν ᾧ ἱερῶν χρηματίζων ἦν, ὡς ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα δεδήλωται. ἐκαλεῖτο δ' ἂν ἴσως μισθὸς ὁ κῆπος ἐκεῖνος, διὰ τὸ μὴ ἂν ῥᾳδίως ἐξ ἀκοῆς πιστεύεσθαι τοιοῦτος εἶναι ἀλλὰ μυθικῶς πεπλάσθαι. παραδίδοται δὲ καὶ ἐπικουρὰς εἶδος, κῆπος λέγεσθαι. ἡ δὲ μακρόκηπος γυνὴ τουτέστιν ἡ περὶ μίξεις μεμηνυῖα, κήπῳ τῷ κατ' αὐτὴν οὕτω σκώπτεται, περὶ ὃν δηλαδὴ μέμηνεν ἀποφραγνῦσα τοῖς ἐθέλουσι τὴν τῆς ὥρας ὀπώραν δρέπεσθαι. Τὸ δὲ πολυδένδρεον, διαστέλλει λαμβανόμενος τὸν κῆπον. ὁ γὰρ λειμὼν οὐκ ἐξ ἀνάγκης πολύδενδρος.

Ὅτι θρέψαμένη τὸν ὀδυσσέα ἡ γραῦς Εὐρύκλεια ὡς ἐπὶ υἱῷ ἐκείνῳ διακειμένη, νύμφην προσφωνεῖ τὴν καὶ δέσποιναν καὶ βασίλισσαν ἑαυτῆς, νύμφα φίλη. ὡς ὑπὲρ εἴποι, νύμφη τοῦ υἱοῦ μου. κεῖται δὲ καὶ ἐν Ἰλιάδι τό, νύμφα φίλη, ἔρα δὲ ὅτι φίλη κληθεῖσα πρὸ ὀλίγων καὶ ἡ γραῦς ἐν τῷ, κλῦτε φίλαι, αὐτὴ τὴν νῦν αὐτὰ ἀποδίδωσι, καὶ πλεῖον δέ τι προστίθησιν ἐν τῷ, νύμφα φίλη. Ὅτι ἐπικρύψασα ἀποδημίαν ἀνδρὸς ἐπαχθῶς τοῖς μεγάλῳ προσώπῳ εἶτα ἐξομολο-

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια.
Νύμφα φίλη. σὺ μὲν ἄρ με κατάκτανε νηλέϊ χαλκῷ,
Ἢ ἔα ἐν μεγάρῳ. μῦθον δέ τι οὐκ ἐπικεύσω.
Ἤιδε' ἐγὼ τάδε πάντα. πόρον δέ οἱ ὅσσ' ἐκέλευσε.
Σῖτον καὶ μέθυ ἡδύ. ἐμεῦ δ' ἕλετο μέγαν ὅρκον,
Μὴ πρὶν σοὶ ἐρέειν, πρίν δωδεκάτην γε γενέσθαι,
Ἢ σ' αὐτὴν ποθέσαι καὶ ἀφορμηθέντος ἀκοῦσαι.
Ὡς ἂν μὴ κλαίουσα κατὰ χρόα καλὸν ἰάπτῃς.
Ἀλλ' ὑδρηναμένη, καθαρὰ χροῒ εἵμαθ' ἑλοῦσα,
Εἰς ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν,
Εὔχε' Ἀθηναίῃ κούρῃ Διὸς αἰγιόχοιο.
Ἡ γάρ κέν μιν ἔπειτα καὶ ἐκ θανάτοιο σαώσει.

Μὴ δὲ γέροντα κάκου κεκακωμένον, οὐ γὰρ ὀίω
Πάγχυ θεοῖς μακάρεσσι γονὴν ἀρκεισιάδαο
Ἔχθεσθ᾽, ἀλλ᾽ ἔτι πού τις ἐπέσσεται ὅς κεν ἔχῃσι
Δώματά θ᾽ ὑψερεφέα, καὶ ἀπόπροθι πίονας ἀγρούς.
Ὣς φάτο. τῆς δ᾽ εὔνησε γόον. σχέθε δ᾽ ὄσσε γόοιο.
Ἡ δ᾽ ὑδρηναμένη, καθαρὰ χροῒ εἵμαθ᾽ ἑλοῦσα,
Εἰς ὑπερῷ᾽ ἀνέβαινε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν.
Ἐν δ᾽ ἔθετ᾽ οὐλοχύτας κανέῳ, ἠρᾶτο δ᾽ ἀθήνῃ.
Κλῦθί μοι αἰγιόχοιο διὸς τέκος ἀτρυτώνη,
Εἴ ποτέ τοι πολύμητις ἐνὶ μεγάροισιν Ὀδυσσεὺς,
Ἢ βοὸς ἢ ὄϊος κατὰ πίονα μηρί᾽ ἔκηε.
Τῶν νῦν μοι μνῆσαι, καί μοι φίλον υἷα σάωσον.
Μνηστῆρας δ᾽ ἀπάλαλκε κακῶς ὑπερηνορέοντας.

γέροντος, δύναται ποτὲ εἰπεῖν τὸ, σὺ μὲν ἄρμι κατακτεῖναι νηλέϊ χαλκῷ, ἢ ἔα ἐν μεγάροις. μῦθον δέ τοι οὐκ ἐπικεύσω. ᾔδεα ἐγὼ τάδε πάντα. πόρον δέ οἱ ὅσσ᾽ ἐκέλευε. σῖτον καὶ μέθυ ἡδύ. ἐμεῦ δ᾽ ἕλετο μέγαν ὅρκον, μὴ πρίν σοι ἐρέειν πρὶν δωδεκάτην ἡμέραν γενέσθαι. λέγει δὲ ταῦτα εὐρύκλεια τῇ δεσποίνῃ, προσιθεῖσα καὶ τὸ αἴτιον οἷα ὑπὲρ αὐτῆς ὄν. ὡς ἂν μὴ κλαίουσα ὡς καὶ προερρέθη, κατὰ χρόα καλὸν ἰάπτῃ. εἶτα καὶ συμβουλεύεται τὸ ποιητέον. εἰποῦσα τοιαῦτα. ἀλλ᾽ ὑδρηναμένη καθαρὰ χροῒ εἵμαθ᾽ ἑλοῦσα εἰς ὑπερῷ᾽ ἀναβᾶσα, εὔχεο τῇ ἀθηνᾷ. ἐφεξῆς δὲ θέαν παριστῶσα δύναμιν, ἐπάγει. ἡ γάρ κεν ἔπειτα καὶ ἐκ θανάτοιο σαώσαι. ὃ προσυπακουστέον ἄν, ἐπὶ θεοῦ. χρήσιμον ὂν καὶ εἰς ἔπαινον φρονήσεως τῆς ἀθηνᾶς αἰνίττεται. Τὸ δὲ ὑδρηναμένη, ἀντὶ τοῦ λουσαμένη διὰ καθαρότητα. ὡς καὶ ἐν τῇ α ῥαψῳδίᾳ ἐγράφη. ὅπου καὶ τηλέμαχος εὔξασθαι μέλλων, ἐνίψατο. Ὅρα δὲ τὰς ἀσυνδέτους κἀνταῦθα μετοχὰς καὶ τὰ ἐνεργὰ κομματικά. τὸ, ὑδρηναμένη. καθαρὰ εἵματα ἑλοῦσα. εἰς ὑπερῷ᾽ ἀναβᾶσα. παραινεῖ δὲ, καὶ σὺν ταῖς ἀμφιπόλοις εὔχεσθαι αἷς καὶ συνέκλαιε. καὶ ποιεῖ οὕτως ἡ βασίλεια. Ὅτι παροιμιῶδές τι καὶ γνωμικὸν τὸ, μὴ δὲ γέροντα κάκου κεκακωμένον. εὐρύκλεια δὲ καὶ τοῦτο λέγει, κωλύουσα σκυλῆναι τὸν γέροντα λαέρτην. οἷα κηδομένη τοῦ παλαιοῦ ὡς ἡ α ῥαψῳδία ἐδήλωσεν, ἐραστοῦ. Ὅτι ἐλπίδος ἀγαθῆς ἐπὶ διαδοχῇ γένους ὅτι ὁ πρόγονος δυστυχεῖ τὸ, οὐ γὰρ ὀίω πάγχυ θεοῖς γονὴν τὴν τοῦ δεῖνος ἔχθεσθαι. ἀλλ᾽ ἔτι πού τις ἐπέσσεται ὅς κεν ἔχῃσι δώματά θ᾽ ὑψερεφέα καὶ ἀπόπροθι πίονας ἀγρούς. Τὸ δὲ ἐπέσσεται, ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα ἔσεσθαι. καὶ ὡς εἰπεῖν, ἐπιγενήσεται. ὅθεν καὶ ἐπίγονος ὁ γόνιος διάδοχος. Ὅτι ἐκ τοῦ ἀρκίω ἀρκέσω τὸ ἐπιρρηματικὸν, ἀρκέσιος, καὶ πλεονασμῷ, ἀρκείσιος κύριον ὁ τοῦ λαέρτου πατήρ. διὸ ἀρκεισιάδην αὐτὸν ἐνταῦθα φησίν. οὗ ὁ τύπος, ὅμοιος τῷ, φημιάδης, ὁ τοῦ φημίου. ἠλιάδης ὁ ἡλίου. καὶ τοῖς τοιούτοις. Ὅτι εὔνησε γόον εἰπὼν ἀντὶ τοῦ ἔπαυσε τὸν θρῆνον, ἐπάγει πρὸς ἑρμηνείαν τὸ, σχέθε δ᾽ ὄσσε γόοιο. ἤτοι τῶν μετὰ δακρύων θρήνων. ἄλλως γὰρ, οὐ γοᾶται ὀφθαλμός. ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, κλαυθμοῖο γόοιό τε δακρυόεντος. ἀπὸ δὲ τοῦ εὐνῶ εὐνήσω, παράγωγον τὸ εὐνάζω. ὡς ἐκ τοῦ σκεδῶ τὸ σκεδάζω. καὶ τοῦ σκιῶ τὸ σκιάζω. Ὅτι εὔξασθαι μέλλουσα τῶν μνηστήρων ἡ πηνελόπη, οὐλοχύτας μόνους κανέῳ ἐνέθετο καὶ ηὔχετο τῇ ἀτρυτώνῃ. καὶ ἀντὶ βωμοῦ μὲν, τοῦ κανοῦ καθιεροῖ τὰς κριθάς. ἀντὶ δέ γε θυσίας ζώων, χρᾶται τῇ ἀναμνήσει τῶν ποτὲ θυσιῶν τοῦ ἀνδρός. εἰποῦσα. εἴ ποτέ τι πολύμητις ἐνὶ μεγάροισιν ὀδυσσεὺς ἢ βοὸς ἢ ὄϊος κατὰ πίονα μηρί᾽ ἔκηε, τῶν, νῦν μοι μνῆσαι. καί μοι φίλον υἷα σάωσον. μνηστῆρας δ᾽ ἀπάλαλκε κακῶς ὑπερηνορέοντας. ἐκ τούτων δὲ δύναται παρῳδία τις γενέσθαι χρησίμη ὅτε τις ὑπερεύχεται ἑοῦ κινδυνεύοντος ὑπό τινων ἐπιβούλων. ἀτρυτώνη δὲ ἀθηνᾶ, ἡ ἄτρυτος ὅ ἐστιν ἀτειρής. ὡς ἀπὸ τοῦ τρέω τρῶ, ἐξ οὗ καὶ τὸ τείρω καὶ τὸ τρύω. ἀφ᾽ οὗ καὶ τρυτάνη ἐπὶ ζυγοῦ, ἡ τειρομένη διὰ βάρει τῶν ὄγκων. ἀπ᾽ αὐτοῦ δὲ, καὶ τρύμη παρὰ τοῖς κωμικοῖς, ὁ πανοῦργος καὶ ἐπιτριπτὸς καὶ κατ᾽ ἐκεῖνον εἰπεῖν, ἴτης ὅ ἐστιν ἰταμός. ἐξ αὐτοῦ δὲ, καὶ τρύσιππον ὃ τοῖς πεπηρωμένοις καὶ ἀχρήστοις ἵπποις ἐπιβάλλεται. ἢ κατὰ αἴλιον διονύσιον, τρυσίππιον τρισυλλάβως, ἔγκαυμα ἵππου γεγηρακότος, ἐπὶ τοῦ γνάθου ὅμοιον τροχῷ. φέρει δὲ αὐτὸς καὶ χρῆσιν εὐπόλιδος ταύτην, ἀλλ᾽ ὥσπερ ἵππῳ μοι ἐπιβαλεῖς τρυσίππιον. ἔοικεν οὖν τὸ εἶπε ῥύσιππον εἶπε τρυσίππιον, θεραπεία ἢ σημεῖον εἶναι γηραιοῦ ἵππου διὰ ἐγκαύσεως. ἐκ δὲ τοῦ τρύω, καὶ ἄτρυτος ἐν πόνοις λέγεται ὃν πόνοι οὐ τείρουσιν. ἐκεῖθεν δὲ καὶ ἡ τρυμαλιὰ ἐκ τοῦ τρύμης παρηγμένη. Τὸ δὲ εἴ ποτέ τοι πολύμητις ὀδυσσεὺς, καθ᾽ ὁμοιότητα ἐσχημάτισται τῷ, εἴ ποτέ μοι πίονα μηρί᾽ ἔκηε. ὅπερ ἐν ἰλιάδι ὁ χρύσης ηὔξατο.

Ὣς εἰποῦσ᾽ ὀλόλυξε. θεὰ δέ οἱ ἔκλυεν ἀρῆς.
Μνηστῆρες δ᾽ ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρα σκιόεντα.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκε νέων ὑπερηνορεόντων.
Ἦ μάλα δὴ γάμον ἄμμι πολυμνήστη βασίλεια

Ὅτι εὐχῆς ἐπηκόου ἔνδειξις τὸ, ὣς εἰποῦσ᾽, ὀλόλυξε. θεὰ δέ οἱ ἔκλυεν ἀρῆς. Ὅτι δὲ γυναικεία εὐχὴ λεγόμενος τὸ ὀλολύζειν, προδεδήλωται. Ὅτι ὀλολυζούσης ἐπὶ εὐχῇ τῆς

Ἄρτυνεν, οὐδέ τι οἶδεν ὅ οἱ φόνος υἷι τέτυκται.
Ὣς ἄρα τις εἴπεσκε, τὰ δ' οὐκ ἴσαν ὡς ἐτέτυκτο.
Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπε·
Δαιμόνιοι, μύθους μὲν ὑπερφιάλους ἀλέασθε
Πάντας ὁμῶς, μή πού τις ἀπαγγείλῃσι καὶ εἴσω.
Ἀλλ' ἄγε σιγῇ τοῖον ἀναστάντες τελέωμεν
Μῦθον, ὃ δὴ καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶν ἤραρεν ἡμῖν.
Ὣς εἰπὼν, ἐκρίνατ' ἐείκοσι φῶτας ἀρίστους.
Βὰν δ' ἰέναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης.
Νῆα μὲν οὖν πάμπρωτον ἁλὸς βένθοσδε ἔρυσσαν,
Ἐν δ' ἱστόν τ' ἐτίθεντο, καὶ ἱστία νηὶ μελαίνῃ.
Ἠρτύναντο δ' ἐρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισι
Πάντα κατὰ μοῖραν. ἀνὰ θ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν.
Τεύχεα δέ σφ' ἤνεικαν ὑπέρθυμοι θεράποντες.
Ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήν γ' ὥρμισαν. ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί.
Ἔνθα δὲ δόρπον ἕλοντο, μένον δ' ἐπὶ ἕσπερον ἐλθεῖν.
Ἡ δ' ὑπερωΐῳ αὖθι περίφρων Πηνελόπεια,
Κεῖτ' ἄρ' ἄσιτος, ἄπαστος ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος.
Ὁρμαίνουσ' εἴ οἱ θάνατον φύγοι υἱὸς ἀμύμων,
Ἤ γ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι δαμείη.
Ὅσσα δὲ μερμήριξε λέων ἀνδρῶν ἐν ὁμίλῳ,
Δείσας, ὁππότε μιν δόλιον περὶ κύκλον ἄγωσι,
Τόσσα μιν ὁρμαίνουσαν ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος.
Εὗδε δ' ἀνακλινθεῖσα, λύθεν δέ οἱ ἅψεα πάντα.
Ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Εἴδωλον ποίησε, δέμας δ' ἤϊκτο γυναικὶ
Ἰφθίμῃ, κούρῃ μεγαλήτορος Ἰκαρίοιο.
Τὴν Εὔμηλος ὄπυιε Φερῇς ἔνι οἰκία ναίων.
Πέμπε δέ μιν πρὸς δώματ' Ὀδυσσῆος θείοιο,
Εἵως Πηνελόπειαν ὀδυρομένην γοόωσαν
Παύσειε κλαυθμοῖο γόοιό τε δακρυόεντος.
Ἐς θάλαμον δ' εἰσῆλθε παρὰ κληῖδος ἱμάντα.
Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν.
Εὕδεις Πηνελόπεια φίλον τετιημένη ἦτορ;
Οὐ μέν σ' οὐδὲ ἐῶσι θεοὶ ῥεῖα ζώοντες
Κλαίειν, οὐδ' ἀκάχησθαι. ἐπεί ῥ' ἔτι νόστιμός ἐστι
Σὸς παῖς. οὐ μὲν γάρ τι θεοῖς ἀλιτήμενός ἐστιν.

Πηνελόπης δ' ἐστὶν ὡς θέμις γυναικὶ γενναιοτέρῳ ἀναβοώσης ἀκουσόμενοι οἱ μνηστῆρες, ὁμάδησαν. Ὅτι δέ τις αὖ εἶπεν. ἦ μάλα δὴ γάμον ἄμμι πολυμνήστη βασίλεια ἀρτύνει. ὃ γάρ τις φασὶ βούλεται τοῦτο καὶ οἴεται. διὸ καὶ αὐτοί, γάμον αὐτοῖς ἀρτύνεσθαι οἴονται ἀπατώμενοι. ἐπεὶ μὴ θρηνούσης ἀλλ' εὐχομένης ὡς ἐῤῥέθη τῆς Πηνελόπης ἤκουον. καὶ ὅρα ὡς δυνάμενος ὁ ποιητὴς καὶ νῦν τρῶσαι τὴν Πηνελόπην ἐπιφαινομένην τοῖς μνηστῆρσιν, ὅμως οὐ ποιεῖ οὕτω, ἀλλὰ τὸ ἀνύτον. ταμιεύεται δὲ αὐτὸ τοῖς ἑξῆς οὐ ἑτέρα ἐπιβουλῇ μελετωμένη κατὰ Τηλεμάχου, ἐκκλίνων τὸ ὁμοειδές. καὶ σημείωσαι ὅτι κἀνταῦθα βραχυλόγος ἡ κοινὴ ἠθοποιΐα ἐστί. δίστιχος γάρ. Ὅτι ἀσοχίαν δηλοῖ νοήματος τὸ, ὡς ἄρα τις εἴπεσκε, τὰ δ' οὐκ ἴσαν ἤτοι ἐγίνωσκον ὡς ἐτέτυκτο. ἔστι δὲ τὸ ἴσαν, παραστατικὸς τοῦ ἴσημι. Ὅτι παιδεύσεις εἰς τὸ ταχὺ ἐκπλέσαι τὸ μνηστηροκτόνως βουλευθὲν, τὸ τοῦ ὁμηρικοῦ Ἀντινόου, τὸ, δαιμόνιοι, μύθους μὲν ὑπερφιάλους ἀλέασθε πάντας ὁμῶς, μήπου τις ἀπαγγείλῃσι καὶ εἴσω. ἀλλ' ἄγε σιγῇ τοῖον ἤγουν οὕτως ὡς ἔχομεν ἀναστάντες, τελέωμεν μῦθον ὃ δὴ καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶν ἤραρεν ἡμῖν. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, ὃς ἐν φρεσὶν ἤραρεν, ἀντὶ τοῦ ὅσπερ θυμήρης ἡμῖν. τοῦτο γὰρ θυμῆρες εἴπερ καὶ φρεσὶν ἀραρός. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ φρεσὶν ἄραρε, καὶ ὁ φρενήρης σύγκειται. Ὅτι πρὸ βραχέων ἐνεργητικῶς εἰπὼν, κρίνας ἀνὰ δῆμον ἀρίστους, ἐνταῦθα παθητικῶς φησίν. ἐκρίνατο ἐείκοσι φῶτας ἀρίστους. διαφορεῖται γὰρ καὶ ἡ τοῦ ῥήματος τούτου διάθεσις ὡς πολλαχοῦ φαίνεται. Ὅτι τὴν εἰς ἀνάπλουν ἑτοιμασίαν, συντόμως οὕτω φράζει ὁ ποιητὴς, νῆα μὲν οὖν πάμπρωτον ἁλὸς βένθοσδε ἔρυσσαν. ἐν δ' ἱστόν τε τίθεντο καὶ ἱστία νηὶ μελαίνῃ. ἠρτύναντο δ' ἐρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισι. τεύχεα δέ σφ' ἤνεικαν ὑπέρθυμοι θεράποντες. ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήν γ' ὥρμισαν. καὶ ὅρα τὸ ἀρτύνεσθαι πλεονασμῷ τοῦ ν γεγονὸς ἐκ τοῦ ἀρτύω ὅπερ ἀνωτέρω εἶπεν Ὅμηρος. Τὸ δὲ ἐρετμὰ, μεταπέπλασται. ἔστι γὰρ καὶ ἀρσενικὸν ὁ ἐρετμός. Τροποὶ δὲ ὀξυτόνως ἤτοι κοινότερον εἰπεῖν τροπωτῆρες, ἱμάντες οἷς ἡ κώπη πελάζουσα ἐνείρεται κατὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενον σκαλμόν. αἱ δὲ λεξικὰ ῥητορικά, κεῖ-

ται

ται ὅτι ὁ ῥαφεὶς ἱμὰς, καὶ ἐπικοπτὴρ λέγεται. γίνεται δὲ παρὰ τὸ τρέπεσθαι ὅ ἐστι στρέφεσθαι. κάμπτεσθαι. κλώθεσθαι. εἰλεῖσθαι. γυροῦσθαι. ὥσπερ δὲ τρόχος μὲν κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ὁ ἄγγελος ἔτι δὲ καὶ ὁ δρόμος. τροχὸς δὲ ὀξυτόνως ἐπὶ ἅρματος καὶ ἀπήνης καὶ τῶν τοιούτων. οὕτω καὶ τρόπος μὲν βαρυτόνως, ἐπὶ ἤθους. τροπὸς δὲ, ὁ ῥαφεὶς ἱμάς. ὃν διασάφησεν ὁ ποιητὴς ἐν τῷ, τροποῖς ἐν δερματίνοις. Τὸ δὲ ὑψοῦ ἐν νοτίῳ, δηλοῖ δῆλον εἶναι τὸ ἐφ' ὕψους ὁρμίζεσθαι. τὸ μὲν, ἐπὶ ξηρᾶς τῆς ὑπερκειμένης τοῦ παραιγιαλίου ὕδατος ἔνθα ἡ ναῦς ὁρμεῖ καταπλεύσασα καὶ παυομένη τοῦ πλοῦ. τὸ δὲ, ἐπὶ ὕδατος ὑπερκειμένου γῆς. ἐν ᾧ ἡ ναῦς ὁρμίζεται ἀναπλέουσα. καὶ τοῦτό ἐστι τὸ, ὑψοῦ ἐν νοτίῳ. τουτέστιν ἐν ὑγρῷ. ὥσπερ ἐκεῖνο, ὑψοῦ ἐν ξηρῷ. τουτέστιν ἐπὶ τοῦ κατὰ τὴν ξηρὰν αἰγιαλοῦ. ὥς τι τὸ, ὑψοῦ ἐν νοτίῳ ὥρμισαν, πρὸς διαστολὴν εἴρηται τοῦ ἐπὶ γῆς ὁρμισθῆναι. ὅπερ ἦν, ὑψοῦ ἐν ξηρῷ. Ὅτι ὀψὲ μὲν ὥρας μετὰ δείλην ὁ δόρπος. οὐ μὴν νύκτωρ, ἀλλὰ πρὸ ἑσπέρας, ὡς δηλοῖ τὸ, δόρπον ἕλοντο, μένον δ' ἐπὶ ἕσπερον ἐλθεῖν, ἤτοι τὴν ἑσπέραν ὡς καὶ προερμήνευται.

Ὅτι καὶ ἐνταῦθα ἐν δυσὶ τόποις, τὸ ὁρμαίνειν κεῖται ἐπὶ τοῦ διαλογίζεσθαι καὶ μήπω καταστῆναι εἰς στάσιν τὸ βούλευμα, ἀλλ' ἐν κινήσει ἔτι καὶ ὁρμῇ εἶναι. Ὅτι λύπης παραστατικὸν τοῦ ἐπὶ κινδύνῳ υἱοῦ ὑπὸ ἐχθρῶν τὸ, κεῖτ' ἄρ' ἄσιτος ἄπαστος ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος ὁρμαίνουσα ἢ ὁρμαίνων εἴ οἱ θάνατον φύγοι υἱὸς ἀμύμων, ἦ ὅγε ὑπὸ τοῖς δεῖνα ὑπερφιάλοισι δαμείη. Τὸ δὲ ἄπαστος ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, διασαφητικόν ἐστι τοῦ ἄσιτος. ἵνα μὴ νοοῖτο ἐπὶ μόνης ἀσιτίας. Ὅτι πάνυ ἀπεσεμνύνε τὴν Πηνελόπην ὁ ποιητὴς, λέοντι παραβαλὼν αὐτὴν ἐν οἷς φησίν. ὅσσα δὲ μερμήριξε λέων ἀνδρῶν ἐν ὁμίλῳ δείσας ὁππότε μιν δόλιον περὶ κύκλον ἄγωσι, τὸν ἐκ δικτύων δηλαδὴ ἢ ἀνδρῶν περικυκλούντων, τόσσα μιν ὁρμαίνουσαν, ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος. καὶ ἰδοὺ κατὰ τὸν πρὸ βραχέων θυμολέοντα Ὀδυσσέα, τοιαύτη τις καὶ ἡ γυνὴ Πηνελόπη. καὶ ὅρα ὅπως οὐ λέοντι αὐτὴν εἴκασε θρασυνομένῳ καὶ βλεμεαίνοντι καὶ ἀνδρεῖά τινα δρῶντι, τοῦτο γὰρ ὑπὲρ γυναῖκα, καὶ ἀνδρὸς ἀτεχνῶς θυμολέοντος, ἀλλὰ λέοντι παραβάλλει αὐτὴν, δεδιότι. ὃ δὴ καὶ τὸ μερμηρίζοντι, καὶ ἀπλακτοῦντι. Τὸ δὲ ἐπήλυθεν, ὅμηρος μὲν αἰτιατικῇ συνέταξεν. οἱ δὲ μεθ' ὅμηρον, δοτικῇ. Ὅτι ὕπνου βαθέος φαστικὸν τὸ, εὗδε δ' ἀνακλινθεῖσα. λύθεν δέ οἱ ἅψεα πάντα. περὶ οὗ προγέγραπται. Ὅτι διδάσκαλος ὁ ποιητὴς δημοκρίτῳ γέγονε καὶ τοῖς κατ' αὐτὸν, τοῦ, κατὰ εἰσκρισιν καὶ ἔμπτωσιν εἰδώλων τὰ ὀνείρους γίνεσθαι. εἴδωλον γάρ φησιν ἀμαυρὸν ποίησεν ἥτοι ἔτευξεν ἡ Ἀθηνᾶ. δέμας δ' ἤϊκτο γυναικὶ ἰφθίμῃ κούρῃ μεγαλήτορος Ἰκαρίοιο. τὴν, Εὔμηλος ὄπυιε Φερῇς ἔνι οἰκία ναίων. πέμπε δέ μιν εἰς Ὀδυσσῆος εἵως Πηνελόπειαν παύσειεν ὀδυρομένην γοόωσαν. Ὅτι δὲ σωματοειδὲς τὸ μυθικὸν τοῦτο εἴδωλον λεπτὸν μέντοι ὡς ἀεροειδὲς καὶ δι' ὀπῆς, λεπτόσωμον ἐναπομεμαγμένον τῷ ἀέρι κατὰ τὰς ἐν ᾅδου δημοκρίτου ψυχὰς, δηλοῖ τὸ, ἐς θάλαμον δ' εἰσῆλθε παρὰ κληῗδος ἱμάντα. ἤγουν κατὰ τὴν ὀπὴν ἧς διείρεται ὁ τῆς θύρας ἱμὰς, περὶ οὗ ἐν τῇ α ῥαψῳδίᾳ δεδήλωται. στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς. καὶ τὸ, ὣς εἰπὼν, σταθμοῖο παρὰ κληῗδ' ἐλιάσθη ἐς πνοιὰς ἀνέμων. καὶ τὸ, ἐναργὲς ὄνειρον ἐπέσσυτο. τουτέστι φανερόν. διὸ καὶ ἰάνθη τῇ Πηνελόπῃ τὸ κῆρ διὰ τὴν τοιαύτην ἐνάργειαν τοῦ εἰδώλου. ὅ ἐστι, διὰ τὴν σαφήνειαν καὶ τὸ μὴ ἔχειν τι λοξόν. ἀλλὰ φανερῶς λέγειν τὸ ἐσόμενον κατὰ τὰ οὕτω καλούμενα ἰδίως ὁράματα. ἡ μὴν, ἔχει τι λοξότητος ἡ ὁ τοιοῦτος ὄνειρος ὡς μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται. Ὅρα δὲ τὸ, εἴδωλον ποίησε. τὸ μὴ ὂν δηλαδὴ πρότερον. Ὅτι δὲ ἀδελφὴν Πηνελόπης Ἰφθίμην ἔγημεν ὁ ἄδμητος Φεραῖος Εὔμηλος, αἱ ἱστορίαι δηλοῦσιν. εἰ δὲ καὶ κύριον αὐτῆς ἡ Ἰφθίμη, ἀλλὰ τοῦτο οὐκ ἔστιν ἀναντίρρητον. Τὸ δὲ εἵως Πηνελόπειαν παύσειε κλαυθμοῖο, ἀντὶ τοῦ, ὅπως. καὶ γίνεται ἐκ τοῦ ὡς, πλεονασμῷ ἕως καὶ εἵως. καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ ἐφάνη. ὁμώνυμον ἄρα τὸ εἵως καὶ τὸ ἕως. χρόνου τε καὶ γὰρ δηλοῖ ποτὲ, καὶ ὡς σύνδεσμος αἰτιολογικῶς ἔστιν ὅτε λαμβάνεται. Τὸ δὲ παρὰ κληῗδος ἱμάντα, καὶ τὸ, σταθμοῖο παρὰ κληῗδα, τὴν αὐτὴν ἔχουσιν ἔννοιαν. Τὸ δὲ στῆναι ὑπὲρ κεφαλῆς τὸν ὄνειρον, καὶ ἡ Ἰλιὰς ἔχει ἐν τῇ κατὰ τὴν β ῥαψῳδίαν. καὶ ἐρρέθη ἐκεῖ ἅπερ ἐχρῆν. Ὅτι παραμυθίαν ὀνείρου δηλοῖ τὸ, ὅπως τὸν δεῖνα ὀδυρόμενον γοόωντα, παύσειε κλαυθμοῖο γόοιό τε δακρυόεντος. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, δακρυόεντος γόου, πρὸς ἀκρίβειαν κεῖται λόγου. ἔστι γὰρ ποτὲ δάκρυον καὶ κλαυθμὸς, οὐ πρὸς γόον ἀλλὰ διάχυσιν χαρμονικήν. τοιοῦτον καὶ μετ' ὀλίγα τὸ, οὐδέ ἐῶσι θεοὶ κλαίειν οὐδ' ἀκάχησθαι, διασαφεῖται γὰρ καὶ ἐκεῖ τὸ λυπηρῶς κλαίειν, διὰ τοῦ, οὐδ' ἀκάχησθαι. ἔστι γὰρ ἄλλως κλαίειν τινὰ, καὶ μὴ ἀκαχήμενον. Ὅτι παραμυθητικὸν ἐπὶ νόστῳ ἀγαθοῦ υἱοῦ ἀποδήμου τὸ, εὕδεις ὦ δεῖνα φίλον τετιημένη ἦτορ, ἢ τετιημένος ἦτορ; οὐ μέν σ' οὐδ' ἐῶσι θεοὶ ῥεῖα ζώοντες, κλαίειν, οὐδ' ἀκάχησθαι. ἐπεί ῥ' ἔτι νόστιμός ἐστι σὸς παῖς. οὐ μὲν γάρ τι θεοῖς ἀλιτήμενός ἐστι. τουτέστιν οὐκ ἐφάμαρτός ἐστιν εἰς τὸ θεῖον. καὶ ὅρα ὡς παιδεύει ὁ ποιητὴς, οὐδὲ ἀγαθοῦ νόστου τυγχάνειν τοὺς ἀλιτρούς. ὃ δὴ καὶ ὁ Λοκρὸς Αἴας παθεῖν προεῖς ὁρᾶται. ῥεῖα δὲ ζώειν, τὸ ἀπόνως, καὶ οὐχ ὑπὸ δυσκόλως, ἀλλὰ κατὰ τὰ ἔμφρονα ῥαστώνην.

Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια,
Ἡδὺ μάλα κνώσσουσ' ἐν ὀνειρείῃσι πύλῃσι.
Τίπτε κασιγνήτη δεῦρ' ἤλυθες, οὔτι πάρος γε

Ὅτι τὸ ὑπνώττειν βαθὺ, ἡδὺ μάλα κνώσσειν φησὶν ἐν ὀνειρείῃσι πύλῃσιν. ὡς τῶν οὕτω ὑπνωττόντων, καὶ ὀνείρους ὡς εἰκὸς ἐντυγχανόντων. πύλας δ'

Πωλέ', ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι δώματα ναίεις,
Καί με κέλῃ παύσασθαι ὀϊζύος ἠδ' ὀδυνάων
Πολλέων, αἵ μ' ἐρέθουσι κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
Ἣ πρὶν μὲν πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσα θυμολέοντα,
Παντοίῃς ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν,
Ἐσθλόν. τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος.
Νῦν δ' αὖ παῖς ἀγαπητὸς ἔβη κοίλης ἐπὶ νηός,
Νήπιος, οὔτε πόνων εὖ εἰδὼς, οὔτ' ἀγοράων.
Τοῦ δὴ ἐγὼ καὶ μᾶλλον ὀδύρομαι ἤπερ ἐκείνου.
Τοῦ δ' ἀμφιτρομέω καὶ δειδία μή τι πάθῃσιν,
Ἤ ὅγε τῶν ἐνὶ δήμῳ ἵν' οἴχεται, ἢ ἐνὶ πόντῳ.
Δυσμενέες γὰρ πολλοὶ ἐπ' αὐτῷ μηχανόωνται,
Ἱέμενοι κτεῖναι πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι.

ὀνείρων λέγει, ὥσπερ που καὶ δῆμον ὀνείρων οἱ ἑξῆς, ἐγγὺς δὲ ἔξω τοῦ ὠκεανοῦ, ὥς τι τὸ ἐν πύλαις ὀνείρων ὑπνοῦν εἶναι, πρῶτόν ἐστι τῷ ἐοικέναι θανάτῳ τοὺς ὑπνοῦντας, καθ' ὁμοιότητα τοῦ, ὕπνος θανάτῳ ἄγχιστα ἐοικώς. δεύτερον ἀδελφῷ δηλαδὴ κατὰ τὸν ἀλλαχοῦ δηλωθέντα μῦθον. περὶ δὲ πυλῶν ὀνείρων ἐρεῖ τὰ δοκοῦντα ὁ ποιητὴς εἰς τοὺς ἑξῆς. Ὅτι πρός τινα ξένον πρότερον οὐ πόνοις, ἐρεῖ ἥκεις, τίπτε δεῦρ' ἔλθες. οὔτι πάρος γε πωλέαι, ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι δώματα ναίεις. καί με κέλῃ παύσασθαι ὀϊζύος ἠδ' ὀδυνάων πολλέων, αἵ μ' ἐρέθουσι κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν, καὶ ὅρα τὸ ἐρέθουσιν ἀντὶ τοῦ ἐρεθίζουσι. πρωτότυπον δὲ τὸ ἐρέθειν, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, σχετλίη, μή μ' ἐρέθε. Τὸ δὲ πωλέαι, ἐκ τοῦ πωλεῖται δευτέρου προσώπου γίνεται κατ' ἔνδειαν τοῦ τ καὶ ἀπόλυσιν καὶ τοῦ ι. διὸ καὶ προπερισπᾶται. καθὰ καὶ ἐν τῇ β ῥαψῳδίᾳ τὸ μυθέαι. εἰ μή τις ἴσως καὶ τοῦτο καὶ ἐκεῖνο προπαροξύνειν ἐθέλει, ὡς ἀναδραμόντα εἰς ὁμοιότητα τοῦ τύπτεται λείβεται καὶ τῶν ὁμοίων. Οὐ δὲ τὸ πωλεῖν οὐκ αἰδεῖ γράφειν Ὅμηρος διὰ τοῦ μικροῦ ο, ἐκδηλότατόν ἐστιν. Ὅτι καὶ κοιμωμένη ἡ πηνελόπη πενθεῖ τὸν ὀδυσσέα ἐν ὀνείρῳ, μεμνημένη καὶ λέγουσα ὅσα καὶ πρὸ μικροῦ ἐγρηγορυῖα. θυμολέοντά τινα πόσιν ἀπολέσαι εἰποῦσα παντοίας ἀρετὰς ἔχοντα, καὶ εὐκλεῆ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος, ὅ ἐστι κατὰ θετταλίαν καὶ πελοπόννησον. ἔνθα μάλιστα γνωρίζεται ὡς καὶ προδεδήλωται. εἶτα καὶ τοῦ ἀγαπητοῦ παιδὸς μᾶλλον ὑπὲρ παθεῖν φησιν ὑπὲρ τοῦ ἀνδρός. ἀεὶ γὰρ καὶ αὐτὴ ἡ τοῦ παρόντος ἀχλὺς ὢν κακοῦ πρὸς τὴν παρ' αἰσχύλῳ προμηθεῖ. Σημείωσαι δὲ ὡς καὶ ἡ πηνελόπη ἐνταῦθα τῶν πεπονθυιῶν μέμνηται καὶ ἐν ὀνείροις. διὸ ἔφη αὐτὴ ἀλλαχοῦ, ὡς εἴπερ που τοῦ ὀδυσσέως καλὸν δῶμα λείψει, μεμνήσεται αὐτοῦ ἔνπερ ὀνείρῳ.

Ὅτι τὸ πολεμίαν γὰρ ἐκδημοῦντι ἡμῶν ἀγαθῷ παραπάλῳ, ἐπιφωνεῖται ὅτι, παῖς ἀγαπητὸς ἔβη νήπιος, οὔτε πόνων εὖ εἰδὼς, οὔτ' ἀγοράων. τοῦ δὴ ἐγὼ καὶ μᾶλλον ὀδύρομαι. τοῦ δ' ἀμφιτρομέω καὶ δείδια μή τι πάθῃσι. δυσμενέες γὰρ πολλοὶ ἐπ' αὐτῷ μηχανόωνται ἱέμενοι κτεῖναι πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι. Ὅρα δὲ ὡς νήπιος νῦν ὁ τηλέμαχος, οὐχ ὅτι παιδικῶς, οὐχ ὅτι ὡς ἄφρων, ἀλλ' ὡς τῶν κατ' ἄνδρα πράξεων ἔτι ἄπειρος. μετέωρος δὲ ἀφιλείας ἡ τοιαύτη λέξις ἐστίν. ἴσως δὲ καὶ ἐνταῦθα ὁ νήπιος, ἰδίᾳ καθ' ἑαυτὸν ἀναφωνεῖται, ἵνα λέγηται νήπιος ὁ τηλέμαχος κατά τι σκῶμμα, ὡς οὐκ ἐμφρόνως τὸν πλοῦν στειλάμενος.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἴδωλον ἀμαυρόν.
Θάρσει, μηδέ τι πάγχυ μετὰ φρεσὶ δείδιθι λίην.
Τοίη γάρ οἱ πομπὸς ἅμ' ἔρχεται, ἥν τε καὶ ἄλλοι
Ἀνέρες ἠρήσαντο παρεστάμεναι, δύναται γάρ,
Παλλὰς Ἀθηναίη. σὲ δ' ὀδυρομένην ἐλεαίρει.
Ἣ νῦν με προέηκε τεῒν τάδε μυθήσασθαι.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια.
Εἰ μὲν δὴ θεός ἐσσι, θεοῖό τε ἔκλυες αὐδῆς.
Εἰ δ' ἄγε μοι καὶ κεῖνον ὀϊζυρὸν κατάλεξον,
Ἤ που ἔτι ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο,
Ἦ ἤδη τέθνηκε καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισι.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἴδωλον ἀμαυρόν.
Οὐ μέν τοι κεῖνόν γε διηνεκέως ἀγορεύσω,
Ζώει ὅγ' ἢ τέθνηκε, κακὸν δ' ἀνεμώλια βάζειν.
Ὣς εἰπὼν, σταθμοῖο παρὰ κληῗδα λιάσθη

Ὅτι θάρσους ποιητικὸν τὸ, θάρσει μηδέ τι πάγχυ μετὰ φρεσὶ δείδιθι λίην. τοίη γάρ οἱ πομπὸς ἅμ' ἔρχεται, ἥν τε καὶ ἄλλοι ἀνέρες ἠρήσαντο παρεστάμεναι. δύναται γάρ. Τὸ δὲ μὴ δείδιθι λίην, πάνυ ἀσφαλῶς ἐρρέθη. ἀκολούθως δὲ, μετὰ τὸ ἀγαθόν. ὡς δὲ ἀγαθόν τι καὶ τὸ δεδιέναι, δηλοῖ ὁ γράψας τὸ, ἀλλ' ἴστω μοι καὶ δέος τι καίριον. Τὸ δὲ ῥηθὲν ἔπος, προσδεῖται τοῦ, καὶ εἰς ἄνδρα δυνατὸν ὠφελεῖν. Ὅτι ὁ θέλων θεὸν γνῶναι περί τινος εἴπερ ζῶν ἐστιν εἴτε καὶ μὴ, δύναται εἰπεῖν τὸ, εἰ μὲν δὴ θεοῖο ἔκλυες αὐδῆς, εἰ δ' ἄγε μοι καὶ κεῖνον ὀϊζυρὸν κατάλεξον εἴπου

Ἐς πνοιὰς ἀνέμων. ἡ δ' ἐξ ὕπνου ἀνόρουσε
Κούρη Ἰκαρίοιο, φίλον δέ οἱ ἦτορ ἰάνθη.
Ὥς οἱ ἐναργὲς ὄνειρον ἐπέσσυτο νυκτὸς ἀμολγῷ.
Μνηστῆρες δ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα,
Τηλεμάχῳ φόνον αἰπὺν ἐνὶ φρεσὶν ὁρμαίνοντες.
Ἔστι δέ τις νῆσος μέσσῃ ἁλὶ πετρήεσσα,
Μεσσηγὺς τ' Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης,
Ἀστερίς, οὐ μεγάλη. λιμένες δ' ἔνι ναύλοχοι αὐτῇ
Ἀμφίδυμοι. τῇ τόν γε μένον λοχόωντες Ἀχαιοί.

ἔτι ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο· ἢ ἤδη τέθνηκε καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισι, δηλαδή. ὁ δέ γε ἀπολογούμενος πρὸς τοιαύτην ἐρώτησιν, οὐ μὴν εἰδὼς ἀκριβῶς, εἴποι ἄν, ὡς οὐ μέν τοι κεῖνόν γε διηνεκέως ἀγορεύσω, ζώει ὅγ' ἢ τέθνηκε, κακὸν δ' ἀνεμώλια βάζειν. ἔοικε δέ γε ὡμηρικῶς ἐρεῖσθαι. καὶ ζήτει ἐν τούτοις ὅτι τρεῖς στίχοι ἐφεξῆς ἀπὸ τοῦ εἰ ἄρχονται. οἷον, εἰ μὲν δὴ θεός ἐσσι. ὁ δεύτερος, εἰ δ' ἄγε μοι. καὶ ὁ τρίτος, εἴπε εἰ ζώει. καὶ ὅτι τό, εἰ δ' ἄγε, φανερῶς ἐνταῦθα κεῖται ἀντὶ τοῦ, εἶα δὴ ἄγε, κατὰ θέσιν παράλληλον ταυτοδύναμον. τὸ γὰρ εἰ ὡσεὶ ἦν, εἰ δ' ἄγε αἴτιοι εἰ ... ἄγε, ἀδιανοητέον ἐστί. Τὸ δὲ καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίου διὰ ὀρθότητα ἐννοίας κεῖται. ὡς δυνατὸν μὲν ζῆν μὴ βλέπειν δέ. οὕτω δὲ καὶ τό, εἰν Ἀΐδαο δόμοισι, πρὸς ἀκρίβειαν λόγου ἐρρέθη. κατὰ γὰρ τὸν ἐν τοῖς ἑξῆς δηλωθησόμενον ἑλληνικὸν μῦθον, οὐ πᾶς τεθνηκώς, καὶ ἐν ᾅδου γίνεται εἰ μὴ καὶ πυρᾶς δεθῇ, ὡς ἐκ καὶ ὁ τοῦ ... ἐμφαίνει πολύδωρος. ὥς τι δ', ἢ ἤδη τέθνηκε καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν, ἀντὶ τοῦ ἢ ἤδη τέθνηκε καὶ ἐτάφη. Τὸ δὲ διηνεκέως, τὴν ἀληθῆ δηλοῖ ἀπόφασιν, τὴν δι' ὅλου πράγματός τινος ἥκουσαν. ὡς ἐκ μεταφορᾶς τῆς διηνεκοῦς ὁδοῦ. ἤγουν δι' ἧς ὀρθῆς οὔσης καὶ ὡς εἰπεῖν ἀτραποῦ, ἔστιν ἀσφαλῶς εἰσελθεῖν αἴ τινα. τὸ γὰρ φάναι ζώει γε ἢ τέθνηκεν, οὐ διηνεκές ἐστιν, ἀλλὰ διακοπήν τινα ἔχον. ἦν δ' ἂν διηνεκές, εἰ μόνον ἔφη τὸ ζώει, ἢ μόνον τὸ τέθνηκεν. οἱ μέντοι μεθ' Ὅμηρον, ἄλλως χρῶνται ἐπὶ τῷ τοιούτῳ ἐπιρρήματι, καὶ τοῖς αὐτοῦ συστοίχοις ὀνόμασιν. Ἰστέον δὲ ὅτι τό, ζώει ὅγ' ἢ τέθνηκε, ἀπὸ τοῦ ὀνείρου ῥηθέν, λοξῶς ἔχει ὡς ἐν λόγῳ χρησμοῦ. πλάττει δὲ ὁ ποιητὴς τοῦτο, πάνυ ἀξίως. εἰ γὰρ ἠλήθευσε τὸ εἴδωλον εἰς διηνεκὲς καὶ εἶπε ζῶντα τὸν Ὀδυσσέα, οὐ συνέφερε τῇ ποιήσει ταύτῃ. σύστασις γὰρ αὐτῆς, τὸ ἀγνοεῖσθαι τὸν Ὀδυσσέα ὑπὸ πάντων, καὶ μάλιστα ὑπὸ τῆς γυναικός, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς φανεῖται σαφῶς. Τὸ δὲ ἀνεμώλια ἤτοι ἐκ τοῦ ἀνεμοόλια κέκραται, ἀλλαχοῦ δηλοῦται. Ὅτι τό, τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἴδωλον ἀμαυρόν, ἤγουν ὁ ὄνειρος, δὶς ἐνταῦθα φησὶν ὁ ποιητής. ὅπερ εἴποι τις ἄν, ἐπὶ προσώπῳ ἰσχυρῷ τινι καὶ ἰδίῳ χρεῖ. Ὅτι τό, ἐλιάσθη ἐς πνοιὰς ἀνέμων, προσώπῳ ἂν ἐπιλεχθείη ἀφανισθέντι ἐκ ἀξίῳ λόγου. Ὅτι κεῖται ἐνταῦθα τό, νυκτὸς ἀμολγῷ, καθὰ καὶ ἐν Ἰλιάδι. καὶ ἁρμόττει καὶ ὧδε τὰ ῥηθέντα ἐκεῖ. ἀσφαλέστερον δὲ ἴσως νοῆσαι ἀμολγὸν νυκτός, οὐ τὸν ἀφ' ἑσπέρας ἀλλὰ μᾶλλον τὸν πρὸς τῇ ἡμέρᾳ, ὅτι καὶ εἰκὸς ἀληθεύειν τὸν ἐνταῦθα φανέντα ὄνειρον· ὅτι γὰρ ἀληθεῖς οἱ τοιοῦτοι, καὶ ἡ Ἰλιὰς ἐδήλωσεν. Ὅτι διηγεῖται κἀνταῦθα συνήθως ὁ ποιητὴς ἀρχόμενος οὕτως. ἔστι τις νῆσος καὶ τὰ ἑξῆς. σύντομον δὲ καὶ ἐπὶ τὸ διήγημα. νῆσον γὰρ ἱστορεῖ τινα λυπρὰν ἀστερίδα εὐλίμενον. μέσην κειμένην ὡς καὶ προερρέθη, Σάμου τε καὶ Ἰθάκης. εἰπών. ἔστι δέ τις νῆσος μέσσῃ ἁλὶ πετρήεσσα. μεσσηγὺς Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης, τῆς πρὸ βραχέων ῥηθείσης. Ἀστερίς. οὐ μεγάλη. λιμένες δ' ἔνι ναύλοχοι αὐτῇ, ἀμφίδυμοι. ἔνθα τὸν Τηλέμαχον ἔμενον λοχῶντες Ἀχαιοί. τολμήσαντες τὸ κακόν. κατὰ τὴν παροιμίαν τὴν λέγουσαν. πάντα κακοὶ τολμῶσι. Τὸ δὲ μέσσῃ ἁλί, πρὸς διαστολὴν καὶ αὐτὸ εἴρηται τῶν χερρονήσων, ἢ τῶν ἐγγὺς τῆς γῆς. Τὸ δὲ πετρήεσσα, οὐκ ἂν εἴη πόρρω τῆς παιπαλοέσσης. ἡ δὲ Ἀστερίς, ἔχει κατὰ τὸν γεωγράφον καὶ πολίχνην. ἐκλήθη δὲ πρός τινων καὶ Ἀστερία. λιμένες δὲ ναύλοχοι, οἱ παρὰ τὸ λέχος· ἐν οἷς δηλαδὴ εὐνάζονται νῆες, ὧν καὶ αἱ ἄγκυραι εὐναὶ λέγονται. ἢ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ λ. ἵνα εἶεν ναύοχοι, ἐν οἷς ἔχονται νῆες. κατὰ τό, καὶ λιμένες νηῶν ὄχοι βαρυτόνως ἢ ὀχοὶ ὀξυτόνως. ὃ ἐν τῇ ἑξῆς ῥαψῳδίᾳ κεῖται. ἢ καὶ ἄλλως, παρὰ τὸν λόχον. ἐν οἷς ἦν λοχῆσαι. διὸ ἐπήγαγε τό, τόν γε μένον λοχόωντες Ἀχαιοί. Τὸ δὲ ἀμφίδυμοι, καθ' ἱστορίαν εἴρηται καὶ αὐτό. δηλοῖ δέ, τοὺς διδύμους. διὰ τὸ ἐξ ἑκατέρου μέρους ἔχειν εἰσόδους. τοιοῦτον δ' εἰπεῖν, καταγωγάς. Ἰστέον δὲ ἤτοι λιμὴν παρὰ τὸ λίαν μένειν γίνεται, πρός τε τὸν κυμαίνοντα πόντον διαστελλόμενος, καὶ πρὸς τοὺς ἐγγὺς τῆς γῆς εὐρίπους.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Ε· ΟΜΗΡΟΥ ῬΑΨΩΔΙΑΣ.

Ἐκκλησίαν τῶν θεῶν δευτέραν ποιησάμενος ὁ Ζεύς, Ἑρμῆν πρὸς Καλυψὼ πέμπει, κελεύσας ἀποπέμπειν τὸν Ὀδυσσέα. ἡ δέ, τὸ κελευσθὲν ποιεῖ. τῇ δὲ ὀκτωκαιδεκάτῃ ἡμέρᾳ ἰδὼν αὐτὸν ὁ Ποσειδῶν καὶ χαλεπήνας, λύει τὴν σχεδίαν. Ἰνὼ δὲ αὐτῷ δίδωσι κρήδεμνον, ἐντειλαμένη ἐπιβάσης τῆς γῆς, ἀπορρίψαι αὐτό. καὶ πολλὰ παθὼν, εἰς τὴν τῶν Φαιάκων χώραν ἔρχεται διασωθείς.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ε· ΟΜΗΡΟΥ ῬΑΨΩΔΙΑΣ·

Ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ τῆς ῥαψῳδίας ταύτης, αὕτη· ἀπόπλους Ὀδυσσέως παρὰ Καλυψοῦς. ἄρχεται δὲ ἀπὸ συνήθους τῷ ποιητῇ περιφράσεως. ἔστι δηλαδὴ ἠὼς ἐκ λεχέων παρὰ Τιθωνοῦ ὄρνυτο ἀθανάτοις φόως φέρουσα καὶ βροτοῖς. περὶ οὗ ἱκανῶς μὲν ἐρρέθη ἐν Ἰλιάδι. νῦν δὲ ἀρκεῖον εἰπεῖν, ὡς ἡ μὲν ἔννοια τοῦ ῥητοῦ, δηλοῖ τό, ἐγένετο ἡμέρα. Τιθωνὸς δέ, καθ' ἱστορίαν μὲν, ἀδελφὸς Λαομέδοντος, ᾧ φασι τὴν ἡμέραν συνοικεῖν ἐγκάλλως. ἀλληγορικῶς δέ, ὁ ἥλιος ὁ πανταχοῦ γῆς τιταίνων τὰς ἀκτῖνας. ἀθάνατος δέ, τὰ στοιχεῖα τοιαῦτα νομιζόμενα τοῖς Ἕλλησιν, ἃ καὶ αὐτά, τῇ ἡμέρᾳ φωτίζεται. διὰ δὲ τὴν ἀνθρώπων ὡς ἐκ μέρους κρειττόνων, πάντα δηλοῦται τὰ ἔμψυχα, οἷς ὁ ἥλιος ἐπιλάμπει. Ὅτι ἐν μὲν τῇ α ῥαψῳδίᾳ, ἐκκλησία ἦν τοῖς Ὀλυμπίοις θεοῖς, περὶ τοῦ σώζεσθαι τὸν Ὀδυσσέα. ἐνταῦθα δὲ περὶ τοῦ πῶς. καὶ ἐκεῖ μὲν, Ζεὺς ἐδίδου ἀρχὰς λόγου τῇ Ἀθηνᾷ περιλογίσας αὐτός. ἐνταῦθα δέ, αὐτὴ κατάρχει δημηγορίας κήδεα πόλλ' Ὀδυσσῆος. καὶ λαλοῦσα κατὰ τὴν πολιτείαν τῆς Ἰθάκης, ὅσα καὶ πρὸ τούτων ὁμοίως. ἐν οἷς ἐκεῖνος ἔλεγε μετὰ τοῦ βαρύτα-

Ἠὼς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο
Ὤρνυθ', ἵν' ἀθανάτοισι φόως φέροι ἠδὲ βροτοῖσιν.
Οἱ δὲ θεοὶ, θῶκόνδε καθίζανον. ἐν δ' ἄρα τοῖσι,
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, οὗ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
Τοῖσι δ' Ἀθηναίη λέγε κήδεα πόλλ' Ὀδυσῆος
Μνησαμένη. μέλε γάρ οἱ ἐὼν ἐν δώμασι νύμφης.
Ζεῦ πάτερ, ἠδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
Μή τις ἔτι πρόφρων ἀγανὸς καὶ ἤπιος ἔστω
Σκηπτοῦχος βασιλεὺς, μὴ δὲ φρεσὶν αἴσιμα εἰδώς.
Ἀλλ' αἰεὶ χαλεπός τ' εἴη καὶ αἴσυλα ῥέζοι.
Ὡς οὔτις μέμνηται Ὀδυσσῆος θείοιο
Λαῶν οἷσιν ἄνασσε. πατὴρ δ' ὣς ἤπιος ἦεν.

τῷ

Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖται κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψοῦς, ἥ μιν ἀνάγκῃ
Ἴσχει. ὁ δ' οὐ δύναται ἣν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι.
Οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι.
Οἵ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
Νῦν αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀποκτεῖναι μεμάασι
Οἴκαδε νισσόμενον. ὁ δ' ἔβη μετὰ πατρὸς ἀκουὴν
Ἐς πύλον ἠγαθέην, ἠδ' ἐς Λακεδαίμονα δῖαν.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς.
Τέκνον ἐμόν. ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.
Οὐ γὰρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτή,
Ὡς ἤτοι κείνους Ὀδυσεὺς ἀποτίσεται ἐλθών;
Τηλέμαχον δὲ σὺ πέμψον ἐπισταμένως. δύνασαι γάρ.
Ὥς κε μάλ' ἀσκηθὴς ἣν πατρίδα γαῖαν ἵκηται.
Μνηστῆρες δ' ἐν νηῒ παλιμπετὲς ἀπονέονται.
Ἦ ῥα, καὶ Ἑρμείαν φίλον υἱὸν ἀντίον ηὔδα.
Ἑρμεία, σὺ γὰρ αὖτε τά τ' ἄλλα περ ἄγγελός ἐσσι,
Νύμφῃ ἐϋπλοκάμῳ εἰπεῖν νημερτέα βουλήν,
Νόστον Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος. ὥς κε νέηται,
Οὔτε θεῶν πομπῇ, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.
Ἀλλ' ὅγ' ἐπὶ σχεδίης πολυδέσμου πήματα πάσχων,
Ἤματί κ' εἰκοστῷ σχερίην ἐρίβωλον ἵκοιτο,
Φαιήκων ἐς γαῖαν, οἳ ἀγχίθεοι γεγάασιν.
Οἵ κέν μιν περὶ κῆρι θεὸν ὣς τιμήσουσιν.
Πέμψουσι δ' ἐν νηῒ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Χαλκόν τε χρυσόν τε ἅλις ἐσθῆτά τε δόντες.
Πόλλ' ὅσ' ἂν οὐδέ ποτ' ἐκ τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς,
Εἴπερ ἀπήμων ἦλθε λαχὼν ἀπὸ ληΐδος αἶσαν.
Ὣς γάρ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἱκέσθαι
Οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ ἑὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.

τος, μηκέτι χρῆναι βασιλέα ἤπιον εἶναι ἀλλὰ χαλεπὸν καὶ τὰ ἑξῆς, σεμνολογῶν δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ μύθου δία, φησί. Ζεὺς ὑψιβρεμέτης ὅτι κράτος ἐστὶ μέγιστον. λέγει δὲ καὶ τὸ ἐκκλησιάζειν, θῶκον δὲ καθίζανειν. καθ' ὁμοιότητα τοῦ, οὐδέ ποθ' ἡμετέρη ἀγορὴ γένετ' οὐδὲ θόωκος. Ὅτι ὡς ἐν Ἰλιάδι τὸν Ἀχιλλέα μηνίοντα καὶ ἀπρακτοῦντα κεῖσθαι εἶπεν ὡς τοῦ ἀπρακτεῖν μικρόν τι ἀποικοῦντος τοῦ κεῖσθαι, οὕτω καὶ τὸν Ὀδυσσέα ἐν ἀβιώτῳ κεῖσθαι φησὶν ἐν τῇ τῆς Καλυψοῦς νήσῳ. φησὶ γάρ. ἀλλ' ὁ μὲν, ἐν νήσῳ κεῖται κρατέρ' ἄλγεα πάσχων, καὶ ἑξῆς στίχους ἑπτά. διττολογοῦντος δὲ τὸ ἐκ τῶν φθασάντων ἐνταῦθα περιελήλυθε.

Ὅτι πρός τινα ἀξιοῦντα περί τινος ἅπερ αὐτὸς διέταξε ποιῆσαι, ῥηθήσεται ἐρωτηματικῶς τὸ, οὐ γὰρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτὴ ὡς ἤτοι κεῖνος ἐλθὼν τίσεται τὸ δεῖνα; πρὸς δέ τινα δυνάμενον σῶσαι, ῥηθήσεται τὸ, τὸν δεῖνα δὲ σὺ πέμψον ἐπισταμένως. δύνασαι γάρ, ὥς κε μάλ' ἀσκηθὴς ἵκηται. πόθεν δὲ γίνεται ὁ ἀσκηθὴς, πολλαχοῦ ἐδηλώθη.

Ὅτι ὥσπερ λέγεται που ἐπιτηδὲς ἀντὶ τοῦ ἐπιτηδέως ἀποβολῇ τοῦ ι καὶ συγκοπῇ ἀπὸ τοῦ ἐπιτηδείως, ὁμοίως δὲ καὶ ἀκλεὲς ἀντὶ τοῦ ἀκλεῶς, οὕτω καὶ νῦν τὸ, μνηστῆρες ἐν νηῒ παλιμπετὲς ἀπονέωνται, ἀντὶ τοῦ παλιμπετῶς. ἤγουν πεσόντες αὖ πάλιν τοῦ σκοποῦ. καὶ ἔστιν ἐκ τοξοτῶν ἡ μεταφορὰ ἀποπεσόντων ὅπως ἂν τύχῃ. δύναται δὲ καὶ ἐπίρρημα τοῦτο εἶναι, καλῶς ὀξυνόμενον. τὰ μὲν γὰρ ἐκ τοῦ πέτεσθαι γινόμενα, βαρύνονται. δηλαδὴ ἀετὸς ὑψιπέτης. καὶ τὰ τοιαῦτα. τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ πεσεῖν, ὀξύνονται. δηλονότι, παλλάδιον ὑψιπετές. Ὅτι πρὸς ἄγγελον ἔργον αὐτὸ τοῦτο ἔχοντα, ῥηθήσεται τὸ, ὦ δεῖνα σὺ γὰρ αὖτε τά τ' ἄλλα περ ἄγγελός ἐσσι εἰπὲ τῷ δεῖνι ὅ ἐστιν εἰπὲ νημερτέα βουλὴν δηλονότι, νόστον ὥστε νέηται. ἵνα ἡ ἑρμηνεία βουλῆς μὲν, ὁ νόστος. νόστου δὲ, τὸ ὥστε νέηται. Ὅτι Ἑρμῆς ἄγγελος νύμφῃ εὐπλοκάμῳ τῇ Καλυψοῖ στέλλεται διὰ τὴν Ὀδυσσέως ἐπάνοδον. ἧς ἡ ἀλληγορία, ἱκανῶς ἐν τῇ α ῥαψῳδίᾳ προεκτέθειται. ἰστέον δὲ ὅτι Ἑρμῆς μὲν, ἅπαξ ἐνταῦθα ὁμοίως δὲ καὶ ἐν Ἰλιάδι, διακονεῖ. ἡ δὲ Ἶρις, ἐν Ὀδυσσείᾳ μὲν οὐδόλως. ἐν δὲ τῇ Ἰλιάδι, πολλάκις. εἰ δὲ ψυχὰς Ἑρμῆς ἐν τοῖς ἑξῆς ἐκκαλεῖται, ἀλλ' ἐκεῖνο, οὐ στελλόμενος ποιεῖ. ἀλλ' ὡς οἰκεῖον ἔργον αὐτόνομος ἀποτελεῖ. ἐπιστέον καὶ ὡς δοκεῖ πλάσαι οὐ τὴν Ἶριν ἀλλὰ τὸν Ἑρμῆν ἐνταῦθα σταλῆναι, διὰ τὸ τῆς ῥηθείσης ἀλληγορίας εὐπρόσωπον τε καὶ πιθανόν. Ἑρμῆς γὰρ λόγος, λύσει τὸν Ὀδυσσέα ἐκ τῆς κατοχῆς Καλυψοῦς. εἰς τοῦτο δὲ, οὐκ εὐοδοῦται ἡ τῆς Ἴριδος ἀποστολή. Ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι σχῆμα ἐνταῦθα κεῖται προσαναφωνήσεως ἤδη προεκτιθείσης τῶν μετὰ πολλοὺς λόγους ἐκβησομένων. ἤγουν ὡς ὁ ταλασίφρων Ὀδυσσεὺς νοστήσει οὔτε θεῶν πομπῇ οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων ὡς ὁ Ζεὺς λέγει τουτέστι τὸ συμπεραινόμενον, ἀλλ' ὅγ' ἐπὶ σχεδίης πολυδέσμου πήματα πάσχων, ἤματι εἰκοστῷ σχερίην ἐρίβωλον ἵκοιτο φαιήκων ἐς γαῖαν, οἳ ἀγχίθεοι γεγάασιν. οἵ κέν μιν περὶ κῆρι θεὸν ὣς τιμή-

σουσι

σουσι. πέμψουσι δ' ἐν νηὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν. χαλκόν τε χρυσόν τε ἅλις ἐσθῆτά τε δόντες. πόλλ' ὅσ' ἂν οὐδέποτε τροίης ἐξήρατ' ὀδυσσεὺς, εἴπερ ἀπήμων ἦλθε λαχὼν ἤτοι κληρωσάμενος ἀπὸ ληΐδος αἴσαν. εἶτα δηλοῖ ὁ ποιητὴς ἀλληγορικῶς τινα διὰ τῶν ἐνταῦθα εἰπεῖν, καὶ ὅτι ἀκολούθως τοῖς προειρημένοις ἐξετέθη καὶ ἡ ῥηθεῖσα ἔκθεσις, ἐπάγει. ὡς γάρ οἱ μοῖρα ἐστὶν ἐλθεῖν εἰς τὰ ἑαυτοῦ. καὶ ἔστιν ἡ ῥηθεῖσα προέκθεσις, ὀκτὼ ῥαψῳδιῶν συγκεφαλαίωσις, ἐν αἷς τὰ ῥηθέντα συμβήσονται, ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς ἔσται δῆλον. Ὅρα δ' ἐν τούτοις τὸ, ὅτι θεῶν πομπῇ οὔτ' ἀνθρώπων, περὶ μόνου τοῦ πλόου λεχθέν. ἀπὸ γὰρ τοῦ κατὰ τὴν καλυψὼ νήσου ἕως καὶ εἰς φαίακας, οὐδεὶς τὸν ὀδυσσέα ἔπεμψεν. εἰ καὶ ἄλλως αὐτὸν ἡ λευκοθέα ἐν τῷ μέσῳ περιέσωσατο. ἐκ μέντοι τῆς τῶν φαιάκων γῆς εἰς ἰθάκην, πομπὴ ἀνθρώπων τὸν ὀδυσσέα ἤγαγε. σχεδία δὲ κυρίως μὲν, ἡ μονόξυλος ἢ ὀλιγόξυλος οὕτω καλουμένη. διὰ τὸ σχεδὸν ἤγουν ἐγγὺς καὶ δὴ αὐτωρὸν, συμπεπῆχθαι αὐτοσχεδίως καὶ μὴ ἀναβεβλημένως. ἡ δὲ ῥηθεῖσα τοῦ ὀδυσσέως σχεδία ἡ πολύδεσμος, οὐκ ἂν φαίη σχεδία κυρίως. ἡ μὲν γὰρ σχεδία, πηδάλιον οὐκ ἔχει. αὕτη δὲ, ἔχει. πλὴν συμφατέον ἐνταῦθα ὡς οὐκ εἰσὶ σχεδίαι κυρίως. ἡ μὲν γὰρ σχεδία, πηδάλιον οὐκ ἔχει. διὰ τοῦτο καὶ αἱ καθ' ὅμηρον φαιάκων νῆες, σχεδίαι ἂν λεχθεῖεν οἷα μὴ διοικούμεναι πηδαλίοις ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς φανήσεται. ἐκεῖναι γὰρ, τερατώδεις εἰσὶ τινὲς ὡς ἐκεῖ λεχθήσεται. Ἱστέον δὲ καὶ ὅτι λείπει τὸ ναῦς ἐν τῷ σχεδία, ἵνα λέγῃ ὁ ποιητὴς, ἐπὶ σχεδίης νεός. γίνεται δὲ ἡ σχεδία ὡς ἐῤῥέθη, ἐκ τοῦ σχεδόν. καθὰ καὶ ἐκ τοῦ ἀμφαδὸν ἀμφάδιος καὶ ἀμφαδία. πολύδεσμος δὲ, ἡ πολλοῖς ἐνδεδεμένη γόμφοις. ὅπερ οὐδ' αὐτὸ ἡ κυρίως σχεδία ἔχει. Τὸ δὲ πήματα πάσχων, ἀντίκειται πρὸς τὸ, ἀπήμων ἦλθε. σχερία δὲ πάλαι ποτὲ, ἡ τῶν φαιάκων νῆσος. τὸ δὲ ἀρχαιότατον, δρεπάνη φασὶν ἐκαλεῖτο. ὕστερον δὲ, ἐκλήθη κέρκυρα. περὶ ἧς ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ γέγραπται. κεῖται δὲ ἡ σχερία πρὸς τῷ ἰονίῳ κόλπῳ. φέρεται δὲ μῦθος περὶ αὐτῆς τοιοῦτος. δήμητρα φοβουμένη μή ποτε οἱ ἐκ τῆς ἠπείρου ἀντικρὺ τῆς νήσου ταύτης ῥέοντες ποταμοὶ, προχώσαντες αὐτὴν χεῤῥονησιάσωσιν, ἐδεήθη ποσειδῶνος ἀποστρέψαι καὶ ἐπισχεῖν τὰ τῶν τοιούτων ποταμῶν ῥεύματα. ὧν καὶ ἐπισχεθέντων, ἀντὶ δρεπάνης σχερία ἐκλήθη διὰ τὴν τῶν ῥευμάτων ἐπίσχεσιν. Ὅτι ἐρίβωλος ἦν ἄλλως δὲ εὐδαίμων ἡ τῶν φαιάκων, αἱ ἱστορίαι λέγουσιν. ἡ δὲ κλῆσις τῶν φαιάκων, ἀπό τινος ἐνδόξου φαίακος. κέρκυραν γάρ φασι τὴν ἀσωπίδα ποσειδῶν ἀγαγὼν εἰς σχερίαν καὶ μιγεὶς, ἔσχε παῖδα φαίακα, ἐξ οὗ οἱ φαίακες. οὓς ἀγχιθέους ἡ ποίησις λέγει, ἢ κατὰ γένος. ἐκ ποσειδῶνος γὰρ ὡς ἐῤῥέθη ὁ πρόγονος αὐτῶν φαίαξ. διὸ καὶ συνδιάγουσιν αὐτοῖς θεοὶ ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς μυθεύεται. ἢ διὰ τὴν εὐδαιμονίαν τῆς κατ' αὐτοὺς γῆς. ἢ διὰ τὸ φιλόξενον καὶ τὴν λοιπὴν ἀρετήν. ὃ καὶ κρεῖττον εἶναι δοκεῖ. ἐρεῖ γὰρ ὁ φαίαξ ἀλκίνοος, ὡς ἐγγὺς ἐσμὲν τῶν θεῶν καθάπερ κύκλωπές τε καὶ ἄγρια φῦλα γιγάντων. ἤγουν οὕτως ἐσμὲν φίλοι θεοῖς, ὡς ᾠκείωνται ἀλλήλοις οἱ κύκλωπες καὶ οἱ γίγαντες οἱ λαιστρυγόνες. λαβὼν ἐκεῖνος τὴν ὁμοιότητα, ἐκ τῶν ἐναντίων μὲν ὁμοίων δὲ ὅμως κατὰ σχέσιν ποιότητος. ὡς καὶ ὅτε τις εἴπῃ, τόσον ἡδὺ τὸ μέλι, ὅσον ἀηδὲς τὸ ἀψίνθιον. τοιοῦτον σχῆμα ἐστὶ παρὰ σοφοκλεῖ, ἐν τῷ, ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν ἢ κείνοις γλυκύς. Ἱστέον δὲ ὡς οἱ ὕστερον φαίακες εἰ καὶ ναυτικοὶ, ἀλλ' οὐ κατὰ τοὺς ὁμηρικοὺς ἀγαθοὶ ἦσαν ὀρθοῦν τὴν φιλίαν. οἱ ἐν τοῖς περσικοῖς ἑξήκοντα νῆας πληρώσαντες, μόγις τι ἀνήχθησαν ὡς ἡ ἱστορία φησί. καὶ σκῆψιν δὲ ὕστερον ἐποιήσαντο ὑπὸ ἐτησίων ἀνέμων κωλυθῆναι. καὶ οὕτω διεκρούσαντο τοὺς ἕλληνας. μελετήσαντες, καὶ τὸν πόρον ἄλλως πως παρακρούσασθαι. Ἱστέον δὲ καὶ ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς, καὶ ἀνθρώπους διοτρεφεῖς τοὺς φαίακας ἐρεῖ, καὶ ἔστι καὶ αὐτὸ ἑρμηνεία τις τοῦ ἀγχίθεοι. Ὅρα δὲ κάλλος περισσότερον ἐν τῷ, γεγάασι. τιμήσουσι. πέμψουσι. Τὸ δὲ ἐσθῆτα, προσηγορικῶς ἐῤῥέθη, ἀντὶ τοῦ, ἐσθῆτας. ἄλλως γὰρ, οὐκ ἦν ἡ λέξις εἰς δάκτυλον χρήσιμος. Τὸ δὲ πολλὰ, ὡς ἐπὶ κτημάτων εἶπε. κτήματα γὰρ ὁ χαλκὸς καὶ τὰ ἑξῆς ὅσα ἐκ τῆς λείας ἔλαχεν ἂν ὀδυσσεύς. ἤγουν ἐκτήσατο διὰ συνθέσεως λαχμοῦ. Τὸ δὲ ἐξήρατο, ἢ ἀντὶ τοῦ ἐξαίρετα ἔλαβεν. ἢ ἐξ ἄρεος ἤτοι πολέμου ἔσχε. κατὰ δὲ, ἐμόγησε καὶ ἤρατο. ἢ καὶ ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ, ἦρε. καὶ σημείωσαι δύο τούτους ἥρωας ἐν πλάτει πλουτήσαντας ἄλλως μέντοι καὶ ἄλλως, τὸν ὀδυσσέα δηλαδὴ καὶ τὸν μενέλαον.

Ὅτι καὶ τῷ ἑρμῇ καθὰ καὶ τῇ ἀθηνᾷ πρὸ τούτων, καλὰ πέδιλα ὁ μῦθος δίδωσιν. ἀμβρόσια. χρύσεια. ἅπερ αὐτὸν ἔφερον ἐπί τε ὑγρὰς ἐπί τε ἀπείρονα γαῖαν, ὁμοίως ἀνέμου πνοαῖς. ἃ μὴν ὁμοίως πτεροῖς ἐξ ὤμων οἱ κατὰ τὸν ἑρμῆν λόγοι παρωνυμοῦνται. πτεροῦ δὲ ταχύτερον ἄνεμος. πεζῶν μέντοι, καὶ πέτεσθαι αὐτὸν ὁ ποιητὴς ἐρεῖ ῥάβδῳ

Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε διάκτορος ἀργειφόντης.
Αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
Ἀμβρόσια, χρύσεια. τά μιν φέρον ἠμὲν ἐφ' ὑγρὴν,
Ἠδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο.
Εἵλετο δὲ ῥάβδον, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει
Ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει.
Τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς ἀργειφόντης.
Πιερίην δ' ἐπιβὰς ἐξ αἰθέρος ἔμπεσε πόντῳ.
Σεύατ' ἔπειτ' ἐπὶ κῦμα, λάρῳ ὄρνιθι ἐοικώς.

Ὅς τε κατὰ δεινοὺς κόλπους ἁλὸς ἀτρυγέτοιο
Ἰχθῦς ἀγρώσσων, πυκινὰ πτερὰ δεύεται ἅλμῃ.
Τῷ ἴκελος πολέεσσιν ὀχήσατο κύμασιν Ἑρμῆς.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφίκετο τηλόθ' ἐοῦσαν,
Ἔνθ' ἐκ πόντου βὰς ἰοειδέος, ἤπειρόνδε
Ἤιεν, ὄφρα μέγα σπέος ἵκετο, τῷ ἔνι νύμφη
Ναῖεν ἐυπλόκαμος. τὴν δ' ἔνδοθι τέτμεν ἐοῦσαν.
Πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρόφιν μέγα καίετο. τηλόθι δ' ὀδμὴ
Κέδρου τ' εὐκεάτοιο θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὀδώδει
Δαιομένων. ἡ δ' ἔνδον ἀοιδιάουσ' ὀπὶ καλῇ,
Ἱστὸν ἐποιχομένη, χρυσείῃ κερκίδ' ὕφαινεν.
Ὕλη δὲ σπέος ἀμφὶ πεφύκει τηλεθόωσα.
Κλήθρη τ' αἴγειρός τε καὶ εὐώδης κυπάρισσος.
Ἔνθα δέ τ' ὄρνιθες τανυσίπτεροι εὐνάζοντο.
Σκῶπές τ' ἴρηκές τε, τανύγλωσσοί τε κορῶναι
Εἰνάλιαι. τῇσίν τε θαλάσσια ἔργα μέμηλεν.
Ἡ δ' αὐτοῦ τετάνυστο περὶ σπείους γλαφυροῖο
Ἡμερὶς ἡβώωσα, τεθήλει δὲ σταφυλῇσι.
Κρῆναι δ' ἑξείης πίσυρες ῥέον ὕδατι λευκῷ.
Πλησίαι ἀλλήλων. τετραμμέναι ἄλλυδις ἄλλη.
Ἀμφὶ δὲ λειμῶνες μαλακοὶ ἴου ἠδὲ σελίνου
Θήλεον. ἔνθα κ' ἔπειτα καὶ ἀθάνατός περ ἐπελθὼν,
Θηήσαιτο ἰδὼν, καὶ τερφθείη φρεσὶν ᾗσιν.
Ἔνθα στὰς θηεῖτο διάκτορος ἀργειφόντης.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα ἑῷ θηήσατο θυμῷ.
Αὐτίκ' ἄρ' ἐς εὐρὺ σπέος ἤλυθεν. οὐδέ μιν ἄντην
Ἠγνοίησεν ἰδοῦσα Καλυψὼ δῖα θεάων.
Οὐ γάρ τ' ἀγνῶτες θεοὶ ἀλλήλοισι πέλονται
Ἀθάνατοι, οὐδ' εἴ τις ἀπόπροθι δώματα ναίει.
Οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα ἔνδον ἔτετμεν.
Ἀλλ' ὅγ' ἐπ' ἀκτῆς κλαῖε καθήμενος. ἔνθα πάρος γε
Δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων.
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο δάκρυα λείβων.
Ἑρμείαν δ' ἐρέεινε Καλυψὼ δῖα θεάων,
Ἐν θρόνῳ ἱδρύσασα φαεινῷ σιγαλόεντι.
Τίπτε μοι Ἑρμεία χρυσόρραπι εἰλήλουθας,
Αἰδοῖός τε φίλος τε, πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις.
Αὔδα ὅ, τι φρονέεις. τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.
Ἀλλ' ἕπεο προτέρω, ἵνα τοι πὰρ ξείνια θείω.

μετὰ χερσὶν ἔχοντα. ὅπερ οἰκειότερον Ἑρμῇ διὰ τοὺς πτερόεντας λόγους. ἄλλον δὲ ὅτι ὥσπερ τοὺς ἀνέμους τρέχοντα, οὕτω καὶ ὧδε τὸν Ἑρμῆν τὸ πεδίστερον ὡς ἐν ἄλλοις τὰ θεῶν, τὰ χρυσᾶ φέρει πέδιλα. ὡς δὲ ἐκ τοῦ περὶ πόδας εἰλεῖσθαι γίνεται τὸ πέδιλον καὶ ὡς διὰ τῆς ει διφθόγγου τὴν αὐτοῦ παραλήγουσαν οἱ παλαιοὶ ἔγραφον, δεδήλωται ἐν ἄλλοις. εἰς δὲ σύμβολον τοῦ κατὰ τὸν Ἑρμῆν τάχους, καὶ ὁ περὶ τὴν αὐτοῦ κεφαλὴν πλαττόμενος πέτασος εἴληπται. κατὰ τὸν εἰπόντα ὡς Ἑρμῆς πέδιλα εἶχε καὶ κηρύκειον ἐν χερὶ, καὶ πέτασον αὐτῷ ἐπὶ τὴν κεφαλήν. γυναικεῖαι δὲ λέξεις τὰ πέδιλα, λεγόμενα καὶ ἐπὶ γυναικῶν. εἴδη δὲ αὐτῶν μυρία ἐστί τι ἀνδρῶν ἐπί τι γυναικῶν. οἷον διάβαθρον. γυναικεῖον δὲ αὐτὸ φόρημα. ὡς τὸ, διάβαθρον λεπτὸν φορεῖ Βαυκίδης. ὡς δὲ, φελλὸς ἐν ταῖς βαυκίσιν ἐγκεκάττυται. ἀρβύλαι αἱ καὶ ἀρβυλίδες. ἀσκέραι. περσικαί. ὧν χρῆσις καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ. Ὅτι ἴδια φορήματα παρὰ τῷ ποιητῇ, ἀθηνᾶς μὲν, δόρυ, ποσειδῶνος δὲ, τρίαινα. ἣν φέρει καὶ εἰς αἰθίοπας ἀπιών. δι' ἧς ποιεῖ τὰ εἰς τὸν ὀδυσσέα κακά. ἑρμοῦ δὲ φόρημα, ῥάβδος. φησὶ γὰρ ὅμηρος. εἵλετο δὲ ῥάβδον τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει ὧν ἐθέλει. τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει. τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων, πέτετο κρατὺς ἀργειφόντης. ὅ ἐστι κραταιός. ἰστέον δὲ ὅτι τὴν τοῦ ἑρμοῦ ῥάβδον χρυσῆν ἐνταῦθα μὴ εἰπὼν, ὅμως ἐν τοῖς ἑξῆς χρυσόρραπιν αὐτὸν προσειπὼν, ἐμφαίνει τὸ τῆς ῥάβδου χρύσεον. ῥάπις γάρ φασιν, ἡ ῥάβδος. ἀφ' ἧς ἑρμῆς χρυσόρραπις. ὃν ἔχειν ἔχοντα χρυσᾶ πέδιλα, καὶ χρυσόρραπιν εἶναι. ἀλληγορία δὲ τῆς τοιαύτης ἑρμαϊκῆς ῥάβδου ἐνεργημάτων, τὸ τοὺς μὲν νήφοντας, κηλεῖν. τοὺς δὲ καθηρημένους δ' ἔκλυσιν, διεγείρειν. ἢ καὶ ἄλλως ὡς θέμις λόγῳ, τοὺς μὲν ὀρθίους πλεῖον ἢ δεῖ καὶ ἀγήνορας, πραΰνειν διὰ πειθοῦς. τοὺς δὲ χαλίφρονας, μεριμνητὰς ποιεῖν. ὡς τοῦ λόγου τοιαῦτα δυναμένου ἐν οἷς πῇ μὲν ἐπαγρυπνεῖ

καὶ παραμυθεῖται ἢ μειοῖ τὰ ἐγκλήματα ἢ καὶ τέλεον ἐξαιρεῖ αὐτά. ποτὲ δὲ, ἐκ προχείρου καὶ σφοδρύνει καὶ ἐρεθίζει, καὶ αὔξει. ταῦτα δὴ τὰ τῆς ἑρμαϊκῆς ῥάβδου τῆς ῥητορικῆς δηλονότι πειθοῦς. κεῖται δὲ περὶ τῆς τοιαύτης ῥάβδου, καὶ ἐν Ἰλιάδι. Τὸ δὲ θέλγειν νῦν ἀντὶ τοῦ κοιμίζειν λέγεται ὥς φασιν οἱ παλαιοί. καὶ οἱ δὲ νῦν ἡ λέξις ἐπ' ἀγαθῷ κεῖται, ἀλλὰ στέρησιν δηλοῖ τοῦ νόου. ἢ ἀνάπαλιν, τὸ ὑπνώοντας ἐγείρειν. Τοῦ δὲ κρατύς, οὔτε κλίσις παρὰ τῷ ποιητῇ κεῖται, οὔτε τις ἑτέρα παραγωγὴ ἀπ' αὐτοῦ. Ὅτι Ὁμήρου εἰπόντος ὡς Πιερίην ἐπιβὰς ὁ Ἑρμῆς, ἐξ αἰθέρος ἔμπεσε πόντῳ, οὐκ ἀπεικότως Ἡσίοδος δοκεῖ ἐκ Πιερίας τὰς μούσας ἐπικαλέσασθαι διὰ τὸ κατ' ἀλληγορίαν ἐπίκουρον τοῦ λόγου τοῦ κατὰ τὰς μούσας. ὅμως δὲ καθ' ἱστορίαν, ὄρος παρώνυμον Πίερός τινος ἥρωος ἡ Πιερία, μακεδονικὸν, ἱερὸν μουσῶν. περὶ οὗ καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα εἴρηται. Ὅρα δὲ τὸ μὲν Πιερίην ἐπιβὰς, ἐπὶ γῆς οἰκείως ῥηθέν. Τὸ δὲ ἔμπεσε, ἐπὶ πόντου καιρίως καὶ αὐτό. Σημείωσαι δὲ τὸ ἐπιβὰς αἰτιατικῇ συνταχθὲν, ἕτερον ὂν παρὰ τὸ, ἐπιβὰς ἵππων ἢ ἅρματος. Ὅτι τὸν Ἑρμῆν ὁ ποιητὴς ἐς Καλυψὼ τὴν Ἀτλαντίδα ὡς εἰς συγγενῆ στελλόμενα, λάρῳ εἰκάζει. τεχνικῶς μὲν, διὰ τὸ κατὰ θυμὸν εὔπλαστον. τοιούτῳ γὰρ ἔδει ὄρνιθι παραβαλεῖν τὸν τῇ θαλάσσῃ ἐπαφέντα, οὐ μὴν ἀετῷ ἢ τινι τοιούτῳ. ταῦτα γὰρ εἰ καὶ εὐγενῆ, ἀλλ' οὐ πτηνότερα καὶ οἷα νήχεσθαι. ἀλληγορικῶς μέντοι, λάρῳ εἴκασται ὁ Ἑρμῆς, διά τε τὸ λευκὸν καὶ ὡς εἰπεῖν ἐναργὲς ἀφ' οὗ καὶ ἀργειφόντης καλεῖται ὡς λόγος ἐναργῶς φαίνων τὰ κατὰ ψυχὴν, καὶ διότι δὲ ὁ λάρος παρέχεταί πως τὸ λαρὸν τουτέστι τὸ γλυκὺ, ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι ἔκκειται. τοιοῦτος γὰρ ὁ ἑρμῆς λόγος, πολὺ ἔχων τὸ λαρόν. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸν λάρον, τῇ εὐηθείᾳ ἡ ὕστερον περιοχὴ παροιμιακῶς ἀπεκλήρωσεν. ἔθει, καὶ λάρους τοὺς εὐήθεις φαμὲν οὕτω δὲ καὶ κέπφους, ἀπὸ κέπφου ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ ὀρνιθαρίου καὶ εὐμεταχειρίστου καθὰ καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ ἔστιν εὑρεῖν. καὶ οὗτοι δὲ οἱ αὐτοὶ, ἀπὸ ὀρνίου μιμηλοῦ καὶ εὐεξαπατήτου. ὡς ἀλλαχοῦ σαφῶς δηλοῦται. διὸ καὶ ἡ κωμῳδία σκώπτουσα τοὺς Ἀθηναίους, ὦ μόνοι ἄπει τῶν Ἑλλήνων, ἔφη. λοιδοροῦσα ἐκείνους, ὡς ῥᾷον ἀπατωμένους οἷς ἀκούουσιν. ἔστι δὲ ἡ περὶ τοῦ καθ' Ἑρμῆν λάρου φράσις, αὕτη. σεύατ' ἔπειτ' ἐπὶ κῦμα, λάρῳ ὄρνιθι ἐοικώς. ὅς τε κατὰ δεινοὺς κόλπους ἁλὸς, ἰχθῦς ἀγρώσσων, πυκινὰ πτερὰ δεύεται ἅλμῃ. τοῦτο δὲ, ἴδιον τῶν ἐναλίων ὀρνίθων. οἷα τῆς φύσεως ὥς φασί τινες, τὴν πύκνωσιν παρασχομένης τοῖς ἐξ ὑγρῶν πορίζομένοις τὸ ζῆν, ἵνα μὴ ῥᾳδίως πρὸς τὴν σάρκα διικνούμενον τὸ ὑγρὸν, πημαίνῃ αὐτήν. εἶτα τὴν παραβολὴν ἀποδιδοὺς, φησί. τῷ ἴκελος, πολέεσσιν ὀχήσατο κύμασιν Ἑρμῆς. τοῦτον δὲ, παρένθετον οἴονταί τινες τὸν στίχον καὶ ὀβελίζουσιν ἤτοι ἀθετοῦσιν, ὡς ἐπιβληθέντα, καὶ τὸ τῆς πτήσεως ἀχρειοῦντα τάχος. βραδύτερον γάρ φασι πορεύσεται Ἑρμῆς κύμασιν ἐποχούμενος καὶ μὴ ὑπερφερόμενος αὐτῶν καὶ οὕτω κατὰ τὴν ἐπιπλεκὴν λέξιν πετόμενος ἢ ἅμα πνοιαῖς ἀνέμων φερόμενος. οἱ δὲ τοῦτο ποιοῦντες, τί ἂν ἐροῦσι πρὸς τὸ, ἐξ αἰθέρος ἔμπεσε πόντῳ. εἰ γὰρ πέτεται, πῶς ἔμπεσε πόντῳ; ἢ δηλονότι, ὡς ὁ παραβολικὸς λάρος, οὕτω δὲ καὶ τοσόνδε διαδραμεῖν ἁλμυρὸν ὕδωρ ὁ Ἑρμῆς ἐρεῖ. εἰ δὲ καὶ ἴσως δόξει διὰ τὰ εἰρημένα, ὁ λάρος Ἑρμῇ ἀνακεῖσθαι, ἀλλὰ μάλιστα Ἡρακλεῖ ᾠκείωται ἢ ὁ ἁπλῶς, ἢ ὁ λεγόμενος βουφάγος, ἐπεὶ τοιοῦτος καὶ ὁ Ἡρακλῆς. Λεπρεὺς γάρ φασιν Ἡρακλεῖ ἐρίσας δίσκῳ, καὶ ὕδατος ἀντλῆσαι, καὶ ὅς τις ἀναλώσει θᾶττον ταῦρον, λείπεται πάντα. οὖν ἡττᾶται ὑφ' Ἡρακλέος εἰς τὰ εἰρημένα πάντα. εἶτα θωρηχθεὶς, προκαλεῖται Ἡρακλέα, καὶ θνήσκει ἐν τῇ μάχῃ. οὕτω γράφει μὲν Ἀθήναιος. πρὸ αὐτοῦ δὲ, ἱστοροῦσι καὶ ἕτεροι. ὡς δὲ οὐ μόνος Ἡρακλῆς βουθοίνας ἦν ἀλλὰ καὶ ἄλλοι, ἐκ τῶν ἱστορικῶν δῆλόν ἐστι. Θεαγένης γοῦν φασιν ὁ Θάσιος αὐλητὴς, ταῦρον κατέφαγε μόνος. ὃς καὶ φασὶ παρά τινι ποιητῇ, ὡς ἔφαγον μῃόνιον βοῦν οὖν λυδόν. πάτρη γὰρ βρώμην οὐκ ἂν ἐπέσχε Θάσος. περὶ δὲ Μίλωνος τοῦ Κροτωνιάτου φησὶ Δωριεὺς, ὅτι δὴ ἐπόμπευσε βοῦν εἰς κρέα τόνδε κόψας, πάντα κατ' οἶον μονωθεὶς δαίσατό νιν. καὶ Τίτορμος δέ φασιν ὁ ἰταλὸς διηρεστήσατο ἴσα τῷ βοῦν ὡς καὶ αὐτὸ γράφει Ἀθήναιος. ὅτι δὲ ῥωμαλεώτερος Μίλωνος ὁ Τίτορμος, ἐξ ἄλλων ἔστι γνῶναι. καὶ τοιαῦτα μὲν ταῦτα. Δεινοὺς δὲ κόλπους λέγει ὁ ποιητὴς, τοὺς κατὰ τὸ περιρρεῖν μέγα καὶ δεινὸν πέλαγος. Τὸ δὲ ὀχήσατο, ὡς ἐπὶ ὄχου ὅ ἐστιν ἅρματος, ἐρρέθη. ἐπεὶ γὰρ τούτων κυκλελικτεῖται τὸ ὀχεῖσθαι. Ὅτι ὥσπερ μέγα δῶμα ἐπὶ ἀνθρώπων, οὕτω μέγα σπέος λέγει τὸ τῆς Καλυψοῦς. ἣν πολλαχοῦ νύμφην συνήθως καλεῖ. ἐρεῖ δὲ μετ' ὀλίγα, καὶ εὐρὺ τὸ τοιοῦτον σπέος. εἶτα καὶ πληθυντικῶς αὐτὸ ἐν τῷ, ἐν σπέεσι γλαφυροῖσιν. εἶτα διασκευάζων τὰ κατ' αὐτὴν οὖν τί εὗρεν αὐτὴν ποιοῦσαν ὁ Ἑρμῆς, καὶ οἷα τὰ τοῦ σπηλαίου περιέξ. οὐ γὰρ ἤρκει πρὸς σεμνότητα μόνον τὸ μέγα εἶναι αὐτὸ εἰ μὴ καὶ ἔκφρασις τῶν ἐκεῖ καλῶν ἐπακολουθήσει ἃ δὴ τηλαυγὲς ὡς εἰπεῖν τὸ τοῦ σπηλαίου ἐτίθετο πρόσωπον, φησί. πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρόφιν μέγα καίετο. τηλόθι δ' ὀδμὴ κέδρου τ' εὐκεάτοιο θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὀδώδει δαιομένων. ἣ δ' ἔνδον ἀοιδιάουσα ὀπὶ καλῇ, ἱστὸν ἐποιχομένη, χρυσείῃ κερκίδ' ὕφαινεν. εἶτα ἐκφράζων, φησίν. ὕλη δὲ σπέος ἀμφιπεφύκει τηλεθόωσα. καὶ ἑρμηνεύων τίς ἡ ὕλη, ἐπάγει. κλήθρη τ' αἴγειρός τε καὶ εὐώδης κυπάρισσος. ἔνθα δέ τ' ὄρνιθες τανυσίπτεροι εὐνάζοντο. σκῶπές τ' ἴρηκές τε τανύγλωσσοί τε κορῶναι εἰνάλιαι. τῇσίν τε θαλάσσια ἔργα μέμηλεν. ἡ δ' αὐτοῦ τετάνυστο περὶ σπείους γλαφυροῖο, ἡμερὶς ἡβώωσα. τεθήλει δὲ σταφυλῇσι, κρῆναι δ' ἑξείης πίσυρες, ῥέον ὕδατι λευκῷ πλησίαι ἀλλήλων. τετραμμέναι ἄλλυδις ἄλλη. ἀμφὶ δὲ λειμῶνες μαλακοὶ ἴου

ἠδὲ

ἀπὸ σελίνου, θύλλον. τούτοις δὲ ὁ ποιητὴς ἐπάγει ἐπιφώνημα πρὸς αὔξησιν, φησίν. ἔνθα κ' ἀθάνατός περ ἐπελθὼν θηήσαιτο ἰδὼν καὶ τερφθείη φρεσίν. ὅπερ ἔπαθε καὶ ὁ ἑρμῆς, οὐ μόνον θαυμάσας ἀλλὰ καὶ τερφθείς. ὃ δὴ οὐκ ἀεὶ συμβαίνει. ἔστι γὰρ θηήσασθαι, καὶ οὐ πρὸς τέρψιν ἀλλὰ πρὸς μόνον θάμβος. καὶ ὅρα ὁ ἐνταῦθα ἐπιμονὴν ῥήματος διὰ τὸ καίριον. θηήσαιτο γὰρ εἰπών, ἐπιφέρει. ἔνθα στάς, θηεῖτο. καί. πάντα θηήσατο θυμῷ. ἰστέον δὲ ὅτι οὐχ ἁπλῶς ἀληθές ἐστι τὸ τῆς καλυψοῦς σπήλαιον, ἱστορεῖ ὁ ποιητής. ἀλλ' ὅτι ἂν ὡς εἰκὸς εἶναι τὸ καλῶς ἔχον εἰς ἐνδιαίτημα ἐνδόξου προσώπου. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι παρὰ μὲν τῷ ποιητῇ, ἐσχάρα, τόπος ἐστὶν ἐφέστιος πυρὸς ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς φαίνεται ὅπου ὀδυσσεὺς ἕζεται ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσι παρὰ πυρί. οἱ δὲ παλαιοί, φασὶ καὶ ἐσχάριον, θυμιατήριον κοῖλον. δῆλον δ' ὅτι ἐσχάραι, καὶ τὸ γυναικεῖον ἐκάλουν μόριον. ὡς δὲ καὶ ἕλκους ἐσχάρα λέγεται, δῆλόν ἐστι. Τὸ δὲ πῦρ καίετο, τὴν πυρκαϊὰν συντίθησιν. ἀρχαῖον δὲ ἡ τοῦ πυρὸς χρῆσις παρὰ τοῖς ἐνδόξοις. ἣν καὶ ὁ τῆς τραγῳδίας φιλοκτήτης ἐπαινῶν, φησὶν ὅτι· οἰκουμένη στέγη πυρὸς μέτα, πάντ' ἐκπορίζει αὐτῶν ἃ ἐκεῖνος νοεῖ. Τὸ δὲ τὴν κέδρον καὶ τὸ θύον καὶ τὴν κυπάρισσον εὐώδη εἶναι, ἱστορία ἐστὶ περὶ φυτῶν. μάλιστα δὲ ἡ κυπάρισσος εὐώδης. δάφνης δὲ τοιαύτης καὶ αὐτῆς οὔσης, οὐκ ἐθέλει ὁ ποιητὴς μνησθῆναι. Ὁ πτελεὸς δέ που, εὐώδη καὶ αὐτὴν καλεῖ. πρὸς διαστολὴν ἴσως τῆς προσεχοῦς κλήθρου τε καὶ αἰγείρου, εὐώδη τὴν κυπάρισσον εἶπε. Τὸ δὲ εὐκέατον, ἐτυμολογία κέδρου. ὡς οὕτω λεγομένης, παρὰ τὸ κεάσαι ῥᾷον. ὅ ἐστι κλάσαι. σχίσαι. ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ῥηθήσεται. ἵνα πλεονάζῃ καὶ ἐπὶ τῆς κέδρου τὸ δ. Ὅρα δὲ τὸ θύον, ὃ οὐδέτερον ὂν ἐνταῦθα ἀδιαλείπτως. εἰ δὲ ὁ καρπὸς αὐτοῦ εὐώδης ἐστὶ κατὰ τὸ θύον ἡ θύος ὅθεν οὐδέτερον μὲν ὁ θυοσκόος παρῆκται, δὲ τὸ θυόεν νέφος, ζητητέον ἑτέρωθεν. Τοῦ δὲ ὀδώδει μέσου ὑπερσυντελίκου τὸ κλιτόνισμα, τοιοῦτον. ὄζω ὀζήσω παρὰ τῷ κωμικῷ ἐν σφηξίν. ὃ καὶ ἄλλως, ὀζέσω χρῆσις κοινὴ πρὸς ὁμοιότητα τοῦ, αἰνῶ αἰνήσω καὶ αἰνέσω καὶ τῶν ὁμοίων. ὀζῶ οὖν ὀζέσω. ὁ παρακείμενος ὤζηκα, ὁ ἐνεργητικὸς καὶ μέσος, ὦζα δισυλλάβως. ἐν γὰρ τοῖς βαρυτονουμένοις ῥήμασι, μιᾷ συλλαβῇ ἐνδεῖ τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου ὁ μέσος. οἷον. ὀλῶ ὀλέσω ὤλεκα, ὦλα ὅθεν ἀττικὸν ὄλωλα. ὤζηκα τοίνυν, ὁ μέσος ὦζα. καὶ ἀττικῶς. ὄζωζα. καὶ τροπῇ δωρικῇ τῶν δύο ζῆτα εἰς δύο δέλτα ὡς καὶ ἑτέρωθι δηλοῦται, ὄδωδα. ὑπερσυντέλικος ὀζώδειν καὶ ὀδώδειν μετὰ δύο ἀττικῶν αὐξήσεων. καὶ ἰωνικῶς ὀδώδει συστολῇ τῆς ἀρχούσης. τοιοῦτον δὲ καὶ μετ' ὀλίγα, τὸ ὀρώρει. ὀρῶ γὰρ τὸ διεγείρω. μέλλων, ὀρήσω. ἐξ οὗ ὤρηκα. μέσος, ὦρα καὶ ἀττικῶς ὄρωρα. ὃς ὑπερθέσει χρονικῇ, γίνεται ὄρορα. ὑπερσυντέλικος κοινός, ὠρώρειν. καὶ ἰωνικῶς ὀρώρειν. τὸ τρίτον, ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ. δῆλον δ' ὅτι οὐ μόνον τὰ πεπονθότα μακροῦ χρόνου καὶ αὔξησις ἰωνικῶς, ἀλλὰ καὶ ἐκ βραχέων μηκύνονται ἀττικῶς. ὡς ἐν τῷ, ἠβουλόμην. ἠδυνάμην. ἤμελλον. ἔοικε δὲ καὶ ἐν τῷ δεικόνυν, εἰ καὶ ἄλλως αὐτὸ ἐκ τοῦ δεδοικότος κεκρᾶσθαι δοκεῖ. Τὸ δὲ ἱστὸν ἐποίχεσθαι καὶ ἄδειν, οὐκ ἀγεννὲς ἐνδόξοις γυναιξίν. ὡς καὶ ἡ κίρκη δηλώσει ἐν τοῖς ἑξῆς. Ὅρα δὲ καὶ ἐνταῦθα τό, ἱστὸν ἐποίχεσθαι. τελέως ὃν οὕτω φράζει τῷ ποιητῇ. καὶ ὅτι πολυτελὴς ἡ κερκὶς τῆς καλυψοῦς. ἀπὸ χρυσοῦ γάρ. καὶ ὅτι οὐκ εὐτελὴς ὁ ἱστός. οὐ γὰρ ἂν ἐποιχομένη οὕτως ἐκέρκιζεν. ὠνομάσθαι δοκεῖ δὲ ἡ κερκὶς ὥσπερ καὶ τὸ κρέκειν. ἐξ οὗ καὶ αὐτὸ καὶ ὄρνεόν τι ἡ κρέξ, παράγονται. ἡ δὲ κλήθρη, φυλάσσει μέχρι καὶ νῦν τοὔνομα, ὑποβαρβαριζομένη διὰ προσθήκης τοῦ σ. αἴγειρος δέ, τὰ πολλὰ μέν, ἐρημάζει. φυλάττουσα μέχρι καὶ νῦν πολλαχοῦ τὸ ὄνομα. ἡ δὲ ἱστορία, ἔχει καὶ ἐν ἀθήναις αἴγειρον ἐπιμεληθεῖσαν. ὃ πάρεστι παρὰ τοῖς φιλοκάλοις καὶ ἡ κυπάρισσος. ἦν γοῦν φασιν αἴγειρος ἀθέατον ἐπέκεινα τοῦ θεάτρου ἀφ' ἧς ἐθεώρουν οἱ μὴ ἔχοντες τόπον. ὅθεν καὶ ἡ ἀπ' αἰγείρου θέα ἐλέγετο. καὶ παρ' αἴγειρον θέα, ἡ ἀπὸ τῶν ἐσχάτων. καὶ ἦν φασιν εὐωνοτέρα ἡ παρ' αἴγειρον θέα. Τὸ δὲ τανυσίπτεροι, κοινὸν ἐπίθετον πτηνῶν. ἃ πετόμενα, τανύουσι τὰ πτερά. Σκῶπες δέ, ἢ παρὰ τὸ σκαιὰν ὄπα ἔχειν, κακόφωνοι γάρ. ἢ παρὰ τὸ ἐν σκιᾷ ὅ ἐστι νυκτί, ἀφιέναι ὄπα. ἢ ἄλλως, παρὰ τὸ ἐν τοιαύτῃ σκιᾷ ὦπα ἔχειν ἐνεργόν, νυκτὸς γὰρ μάλιστα βλέπουσι. καὶ δοκοῦσι σκῶπες εἶναι, ἃς κουκούβας οἱ ῥωμαῖοι φασίν. ἕτεροι δέ, παρὰ τὸ ἐοικέναι δι' ὃ σκώπτουσι διὰ τὸ διάφορον τῶν σχηματισμῶν, οἷς τὸ ζῷον φιλοτίμως διατίθεται. ἔνιοι δὲ κῶπας γράφουσι δίχα τοῦ σίγμα, ἐν δὲ τοῖς τοῦ ἀθηναίου φέρεται, ὅτι καθὰ οἱ ὦτοι τὸ ὄρνεον ὃν μιμεῖται καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν ἰλιάδα κεῖται, οὕτω καὶ οἱ σκῶπες, ὀρχήσει ἁλίσκονται. καὶ ὅτι καὶ γένος ὀρχήσεως ἀπ' αὐτῶν καλεῖται σκώψ. λαβὸν τοὔνομα, ἐκ τῆς περὶ τὸ ζῷον ἐν τῇ κινήσει ποικιλίας. καὶ ὅτι χαίρουσιν οἱ σκῶπες καὶ ὁμοιότητι. καὶ ἀπ' αὐτῶν, σκώπτειν φαμὲν τὸ συνεικάζειν καὶ κατασχεδιάζεσθαι τῶν σκωπτομένων, διὰ τὸ τὴν ἐκείνων ἐπιτηδεύειν προαίρεσιν. ἴσως δὲ τούτων παρώνυμοι καὶ οἱ παρὰ τῷ τιμαίῳ σκωπαῖοι, παρὰ λάκωσιν ἐπιχωριάζοντες. ἀνθρωπάρια ἐκεῖνοι μικρά. καλοῦνται δέ φασι παρά τισι, σίλπωνες. οὓς οὐκ ἔστι πάνυ ἀποικειοῦν εἶναι τοῦ πινδαρικοῦ πιθήκου. ὃν καλὸν ἐκεῖνος ἐπονομάζει κατά τινα ὁμοιότητα σίλπωνος. ἐν δὲ τοῖς τοῦ ἀθηναίου, φαίνεται καὶ ὅτι σκὼψ ἴσως δὲ καὶ σκώπευμα, σχῆμα ἦν ὀρχήσεως ὡς καὶ ἐδηλώθη. σκὼψ γάρ φασι, σχῆμά τι τῶν ἀποσκοπούντων, ἄκραν τὴν χεῖρα ὑπὲρ τοῦ μετώπου κεκυρτωκότων. λέγεται δέ φασιν ὁ σκώψ, μικρότερος εἶναι γλαυκός, καὶ ἐπὶ μολιβδοφανεῖ χρώματι, ἔχειν ὑπόλευκα στίγματα. δύο τε ἐκ τῶν ὀφρύων παρ' ἑκάτερον κρόταφον ἀναφέρειν πτερά. ἕτεροι δέ, δύο φασὶ γένη σκωπῶν. καὶ οἱ μὲν φθέγγονται οἱ δ' οὔ. καὶ καλοῦνται οἱ μέν, σκῶπες. οἱ δ' ἀείσκωπες. ἄλλοι δέ φασιν παρ' ὁμήρῳ, κῶπας ὡς καὶ

ἀριστερᾷ κεῖται χωρὶς τοῦ σίγμα φασί. Τὸ δὲ σχῆμα τό, σκῶπές τ' ἴρηκές τε, σώφρων περίστασις, ἐμῆς ῷ πέπτωκα. ὃς ἀεὶ μετρίως καὶ ἐρωτικῶς καλλωπίζει, οὐ μὴν κατὰ τοὺς ὕστερον μὴ ζηλοῦντας αὐτόν. ὧν εἰσὶν οἱ κωμικοί. πρὸς γέλωτα τὴν γραφὴν ὡραΐζοντες. ὁποῖος καὶ ὁ γράψας τό, πᾶς δὲ κατ' οἴκους, μάττει. πέττει. τίλλει. κόπτει. τύφει. χαίρει. παίζει. πηδᾷ. δειπνεῖ. πίνει. σκιρτᾷ. λορδοῖ. κοττεῖ. βινεῖ. οἷς ἐπάγει ἐκεῖνος καὶ τό, μολπά. κλαγγά. ὀσμὴ σεμνὴ μυκτῆρα δονεῖ, λιβάνου. σμύρνης, καλάμου. στύρακος. λίνδου. κίνδου. μίνθου. ἐν οἷς τὸ μὲν λορδοῦν, σχηματισμὸν δηλοῖ σώματος, οὐ σεμνόν. λίνδος δέ, αἰθερόν τι εὐῶδες ὁμώνυμον λίνδῳ τῇ ῥοδίᾳ πόλει. μίνθος δέ, οὐ πάντως κόπρος ἡ παρὰ τῇ κωμῳδίᾳ, παρ' ὑπόνοιαν. ἀλλ' ἡ λεγομένη διαλελυμένως μέν, καλὰ μίνθη, συνθέτως δὲ καλαμίνθη. περὶ δὲ κίνδου, ζητητέον. ὁμοιοκαταληξία δὲ παιγνιώδης καὶ τό, τυρὸς χλωρός. τυρὸς ξηρός. τυρὸς κοπτός. τυρὸς ξυστός. τυρὸς τμητός. ἔτι δὲ καὶ τό, αἲξ οὐρανία. κριὸς ζημίας. κάπρος ἐκτομίας. ὗς οὐτιμίας. καὶ οὕτω μὲν καὶ ταῦτα. Τὸ δὲ ἴρηκες, ἰωνικῶς ψιλοῦται, ὡς καὶ ἡ ἰλιὰς ἐδήλωσεν. οὐ μὴν οὕτω πνευματοῦται καὶ ὁ ἱέραξ. κορῶναι δὲ εἰνάλιαι κατὰ τοὺς παλαιούς, αἱ αἴθυιαι. ἃς καὶ τανυγλώσσους λέγει, κατά τι ζωϊκὸν ἴδιον. Τοῦ δὲ εἰνάλιαι, περίφρασις τό, αἷς θαλάσσια ἔργα μέμηλεν. οὐ πρὸς σαφήνειαν ῥηθὲν τοῦ εἰνάλιαι, ἀλλὰ πρὸς ἔνδειξιν πλείονα τοῦ, κορώνας τὰς αἰθυίας εἰπεῖν. ἡμερὶς δὲ κατὰ μὲν πολλούς, ἡ ἥμερος ἄμπελος πρὸς διαστολὴν τῆς ἀγριάδος. ἣν καὶ τεθηλέναι φησὶ σταφυλαῖς, ὡς οἷα τοῦ καιροῦ ἐκείνου μετοπωρινοῦ ὄντος. διὸ καὶ νότος ἐπερρίφθη τῷ ὀδυσσεῖ τηνικαῦτα ὡς φιλοσόφῳ πολυήμερος καθὰ ἐν τοῖς ἑξῆς δηλωθήσεται. ὃς δὴ νότος, πολὺς τηνικάδε πνεῖ καιροῦ ὡς καὶ ἡσιόδῳ δοκεῖ. Τετάνυστο δὲ ἡ τοιαύτη ἡμερίς, διὰ τὸ μὴ δεῖ κλαδᾶσθαι ὡς εἰκός. διὸ καὶ σπαργῶσα ἦν καὶ διὰ τοῦτο πλατυνομένη. ὅθεν καὶ ἀνάχαρσις ἐν σκύθαις τὴν ἑλλάδα κατηγορούμενος, φησὶ φυτὸν καθ' ἑλλάδα εἶναι, ὃ περιτανύεται ἄν, ἕως ἂν εἰς σκύθας εἰ μὴ κατ' ἔτος ἐτέμνετο. τὴν ἄμπελον ἐκεῖνος αἰνιττόμενος οὕτω. καὶ ὧδε μὲν περὶ τῆς ἡμερίδος οἱ πλείους. ἐν δὲ ὑπομνήμασι παλαιοῖς τοῖς εἰς τὴν ξ τῆς ἰλιάδος, εἶδος λεπτοφλοίου δρυὸς ἡ ἡμερὶς λέγεται. καὶ ὁ καρπὸς αὐτῆς, σταφυλή. φασὶ γὰρ ὡς αἱ μὲν ἄκαρποι καὶ πλατύφυλλοι δρύες, ἐρίφλοιοι καλοῦνται παρὰ περγαμηνοῖς. αἱ δὲ λεπτόφυλλοι καὶ καρποφόροι, ἡμερίδες. καὶ τοὺς ἐπ' αὐτῶν ἐμβρυώδεις βότρυς, σταφυλὰς καλοῦσιν. ἐξ ὧν καὶ ὁ ἰξὸς γίνεται. ἡ γὰρ ἄκαρπος, κηκιδοφόρος ἐστί. διὸ καὶ τό, δρυσὶν ὑψικόμοισιν ἐν τῇ ἰλιάδι, ἰξοφόροις γράφει ἀγαθοκλῆς. καὶ ταῦτα μὲν οἱ παλαιοί. λέγονται δὲ μέχρι καὶ εἰς ἡμᾶς ὡς ἂν ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη, δρύες τινές, ἡμερίδες περί που τὴν θρᾴκην. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι καθ' ὁμοιότητα τοῦ κατὰ τὴν ἄμπελον σταφυλῆς, σταφυλὴ λέγεται καὶ ὁ ἐν τῷ στόματι κίων. ὅτι δὲ τὸ βαρύτερον ἡ σταφύλη τεχνικόν ἐστιν, ἡ ἰλιὰς δηλοῖ. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι εἴπερ ἄμπελός ἐστιν ἡ ῥηθεῖσα ἡμερίς, εἰκὸς αὐτὴν καὶ αὐτόματον εἶναι κατὰ τὰ ἐν τῇ γῇ τῶν κυκλώπων. ἔτι δὲ καὶ ἀναδενδράδα. οὐ γὰρ χαμαὶ ἕρπει ταῖς ὄχθαις ὅ ἐστι τοῖς βοτρυοφόροις κλήμασιν, ἀλλὰ τετάνυστο περὶ σπείους. καὶ οὐκ ἂν εἴη αὐτή, ἀμάμαξυς. κατὰ τὸν εἰπόντα, ἀμάμαξυς, σταφυλῆς γένος. οἱ δέ, ἀναδενδράδα φασίν. ὅτι δὲ καὶ διάφορα εἴδη ἀμπέλων, οἱ παλαιοὶ δηλοῦσιν. ἐν αἷς καὶ ἡ ξυστάς, εἰ μὴ φασὶ καταφυτευομένη ἄμπελος. καὶ ἡ στοιχάς. ἡ κατὰ στοίχους δηλαδή. Τὸ δὲ ἡβώωσα, μετάγεται ὅθεν καὶ τό, ἡβάδην αὐλεῖν, ἀντὶ τοῦ κατὰ ἥβην ὅ ἐστι πάντας τοὺς ἡβῶντας. αἱ δὲ κρῆναι προυπόκεινται, ἵνα πιθανώσηται τοὺς λειμῶνας ὁ ποιητής. οἷς χρεία ὑδάτων τούτων. λευκὸν δὲ ὕδωρ τὸ καθαρὸν τοῦτο, διὰ τὸ ἀβαθές. τὸ γὰρ βαθύ, μέλαν φαίνεται. ὡς δὲ τοῦ λευκοῦ, παράγωγον τὸ λευκαίνειν αὐτοῦ δὲ ἡ λευκάνη, εἰς τοῦτον εἴρηται. Τὸ δὲ πλησίαι, ὡς ἀπὸ ἀρσενικοῦ εἴρηται, ὁ πλησίος. ὃ καὶ ἀλλαχοῦ φαίνεται. οὗ ἡ αἰτιατική, περιάγει τὸ πλησίον ἐπίρρημα. λειμῶνες δὲ μαλακοί, ἐν οἷς ἐστι μαλακῶς ἐνεύδειν. ἀφ' ἧς ἐννοίας, καὶ λεχεποίης που λέγεται ποταμός. ἅμα δέ, καὶ πρὸς διαστολὴν τῆς κραναῆς γῆς. ἐκείνη γάρ, οὐ μαλακή. Τὸ δὲ ἴου, σίου τινὲς γράφουσιν, ὃ καὶ κρεῖττον, ὡς καὶ πολλοῖς ἀρέσκει τῶν παλαιῶν. ἴα γὰρ ἐν λειμῶσιν οὐκ εἰσίν, ἀλλὰ σία, ὡς μέχρι νῦν φαίνεται. οἷς καθὰ καὶ τοῖς σελίνοις, χρεία δαψιλοῦς ὕδατος. θάλλουσι γὰρ πλέον ἐν αὐτῷ. διὸ καὶ πηγὰς προεισήνεγκεν ὑδάτων ὡς ἐρρέθη ὧν χωρὶς οὐκ ἔστι θάλλειν αὐτά. εἰ δ' ἔστιν ἐνταῦθα ἴον γράφειν, ἰστέον ὅτι τὰ ἴα καὶ μὴ ἐν μέσοις ὕδασιν, ἀλλ' οὖν, ἀγχοῦ που καὶ ἐκεῖθεν εἰκὸς ἦν παραπεφυκέναι ἴα. ὧν χροιά, οὐ μόνον πορφυρᾶ καὶ κιρρά, ἀλλὰ καὶ λευκά, δι' ἣν καὶ λευκόϊα τὰ τοιαῦτα καλοῦνται, καὶ ὅτι τὸ ἴον, ἔκ τινων ἰάδων νυμφῶν ἔσχε τὴν κλῆσιν, χαρισαμένων αὐτὸ ἴωνι πρώτῳ, καὶ ἐκλήθη ἐντεῦθεν ἴον, παρωνύμως ταῖς τε ἰάσι καὶ τῷ λαβόντι τὴν χάριν ἴωνι. καὶ ὅτι καὶ τὸ κρίνον τὸ καὶ λείριον κατά τινας, ἴον ὑπ' ἐνίων ἐκαλεῖτο, καὶ ταῦτα μέν, περὶ ἴου. περὶ δὲ σελίνου, ἐρρέθη μὲν καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν ἰλιάδα. ἐν δὲ τοῖς προκειμένοις δέ, εἰπεῖν ἀρκέσει ὅτι τὸ μὴ βραχὺ ἀλλ' εὐαυξὲς ἢ καὶ εὐμέγεθες ἢ παχὺ σέλινον, ἱπποσέλινον ἐλέγετο. οἷα τοῦ ἵππου, πρὸς ἔνδειξιν μεγέθους κειμένου καθὰ καὶ ἐν τῷ, ἱππομανὴς αἴας ἤγουν ὁ πάνυ μανιώδης, τούτου δέ, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ βοῦς ἐπινοηθέν. ἐπεὶ καὶ ὁ βοῦς ἐπιτείνει ἐν τῷ βου ἐπιτατικῷ μορίῳ. εὕρηται γὰρ καὶ ἐν τοῖς κατὰ τὴν ἰλιάδα, ἐκ βοὸς εἰλῆφθαι τὸ τοιοῦτον ἐπίρρημα, διὰ τὸ τοῦ ζώου μέγεθος. οὐ πόρρω ἅπτεται καὶ ὁ εἰπὼν τό, μέγας δὲ πλευρὰ βοῦς. ὅτι δὲ πτολεμαῖος αἰγύπτου βασιλεὺς ὁ εὐεργέτης, ἠξίωσε γραφῆναι παρ' ὁμήρῳ τό, λειμῶνες μαλακοὶ σίου ἠδὲ σελίνου οὐ μὴν ἴου, ἴα γὰρ μετὰ σελίνων μὴ φύεσθαι ἀλλὰ σία, ὁ ἀθήναιος ἱστορεῖ λέγων καὶ ὅτι τὰ σία,

φυόμ

φυτὸν σελίνῳ ἐλάφ τὸ φύλλον ἐοικός. τοῦ δὲ θύλεον, μᾶλλον θηλέσαι, ἀπὸ περισπωμένου γὰρ κέκλιται ῥήματος, καὶ οὐκ ἀπ' αὐτοῦ δὴ τοῦ θάλλειν βαρυτόνου. Ἐν δὲ τῷ, καὶ ἀθάνατός περ ἰδὼν θηήσαιτο καὶ ἑξῆς, ταυτολογεῖ ὁ ποιητὴς ἀποδεξάμενος ἑαυτὸν τῆς ἐκφράσεως. καὶ ἐκφράσει μὲν ἐν τοῖς ἑξῆς Ὅμηρος, καὶ τὰ τοῦ Ἀλκινόου σημαίνει ἔνθα στὰς ὁ Ὀδυσσεὺς πάντα θηεῖται. οὐ μὴν ἐρεῖ καὶ θεοῖς εἶναι ἐκεῖ τὰ ἐκεῖνα. Ὅτι πιθανὸς ὅλως μάλιστα ὢν ἐν τοῖς πλάσμασιν ὁ ποιητής, ἐν μὲν θνητοῖς προσώποις παρ' οἷς καὶ ἄγνοια, οἶδεν ἐρωτᾶν τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν. καὶ πορίζεσθαι οὕτω λόγων λαβάς. παρὰ δὲ ἀθανάτοις, οὐκ ἔχει οὕτω ποιεῖν. διὸ φησὶν ἐνταῦθα ὡς ἡ Καλυψὼ οὐκ ἠγνοίησεν ἰδοῦσα τὸν Ἑρμῆν. οὐ γάρ τ' ἀγνῶτες θεοὶ ἀλλήλοισι πέλονται ἀθάνατοι. οὐδ' εἴ τις ἀπόπροθι δώματα ναίει. τοῦτο δὲ δύναται παρῳδηθῆναι καὶ εἰς ἄνδρας ἐνδόξους οἳ τῇ φήμῃ γνωρίζονται κἂν εἰ μακρὰν που οἰκοῦντες τυγχάνοιεν. Ὅτι δεξιῶς μεθοδεύει ὁ ποιητής, μὴ εἶναι τὸν Ὀδυσσέα ἔνδον παρὰ τῇ Καλυψοῖ ὅτε εἰς αὐτὴν ἦλθεν ὁ Ἑρμῆς. ποιεῖ δὲ τοῦτο, ἵνα πρόφασιν ἔχῃ κατὰ τὴν ποιητικὴν δόξαν χαρίσασθαι αὐτῷ ἡ Καλυψὼ τὸν πλοῦν ἀφ' ἑαυτῆς, καὶ ὀφλήσῃ ἐκεῖνος χάριτας αὐτῇ. φησὶ γοῦν ὅτι ἐπ' ἀκτῆς κλαῖε καθήμενος ἔνθα πάρος περ. δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων. ὅ ἐστι διατέμνων. διασχίζων. ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐρείκειν. καὶ φυτὸν ἐρείκη. καὶ ὄσπρια ἐρεικτά. ἢ ἐρέθων, ὅ ἐστι τὸ ἐρεθίζων. πλεονασμῷ τοῦ χ. προϊὼν δέ, περὶ Ὀδυσσέως ἐρεῖ καὶ ὡς οὐδέ ποτ' ὄσσε δακρυόφιν τέρσοντο, κατείβετο δὲ γλυκὺς αἰών, νόστον ὀδυρομένῳ ἐπεὶ οὐκέτι οἱ ἥνδανε νύμφη. καὶ ὅτι νύκτας μέν, ἴαυε καὶ ἀνάγκῃ ἐν σπέσσι γλαφυροῖς παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθελούσῃ τῇ Καλυψοῖ. ἤματα δ' ἐν πέτρῃσι καθίζων ἐπ' ἀκτῇ, δάκρυα λεῖβε πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκόμενος. εἰ γὰρ καὶ αἰψηρός ἐστι γόου κόρος, ἀλλὰ τῷ Ὀδυσσεῖ οὐδέ ποτε ὄσσε δακρυόφιν τέρσοντο διὰ τὸν τῆς πατρίδος πόθον. βλέπει δὲ ἐπὶ πόντον ὁ Ὀδυσσεὺς καθὰ καὶ Ἀχιλλεὺς ἐν Ἰλιάδι, ὡς δι' αὐτοῦ τι καταπλεύσας, ᾧ δι' αὐτοῦ ἐθέλων ἀναχθῆναι. καὶ φιλῶν μὲν αὐτόν, μισῶν δὲ τὴν ἐφ' ἧς διάγει. Τὸ δὲ δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι, κάλλος μὲν ἔχει διὰ τὰ πάρισα. ἁπλῶς δὲ φράζει λύπην μεγάλην. ἐν ᾗ καὶ δακρύει τις καὶ στενάζει καὶ ἀλγεῖ πιεζόμενος τὴν ψυχήν. Ἱστέον δὲ ὅτι κοινοῦ μὲν ὄντος τοῦ λείβειν ἰωνικοῦ δὲ τοῦ εἴβειν περιαιρέσει τῆς ἀρχῆς ὃ δὴ θεωρεῖται καὶ ἐν τῷ, οἳ καὶ ὗς κατ' ἠρωδιανόν, ἀμφοῖν κεῖται χρῆσις ἐν τοῖς εἰρημένοις. τὸ μὲν γὰρ δάκρυα λεῖβον, κοινόν ἐστιν. ἰωνικὸν δέ, τό, κατείβετο αἰών. περὶ δὲ τοῦ ἁνδάνειν, εἴρηται μὲν καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα. ῥητέον δὲ καὶ ἐνταῦθα τὰ τοῦ Ἡρακλείδου. ᾧ δοκεῖ, ἀπὸ τοῦ ἅδω γίνεσθαι αὐτὸ καθ' ὁμοιότητα τοῦ λάβω λαμβάνω καὶ τῶν ὁμοίων. τὸ δὲ ἅδω, χρῆσις καὶ παρ' Ὁμήρῳ ἐν τῷ, ἅδε δ' Ἕκτορι μῦθος ἀπήμων, ἤγουν ἤρεσκεν. εἰπὼν γὰρ ὅτι τὸ δάκνω συγκοπήν τινές φασιν εἶναι τοῦ δαγκάνω, ἐπάγει ὡς τό, δάκω μάθω λάχω ἅδω φύγω καὶ ὅσα τοιαῦτα ὑποτακτικά, τρισὶ γράμμασιν ὑστερεῖ καὶ μιᾷ συλλαβῇ, τῶν ἐξ αὐτῶν ὁριστικῶν ἃ μὴ τὸ ἄλφα παρατείνεται. τοῦτο μὲν γὰρ τὸ φύγω ὑποτακτικόν πρὸς τὸ φυγγάνω. καὶ τὸ ἐρύγω πρὸς τὸ ἐρυγγάνω. καὶ τὸ δάκω μάθω λάχω ἅδω, πρὸς τὸ δαγκάνω μανθάνω λαγχάνω ἁνδάνω. ταὐτὰ τοι καὶ τὸ ἁμαρτάνω. ὑποτακτικόν φησιν εἶναι φαμέν, ἅμα τῷ δίχα τοῦ ρ, ὅπως καὶ αὐτὸ τρισὶ γράμμασιν ἐκείνου λείπηται. διὸ ἀναλογώτερον, τὸ κιγχάνω καὶ ἱκάνω, τοῦ κιχάνω καὶ ἱκάνω. ἵνα καὶ αὐτὰ λείπωνται τρισὶ γράμμασι, τοῦ κίχω καὶ ἵκω. Ὅτι χρυσόρραπιν ὅ ἐστι χρυσόρραβδον Ὁμήρου ὡς καὶ προερρέθη πλασαμένου τὸν Ἑρμῆν, ἐντεῦθεν οἱ ὕστερον ὁρμηθέντες, κηρύκειον αὐτῷ διδόασιν, ὅτι ὡς καὶ τὸ θεῖον γένος οἱ ἐξ Ἑρμοῦ κήρυκες ἐχρῶντο εἰς πρᾶγμα. Ὅτι ἐνθάδε μὲν ἡνίκα λέγει καὶ εἵματα σιγαλόεντα, ἔστιν ἐκεῖ νοῆσαι τοιαῦτα, καὶ τὰ εὐχερῆ καὶ ἁπαλά. νῦν δὲ ἐν τῷ, ἐν θρόνῳ ἱδρύσασα φαεινῷ σιγαλόεντι, οὐκ ἔστι τοιοῦτος ὁ σιγαλόεις θρόνος, ἀλλ' ἢ ὁ ποικίλος διὰ τὸ κατεστιγμένος εἶναι. ἢ ὁ σιγὴν ἐμποιῶν διὰ τὸ ἀξιοθέατον. Ὅτι φιλοξένου καὶ φιλόφρονος ἐρωτήσεως τι καὶ ὑποσχέσεως τό, τίπτε μοι εἰλήλουθας αἰδοῖός τε φίλος τε; αὔδα ὅ, τι φρονέεις. τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν. εἰ δύναμαι τελέσαι γε καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστί. περὶ οὗ ὅτι περιττὸς ὁ στίχος ἐστί, καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα δεδήλωται. πρῶτον μὲν διεξεταστέον εἰ τετελεσμένα ζητούμεθα, εἶτα καὶ εἰ τελέσαι δυνάμεθα. οἰκεῖον δὲ ἐν ὑποσχέσει τοιαύτῃ, ἐπαγαγεῖν καὶ τό, ἀλλ' ἕπεο προτέρω, ἤτοι πρὸ καὶ ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν ἢ ἐς προσωτέρω, ἵνα τοι πὰρ ξείνια θείω. Ὅρα δὲ ὅτι τετελεσμένον, οὐ τὸ ἤδη τελεσθὲν φησίν, ἀλλὰ τὸ τελεσθῆναι πεφυκὸς καὶ δυνάμενον.

Ὣς ἄρα φωνήσασα θεὰ παρέθηκε τράπεζαν,
Ἀμβροσίης πλήσασα. κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν.
Αὐτὰρ ὁ πῖνε καὶ ἦσθε διάκτορος ἀργειφόντης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δείπνησε καὶ ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ,
Καὶ τότε δή μιν ἔπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν.
Εἰρωτᾷς μ' ἐλθόντα θεὰ θεόν; αὐτὰρ ἐγώ τοι
Νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπήσω. κέλεαι γάρ.

Ὅτι παρέθηκε τράπεζαν ἡ Καλυψὼ τῷ μυθικῷ Ἑρμῇ, ἀμβροσίης πλήσασα. κέρασε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν. αὐτὰρ ὁ πῖνε καὶ ἦσθεν. αὐτὰρ ἐπεὶ δείπνησε καὶ ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ, καὶ τότε δὴ προσεῖπε τὴν Καλυψὼ ἀφιλῶς οὕτως. ἐρωτᾷς μ' ἐλθόντα θεὰ θεόν; αὐτὰρ ἐγώ τοι νημερτέως τὸν μῦ-

Ζεὺς ἐμ' ἠνώγει δεῦρ' ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλοντα.
Τίς δ' ἂν ἑκὼν τοσσόνδε διαδράμοι ἁλμυρὸν ὕδωρ
Ἄσπετον; οὐδέ τις ἄγχι βροτῶν πόλις, οἵ τε θεοῖσιν
Ἱερά τε ῥέζουσι καὶ ἐξαίτους ἑκατόμβας.
Ἀλλὰ μάλ' οὔπως ἔστι Διὸς νόον αἰγιόχοιο,
Οὔτε παρεξελθεῖν ἄλλον θεὸν, οὔθ' ἁλιῶσαι.
Φησί τοι ἄνδρα παρεῖναι ὀϊζυρώτατον ἄλλων.
Τῶν, ἀνδρῶν, οἳ ἄστυ πέρι Πριάμοιο μάχοντο
Εἰνάετες. δεκάτῳ δὲ πόλιν πέρσαντες, ἔβησαν
Οἴκαδ'. ἀτὰρ ἐν νόστῳ Ἀθηναίην ἀλίτοντο.
Ἥ σφιν ἐπῶρσ' ἄνεμόν τε κακὸν, καὶ κύματα μακρά.
Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι.
Τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἄνεμός τε φέρων καὶ κῦμα πέλασσε.
Τὸν νῦν σ' ἠνώγει ἀποπεμπέμεν ὅττι τάχιστα.
Οὐ γάρ οἱ τῇδ' αἶσα φίλων ἀπονόσφιν ὀλέσθαι.
Ἀλλ' ἔτι οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἱκέσθαι
Οἶκον ἐς ὑψόροφον, καὶ ἑὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.

θον ἐνισπήσω. κέλευε γάρ. ἀνεπομένη δὲ ἀφελῶς, ἀκολούθως τοῖς παλαιοῖς. οἵ φασιν ὅτι εὐτελεῖς οἱ δύο στίχοι οὗτοι εἰσὶ κατὰ συνθήκην καὶ κατὰ διάνοιαν. Σημειῶσαι δὲ ὅτι τὸ ἐπιτραπέζιον τοῦτο νέκταρ καὶ ἡ ἀμβροσία, τὴν φιλόξενον αἰνίττεσθαι δύνανται ὁμιλίαν τὴν συμποτικήν. ἡ ἀμβροσίας ἂν εἴη καὶ νέκταρος ἀπορρώξ. Τὸ δὲ κέρασεν νέκταρ, οὐ δηλοῖ κρᾶμά τι, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἐνέχεε κεῖται. ὡς ἀπὸ παλαιᾶς χρήσεως. καθ' ἣν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ σαφῶς ἐδηλώθη, κέρασι ζώων ἐγχέοντες ἔπινον. ἐρυθρὸν δὲ νέκταρ, καθ' ὁμοιότητα τοῦ, οἶνος ἐρυθρός. Ἴσως δὲ σκευασμένον τι ἦν τὸ νέκταρ καθὰ καὶ ἡ ἀμβροσία. καὶ γὰρ οὐδ' αὐτὴ κατὰ μόνην ἀλληγορίαν ἐκφέρεται, ἀλλὰ καὶ αὖθίς τι ἀμβροσία ἐλέγετο κατὰ Παυσανίαν. ὃς λέγει καὶ ὅτι ἀμβροσία, γένος τι σκευασίας ἐξ ὕδατος ἀκραιφνοῦς καὶ μέλιτος καὶ ἐλαίου παγκαρπίας. Τὸ δὲ ἤραρε θυμὸν ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ἐδηλώθη, τὸ θυμῆρες ἐμφαίνει. καὶ ἄλλως δὲ κατὰ τὸ, ἄγγεσιν ἄρσον ἅπαντα, λέγεται καὶ τὸ, ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ. ἵνα καὶ αὐτὴν ἄρσῃ ὁ ἐσθίων ὥσπερ ἀγγεῖον, τῷ σώματι. Τὸ δὲ θεὰ θεὸν, ἐντρεπτικῶς εἰρῆσθαι δοκεῖ. εἴγε θεὰ θεῷ λαλοῦσα προσποιεῖται ἀγνοεῖν. Τὸ δὲ ἐνισπήσω, καινότερον ἐκ τοῦ ἐνισπῶ. τὸ μέντοι κοινότερον, ἐνίψω. πλὴν, ἔοικε μὲν ἔχει τι καὶ σφοδρότητος. τὸ δὲ ἐνισπήσω, ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς εἴπω. Ἰστέον δὲ ὅτι ἀκολούθως Ὁμήρῳ εἰπόντι τὸ, παρέθηκε τράπεζαν, ἔλεγον καὶ οἱ μετ' αὐτὸν, παρατίθεσθαι τράπεζαν ἐν καταρχῇ δαιτός. τὸ μέντοι αἴρειν αὐτὰς, βαστάζεσθαι ἔφασκον. ἐβαστάζοντο δέ φασι τράπεζαι, δοθείσης κράσεως ἀγαθοῦ δαίμονος. ἤγουν μετὰ τὸ δοθῆναι κρᾶμα τὸ οὕτω καλούμενον ἀγαθοῦ δαίμονος, ἤτοι ἀγαθῆς τύχης. πρὸς ὃ παίξας Διονύσιος ὁ Σικελιώτης ἀσεβῶς καθὰ ὁ Δειπνοσοφιστὴς ἱστορεῖ, ἀνακειμένης Ἀσκληπιοῦ χρυσῆς τραπέζης ἐν Συρακούσαις, προπιὼν αὐτῷ ἄκρατον ἀγαθοῦ δαίμονος, ἐκέλευσε βασταχθῆναι τὴν τράπεζαν. Ὅτι χρήσιμον εἰς πλεῖν μακρὸν ῥηθῆναι τὸ, τίς ἂν ἑκὼν τοσσόνδε διαδράμοι ἁλμυρὸν ὕδωρ ἄσπετον; οὐδέ τις ἄγχι βροτῶν πόλις. λέγει δὲ ταῦτα ὁ Ὁμηρικὸς Ἑρμῆς ἐκτοπίσαι δηλῶν τὴν νῆσον τῆς Καλυψοῦς. ἁλμυρὸν δὲ ὕδωρ ἄσπετον, τὴν θάλασσαν λέγει περιφράσας. ἄλλως γὰρ, οὐκ ἂν οὔτε τὸ ἁπλῶς ὕδωρ εἴη ἂν θάλασσα, οὔτε τὸ ἁλμυρὸν ὕδωρ. εἰ γὰρ καὶ ὁ λευκὸς αἶνος ὕδωρ ἁλμυρὸν πᾶν ἀπόλωλεν, ἀλλ' οὐ θάλασσαν δέχεται βραχὺ διὰ αὐτό. ἐκ τοῦ τοίνυν τὸ, ἄσπετον ἁλμυρὸν ὕδωρ, εἴη ἂν θάλασσα. Τὸ δὲ βροτῶν πόλις, ἢ παρέλκον ἔχει τὸ βροτῶν, ἢ τὴν κατῳκημένην δηλοῖ καὶ μὴ ἁπλῶς οὕτω ἡ ὁμωνύμως πόλιν. Ὅτι τὸ περὶ Διὸς ἐνταῦθα ῥηθὲν ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ, ἐστὶ περὶ θεοῦ, οὕτως ὀρθῶς ῥηθῆναι. ἀλλὰ μάλ' οὔπως ἐστὶ θεοῦ νόον οὔτε παρεξελθεῖν τινα, οὔθ' ἁλιῶσαι. ἔστι δὲ παρεξελθεῖν μὲν, τὸ μεθοδικῶς παραβῆναι. καὶ ὁμηρικώτερον εἰπεῖν, παρὲκ Διὸς νόον ἐλθεῖν. ἁλιῶσαι δὲ, τὸ παντελῶς ματαιῶσαι καὶ ἀφεῖναι διεκπεσεῖν ἄπρακτον. Ὅτι τὸ μὲν ὀϊζυρὸς ἐκτείνει κοινῶς τὸ παραλῆγον δίχρονον, δι' οὗ, ἐπεί μιν ὀϊζυρὸν τέκε μήτηρ. ἐνταῦθα δὲ τὸ ὀϊζυρώτατος, δοκεῖ μὴ ἐκτείνειν τὴν ζυ συλλαβήν. ὡς δηλοῖ τὸ, ἄνδρα παρεῖναι ὀϊζυρώτατον ἄλλων. ὅπερ ἐκτείνει τὴν ἀπὸ τέλους τρίτην συλλαβὴν κατὰ τὸ ὀχυρώτατος. εἰ δὲ ἐστὶ νῦν ἐκτείνεται τὸ υ συνήθως ὥσπερ δὴ καὶ ἐκτέταται. καὶ δὴ καὶ τὸ, συστέλλεται ἡ προπαραλήγουσα τοῦ ὀϊζυρότατος ὡς ἰσχυρότατος, ζητεῖ πάθος ὅμοιον καὶ ἐν τῷ λαρώτατος, καὶ ἐν τῷ καλλιξεινότερος, ὧν ἐν τῇ β ῥαψῳδίᾳ προδεδήλωται. Ὅτι πάνυ συντόμως ὁ ποιητὴς συντεμὼν τὰ τοῦ Τρωικοῦ πολέμου ἕως τῶν κατὰ τὸν Ὀδυσσέα καὶ τὴν Καλυψὼ, φησὶν, ἀνδρῶν, οἳ ἄστυ πέρι Πριάμοιο μάχοντο εἰνάετες. δεκάτῳ δὲ, πόλιν πέρσαντες, ἔβησαν οἴκαδε. ἀτὰρ ἐν νόστῳ Ἀθηναίην ἀλίτοντο. ἥ σφιν ἐπῶρσ' ἄνεμόν τε κακὸν, καὶ κύματα μακρά. ὅτι οἱ μὲν ἑταῖροι τοῦ Ὀδυσσέως, ἀπέφθιθον. τὸν δὲ, ἄνεμός τε φέρων καὶ κῦμα, ἐπέλασσεν ἐκεῖ. Ὅρα δὲ ὡς καὶ νῦν σεμνῶς ἐρρέθη τὸ, Ἀθηναίην ἀλίτοντο. αἰνίττεται γὰρ ἡ τοῦ Λοκροῦ ἀσέλγεια καθὰ καὶ ἐκεῖ. Τὸ δὲ ἔφθιθον προπαροξύτονον ἐν χρήσει κείμενον, τὸ φθίω. ἐξ οὗ κατὰ πλεονασμὸν, οὐ μόνον τὸ φθίθω,

ἀλλὰ

ἀλλὰ καὶ τὸ φθίνω. ὕστερον αὖθις, τὸ φθινύθω παράγωγον. Ὅτι ἐλπίδος ἀγαθῆς ἐπὶ ἀποδήμῳ τό, οὐ γάρ οἱ αἶσα φίλων ἀπονόσφιν ὀλέσθαι. ἀλλ' ἔτι οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἱκέσθαι οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ ἑὴν ἐς πατρίδα γαῖαν, πρόσθεν ὕστερον δὲ καὶ τοῦτο. πρῶτον γὰρ ἥξει εἰς πατρίδα, εἶτα καὶ εἰς οἶκον ἐλεύσεται. Ὅρα δὲ ὅτι Ὁμήρου ταυτὰ ἐγνωκότος τὴν αἶσαν καὶ τὴν μοῖραν ἐπὶ τοῦ εἱμαρμένου, ἐκεῖθεν δὲ τὰς αὐτὰς λέξεις τεθειμένου καὶ ἐπὶ κατηχηκότος, ὡς δηλοῖ τὸ αἴσιον καὶ τὸ κατὰ μοῖραν, μεταλαβόντες οἱ ὕστερον, καὶ ἐπί τινος τάξεως αὐτὰ τεθείκασι. λέγοντες ἐν μοίρᾳ ἢ αἴσῃ ταχθῆναι, τετάχθαι ποιῶν.

Ὣς φάτο, ῥίγησεν δὲ Καλυψὼ δῖα θεάων.
Καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Σχέτλιοί ἐστε θεοί, ζηλήμονες ἔξοχον ἄλλων.
Οἵ τε θεαῖς ἀγάασθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι
Ἀμφαδίην, ἤν τίς τε φίλον ποιήσετ' ἀκοίτην.
Ὣς μὲν ὅτ' Ὠρίων' ἕλετο ῥοδοδάκτυλος Ἠώς,
Τόφρα οἱ ἠγάασθε θεοὶ ῥεῖα ζώοντες,
Εἵως μιν ἐν Ὀρτυγίῃ χρυσόθρονος Ἄρτεμις ἁγνή,
Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν.
Ὣς δ' ὁπότ' Ἰασίωνι ἐϋπλόκαμος Δημήτηρ
Ὧι θυμῷ εἴξασα μίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ
Νειῷ ἔνι τριπόλῳ, οὐδὲ δὴν ἦεν ἄπυστος
Ζεύς, ὅς μιν κατέπεφνε βαλὼν ἀργῆτι κεραυνῷ.
Ὣς δ' αὖ νῦν μοι ἄγασθε θεοὶ βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι.
Τὸν μὲν ἐγὼν ἐσάωσα περὶ τρόπιος βεβαῶτα
Οἶον, ἐπεί οἱ νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ
Ζεὺς ἔλσας ἐκέασσε μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι.
Τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἄνεμός τε φέρων καὶ κῦμα πέλασσε.
Τὸν μὲν ἐγὼ φίλεόν τε καὶ ἔτρεφον, ἠδὲ ἔφασκον
Θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἤματα πάντα.
Ἀλλ' ἐπεὶ οὔπως ἔστι Διὸς νόον αἰγιόχοιο
Οὔτε παρεξελθεῖν ἄλλον θεὸν οὔθ' ἁλιῶσαι,
Ἐρρέτω, εἴ μιν κεῖνος ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει,
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον. πέμψω δέ μιν οὔπη ἔγωγε.
Οὐ γάρ μοι πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι,
Οἵ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
Αὐτάρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω,
Ὥς κε μάλ' ἀσκηθὴς ἣν πατρίδα γαῖαν ἵκηται.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος ἀργειφόντης.
Οὕτω νῦν ἀπόπεμπε. Διὸς δ' ἐποπίζεο μῆνιν.
Μή πώς τοι μετόπισθε κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κρατὺς ἀργειφόντης.
Ἡ δ' ἐπ' Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα πότνια νύμφη
Ἤϊ', ἐπεὶ δὴ Ζηνὸς ἐπέκλυεν ἀγγελιάων.
Τὸν δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς εὗρε καθήμενον. οὐδέ ποτ' ὄσσε
Δακρυόφιν τέρσοντο. κατείβετο δὲ γλυκὺς αἰὼν
Νόστον ὀδυρομένῳ, ἐπεὶ οὐκέτι ἥνδανε νύμφη.

Ὅτι ἀκούσασα Καλυψὼ ἃ εἶπεν Ἑρμῆς, ἐρρίγησε μὴ ποτέ φασι κλέψας αὐτὴν αὐτός, ἀφαιρεθείη πρὸς Διὸς καὶ θάνατον τοῦ γάμου ἀλλάξηται ὡς καὶ ἄλλοι ἔπαθον, οὓς καὶ ἀπαριθμήσεται. λέγει δὲ ταῦτα πρὸς τὸν Ἑρμῆν, καὶ ὡς εὐεργέτις πολυσωσομένη τὸν Ὀδυσσέα, οὐκ ὀνειδίζουσα ἐφ' οἷς εὖ πεποίηκε. καὶ γὰρ ὡς τὰ πολλὰ τὸν μὲν εὐεργετοῦντα, ἐπιλελῆσθαι. τὸν δὲ ὠφεληθέντα, μεμνῆσθαι, καὶ μὴ ἀποφέρειν αὐτοῦ τὴν μνήμην τοῦ εὖ παθεῖν, ἀλλ' ἀποδεικνῦσα δίκαιον εἶναι, τὸν εὖ παθόντα συνεῖναι αὐτῇ. καὶ συνάγουσα ὡς ὁ ἀποστῶν αὐτῆς τὸν εὖ πάσχοντα, οὐ κήδεται αὐτοῦ. Ὀδυσσεύς δέ γε ἐν τοῖς ἑξῆς μαθὼν τὰ ἐκ τῆς Καλυψοῦς ἐρρίγησε, διά τι τὸ δυσχερὲς τῆς πορείας, καὶ διὰ τὸ τῆς ὥρας κατάστημα ὡς οὐ χειμέριον οὐ μακρὸν χειμῶνος ὄν. παρά τε γὰρ τῇ Καλυψοῖ πῦρ ἐπὶ τῆς ἐσχάρας καίεται. καὶ παρὰ τοῖς Φαίαξι δὲ καὶ τῷ δούλῳ Εὐμαίῳ. καὶ παρὰ τῇ Πηνελόπῃ δὲ πυρὸς ὁ Ὀδυσσεύς δεῖται διὰ τὸ ἐν τῷ πολεμίχλῃ ψύχος. ἔξ δηλωτικὰ ἐν τοῖς ἑξῆς, καὶ ἡ ἕωσις τίβη. καὶ αἱ ἀθέσφατοι νύκτες. εἰ δὲ ἀπέθανον, ἄμπελον ἡμερίδα τινὰ ἠκοῦται τεθηλέναι σταφυλαῖς, ἀλλ' ἔγραφε ἐνθάδε αὔινα, ἡ περὶ τῆς ἐξοφόρου ἡμερίδος. ὅτι δὲ ἡ Καλυψὼ διὰ τὸ περὶ τῶν Ὀδυσσέως ἐρρίγησε θάνατον αὐτοῦ πρὸς Διὸς ὑποπτεύουσα, δηλώσει μετ' ὀλίγα λέγουσα καὶ αὐτὴ ὡς ἐπεὶ οὐκ ἔστι τὸν τοῦ Διὸς νόον παρεξελθεῖν οὐδ' ἁλιῶσαι, ἐρρέτω εἴ μιν κεῖνος ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει. τουτέ-

Ἀλλ' ἤτοι νύκτας μὲν ἰαύεσκεν καὶ ἀνάγκῃ
Ἐν σπέεσι γλαφυροῖσι, παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθελούσῃ.
Ἤματα δ' ἐν πέτρῃσι καὶ ἠιόνεσσι καθίζων,
Δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο δάκρυα λείβων.
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη, προσεφώνεε δῖα θεάων.
Κάμμορε. μή μοι ἔτ' ἐνθάδ' ὀδύρεο, μηδέ τοι αἰὼν
Φθινέτω. ἤδη γάρ σε μάλα πρόφρασσ' ἀποπέμψω.
Ἀλλ' ἄγε δούρατα μακρὰ ταμὼν, ἁρμόζεο χαλκῷ
Εὐρεῖαν σχεδίην. ἀτὰρ ἴκρια πῆξαι ἐπ' αὐτῆς
Ὑψοῦ, ὥς σε φέρῃσιν ἐπ' ἠεροειδέα πόντον.
Αὐτὰρ ἐγὼ σῖτον καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐρυθρὸν
Ἐνθήσω μενοεικέ'. ἅ κέν τοι λιμὸν ἐρύκοι.
Εἵματά τ' ἀμφιέσω. πέμψω δέ τοι οὖρον ὄπισθεν.
Ὥς κε μάλ' ἀσκηθὴς σὴν πατρίδα γαῖαν ἵκηαι,
Αἴ κε θεοί γ' ἐθέλωσι τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
Οἵ μευ φέρτεροί εἰσι νοῆσαί τε κρῆναί τε.

στιν, ὄλλυσθαι. φθείρεσθαι κατὰ τὸ βούλημα τοῦ Διός. Ὅτι δὲ τὸ ἔρρειν ἐκ τοῦ ε προθέσεως γίνεται καὶ τοῦ ῥεῖν· διὸ καὶ ἐνίοτε διὰ δύο ῥῶ γράφεται, τρεπομένου τοῦ ν εἰς ρ, δῆλόν ἐστι. Καὶ ὅτι τὴν Καλυψὼ καθὰ καὶ τὴν Ἰὼ, Καλυψοῦν καὶ Ἰοῦν οἱ παλαιότεροι γράφουσι. τὴν Καλυψὼ δὲ εἰπεῖν, καὶ τὴν Ἰὼ, ἀττικόν ἐστιν. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς που, ἱστορία σχεδιουργία δηλωθήσεται τῆς τοῦ ἔρρειν παραγωγῆς. Ὅτι δὲ νέως πιθανολογῶν ὁ ποιητὴς τὸ κατὰ τὴν Καλυψὼ καὶ τὸν Ὀδυσσέα μυθικὸν πλάσμα, ὡς δηλαδὴ οὐκ αὐτὸς μόνος τοῦτον ἐπλάσατο, παράγει ὁμοίως ἔρωτας τόν τε τῆς Ἠοῦς καὶ τοῦ Ὠρίωνος καὶ τὸν τοῦ Ἰασίωνος καὶ τῆς Δήμητρος. οὕτω καὶ ἐν Ἰλιάδι τὸν περὶ Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεος μῦθον ὅτι ἐτρώθησαν, παραμυθεῖται ὁμοιότητι μύθων πεπλασμένων πρὸ τῆς ὁμηρικῆς ποιήσεως. ἔτι δὲ καὶ ἄλλως τὸ τῆς Καλυψοῦς δέος ὡς εὔλογον συνιστῶν, δηλοῖ ἐν τούτοις καὶ ὅτι μὴ κἂν ἔξω λόγου ποιοῖτο, εὖ εἰδυῖα ὡς Ὠρίων μὲν, διὰ τὴν Ἠῶ ἀνῄρηται. Ἰασίων δὲ διὰ τὴν Δήμητραν. ὡς μηδὲν λοιπὸν ἀπεικὸς εἶναι, καὶ τὸν Ὀδυσσέα οὕτω παθεῖν ὑπὸ Διὸς διὰ τὴν Καλυψώ. ἐπεὶ καὶ τὸν Ἰασίωνα, Ζεὺς ἐκεραύνωσεν. ἔχει δὲ ἡ ὁμηρικὴ ἐν τούτοις φράσις, οὕτω. σχέτλιοί ἐστε θεοὶ ζηλήμονες ἔξοχον ἄλλων, οἵ τε θεαῖς ἀγάασθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι ἀμφαδίην. ἤν τίς τε φίλον ποιήσετ' ἀκοίτην. ὡς μὲν ὅτ' Ὠρίων' ἕλετο ῥοδοδάκτυλος ἠώς, τόφρα οἱ ἠγάασθε ἕως μιν ἐν Ὀρτυγίῃ χρυσόθρονος Ἄρτεμις ἁγνὴ, οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν. ὡς δ' ὁπότ' Ἰασίωνι ἐϋπλόκαμος Δημήτηρ ᾧ θυμῷ εἴξασα μίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ νειῷ ἔνι τριπόλῳ, οὐδὲ δὴν ἦεν ἄπυστος Ζεύς. ὅς μιν κατέπεφνε βαλὼν ἀργῆτι κεραυνῷ. τουτέστι ταχυτάτῳ καὶ φαιδρῷ. ὡς δ' αὖ νῦν μοι ἄγασθε θεοὶ, βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι. εἶτα καὶ ὡς εὐεργετικὴ τὸν Ὀδυσσέα καθὰ καὶ πρὸ βραχέων ἐρρέθη ἐκτιθεμένη, φησὶ, τὸν μὲν ἐγὼν ἐσάωσα περὶ τρόπιος βεβαῶτα οἶον. ἐπεί οἱ νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ Ζεὺς ἔλσας, ἐκέασσε μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ. καὶ τὰ ἑξῆς. ἐν οἷς ἡ Καλυψὼ παραλαλεῖ. ὡς οὐκ ἂν ὁ Ζεὺς ἐπ' εὐνοίᾳ, τὸν Ὀδυσσέα τῆς Καλυψοῦς ἀπάγοι τῆς οὕτω περιποιησαμένης. καὶ μὴ σῶσαι μόνον, ἀλλὰ καὶ μελλησάσης ἀπαθανατίσαι αὐτόν. φησὶ γάρ. τὸν μὲν ἐγὼ φίλεόν τε καὶ ἔτρεφον, ἠδὲ ἔφασκον θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἤματα πάντα. ὅπερ δύναται παρῳδηθῆναι περί τινος ὅτε λίαν πάνυ φιλεῖται πρός τινος. καὶ μάλιστα εἰ καὶ λογίως ἀνατρέφοιτό τις. ἡ δὲ ἀλληγορία, καὶ τὸν τοιοῦτον λόγον τῆς Καλυψοῦς εὖ συμβιβάζουσα πρὸς ἀκολουθίαν τῶν ἐν τῇ πρώτῃ ῥαψῳδίᾳ ἀλληγορημένων, ὑπονοεῖ ἐν τούτοις τὴν κατὰ σῶμα κολακείαν. ὑφ' ἧς δελεαζόμενος ὁ φιλοσοφῶν, πείθεται προσπεπηκέναι τοῖς σωματικοῖς. ὑφορώμενος μὲν τὸ καματηρὸν καὶ ἐπίμοχθον δὴ τὸ φιλοσώματον, τρεφόμενος δὲ περιεργότερον ἐπὶ πραγματείᾳ ὑγείας. ὡς μὴ ἔξον ζωντάναι ἄλλως καὶ φιλοσοφεῖν. καὶ τοιοῦτον μὲν καὶ τοῦτο. Τὸ δὲ ζηλήμονες, γράφεται μὲν καὶ δηλήμονες ὅ ἐστι βλαπτικοί. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ζηλῶ ζηλέω, ὅπερ ἐστὶν εἶδος οὐκ ἐλλόγου θυμοῦ. τὸ δέ γε ζηλώσειν, οὐκ οἶδεν ὁ ποιητής. ὡς δὲ καὶ ἄλλα εἰσὶ ῥήματα πρὸς διαφόρους σημασίας ὑπαγόμενα διαφόροις συζυγίαις, ἱκανῶς ἐν τῇ Ἰλιάδι δεδήλωται. ὧν ἐστι καὶ τὸ κηλῶ κηλώσω. ἐξ οὗ καὶ παρὰ Λυκόφρονι κήλωσα. καὶ τὸ κηλῶ κηλήσω. ἀφ' οὗ ἐν τοῖς ἑξῆς κηληθμός. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἑρμηνεύων ὁ ποιητὴς τὸ ζηλοῦσι, ἐπήγαγε δὶς τὸ ἀγάασθε. τουτέστι, φθονεῖτε. μέμφεσθε. ὥς τε καὶ ζηλήμονες, οἱ φθονεροί. καὶ ὡς μὲν ὁ χυδαῖος φασὶν ἄνθρωπος, οἱ ζηλευταί. ὡς δὲ ὁ λόγιος, οἱ ζηλότυποι. λέξις αὕτη, οὐκ ἐπαινετή. ὡς δηλοῖ καὶ ὁ παραδοὺς διαφορὰν ζήλου καὶ ζηλοτυπίας. ὅς λέγει ὅτι ζηλοτυπία μὲν, ἐπὶ μίσους. ζηλοτυπεῖ γοῦν Ἥρα κατὰ Σεμέλης. ζῆλος δὲ, μίμησις καλοῦ. δι' ὅ. ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων. Τὸ δὲ ἀγάασθε, φασὶν οἱ παλαιοὶ τρία σημαίνειν. τὸ θαυμάζειν. τὸ φθονεῖν. τὸ μισεῖν. Ὅμηρος δὲ τὸ ἀγάασθε, καὶ ἄγασθε εἶπεν, ὡς ταὐτὰ ὄντα. ἔστι δὲ τὸ ἀγάω, πρωτότυπον τοῦ ἀγαίω, ὅπερ ἀλλαχοῦ κεῖται. Τὸ δὲ ἀμφαδίην, ἢ ἐπίρρημά ἐστιν ὀνοματικόν, ἢ αἰτι-

κὸν

κύριον ὄνομα ἑλληνικόν, λείπει γὰρ τὸ εὐνήν, ληφθὲν κατὰ κοινοῦ ἐκ τοῦ εὐνάζεσθαι. φησὶ γάρ, εὐνάζεσθαι ἀμφαδίην. ἤγουν εὐνὴν φανεράν. Τὸ δὲ ἤν τις ποιήσεται ἀκοίτην, πρὸς ἀκρίβειαν ἐῤῥέθη. οὐ γὰρ πᾶσαι ζηλοῦνται, ἀλλ' ἡ ποιησαμένη ἀκοίτην θνητόν τινα. ζήτησον δέ, καὶ ἀπορίαν λύε. τί γὰρ δή ποτε οὐ πάντας ὁ μῦθος τιμωρεῖ ὅσοι θνητοὶ θεαῖς εὐνήθησαν; ἢ πάντως, ὅτι οὐκ ἔχομεν αὐτὰς ἀκοίτας ἐκείνους. Ὅρα δὲ τό, ποιήσεται ἀκοίτην. ὁ θεὸς μὲν γὰρ θνητῆς θιγὼν εἰς ἄνδρα ὡς θηλεὺς θέσει, οὐ πείσεται κακόν, ζηλωθείς. ποιηθεὶς δὲ εἰς ἄνδρα, τιμωρηθήσεται. καὶ ἔστιν ὁ ποιητὸς οὗτος ἀκοίτης, θετός. καθ' ὁμοιότητα τοῦ, υἱὸς ποίητος παῖς. Τὸ δὲ ὡς μέν, καὶ ὡς δέ, καὶ ὡς δ' αὖ, ταυτόν ἐστι τῷ ὡσαύτως. περὶ δὲ ὠρίωνος ὅτι τε κυνηγέτης ἄριστος ἦν, καὶ ὡς οὐκ ἐκ τοῦ ὡραῖος εἶναι ἀλλ' ἐκ τοῦ οὔρου ἢ ὥρας ἤτοι φροντίδος παρῆκται. διὸ καὶ φιλοῦται ὡς δηλοῖ καὶ τό, ὅτ' ὠρίωνα, καὶ ὡς ὑπὸ σκορπίου πληγαῖς τέθνηκεν, ἄλλοι τε δηλοῦσι, καὶ οἱ τοῦ ἀράτου ὑπομνηματισταί. ὅμηρος δέ, θάνατον αἰφνίδιον αὐτοῦ ἱστορεῖ. τοῦτον γάρ τοι δηλοῖ τὰ τῆς ἀρτέμιδος ἀγανὰ βέλη οἷς αὐτὸν κατέπεφνεν ὡς πλημμελοῦντά τι φασὶν εἰς αὐτήν. ἄλλως γάρ, οὐκ ἀναιρεῖ ἄρτεμις ἄῤῥενας ὡς καὶ προσεσημείωται. διὸ καὶ ἠθέτησάν τινες τὸν ὁμηρικὸν τοῦτον τόπον διὰ τὸ τῆς πράξεως ἀηθές. ἦν δὲ καὶ κάλλιστος ἀνδρῶν κατὰ τὴν ἱστορίαν ὁ ὠρίων καθὰ καὶ ὁ τιθωνός. δοκεῖ δὲ καὶ πρὸ ὥρας ἁρπαγῆναι τοῦ βίου κατ' ἐκεῖνον. διὸ καὶ ἐπ' αὐτῷ ἐφημίσθη ὃ καὶ ἐπὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς κατ' αὐτόν. φασὶ γοῦν ὅτι τοὺς τοιούτους νέους ἅμα ἡμέρᾳ ἐξωνίσιν ταφῇ οἱ προσήκοντες ὡς μὴ ἀνεκτὸν ὄν, ἡλίῳ θεαθῆναι τὸ τοιοῦτον κακόν. διὸ καὶ ἐλέγετο ἁρπάζειν αὐτοὺς ἡ ἡμέρα. ἣν ῥοδοδάκτυλον λέγει, σωματικώτερον. εἰ μὴ ἄρα κἀνταῦθα, ἠὼς ἡ θεωρία νοηθῇ κατὰ τὴν ῥηθεῖσαν ἱστορίαν. τότε γάρ, οὐ πρὸς σῶμα ἀλλὰ πρὸς ἀλληγορίαν προσαρμόσει αὐτῇ τὸ ῥοδοδάκτυλον ὡς καὶ προδεδήλωται. εἰ δὲ καὶ ἡ ἀλληγορία εἰς ταυτὸν ἄγει τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ἠῶ, ἀλλ' ἡ ποίησις, διαφόρους αὐτὰς λαλεῖ. ἡσίοδος γοῦν τὴν μὲν ἡμέραν, νυκτὸς μητρὸς γενεαλογεῖ ἐν τῷ, νυκτὸς δ' αὖτ' αἰθήρ τε καὶ ἡμέρη. τὴν δὲ ἠῶ, θείας ὑποτίθεται θυγατέρα. εἰπών. θεία δ' ἠέλιόν τε μέγαν λαμπράν τε σελήνην. ἠῶθ' ἣ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαείνει, γείνατο. περὶ δὲ ἠοῦς ὡς σωματοειδοῦς, λαλεῖ καὶ τό, ἀλλ' ἤτοι κλεῖτον χρυσόθρονος ἥρπασεν ἠώς. ἰστέον δὲ ὡς οὐ μόνον τὸ αἶθος τοῦ ῥόδου ᾠκείωται τῷ ἡλίῳ οὗ ἔργον ἡ ῥοδοδάκτυλος ἠώς, ἀλλὰ καὶ ἡ ῥόδος ἡ νῆσος, διὰ τὴν πρὸς τὸ αἶθος ὁμωνυμίαν. ἡλίου γὰρ ἱερὰν τὴν ῥόδον ἄλλοι τέ φασι καὶ ὁ πίνδαρος. εἰ δὲ ἐκ τοῦ ῥόδου καὶ ἡ ῥοδάνη γίνεται, οὐκ ἔστιν εἰπεῖν σαφῶς. ἧς ἡ χρῆσις, ἐν λέξεσιν εὕρηται ῥητορικαῖς, οὕτω. κρόκην λεκτέον οὐχὶ ῥοδάνην. ἐξ οὗ καὶ τὸ ῥοδανίζειν κοινότερον. δοκεῖ δέ τι συμβάλλεσθαι εἰς τὸ γνῶναι τὴν τοιαύτην λέξιν τό, ῥοδανὸν δονακῆα, ὅπερ ἐν τῇ ἰλιάδι κεῖται. περὶ δὲ ὠρίωνος, καὶ ἐν τοῖς κατὰ τὴν νεκυίαν δηλωθήσεται ὡς ἐγχωρεῖ. τιθωνοῦ δὲ εἰ καὶ μὴ ἐμνήσθη ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα, ὅμως ἱστόρησεν ἐν τῇ ἰλιάδι ἐπιτροχάδην αὐτὸν καθὰ καὶ ἔδει. περὶ οὗ ἰστέον, ὅτι ἐξ αὐτοῦ ὡς ὑπεργηράσαντος, οἱ λίαν πρεσβῦται, τιθωνοὶ ἐσκώπτοντο. ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ ἰαπετοῦ καὶ κρόνου, οἱ αὐτοί. κρόνοι τε καὶ ἰαπετοί. ληρεῖ δὲ ὁ μῦθος περὶ τιθωνοῦ, καὶ ὅτι διὰ γῆρας, ἐν ταλάρῳ ἢ καρτάλῳ τῷ δηλουμένῳ ἐν τοῖς τῆς κωμικῆς, ἐκρεμάσθη. ὡς ἂν δηλαδὴ μὴ φαίνοιτο τοῖς πολλοῖς. ἢ εἰς τέττιγα μετεβλήθη. Τὸ δὲ εἵλετο, ταυτὸν τῷ, ἐξείλετο, προέκρινε. ὀρτυγία δὲ κατὰ τοὺς παλαιούς, ἡ δῆλος, μία τῶν κυκλάδων. περὶ ἧς φασὶ καὶ οἱ τοῦ λυκόφρονος σχολιασταὶ ὡς ἐπωνομασμένης ὀρτυγίᾳ δαιμονίᾳ τινί. ἢ καὶ διὰ τοὺς ἐκ πελάγους εἰς τὴν δῆλον καταίροντας ὄρτυγας ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς που φανεῖται. ἁγνὴν δὲ τὴν ἄρτεμιν, ὡς παρθένον καλεῖ. ὅπερ ἡ ἀφροδίτη οὐκ ἂν ἔχοι. Τὸν δὲ ἰασίωνα, γεωργὸν ἡ κατὰ τὸν ἑλλάνικον ἱστορία ἔχει. κρῆτα τὸ γένος. διὸς υἱὸν καὶ ἡμέρας, παρ' ᾧ μετὰ κατακλυσμὸν εὑρέθη φασὶ σπέρματα. ὅθεν καὶ ἡ δημήτηρ κατὰ τὸν μῦθον ἐφίλει αὐτὸν ὡς καὶ ἡσιόδῳ δοκεῖ, καὶ μίγνυται, οὐκ ἐν θαλάμῳ ἀλλ' ἐν νειῷ τριπόλῳ. ἣν ὁ αὐτὸς ἡσίοδος ἐξαίρει ἀλεξιάρην καλέσας καὶ παίδων εὐκηλήτειραν. καὶ ἐκ τῆς τοιαύτης μίξεως, ὁ πλοῦτος γεννᾶται. ὁ ὡραῖος δηλαδή. ὃν γαῖα φέρει δημήτερος ἀκτήν. ὁ δὲ τῷ ἰασίωνι τούτῳ ἐνσκήψας κεραυνός, εἰς πολὺν αὐχμὸν νοεῖται, ὃς οἷα ὀλέθριος ἀποσιτίας ἐκεῖ τοῖς γεωργοῖς ὅτε γίνεται. τὸ δὲ ὅλον εἰπεῖν, ἐπεὶ γεωργικώτατος ὁ ἰασίων, δόξαν ἔσχε, δήμητρι συνῳκηκέναι καὶ τὸν πλοῦτον τεκεῖν κατὰ ἡσίοδον. δοκεῖ δὲ καὶ προσφυῶς κληθῆναι ἰασίων, ὡς παρὰ τὸ ἵημι διὰ τὴν τῶν σπορίμων ἕσιν ὅ ἐστι πέμψιν κατὰ τῆς γῆς. ὁ δὲ ἀῤῥιανὸς ἱστορεῖ καὶ ὅτι ἰασίων, ἀδελφὸς ἀετίωνος καὶ δαρδάνου πρόγονος πριάμου, ἐκ δήμητρος καὶ κόρης κάτοχος γενόμενος, εἰς τε σικελίαν ἦλθε, καὶ ἐπὶ πολλὴν ἄλλην γοῦν ἐπλανήθη τὰ ἐκείνης ὄργια δεικνύων. διὸ λόγον ἔσχεν, ὡς δημήτηρ αὐτῷ μίσγεται. τούτου φασὶν υἱός, πάριος. ᾧ ἐπώνυμον, τὸ ἐν ἑλλησπόντῳ πάριον ὡς οἰκιστῇ. ὅτι δὲ ἡ δημήτηρ εἰς γῆν ἀλληγορεῖται ὡς οἷά τις γῆ μήτηρ, τεθρύληται. ἣν δὲ αὖ ἡ τοιαύτη εὐπλόκαμος, διὰ τοὺς ἐξ ἀνθέων στεφάνους οἷς κόμας καλλύνεται. Σημείωσαι δὲ ὅτι εἰ καὶ ταυτόν πως πλόκαμος καὶ πλοκαμίς, ἀλλ' οἱ παλαιοί, καὶ κόσμον γυναικεῖον τὴν πλοκαμῖδα εἶναι δηλοῦσιν. ἣν καὶ κορυφαίαν φασίν, ἤγουν κορυφήν. τὴν δ' αὐτήν, καὶ σκόλλυν καὶ κρίναν μετὰ τοῦ ν ἢ καὶ χωρὶς τοῦ ν. κεῖται γοῦν ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ, ταῦτα. κρίναν καὶ κορυφαίαν, τὸ αὐτό. καὶ σκόλλυν. μάλιστα δὲ ἀττικοὶ πλοκαμῖδα. καὶ ἴσως ἐντεῦθεν καὶ εὐπλοκαμῖδες ἀχαιαί, ὡς εὐκόσμητοι. ἰστέον δὲ καὶ ὡς ἐκ τοῦ πλέκω μέν, αἱ εἰρημέναι λέξεις παρήχηνται. ἐκ δὲ τοῦ πέπλεχα, οὐ μόνον οἱ ἐν τῇ ἰλιάδι πλοχμοί, ἀλλὰ καὶ τὸ πλόχμιον. ἔστι δὲ αὖ τό, πλέγμα τι κατὰ τοὺς

πα

παλαιούς, ὡς καθαίρεται σῖτος. καὶ δοκεῖ νεωσοικοδομεῖς τι ἐκεῖνο εἶναι, οὗ αἱ ἀναλογίαι, κατὰ τὸ, ὄχανον. κλάπανον. ξόανον. ἔδρανον. ὕφανον. ἐξ οὗ πληθυντικὸν κατὰ συγκοπὴν, ὄχα καὶ ἔπειχα. πλεοχμῷ δὲ αἱ ἀναλογίαι, ὀχμός. οὗ ὄνομα παράγωγον κατὰ ἐπιθετικὸν μὲν τὸ νεοχμός. ἐπιθετικὸν δὲ, ὁ συνοχμὸς οὗ καὶ παρ' Ὁμήρῳ χρῆσις. ὧν θέμα, τὸ ἔχω. ἀφ' οὗ λόγῳ μὲν τοῦ παρακειμένου ἐνεργητικοῦ ἀῤῥήτου τὸ, πρότερον ἔχμα, ὁμηρικῶς. ὃ γοῦν κράτημα. συνοχή. μέσου δὲ τοῦ παρακειμένου τολμήσαντος οὐδ' αὐτοῦ ἐκφωνηθῆναι, τὸ πρόσγμα διὰ τοῦ γάμμα στοιχείου, καθ' ὁμοιότητά τινα τοῦ, βρυχμὸς καὶ βρύγμα. ἔστι δὲ πρόσγμα ὡς δηλοῖ ὁ σοίδας, στήριγμα. ὡς τι εἶναι ἀπὸ τοῦ ἴχω, τὸ ἴγμα τὸ πρόσγμα. τὸν ὀχμόν. τὸ ῥῆμα ὀχμάζειν παρ' εὐριπίδῃ. καὶ τὸν συνοχμόν. καὶ τὸν νεοχμόν. τοῦ ἴχειν δὲ πάντως ἐξήρτηται, καὶ ἡ ἐν ἄλλοις ῥηθεῖσα ὄχη τὸ ὄρος. καὶ τὸ ὄχα καὶ ἔξοχα. καὶ τὸ ὀχεῖν καὶ ὀχεύειν. καὶ τὸ ὀχεῖον. καὶ ἄλλα. καὶ ταῦτα μὲν, οὕτω λελέχθω καὶ ἐς τοσοῦτον. Τὸ δὲ ᾧ θυμῷ εἴξασα τουτέστι τῇ οἰκείᾳ ἐπιθυμίᾳ, παντελῶς ἑτεροῖόν ἐστι τοῦ, ᾧ θυμῷ μεγαλήτορι εἴξας. ἐκεῖνο γὰρ, ἐπὶ θυμοῦ ἐν ἰλιάδι κεῖται. Τὸ δὲ μίγη φιλότητι, πρὸς διαστολὴν ἑτέρων φησὶ μίξεων. μίγνυνται γὰρ καὶ ὑγρὰ πρὸς ἄλληλα. καὶ στρατεύματα δὲ ἐν μάχῃ. Τὸ δὲ καὶ εὐνῇ, ἑρμηνευτικόν ἐστι τῆς ἐνταῦθα φιλότητος. ἵνα μὴ ἡ ἁπλῶς φιλία νοηθείη. Τρίπολος δὲ νεός, ἡ τρίτον ἐστραμμένη. πολεῖν γάρ φασι τὸ ἀναστρέφειν. καὶ ὅρα ὅτι τὸ μὲν πωλεῖν, διὰ τοῦ ω μεγάλου παρὰ τοῖς ποιηταῖς ὥσπερ καὶ τὸ πωλίσκω, καὶ ἡ εὔπωλος γῆ. ἡ δὲ τρίπολος, διὰ τοῦ ο μικροῦ. Τὸ δὲ πολυτρόπιος βεβαιῶται. ἀντὶ τοῦ πολυβάδην ἐπεχόμενον τῇ τρόπει δίκην κέλητος. ὡς ἐν ἄλλοις ἐρεῖ ὁ ποιητής. ἀργῆς δὲ κεραυνὸς ὀξυτόνως πρὸς διαστολὴν βαρυτόνου κυρίου μυθικοῦ, τοῦ ἄργης. ᾧ περ ἀδελφὸς ἦν, βρόντης κατ' ἡσίοδον. ἐσκεύαζον δέ φασι αὐτοὶ τῷ διὶ, ὁ μὲν κεραυνὸς ὁ δὲ βροντάς. θέλει ταῦτα δηλοῦν, οἷς ὁ σαλαβεύς, διόβλητος ἦν. εἰκὸς δὲ μηχανικοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς εἶναι. τεχνωμένους ὁμοίως ἀρχιμήδει, τὰς δὲ οὐρανίων ὡς δὴ ἀστραπαίας καύσεις ὁ μιμητὴς καὶ ἀνθρώπινος ὁ περὶ τῶν ἀγαθίαν. ἔτι δὲ, τεχνικῶς κτυποῦντας βροντώδεις. ὁποῖος ὑπονοεῖται καὶ ὁ σαλμωνεύς. κεραυνὸς δὲ γίνεται, παρὰ τὸ κέρειν καὶ αὔειν. ὁ φθείρων δηλαδὴ ἐν τῷ καίειν. Τὸ δὲ νῆα ἔλσασα, ἀντὶ τοῦ ἐλάσασα. κρούσασα. πλήξας. Τὸ δὲ ἐκέασσεν, ἀντὶ τοῦ διέσχισεν ὡς καὶ πρὸ ὀλίγων ἐγράφη. ἴσως δὲ, καὶ τὸ ἐκέδασσεν ἐκ τούτου γίνεται πλεονασμῷ τοῦ δ. ἵνα πως εἴη ταυτὸν τὸ ἐκέασε καὶ τὸ ἐκέδασεν ἤδη δὲ καὶ τὸ διετίναξε. διὸ ἐν τοῖς ἑξῆς, τὴν αὐτὴν σχεδίαν τὸ κῦμα διατινάξει. οὐ μὴν δὲ, ἀλλὰ καὶ δοῦρατα μακρὰ διασκεδάσει. Ἱστέον δὲ καὶ ὅτι ἐκ τοῦ κεάσαι, εὕρηνται καὶ ἀκίασοι, ἀσπρίμων εἶδος. τοῦτο γὰρ φησὶν αἴλιος διονύσιος, ὅτι ἀκίασοι, τὰ ἐν φακοῖς στρογγύλα καὶ δυσκατάκτητα ὄσπρια. φέρων καὶ χρῆσιν φερεκράτους, ταύτην. κυάμους. φακήν. ζειάς. αἴρας. ἀκιάσους. Ὅτι ὁ διὰ φόβον μεγάλου προσώπου καταφρονῶν τοῦ σῶσαί τινα, εἴποι ἂν ὡς ἐπεὶ οὔπως ἐστὶ διὸς τοῦ θείου νόον οὔτε παρεξελθεῖν οὔθ' ἁλιῶσαι, ἐῤῥέτω. εἴ μιν κεῖνος ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει. τί δὲ τὸ παρεξελθεῖν καὶ τὸ ἁλιῶσαι, πρὸ ὀλίγων εἴρηται. συμβουλῆς δὲ ἀγαθοῦ τὸ, αὐτάρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι οὐδ' ἐπικεύσω, ὥς κε μάλ' ἀσκηθὴς ἣν πατρίδα γαῖαν ἵκηται. προθυμοποιὸν δὲ εἰς τοιαύτην βουλὴν τὸ, οὕτω νῦν ἀπόπεμπε. διὸς δ' ἐποπίζεο μῆνιν μήπως τοι μετόπισθε κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ. ἐν τούτοις δὲ καὶ τὴν ὅπιν ἐτυμολογεῖ, ὅτις ἐστὶ, τῶν μετόπισθεν ἤτοι τῶν μελλόντων θεία ἐπιστροφή. Τὸ δὲ, κάμμορε μή μοι ἔτ' ἐνθάδ' ὀδύρεο μηδέ τοι αἰὼν φθινέτω, παραμυθητικοῦ λόγου ἐστίν. αἰῶνα δὲ λέγει τὴν ζωήν. ἣ φθίνει τοῖς μακροῖς θρήνοις. οὕτω καὶ ἀνωτέρω τούτων τὸ. κατείβετο γλυκὺς αἰών. ὃ ἐστὶν ἐν δάκρυσι λειβόμενος κατετήκετο. ἐν τούτοις δὲ καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ, καὶ ἐρημία δηλοῦται τῆς κατὰ τὴν καλυψὼ νήσου ἐν τῷ, μήτε νῆας παρεῖναι μήτε τοὺς τὸν ὀδυσσέα πέμψοντας ἑταίρους. ἐν οἷς πιθανολογεῖται τὸ τὸν ὀδυσσέα μονήρη πλεῦσαι. Ὅτι λέξις ναυπηγική, τὸ ἁρμόζεσθαι. φησὶ γοῦν ἡ καλυψὼ πρὸς ὀδυσσέα. ἀλλ' ἄγε δούρατα μακρὰ ταμὼν, ἁρμόζεο χαλκῷ εὐρεῖαν σχεδίην. ἐκ τοιαύτης δὲ ἐννοίας, καὶ ἁρμονίδης φερέκλου πατὴρ τοῦ τὰς ἀρχεκάκους νῆας τῷ πάριδι τεκτήναντος. Ὅρα δὲ τὸ, εὐρεῖαν σχεδίην. δι' οὗ δηλοῦται, ὡς οὐ κυρίως αὕτη σχεδία ὑπὲρ εὐρεῖα. οὐ γὰρ αἱ κυρίως σχεδίαι τοιαῦταί εἰσιν. ὅτι μὴ δὲ κυλινδρισμοὶ ἐκεῖναι. ἐπιφέρει δὲ ἡ καλυψὼ καὶ τὸ, αὐτὰρ ἴκρια πῆξαι ἐπ' αὐτῆς ὑψοῦ, ὥς σε φέρῃσιν ἐπ' ἠεροειδέα πόντον. λέγει δὲ ἴκρια νεῶν, ὀρθὰ ξύλα τὰ καὶ ἐγκοίλια. ἃ μὲν ἄλλως, τὰ καταστρώματα τῆς νεώς. Τὸ δὲ πῆξαι ἐπ' αὐτῆς ὅ ἐστιν ἐπὶ τῆς σχεδίας νεώς, οὐ παραλέγοις ἂν ῥηθεὶς ἀναγαγεῖν εἰς νοῦν ὕστερον τὸ καθ' ἱστορίας τῆς ναυπάκτου ὄνομα. Τὸ δὲ ὑψοῦ, ἢ τοῖς ὄπισθε συντακτέον ἵνα ᾖ πῆξαι ἐπ' αὐτῆς ἴκρια ὑψοῦ. ἢ τοῖς μετ' αὐτό. ἵνα λέγῃ, ὥς σε φέρῃσιν ὑψοῦ. τουτέστιν, ἐπ' ἠεροειδέα πόντον. πρὸς ὁμοιότητα τοῦ, ὑψοῦ ἐν νοτίῳ. Ὅτι φιλοξένου ἀνδρὸς λόγος τὸ, αὐτὰρ ἐγὼ σῖτον τε καὶ οἶνον ἐρυθρὸν ἐνθήσω μενοεικέα, ἅ κέν τοι λιμὸν ἐρύκοι, εἵματά τ' ἀμφιέσω, καὶ τὰ ἑξῆς δὲ, χρησιμεύσει ἐὰν παραφδηθῇ. δι' ὡς ἂν ἀσκηθὴς οἴκαδε ἵκοιο αἴκε θεός γ' ἐθέλῃσι τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι. οἵ μευ φέρτεροί εἰσι νοῆσαί τε κρῆναί τε. ἤγουν κρᾶναι καὶ πληρῶσαι τὸ νοηθέν. ὃ πλείονός ἐστι δυνάμεως. πολλοὶ γὰρ, νοοῦσι μὲν οὐ κραίνουσι δὲ, ὡς μὴ ἰσχύοντες. δῆλον δὲ ὅτι καὶ παῖς ὁ καὶ εἰπεῖν καὶ πρᾶξαι δεινός, φέρτερος ἂν λεχθείη νοῆσαί τε κρῆναί τε. ἐν τούτοις δὲ, ἡ μυθικὴ καλυψώ, κρείττους ἑαυτῆς εἶναι ὁμολογεῖ τοὺς οὐρανίωνας. Τὸ δὲ ἅ λιμὸν ἐρύκοι, ἑρμηνευτικόν ἐστι τοῦ μενοεικέα. ἐπεὶ, καὶ ταυτόν ἐστι βρῶμα τὸ ἐπαρκοῦν μένει καὶ τὸ ἐρῦκον λιμόν.

Ὅτι

Ὅτι οὐ μὴ πεισθῶν ὑποχνουμένῳ τινὶ, ἰέναι αὐτόν. ἄλλό τι δὲ σὺ τόδε μήδεαι καὶ εἴ τι ἄλλο χρήσιμον τῶν ἐφεξῆς. Ὅτι τὸ, κέλεαι σχεδίῃ περάαν μέγα λαῖτμα θαλάσσης, εἶπεν αὐτῆς τὸ ὑπομιμνῄσκων, ὅτι μικρῷ λόγῳ, μεγάλα τινὰ δηλοῦν βούλεται. Ὅτι τὸ κατὰ τὴν νῆσον τῆς Καλυψοῦς πέλαγος, ὁ Ὀδυσσεὺς δεινόν τ' ἀργαλέον τε λέγει. τὸ δ' οὐδ' ἐπὶ νῆες ἐΐσαι ὠκύποροι περόωσιν ἀγαλλόμεναι Διὸς οὔρῳ. καὶ ὅρα τὸ ἀγαλλόμεναι ὡς ἐπὶ ἐμψύχων τῶν νηῶν λεχθέν. ἵνα καὶ αὐταῖς ἄγαλμα εἴη ὁ τοῦ Διὸς οὖρος. Τὸ δὲ ὠκύποροι περόωσι, κατὰ τρόπον ἐτυμολογίας πεφάσαι. Τὸ δὲ οὐδὲ νῆες, διαστέλλει τῶν νηῶν τὰς σχεδίας. νῆες μὲν γὰρ, ἁπλῶς καὶ ἀσυνθέτως. σχεδίαι δὲ, νῆες σχέδιοι. καὶ ναῦς μὲν, οὐκ ἂν λεχθείη σχεδία. ἡ σχεδία δὲ, πῶς συμπαγείη ἂν ναῦς. Ὅτι Ὀδυσσεὺς μὴ οὐκ ἔχων πεισθῆναι εἴπερ ἀληθὴς ἡ τῆς Καλυψοῦς πομπὴ, ἐθέλει τλῆναι αὐτὴν μέγαν ὅρκον ὀμόσαι, μή τι οἱ αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο, οἷα ὀδυρομένῳ καὶ ἀπιστοῦντι μύθῳ αὐτῆς. ἡ δὲ, μειδήσασά τε χειρί τέ μιν κατέρεξε. ταῦτα δὲ τὰ πολλαχοῦ ῥηθέντα. καὶ εἰποῦσα, ἦ δὴ ἀλιτρός ἐσσι καὶ οὐκ ἀποφώλια εἰδὼς, καὶ, οἷον δὴ τόνδε μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεῦσαι, ὄμνυσι γῆν καὶ οὐρανὸν καὶ τὸ τῆς Στυγὸς ὕδωρ, μηδέν τι πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο καὶ τὰ ἑξῆς. καὶ ὅρα τὸ ἄλλο, δηλοῦν τὴν ἑτερότητα τοῦ κακοῦ πρὸς τὸ ἀγαθόν. Ὁ δὲ ὅρκος τῆς Καλυψοῦς ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, τοιοῦτος. ἴστω νῦν τόδε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθε. καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅς τε μέγιστος ὅρκος δεινότατός τε πέλει θεοῖς. Ὅτι δὲ τοιοῦτος ὁ τῆς Στυγὸς ὅρκος, καὶ ὡς ἐκ πέτρας ἐν ᾅδου κατείβεται, καὶ ὡς καθ' ἱστορίαν, πηγή ἐστιν ἡ Στὺξ ἐν τῇ Ἀρκαδικῇ Φονεῷ, καὶ ὡς ἐξ αὐτῆς τὸ στυγεῖν καὶ τὸ στυγερὸν καὶ τὸ στυγνὸν, ἀλλαχοῦ δηλοῦται ἱκανῶς. ῥηθήσεται δέ τι καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς περὶ αὐτῆς. Τοῦ δὲ ἀλιτρὸς, πρωτότυπον ἀλείτης, ἀλείτω τῷ εἰ διφθόγγῳ παραλλαγόμενος. οὗ δεύτερος ἀόριστος, ἤλιτον. ὅθεν ἀλιτρός. ἴσως δὲ, καὶ ἀλιτήριος. ἢ συγκοπῇ, ἀλιτρός. ἐκεῖ-

Ὡς φάτο. ῥίγησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ἄλλό τι δὴ σὺ θεὰ τόδε μήδεαι, οὐδέ τι πομπήν.
Ἥ με κέλεαι σχεδίῃ περάαν μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
Δεινόν τ' ἀργαλέον τε. τὸ δ' οὐδ' ἐπὶ νῆες ἐΐσαι
Ὠκύποροι περόωσιν ἀγαλλόμεναι Διὸς οὔρῳ.
Οὐδ' ἂν ἐγὼν ἀέκητι σέθεν σχεδίης ἐπιβαίην,
Εἰ μή μοι τλαίης γε θεὰ μέγαν ὅρκον ὀμόσσαι,
Μή τι μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
Ὡς φάτο. μείδησεν δὲ Καλυψὼ δῖα θεάων.
Χειρί τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν.
Ἦ δὴ ἀλιτρός ἐσσι καὶ οὐκ ἀποφώλια εἰδώς.
Οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεῦσαι.
Ἴστω νῦν τόδε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθε,
Καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅς τε μέγιστος
Ὅρκος δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσι,
Μή τι τοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
Ἀλλὰ τὰ μὲν νοέω καὶ φράσσομαι, ἅσσ' ἂν ἐμοί περ
Αὐτῇ μηδοίμην, ὅτε με χρειὼ τόσον ἵκοι.
Καὶ γὰρ ἐμοὶ νόος ἐστὶν ἐναίσιμος. οὐδέ μοι αὐτῇ
Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἀλλ' ἐλεήμων.
Ὡς ἄρα φωνήσασ' ἡγήσατο δῖα θεάων
Καρπαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἴχνια βαῖνε θεοῖο.
Ἷξον δὲ σπεῖος γλαφυρὸν θεὸς ἠδὲ καὶ ἀνήρ.
Καί ῥ' ὁ μὲν ἔνθα καθέζετ' ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη
Ἑρμείας. νύμφη δ' ἐτίθει πάρα πᾶσαν ἐδωδὴν,
Ἔσθειν καὶ πίνειν, οἷα βροτοὶ ἄνδρες ἔδουσιν.
Αὐτὴ δ' ἀντίον ἷζεν Ὀδυσσῆος θείοιο.
Τῇ δὲ παρ' ἀμβροσίην δμωαὶ καὶ νέκταρ ἔθηκεν.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος.
Τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε Καλυψὼ δῖα θεάων.
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Οὕτω δὴ οἴκονδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
Αὐτίκα νῦν ἐθέλεις ἰέναι; σὺ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπης.
Εἴ γε μὲν εἰδείης σῇσι φρεσὶν ὅσσά τοι αἶσα
Κήδε' ἀναπλῆσαι, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι,
Ἐνθάδε κ' αὖθι μένων σὺν ἐμοὶ τόδε δῶμα φυλάσσοις,
Ἀθάνατός τ' εἴης, ἱμειρόμενός περ ἰδέσθαι

Σὴν ἄλοχον. τῆς αἰὲν ἐέλδεαι ἤματα πάντα;
Οὐ μέν θην κείνης γε χερείων εὔχομαι εἶναι,
Οὐ δέμας, οὐδὲ φυήν. ἐπεὶ οὔπως οὐδὲ ἔοικεν
Θνητὰς ἀθανάτῃσι δέμας καὶ εἶδος ἐρίζειν.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Πότνια θεά. μή μοι τόδε χώεο. οἶδα καὶ αὐτὸς
Πάντα μάλ' οὕνεκα σεῖο περίφρων Πηνελόπεια
Εἶδος ἀκιδνοτέρη μέγεθός τ' εἰς ἄντα ἰδέσθαι.
Ἡ μὲν γὰρ βροτός ἐστι, σὺ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρως.
Ἀλλὰ καὶ ὧς ἐθέλω καὶ ἐέλδομαι ἤματα πάντα,
Οἴκαδέ τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι.
Εἰ δ' αὖ τις ῥαίῃσι θεῶν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
Τλήσομαι, ἐν στήθεσσιν ἔχων ταλαπενθέα θυμόν.
Ἤδη γὰρ μάλα πόλλ' ἔπαθον καὶ πόλλ' ἐμόγησα
Κύμασι καὶ πολέμῳ, μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γενέσθω.

ἐκεῖθεν δὲ καὶ ὁ δημοτικὸς ἀλιτόμενος, ὁ παρ' ἑτέροις διὰ τοῦ κατ' ἀρχὴν ἄλφα, ἀλιτόμενος. καὶ ἀλιταίνω τὸ ἁμαρτάνω. καὶ ἀλιτρός δέ φασιν ὁμοίως. καὶ ἀλιτεία ἡ ἁμαρτία. καὶ ἀλιτήμων ὁ ἐφαμαρτος. καὶ ἀλίτημα, ἁμάρτημα. καὶ ἀλιτήμερος ὁ παράφρων. καὶ ταῦτα μὲν ἐκ τοῦ ἤλιτον καὶ ἀλιτῶ ἤγουν ἐκ τοῦ δευτέρου ἀορίστου καὶ τοῦ δευτέρου μέλλοντος. ἐκ δὲ τοῦ ἀλείτω ἐνεστῶτος, ἀλείτης ὁ ἁμαρτωλός. οὗ ἀνάλογον ἕτερον παρὰ Λυκόφρονι, ὁ ἀλοίτης. Τὸ δὲ ἀλιτρός ἐστι καὶ ἐκ ἀπὸ φαῦλα εἰδώς, ἀντὶ τοῦ, ἤλιτε καὶ οὐκ εἶπεν τὸ ἀληθές καὶ ταῦτα μὴ ἀπαίδευτος ὤν. ἀπεφώλιος γάρ, ὁ ἀπαίδευτος καὶ ἀδίδακτος. ἐπειδὴ φωλεοὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐλέγοντο τὰ παιδευτήρια. ἢ καὶ ἄλλως, ὁ ἀπερριμμένος καὶ μὴ ἄξιος λόγου, ὡς ἀπὸ τῶν ὀρνέων ἀπὸ τῶν φωλεῶν ἀποβαλλομένων. Τὸ δὲ ἴστω, καὶ νεώτερον κατὰ τεσσάρων ὀνομάτων κεῖται. τοῦ γαῖα, τοῦ οὐρανός, καὶ τῆς στυγός. Τὸ δὲ ὅστε μέγιστος ὅρκος, ἀττικῶς ἐρρέθη. τὸ γὰρ κοινόν, ὃ μέγιστος ὅρκος πέλει.

Ὅτι ἀληθὴς φιλίας τὸ, ἀλλὰ τὰ μὲν νοέω καὶ φράσσομαι, ἅσσ' ἂν ἐμοί περ αὐτῇ μηδοίμην ὅτε με χρειὼ τόσον ἵκοι. τουτέστιν ἃ νοῶ ἐκεῖνα καὶ συμβουλεύσομαι, ἃ καὶ ἐμοὶ φρασαίμην ἂν ὅτε εἰς τοσοῦτον χρείας ἔλθω. προσώπου δὲ συστατικὸν τὸ, καὶ γὰρ ἐμοὶ νόος ἐστὶν ἐναίσιμος. οὐδέ μοι αὐτῇ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος ἀλλ' ἐλεήμων. φιλοξενίας δὲ ἔνδειξις τὸ, ἐτίθει πάρα πᾶσαν ἐδωδὴν ἔσθειν καὶ πίνειν, οἷα βροτοὶ ἄνδρες ἔδουσιν. ἐν τούτοις δὲ κεῖται καὶ ὡς ἔνθα καθίζετ' ἐπὶ θρόνου ὀδυσσεύς, ἔνθα ἀνέστη ἑρμείας. δι' ὃ ἔστιν ὑπονοῆσαι ἀλληγορικῶς, περὶ τὸ αὐτὸ ὑποκείμενον ἱδρύσθαι τόν τε λόγον καὶ τὸν αὐτοῦ μετέχοντα φιλόσοφον ἄνδρα, ὁποῖος καὶ ὀδυσσεύς, ἔχοι δ' ἄν τις τὸ τοιοῦτον εἰπεῖν ῥητόν, καὶ ὅτι λογίου ἀνδρὸς σχολήν, ἕτερος ὅμοιος αὐτοῦ διαδέξεται. Τὸ δὲ τὴν καλυψὼ ἐνταῦθα τὸ μὲν ὀδυσσεῖ παραθεῖναι οἷα βροτοὶ ἔδουσιν, αὐτὴν δὲ ἄλλως τρυφᾶν, λαβὰς δίδωσι κατὰ γυναικὸς τρυφώσης ὑπὲρ τὸν ἄνδρα. φησὶ γάρ. τῇ δὲ παρ' ἀμβροσίην δμῳαὶ καὶ νέκταρ ἔθηκαν. ὧν δηλαδὴ ἐὰν μετελάμβανε καὶ ὀδυσσεύς, ἀθάνατος ἦν ἂν κατὰ τὴν καλυψώ, τὴν καὶ βουλομένην αὐτὸ καθὰ ἐκείνη πρὸ ὀλίγων ἔφη. δῆλον δὲ ὡς ἀρέσκει τῷ μύθῳ, ἀθανατίζεσθαι τὸν γευσάμενον ἀμβροσίας καὶ νέκταρος. ἔχει δέ τι καὶ κολακείας ὁ τοιοῦτος τόπος ἐν ᾧ ἡ μὲν καλυψὼ παρατίθησι τῷ ὀδυσσεῖ, αἱ δὲ δμῳαὶ τῇ καλυψοῖ. Ὅτι πρὸς φίλον ἐπὶ κινδύνοις οἴκαδε ἀπιόντα, εἰκὸς ῥηθῆναι τὸ, οὕτω νῦν οἶκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν αὐτίκα νῦν ἐθέλεις ἰέναι, σὺ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπης. εἴ γε μὲν εἰδείης σῇσι φρεσὶν ὅσσά τοι αἶσα κήδε' ἀναπλῆσαι ἐνθάδε αὖθι μένων παρ' ἐμοί, τόδε δῶμα φυλάσσοις. πρὸς ταῦτα δὲ ὁ φιλοπάτρις εἴποι ἄν, οἶδα καὶ αὐτὸς πάντα μάλα. ἀλλὰ καὶ ὣς, ἐθέλω καὶ ἐέλδομαι ἤματα πάντα οἴκαδέ τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι. εἰ δ' αὖ ῥαίησι θεός, τλήσομαι ἐνὶ στήθεσσιν ἔχων ταλαπενθέα θυμόν. εἰ δὲ καὶ πολύτλας ὁ τοιοῦτος ἐστί, προσθήσει καὶ τὰ ἑξῆς. ἤδη γὰρ μάλα πόλλ' ἔπαθον καὶ πόλλ' ἐμόγησα κύμασι καὶ πολέμῳ, μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γενέσθω. ὀδυσσέως δὲ ταῦτα λόγοι. ὃς καὶ ἐκ τούτων τλήμων συνάγεται, ὁ καὶ συντόμως ῥητορικῶς ἐν δυσὶ λέξεσι τὰ κατ' αὐτὸν μυρία πάθη. τὸ γὰρ κύμασι καὶ πολέμῳ, τὸ μὲν τὰ περὶ Τροίαν δηλοῖ, τὸ δὲ, τὰ κατὰ θάλασσαν. Ὅρα δὲ τὸ αὐτίκα νῦν, παραλλήλως δηλοῦντα τὸ αὐθωρόν. ἔστι δὲ ταυτόνοια καὶ ἐν τῷ, ἐνθάδε αὖθι. ὁ αὐτὸς γὰρ νοῦς ἐν ἀμφοῖν. ὅμοιον δὲ καὶ τὸ, ἐθέλω καὶ ἐέλδομαι. καὶ τὸ, οἴκαδε ἐλθεῖν καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι. εἰκὸς δὲ ἀγωνιῶσαν τὴν καλυψώ, μὴ συνευκαιρεῖν ἐπιχύσει νοημάτων, ἀλλὰ συχνὰ ταυτολογεῖν. ὁ μέντοι ῥήτωρ ὀδυσσεὺς τοσοῦτον ἀπέχει τοῦ οὕτω πολυλογεῖν, ὥς τε καὶ τὰς ἀμυθήτους αὐτοῦ πράξεις τε καὶ πάθας, δυσὶν ἐμφῆναι ὀνόμασι τῷ, κύματα, καὶ τῷ, πόλεμος. Τὸ δὲ εἰδείης, ἐκ τοῦ εἰδῶ εἰδοίην γίνεται, κατὰ μεταπλασμόν. ὁμοίως τῷ πεπιθοῖμι πεπιθοίην, καὶ τοῖς ὁμοίοις. Τὸ δὲ τόδε δῶμα φυλάσσοις, ἀστείως ἐρρέθη ἀντὶ τοῦ ἐπιμελῶς αὐτὸ κατέχοις καὶ κατὰ σπουδὴν δίκην φύλακος. Τὸ δὲ ῥαίειν ὅ ἐστι φθείρειν, πρωτότυπον τὸ ῥῶ, ὡς καὶ τοῦ κλαίειν καὶ καίειν, τὸ κλῶ καὶ κῶ. Ὅτι βαρυνομένη ἡ καλυψὼ ἐφ' οἷς ἱμείρεται ὀδυσσεὺς ἰδέσθαι τὴν αὐτοῦ ἄλοχον ἧς αἰὲν ἐέλδεται ἤματα

ἤματα πάντα, φασί. οὐ μὲν θήν γε ἐκείνης γε χερείων εὔχομαι εἶναι, οὐ δέμας οὐδὲ φυήν. ἔπαινος δὲ γυναικὸς ἀγαθῆς ταῦτα ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι κεῖται. εἶτα ἐπάγει πρὸς λόγου κατασκευὴν τὸ, ἐπεὶ οὔπως οὐδὲ ἔοικε θνητὰς, ἀθανάτῃσι δέμας καὶ εἶδος ἐρίζειν. διὸ καὶ μέγας ἔπαινος γυναικὸς τὸ, θεαῖς εἰς ὦπα ἐοικέναι. Ὅρα δ' ἐνταῦθα τὸ, δέμας καὶ εἶδος ταυτὸν ἴσως ὂν ὡς εἴπερ ἔφη δέμας καὶ φυήν. καὶ οὕτω μὲν ἡ Καλυψὼ μετριωτέρως. Ὀδυσσεὺς δὲ παραιτησάμενος συγγνώμην ἐφ' οἷς προαιρεῖται οἴκαδε νοστῆσαι, φησί. πότνια θεά. μή μοι τόδε χώεο. οἶδα καὶ αὐτὸς πάντα μάλ' οὕνεκα σεῖο περίφρων Πηνελόπεια εἶδος ἀκιδνοτέρη μέγεθός τε εἰς ὦπα τ' ἰδέσθαι. ἡ μὲν γὰρ βροτός ἐστι. σὺ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρως. ἀλλὰ καὶ ὣς, ἐθέλω καὶ ἐέλδομαι καὶ τὰ ἑξῆς ὡς προσεχῶς ἀνωτέρω ἐγράφη. καὶ ὅρα τὴν διὰ παντὸς τοῦ λόγου δεξιότητα. τὸ τραχὺ τε γὰρ τοῦ λόγου ἐλέανε ζητήσας ὡς ἐρρέθη συγγνώμην, καὶ τῷ καταρχικῷ ἐπιθέτῳ ἐκολάκευσε. πότνιαν θεὰν προσειπὼν τὴν Καλυψώ. καὶ τῇ συντόμῳ συγκρίσει ἐταπείνωσε τὴν Πηνελόπην. ὅμως μέν τοι δῆλος λεληθότως ἐστὶ μνηστεύων ἐκείνην, παρεῤῥίψας ἔπαινον τὸ, περίφρων Πηνελόπεια. ἧς οὕνεκεν δοκεῖ ἐκείνην φιλεῖν. μονονουχὶ φάμενος, ὡς εἰ καὶ τὰ ἄλλα σοῦ ἀκιδνοτέρα, τὰ γοῦν κατὰ τὸν νοῦν περιττή ἐστι. Σημείωσαι δὲ ὅτι ὡς ἐπὶ πλεῖον θεραπεύων τὴν Καλυψώ, οὐδὲ λέγει ὡς ἐθέλω καὶ ἐέλδομαι εἰς τὴν γυναῖκα ἐλθεῖν, ἀλλ' οἴκαδε ἁπλῶς νοστῆσαι. Τὸ δὲ χερείων, τῇ ει διφθόγγῳ παραληγόμενον ἐν τῇ συγκρίσει, διὰ τοῦ ἰῶτα μόνου παραλήγεται ὡς τρισύλλαβον ὁμοίως τῷ ἀρείων ἄρειστος, ἐν τῇ ὑπερθέσει. οὐ γὰρ φυλάσσειν αὐτὴν καὶ ἐν τοῖς ὑπερθετικοῖς, τῶν δισυλλάβων ἐστίν. δηλονότι, πλείων πλεῖστος, μείων μεῖστος. φυὴν δὲ ὅτι τὸ ἀρχαῖον εὐφυὲς τέλεια καὶ μεγάλοι εὐφυεῖς, ἡ Ἰλιὰς δηλοῖ. οἱ δὲ ὕστερον, εὐφυῆ καὶ τὸν κατὰ νοῦν δεξιὸν εἶπον. Ἀττικοὶ δὲ, τὸ σκωπτικὸν, εὐφυᾶ ἐκάλουν κατά τινας. Τὸ δὲ εἶδος μέγεθός τε, οὐκ ἂν εἴη ἑτεροῖον τῶν προειρημένων. τοῦ, δέμας καὶ εἶδος. καὶ δέμας καὶ φυήν. ἀκιδνοτέρα δὲ κατὰ τοὺς γλωσσογράφους, ἡ ἀσθενεστέρα ἢ εὐτελεστέρα. περὶ οὗ ἐν τοῖς ἑξῆς που κρεῖττον ῥηθήσεται. Τὸ δὲ εἰς ὦπα ἰδέσθαι, δοκεῖ σφοδρότητός τι ἔχειν. ὡς τὰ μὲν εἰς ὄψιν, ἀκιδνοτέρας οὔσης τῆς Πηνελόπης οὐμενοῦν καὶ τάγε εἰς τὸ περίφρονα εἶναι. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ βροτὸς, ἀντίθεσις πρὸς τὸ ἀθάνατος, ἐπειδὴ καὶ κυρίως βροτὸς ὁ ἐν ῥοῇ καὶ ῥευστὸς, ἤτοι φθαρτός. ᾧ ἀντίθετον τὸ ἄφθαρτον. Τὸ δὲ ἐθέλω καὶ ἐέλδομαι, τῇ παραλλήλῳ θέσει, ὃ πολὺ δηλοῖ τῆς ἐφέσεως. τάχα δὲ, καὶ ἐπίτασις τοῦ ἐθέλειν, τὸ ἐέλδεσθαι.

Ὣς ἔφατ'. ἠέλιος δ' ἄρ' ἔδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν.
Ἐλθόντες δ' ἄρα τώγε μυχῷ σπείους γλαφυροῖο,
Τερπέσθην φιλότητι παρ' ἀλλήλοισι μένοντες.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Αὐτίχ' ὁ μὲν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἕννυτ' Ὀδυσσεύς:
Αὐτὴ δ' ἀργύφεον φᾶρος μέγα ἕννυτο νύμφη,
Λεπτὸν καὶ χαρίεν. περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἰξυῖ,
Καλὴν, χρυσείην. κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην.
Καὶ τότ' Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μήδετο πομπήν.
Δῶκε μέν οἱ πέλεκυν μέγαν, ἄρμενον ἐν παλάμῃσι,
Χάλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον. αὐτὰρ ἐν αὐτῷ,
Στελεὸν περικαλλὲς ἐλάϊνον εὖ ἐναρηρός.
Δῶκε δ' ἔπειτα σκέπαρνον ἐΰξοον. ἦρχε δ' ὁδοῖο
Νήσου ἐπ' ἐσχατιῆς, ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει.
Κλήθρη τ' αἴγειρός τ' ἐλάτη τ' ἦν οὐρανομήκης,
Αὖα πάλαι, περίκηλα. τά οἱ πλώοιεν ἐλαφρῶς.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ δεῖξ' ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει,
Ἡ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Καλυψὼ δῖα θεάων,
Αὐτὰρ ὁ τάμνετο δοῦρα. θοῶς δέ οἱ ἤνυτο ἔργον.
Εἴκοσι δ' ἔκβαλε πάντα. πελέκκησεν δ' ἄρα χαλκῷ:
Ξέσσε δ' ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνε.
Τόφρα δ' ἔνεικε τέρετρα Καλυψὼ δῖα θεάων.
Τέτρηνεν δ' ἄρα πάντα, καὶ ἥρμοσεν ἀλλήλοισι:

Ὅτι τὸ, τερπέσθην φιλότητι παρ' ἀλλήλοισι μένοντες, σεμνῶς περιφράζει ἐπὶ τῆς νύκτωρ συγκαθευδήσεως τῆς Καλυψοῦς καὶ τοῦ Ὀδυσσέως, μεθ' ἣν διασκευάζων τὰ τῆς ἐξεγέρσεως, φησὶν ὡς ἅμα πρωΐ ὁ μὲν, χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἕννυτ' Ὀδυσσεύς. αὐτὴ δ' ἀργύφεον ἤτοι λαμπροϋφὲς φᾶρος μέγα ἕννυτο νύμφη. λεπτὸν καὶ χαρίεν. περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἰξυῖ καλὴν χρυσείην, κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην. τουτέστι δὲ εἰπεῖν, κρήδεμνον. καὶ ὅρα ὅτι δὶς ἔφη τὸ ἕννυτο διὰ τὸ καίριον. οἱ δὲ ὕστερον, μετὰ προθέσεως ἀμφιέννυσθαι τὸ τοιοῦτον ῥῆμα φασί. Τὸ δὲ μέγα φᾶρος, εὐμεγέθη συλλογιστικῶς ἐμφαίνει τὴν Καλυψώ. ἧς ἀκιδνοτέρα τὸ μέγεθος ἡ Πηνελόπη προσεχῶς εἴρηται. εἰς δὲ τὸ ἰξυῖ, γράφουσιν οἱ παλαιοὶ τοιαῦτα. ῥάχις καλεῖται, τὸ ὅλον. ἡ σύμπηξις τῶν λδ' σφονδύλων. ὧν οἱ πρῶτοι ἑπτὰ συμπληροῦσιν ἄνω τὸν τράχηλον. οἱ δὲ πλευραῖοι δέ

Γόμφοισι δ' ἄρα τήν γε καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρασσεν.
Ὅσσον τίς τ' ἔδαφος νηὸς τορνώσεται ἀνὴρ
Φορτίδος εὐρείης εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων,
Τόσσον ἐπ' εὐρεῖαν σχεδίην ποιήσατ' Ὀδυσσεύς.
Ἴκρια δὲ στήσας, ἀραρὼν θαμέσι σταμίνεσσι,
Ποίει. ἀτὰρ μακρῇσιν ἐπηγκενίδεσσι τελεύτα.
Ἐν δ' ἱστὸν ποίει καὶ ἐπίκριον ἄρμενον αὐτῷ.
Πρὸς δ' ἄρα πηδάλιον ποιήσατο ὄφρ' ἰθύνοι.
Φράξε δέ μιν ῥίπεσσι διαμπερὲς οἰσυΐνῃσι.
Κύματος εἶλαρ ἔμεν. πολλὴν δ' ἐπεχεύατο ὕλην.
Τόφρα δὲ φάρε' ἔνεικε Καλυψὼ δῖα θεάων,
Ἱστία ποιήσασθαι, ὁ δ' εὖ τεχνήσατο καὶ τά.
Ἐν δ' ὑπέρας τε κάλους τε πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ.
Μοχλοῖσι δ' ἄρα τήν γε κατείρυσεν εἰς ἅλα δῖαν.
Τέτρατον ἦμαρ ἔην, καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα.
Τῷ δ' ἄρα πέμπτῳ, πέμπ' ἀπὸ νήσου δῖα Καλυψώ.
Εἵματά τ' ἀμφιέσασα θυώδεα καὶ λούσασα.
Ἐν δέ οἱ ἀσκὸν ἔθηκε θεὰ μέλανος οἴνοιο
Τὸν ἕτερον ἕτερον δ' ὕδατος μέγαν. ἐν δὲ καὶ ᾖα
Κωρύκῳ. ἐν δέ οἱ ὄψα τίθει μενοεικέα πολλά.
Οὖρον δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε λιαρόν τε.
Γηθόσυνος δ' οὔρῳ πέτασ' ἱστία δῖος Ὀδυσσεύς.
Αὐτὰρ ὁ πηδαλίῳ ἰθύνετο τεχνηέντως
Ἥμενος. οὐδέ οἱ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτε,
Πληϊάδας τ' ἐσορῶντι, καὶ ὀψὲ δύοντα Βοώτην.
Ἄρκτον θ'. ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν.
Ἥ τ' αὐτοῦ στρέφεται καί τ' Ὠρίωνα δοκεύει.
Οἴη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν ὠκεανοῖο.
Τὴν γὰρ δή μιν ἄνωγε Καλυψὼ δῖα θεάων
Ποντοπορευέμεναι ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἔχοντα.
Ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα μὲν πλέεν ἤματα ποντοπορεύων.
Ὀκτωκαιδεκάτῃ δ' ἐφάνη ὄρεα σκιόεντα
Γαίης Φαιήκων, ὅθι τ' ἄγχιστον πέλεν αὐτῷ.
Εἴσατο δ' ὡς ὅτε ῥινὸν ἐν ἠεροειδέι πόντῳ.

κα καὶ ποιόντι, τὴν ὀσφὺν. αἳ δὲ μέσοι δοκοῦσι, ἣν νῶτον. ἣν ἰξὺν ὁ ποιητής φασι λέγει, ἐπεὶ ἴσως οἱ ἄνθρωποι ξύσαι αὐτὴν καὶ κνήσασθαι. ἐπὶ μὲν δὲ ἀλόγων, κυρίως ἄκνησις λέγεται. ὡς τὸ, κατ' ἄκνηστιν μέσα νῶτα. εἰ δὲ ζητεῖται ἴσως ἰξύς, ὅρα ὅπως ἱστορεῖ ὁ ποιητὴς οὐ ζωννύουσαν περὶ τὴν ὀσφὺν ζώννυσθαι τὴν καλυψώ. καὶ ὅτι οὐκ ἤρκεσε φᾶρος ἁπλῶς καὶ ζώνην εἰπεῖν, εἰ μὴ καὶ ἐπιθεῖναι αὐτοῖς ἐπικόσμησιν. τὴν δέ γε καλύπτραν, ὅτι δόξαι αὐτῇ, δίχα ἐπιθέτου προήγαγεν.

Οἷς ἐν τῷ, δῶκε μέν οἱ πέλεκυν μέγαν ἄρμενον ἐν παλάμῃσι χάλκεον ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον. αὐτὰρ ἐν αὐτῷ, στελεὸν περικαλλὲς ἐλάϊνον εὖ ἐναρηρός. δῶκε δ' ἔπειτα σκέπαρνον ἐΰξοον. καὶ πάλιν μετ' ὀλίγα. τόφρα δ' οἴσει τέρετρα καλυψώ. καὶ αὖθις μετ' οὐ πολλά. τόφρα δὲ φάρε' ἔνεικε καλυψώ, φασὶν οἱ παλαιοὶ ὅτι οὐκ αὐτὴ μὲν ἅπαντα ὑφεῖν κομίσαι. οὐ δὲ, ἀλλὰ πολλὰς εὑρίσκει ἀφορμὰς τοῦ συχνὰ ἐντυγχάνειν τῷ ὀδυσσεῖ οἷα καταχόρως αὐτοῦ ἐθέλουσα σχεῖν ἤδη μέλλοντος ἀποπλεῖν. Ὅρα δὲ ὡς περιίθετο καὶ ἐνταῦθα καὶ ἀλλαχοῦ, ἐργαλεῖα τεχνικὰ εἰπεῖν. πέλεκυν. σκέπαρνον. στάθμην τε καὶ τέρετρα. δι' ὧν καὶ πολυπειρίαν τῷ ἀκροατῇ ἐργάζεται, καὶ πλατύνει ἀφελῶς τὴν ποίησιν. οὐ διαταφεῖ δὲ καὶ τοῦ εὑρεῖν ἡ καλυψὼ τὰ τεκτονικὰ ἐργαλεῖα καὶ τὰ λοιπά, οἷα μὴ θέλων περὶ τοιοῦτόν τι κακοζήλως καὶ μικρολογικῶς ἀπασχολῆσαι τὴν ποίησιν. ἀρετὴν δὲ τεχνίτου ἐμφαίνει. πέλεκυς ἄρμενος παλάμαις, ὅτι μὴ τοιοῦτος, ἀχρεῖον ἐκεῖνον. οὕτω δὲ χρὴ καὶ τὸ στειλειὸν ἐναρηρέναι τῷ πελέκει διὰ τὸ εὔχρηστον. ἵνα θάτερον μὲν ἄκρον τοῦ στελεοῦ, ἐναρήρῃ τῷ πελέκει. τὸ δὲ ἕτερον, τῇ τοῦ τεχνίτου παλάμῃ. Τὸ δὲ ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον ἤγουν θηκτὸν τῇ τομῇ, τὸ ἀμφίστομον δηλοῖ. ὃ καὶ ἀμφίκοπον λέγεται. στειλειὸν δὲ οὐδετέρως τὸ ἐνέμβλητον ξύλον εἰς τὴν θηλυκῶς λεγομένην στειλειὰν ἤγουν εἰς τὴν ὀπὴν τοῦ σιδήρου. καὶ φυλάσσεται μέχρι τοῦ νῦν ἡ λέξις, στειλέϊον λεγομένη παρὰ τοῖς πολλοῖς. ἣν στειλειὰν ἤγουν ὀπὴν, οἱ μὲν παλαιοί, καὶ τρῆμα ἑρμηνεύουσι. τρυπὸν δὲ μέχρι καὶ νῦν, οἱ περὶ λυκίαν. Τὸ δὲ περικαλλές, οὐχ ἁπλοϊκῶς παρέρριπται, ἀλλὰ καὶ εἰκὸς περί που τὸ ἄκρον ἔχειν τινὰ γλυφῆς ὡραϊσμόν. Τὸ δὲ ἐλάϊνον, παρατηρητέον ἔφη, ὡς ἔθος ὂν, τοιοῦτον εἶναι. σκέπαρνον δὲ εὔξοον, δύναται καὶ κατὰ ἐνεργητικὴν σημασίαν εἶναι τὸ εὖ ξέον. ὡς που τὸ βέλος ὠκύμορον, τὸ ὠκὺ θανατοῦν. διὸ τὴν ἐνέργειαν αὐτοῦ φράζων τὴν τοῦ πελέκεως, φησί, πελέκκησε δ' ἄρα χαλκῷ,

κῶ, ξέσαι δ' ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ στάθμην ἰθῦναι. δῆλον δὲ ὡς οἱ μεθ' Ὅμηρον διθυραμβογραφοῦντες, σκέπαρνον ἀδελφῶς φράζοντες, ὅμως ἐπὶ ἑνὸς τίθενται ὃ σκέπει ἔργα. Τὸ δὲ πελέκκησε, διὰ μέτρον διπλασιάζει τὸ κάππα. ὡς καὶ ἀλλαχοῦ τὸ ἡμιπέλεκκα. ὅτι δὲ πελεκᾶν μὲν, ἐπὶ ξύλων, πελεκίζειν δὲ ἐπὶ προβάτων καὶ βοῶν καὶ ὅλως ζώων, κατωμίληται τοῖς γραμματικοῖς. Ὅτι δὲ καὶ ἡ πέλλα οὐ τὸ ποτικὸν ἀλλὰ τὸ σκυφοειδὲς ἀγγεῖον ὃ πυθμένα ἔχει πλατύτερον εἰς ὃ ἤμελγον γάλα, ἐκ τοῦ πελικοῦ γέγονεν ὡς ξύλινον, οἱ παλαιοὶ δηλοῦσι. χρῆσις δὲ αὐτοῦ, καὶ ἐν τῷ, περιγλαγέας κατὰ πέλλας. ὅθεν καὶ πελλὶς καθ' ὑποκορισμόν. Ἱππῶναξ. ἐκ πελλίδος πίνοντες, οὐ γὰρ ἦν αὐτοῖς κύλιξ. ὁ παῖς γὰρ ἐμπεσὼν κατέαξεν. εἰ δέ τις Φοῖνιξ πελλίδα φησὶ χρυσῆν ἤτοι φιάλην, σημείωσαι τό, πελλίδα χρυσῆν, χρήσιμον ὂν καὶ αὐτὸ καθὰ καὶ τὸ κρητῆρα δὲ ἀργυρίδων χρυσέων, εἰς τό, ἵπποι ἐβουκολοῦντο. καὶ εἰς τό, νέκταρ ἐῳνοχόει. καὶ εἰς τό, ἔχει φερόμενος σκέλεσι. καὶ ὅσα δὲ ἄλλα τοιαῦτα ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα παρασεσημείωται. περὶ δὲ στάθμης, ἐγράφη ἀκριβῶς ἀλλαχοῦ. ἥτις ἐνταῦθα, κανών ἐστι τεκτονικός. ἤτοι σχοινίον μεμιλτωμένον ὡς τὰ πολλά. οὗ ἔργον, τὸ ἰθύνειν. οὐκ ἀεὶ δὲ μιλτοῦται ὁ σχοῖνος ἀλλὰ καὶ μελαίνεται. σπάνιον δὲ ἡ λευκή. διὸ τὸ κατ' αὐτὴν ἐν τοῖς ὑπὸ λευκοῖς τῶν σωμάτων ἄσημον καὶ οὐκ εὐδιάρθρωτον εἰς ἀπόρθωσιν γνώσεως. ὅθεν καὶ παροιμία τό, λευκὴ στάθμη. φησὶ γὰρ Αἴλιος Διονύσιος, ὅτι. λευκὴ στάθμη, ὁ μηδὲν διακρίνων μηδὲ διαγινώσκων. περὶ ἧς καὶ ἑτέρωθι ἐγράφη. Τὸ δὲ τέρετρον ὃ δίλετρον καὶ τίλετρον ἀσιανῖτις γλῶσσα φησὶ παραφθείρουσα, ὠνοματοπεποίηται ἀπὸ τοῦ ἦχου τὸν ἐν τῷ τρυπᾶν ἀποτελούμενον. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ τερῶ τερέσω τὸ τρυπῶ. ὃ καὶ αὐτό, μίμησιν ἔχει ἤχου. καθὰ καὶ τὸ τρῶ. οὗ παράγωγον ὥσπερ τὸ τρύχω, οὕτω καὶ τὸ τρίω. ἐξ οὗ καὶ τρίμη ἡ παρὰ τῷ κωμικῷ. καὶ τρυμαλιὰ ἡ ὀπὴ τῆς βελόνης. καὶ ζυγοῦ τρυτάνη καὶ ἀτρυτώνη Ἀθηνᾶ. καὶ τὸ τρυπᾶν καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. ἐν οἷς, καὶ ἐκτρυπῆσαι κατὰ Παυσανίαν, τὸ μετὰ βίας ἐξελθεῖν. Αἴλιος δὲ Διονύσιος, εἰστρυπᾶν καὶ ἐκτρυπᾶν φησί, τὸ παρεισελθεῖν καὶ λάθρα μετὰ βίας ἐξελθεῖν. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου τρῶ, καὶ τὸ τρίβω. ὡς θλῶ θλίβω. καὶ τὸ τετραίνω, ὃ ἔργον ἐστὶ τῶν τερέτρων. φησὶ γάρ. τέτρηνεν δ' ἄρα πάντα καὶ ἥρμοσεν ἀλλήλοις. ἔστι γὰρ τρῶ ὡς ἐρρέθη, ἐξ οὗ τραίνω τὸ παράγωγον τοῦ τρανὸς καὶ τρανές. καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμόν, τετραίνω. ὡς τρέμω τρεμαίνω τετρεμαίνω. ἔοικε δὲ γίνεσθαι τὸ τρῶ, ἐκ τοῦ τείρω κατὰ συγκοπήν. ἢ ἐκ τοῦ τερῶ. ἀπὸ δὲ τοῦ τοιούτου τρῶ, καὶ τὸ τρώγειν. ὅθεν ὁ τράγος. μίμημα ὂν καὶ αὐτὸ τοιούτου ἤχου. ἔτι δέ, καὶ ἡ γρώνη τετρυπημένη οὖσα πέτρα καὶ ὡς οἱ παλαιοί φασι, τρώγλη τις. εἰ δὲ καὶ τὸ τρῶσαι ὅπερ ἰωνικῶς τὸ βλάψαι δηλοῖ, σύστοιχον τοῖς τοιούτοις ἐρεῖ τις, οὐκ ἂν ἀπεικότως εἴποι. ἐκ δὲ τοῦ τερῶ ἐξ οὗ καὶ αὐτοῦ ὡς ἐρρέθη, δοκεῖ συγκεκόφθαι τὸ τρῶ, καὶ ὁ τορὸς λόγος καὶ ὁ τεκτονικὸς τόρος καὶ τὸ τορεύειν καὶ ὁ τόρνος, γίνεται. ἐκεῖθεν δὲ κλίνεται καὶ τὸ ἀντετόρησεν. ὅπερ ἐν Ἰλιάδι κεῖται. ὡς δὲ τοῦ τείρειν αὖθις ἴδιαί τινες εἰσὶν κλήσεις, δῆλον ἐκ τῶν ἄλλων. καὶ ἐκ τοῦ τερεσίου. ἀπὸ τοῦ τείρω γάρ τινες ἐτυμολογοῦσι καὶ αὐτόν. καθὰ καὶ τὰ τείρεα, ὅπερ ἐστὶν ἄστρα. ἐκεῖθεν δέ, καὶ τὰ κατ' οἴκους τέρεμνα. ὡς τειρόμενα εἰς γλυφήν, καθὰ δηλοῖ τὰ τρίγλυφα. καὶ ἡ τερηδὼν τὸ ζωΰφιον. ὃ καὶ ξύλοις ἐμφύεται καὶ ὀστοῖς. καὶ ὁ τέρην. ὅπερ οὐδετέρως μέν, τέρεν τὸ δάκρυον ἢ εἴ τι ἄλλο. θηλυκὸν δέ, τέρεινα. οἷον. παρειαὶ μόσχων τέρειναι σάρκες. ἤγουν ἁπαλαί. τοῦ δὲ τέρειν στέρησις ὥσπερ ὁ ἀτειρής, οὕτω καὶ τὸ ἀτέραμνον ἤγουν δυσέψητον ὄσπριον. ἐξ οὗ καὶ ἦθος ἀτέραμνον, τὸ ὠμὸν καὶ ἀνύπεικτον. καὶ ὕδατα δὲ ἀτέραμνα, τὰ πυκνοῦντα καὶ οὕτω σκληρύνοντα. φάρεα δέ, εἰ καὶ ἐν ἄλλοις κοινότερον τὰ συνερραμμένα εἰς ἔνδυσιν. ἀλλὰ νῦν τὰ σπεῖρα ἔφη ταυτὸν δ' εἰπεῖν τὰ λίνα ὧν χρεία τοῖς πλέουσι. Τοῦ δὲ τόφρα, σημασίαι φασὶ πέντε. τὸ εὐθέως. τὸ ἕως. τὸ ἡνίκα. τὸ ὄφρα. καὶ τὸ ἐν τοσούτῳ ὡς ἐνταῦθα. Ὅτι τὰ τῆς ναυπηγίας τῷ Ὀδυσσεῖ ἐργαλεῖα ὡς προερρέθη φθάσασα ὁ ποιητὴς, χορηγεῖ ἐκείνῳ καὶ ξύλα, λέγων οὕτως. ἦρχε δ' ὁδοῖο ἡ Καλυψὼ νήσου ἐπ' ἐσχατιῆς ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει. κλήθρη τ' αἴγειρός τε ἐλάτη τ' ἦν οὐρανομήκης αὖα πάλαι περίκηλα. τά οἱ πλώοιεν ἐλαφρῶς. εἶτα τὴν τῆς σχεδίας κατασκευὴν φράζων ἣν καὶ πολύδεσμον οἶδε καὶ εὐρεῖαν, φησίν. αὐτὰρ ὁ, τάμνετο δοῦρα. θοῶς δέ οἱ ἤνυτο ἔργον. εἴκοσι δ' ἔκβαλε πάντα. πελέκκησέ τε ὡς προσεχῶς ἐρρέθη. καὶ ἔξεσε καὶ πρὸς στάθμην ἴθυνε. καὶ τερέτροις τέτρηνε πάντα ὡς καὶ αὐτὸ ἐγράφη. καὶ ἥρμοσεν ἀλλήλοις. ὃ καὶ διασαφῶν, ἐπάγει. γόμφοισι δ' ἄρα τήν γε καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρασσεν. οἷς ἐπαγαγὼν κατὰ τρόπον ἐπιμβολῆς τὸν καιρὸν δι' οὗ ἀπηρτίσθη τὸ ἔργον οἷα ἑρμηνεῦσαι θέλων οὕτω τό, θοῶς δέ οἱ ἤνυτο ἔργον. καὶ εἰπὼν ὅτι ὅσσον τίς τ' ἔδαφος νηὸς τορνώσεται ἀνὴρ φορτίδος εὐρείης εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων, τόσσον ἐπ' εὐρεῖαν σχεδίην ποιήσατ' Ὀδυσσεύς, ἐπιφέρει τὰ ἑξῆς τῆς κατασκευῆς ὡς ἐξ ὑπαρχῆς, καὶ φησίν. ἴκρια δὲ στήσας, ἀραρὼν θαμέσι σταμίνεσσι, ποίει. ἀτὰρ μακρῇσιν ἐπηγκενίδεσσι τελεύτα. ἐν δ' ἱστὸν ποίει καὶ ἐπίκριον ἄρμενον αὐτῷ. πρὸς δ' ἄρα πηδάλιον ποιήσατο, ὄφρ' ἰθύνοι. φράξε δέ μιν ῥίπεσσι διαμπερὲς οἰσυΐνῃσι. κύματος εἶλαρ ἔμεν. πολλὴν δ' ἐπεχεύατο ὕλην. τόφρα δὲ φάρεα οἶσεν ἤγουν ἤνεγκε Καλυψὼ ἱστία ποιήσασθαι, ὁ δ' εὖ τεχνήσατο καὶ τά, οἷα δηλαδὴ πολυμήχανος. ἐν δ' ὑπέρας τε κάλους τε πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ. ἃ δηλαδὴ καὶ αὐτὰ ἡ Καλυψὼ ἤγαγε σιωπηρῶς. μοχλοῖσι δ' ἄρα τήν γε κατείρυσεν εἰς ἅλα δῖαν. ἐξ οὗ καὶ μηχανικὸν σοφὸν σημειωτέον πλάττεσθαι τὸν ὀ-

δυσία παρὰ τῷ ποιητῇ. τοιαύτης γὰρ ἐπιστήμης εὕρημα τὰ μηχανητικά. καὶ οὕτω μὲν ἡ σχεδία ἐκτεκταίνεται τῷ σοφῷ ἀρχιτέκτονι ποιητῇ. ὃς καὶ τὸν καιρὸν σαφέστατα φράζων τοῦ τῶν ἔργων ἀπαρτισμοῦ, φησί. τέτρατον ἦμαρ ἔην, καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα. τῷ δ' ἄρα πέμπτῳ, πέμπ' ἀπὸ νήσου δῖα Καλυψώ. τὰ δέ γε πρὸς μέρος τοῦ χωρίου τούτου, ἔχουσιν οὕτω. ἐπ' ἐσχατιᾶς μὲν ὅ ἐστιν ἐπὶ ἐσχάτων μερῶν τῆς νήσου εἰσὶ τὰ τμηθησόμενα ξηρὰ δένδρα, διὰ τὸ τὰ ἐγγὺς τοῦ σπηλαίου ἐπιλιπεῖν τῇ συχνῇ πρὸς τὸ πῦρ χρήσει. Τὸ δὲ μακρὰ δένδρα, τεχνικῶς κεῖται. τὰ τοιαῦτα γὰρ εἰς ναυπηγίαν χρήσιμα. προϊὼν δὲ, δοῦρα ταῦτα φησίν. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς, δοῦρατα μακρά. Ἐνταῦθα δὲ παρασημειοῦνται οἱ παλαιοί, ὅτι τὰ μὲν καρποφόρα δένδρα δι' ὄχνας καὶ ῥοιὰς καὶ μηλέας, καλὰ προσαγορεύει ὁ ποιητής. μακρὰ δὲ, τὰ εἰς ξυλείαν εὔθετα. τοῖς ἐπιθέτοις τὰς χρήσεις διαστέλλων. Τὴν δὲ ἐλάτην οὐρανομήκη φησίν, ὑπερβολικῶς διὰ τὸ πάνυ πολὺ τοῦ ὕψους, συντερατευόμενος τῷ μύθῳ. ὃς τὴν μακρὰν ἐλάτην ἐκείνην, εἰς τὸ φυτὸν τοῦτο μεταβάλλει τὴν τῶν Ἀλωάδων ἀδελφήν, παθοῦσαν ἐπὶ τῷ ῥηθησομένῳ ἐν τοῖς ἑξῆς ὀλέθρῳ τῶν ἀδελφῶν. Ἰστέον δὲ ὅτι ταυτὸν τὸ, ἐλάτη οὐρανομήκης, καὶ ἐπίτοις βλωθρή, ὅ ἐστι μεγάλη οὖσα εἰς αἰθέρα. διὸ ἐλάτας βλωθρὰς λέγει Ὀππιανός, ὡς ταυτὸν ὂν τῷ, οὐρανομήκεις. Τὸ δὲ αὖα πάλαι περίκηλα, ταυτὸν μὲν ἐκ παραλλήλου δηλοῦσι. τὸ δὲ χρήσιμον αὐτῶν, ἵνα κατὰ τὸν ποιητήν, πλώοιεν ἐλαφρῶς. ὃ πρὸς ὁμοιότητα ἐρρέθη τοῦ τρέχειν ἐλαφρῶς. ἐπὶ ἐμψύχων γὰρ κυρίως τὸ ἐλαφρεῖν. ἐπεὶ καὶ ἀπὸ τοῦ ἐλάφου παραχθὲν συγκέκοπται. Τὸ δὲ πάλαι, τὴν πολλὴν δηλοῖ ξηρότητα διὰ τὸ πολυχρόνιον. διὸ οὐδ' ἠρκέσθη αὖα εἰπὼν ἀλλὰ προσέθηκε καὶ τὸ περίκηλα. ὅ ἐστι περιττῶς κατεσκληκότα. ἢ ἄγαν ἐπιτήδεια εἰς τὸ καῆναι. καὶ εἰσὶ ταυτὰ τὸ αὖα πάλαι, καὶ τὸ περίκηλα. Ὅρα δ' ἐν τούτοις καὶ ὅτι μηδαμοῦ ἐν ἀκαιρίᾳ ταυτολογῶν ὁ ποιητὴς, παρέθετο καὶ ἐνταῦθα δὶς τὸ, ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει. Τὸ δὲ θοῶς ἀνύεσθαι τὸ ἔργον, ἐν δυσὶν ἡρμήνευσε τόποις. ἐν μὲν, ἀορίστως. ἔνθα ὡς ἐρρέθη ἔφη ἐπὶ τοσοῦτον τὴν σχεδίαν ποιῆσαι ὅλην, ἐφ' ὅσον ἔδαφός τις τορνώσεται φορτίδος εὐρείας. ἑτέρῳ δὲ ὡρισμένως, ἐν ᾧ ἔφη, τετάρτῳ ἤματι τελεσθῆναι αὐτήν. Τὸ δὲ εἴκοσιν ἔκβαλεν, ἀντὶ τοῦ, ἔρριψεν. ἢ τῆς οἰκείας στάσεως ἔξω ἔθετο. ὁ δὲ τοσοῦτος ἀριθμὸς τῶν ξύλων, βεβαιοῖ τὸ τὴν σχεδίαν τοῦ Ὀδυσσέως. καὶ εὐρεῖαν εἶναι καὶ πολύδεσμον. Τὸ δὲ ἰθύνειν, οὐ μόνον στάθμης, ἀλλὰ καὶ πηδαλίου. ὡς δηλοῖ τὸ, πηδάλιον ποιήσατο ὄφρ' ἰθύνοι. τουτέστιν εἰς ὀρθὸν πλοῦν ἀπευθύνοι. Τὸ δὲ τέρετρα καὶ τὸ τετραίνω, ἐτυμολογικὸν ἔχει τρόπον. τύπου δέ ἐστι τὸ τέρετρα, ὁποῖον καὶ τὸ θύρετρα. ἁρμονίαι δὲ, ἄδηλον οἷαι τῇ σχεδίᾳ πεποίηνται. εἰκὸς δὲ ἀπὸ φυτῶν τινῶν γίνεσθαι, δι' ὧν ἦν ἀναπληροῦσθαι τὴν τῶν συμπηγίων χρῆσιν. ἐπεὶ καὶ τοιούτοις τὸ παλαιὸν αἱ νῆες ἡρμόζοντο. καθὰ δηλοῖ καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῷ, πακτοῦσι τὰς ἁρμονίας βύβλῳ. τουτέστι κατασφαλίζονται. ὡς δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῷ, δῶμα πακτόν. καὶ ὁ κωμικὸς ἐν τῷ, ἀποπακτώσαμέν γε τὰς θύρας ἀντὶ τοῦ, καὶ ἐπακτώσαμεν. ἐτυμολογίας δὲ τρόπος καὶ τὸ, ἁρμονίῃσιν ἄρηρεν. ἔδαφος δὲ νηός, τὸ κατωτάτω περὶ αὐτὴν γύας. ὅπερ ἰδιωτικῶς πλίνθα λέγεται καὶ γάστρα. περὶ ἣν καὶ τὸ ἄντλον συρρεῖ. ἔοικε δ' ἐντεῦθεν λαβεῖν ἀφορμὴν, ὁ τὴν ναῦν εἰπὼν μεταφορικὸν οἶκον. εἰ γὰρ καὶ μὴ ἔνθα ἔδαφος ἐκεῖ καὶ οἶκος, ἀλλ' ἔνθα γοῦν οἶκος, ἐκεῖ καὶ ἔδαφος ὑπόκειται. παράγεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἕδος, τὸ ἔδαφος. ὡς ἀπὸ τοῦ κροτεῖν κατά τινας ἢ τοῦ κρότου, ὁ κρόταφος. καὶ ἔστιν αὐτοῦ ὑποκοριστικὸν, τὸ ἐδάφιον. καθ' ὁμοιότητα τοῦ, ξυλάφιον ξυλήφιον καὶ χρυσάφιον καὶ ξυράφιον. τῇ δὲ ὁμηρικῇ εὐρείᾳ ἐνταῦθα σχεδίᾳ προσυπακουστέον καὶ βάθος. εἰ γὰρ καὶ μὴ πλοῖον αὕτη, ἀλλ' οὖν πλοιοειδής ἐστιν. εἰ καὶ ὕστερον ἀβαθεῖς ἐποιοῦντο σχεδίαι μόνῳ πλάτει διοικούμεναι. γινόμεναι ἀμφότεραι πάντως, ἐκ τοῦ σχεδόν. ἤγουν ἐκ τοῦ σχεδὸν καὶ ἐγγὺς τοῦ χρόνου. καὶ ὡς εἰπεῖν, αὐθωρόν. ὅτι δὲ διαφορά ἐστι πλοίου καὶ σχεδίας, δηλοῖ ὁ γράψας, ὡς λόγος Ἰανὸν διπρόσωπον γεγονέναι. τὸ μὲν, ὄπισθεν τὸ δ' ἔμπροσθεν ἔχοντα πρόσωπον. οὗτος εὗρε πρῶτος, στέφανον καὶ σχεδίας καὶ πλοῖα. καὶ νόμισμα χαλκοῦν πρῶτος ἐχάραξε. διὸ τῶν καθ' Ἑλλάδα καὶ Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν πολλαὶ πόλεις, ἐπὶ τῷ νομίσματι ἐνεχάραττον πρόσωπον δικέφαλον. καὶ ἐκ θατέρου μέρους, ἢ σχεδίαν ἢ στέφανον ἢ πλοῖον. φαίνεται δὲ δεξιῶς ὁ ποιητής, οὐ πλοῖον ἀλλὰ σχεδίαν ποιήσας ἐν λόγῳ ἀπασχολῆσαι, πρός τε πιθανότητα, καὶ ἵνα μὴ πολυλογῇ ἐφ' οἷς οὐκ ἐχρῆν. πλοίου δὲ αὖθις καὶ νηὸς διαφορὰ, καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα δεδήλωται. Τὸ δὲ τορνώσεται, ἀντὶ τοῦ, περιγράφει. μᾶλλον μὲν οὖν, κατασκευάσει τορνοειδὲς ἤτοι στρογγύλον καὶ οὐ κατὰ τὰς ἰδίως λεγομένας μακρὰς ναῦς. Ἰστέον δὲ ὡς οἱ παλαιοὶ μὲν, ταυτὸν οἴδασι τόρνον καὶ τόρον. εὕρηται δὲ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὁ τόρος, καὶ ἐργαλεῖον φρεωρυχικόν. ἢ λιθοξοϊκόν φασι σκεῦος. καὶ προάγουσι εἰς χρῆσιν Φιλυλλίου τινὸς ταύτην. προείδοντο αὐτὸν ὁ τόρος, ἦν γὰρ ἀσθενής. ἐξ ὀνοματοποιίας δὲ καὶ ὁ τόρος καθὰ καὶ προείρηται. καὶ ὁ τόρνος δέ. ἐκ τοῦ τόρος ὡς πλεονασμῷ τοῦ ν, ὁμοίως τῷ, πόρνος καὶ τοῖς τοιούτοις. Τὸ δὲ φορτίδος, ἐλλειπτικῶς καὶ αὐτὸ ἔχει. λείπει γὰρ τὸ νηός. λέγεται δὲ φορτίς, ἡ πρὸς ἐμπορικὸν φόρτον ναυπηγηθεῖσα. Τὸ δὲ εὐρείης καὶ τὸ εὖ εἶδός τι κατασκευάζων. πρὸς διαστολὴν κεῖται φορτίδων, αἳ μακραὶ μὲν οὖσαι, οὐκ ἂν εὐρεῖαι κληθεῖεν. παρὰ δὲ ἀτέχνου τέκτονος συμπαγεῖσαι, οὐκ ἂν οὐδὲ ταχὺ κατὰ τὴν τοῦ Ὀδυσσέως ναυπηγηθεῖσαν εὐρεῖαν σχεδίαν. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὴν ναυπηγικὴν, γενικωτέροις τεκτοσύνην ἔφη. ἐπεὶ καὶ τέκτων ὁ ναυπηγὸς ὀνόματι

γενι-

γονικῷ, δύναται δέ ποτε τὸ εὖ εἰδὼς τεκτάζων, καὶ ῥᾳδιουργῷ τινι ἐπιλέγεσθαι ἀνδρὶ κακῷ τέκτονι. Τὸ δὲ, σχεδίην ποιήσατο καὶ πηδάλιον ποιήσατο καὶ ἱστία ποιήσασθαι, δύναται καὶ ἐνεργητικῶς ῥηθῆναι ὡς δηλοῖ τὸ, ἀραρὼν σταμίνεσσι, ποιεῖ. καὶ τὸ, ἐν δ' ἱστὸν ποίει. οὕτω καὶ δ' ὑγρὰ τὰ ἁρμόζετο χαλκῷ καὶ ἥρμοσεν ἀλλήλοισι, παθητικῶς καὶ ἐνεργητικῶς. ἴκριον δὲ ὡς καὶ προερρέθη, τὸ ἐπὶ πρύμνης κατάστρωμα ἐφ' οὗ ὁ κυβερνήτης ἵσταται ὡς καὶ ἡ Ἰλιὰς δηλοῖ, καὶ τὸ ἐφεξῆς δὲ κατάστρωμα τῆς νηός. περὶ ὃ οἱ ναῦται καὶ ἵστανται καὶ κοιμῶνται κατὰ καιρόν. δοκεῖ δ' οὐ μόνον ἀπὸ τοῦ ἄκρον ἀλλὰ καὶ παρὰ τὸ ἱκνεῖσθαι γίνεσθαι τὸ ἴκριον. ἐνταῦθα δὲ, ἴκρια δοκεῖ τὰ ἐγκοίλια λέγεσθαι. ὡς δηλοῖ τὸ, ἴκρια στήσας. αὐτὰ γάρ εἰσιν ὀρθὰ οὐ μὴν τὰ καταστρώματα. δῆλον δὲ ὅτι τοῖς ὀρθοῖς ἰκρίοις οἷα καί τισι κρόκαις, παρατιθέμεναι πυκναὶ σταμῖνες ἐκτὸς δίκην στημόνων, ἁρμόττουσι τὴν ναῦν. δοκοῦσι γὰρ αἱ σταμῖνες, παρὰ τὴν στάσιν καὶ σύστασιν γίνεσθαι ἀφ' ἧς καὶ οἱ στήμονες. ἀπὸ δὲ τῶν ὁμηρικῶν τούτων σταμίνων, καὶ τὰ πεζωνικὰ φαίνεται πεποίηται στημονάρια. ὡς εἴ τις εἴποι σταμινάρια. δῆλον δὲ ὅτι δικατάληκτον ἡ σταμίν. καὶ ὅτι οἱ παλαιοὶ ἑρμηνεύοντες, ἐπιμήκη ξύλα τὰς σταμῖνας φασίν. ἃ στήμονος τρόπον ἔχοντα, παρατιθέμενα τοῖς ἰκρίοις ἐγκατορθοῦσθαι, ἱστᾶναι ποιοῦσιν αὐτά. τινὲς δὲ, καὶ ὀρθὰ ξύλα τὰς σταμῖνας εἶπον, οἷς φασι τὰ πηδάλια προσεμπήσσονται. οἱ δὲ φασὶν, ὅτι σταμῖνες, τὰ ἐν τοῖς χείλεσι τοῦ πλοίου ἐξέχοντα ὀρθὰ ξύλα τὰ κατὰ τὸ περὶ τονὸν τόπον, καὶ φέρεται ἡ λέξις μέχρι καὶ νῦν ἐν Λυκίᾳ, ἔνθα σταμινάρια τὰ τοιαῦτα λέγονται. καὶ ταῦτα μὲν περὶ σταμίνων. οἷς προσθετέον, ὅτι καὶ τεχνολογικῶς εὕρηνται σταμῖνες παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ, ἐν τῷ, γόμφους τε ἐδιμάσατο καὶ ἐγκοίλια καὶ σταμῖνας. ὅτι δέ τινες ὑπώπτευσαν ἴκριον λέγεσθαι ποτὲ καὶ τὸν ἱστόν, προυπεδηλώθη καὶ αὐτό. συντελεῖ δέ πως εἰς τὸν τοιοῦτον νοῦν, καὶ τὸ, ἴκρια πῆξαι ἐπ' αὐτοῦ ὑψοῦ. τὸ γὰρ τοιοῦτον ὑψοῦ, πρὸς διαστολὴν κεῖσθαι δοκεῖ τῶν μὴ ὑψοῦ ὄντων ἰκρίων. τῶν δὲ δηλωθέντων ἰκρίων καινότερόν τι κεῖται παρὰ τῷ δειπνοσοφιστῇ. ἔνθα φησὶν ὅτι Δημήτριος ὁ τοῦ Φαληρέως ἀπόγονος, τὴν κορινθίαν ἑταίραν Ἀρισταγόραν ἔχων καὶ πάνυ φιλοδῶν αὐτῇ ὡς καλλίστῃ, ἐν Παναθηναίοις ἵππαρχος ὤν, ἴκριον ἔστησε τῇ Ἀρισταγόρᾳ πρὸς τοῖς ἑρμαῖς, μετεωρότερον τῶν ἑρμῶν. ἔστι δὲ τὸ τοιοῦτον ἴκριον, σκηνικὸν ὄρθωμα καὶ πανηγυρικόν. χρήσιμον ἐν θεάτρῳ, τοῖς ἀπ' αὐτοῦ θεωμένοις. ὃ τάχα ἴσως ὕστερον τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα σκαλωσίαι. χρῆσις δὲ τοιούτων ἰκρίων, καὶ παρ' ἄλλοις ῥήτορσιν. ἐξ ὧν ἰκρίων, καὶ τὰ καλούμενα θεατρικὰ συνάγονται χρήματα. Τὸ δὲ θαμέσι, δοκεῖ εὐθεῖαν εἶναι ὁ θαμὴς διὰ τὸ η. ἡ δὲ δίχρονος, ἡ θαμίς. ἐπηγκενίδες δὲ, σανίδες ἐκ πρώρας εἰς πρύμναν τεταμέναι καὶ ἐπενηνεγμέναι. ὅθεν καὶ ἐτυμολογεῖται. παρὰ γὰρ τὸ ἐπενεγκεῖν, ἐπενεγκὶς γίνεται, καὶ κατὰ μετάθεσιν, ἐπεγκενίς. καὶ κατὰ ἔκτασιν, ἐπηγκενίς. ἔστι δὲ ἐπηγκενὶς ἡ καθ' ἣν οἱ σκαλμοὶ πήγνυνται, ὃ ὅπερ κοινῶς περίτονον λέγεται παρὰ τὸ διόλου τείνεσθαι. παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς φέρεται, καὶ ὅτι ἐπηγκενίδες, μακρὰ ξύλα τῆς σχεδίας. ἢ τὰ παραθέματα. Ἐπίκριον δὲ ἄρμενον τῷ ἱστῷ. τὸ κέρας λέγει καθὰ καὶ προερρέθη, ὡς ἐπὶ τῷ ἰκρίῳ ὄν. δηλαδὴ τῷ προδηλωμένῳ ἱστῷ. σκοπητέον δὲ καὶ μή ποτε ἡ ὁμηρικὴ αὕτη κλῆσις τοῦ ἁρμένου τῷ ἱστῷ ἐπικρίου, παρήγαγε τοὺς πολλοὺς, ἄρμενα ἰδιωτικώτερον μὲν ὅμως δὲ οὐκ ἀλόγως, τὰ ἱστία καλεῖν. Τὸ δὲ πηδάλιον ὅτι καὶ ἐφόλκιον λέγεται, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. τὸ αὐτὸ δὲ παρά τισι καὶ αὐχὴν, ὡς δηλοῖ τὸ καθωμηλημένον αὐχένιον. ἔτι δὲ καὶ οἴαξ. κεῖται γοῦν ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ, ταῦτα. οἴαξ, πηδάλιον. αὐχήν. Διονύσιος δέ φησιν. οἴακας λέγει, οἷς τὰ πηδάλια ἐπιστρέφουσιν. ἤγουν κανόνας καὶ κρίκους δι' ὧν ἱμάντες διείρονται. καὶ φέρεται μέχρι καὶ νῦν ἡ τῶν οἰάκων λέξις, οὐκ ἐπὶ ὅλου τοῦ πηδαλίου. λέγεται γὰρ τοῖς ναυτικοῖς οἰάκια, ξυλάφιά τινα δι' ὧν στρέφουσι τεχνικῶς τὸ πηδάλιον. Τὸ δὲ φράξε, πάνυ προσφυῶς εἶπε. κατάφρακτος γὰρ ἡ σχεδία τρόπον τινὰ, ὑπὸ τῶν ῥιπῶν γίνεται. ἢ καὶ οἷόν τινα φραγμὸν αὐτὰς ἔχει. ῥῖπες δὲ, πλέγμα φασὶ καλάμου πλατὺ ὡς ψίαθος. καὶ ἔοικεν οἱ νῦν τοῖς ναυτικοῖς καλαμωτὴ λεγόμενος ὁ ἑκατέρωθεν περὶ τὰ χείλη τῶν πλοίων φραγμός. ἐτυμολογεῖται δὲ ὥσπερ παρὰ τὸ ῥέπω ῥωπήιον καὶ ῥῶπες, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ῥέπω ῥίπη, ἡ ῥίψ. εὐρίπιστος οὖσα καὶ εὐλύγιστος καὶ οἷα ῥέπειν τι καθὰ καὶ αἱ ῥῶπες, καὶ ῥιπίζεσθαι δὲ ῥᾷον. καὶ ψιαθῶδες δέ τι καθ' ὁμοιότητα πλέγμα, αἱ ῥῖπες. ἐξ οὗ καὶ πείρινθα μέρος ἁμάξης ὡς ἐν Ἰλιάδι εἴρηται. ὕλη δὲ τῶν ἐνταῦθα ὁμηρικῶν ῥιπῶν ἐξ ὧν καὶ τὸ ῥιπίζειν, ἡ οἰσύα. ὅθεν κατὰ τοὺς παλαιοὺς, καὶ κόφινος μέγας οἰσύινος, καλούμενος τάρπη. ὅθεν ἴσως καὶ τὸ περιφερόμενον ταρπίον παράγεται. μέμνηται δὲ οἰσύας ἧς ἡ ἀναλογία κατὰ τὴν ὀξύαν, καὶ Ἀθήναιος ἐν τῷ, ἐκ τῶν καλάμων τῶν τε οἰσυίνων, ἐπεβάλλετο σκηνὰς χωρούσας ἀνὰ τριακοσίους ἄνδρας. Αἴλιος δὲ Διονύσιος, οἶσον φαίνεται λέγειν τὸ τοιοῦτον φυτόν. γράψας ὅτι ἀπὸ οἴσου, κόφινοι ἄρριχοι καλούμενοι, οὓς Ἴωνες μὲν, ἀρσενικῶς προφέρουσιν, Ἀττικοὶ δὲ, θηλυκῶς. Παυσανίας δὲ, ἱστορεῖ καὶ ὡς τούτοις τοῖς ἀρρίχοις σταφυλαὶ συνεκομίζοντο ἐξ ὧν δοκεῖ γίνεσθαι καὶ τὸ ἀναρριχᾶσθαι. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ φέρεται, καὶ ὅτι οἰσύα, ἀκανθώδης βοτάνη ἐξ ἧς πλέκονται σχοινία. ἀφ' ἧς ἀσπὶς οἰσυΐνη. εἰ δ' ἐκ τοιαύτης οἰσύας καὶ οἰσύινον ὡς εἰκὸς δόρυ, οὐκ ἂν εἴη ἀπισχυρίσασθαι. ἐν δὲ τοῖς σχολιασταῖς, γράφεται καὶ ὅτι ῥῖπες οἰσύινοι. οἱ ἀπὸ κλάδων ἰτέας. καὶ ὅτι φυτὸν ἱμαντῶδες ἡ οἰσύα. Τὸ δὲ κύματος ἔλαρ, ἀντὶ τοῦ πρὸς ἀσφάλειαν καὶ πρὸς τὸ ἀπείργειν τὸ κῦμα λυόμενον ἐκεῖσε εἰς ἀφρόν. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου ἔλαρ καὶ τοῦ κατ' αὐτὸ ῥήματος, καὶ ἡ ἐξέλης δίκη

παρ' Ἀττικοῖς. γινομένου ὅτι τις ἐγκλείῃ καὶ ἀπείργηται ὢν νήμιτῃ. ἡ δὲ πολλὴ ὕλη ἣν τῇ σχεδίᾳ Ὀδυσσεὺς ἐνεχεύατο, συνεφορήθη ἣν ἐκ ψάμμου τυχὸν ἢ κοχλίκων καὶ τινων τοιούτων εἰς ἕρμα τῇ νηὶ ὡς ἂν βαρουμένη, μὴ εἴη εὔριπτος καὶ ἀνέμοις εὐπερίτρεπτος. καὶ ἡ μὴ ἔχουσα τὰ τοιαῦτα ναῦς, ἀνερμάτιστος λέγεται. φάρεα δὲ καὶ νῦν ἁπλῶς τὰ ὑφάσματα ἐξ ὧν ἀπεποίησεν ἱστίον. τὰ δ' αὐτά, καὶ σπεῖρα ἐρεῖ ἐν τοῖς ἑξῆς, πλοῦ δὲ σπεῖρόν τι καὶ ἐπίκριον ἔμποι πόντῳ. ὑπέρας δὲ λέγει, σχοινία οἷς τὸ κέρας μετάγεται. ἢ μᾶλλον σαφέστερον, τὰ ἄνω εἰς ἄκρον τοῦ κέρατος ἑκατέρωθεν δύο σχοινία οἷς οἱ ναῦται τὸ κέρας μετάγουσιν. οἱ δὲ παλαιοὶ τὴν ὑπέραν σχοινίον ἑρμηνεύουσι τοῦ κέρατος τοῦ κατὰ τὸ ἱστίον ᾧ αἴρεται καὶ διατείνεται, προφέρουσι καὶ παροιμίαν ἐπὶ τῶν ἃ μὲν δεῖ ἔχειν ἀφιέντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατούντων, τό, ἀφεὶς τὴν ὑπέραν, τὸν πόδα διώκεις. ἤγουν ἀφιᾶσι μὲν τὰ ἀναγκαῖα, περιέπουσι δὲ τὰ μὴ περίεργα. οἱ δ' αὐτοὶ καὶ ἄλλως, ὑπέρας φασίν, ἤγουν τὰ ἐκ τοῦ ἄκρου τῆς ὀθόνης ἐξηρτημένα σχοινία, ἅ τινες τριχάλους. κάλους δέ, οἷς τὸ ἱστίον συσπᾶται καὶ ἀνίεται. τὸ δὲ σαφέστερον, οὕτω. κάλοι, τὰ ἐν μέσῳ τοῦ κέρατος αἴροντα καὶ χαλῶντα τὸ ἱστίον. κληθέντα οὕτω, παρὰ τὸ χαλᾶν. καὶ ὅρα ὅτι ὁ κάλος, οὐκ ἐκτείνει τὴν λήγουσαν παρὰ τοῖς παλαιοῖς εἰ καὶ ὕστερον ἀττικῶς μεγεθύνεται καὶ παρισοσυλλάβως δὲ ὡς τὰ πολλὰ κλίνεται. ὥσπερ δὲ οὖν ἄλλοις, καὶ ὁ λαγὼς παρατηρεῖται διφορούμενος ὡς ἑτέρωθι ἐγράφη, ἔτι δὲ καὶ ὁ ταῶς. εἰ καὶ οἱ ὕστερον ἀττικοὶ μόνον ἐξοικειοῦσιν αὐτὰ τῇ διὰ τοῦ ω μεγάλου γραφῇ. ὁμοίως δὲ καὶ τὰ παρὰ τὸ χρέος. ὡς δηλοῖ καὶ τὸ λίβιος ἐν τοῖς, κατάχρεοι ἐγένοντο. ἔστι δέ φασιν ἰωνικὸν μέν, ὁ λαγὸς ὡς ναός. ἀττικὸν δὲ λαγὼς διὰ τοῦ ω μεγάλου ὡς νεώς. ἐκτίθεται δὲ ὁ δὲ προσσοφιστὴς καὶ πλεοναστικὸν σεσίκλαξον τὸ λαγοί. οἷ γυναῖκες ἐκτῖνες. λαγοί, τὸ ἰωνικόν. καὶ ἄλλως, οἱ λαγῷ κατὰ τὸ ἐν Πλουτ. οἱ βατίδες καὶ λαγῷ καὶ γυναῖκες λιπόδες, τὸ ἀττικόν. λέγει δὲ καὶ ὅτι τὸν ἰωνικὸν λαγόν, Ξενοφῶν ἐκτείνει ἐν κυνηγετικοῖς, χωρὶς τοῦ ν προάγει πολλαχοῦ μένως. ἀλόγως μέντοι. δεῖ γὰρ ἐξενεγκεῖν τὴν λέξιν φησὶν ἀπαραλλάκτως δηλαδὴ τῷ ἰωνικῷ εἰ θέλοι. τὰ γὰρ εἰς ος λήγοντα ὀνόματα, ὁμότονά εἰσι κἂν μεταληφθῇ εἰς ω μέγα ἵνα ᾖ ὡς ναὸς νεὼς καὶ τὰ λοιπά, οὕτω καὶ λαγός, λαγώς. ὅθεν λαγών. ὡς νεών. λέγουσι δὲ καὶ τὸ λαγωὸς εἰ μὲν ἐκ τοῦ ἰωνικοῦ ἐστι, πλεονάσαι τὸ ω μεγάλου ἐν τῷ μέσῳ. εἰ δὲ ἐκ τοῦ ἀττικοῦ, πλεονάσαι τὸ ο μικρὸν ἐν τῇ ληγούσῃ. ὅτι δὲ κάλος διὰ τοῦ ο μικροῦ βαρυτόνως ἐλέγετο κατὰ διάλεκτον καὶ τὸ κοινὸν ἐπίθετον ὁ καλός, δηλοῦσιν οἱ παλαιοὶ λέγοντες ὅτι Αἰολεῖς, τὸ καλὸς καὶ σοφὸς καὶ δεινὸς καὶ δυνατός, κάλος φασὶ καὶ σόφος καὶ δεῖνος καὶ δύνατος. οὕτω δὲ καὶ τὰ κατ' αὐτά· βαρυτονικοὶ γάρ εἰσι. διὸ καὶ τὰ εἰς υς ἀρσενικὰ δίχα τοῦ Ζεὺς μονοσυλλάβου ὄντος, ἐβάρυνον βασίλευς καὶ πόλευς λέγοντες, καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως. πόδες δέ, τὰ κάτω δύο σχοινία οἷς πρὸς πρῶραν καὶ πρύμναν δεσμεῖται τὸ ἱστίον. καλοῦνται δὲ πόδες, διὰ τὸ κάτω εἶναι, ἀπεναντίας ταῖς προρρηθείσαις ὑπέραις ὡς οἷον ἐπ' ἄκραις κεφαλαῖς τούτων ποδῶν. ἐξ ὧν ῥῆμα ποδῶ ποδώσω. ὡς δηλοῖ καὶ ὁ Λυκόφρων εἶθε ποδώσας λινᾶ τὰ ἱστία φησίν. οἱ δὲ παλαιοὶ φράζουσι καὶ οὕτω. πόδες πλοίου, σχοῖνοι κάτωθεν συνέχοντες τὴν ὀθόνην. ἢ οἱ μεταγωγοὶ τοῦ κέρατος. ἢ κατὰ ἄλλους, οἷς συνέχεται ἀπὸ πρῴρας καὶ ἀπὸ πρύμνης ὁ ἱστός. ἢ τὰ ἑκατέρωθέν φασι προσδεδεμένα τοῖς ἀρμένοις σχοινία. ἐν τούτοις δέ, σημειωτέον τὴν ὁμηρικὴν συντομίαν. ὅτι γὰρ ὕλην ἐπέθετο ἀφ' ἧς αἱ ὑπέραι καὶ τὰ ἐφεξῆς αὐταῖς, οὔτε εἶπεν ὡς καὶ αὐτὰ ἡ Καλυψὼ ἤνεγκεν. ἀλλὰ ἔασε μέν, ἐσίγησεν ὡς ἤδη φανερόν. τὴν δὲ ὕλην αὐτῶν οὐκ εἶπεν ὥσπερ οὐδὲ τὴν τῶν φαρέων, διὰ τὸ μὴ ἀναγκαῖον. Τὸ δὲ πέδας ἐνέδησεν, ἔχει τι ἀστεῖον, ὡς εἰ καὶ εἶπε πέδας ἐπέδησεν ἤγουν ἔδησε. Τὸ δὲ ᾧ δ' ἄρα πέμπτῳ πέμπ' ἀπὸ νήσου, ἔχει τι σώφρονος παρηχήσεως. Τὸ δὲ σημειώσασθαι ἡμᾶς νῦν ἐπὶ Ὀδυσσέως τὸ τέταρτον ἦμαρ ὡς ἐνδεικτικὸν τοῦ ἱκανοῦ φερεπονίας καὶ τοῦ κατ' αὐτὸ κινδυνώδους, εἰκὸς ἄν, ἢ περίεργον ἢ ἀπειρόκαλον. δοκεῖ γὰρ ἡ τετράς, οὐκ ἔχειν τι βαρύτατον. ὡς ἡ κατὰ τὸν Ἡρακλέα ἱστορία δηλοῖ. ὃς ἡμέρᾳ τετάρτῃ γεννηθείς, δυστυχὴς ἀπέβη. ὅθεν καὶ παροιμία τό, τετράδι γέγονε. ἤγουν ἑτέροις πονεῖ. οἱ γὰρ ἐν ταύτῃ φασὶ τῇ ἡμέρᾳ γεγονότες ὡς Ἡρακλῆς ἱστορεῖται, ἄλλοις δοκοῦσι ταλαιπωρεῖν. ὡς καὶ νῦν Ὀδυσσεὺς θαλάσσῃ καὶ ἀνέμοις, οἳ τὴν σχεδίαν ἀπήγαγον ὕστερον.

Ὅτι τὸν Ὀδυσσέα ἔπεμψε Καλυψώ, εἵματά τ' ἀμφιέσασα θυώδεα καὶ λούσασα. ἐν δέ οἱ ἀσκὸν ἔθηκε μέλανος οἴνοιο, τὸν ἕτερον ἕτερον δ' ὕδατος μέγαν. ἐν δὲ καὶ ᾖα κωρύκῳ. ἐν δέ οἱ ὄψα τίθει μενοεικέα πολλά. καὶ ταῦτα μὲν ἀνθρωπίνως. τὸ δ' ἐφεξῆς, οὐ τοιοῦτον φησὶ γάρ. οὖρον δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε λιαρόν τε. καὶ ὅρα τὸ λιαρὸν οὖρον συμπλέον εἰς τό, οὐδέ τις οὖρος ἔσσεται. περὶ οὗ προγέγραπται. Ὅρα δὲ ὅτι οὐ μόνον οἶνος θυώδης ὡς προδεδήλωται, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ εἵματα θυώδεα. Τὸ δὲ ἀμφιέσασα καὶ λούσασα, καὶ ὧδε πρωθύστερόν ἐστι. πρότερον γάρ τις λουσάμενος, εἶτα ἀμφιέννυται. Τὸ δὲ ἀσκὸν οἴνου τὸν ἕτερον ἕτερον δ' ὕδατος, φανερῶς δηλοῖ, ἐπὶ δύο τὸ ἕτερον λέγεσθαι ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς φανήσεται. ὅθεν καὶ ἑτερόφθαλμος, ὁ δυεῖν ὀφθαλμῶν ἔχων τὸν ἕτερον. Τὸ δὲ ἕτερον δ' ὕδατος μέγαν, παιδευτικῶς ἐρρέθη. ὡς δέον ὄν, πλεῖον ὕδατος ἤπερ οἴνου μετέχειν. μέγας γὰρ οὐχ ὁ τοῦ οἴνου ἀλλ' ὁ τοῦ ὕδατος ἀσκός. Τὸν δὲ ἐνταῦθα μέλανα οἶνον, πρὸ ὀλίγου ἐρυθρὸν ἡ Καλυψὼ εἶπε. καὶ εἴη ἄν, ἄμφω ταὐτά. καθὰ καὶ τὸ μέλαν αἷμα εἰπεῖν, ταυτόν ἐστιν ὡς εἰ καὶ ἐρυθρὸν εἴπῃ τις. ᾖα δὲ εἰσὶ τὰ ἐφόδια λέγεται, καὶ πρὸ τούτων δεδήλωται. ἔοικε δέ, ἄλφιτα μόνα λέγειν ἄρτι, οὐ μὴν πάντα κοινῶς τὰ ἐφόδια. τὰ γὰρ ὄψα, ἴδια ἐθε-

τα

κα κατά τινα ἴσως ἐν ἐφεδίοις ἐξοχήν. κώρυκον δὲ, τὸν θύλακον λέγει ὃν καὶ δέρματα τινὰ φθάσας ἔφη. καὶ εὐραφέα δὲ, ἐν τῷ εὐρράφεσσι δοροῖσιν. οἱ δὲ παλαιοὶ, καὶ κωρυκίδα τὸ τοιοῦτον σκεῦος καλοῦσι. περὶ ἄγγοντας καὶ ἀριστοφάνους χρῆσιν ταύτην. ὁ πυρὶς ἡ μακρὰ καὶ κωρυκὶς ἡ καὶ τοὺς μαχόντας ἐγείρει. τὸν δὲ θύλακον, καὶ θυλάκιον ὑποκοριστικῶς φασὶν οἱ ἀρχαῖοι. καὶ μάρσιππον. οἱ μὲν δὲ, ἀλλὰ καὶ κυτοῦχον. ὡς δηλοῖ ὁ γράψας ὅτι κυτοῦχος, θυλάκιον μάρσιππον. παυσανίας δὲ, καὶ φάσκωλον ἑρμηνεύει τὸν θύλακον εἰπὼν ὅτι θύλακος, ῥαπτὸς φάσκωλος. περὶ οὗ καὶ προγέγραπται. ὁ δὲ τοιοῦτος ῥαπτὸς φάσκωλος, χρήσιμος εἰς τὸ, ἐϋρράφεσσι δοροῖσι. δῆλον δὲ ὅτι τὸ παρὰ τὸ χωρεῖν, ἰωνικῶς ὁ κώρυκος γίνεται. καὶ ὅτι οὐδέν τι κοινὸν τῷ τοιούτῳ κωρύκῳ, πρὸς τὸ κωρύκιον ἄντρον, ἢ πρὸς τὴν κώρυκον, ὡς ἐν προοιμίοις τὸ, τοῦ δ' ἄρ ὁ κωρυκαῖος ἠκροάζετο, ἃ ὡς ἐν τοῖς τῶν παροιμιῶν δεδήλωται. Τὸ δὲ οὖρον προέηκεν ἀπήμονά τε λιαρόν τε, πλοῦν δηλοῖ οὔριον μετὰ τῶν ἐφεξῆς. ἐπάγει γάρ. γηθόσυνος δ' οὔρῳ πέτασ' ἱστία δῖος ὀδυσσεύς. αὐτὰρ ὁ, πηδαλίῳ ἰθύνετο τεχνηέντως ἥμενος. οὐδέ οἱ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτεν. ἐκ τούτου δὲ λαβὼν ὁ λυκόφρων, ἄυπνον τέχνην λέγει τὴν κυβερνητικήν. λιαρὸν δὲ φασὶν οἱ παλαιοὶ ἄνεμον ἐνταῦθα, τὸν νότον λέγεσθαι. τούτου γὰρ ἔδει ἀνέμου τῷ ὀδυσσεῖ ἐκ τῶν νοτίων εἰς τὴν ἑλλάδα πλέοντι. ὅθεν καὶ σημειωτέον, ὡς πρὸς διάστολὴν τοῦ χλιαροῦ τοῦδε ἀνέμου, αἰθρηγενέτην τὸν βορέαν ἐν τοῖς ἑξῆς ἐρεῖ. ἤγουν αἴθριον ποιοῦντα κατὰ τοὺς παλαιούς. τουτέστι, ψυχρὸς. παγετόν. ὃς καὶ νύκτα ἐπάγει πηγυλίδα ὡς ἐν τοῖς μετὰ ταῦτά που ἐρεῖ ὁ ποιητής. Τὸ δὲ ἐπετάσατο ἱστία, μετενεχθὲν ἀπὸ ὀρνέων, δηλοῖ, ἐκ ἔξω λόγου πτίλα νηὸς τὰ ἱστία λέγεσθαι. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς τὰς κώπας, πτερὰ νηὸς καλεῖ ἐν τοῖς ἑξῆς προσφυέστερον. Τὸ δὲ ἰθύνετο, ἀντὶ τοῦ ἴθυνεν εἴληπται, ἀττικῶς ῥηθέν. Τὸ γὰρ ἐπὶ στάθμην ἰθύνειν, ἢ ὑφ' ἓν ἰθύνειν, κοινότερον πρὸ ὀλίγου ἐρρέθη. Ὅτι δὲ τὰ βλέφαρα γλέφαρα φασὶν οἱ δωριεῖς, δηλοῖ καὶ πίνδαρος. αἰτίαν δὲ ὅμηρος ἀποδιδοὺς, τοῦ μὴ πίπτειν ὕπνον ἐπὶ τοῖς βλεφάροις τοῦ ἥρωος, ἐπάγει. πληϊάδας τ' ἐσορῶντι καὶ τὰ ἑξῆς ὡς αὐτίκα εἰρήσεται. Τὸ δὲ μὴ ἐπιπίπτειν βλεφάροις ὕπνον, τὸ βαρέως ὑπνοῦν ἀποφάσκει. βάρους γὰρ τὸ ἐπιπίπτειν. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ, ὕπνον ἐπὶ βλεφάροις ἰζάνειν, ὃ ὂν ἀναπαύσιμον ὕπνον δηλοῖ. Ὅτι τὸν ὀδυσσέα ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς καὶ κυβερνήτην ἄριστον ἱστορεῖ καὶ τλήμονα καὶ ἐπὶ πολὺ ἄυπνον καὶ περὶ ἀστέρων δὲ θεωρίαν κατηγυνόμενον πολλὰς γὰρ ἡμέρας ἄγρυπνος διαπλέων, πληϊάδας τε εἰσορᾷ, καὶ ὀψὲ δύοντα βοώτην. καὶ ἄρκτον τὴν καὶ ὡς ἐν ἰλιάδι περιφραστικῶς ἐρρέθη, ἄλλοτον ὠκεανοῖο, ἤγουν ἄδυτον καὶ αὐτοῦ στρεφομένην, ἤγουν εἰλουμένην, καὶ δοκεύουσαν τὸν ὠρίωνα. περὶ ὧν καὶ αὐτοῦ πλέξαι καὶ περὶ πλειάδων καὶ ἄρκτου, ἐν οἷς εἰς τὴν ἰλιάδα γέγραπται. οὐχ ἧττον δὲ καὶ ἐν τοῖς τοῦ ἀράτου. διὸ νῦν τὴν μὲν ἄρκτον ἣ καὶ ἄμαξα καλεῖται, εἰς τοσοῦτον ῥητέον. ὅτι ἄρκτος μὲν, κατὰ ζωικὸν δοκεῖ μυθικῶς ἀποθέτισμα λέγεσθαι. ἄμαξα δὲ, οὐχ οὕτως. ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κατὰ τοὺς γεωργούς. ἐπεί φασιν ἐξ ἑπτὰ σύγκειται ἀστέρων. ὧν τέσσαρες μὲν, ἐν πλινθίου κεῖνται σχήματι. οἱ δ' ἐφεξῆς τρεῖς, ὥσπερ τι ῥυμὸν ἀποπληροῦσι σχήματι. τοῦτο δὲ, τοῖς πλείοσιν οὐκ εὐαρεστεῖται περὶ τῷ ποιητῇ. τοιαύτη μὲν γὰρ, ἡ μακρὰ ἄρκτος ἡ κυνόσουρα. ἣν οὐκ εἰκὸς ἐπὶ ὁμήρου ἠστρονομῆσθαι. ἀλλ' ἀφ' οὗ οἱ φοίνικες σημειωσάμενοι ἐχρῶντο αὐτῇ, ἔκτοτε παρελθεῖν εἰς ἕλληνας τὴν τῆς τοιαύτης ἁμάξης δόκησιν. πρὸ δὲ αὐτῆς, ἡ ἑλίκη ἐγνώσθαι ἡ μεγάλη ἄρκτος ἐξ ἧς καὶ ἀχαιοὶ ἑλίκωπες, ὡς καὶ ἐν ἰλιάδι δηλοῦται. καὶ ταύτην φασὶν ἐνταῦθα λέγεσθαι ἄρκτον παρὰ τῷ ποιητῇ. ἐκ πλειόνων ἀστέρων συγκειμένην καὶ οὐκ ἐξ ἑπτὰ μόνων κατὰ τὴν κυνόσουραν. Ὅτι δὲ οὐ μόνος ἄρκτος τὸ ζῷον λέγεται ἀλλὰ καὶ ἄρκος διὰ μόνου τοῦ κ, δείληπται καὶ ἀλλαχοῦ. καὶ ὡς τὰ ἀπ' αὐτῆς. διχῶς τῶν τοῖς πολλοῖς εὕρηται διὰ εὐφωνίαν. ὅθεν, καὶ ἄρκηλοι τὰ τῶν ἄρκτων εἴτουν ἄρκων νογνὰ ὡς ἐν τοῖς περὶ κύκλωπος φαίνεται. καὶ ἀρκὰς, τό, τε ἐθνικὸν καὶ τὸ κύριον. καὶ ἀπαρκτίας ἄνεμος ὡς ἐν ῥητορικῷ κεῖται λεξικῷ. καὶ ἡ αὐτοῦ πνοὴ, ἄρκιος. καὶ ἄρκυες, λίνα περιτιθέμενα θηρίοις. ὧν τὸ πρωτότυπον κατὰ ὡς ὁ παυσανίας φησίν, ἀπὸ τῶν ἄρκων. ὅτι δὲ καὶ ἐδασύνοντο ἀττικῶς αἱ ἄρκυες, οὐκ ἄδηλον· καὶ φέρεται χρῆσις εὐπόλιδος εἰς τοῦτο, τοιαύτη. σὺ δὲ τὰ καλώδια ταῦθ' ἁρκυώρει. ὅ ἐστι, φύλασσε. ἔστι καὶ ἁρκυωρὸς, ὁ τῶν ἀρκύων φύλαξ. ἀφ' οὗ τὸ ἁρκυωρεῖν, ὁμοίως τῷ ἡμεροωρεῖν ὅ ἐστιν ἡμεροφυλακεῖν. καὶ ταῦτα μὲν, εἰς τοσοῦτον. ἀλλαχοῦ γὰρ καὶ ἕτερα γέγραπται. εἰ δὲ τοῦ ἄρκτου ὑπεξαιρεθέντος τοῦ τ ὡς εἴρηται, οὐ γέγονε σημασίας ἐναλλαγὴ οὐ μὴν οὐδὲ γελοιασμός, ἀλλ' ὁ κωμικὸς τὸ κάππα ἐξελὼν, γέλωτα ἐκίνησεν. εἰπὼν οὕτω ψελλόν ἐστι. καὶ καλεῖ τὴν ἄρκτον, ἄρτον. τὴν δὲ τυρὼ, τροφαλλίδα. τὸ δ' ἄστυ, σῦκα. ταῦτα δὲ τί δηλοῖ, περιττόν ἐστι φράζειν. ἀρκεῖ δὲ μόνον ἐπισημήνασθαι, ὡς οὐ ψελλὰ τὰ εἰρημένα, κυρίως. εἰ μή τις πᾶν παιδίον μὴ σαφῶς διαλεγόμενον, ψελλίζεσθαι λέγει, ὁποῖόν τι καὶ αἰσχύλος φαίνεται δηλῶν ἐν τῷ, ψελλόν τε καὶ δυσεύρετον καὶ τοιοῦτον μὲν καὶ τοῦτο. περὶ δὲ πλειάδων ἃς ἡ ἰλιὰς ἐδήλωσε, λεχθήσεταί τι καὶ ἐν τῷ περὶ πλαγκτῶν πετρῶν ὁμηρικῷ λόγῳ. αἷς δὴ πλειάσιν ἐξ ἀστέρων ἑπτὰ οὔσαις, δύο ὕστερον ὁμώνυμοι πλειάδες συνεξέλαμψαν. τραγικοί τε γάρ τινες ἑπτὰ λόγου πολλοῦ ἄξιοι, πλειὰς ἐλέγοντο. καὶ ἕτεροι δέ τινες ἄλλως σοφοὶ, περιώνυμοι οὐχ ἥκιστα καὶ αὐτοί. καὶ ὡς εἰπεῖν, τηλεφανεῖς. ὁ δὲ βοώτης καλούμενος καὶ ἀρκτοῦρος ὅ ἐστιν ἀρκτοφύλαξ, λέγεται διὰ τὴν ἄρκτον τὴν καὶ ἄμαξαν διώνυμος εἶναι. ἀρκτοῦρος μὲν δηλαδὴ, διὰ τὴν ἄρκτον. βοώτης δὲ, διὰ τὴν ἄμαξαν. οὕτω γὰρ καλεῖται ὁ ἁμαξηγός. καὶ λαλοῦσι

καὶ εἰς τοῦτο πολλά τινα οἱ ἐξηγηταὶ τοῦ ἀράτου. ὃς ἑρμηνεύει καὶ πῶς ὀψὲ δύων ἐστὶν ὁ βοώτης τὸ ἄστρον, ἐν οἷς λέγει ὡς τέτρασι μοίραις ἄμυδις καταδύντα βοώτην ὠκεανὸς δέχεται, συγκαταφέρεται γάρ φασι τέτρασι ζῳδίοις. σκορπίῳ, ἀφ' οὗ ἄρχεται δύνεσθαι. τοξότῃ. αἰγοκέρωτι. ὑδροχόῳ, ἀφ' οὗ λέγει. καὶ ἐξαρκεῖ αὐτοῖς εἰς, ἕως τὰ τέσσαρα ταῦτα δύωσι ζῴδια. καὶ λέγεται ὀψὲ δύων, τουτέστι μετὰ πολὺν χρόνον φασὶ τῶν συνανατειλάντων. καὶ ἔστιν ὥσπερ χρήσιμος τοῖς πλευστικοῖς ὁ ἄδυτος ἄμαξα, οὕτω καὶ βοώτης ὁ ὀψὲ δύων. τινὲς δὲ ἄλλως ταπεινότερον καὶ ὡς δι' αἰνιγματικῶς νοοῦντες τὸ, ὀψὲ δύων βοώτης, φασὶν ὡς ὅτι ὀψὲ ὑποδυόμενος τὴν οἰκίαν. τουτέστι πρὸς ἑσπέραν καὶ ὅ φασι περὶ βουλυτὸν, ἀφεὶς τὸ τὰς βόας [illegible]σθαι. μεταβιβάζοντες οἱ τοιοῦτοι τὸ τοῦ γαίου βουλάτου, ὃς ἔστιν ἐπὶ γῆς, ἐν οὐρανῷ. ἕτεροι δὲ, ὀψὲ δύοντα βοώτην φασὶν, ἐπειδὴ τότε μάλιστα τοῦ ἔργου ἀπολύονται οἱ βόες. οὗτοι δὲ, οὐδὲν εὖ διανοούντων φράζουσι. δοκεῖ δέ φασιν ὁ βοώτης οὗτος, ὁ ἰκάριος εἶναι. καὶ λέγεσθαι βοώτης, διότι ἐπὶ ἁμαξῶν περιεκόμιζε τὸν οἶνον. ἄλλως δὲ βοώτης τὸ κατ' οὐρανὸν ἄστρον. καὶ ὅτι κατὰ τὴν ἐπιτολήν φασιν αὐτοῦ, βουλατοῦσιν ἀροτριῶντες. ταῦτα καὶ περὶ βοώτου ἐνταῦθα. δοκεύει δὲ ἄρκτος ὠρίωνα, ὡς θηρίον κυνηγέτην μυθικῶς κατά τι δέος. εἴθισται δὲ μᾶλλον ἄλλως κυνηγέτης δοκεύειν θῆρας. ἔσται δὲ ὁμήρῳ καὶ ἐν τῇ ἑξῆς που νεκυίᾳ, μνεία ὠρίωνος, ὃς κεῖται καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν ἰλιάδα. οὗ τὴν ἐτυμολογίαν ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ἐγράφη, μῦθος μὲν λέγει, ὡς ἀπὸ τοῦ οὐρεῖν. τοιαύτη γὰρ γένεσις τῷ ἥρωι πλάττεται. μὴ ὀκνούντων τῶν μυθογράφων, ἀνεμώλια βάζειν. οἱ δὲ ἀνθρωπίνως ἐτυμολογοῦντες, τὴν μὲν βύρσαν καὶ τὸ δαιμόνιον οὔρημα ἐξ ὧν ὅσα καὶ γαστρὸς καὶ σπέρματος μυθικὴ ἱστορία τὸν ὠρίωνα ἐβρέφωσε, μυσάττονται ὡς ἐχρῆν. ἵνα μὴ τὸ κάλλιστον ὡς ἡ ὁμηρικὴ φησὶν ἱστορία, αἰσχύνωσι τῇ γενεαλογίᾳ. λέγουσι δὲ οἱ μὲν, αὐτὸν κληθῆναι ὠρίωνα, παρὰ τὸ ὥρα ὅπερ ἐστὶν ἡ εὐμορφία. ἡ παρὰ μὲν ἀθηναίοις, δασυνομένη ἄλλως δὲ, ἀναλόγως ψιλοῦσθαι καὶ αὐτὴ ὀφείλουσα ὁμοίως τῇ ὥρᾳ ἤγουν τῇ φροντίδι ὅθεν καὶ ὡρακιᾶν τὸ φροντίζειν. καὶ ὠρεῖν τὸ φυλάσσειν. ἀφ' οὗ πολλὰ ῥήματα σύνθετα. ἔστι γὰρ ὁρῶ τὸ βλέπω μετὰ δασέος πνεύματος. καὶ ἰωνικῇ ἐπενθέσει τοῦ υ, οὐρῶ ἄχρηστον, μετὰ ψιλῆς. ἐξ οὗ τὸ, ὁ ὅρος ὁ οὖρος ἐπὶ περιορίου γῆς. εἶτα ὥσπερ κόρος κοινὸν καὶ κοῦρος ἰωνικῶς καὶ κῶρος αἰολικῶς ἅμα καὶ δωρικῶς ὁ νέος, οὕτω καὶ ἐκ τῶν περιλαβόντων τοῦ, ὁρῶ οὐρῶ, γίνεται ὠρῶ τὸ περικατάρχον τοῦ ὠρίωνος. πίνδαρος δὲ ἐν τῷ, ὀρείαν ἢ ὀρειᾶν πελειάδων μὴ τηλόθεν ὀαρίωνα νεῖσθαι ἢ κεῖσθαι, ἐμφαίνει ὡς ὁ ὠρίων, παρὰ τὸ ὀαρίζειν γίνεται κράσει τοῦ α καὶ ο εἰς ω μέγα. ἵνα ἢ ὥσπερ ὁ μίνως ὀαριστὴς διὸς ἤγουν ὁμιλητὴς ἐκ τοῦ ὀαρίζω τὸ ὁμιλῶ περὶ οὗ πολλαχοῦ δηλοῦται, οὕτω καὶ ὠρίων εἴτουν ὀαρίων, ὁ ἄξιος ὁμιλίας τῆς ἐκ τῶν σπουδαίων ἐπεὶ δὲ τὰς πελειάδας ἤγουν τὰς ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς που φανεῖται, πλειάδας ὧν καὶ πρὸ βραχέων ἦν λόγος, ὀρείας ἔφη ὁ πίνδαρος, ἴσον ὡς οὐκ ἀλλόθεν ποθὲν αὐτὸ ἐποίησεν, ἀλλὰ παρωνύμως τῷ οὐρανῷ κατὰ παράλειψιν τοῦ υ. σύννομος γὰρ ὁ ὠρίων, τῆς ἀστροθεσίας τῶν πλειάδων ὥς φησιν ἀθήναιος. ἵνα ἢ φασὶ τὸ ὀρείας, ἴσον τῷ οὐρίας. ἐνταῦθα σημείωσαι ὅτι οὐρία, οὐ μόνον πνοὴ ἀνέμου, ἀλλ' ἰδοὺ καί τι ἕτερον ἐξ οὗ καινότερον ἡ οὐρία πλειὰς ἐρρέθη. περὶ δὲ τῆς ῥηθείσης ἄρκτου, λέγει ὁ ποιητὴς ὡς ταύτην ἄνωγε καλυψὼ τὸν ὀδυσσέα ποντοπορευέμεναι ἐπ' ἀριστερὰ ἔχοντα, ὃ καὶ ἐποίει ἐκεῖνος. Ὅτι δὲ οὐχ οἱ ποντοπορεῦντες μόνον ἀλλὰ καὶ οἱ πεζῇ βαδίζοντες, πρὸς ἄστρα τοῦτο ἐποίουν, δηλοῖ καὶ σοφοκλῆς. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἡ παροιμία τὸ, ἄστροις σημειοῦσθαι ὁδὸν. ἤγουν μακρὰν ὁδὸν βαδίζειν καὶ ἐρήμην, ὡς ἀπὸ τῶν πλεόντων. ἐνταῦθα δὲ παρατηρητέον εἰς πίστωσιν τῆς ἡρωικῆς μονοπλοΐας, καί τι τῶν τῆς ὕστερον γενεᾶς. ἡ γὰρ παμφύλιος τῶν ἀτταλείων πόλις, οἰκίαν περιέχει ἐπικαλουμένην ἐξ ὁμοίου τρόπου, μονοναυτικήν. ἀπήχθη μὲν γὰρ τῶν τις ἐκεῖθεν αἰχμάλωτος εἰς τὴν αἰγυπτίαν ταμίαθιν, καὶ ἐξέτρεψεν ἐνιαυτούς τινας ἐκεῖ ὡς δὲ τὸ τῆς πατρίδος φίλτρον εἷλκε πρὸς τὸν οἴκαδε νόστον, προσποιεῖται θαλαττεὺς ἐκεῖνος εἶναι. καὶ πιστεύεται ἁλιάδα καὶ γίνεται δοῦλος ἁλιεύς, καὶ θεραπεύων τοὺς δεσπότας, ἀφίεται ἐναλύειν τῷ ἔργῳ πρὸς ἄδειαν. καὶ δὴ συσκευασάμενος τοῖς τε ἄλλοις καὶ ἱστίῳ συμμέτρῳ, δράττεται καιροῦ, ἐνδεψιλευσαμένου πόμπιμόν τε καὶ δεξιὸν οὖρον. καὶ θάρσος ἀναλαβὼν καὶ ἀναπετάσας ἱστίον εὐτυχῶς. καὶ διακυβερνῶν ἑαυτὸν, τέμνει μακρὰ ἐκεῖνος πελάγη. καὶ εἰς τὰ οἰκεῖα ἐπανασώζεται καινὴν θέαν καὶ οἵαν μὴ ἂν ἐλπισθεῖναι. κἀντεῦθεν ὑπαλλάξας τὸ παλαιὸν ἐπίθετον, εἰς μονοναύτην ἀμείβεται. καὶ ἔχει τὸ ἐκείνου γένος. ἕως καὶ ἐσάρτι τὸ τοιοῦτον ἐπώνυμον εἰς εὐτυχίας παράσημον. Ὅτι ἐν τῷ, ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα μὲν πλέεν ἤματα ποντοπορεύων, ὀκτωκαιδεκάτῃ δ' ἐφάνη ὄρεα σκιόεντα γαίης φαιήκων, ὅθι τ' ἄγχιστον πέλε τῷ ὀδυσσεῖ, ἐμφαίνει ὁ ποιητὴς ἐκτοπισμὸν τῆς νήσου τῆς καλυψοῦς εἴγε τοσαῦτα νυχθήμερα πλέων ὁ ὀδυσσεὺς ἐλαφρῶς καὶ φορῷ κεχρημένος ἀνέμῳ, μόλις ἐγγίσει τῇ τῶν φαιάκων νήσῳ. καὶ εἰς τοσοῦτον, ὥς τι φαίνεσθαι αὐτὴν τῷ ὀδυσσεῖ κατὰ τὸ σμικρότατον. φησὶ γάρ. εἴσατο δ' ὡς ὅτε ῥινὸν ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ. Τὸ δὲ εἴσατο, ἢ ἀντὶ τοῦ ἐφάνη, ἵνα ἡ εὐθεῖα πτῶσις οὐδέτερα τὸ ἐπαγόμενον, ἢ ἀντὶ τοῦ ἔδοξε καὶ ἐνόμισεν ὁ ὀδυσσεύς. ἵνα τὸ ἐφεξῆς, ἐκ πτώσεως αἰτιατικῆς. συνηγορεῖ δὲ τῇ πρώτῃ συντάξει τὸ, εἴσατο γάρ οἱ πόντον ἐπιπλέειν. μετ' ὀλίγα κείμενον εὐθύς. ἐνταῦθα δὲ οἱ μὲν, ῥινὸν εἶπον, ὅ ἐστι βύρσαν. ὡς τὸ, ῥινῶν δ' ἐστραφερινὸν βοός. ἵνα λέγῃ ὅτι ἔδοξε βλέπων ὡς ῥινὸν ὀδυσσεὺς ἤγουν ἀσπίδα ἢ βύρσαν ἁπλῶς, περὶ μέσην τὴν θάλασσαν

λαανται ἐφεπτλαμαίου. ἱστοροῦσι δὲ, γράφουσιν ἐρινόν. ὅ ἐστι καρπὸν ἀγρίας συκῆς. ἔστι δὲ, ἐγγύς ἐστι γαλαίου. τάχα δ' ὀλίγα, καὶ δὴ τὴν βραχύτητα τοῦ καρποῦ. ἀρίσταρχος δὲ, ἐρινὸν γράφει, αὐτὴν τὴν συκῆν. ἐπειδὴ φαίνεται τηλόσε ἡ νῆσος, ὡσεὶ καὶ τοιαύτη τις συκῆ. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ ὅτι ἀρσενικῶς μὲν, ἐρινὸς λέγεται τὸ δένδρον. οὐδετέρως δὲ, ὁ καρπός. διὸ καὶ ἡ κέδρος φασὶ θηλυκῶς τὸ φυτὸν, τὸ κέδρον δὲ, ὁ καρπός. οἱ δ' αὐτοί, φασὶ καὶ ὅτι ῥινὸν Ἰλλυριοὶ λέγουσι, τὴν ἀχλύν. ἐφάνη γοῦν τῷ Ὀδυσσεῖ ὡς ἀχλὺς ἡ γῆ. εἰ δὲ περ ὑπάρχει ὁ ἐρινὸς τοῦ ἐρινοῦ ὡς ὁ παρὰ Λυκόφρονι συφὸς τοῦ συφεοῦ, οὐκ ἔστι σαφῶς φάναι. μνεία δὲ ἐρινοῦ, καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι. μνηστέον δ' ἐνταῦθα καὶ τοῦ εἰπόντος παλαιοῦ ἢν δ' αὐτὸς ὁ Φιλόπονος, ὅτι ἐρινὸς μὲν, τὸ δένδρον. ἐρινεὸς δὲ προπαροξυτόνως, καρπός. ἐν μὲν τοῦ, [illegible], τὸ δὲ, ἀντὶ τοῦ δὺ ἐπλεόνασεν ἵνα δάκτυλος γίνηται καὶ μὴ χωλεύσῃ τὸ ἐξ ἀρχῆς στοιχείῳ, τὸ μέτρον. Ὅρα δὲ καὶ τὸ πεντασυλλάβως δὶς λεχθὲν κατὰ συνέχειαν, ἀλλὰ τὸ ὡς εἰ [illegible] καίριον τῆς λέξεως. καὶ τὸ, ὄρεα σκιόεντα. μέτρου γὰρ μὴ χρῄζοντος, οὐκ ἐρρέθη ἰωνικῶς οὔρεα σκιόεντα.

Τὸν δ' ἐξ Αἰθιόπων ἀνιὼν κρείων ἐνοσίχθων,
Τηλόθεν ἐκ Σολύμων ὀρέων ἴδεν, εἴσατο γάρ οἱ
Γόντον ἐπιπλείων. ὁ δ' ἐχώσατο κηρόθι μᾶλλον.
Κινήσας δὲ κάρη, προτὶ ὃν μυθήσατο θυμόν.
Ὢ πόποι, ἦ μάλα δὴ μετεβούλευσαν θεοὶ ἄλλως
Ἀμφ' Ὀδυσῆϊ, ἐμεῖο μετ' Αἰθιόπεσσιν ἐόντος.
Καὶ δὴ Φαιήκων γαίης σχεδόν. ἔνθα οἱ αἶσα
Ἐκφυγέειν μέγα πεῖραρ ὀϊζύος, ἥ μιν ἱκάνει.
Ἀλλ' ἔτι μέν μιν φημὶ ἅδην ἐλάαν κακότητος.
Ὣς εἰπών, σύναγεν νεφέλας. ἐτάραξε δὲ πόντον,
Χερσὶ τρίαιναν ἑλών. πάσας δ' ὀρόθυνεν ἀέλλας
Παντοίων ἀνέμων. σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψε
Γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον. ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ.
Σὺν δ' εὖρός τε νότος τε πέσον, ζέφυρός τε δυσαὴς,
Καὶ βορέης αἰθρηγενέτης μέγα κῦμα κυλίνδων.
Καὶ τότ' Ὀδυσσῆος λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν.
Ὤ μοι ἐγὼ δειλός. τί νύ μοι μήκιστα γένηται.
Δείδω μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἶπεν.
Ἥ μ' ἔφατ' ἐν πόντῳ πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι,
Ἄλγε' ἀναπλήσειν. τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
Οἵοισιν νεφέεσσι περιστέφει οὐρανὸν εὐρὺν
Ζεύς. ἐτάραξε δὲ πόντον. ἐπισπέρχουσι δ' ἄελλαι
Παντοίων ἀνέμων. νῦν μοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος.
Τρισμάκαρες Δαναοὶ καὶ τετράκις, οἳ τότ' ὄλοντο
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, χάριν Ἀτρείδῃσι φέροντες.
Καὶ δὴ ἔγωγ' ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν
Ἤματι τῷ, ὅτε μοι πλεῖστοι χαλκήρεα δοῦρα
Τρῶες ἐπέρριψαν, περὶ Πηλεΐωνι θανόντι.
Τῷ κ' ἔλαχον κτερέων, καί μευ κλέος ἦγον Ἀχαιοί.
Νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι.
Ὣς ἄρα μιν εἰπόντ', ἔλασεν μέγα κῦμα κατ' ἄκρης,
Δεινὸν ἐπεσσύμενον. περὶ δὲ σχεδίην ἐλέλιξεν.
Τῆλε δ' ἀπὸ σχεδίης αὐτὸς πέσε. πηδάλιον δὲ

Ὅτι ἐν Σολύμων ὀρέων ὁ Ποσειδῶν ἰδὼν τὸν Ὀδυσσέα πλέοντα, ἐκ τῶν Αἰθιόπων ἀνιόντα. τῶν ἀνατολικῶν δηλαδὴ ὡς ἐν τῇ α ῥαψῳδίᾳ ἐγράφη. ὁ γὰρ ἐκ τοιούτων Αἰθιόπων ἐρχόμενος, διὰ Σολύμων ἔρχεται, ὀρέων ἀνατολικῶν ὁμωνύμων τῷ τῶν Σολύμων ἔθνει. ὁ δὲ γεωγράφος, λέγει ὅτι τὸ, ἐξ Αἰθιόπων ἀνιὼν ἐκ Σολύμων ὀρέων, ἴσον ἐστὶ τῷ, ἐκ τῶν μεσημβρινῶν τόπων. Σολύμους δέ φησιν, οὐ τοὺς ἐν Πισιδίᾳ λέγει ὁ ποιητής, ἀλλὰ πλάττει τινὰς ὁμωνύμους ἐκείνοις. ὁ δ' αὐτὸς γεωγράφος καὶ ἐν τῷ, ὡς Αἰθίοπας χθιζὸς ἔβη ὁ Ζεὺς εἰς ὠκεανόν, λέγει, ὡς κοινότερον ὠκεανὸς λέγεται ὁ καθ' ὅλον τὸ μεσημβρινὸν κλίμα τεταγμένος. καὶ οὕτω μὲν ὁ γεωγράφος περὶ τῶν ὁμηρικῶν Αἰθιόπων καὶ τῶν ἐνταῦθα Σολύμων. κυρίως δὲ οἱ Σόλυμοι ὡς καὶ τοῦτο ὁ αὐτὸς ἱστορικὸς λέγει, οἱ περὶ τὰ ἄκρα τοῦ Ταύρου τὰ περὶ Λυκίαν ἕως Πισιδίας εἰσὶ καὶ Ὅμηρος ἐξωκεανίζει φασὶν αὐτούς. διελήφθη δὲ περὶ τούτων καὶ ἐν Ἰλιάδι δὲ διὰ Στρατείας, καὶ τὴν τῶν Φαιάκων γῆν ἐκτοπίζει ὡς ἄλλό τι νοεῖν τοὺς πολλοὺς περὶ αὐτῆς παρὰ τὰ ἱστορούμενα, ἐν τοῖς ἑξῆς δηλωθήσεται. Ὅρα δὲ ὅπως ἐπλάσατο τὸν Ποσειδῶνα βραδύναντα παρ' Αἰθίοψι μέχρι τῆς νῦν ῥαψῳδίας, ἵνα εὐχερῶς μὴ παραλογισθῇ ὁ τοῦ Ὀδυσσέως κίνδυνος, ὥσπερ πρὸ αὐτοῦ, καὶ

Ἐκ χειρῶν προέηκε. μέσον δέ οἱ ἱστὸν ἔαξε
Δεινὴ μισγομένων ἀνέμων ἐλθοῦσα θύελλα.
Τηλοῦ δὲ σπεῖρον καὶ ἐπίκριον ἔμπεσε πόντῳ.
Τὸν δ' ἄρ ὑπόβρυχα θῆκε πολὺν χρόνον, οὐδὲ δυνάσθη
Αἶψα μάλ' ἀνσχεθέειν μεγάλου ὑπὸ κύματος ὁρμῆς.
Εἵματα γάρ ῥ' ἐβάρυνε, τά οἱ πόρε δῖα Καλυψώ.
Ὀψὲ δὲ δή ῥ' ἀνέδυ, στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἅλμην
Πικρὴν, ἥ οἱ πολλὸν ἀπὸ κρατὸς κελάρυζεν.
Ἀλλ' οὐδ' ὡς σχεδίης ἐπελήθετο τειρόμενός περ.
Ἀλλὰ μεθορμηθεὶς ἐν κύμασιν, ἐλλάβετ' αὐτῆς.
Ἐν μέσσῃ δὲ καθῖζε τέλος θανάτου ἀλεείνων.
Τὴν δ' ἐφόρει μέγα κῦμα κατὰ ῥόον ἔνθα καὶ ἔνθα.
Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης φορέῃσιν ἀκάνθας
Ἂμ πεδίον, πυκιναὶ δὲ πρὸς ἀλλήλῃσιν ἔχονται,
Ὣς τὴν ἂμ πέλαγος ἄνεμοι φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα.
Ἄλλοτε μέν τε Νότος Βορέῃ προβάλεσκε φέρεσθαι.
Ἄλλοτε δ' αὖτ' Εὖρος Ζεφύρῳ εἴξασκε διώκειν.

καὶ ὁ ἀπόπλεως. Ὅτι θυμῷ ἐνδέχεις τὸ, κινήσας δὲ κάρη προτὶ ὃν μυθήσατο θυμόν. ἔνθα σημείωσαι ὅτι τὸ κινῆσαι κάρη ἐστὶ σεῖσαι κάρα, διαφέροι ἂν, ὑπὸ προσεκτέον τοῦ σοφοκλείου τοῦ, κάρα σείοντες οὐδ' ὑπὸ ζυγῷ νῶτον εὐλόφως ἔχον. ζυγομαχίας γὰρ ἡ φράσις ἐκεῖ δηλοῖ. κινεῖν δὲ μετὰ μῦθον φράζει τὸ, ὢ πόποι ἦ μάλα δή με τι βουλεύσουσιν ἄλλως. αἰνιγματικῶς δὲ εἴωθε λέγειν Ὅμηρος τὸ βουλεύειν καὶ τὰς ἀπ' αὐτοῦ κινήσεις. ἀπειλὴν δὲ ἐκφαίνει μελλούσης κακώσεως τὸ, ἀλλ' ἔτι μέν μιν φημὶ ἅδην ἐλάαν κακότητος. ὅ γε μὴν λέγει κατακόρως αὐτὸν κακῶσαι. ὃ συντάσσεται καθ' ὁμοιότητα τοῦ, ἅλις ἔχειν κακότητος. δῆλον δὲ, ὅτι ἐλᾶσαι καὶ νῦν, τὸ παλίντροπον λέγει. Ὅρα δὲ καὶ τὸ ἅδην διὰ ἑνὸς δ. καὶ συστολῆς τῆς ἀρχούσης. ὅτι δὲ καὶ ἐδασύνετο, οἱ παλαιοί φασι. Σημείωσαι δὲ ὅτι προαναφωνήσας νῦν ὁ ποιητὴς διὰ τοῦ Ποσειδῶνος ὡς ἅδην Ὀδυσσεὺς κακωθήσεται, ἐπαγωνίσει τοιοῦτόν τι τῷ Ὀδυσσεῖ φιλοτίμως φράσαι κίνδυνον, ἵνα μὴ τὸ πεποιημένον τῆς φράσεως τὴν θρομβωσίαν. διὸ καὶ μέγα πλάσει κατὰ τοῦ Ὀδυσσέως κακόν. διαλύσει μὲν γὰρ τὴν σχεδίαν, κῦμα δεινὸν ἀργαλέον καθ' ὑπὲρ χείμαρρος σφοδρὸς ἀχυρῶν θημῶνα ποιήσει. καὶ Ὀδυσσεὺς μόλις ἐξαναδύσεται καὶ γὰρ ἀποδῦναι τὰ βαρύνοντα ἱμάτια. εἶτα κινδυνεύσει νηχόμενος δύο νυχθήμερα καὶ ἐγγίσας δὲ ἀφίξεται τῇ ξηρᾷ, περὶ βραχὺ παντελῶς ἐλεύσεται τοῦ κακῶς παθεῖν. ὅτι καὶ κήτεος φόβος αὐτὸν ὑπελεύσεται, καὶ προσεισελεύσεται, πλεύσεται εἰ μὲν ἐν ποταμῷ τὴν νύκτα φυλάξει, τὰ δεινὰ παθεῖν δεινά. εἰ δὲ καὶ εἰς τὴν παρακειμένην ὕλην ἀναβῇ, μὴ τάδε τὰ κακὰ ἐπισυμβαίη αὐτῷ. καὶ ὅπου φοβερὸν ὅλον τὸ τοῦ κινδύνου χωρίον. καὶ ἡ ἐκ πεσόντος νέκρωσις, παθεῖν τι ἀφορήτου καὶ ὑπὲρ δυσμίμητον. ὅθεν εἰδὼς ὁ ποιητὴς ὡς πάνυ μεγαλοφώνως τὸν λόγον ἐψεύσατο καὶ εἰς ὅσον ἐνεχώρει προήγαγε τὴν κινδυνώδη πολυπλοκίαν, πλάσει τὸν προσδῶντα εἰπόντα πρὸς Ὀδυσσέα. ὡς οὐκ ἔσθ' ὅλως ποιήσασθαι κακότητος. οἷον λέγων πλαγίως, ὡς οὐδείς μοι ἐπιμέμψεται οἷα κακῶς καὶ μικροπρεπῶς πλασάμενόν τι καὶ φράσαντα κολασθῆναι τὸν Ὀδυσσέα. τῆς δὲ τοιαύτης κακώσεως τοῦ Ὀδυσσέως τὰ μὲν, αὐτὸς λέγει ὁ ποιητής. τὰ πλείω δηλαδή. τινὰ δὲ, καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς πρὸς ὡς ἐν ἀποστροφῇ λέγονται. εἰ δὲ χρὴ τὰ τοιαῦτα πάντα ὁμοῦ ἐκ τῆς ἀφορμῆς κειμένων συναγαγόντα εἰπεῖν, ἔστιν ἐν τούτοις ἡ ὁμηρικὴ φράσις τοιαύτη. ὡς εἰπὼν ὁ Ποσειδῶν δηλαδὴ, σύναγε νεφέλας. ἐτάραξε δὲ πόντον, χερσὶ τρίαιναν ἑλών. ἐν φόρημα φασὶν εἶχεν ἀχαιρεσόν. πάσας δ' ὀρόθυνεν ἀέλλας παντοίων ἀνέμων. σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψε γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον. ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ. σὺν δ' Εὖρός τε Νότος τ' ἔπεσον Ζέφυρός τε δυσαής, καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης μέγα κῦμα κυλίνδων. εἶτά φησιν ἀκολούθως Ὀδυσσεύς. ὤ μοι ἐγώ. οἵοισι νεφέεσσι περιστέφει οὐρανὸν εὐρὺν Ζεύς. ἐτάραξε δὲ πόντον. ἐπισπέρχουσι δ' ἄελλαι παντοίων ἀνέμων. καὶ μετ' ὀλίγα πάλιν ὁ ποιητής. ὣς ἄρα μιν εἰπόντ' ἔλασεν μέγα κῦμα κατ' ἄκρης, δεινὸν ἐπεσσύμενον, περὶ δὲ σχεδίην ἐλέλιξε. τῆλε δ' ἀπὸ σχεδίης αὐτὸς πέσε πηδάλιον δὲ ἐκ χειρῶν προέηκε. μέσον δέ οἱ ἱστὸν ἔαξε δεινὴ μισγομένων ἀνέμων ἐλθοῦσα θύελλα. τηλοῦ δὲ σπεῖρον καὶ ἐπίκριον ἔμπεσε πόντῳ. τὸν δ' ἄρ ὑπόβρυχα θῆκε πολὺν χρόνον. οὐδὲ δυνάσθη αἶψα μάλ' ἀνσχεθέειν μεγάλου ὑπὸ κύματος ὁρμῆς. εἵματα γάρ ῥ' ἐβάρυνε. ὀψὲ δὲ δὴ ἀνέδυ. στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἅλμην πικρὴν, ἥ οἱ πολλὴ ἀπὸ κρατὸς κελάρυζεν. ἀλλ' οὐδ' ὡς σχεδίης ἐπελήθετο τειρόμενός περ. ἀλλὰ μεθορμηθεὶς ἐν κύμασιν ἐλλάβετ' αὐτῆς. ἐν μέσσῃ δὲ καθῖζε. τὴν δ' ἐφόρει μέγα κῦμα κατὰ ῥόον ἔνθα καὶ ἔνθα. ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης φορέῃσιν ἀκάνθας ἂμ πεδίον, πυκιναὶ δὲ πρὸς ἀλλήλῃσιν ἔχονται, ὣς τὴν ἂμ πέλαγος ἄνεμοι φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα. ἄλλοτε μέν τε Νότος ἀντιπνέοντι Βορέῃ προβάλεσκε φέρεσθαι. ἄλλοτε δ' αὖτ' Εὖρος Ζεφύρῳ εἴξασκεν ἄγων προχωρεῖν, διώκειν. ἐξ ὧν παλιγκυμία ἐγείρετο. καὶ ὡς ἄλλος κυρίως εἴποι, παλιγκυμία. οἷα τεσσάρων ἀνέμων τῶν ῥεόντων, ταρασσόντων τὴν θάλασσαν. εἶτα μετὰ στίχους οὐκ ὀλίγους, φησίν. ὦρσεν ἐπὶ μέγα κῦμα Ποσειδάων

σειδάων δεινόν τ᾽ ἀργαλέον τε, κατηρεφές. ἤλασε δ᾽ αὐτόν. ὡς δ᾽ ἄνεμος ζαὴς ἠΐων θημῶνα τινάξῃ καρφαλέων. τὰ μὲν, ἄρ τε διεσκέδασεν ἄλλυδις ἄλλῃ, ὥς τῆς δούρατα μακρὰ διεσκέδασε τὸ μέγα δηλαδὴ κῦμα. ῥᾶον δὲ διασκεδασθείσης τῆς σχεδίας μέγα κῦμα φθάσαι ἐλέλιξεν αὐτήν. Ὀδυσσεὺς δὲ, ἀμφ᾽ ἑνὶ δούρατι βαῖνε κέληθ᾽ ὡς ἵππον ἐλαύνων. ὡς ἂν ἔτι ἰσχίον ἐκδύσασθαι εἵματα δ᾽ ἐξαπέδυνεν. αὐτὸς δὲ πρηνὴς ἁλὶ κάππεσε χεῖρε πετάσσας, νηχέμεναι μεμαώς. ὑπεκπαυσάμενος δὲ, τῶν μὲν ἄλλων ἀνέμους παύσασθαι λέγει κελευσάσης τῆς τοῦ Διὸς Ἀθηνᾶς, καὶ εὐνηθῆναι ἅπαντας, μόνον δέ φησιν ὦρσε κραιπνὸν βορέην. εἶτα ἐπάγει. ἔνθα δύω νύκτας δύο τ᾽ ἤματα, κύματι, κύματι πηγῷ πλάζετο. πολλὰ δέ οἱ κραδίη προτιόσσετ᾽ ὄλεθρον. ἀλλ᾽ ὅτε δὴ τρίτον ἦμαρ ἐϋπλόκαμος τέλεσ᾽ ἠώς, καὶ τότ᾽ ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἠδὲ γαλήνη ἔπλετο νηνεμίη. ὁ δ᾽ ἄρα σχεδὸν εἴσιδε γαῖαν, ὀξὺ μάλα προϊδὼν μεγάλου ὑπὸ κύματος ἀρθείς. νῆχε δ᾽ ἐπειγόμενος ποσὶν ἠπείρου ἐπιβῆναι. ἀλλ᾽ ὅτε τόσσον ἀπῆν ὅσσον τε γέγωνε βοήσας, καὶ δὴ δοῦπον ἄκουσε ποτὶ σπιλάδεσσι θαλάσσης. ῥόχθει γὰρ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο δεινὸν ἐρευγόμενον. εἴλυτο δὲ πάνθ᾽ ἁλὸς ἄχνῃ. οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες νηῶν ὄχοι, οὐδ᾽ ἐπιωγαί. ἀλλ᾽ ἀκταὶ προβλῆτες ἔσαν, σπιλάδες τε, πάγοι τε, καὶ τότ᾽ Ὀδυσσῆος λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ. καὶ ἦν ἀληθῶς ὁ τοιοῦτος, τῶν φθασάντων ἐπικινδυνότερος. ἐπεὶ γαῖαν ἀελπέα δῶκεν ἰδέσθαι θεὸς, ἔκβασις οὔπη φαίνεθ᾽ ἁλὸς πολιοῖο θύραζε. ἔκτοσθεν μὲν γὰρ, πάγοι ὀξεῖς, ἀμφὶ δὲ κῦμα βέβρυχε ῥόθιον. λισσὴ δ᾽ ἀναδέδρομε πέτρη. ἀγχιβαθὴς δὲ θάλασσα. καὶ ὅπως ἐστὶ ποσὶ στῆναι ἀμφοτέροισι καὶ ἐκφυγέειν κακότητα. διὸ καὶ δέδοικεν φησὶν ὁ Ὀδυσσεύς, μήπως μ᾽ ἐκβαίνοντα βάλῃ λίθακι ποτὶ πέτρῃ, κῦμα μέγ᾽ ἁρπάξαν. μελέη δέ μοι ἔσσεται ὁρμή. εἶτα καὶ ἄλλος αὐτὸς ἐξ ἑτέρου φόβος, τοιοῦτος. εἰ γὰρ ἔτι προτέρω φησὶ παρανήξομαι ἤν που ἐφεύρω ἠϊόνας τε παραπλῆγας λιμένας τε θαλάσσης, δείδω μή μ᾽ ἐξαῦτις ἀναρπάξασα θύελλα, πόντον ἐπ᾽ ἰχθυόεντα φέρῃ βαρέα στενάχοντα. ἠέ μοι καὶ κῆτος ἐπισσεύῃ, τουτέστιν ἐφορμήσῃ ἐπιπέμψῃ μέγα, δαίμων ἐξ ἁλός. οἷά τε πολλὰ τρέφει κλυτὸς Ἀμφιτρίτη. ἐν τούτῳ δὲ, αὐτὸν μέγα κῦμα φέρει τρηχεῖαν ἐπ᾽ ἀκτήν. ἔνθα κ᾽ ἀπὸ ῥινὸς τε δρύφθη, σὺν δ᾽ ὀστέ᾽ ἀράχθη, εἰ μὴ φρονήσεως Ἀθηνᾶς ἐν φρεσὶ θεμένης, ἀμφοτέραις χερσὶν ἐπεσσύμενος λάβε πέτρης. τῆς ἔχετο στενάχων, ἕως μέγα κῦμα παρῆλθε. καὶ τὸ μὲν, ὡς ὑπάλυξε. παλιρρόθιον δέ μιν αὖτις πλῆξεν ἐπεσσύμενον, τηλοῦ δέ μιν ἔμβαλε πόντῳ. ὡς δ᾽ ὅτε πουλύποδος θαλάμης ἐξελκομένοιο, πρὸς κοτυληδονόφιν πυκιναὶ λάϊγγες ἔχονται. ὡς τοῦ. πρὸς πέτρῃσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν ῥινοὶ ἀπέδρυφθεν. τὸν δὲ, μέγα κῦμ᾽ ἐκάλυψε. καὶ τότε δή φησι δύστηνος ὑπέρμορον ἂν ὄλετο, εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶν ἔθηκεν Ἀθηνᾶ. τί δὲ ἔθηκε; κύματος ἐξαναδὺς τά τ᾽ ἐρεύγεται ἤπειρόνδε, νῆχε παρέξ. ἐς γαῖαν ὁρώμενος. εἴπου ἐφεύροι ἠϊόνας παραπλῆγας, λιμένας τε. καὶ μόλις ἐν ποταμῷ σωθείς, οὐδ᾽ οὕτω διήγαγε τὴν ἐφεξῆς τῆς ζωῆς, ἀέθλων δίχα ὡς ἡ ἱστορία δηλοῖ. πολλὰ γὰρ καὶ πάλιν παθὼν, πλανήτης ἦν φέρων τὸν δηλωθησόμενον ἐν τοῖς ἑξῆς ἀνηρειλοιγόν. καὶ οὐδὲ καθ᾽ ἡσυχίαν θανεῖται ὕστερον ὡς ἱστοροῦσιν οἱ μεθ᾽ Ὅμηρον. καὶ ταῦτα μὲν, οὕτως. ὁ δὲ ποιητὴς τῇ τοῦ Ὀδυσσέως δυσπραγίᾳ προσυφαίνων καί τινα ἔκφρασιν ναυαγοῦ ζῶντος, φησὶν ὅτι ἐπεὶ ἐς ποταμὸν ἐσώθη, ὅμως ἔτι ἁλὶ δέδμητο φίλον κῆρ. ὤδεε δὲ χρόα πάντα. θάλασσα δὲ κήκιε πολλὴ, ἂν στόμα τε ῥῖνάς τε. ὁ δ᾽ ἄρ᾽ ἄπνευστος καὶ ἄναυδος κεῖτ᾽ ὀλιγηπελέων. κάματος δέ μιν αἰνὸς ἵκανεν. ἀλλ᾽ ὅτε δή ῥ᾽ ἄμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη, τότε εἶχε ψυχῆς τὸ δέος καὶ μὴ θύρασι πλανᾶσθαι ὡς προεδηλώθη. καὶ τοιαύτη μὲν ἡ τοῦ κατὰ τὸν Ὀδυσσέα κινδύνου φράσις ἐκ διαφόρων τόπων ὁμηρικῶν ἀθροισθεῖσα καὶ συμφρασθεῖσα εἰς ἓν πρὸς ἔνδειξιν τοῦ. φοβερὰ ἐστὶ καὶ ἐν τῷ πεῖραν ἔχειν καὶ ἐν τῷ φράζεσθαι. οἷα πάνυ δεινῶς καὶ μεγαλοφώνως διεσκευασμένων τῶν ἐνταῦθα χειμῶνος καὶ τῶν ἐπ᾽ αὐτοῖς ἐφ᾽ οἷς ἤθλησεν Ὀδυσσεύς. ὅθεν οὐκ ἄν τις μωμήσαιτο τὰ ὁμηρικῶς πεφρασμένα, καθὰ Δωρίων ὕστερον ἐπί τινι ἔπαιξεν. ὃς καταγελῶν χειμῶνος ὃν διεσκεύασε Τιμόθεος ἔν τινι ποιήματι αὐτοῦ ἐπιλεγομένῳ Ναυτίλῳ, ἔφη. ἐν κακκάβᾳ ζεούσᾳ μείζονα ἑωρακέναι χειμῶνα. ἐν δὲ τοῖς κατὰ μέρος, θεωρητέον ὅτι τὸ σύναγε νεφέλας, νεφεληγερέτην καὶ τὸν Ποσειδῶνα εἶναι ὑποδηλοῖ. ἐπειδὴ περ ὕδωρ ὕλη τοῖς νέφεσιν, εἰς ὃ μεταλαμβάνεται ὁ Ποσειδῶν. ὀκνεῖ δὲ ὅμως ὁ ποιητὴς τὸν τὰς νεφέλας συνάγοντα Ποσειδῶνα, καὶ νεφεληγερέτην συνθέτως εἰπεῖν. ἀποκεκλήρωται γὰρ τοῦτο, διὰ τῷ ποιητικῷ τῶν νεφελῶν αἰτίῳ. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ συνάγεσθαι νεφέλας ἄνω δηλαδὴ Ποσειδῶνος τοῦ εἰς ὑγρότητα μεταλαμβανομένου, σκυθρωπότητα δηλοῖ ἀερίαν. καὶ συμβάλλεταί τι ἐς τὴν ἐν Ἰλιάδι κατάνευσιν τοῦ Διὸς διὰ κυανέων ὀφρύων. δῆλον γὰρ ὡς αἱ ἄνωθεν διοσημίαι, ἐν καταστάσεσι τοιαύταις καὶ νεφῶν πυκνότητι καὶ συνοχαῖς, διεκφαίνονται. ὡς ὁ μῦθος κυανέαις Διὸς ὀφρύσι καταινευούσαις ἀστείως ᾔνιξεν, ἐπείτοι κατ᾽ αἰθρίαν, ἐξ ὀφρύων καὶ γαλήνη προσώπου ἀνεκφαίνεται καὶ τὸ ἀνάπαλιν. προσωποποιεῖ γοῦν τὰς ὀφρῦς καὶ δεσμεῖ καὶ συνάγει, ὁ σκυθρωπάζων. λέγει δέ που καὶ Σοφοκλῆς τὸ, τηροῦντα τοὺς λέγοντας καὶ συνάγοντα τὰς ὀφρῦς καὶ τὰς ἀκάνθας ἐπεγείροντα. εἰπὼν τοῦτο ἐκεῖνος, ὡς ἀπὸ ἰχθύων οἳ τὰς ἀκάνθας ὀρθοῦσι κατ᾽ ὀργὴν θυμοῦ, ὡς οἱ σκορπιοὶ παρὰ τῷ Ὀππιανῷ. καὶ οὕτω μὲν αἱ ὀφρύες προσωποιούμεναι καὶ συναγόμεναι, χειμῶνα δηλοῦσι ψυχῆς. ἄλλως δὲ πεδιλούμεναι στεφανούμεναι, ἀταραξίαν διεκφαίνουσι ψυχικήν. κἂν ὦσιν ἠρέμαι καὶ οὕτω πως κυάνεαι. τὸ δὲ ὀροθύνει ὅτι ἐκ τοῦ ὄρω καὶ θύνω γίνεται, καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι ἐρρέθη. τρίαινα δὲ ὅτι τῷ Ποσειδῶνι φορεῖται, ἐν Ἰλ-

λιάδι

λιὰς δηλοῖ. Τὸ δὲ ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ, γέγονε μὲν ἀφορμὴ τοῦ, μέλαιναν ἡμέραν λέγεσθαι, τὴν δυστυχῆ καὶ θανάσιμον· ἣ καὶ ἀπεφράς ἐῤῥέθη, ὡς μὴ οἷά τε οὖσα φράζεσθαι. εἴρηται δὲ, ἀντὶ τοῦ κατασκευάσθη ἐξ ἀέρος ὡς οἷά τις νύξ, ἤγουν ἀορασία καὶ σκότωσις οὐ διὰ τοὺς ἀνέμους ἁπλῶς ἀλλὰ δῆ τοὺς τῶν ἀνέμων πάντων ἀέλλας. καὶ ἔστιν ὑπερτελὴς τις φωτὸς ὁ τοιαύτη νύξ καθὰ καὶ ἡ ἐκ πυκνότητος βελῶν γινομένη σκιά τε καὶ σκότωσις, ὡς ὑποβάλλει νοεῖν ὁ εἰπὼν ὅτι ἐκ συνθήματος ἀφιεμένων τῶν βελῶν, τὸ φῶς ὑπεκρύπτετο. Τὸ δὲ συμπεσεῖν, οὐκ ἐπὶ μόνον ἀνέμων, ἀλλὰ καὶ στρατευμάτων λέγεται. λαμβάνεται δὲ ἡ λέξις ἔστιν ὅτε, καὶ ἐπὶ συμπτώσεως τυχηρᾶς. δυσαὴς δὲ ζέφυρος, ἢ ὁ δύσπνους, ἢ ὁ ἐκ δύσεως πνέων. ὃ καὶ διπλοῦς φασὶ κατὰ τὸ πνεῖν. καὶ γὰρ καρποτροφῶν, ἀναψύχει καὶ τοὺς ἀνθρώπους. οἱ δὲ οὕτως ἑρμηνεύσαντες τὸ δυσαὴς, ἐοίκασι διὰ τοῦ ἰῶτα γράφειν τὴν προπαραλήγουσαν ὡς ἀπὸ τοῦ δὶς ἐπιῤῥήματος. Τὸ δὲ νότος ἔπεσεν ἢ μᾶλλον συνέπεσεν ἤγουν εἰς ἓν ἦλθεν ἑτέρῳ ἀνέμῳ, φανερῶς δηλοῖ φέρει τοῦ ἁπλῶς πεσεῖν ἄνεμον ὅ ἐστι παύσασθαι. βορέης δὲ, ὀρθῶς γέγραπται δι' ἑνὸς ρ. παρὰ τὴν βορὰν ὡς καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν ἰλιάδα ἐγράφη. τοῦτο δὲ, διχῶς. ἢ γὰρ διότι ἀδμύντων τοὺς ἀστάχυας, τὰ πρὸς τὸ ζῆν φέρει ὅθεν καὶ ὁ ζέφυρος παρά τισι καὶ οὕτω βορᾶς αἴτιος γίνεται, ἢ καὶ ἄλλως διὰ τὸ εἰς βορὰν ἐρεθίζειν τῇ κατ' αὐτὸν ψυχρότητι. ὥσπερ καὶ ὕδωρ βορὸν παρὰ ἀσκληπιάδῃ τὸ βοροποιὸν διὰ ψυχρότητα καὶ τὴν ἐντεῦθεν σύμπηξιν τοῦ αἵματος, καὶ τὴν ἐκεῖθεν κοιλαγγίαν. καὶ οὕτω μὲν ἄῤῥοιζον κοινότερον τὸ τρισύλλαβον ὁ βορέης. ὁ δὲ βοῤῥᾶς, ἑτέρῳ λόγῳ ἐδίπλασε τὸ ἀμετάβολον, σεμνότερον. τοιοῦτόν τι καὶ τὸ στερεὸς, διπλάζον τὸ ρ ἐν τῷ στεῤῥός. ἰωνικὸν δὲ τὸ βορέης καθὰ καὶ τὸ κυματίης ποταμὸς παρὰ ἡροδότῳ. κοινὰ δὲ γε, ὁ βορέας καὶ ὁ κυματίας. Τὸ μὲν τοι ποδέας παρὰ τοῦ σωσίας σωσοῦς, οὐκ ἂν ἴσως εἶεν ἰωνικὰ ὡς οὐδὲ τὸ ἑρμέας ἑρμοῦς. ἀλλὰ κρᾶσιν ἔπαθον τοῦ ε καὶ α εἰς η. ἦν δ' ἂν τοιοῦτον, καὶ τὸ βορῆς εἶπεν ἐν χρύσῃ εὗρατο, αἰθρηγενέτης δὲ, οὐ μόνον ὁ αἴθριον ὅ ἐστι, ψυχρὸς πνέων ὡς καὶ προεῤῥέθη, ἀλλὰ καὶ ὁ αἰθρίας ὅ ἐστιν εὐδίας αἴτιος. ἢ καὶ ἄλλως, ὁ ἐξ αἰθέρος γινόμενος ὅ ἐστιν ὑψόθεν πνέων. διὸ καὶ κῦμα κυλίνδειν λέγεται, ἵνα ᾖ αἰθρηγενέτης βοῤῥᾶς, ὁ εὔδιος ἢ ψυχρὸς πνέων ἢ ἐξ ὕψους καταπνέων. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ παροίδηλον, οἰκεῖον ἐστὶν ἀνέμῳ βοῤῥᾷ τὸ κυλίνδειν κῦμα καθὰ νότῳ τὸ ὠθεῖν ὡς πολλαχοῦ φαίνεται καὶ ὅτι πρωτότυπον τοῦ κυλίνδειν, τὸ κυλίειν. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ κυλίειν ἀποβολῇ τοῦ κάππα καὶ τροπῇ τοῦ υ εἰς α γίνεται τὸ ἀλίω ἐξ οὗ τὸ, ἄπαγε τὸν ἵππον ἐξαλίσας, οἴκαδε. οὕτω δὲ καὶ ἐκ τοῦ κυλίνδω, γίνεται ἀλινδῶ ὅθεν ἀλινδήθρα ἡ κονίστρα. ἀπὸ δὲ τοῦ πρωτοτύπου κυλίειν, γίνεται καὶ ἡ κύλιξ. παρὰ τὸ κυλίεσθαι τῷ τροχῷ ἤτοι τῷ κεραμεικῷ ἤτοι τῷ χαλκευτικῷ. διό φασι καὶ τὴν ἰατρικὴν πυξίδα, κυλικίδα ἐκάλουν οἱ ἀθηναῖοι διὰ τὸ κυλίεσθαι τόρνῳ. ὡς δὲ ἐκ τοῦ κυλίω καὶ σφαιροί τινες ἐλέγοντο κυλιστοί, δηλοῖ φασὶν ὁ κωμικὸς εὔβουλος ἐν τῷ, κυκλούμενος ὥσπερ τις κυλιστὸς σφαῖρος. νικανδρος δὲ, ἐκκυλίστους φησὶ στέφανοι, καὶ μάλιστα οἱ ἐκ ῥόδων. εἶεν δ' ἂν ἴσως οὗτοι, οἱ δὴ μέγεθος καὶ ἁδρότητα οἷοί τε ὄντες κυλίεσθαι στρεφόμενοι. Τὸ δὲ ὤμοι ἐγώ, σύνηθες ὁμηρικὸν θρηνῴδημα. πολλῶν δὲ καὶ ἄλλων τοιούτων ὄντων, οἷον ὁ σχέδιος καὶ τὸ ὂι, κοινότερον μὲν ὂν τὸ ὠέ. ἐπιφθεγγόμενον δὲ ὑπὸ δυσχεραινόντων καὶ φοβουμένων καὶ ὀδυρομένων. Τὸ δὲ νεφέεσσι περιστέφει οὐρανὸν, σφαιροειδῆ αἰνίττεται εἶναι τὸν οὐρανόν. σφαῖραν γὰρ ποιεῖ περιελιχθεὶς ὁ κατὰ στέφανον κύκλος. Τὸ δὲ ἔλασε κατ' ἄκρης, ἀντὶ τοῦ ἔπληξε κατὰ κεφαλῆς, ὥσπερ καὶ ἐν ἰλιάδι τὸ, ὤλετο πᾶσα πόλις κατ' ἄκρης, ἀντὶ τοῦ, κατὰ κεφαλῆς. κεφαλὴ δὲ πόλεως, ἡ ἀκρόπολις. Ὅτι δὲ ὁμώνυμον τὸ ἔλασε, δηλοῖ καὶ ἡ ἰλιάς. ἔνθα, ὡς ἐπὶ τὸ πλὺ, λέξις ἱππικὴ τὸ ἐλάσαι. ὅθεν αὐήλατος φασὶ παρὰ ἀνακρέοντι, ὁ ἀπειθὴς. ἀπὸ ὑποζυγίων. ὥσπερ καὶ στόμις παρ' αἰσχύλῳ, ὁ ὥσπερ στόμασι ἀντερείδων χαλινοῖς. εἰκὸς δὲ τοὺς τοιούτους καλεῖσθαι, ὅτι, καὶ διὰ σκληρότητα, ὡς ἀπὸ στομάτων ἤγουν στομωμάτων δυσχερῶς ἐλαυνομένων ἐν τῷ χαλινοῦσθαι. Τὸ δὲ ἄγξεν, οὐ μόνον ἐπὶ ἱστοῦ ἐν τῷ, μέσον ἱστὸν ἄγξεν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ κύματος ὡς τὸ, πρὸ δὲ κύματ' ἔαξεν. οἱ δὲ μισγόμενοι ἄνεμοι, καὶ συμπίπτειν ἂν λέγοιντο κατὰ τὸ, σὺν δ' εὖρός τε νότος τ' ἔπεσον. ἀμφοτέρως δὲ καὶ ἐπίκουρον ὅτι τὸ κατὰ τὸ ἱστίον φᾶρος καὶ τὸ κέρας λέγει, προδεδήλωται. Τὸ δὲ ὑπόβρυχα, ἢ ἐκ τοῦ ὑπόβρυξ ὑπόβρυχος γίνεται, ἢ ἐκ τοῦ, ὁ ὑπόβρυχος. οὗ αἰτιατικὴ, τὸν ὑπόβρυχον. καὶ κατὰ μεταπλασμὸν, ὑπόβρυχα. ὡς ἐκ τοῦ οἶκον γίνεται τὸ οἴκαδε. ἴσως δὲ, καὶ ἐπιῤῥηματικόν ἐστιν ὄνομα. ἵνα λέγῃ ὅτι ἔθηκεν αὐτὸν κατὰ τὰ ὑπόβρυχα. ὠνοματοπεποίηται δὲ ἡ λέξις ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, ἀμφὶ δὲ κῦμα βέβρυχε. Τοῦ δὲ δυνάσθη ὁ ἀνστῆναι, δυνάζω. ἄχρηστος μὲν πάντως. ποιητικώτερος δέ. γενόμενος ἐκ τοῦ δύνω ἀφ' οὗ καὶ τὸ δύναμαι. οὗ παθητικὸν, τὸ δύναμαι. οὗ ὄνομα, δύναμις. καθὰ καὶ ἐκ τοῦ πέτω ἢ πετῶ, τὸ πετάζω ὅθεν ὁ πέτασος, καὶ τὸ πέτημι ἐξ οὗ τὸ πέταται. πάντως δὲ τὰ ἐκ τοῦ δυνάζειν συστοιχίας εἰσὶ, καὶ ὁ δυνάστης καὶ τὸ δυναστεύειν καὶ ἡ δυναστεία. Τὸ δὲ ἀνσχεθέειν, ἢ ἀντὶ τοῦ ἀνασχεῖν ἤτοι ἀναδῦναι ἀνελθεῖν καὶ ὡς εἰπεῖν ἀνατεῖλαι, ὅπερ ὅμοιόν ἐστι τῷ ἀνέδυ, καὶ κύματος ἐξαναδὺς, ἢ ἀντισχεῖν, κατὰ συγκοπήν. ὡς καὶ ἄντιτα ἐν ἰλιάδι ἔργα, τὰ ἀντίτιτα. Τὸ δὲ ἅλμην πικρὴν, κοινῶς ἐῤῥέθη καὶ οὐ κατὰ τὸ, πικρὸν ἀποπνείουσαν ὀδμὴν, ὃ ἐπὶ τῶν φωκῶν ἐλέχθη. ἐκεῖνο γὰρ, ἰωνικὸν καὶ ἀττικόν. ὡς καὶ τὸ, οἷα τρέφει κλυτὸς ἀμφιτρίτη. Τὸ δὲ καχλάζειν, ὠνοματοπεποίηται, ἤγουν δηλοῦν ὑγροῦ ἠρέμα ῥοιζοῦντος ἐν τῷ καταῤῥεῖν. καθ' ὅμοιον δέ τι ὠνοματοπεποίηται καὶ ἡ τοῦ ἡσιόδου λακέρυζα. Τὸ δὲ τειρόμενός περ, τὸ στεῤῥὸν

τῶ

τοῦ Ὀδυσσέως δηλοῖ. ὃς καὶ οὕτω διὰ ταραχῆς, οὐκ ἔχει λήθην τοῦ συμφέροντος. Τὸ δὲ ἐλέβετο, καὶ ἔλαβεν εἰπὼν, ὅμως καὶ αὐτὸ γενικῇ συντάσσει. ἔφη γοῦν, ἐλάβετ' αὐτῆς. ἤγουν τῆς σχεδίας. καὶ λάβε πέτρης, τὸν τέως ἥψατο. Τὸ δὲ ἐν μέσσῃ ἐκάθιζεν, αὐτοπαθῶς ἐρρέθη. ἅτε οὐκ ἀεὶ καθίζει τις ἄλλον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς καθίζει. ὃ ταυτόν ἐστι τῷ ἵζεται. Τὸ δὲ φορέειν, ταυτὸν τῷ φέρειν. διὸ εἰπὼν τὴν δ' ἐφόρει μέγα κῦμα. καὶ, Βορέης φορέῃσιν ἀκάνθας, ἐπιφέρει. ἄνεμοι φέρον. καὶ προβάλεσκε φέρεσθαι. τὸ μέντοι κατὰ τάχος φέρειν, καὶ διώκειν λέγει. δηλαδὴ, εὖρος ζεφύρῳ εἴξασκε διώκειν. Τὸ δὲ κατὰ ῥόον, παροιμίαν ποιεῖ τὴν λέγουσαν φέρεσθαί τι κατὰ ῥοῦν ἤγουν εὐτυχῶς πλέειν. ἢ ὅπῃ τύχῃ. τοῦτο μὲν γάρ τοι καὶ τὸ, ἔνθα καὶ ἔνθα κατὰ ῥοῦν φέρεσθαι. ᾧ ὅμοιον καὶ τὸ, ἀνὰ πέλαγος ἄνεμοι φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα. ὀπωρινὸς δὲ Βορέης, ὁ ἐτησίας κατὰ τοὺς παλαιούς. πάνυ δὲ ἀσφαλῶς τὰς ξηρὰς σανίδας τῆς σχεδίας καὶ διὰ τοῦτο ἐλαφρὰς οὔσας, οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ καὶ εὖ ἀραρυίας, ἀκάνθαις εἰκάζει θερειναῖς αἳ πρὸς ἀλλήλαις ἔχονται ὅτι ἄνεμος αὐτὰς ἐπείγει κατ' ἀλλήλων, ὡς ἡ κατὰ βίαν πεῖρα δηλοῖ. κατὰ ὅμοιον δὲ λόγον καὶ ἡ ἐφεξῆς ταύτῃ παραβολὴ, καρφαλέων ἀχύρων θημῶνι εἰκάζει τὴν τῶν αὔων καὶ πολυκόλλων ξύλων παράθεσιν. ἃς ὁμοίως τοῖς ἀχύροις διασκεδάζει ὁ σφοδρὸς ἄνεμος. Ἔνθα σημείωσαι ὅτι δοκεῖ ταυτὸν εἶναι θημὼν καὶ θωμός. φησὶ γάρ τις παλαιὸς, ὅτι θωμοὶ ἐν τῷ ω οὐχὶ θημοὶ, οἱ τῶν σπερμάτων σωροί. ἴσως δὲ καθ' ὁμοιότητα θωμοῦ, καὶ θώμιγξ τὸ σχοινίον λέγεται. Τὸ δὲ πρὸς ἀλλήλαις ἔχονται, ἀντὶ τοῦ, ἀλλήλαις συνέχονται. Τὸ δὲ νότος Βορέῃ προβάλεσκε φέρεσθαι, ἀντὶ τοῦ, προσέβαλλε τῷ. παρέρριπτε. κῦμα δὲ κατηρεφὲς, οὐ μόνον τὸ ὑψηλὸν ἁπλῶς, ἀλλὰ καὶ τὸ καλυπτὸν δίκην ὀρόφου, ἤτοι ἐοικὸς ὀρόφῳ. ζαὴς δὲ ὅτι ὁ πολύπνους ἄνεμος, καὶ ὅτι ἄχυρα τὰ ἄχυρα, καὶ ὅτι ὁ θημὼν, καὶ θημωνία λέγεται, καὶ ὅτι καρφαλέον τὸ κατάξηρον ὡς ἀπὸ τοῦ κάρφους ὅ ἐστι ξηρὸν ξυλάριον, πολλαχοῦ δηλοῦται. νῦν δὲ ὅρα ὅτι καὶ ἐπὶ ἀχύρων λέγεται θημὼν, καὶ οὐ μόνον ἐπὶ σπερμάτων. Τὸ δὲ πτάσσειν, καθαρία λέξις ἐπὶ τοῦ ἀνασαλεύειν. διὸ καὶ δὶς αὐτὸ κεῖται διὰ τὸ καίριον. ὥσπερ καὶ τὸ διεσκέδασεν ἀντὶ τοῦ διεσκόρπισε. συναπλῶς γὰρ αὐτὸ ἐν δυσὶ στίχοις κεῖται. κέλητα δὲ ἵππον λέγει, τὸν ἄζυγα, τὸν καταμόνας ἐλαυνόμενον. Ἔνθα ὅρα τὸ καὶ ἀστεῖον καὶ συντομώτατον τῆς παραβολῆς. κέλητι γὰρ ἱππότῃ παρεικάζει, ὃν μιᾷ σανίδι ἐν θαλάσσῃ ἐποχούμενον. εἴληφε δὲ ἴσως ἀφορμὴν ἡ παραβολὴ αὕτη, ἐκ τοῦ καὶ τὰς νῆας, ἁλὸς ἵππους πρὸ τούτων ῥηθῆναι. ἀλλ' ἐκείνας μὲν, διὰ τὸ πολυσύνθετον, πτερώρου ποιοῦσι παραβολὴν, καὶ ἅρμασιν εἰκάζονται. τὸ δὲ ἓν δὲ ὂν ξύλον, κέλητα οἷον ποιεῖ τὸν ἐπ' αὐτοῦ ὀχούμενον. ὅτι δὲ καὶ πλοίου εἶδός τι ὁ κέλης, δηλοῖ ὁ εἰπὼν πέντε κέλητας ποντοσκάλμους. ἔνθα ὅρα καὶ ὅτι σκαλμὸς διὰ τοῦ λ. ἔτι δὲ δηλοῖ τὸ αὐτὸ, καὶ ὁ γράψας οὕτως. ἐπακτρίδες, αἱ ἁλιάδες. ἐπακτρεῖς γὰρ οἱ κυνηγοί. ἐπακτροκέλης δὲ, πλοῖον λῃστρικὸν μεταξὺ ἐπακτρίδος καὶ κέλητος. ἃ δὴ αὐτὰ, πλοιάρια ἐστί. Παυσανίας δέ φησι καί τινας ἵππους, ἀμίππους. εἰπὼν ὅτι ἅμιπποι, ἵπποι ἐζευγμένοι χωρὶς δίφρου. κληθέντες οὕτως ἐπεί φασιν ἐπὶ δύο κέλητας ἀνέβαινον ὁ μὲν, ἡνιοχῶν. ὁ δὲ, ὁπλίτης. ἀπὸ τοίνυν τοῦ ἅμα ἀμφοτέρους καθίζεσθαι εἰ καὶ ἰδίᾳ φασὶν ἑκατέρους, ἅμιπποι οἱ τοιοῦτοι ἐλέγοντο. ἡ δὲ χρῆσις τοῦ ἅμιππος. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀντιγόνῃ. ἀλλ' οἱ μὲν ἅμιπποι, ἱστορεῖοι πρὸς τὸν κέλητα. ὁ δὲ μόνιππος ἀνὴρ, ὅμοιος τῷ κελητίζοντι. φησὶ γὰρ ὁ αὐτὸς Παυσανίας, οὕτω μόνιππος, ὁ ἐπὶ ἑνὸς ἵππου ἀγωνιζόμενος δρόμον. Ἰστέον δὲ ὡς οἶδε μὲν Ὅμηρος τὸν κέλητα καθὰ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς τὸ τέθριππον. οὐ χρῆσις ἐν τῷ, ἔξιππα καὶ τέθριππα καὶ ξυνωρίδας. οὐ ποιεῖ δὲ, ἥρωας χρωμένους αὐτῷ, εἰ μὴ ἄρα κατ' ἀνάγκην τινὰ ὡς ἐν τῇ Δολωνείᾳ ὁ Διομήδης δοκεῖ ποιεῖν. κελητίζει γὰρ ἐκεῖνος ἐκεῖ. ὅτι δὲ πολυώνυμον ὂν τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον ἄμβων τε γὰρ λέγεται καὶ χοῖρος καὶ ἐσχάρα καὶ δέλτα, τὸ αὐτὸ καὶ κέλης καλεῖται παρὰ τοῖς κωμικοῖς, οὐκ ἄδηλόν ἐστι. Τὸ δὲ χεῖρε πετάσσας, προσφυῶς ἐρρέθη. ὁποῖα γάρ τι πτίλον τανυσίπτερον, καὶ ὁ νηχόμενος διαπετάννυσι τὰς χεῖρας. Τὸ δὲ νηχέμεναι, ἐνεργητικῶς, καθὰ καὶ τὸ, νῆχε δ' ἐπειγόμενος. καὶ νῆχε παρέξ. λέγεται δὲ τὸ αὐτὸ καὶ παθητικῶς ὡς δηλοῖ τὸ, προτέρω παρανήξομαι. Ἀθηνᾶ δὲ Διὸς θυγάτηρ ἀνέμους τοὺς μὲν, παύει τοὺς δὲ, ἐγείρει, διὸ καὶ αὐτὴ ἀλληγορεῖσθαι εἰς ἀέρα περὶ ὃν οἱ ἄνεμοι ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι δεδήλωται. Ὅρα Βορρᾶς ὅπως συντελεῖ τῷ Ὀδυσσεῖ καταστῆναι εἰς τὴν τῶν Φαιάκων γῆν, οὐκ εὔπορον καταλαβέσθαι ὑπὲρ ἐκεῖνος ἐκ τῶν νοτίων ἐπάνεισιν. ἴσως οὖν πλαγχθέντος ὁ ἥρως ἐξ ἀνέμων ἀντιπνοίας, δέεται Βορέου εἰς τὸν κατ' εὐθὺ πλοῦν. κῦμα δὲ πηγὸν, ἢ τὸ εὐτραφὲς καὶ ὡς προερρέθη ῥοθόεν ἢ ῥόθιον, ἢ τὸ εὐπαγὲς καθ' ὁμοιότητα ὀρεινοῦ πάγου. ὥς που καὶ ἵπποι πηγοὶ, οἱ στερεοί. πῶς γὰρ οὐκ εὐπαγὲς κῦμα, τὸ, ὡς ὁ ποιητὴς ἔφη κατηρεφές. ἢ καὶ ἄλλως κῦμα πηγὸν, τὸ μέλαν κατά τινα γλῶσσαν. ὅθεν καὶ κριὸς ἐν Ἰλιάδι πηγεσίμαλλος. ἐν δὲ τῷ δύο καὶ μᾶλλον ὅτι διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεται, ἀπορία ὕπεστιν οὐκ ἀνεύλογος καθὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἄμφω, διότι μὴ ἀναλόγως βαρύνονται. αἱ δὲ αὐτῶν γενικαὶ ἵνα ἴσαι δυοῖν καὶ ἀμφοῖν, ἀλλὰ περισπῶνται. δυοῖν γὰρ φαμὲν καὶ ἀμφοῖν. ἔτι δὲ, καὶ διατί τὸ δυοῖν, οὐ παραλήγεται τῇ οι διφθόγγῳ ὡς ἀπὸ τοῦ δοιῶ. δηλαδὴ δοιὼ δὲ οὐ δύναμαι ἰδεῖν. Ἰστέον δὲ καὶ ὡς εἰ δύο νύκτας καὶ ἤματα ἐπλάζετο κύματι Ὀδυσσεὺς μετὰ τὰς ἑπτακαίδεκα ἡμέρας τῷ δὲ τρίτῳ γαλήνη γέγονεν, ὀρθῶς ἄρα ἐρεῖ ἐν τοῖς ἑξῆς Ὀδυσσεὺς, εἰκοστῷ ἤματι τὸν πόντον ἐκφυγεῖν. ἐν δὲ τῷ, τρίτον ἦμαρ ἐτέλεσεν ἠὼς, σωματικῶς ἡ ἠὼς ἐλέχθη, ἧς ἀπο-

λεσμα τὸ ἦμαρ, οἷα θεᾶς τινὸς μυθικῶς ῥηθήσεται δέ που τοῦτο καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς. Τοῦ δὲ ἐϋπλόκαμος ἠὼς καὶ τὸ κατ' αὐτὴν πλοκάμου, περὶ οὗ ὑπάρχει ὁ πλόκαμος ἢ χρυσοῖς παρὰ λυκόφωσι. Τὸ δὲ γαλήνη ἔπλετο νηνεμίη, οὐχ ἁπλῶς φράζεται, ἀλλὰ πρὸς ἀκρίβειαν, διττὴ γὰρ ἡ γαλήνη. ἡ μὲν, τὸ καταστορεσθῆναι τὰ κύματα τέλειον, ὅπερ οὔπω γίνεται. ἡ δὲ, τὸ παύσασθαι τὸν ἄνεμον, ὃ καὶ γίνεται. κύματα γὰρ ἔτι αἴρονται. διὸ φησὶν ὅτι μεγάλου ὑπὸ κύματος ἀρθεὶς ὁ Ὀδυσσεὺς, ὀξὺ μάλα προϊδὼν εἶδε τὴν τῶν Φαιάκων. καί ἐστι τὸ τοιοῦτον κῦμα, κωφόν. καὶ ὡς ὁ κωμικὸς λέγει, κελόκυμα. ὅ ἐστι, κελευστὸν κῦμα. ὃ διχῶς γίνεται. ἐπίλοιπα τὰ ἀνέμου λήξαντος, αὐτὸ ἔτι αἴρεται. καὶ ὅτε δὲ ἄνεμον πνευσόντων ἔσεσθαι κέλλεσθαι. ὅτι δὲ ταυτὸν κελόκυμα καὶ κωφὸν κῦμα, δηλοῖ ὁ γράψας. κελόκυμα, κωφὸν κῦμα καὶ ἐπικαχλάζον. ἑρμηνεύουσι δὲ κωφὸν ἐνταῦθα οἱ παλαιοί, τὸ ἄψοφον καὶ διὰ τοῦτο μὴ δὲ ἐξακουομένην ἔχον τὴν ἠχὴν ᾗ παρωνυμεῖται ἡ ἠχήεσσα θάλασσα. οὕτω καὶ βέλος ἐν Ἰλιάδι κωφόν, τὸ ἄρροιζον. κοινῶς μέντοι κωφὸς, ὁ μὴ φθεγγόμενος. ὁ καὶ ἄλαλος. οὗ πρὸς ὁμοιότητα, καὶ κῦμα ἐρρέθη κωφὸν καὶ βέλος κωφόν. διὸ ἡ Πυθία χρήσασα ὅ, καὶ κωφοῦ ξυνίημι καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω, παραλληλίσασα διασαφεῖ. παρὰ δέ γε τοῖς ὕστερον κοινότερον, κωφὸς ὁ τὴν ἀκοὴν βεβλαμμένος. οὗ ῥῆμα ἔγνωσαι οὐ μόνον κωφῶ κωφώσω ὡς τὸ, πρὸς κάλλος ἐγκεκώφωται ξίφη, ἀλλὰ καὶ κωφάσσω κατὰ κοινὴν διάλεκτον. ἡ δὲ ὑπὸ κύματος ἄρσις, ὡς δι' σκοπιά τις γίνεται τῷ Ὀδυσσεῖ. οὐ γὰρ εἶχεν ἐξ ἐπιπέδου γαλήνης, τὴν τῶν Φαιάκων πόῤῥωθεν καθορᾶν. δῆλον δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ γάλακτος ἡ γαλήνη. ὅθεν καὶ γαλερὸν κατὰ Παυσανίαν, τὸ γαληνὸν καὶ ἥσυχον καὶ προσηνές. Τὸ δὲ ὀξὺ μάλα προϊδὼν, ἐξ ἐναντίας προσμαρτυρεῖ τῷ Ὀδυσσεῖ. Τὸ δὲ γέγωνε βοήσας, ἀντὶ τοῦ, ἐξάκουστον ἐβόησεν. ἵνα λέγῃ ὅτι βοήσας, ἐγεγώνει ἄν. οἱ γὰρ τὸ γεγωνεῖν καὶ τὸ γεγωνίσκειν καὶ τὰ τούτοις σύστοιχα, βοὴν ἁπλῶς δηλοῖ, ἀλλὰ τὸ ἀκουσθῆναι. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, τὸ γεγωνεῖν, οὐκ αὐτὸ μόνον δι' ἑαυτοῦ δηλοῖ τὸ ἀκουσθῆναι, ἀλλ' ὅμως μετὰ τοῦ βοῆσαι. καὶ βοῆσαι μέν ἐστι, τὸ κραυγάσαι. γεγωνεῖν δὲ, τὸ ἀκουστῶς κραυγάσαι. ἔστι γὰρ παρακείμενος μέσος τὸ γέγωνα. ἐξ οὗ κατὰ μετάθεσιν τοῦ ω, γεγώνω κατὰ τοὺς παλαιούς. πολλαχοῦ δὲ τῆς ὁμηρικῆς ποιήσεως κεῖται τὸ, γέγωνε βοήσας. ἐκ τούτου δὲ, οὐ μόνον ἐπίρρημα τὸ γεγωνὸς ἀντὶ τοῦ μέγα, ἀλλὰ καὶ λόγος γεγωνὸς παρὰ Φίλωνι, ὁ προφορικός. ὃν καὶ κλίνας ἐκεῖνος εἰς γενικὴν, τοῦ γεγωνοῦ λόγου φησίν. ὅ ἐστι τοῦ τρανοῦς ἤδη δὲ καὶ μεγάλου πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐνδιαθέτου. καὶ πάντως ἐκ τοῦ τοιούτου γίνεται καὶ τὸ γεγωνότερον, οὐ μὴν ἐκ τοῦ εἰδότερον τῆς μετοχῆς. Τὸ δὲ ῥοχθεῖν, ὠνοματοπεποίηται. καθὰ καὶ τὸ ῥόθιον. καὶ τὸ ἐρευγόμενον. καὶ τὸ παλίρροθον. καὶ τὸ βέβρυχε. καὶ ὁ δοῦπος. ἦχον γὰρ ἐπίτηδες πρᾶγμα δύσηχον τὴν τῶν κυμάτων εἰς τὰ ἔξω προσρῆξιν, συχναῖς τραχείαις ἐξαγγέλλει φωναῖς. τραχυφωνότερον δὲ τὸ ῥοχθεῖν, τοῦ τε ῥοθίου καὶ τοῦ παλιρρόθου. ἔτι δὲ καὶ τοῦ μυθικοῦ Ἀλιρροθίου. ποιεῖ δὲ τὴν πλείω τραχύτητα, ἡ τῶν δασέων ἐπαλληλία. Τὸ δὲ ξερὸν ἠπείροιο, καὶ ῥαχείας ἐφ' ἀκτήν. συνέσταλται δὲ ἐκ τοῦ ξηροῦ τὸ ξερόν. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ νοσηρὸν νοσερόν. εὕρηται γὰρ διχῶς. συνηγοροῖτο δ' ἂν, ἡ καθ' Ἡρακλείδην εἰπεῖν, παρηγορεῖτο τὸ ξερὸν, καὶ ἀπὸ τοῦ ξέω. εὐφυῶς γὰρ ἔχει πρὸς ξέσιν λεῖα τὰ ξηρά. πολλαχοῦ δὲ τὸ η ἔτι εἰς ε μεταπίπτει σὺν λόγῳ, καθὰ καὶ ἐν τῷ ῥῶ ῥήσω ἔρρημαι ἐρρέθην. διὰ μὲν γὰρ τὸ ῥῶ ῥήσω, καλῶς ἔχει τὸ ἔρρημαι καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ εἴρημαι. διὰ δὲ τὸ ῥέω θέμα, εὖ ἔχει καὶ τὸ ἐρρέθην. τὸ δ' αὐτὸ νοητέον καὶ ἐπὶ τοῦ σχῶ σχήσω ἔσχηκα ἔσχημαι ἐσχέθην. καὶ τὸ νοσηρὸν δὲ καὶ νοσερὸν, οὐδ' αὐτὸ ἀλόγως ἔχει. ἀλλὰ τὸ μὲν, τῷ η παραλήγεται, ὡς ἀπὸ τοῦ νοσῶ νοσήσω μέλλοντος. τὸ δὲ, τῷ ε παραλήγεται, ὡς ἀπὸ ὁλοκλήρου ἤγουν οὐ πλείους ῥήματος τοῦ νοσέω. καὶ οὕτω μὲν εὔλογον συλλαβικὴν συστολὴν ἢ ἔκτασιν τὰ τοιαῦτα πάσχει. ἄλογον μέντοι συστολὴν χρονικὴν καὶ ἔκτασιν παραδιδόασιν οἱ παλαιοί, ἐν τῷ. φίλε κασίγνητε καί, ἀνέρες ἐστὲ φίλοι. καὶ ἐν τῷ, Ἄρες ἄρες βροτολοιγέ. καὶ ἐν τῷ, σὸν ἦρ αὐτ' ἐμός. καὶ, ἕκτορ ἐμῷ θυμῷ δαέρων φίλτατε. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα ὡς ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ξερὸν κατὰ συστολήν. ἴσως δὲ καὶ ἄλλως τὸ ξερὸν ἐνταῦθα ἐπίκειται τὸ ξηρόν. Τὸ δὲ εἴλυτο, ἢ ἐκ τοῦ εἴλυμαι γίνεται, ἢ ἐκ τοῦ εἰλύω ἐξ οὗ τὸ ἐπειλύω. καὶ εἰλυὸς ὁ φωλεός. ἵνα ἡ συγκοπὴ ἐκ τοῦ εἰλύετο. ἐκ δὲ τοῦ ῥηθέντος εἰλύω ἢ εἴλυμαι, γίνεται καὶ εἴλυμα τὸ κάλυμμα. δηλαδὴ εἴλυμα σπείρων, ὃ ἐν τοῖς ἑξῆς που κεῖται. ἁλὸς δὲ ἄχνη πόθεν γίνεται, ἡ Ἰλιὰς ἱκανῶς ἐδήλωσε. δηλοῖ δὲ τὸ λεπτὸν καὶ ἀφρῶδες τοῦ ἔξω προσρηγνυμένου κύματος. λιμένες δὲ νεῶν ὄχοι βαρυτόνως ἢ ὀχοὶ ὀξυτόνως, οἱ φυλακτικοὶ τῶν νεῶν, ὡς συνέχοντες αὐτάς. ἐφ' ὧν αἱ νῆες ὀχοῦνται καὶ ἀναπαύονται. δοκοῦσι δὲ καὶ οἱ ναύλοχοι λιμένες ὡς προδεδήλωται, ἐκ τοῦ νεῶν ὄχοι λέγεσθαι συνθέτως πλεονασμῷ τοῦ λ. ἐπιωγαὶ δὲ, ἐξοχαὶ κατὰ τοὺς παλαιοὺς καὶ πλατεῖς αἰγιαλοί. μάλιστα δὲ, τόποι ἀνέμου σκέπην ἔχοντες. ἔνθα καὶ ἰωὴ τουτέστι πνοὴ ἄγνυται μὴ δυναμένη δηλαδὴ προϊέναι. καθ' ὁμοιότητα δὲ τούτου, καὶ κυματωγὴ παρ' Ἡροδότῳ ἡ ἀκτὴ ἔνθα δηλαδὴ τὰ κύματα ἄγνυνται. Τὰς δὲ ἀκτὰς, καὶ ῥαχίας οἱ ἀττικοὶ καλοῦσι καὶ τὸν τόπον δὲ ᾧ προσαράσσει τὸ κῦμα, ῥαχίαν λέγεσθαι ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ. καὶ ῥάχοι δὲ καὶ ῥαχίαι, παρατείνουσα καὶ τραχεῖα ἠιών. εὕρηνται δὲ καὶ ῥάχοι, καὶ ἀκανθώδεις καὶ τραχεῖαι ῥάβδοι. προβλῆτες δὲ ἀκταὶ, ἁπλῶς μὲν, αἱ προβεβλημέναι καὶ μὴ κρυπτόμεναι. τοῦτο δὲ, πρὸς διαστολὴν τῶν λιμένων καὶ τῶν ἐπιωγῶν. ἐκεῖ γὰρ, οὐ προβέβληται εἰς ἐμφανὲς ἡ ἀκτή. καὶ ἔστι μὲν οὐδὲ ἡ ἁπλῶς προβλὴς ἀκτὴ, ἀγαθὸν ὡς πρὸς λιμένος σύγκρισιν. εἰ δὲ καὶ σπι-

λάδες

λάδες εἰσὶ περὶ αὐτὴν καὶ πάγοι, ἀλλὰ τοῦτο, χεῖρον. καὶ εἰσὶν αἱ τοιαῦται περὶ ἃς λῆπες ἀκταί, τουτέστι πετρώδεις, προνεύουσαι εἰς θάλασσαν. περὶ δὲ σπιλάδων, προεγράφη. λέγονται δὲ τὰ χόλια, καὶ ὅτι σπιλάδες, πέτραι εἰσὶ κοῖλαι διακεχωρισμέναι τῇ συνεχεῖ τῶν κυμάτων πλήξει. πάγοι δὲ, πετρώδεις ὑπεροχαί. ἢ εἰς ὕψος ἀνέχουσαι ὀξεῖαι πέτραι. ὡς δηλοῖ ἐπαχθὲν τὸ, πάγοι ὀξέες. τοῦ δὲ ἀελπέα ἡ ὀρθὴ, ἀελπής. καὶ ἔστι σημειῶδες οὐχὶ τὸ μὲν ἁπλοῦν, ἐλπὶς ἐλπίδος. τὸ δὲ σύνθετον, ἀελπὴς ἀελπέος. ἔστι δὲ περὶ αὐτοῦ εἰπεῖν ὅτι ἐκ μὲν τοῦ ἐλπὶς, ὁ εὔελπις γίνεται καὶ ὁ δύσελπις. ἐκ δὲ τοῦ ἔλπω ῥήματος, ὁ ἄελπος καὶ ὁ ἀελπής. ὡς ἐκ τοῦ τέρπω, ὁ παρ' ὁμήρῳ ἄτερπος ὀϊζὺς καὶ ὁ ἀτερπὴς χῶρος. καὶ τοῦτο μὲν, τοιοῦτο. λέγει δ' ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς καὶ τὸ ἐκπλεῦσαι καὶ διανήξασθαι, διατμῆξαι κῦμα εἰπών. καὶ δὴ τόδε λαῖτμα διατμήξας ἐπέρησα. τὸ δὲ ἁλὸς πολιοῖο, τῆς παλαιᾶς καὶ αὐτὸ ἀϊδίου. καθὰ καὶ τὸ, κλυτὸς ἀμφιτρίτη. ἀλλαχοῦ δὲ, πολιὴν ἅλα φασὶν ἰωνικῶς. δηλοῖ δὲ ὡς καὶ ἐκεῖ ἐῤῥέθη, ἢ τὴν πελλήν. ἢ τὴν ἔντιμον. ἢ τὴν λευκὴν διά τε τοὺς ἀφροὺς καὶ πρὸς ὁμοιότητα τοῦ, λευκὸν ὕδωρ. τὸ δὲ ἁλὸς θύραζε, ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς ἔξω, πολλαχοῦ φασὶν ὁ ποιητής. λέγει δὲ αὐτὸ, ὡς ἐπὶ οἴκου, ἐπεὶ καὶ οἴκησις ποσειδῶνος καὶ θαλαττίων δαιμόνων ἡ θάλασσα. τὸ δὲ ῥόθιον, ἐπίθετον κύματος ῥοθοῦντος κατὰ ὀνοματοποιίαν. οἱ δὲ μεθ' ὅμηρον, τὸ ῥεῦμα οὕτω καλοῦσιν. οἱ δὲ ὕστερον ἀττικοὶ, τὴν σύντονον εἰρεσίαν οὕτω φασί. καὶ ῥοθιάζειν, τὸ ἐρέσσειν εὐτόνως. ἐλέγετο δὲ ῥοθιάζειν. καὶ ὅτι οἱ ναῦται ἐπὶ κώπαις δέκα τυχὸν ἢ καὶ πλείοσι παίοντες, εἶτα ἅμα παυσάμενοι, ὡς ἐκ συνθήματος ἅπαξ ἀναφωνεῖν, ὡς καὶ νῦν ποτε γίνεται. καὶ ἔστι τοιοῦτον παρὰ ἀριστοφάνει τό, αἴρεσθ' αὐτῶν πολὺ τὸ ῥόθιον. παραπέμψατ' ἐφ' ἕνδεκα κώπαις. πυτίσιν, εὐφημήσαντι τὸν δεῖνα ῥοθιάζοντες ναυτικῶς. τὸ δὲ ἀναδέδρομε, ὑψηλοὺς εἶναι ὡς καὶ ἐῤῥέθη, τοὺς ῥηθέντας πάγους δηλοῖ. ἵνα οἱ αὐτοὶ, καὶ πάγοι ὀξέες εἶεν καὶ πέτραι ἀνατρέχουσαι. γλυκέως δὲ ὡς ἐπὶ ἐμψύχων ἀναβαινόντων, λέγεται τὸ ἀνατρέχειν ἐπὶ πετρῶν ὑψηλῶν. καθὰ καὶ τὸ, ἀναδέδρομε πέτρη. μέτοχος δὲ παρακείμενος τὸ ἀναδεδρομὼς, ὡς ἀπὸ ἀῤῥήτου ἐνεστῶτος τοῦ δρέμω ἀφ' οὗ καὶ ὁ δρόμος. ἀγχιβαθὴς δὲ θάλασσα, ὁ βαθὺς αἰγιαλός, ἢ μὴ ἀπτικρὺς λιμὴν ἢ ἀκτὴ ἀλλὰ ἀγχιβαθὴς ὢν ὡς μὴ δύνασθαί τινα ἐν κινδύνῳ πόδεσσι στῆναι ἀμφοτέροισι καὶ σωθῆναι. ἢ νῦν μὲν, οὐκ ἐπαινετὸν τὸ ἀγχιβαθές. ὁ μέντοι ἀγχιβαθὴς λιμὴν, ἐπαινεῖται. τὸ δὲ βάλῃ λίθακι ποτὶ πέτρῃ, ἀντὶ τοῦ, προσρίψῃ πέτρᾳ τινὶ ἐχούσῃ προβολὰς ὀξείας πολλὰς, τοιαύτη γὰρ ἡ λίθαξ πέτρα. εἰ δέ τις τοὺς οὕτω λίθακας, καὶ πάγους ὀξέας εἴποι, οὐ φαύλως ἐρεῖ. καὶ σημειωτέον ὅτι εἰ καὶ παρατετήρηται μὴ εἶναι ὑποκόρισμα παρὰ τῷ ποιητῇ, ἀλλὰ τὸ λίθαξ, τοιοῦτον εἶναι δοκεῖ. ὡς γὰρ νέος νέαξ νέακος, καὶ ὥσπερ σκύλαξ σκύλακος, οὕτω καὶ λίθαξ ἢ καὶ λᾶιξ. ἔστι γὰρ πέτρα λίθαξ, ἥτις αὐτὴ μὲν μεγάλη ἀνέστηκεν. ἔχει δὲ περὶ αὐτὴν λιθιδίων ἐκθύματα. παραπλῆγες δὲ ἠιόνες κατὰ τοὺς παλαιοὺς, πάραλοι, πλησσόμεναι ὑπὸ ἁλός. μάλιστα δὲ, αἱ μὴ ἀπ' ἀντίας ἀλλ' ἐκ πλαγίων πλησσόμεναι κύμασιν. αἳ καὶ ποιοῦσι τόπον εὐλίμενον πλαγιαζόμενον τοῖς κύμασι. διὸ καὶ ἐπάγει, λιμένας τε θαλάσσης. ὡς τῆς παραπλῆγος ἠιόνος, ἀγαθῆς οὔσης ἐλλιμενίσαι. καὶ οὕτω μὲν ὁ ποιητὴς, οἱ δὲ ὕστερον, παραπλῆγα φασὶ, τὸν ἀπαίδευτον καὶ ἄμουσον καὶ ὡς εἰπεῖν, ἀπῳδὸν, ἐξ ὁμοιότητος τῶν ἀτέχνως πληττομένων χορδῶν. ἡ χρῆσις παρὰ τῷ κωμικῷ. τοιούτῳ δὲ παραπλῆγι σύστοιχον, καὶ τὸ, παράπληγα λύττην λόγου. ἐν δὲ τῷ, δείδω μή με ἡ θύελλα τόδε τι βλάψῃ, ἀνελλιποῦς οὔσης τῆς φράσεως, δῆλον ὅτι πρὸ ταύτης τὸ, μή πως μ' ἐκβαίνοντα βάλῃ ποτὶ πέτρῃ, ἐλλιπές ἐστι ῥήματος τοιούτου, ἵνα λέγῃ ὅτι δέδοικα μὴ προσκρουσθῶ τῇ ῥαχίᾳ. καὶ εἰσὶ καὶ ἐν ἰλιάδι πολλὰ τοιαῦτα σχήματα. ὅμοιον δὲ καὶ παρ' αἰσχύλῳ τὸ, ὅπως μὴ σαυτὸν οἰκτροῖς τετ. ἤγουν δέδιθι μὴ πάθῃς οἴκτου ἄξια. τὸ δὲ ἀναρπάξασα θύελλα, οὐ πάνυ πόῤῥω φράζεται τοῦ, ἀνηρέψαντο ἅρπυιαι. εἰ καὶ ἄλλως μὲν ἐκεῖνο, ἑτέρως δὲ τοῦτο νοεῖται. ὁ δὲ τοῦ μεγάλου κήτους φόβος καὶ ὁ τῶν ἄλλων θηρῶν, οὐχ ἱστορικῶς ἀλλὰ κατὰ τὸ εἰκὸς ἔπεισι τῷ ὀδυσσεῖ, τὰ μὲν τῶν κακῶν πάσχοντι, τὰ δὲ, ὑποπτεύοντι. τὸ δὲ δρύπτεσθαι καὶ ἀράσσεσθαι ὡς τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ δόρυ, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ ἄρης γίνεται, ἀλλαχοῦ δηλοῦται. εἰσὶ δὲ οἳ καὶ ταῦτα ὠνοματοπεποιῆσθαι φασί. τραχύφωνα δὲ οἰκείως τῷ παρόντι τόπῳ, καὶ τὸ ἐδρύφθη, καὶ τὸ ἀράχθη. παλιῤῥόθιον δὲ κῦμα, τὸ ῥοθοῦν καὶ κατὰ τὴν παλίῤῥοιαν. ἦν μὲν γὰρ ἐκεῖνο ῥόθιον, καὶ ὅτι ἐπιδραμὸν παρῆλθε τὸν ὀδυσσέα. γέγονε δὲ παλιῤῥόθιον, ὅτι διαύλου τρόπον εἰς θάλασσαν αὖθις ἐκ τοῦ αἰγιαλοῦ ἀπεκαθίστατο. οὕτω δὲ σφοδρὸν ἦν, ὥστε τῆς πέτρας ἀποσπάσαν τὸν ὀδυσσέα, οὐχ ἁπλῶς ἔφερεν ἔσω θαλάσσης, ἀλλὰ πολὺ ἔβαλε πόντῳ. τοῦτο δὲ, πρὸς ἀγαθοῦ γέγονε τῷ ὀδυσσεῖ. ἐκεῖθεν γὰρ πλαγίως νηχόμενος, εὗρε τόπον ἀκίνδυνον τὸν πρὸς τῷ ποταμῷ. ὁ δὲ πολύπους, μεμέτρηται μὲν τοὺς πόδας ὑπὲρ ὀκτάπους καλεῖται κοινότερον, δόξαι δὲ οὕτω τοῖς ὀνοματοθέταις, πολύπους λέγεται. καθὰ καὶ ἡ τρίαινα, πολυγλώχιν. ἐν ἄλλοις δὲ, τὸ ἀνάπαλιν γίνεται. ἤγουν ἀντὶ τῆς κατὰ τὸ πολὺ ἀοριστίας, ὡρισμένος τις ἐκφωνεῖται ἀριθμός. κρήτη γοῦν ἑκατόμπολις ἐν τοῖς ἑξῆς ῥηθήσεται, ἀντὶ τοῦ πολύπολις καθά τινές φασιν. οὕτω δὲ καὶ τῇ τῆς ἀθηνᾶς αἰγίδι, ἑκατὸν θύσανοι προσυφαίνονται, ἤγουν πολλοί. ὁμοίως καὶ ἑκατὸν δούρατ' ἀμάξης ἡσίοδος ἔφη, καὶ ἑκατὸν ἔτη παῖδα παρὰ μητρὶ ἀπτάλλεσθαι. σὺν ἄλλοις δὲ, καὶ ὁ ὁμηρικὸς ἑκατόγχειρ, τοιαύτην ἔννοιαν ὑποβάλλει. ἵνα ᾖ ἑκατόγχειρ, ὁ πολύχειρ. ἡ δὲ κατὰ τὸν πολύποδα παραβολὴ, ἐναντιότητα δοκεῖ ἔχειν

πρὸς τὸ προκείμενον πρᾶγμα. ὁ μὲν γὰρ πολύπους τῆς θαλάσσης ἐξελκόμενος, αἱ κατὰ λέγει, ὡς ὅ ἐστι λιθίδια πρὸς ταῖς κοτυληδόσιν ἐχόμενα. ὀδυσσεὺς δὲ, ἀφῆκέ τι τοῦ σώματος πρὸς ταῖς πέτραις. φασὶ γοῦν οἱ παλαιοὶ, ὅτι ἡ παραβολικὴ αὕτη ὁμοίωσις, πρὸς μόνον γίνεται τὸ στερρὸν τῆς ἀντοχῆς. ὡς γὰρ ὁ πολύπους αἴρει τι τῶν λίθων ἀντεχόμενος, οὕτως ὀδυσσεὺς ἀφῆκέ τι τοῦ κατὰ τὰς χεῖρας ῥινοῦ πρὸς τῇ πέτρᾳ. καὶ μία αἰτία ἀμφοῖν τοῦ τι ἀφεῖναι τι πρὸς ταῖς πέτραις, καὶ τοῦ ἀποσπᾶσαί τι ἀπ' αὐτῶν, ἡ βιαία δηλαδὴ ἀντοχὴ τῶν κοτυληδόνων καὶ τῶν χειρῶν. δῆλον δ' ἐκ τῶν παλαιῶν, καὶ ὡς δίεισι χρὴ ὁ πολύπους. καὶ ὡς ἀντέχεται τῆς οἰκείας θαλάμης, ἵνα θερμαίνων, αἰσθάνηται ὑπ' αὐτῆς κατά τινα φρεωρίαν. ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ θάλπειν δοκεῖ γίνεσθαι ἡ θαλάμη καθὰ καὶ ὁ θάλαμος. ὅρα δὲ ὡς ἐν τοῖς κατὰ τὸν ὀδυσσέα ἐφιλοτιμήσατο δι' ἐναργείας ταῖς παραβολαῖς ὁ ποιητής. τέσσαρες γὰρ ἐν τοῖς εἰρημένοις κεῖνται παραβολαί. Τὸν δὲ πολύποδα, πούλυπον μὲν ἀττικοί φασιν ὡς ἐν ῥητορικῷ εἴρηται λεξικῷ, καὶ πλύπουν. ἴωνες δὲ καὶ δωριεῖς καὶ αἰολεῖς, πώλυπον. ὅτι δὲ καὶ πώλυψ ὁ αὐτὸς παρὰ τοῖς ποιηταῖς, ἐδηλώθη καὶ ἀλλαχοῦ. ὅτι δὲ καὶ ἀμφίβιος ὁ πολύπους, ἢ ὅτι καὶ τῇ ἐλαίᾳ χαίρει, καὶ συκίαις δὲ φιλεῖ περιπεφυκυίαις θαλάσσῃ, καὶ ὡς ἐφωράθησαν πολύποδες καὶ τῶν σύκων ἐσθίοντες, δῆλον ἐκ τῶν παλαιῶν. παρ' οἷς κεῖται, καὶ ὅτι νόμος παρὰ τροιζηνίοις, οὔτε τὸν ἱερὸν καλούμενον πολύπουν οὔτε τὸν κωπηλάτην πολύπουν θηρεύειν. ἀπεῖπον γάρ φασι, τούτων τι καὶ τῆς θαλαττίας χελώνης μὴ ἅπτεσθαι. πολλῶν δὲ ὄντων ἃ φέρεται περὶ πολύποδος, ἐκεῖνα ἐπιτρεπτέον. ὅτι ὀξύτονος μὲν, οὐκ ἔχει μονοσύλλαβον αἰτιατικὴν κατὰ τὸν βοῦν καὶ τὸν νοῦν. τὸ δὲ σύνθετον ἔχει τὸν πολύπουν γάρ φαμεν καὶ τὸν οἰδίπουν καὶ τὸν τρίπουν λέβητα παρ' αἰσχύλῳ. καὶ ὅτι τὸν ὡς ἐρρέθη αἰολικὸν καὶ δωρικὸν διὰ τοῦ ω μεγάλου πώλυπον, παρὰ ἐπιχάρμῳ ἔστιν εὑρεῖν. ἔστι γάρ φασι παρ' ἐκείνῳ παθητικὸν πώλυπι. παρὰ δὲ σιμωνίδῃ δὲ, πώλυπον διζήμενος. καὶ ὅτι τὰ μὲν ἄλλα μαλάκια, εὔθετα πρὸς ἡδονὴν ἀπλῶς καὶ ἀφροδίσια, μάλιστα δὲ οἱ πολύποδες. καὶ ὅτι θολὸν ἔχει ὁ πολύπους ἔχει ἐν τῇ λεγομένῃ μήκωνι, οὐ μέλανα κατὰ τὴν σηπίαν, ἀλλ' ὑπέρυθρον. καὶ ὅτι ὁ ῥηθεὶς μήκων ἂν καὶ σηπία ἔχει. ὅρα δὲ τὸ, ὁ μήκων ἀρσενικὸν, κεῖται ἐπάνω τῆς κοιλίας, οἱονεὶ κύστις. καὶ ὅτι λέγεται ἂν ἀπορήσῃ τροφῆς, αὑτὸν κατεσθίειν, ὅθεν εἴρηται τὸ, ἴδωδ' ἑαυτὸν ὡς πολύπους. καὶ ὅτι τοῦτό φασι ζῷον ψευδὲς εἶναι. ὑπὸ γὰρ τῶν γόγγρων διωκόμενον, ἀδικεῖσθαι τοὺς πόδας. καὶ ὅτι λέγεται ὡς εἴ τις ταῖς θαλάμαις αὐτοῦ ἅλας σπείρει, εὐθέως ἐξέρχεται. καὶ ὅτι φεύγων μεταβάλλει φόβῳ τὰς χρόας, ἐξομοιούμενος τοῖς τόποις ἐν οἷς κρύπτεται. διὸ, κλέαρχός τις ἔφη. πουλύποδός μοι, τέκνον ἔχων νόον ἀμφίλοχ' ἥρως, τοῖσιν ἐφαρμόζου ὧν κε δῆμον ἵκηαι. ὁ δὲ τοιοῦτος νοῦς, τὸν πολύτροπον, πολύποδα σκώπτει. καὶ ὅτι εἴπερ ἱστορεῖται ὁ πολύπους λίαν αἰσχυντὸς εἶναι, διωκόμενος τί γάρ ἐστιν ὅπου οὐ φεύγει, καὶ πρὸς τὴν χεῖρα δὲ τῶν διωκόντων βαδίζει. ὅθεν εἴρηται τὸ εἶναί τινα ἠλίθιον νοῦν τι πολύποδος ἔχοντα, οὐκ ἄρα τὴν συνεξομοίωσιν τὴν πρὸς τοὺς τόπους φρονίμως αὐτὸς ποιεῖ, ἀλλ' ὁ φόβος ἀληθῶς αὐτὸν ἀλλοιοῖ. καὶ ὅτι λέγεται μὴ δὲ γίνεσθαι πολύποδας περὶ ἑλλήσποντον. κατὰ δέ τινας, μὴ δὲ περὶ τὸν εὔξεινον. ψυχρὰ γάρ φασιν ἡ θάλασσα αὕτη καὶ ἧττον ἁλμυρά. ταῦτα δ' ἄμφω, πολέμια πολύποσι. καὶ ὅτι ὁ τραγικὸς ἴων μεμφόμενος τὸ τοῦ πολύποδος εὐμετάβλητον, ἀκολούθως δ' αὐτῷ καὶ τὸν παλίμβολον ἄνθρωπον, λέγει, τὸν πετραῖον πλεκτάναις ἀναίμονα στυγῶ μεταλλακτῆρα πολύπουν χροός. ὅρα δὲ, τὸ, θαλάμης ἐξελκομένοιο, τόπῳ γὰρ ἀντέχεται ὁ πολύπους μάλιστα, ὥσπερ καί τις πατρίδος βιαίως ἀπάγοιτο ἢ οἴκου. δῆλον δὲ, ὡς θάλαμος μὲν, ἐπὶ λογικῶν. θαλάμη δὲ, ἐπὶ ἀλόγων. ὅτι δὲ θαλάμη μὲν, ἀεὶ βαρυτόνως ὡς παλάμη, τὸ δὲ πληθυντικὸν καὶ τῆς πρὸς διάφορον σημασίας ὀξυτονεῖται, δηλοῖ ὁ ἱστορήσας θαλαμὰς ἐν ὀξείᾳ τάσει. καὶ εἰπὼν εἶναι θαλαμὰς ὡς ἀγαθὰς, δυσπόρων ἱερῶν σημαίνει. θαλάμας δὲ βαρυτόνως ὡς μεγάλας, καταδύσεις μυωδεῖς μνησίον δ' ἐνταῦθα καὶ ὅτι θαλάμη οὐ τοῦ πάλαι καὶ ὁμηρικῷ ἀλλὰ τοῦ παρὰ τοῖς ὕστερον νυμφικῷ, παρωνόμασται ὁ ἐπιθαλάμιος λόγος. περὶ οὗ γράφεται ὅτι ἐπιθαλάμιον μὲν, τὸ ἐπὶ θαλάμῳ τῆς γαμουμένης γραφὲν γαμήλιον δὲ, τὸ ὑπὸ περιωρισμένῳ χρόνῳ. τάττεται δὲ ἡ λέξις φασὶ, καὶ ἐπὶ δωρεᾶς ἐν γάμῳ διδομένης. ὅτι δὲ θαλάμου παρώνυμος καὶ ὁ τριηρικὸς θαλάμαξ, οἶδεν ὁ μαθών. κοτυληδόνες δὲ αἱ τοῦ πολύποδος πλεκτάναι, ἀπὸ μέρους τουτέστιν ἀπὸ τῶν βραχυτάτων κοτυληδόνων αἳ περὶ ταῖς πλεκτάναις ὑπόκεινται, ὅμοιαι οὖσαι κοτυληδίοις κοίλοις ἀφ' ὧν καὶ παρονομάζονται. δῆλον δ' ὅτι ταύταις ὁ πολύπους ἀντέχεται τῶν πετρῶν κρατερῶς. ὧν ἑκάστη συσπῶσα ἑαυτὴν καὶ προσφυομένη τῇ τῆς πέτρας ἐπιφανείᾳ κολλητικῶς, ἔχεσθαι ποιεῖ τὸν πολύποδα τοῦ ὑποκειμένου, καὶ ὅσα κισσὸν δρυὸς ἤ τινος ἄλλου. θρασείας δὲ χεῖρας νῦν τὰς τοῦ ὀδυσσέως ἔφη, διὰ τὸ ὑπὸ τλῆμον καὶ θαρραλέον αὐτοῦ. Τὸ δὲ κύματος ἐξαναδὺς ἃ ἐρεύγεται εἰς ἤπειρον, καινὸς μὲν ἐσχημάτισται, ἔχρῆν γὰρ εἰπεῖν, ὃ ἐρεύγεται. πλὴν οὐκ ἦν ἄλλως εἰπεῖν. εἰ γὰρ καὶ ἑνὸς κύματος ἐξανέδυ ὀδυσσεὺς, ἀλλ' οὐχ ἓν κῦμα ἔξω ἐρεύγετο. ἔχει γοῦν τὸ σχῆμα ἐλλειπῶς. τὸ δὲ τέλειον, οὕτως. κύματος ἐξαναδὺς ἐκείνου ἑνὸς τῶν πολλῶν ἃ ἐρεύγεται ἤπειρον δέ. Τὸ δὲ νῆχε παρὲξ, ἀντὶ τοῦ, ὅτι πάνυ πόρρω τῆς γῆς, δέδιε γὰρ μήπως αὐτὸν αὖθις ἀναρπάξῃ θύελλα. ὅτι αὖθις ἐν χρῷ τῆς γῆς, ἵνα μὴ ταῖς πέτραις προσαραχθῇ. καὶ δηλοῖ συνήθως κἀνταῦθα ἡ μὲν παρὰ, ἐγγύτητα τὴν πρὸς τῇ γῇ. ἡ δὲ ἐξ, ὅπου

σιρ

ἐπὶ τῆς ἐν θαλάσσῃ. Ὅρα δὲ ὅτι περὶξ ἔφη, μὴ συντάξας τὸ ἐπίρρημα προσθέσει τινὶ ὡς ἐν ἄλλοις ἐποίει. δῆ παρὶξ ἄλλα. καί, περὶ νόον. Τὸ δὲ ᾤδεε χρόα, ἀντὶ τοῦ, ἐξώγκωτο. ἐκ τοῦ οἰδέω οἰδῶ. εὕρηται δὲ ἐν παλαιοῖς βιβλίοις καὶ ἀντὶ τοῦ ὦζεν. ὡς ἀπὸ τοῦ ὄζω τροπῇ συνήθει τοῦ ζ εἰς δ. τοῦ δὲ ὄζω κοινῶς μὲν, ὁ μέλλων διὰ τοῦ ε, ὀζέσω γάρ. ὁ δὲ κωμικὸς ἐν ταῖς σφηξίν, ὀζήσω φησὶ διὰ τοῦ η. Τὸ δὲ θάλασσα κήκιεν, ἀντὶ τοῦ, ὕδωρ θαλάσσιον κατέρρεεν. ὥσπερ καὶ ἐν Ἰλιάδι, ἱδρῶς κήκιε. Τοῦ δὲ ὀλιγηπελέων, ἔστι καὶ ὄνομα ἐν τοῖς ἑξῆς ἡ ὀλιγηπελία, ὅ ἐστιν ὀλιγοψυχία. ἔστι γὰρ ὀλιγηπελέειν, τὸ ὀλίγον τινὰ πέλειν. ἢ ὀλιγοῦσθαι τὸ εἶναι διά τι πάθος φθοροποιόν. ὁποῖον καὶ ὁ αἰνὸς κάματος. Ὅτι κατὰ τὸ ποικίλλειν πανταχοῦ πολυειδῶς καὶ τὴν ποίησιν ταύτην Ὅμηρος, παραπλέκει τοὺς τοῦ Ὀδυσσέως κινδύνους καὶ ἠθοποιίας τινάς. φησὶ γοῦν ἐν προοιμίοις τοῦ κακοῦ, ὅτι ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν. ὤμοι ἐγὼ δειλός. τί νύ μοι μήκιστα γένηται. λέγει δὲ καὶ δεδιέναι μὴ νημερτέα ἡ Καλυψὼ εἶπε, φαμένη ἐν πόντῳ αὐτὸν πρὶν εἰς τὴν πατρίδα ἐλθεῖν, ἄλγεα ἀναπλήσειν. ἐκφοβεῖ δὲ αὐτὸν καὶ τὸ νέφεσι περιστέφεσθαι τὸν οὐρανὸν ἤτοι τὸν ἀέρα ὡς προγέγραπται. καὶ τὸ ταράσσεσθαι τὸν πόντον. καὶ τὰς ἀέλλας τῶν ἀνέμων ἐπισπέρχειν. καί φησι. νῦν μοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος. ὃ κεῖταί που καὶ ἐν Ἰλιάδι. καὶ ὅτι τρισμάκαρες Δαναοὶ καὶ τετράκις, οἳ τότ' ὄλοντο Τροίῃ ἐν εὐρείῃ χάριν Ἀτρείδῃσι φέροντες. καὶ δὴ ἔγωγ' ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν ἤματι τῷ, ὅτε μοι πλεῖστοι χαλκήρεα δοῦρα Τρῶες ἐπέρριψαν περὶ Πηλεΐωνι θανόντι. ὅτε δηλαδὴ Ὀδυσσεὺς μὲν, ἐβάστασε τὸν Ἀχιλλέα νεκρόν, Αἴας δὲ ὑπερήσπιζεν. οὕτως ἂν ἔλαχον φησὶ κτερέων, καί μευ κλέος ἦγον Ἀχαιοί. νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ ὅ ἐστιν ὀλεθρίῳ παρὰ τὸν λοιγὸν ἢ θαλασσίῳ παρὰ τὸ λέγω τὸ κοιμίζω εἵμαρτο ἁλῶναι. ὁποῖος δηλαδὴ σὺν ἄλλοις καὶ ὁ ἐν θαλάσσῃ. Ὅρα δὲ τὸ, πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν. τὸ γὰρ ἐναγώνιον, οὐκ ἐδίδου καιρὸν ἐκλαλεῖσθαι τὰ κατὰ θυμόν. ἢ μάν τοι ὁμηρικὴ λέξις, οἷα ἐν αὐτῇ καθ' εἱμὴ ἐξεβοῶντο. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς τὸ, εὔξατο ὃν κατὰ θυμόν, ἄλλον ἔχει λόγον. ἐπεὶ γὰρ καὶ τὸ ὕδωρ προσεπελάζον τοῖς χείλεσιν, οὐκ ἀφίησι προφορικῶς εὔχεσθαι, πρὸ δὲ τούτων, ὁ προειδὼν μυθικῶς κινήσας τὴν κεφαλὴν, πρὸς τί. ὃν μυθήσατο θυμόν, διὰ τὸ μόνος εἶναι καὶ μὴ ἔχειν τινὰ ᾧ ἂν μυθήσεται. Τὸ δὲ ὤμοι ἐγὼ δειλὸς, καινότερον ἐσχημάτισται. τὸ γὰρ κοινὸν καὶ οὐδὲ ἔμψυχον, ὤμοι τῷ δειλῷ. Τὸ δὲ τί νύ μοι μήκιστα γένηται, ἀντὶ τοῦ, τίνα μοι κακὰ μείζω γενήσεται. εἰ δὲ γράφεται μήχιστα, ἐρωτᾷ τί ἄν μοι γένοιτο μῆχος ἤτοι μηχανή. Τὸ δὲ ἄλγεα ἀναπλήσειν, ἀντὶ τοῦ ἀναπλῶς παθεῖν καὶ πληρῶσαι. γράφεται δὲ καὶ ἀνατλήσειν. Τὸ δὲ καὶ τετράκις, ἀφελῶς εἴρηται καὶ πρὸς οὐδὲν μέγα. ἐν γὰρ τῷ τρισμάκαρες, καὶ τὸ τετράκις καὶ τὰ ἐφεξῆς νοοῦνται. οὐ γὰρ ὡρισμένως τὸ τρισμάκαρες, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ πολυμάκαρες λέγεται. εἰ μὴ ἄρα κατὰ τὴν πινδαρικὴν ἔννοιαν ἣν οἱ ἐξηγηταὶ δηλοῦσιν ἐκεῖ, τὸ τρισμάκαρες καθὰ καὶ τὸ τρισάθλιοι, τελειωτικὸν αὐτὸ δὴ τοῦτο μόνον δηλοῦσιν ἀριθμόν. εἰ δὲ καὶ τοῦτο, ἀφελῶς πάλιν εἴρηται τὸ τετράκις καὶ οὐδέν τι μεγαλεῖον ἔχει, οἷα ἐν κινδύνῳ ἀσκέπτως ῥηθέν. μεῖζον γὰρ ἦν, πεντάκις ἢ δεκάκις ἢ τοιοῦτόν τι εἰπεῖν. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἀπὸ συνθέτου τοῦ, τρισμάκαρες, ἰδίᾳ λαβὼν ἔθετο τὸ, καὶ τετράκις. ὡς εἴπερ καὶ ἐκεῖ τὸ τρὶς μὲν ἰδίᾳ ἔθετο ἰδίᾳ δὲ αὖθις τὸ μάκαρες. ὅμοιόν τι καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς τὸ διςθανέες ὅτε ἅπαξ θνήσκουσ' ἄνθρωποι. Σημείωσαι δ' ἐν τῷ τρισμάκαρες, οὕτω δὲ καὶ ἐν τῷ, νῆσοι μακάρων, καὶ τῷ, μακάρεσσι θεοῖσιν, ὅτι τὸ μάκαρ, οὐκ ἔσχεν ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ μακάριος. οὐ γὰρ ἂν ἀποκοπὲν, ἐκλίνετο. τὰ γὰρ οὕτω παθόντα, μένουσι τοῦ λοιποῦ ἀμετάβατα εἰς κλίσιν, ὡς οἷα πεδῶν ἐκκοπέντα τῶν ἐν αὐτοῖς τελευταίων συλλαβῶν αἷς ἂν μετέβαινε τῆς κλίσεως γίνονται. τὸ γοῦν δῶ καὶ τὸ κρῖ καὶ ὁ παρὰ τῷ γεωγράφῳ ἦλ δαιμόνιος ἀποκεκομμένα ἐκ τοῦ δῶμα καὶ κρίμνον καὶ ἧλος, οὐκέτι κλίνονται. οὕτω δὲ καὶ τὸ νίφα καὶ σκίπα τὰ τοῦ Ἡσιόδου καὶ τ' ἄλλα. οὐκοῦν ὁ μάκαρ ἀποκοπή ἐκ τοῦ μακάριος, ἀλλὰ πρωτότυπον αὐτό. ἐκείνου ἐστὶ δὲ ὡς καῖσαρ καίσαρος καισάρειος, οὕτω μάκαρ μάκαρος μακάρειος. ἐξ οὗ κατὰ συγκοπὴν ὁ μάκαρς, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἅλς ὁ ἐκ θαλαττίου ὕδατος συμπαγείς, οὗ προϋπάρχει ὁ ἅλιος. διὸ καὶ κλίνεται ὥσπερ ὁ ἅλς τοῦ ἁλὸς, καὶ ἐξωθεῖσθαι τοῦ τ ἁλὸς διὰ κανόνα γραμματικόν, οὕτω καὶ μάκαρς μάκαρος. ἀφ' οὗ μακάρτατος ἢ μακαριώτατος. εἰ μὴ ἄρα καὶ αὐτὸ ἐκ τοῦ μακαριώτατος συγκέκοπται. Τὸ δὲ οἳ τότ' ὄλοντο, πολὺ μὲν ἔχει νοῦν. γοργότατα δὲ εἴρηται. πότε γὰρ τότε; ὅτε πάντως Ἴλιον μὲν ἐπάγη. Ἀχαιοὶ δὲ ἔπλευσαν. καὶ τὰ, καὶ τὰ ἐγίνετο. ἐν οἷς καὶ τὸ τοῦ Ἀχιλλέως πτῶμα καὶ τὰ ἐπ' αὐτῷ. αἴτιον δὲ καὶ τῆς γοργότητος ταύτης ὁ κινδυνώδης καιρὸς, οὐκ ἐῶν αὐτὸν πολυλογεῖν. Σημείωσαι δὲ ὁποῖόν τι ὁ ἄνθρωπος ἐν τοῖς κατὰ τὸν βίον. καὶ ὡς πρὸς τὰς τύχας, τὰς φρένας κέκτηται. Ὀδυσσεὺς γὰρ ὁ ἐν Τροίᾳ ἐξ ἅπαντος πρότερον ζωὴν ἑαυτῷ πορισάμενος, μακαρίους ἐνταῦθα ἡγεῖται τοὺς ἐκεῖ θανόντας ὅθεν αὐτὸς ἐρρύσθη. μυρία δὲ καὶ ἄλλα ὁσημέραι τοιαῦτα παλίντροπα ἤθη παραφαίνονται κατὰ τὸ πάντη ἀναγκαῖον. οὕτω καὶ Πτολεμαίου τοῦ βασιλέως παρῳδεῖται τὸ, ὦ τάλας ἐγὼ τὸ μὴ δὲ τούτων ἕνα γενέσθαι. μετέχει δὲ τοῦτο ἐκεῖνος, ὅτε περιάγων καὶ ἰδὼν Αἰγυπτίους περὶ τὸν ποταμὸν ἐπὶ τῆς ἄμμου ἐρριμμένους ἀεροσκοπουμένους ὡς φασὶν ἀβιωτὶ καὶ τὰ τυχόντα προσφερομένους, ἐπαθήνατο. καὶ σημείωσαι τὸ σχῆμα τοῦ βασιλικοῦ λόγου. ὅπερ ἐστὶ, τὸ μὴ δὲ τούτων ἕνα γενέσθαι. ἤγουν ὅτι μὴ δὲ τούτων εἷς ἐγενόμην, ληφθὲν ἐκ τοῦ κωμικοῦ, εἰπόντος ἐν νεφέλαις. τὸ δὲ μὴ κείνῳ ἐλθεῖν ἐμὲ τὸν ταπεινὸν ἔχοντα. ἤγουν ὅτι

μὴ ἄλλον ἔχων οἴκοθεν σκέπασμα κεφαλῆς. καὶ ἔστιν ἀλληγορικόν. ἵνα λέγῃ ὁ μὲν βασιλεὺς, ὡς δυστυχὴς γέγονέ μοι τὸ μὴ δὲ τούτων οἷα γενέσθαι. ὁ δὲ τοῦ κρηδέμνου αἴθρωπος, ὅτι ἀπεμπολεῖ μὲ τὸν μοι σκευὴν τὸ μὴ φέρειν κατακάλυμμα κεφαλῆς ἐπὶ ἱεροῦ. Ἰστέον δὲ ὅτι αἱ συνήθεις τοῦ τρὶς ἐπιρρήματος, ποτὲ μὲν ὡς ἑ ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη, αὐτόχρημα τριάδα δηλοῦσιν, ὡς ἐν τῷ τρισμάκαρες καὶ τετράκις καθὰ εἴρηται. ποτὲ δὲ, πλῆθος σημαίνουσιν. ὡς ἐν τῷ, τρισχίλιοι εἰσὶ παρ' Ἡσιόδῳ. καὶ ἐν τῷ, ἀλλ' ὦ τρισκακοδαίμονες ὑπερβάλλοντα ἀνάκριον τι. ἤγουν πολλάκις κακοδαίμονες. καὶ βάσον δὲ τὴν τρισοιζυρὴν πόλιν παρὰ Ἀρχιλόχῳ. ἔτι τὴν λίαν οἰζυράν. οὕτω δὲ ὁ γράψας ἔχει στίχον καὶ παῖδα δοῦλος ὁ σιγματίας. καὶ πολύτροπα ἀεὶ σοφὸς μετ' ὀλίγα λέγει τριπαίδαν, ὁ τρίδουλος. καὶ ὡς τὸ περιγραφικὸν τρίπατρος. ἐπιπώρας δὲ ὑπερβαίνει τοῦτο, φασίν. ἀφίω τέλον τὸν ἐπτάδουλον. τοῖς δὲ αἰσχρότερον ἐμεῖον τρισεξώλης. ἔτι δὲ τὸ αὐτὸ τρίς, οὐκ ἀεὶ φυλάσσει τὸ σίγμα συντιθέν ἀλλ' ἀποβάλλεται τὸ, δίλημμα τὸ τρίπαλαι, καὶ τρίπους. καὶ τρίδουλος. καὶ ἄλλων μυρίων. Τὸ δὲ χάριν φέροντες, ἤγουν φέροντες εἴπε ἐν τῇ γραφῇ διὰ τοῦ δὲ δεῦρο ἐπιρρίψαι. οὐκ ἔστι καιριωτέρα λέξιν εὑρεῖν. κρεῖττον γάρ ἐστι καὶ τὸ ἀφῖκαι. ἐπὶ μὲν τοι διὰ τῶν, οὐκ ἂν εἴη καίριον. ἀλλὰ μᾶλλον οἰκεῖον ἐκεῖ τὸ ἀφῖκαι. ἐπεὶ καὶ ἀπὸ τοῦ ἵημι γίνεται ὁ πιστὸς ἰός. τὸ δέ γε βαλλέμεν, ἐνδεέν ἐστι τοῦ ἐπιρρίπτειν. καὶ ἀφεῖναι αὐτὸ γάρ, ἀντὶ τοῦ, ἐπιτυχεῖν λέγεται. Τὸ δὲ περὶ πλεόνων, ὅμοιον τῷ, ἀμφ' Ὀδυσσῆϊ ὅπερ ἀσαφέστερον κεῖται. Τὸ δὲ ἔλαχεν κτερέων, ἀντὶ τοῦ, ἐτύχομεν ὡς καὶ ἐν ἄλλοις πολλαχοῦ κεῖται. οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον, αἰτιατικῇ συντάσσουσι τὸ λαχεῖν.

Ὅτι ἐθὰς ὢν ὁ ποιητὴς τοῖς μεγάλοις καὶ μάλιστα ἐπικινδύνοις πράγμασι θεῖα εἰσάγειν πρόσωπα, καὶ συγκιρνᾶν ἀγαθῷ τινι τὸ ἄκρατον τοῦ κακοῦ καὶ παντελῶς ἀπάγειν αὐτὸ, ποιεῖ τοῦτο καὶ νῦν. καὶ ἐπεὶ μέγα τὸ τοῦ κινδύνου κακὸν ἦν τῷ Ὀδυσσεῖ καὶ πάντῃ ἄφυκτον, πλάττει τὴν Λευκοθέαν ἀναφανεῖσαν ἐκ μέσων τῶν κυμάτων καὶ τὰ δυνατὰ πιθανῶς βοηθήσασαν. ὡς μήτε τῷ Ποσειδῶνι παντελῶς ἀντιποιεῖν, μήτε τὸν Ὀδυσσέα περιλιπεῖν ἀβοήθητον. βοηθεῖ δὲ, διὰ τοῦ καθ' αὐτὴν κρηδέμνου ὡς ἐφεξῆς ῥηθήσεται. ἀστεῖον δὲ τὸ τῆς Λευκοθέας ἐπεισόδιον. ἱστορίαν τε γὰρ ξενικὴν ἐπεισάγει, καὶ ὁμηρικὸν ἔθος πληροῖ, θεῖον ἐν κινδύνῳ εἰσαγομένῃ πρόσωπον. καὶ τὸ ἄπορον λύει τοῦ, πῶς Ὀδυσσεὺς οὐκ ἔπαθέ τι δεινὸν ταῖς πέτραις προσαραχθείς. ἔστι δὲ ὁ περὶ τῆς Λευκοθέας λόγος τοῦ ποιητοῦ, οὗτος. τὸν δ' εἶδε Κάδμου θυγάτηρ καλλίσφυρος Ἰνώ. Λευκοθέη. ἣ πρὶν μὲν, ἦν βροτὸς αὐδήεσσα. νῦν δ' ἁλὸς ἐν πελάγεσσι, θεῶν ἐξέμμορε τιμῆς. αὕτη τὸν Ὀδυσσέα ἐλέησεν ἀλώμενον ἄλγεα ἔχοντα. αἰθυίῃ δ' εἰκυῖα ποτῇ, ἀνεδύσατο λίμνης. ἷζε δ' ἐπὶ σχεδίης πολυδέσμου, εἶπέ τε

Τὸν δ' ἴδεν Κάδμου θυγάτηρ καλλίσφυρος Ἰνώ,
Λευκοθέη, ἣ πρὶν μὲν ἔην βροτὸς αὐδήεσσα.
Νῦν δ' ἁλὸς ἐν πελάγεσσι θεῶν ἐξέμμορε τιμῆς.
Ἥ ῥ' Ὀδυσῆ' ἐλέησεν ἀλώμενον, ἄλγε' ἔχοντα.
Αἰθυίῃ δ' εἰκυῖα ποτῇ ἀνεδύσατο λίμνης.
Ἷζε δ' ἐπὶ σχεδίης πολυδέσμου, εἶπέ τε μῦθον.
Κάμμορε, τίπτε τοι ὧδε Ποσειδάων ἐνοσίχθων
Ὠδύσατ' ἐκπάγλως, ὅτι τοι κακὰ πολλὰ φυτεύει;
Οὐ μὲν δή σε καταφθίσει μάλα περ μενεαίνων.
Ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρξον, δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν.
Εἵματα ταῦτ' ἀποδὺς, σχεδίην ἀνέμοισι φέρεσθαι
Κάλλιπ', ἀτὰρ χείρεσσι νέων ἐπιμαίεο νόστου
Γαίης Φαιήκων, ὅθι τοι μοῖρ' ἐστὶν ἀλύξαι.
Τῆ δὲ τόδε κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοισι τάνυσσαι
Ἄμβροτον. οὐδέ τί τοι παθέειν δέος, οὐδ' ἀπολέσθαι.
Αὐτὰρ ἐπὴν χείρεσσιν ἐφάψεαι ἠπείροιο,
Ἂψ ἀπολυσάμενος, βαλέειν εἰς οἴνοπα πόντον
Πολλὸν ἀπ' ἠπείρου, αὐτὸς δ' ἀπὸ νόσφι τραπέσθαι.
Ὣς ἄρα φωνήσασα θεὰ, κρήδεμνον ἔδωκεν.
Αὐτὴ δ' ἂψ ἐς πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα
Αἰθυίῃ εἰκυῖα. μέλαν δέ ἑ κῦμα κάλυψεν.
Αὐτὰρ ὁ μερμήριξε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν.
Ὤ μοι ἐγὼ, μή τίς μοι ὑφαίνῃσι δόλον ἄλλον
Ἀθανάτων, ὅτε με σχεδίης ἀποβῆναι ἀνώγει.
Ἀλλὰ μάλ' οὔπω πείσομ', ἐπεὶ ἑκὰς ὀφθαλμοῖσι
Γαῖαν ἐγὼν ἰδόμην, ὅθι μοι φάτο φύξιμον εἶναι.
Ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρξω, δοκέει δέ μοι εἶναι ἄριστον,
Ὄφρ' ἂν μέν κεν δούρατ' ἐν ἁρμονίῃσιν ἀρήρῃ,
Τόφρ' αὐτοῦ μενέω καὶ τλήσομαι ἄλγεα πάσχων.

Αὐτὰρ ἐπὴν δή μοι σχεδίην διὰ κῦμα τινάξῃ,
Νήξομ᾽. ἐπεὶ οὐ μέν τι πάρα προνοῆσαι ἄμεινον.
Εως ὁ ταῦθ᾽ ὥρμαινε κατὰ φρένα δῖος Ὀδυσσεὺς,
Ὦρσε δ᾽ ἐπὶ μέγα κῦμα Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Δεινόν τ᾽ ἀργαλέον τε κατηρεφές. ἤλασε δ᾽ αὐτόν.
Ὡς δ᾽ ἄνεμος ζαὴς ἠίων θημῶνα τινάξῃ
Καρφαλέων, τὰ μὲν ἄρ τε διεσκέδασ᾽ ἄλλυδις ἄλλῃ,
Ὣς τῆς δούρατα μακρὰ διεσκέδασ᾽. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἀμφ᾽ ἑνὶ δούρατι βαῖνε κέληθ᾽ ὡς ἵππον ἐλαύνων.
Εἵματα δ᾽ ἐξαπέδυνε, τά οἱ πόρε δῖα Καλυψώ.
Αὐτίκα δὲ κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοισι τάνυσσεν.
Αὐτὸς δὲ πρηνὴς ἁλὶ κάππεσε χεῖρε πετάσσας,
Νηχέμεναι μεμαώς. ἴδε δὲ κρείων ἐνοσίχθων.
Κινήσας δὲ κάρη, ποτὶ ὃν μυθήσατο θυμόν.
Οὕτω νῦν κακὰ πολλὰ παθὼν ἀλόω κατὰ πόντον,
Ἐσόκεν ἀνθρώποισι διοτρεφέεσσι μιγείης.
Ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὧς σε ἔολπα ὀνόσσεσθαι κακότητος.

μῖθον. κάμμορε. τίπτε τοι ὧδε Ποσειδάων ἐνοσίχθων ὠδύσατ᾽ ἐκπάγλως, ἵνα σοι κακὰ πολλὰ φυτεύει. καὶ ἑξῆς. τοῦτο δέ ἐστι τὸ ὀδύσσασθαι, ὅ ἐστι μνησικάκως τι πάσχειν πρός τινος. ἡ δὲ κατὰ τὴν ἰνὼ ἤτοι λευκοθέαν ἱστορία, διώνυμος γὰρ ἡ γυνή, τοιαύτη τίς ἐστιν. ἰνὼ ἀθάμαντι συνοικήσασα, ἔσχε παῖδας μελικέρτην καὶ λέαρχον ἢ κλέαρχον. ἀθάμας δὲ κατὰ μῆνιν ἥρας τοὺς φίλους λυσσήσας ἐπὶ... τὸν λέαρχον, ... λέαρχον. ἐπεὶ δὲ καὶ τὸν λοιπὸν ἔμελλε παῖδα διαχειρίσασθαι, βαστάζει αὐτὸν ἡ μήτηρ ἰνώ. καὶ διὰ τοῦ λευκοῦ πεδίου τοῦ μεγαρίδος θέουσα, ὅ ἐστι στρατηγοῦσα ὅθεν καὶ λευκοθέα ἐκλήθη, συγκατέρριψεν ἑαυτὴν τῷ βασταζομένῳ παιδὶ εἰς θάλασσαν. καὶ ἰσόθεον ἔλαχε τιμὴν σὺν αὐτῷ, κληθέντι παλαίμονι διὰ τὸ κατὰ μῦθον συλλαμβάνεσθαί τι τοῖς ἁπλῶς παλαίουσιν ἢ τοῖς κατὰ θάλασσαν παλαίουσιν, ὅ ἐστι πονουμένοις περὶ τὰ ναυτικά. ἐπεὶ καὶ ἡ παλαισμοσύνη, παλαιμοσύνη γραφομένη εὑρίσκεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς. θυγάτηρ δὲ ἡ ἰνὼ τοῦ κάδμου, ὃς περὶ τὰς θυγατέρας ἐδυστύχησε. σεμέλη μὲν γὰρ, ἐφλέχθη κεραυνῷ. ἀγαυὴ δὲ μανεῖσα, διεσπάραξε τὸν υἱὸν ἀκταίωνα. λευκοθέα δὲ, εἰς θάλασσαν ἥλατο. οἰκτίζεται δέ φασιν αὕτη τὸν ὀδυσσέα. ἢ ὡς ἄνθρωπος γενομένη ποτέ. ἢ καὶ ὡς φιλογενὴς οὖσα. ἢ καὶ ὡς ὁμοιοπαθής. ἐθαλάσσευσε γοῦν καὶ αὐτή ποτε, οὐχ ἑκοῦσα ἐμπεπτωκυῖα ὡς ἐκείνη, ἀλλ᾽ οὕτω δυστυχῶς ἐγκυβιστᾶσα. οὐκ ἐμορφώθη δέ φασιν εἰς αἴθυιαν τότε ἡ λευκοθέα ἀλλ᾽ αἰθυίᾳ εἰκασθεῖσα. πῶς γὰρ λαλεῖ; πῶς δὲ καὶ φορεῖ ἢ καὶ χαρίζεται τὸ κρήδεμνον; ἀλλὰ τῷ τρόπῳ τοῦ ἀναδύσεως, ἔοικεν εἰς αἴθυιαν. οὐκ ἐναντιοῦται δέ φασι τῷ ποσειδῶνι, ἐπεὶ κἀκεῖνον οἶδεν εἰδότα ὡς χρὴ σωθῆναι τὸν ὀδυσσέα. διὸ καὶ προαναφωνεῖ δι᾽ αὐτοῦ ὁ ποιητὴς ὡς οὐ καταφθίσει τὸν ὀδυσσέα ὁ ποσειδῶν. αὐδήεσσα δὲ, ἢ ἡ διαβόητος κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὅ ἐστιν ἀοίδιμος διὰ τὰ ἐπ᾽ αὐτῇ συμβάντα. ἢ ἡ ἔνδοξος, εἰ καὶ ἦν γάρ. ἢ κατὰ ἀρίσταρχον, ἡ χρωμένη ἀνθρωπίνῃ φωνῇ. οὕτω γὰρ αὐδήεντες οἱ ἄνθρωποι πρὸς διαστολὴν τῶν λοιπῶν ζώων. γράφεται δὲ καὶ οὐδήεσσα, τουτέστιν ἐπίγειος. νύμφη γὰρ ἦν καὶ οὐκ ἐν τῶν οὐρανιώνων. ἀριστοτέλης δέ φασι καὶ χαμαιλέοντος ἡ τοιαύτη γραφή. Τὸ δὲ ποτῇ, ἢ κατὰ δοτικήν, ἵνα λέγῃ ὅτι πετομένῃ αἰθυίᾳ ἐοικυῖα ἢ κατὰ εὐθεῖαν ποτὴ, ἵνα ᾖ πετομένη ἀνεδύσατο λίμνης, ἤγουν πεταισθεῖσα ἐκ θαλάσσης ἀνέδυ. γράφεται δὲ καὶ ποτῇ περισπωμένως ποτήν. ὃ δηλοῖ τὴν πτῆσιν. ὡς ἂν λέγῃ, ὅτι ἐοικυῖα αἰθυίῃ κατὰ τὴν πτῆσιν ἤγουν κατὰ τὴν ὁρμήν. καὶ ἀπαλλαττομένη δὲ ἡ μυθικὴ αὕτη λευκοθέα, αἰθυίᾳ εἰκάσθη. ὡς καὶ ἡ ἀθηνᾶ, ὄρνις ὡς ἀνόπαια διέπτατο. καὶ φήνῃ εἰδομένη. Τὸ δὲ ὠδύσατο, ἀφορμὴν δίδωσι τοῦ ἐτυμολογεῖσθαι τὸν ὀδυσσέα ἐκ τοῦ τοιούτου ῥήματος ὡς καὶ προγέγραπται. διὸ καὶ αὐτὸς ἐν τοῖς ἑξῆς, λέγει ὅτι οἶδα ὥς μοι ὀδώδυσται κλυτὸς ἐννοσίγαιος. ὃ ταυτόν ἐστι τῷ, κλυτὸς ἀμφιτρίτη. ἀττικὸς δὲ παρακείμενος τὸ ὀδώδυσαι κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τοῦ ὀρώρυκται. Τὸ δὲ κακὰ πολλὰ φυτεύει, τὸ δολιεύεσθαι καὶ νῦν δηλοῖ. καθὰ καὶ τὸ ὑφαίνειν δόλον ἐν τοῖς ἐφεξῆς. Ὅτι παραμυθία ἐπὶ βουλῆς τὸ, οὐ μὲν δή σε καταφθίσει μάλα περ μενεαίνων. παραινετικὸν δὲ τὸ, ἀλλὰ μάλ᾽ ὧδ᾽ ἔρξον, δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν. ὅ ἐστιν ἀφραίνειν καὶ στερεῖσθαι τοῦ πινυτὸς εἶναι. παραίνεσις δὲ τοῦ μὴ ἑτέροις θαρρεῖν ἀλλὰ τοῖς οἰκείοις ἔργοις τό, σχεδίην μὲν ἀνέμοισι φέρεσθαι κάλλιπ᾽. ἀτὰρ χερσὶ νέων, ἐπιμαίεο νόστου. ἤτοι ἐπιθύμει. ἐπιμελοῦ, ἐκ τοῦ μῶ μαίω τὸ ζητῶ. Τὸ δὲ νέων, κεῖται μὲν καὶ ἐν τῷ, ποταμοῦ κατὰ στόμα ἶξε νέων. ἔχει δὲ ἀντὶ τοῦ τὸ νέω νῶ. ἐξ οὗ τὸ νήχω παράγωγον. Ὅτι κρήδεμνον ἡ λευκοθέα δίδωσι τῷ ὀδυσσεῖ ὡς ἂν ὑπὸ στέρνοιο τανύσσας αὐτὸ ὃ καὶ ἄμβροτον λέγει, μηκέτι παθεῖν δέος ἔχων μηδ᾽ ἀπολέσθαι. ἔοικε δὲ τὸ τοιοῦτον κρήδεμνον, περίαπτόν τι θεῖον ὑποδείκνυσθαι τῷ ὀδυσσεῖ, φυλακτήριον θαλαττίου κακοῦ καθά που καὶ τὸ μῶλυ πρὸς ἀποτροπὴν φέρει κακοποιοῦ ἀλογίας. ἔοικε γὰρ εἰδέναι καὶ τὴν φύσιν τῶν περιάπτων ὁ ποιητὴς ὡς δηλοῖ καὶ τὸ φάρμακον τοῦ κεστοῦ. καὶ ἄλλως δὲ τὸ ῥηθὲν, αἴνιγμά τισι τοῦ εἶναι τὸν ὀδυσσέα τλημονέστατον, διά τι τὸ φύσει ἀγχίνουν, καὶ τὸ τλη-

σπαρίδιον. διὸ κρήδεμνον μὲν, τὸ φυλακτήριον. καὶ δὴ ἔστω φρονήσεως σύμβολον. πολλὰ τὰ στέρνα δὲ τίθεται, κατὰ τὸ, τέτλαθι κραδίη. ὃ καὶ ἀλλαχοῦ λέγει αὐτός. καὶ ἄλλως δὲ τὸ αὐτὸ εἰπεῖν, τὸ οὐδέ τί σοι παθέειν δέος, τοῦτό ἐστι τὸ περὶ τὰ στέρνα θεῖν κρήδεμνον, ἤγουν τὸ μὴ τὴν καρδίαν δέος παθεῖν διὰ τὸ ἀχανὲς τοῦ πελάγους. ἀλλὰ θαρραλέως ἔχειν διά τε φύσει καὶ ὑπ᾽ ἀρετῆς δὲ πλεονεκτοῦσαν. ἐν τούτοις δὲ καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ ἐν πολλοῖς, ἡ δευτέρα φροντὶς, κρείττων τῆς προτέρας ἀποβαίνει. πρῶτα μὲν γὰρ ὡς εἰκὸς, βουλεύεται ὀδυσσεὺς ἀφεὶς τὴν σχεδίαν, χερσὶ νήχεσθαι. εἶτα μεταβουλεύεται, παραμεῖναι τῇ νηΐ, ἕως ἂν αὐτὴν τὸ κῦμα διαπτύξει. σημαίνει δ᾽ ἐν τούτοις τὸν ὀδυσσέα ἐπὶ πλέον ὁ μῦθος, εἴπερ ἡ μὲν λευκοθέα ὑποτίθησιν αὐτῷ ἀμελῆσαι μὲν τῆς σχεδίας, ἐπιτρέψαι δὲ τὴν σωτηρίαν τῷ νήχεσθαι. ὁ δὲ, ἄλλως ἐπικρίνει φρονῶν κρεῖττον αὐτῆς. συμβουλεύει δ᾽ ἐνταῦθα ἡ μυθικὴ λευκοθέα τῷ ὀδυσσεῖ, καὶ ἐπειδὰν αὐτὸς χερσὶν ἐφάψηται ἠπείρου, ἀποδύσασθαι τὸ κρήδεμνον καὶ βαλεῖν εἰς πόντον πολλὸν ἀπ᾽ ἠπείρου, αὐτὸν ἀπὸ νόσφι τραπέσθαι. ὅ ἐστιν, ἔμπαλιν βλέποντα. ὃ καὶ ποιήσει ἐκεῖνος κατά τι παράγγελμα ἐν τοῖς ἑξῆς. τί γὰρ καὶ ἐχρῆν πλάσασθαι φορεῖν αὐτὸν τὸ μηκέτι ἐσόμενον χρήσιμον. ἔστι δὲ τὸ ἠπείρου χείρεσσιν ἐφάψασθαι, ταὐτὸν τῷ, ἐπὶ χέρσου γενέσθαι, κολυμβῶντα δηλαδή. τοῦ γὰρ νηχομένου, αἱ χεῖρες πρῶται ἅπτονται γῆς.

Ὅτι παραμυθικὸν τὸ, οὐδέ τί τοι παθέειν δέος οὐδ᾽ ἀπολέσθαι. Ὅτι δύσελπιν ἐπάνοδον δηλοῖ τὸ, ἐπεὶ ἑκὰς γαῖα ὅθι μοι φάτο φύξιμον εἶναι. βουλευτικοῦ δὲ ἀνδρὸς τὸ, ἀλλὰ μάλ᾽ ὧδ᾽ ἔρξω, δοκέει δέ μοι εἶν᾽ ἄριστον. Ὅτι ὁ τέως μὲν μεταχειριζόμενός τι λυσιτελὲς μέλλει τῶν δὲ κατ᾽ ἀνάγκην καί τι ἕτερον δυσχερὲς πράσσειν εἰ ἔλθοι καιρὸς, ἔχει πρὸς παράδειγμα τὸν ὁμηρικὸν ὀδυσσέα λέγοντα. ὄφρ᾽ ἂν μέν κεν δούρατ᾽ ἐν ἁρμονίῃσιν ἀρήρῃ. τόφρ᾽ αὐτοῦ μενέω καὶ τλήσομαι ἄλγεα πάσχων. αὐτὴν ἐπὴν δή μοι σχεδίην διὰ κῦμα τινάξῃ, νήξομαι. ἐπεὶ οὔ μοί τι πάρα προνοῆσαι ἄμεινον. δῆλον γὰρ ὡς ὅτι καιρὸς, ἐγχειρητέον καὶ τοῖς μὴ καλοῖς. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, παράδειγμά ἐστι τὸ τοιοῦτον, τοῦ μηδὲ ἀπορίαν μεγάλης βοηθείας προϊέσθαι ἐπὶ μικροῖς. Τὸ δὲ ἀρήρῃ, δῆλον ἦν εἴχε τὴν λέγουσαν ὡς ὑποτακτικὸς παρακείμενος τοῦ ἄρηρα. ὁποῖον καὶ τὸ ὀλώλῃ ἐκ τοῦ ὄλωλα ἐν τῷ, ὅτ᾽ ἄν ποτ᾽ ὀλώλῃ ἴλιος. Τὸ δὲ σχεδίην διατινάξῃ, παραβολῆς ἤρτηται τῆς εἰπούσης. ἠΐων θημῶνα τινάξῃ. Ὅτι ὁ χαίρων ἐπ᾽ οἷς προήγαγέ ποι εἰς κάκωσιν πολλὴν, ἐρεῖ ἂν τὸ, κινήσας δὲ κάρη, ἔφη. οὕτω νῦν κακὰ πολλὰ παθὼν ἀλόω εἰσόκεν γένηται τόδε ἐς. ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὥς σε ἔολπα ὀνόσσεσθαι κακότητος. ἔστι δὲ ὀνόσσεσθαι κακότητος, τὸ ἐξαπλῶσαι τὴν κάκωσιν ὡς προείρηται. ὅπερ εἰώθασι πολλοὶ ποιεῖν, βαρυνόμενοι ἐπὶ τοῖς βραχέα κακίζουσιν. οἷον μεμφόμενοι ὅτι ἀπηχθῶς καὶ οὐ βαρέως ἐκακοποίησαν καὶ οὐχ ὡς ἐπεθύμουν.

Ὣς ἄρα φωνήσας, ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους.
Ἵκετο δ᾽ εἰς αἰγὰς, ὅθι οἱ κλυτὰ δώματ᾽ ἔασιν.
Αὐτὰρ ἀθηναίη κούρη διὸς ἄλλ᾽ ἐνόησεν.
Ἤτοι τῶν ἄλλων ἀνέμων κατέδησε κελεύθους,
Παύσασθαι δ᾽ ἐκέλευσε καὶ εὐνηθῆναι ἅπαντας.
Ὦρσε δ᾽ ἐπὶ κραιπνὸν βορέην, πρὸ δὲ κύματ᾽ ἔαξεν,
Ἕως ὅδε φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μιγείη
Διογενὴς Ὀδυσσεὺς, θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξας.
Ἔνθα δύω νύκτας δύο τ᾽ ἤματα κύματι πηγῷ
Πλάζετο. πολλὰ δέ οἱ κραδίη προτιόσσετ᾽ ὄλεθρον.
Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ τρίτον ἦμαρ ἐϋπλόκαμος τέλεσ᾽ ἠὼς,
Καὶ τότ᾽ ἔπειτ᾽ ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἠδὲ γαλήνη
Ἔπλετο νηνεμίη. ὁ δ᾽ ἄρα σχεδὸν εἴσιδε γαῖαν,
Ὀξὺ μάλα προϊδὼν, μεγάλου ὑπὸ κύματος ἀρθείς.
Ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἂν ἀσπάσιος βίοτος παίδεσσι φανείη
Πατρὸς, ὃς ἐν νούσῳ κεῖται κρατέρ᾽ ἄλγεα πάσχων,
Δηρὸν τηκόμενος, στυγερὸς δέ οἱ ἔχραε δαίμων,
Ἀσπάσιον δ᾽ ἄρα τόν γε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν,
Ὣς ὀδυσῆ᾽ ἀσπαστὸν ἐείσατο γαῖα καὶ ὕλη.
Νῆχε δ᾽ ἐπειγόμενος ποσὶν ἠπείρου ἐπιβῆναι.
Ἀλλ᾽ ὅτε τόσσον ἀπῆν ὅσσον τε γέγωνε βοήσας,

Ὅτι τὰς αἰγὰς πολλάκις ἤδη προερρέθη. τόπον ἱερὸν τῷ ποσειδῶνι εἶναι λέγει ὁ ποιητὴς εἰπών. ἵκετο δ᾽ εἰς αἰγὰς ὅθι οἱ κλυτὰ δώματ᾽ ἔασιν.

Ὅτι δ᾽ ἐκ τῶν αἰγῶν ὡς ἐπωνύμων τὸ αἰγαῖον ἐκλήθη πέλαγος, δεδήλωται ἀλλαχοῦ. καὶ ὅτι διὰ τὸ ἐκεῖσε πολὺ βάθος, ἱερῶσθαι τῷ ποσειδῶνι ὁ τόπος δοκεῖ ὡς οἷόν τι ἄδυτον. Ὅτι ἰδίας φράσεως τὸ, τῶν ἄλλων ἀνέμων κατέδησε κελεύθους, παύσασθαι δ᾽ ἐκέλευσε καὶ εὐνηθῆναι ἅπαντας. ὦρσε δ᾽ ἐπὶ κραιπνὸν βορέην, πρὸ δὲ κύματ᾽ ἔαξε. καὶ ὅρα τὸ, κατέδησε κελεύθους. ὅθεν ἡ κοινὴ γλῶσσα, ὁδοὺς δέματα λέγει, ἔνθα ὕλη πεσοῦσα, κωλύει τοὺς ὁδεύοντας. Τοῦ δὲ εὐνηθῆναι ὁ ἐναντίος, εὐνᾶν. ὑφ᾽ οὗ τὸ εὐνάζειν παράγεται. Τὸ δὲ κύματ᾽ ἔαξε, τὰ τῶν ἄλλων δηλοῖ ἀνέμων. ἐπεί τοι καὶ ὁ βορρᾶς

Καὶ δὴ δοῦπον ἄκουσε ποτὶ σπιλάδεσσι θαλάσσης.
Ῥόχθει γὰρ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο
Δεινὸν ἐρευγόμενον. εἴλυτο δὲ πάνθ' ἁλὸς ἄχνῃ.
Οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες νηῶν ὄχοι οὐδ' ἐπιωγαί,
Ἀλλ' ἀκταὶ προβλῆτες ἔσαν, σπιλάδες τε, πάγοι τε.
Καὶ τότ' Ὀδυσσῆος λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν.
Ὤ μοι. ἐπειδὴ γαῖαν ἀελπέα δῶκεν ἰδέσθαι
Ζεὺς, καὶ δὴ τόδε λαῖτμα διατμήξας ἐπέρησα,
Ἔκβασις οὔ πῃ φαίνεθ' ἁλὸς πολιοῖο θύραζε.
Ἔκτοσθεν μὲν γὰρ πάγοι ὀξέες. ἀμφὶ δὲ κῦμα
Βέβρυχεν ῥόθιον. λισσὴ δ' ἀναδέδρομε πέτρη.
Ἀγχιβαθὴς δὲ θάλασσα, καὶ οὔπως ἔστι πόδεσσι
Στήμεναι ἀμφοτέροισι καὶ ἐκφυγέειν κακότητα.
Μή πως μ' ἐκβαίνοντα βάλῃ λίθακι ποτὶ πέτρῃ
Κῦμα μέγ' ἁρπάξαν, μελέη δέ μοι ἔσσεται ὁρμή.
Εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω παρανήξομαι ἤν που ἐφεύρω
Ἠιόνας τε παραπλῆγας λιμένας τε θαλάσσης,
Δείδω μή μ' ἐξαῦτις ἀναρπάξασα θύελλα,
Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρῃ βαρέα στενάχοντα,
Ἠέ τί μοι καὶ κῆτος ἐπισσεύῃ μέγα δαίμων
Ἐξ ἁλὸς, οἷά τε πολλὰ τρέφει κλυτὸς Ἀμφιτρίτη.
Οἶδα γὰρ ὥς μοι ὀδώδυσται κλυτὸς ἐννοσίγαιος.
Ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.
Τόφρα δέ μιν μέγα κῦμα φέρε τρηχεῖαν ἐπ' ἀκτήν.
Ἔνθ' ἀπὸ ῥινός τε δρύφθη, σὺν δ' ὀστέ' ἀράχθη,
Εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἐπεσσύμενος λάβε πέτρης.
Τῆς ἔχετο στενάχων εἵως μέγα κῦμα παρῆλθε.
Καὶ τὸ μὲν ὣς ὑπάλυξε. παλιρρόθιον δέ μιν αὖτις
Πλῆξεν ἐπεσσύμενον, τηλοῦ δέ μιν ἔμβαλε πόντῳ.
Ὡς δ' ὅτε πουλύποδος θαλάμης ἐξελκομένοιο
Πρὸς κοτυληδονόφιν πυκιναὶ λάϊγγες ἔχονται,
Ὣς τοῦ πρὸς πέτρῃσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν
Ῥινοὶ ἀπέδρυφθεν. τὸν δὲ μέγα κῦμ' ἐκάλυψεν.
Ἔνθα κε δὴ δύστηνος ὑπὲρ μόρον ὤλετ' Ὀδυσσεὺς,
Εἰ μὴ ἐπιφροσύνην δῶκε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Κύματος ἐξαναδὺς τά τ' ἐρεύγεται ἤπειρόνδε,
Νῆχε παρὲξ ἐς γαῖαν ὁρώμενος, εἴ που ἐφεύροι
Ἠιόνας τε παραπλῆγας, λιμένας τε θαλάσσης.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ποταμοῖο κατὰ στόμα καλλιρρόοιο
Ἷξε νέων, τῇ δή οἱ ἐείσατο χῶρος ἄριστος,
Λεῖος πετράων, καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο.
Ἔγνω δὲ προρέοντα, καὶ εὔξατο ὃν κατὰ θυμόν.

ἐγείρει κύματα. Οἷα ἐθέλων ὁ ποιητὴς δηλῶσαι, ὅπως Ὀδυσσεὺς ἐχάρη ὅτι τὴν γῆν μεγάλου ἀπὸ κύματος ἀρθεὶς εἶδε τὴν τῶν Φαιάκων, φησίν. ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπάσιος βίοτος παίδεσσι φανείη πατρὸς, ὃς ἐν νούσῳ κεῖται κρατέρ' ἄλγεα πάσχων δηρὸν τηκόμενος. τυπὰ δ' ὅτος γε αἰτία ἐστὶ νόσος. στυγερὸς δέ οἱ ἔχραε δαίμων, ἀσπάσιον δ' ἄρα τόν γε θεὸς κακότητος ἔλυσεν, ὣς Ὀδυσσῆ' ἀσπαστὸν ἐείσατο γαῖα καὶ ὕλη. καὶ ἔστιν ἡ παραβολὴ πρὸς μόνον τὸ πολὺ τῆς ἡδονῆς. ἄλλως τε, ἀνομοίως ἔχει τὰ πράγματα. ἐκεῖ μὲν γὰρ, οἱ μὴ παθόντες παῖδες, χαίρουσιν ἐπὶ τῷ πεπονθότι πατρί. ἐνταῦθα δὲ, ὁ πολυπαθὴς Ὀδυσσεὺς χαίρει γῆν ἰδὼν τὴν ἐπ' αὐτῷ ἀπαθῆ. ὅμως πρὸς μόνην τὴν πολλὴν χαρὰν ἡ παραβολή. κυρία δὲ λέξις ἐπὶ τοιούτου πράγματος τὸ ἀσπάσιος. ὅ, ἰσοδυναμεῖ τὸ ἀσπαστόν. διὸ καὶ ἐπιμένει αὐτῇ. ἔχει δὲ τὸ ἀστεῖον ἡ παραβολὴ καὶ ἐν τῷ, μὴ πατέρα ἐπὶ παισὶν ἀλλ' αὐτοὺς ποιῆσαι χαίροντας ἐπὶ πατρὶ ἀπαλλαγέντι ὀλεθρίας νόσου. καὶ Ὀδυσσεὺς γὰρ τὴν πατρίδα γῆν αἰκ… ὡς ἐξ αὐτῆς ἀπολωλυῖαν ἐλογίζετο, ἐχάρη δὲ αὖθις ἰδὼν τὴν γῆν. Τὸ δὲ φανείη, τινὲς τῶν αἰτιογράφων ἐν δυσὶν ἰῶτα γράφουσιν. ἵνα ᾖ φανῇ, ὡς κατὰ πλεονασμὸν φανείη. ἢ ἐκ τοῦ φανέη κατὰ τροπὴν τῆς παραληγούσης ε διφθόγγου εἰς τὴν ει δίφθογγον. ὃ γίνεται καὶ ἐπὶ τοῦ καλλιπάρῃος ἐκ τοῦ παρειά. Τὸ δὲ στυγερὸς ἔχραε δαίμων, ἀντὶ τοῦ φρικτὴ ἢ θανάσιμος ἐπιβάρησε τύχη. Τὸ δὲ Ὀδυσσῆ' ἀσπαστὸν, φίλον αὖ φανείη τοῖς νοηματίζουσι … ἴσθι δὲ Ὀδυσσῆ γράφεται διὰ διφθόγγου, συναλειφθεῖσα ὅμως, ἐκ τοῦ Ὀδυσσῆϊ δοτικῆς ἰωνικῆς. Τὸ δὲ

ἀσπα

ἀσπαστὸν ἐφάνη γαῖα καὶ ὕλη, δυνάμενος εἰπεῖν ἀσπαστὴ ἢ ἀσπαστά, ὅμως ὡς ἐπὶ ἁπλῶς οἵου πράγματος ἐρρέθη οὕτως εἰπεῖν. Ὅτι ποταμοῦ στόμα καλλιρόου φησὶ μεταφορικῶς. ἐντεῦθεν δὲ, ἐν στόμια ποταμῶν λέγονται. οἷς ἀκόλουθον, καὶ τὸ λέγεσθαι ἐρεύγεσθαι ποταμοὺς εἰς θάλασσαν. λέγονται δὲ καὶ ἐκβολαὶ ποταμῶν τὰ τοιαῦτα στόματα, διὰ τὴν ῥυθμίζουσαν ἐρυγήν. ἄλλως γάρ, εἰσβολὰς ἔδει λέγεσθαι διὰ τὸ εἰσβάλλειν εἰς θάλασσαν. Τὸ δὲ καλλίρροον, οὐ διπλάζει τὸ ρ. διά τι δὲ μέτρον, καὶ φυσικῶς δέ. οὕτω καὶ μετ' ὀλίγα ἐν τῷ, ἔγνω δὲ προρέοντα ἔγνων ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν ῥέοντα, οὐ διπλάζεται μετὰ τὴν πρόθεσιν συνήθως τὸ ῥῶ. Ὅτι λιμένος δηλοῖ ἀγαθοῦ κατάστημα τό, ἔνθα χῶρος ἄριστος. λεῖος πετράων. καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο. ὅτι δέ, ἀλλαχοῦ ἐργὴν ἔφη, ὡς προδεδήλωται. Τὸ δὲ λεῖος πετράων, πρὸς διαστολὴν κεῖται τῆς τραχείας ἀκτῆς. ἐναντία γὰρ λειότης καὶ τραχύτης. Ὅτι ἱκετευτικὸν τὸ, κλῦθι ἄναξ. ὅς τις ἐσσί. πολύλλιστον δέ σ' ἱκάνω, φεύγων ποντόθεν ἐνιπάς. δύναται δὲ καὶ τὰ ἐφεξῆς εἰς τοῦτον προσκεῖσθαι τόν, οὕτως. αἰδοῖος μέν τ' ἐστὶ πᾶσιν ἀνδρῶν ὅς τις ἵκηται ἀλώμενος. ὡς καὶ ἐγὼ νῦν σά τε γούναθ' ἱκάνω πολλὰ μογήσας. ἀλλ' ἐλέαιρε ἄναξ. ἱκέτης δέ τοι εὔχομαι εἶναι. ὀδυσσεὺς δὲ ταῦτα λέγει πρὸς τὸν ποταμόν. εὐχὴν μὲν οὖν οὐ βαρεῖαν εὐχὴν, ἀλλὰ καὶ δικαίαν. διὸ καὶ ἀκούσας ὁ θεὸς παύει τὸν, σόν τε ῥόον σά τε γούναθ' ἱκάνω, παῦσεν ἑὸν ῥόον. ἴσχε δὲ κῦμα. πρόσθε δέ οἱ ποίησε γαλήνην. τρία ταῦτα κῶλα ἰσοδύναμα. τὸν

Κλῦθι ἄναξ ὅς τ' ἐσσί. πολύλλιστον δέ σ' ἱκάνω,
Φεύγων ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνος ἐνιπάς.
Αἰδοῖος μέν τ' ἐστὶ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
Ἀνδρῶν ὅς τις ἵκηται ἀλώμενος. ὡς καὶ ἐγὼ νῦν
Σόν τε ῥόον σά τε γούναθ' ἱκάνω πολλὰ μογήσας.
Ἀλλ' ἐλέαιρε ἄναξ. ἱκέτης δέ τοι εὔχομαι εἶναι.
Ὣς φάθ'. ὁ δ' αὐτίκα παῦσεν ἑὸν ῥόον. ἔσχε δὲ κῦμα.
Πρόσθε δέ οἱ ποίησε γαλήνην. τὸν δ' ἐσάωσεν
Ἐς ποταμοῦ προχοάς. ὁ δ' ἄρ' ἄμφω γούνατ' ἔκαμψε,
Χεῖράς τε στιβαράς, ἁλὶ γὰρ δέδμητο φίλον κῆρ.
Ὤδεε δὲ χρόα πάντα. θάλασσα δὲ κήκιε πολλή,
Ἂν στόμα τε ῥῖνάς θ'. ὁ δ' ἄρ' ἄπνευστος καὶ ἄναυδος
Κεῖτ' ὀλιγηπελέων. κάματος δέ μιν αἰνὸς ἵκανεν.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἄμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
Καὶ τότε δὴ κρήδεμνον ἀπὸ ἕο λῦσε θεοῖο.
Καὶ τὸ μὲν ἐς ποταμὸν ἁλιμυρήεντα μεθῆκεν.
Ἂψ δ' ἔφερεν μέγα κῦμα κατὰ ῥόον. αἶψα δ' ἄρ' Ἰνὼ
Δέξατο χερσὶ φίλῃσιν. ὁ δ' ἐκ ποταμοῖο λιασθεὶς,
Σχοίνῳ ὑπεκλίνθη. κύσε δὲ ζείδωρον ἄρουραν.
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν.
Ὤ μοι ἐγώ. τί πάθω. τί νύ μοι μήκιστα γένηται.
Εἰ μέν κ' ἐν ποταμῷ δυσκηδέα νύκτα φυλάξω.
Μή μ' ἄμυδις στίβη τε κακὴ καὶ θῆλυς ἐέρση
Ἐξ ὀλιγηπελίης δαμάσῃ κεκαφηότα θυμόν.
Αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνέει ἠῶθι πρό.
Εἰ δέ κεν ἐς κλιτὺν ἀναβὰς καὶ δάσκιον ὕλην
Θάμνοις ἐν πυκινοῖσι καταδραθῶ, εἴ με μεθείη
Ῥῖγος καὶ κάματος, γλυκερὸς δέ μοι ὕπνος ἐπέλθῃ,
Δείδω μὴ θήρεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένωμαι.
Ὣς ἄρα οἱ φρονέοντι, δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
Βῆ ῥ' ἴμεν ἐς ὕλην. τὴν δὲ σχεδὸν ὕδατος εὗρεν,
Ἐν περιφαινομένῳ. δοιοὺς δ' ἄρ' ὑπήλυθε θάμνους
Ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτας. ὁ μὲν, φυλίης. ὁ δ', ἐλαίης.
Τοὺς μὲν ἄρ' οὔτ' ἀνέμων διάη μένος ὑγρὸν ἀέντων,
Οὔτ' αὖ ἠέλιος φαέθων ἀκτῖσιν ἔβαλλεν,
Οὔτ' ὄμβρος περάασκε διαμπερές. ὣς ἄρα πυκνοὶ
Ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδίς. οὓς ὑπ' Ὀδυσσεὺς
Δύσετ'. ἄφαρ δ' εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσὶ φίλῃσιν
Εὐρεῖαν, φύλλων γὰρ ἔην χύσις ἤλιθα πολλή.
Ὅσσον τ' ἠὲ δύω ἠὲ τρεῖς ἄνδρας ἔρυσθαι
Ὥρῃ χειμερίῃ, εἰ καὶ μάλα περ χαλεπαίνοι.
Τὴν μὲν ἰδὼν, γήθησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
Ἐν δ' ἄρα μέσσῃ λέκτο. χύσιν δ' ἐπεχεύατο φύλλων.
Ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ

δ' ἰσά

Ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῆς, ᾧ μὴ πάρα γείτονες ἄλλοι,
Σπέρμα πυρὸς σώζων, ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὔοι,
Ὣς Ὀδυσεὺς φύλλοισι καλύψατο. τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη
Ὕπνον ἐπ' ὄμμασι χεῦ', ἵνα μιν παύσειε τάχιστα
Δυσπονέος καμάτοιο, φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας.

ποταμοῦ προχοάς. ταῦτα δὲ, χρήσιμά ποτε καὶ εἰς ναυαγῶν σωθέντα ἐκ κινδύνων. Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ πολύλιστος, γράφεται, πολύλιστον δὲ τὸ ἱκετευτόν. ὅθεν μεταλαβὼν ὁ πολυμήτης, τελλιστοὺς ἱέρακας φησί.

Τὸ δὲ ἱκάνω τὸ ἵκω, ἐπὶ ἱκεσίας ἐλήφθη ὡς ἐδήλωσεν ὁ ποιητὴς διὰ τοῦ, ἱκέτης δέ τοι εὔχομαι εἶναι. Τὸ δὲ ἐς ποταμοῦ προχοὰς, ἢ ἀντὶ τοῦ εἰς τὰς ἑαυτοῦ προχοάς. ἢ εἰς τὸ σῶμα τοῦ ποταμοῦ. ὡς αὐτὸς δηλαδὴ ὢν ὁ ἱκετευόμενος καὶ μὴ τὸ ποτάμιον ὕδωρ. ὥσπερ καὶ ὠκεανός, τό, τε ὕδωρ αὐτὸ, καὶ ὁ μυθευόμενος ὡς θεός. ὃν ὁ τραγικὸς Αἰσχύλος ἐπὶ γρυπὸς καθίζων, εἰσάγει πρὸς θέατρον. ἐνταῦθα δὲ, χρήσιμον καὶ τὸ, ἐπεὶ ἐξ ἑκατέρου περιβολὰς ἀμειψάμενος ὕδωρ τε ποταμοῦ σῶμα διαπερασάμενος. ὃ δὴ χαριέστατον λέγεται εἶναι τοῦ τραγικοῦ. Ὅτι μετὰ τὴν μακρὰν νῆξιν εἰς γῆν περισωθεὶς ὁ Ὀδυσσεύς, ἔκαμψε τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, φιλοσόφῳ λόγῳ. ἵνα μὴ τῇ πολυημέρῳ τάσει τῶν νεύρων, ἀπελέγξωσι τὰ μέλη τὸ εἶναι γναμπτὰ καὶ οὕτως εἰς ἀχρηστίαν ἐλάσωσι. διὸ περιάγων αὐτὰ καὶ τῇ κινήσει καὶ αὖθις κάμψει εἰς τὸ κατὰ φύσιν ἀποκαθιστῶν, γναμπτὰ ὡς ἐξ ὑπαρχῆς ποιεῖ, ὅπερ ἐστὶν ἀρετὴ μελῶν. ἔστι δὲ ἡ ὁμηρικὴ φράσις, οὗτος, ὁ δ' ἄρ' ἄμφω γούνατ' ἔκαμψε. χεῖράς τε στιβαράς. ἁλὶ γὰρ δέδμητο φίλον κῆρ. Ὅτι ἁλιμυρήεντα ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι ποταμὸν λέγει, ὃν εἰς ἅλα μυρόμενον. ἤγουν κατά τινα ποιὸν ῥοῦν ῥέοντα. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου μύρεσθαι, καὶ τὸ μορμύρειν γίνεται. ὡς καὶ ἐκ τοῦ μαίρειν, τὸ μαρμαίρειν παράγεται. δοκεῖ δ' ἐκ τοῦ αὐτοῦ γίνεσθαι καὶ τὸ λαμυρόν. εἴγε λαμυρὸν φασὶν οἱ παλαιοί, εὔλαλον. εὐτράπελον. καὶ ὕστερον δὲ, μύρεσθαι τὸ κλαίειν ἐρρέθη παρὰ τὸ αὐτὸ αἴτιον. ἵνα ἢ μύρεσθαι, τὸ κατὰ ῥοῦν τινα προχεῖν δάκρυα. ἢ καὶ ἄλλως, ὑποχεῖν κατὰ ἦχόν τινος ὁμοίου ποιότητα. Ὅτι ἐκ ποταμοῦ λιασθεὶς Ὀδυσσεύς, σχοίνῳ ὑπεκλίνθη, τῇ αὐτοφυῶς ἐν ἑλώδεσι φυομένῃ τόποις. κύσε δὲ ζείδωρον ἄρουραν. ὅ ἐστιν, ἐφίλησε τὴν γῆν ὡς καὶ ἀναμιμνήσκων πρὸ τούτου … δεδήλωται. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ κυεῖν καὶ κύσαι καθὰ καὶ τὸ φιλεῖν, τὰ πολλὰ μὲν, συμβολὴν χειλέων δηλοῖ ὡς καὶ ἐνταῦθα καὶ ἑτέρωθι πολλαχοῦ. καὶ διάθεσιν δὲ ψυχικὴν ὅθεν ὁ κύων τὸ ζῷον παρῆκται καὶ τὸ κυνεῖν καὶ προσκυνεῖν. λαμβάνεται δὲ ἀπὸ πλάσματος τινὸς λόγου καταχρηστικῶς, καὶ ἐπὶ γεννήσεως. μετὰ μέντοι τῆς ἐν προθέσεως καὶ τῆς ὑπό, σύλληψιν βρέφους ἡ λέξις δηλοῖ. τοιοῦτον γὰρ ἡ ἔγκυος. καὶ τὸ ἐγκυμονεῖν. καὶ τὸ, ἡ δ' ὑποκυσαμένη τέκε. καὶ ἄλλως δέ ποτε δίχα προθέσεως, κύειν λέγεται τὸ κατὰ γαστρὸς ἔχειν, ὅτε δὲ καὶ κεκυηκυῖα παρασεσημασμένως λέγεται ἡ γεννῶσα, οἱ κυήτορες δηλοῦσι καὶ τὸ … καὶ ἡ κύησις. Ὅτι καὶ σωθέντι τῷ Ὀδυσσεῖ, ἀμηχανεῖν ἔπεισιν ὡς εἰ μὲν ἐν ποταμῷ δυσκηδέα φησὶ νύκτα φυλάξω, μή μ' ἄμυδις στίβη τε κακὴ καὶ θῆλυς ἐέρση ἐξ ὀλιγηπελίης δαμάσῃ κεκαφηότα θυμόν. αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνέει ἠῶθι πρό. εἰ δέ κεν ἐς κλιτὺν ἀναβὰς καὶ δάσκιον ὕλην, θάμνοισιν πυκινοῖσι καταδραθῶ, εἴ με μεθείη ῥῖγος καὶ κάματος, γλυκερὸς δέ μοι ὕπνος ἐπέλθῃ, δείδω μὴ θήρεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένωμαι. οὕτω δὲ αὐτῷ φρονέοντι, δοάσσατο κέρδιον εἶναι βῆναι εἰς τὴν ὕλην, κἀκεῖ καταδραθεῖν. τοῦτο γὰρ εὐπλαστότερον πιθανῶς ἔδοξε τῷ ποιητῇ. ἐπεὶ καὶ κρεῖττον τοῦ ὁμολογουμένου κακοῦ, τὸ ἄδηλον. ῥῖγος μὲν γὰρ καὶ ὁ ἐκεῖθεν κάματος, ἐκδηλότατα. τὸ δ' ἐκ τῶν θηρίων κακόν, οὐχ οὕτως. εὗρε δὲ τὴν τοιαύτην ὕλην, σχεδὸν ὕδατος, ἐν περιφαινομένῳ ἤγουν ἐν περιόπτῳ τόπῳ. ὅτι γὰρ ἰδεῖν ἐξὸν πάντοθεν ἂν εὗρε τοιοῦτον τόπον, οὔτε μακρὰν ἀπελθεῖν γυμνόν τε ὄντα καὶ ὀλιγηπελέοντα ὡς ἐρρέθη καὶ ἐκπεπονηκότα μικροῦ τὴν ψυχήν. τοῦτο γὰρ δηλοῖ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐλέχθη, τό, κεκαφηότα θυμόν. καφῶ γὰρ κάφυσα, τὸ ἐκπνέω. ἐκ τοῦ καπύω καψω κέκαφα. ὅθεν ὁ κάπος ὡς προερρέθη, ἡ φάτνη. καὶ κάφος, τὸ πνεῦμα. ἐξ οὗ καὶ κάπηλος, ὁ … φασὶ κατὰ τὸ πνεύμονος. δυσκηδέα δὲ νύκτα λέγει, τὴν δυσφύλακτον ἢ δυσφρόντιστον. πρὸς διαστολὴν τῆς ἀναπαυσίμου. Τὸ δὲ μή μ' ἄμυδις στίβη τε ἐέρση δαμάσῃ, ἐλλειπτικῶς εἴρηται. λείπει γὰρ τὸ δείδω ἤ τι τοιοῦτον. διὸ ἁπλῶς ἔχει τό, εἰ δὲ ἐς κλιτὺν ἀναβὰς καταδράθω, δείδω μὴ θήρεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένωμαι. ἅπερ κεῖται καὶ ἐν τῇ γ ῥαψῳδίᾳ. ἔνθα ὁ σώφρων ἀοιδὸς ἐν νήσῳ ἐρήμῃ κατελείφθη οἰωνοῖσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι. στίβη δὲ ὡς … καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς, ἡ ἑωθινὴ πάχνη. παρὰ τὸ στείβω τὸ καταπατῶ καὶ πυκνοποιῶ. ὅθεν καὶ στίβος ἡ ἐν τῷ καταπατεῖσθαι πυκνουμένη ὁδός. πυκνοῦται δὲ καὶ ἡ δρόσος παχνουμένη. ἐέρση δὲ μετὰ δασέος πνεύματος ἀττικῶς, ἡ δρόσος. ὡς ἐν τῇ Ἰλιάδι δεδήλωται ἱκανῶς. ἡ λεγομένη καὶ δισυλλάβως ἕρση. ὡς δηλοῖ τό, λωτόν θ' ἑρσήεντα. θῆλυς δὲ, ἡ θρεπτικὴ τῶν φυτῶν. ἐκ μεταφορᾶς τῶν ζώων ἐν οἷς τὰ θήλεα θρεπτικά εἰσι τῶν νεογνῶν. μᾶλλον ἤπερ τὰ ἄρρενα. ποιητικῶς δὲ εἶπε τὸ θῆλυς ὁμοίως τῷ, πουλὺν ἐφ' ὑγρήν. τοιοῦτον καὶ τό, θήλεα τε μάλακας. καὶ τό, θῆλυς ἀϋτή. Τὸ δὲ ἠῶθι πρό, ἀντὶ τοῦ πρὸ ἠοῦς ὅ ἐστι πρωΐας. Τὸ δὲ ἐς κλιτὺν ἀναβάς, ὑψηλὴν προσάβασιν ὄρους δηλοῖ τὴν κλιτὺν εἶναι, διὰ τοῦ ἀναβάς. κοινῶς δέ, τὰ παρὰ τὸ κλίνω, ὕψος ἢ …

λοῖ

λεῖ. δηλ. ἡ ἐπὶ θρόνου κλισία, καὶ ὁ κλισμός. καὶ ἡ κλίνη. καὶ τὸ ἀνάκλιντρον. καὶ ἡ κλίμαξ. ἴσως δὲ καὶ τὸ κλίτος. ἡ δὲ δάσκιος ὕλη, ἐπίτηδες ἐξεφωνήθη. τοιαύτη γὰρ περισώσει τὸν ὀδυσσέα. Τὸ δὲ ῥῖγος, πρωτότυπόν ἐστι τοῦ ῥίγιστος. ὡς καὶ τὸ κάλλος καὶ τὸ κράτος, τοῦ κάλλιστος καὶ τοῦ κράτιστος. ὅτι δὲ ἡ δάσκιος ὕλη ἐχρησίμευσε τῷ ὀδυσσεῖ, δηλοῖ ὁ ποιητὴς γράψας ὅτι δοιοὺς δ' ἄρ' ὑπήλυθε θάμνους ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτας. ὁ μὲν, φυλίης. ὁ δ' ἐλαίης. ἀγρίας δηλαδή. τοὺς μὲν ἄρ', οὔτ' ἀνέμων διάει μένος ὑγρὸν ἀέντων. οὐδέ ποτ' ἠέλιος φαέθων ἀκτῖσιν ἔβαλλεν. οὔτ' ὄμβρος περάασκε διαμπερές. ὡς ἄρα πυκνοὶ ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδίς. καὶ οὐκ ἐψεύδοντο ὅτι τὸ δάσκιον ὕλης ἀνήλιον ἦν, ὅτι οἱ θάμνοι εἶεν δὴ τὸ θαμὰ πεφυκέναι. οὓς ὑπ' ὀδυσσεὺς δύσετο. ὃ ταὐτόν ἐστι τῷ, ὑπήλυθεν. ἄφαρ δὲ, εὐνὴν ἡ μάλιστα εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσὶ φίλῃσιν. εὐρεῖαν. φύλλων γὰρ ἔην χύσις ἤλιθα πολλή. εἶτα ἑρμηνεύων τὸ πολλή, φησίν. ὅσσον τ' ἠὲ δύω ἠὲ τρεῖς ἄνδρας ἔρυσθαι ὥρῃ χειμερίῃ, εἰ καὶ μάλα περ χαλεπαίνοι. τὴν μὲν ἰδὼν γήθησε πολύτλας δῖος ὀδυσσεύς. ἐν δ' ἄρα μέσσῃ λέκτο. χύσιν δ' ἐπεχεύατο φύλλων. στιβάδα ταύτην ἀπαλὴν εὐτυχῶς εὑρηκὼς καὶ τεχνησάμενος ἑαυτῷ. ἣν στιβάδα, ἡ μὲν κοινὴ χρῆσις καὶ εἴδησις, ἄλλως παραδίδωσιν. ὁ δὲ γράψας ὅτι κατέκειτο ἐν σπηλαίῳ στιβάδας ἐπεστρωμένας ἔχοντι κατὰ τὴν πέτραν, ἢ τὰ κοινότερον λεγόμενα σπαρτόλια, στιβάδας εἶπεν. ἢ ζωνοδοχικῶς, καὶ τὰς ἐπ' αὐτῶν στιβάδας. αἱ τοίνυν ἡ φύλλων χύσις πολλή, ἢ ῥῶπες δασεῖαι εἰσὶν ἀπὸ λύγων ἢ τινων τοιούτων. ὅρα δὲ καινὸν σχῆμα ἐν τῷ, δοιοὺς ὑπήλυθε θάμνους. ὁ μὲν, φυλίης. ὁ δ' ἐλαίης. ἐχρῆν μὲν γὰρ εἰπεῖν, τὸν μὲν, φυλίης. τὸν δ' ἐλαίης. ὁ δὲ, στίξας τελείως ἐν τῷ, ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτας. εἶτα ὡς ἐξ ὑπαρχῆς, ἐπάγει κατ' ἔλλειψιν ὑπαρκτικοῦ ῥήματος τὸ, ὁ μέν. ὁ δέ. ἵνα λέγῃ ὡς ὁ μὲν ἦν φυλίης. ὁ δὲ, ἦν ἐλαίης. τοιοῦτον καὶ ἐν ἰλιάδι ἐφάνη τὸ, φημὶ κατανεῦσαι δία, ἀστράπτων ἐπιδέξια. καὶ ἕτερα δὲ πολλά. Τὸ δὲ ὑπήλυθε, νῦν μὲν ἀντὶ τοῦ ὑπέδυ ὡς ἐσωτέρω εἰσελήλυθε. πρὸς δὲ τοὺς ὕστερον, καὶ ἐπὶ ἀπάτης καὶ δόλου ἡ λέξις τίθεται. δηλ. ὑπῆλθεν ὁ δεῖνα τὸν δεῖνα. τουτέστιν, ἠπάτησεν. Ἐν δὲ τῷ ἐξ ὁμόθεν, ἡ πλεονάζει ἡ πρόθεσις καθ' ὁμοιότητα τοῦ, ἀπουρανόθεν καὶ τῶν τοιούτων. ἢ καὶ προστίθεται τῷ πεφυῶτας. ἵνα ᾖ, ὁμόθεν ἐκπεφυῶτας. ἤγουν φυέντας ἐκ γῆς. ἡ δὲ φυλίη, εἶδος καὶ αὐτὴ ἀγρίας ἐλαίας ἐχούσης φύλλα ὅμοια μυρρίνῃ. φυλάττουσα μέχρι καὶ νῦν παρὰ πολλοῖς τοὔνομα. Τὸ δὲ μήτε ἀνέμους διαπνεῖν τοὺς τοιούτους θάμνους μήτε ἡλίου αὐτοὺς ἀκτῖσι βάλλεσθαι μήτε ὄμβρῳ διαπερᾶσθαι, τὸ λίαν πυκνὸν τῆς ἐκεῖσε ὕλης δηλοῖ. ἔτι καὶ τὴν πολλὴν χύσιν τῶν φύλλων. εἰ μὲν γὰρ οὐκ ἀνέμων διάει μένος αὐτούς, ἄρα τὰ φύλλα ἔσω ξηρὰ πίπτοντα. εἰ δὲ καὶ ὄμβρῳ ἦσαν ἀνεπιβούλευτοι, οὐκ ἄρα ἐσήποντο. εἰ δὲ καὶ ἡλίῳ ἄβλαπτοι, οὐκ ἄρα ἐφρύγοντο. δαψιλῶς ἄρα εἶχε τοῦ στρώματος τῆς εὐνῆς ὁ ὀδυσσεύς. καὶ μάλιστα εἰ μὴ ἐν μόνῳ ἄρκιος ἦν ἡ ὕλη ἀλλὰ καὶ δισὶν ἀνδράσι ἢ τρισίν. Ἰστέον δὲ ὡς κατά τινα μίμησιν ὁμηρικὴν τὴν ἐνταῦθα, κεῖται παρὰ σοφοκλεῖ τὸ, φυλλάδα μυριόκαρπον ἀνήλιον ἀνήνεμόν τε πάντων χειμώνων. Τὸ δὲ ἀνέμων ὑγρὸν ἀέντων, ἐτυμολογικῶς ἐγράφη. ἐκ τοῦ ἄω γὰρ ὁ ἄνεμος ἐτυμεύεται τοῦ ν. παρεῖα δὲ αὕτη λέξις πολλὰ ποιοῦσα. ἐν οἷς καὶ ζήτης καὶ κάλαϊς οἱ τοῦ βορέου παῖδες. ὁ μὲν, οἱονεὶ ζαάτης ὅ ἐστι σφοδρὸς ἀήτης βορρᾶς. ὁ δὲ, καλὸν ἢ ἀκαλὸν ἤγουν ἥσυχον ἄημα βορέου δηλαδή. Ὅτι δὲ ὑγρόν εἰσιν οἱ ἄνεμοι ἀέντες ἤτοι πνέοντες, πολλαχοῦ φαίνεται καὶ λέλεκται. Τοῦ δὲ ἀέντων πρωτότυπον, τὸ ἄημι. ὁ παρατατικὸς μὲν, τὸ ἄην. ὡς τὸ, τίθημι ἐτίθην. καὶ τρίτον, ἄει καὶ διάει. ὡς ἐτίθει καὶ διετίθει. καὶ ἡ μετοχὴ, ἀεὶς ἀέντος ἀέντων ὡς τιθέντων. Τοῦ δὲ ἄημι πρωτότυπον τὸ ἄω. ἀφ' οὗ οὐ μόνον ἀήτης ἡ πνοὴ τοῦ ἀνέμου καὶ ὁ ἄνεμος, ἀλλὰ καὶ ἀΐτης ὁ ἐρώμενος κατὰ τοὺς παλαιούς, δηλ. τοῦ ἐραστοῦ. ὁ εἰσπνέων ὡς καὶ προεγράφη, ᾧ ἔρωτι τὸν ἐραστήν. εἰσπνεῖται γάρ φασι τῆς μορφῆς τι καὶ τῆς ὥρας. ὅθεν καὶ εἰσπνήλαι διὰ δίχρονον ἢ ἐν ᾶη, παρὰ λάκωσιν οἱ ἐρασταί. ὅτι δὲ ἀΐτης ὁ ἐρώμενος ἢ διὰ διφθόγγου γράφεται, οὐκ ἔστιν ἀμφιβαλεῖν. ἐκ δὲ τοῦ ῥηθέντος ἄω, καὶ ἀήσυρον τὸ κοῦφον. ὅθεν καὶ παρ' αἰσχύλῳ μύρμηκες ἀήσυροι. Τὸ δὲ φαέθων, κυρίως πρόσκειται. βάλλει μὲν γὰρ καὶ τοὺς τοιούτους θάμνους ἥλιος, πλὴν οὐ φαέθων. ὥσπερ καὶ ὄμβρος, περᾷ μὲν οὐ διαμπερὲς δέ. Τὸ δὲ ἀλλήλοις ἐπαμοιβαδίς, πιθανύνεται τὴν τῶν θάμνων πυκνότητα. ἐπιπλεγμένοι γὰρ ἀλλήλοις, ἐπιμᾶλλον πυκνοῦνται. αἴτιον δὲ τῆς τοιαύτης ἐπιπλοκῆς, τὸ ἐξ ὁμόθεν πεφυκέναι ὡς εἴρηται. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ποιητικὸν μὲν, τὸ ἀμοιβαδίς καθὰ καὶ τὰ ἐπημοιβὰ εἵματα. κοινὸν δὲ, τὸ ἀμοιβαδόν. καὶ ὅτι οὐ ταὐτὸν, ἀλλήλοις εἰπεῖν καὶ ἑαυτοῖς. τὸ μὲν γὰρ ἑαυτοὺς ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ, ἐπὶ τῶν καθ' αὑτὰ λεγομένων τίθεται. δηλ. αἴας καὶ μενοικεύς φασιν ὁ κρέοντος, ἑαυτοὺς ἀνεῖλον. ἤγουν ἕκαστος ἑαυτόν. τὸ δὲ ἀλλήλους, ἐπί τινων συμπεπλεγμένων κεῖται. οἷον. οἱ τοῦ οἰδίποδος παῖδες, ἀλλήλους ἀπέκτειναν. ἤτοι ἕτερος τὸν ἕτερον. μονόκρηπος οὖν φασιν ἁμαρτάνει λέγων, οὐκ ἠρκέσαμεν ἑαυτοῖς. ἐχρῆν γὰρ, ἀλλήλοις εἰπεῖν. Τὸ δὲ ἐπαμήσατο χερσὶ φίλῃσιν, ἀντὶ τοῦ συνέλεξεν. ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀμώντων. οὕτω καὶ κόνιν τις ἐπαμᾶται χερσὶ καὶ τέφραν. κεῖται δὲ καὶ ἐν ἰλιάδι ἡ λέξις. φέρεται δὲ αὐτῆς χρῆσις καὶ ἐν τῷ συμβολικῷ τοῦ ἱπποκράτους, τοιαύτη. δονὸς ἐπὶ στέγῃ πτησομένη, κακόν. πηθεῖσα γὰρ γῆν ἐπαμᾶται. ὅ ἐστι συνάγει. τοιαῦτα γὰρ τὰ λεγόμενα δόματα ὡς καὶ νῦν φαίνεται. δηλοῖ δὲ τὸ ἐκτεθειμένον ἱπποκράτειον ῥητὸν, ὡς ἰατρῷ ἀπιόντι ἔς τινα δεινῶς ἀρρωστοῦντα, κακοῦ σύμβολόν ἐστι τὸ ἅμα ἰδεῖν δονὸν ἐπιτιθεμένην κατασκευῇ δώματος. σημαίνει

γὰρ ἡ βία, ὅτι ταφεὺς ἦν ὅσον οὐκ ἤδη ὁ ἐπισκιασθησόμενος. καὶ οὕτω καλυφθείσης ἦν χώματι, καθὰ μικρὸς ὅσον καὶ ἡ ἐρημοσύνη δοκός. τὸ δὲ χερσὶ φίλῃσι καὶ τὸ, φύλλων γὰρ ἔην χύσις, δοκεῖ παρηχεῖν κατὰ τὸ, φυλίας φίλων μακάρεσσι θεοῖς. ὁποῖα τοιαῦτα ἐν τοῖς ἑξῆς ἐκτεθήσονται. μάλιστα δὲ τοῦτο ἐμφανὲς ἐν τῷ, εὗδον ἐν φύλλοισι φίλον τετιημένος ἦτορ. Τὸ δὲ χαλεπαίνειν, ἀφελῶς καὶ γενικῶς ἐρρέθη ἐπὶ χειμερίας ὥρας ὡς ὕπερ καὶ αὐτοῦ ἐμψύχου ὄν. Τὸ δὲ χύσιν ἐπεχεύατο, ἐτυμολογικῶς ἐστι τρόπος. δὶς δὲ εἶπε τὸ, φύλλων χύσις, διὰ τὸ καίριον τῆς λέξεως. Ὅτι τὴν ἐν τοῖς ῥηθεῖσι φύλλοις κατάκρυψιν τοῦ Ὀδυσσέως διὰ παραβολικῆς ἐνεργείας ὁ ποιητὴς διαζωγραφῶν, φησίν. ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῆς, ᾧ μὴ πάρα γείτονες ἄλλοι, σπέρμα πυρὸς σώζων ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὔοι, ὣς Ὀδυσσεὺς φύλλοισι καλύψατο. καὶ ἔστιν ἀστεία ἡ παραβολή. τὸν γὰρ ἤδη λειποψυχοῦντα καὶ βραχὺ ἔχοντα τὸ ζωτικὸν καὶ διὰ σβεννύμενον, ζωπύρῳ εἰκάζει καὶ συντίθησι τῷ κατὰ σποδιάν. ἐξ οὗ οἷα καὶ σπέρματος, πολὺ καρπώσομεθα πῦρ. Αἰσχύλος δὲ Προμηθεῖ, τοῦ τοιοῦτον, καὶ πυρὸς εἶναι πηγήν. ὡς δι' ἀρχήν. καλῶς δὲ ἡ συνθήκα ὅτι τοιοῦτον εἶπεν ὁ ποιητὴς τὸ ἐν τῇ σποδιᾷ κρυπτόμενον ἀλλὰ δαλόν, διὰ τὸ σημειότερον. ἵνα μὴ τοιαύτῃ τινὶ λέξει κατασμικρύνῃ τὸν ἐν τοῖς φύλλοις ἥρωα. τεχνικὴ δέ τις λέξις ἡ σποδιὰ καθὰ καὶ ἀχυρμιά. εἰ δὲ μὴ καταχρηστικῶς βαθὺ τὸ τῆς σποδιᾶς μέλαν, ὅμως δοκεῖ καὶ τὰ τεφρώδη καὶ τὰ φαιὰ, ὑπὸ τὸ μέλαν ἀνάγεσθαι. οὕτω δὲ γενικῶς καὶ γῆ μέλαινα λέγεται, καὶ αἷμα μέλαν τὸ ἐρυθρόν. ὁμοίως δὲ καὶ οἶνος μέλας. τὸ ὕδωρ δὲ μέλαν τὸ κατ' ἄλλον λόγον, λευκόν. Τὸ δὲ ᾧ μὴ πάρα γείτονες ἄλλοι, πρὸς πιθανότητα παραβολικὴν κεῖται. οἱ γὰρ τοιοῦτοι, ζωπυροῦσιν ἀναγκαίως τὴν κρύψιν τοῦ δαλοῦ. ἴσως δὲ διὰ τοὺς τοιούτους, καὶ σπέρμα ἔφη πυρὸς τὸ ζώπυρον. ἀγροτικὸν γὰρ ἡ τῶν σπερμάτων σύγκρυψις. Τὸ δὲ σπέρμα πυρὸς σώζων ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὔοι, ἐχρησίμευσέ τινι τῶν καθ' ἡμᾶς διδασκάλων, εἰς εὐχὴν τὴν περὶ τῶν μαθητῶν ἰθαγενοῦς. εὐξαμένῳ συντηρεῖσθαι αὐτῷ οἰκείους μαθητὰς ἵνα μὴ ἀλλοτρίων χρήζοι ποθέν. ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ ἐνταῦθα τροπικῶς ἐρρέθη σπέρμα πυρὸς, οὕτω τέτραπται καὶ τὸ σπερμολογεῖν, ἐπὶ τῶν ἀλαζονευομένων ἀμεθόδως ἐπὶ μαθήμασιν ἐκ τινων παρακουσμάτων. καθὰ ἐμφαίνειν Εὔπολις λέγεται τὸν φυσικὸν Πρωταγόραν διακωμῳδῶν ἐν ᾧ, ὃς ἀλαζονεύεται μὲν ἀλιτήριος περὶ τῶν μετεώρων, τὰ δὲ χαμᾶθεν ἐσθίει. ὁ δὲ κυρίως φασὶ σπερμολόγος καὶ σπερμονόμος, εἶδός ἐστιν ὀρνέου λαβόμενον τὰ σπέρματα. ἐξ οὗ οἱ Ἀττικοὶ σπερμολόγους ἐκάλουν τοὺς περὶ ἐμπόρια καὶ ἀγορὰς διατρίβοντας, διὰ τὸ ἀναλέγεσθαι τὰ ἐκ τῶν φορτίων φασὶν ἀπορρέοντα καὶ διαζῆν. ἐκ τούτων δὲ, τὴν αὐτὴν ἔλαχχανον κλῆσιν, καὶ οἱ οὐδενὸς λόγου ἄξιοι. αὔειν δὲ κυρίως, τὸ καίειν. ὅθεν καὶ βαύκαυστος ὁ αὔων τὸν ἐν ἄλλοις ῥηθέντα βαῦνον. ἐξ οὗ καὶ ὁ κρίβανος. ἵνα ᾖ βαύνασος, καὶ δι' εὐφωνίαν, βαύκαυστος. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου αὔειν, καὶ αὖον φασὶ, τὸ καυτὸν καὶ ἀφθὲν ξύλον. καὶ τὸ ὀπτῆσαι, ἐξαῦσαι. Πλάτων ἑορταῖς. ὁ δὲ, τὸν ἐγκέφαλόν τις ἐξαύσας, κατέπινε. ἐκεῖθεν δὲ καὶ αὐστηρὸν, τὸ ξηρὸν καὶ αὐχμηρόν. λέγει δὲ καὶ Ἀλκμάν. τὰν μῶσαν καταύσεις. ἀντὶ τοῦ ἀφανίσεις. εἰ δὲ τὸ μὲν αὔειν δασύνεται φασὶ, τὸ δὲ καταῦσαι ψιλῶς προφέρεται, πολλὰ καὶ οὕτως ἐκφέρουσιν οἱ Ἀττικοί. Ὅτι δὲ τὸ αὔειν δασύνεται, προδεδήλωται. ὡς δηλοῖ καὶ τὸ ἀπαφαυαίνειν παρὰ τῷ κωμικῷ. δῆλον δὲ ὅτι αὖσαι κατὰ τοὺς παλαιοὺς, καὶ τὸ θιγεῖν καὶ ἅψασθαι. ὅθεν καὶ ψαῦσαι τὸ τοῦ χροὸς αὖσαι. ἐκ δὲ τοῦ ἑτέρου αὔειν, καὶ πυραύστης. ζωΰφιον πτηνὸν ἐναλλόμενον τῷ φωτὶ καὶ ῥᾷον καταφλεγόμενον. ὅθεν καὶ παροιμία ἐπὶ τῶν ἑκόντι καὶ ῥᾳδίως θνησκόντων, τὸ, πυραύστου μόρος. ἐκεῖθεν δὲ καὶ πύραυστος κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ὁ πῦρ ἐναυόμενος. Τὸ δὲ ἐγκρύπτειν δαλὸν σποδιᾷ καὶ τὸ, Ὀδυσσεὺς φύλλοις καλύψασθαι, ταυτὸν ἐστὶν δηλοῖ τὸ κρύψαι καὶ τὸ καλύψαι. δῆλον δὲ καὶ ὡς ἐκ τοῦ ὁμηρικοῦ ἐγκρύπτειν, ὁ ἐγκρυφίας ἄρτος παρῆκται. Ὅτι ἐπαινετὸς ὕπνος οὗτος, ὕπνον ἐπ' ὄμμασι χεῦεν ἵνα μιν παύσειε τάχιστα δυσπονέος καμάτοιο φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας. σωματικῶς δὲ ἐπὶ ὕπνου ἐτέθη τὸ, ἀμφικαλύψας βλέφαρα. ὀφθαλμὸς μὲν γὰρ βλεφάροις καλύπτεται. βλέφαρα δὲ ὕπνῳ ἐπαπιπλωκότι αὐτοῖς, σωματοειδῶς μυθικώτερον. δύναται δὲ τὸ, βλέφαρα ἀμφικαλύψας, νοηθῆναι καὶ ἀντὶ τοῦ, κάλυμμα τοῖς ὀφθαλμοῖς τὰ βλέφαρα θέμενος. Εἰ δὲ δυσπονέος καμάτοιο παύει ὁ ὕπνος, εὐφυῶς ἄρα ἐτυμολογοῦσιν αὐτὸ τινὲς, παρὰ τὸ λύειν πόνους ἵνα ᾖ λυπτός τις καὶ ἀμφαιρέσει καὶ συγκοπῇ, ὕπνος. εὐθεῖα δὲ τοῦ δυσπονέος ἀσυνήθης, ὁ δυσπονής, ὡμοίωται δὲ πρὸς τὸ ἀτερπής. ὡς γὰρ ἄτερπος ἀτερπὴς, οὕτω καὶ δύσπονος δυσπονής. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ πρὸ ὀλίγων ἄελπτος ἀελπής.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Ζ.

ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Ἀθηνᾶ ἐπιστᾶσα ὄναρ Ναυσικάᾳ τῇ Ἀλκινόου θυγατρὶ, κελεύει αὐτῇ τὴν ἐσθῆτα ἐπὶ ποταμὸν ἀγαγούσῃ πλύνειν, πλύνειν γὰρ αὐτῇ εἶναι τὸν γάμον. ἡ δὲ, τὸ κελευσθὲν ποιεῖ. ἔπειτα παιζουσῶν τῶν θεραπαινῶν ἀκούσας δ' αὐτῶν ὁ Ὀδυσσεὺς, ἐξυπνίζεται. καὶ δεηθεὶς Ναυσικάας, ἐσθῆτα καὶ τροφὴν παρ' αὐτῆς λαβὼν, ἕπεται αὐτῇ εἰς τὴν πόλιν.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ζ.

ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

ΟΤΙ Ὀδυσσέως μὲν ἄφιξις εἰς Φαίακας, ἡ ζῆτα ῥαψῳδία ἐπιγέγραπται. πλάττει δὲ ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς τὴν βασιλικὴν θυγατέρα Ναυσικάαν, χειρωθεῖσαν ἐπὶ μεγάλῳ ἀγαθῷ τοῦ Ὀδυσσέως, οὐκ ἄλλως ἀθλίας. θέσιν ὑπὲρ οὐκ ἀφυῶς τὸν Ὀδυσσέα ὡς πρὸ φιλογύναιον δὴ τὴν ἄλοχον Πηνελόπην, οὕτως ἄλλον τρόπον γυναιξὶ φίλον, ὡς τοιούτοις προσώποις φιλούμενον, καὶ ὑπ' αὐτῶν ἀφιλούμενον. οὐ μόνον γὰρ πρὸς αὐτὸν ἡ Κίρκη καὶ ἡ Καλυψὼ ἐρωτικῶς, ἀλλὰ καὶ ἡ Ἀθηνᾶ τρόπον ἕτερον κηδεμονικῶς, διὰ τὸ χαίρειν τῷ ἐχεφρονι οἷα συνετῷ καὶ σοφῷ. ἔχει δέ τι καὶ τὸ ἐλεεινὸς ἐν Τροίᾳ ἀπεσπασμένος ὁ Ὀδυσσεύς. καὶ νῦν δὲ, ὡς τὰ ῥήματα συμβάλλει, τῷ αὐτῷ ἡ Ναυσικάα ὡς φανεῖται. ὁ δὲ τοιαύτη τῇ πάλῃ τῷ αὐτῷ καὶ τῶν μυρίων ἀγώνων, ἐνδοξότατον.

Ὁ συλληπτικὸν εἶναι τὸ σχῆμα τὸ, καθεῦδε πολύτλας Ὀδυσσεὺς, ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένος, καμάτῳ δὲ βλαπτόμενος, ὁ δὲ, συμβάλλει καὶ τὸν ὕπνον ὡς τοιοῦτον. τινὲς δὲ, σφίζοντες πλείονα ἐν τῷ ὕπνῳ, φασὶν ὡς ἐκάθευδεν ὑπνῶν καὶ τοῖς καμάτοις παριθείς. ἕτεροι δὲ δασύνοντες τὸ ἀρήμενος, τοῦτ' ἐστὶν ἀντὶ τοῦ, ὕπνῳ καὶ καμάτῳ κεκρατημένος. πά

Ὣς ὁ μὲν ἔνθα καθεῦδε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς,
Ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένος. αὐτὰρ Ἀθήνη
Βῆ ῥ' ἐς Φαιήκων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε.
Οἳ πρὶν μέν ποτ' ἔναιον ἐν εὐρυχόρῳ ὑπερείῃ,
Ἀγχοῦ κυκλώπων, ἀνδρῶν ὑπερηνορεόντων.
Οἵ σφεας σινέσκοντο. βίηφι δὲ φέρτεροι ἦσαν.
Ἔνθεν ἀναστήσας ἄγε Ναυσίθοος θεοειδής.
Εἷσεν δ' ἐν σχερίῃ, ἑκὰς ἀνδρῶν ἀλφηστάων.
Ἀμφὶ δὲ τεῖχος ἔλασσε πόλει, καὶ ἐδείματο οἴκους.
Καὶ νηοὺς ποίησε θεῶν, καὶ ἐδάσσατ' ἀρούρας.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη κηρὶ δαμεὶς, ἄϊδόσδε βεβήκει.
Ἀλκίνοος δὲ τότ' ἦρχε θεῶν ἄπο μήδεα εἰδώς.

Τῆς μὲν ἔβη πρὸς δῶμα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Νόστον Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μητιόωσα.
Βῆ δ' ἴμεν ἐς θάλαμον πολυδαίδαλον, ᾧ ἔνι κούρη
Κοιμᾶτ' ἀθανάτῃσι φυὴν καὶ εἶδος ὁμοίη,
Ναυσικάα θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.
Πὰρ δὲ δύ' ἀμφίπολοι χαρίτων ἄπο κάλλος ἔχουσαι
Σταθμοῖιν ἑκάτερθε. θύραι δ' ἐπέκειντο φαειναί.
Ἡ δ' ἀνέμου ὡς πνοιὴ ἐπέσσυτο δέμνια κούρης.
Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Εἰδομένη κούρῃ ναυσικλειτοῖο Δύμαντος.
Ἥ οἱ ὁμηλικίη μὲν ἔην, κεχάριστο δὲ θυμῷ.
Τῇ μιν ἐεισαμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Ναυσικάα, τί νύ σ' ὧδε μεθήμονα γείνατο μήτηρ;
Εἵματα μέν τοι κεῖται ἀκηδία σιγαλόεντα,
Σοὶ δὲ γάμος σχεδόν ἐστιν, ἵνα χρὴ καλὰ μὲν αὐτὴν
Ἕννυσθαι, τὰ δὲ τοῖσι παρασχεῖν οἵ κέ σ' ἄγωνται.
Ἐκ γάρ τοι τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει
Ἐσθλή, χαίρουσι δὲ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.
Ἀλλ' ἴομεν πλυνέουσαι ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι.
Καί τοι ἐγὼ συνέριθος ἅμ' ἕψομαι, ὄφρα τάχιστα
Ἐντύνεαι, ἐπεὶ οὔτοι ἔτι δὴν παρθένος ἔσσεαι.
Ἤδη γάρ σε μνῶνται ἀριστῆες κατὰ δῆμον
Πάντων Φαιήκων, ὅθι τοι γένος ἐστὶ καὶ αὐτῇ.
Ἀλλ' ἄγ' ἐπότρυνον πατέρα κλυτὸν ἠῶθι πρὸ,
Ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν ἐφοπλίσαι, ἥ κεν ἄγῃσι
Ζῶστρά τε καὶ πέπλους καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.
Καὶ δὲ σοὶ ὧδ' αὐτῇ πολὺ κάλλιον, ἠὲ πόδεσσιν
Ἔρχεσθαι. πολλὸν γὰρ ἄπο πλυνοί εἰσι πόληος.

τὸν δὲ προσφυῶς ἐνταῦθα πολύτλαν ἔφη τὸν τοσαῦτα κακὰ τλάντα προσεχῶς Ὀδυσσέα. ἵνα λέγῃ ὡς ὁ πολλὰ τλὰς, μόλις νῦν ὕπνου ἀναπαύεται. ἔστι δὲ τὸ καθεῦδε προσανασπᾶται, ἐν ἄλλοις εὕρηται. Ὅτι τῇ φροντίδι Ἀθηνᾶς τὰ κατὰ τὴν ἐνταῦθα Ναυσικάαν ὁ ποιητὴς ἀνατίθησιν, ὡς πάνυ σοφῶς αὐτὸς καὶ συνετώτατα τὸ ποιητικὸν πλάσμα μεταχειριζόμενος. ἣν μὲν γὰρ ἐν τούτοις καὶ ἄλλως πως ἐνδῦσαι τὸν γυμνὸν Ὀδυσσέα ἐν τῇ ἐσχατιᾷ, δι' ἑλοτόμου τυχὸν ἢ ἀγρότου ἢ ἁλιέως ἢ ὁπωσοῦν ἑτέρως. ὁ δὲ, τὸ ἐνδοξότατον ἐπιλέξατο, τὸ διὰ τῆς βασιλικῆς παιδὸς ἐνδῦναι. ὑφ' ἧς καὶ εἰς τὰ βασίλεια δώματα ποδηγηθήσεται. καὶ οὕτω τὸ πλάσμα ἐνδοξότερον ἔσται καὶ πιθανώτερον. ἔσται δὲ ἡ τοῦ καθ' Ὅμηρον Ἀθηνᾶς μέθοδος, ὄνειρος ἐρεθίζων εἰς ἔργα τὴν Ναυσικάαν ὡς ἐν τοῖς ἐφεξῆς δηλωθήσεται. Ὅτι οἱ Φαίακες πρὶν μέν ποτ' ᾤκουν ἐν εὐρυχόρῳ Ὑπερείῃ, ἀγχοῦ Κυκλώπων, ἀνδρῶν ὑπερηνορεόντων. οἵ σφεας σινέσκοντο. βίηφι δὲ φέρτεροι ἦσαν, ἔνθεν ἀναστήσας, ἄγε Ναυσίθοος θεοειδής. εἷσε δ' ἐν Σχερίῃ, ἑκὰς ἀνδρῶν ἀλφηστάων. ἀμφὶ δὲ τεῖχος ἔλασσε πόλει καὶ ἐδείματο οἴκους. καὶ νηοὺς ποίησε θεῶν. καὶ ἐδάσσατ' ἀρούρας. ἀλλ' ὁ μὲν, ἤδη κηρὶ δαμεὶς, ἄϊδόσδε βεβήκει. Ἀλκίνοος δὲ τότ' ἦρχε, θεῶν ἄπο μήδεα εἰδώς. ἤγουν θεόσοφος. καὶ νῦν μὲν, ἁπλῶς οὕτω Ναυσιθόου καὶ Ἀλκινόου ἐμνήσθη. προϊὼν δὲ, γενεαλογήσει ἀκριβέστερον. καταμερίσας καὶ τὴν ἱστορίαν ταύτην διὰ ποικιλίαν, τόποις διαφόροις. ὅρα δὲ ὡς κοιμίσας τὸν Ὀδυσσέα μετὰ τὸν οὕτω πολὺν κίνδυνον εἶτα τῇ ἐφεξῆς γινόμενος, ἱστορίας παρεισπλέκει, οὐκ ἀναγκαίας μὲν ἴσως, ὅμως δὲ γοργῶς ποικιλλούσας καὶ ἐξαιρούσας τὸ τῆς γραφῆς μονοειδές. ἔστι δὲ καὶ χρήσιμος ἡ ἱστορία καὶ ἀξία μαθεῖν. Τὴν δὲ ῥηθεῖσαν Ὑπέρειαν, πόλιν Σικελίας τινές φασι τὴν ὕστερον Καμάριναν. οἱ δὲ, νῆσον πλησίον τῆς τῶν Κυκλώπων χώρας. εἰ δὲ καὶ εὐρύχορος αὕτη, οἶδεν ἡ Ὁμηρικὴ μοῦσα. ἀεὶ δὲ παρ' Ὁμήρῳ τὸ εὐρύχορος, συστέλλει τὴν παραλήγουσαν. ὅθεν δηλαδὴ ἔστιν εὐρὺ χορεύειν. ἵνα ἡ χώρας εὐδαίμονος ἐπίθετον τὸ οὕτως εὐρύχορον. τὸ δέ γε παρὰ τοῖς ὕστερον εὐρύχωρον, πλάτος μόνον χώρας δηλοῖ. Σημείωσαι δὲ ὅτι οὐ συντρέχειν δοκοῦσι τῷ ποιητῇ οἱ τὴν Ὑπέρειαν νῆσον λέγοντες. πῶς γὰρ ἂν νησιῶται ὄντες οἱ ἐν αὐτῇ, ὑπὸ Κυκλώπων ἐβλάπτοντο οἷς νῆες οὐκ ἦσαν κατὰ τὴν ὁμηρικὴν ἱστορίαν; ἐν δὲ τῷ, ἀγχοῦ Κυκλώπων, θεωρεῖταί τι ἀστεῖον. τὸ δέ ἐστιν, ὡς ἀγχίθεοι ὄντες οἱ Φαίακες, καλῶς ἔφυγον τὸ ἀγχοῦ Κυκλώπων εἶναι τῶν ἀθεμίστων. οἳ καὶ ὡς ὑπερήνορες ἦσαν, δηλώσει τὰ ἐφεξῆς. Τὸ δὲ οἵ σφεας σινέσκοντο, ἀσαφὲς μέν ἐστι τὸ, τίνες τίνας ἐσίνοντο. ἐκ δὲ τοῦ ὑπερηνορεόντων, δῆλον ὡς οἱ Κύκλωπες τοὺς Φαίακας ἐλύπουν. ὑπερηνορεόντων γὰρ ἀνδρῶν τὸ οὕτω ποιεῖν. δῆλον δὲ ἐκ τοῦ σινέσκοντο, ὅτι δύνανται σίνται καὶ οὕτω λέγεσθαι καὶ οἱ Κύκλωπες. ὃ δὴ οὐ λῃστῶν μόνον κλῆσις, ἀλλὰ καὶ κλεπτῶν. ὡς δηλοῖ καὶ Ὀππιανὸς ἐν τῷ, σίντῃσι μέγαν πόνον, ὅ ἐστι τοῖς κλέπταις. Τὸ δὲ βίηφι δὲ φέρτεροι ἦσαν, μᾶλλον

κεὺς ἐμφαίνει τοὺς φαίακας εἶναι τὰ εἰς μάχην, ἐπεὶ καὶ τοιοῦτοι οἱ ἐν τρυφαῖς. Τὸ δὲ ἀνάστησεν, καὶ μετ᾽, ἀντὶ τοῦ ἀπαναστήσας. μετοικίσας. δηλοῖ δέ ποτε καὶ τὸ ἁπλῶς ἀναστατῶσαι. Τὸ δὲ εἷσεν ἐν σχερίῃ, ἀντὶ τοῦ, ἵδρυσεν. ἀπὸ τοῦ ἕω ἧς οὗ καὶ τὸ ἕζω καὶ τὸ ἕδος. περὶ δὲ σχερίης, ἐγράφη ἐν τοῖς πρὸ τούτων. ἀλλαχοῦ δὲ, καὶ περὶ ἀλφηστάων ἀνδρῶν. Τὸ δὲ ἑκὰς ἀνδρῶν ἀλφηστάων, ἐκδιοπισμόν τινα τῆς σχερίας παραλαλεῖ ὡς εἴπερ μὴ ἦν ἡ νῦν κέρκυρα ἡ γνωριζομένη, ἀλλά τις ἄγνωστος κατὰ τὴν ὠγυγίαν. Ὅτι δὲ τοιοῦτόν τι βούλεται καὶ περὶ τῆς φαιακικῆς σχερίας ὁ ποιητὴς, ἐν τοῖς ἐφεξῆς δηλωθήσεται σαφέστερον. ὅς γε φασὶν, οὐδὲ ὀνόματι κέρκυραν τὴν σχερίαν, ἵνα μὴ ἐλέγχοιτο ῥᾳδίως ὅτι τῆς καθ᾽ ἡμᾶς οἰκουμένης ἔξω πλάττει αὐτήν. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἐν μὲν ἰλιάδι, πόλεως ἀφανισμὸν ὑψίφρασεν ἔνδοξον ἔπος. ἐνταῦθα δὲ, τοὐναντίον ἐν διστίχῳ φράσει, πόλεως ἐδήλωσε κατασκευὴν ἁπλῆ. εἰπών. ἀμφὶ δὲ τεῖχος ἔλασσε πόλει καὶ ἑξῆς ὡς προσεχῶς γέγραπται. Ἐνταῦθα ὅρα τὴν τε ἐν τοῖς ῥήμασι καθιερωμένην εὐπορίαν, καὶ τὴν τῶν λέξεων ὁμοιοκαταληξίαν καθ᾽ ὑπαλλαγὴν, τὸ ἔλασσε καὶ ἐποίησε καὶ τὰ ὑποτεταγμένα τοῖς, τὸ ἐδείματο καὶ ἐδάσσατο. ἔστι δὲ τὸ ἔλασσε, ἀντὶ τοῦ περιέτειχε. μεταληπτικῶς ἀπὸ τῶν ἐλαυνομένων ἤγουν σιδήρου. Τὸ δὲ ἐδάσσατο ἀρούρας, ἀναδασμὸν γῆς εἶπεν ἐν ἐχθρῷ γράφει τοῖς ὕστερον. Τὸ δὲ θεοῦ ἄπο μήδεα εἰδὼς ὥσπερ καὶ τὸ θεουδὴς, θείου τινὸς καὶ σοφοῦ ἀνδρὸς ἔπαινός ἐστιν. Ὅτι κεφαλικῶς καὶ ἐνταῦθα τὸν θάλαμον ὃς ἦν κατὰ μέσον τὸ ἐνδοτάτω, φησί. βῆ δ᾽ ἴμεν ἐς θάλαμον πολυδαίδαλον ᾧ ἔνι κούρη κοιμᾶτο. ἡ τοῦ ἀλκινόου δηλαδὴ θυγάτηρ. ἣν καὶ ἀθανάτοισι φυὴν καὶ εἶδος ὁμοίαν ἱστορεῖ. ἐπαινεῖ δὲ καὶ τὰς περὶ αὐτὴν ἀμφιπόλους, ἐν οἷς φησί. πὰρ δὲ δύ᾽ ἀμφίπολοι χαρίτων ἄπο κάλλος ἔχουσαι ὅ ἐστι καλαὶ καὶ αὐταὶ λοιπεπεῖς, σταθμοῖιν ἑκατέρωθεν. θύραι δ᾽ ἐπέκειντο φαειναί. ὅ ἐστι κεκλεισμέναι ἦσαν. ἔφατο γε ἀλλαχοῦ, ἀνακλίνειν τὸ ἀνοίγειν, ὡς τὸ, ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος. ὦ ἀνοῦλιβον ἐπὶ τὸ κλεῖειν, τὸ ἐπιθεῖναι καὶ τὸ ἐπιθεῖναι. διὸ ἔφη ἐκεῖ ὅμηρος, ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος ἠδ᾽ ἐπιθεῖναι. Ἰστέον δὲ ὅτι πολυειδῶς ὁ ποιητὴς ἐπὶ πλέον σεμνύνει καὶ τὴν δέσποιναν καὶ τὰς ἀμφιπόλους. αὐτὰς μὲν, διὰ τὸ ἐνδιαιτᾶσθαι νύμφαις ἀγροτέραις εἰκάσας. τὴν δὲ ναυσικάαν, ἀρτίως δὲ ἐκ ἐγερθεῖσαν. Τὸ δὲ ἀμφίπολοι σταθμοῖιν ἑκάτερθεν ὅ ἐστιν ἑκατέρωθεν τῆς παραστάδος, ἐκ τοῦ ἀρχαιότερον συνηγμένης ἱστορίας ὑπέλυσεν. ἔνθα κεῖται τὸ, ἀμφίπολος ἑκάτερθε παρέστη. Τὸ δὲ σχῆμα τῶν, χαρίτων ἄπο κάλλος ἔχουσαι, ὅμοιον τῷ, θεῶν ἄπο μήδεα εἰδώς. Ὅτι τὸ, ἡ δὲ ἀνέμου ὡς πνοιὴ ἐπέσσυτο δέμνια κούρης, στῆ δ᾽ ἄρ ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπε λέγεται μὲν περὶ τῆς ὀνειροποιουμένης ἀθηνᾶς. δύναται δὲ τὸ ἐπιτηδεῦσαι καὶ εἴς τινα ταχυτάτην ἰδέαν. Ἰστέον δὲ ὡς ἐν τῇ ναυσικάᾳ ὄνειρος ἐμφαίνεται ἐναργὴς ὅ ἐστιν αὐτόχρημα ὅραμα, περὶ δ᾽ ἔβρεμεν ὅτι μάλιστα οἱ ὄνειροι δοκοῦσιν ἀληθεύειν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φαίνεται. ἐρεῖ γοῦν, ὡς αὐτίκα μετὰ τὸν ὄνειρον, ἦλθεν ἐΰθρονος ἠὼς, ἥ μιν ἔγειρεν. ἄφαρ δ᾽ ἀπεθαύμασ᾽ ὄνειρον. ὁμοιοῦται δὲ ὥσπερ ὁ ἐν ἰλιάδι βασιλικὸς ὄνειρος φιληνορίᾳ προσώπῳ νέστορι, οὕτω καὶ ὁ πρὸ τούτων δὲ ὁ τῆς ναυσικάας, γυναικὶ συγγενεῖ, οὕτω καὶ ὁ παρὰ, κούρῃ τινὶ, ἡ ὁμηλικίη μὲν ἦν τῇ παιδὶ κεχάριστο δὲ θυμῷ. ἤγουν ἐφιλεῖτο αὐτῇ κατὰ τὸ, νεστορίδῃ τῷ μὴ κεχαρισμένῳ θυμῷ. εἰ δὲ ἐφιλεῖτο ἡ τοιαύτη κόρη τῇ βασιλίδι, πιθανῶς ἄρα καὶ ἀνείδωλοποιεῖτο ἐν ὕπνοις. λέγει δὲ τὸ ῥηθὲν ὄραμα παραινετικῶς, ὅσα ἄν τις ὀνειδίσοι εὐγενεῖ παρθένῳ μητρῷα, ὅ ἐστιν ἀμελοῦσα τῶν τοῦ οἴκου. εἰσὶ δὲ ἐκεῖνα τοιαῦτα. τί νύ σ᾽ ὧδε μεθήμονα γείνατο μήτηρ; εἵματα μέν τοι κεῖται ἀκηδέα σιγαλόεντα. σοὶ δὲ γάμος σχεδόν ἐστιν ἵνα χρὴ καλὰ μὲν αὐτὴν ἕννυσθαι. τὰ δὲ, τοῖσι παρασχεῖν οἵ κέ σ᾽ ἄγωνται. ἔθος γάρ φασιν ἦν, τὰς νύμφας τοῖς τοῦ νυμφίου, ἐσθῆτας ἐν τῷ τοῦ γάμου καιρῷ χαρίζεσθαι. εἶτα καὶ τὸ χρήσιμον τῆς τοιαύτης ἐπιμελείας ὁ ὄνειρος ἐκτιθεὶς, λέγει. ἐκ γάρ τοι τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει ἐσθλή. χαίρουσι δὲ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ. εἶτα ἴομεν φησὶ πλυνέουσαι ἅμ᾽ ἠοῖ φαινομένηφι. καὶ τοι ἐγὼ συνέριθος ἅμ᾽ ἕψομαι. δι᾽ ἔργου τάχος. ἐπεὶ οὔτοι ἔτι δὴν παρθένος ἔσσεαι. ἤδη γάρ σε μνῶνται ἀριστῆες κατὰ δῆμον ὅθι τοι γένος ἐστὶ καὶ αὐτῇ. τοῦτο δὲ, πρὸς εὐγενῆ παρθένον πρέπει ῥηθῆναι. καὶ πείθεται οὕτως ἡ ναυσικάα διδοῦσα ἑαυτὴν εἰς ὑπηρεσίαν εὐτελῆ κατὰ ἡρωικὴν ἀφέλειαν καὶ ἁπλότητα. δι᾽ ἣν καὶ ψυχαγωγεῖ ἐν τοῖς ἑξῆς. καὶ φέρει ἐκ θαλάμου ἐσθῆτα φαεινήν. καὶ κατατίθησιν ἐπ᾽ ἀπήνης. καὶ μάστιγα καὶ ἡνίαν λαβοῦσα, μαστίζει τὰς ἡμιόνους. καὶ ἐν τῷ ἐκ τοῦ ποταμοῦ ἐπανιέναι ζεύξασα τὰς ἡμιόνους, πτύσσει τὰ εἵματα. καὶ τοιαῦτα μὲν ταῦτα. σιγαλόεντα δὲ εἵματα εἴπερ λέγει τὰ μὴ σκληρὰ μηδὲ κτυποῦντα διὰ τὸ ἀτριπτον ἀλλὰ τὰ ἁπαλά, γλυκείως λέγει καὶ ἀφελῶς. τὸ δὲ σιγᾶν, κυρίως ἐπὶ ἐμψύχων. μᾶλλον δὲ, ἐπὶ λογικῶν. Τὸ δὲ ἐκ γάρ τοι τούτων φάτις ἀναβαίνει ἐσθλὴ, γνωμικὸν μὲν οὐκ ἂν εἴη, χρήσιμον δὲ ὅμως ἐστὶ τοῖς ὀτρύνουσί τινα εἰς τὸ σπουδαῖον. φάτις δὲ, ἡ φήμη, ἀπὸ τοῦ πέφαται. ὡς ἀπὸ τοῦ πέφασαι ἡ φάσις καὶ ἐκ τοῦ πέφαμαι ἡ φάμα δωρικῶς καὶ ἡ φήμη κοινῶς. Τὸ δὲ ἀναβαίνει, ἀναστροφὴν δοκεῖ ἔχειν. ἵνα λέγῃ, ὅτι φάτις ἀνὰ τοὺς ἀνθρώπους βαίνει. ἢ καὶ ὅμως, ὁμοιότητά τινα ἔχει πρὸς τὸ ἀναδίδομαι. Τὸ δὲ ἐσθλὴ, πρὸς ἀκρίβειαν λόγου κεῖται καὶ διασολήν. ἔστι γὰρ καὶ φάτις ἀναβαίνουσα οὐκ ἐσθλὴ, ὥσπερ καὶ ἀοιδή. τοιαύτη δὲ φάτις, ἡ χαίρουσιν οἱ οἰκεῖοι. καὶ μάλιστα πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ. συνέριθος δὲ κυρίως ὥσπερ καὶ ἔριθος, ἡ συνεργαζομένη ἔριον. καταχρηστικῶς δὲ, καὶ ἡ ἁπλῶς συνεργαζομένη. Ὅτι ἐπίτηδες ἡ ἐν ὀνείροις μυθικὴ ἀθηνᾶ, πλυνέουσαν τὴν βασιλικὴν παῖδα ἐς ποταμὸν προκαλεῖται, ἵνα οὕτως εὐδιόδευτος δι᾽ αὐτῆς ὁ ποιητὴς τὸν γα-

γονμεν

γυμνωθησόμενον τὸν ναυαγὸν Ὀδυσσέα. διὸ αὐτὴ μὲν, συμβουλεύει τῇ παιδὶ, ἐποτρῦναι Ἀλκίνοον τὸν πατέρα ἠῶθι πρὸ, ἡμιόνους καὶ ἅμαξαν ἐφοπλίσαι. ἣ ἄγοι ἂν, ζῶστρά τε καὶ πέπλους καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα. πολλὸν γάρ φησιν ἀπὸ πλυνοί εἰσι πόληος. ἡ δὲ παῖς, πείθεται. καὶ λαλεῖ τῷ πατρὶ οὕτω. καὶ ἐκεῖνος ὑπακούει ἐν τοῖς ἑξῆς. καὶ κελεύει ἐφοπλισθῆναι αὐτῇ ἀπήνην ὑψηλὴν εὔκυκλον, ὑπερτερίῃ ἀραρυῖαν. καὶ οἱ κελευσθέντες δμῶες, ἐπίθοντο. καὶ ἅμαξαν εὔτροχον ἡμιονείην ὥπλισαν. ἡμιόνους δ' ὕπαγον. ζεῦξαν θ' ὑπ' ἀπήνῃ. ἤγουν ὑπέζευξαν τῇ ἀπήνῃ. ὃ ταυτόν ἐστι τῷ, ἤγαγον ὑπὸ ζυγόν. ἐξ οὗ καὶ ζυγῶσαι τὸ ὑπὸ ζυγὸν ἀγαγεῖν τι τῶν ὑποζυγίων. καὶ ἐκ τούτου ζύγαστρον, μοχλὸς συνέχων τὰς δύο θύρας. ὃ καὶ ὀχεὺς ἐν Ἰλιάδι. Ἰστέον δὲ ὅτι ταυτὸν ἅμαξαν καὶ ἀπήνην εἰπεῖν. καὶ ὅτι οὐχ ἁπλῶς ἅμαξα ἡ τῶν ἡμιόνων, ἀλλὰ καὶ προσκεῖσθαι καὶ τὸ, ἡμιονεία. καὶ ὅτι πλείων ἡ χρῆσις τῆς ἀπήνης ἐνταῦθα ἤπερ τῆς ἁμάξης, διὰ τὸ καιριώτατον. ἅμαξαν μὲν γὰρ, δὶς λέγει. ἀπήνην δὲ, πλεονάκις. τὸ μέντοι ἅρμα, ἐπὶ ἵππων μόνον εἴωθε λέγεσθαι. τοῦ δὲ ἐφοπλίζειν, ἐφοπλεῖν ἐστι τὸ πρωτότυπον, καθὰ καὶ τοῦ ἀφρίζειν, τὸ ἀφρεῖν. ὡς ἡ Ἰλιὰς δηλοῖ. φησὶ γοῦν. ἅμαξαν ὅπλεον. τὸ δὲ ἄγειν, οὐ κυρίως μὲν, ὅμως δὲ, ἐπὶ ἀψύχων καὶ ἐνταῦθα ἐτέθη. τοιαῦτα γὰρ τὰ ζῶστρα καὶ οἱ πέπλοι καὶ τὰ ῥήγεα. ἔφη δὲ ζῶστρα ἐνταῦθα εἰσάπαξ, τὰ πρὸς τὴν ζώνην ἐπιτήδεια οἷς ἐστι ζώσασθαι. πέπλοι δὲ καὶ νῦν συνήθως, γυναικεῖα περιβλήματα. διὸ καὶ ἐπὶ γυναικῶν μόνων τὸ εὔπεπλον λέγεται. ῥήγεα δὲ, πιθανότητος χάριν παρείληπται, ἵνα ἐξ αὐτῶν ἐνδύσηται ὁ Ὀδυσσεύς. πέπλον γὰρ, οὐκ ἂν ἀμφιέσηται γυναικικῶς. πλυνοὶ δὲ παρὰ μὲν ἄλλοις, σκάφαι τινὲς χρήσιμαι τῷ πλύνειν. τῷ δ' Ὁμήρῳ βόθροι ἐν οἷς ἔπλυνον. διὸ προϊὼν, φησίν. ἐσφόρεον μέλαν ὕδωρ. στεῖβον δ' ἐν βόθροισι θοῶς [illegible], ὡς ταυτόν ἐστι βόθρους εἰπεῖν καὶ πλυνούς. ὧν ἡ χρῆσις καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ. εὔκυκλος δὲ ἀπήνη ὡς ὁ ποιητὴς εὐθὺς ἑρμηνεύει, ἡ εὔτροχος ἅμαξα. ἐπεὶ καὶ κύκλα λέγονται οἱ τροχοί. ὅθεν καὶ κυκλεῖν ἐν Ἰλιάδι, τὸ ἐφ' ἁμαξῶν ἀγαγεῖν. ὑπερτερία δὲ, τὸ ἐπικείμενον τετράγωνον πλινθίον τῷ ἄξονι, παρὰ τὸ ὑπερκεῖσθαι αὐτῷ. ἐν δὲ Ἰλιάδι, πείρινθα τοῦτο εἶπεν ὁ ποιητής. σημειωτέον δὲ ὅτι τὸ τοιοῦτον ὄνομα, φέρεταί πως καὶ ἕως ἄρτι. ἐθνικοὶ γὰρ Ἰταλικοὶ παρακόπτοντες, βερτέλην ταύτην φασὶ κατὰ παραφθοράν. τὸ δὲ ὑπερτερίῃ ἀραρυῖαν, βούλεται δηλοῦν, ὡς εὖ ἥρμοσται ἡ ὑπερτερία τῷ ἄξονι εἴτε κατὰ μόνας οἱ τροχοὶ κινοῦνται, εἴτε συστρέφονται τῷ ἄξονι. τὸ δὲ ὁπλίζειν καὶ τὸ ὁπλίζεσθαι, λέγοιτο ἂν καὶ ἐντύνεσθαι. ὡς δηλοῖ τὸ, συνέριθος ἅμ' ἕψομαι ὄφρα τάχιστα ἐντύνεαι. ἐπεὶ καὶ ἔντεα, τὰ ὅπλα, ἐξ ὧν τὸ ἐντύνεσθαι. Ὅτι χρήσιμον εἰς προτροπὴν τοῦ πλῦναι, ἡ ἐφ' ἵππων ἡ ἁμάξης ὁδεῦσαι, τὸ, καὶ δὲ σοὶ ὧδ' αὐτῇ πολὺ κάλλιον ἠὲ πόδεσσιν ἔρχεσθαι. ἀθλιᾶ δὲ τοῦτο λέγει τῇ βασιλικῇ κόρῃ. ἔνθά ἐστιν ἰδεῖν οὐ μόνον τὸ σεμνὸν τῆς πορείας, ἀλλὰ καὶ τὸ πιθανὸν τοῦ κατὰ τὴν ἀπήνην πλάσματος. μακρᾶς γὰρ οὔσης τῆς εἰς τοὺς πλυνοὺς ὁδοῦ πολλῶν δὲ καὶ τῶν πλυθησομένων πέπλων τε καὶ λοιπῶν, χρεία ἦν καὶ ἁμάξης τοιαύτης πρός τε φόρτον καὶ πρὸς ἔντιμον πορείαν τῆς βασιλίδος. διὸ καὶ δουλίδες αὐτῇ ἕπονται. τοῦτο δὲ, καὶ ἄλλου χάριν. ἵνα δηλαδὴ παίζουσαι καὶ ᾄδουσαι, ἀφυπνίσωσι τὸν Ὀδυσσέα οὗ χάριν ταῦτα. καὶ οὕτως, εἰς ἱκετείαν ἐκκαλέσωνται. ὅτι δὲ καὶ νῦν πρώτως ἡ κόρη ἄπεισιν ἐς ποταμὸν πλυνέουσα, δηλώσει αὐτὴ μετ' ὀλίγα πιθανῶς, εἰποῦσα τὸ, τὰ δ' ἐμῇ φρενὶ πάντα μέμηλε. δῆλα δὲ ἐν τοῖς τοιούτοις ἡ ἡρωϊκὴ ἀφέλεια καὶ εὐτέλεια. εἵματα γὰρ φοροῦσιν οἱ βασιλεῖς πλυνόμενα καὶ οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ καὶ ἐν ποταμῷ. καὶ οὐδαμοῦ χρυσὸς, οἱ ἐνταῦθα ἐπὶ ἱστόρον ἀπρόσιτον ὕδατι, ἀλλ' ἔχαιρον καθαρὰ φοροῦντες νεόπλυτα:

Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
Οὔλυμπόνδ', ὅθι φασὶ θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
Ἔμμεναι. οὔτ' ἀνέμοισι τινάσσεται, οὔτέ ποτ' ὄμβρῳ
Δεύεται, οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται. ἀλλὰ μάλ' αἴθρη
Πέπταται ἀννέφελος. λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη.
Τῷ ἔνι, τέρπονται μάκαρες θεοὶ ἤματα πάντα.
Ἔνθ' ἀπέβη γλαυκῶπις, ἐπεὶ διεπέφραδε κούρῃ.
Αὐτίκα δ' ἠὼς ἦλθεν εὔθρονος, ἥ μιν ἔγειρε
Ναυσικάαν εὔπεπλον. ἄφαρ δ' ἀπεθαύμασ' ὄνειρον.
Βῆ δ' ἰέναι κατὰ δώμαθ' ἵν' ἀγγείλειε τοκεῦσι,
Πατρὶ φίλῳ καὶ μητρί. κιχήσατο δ' ἔνδον ἐόντας.
Ἡ μὲν ἐπ' ἐσχάρῃ ἧστο σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν,
Ἠλάκατα στρωφῶσ' ἁλιπόρφυρα. τῷ δὲ θύραζε

εὗσαι:

Ὅτι συμβολογῶν ὁ ποιητὴς τὰ οὐράνια, φησὶν ὡς ἀπέβη Ἀθήνη Οὔλυμπόνδε. ὅθι φασὶ θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ ἔμμεναι. οὔτ' ἀνέμοισι τινάσσεται. οὔτέ ποτ' ὄμβρῳ δεύεται. οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται. ἀλλ' αἴθρη πέπταται ἀννέφελος. λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη. τῷ ἔνι τέρπονται μάκαρες θεοὶ ἤματα πάντα. καὶ τοιοῦτος μὲν ὁ Ὄλυμπος τὰ γ' ἄνω. τὰ γάρ τοι κάτω καὶ μέχρι τὰ νίφει, ἀγάννιφός που λέγεται. τὸ δὲ αἴθριον τοῦ Ὀλύμπου καὶ ἀνέφελον καὶ αἰγλῆεν, εὔλογον. διότι οὐδὲ αἰθ

Θ ι θερμὰ

θυμίασις αὔξουσιν. ἕως τῶν ὑψηλοτάτων. ἰστέον δὲ ὡς πολλὰ τὰ ξύλα ὄρη μὴ νεφελοῦσθαι τὰς κορυφὰς ἱστόρηνται, γνωσθέντα ἐκ πείρας θυτικῆς. θύσαντες γὰρ καὶ τῇ σποδῷ ἐντυπώσαντες γράμματα, εἶτα εἰς ἔτος ἀνελθόντες, εὗρον αὐτὰ πάλιν διαρθρωμένα καὶ εἰς τὸ πᾶν ἀσκίαστα.

Ερχομένῳ ξύμβλητο μετὰ κλειτοὺς βασιλῆας
Ες βουλὴν, ἵνα μιν κάλεον φαίηκες ἀγαυοί.
Η δὲ μάλ' ἄγχι στᾶσα, φίλον πατέρα προσέειπε.

οἱ δὲ παλαιοί, φασί, καὶ ἐπουράνιον καλεῖσθαι τὴν τοῦ μακεδονικοῦ ὀλύμπου κορυφήν. σημειούμενοι καὶ ὅτι οὐρανός ἐστι καθ' ὅμηρον, τὸ ἀπὸ νεφῶν ἕως τοῦ κατηστερισμένου τόπου διάστημα. συνωνύμως τῷ κατηστερισμένῳ, καλούμενον καὶ αὐτὸ οὐρανός. ὅρα δὲ ὅτι τὸ μὲν εἶναι θεῶν ἕδος τὸν ὄλυμπον, ἐνδοιαστικῶς εἶπεν. ἔφη γάρ. ὅθι φασὶ θεῶν ἕδος εἶναι. τὰ δὲ ἑξῆς ἤγουν τὸ μὴ ἀνέμους ἔχειν μηδὲ ὄμβρους μηδὲ χιόνα, αἴθρην δὲ καὶ αἴγλην, ἀποφαντικῶς προήγαγεν. ἐκεῖνο μὲν γάρ, μυθικόν. ταῦτα δέ, ἀληθῆ. ὅμως δ' ἴσως καὶ τὸ μυθικὸν θεραπεύεται, εἰ θεοὶ ὑπενοήθησαν οἱ ἀστέρες καὶ τὰ περιοικῶς(?) ὑπ' αὐτούς. τό τε γὰρ φασίν, οὐ κατ' ἐνδοιασμὸν κεῖται, ἀλλὰ κατὰ κοινὴν δόξαν. αἰγλήεσσα γὰρ τὰ ἐκεῖ καὶ μετὰ αἴθρης, καὶ νεφέλαις ἀσκίαστα. Τεχνικῶς δὲ τὸ χωρίον κατὰ γοργότητα πεποίηται καὶ κάλλος. ὡραΐζεται γὰρ ἀσυνδέτοις(?) τῷ, τινάσσεται. δεύεται. πίλναται. πέπταται. τούτων δὲ τῶν τεσσάρων τὰ μὲν δύο, ἄλλως παθητικῶς λέγονται, τὸ τινάσσεται καὶ τὸ δεύεται. τὸ δὲ πίλναται καὶ τὸ πέπταται, ἑτέρως κατὰ μόνην φωνὴν παθητικήν. οὐ πελάζει γὰρ περὶ τὸν οὐρανὸν χιών. ἀλλὰ αἴθρη ἥπλωται. ὃ εἴρηται τοῦτο μέν, κατὰ θέσιν. ἐκεῖνα δὲ τὰ τρία, κατὰ ἄρσιν. γίνεται δὲ τὸ πίλναται, ἀπὸ τοῦ πλῶ μεταβληθέντος τοῦ ω εἰς ι ἅμα τῇ ἐπενθέσει τοῦ ν ὁμοίως τῷ κιδνῶ κίδνω. καὶ ἑτέροις πολλοῖς. αἴθρη δέ, φανερῶς ἡ εὐδία. ὅθεν δοκεῖ καὶ βορέας αἰθρηγενέτης γίνεσθαι. Τὸ δὲ πέπταται ἀντὶ τοῦ ἐξήπλωται, ἀπὸ μικροπρεποῦς λέξεως εἰς μέγα πρᾶγμα τέτραπται. κυρίως γὰρ ἐπὶ πτηνῶν ἡ λέξις. ἐνταῦθα δὲ ἁπλῶς τὸ χύμα τῆς ἄνω αἰθρίας δηλοῖ. Τὸ δὲ ἀνέφελος, εἰ καὶ μὴ ἐδίπλαζε τὸ ν, ὅμως εἶχε καὶ ὅμως ἐκτείνειν τὴν ἄρχουσαν, ὡς τὸ ἀκάματος καὶ ἀθάνατος. Τὸ δὲ ἐπιδέδρομεν, ἀντὶ τοῦ ἐπιτρέχει. ἐπιπελάζει, καὶ ἔχει διαφορὰν πολλὴν πρὸς τὸ ἀναδέδρομεν. ὅπερ οὐκ ἔστιν οἰκεῖον ἐνταῦθα λεχθῆναι. οὐ γὰρ κάτωθεν ἀναδέδρομεν εἰς ὄλυμπον αἴθρη οὐ νεφελώδης τὰ κάτω, ἀλλ' ἐπιδέδρομεν ὡς εἴρηται. Ὅτι ἀφελῶς ἡ δέσποινα ἐνταῦθα ἐπ' ἐσχάρῃ κάθηται, ἴσως διὰ τὸ προῤῥηθὲν ψύχος. οὕτω δὲ καὶ θημαίαν(?) καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς, ὀδυσσεὺς ἱκετεύσει αὐτήν. κάθηται δὲ νῦν σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξί, ἠλάκατα στρωφῶσ' ἁλιπόρφυρα, τουτέστι μέλανα κατὰ τὸ ἰοδνεφὲς εἶρος ὃ πρὸ τούτων εἶχεν ἡ ἑλένη. καὶ ὅμως δὲ εἰπεῖν, ἁλιπόρφυρα, τὰ ὅμοια πορφυρέοις ἁλί. ἢ τὰ ἐκ θαλασσίας πορφύρας. Τὸ δὲ ἀμφιπόλοισι γυναιξί, διὰ τὸ σαφὲς οὕτως ἐφράσθη. οὐ μόνον διότι καὶ τύμβοι ἀμφίπολοι λέγονται ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐγράφη, ἀλλὰ καὶ ὡς εἰκὸς ὄν, καὶ ἐπὶ ἀνδρῶν ποιεῖσθαι τὸ διὰ θεραπείας(?) ἀμφιπολεῖν. ἠλάκατα δέ, ὅτι τὰ ἔρια, ἀλλαχοῦ δηλοῦται. καὶ ἡ στρωφᾶν, τὸ στρέφειν ἤτοι κλώθειν, λέγεται. Ὅτι τὸ ξυμβαλέσθαι καὶ ξυμβαλεῖν, οὐ μόνον τὸ νοῆσαι καὶ τὸ κατὰ μάχην συμμῖξαι, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀντιβολῆσαι ἤτοι συναντῆσαι. δηλοῖ. διὸ δέ, θύραζε ἐρχομένῳ ξύμβλητο ἐς βουλήν, ἵνα μιν κάλεον οἱ δεῖνα. καὶ ὅρα τὸ κάλεον. ὑφ' οὗ ἡ σύγκλητος βουλή. κεῖται δὲ καὶ ἐν ἰλιάδι τό, ξύμβλητο βασιλῆας, ἤγουν συνήντησεν.

Ὅτι τὸ παππάζειν ὅπερ ἐν ἰλιάδι κεῖται, ἐκ τοῦ ἐνταῦθα ῥηθέντος πρὸς τὸν πατέρα κλῖνον(?) ὑπὸ τῆς θυγατρός, πέπλασται. φησὶ γὰρ ἐκείνη οὕτω ἀφελῶς. πάππα φίλε. οὐκ ἂν δή μοι ἐφοπλίσσειας ἀπήνην ὑψηλὴν εὔκυκλον ἵνα κλυτὰ εἵματ' ἄγωμαι ἐς ποταμὸν πλυνέουσα, τά μοι ῥερυπωμένα κεῖται; ἔστι δὲ ὁ πάππας, συγγενικὴ λέξις, προσφωνουμένη ἐκ παιδὸς πρὸς πατέρα ὡς ἐν ἰλιάδι καλῶς γέγραπται. Τὸ δὲ ἐφοπλίσσειας, γράφεται καὶ ἐφοπλίσσειε. δμῶες γὰρ μετ' ὀλίγα κελευσθέντες ὡς καὶ περιγράφει ὁ

Πάππα φίλ' οὐκ ἂν δή μοι ἐφοπλίσσειας ἀπήνην
Υψηλὴν εὔκυκλον, ἵνα κλυτὰ εἵματ' ἄγωμαι
Ες ποταμὸν πλυνέουσα, τά μοι ῥερυπωμένα κεῖται;
Καὶ δέ σοι αὐτῷ ἔοικε μετὰ πρώτοισιν ἐόντι
Βουλὰς βουλεύειν, καθαρὰ χροῒ εἵματ' ἔχοντι.
Πέντε δέ τοι φίλοι υἷες ἐνὶ μεγάροις γεγάασιν.
Οἱ δύ' ὀπυίοντες, τρεῖς δ' ἠΐθεοι θαλέθοντες.
Οἱ δ' αἰεὶ ἐθέλουσι νεόπλυτα εἵματ' ἔχοντες,
Ες χορὸν ἔρχεσθαι. τὰ δ' ἐμῇ φρενὶ πάντα μέμηλεν.
Ως ἔφατ'. αἴδετο γὰρ θαλερὸν γάμον ἐξονομῆναι
Πατρὶ φίλῳ. ὁ δέ, πάντα νόει. καὶ ἀμείβετο μύθῳ.
Οὔτε τοι ἡμιόνων φθονέω τέκος, οὔτε τευ ἄλλου.
Ερχευ. ἀτάρ τοι δμῶες ἐφοπλίσσουσιν ἀπήνην
Υψηλὴν εὔκυκλον, ὑπερτερίῃ ἀραρυῖαν.

ταλίου

Ὣς εἰπὼν, δμώεσσιν ἐκέκλετο· τοὶ δ' ἐπίθοντο.
Οἱ μὲν ἄρ' ἐκτὸς ἄμαξαν ἐΰτροχον ἡμιονείην
Ὅπλεον, ἡμιόνους θ' ὕπαγον, ζεῦξάν θ' ὑπ' ἀπήνῃ.
Κούρη δ' ἐκ θαλάμοιο φέρεν ἐσθῆτα φαεινήν.
Καὶ τὴν μὲν κατέθηκαν ἐϋξέστῳ ἐπ' ἀπήνῃ·
Μήτηρ δ' ἐν κίστῃ ἐτίθει μενοεικέ' ἐδωδὴν
Παντοίην· ἐν δ' ὄψα τίθει· ἐν δ' οἶνον ἔχευεν
Ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ· κούρη δ' ἐπεβήσετ' ἀπήνης·
Δῶκε δὲ χρυσείῃ ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον,
Εἵως χυτλώσαιτο σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν·
Ἡ δ' ἔλαβεν μάστιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα,
Μάστιξεν δ' ἐλάαν· καναχὴ δ' ἦν ἡμιόνοιιν.
Αἱ δ' ἄμοτον τανύοντο· φέρον δ' ἐσθῆτα καὶ αὐτήν·
Οὐκ οἴην· ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι κίον ἄλλαι.

πλίνειν τὴν ἄμαξαν. ἔστι δὲ ἀστειότερον κατὰ ἀφέλειαν ποιητικὴν τὸ ἐφοπλίσσαι. ὅθεν ὁ γέρων πατὴρ διορθούμενος τὴν ἀφέλειαν, ἐρεῖ ὅτι δμῶες ἐφοπλίσσαι ἀπήνην, οὐ μὴν ἐγὼ δηλαδή. Τὸ δὲ εἵματ' ἄγεσθαι, ταυτὸν τῷ, ἐσθῆτα φέρειν. ὅπερ καὶ ἐν τῇ ἐφεξῆς ῥαψῳδίᾳ καὶ μετ' ὀλίγα δὲ, κεῖται. καὶ ἔστιν ὅμοιον ἐσθῆτα ἑνικῶς προσηγορικῷ λόγῳ εἰπεῖν, καὶ εἵματα πληθυντικῶς, ὡς καὶ μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται. Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ παθητικῶς ἔφη τὸ ἄγεσθαι, καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ φέρω δοκεῖ αὐτὸ εἰπεῖν ὡς ἐπὶ ἐμψύχων. πλὴν ὅσον οὐκ αὐτὴ ἀλλ' ἡ ἄμαξα φέρει τὰ εἵματα. Τὸ δὲ ῥερυπωμένα, κοινότερον ἐῤῥέθη. τὸ γὰρ Ἀττικὸν, ἐρρυπωμένα. προείλετο δὲ τὸ κοινὸν, ἵνα μὴ χωλὸν ἀθεράπευτον διὰ τὸν Ἀττικισμὸν, τὸ ἔπος γένηται. ὅλως γὰρ, οὐκ ἔστιν ἐν δακτυλικῷ μέτρῳ ἢ τὸ ἐρρυπῶσθαι εἰπεῖν, ἢ τοῖς ἀπὸ τοῦ τοιούτου παρακειμένου κινῆσαι, διὰ τὸ παραπίπτειν τὴν ῥυ βραχεῖαν συλλαβὴν, ἑκατέρωθεν μακραῖς λέξεσι. δῆλον δὲ ὅτι Ἀττικοὶ μὲν, εὐφωνίας στοχάζονται ἐν τῷ, ἐρρυπορευκὼς καὶ ἐρρυγμένος καὶ ἐρρυπωμένος. Ὅμηρος δ' ἐνταῦθα, τῆς καλλιφωνίας τὴν κανονικὴν ὀρθότητα προέκρινε, ῥερυπωμένα εἵματα εἰπών. αἱ γὰρ δύο ἀρχαὶ λέξεις τοῦ ἐρρυπωμένα, παραδεξάμεναι μετὰ τῆς μετωνυμίας τὸ ὄπισθεν αὐτῶν κείμενος, ἢ ἀμφίβραχυν ἐποίησαν ἂν λόγῳ καὶ τῆς συλλαβῆς ἄδεκτον ὁμηρικῷ μέτρῳ, ἢ παλιμβακχεῖον ἀκάθαρτον ὥς φασιν οἱ παλαιοί, ὅπερ ἐστὶν ἀθεράπευτον ὡς μὴ οἷόν τε συμβιβασθῆναι μέτρῳ ἡρωϊκῷ. ἔστι δὲ παλιμβακχεῖος ἢ προπαροξυτόνως παλιμβάκχειος, πεντάχρονος πούς, ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας. διὰ ἥφαιστος. ἀνάπαλιν ἔχων τῷ βακχείῳ, πενταχρόνῳ ὄντι ἐκ βραχείας καὶ δύο μακρῶν. διὰ νοήμων. ἔχοντι τὴν κλῆσιν, ἀπὸ τοῦ βάκχου Διονύσου. ᾧ ὕμνους ἐκ τοιούτου μέτρου ᾖδον οἱ διθυραμβοποιοί. Ὅτι κοσμίῳ ἀνδρὶ προσεχέστατον τὸ, καὶ δέ σοι αὐτῷ ἔοικε, μετὰ πρώτοισιν ἐόντα βουλὰς βουλεύειν, καθαρὰ χροῒ εἵματ' ἔχοντα. ὅ ἐστι μὴ ῥερυπωμένα. διὸ ἀκολούθως ἀλλαχοῦ κεῖται τὸ, κάθηρε δὲ ῥύπα. ὅ ἐστι τὰ ἐρρυπωμένα. ἵνα εἴη καθαρὰ εἵματα καὶ νεόπλυντα δὲ, ἅτινα καθαίρει. Τὸ δὲ μετὰ πρώτοισιν ἐόντα, γράφεται καὶ ἐόντι κατὰ πτῶσιν δοτικήν. καὶ εἰσὶ καὶ ἄμφω, ἀσολοίκιστα. τό, τι εἰπεῖν ἔοικέ σοι πρώτῳ ὄντι βουλεύειν. καὶ, ἔοικε βουλεύειν σε πρῶτον ἐόντα. τὸ γὰρ βουλεύειν, εἰσαγωγόν ἐστι πτώσεως αἰτιατικῆς. Τὸ δὲ βουλὰς βουλεύειν, Ἀττικόν ἐστιν ὡς καὶ τὸ ξένοις ξενίζειν. καὶ ἕτερα μυρία. Ὅτι τοὺς ἠϊθέους διαστέλλει καὶ ἐνταῦθα πρὸς τοὺς ὀπυίοντας, εἰπών. οἱ δύο ὀπυίοντες. τρεῖς δ' ἠΐθεοι θαλέθοντες. ὡς ἔστιν ἠΐθεον, τὸν μήπω γάμῳ ἐκδοθέντα. ὅρα δὲ ὡς θαλέθοντας εἶπε τοὺς ἠϊθέους. οἱ γὰρ ὀπυίοντες, ἤδη που φθίνουσι. διὸ καὶ τῶν τις παλαιῶν, φίλον χθὲς μὲν ἄζυγα σήμερον δὲ γυναικὶ ἐκδοθέντα οἰκτισάμενος, οἴμοι ἔφη, χθὲς ἔζη, ὡς δ' ἦθεν σήμερον τεθνεώς. Ὅτι τρυφῆς δηλωτικὸν τὸ, ἠΐθεοι θαλέθοντες. οἱ αἰεὶ ἐθέλουσι νεόπλυτα εἵματ' ἔχοντες, ἐς χορὸν ἔρχεσθαι. περὶ τῶν Ἀλκινόου δὲ παίδων φίλων υἱῶν ὁ λόγος. ἔνθα ὅρα ἐν μὲν Ἰλιάδι, τοὺς υἱοὺς ὁ Πρίαμος ἡρωϊκὰ φρονῶν, μέμφεται ὡς χοροιτυπίαις ἀρίστους. ἐνταῦθα δὲ παρὰ τῷ Φαίακι βασιλεῖ ἐπεὶ ἄλλα παρ' ἄλλοις καλά, ἐπαινοῦνται οἱ παῖδες ὡς αἰεὶ χορεύειν ἐθέλοντες. καὶ αὐτὸς ἀκούων, ἀνέχεται. τρυφηταὶ γὰρ οἱ Φαίακες καὶ οὐ κατὰ τοὺς Τρῶας ἀρειμάνιοι. Ὅτι σώφρονος παρθένου ἦθος δηλοῖ τὸ, αἴδετο γὰρ θαλερὸν γάμον ἐξονομῆναι πατρὶ φίλῳ. Ναυσικάα δὲ ἡ τοῦτο ποιοῦσα. ἢ τὴν μὲν δι' ὀνείρου ὑποτεθεῖσαν πλύσιν τῶν ἱματίων, ἐξεῖπε. τὸ δὲ σοὶ δὲ γάμος σχεδόν ἐστιν, ἐσίγησε κατὰ λόγον αἰδοῦς. ὁ μέντοι πατὴρ, πάντα νόει φησί. διὸ καὶ πεισθεὶς, λέγει. οὔτε τοι ἡμιόνων φθονέω τέκος, οὔτε του ἄλλου. ὥς τι δηλαδὴ οὐδὲ γάμου ὃν σὺ αἰδουμένη σεσίγηκας. οὐχ ἁπλῶς δὲ οὕτω, τὰ περὶ γάμου παραῤῥιπτεῖ ὁ ποιητὴς, ἀλλὰ πρὸς πιθανότητα τῶν ὕστερον. ὅθεν καὶ ἡ κόρη εὔξεται, τὸν Ὀδυσσέα σχεῖν ἄνδρα καὶ ὁ πατὴρ δὲ Ἀλκίνοος γαμβρὸν αὐτὸν εὐτυχῆσαι, διὰ τὸ ὡραίαν δηλαδὴ γάμου τὴν παῖδα εἶναι. ταῦτα δὲ, φίλον τὸν Ὀδυσσέα τοῖς βασιλεῦσι ποιεῖ, ὅπερ αὐτὸς εὔξατο. καὶ οὕτω πιθανολογεῖται τὰ ὡς αὐτὸν ἐκ τῶν Φαιάκων ἀγαθά. Ὅτι ἐν τῷ, κούρη δ' ἐκ θαλάμοιο φέρεν ἐσθῆτα φαεινὴν, ἐσθῆτα λέγει κατὰ τρόπον προσηγορίας τὰ πολλὰ ἱμάτια ὡς καὶ πρὸ ὀλίγων ἐῤῥέθη. καὶ ἔστιν ἡ τούτου χρῆσις, πολλὴ ἐν τοῖς κατὰ τὴν Ναυσικάαν. ἔστι δὲ τοιαύτη ἐσθὴς, ὡς μὲν

ἢ αἰθ' εἶδος εἰπεῖν, εἵματα κατὰ τὸν ποιητήν. ἄλλως δὲ κατὰ τὸν αὐτόν, ζῶστρα καὶ πέπλοι καὶ ῥήγεα. ἐσθῆτα δέ φασι φαρέων λέγει, τὴν φύσει τοιαύτην. ἄλλως δὲ, ἐξ ἑτέρου. εἰκὸς δὲ, καὶ τὴν λεπτὴν οὕτω λέγεσθαι. ὡς δὲ ἡ ἐσθὴς καὶ τὸ ἔσθος τὰ φιλούμενα, ἐκ τοῦ διαζωννυμένου γίνεται ἀφ' οὗ καὶ τὰ εἵματα διαζωννύμεθα λόγῳ ἄλλῳ καὶ αὐτὰ ὁμοίως τῷ εἵματι, δῆλον ἐκ τῶν παλαιῶν. Ὅτι ἐφόδια τροφερὰ ἤτοι δείπνου λαμπροῦ παρασκευὴν φράζεται ἐν τῷ, μήτηρ δ' ἐν κίστῃ ἐτίθει μενοεικέα ἐδωδὴν παντοίην. ἐν δ' ὄψα τίθει ἐν δ' οἶνον ἔχευεν ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ. δῶκεν δὲ χρυσέῃ ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον, εἵως χυτλώσαιτο σὺν ταῖς δ' εἶναι. κίστη δὲ παρ' ἀττικοῖς, ἐδεσματοθήκη, ὡς ἑρμηνεύουσιν οἱ παλαιοί. καὶ σώζεται μέχρι νῦν ἡ τοιαύτη λέξις παρὰ πολλοῖς. οὐκ ἄτοπον δέ φασιν εἰς τὸ ἐγκεῖσθαί τι ἐν αὐτῇ, τουτέστιν, ἔοικεν ἡ λέξις ἐτυμολογεῖσθαι παρὰ τὸ κεῖσθαι. Τὸ δὲ ἐδωδὴν παντοίην, ποικιλίαν ἄρτων δηλοῖ καὶ τοιούτων τινῶν. τὰ γὰρ ὄψα, ἰδίᾳ ἐκφωνεῖται. αἴγεον δὲ ἀσκὸν καὶ ταῦθα, ὡς κρατιστευμένως εἶπεν. ὡς τοιοῦτον, ἀξιοῦντος εἰς οἴνου ὑποδοχήν. ἱστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ἀσκοῦ, φέρεται παροιμία ἡ, ἀσκῷ φλαυρίζεις δῆλον. καὶ ὦ σώματι φλυαρεῖς. λήκυθος δὲ, ἀγγεῖον ἐλαιοδόχον, παρὰ τὸ ἔλαιον κεύθειν. ἵνα ᾖ ἐλαιοκευθής τις. Ὅτι δὲ ὁ λήκυθος καὶ ἄλλοτε λέγεται, φησὶ χρυσῆν ἀθάνατος ἐξ ἐχαιοῦ γλαφυροῦ φησι ποιητὴς λέγων καὶ ὅτι λήκυθοι, καὶ ἐκ ποικίλας ἐγίνοντο ὕλης. δῆλον στεφανοὶ καὶ δι' ἀλήκυθον μύρου χρυσοῦν καὶ ἀργυροῦν. δοκεῖ δὲ ἡ ῥηθεῖσα ὄλπη γίνεσθαι, παρὰ τὸ ἔλαιον ἀντιπάσθαι ἤγουν κατατίθεσθαι. ἔλαιον δὲ ὑγρὸν οὐ μόνον ὡς χαλαστικὸν καὶ ὑγροποιὸν καὶ διὰ περὶ τὸ ἀλειφόμενον σῶμα ἐν ὑγρότητι ὡς μὴ σκληρύνεσθαι, ἀλλὰ καὶ ὅτι οὐκ ἀποκρυσταλλοῦται τῷ ψύχει δῆ τὴν ἐν αὐτῷ πιότητα ὑγρὰν ἁπλῶς ὑγρότητα. εἰ δὲ τὸ ἔλαιον ᾧ χρῆται ἡ βασιλικὴ παῖς ἔχει τι ξενίζον, οὐκ ἔστιν ἀποφήνασθαι σαφῶς. ἴσως γὰρ, ὕστερον τὰ τοιαῦτα ἐπενοήθη. ὧν πολυειδῶν ὄντων, ἐγίνετο τι καὶ ἐξ ἀκάνθης. ὡς δηλοῖ ὁ γράψας τὸ, ἐν καρμανίᾳ ἱστορεῖ κτησίας, ἔλαιον γίνεσθαι ἀκάνθινον, ᾧ χρῆσθαι τὸν βασιλέα. Ὅτι δὲ ὥσπερ ἀπὸ σπηλαίου καὶ πτισσανάλαιου καὶ τυχαίου ὑποκοριστικὰ σπηλάδιον πτισσαναλάδιον τυχάδιον οὕτω καὶ ἐλαίου ἐλάδιον, δηλοῦσιν οἱ τεχνικοί. κεῖται δὲ παρὰ τῷ δέ προσφυεῖ, ἐλαδίου κοτύλη. Τὸ δὲ εἵως χυτλώσαιτο, ἀντὶ τοῦ ὅπως μετὰ λουτρὸν χυλωθεῖσα ἀλείψαιτο. ἐν τισὶ δὲ καὶ χύτλα ἁπλῶς τὰ λουτρὰ λουτρασμῷ τῷ τ. κοινῶς δὲ μίχει καὶ τῷ ἀρτι, χυλοῦσθαι, δι' ἧς ἐν τῷ τὸν τρόπον ὑγραίνεσθαι. καὶ ἐλόχυλος, ὁ λίαν ἐν ὑγρῷ παθὼν οἱ δὲ παλαιοί. φασὶ καὶ ὅτι χύτλα, τὸ μεθ' ὕδατος ἔλαιον, ὅθεν τὸ χυτλώσασθαι. ὅρα δὲ τὸ εἵως καὶ ταῦθα, γενόμενον πλεονασμῷ τοῦ ι καὶ ἐπενθέσει τοῦ ι. τὸ γὰρ ἁπλοῦν ἐστιν, ὡς χυτλώσαιτο. Ὅτι τὸν τῶν ἡμιόνων ἐν τῷ συντόνως κινεῖσθαι ἦχον, εἰς καναχὴν ὀνοματοποιεῖ, φασὶ γάρ. μάστιξεν δ' ἐλάαν, καναχὴ δ' ἦν ἡμιόνοιιν. αἱ δ' ἄμοτον τανύοντο. τουτέστι συντόνως ἐκινοῦντο. ἄμοτον δὲ ὅτι τὸ ἀπλὲς κυρίως καὶ πλεῖστάκις ἐκ μεταφορᾶς σωμάτων τῷ τραυματιῶν μὴ δεομένων μότου. καὶ ἐν ἄλλοις ἐῤῥέθη.

Ὅτι τὴν τῶν πλυνῶν διασκευὴν, οὕτω προάγει ὁ ποιητής. αἱ δ' ὅτε δὴ ποταμοῖο ῥόον περικαλλέ' ἵκοντο. ἔνθ' ἦτοι πλυνοὶ ἦσαν ἐπηετανοί, πολὺ δ' ὕδωρ καλὸν ὑπεκπρορέει μάλα περ ῥυπόωντα καθῆραι, ἔνθα ἡμιόνους μὲν, ὑπεκπροέλυσαν ἀπήνης. καὶ τὰς μὲν σεῦαν ποταμὸν παρὰ δινήεντα, τρώγειν ἄγρωστιν μελιηδέα. αἱ δ' ἀπ' ἀπήνης εἵματα χερσὶν ἕλοντο, καὶ ἐσφόρεον μέλαν ὕδωρ. στεῖβον δ' ἐν βόθροισι θοῶς ἔριδα προφέρουσαι. αὐτὰρ ἐπεὶ πλῦνάν τε κάθηράν τε ῥύπα πάντα. ἑξείης πέτασαν παρὰ θῖν' ἁλός. ἧχι μάλιστα λάϊγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα. τὰ μεθ' ἃ ἐφεξῆς σολοικοφανῶν, ἐπάγει. αἱ δὲ λοεσσάμεναι καὶ ἀλειψάμεναι λίπ' ἐλαίῳ, δεῖπνον ἔπειθ' εἵλοντο παρ' ὄχθῃσι ποταμοῖο. εἵματα

Αἱ δ' ὅτε δὴ ποταμοῖο, ῥόον περικαλλε' ἵκοντο,
Ἔνθ' ἦτοι πλυνοὶ ἦσαν ἐπηετανοί, πολὺ δ' ὕδωρ
Καλὸν ὑπεκπρορέει μάλα περ ῥυπόωντα καθῆραι.
Ἔνθ' αἵγ' ἡμιόνους μὲν ὑπεκπροέλυσαν ἀπήνης.
Καὶ τὰς μὲν σεῦαν ποταμὸν παρὰ δινήεντα,
Τρώγειν ἄγρωστιν μελιηδέα. ταὶ δ' ἀπ' ἀπήνης
Εἵματα χερσὶν ἕλοντο, καὶ ἐσφόρεον μέλαν ὕδωρ,
Στεῖβον δ' ἐν βόθροισι θοῶς ἔριδα προφέρουσαι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πλῦνάν τε, κάθηράν τε ῥύπα πάντα,
Ἑξείης πέτασαν παρὰ θῖν' ἁλὸς, ἧχι μάλιστα
Λάϊγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα
Αἱ δὲ, λοεσσάμεναι καὶ ἀλειψάμεναι λίπ' ἐλαίῳ,
Δεῖπνον ἔπειθ' εἵλοντο παρ' ὄχθῃσιν ποταμοῖο.
Εἵματα δ' ἠελίοιο μένον τερσήμεναι αὐγῇ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτου τάρφθεν δμῳαί τε καὶ αὐτὴ,
Σφαίρῃ ταί τ' ἄρ' ἔπαιζον ἀπὸ κρήδεμνα βαλοῦσαι.
Τῇσι δὲ Ναυσικάα λευκώλενος ἤρχετο μολπῆς.
Οἵη δ' Ἄρτεμις εἶσι κατ' οὔρεος ἰοχέαιρα,
Ἢ κατὰ Τηΰγετον περιμήκετον, ἢ Ἐρύμανθον,

δ ii

Τερπομένη κάπροισι καὶ ὠκείῃς ἐλάφοισι,
Τῇ δ' ἅμα νύμφαι κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο
Αγρονόμοι παίζουσι, γέγηθε δέ τε φρένα Λητώ·
Πασάων δ' ὑπὲρ ἥγε κάρη ἔχει ἠδὲ μέτωπα,
Ρεῖα δ' ἀριγνώτη πέλεται, καλαὶ δέ τε πᾶσαι,
Ὡς ἥγ' ἀμφιπόλοισι μετέπρεπε παρθένος ἀδμής.
Αλλ' ὅτε δὴ ἄρ ἔμελλε πάλιν οἶκονδε νέεσθαι
Ζεύξασ' ἡμιόνους, πτύξασά τε εἵματα καλὰ,
Ενθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις ἀθήνη,
Ὡς Ὀδυσεὺς ἔγροιτο, ἴδοιτ' εὐώπιδα κούρην·
Η οἱ φαιήκων ἀνδρῶν πόλιν ἡγήσαιτο.
Σφαῖραν ἔπειτ' ἔρριψε μετ' ἀμφίπολον βασίλεια·
Αμφιπόλου μὲν ἅμαρτε, βαθείῃ δ' ἔμβαλε δίνῃ.
Αἱ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσαν. ὁ δ' ἔγρετο δῖος Ὀδυσσεύς·
Εζόμενος δ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.
Ὤμοι ἐγώ. τέων αὖτε βροτῶν ἐς γαῖαν ἱκάνω;
Ἦ ῥ' οἵ γ' ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι,
Ἠὲ φιλόξεινοι καί σφιν νόος ἐστὶ θεουδής.
Ὥς τέ με κουράων ἀμφήλυθε θῆλυς ἀϋτὴ
Νυμφάων, αἳ ἔχουσ' ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα
Καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πίσεα ποιήεντα.
Ἦ νύ που ἀνθρώπων εἰμὶ σχεδὸν αὐδηέντων.
Αλλ' ἄγ' ἐγὼν αὐτὸς πειρήσομαι, ἠδὲ ἴδωμαι.

δ' ἡλίοιο μένον προσήμεναι αὐγῇ. τουτέστι ξηραίνεσθαι. ἡλίῳ μὲν γάρ φασι, ξηραίνεταί τι καὶ τέρσεται, καθ' ὃ ἥμερον. ἀνέμῳ δὲ, ψύχεται καὶ ἀναψύχεται. πολυκλύστου δὲ ῥεῦμα ποταμοῦ λέγει, ἐπεὶ καὶ τὸ ὕδωρ ὑποκαπτῶν, καλὸν ἔφη ἐν τῷ, πολὺ δ' ὕδωρ καλόν. ὅπερ τὸν ποταμὸν περιφραστικῶς δηλοῖ. καθὰ καὶ τὸ πολὺ ἁλμυρὸν ὕδωρ, τὴν θάλασσαν. Τῶν δὲ πλυνῶν ἡ ἐτυμολογία, ἐν τῷ, αὐτὰρ ἐπεὶ πλῦναν. βόθροι δὲ, οἱ πλυνοὶ ὥσπερ καὶ περιρρέεθρα, τουτέστιν ὀρύγματα. διὸ ἐπηετανοὺς αὐτοὺς εἶπεν, ὡς δι' ὅλου ἔτους κοίλους μένοντας, καὶ μὴ ἀναπληρουμένους οἷα εἰκὸς πάσχειν τὰ βεβορβορωμένα δι' ὀρύξεως. ἕτερος δέ που ποταμὸς, λαΐνους ἔχει πλυνούς. εἰκὸς δὲ, ἀλλαχοῦ καὶ ξυλίνους εἶναι. οὐκ ἔστι δ' ἀνάγκης δὲ πλυνὸς ἔνθα ἐκπλύνεται, εἴγε λάϊγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνει θάλασσα. ἐν δὲ τῷ, πολὺ ὕδωρ καὶ ἐς φόρμον μέλαν ὕδωρ, ἐκτείνεται τὸ υ, ἀλλαχοῦ δὲ, οὐχ οὕτως. διὸ ἐν τῷ, γίνεται δ' ὑγρὸν ὕδωρ. καὶ, ἐπεὶ πίεν ἁλμυρὸν ὕδωρ. ἐν δὲ τῷ, ὑπεκπρορέει, καὶ ὑπεκπροέλυσαν ἀπήνας, οὐκ ἀλόγιστος ἡ ὁμοιότης τῶν ἐπαλλήλων προθέσεων συνθέσεως. ἐν μὲν γὰρ τῷ ὑπεκπρορέειν, ἡ μὲν ὑπὸ, τὴν κάτωθέν ποθεν ἀνάδοσιν δηλοῖ τοῦ ὕδατος. ἡ δὲ ἐκ, τὴν ἔξοδον αὐτοῦ. ἡ δὲ πρὸ, τὴν αὐτοῦ πρόοδον. οὕτω δὲ καὶ ἐν τῷ, ὑπεκπροέλυσαν ἀπήνας, λέγει ὅτι τοὺς ἐζευγμένους ἡμιόνους ὑπὸ τῇ ἀπήνῃ, ἔξω ζυγοῦ ἀγαγόντες, προέρχεσθαι ἀφῆκαν εἰς νομήν. Ἐν δὲ τῷ, μάλα περ ῥυπόωντα καθῆραι, ὕδατός φασι μέμνηται ὁ ποιητὴς ῥυπτικοῦ. λέγεται γὰρ ὅτι Πινδάρου τὸ ὕδωρ ἄριστον πάντων εἰπόντος, Ὅμηρος ἄλλως αὐτὸ σεμνύνων, ῥοωδέστατόν τι οἶδεν ἐκεῖνο ἐν οἷς αἰγείρων ὑδατοτροφέων ἄλσος λέγει. καὶ τὸ διαυγὲς αὐτοῦ ἐπαινεῖ ἐν τῷ, κρῆναι πίσυρες ῥέον ὕδατι λευκῷ. καὶ τὸ κοῦφον, ἱμερτὸν καλεῖ, ὡς τὸν Τιταρήσιον ὃς τῷ Πηνειῷ ἐπιτρέχει. τὸ γλυκερὸν τε ὕδωρ φιλεῖ. καὶ τὴν τοῦ χλιαροῦ φύσιν, ἀγαθὴν οἶδε πρὸς τραύματα. διὸ τὸν Εὐρύπυλον τοιούτῳ καταιονεῖ πρὸς παρηγορίαν ὀδύνης. ὅπου γε εἰ ἐπισχεῖν φασὶν ἔδει αἱμορραγίαν, τὸ ψυχρὸν ἐπιτήδειον ἦν, ὡς συστρέφον καὶ σφίγγον. Τοῦ δὲ ῥυπόωντα ἡ συζυγία, δευτέρα τῶν περισπωμένων ἐστὶν ὅτι κοινογραφεῖται, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ. τί ποτε οἰόμεθα τοὺς πάλαι ποτὲ Πυθαγορείους ῥυπᾶν. ὁ Ἀθήναιος δὲ οὕτω γράφει. ὅτι δὲ καὶ ῥυπῶ ῥυπώσω ἐστὶν ἐν τρίτῃ συζυγίᾳ, ἐδήλωσεν Ὅμηρος ἐν τῷ, τά μοι ῥερυπωμένα κεῖται. δινήεις δὲ ποταμὸς, ὁ καὶ αὐτὸς ὡς πολλαχοῦ φαίνεται δινούμενός που καθὰ καὶ ἡ θάλασσα, ἤγουν δίνας ἔχων. διὸ ἐρεῖ. βαθείῃ δ' ἔμβαλε δίνῃ. Τὸ δὲ τρώγειν, ὠνοματοπεποίηται ἐπὶ ἀλόγων, τραχύτητα ἔχον καὶ ἰταμότητα πολλὴν πρὸς τὸ ἐσθίειν ὅπερ ἐπὶ λογικῶν μάλιστα λέγεται. δῆλον δὲ ὡς ἐκ τοῦ τρώγειν ὁ δεύτερος ἀόριστος τὸ ἔτραγον, καὶ τράγος γίνεται, ζῶον τοῦτο βορώτατον, ὡς ἡ ἐνάργεια δηλοῖ. ἵνα ᾖ τράγος ὁ ὡς εἰπεῖν φάγος. παράγωγα δὲ τοῦ τρώγειν καὶ τὸ τραγεῖν, καὶ τὰ τρωγάλια καὶ τὸ τράγημα καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ ῥῆμα τὸ τραγηματίζω, περὶ ὧν προδεδήλωται. ἀναλογία δὲ τραγήματος, ὡς φαγήματος. ἵνα ᾖ τραγῶ τραγήσω τράγημα. ὡς φαγῶ φαγήσω φάγημα. ὧν σύστοιχον, καὶ ἡ ἀλλαχοῦ φαγησιποσία. ἡ δὲ ἄγρωστις βοτάνη ἣν ἀγρίαν ἡ κοινὴ γλῶσσα φησὶν, ὅτι μελιηδής ἐστιν ὅ ἐστι γλυκεῖα, δῆλον. ἔστι δὲ καὶ διεγερτικὴ καὶ φιλεῖται τοῖς ἀλόγοις ζώοις. ἐσφόρεον δὲ ὕδωρ, ἀντὶ τοῦ ἔφερον ἔσω τῶν πλυνῶν. ἐναντίον δὲ πρὸς τοῦτο, τὸ ἐκφορεῖν. Τὸ δὲ στεῖβον, ἀντὶ τοῦ, ἐπάτουν. ἔστειβον ποσίν. ὅθεν καὶ στίβος ἡ ὁδὸς ἡ καὶ τρίβος. ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται. καὶ στιβὰς, ἡ καταπεπατημένη στρωμνή.

Τὸ

Τὸ δὲ θοῶς ἔριδα προφέρειν, δοκεῖ ἐτυμολογία εἶναι τοῦ ἐρίθου καὶ συνερίθου. εἰ γὰρ καὶ παρὰ τὸ ἔριον ἐξ ἐρέα γίνεται ὁ ἔριθος, ἀλλ' οὐκ ἀπίθανον, ἔριθον λέγεσθαι καὶ τὴν προφέρουσαν θοῶς ἔριδα. Τὸ δὲ ῥύπα, μεταπλασμὸν ἔπαθεν. ὡς γὰρ ὁ ζυγὸς τὸ ζυγὸν καὶ τὰ ὅμοια, οὕτω καὶ ὁ ῥύπος τὸ ῥύπον. οὗ ἡ εὐθεῖα παρὰ θεοκρίτῳ, εἰπόντι, ἄπιε ῥύπον. λέγεται δὲ ῥύπα, τὰ ῥύπου μετέχοντα. Τὸ δὲ στεῖβον, δηλοῖ μὲν πάλιν τὸ ἔπλυνον. ἔστι δὲ ἴσως κυριώτερον τοῦ, αἶψα πέπλυνται. ἐκεῖνο γάρ, ἐπὶ μεγίστου πράγματος τέτακται. λάιγγας δὲ λέγει, τὰ σμικρὰ λιθάρια τὰ πρὸ τῆς χείλους τοῦ ποταμοῦ. Τὸ δὲ ἀλειψάμεναι λίπ' ἐλαίῳ, ταυτόν ἐστιν ὡς καὶ εἴπερ εἶπε, χυτλωσάμεναι ὑγρῷ ἐλαίῳ, τὸ πρὸ ὀλίγου ῥηθέν. καθὰ καὶ τὸ λίπα ἔλαιον, καθ' ὁμοιότητα ἐρρέθη τοῦ, ὑγρὸν ἔλαιον. Ὅτι παιζούσας πλάττων τὰς περὶ τὴν βασιλικὴν νεάνιδα, φησί. σφαίρῃ ταὶ τ' ἄρ' ἔπαιζον ἀπὸ κρήδεμνα βαλοῦσαι, ὅ ἐστιν ἀπορρίψασαι. καὶ γυμναῖς ἀφελῶς παίζουσαι ταῖς κεφαλαῖς. ταῖς δὲ, ναυσικάα λευκώλενος ἤρχετο μολπῆς. εἶτα ἀποσεμνύνουσα ἡ ὁμηρικὴ μοῦσα οἷα εὖ εἰδυῖα τὴν τί διαφέρουσαν τὰς ἀμφιπόλους, κατὰ σεμνοτέραν παραβολήν, ἐπάγει. οἵη δ' ἄρτεμις εἶσι κατ' οὔρεος ἰοχέαιρα ἢ κατὰ τηΰγετον περιμήκετον ἢ ἐρύμανθον. τερπομένη κάπροισι καὶ ὠκείῃς ἐλάφοισι. τῇ δὲ, ἅμα νύμφαι κοῦραι διὸς αἰγιόχοιο ἀγρονόμοι παίζουσι. γέγηθε δέ τε φρένα λητώ. πασάων δ' ὑπὲρ ἥ γε κάρη ἔχει ἠδὲ μέτωπα. ῥεῖα δ' ἀριγνώτη πέλεται, καλαὶ δέ τε πᾶσαι, ὣς ἥ γ' ἀμφιπόλοισι μετέπρεπε παρθένος ἀδμής. ἐπὶ δὲ τούτοις δεικνὺς καὶ διατί παίζειν τὰ γυναικεῖα ἔπλασεν, ἐπάγει. ἀλλ' ὅτε δὴ ἔμελλεν ἡ βασιλικὴ παῖς πάλιν οἴκαδε νέεσθαι ζεύξασ' ἡμιόνους πτύξασά τε εἵματα καλά. τότε δὴ ἀθηνᾶ νοήσασα, ὡς ὀδυσσεὺς ἔγροιτο, ἴδοι τε τὴν βασιλικὴν κόρην ἡγεμονεύειν αὐτῷ εἰς ἀλκινόου, ἐπινοεῖ τάδε. σφαῖραν ἔπειτ' ἔρριψε μετ' ἀμφίπολον βασίλεια. ἤγουν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, ἡ δέσποινα. ἀμφιπόλου μὲν ἅμαρτεν, ἤγουν ἀπέτυχεν, ἐνόχησε, βαθείῃ δ' ἔμβαλε δίνῃ. δίνας γὰρ ἤδη ἐπεπλήσατο ὁ ποταμός. αἳ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσαν ὃς δὴ νόμος γυναικῶν ἐπὶ τοῖς καιριωτέροις. ὁ δ' ἔγρετο δῖος ὀδυσσεύς. οὐχ οὕτω τῇ μολπῇ ὅσον τῇ μακρᾷ βοῇ, ἀφυπνισθείς. ἑζόμενος δ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν, τὰ αὐτῷ δοκοῦντα. καὶ σημείωσαι ὅτι διαβιβάζονται τοῖς παλαιοῖς τὸ χωρίον τοῦτο ἐπὶ σιωπηρίᾳ ὡς οὐ πω τάχιστα καὶ οὐ δὴ περιττολογίας, ἀφυπνίζει τὸν ὀδυσσέα. ἐν οἷς ἐπαινεῖται καὶ τὸ, βαθείῃ δίνῃ. ἵνα τὸ, μακρὸν ἀΰσωσιν. ἵνα αἱ μὲν γυναῖκες, θορυβηθῶσι διὰ τὸ μὴ πρὸς ὄχθαις ἀλλ' εἰς βάθος τὴν σφαῖραν πεσεῖν, ἵνα δὴ τοῦτο βοήσωσιν. ὀδυσσεὺς δὲ, αὐτ' ἐγερθῇ, διὰ τὸ μακρὸν τῆς βοῆς. ἐν τούτοις δὲ, πρῶτα μὲν οὖν ἰστέον ὡς καὶ παλαιοὶ ποτὲ τὸ σφαιρίζειν διὰ σπουδῆς ἦγον. οὐχ ἁπλῶν δὲ οὐδὲ αὐτὸ, ἀλλὰ διαφορὰς ἔχον ῥηθησομένας ἐν τοῖς ἑξῆς. μάλιστα δέ φασιν ἐπιμεληθῆναι ὕστερον σφαιριστικῆς, πόλεων μὲν, κοινῇ λακεδαιμόνιοι. βασιλέων δὲ, ὁ μέγας ἀλέξανδρος. ἰδιωτῶν δὲ, σοφοκλῆς ὁ τραγικός. ὃς καὶ ὅτε φασὶ τὰς πλυντρίας ἐδίδασκε, τὸ τῆς ναυσικάας πρόσωπον σφαίρᾳ παίζουσαν ὑποκρινόμενος, ἰσχυρῶς εὐδοκίμησεν. εἶτα ἰστέον καὶ ὅτι παρὰ τὴν σφαῖραν ὁ παρώνυμος ὁ ἐπιδέξιος σφαῖρος, πέπαικται τινι παλαιῷ εἰς ἄνθρωπον βραχύν. λίκα τὸ, χαρίδης ὁ μικρός, ἐν πέντε ἡμέραις σφαῖραν ἐποίησε τὴν πατρῴαν οὐσίαν. οὕτω συνεστρογγύλωσεν ἐταμῶς καὶ ταχύ. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι σφαῖρα μὲν γίνεται, ἡ παρὰ τὸ σπῶ τροπῇ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασὺ ἡ συνεσπασμένη καὶ εἰς ἑαυτὴν συνεστραμμένη καὶ κυκλοτερῶς, ἢ παρὰ τὸ αἴρω κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἡ εἰς ὕψος ἀφορμωμένη. ἐξ αὐτῆς δὲ, τὸ σφαιρομαχεῖν καὶ σφαιρίζειν παρὰ πλάτωνι. Τὸ δὲ ναυσικάα, σημειῶδες. ἐπεὶ τὸ μὲν ἁπλοῦν, ναυσὶ διὰ τοῦ ι παρὰ τῷ ποιητῇ. τὰ δὲ σύνθετα, διὰ τοῦ α. ναυσικάα. ναυσίθοος. ναυσίκλυτος. καὶ τὰ ὅμοια. Τὸ δὲ εἶσι κατ' ὄρεος, ἀττικὴν ἔχει σύνταξιν. ὡς καὶ τὸ, κατὰ σπλάγχνων ἔβαψε ξίφος. καὶ τὸ, ὁρᾶν κατὰ γῆς. καὶ τὸ, κατὰ δὲ κεφαλῆς οὔλας ἧκε κόμας. ὅτι δὲ καὶ μετὰ αἰτιατικῆς δύναται ἡ τοιαύτη συντάσσεσθαι πρόθεσις, δηλοῖ ἐπαχθὲν εὐθὺς τὸ, ἢ κατὰ τηΰγετον ἢ ἐρύμανθον. ὧν τὸ μὲν τηΰγετον ἤγουν ταΰγετον περὶ οὗ πολλαχοῦ δεδήλωται, ὄρος ἐστὶ λακωνικόν. περὶ οὗ φησὶν ὁ γεωγράφος, ὅτι τὸ ὄρος τὸ ταΰγετον, ὑψηλὸν καὶ ὄρθιον, μικρὸν ὑπὲρ τῆς λακωνικῆς θαλάσσης, συνάπτει δὲ πρὸς ἄρκτον ταῖς ἀρκαδικαῖς ὑπωρείαις. καὶ ὅτι ὄρος ταΰγετον, ᾧ ὑποπέπτωκε σπάρτη ἐν μεσογαίᾳ καὶ ἀμύκλαι. ὁ δὲ ἐρύμανθος, ὄρος τε καὶ ποταμὸς περὶ ἀρκαδίαν. οὗ ἦν ὁ ἐρυμάνθιος κάπρος ὁ κατὰ ἡρακλέα. φαίνονται δ' ἐν τούτοις κάπροι μάλιστα τρέφεσθαι καὶ ἐλάφους. περιᾴδεται γοῦν καὶ ὁ ἐρυμάνθιος κάπρος. ἐξ οὗ ληφθὲν εἴρηται τὸ, ἐρυμάνθιοι τῶν ὄντι σύαγροι περιεφέροντο, σιβύναις ἀργυρείαις διαπεπερονημένοι. καὶ ὅρα τὸ σύαγροι. ὅπερ ἴων αἰὲν διαλύσας, σύες ἄγριοι ἐρεῖ. καὶ τὸ, σιβύναις οὐ μὴν ζιβύνης κοινότερον διὰ τοῦ ζῆτα. ἰοχέαιρα δὲ ὡς καὶ ἐν ἄλλοις δεδήλωται, ἡ ἡ χαίρουσα ἰοῖς, ἢ μᾶλλον ἡ χέουσα ἰούς. κατὰ τὸ, βέλεα στονόεντα χέοντο. τοῦτο δὲ, καὶ ἀσπίδος ἐπίθετον τῆς ἰοφόρου, παρὰ τοῖς ὕστερον. κοῦραι δὲ διὸς τουτέστιν ἀέρος, νύμφαι αἱ κατ' ἀλληγορίαν τὴν πολλαχοῦ ῥηθεῖσαν, διὰ τὸ ἐξ ἀέρος ἐνδίδοσθαι τῇ γῇ τὸ θρεπτικὸν ἐν φυτοῖς καὶ γόνιμον, εἰς ὃ αἱ νύμφαι ἀλληγοροῦνται ὡς καὶ μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται. ἀγρονόμοι δὲ παροξυτόνως μὲν, αἱ τὰ ἄγρια νέμουσαι ἢ ἐν ἀγρῷ νεμόμεναι. εἰ δὲ καὶ προπαροξύνεται ἴσως ἡ λέξις, πάθος ἂν εἴη δηλοῦσα καθ' ὁμοιότητα τοῦ πρωτότοκοι καὶ τῶν ὁμοίων. δοκεῖ δὲ ἀπεμφαίνειν ἡ τοιαύτη σημασία. οὐ γὰρ αὖ αἱ νύμφαι νέμεσθαι λεχθεῖεν ἄν, εἰ μὴ ἄρα τὸ νέμεσθαι νοηθείη ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς διάγειν καὶ οἰκεῖν. οὗ χρῆσις, ἐν τῇ ὁμηρικῇ βοιωτίᾳ ἱκανή. Τὸ δὲ παίζειν, σεσημείωται ὡς μὴ ἀναλογοῦν. λέγεται

γὰρ

γὰρ ὅτι τὰ εἰς ζω ἢ παραλήγονται τῇ αι διφθόγγῳ, ἢ ἐκφώνητον ἔχουσι τὸ ι. δῆλον. σφαδάζω. βοράζω τὸ ἐσθίω. ματάζω τὸ μάταια φρονῶ. τὸ παίζω φασὶν ἐκ τοῦ παῖς παιδὸς παιδίζω συγκέκοπται. Τὸ δὲ γέγηθε δέ τε φρένα Λητώ, παρῳδίαν ἔχει τοῦ, γέγηθε δέ τε φρένα ποιμήν. Τὸ δὲ πασάων ὑπερέχειν κάρη καὶ μέτωπα καὶ ἀριγνώτην εἶναι, γυναικὸς καλῆς ἔπαινος. ἰδίᾳ τῇ μετὰ πάντων ἐκφανεισῶν τῷ ποιητικῷ προσώπῳ μετὰ τὸ κάρη. Τὸ δὲ καλαὶ δέ τε πᾶσαι, οὐ περιττῶς κεῖται, ἀλλ' οἷον ἐπιφωνηματικῶς. ἵνα οὕτω σὺν τῇ δεσποίνῃ καὶ τὰς ἀμφιπόλους σεμνύνῃ. ἀδμὴς δὲ, νῦν μὲν παρθένου ἐπίθετον. πρὸ δὲ τούτων, καὶ βοὸς ἀδαμάστου. ἣν δηλαδὴ οὔπω ταῦρος ἐδάμασεν. ὥς τι, καλῶς καὶ ἀταύρωτος γυνὴ λέγεται ἡ ἄζυξ καὶ παρθένος. ἣν καὶ ἀπειρώτην λέγει ὁ κωμικός. Τὸ δὲ πτύξασα εἵματα ὅ ἐστι διπλῶν, συμπλέκει καὶ εἰς νόησιν τοῦ περιπτύσσεσθαι καὶ τοῦ, μίξοις προσπτύσσεσθαι ὅπερ πρὸ τούτων ἔφη ὁ ποιητής. Τὸ δὲ σφαῖραν ἔπειτ' ἔρριψε βασίλεια, Διονυσόδωρος λέγεται γράψαι, πάλλαν ἔπειτ' ἔρριψεν. ὡς ταυτὸν ὂν εἰπεῖν σφαῖραν καὶ πάλλαν ἀπὸ τοῦ πάλλεσθαι. Ῥωμαῖοι μέντοι, πίλαν τὴν σφαῖραν φασὶν, ὡς ἐν λατινικῷ εὕρηται λεξικῷ. κατά τινα συγγένειαν τοῦ ι πρὸς τὸ ἄλφα. ἐπειδὴ καὶ πῖλος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐκαλεῖτο. Σοφοκλῆς γοῦν ἐν τῷ α, φησίν. ὡς ἡ λέγουσα σφαιρίζουσα πίλῳ, ἀλλ' ἀνθεῖσα εἰς τὸν πλινθίον. σκοπητέον δὲ εἴπερ ἡ κατὰ τὰ σφαῖραν αὕτη παιδιὰ, ἡ λεγομένη ἐφετίνδα ἐστί. τοιαύτη δὲ λέγεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὅταν ἄλλῳ προσδείξαντες τὴν σφαῖραν, ἄλλῳ ἐφῶσιν. ἡ δ' αὐτὴ καὶ φαινίνδα ἐλέγετο. ἔστι γάρ φασι φαινὶς, παιδιὰ διὰ σφαίρας. ὁ παίζων ἑτέρῳ προσδεικνύεις, εἶτα ἄλλῳ ἀφιᾶσι τὴν σφαῖραν, ὥσπερ φενακίζοντες. Ὅτι ἀπορῶν τις τοῦ ἐστι καὶ δεδιὼς, ἐρεῖ ἂν κατὰ τὴν Ὀδυσσείαν, ὤμοι ἐγώ. τέων αὖτε βροτῶν ἐς γαῖαν ἱκάνω. ἦ ῥ' οἵγ' ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι. ἠὲ φιλόξεινοι καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεουδής. ὅ ἐστι θεοειδής. ἤτοι περὶ θεοὺς. ἢ θεοῖς ἀδεῶν ὅ ἐστιν ἀρέσκων. εἰ δὲ καὶ λαπτῆς τις ἐκεῖνος ἀκούσει φωνῆς, οἰκεῖον ἐπενεγκεῖν καὶ τὸ, ὥς τέ με κουράων ἀμφήλυθε θῆλυς ἀϋτή. καὶ ὅρα ὡς ἐπὶ φωνῆς κοινότερον τὸ θῆλυς ἔθετο καθὰ καὶ προμεμνημόνευται. Ὅτι αἰνιττόμενος ὁ ποιητὴς νύμφας εἶναι ἀλληγορικῶς τὰς περὶ γῆν φυσικὰς δυνάμεις τὰς τῶν φυτῶν αὐξητικὰς ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ἐρρέθη, φησί. νυμφάων αἳ ἔχουσ' ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα, καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πίσεα ποιήεντα. λέγει δὲ πίσεα ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ἐδηλώθη, τοὺς ὑγροὺς τόπους καὶ δυναμένους πίσαι τουτέστι ποτίσαι. οὗ ἡ χρῆσις παρὰ Πινδάρῳ. οἱ δὲ παλαιοὶ, ἑρμηνεύουσιν οὕτω. πίσεα, ἕλη. πεδία. λειμῶνες. ποτιστικοί. οἱ δ' αὐτοὶ λέγουσιν ὅτι καὶ Εὔπολις ἐν δήμοις, πίσει φησὶν ἀντὶ τοῦ ποτιεῖ. ἐξ οὗ καὶ πίστρα ἡ ποτίστρα. καὶ πιστὸν τὸ ποτόμενον. οὗ χρῆσις παρ' Αἰσχύλῳ, εἰπόντι. φάρμακα, τὰ μὲν χριστὰ τὰ δὲ πιστά. νύμφαι δὲ κατὰ τὴν ποιητὴν αἱ ῥηθεῖσαι νύμφαι, διὰ τὸ ἀεὶ νεάζειν κατὰ φύσιν καὶ μὴ γηράσκειν. διὸ καὶ νύμφαι αἱ αὐταὶ καλοῦνται, διὰ τὸ ἀεὶ νέους. ἢ κατὰ τὸ νέα φαίνεσθαι ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη. ὃ καὶ συμβιβαστέον πρὸς τὸ, ἀεὶ νέον ἐρχομενάων, τὸ ἐν Ἰλιάδι κείμενον. Ὅτι ὥσπερ ἀλφησταὶ ἄνθρωποι κατὰ ἐπίθετον ἰδικόν, οὕτω καὶ αὐδήεντες ὡς πολλαχοῦ δεδήλωται. φησὶ γοῦν Ὀδυσσεὺς μετὰ κίνδυνον γνοὺς τὰς γυναικικὰς φωνάς. ἦ δή που ἀνθρώπων εἰμὶ σχεδὸν αὐδηέντων. ὡς εἴπερ εἴποι, ὅτι οὐκέτι πλανῶμαι, ἀλλ' οἰκουμένης ἐπέβην. δύναται δὲ εἰπεῖν αὐτὸ καὶ ὁ ἐκ βαρβάρου γῆς εἰς μὴ τοιαύτην ἐλθών. Ὅτι ἐπὶ τέλει πείρας ἀκριβοῦς τὸ, ἀλλ' ἄγ' ἐγὼν αὐτὸς πειρήσομαι καὶ ἴδωμαι.

Ὣς εἰπὼν, θάμνων ὑπεδύσετο δῖος Ὀδυσσεὺς
Ἐκ πυκινῆς δ' ὕλης πτόρθον κλάσε χειρὶ παχείῃ,
Φύλλων ὡς ῥύσαιτο περὶ χροῒ μήδεα φωτός.
Βῆ δ' ἴμεν ὥστε λέων ὀρεσίτροφος ἀλκὶ πεποιθὼς,
Ὅς τ' εἶσ' ὑόμενος καὶ ἀήμενος. ἐν δέ οἱ ὄσσε
Δαίεται. αὐτὰρ ὁ βουσὶ μετέρχεται ἢ ὀΐεσσιν,
Ἠὲ μετ' ἀγροτέρας ἐλάφους. κέλεται δέ ἑ γαστὴρ
Μήλων πειρήσοντα, καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν.
Ὣς Ὀδυσεὺς κούρῃσιν ἐϋπλοκάμοισιν ἔμελλε
Μίξεσθαι. γυμνός περ ἐών. χρειὼ γὰρ ἵκανε.
Σμερδαλέος δ' αὐτῇσι φάνη κεκακωμένος ἅλμῃ.
Τρέσσαν δ' ἄλλυδις ἄλλη ἐπ' ἠϊόνας προὐχούσας.
Οἴη δ' Ἀλκινόου θυγάτηρ μένε. τῇ γὰρ Ἀθήνη
Θάρσος ἐνὶ φρεσὶ θῆκε, καὶ ἐκ δέος εἵλετο γυίων.
Στῆ δ' ἄντα σχομένη. ὁ δὲ μερμήριξεν Ὀδυσσεὺς,

Ὅτι κοινῶς μὲν, τὸ ὑποδύεσθαι, κρύψιν τινὰ δηλοῖ καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται, οἷον. τάφρον ὑπέδυ. ἢ θάμνους ὑπέδυ. ὁ δὲ ποιητὴς ἐνταῦθα, θάμνων ὑπεδύσετο φησὶν Ὀδυσσεὺς, ἀντὶ τοῦ, ὑπεξῆλθεν ἐκ τῶν θάμνων. καινότερον τοῦτο φράσας καὶ ἀσυνήθως τοῖς ὕστερον. Ὅτι ἐκ πυκινῆς ὕλης Ὀδυσσεὺς πτόρθον κλάσε χειρὶ παχείῃ, φύλλων ὡς ῥύσαιτο περὶ χροῒ μήδεα φωτός. αἰδεῖται γὰρ γυμνοῦσθαι κούρῃσιν ἐϋπλοκάμοισιν ἐπελθὼν, ὡς μετ' ὀλίγα ἐρεῖ. πυκινὴν δὲ ὕλην λέγει, τὰς πυκνῶς ἐρριμμένας θάμνους. αἳ παρὰ τὸ θαμὰ ὅ ἐστι πυκνῶς, ἐτυμολογοῦνται. ὁ δὲ πτόρ-

θος

θος, ἵνα ὁ κλάδος τῶν πλατύς τε καὶ ἐπιμήκης. καὶ δοκεῖ οὕτω λέγεσθαι, παρὰ τὸ διαπετάσαι καὶ τὸ ὄρθιον. ἤγουν ὁ διαπετασμένος εἰς ὀρθόν. οὐ ψιλὸς δὲ οὗτος, ἀλλὰ πόρθος φύλλων, οἷος συγκρύψαι τὰ μὴ οἷά τε ὁρᾶσθαι. εἰκὸς δὲ καὶ ἐξ ἀειθαλοῦς φυτοῦ εἶναι τὸν πόρθον. ἄλλως τε,

Ἢ γούνων λίσσοιτο λαβὼν εὐώπιδα κούρην,
Ἢ αὔτως ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μειλιχίοισι
Λίσσοιτ' εἰ δείξειε πόλιν καὶ εἵματα δοίη.
Ὣς ἄρα οἱ φρονέοντι, δοάσσατο κέρδιον εἶναι
Λίσσεσθ' ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μειλιχίοισι,
Μή οἱ γοῦνα λαβόντι χολώσαιτο φρένα κούρη.
Αὐτίκα μειλίχιον καὶ κερδαλέον φάτο μῦθον.

ὑπερβῆναι τὸν φυλλοχόον μῆνα φαίνεται ὁ καιρός, ὡς καὶ προσεσημειώθη. δύναται δὲ καὶ ἐκ μὴ ἀειθαλῶν δένδρων εὑρεθῆναί τις πολύφυλλος πόρθος ἐν ὕλῃ πυκνῇ. Τὸ δὲ κλᾶν, ὀνοματοποιεῖται, καθὰ καὶ τὸ θλᾶν καὶ τὸ θραύειν καὶ ὅσα τοιαῦτα. Τὸ δὲ χειρὶ παχείῃ, νῦν μέν, καὶ ἐν ἄλλοις δὲ ὁμοίοις τόποις, καλῶς κεῖται. ἐπὶ δὲ τῆς Πηνελόπης ὅτι ῥηθείη, ἀκύρως τεθὲν παρελήφθη, δι' ἃ καὶ ἄλλα τινὰ προσίσταται ἀκύρως ὁ ποιητής, ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα σεσημείωται. μήδεα δὲ τὰ αἰδοῖα, παρὰ τὸ μήδειν ὡς καὶ ἐν τόποις ἐδηλώθη. ἀρχὴ γάρ τις ἐν τοῖς ζώοις καὶ αὐτά. Ἡσίοδος δὲ καὶ ἄλλοι, μέζεα ταῦτα φασί, συστολῇ τῆς ἀρχούσης καὶ τροπῇ συνήθει τοῦ δ εἰς ζῆτα. Ὅτι τὸν Ὀδυσσέα γυμνὸν ὄντα, καὶ δυσπρόσωπον διὰ τοῦτο φανεῖσθαι μετὰ βλοσυρότητος μέλλοντα ταῖς κόραις, λέοντι παραβάλλει, εἰπών· βῆ δ' ἴμεν ὥστε λέων ὀρεσίτροφος ἀλκὶ πεποιθώς. ὅς τ' εἶσ' ὑόμενος καὶ ἀήμενος. ἐν δέ οἱ ὄσσε δαίεται. αὐτὰρ ὁ βουσὶ μετέρχεται ἢ ὀΐεσσιν. ἠὲ μετ' ἀγροτέρας ἐλάφους. κέλεται δέ ἑ γαστὴρ μήλων πειρήσοντα, καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν, ὣς Ὀδυσσεὺς κούρῃσιν ἔμελλε μίξεσθαι γυμνός περ ἐών. χρειὼ γὰρ ἵκανεν. εἶτα δηλῶν ὡς οὐ πρὸς τὴν Ὀδυσσέως ἀνδρίαν ἡ παραβολὴ ἀλλὰ πρὸς ἔκπληξιν ἣν ἐξ αὐτοῦ αἱ γυναῖκες ἔπαθον, ἐπάγει· σμερδαλέος δ' αὐτῇσι φάνη κεκακωμένος ἅλμῃ. εἰ γὰρ καὶ τὴν ἅλμην ἀποπλυνάμενος κάλλει καὶ χάρισι στίλβει, ἀλλὰ νῦν διὰ τὴν πολυήμερον κάκωσιν, πολὺ τὸ σμερδαλέον ἔχει ἅλοντος ὤν. οὗ δεῖγμα, ὁ τῶν ἀμφιπόλων φόβος. φησὶ γάρ· τρέσσαν δ' ἄλλυδις ἄλλη ἐπ' ἠϊόνας προὐχούσας. πλάττει δὲ ταῦτα Ὅμηρος κατὰ τὸ εἰκός. καὶ πᾶσα μὲν γάρ φασι νεότης, διὰ ἀπειρίαν ἔμφοβος. ἡ δὲ θήλεια, μᾶλλον. μάλιστα δέ, αἱ ἐν τρυφῇ διὰ τὸ ἀήθες καταπλήττονται. ἡ μέντοι Ναυσικάα μόνη ἔμενεν οὐδέν τι ἀγεννὲς παθοῦσα, διὰ σύνεσιν. διὸ λέγει ὁ ποιητὴς ὡς ἡ Ἀθηνᾶ ταύτῃ θάρσος ἐνὶ φρεσὶ θῆκε, καὶ ἐκ δέος εἵλετο γυίων. στῆ δ' ἄντα σχομένη, ἤγουν κρατηθεῖσα ἢ ἐπισχοῦσα ἑαυτὴν τοῦ φυγεῖν. λογίζεται γὰρ φρονίμως, ὡς οὐδέν τι ἔχει φοβερὸν ὁ ξένος καθάπερ αὐτὴ κατασκευάσει ἐν τοῖς ἑξῆς. ὥστε οὐδὲ φοβητέον τὸν βλεπόμενον. Ὁμήρου δὲ τοῦτο ἡ δεινότης διὰ τὸ εὐπλαστότερον. εἰ γὰρ ἡ τοῦ βασιλέως θυγάτηρ ἔφυγεν, εἰς κακόζηλον ἀνέπιπτεν ἡ ὁμηρικὴ πλάσις καὶ οὐκ ἦν καλῶς πιθανεύσασθαι τὰ ἐφεξῆς. ὥστε καὶ τὸ ὁμηρικὸν εὐμέθοδον εἶχεν ἄν, ἡ τὴν κόρην ποιοῦσα μένειν Ἀθηνᾶ. εἶχε μὲν γὰρ Ὀδυσσεὺς ἐκ τοῦ τὰς γυναῖκας φυγεῖν, αὐτὸς λαβὼν ἐνδύσασθαι καὶ γενέσθαι τῆς πόλεως. πολλαὶ δὲ αἱ, οὕτω τῶν ὁμηρικῶν χαρίτων ἐπέλιπον αἱ τοιαῦται. διὸ κατά τινα ἀνάγκην, τὸ εὐπλαστότερον φρονίμως ἐπελέξατο. Ὅρα δὲ καὶ ὡς ἐν τῇ ῥηθείσῃ παραβολῇ στρέψας ὁ ποιητὴς τὸ νόημα, τὰς κόρας ἃς φθάσας νύμφαις εἴκασεν ἐρισθενέοις, τὰς αὐτὰς κατὰ τὸ νῦν ἄλλον, βουσὶ καὶ ἐλάφοις ἐνταῦθα καὶ μήλοις ὁμοιοῖ αἷς ἐπέρχεται λέων. τοιαῦτα δὲ καὶ ἐν ἄλλοις ποιεῖ ὡς καὶ ὅτι τὸν Ἀγαμέμνονα ποτὲ μέν, τρισὶ θεοῖς εἰκάζει ἐν Ἰλιάδι. ποτὲ δέ, ταύρῳ ἀγέλης ὑπερέχοντι. κατὰ τὰς διαφόρους ἐννοίας τὰ τοιαῦτα ποιῶν. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. Τὸ δὲ ἀλκὶ πεποιθώς, πολλαχοῦ κεῖται καὶ ἐν Ἰλιάδι παρὰ τῷ ποιητῇ. καὶ δεδήλωται περὶ αὐτοῦ τὸ ἀρκοῦν. Τὸ δὲ ὑόμενος καὶ ἀήμενος, δι' ὁμοιότητα ἐτέθη τελείαν. ἵνα μὴ λέοντι ἁπλῶς ὁ τῇ ἅλμῃ κεκακωμένος εἰκάζηται, ἀλλὰ χειμαζομένῳ καὶ οὕτως ἐπὶ πλέον ἀγριουμένῳ. Τὸ δὲ ὄσσε δαίεται τουτέστι πυρῶδες βλέπει, συμπτώματα μὲν ἐρρέθη. ἀλλαχοῦ γάρ, πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην οἱ τοιοῦτοι ὀφθαλμοί. δοκεῖ δὲ καί τι ἀστειότητος ἔχειν αἰσθητικῶς. ἵνα λέγῃ ὡς αὐτὸς μέν, πρόσθεν ὑόμενος. οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ, καίονται. ὡς τοῦ πολλοῦ ὑετοῦ ἀνάπτοντος αὐτοῦ τὸν θυμόν.

Ὅτι δὲ οὐ μόνον λέων καὶ σῦς ἄγριος ὄσσε δαίεται καὶ πῦρ δέδορκεν ἀλλὰ καὶ δράκων, δηλοῖ ὁ γράψας τό, δράκοντες πῦρ ὁρῶντες δι' ὀξύτατον. Τὸ δὲ βουσὶ μετέρχεται, κρεῖττον γράφειν, ἐπέρχεται. ἀγρότεραι δὲ καὶ ἐνταῦθα ἔλαφοι, οὐ μόνον αἱ ἄγριαι, ἀλλὰ καὶ αἱ ἀγρότεραι, καὶ κατὰ τὴν ζωϊκὴν ἱστορίαν, πολυχρόνιοι. Τὸ δὲ κέλεται γαστήρ, συμπλέει καὶ αὐτὸ πάνυ εἰς τὴν παραβολήν. ὡς γὰρ τὸν λέοντα ἡ γαστὴρ πείθει καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν κατὰ τὸν παρὰ τῷ Ἀράτῳ μονόλυκον, οὕτω καὶ Ὀδυσσεὺς φαίνεται ἀναγκαίως ταῖς κόραις. χρειὼ γὰρ ἵκανεν. Ἐκ δὲ τοῦ, κέλεται γαστὴρ λαβόντες οἱ μεθ' Ὅμηρον, δέσποιναν ἐφίστασθαι τοῖς ζώοις τὴν γαστέρα εἶπον. Τὸ δὲ κούρῃσι μίξεσθαι, οὐ παιγνιωδῶς κατὰ τό, μίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ. καί, ἀνδράσι μίσγεται ἀμφαδίην πρὶν γάμον ἐλθεῖν. ἀλλ' ὥσπερ καὶ Φαίαξιν ἐπιμίσγεται ἐν Φαιήκεσσιν ὁ Ὀδυσσεύς, οὕτω καὶ ἐνταῦθα ταῖς κόραις. Τὸ δὲ τρέσσαν, ἐπὶ φυγῆς ἐνταῦθα. εἰ

καὶ

καὶ οἱ μεθ᾽ Ὅμηρον δὲ ὅμως χρῶνται τῇ λέξει. ἠϊόνες δὲ προὔχουσαι, αἱ προκείμεναι. ἵνα καὶ τὸν λόγον προβλῆτες πέτραι λέγονται, ὅπου καὶ αἰγιαλοὶ προὔχοντες. χρήσιμον δ᾽ ἐνταῦθα καὶ τό, ἀστοῦ προὔχοντα πόδα. ἐνταῦθα δέ ποτε μεταφορικῶς καὶ προέχειν τὸ ἀξιωματικῶς ὑπερέχειν. Τὸ δὲ μένειν καὶ θάρσος ἔχειν, οὐ μακράν ἐστι τοῦ, μένος καὶ θάρσος παρέχειν. Τὸ δὲ θάρσος ἐνὶ φρεσὶ θῆκε. καὶ τό, ἐκ δέος εἵλετο γυίων, ἐκ παραλλήλου δηλοῦσι τὸ αὐτό. ἡ γὰρ τοῦ θάρσους ἔνθεσις, δέους ἐστὶν ἐξαίρεσις. Τὸ δὲ σχομένη, ἐνταῦθα μέν, μέσως ἐρρέθη ὡς ἀνασχομένη ἑρμηνευθεῖσα. ἐν δὲ τῷ, σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα, ἀείργεσθαι δηλοῖ ὡς προδεδήλωται. Ὁ δὲ μερμηρίξας Ὀδυσσεύς, ἢ γούνων λίσσοιτο λαβὼν εὐώπιδα κούρην, ἢ αὔτως ἤγουν οὕτως ὡς ἔχει ἐπιεικῶς ἀποσταδὰ μειλιχίοισι λίσσοιτο εἰ δείξει πόλιν καὶ εἵματα δοίη, ἔκρινε κέρδιον εἶναι, λίσσεσθαι ἐπιεικῶς ἀποσταδὰ μειλιχίοισι. καὶ ὅρα ὡς παρὰ τρεῖς λέξεις, δὶς τὸν αὐτὸν ἔφη στίχον, τὸ ἐπιεικῶς ἀποσταδὰ μειλιχίοισι, διὰ τὸ τῶν λέξεων καίριον καὶ τὸ τῆς συνθήκης εὐάρμοστον. αἰτία δὲ τῆς κερδίονος κρίσεως, αὕτη. μή οἱ φησὶ γοῦνα λαβόντι χολώσαιτο φρένα κούρη. δεῖ δὲ ἐνταῦθα ἴσως μὴ τοιοῦτον ἴσως εἶναι. πῶς δὲ τὸ τοιοῦτον σκέμμα κέρδιον τῷ Ὀδυσσεῖ, αὐτίκα μετ᾽ ὀλίγα δηλωθήσεται. καὶ ὅρα ὅτι τὸ λαβεῖν καὶ γενικῇ συνέταξεν ὁ ποιητής, γούνων λαβών, καὶ αἰτιατικῇ ἐν τῷ, γοῦνα λαβοῦσα. οἱ δὲ μεθ᾽ Ὅμηρον, λαβέσθαι φασὶ μετὰ γενικῆς. ὅτι δὲ τό, γούνων λαβών ἀντὶ τοῦ ἁψάμενός ἐστι, δηλοῖ μετ᾽ ὀλίγα τό, δείδια γούνων ἅψασθαι. Τὸ δὲ ἀποσταδὰ ὅ ἐστι πόῤῥω καὶ ἐκ διαστήματος, κατὰ τὸ ἀναφανδὰ ἐσχημάτισται. ὡς γὰρ ἀναφανδὸν ἀναφανδά, οὕτως ἀποσταδὸν ἀποσταδά. πρωτότυπον δὲ μειλιχίου λόγου, ὁ μείλιχος. ὃ ἀνάλογον ἔχει, ὁ φοίνιχος. ὁ τάριχος. ὁ κόψιχος ὅπερ ἐστὶ κόσσυφος. ὁ δόλιχος, ὁ ὀπωρίου εἶδος. ὁ θρίδιαχος. ὁ ἴαμβλιχος. Τὸ δὲ εἰ δείξειε πόλιν, ἀντὶ τοῦ ὅπως δείξει. αὐτὸ δέ, ταυτόν ἐστι τῷ ὅπως, κατὰ μετάληψιν συνδέσμων, ὥς φασιν οἱ ῥήτορες.

Γουνοῦμαί σε ἄνασσα, θεός νύ τις ἢ βροτός ἐσσι.
Εἰ μέν τις θεός ἐσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
Ἀρτέμιδί σε ἔγωγε Διὸς κούρῃ μεγάλοιο
Εἶδός τε μέγεθός τε φυήν τ᾽ ἄγχιστα ἐΐσκω.
Εἰ δέ τις ἐσσὶ βροτῶν, τοὶ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσι,
Τρισμάκαρες μὲν σοί γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
Τρισμάκαρες δὲ κασίγνητοι. μάλα πού σφισι θυμὸς
Αἰὲν ἐϋφροσύνῃσιν ἰαίνεται εἵνεκα σεῖο,
Λευσσόντων τοιόνδε θάλος χορὸν εἰσοιχνεῦσαν.
Κεῖνος δ᾽ αὖ περὶ κῆρι μακάρτατος ἔξοχον ἄλλων,
Ὅς κέ σ᾽ ἐέδνοισι βρίσας, οἶκον δ᾽ ἀγάγηται.
Οὐ γάρ πω τοιοῦτον ἴδον βροτὸν ὀφθαλμοῖσιν,
Οὔτ᾽ ἄνδρ᾽ οὔτε γυναῖκα. σέβας μ᾽ ἔχει εἰσορόωντα.
Δήλῳ δή ποτε τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῷ
Φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα.
Ἦλθον γὰρ καὶ κεῖσε. πολὺς δέ μοι ἕσπετο λαὸς
Τὴν ὁδόν, ᾗ δὴ ἔμελλεν ἐμοὶ κακὰ κήδε᾽ ἔσεσθαι.
Ὣς δ᾽ αὔτως καὶ κεῖνο ἰδών, ἐτεθήπεα θυμῷ
Δήν, ἐπεὶ οὔπω τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης.
Ὣς σὲ γύναι ἄγαμαί τε, τέθηπά τε, δείδιά τ᾽ αἰνῶς
Γούνων ἅψασθαι. χαλεπὸν δέ με πένθος ἱκάνει.
Χθιζὸς ἐεικοστῷ φύγον ἤματι οἴνοπα πόντον,
Τόφρα δέ μ᾽ αἰεὶ κῦμα φόρει κραιπναί τε θύελλαι
Νήσου ἀπ᾽ Ὠγυγίης. νῦν δ᾽ ἐνθάδε κάββαλε δαίμων,
Ὄφρ᾽ ἔτι που καὶ τῇδε πάθω κακόν. οὐ γὰρ ὀΐω
Παύσεσθ᾽, ἀλλ᾽ ἔτι πολλὰ θεοὶ τελέουσι πάροιθεν.
Ἀλλὰ ἄνασσ᾽ ἐλέαιρε. σὲ γὰρ κακὰ πολλὰ μογήσας,

Ὁ δὲ μερμηρίξας Ὀδυσσεύς ὡς ἐρρέθη τὸ κέρδιον, αὐτίκα μειλίχιον καὶ κερδαλέον φάτο μῦθον. τὴν βασιλίδα παῖδα κολακεύων λόγοις ἐπαινετηρίοις. ὧν οἱ πλείους, χρήσιμοι ἐγκωμίοις τῶν καλλικάλλων γυναικῶν. λέγει δὲ τοιαῦτα ὁ ὁμηρικὸς πολύμητις ῥήτωρ. γουνοῦμαί σε ἄνασσα, θεός νύ τις, ἢ βροτός ἐσσι. εἰ μέν τις θεὸς ἐσσί, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν, Ἀρτέμιδί σε ἔγωγε Διὸς κούρῃ μεγάλοιο εἶδός τε μέγεθός τε φυήν τ᾽ ἄγχιστα ἐΐσκω. τοῦτο δέ, ἢ διὰ τὸ εὑρεθῆναι ὀρεσφοιτῶσαν καὶ ταύτην, ἢ καὶ ὡς εἰκὸς διὰ τὸ ἐκ ζωγραφικῶν ἐκτυπώσεων ἐμφερές. εἰ δέ τις ἐσσὶ βροτῶν οἱ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσι, τρισμάκαρες μὲν σοί γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ. τρισμάκαρες δὲ κασίγνητοι. μάλα πού σφισι θυμὸς αἰὲν ἐϋφροσύνῃσιν ἰαίνεται εἵνεκα σεῖο, λευσσόντων τοιόνδε θάλος χορὸν εἰσοιχνεῦσαν. κεῖνος δ᾽ αὖ περὶ κῆρι μακάρτατος ἔξοχον ἄλλων, ὅς κέ σ᾽ ἐέδνοισι βρίσας οἶκον δ᾽ ἀγάγηται. εἰ δὲ τοῦτο οὕτως ἔχει, τίς ἂν ὑφ᾽ Ὀδυσσεὺς περιφρονήσειε τοιαύτην γυναῖκα; ἣν ἐν τῇ πλανῇ λαβὼν τῇ τοιαύτῃ κόρῃ προτίθησι καὶ

Ἐς πρώτην ἱκόμην. τῶν δ' ἄλλων οὔ τινα οἶδα
Ἀνθρώπων. οἳ, τήνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσιν.
Ἄστυ δέ μοι δεῖξον. δὸς δέ μοι ῥάκος ἀμφιβαλέσθαι,
Εἴ που εἴλυμα σπείρων ἔχες ἐνθάδ' ἰοῦσα.
Σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς.
Ἄνδρά τε καὶ οἶκον καὶ ὁμοφροσύνην ὀπάσειαν
Ἐσθλήν. οὐ μὲν γὰρ τοῦ γε κρεῖσσον καὶ ἄρειον,
Ἢ ὅθ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν, οἶκον ἔχητον
Ἀνὴρ ἠδὲ γυνή. πόλλ' ἄλγεα δυσμενέεσσι.
Χάρματα δ' εὐμενέτῃσι. μάλιστα δ' ἔκλυον αὐτοί.

εἶτα ἐπῳδὴν τὸν ἔπαινον συγκριτικῶς, ἐπάγει. οὐ γάρ πω τοιοῦτον ἴδον βροτὸν ὀφθαλμοῖσιν οὔτ' ἄνδρα οὔτε γυναῖκα. σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα. ὡς τι ἀσυγκρίτου τῆς κόρης οὔσης ὡς πρὸς τοὺς ὁμοειδεῖς ἀνθρώπους, ἐξ ἀνάγκης εἰς τὸν καθάπερ Εὐριπίδης φησί, πρωτόγονον δήλιον φοίνικα ἀφορᾷ, ᾧ οὐδὲν φυτὸν ὁμοιοῦται εἰς κάλλος. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, θέᾳ μὲν ἰδεῖν προσώπῳ εἰκάσας αὐτὴν, ἀνθρώπῳ δὲ παραβαλεῖν οὐκ ἔχων, ζώῳ δὲ ἀλόγῳ σμικροπρεπὲς κρίνας ὁμοιῶσαι, παρατίθησιν αὐτὴν ἔρνει εὐγενεῖ. ὃ θάλος ἐνταῦθα εἶπεν ὁ ποιητής. καὶ συγκρίνας ἢ ἐκεῖνον τῇ κόρῃ ἢ ταύτην ἐκείνῳ διὰ τὸ εὐφυὲς καὶ κατὰ σῶμα εὐσταλὲς καὶ ὄρθιον καὶ εὐμήκες. μᾶλλον μὲν οὖν αὐτὴν ἐξετάσας τὸ ἐπὶ τῷ φοίνικι θαῦμα καὶ τὸ ἐπὶ τῇ κόρῃ, ἄγει αὐτὰ πρὸς ἴσον. καὶ λέγει ἐπίσης ἄμφω θαυμάσαι, ἵνα πιθανῶς δόξῃ καὶ καλῶς ἣν ἀσύγκριτον ἀνθρώποις ἔφη, ἐξισάζειν οὕτω τῷ φοίνικι, θείῳ τινὶ καὶ αὐτῷ εἶναι δοκοῦντι ὡς αὐτίκα ῥηθήσεται ἐν τοῖς ἐφεξῆς. νῦν γοῦν τοῖς φησί. δήλῳ δή ποτε τοῖον ἀπόλλωνος παρὰ βωμῷ, φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα. ἦλθον γὰρ κἀκεῖσε. πολὺς δέ μοι ἕσπετο λαὸς τὴν ὁδὸν, ᾗ δὴ ἔμελλεν ἐμοὶ κακὰ κήδε' ἔσεσθαι. ὡς δ' αὔτως καὶ κεῖνο ἰδὼν, ἐτεθήπεα θυμῷ δήν. ἐπεὶ οὔπω τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης. ὡς σὲ γύναι ἄγαμαί τε, τέθηπά τε. δείδια δ' αἰνῶς γούνων ἅψασθαι. χαλεπὸν δέ με πένθος ἱκάνει. εἶτα εἰπὼν ὡς χθιζὸς ἐεικοστῷ ἔκφυγον ἤματι οἴνοπα πόντον. καὶ εἰ λάβε θεὸς προσπελάσαι μάλιστα καὶ τῇδε πάθοι κακὸν, ἐπιφέρει τὰ εἰς ἱκετείαν, καὶ φησίν. ἀλλὰ ἄνασσ' ἐλέαιρε. σὲ γὰρ κακὰ πολλὰ μογήσας, ἐς πρώτην ἱκόμην. τῶν δ' ἄλλων οὔ τινα οἶδα ἀνθρώπων, οἳ τήνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσιν. ἄστυ δέ μοι δεῖξον. δὸς δὲ ῥάκος ἀμφιβαλέσθαι εἴ που εἴλυμα σπείρων ἔχες ἐνθάδ' ἰοῦσα. ἐφ' οἷς ἐπιτείνων ὁ Ὀδυσσεὺς τὸ τοῦ λόγου μειλίχιον, καὶ τὴν τοῖς ἀπειροῦσιν εὐπόριστον ἀμοιβὰς τὴν εὐχὴν δηλαδὴ, προτείνων τῇ νεάνιδι, φησί. σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν ὅσα φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς. εἶτα ὡς δῆθεν ἐπεπιὼν αὐτῆς ἐκ τοῦ τί δὲ ὦ Ὀδυσσεῦ εἴσω κατὰ μενοινᾷ ἡ κόρη αὐτὴ ὡς ποῦ καὶ ὁ τῶν ἀντιφάνου [illegible]. ποῦ ἧς ἐν τοῖς ἑξῆς δηλοῖ ὁ ποιητὴς ὡς ἐπὶ κακῷ τοῖς τοῦ Ὀδυσσέως ἱκέτην εἰς τὸν τοῦ πατρὸς οἶκον ἡγήσατο. ἐπιφέρει διὰ σαφήνειαν, διαρθρῶσιν τῆς εὐχῆς. εἰπών. ἄνδρά τε καὶ οἶκον καὶ ὁμοφροσύνην ὀπάσειαν ἐσθλήν. ὃ δὴ καὶ ἐξαίρων, γνωματεύει οὕτως. οὐ μὲν γὰρ τοῦ γε κρεῖσσον καὶ ἄρειον ἢ ὅθ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν, οἶκον ἔχητον ἀνὴρ ἠδὲ γυνή. πόλλ' ἄλγεα δυσμενέεσσι. χάρματα δ' εὐμενέτῃσι μάλιστα δ' ἔκλυον αὐτοί. τουτέστιν ἐξάκουστοι γένοιντο καὶ ταῦτα μὲν ὁ Ὀδυσσεύς. ἡ δὲ κόρη, αὐτὸν εὔχεται ἄνδρα σχεῖν. οὐ τὸν Ὀδυσσέα ἔκφορον θεμένη τὸν λόγον, οὐδὲ γὰρ εἶχεν, ἀλλὰ ταῖς ἡλικιώτισιν ἀμφιπόλοις ἠρέμα καθ' ἑαυτὰς εἶπεν δὲ, ἐπαινεῖ φασὶν ἔφορος, λέγων εὐφυῶς πρὸς ἀρετὴν ψυχῆς εἶναι τὴν παῖδα. καὶ διὰ τὸ τοῦ ὁμοίου καταστοχάσασθαι καὶ εὔξασθαι τυχεῖν αὐτοῦ. ἰστέον δὲ ὅτι μειλίχιοι μὲν οἱ τοῦ Ὀδυσσέως λόγοι, διὰ τὸ ἐγκωμιαστικὸν εἶδος. εἰώθασι μὲν γὰρ οἱ πολλοὶ, τοῖς εἰς ἡμᾶς αὐτῶν ἐπαίνοις χαίροντες, μειλίσσεσθαι. κερδαλέοι δὲ, διότι μικρὰ αἰτήσας, δὸς γάρ φησι ῥάκος καὶ ἄστυ δεῖξον, κερδαίνει μεγάλα ἐκ τῆς βασιλικῆς παιδὸς, ἐπαγγείλας οἷς ἐπαινεῖ καὶ διακρίνας ὡς δῖον. ἵνα μὴ δὲ ὁ Ὀδυσσεὺς μεῖον ἐνταῦθα αἰτεῖν ἐρεῖ. ἔνθα διδάσκει ὁ ποιητὴς τοὺς αἰτουμένους, μὴ εἰς τοὺς λόγους τῶν αἰτούντων ἀλλ' εἰς τὴν χρείαν ἀφορᾶν. ἰδοὺ γὰρ ἡ Ναυσικάα μέτρια ζητηθεῖσα, μεγάλα καλὰ ποιεῖ πρὸς τὴν τοῦ αἰτησαμένου ποιότητα. ὁ τοιοῦτος λογισμὸς, τὸ τοῦ κυνικοῦ Διογένους ἐξέφηνε σκῶμμα. ὃς ἀξιωθεὶς πρὸς βασιλέως ὀβολοῖς ὡς κύων, κυνικὸν μὲν ἔφη τὸ βρῶμα, οὐ βασιλικὸν δὲ ὅμως τὸ δῶρον. ὡς χρεὼν ὂν, τοὺς μεγάλους καὶ μεγαλοδώρους εἶναι. ἐντεῦθεν παρῳδιάζεται βασιλεὺς ὃς ἀνδρὶ ταπεινῷ δούς τινα δωρεὰν καὶ ἀκούσας πολλὴν αὐτὴν εἶναι, εἶπε, τῷ λαβόντι τοιαύτην φαίνεται, αὐτῷ δὲ ὡς βασιλεῖ μικρὰν εἶναι. ἱστορεῖ δέ που καὶ Πλούταρχος μεγάλην βασιλικὴν δωρεάν. ἣν κωλύοντος τοῦ βασιλικοῦ ταμιούχου, ὁ βασιλεὺς δυσχεραντήσας, ἐπλήθυνεν ἐπιβαλὼν πλεῖον ἀργύριον. ἐπαινεῖται δὲ καὶ ὁ ἐπὶ ἑρμαίῳ ἤτοι εὑρήματι θησαυροῦ προσεπιχθέντι, παραχωρήσας τῷ εὑρηκότι, χρᾶσθαι τῷ τῆς τύχης καλῷ. ὡς δὲ ὁ εὑρὼν ἐπιμελῶς πλέον εἶναι τὸ εὑρημένον ἢ κατὰ τὴν αὐτοῦ ἀξίαν, ἐπιτάξας καὶ παραχρᾶσθαι οἷς εὕρηκεν. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι ἐν τῷ, μειλίχιον καὶ κερδαλέον φάτο μῦθον, τὴν τοῦ κατὰ τὸν Ὀδυσσέα λόγου ἰδέαν θεωρητικῶς χαρακτηρίζει ὁ ποιητής. μονονουχὶ λέγων, ὡς ἐμβριθὲς οὐδὲν ἔχει κατὰ τὰς ἐν Ἰλιάδι ἐκείνου δημηγορίας. μόνα δὲ λαλεῖ ὅσα πρὸς κέρδους αὐτῷ ἔσται. διὸ καὶ τὸ ἐπὶ τῇ κόρῃ θάμβος, πολύ. καὶ

ὁ ἔπαινε

ἐπαινετὸς, οὐ μάταιος. καὶ ἡ εὐχὴ δὲ, πρὸς ἐπίτασιν. καὶ ἄλλως δὲ φράσαι, ῥητορικῶς θεωρεῖ ὁ ποιητής. ἑρμηνεύων ὡς οἱ ἐνταῦθα τοῦ Ὀδυσσέως λόγοι, δεινῶς μεθοδεύονται κατὰ λόγον γλυκύτητος. τοιοῦτον γὰρ ὁ μείλιχος λόγος. διὸ καὶ αἱ συγκρίσεις αὐτοῦ, ἡ μὲν, τολμηρὰ, ἡ πρὸς τὴν Ἄρτεμιν. ἡ δὲ, γλυκεῖα ἀσφαλής. ἡ πρὸς τὴν φοίνικα. ἔχει δὲ καὶ ἐπίδειξιν σοφίας τὸ περὶ ὁμοφροσύνης γνωμικόν. καὶ ὅλως, ἡ λαλιὰ πᾶσα πρὸς τὸ κερδαλέον διεσκεύασται, ἐπεὶ καὶ τοιούτων λόγων ἦν καιρός. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ δεύτερον τῶν νοημάτων, ἐπιτηδὲς προέταξε, τὴν πρὸς τὸ θεῖον δηλαδὴ σύγκρισιν. κερδαλεώτατα καὶ τοῦτο ποιήσας. καὶ ἁρπάσας οὕτω τὴν τῆς κόρης γνώμην ὑπὲρ ἑαυτοῦ. καὶ ἔστι μὲν μείλιχον τὸ, γουνοῦμαί σε ἄνασσα. εἰς τέλειον δὲ τὸ, ἀλλ' ἄνασσ' ἐλέαιρε. Τὸ δὲ γουνοῦμαι, δῆλον ὡς οὐκ ἐνεργείᾳ ἐνταῦθα, προαιρέσει δὲ μόνῃ. ἄλλως γὰρ, ἐρεῖ δεδιέναι γούνων ἅψασθαι. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅπως Ὅμηρος τὸν ῥήτορα Ὀδυσσέα, πλάττει ἐκεῖνο εἰπόντα, ὃ καὶ αὐτὸς ἔφη πρὸ μικροῦ. ἐκεῖνος τε γὰρ ἐν παραβολῇ, Ἀρτέμιδι τὴν κόρην εἴκασε, καὶ Ὀδυσσεὺς δὲ ὁμοίως λέγει. φυὴν δὲ καὶ νῦν οἱ παλαιοὶ λέγουσι, τὴν ἐκ πάντως τῶν μελῶν ἀναλογίαν. ὁ δὴ κάλλους ἐστὶν ἴδιον. Τὸ δὲ ἄγχιστα ἐΐσκω, ἀντὶ τοῦ, σχεδὸν ἤτοι ἐγγὺς, οὐ μὴν αὐτόχρημα. οὐ γὰρ ἂν ἦν σύγκρισις. θάλος δὲ, ὡς ἐπὶ φυτοῦ εἶπε. καὶ ἔστι τοῦτο, ἀφορμὴ καὶ ἀρχὴ τῆς ἐφεξῆς πρὸς φοίνικος ἔρνος συγκρίσεως. ἐπεὶ καὶ ταυτὸν ἔρνος. καὶ θάλος. ὁ δέγε παρὰ τοῖς ὕστερον θαλλὸς ἐν δυσὶ λάμβδα καὶ ὀξυτόνως, δηλοῖ μὲν καὶ αὐτὸς ταυτὸ τὸ θάλλον καθὰ καὶ τὸ θάλος, ἰδέαν δὲ ἔχειν προσθήκην, διὸ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, προσηδιάσθη, ἐλαίας ἢ ἄλλου τινός. καὶ θαλλοφόροι δέ τινες ἦσαν ἐν Ἀθήναις. τοιοῦτοι δὲ ἐν πάσιν ἑορταῖς οἱ γεραίτατοι. Σημείωσαι δὲ καὶ τὸ, σφίσι θυμὸς ἰαίνεται λευσσόντων, δοκοῦν σολοικῶς ἔχειν, λεύσσουσι γὰρ ὤφειλεν εἰπεῖν. ἔστι δὲ τοιοῦτον σχῆμα καὶ ἐν τοῖς κατὰ τὸν κύκλωπα, ὅτε εἶπεν, ἡμῖν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ δεισάντων φθόγγον βαρύν. καλλοπρεπὲς γὰρ καὶ αὐτό. σόλοικον δὲ, οὐκ ἄν. Ἰστέον γὰρ ὅτι δυσχερές ἐστι σολοικίσαι τὸν πλαγιάζοντα. χρῶνται δὲ τοιούτοις σχήμασιν, ὅτε τι συγχέει πάθος τὴν ψυχήν. ὡς ἐνταῦθα μὲν τὸν Ὀδυσσέα τὸ πολὺ σέβας ὡς αὐτὸς λέγει, τουτέστιν ἡ ἔκπληξις. ἐκεῖ δὲ, τὸ δέος, ὡς δηλοῖ τὸ, δεισάντων. οὐκ ἔχει γὰρ κρατεῖν τοῦ κατ' ὀρθὸν φράσεως ὁ τεταραγμένος τὴν ψυχήν. Τὸ δὲ εἰσοιχνεῦσαν, ἄδηλον εἴτε οὐδέτερόν ἐστιν εἴτε θηλυκὴ μετοχὴ ἀντὶ τοῦ, εἰσοιχνέουσαν. δύναται γὰρ καὶ οὕτω κατὰ σχῆμα ἀττικόν. ἀττικίζει γὰρ πάντως ὁ εἰπὼν ἐνταῦθα, τοιόνδε θάλος, χορὸν εἰσπορευομένην. ταυτὸν ὂν τῷ, τοιάνδε θαλερὰν κόρην χορεύουσαν. τοιοῦτον δέ τι καὶ τὸ, φίλε τέκνον, ἀντὶ τοῦ, φίλε υἱέ. Ἰστέον δὲ ὡς δυνάμενον εἰσοιχνοῦσαν εἰπεῖν κοινότερον, ὅμως ὁ ποιητὴς εἵλετο τὸ καινότερον ὡς φίλον αὐτῷ καθὰ καὶ ἄλλοι προαιροῦνται. οὕτω δωριεῖς ἐν τῷ, λεξεῖται παίζεται ἐασεῖται, μετατιθέντες τὴν παρατέλευτον ει δίφθογγον εἰς τὴν ου, παρενθέσει τοῦ ν, ποιησοῦντι φασὶ καὶ πλευσοῦντι καὶ ἐασοῦντι. πᾶς γὰρ μέλλων καθ' Ἡρακλείδην τοιοῦτος ἐπὶ τρίτου πληθυντικοῦ, δωρικῶς εἰς τὸ τι λήγει τῆς ου διφθόγγου παραληγούσης. οὕτω δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ποιοῦντι ἀντὶ τοῦ ποιοῦσι καὶ ὀρθοῦντι ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦσι καὶ τῶν ὁμοίων θεμάτων τῆς πρώτης καὶ τρίτης τῶν περισπωμένων. ἔτι δὲ καὶ τῶν μελλόντων. ποιησοῦντι γὰρ καὶ ὀρθωσοῦντι καὶ τὰ ὅμοια. ἐπὶ μέντοι δευτέρας, διὰ τοῦ α μακρυνομένου καὶ τοῦ ν. γελασοῦντι γὰρ καὶ γελᾶντι. καὶ βοασοῦντι βοᾶντι. ἐπὶ δὲ βαρυτόνων, ἡ ου συλλαβὴ ἐν τούτοις παραπλεύτα. διό. λέγοντι ἀντὶ τοῦ λέγουσι. καὶ τὰ ὅμοια. τῶν δ' αὐτῶν Δωριέων, καὶ τὸ φρονοῦσι καὶ νοοῦσι, φρονιῶντι λέγειν καὶ νοιῶντι ἐπὶ περισπωμένων δηλαδή. ἅπερ ἐξάρσει τοῦ ν λεγόμενα, αἰολικά ἐστιν. διὸ φρονεῦντι. νοεῦντι. ἔτι δὲ καὶ ἐντι ἀντὶ τοῦ, εἰσίν. ὅπερ ἄλλως ἐντὶ λέγεται. δώρειον ὁμοῦ ὂν καὶ αἰολικόν. δώρειον μὲν φασι, διὰ τὸ ν καὶ τὸ τ. αἰολικὸν δὲ, διὰ τὴν παράληξιν τοῦ ε. τὰ γὰρ εἰς σι περατούμενα τρίτα πληθυντικὰ ῥήματα τῇ ει διφθόγγῳ παραληγόμενα, μετατιθέασι τὸ μὲν ἰῶτα εἰς ν δωρικῶς, τὸ δὲ σίγμα εἰς τ. τιθέασι τιθέντι. ἱέσιν ἱέντι. οὕτω δὲ καὶ αἰολικῶς, οἴκεντι φίλεντι, ἤγουν οἰκοῦσι φιλοῦσι. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ εἰσὶν ὅτι γένοιτο ἐντί. τοιαῦτα ὁ Ἡρακλείδης εἰπών. εἶτα καὶ ὅτι ἔνιοι ἀπείραιον τὸ εἰσὶ δωριζόμενον ἀντὶ γενέσθαι φασίν, ἐπάγει ὡς αἰολιζόντες τινες αὐτό, παρατίθενται εἰς πίστιν τὸ, τιθέασι τιθέντι καὶ τὰ ὅμοια. αἰολικὰ ὄντα ταῦτα δίχα μυρίων ἄλλων. παρὰ τὸ πολλοὺς χαίρειν ταῖς ξενιζούσαις τῶν λέξεων μᾶλλον ὑπὲρ ταῖς συνήθεσι. Τὸ δὲ περὶ κῆρι μακάρτατος ἔξοχον ἄλλων, τρεῖς ἐπιτάσεις ἔχει. τὸ περί. τὸ μακάρτατος. καὶ τὸ ἔξοχον πρὸς αὔξησιν πάνυ πολλῆς μακαριότητος. ὁποία ἡ τοῦ τρισμάκαρος. Τὸ δὲ βρίσας, ἀντὶ τοῦ, νικήσας ἕδνων πλήθει τοὺς ἄλλους μνηστῆρας διὰ τὸ τῆς κόρης δηλαδὴ περιμάχητον. καὶ ἔστιν ἡ μεταφορὰ, ἐκ τῶν σταθμιζομένων ῥοπῶν. εἰς δὲ τὴν Δῆλον ὅτι παρέβαλον οἱ Ἕλληνες εἰς Τροίαν πλέοντες, καὶ ὁ Λυκόφρων ἱστορεῖ. ὡς δὲ ἱερὰ ἡ Δῆλος Ἀπόλλωνος ὅς ἐστιν ἥλιος δι' οὗ δῆλα γίνεται τὰ περὶ γῆν, ἐν ἄλλοις ἐγράφη. ὡς δὲ καὶ πρῶτον ἐκεῖ φοῖνιξ ἐκ γῆς ἀνῆλθεν, ἐῤῥέθη παρ' Εὐριπίδῃ τε καὶ ἑτέροις. ὡς δὲ καὶ δάφνη πρωτογόνος ἔφυ ἐκεῖ διὰ τὴν Λητώ. καὶ ὡς ἀμφοτέρων ἁψαμένη δάφνης τε ταύτης καὶ φοίνικος τοῦ ῥηθέντος ὅτε ὤδινε μαῖα γάρ φασιν οὐκ ἦν, ἐγέννησεν Ἄρτεμιν καὶ Ἀπόλλωνα, παλαιὸς καὶ τοῦτο μῦθος φησί. Τὸν δὲ ῥηθέντα βωμὸν, οὐκ ἐν ναῷ ἀλλ' αἴθριον ὑπονοητέον. οὐ γὰρ εἰκὸς περιοικοδομεῖσθαι τὸν λεγόμενον φοίνικα. τοιοῦ-

τος δὲ ἣν καὶ ἐν Ἰλιάδι βωμὸς περὶ ὃν ἡ καλὴ πλατάνιστος καὶ τὸ ἀγλαὸν ὕδωρ. Τὸ δὲ φοίνικος, βραχὺ ἐν τῇ εὐθείᾳ ἔχον τὸ δίχρονον ἰῶτα, ἀλλὰ θέσει μακρόν, ἐνταῦθα φύσει μακρὸν αὐτὸ ἔχει. Ἐνταῦθα δὲ ἰστέον ὅτι τε καθὰ ἐλαία ἐστὶ δὲ καὶ λωτός, λέγεται αὐτά τε τὰ φυτὰ καὶ ὁ καρπὸς δὲ αὐτῶν, οὕτω καὶ φοῖνιξ, τὸ φυτὸν καὶ τὸ αὐτοῦ τρόφιμον. καὶ ὅτι σημασίαι φοίνικος, οὐ μόνον τὰ εἰρημένα δύο, καὶ κύριον ὄνομα, καὶ ὁ πυρροῦ μετέχων χρώματος ὡς ἐν Ἰλιάδι φοῖνιξ ἵππος δηλοῖ, ἀλλὰ καὶ ἕτερα ὡς μετ' ὀλίγα εἰρήσεται. ἔρνος δέ, οὐ μόνον τὸ εὐθαλὲς φυτὸν ὡς ἐρρέθη, ἀλλά ποτε καὶ τὸ ἄνθος κατὰ τοὺς παλαιούς. Τὸ δὲ ἀνερχόμενον, γλυκέως καὶ αὐτὸ ἐπὶ ἔρνους κεῖται καθὰ καὶ τὸ ἀναδέδρομεν ἐπὶ πέτρας. δηλοῖ δέ, ταχεῖαν φυτοῦ αὔξησιν. Ἰστέον δὲ ὡς Ὅμηρος μέν, ἐρίμα ἡλίου αὐλὴν τὴν εὐγενῆ βασιλικὴν κρηπῖδα διὰ μέσου τοῦ κατὰ τὴν Δῆλον φοίνικος ἔρνους. ἐπεὶ Ἀπόλλων λέγεται ἥλιος κατὰ τὸν μῦθον, ὁ δὲ πανηγυρικὸς χορὸς δὲ ᾄδων πειρᾶται εἰς τὸν Φαληρέα Δημήτριον, ἡλιόμορφον ἐκεῖνον ἐξόχως τε εὐγενείας προσαγορεύων, θερμότερον εἰς τὸν ἄνδρα ἐλάλησε τὸ ἡλιόμορφος.

Ἰστέον δὲ ὅτι περὶ Ἀπόλλωνος Δηλίου ἤγουν γεννηθέντος ἐν Δήλῳ τῇ νήσῳ, αἴνιγμα φέρεται ἐοικὸς τοῖς τοῦ Θεοκρίτου σκληροῖς, τοιοῦτον, ἐν φανερᾷ γενομένην. πάτρην δίζημαι, ἁλμυρὸν ὕδωρ ἀμφὶς ἔχει. μήτηρ δ' ἐς ἀριθμοῖο πάϊς. ἤγουν ἐν τῇ Δήλῳ ἐγεννήθην. μητέρα δ' ἔχω Λητὼ τὴν παῖδα τοῦ Κοίου. ὃς ὁμώνυμός ἐστι τῷ παρὰ Μακεδόσι κοίῳ τουτέστι τῷ ἀριθμῷ. Ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι φοῖνιξ οὐ μόνον κύριον, καὶ ὀρνέου δὲ ὄνομα, καὶ δένδρον, καὶ καρποῦ τοῦ ἐξ αὐτοῦ πρὸς ὁμοιότητα ἐλαίας καὶ ῥοιᾶς, ἀλλὰ καὶ τις βαφή, καὶ ἵππον δὲ ὡς ἐρρέθη ἐπιδεῖξον. πρὸς δὲ τούτοις, καὶ ἔθνος. καὶ μουσικόν τι ὄργανον. ὃ δὴ φοίνικες, πηκτίδες. μαγάδιδες. σαμβύκαι. καὶ ἔστι παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ. ἐν οἷς καὶ σκινδαψοί. Ὅτι δὲ μία τῶν Κυκλάδων ἡ Δῆλος, ἡ ἱστορία διασαφεῖ, λέγουσα καὶ ὡς Ὀρτυγία ἐκλήθη κατά τινας ἐξ ὀρτύγων. ὧν τὰς ἀγέλας φερομένας, ἐκ τοῦ πελάγους, ἵστασθαι εἰς τὴν νῆσον διὰ τὸ αὐτῆς εὔορμον ὡς ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου κεῖται. ὁ δέ γε μῦθος, ἄλλα περί τε Δήλου καὶ Ὀρτυγίας, βούλεται. κεῖνται καὶ ἐν τοῖς τοῦ Λυκόφρονος. Τὸ δὲ πολὺς δέ μοι ἕσπετο λαός, τίμιον τὴν Ὀδυσσέα παριστᾷ. ἵνα μὴ φορτηγός τις εἶναι φασὶν ἢ κωπηλάτης δοκοίη. Ἐν δὲ τῷ, οὔπω τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης, τὸ μὲν ἀνήλυθεν, ἀφελῆ γλυκύτητα ἔχει ἐκ φύσεως λεχθὲν φυτοῦ. δόρυ δέ, ἢ ξύλον ἁπλῶς λέγει, ἢ μάλιστα, ξυλῶδες φυτόν. δύναται δὲ τὸ ῥηθέν, σκωπτικῶς προσαρμόζειν καὶ ἀνδρὶ ἀνοήτῳ καὶ ἀφυεῖ. Εἰς τοὺς δὲ ἐνταῦθα γυναικείους ὁμηρικοὺς ἐπαίνους, σημείωσαι παλαιὸν ὕστερον οὐδέν τι ἐοικὸς τοῖς Ὁμήρου, τό, καλὴ καλῶς. μεγέθει μεγάλης. τέχνῃ σοφῆς. καλὸν δὲ ὅμως καὶ αὐτό. ἔτι δέ, καὶ Φιλοξένου τοῦ Κυθηρίου τό, ὦ καλλιπρόσωπε χρυσοβόστρυχε χαριτόφωνε κάλλος ἐρώτων. ἅπερ ἐκεῖνος εἴρηκεν ἐπὶ Γαλατείᾳ τῇ Νηρηίδι, ἐπαινῶν αὐτὴν ὡς ἐρωμένην. ἐφ' οἷς παίζων τις ὅτι μὴ καὶ ὀφθαλμοὺς ἐκείνης ἐπῄνεσε, φησί. τυφλὸς ὁ ἔπαινος, καὶ κατ' οὐδὲν ὅμοιος Ἰβυκείῳ ἐκείνῳ τῷ, γλαυκέων χαρίτων θάλος καλλικόμων μελέδημα. σὲ μέν, Κύπρις ἅτ' ἀγανοβλέφαρος πειθώ, ῥοδέοισιν ἄνθεσι θρέψαν. οὐδὲ τῷ, λάμπει ἐπὶ πορφυραῖς παρειῇσι φῶς ἔρωτος. Σημείωσαι δ' ἐν τούτοις καὶ ὅτι ὁμοιοῦνται ἀλλήλοις τὸ ἀνήλυθεν τῷ ἀνέρχεσθαι τὸ ἀναδραμεῖν, ὧν χρῆσις τοῦ μὲν ἀνήλυθε καὶ τοῦ ἀνέρχεσθαι, ἐν τῷ προκειμένῳ χωρίῳ, τοῦ δὲ λοιποῦ, ἐν τῷ, ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος, ὑφ' ὅτου τὸ ἀναδραμεῖν φαίνεται θάλλειν. Ὅρα δὲ καὶ τό, σέβας μ' ἔχει, καὶ τὸ ἄγαμαι, καὶ τὸ τέθηπα, ἐπικεχυμένα ἀλλήλοις κατὰ σημασίαν ἰσοδυναμοῦν. Ἐν δὲ τῷ, οἳ τὴν δὲ πόλιν ἔχουσιν, οὐ δεικτικόν, τὸ τήνδε ἀλλ' ἀναφορικόν. οὐ γὰρ εἶχε δεῖξαι ὁ Ὀδυσσεὺς δακτύλῳ τὴν τοιαύτην πόλιν. ὅτι δὲ ταὐτὸν πόλιν εἰπεῖν καὶ ἄστυ, δηλοῖ ἐπαγαγὼν εὐθύς. ἄστυ δέ μοι δεῖξον. καὶ ῥάκος δὲ καὶ σπεῖρον ἐνταῦθα εἰς ταὐτὸν ἄγει. εἰπὼν δὸς ῥάκος εἴ τι που εἴλυμα σπείρων ἔχες. ὅ ἐστι κάλυμμα ῥάκους. Ὁμοφροσύνη δέ, τὸ τὰ αὐτὰ βουλεύεσθαι. ὃ σπάνιον ἐν ταῖς κατ' ἀνθρώπους συζυγίαις. οἱ πλείους γὰρ ζυγομαχοῦσι κατὰ τὸν βίον. Τὸ δὲ ἄλγεα δυσμενέεσσι. τοὺς φθονεροὺς διαζωγραφεῖ. οἳ ἀλγοῦσιν ἐπὶ τοῖς ἑτέρων ἀγαθοῖς. ὥσπερ αὖ πάλιν οἱ εὐμενέται, χάρμα ἔχουσιν. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι δυνάμενος εἰπεῖν εὐμενέεσσι καθ' ὁμοιότητα τοῦ δυσμενέεσσιν, ὅμως οὐκ ἠθέλησεν ἐπιβούλως καλλωπίσαι. ἵνα μὴ ἀχρειώσῃ τὸ τοῦ λόγου πιθανὸν τῇ πρὸς κάλλος ἐπιβουλῇ. πάντως δὲ οὐκ ἐξ ὀνόματος τοῦ μένος, γίνεται ὥσπερ ὁ δυσμενὴς οὕτω καὶ ὁ εὐμενέτης, ἀλλὰ ἀπὸ ῥήματος πεποιημένου μὲν οὐκ ἐν χρήσει δὲ συνήθει κειμένου ὥς ἐστι νοεῖν καὶ ἐκ τοῦ ὑπομενετέον. οὗ χρῆσις παρὰ τοῖς σοφοῖς.

Ὅτι ἔπαινος ἀγαθοῦ ἀνδρὸς τό, ξεῖν', ἐπεὶ οὔτε κακῷ οὔτ' ἄφρονι ἀνδρὶ ἔοικας. λέγει δὲ κακὸν ἐνταῦθα, τὸν δυσγενῆ πρὸς Ὀδυσσέα δὲ ὁ τοιοῦτος λόγος ἐκ τῆς κόρης. Εν-

Τὸν δ' αὖ Ναυσικάα λευκώλενος ἀντίον ηὔδα.
Ξεῖν'. ἐπεὶ οὔτε κακῷ, οὔτ' ἄφρονι φωτὶ ἔοικας.
Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει ὄλβον Ὀλύμπιος ἀνθρώποισιν
Ἐσθλοῖς ἠδὲ κακοῖσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν ἑκάστῳ.

Καί που σοὶ τάγ' ἔδωκε. σὲ δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπης.
Νῦν δ' ἐπεὶ ἡμετέρην τε πόλιν καὶ γαῖαν ἱκάνεις,
Οὔτ' οὖν ἐσθῆτος δευήσεαι, οὔτε τευ ἄλλου,
Ὧν ἐπέοιχ' ἱκέτην ταλαπείριον ἀντιάσαντα.
Ἄστυ δέ τοι δείξω. ἐρέω δέ τοι οὔνομα λαῶν.
Φαίηκες μὲν τήνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσιν.
Εἰμὶ δ' ἐγὼ θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.
Τοῦ δ' ἐκ φαιήκων ἔχεται κάρτος τε βίη τε.
Ἦ ῥά. καὶ ἀμφιπόλοισιν ἐϋπλοκάμοισι κέλευσε.
Στῆτέ μοι ἀμφίπολοι. πόσε φεύγετε φῶτα ἰδοῦσαι;
Ἦ μή πού τινα δυσμενέων φάσθ' ἔμμεναι ἀνδρῶν;
Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ διερὸς βροτὸς οὐδὲ γένηται,
Ὅς κεν φαιήκων ἀνδρῶν ἐς γαῖαν ἵκηται,
Δηϊοτῆτα φέρων. μάλα γὰρ φίλοι ἀθανάτοισιν.
Οἰκέομεν δ' ἀπάνευθε πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,
Ἔσχατοι. οὐδέ τις ἄμμι βροτῶν ἐπιμίσγεται ἄλλος.
Ἀλλ' ὅδε τις δύστηνος ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνει.
Τὸν νῦν χρὴ κομέειν. πρὸς γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες,
Ξεῖνοί τε πτωχοί τε. δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε.
Ἀλλὰ δότ' ἀμφίπολοι ξείνῳ βρῶσίν τε πόσιν τε.
Λούσατέ τ' ἐν ποταμῷ ὅθ' ἐπὶ σκέπας ἔστ' ἀνέμοιο.
Ὣς ἔφαθ' αἱ δ' ἔσταν τε καὶ ἀλλήλῃσι κέλευσαν.
Κὰδ δ' ἄρ' Ὀδυσσέα εἷσαν ἐπὶ σκέπας, ὡς ἐκέλευσε
Ναυσικάα θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.
Πὰρ δ' ἄρα οἱ φᾶρός τε χιτῶνά τε εἵματ' ἔθηκαν.
Δῶκαν δὲ χρυσέῃ ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον.
Ἤνωγον δ' ἄρα μιν λοῦσθαι ποταμοῖο ῥοῇσι.
Δή ῥα τότ' ἀμφιπόλοισι μετηύδα δῖος Ὀδυσσεύς.
Ἀμφίπολοι, στῆθ' οὕτως ἀπόπροθεν, ὄφρ' ἐγὼ αὐτὸς
Ἅλμην ὤμοιϊν ἀπολούσομαι, ἀμφὶ δ' ἐλαίῳ
Χρίσομαι. ἦ γὰρ δηρὸν ἀπὸ χροός ἐστιν ἀλοιφή.
Ἄντην δ' οὐκ ἂν ἔγωγε λοέσσομαι, αἰδέομαι γὰρ
Γυμνοῦσθαι κούρῃσιν ἐϋπλοκάμοισι μετελθών.

θα σημείωσαι ὡς γυναικεῖον ἦθος μιμεῖται Ὅμηρος, διὸ πολλὰ ἐξ Ὀδυσσέως τοῦ ῥήτορος ἀκούσασα εἰς ἐγκωμιον, οὐκ ἔχει αὐτὴ καλόν τι εἰπεῖν οἷα κορίσκη ἁπαλή. ἀλλ' ἀρκεῖται, εἰ ἀπεῦσα δὴν αὐτῆς ἐπαινέτην μὴ δοκεῖναι ἀνδρὶ κακῷ ἢ ἄφρονι, ἀλλὰ φρονίμῳ δηλαδὴ καὶ δεινῶς λαλήσαντι τὰ εἰς συμφέρον αὐτῷ. ἄλλως μέντοι φιλοτιμουμένη καὶ αὐτὴ, γνωματεύει ὅτι θεὸς αἴτιος τοῦ τε ὀλβίους τινὰς εἶναι καὶ τοῦ μὴ τοιούτους, παραμυθουμένη οὕτω τὸν Ὀδυσσέα. φησὶ γοῦν. Ζεὺς αὐτὸς νέμει ὄλβον Ὀλύμπιος ἀνθρώποισιν ἐσθλοῖς ἠδὲ κακοῖσιν ὅπως ἐθέλῃσιν ἑκάστῳ. καί που σοὶ τάγ' ἔδωκε. σὲ δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπης. παραμυθητικὸς δὲ ὁ λόγος πρὸς δυστυχῆ ἄνθρωπον. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, ἐσθλοῖς ἠδὲ κακοῖς, οἱ μὲν, ἐπὶ ἀνθρώπων νοοῦσι τῶν ὀλβιζομένων. οἱ δὲ, οὐδετέρως ταῦτα ὀνόματα ἐκδέχονται. λέγοντες ὅτι νέμει ὄλβον θεὸς ἔν τε ἐσθλοῖς πράγμασι καὶ ἐν κακοῖς. δοκοῦσι δὲ οὐ πάνυ καλῶς λέγειν. οὐ γὰρ ἂν εἴη τις ὄλβιος ἐν κακοῖς. ὡς τοῦ ὄλβου ἐπὶ εὐδαιμονίας λεγομένου. εἰ μὴ ἄρα τις βαρυνόμενος ἢ ἀστειζόμενος τὸ τοιοῦτον εἴπῃ. ὡς καὶ Οἰδίπους παρὰ Σοφοκλεῖ, κάλλιστος κακῶν ἑαυτὸν ἀποκαλεῖ. τουτέστιν ἐν κακοῖς κάλλιστον. εἰ δὲ καὶ ὄλβον τὸν ἁπλῶς εἴπῃ τις πλοῦτον ὡς τὸ, ὄλβῳ τε πλούτῳ τε, εἴη ἂν καὶ οὕτω τις ὄλβιος ἐν κακοῖς, τουτέστι πλούσιος. δέχεται δὲ καὶ ἄλλως κατὰ τὴν ὁμηρικὴν δόξαν ὀλβίους τινὰς εἶναι οὐκ ἐν μόνοις ἐσθλοῖς ἀλλ' ἐν ἐσθλοῖς ὁμοῦ καὶ κακοῖς, ἀνάμιξ χορηγουμένοις ἐκ τῶν παρὰ τῷ Διὶ πίθων οὓς ἡ Ἰλιὰς ἐδήλωσεν. ἐξ ὧν κεράννυται τὸ ἐν ἀνθρώποις εὔδαιμον. ὡς μὴ εἶναι ὂν ἄκρατον εἶναί τινι ἀγαθὸν, ἀλλὰ κατά τι κέρασμα θεόσδοτον. Ὅτι ταλαπείριον ἱκέτην λέγει, ἢ τὸν ταλαίπωρον, ἢ τὸν ἐς τέλει πειράζοντα. καὶ νῦν μὲν ἡ κόρη οὕτω καλεῖ τὸν Ὀδυσσέα. ἐν τοῖς ἑξῆς δὲ, αὐτὸς ἐρεῖ τὸ, καὶ γὰρ ἐγὼ ξεῖνος ταλαπείριος τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης. ὅπερ ἐστὶν ἐτυμολογία τοῦ ταλαπείριος. οἱ δὲ παλαιοὶ, γράφουσι καὶ οὕτω. ταλαπείριον, τραγικοὶ τὸν ταλαίπωρον. Ὅμηρος δὲ, τὸν πόῤῥωθεν ἀφιγμένον. Ὅτι δείγματα ἐνταῦθα σύντομον τὸ, φαίηκες μὲν τήνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσιν. εἰμὶ δ' ἐγὼ θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο. τοῦ δ' ἐκ φαιήκων ἔχεται κάρτος τε βίη τε. Ὀδυσσέως δὲ ὥσπερ τὸ γνωματεύσασθαι οὕτω καὶ τὸ γοργῶς διηγήσασθαι ἀπώνατο ἡ

κόρη. καὶ ἐκεῖνος γάρ, τὴν μακρὰν κακοπάθειαν οὕτως ἐπιτέμνει. χθιζὸς ἐεικοστῷ φύγον ἤματι οἴνοπα πόντον, τόφρα δέ μ' αἰεὶ κῦμα φόρει κραιπναί τε θύελλαι νήσου ἀπ' Ὠγυγίης. τελεῖ γὰρ καὶ αὐτὸς ἐπιεικῶς ἐμπεριγράψας τὸ κατ' αὐτὸν διήγημα. εἶτα ἐπάγει ἠθικῶς τό, νῦν δ' ἐνθάδε κάββαλε δαίμων, ὄφρ' ἔτι που καὶ τῇδε πάθω κακόν. οὐ γὰρ ὀΐω παύσεσθαι. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ εἰπεῖν ὡς ἐξ Ἀλκινόου ἔχεται, ὅτι ἐξέχεται καὶ ἤρτηται τοῦ Ἀλκινόου ἡ τῶν Φαιάκων ἀρχή, ὃ δὴ καὶ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα ῥηθήσεται, βασιλείαν ὑποβάλλει Φαιάκων νοεῖν τὴν Ἀλκινόου. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς, ἀριστοκρατία ἐμφαίνεται παρὰ Φαίαξιν ἔνθα τρισκαίδεκα ἱστορηθήσονται βασιλεῖς. καὶ ἔστιν ἡ σύμπλεξις ἐν τούτοις, βασιλείας τε καὶ ἀριστοκρατίας. ὁποῖόν τι καὶ περὶ Λακεδαίμονα ὕστερον ἦν κατὰ τοὺς ἐφόρους καὶ τοὺς βασιλεῖς. ἰδοὺ ὑπερέχει μὲν τῶν ἄλλων ὁ Ἀλκίνοος· αὐτὸς δὲ πείθεται ὡς φαίνεται οἷς ἡ γυνὴ Ἀρήτη βούλεται, εἴποι ἄν τις καὶ γυναικοκρατεῖσθαι τὴν γῆν τῶν Φαιάκων. Ὅτι ἐκφαίνων ὁ ποιητὴς πῶς ἡ Ἀθηνᾶ ἐλέγετο θάρσος ἐμβαλεῖν τῇ Ναυσικάᾳ ὥστε μεῖναι φανέντος τοῦ Ὀδυσσέως. καὶ δηλῶν ὡς κατὰ σύνεσιν γενέσθαι τοῦτο φαίνεται καθὰ καὶ ἐλέγετο, πλάττει τὴν κόρην θαρρύνουσαν καὶ τὰς ἀμφιπόλους ὡς μή τι φεύγειν ἀλογίστως ἀλλὰ στῆναι οἷα μηδέν τι καινὸν ἰδούσας ἀλλὰ ἁπλῶς ἄνθρωπον. καὶ αὐτὸν, δύστηνον. ἀλήτην. κωμῳδίας ἄξιον. φησὶ γάρ. στῆτέ μοι ἀμφίπολοι. πόσε φεύγετε φῶτα ἰδοῦσαι; ἦ μή πού τινα δυσμενέων φάσθ' ἔμμεναι ἀνδρῶν. οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ διερὸς βροτὸς οὐδὲ γένηται, ὅς κεν Φαιήκων ἀνδρῶν ἐς γαῖαν ἵκηται δηϊοτῆτα φέρων. οἰκέομεν δ' ἀπάνευθε πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ. ἔσχατοι. οὐδέ τις ἄμμι βροτῶν ἐπιμίσγεται ἄλλος. εἶτα ἐπὶ πλέον ἐξαίρουσα τὸ τῶν ἀμφιπόλων δέος, καὶ θάρσος αὐταῖς ἐν φρεσὶ τιθεμένη, ἐπάγει. ἀλλ' ὅδε τις δύστηνος ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνει, τὸν νῦν χρὴ κομιζέμεν. πρὸς γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες ξεῖνοί τε πτωχοί τε, δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε. ἐφ' οἷς ἐκπληροῦσα καὶ τὴν τοῦ ξένου ἱκετείαν, ἐπιφέρει. ἀλλὰ δότ' ἀμφίπολοι ξείνῳ βρῶσίν τε πόσιν τε. λούσατέ τ' ἐν ποταμῷ ὅθ' ἐπὶ σκέπας ἔστ' ἀνέμοιο. Ἰστέον δὲ ὅτι κατὰ τὸ σιωπώμενον, καὶ εἵματα ἐκέλευσε παραθεῖναι τῷ Ὀδυσσεῖ. ὅ ἐστι φᾶρός τε χιτῶνά τε, καὶ χρυσέῃ ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον. ὃ καὶ ἐποίησαν ἐκεῖναι. διὸ μετ' ὀλίγα ἐρεῖ. εἵματα ἅ οἱ πόρε παρθένος ἀδμής. Ὅρα δὲ τὴν συντομίαν τῆς κόρης· ἀντίθεσιν καὶ τὴν ἐπ' αὐτῇ λύσιν ἐν τῷ, ἦ μή τινα δυσμενέων φατὲ εἶναι ἄνδρα. οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνήρ, καὶ τὰ ἑξῆς. ἐπεὶ γὰρ εἰκὸς εἰπεῖν ἀντιπαραστατικῶς τὰς ἀμφιπόλους ὡς εἰ καὶ φῶτα βλέπομεν καὶ μή τι ἄγριον, ἀλλὰ δυσμενὴς ὁ ἀνήρ, θεμένη τοῦτο ἡ κόρη, ἐπιφέρει εὐθὺς λύσιν ὡς οὔτε ἔστιν οὔτε γενήσεται θνητὸς ἀνὴρ ὃς ἂν ἵκηται πολεμήσων Φαίαξιν. ὃ μιμησάμενος Ἡρόδοτος, σχηματίζει καὶ αὐτός που ἐν τοῖς κατ' αὐτόν, οὕτως. οὐκ ἔστιν οὗτος ἀνὴρ ᾧ ἐστι δύναμις τοσαύτη, ὥστε δέ τι ποιῆσαι. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκπλαγῆναι μὲν τὰς δμωὰς φῶτα ἰδούσας, οὐ καινόν. ἐπεὶ καὶ Φαίακες ἐν τοῖς ἑξῆς ἄνεῳ γίνονται φῶτα ἰδόντες. τὸν Ὀδυσσέα δηλαδή. τὸ δὲ καὶ φεύγειν ἰδούσας, ἀλλὰ τοῦτο γυναικεῖον καὶ ἀγεννές. καὶ τοῦτο μέν, τοιόνδε. ἡ δὲ κόρη τὴν ῥηθεῖσαν κατασκευάζουσα πρότασιν, φησί. μάλα γὰρ φίλοι ἀθανάτοισιν. οἰκέομεν δ' ἀπάνευθε. μονονουχὶ λέγουσα ὡς εἰ καὶ μὴ πολεμισταὶ οἱ Φαίακες οἷς οὐ μέλει βιὸς οὐδὲ φαρέτρη ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς λεχθήσεται, οὐδὲ εἰσὶν ἀπροσπέλαστοι δι' ἀνδρίαν, ἀλλ' ὅμως θεοφιλεῖς ὄντες, οὐκ ἄν τι κακὸν ἐκ πολεμίων πάθοιεν. ἄλλως τε καὶ πάνυ ἐκτετοπισμένοι ὄντες, καὶ οὔ τινας ἐγγὺς ἔχοντες ὡς ἐν τοῖς ἐφεξῆς που καὶ αὐτὸ εἰρήσεται. καὶ οὕτω μὲν ἡ κόρη ἔλυσε τὴν ἀντίθεσιν. Τὸ δὲ οὐκ ἔστιν οὐδὲ γένηται, ἐπιτείνει τὴν ἄκραν τῶν Φαιάκων ἀσφάλειαν πρὸς ἔκπληξιν δῆθεν τοῦ ναυαγοῦ ξένου. διερὸς δὲ βροτός, ὁ ζῶν καὶ ἐρρωμένος. τὴν μὲν γὰρ ζωήν, ὑγρότης καὶ θερμότης συνέχει. τὸν δὲ θάνατον, τὰ ἐναντία ποιεῖ. ὅθεν καὶ νεκροὶ ἀλίβαντες οἱ ζωτικῆς λιβάδος ἄμοιροι. καὶ ὁ κωμικὸς δὲ παίζων, αὐαίνου λίθους ἐν ᾅδου εἶναι πλάττει. ἀπὸ τοῦ αὐαίνεσθαι τὸ ὄνομα. Πλούταρχος δὲ ἐν τοῖς κατ' αὐτὸν συμποσιακοῖς φησὶν οὕτως. ὑγρότητι καὶ θερμότητι τεθήλασι τὰ ζῶα. ἡ δὲ ψυχρότης καὶ ξηρότης, ὀλέθρια. διὸ χαριέντως Ὅμηρος διερὸν βροτὸν καλεῖ. καὶ τὸ μὲν χαίρειν, ἰαίνεσθαι λέγει. ὡς καὶ χαλκὸς ἰαίνεται πυρί. ῥιγεδανὸν δὲ καὶ κρυερόν, τὸ λυπηρὸν καὶ φοβερόν. ὁ δὲ ἀλίβας καὶ ὁ σκελετός, ἐπὶ νεκρῶν λέγονται. λοιδορουμένων τῶν παλαιῶν, τῷ ὀνόματι τῆς ξηρότητος. καὶ τοιαῦτα μὲν καὶ τὰ τοῦ Πλουτάρχου. ὁ δὲ ἐν τοῖς τοιούτοις διαληφθεὶς ἀλίβας, βαρύνεται καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἀλίκρας. ἔστι δὲ ἀλίκρας κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, ὁ θαλάσσῃ μεμιγμένος. καθὰ καὶ χαλκόκρας, ὁ χαλκῷ φησὶ κεκραμένος. τὰ δὲ ῥηθέντα ἐνταῦθα εἰς τό, διερὸς βροτός, χρήσιμα καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς εἰς τό, διερῷ ποδί. ὅτι δὲ ὁ ὑγιὴς καὶ ἡ ὑγίεια ἐκ τοῦ ὑγροῦ παράγεται, ἐν ἄλλοις δεδήλωται. Τὸ δὲ δηϊοτῆτα φέρων, πρὸς διαστολὴν κεῖται. ἄλλως γάρ, ἔπλεόν τινες ἴσως εἰς Φαίακας. ἐξ ὧν καὶ τὰς ἀμφιπόλους εἶχον ὡς εἰκὸς οἱ ἐν τῇ νήσῳ. Τὸ δὲ μάλα φίλοι ἀθανάτοισι, παιδευτικῶς ἔχει. ὡς τῶν θεοφιλῶν, οὐ πειρωμένων δηϊοτῆτος. Τὸ δὲ οἰκέομεν, ἐναλλαγὴν ἔχει σχήματος. ὤφειλε γὰρ ἀκολούθως τοῖς ἀνωτέρω, εἰπεῖν. οἰκέουσι δ' ἀπάνευθεν. ὅμως δὲ κοινοῦται τὸν λόγον ἡ κόρη ὡς καὶ αὐτὴ Φαίαξ. Τοῦ δὲ ἀπάνευθεν, ἑρμηνεία εὐθὺς τὸ ἔσχατοι. καὶ τό, οὐδέ τις ἡμῖν

ἐπιμίσγεται. ἐκτοπίζεσθαι γὰρ ὁ ποιητὴς βούλεται τὴν φαιακίαν ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς φανήσεται. καὶ μὴν οἱ κερκυραῖοι φαίακες, κατεναντίον κεῖνται τῆς ἠπείρου, ὡς καὶ Ὅμηρος ὕστερον παραδηλοῖ ἐν τοῖς κατὰ τὸν φείδωνα. οὐδὲν δὲ καινὸν ἐὰν οἱ κερκυραῖοι ἀπλοϊκώτερον ἑαυτοὺς ἐκτοπίζωσιν οὐκ ἀληθῆ λαλοῦντες, εἰ καὶ τὸν ἀχελῷον μέγιστόν που εἶπεν ὁ ἀχιλλεὺς ἐν ποταμοῖς. ἀπλούστερον λέγων, καὶ ταῦτα, ἑτέρων ἐχόντων τὸ τοιοῦτον σεμνολόγημα. οὕτω καὶ αἰσχύλος φησὶ τερατωδέστερον καὶ τραγικώτερον, τὸ, ἔστι τις πόλις κάνωβος ἐσχάτη χθονός. τερατευόμενος καὶ αὐτός. οὐ γὰρ ἐσχάτη γῆς ἁπάσης ἡ κάνωβος, ἀλλ' ἡ μόνης τῆς ἐκεῖ ὡς ἀγχίαλος. Σημείωσαι δὲ ὅτι οὐκ αὐτὸς ὁ ποιητὴς ἀναιδῶς οὕτω τὴν τῶν φαιάκων ἐκτοπίζει γῆν, ἀλλ' ἡ ὁμηρικὴ κόρη καὶ οἱ λοιποὶ δὲ φαίακες. οὐχ οὕτως οὐδ' αὐτοὶ εἰδότες, οὐδὲ πρὸς ἀλήθειαν λαλοῦντες, ἀλλ' ἐθέλοντες τοιοῦτοι δοκεῖν τοῖς πολλοῖς, διὰ τὸ ἀνεπιβούλευτον. ἵνα δηλαδὴ μὴ πολεμοῖντο φθονούμενοι διὰ τὸ τῆς χώρας εὔδαιμον, ὃ πολλαχοῦ γίνεται. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἀστείως ἡ κόρη τὸ ψεῦδος σοφίζεται. οἰκοῦσι μὲν γὰρ ἀπαίδευτι τὴν κύκλῳ οἱ φαίακες πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ καθὰ νησιῶται, καὶ ἔσχατοι, καὶ πρὸς τῇ ἠπείρῳ. καὶ οὔτις αὐτοῖς ἐπιμίσγεται ἁπλῶς δίχα τοῦ πλεῦσαι βούλονται δὲ, ταῦτα καθ' ὑπερβολὴν νοεῖσθαι ὡς ἐπὶ πολλῷ ἐκτοπισμῷ. Ὀδυσσεὺς δὲ, γελῴη ἂν ἐπὶ τούτοις εἴπερ τὴν κόρην ψευδομένην εἰδώς. Τὸ δὲ ἐνθάδ' ἱκάνει, τόδ' ἱκάνει ἐν τοῖς ἑξῆς ἐρεῖ ὁ ποιητὴς, ὡς ἐκεῖ φανεῖται. Τὸ δὲ κομίζειν, λέγεται καὶ κομίζειν. μετ' ὀλίγα γοῦν, πλαγχθέντα κομίσσατο ἐρεῖ, παραγώγως. ἔθεν καὶ κομιδὴ ἡ ἐπιμέλεια. καὶ εὐκόμιστος κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ὁ ἐπιμελείας τετυχηκώς. Τὸ δὲ πρὸς θεοῦ εἶναι τοὺς ξένους καὶ τοὺς πτωχοὺς καὶ τὰ ἑξῆς, φιλοξένου ἤθους λόγος ἐστί. ξένοι δὲ καὶ πτωχοὶ, διαφέρουσιν. οὔτε γὰρ ἅπας ξένος, πτωχός ἐστιν. οὔτε ὁ πτωχὸς, ξένος, εἰ μὴ καὶ ἐπιξενωθῇ. ἡ δὲ πρὸς τοὺς τοιούτους δόσις, ὀλίγη μέν τι τοῖς διδοῦσι, πολλὴ δὲ τοῖς λαμβάνουσι. ἀρκεῖται γὰρ ἐνδεὴς εὐγνώμων, καὶ ὀλίγον λαβών. ἑτεροῖον δὲ πάντως τὸ ἐνταῦθα ὀλίγον τε φίλον τε, παρὰ τὸ ἐν ἰλιάδι. ἐκεῖ μὲν γὰρ, γέρας ἀχιλλεὺς ἔρχεται ἔχων τὸ τοιοῦτον. ἐνταῦθα δὲ Ὀδυσσεὺς, δῶρον πτωχικόν. παρέξεσθαι δὲ ὅμως ἡ ὀλίγη τε φίλη τε δόσις, ἐκ τῶν ἐκεῖ. Αἱ δὲ ἀμφίπολοι, σεμνὴ λέξις ὑπὲρ τὸ, δμωαὶ καὶ δμωΐδες καὶ δουλίδες καὶ δοῦλαι. διὸ καὶ Ὀδυσσεὺς θαρρεῖ εἰπεῖν, ἀμφίπολοι στῆθ' οὕτως ἀπόπροθεν. σεμνὸν δὲ οὐδὲν ἧττον καὶ τὸ παῖς καὶ παιδίσκη, ἀντὶ τοῦ, δοῦλος καὶ δούλη. αἴτιον δὲ, ὅτι οὔτε τὸ τοῦ παιδὸς ὄνομα ἐξ ἀνάγκης δοῦλον σημαίνει, οὔτε τὸ τῆς ἀμφιπόλου, ὡς πολλαχοῦ δηλοῦται. οὕτω δὲ οὐδὲ ὁ πρόσπολος δουλικὸν ἀεὶ ὄνομά ἐστιν, οὐδὲ μὴν ὁ πρόπολος. διόπερ ὁ γράψας τὸ, πίνειν ὁπόσον κ' ἔχων ἀφίκοιο οἴκαδε αὐτὴν πρόπολον, ἀσαφῶς ἔγραψε. πρόπολον εἰπὼν, ἢ δοῦλον, ἢ τὸν ἁπλῶς προσδέοντα εἰς χειραγωγίαν ὁδοῦ. χρῆσις δὲ προπόλου, ἔντε τῷ τοῦ κωμικοῦ πλούτῳ, καὶ ἐν τῷ, ἀλλ' ὦ δελφῶν πλείστας ἀνύων φοῖβε μαχαίρας καὶ προδιδάσκων τοὺς σοὺς προπόλους. Τὸ δὲ ὑγρὸν ἔλαιον ὃ καὶ λίπα φησὶν ἐλλειπτικῶς, ἔντε τῷ, ἀλείψαμένω λίπ' ἐλαίῳ, καὶ λούσατο καὶ λίπ' ἄλειψε, πρῶτον καὶ ἀλοιφὴν λέγει ἐν τῷ, ἀμφὶ δ' ἐλαίῳ χρίσομαι, ἢ γὰρ δηρὸν ἀπὸ χροός ἐστιν ἀλοιφή. ὡς εἶναι ταυτὸν κατὰ πολυωνυμίαν, ἔλαιον καὶ ἀλοιφὴν καὶ λίπα δῆλον δὲ ἐκ τῶν ἐνταῦθα λεγομένων, ὡς καὶ ἐψυχρολούτουν οἱ παλαιοί. ὅτι δὲ καὶ θερμοῖς ἐχρῶντο λουτροῖς, ἐν ἄλλοις δηλοῖ ὁ ποιητής. Ὅτι δὲ οὐχ ἁπλῶς ἐλαίῳ πρὸς θεραπείαν ἐντελεστέραν οἱ παλαιοὶ ἐχρίοντο συνήθως καθὰ πολλαχοῦ δείκνυται, ἀλλά τινες καὶ πολυτελεῖ ἐχρῶντο ἐλαίῳ, δηλοῖ ὁ γράψας τὸ, τοῖς μὲν γυμνασίοις ὡς βαλανείοις χρώμενοι, ἀλειφόμενοι δ' ἐλαίῳ πολυτελεῖ καὶ μύροις. Ἰστέον δὲ καὶ ὡς κοινότερον μὲν τὸ λίπ' ἐλαίῳ, ἀποκεκόφθαι δοκεῖ ἐκ τοῦ λιπαρῷ. ἵνα ᾖ λιπαρὸν ἔλαιον, οὐ πρὸς διαστολὴν ἑτέρου μὴ τοιούτου, ἀλλὰ τὸ ἁπλῶς φύσει τοιοῦτον ὑγρόν. ἠρωδιανὸς μέν τοι ἄλλως αὐτὸ σχηματίζων, φησὶν ὅτι τοῦ ἄλειφα καὶ λίπα ἡ καταλῆξις, οὐκ αὐθεντικὴ. ἀλλὰ τὸ μὲν ἄλειφα, ὥσπερ θένω θέναρ καὶ κείρω κέρας, οὕτω καὶ αὐτὸ ἐκ τοῦ ἀλείφω, ἄλειφαρ ἢ ἄλειφας. καὶ ὑποστολῇ τοῦ ῥ ἢ τοῦ σίγμα, ἄλειφα. τὸ δὲ λίπα, ἐξ ἀναλόγου αὐτοῦ παραθέσεως ἐγίνετο. ὡς γὰρ κῶος κῶας, ὕδος ὕδας, γῆρος γῆρας, οὕτω καὶ λίπος λίπας ἐξ οὗ τὸ λίπα, ἵνα ᾖ γένος μὲν τὸ λίπα, εἶδος δὲ τὸ ἔλαιον. Ὅτι τὸ, λοῦσθαι ποταμοῖο ῥοῇσιν ἢ ἐν ῥεέθροις, ἀπὸ τοῦ λοέσθαι γίνεται. ἀφ' οὗ καὶ λοετρόν. ὅθεν καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ τὸ, ψυχρὰ θαλάττῃ λελουμένος. οὕτω γὰρ οἱ ἀττικοὶ, οὐ μὴν λουόμενος. καὶ πρωτῶν δὲ, λοέσσομαι λέγει ἐν ἁπλότητι. καὶ ἀπολούσομαι κατὰ συναίρεσιν. ὅτι δὲ καθὰ λόεσθαι λοῦσθαι οὕτω καὶ λοετρὸν καὶ λουτρὸν, δῆλόν ἐστι λουτρὸν μέν τοι μοναχῶς, τὸ ἀπόλουμα βαρυτόνως. ὃ γλοιὸν ἄλλοι φασὶν, ὡς δηλοῖ ὁ ἐπιμερισμὸς οὕτω. γλοιὸν τὸ εὔτονον. γλία, ἡ κόλλα. γλιᾶσθαι, τὸ παίζειν ἢ προθυμεῖσθαι. γλοιὸν ὁ ἐν ταῖς ἐμβάσεσι γινόμενος ῥύπος. καὶ σημείωσαι τὰς ἐμβάσεις. Ὅτι σώφρονος ἀνδρὸς λόγος τὸ, ἄντην οὐκ ἂν ἔγωγε λοέσσομαι· αἰδέομαι γὰρ γυμνοῦσθαι, κούρῃσιν ἐϋπλοκάμοισι μετελθών. αὐτὸ δὲ μόνον τὸ, αἰδέομαι γὰρ γυμνοῦσθαι, ἐρεῖ ἂν ὁ βαρυνόμενος ἐλέγχεσθαι. Ὀδυσσεὺς δὲ καὶ ταῦτα φησὶ καὶ ἕτερά τινα ἐν στίχοις πέντε. ἃ μὴ θέλων ὁ ποιητὴς διασεῖσαι διὰ τῶν δουλίδων πρὸς τὴν ναυσικάαν, φησὶ κομματικῶς

κῶς καὶ πάνυ γεγηθώς, εἶπον δ' ἄρα κούρῃ, τουτέστιν ἐξεῖπον τῇ δεσποίνῃ τοὺς τοῦ ὀδυσσέως λόγους.

Ὅτι λούματος φραστικὸν τό, αὐτὰρ ὁ χρόα νίζετο ἅλμην ἥ οἱ νῶτα καὶ εὐρέας ἄμπεχεν ὤμους. ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσμηχεν ἁλὸς χνόον ἀτρυγέτοιο. ἔστι δὲ τὸ μὲν ἀμπέχειν, ὅμοιον τῷ περιέχειν, ὅπερ ἐνδύειν. καὶ ὡς εἰπεῖν, ἀμφιέχειν. τροπῇ τοῦ φ εἰς τὸ ἀντίστοιχον π κατὰ Ἴωνας. ὅθεν καὶ ὁ ἀμπεχόμενος καὶ ἡ ἀμπεχόνη. καὶ τὸ ἀμπέχονος. ὅτι δὲ τοῦ ἀμπέχω καὶ μέλλων ἐστὶν ἀμφέξω ἀντὶ τοῦ ἐνδύσομαι, ὁ ἀθήναιος δηλοῖ. ἁλὸς δὲ χνόος, ἡ ἀνακαθαρσία κατὰ τοὺς παλαιούς, ἤγουν ἡ ἐν ὄχθαις ἅλες ἄχνη. Ἰστέον δὲ ὅτι τό, χρόα νίζετο ἅλμην, ἀντίπτωσιν πάσχει. ἡ γάρ, τὸν χρόα ἔσμηχεν ἐκ τῆς ἅλμης. ἢ μᾶλλον, τὴν ἅλμην ἐκ τοῦ χροός. κατὰ τό, ἐκ κεφαλῆς ἔσμηχεν ἁλὸς χνόον. καί, ἅλμην ὤμοιιν ἀπολούσομαι. ἔνθα τὸ ἅλμην τὴν τὸ σῶμα δηλαδὴ ἐμπεπτωκυῖαν, πρὸς διαστολὴν ἐρρέθη τῆς τε διὰ ῥύπον ἀπολαύσεως λουομένων, καὶ τῆς ἄλλως διὰ τημέλειαν σώματος. καὶ ἔστι μέν, λοῦμα τοῦ τλησιπαθοῦς Ὀδυσσέως, κατ' ἀνάγκην. ἀλλαχοῦ δὲ γυνή τις θυμῆρες ἐκέρασε κατὰ κρατός τε καὶ ὤμων. καὶ χαίρει μὲν καὶ Ὀδυσσεὺς θερμοῖς λουτροῖς. πλὴν καὶ ἄλλως ὕδωρ ὑπερμέτρως ὥσπερ ἄτιτίαι καὶ ῥύπον καὶ ῥῖγος καὶ γυμνότητα, οὕτω καὶ ἀλουσίαν. φαίνεται τὸ τοῦ ἀλεξιδίου. ἐν τούτοις δὲ κειμένου καὶ τοῦ, αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα λοέσσατο καὶ λίπ' ἄλειψεν, ἰστέον ὅτι πάντα μέν, τὸν χρόα ὅλον μὲν ὥσπερ δοκεῖ τὸν προειρημένον. τὸ δὲ λίπα, οὐ σαφῶς φράσαι, διὰ τὴν κατ' αὐτὸ ἀποκοπήν. ἄδηλον γάρ, εἴτε λιπαρὸν ἔλαιον ἤλειψε κατὰ πάντα τόν χρόα εἴτε λιπαρῷ ἐλαίῳ πάντα ἤλειψεν. Ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι ἰσοδυναμούντων κατὰ νοῦν τοῦ τε χρίω καὶ τοῦ ἀλείφω, τὸ μὲν χρίω, παρὰ τὸν χροῦν ἐρρέθη δς χρίεται. τὸ δὲ ἀλείφω, παρὰ τὸ ἀλέω καὶ τὴν ἐξ αὐτοῦ ἀλέαν ὅ ἐστι θερμασίαν, ἐπενθέσει τοῦ ι. ὅπερ ἐστὶν ὅτε μονάζει ἐκδραμόντος ἐν τοῖς ἐκ τοῦ ἀλείφω παραγωγαῖς τοῦ φωνήεντος ι. γίνεται δὲ αὐτὸ οὐ μόνον ἐν τῇ συναλιφῇ τῇ δηλούσῃ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἄλλων. τὰ γάρ φασιν ἐκ τοῦ ἀλείφω ὀνόματα διὰ μὲν τοῦ π τ ὄντα, φυλάττει τὴν δίφθογγον ὡς καὶ ἐν ἄλλοις δηλοῦται. οἷον ἀλειπτόν. ἀνάλειπτον. ἀπάλειπτον. διὰ δὲ τοῦ φ, μόνον τὸ ἰῶτα ἔχουσιν. οἷον ἀναλιφὴς ναῦς ἡ μὴ ἀλιφεῖσα πίσσῃ. καὶ παραλιφής, ἡ παραπεπτωκυῖα. τὸ ἄλειφαρ ἢ ἄλειφα δίχα τοῦ ρ, οὐ στοιχεῖ τὸ κατὰ ταῦτα καὶ κατὰ τὴν συναλιφήν, διὸ καὶ φυλάσσει τὴν θεματικὴν δίφθογγον. ὅτι δὲ ἄλλως ἐκ τοῦ ἀλείφω καὶ ἡ ἀλοιφὴ γίνεται καὶ ὁ ἀλοιμός, ἑτέρωθι γέγραπται. Ὅτι λουσάμενον τὸν ὀδυσσέα ἔθηκεν ἡ ἀθηνᾶ μείζονά τ' εἰσιδέειν, καὶ πάσσονα. κὰδ δὲ κάρητος οὔλας ἧκε κόμας ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας. ὅ ἐστι μελαίνας κατὰ τὸν ὑάκινθον τὸ ἄνθος, ἐπείπερ καὶ τοῖς ἐνδοῖς ὁ ποιητὴς χαρίζει τὰς κόμας. οὐ γὰρ εἶχε πιθανῶς ξανθὰς πλάσαι τρίχας τῷ ὁμογέροντι κατὰ τὸν μενελάῳ καὶ τῷ ῥαδαμάνθυι. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δὲ εἶπεν, κυανέαι γίνονται τῷ ὀδυσσεῖ γενειάδες πρὸς τὰς

Ὣς ἔφαθ'. αἳ δ' ἀπάνευθεν ἴσαν. εἶπον δ' ἄρα κούρῃ.
Αὐτὰρ ὁ ἐκ ποταμοῦ χρόα νίζετο δῖος Ὀδυσσεὺς
Ἅλμην, ἥ οἱ νῶτα καὶ εὐρέας ἄμπεχεν ὤμους.
Ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσμηχεν ἁλὸς χνόον ἀτρυγέτοιο.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα λοέσατο καὶ λίπ' ἄλειψεν,
Ἀμφὶ δὲ εἵματα ἕσαθ' ἅ οἱ πόρε παρθένος ἀδμής,
Τὸν μὲν ἀθηναίη θῆκεν Διὸς ἐκγεγαυῖα
Μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα. κὰδ δὲ κάρητος
Οὔλας ἧκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας.
Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνὴρ
Ἴδρις, ὃν ἥφαιστος δέδαεν καὶ παλλὰς ἀθήνη
Τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελείει,
Ὣς ἄρα τῷ κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις.
Ἕζετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κιὼν ἐπὶ θῖνα θαλάσσης,
Κάλλεϊ καὶ χάρισι στίλβων. θηεῖτο δὲ κούρη.
Δή ῥα τότ' ἀμφιπόλοισιν ἐϋπλοκάμοισι μετηύδα
Κλῦτέ μοι ἀμφίπολοι λευκώλενοι ὄφρα τι εἴπω.
Οὐ πάντων ἀέκητι θεῶν οἳ ὄλυμπον ἔχουσιν
Φαιήκεσσ' ὅδ' ἀνὴρ ἐπιμίσγεται ἀντιθέοισι.
Πρόσθεν μὲν γὰρ δή μοι ἀεικέλιος δέατ' εἶναι,
Νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικε τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
Αἲ γὰρ ἐμοὶ τοιόσδε πόσις κεκλημένος εἴη,
Ἐνθάδε ναιετάων, καί οἱ ἅδοι αὐτόθι μίμνειν.
Ἀλλὰ δότ' ἀμφίπολοι ξείνῳ βρῶσίν τε πόσιν τε.

ἀθηνᾶς

ἀθηνᾶς. καὶ ὅμως, ὁ ποιητὴς προστίθησι πρὸς ταῦτα τὸ, ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὄλεσε τρίχας. ἴσως οὖν, ἐνταῦθα τὸ χρόνιον τῆς κακώσεως τὴν μελανίαν ἐποίησε τῶν τριχῶν. ἡ καὶ ἄλλως, οὐ κατὰ μελανίαν ἡ πρὸς ὑάκινθον τῆς κόμης ὁμοίωσις, ἀλλὰ πρὸς τὸ οὖλον αὐτῆς, ἤγουν πρὸς τὸ οὐλότριχον. εἶτα παραδηλῶν ὡς φύσει καλὸς ὢν ὁ ὀδυσσεὺς, ὑπαλλάγη πρὸς τὸ κάλλιον. καὶ ὡς τοῦ μὲν καλὸν εἶναι, ἡ φύσις, τοῦ δὲ τοιοῦτον δοκεῖν, ἡ θεόθεν χάρις αἰτία, εἰκάζει αὐτὴν ἀργύρῳ χρυσωθέντι. εἰπών. ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ, ἀνὴρ ἴδρις. ὃν ἥφαιστος δέδαεν καὶ παλλὰς ἀθήνη τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελεῖ, ὡς ἄρα τῷ, κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις ἡ ἀθηνᾶ. τοῦτο δὲ καὶ ἄλλως φράζων, ἐπιφέρει. ἕζετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κάλλει καὶ χάρισι στίλβων, θηεῖτο δὲ κούρη. τὰ δ' αὐτὰ ῥητῶς περὶ ὀδυσσέως πλάττει, καὶ ὅτε τῇ πηνελόπῃ ἀνεγνωρίσθη, ἔνθα μετὰ τὸ περιβαλέσθαι τὸν ὀδυσσέα φᾶρος καλὸν καὶ χιτῶνα, ἐπάγει ὅτι κατὰ κεφαλῆς χεῦε πολὺ κάλλος ἀθήνη καὶ τὰ ἑξῆς. δηλοῖ δ' ἐν τούτοις ὁ ποιητὴς, ὡς τὸ σῶμα λουτροῖς τε ταμιευόμενον, κάλλιον γίνεται. καὶ ἱματίων δὲ λαμπρῶν περιβολῇ εἰς τὸ καλὸν ὑπαλλάττεται. ὥσπερ αὖ πάλιν αὐχμοῦ πιναρότης καὶ κακὰ σπεῖρα, τὸ λαμπρὸν εἶδος ἀφανίζουσιν. ἀμέλει, καὶ ἡ ἀθηνᾶ οὕτω τὸν ὀδυσσέα ἐπικρύψει καὶ ποιήσει πᾶσιν ἄγνωστον. ὑπεκτικῶς δὲ ὁ ποιητὴς, εἰς πλέον αὔξει τῇ κόρῃ τὸ ἐπὶ ὀδυσσεῖ θαῦμα. καὶ τηλέμαχος μὲν ἐν τοῖς εἰσέπειτα περὶ ὀδυσσέως μεταβληθέντος εἰς τὸ φαιδρότερον, ἀλλοῖός μοι ξεῖν' ἐφάνης ἐρεῖ καὶ τὰ ἑξῆς. ἡ δὲ φαιακικὴ νεᾶνις ταῖς εὐπλοκάμοις καὶ λευκωλένοις ἀμφιπόλοις ἐκκαλύπτουσα ὡς καὶ πρὸς ἐλέγχεν τὸν ἔρωτα, λέγει. ὡς πρόσθε μὲν δή μοι ἀεικέλιος ἔδοξεν εἶναι, νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικε τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν, αἲ γὰρ ἐμοὶ τοιόσδε πόσις κεκλημένος εἴη ἐνθάδε ναιετάων, καὶ οἱ ἅδοι τουτέστιν ἀρέσκοι, αὐτόθι μίμνειν. καὶ ὅτι τῷ μὲν ὀδυσσεῖ ἔφη ἡ κόρη αὐτὸ δὴ μόνον ὡς οὔτε κακῷ οὔτ' ἄφρονι φωτὶ ἔοικε. ταῖς δ' ἀμφιπόλοις κατ' ἰδίαν λαλοῦσα, ἐθάρρησεν οὐ θεῷ ἑνί τινι αὐτὸν εἰκάσαι ὡς ἐκεῖνος αὐτὴν τῇ ἀρτέμιδι, ἀλλὰ θεοῖς. καὶ οὕτως αὐξητικωτέραν ἀντέδωκε τὴν σύγκρισιν. οὐδὲ γὰρ ἀκούοντος ἐκείνου ἔφη, ἀλλ' ἰδίᾳ ὄντος. ὁ δέ γε πολὺς πόθος, ἐν τοῖς ἑξῆς πείσει τὴν κόρην, εἰπεῖν πλαγίως πως καὶ πρὸς τὸν ὀδυσσέα τοιοῦτόν τι καὶ αἰνιγματικώτερον, ὡς κατὰ τόπον ῥηθήσεται. καὶ τοιόνδε μὲν καὶ τοῦτο. Τοῦ δὲ κάρητος, εὐθεῖα τὸ κάρηαρ, οὗ γενικὴ, καρήατος. καὶ ἐν συγκοπῇ, κάρητος. Οὖλαι δὲ κόμαι, αἱ συνεστραμμέναι, παρὰ τὸ εἰλεῖν ἢ καὶ εἴλλειν βαρυτόνως. ἀμφοτέρως γὰρ λέγεται. Ἰστέον δὲ ὅτι ὡς ἀπὸ τῶν τοιούτων τριχῶν, στρεψίμαλλος ἄνθρωπος κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ὁ μὴ ἁπλοῦς ἀλλ' ὡς εἰπεῖν στρίφνος. ὡς ἀπὸ ἐρίων δηλαδὴ ἐχόντων συνεστραμμένους τοὺς μαλλούς. οἱ δὲ παλαιοὶ, φασὶ καὶ ὅτι οὐ μόνον οὖλαι ἀλλὰ καὶ ἐπιστροφίδες, αἱ συνεστραμμέναι τρίχες. Τὸ δὲ καθεῖκε κόμας, ποιεῖ παρὰ τοῖς μεθ' ὅμηρον ῥήτορσι, καὶ γίνεται καθειμένον, τὸ βαθύ. Τὸ δὲ χρυσὸν περιχεύεται, τὸν χρυσοχόον συντίθησι. δέδαε δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐδίδαξε. διὸ οἱ μεθ' ὅμηρον σοφισταὶ λαβόντες οἶμαι ἐντεῦθεν, τὸ ἐκ τοῦ μανθάνειν γράμματα σόφισμα ἔπλεξαν. ὥσπερ γὰρ δεδάει οὐ μόνον τὸ ἐδιδάχθη ἀλλὰ καὶ τὸ ἐδίδαξεν, οὕτω καὶ τὸ μανθάνειν, ἄμφω ταῦτα δηλοῖ. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι σεμνὸν μὲν τὸ εἰπεῖν ἀνδρὸς ἔργα ὃν ἥφαιστος καὶ ἀθηνᾶ ἐδίδαξε τέχνην παντοίην χαλκευτικὴν δηλαδὴ καὶ χρυσοχοϊκήν. ἥφαιστος μὲν, διὰ τὴν ἐν πυρὶ τῶν τοιούτων ἐργασίαν. ἀθηνᾶ δὲ, διὰ τὸ ἐπιστατεῖν τοῖς χειρώναξι. τὸ δέ γε εἰπεῖν τι ἔργον ἡφαίστοιο ἢ ἀθηνᾶς, πρὸς τῇ σεμνότητι, καὶ ὑπερβολὴν ἔχει ὡς οἱ παλαιοί φασιν. οὕτω γοῦν καθ' ὑπερβολὴν πέπλασται καὶ ἡ τῶν ἀχιλλείων ὅπλων παρὰ τοῦ ἡφαίστου ἐν ἰλιάδι ποίησις. Τὸ δὲ ἕζετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κιὼν, ἐκ τοῦ ἐν ἰλιάδι ἕζετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεῶν, παρῴδηται. Τὸ δὲ τοιόσδε πόσις ἐνθάδε ναιετάων, οὐ περὶ φαίακος τινὸς ἡ κόρη εὔξατο, ἀλλὰ περὶ τοῦ ὀδυσσέως. ἵνα τοιόσδε μένων καὶ μὴ μεταβληθεὶς καὶ προσμένας τῇ νήσῳ, εἴη αὐτῇ πόσις. διὸ καὶ ἑρμηνεύων ὅμηρος τὸ ἐνθάδε ναιετάων ἵνα μὴ περὶ ξένος τῶν φαιάκων νοοῖτο, ἐπήγαγε τὸ, καὶ οἱ ἅδοι αὐτόθι μίμνειν. οἱονεὶ λέγων, ἐνθάδε ναιετάων καὶ ἀρεσκόμενος αὐτόθι μίμνειν. ἐν τούτοις δὲ καὶ πρὸς θεοῦ πεμφθῆναι τὸν ὀδυσσέα ἡ κόρη λέγει. ἐν οἷς φησὶν ὡς οὐ πάντων ἀέκητι θεῶν φαίαξιν ἐπιμίσγεται. εἰ γὰρ καὶ ποσειδῶνι τυχὸν ἀπέχθεται ἢ νεμεσίζει, ἀλλ' εἰσὶν ἕτεροι πρὸς αὐτοῦ. Τὸ δὲ ἅδοι, ἀντὶ τοῦ ἀρέσκοι, ἔοικεν ἰωνικὸς δεύτερος ἀόριστος εἶναι τοῦ ἅδω, διὸ συστέλλει μὲν ὡς δεύτερος ἀόριστος τὴν παραλήγουσαν, ψιλοῦται δὲ ἰωνικῶς. κεῖται δ' ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, καὶ τὸ δέατο, ἀντὶ τοῦ ἐδόκει. λέξις ἀχρηστοτάτη τοῖς πεζολόγοις καθὰ καὶ τὸ ῥαθιν ἄγοι, ᾧ κοινὸν σύστοιχον τὸ ἄδειν. Ὅτι χαρὰν ἐπὶ ἐνδημίᾳ ξένου δηλοῖ παρῳδεῖν τὸ, οὐκ ἀέκητι θεοῦ ὃς ὄλυμπον ἔχει, ὑμῖν δ' ἀνὴρ ἐπιμίσγεται.

Ὣς ἔφατ'. αἳ δ' ἄρα τῆς μάλα μὲν κλύον ἠδὲ πίθοντο.
Πὰρ δ' ἄρ' Ὀδυσσεῖ θέσαν βρῶσίν τε πόσιν τε.
Ἤσθιε πῖνε καὶ ἦσθε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς,

Ὅτι καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ ἐπιτραπέζιος λέξις πολλαχοῦ τὸ παραθεῖναι. δι'. πὰρ δ' ἄρ' Ὀδυσσεῖ θέσαν βρῶσίν τε πόσιν τε.

Αρπαλέως, δηρὸν γὰρ ἐδητύος ἦεν ἄπαστος.
Αὐτὰρ Ναυσικάα λευκώλενος ἄλλ' ἐνόησεν.
Εἵματ' ἄρα πτύξασα, τίθει καλῆς ἐπ' ἀπήνης.
Ζεῦξεν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας. ἂν δ' ἔβη αὐτή.
Ωτρυνεν δ' Ὀδυσῆα. ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Ορσεο δὴ νῦν ξεῖνε πόλιν δ' ἴμεν, ὄφρά σε πέμψω
Πατρὸς ἐμοῦ πρὸς δῶμα δαΐφρονος. ἔνθά σε φημὶ
Πάντων φαιήκων εἰδησέμεν ὅσσοι ἄριστοι.
Αλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρδειν. δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν.
Οφρ' ἂν μέν κ' ἀγροὺς ἴομεν καὶ ἔργ' ἀνθρώπων,
Τόφρα σὺν ἀμφιπόλοισι μεθ' ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν
Καρπαλίμως ἔρχεσθον, ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω.
Αὐτὰρ ἐπὴν πόλιος ἐπιβήομεν, ἣν πέρι πύργος
Υψηλός. καλὸς δὲ λιμὴν ἑκάτερθε πόληος.
Λεπτὴ δ' εἰσίθμη. νῆες δ' ὁδὸν ἀμφιέλισσαι
Εἰρύαται. πᾶσιν γὰρ, ἐπίστιόν ἐστιν ἑκάστῳ.
Ενθα δέ τέ σφ' ἀγορὴ καλὸν ποσιδήϊον ἀμφὶς
Ρυτοῖσιν λάεσσι κατωρυχέεσσ' ἀραρυῖα.
Ενθα δὲ νηῶν ὅπλα μελαινάων ἀλέγουσι,
Πείσματα καὶ σπεῖρα, καὶ ἀποξύνουσιν ἐρετμά.
Οὐ γὰρ φαιήκεσσι μέλει βιὸς οὐδὲ φαρέτρη,
Αλλ' ἱστοὶ καὶ ἐρετμὰ νεῶν καὶ νῆες ἐΐσαι.
Ησιν ἀγαλλόμενοι, πολιὴν περόωσι θάλασσαν.
Τῶν ἀλεείνω φῆμιν ἀδευκέα, μή τις ὀπίσσω
Μωμεύῃ. μάλα δ' εἰσὶν ὑπερφίαλοι κατὰ δῆμον.
Καὶ νύ τις ὧδ' εἴπῃσι κακώτερος ἀντιβολήσας.

Ὅτι ἔπιε καὶ ἤσθιε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς, ἁρπαλέως. δηρὸν γὰρ ἐδητύος ἦεν ἄπαστος. ζήτει δὲ, πῶς τί οὕτω πεπαλαιῷ ἀνδρὶ προσαρμόζει. ἰστέον δὲ ὅτι παλαιῶν κατὰ τὴν Ἡρακλείδου παράδοσιν τὸ ι ἐφεπομένου τὸ σίγμα, μεταβαλλόντων εἰς ἰῶτα, ἐστία ἱστία ὡς καὶ μετ' ὀλίγα εἰρήσεται, δοκεῖ τὸ ἔσθω ἡμαρτημένον εἶναι. γενόμενον μὲν ἀπὸ τοῦ ἔδω προσλήψει τοῦ σίγμα, μὴ τρέψαν δὲ τὸ ε εἰς ι κατὰ τὸ ἔχω ἴσχω καὶ τὰ ὅμοια. αὐτὸ δὲ τὸ ἔσθω οὐ χρήσιμον, ἔδαρ Ὀλύμπου ἀπὸ τοῦ ἔδω λέγει ὁ Ἡρακλείδης παρῆκται δωρικῶς ἔσθε. ὥς φασι καὶ τὴν μασδὸν, μασθὸν λέγουσι. καὶ τὸ ψεῦδος ψύθος, ἀρσενικῶς τὸ ε. Τὸ δὲ ἁρπαλέως πάνυ ἀστείως ἔχον, τὸ πολὺ δηλοῖ τῆς εἰς τὸ ἐσθίειν σπουδῆς. Ὅτι οὐ μόνον ἵπποι κρατερώνυχες οἱ καὶ χαλκόποδες ἐν Ἰλιάδι, ἀλλὰ καὶ ἡμίονοι ἐνταῦθα. φησὶ γοῦν. ζεῦξαν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας. Ὅτι δὲ καὶ λύκοι λέγονται κρατερώνυχες, ἀλλαχοῦ δηλοῦται. ἐν τούτοις δὲ, κεῖται καὶ στοιχεῖον προαναφωνήσεως τῆς ἐφεξῆς. Ὅτι ἔργα κατ' ἐξοχὴν ἐνταῦθα, τὰ γεωργικά ἐν τῷ, ἀγροὺς ἴομεν καὶ ἔργ' ἀνθρώπων. καὶ ὅρα καὶ νῦν τὸ ἴομεν συστολὴν τὴν παραλήγουσαν καθ' ὁμοιότητα τοῦ τίομεν καὶ κυλίομεν καὶ τῶν ὁμοίων. Ὅτι τὸ ἡγεμονεύειν δεῖ προηγεῖσθαι ὁδοῦ, αἰτιατικῇ συντάξεως κἀνταῦθα ὅμηρος, φησίν, ἔρχεσθον. ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω. ἤγουν προηγήσομαι εἰς ὁδόν. Ὅτι ἐπιβαλὼν ὁ ποιητὴς ἐκφράζειν διὰ τῆς κόρης τὴν τῶν φαιάκων πόλιν, περὶ μὲν αὐτῆς ἐκείνης, οὐδέν τι πλέον φησίν, ἢ ὅτι περὶ αὐτὴν πύργος ὑψηλός. περιηγεῖται δὲ τὰ τοῦ λιμένος μάλιστα, λέγων. καλὸς δὲ λιμὴν ἑκάτερθε πόληος. λεπτὴ δ' εἰσίθμη. νῆες δ' ὁδὸν ἀμφιέλισσαι εἰρύαται. πᾶσι γὰρ, ἐπίστιόν ἐστιν ἑκάστῳ. ἔνθα δ' αὐτοῖς ἀγορὴ καλὸν ποσιδήϊον ἀμφίς. ῥυτοῖσι λάεσσι κατωρυχέεσσ' ἀραρυῖα. ἔνθα δὲ νηῶν ὅπλα μελαινάων ἀλέγουσι, πείσματα καὶ σπεῖρα, καὶ ἀποξύνουσιν ἐρετμά. οὐ γὰρ φαιήκεσσι μέλει βιὸς οὐδὲ φαρέτρη. ἀλλ' ἱστοὶ καὶ ἐρετμὰ νεῶν καὶ νῆες ἐΐσαι. ᾗσιν ἀγαλλόμενοι, πολιὴν περόωσι θάλασσαν. προαναφωνεῖ δὲ ταῦτα ὁ ποιητὴς, ἵνα πιθανολογηθῇ ὁ διὰ φαιακικῆς νηὸς εἰς ἰθάκην σωτήριος τοῦ ὀδυσσέως πλοῦς. ἀρετὴ δὲ λιμένος καὶ ἡ λεπτὴ εἰσίθμη, τουτέστιν ἡ στενὴ δίοδος εἰς αὐτὸν, παρὰ τὸ εἰσιέναι γινομένη πλεονασμῷ τοῦ θῆτα. οὕτω καὶ τοῦ κατὰ λαιστρυγόνας λιμένος, ἀραιὴ λέγεται εἴσοδος. Ἐρεῖς ὅρα ὡς τῆς μὲν ἐνταῦθα εἰσίθμης, μετάληψις ἐκεῖ τὸ εἴσοδος. τῆς δὲ ἐκεῖ ἀραιᾶς, ἑρμηνεία ἐνταῦθα ἡ λεπτή. Ἐπίστιον δὲ, τὸ ὡς ἄν τις εἴποι ἐποίκιον. ἰώνων δὲ ἡ λέξις, διὸ καὶ ψιλοῦται. καθὰ καὶ τὸ, Ζεὺς καθάρσιος καὶ ἐπίστιος παρὰ ἡροδότῳ, ἀντὶ τοῦ ἐφέστιος. καὶ ἀθηναίων ἐπίστια. γίνεται δὲ ἀπὸ τῆς ἱστίας, ἥτις ὁμοίως τῇ ἑστίᾳ δασύνεται. αὐτὴ μὲν, ἀπὸ τοῦ ἵστασθαι. ἀπὸ τοῦ ἱστάναι δὲ, ἡ ἱστία. λέγεται δὲ τὸ ἐπίστιον, καὶ νεώριον. καὶ ναῦν περιεκτικῶς. καὶ νεῶν οἶκοι. καλοῦνται δὲ καὶ οἱ αἰγιαλοί, νεῶν καὶ οἶκοι νεῶν. αἴλιος δὲ διονύσιος, λέγει ὅτι ἴωνες

μὲν

μὲν, πῶνας φασίν. ἀττικοὶ δὲ, νεωσοίκους καὶ νεώρια. οἱ δ' αὐτοὶ, καὶ νεωρὸν φασὶ τὸ ναυφυλακεῖον. ὅτι δὲ ψιλωτικοὶ τῶν δασυνομένων οἱ ἴωνες, δηλοῖ καὶ τὸ, λεύκιππος πόρος φυσιν παρὰ πινδάρῳ καὶ τὸ αὐτόδιον, ὅ ἐστι κατὰ τὴν ὁδόν. καὶ ὁ αὐτήλιος, ἤγουν ἐπήλιος. καὶ ὁ ἀπηλιώτης. καὶ ἐπήλις ἡ ἐπὶ τοῦ προσώπου μελανία καὶ τὸ ἐπῶμα τῆς λάρνακος ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ κατὰ τὸν σοφοκλῆν. ἡ δ' αὐτὴ, καὶ ἔφηλις κοινῶς ὡς ἀπὸ τοῦ ἥλιου. λέγονται δὲ ἰωνικῶς, καὶ αὐτήλια τὰ καὶ ἐπώπια, ἤγουν τὰ πρὸ τῆς θύρας τῶν ἱππέων ὥς φασιν αἴλιος διονύσιος. ἴσεον δὲ ὡς εἰ καὶ ἰώνων ἐστὶν ἡ ψίλωσις τοῦ ἐπίστιον, ἀλλ' αὐτὴ ἡ λέξις τοῦ ἱστίου καθὰ καὶ ἡ ἱστία, οἰκιλῶν εἶναι πρὸ βραχέων ἐξρέθη κατὰ ἡρακλείδην. ὃς εἰπὼν ὡς σεσηκλοῖ τὸ ἀρκτικὸν ἐφ' ἕπεται τὸ σίγμα εἰς ἱ μεταπίθεσιν, ἐπάγει ὅτι οὕτω τὴν τοιαύτην ἀκολουθίαν ἐκεῖνοι σώζουσιν, ὅς τι κἂν μὴ ἕπηται τὸ σίγμα φύσει ἀλλ' ἔξωθεν παρέπεται, ὁμοίως ποιοῦσι. τὸ γοῦν ἔχω, ἴχω φασί. καὶ τὸ ἕπω, ἵπτω καὶ ἐνίπτω. οὕτω δὲ καὶ τὸ ἕζω ὅθεν τὸ καθέζομαι. ἵζω λέγουσι διὰ τὸ φύσει ἑπόμενον σίγμα τὸ ἀρκτικὸν τῆς συνθέσεως. τὸ γὰρ ζῆτα, ἐκ τοῦ σίγμα καὶ δέλτα σύγκειται. ταῦτα τοι τὸ ἴσθω γράφομενον φασὶ διὰ τοῦ ι, ἁμαρτάνεται. ὡς οἷα ὀφεῖλον, ἔσθω εἶναι. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. ἴστέον δὲ καὶ ὡς εἰ καὶ τὸ ἐπίστιον ἰωνικόν ἐστι καὶ σικελικόν, ἀλλὰ τὸ ἐφέστιον, ἀττικίζεται. τὸ δὲ ἑκάστῳ, πρὸς λόγου ἀσφαλείας πρόσκειται. οὐ γὰρ, πᾶσι κοινὸν ἦν μόνον ἐπίστιον, ἀλλ' ἴδιον ἑκάστῳ ταυτὸν δὲ, ὡς ἑκάστῳ καὶ πᾶσιν εἰπεῖν. ποσιδήιον δὲ, τὸ τοῦ ποσειδῶνος ἱερόν. οὗ ἡ πρὸ παραλήγουσα, διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται, ὡς ἀποδραμόντος ἐκ τῆς διφθόγγου τοῦ ε καθὰ ἐν τοῖς τοῦ παρεμβολὴν γέγραπται. ἀπλοῦν δὲ τοῦ ποσιδήιον παραγώγου ὀνόματος, ἡ τὸ ποσίδεον πλεοναστικῶς ὡς τὸ ἴσειον καὶ εἰδωλεῖον ἢ ἡρακλεῖον ἃ δηλοῖ ναὸν ἴσιδος καὶ εἰδώλων καὶ ἡρακλέους, ἢ προπαροξυτόνως ποσείδιον ὥσπερ φασὶ καὶ ἀπολλώνιον βραχέως, ἱερὸν ἀπόλλωνος. καὶ ποσειδώνιον, τὸ τοῦ ποσειδῶνος. καὶ ἀθήναιον, τὸ τῆς ἀθηνᾶς. ἐχρῆν δὲ τοὺς ἐκ ποσειδῶνος καταγομένους ὡς ἡ ἐφεξῆς ῥαψῳδία δηλώσει ἔτι δὲ καὶ ναυτικωτάτους καὶ νησιώτας, κοινὸν ποσειδῶνος τιμᾶν κατ' ἐξαίρετον. σημειωτέον δὲ ὅτι πολλὰ παρεμβολικὰ διαφοροῦνται παρὰ τοῖς παλαιοῖς. ἂν καὶ τὸ ῥηθὲν ἀπολλώνιον διὰ τοῦ ι. κατά τινας δὲ, διὰ διφθόγγου κατὰ τὸ ἡράκλειον. κατὰ ἑτέρους δὲ, ἀπολλωνεῖον ὡς ἴσεῖον. οὕτως οὖν ἴσως ἀδιάκριτον καὶ τὸ ποσιδέον ἢ ποσίδιον. ἐξ οὗ κατὰ διάλυσιν καὶ ἔκτασιν τὸ ποσιδήιον. εἰς δὲ τὰ καινὰ παρεμβολικὰ, τακτέον καὶ τὸ ἐν τοῖς τῶν ἀθηναίων χορηγεῖον τοῦ διονύσου ἔτι δὲ καὶ τὸ παρ' ἄλλοις, ἅλιον. ἐπὶ τοῦ ἡλίου ἱερὸν κατὰ ῥοδίους. δωρικὴ δὲ φασὶν ἡ τοιαύτη φράσις. ἴστέον δὲ ὅτι τὸ εἰρημένον ῥοδιακῶς ἅλιον, κοινῶς ἡλιεῖον λέγεται ὡς δηλοῖ ὁ γράψας ὅτι ἡφαιστεῖον καὶ ἡλιεῖον, ἱερὸν ἡφαίστου καὶ ἡλίου ἐκεῖνος δὲ καὶ τὸ προρρηθὲν ἀθήναιον, ὑπέθετο ποιεῖν τὸ εἰπεῖν ἥραιος μὲν, κύριον. ἡραῖος δὲ, ναὸς ἥρας. δόξοι γὰρ ἂν ἴσως οὕτω, καὶ τὸ ἀθήναιον προπαροξύνεσθαι. οὐ καλὸν μέντοι τοῦτο. ἀλλ' ὁ μὲν ἡραῖος ναὸς, ἑτέρῳ λόγῳ προπερισπασθήσεται. τὸ δὲ ἀθήναιον, τονωθήσεται ὁμοίως ἐκ τοῦ, τὰ ἥραια. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. ὁμοιότης δὲ ἀπελεύσεως τοῦ ε ψιλοῦ ἐκ τῆς ει διφθόγγου ὁποίαν ἔπαθεν ἡ μετὰ τὴν ἄρχουσαν δευτέρα συλλαβὴ τοῦ ποσιδήιον, ὡς ἐκ πολλῶν ὀλίγα παραθεῖσθαι καὶ ἐν τῷ ἰκόνιον ὡς ἐκ τοῦ εἰκόνος καὶ τῷ χιράδες ἐκ τοῦ χεὶρ χειρός. χειράδες γὰρ, αἱ ἐκ τῶν χειρῶν ῥαγάδες. καὶ τῷ λιμὸς ἀπὸ τοῦ λέλειμμαι. καὶ τῷ χίδρα, ὡς χερὶ δρεπόμενα καὶ ψωχόμενα. ὅπερ τὰ ἐκ λείων καὶ λεπτῶν σπερμάτων. ἀλκμὰν δὲ φασὶ χίδρα οἶδε, τοὺς ἑφθοὺς πυρούς. τὸ δὲ ἀμφὶς, αὐτὸ τοῦ κύκλῳ. ἵνα ἡ ἀγορὰ εἴη πάντοθεν καλὴ διὰ τὸ ἐσκευάσθαι εἰς ποσιδήιον. ῥυτοὶ δὲ λίθοι, οἱ ἑλκυστοὶ διὰ τὸ μέγεθος. κατωρυχέες δὲ, οἱ κατορωρυγμένοι, ὅ ἐστιν εὖ πηγνύμενοι. ἡ ὧν τὸ μὲν, κατορύσσεται. τὸ δὲ, ὑπερφαίνεται. τὰ δὲ τῶν νεῶν ὅπλα ἑρμηνεύων, ἔφη πείσματα περὶ ὧν καὶ προερρέθη. καὶ σπεῖρα, ἤγουν ὑφάσματα ἐξ ὧν τὰ ἱστία. ἡ σπεῖρας δι' ὧν αἱ νῆες ἕλκονται. ἢ δι' ὧν οἱ τροχίλοι δέονται. τὸ δὲ καὶ ἀποξύνουσιν ἐρετμὰ, δείκνυται μὲν ταυτὸν τῷ λεπτύνουσιν ἢ καὶ ἀποξέουσι. σχήματος δὲ ἔχει ἐναλλαγήν. εἶχε γὰρ εἰπεῖν, πείσματα καὶ σπεῖρα καὶ ἐρετμά. ὁ δὲ, ἀναλαβὼν ἔφρασε μὲν καὶ ῥήματος, παρεμβολῶν τῆς φράσεως τὸ ὁμοειδές. ἐν δὲ τῷ, ἀλλ' ἱστοὶ, ὅρα ὡς ἦν μὲν τῷ ποιητῇ, φράσαι καλῶς ὅτι οὐ μέλλουσι τοῖς φαίαξιν ὄϊστοὶ ἀλλ' ἱστοί. ὁ δὲ, τὸ σεμνότερον ἐκλεξάμενος, εἶπεν ὡς οὐ μέλει αὐτοῖς βιός. ἵνα μὴ κάλλος ἐπιτηδεύοντο ἀκούσειν. σημειωτέον δὲ καὶ ὡς ὑπερ οὕτως οἱ φαίακες ἀπόλεμοι, οὐδ' ἂν ἡ βασιλικὴ παῖς διάφορα τὸν πατέρα καλοίη, ὡς δεῖα φρονοῦντα. ὡς φρόνιμος δὲ ἀπὸ μαθήσεως καὶ συνεθισμοῦ. τὸ δὲ αἷς ἀγαλλόμενοι, ἀγάλματα καὶ τοῖς φαίαξι τὰς νῆας ὑποβάλλει κατὰ τὸ ὁμηρικὸν ἔθος εἰπεῖν.

Τίς δ' ὅδε Ναυσικάᾳ ἕπεται καλός τε μέγας τε
Ξεῖνος; ποῦ δέ μιν εὗρε; πόσις νύ τοι ἔσσεται αὐτῇ.
Ἤ τινά που πλαγχθέντα κομίσατο ἧς ἀπὸ νηὸς
Ἀνδρῶν τηλεδαπῶν, ἐπεὶ οὔ τινες ἐγγύθεν εἰσίν.
Ἤ τίς οἱ εὐξαμένῃ πολυάρητος θεὸς ἦλθεν,

Οὕτω μιμούμενος ὁ ποιητὴς τὸ τοῦ δήμου ἀτάσθαλον καὶ βωμολόχον καὶ ὡς αὐτός φησιν ὑπερφίαλον, κωμῳδεῖται κατὰ τῆς Ναυσικάας. πλάττων αὐτὴν ἐξ ὑποκρισίας, λέγουσαν ὡς εἴποι αὐτῇ κατά τινος.

ἤ...

πόρος ἤγουν κακὸς διογενὴς ἀντιβολήσας. τίς δ' ὅδε Ναυσικάᾳ ἕπεται καλός τε μέγας τε ξεῖνος. ποῦ δέ μιν εὗρε. πόσις νύ οἱ ἔσσεται αὐτῇ. ἤ τινά που πλαγχθέντα κομίσατο ἧς ἀπὸ νηὸς ἀνδρῶν τηλεδαπῶν, ἐπεὶ οὔ τινες ἐγγύθεν εἰσίν. ἤ τίς οἱ εὐξαμένῃ πολυάρητος θεὸς ἦλθεν οὐρανόθεν καταβάς. ἕξει δέ μιν ἤματα πάντα, βέλτερον εἰ καὶ αὐτή περ ἐποιχομένη πόσιν εὗρεν ἄλλοθεν. ἦ γὰρ τούσδε γ' ἀτιμάζει κατὰ δῆμον Φαίηκας, τοί μιν μνῶνται πολέες τε καὶ ἐσθλοί. καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἡ κόρη, ἐπάγει. ὣς ἐρέουσιν. ἐμοὶ δ' ἂν ὀνείδεα ταῦτα γένοιτο. τὰ δὲ τοιαῦτα ὀνείδη καὶ φῆμιν ἀδευκέα πρὸ τούτων εἶπε καὶ μῶμον. ἔφη γάρ. τῶν ἀλεείνω φῆμιν ἀδευκέα μή τις ὀπίσσω μωμεύῃ. μάλα δ' εἰσὶν ὑπερφίαλοι κατὰ δῆμον. καὶ ὅρα ἐν τούτοις τὸ φῆμιν. ὃ καθὰ καὶ ἐν ἄλλοις ἐγράφη, διὰ τοῦ ἰῶτα τὸ τέλος ὡς ἀπὸ εὐθείας τῆς, ἡ φῆμις ὡς ἡ μῆνις. ἀδευκὴς δὲ καὶ νῦν, ἡ ἡ ἀδόκητος παρὰ τὸ δεύω, ἢ ἡ δακνηρὰ καὶ πικρά. ἵνα λέγηται φῆμις ἀδευκής, ὡς καὶ καπνὸς ἀδευκής. τὸ δὲ εὗρεν, ἀστείως ἔχει ῥηθὲν ὡς ἐπὶ ἑρμαίου τινός. εὕρημα γάρ, τὸ κατὰ τύχην ἀγαθόν. δὶς δὲ τοῦτο ἔφη ἐνταῦθα, διὰ τὸ καίριον. καὶ ὅρα ὡς ἐντεῦθεν ἡ κόρη ἀρξαμένη, αἰνιττομένη τὸν Ὀδυσσέα ἐφ' οἷς πρὸς ἐκεῖνον προσπεπλώκει. καὶ εἰποῦσα εὐτυχῶς αὐτὴν εὑρεῖν εἰς ἄνδρα.

Οὐρανόθεν καταβάς. ἕξει δέ μιν ἤματα πάντα.
Βέλτερον εἰ κ' αὐτή περ ἐποιχομένη πόσιν εὗρεν
Ἄλλοθεν. ἦ γὰρ τούσδε γ' ἀτιμάζει κατὰ δῆμον
Φαίηκας, τοί μιν μνῶνται πολέες τε καὶ ἐσθλοί.
Ὣς ἐρέουσιν. ἐμοὶ δ' ἂν ὀνείδεα ταῦτα γένοιτο.
Καὶ δ' ἄλλῃ νεμεσῶ ἥτις τοιαῦτά γε ῥέζοι,
Ἥτ' ἀέκητι φίλων πατρὸς καὶ μητρὸς ἐόντων
Ἀνδράσι μίσγηται, πρίν γ' ἀμφάδιον γάμον ἐλθεῖν.
Ξεῖνε, σὺ δ' ὧδ' ἐμέθεν ξυνίει ἔπος, ὄφρα τάχιστα
Πομπῆς καὶ νόστοιο τύχῃς παρὰ πατρὸς ἐμοῖο.
Δήομεν ἀγλαὸν ἄλσος Ἀθήνης ἄγχι κελεύθου
Αἰγείρων. ἐν δὲ κρήνη νάει. ἀμφὶ δὲ λειμών.
Ἔνθα δὲ πατρὸς ἐμοῦ τέμενος, τεθαλυῖά τ' ἀλωή.
Τόσσον ἀπὸ πτόλιος, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας.
Ἔνθα καθεζόμενος, μεῖναι χρόνον εἰς ὅ κεν ἡμεῖς
Ἄστυδε ἔλθωμεν, καὶ ἱκώμεθα δώματα πατρός.
Αὐτὰρ ἐπὴν ἡμέας ἔλπῃ ποτὶ δώματ' ἀφῖχθαι,
Καὶ τότε Φαιήκων ἴμεν ἐς πόλιν ἠδ' ἐρέεσθαι
Δώματα πατρὸς ἐμοῦ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.
Ῥεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐστὶ καὶ ἂν πάϊς ἡγήσαιτο
Νήπιος. οὐ μὲν γάρ τι ἐοικότα τοῖσι τέτυκται
Δώματα Φαιήκων, οἷος δόμος Ἀλκινόοιο
Ἥρωος. ἀλλ' ὁπότ' ἄν σε δόμοι κεκύθωσι καὶ αὐλή,
Ὦκα μάλ' ἐκ μεγάροιο διελθέμεν, ὄφρ' ἂν ἵκηαι
Μητέρ' ἐμήν. ἡ δ' ἧσται ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ,
Ἠλάκατα στρωφῶσ' ἁλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι.
Κίονι κεκλιμένη. δμωαὶ δέ οἱ εἴατ' ὄπισθεν.
Ἔνθα δὲ πατρὸς ἐμοῖο θρόνος ποτικέκλιται αὐτῇ.
Τῷ ὅγε οἰνοποτάζει ἐφήμενος ἀθάνατος ὥς.
Τὸν παραμειψάμενος, μητρὸς ποτὶ γούνασι χεῖρας
Βάλλειν ἡμετέρης, ἵνα νόστιμον ἦμαρ ἴδηαι
Χαίρων, καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐσσί.
Εἴ κέν τοι κείνη γε φίλα φρονέῃσ' ἐνὶ θυμῷ,
Ἐλπωρή τοι ἔπειτα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἱκέσθαι
Οἶκον ἐϋκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.

εἶτα καὶ θεῷ αὐτὸν εἰκάζει, ὡς ἐκεῖνος αὐτὴν θεᾷ τῇ Ἀρτέμιδι. καὶ καλὸν δὲ μέγαν τὸν Ὀδυσσέα λέγει, ὡς ἐκεῖνος αὐτὴν τοῦ εἴδους καὶ τοῦ μεγέθους καὶ τῆς φυῆς ἐθαύμασε. μετ' ὀλίγα δὲ, καὶ ἔρωτα προσφωνεῖ. καὶ οὕτως ὃν ἔρωτα εἶχεν εἰς νῦν, ἀνεκάλυψε κατὰ θαυμασίαν μέθοδον ὡς ἄλλου τινὸς δῆθεν τοιαῦτα ἐροῦντος. ἄλλως γὰρ, ἀνέκφορος ἦν. ἤδη δὲ καὶ ἑαυτὴν πάνυ συνιστᾷ. εἰ οὕτως ἐστὶν ἀξιέραστος ὡς μὴ μόνον πολλοὺς αὐτὴν μνηστῆρας Φαίακας ἔχειν, ἀλλ' ἔχειν ἢ καὶ θεοῦ ἐφολκόν. τὸ δὲ οὔ τινες ἐγγύθεν εἰσί, πρὸς θάμβος καὶ τερατείαν ἐρρέθη. ἄλλως γὰρ, ἀντικρὺ τῆς ἠπείρου κείμενοι, ἐγγυτάτω εἶχον τοὺς ἠπειρώτας οἱ Φαίακες. σημείωσαι δὲ καὶ ὡς ἀφόρητον κακὸν τὸν τοῦ δήμου καὶ ἡ βασιλικὴ αὕτη παῖς οἶδε, μὴ δὲ τῶν μειζόνων φειδομένους οὐ καιρῷ. Ὅτι γνώμη παιδευτικὴ τὸ, καὶ δ' ἄλλῃ νεμεσῶ ἥτις τοιαῦτά γε ῥέζοι. τουτέστιν, ἥτ' ἀέκητι φίλων πατρὸς καὶ μητρὸς ἐόντων, ἀνδράσι μίσγεται ὅ ἐστι συνέσται, πρίν γ' ἀμφάδιον γάμον ἐλθεῖν. ἤγουν πρὶν φανερῶς ἄνδρα λαβεῖν. ἐπεί τοι μηδὲ γάμον, οὐ κωλύεται καὶ ἑτέ-

ρους

ϛοις ἀνδράσι μίσγεσθαι ἐμφανιζομένας, ὃ καὶ ἡ ἑλένη πρὸ βραχέων ἐποίησε. καὶ ἡ πηνελόπη δέ. καὶ ἄλλως δὲ, μιχθήσονται ὅ ἐστι παρέσονται καὶ παρθένοι ἀνδράσιν ἐνώπιον γονέων. ὡς ἡ ναυσικάα ἐν τοῖς ἑξῆς παρέσται καὶ ἐν ἐπηκόῳ προσφωνήσει τὸν ὀδυσσέα. ἱστορεῖν μέντοι ἄξιον τὸ μίσγεσθαι. ὁ δὲ ποιητὴς ἐνταῦθα φησὶν ἀνδράσι μίσγεσθαι οὐκ ἂν τολμήσειν τὴν παρθένον, ὄντων ὅ ἐστι ζώντων τῶν τεκόντων. οὓς φίλους κατ' ἐξοχὴν καλέσασα, ἐπήγαγε πρὸς ἑρμηνείαν τὸ, πατρὸς καὶ μητρός. Τὸ δὲ νεμεσῶ, νῦν μὲν, ἐνεργητικῶς ἐξεφωνήθη. τὰ πλείω δὲ, παθητικῶς λέγεται. Ὅτι ὁ συμβουλευόμενός τινι περὶ τῆς οἴκαδε πομπῆς, ἐρεῖ. ξεῖνε, σὺ δ' ὧδ' ἐμέθεν ξυνίει ἔπος ὄφρα τάχιστα πομπῆς καὶ νόστοιο τύχῃς. Καὶ ὅρα τὸ, ξυνίει ἔπος, αἰτιατικῇ συντάξει. δῆλον δ' ὅτι καὶ γενικῇ συντάσσεταί ποτε ἀττικῶς. Ὅτι ἀγλαὸν ἄλσος ἀθηνᾶς ὑπογράφων. οὕτω φησί. δήομεν ἀγλαὸν ἄλσος ἀθήνης, αἰγείρων. ἐν δὲ κρήνη νάει, ἀμφὶ δὲ λειμών. ἔνθα τε θαλυῖαν ἀλωὴν καὶ τέμενος εἶναι τοῦ ἀλκινόου, ἡ κόρη φησὶν, ἐγγὺς τῆς πόλεως. ἔστι δὲ τέμενος, διαίρετος τόπος ἀφωρισμένος καὶ οὕτως ἀποτετμημένος τῶν ἐγγύς. τέμενος γὰρ ἐστὶ ναοῦ, οἱ μεθ' ὅμηρον οἴδασιν. ὁ δὲ ποιητὴς, οὐδὲ ἱερὸν ἁπλῶς τόπον λέγει τὸ τέμενος, ἀλλὰ τὸν κατὰ ἀποτομὴν δοθέντα τινί. Τὸ δὲ ἄλσος, αἰολικὴ λέξις ἀπὸ τοῦ ἄλλω ἄλσω, διὸ καὶ ψιλοῦται. ψιλωτικοὶ γὰρ ὥσπερ ἴωνες, οὕτω καὶ αἰολεῖς. ἐν δὲ τῷ, ἀθήνης, λείπει τὸ ἱερόν. πλὴν οὖν φησὶν ἁπλῶς, κλητὴν ἄλσος ἤγουν τὸ ἱερὸν ἀθηναίης. αἰγείρων δὲ τὸ ἄλσος, ἐπεὶ κατὰ τοὺς σοφοὺς μεγαλοπρεπέστερον τὸ τῶν ἀθαλῶν καὶ ἀκάρπων φυτῶν κτῆμα. Τὸ δὲ νάει, πρωτότυπόν ἐστι τῶν νηίδων καὶ τοῦ νάματος καὶ τοῦ ναρῶς καὶ τῶν τοιούτων. ἐν δὲ τῷ, ἀμφὶ δὲ λειμών, λείπει τὸ ἐστίν. οὐ γὰρ δήπου τὸ νάει προσαρμόσει καὶ τῷ λειμῶνι. Ὅτι κεῖται ἐνταῦθα χρόνος ἐπὶ ὀλιγίστου ἐν τῷ, ἔνθα καθεζόμενος, μεῖναι χρόνον εἰσόκεν ἡμεῖς ἄστυδε ἔλθωμεν, ὃ πάνυ ἦν ἐγγυτάτω. Ὅτι ἐν τῷ, ἐπὰν ἡμᾶς ἔλπῃ ποτὶ δώματ' ἀφῖχθαι, ἀντὶ τοῦ στοχάζεσθαι κεῖται τὸ ἔλπεσθαι. Ὅτι ἐνδόξου ἀνθρώπου δώματα ὑπογράφει τό· ῥεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐστί. καὶ ἂν παῖς ἡγήσαιτο νήπιος. οὐ μὲν γάρ τι ἐοικότα τοῖσι τέτυκται τὰ τῶν ἄλλων. τοῦτο δὲ ὡς δὴ προαναφωνητικῶς εἶπε. νεάνιδι γὰρ εἰκασθεῖσα ἡ ἀθηνᾶ, δείξει τῷ ὀδυσσεῖ τὰ τοῦ βασιλέως δώματα. οὕτω γὰρ ἔχρην. ἵνα μὴ πλείω προσώπῳ περιτυχὼν ὁ ξένος καὶ ἀλήτης, λόγου δῴη τῷ ποιητῇ ἔξω καιροῦ. διὸ οὐδὲ ἡμέρας οὔσης εἰσέρχεται τὴν πόλιν ὀδυσσεύς, ἀλλὰ μετὰ δύσιν ἡλίου. ὡς ἂν μή τινι περιτυχὼν ἢ θεαθεὶς, πρᾶγμα τι ἕξει ἐν μὴ δέοντι. κερτομούμενος κατὰ τὸν ποιητὴν ἢ ἐρωτώμενος. Τὸ δὲ καὶ ἂν παῖς ἡγήσαιτο, ἀττικὸς ἀνὴρ συναλείψας, κἂν παῖς ἐρεῖ. καθὰ καὶ σοφοκλῆς τὸ, καὶ ἂν ἐξέπραξεν εἰ κατημέλησ' ἐγώ, κἂν ἐξέπραξεν ἔφη. Ὅτι τὸ ὅτι εἰσέλθῃς περιφράζων, φησίν. ἀλλ' ὁπότ' ἄν σε δόμοι κεκύθωσι καὶ αὐλή. ἔστι δὲ τὸ κεκύθωσιν ἤτοι κρύψωσιν, ἢ δεύτερος ἀόριστος ἐκ τοῦ κεύθω ἔκυθον καὶ ἰωνικῶς κέκυθον, ἢ μέσος παρακείμενος τοῦ αὐτοῦ ῥήματος καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἐληλύθωσιν. Ὅτι ὡς καὶ προεγράφη ἀφελῶς κατὰ ἀρχαϊσμὸν ἡ ἀρήτη κάθηται ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ, ἠλακάτα στρωφῶσα, ὡς καὶ τοῦτο προεδηλώθη, ἁλιπόρφυρα. θαῦμα ἰδέσθαι. κίονι κεκλιμένη. δμωαὶ δέ οἱ εἵατ' ὄπισθεν. ἔνθα καὶ ὁ τοῦ ἀλκινόου θρόνος ποτὶ κέκλιται αὐγῇ ἡ αὐτῇ. τῷ, ὅγε οἰνοποτάζει ἐφήμενος ἀθάνατος ὥς, κατὰ τὸν τῆς κόρης λόγον ἢ μηδὲν ὑψηλὸν φρονοῦσα, ἀθανάτῳ εἰκάζει τὸν τρυφῶντα πατέρα ὡς δῆθεν θεῖον ὄντα τοιοῦτον. αὐγὴν δέ φασι πυρὸς λέγει, τὸν φωτιζόμενον τόπον ὑπὸ πυρός. Τὸ δὲ κεκλίσθαι ὅτι οὐ μόνον ἀνάκλισιν ἀλλὰ καὶ περιοχήν τινα δηλοῖ, πολλαχοῦ τῆς ποιήσεως φαίνεται. περὶ δὲ ἐσχάρας ἧς παρώνυμος ὁ κοινῶς παρεσχαρίτης λεγόμενος, δηλοῦται μὲν καὶ ἐν ἄλλοις. ἐνταῦθα δὲ, μνηστέον τοῦ εἰπόντος· ὅτι βωμὸς μὲν, ὁ προσβάσεις ἔχων. ἐσχάρα δὲ, ἡ πρὸς βιωτικὴν γινομένη χρῆσιν ἐπὶ γῆς. τὰ δὲ πολυτελῆ φασιν, ἑστίαι, μέγαρον δὲ, περιοικοδομούμενόν ἐστι. καὶ σημαίνει οἶκον. γράφεται δὲ καὶ ἱστία διὰ τοῦ ἰῶτα ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς φανεῖται, καὶ διὰ τοῦ ι. ὅθεν ὁ ἄοικος, ἀνέστιος. ἑστία δέ φησι, καὶ σωματοειδὴς θεά, ἡ καὶ διὰ τοῦ ι. δηλ. ἑστίαν καὶ δήμητραν καὶ ἥραν χρυσοπέδιλον. νεάνθης δέ φασιν ὁ κυζικηνὸς, λέγει ὡς βωμοὶ μὲν, δαιμόνων. ἐσχάραι δ', ἡρώων. σοφοκλῆς δὲ, καὶ ἀντὶ βωμοῦ οἶδεν ἐσχάραν. λέγει δὲ καὶ εὐριπίδης, μηλοσφαγεῖ τε δαιμόνων ἐπ' ἐσχάραις. ὅτι δὲ καὶ ἕλκους ἐσχάρα τροπικῶς, ἀλλαχοῦ ἐρρέθη. καὶ ὅτι αἱ εἰρημέναι προσβάσεις, ἐτυμολογοῦσι τοὺς βωμούς. καὶ ὅτι ἡ πρὸς γῆς ἐσχάρα, καὶ βαῦνος λέγεται εἰσέτι καὶ νῦν, ἀφ' ἧς ὁ βάναυσος, εἰ δὲ ἡ θυτικὴ ἐσχάρα παρὰ τὸ ἐσχεῖν ἀρὰς παρῆκται, ζητητέον καὶ αὐτὸ ἑτέρωθι. οἰκονομικῶς δὲ πλάττει ὁ ποιητὴς ἐπ' ἐσχάρῃ νῦν καθῆσθαι ἀπραγμόνως τοὺς βασιλεῖς. ἵνα αὐτόματος ἐπελθὼν ὀδυσσεὺς, ἐντύχῃ αὐτοῖς καὶ ἱκετεύσῃ. παραμειψάμενος μὲν κατὰ τὴν συμβουλὴν τῆς κόρης, τὸν πατέρα. μητρὸς δὲ περὶ γούνασι χεῖρας βαλών. ὅ ἐστι περιφραστικῶς, γουνασάμενος. ἵνα φησί, νόστιμον ἦμαρ ἴδηαι χαίρων, καρπαλίμως. εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐσσί. Καὶ ὅρα τῇ γυναικὶ, ἐφ' οἷς δέον ὁ ἀλκίνοος εἰς τὰ μάλιστα πείθεται. ὡς δὲ καὶ τιμᾷ ἐκεῖνος τὴν γυναῖκα καὶ ὡς εὐλόγως, ἡ ἐφεξῆς ῥαψῳδία ἐρεῖ. Ὅτι ἐν τῷ, αἱ δὲ, τουτέστιν αἱ ἡμίονοι εὖ μὲν τρόχων εὖ

Ὣς ἄρα φωνήσας, ἵμασεν μάστιγι φαεινῇ
Ἡμιόνους. αἱ δ' ὦκα λίπον ποταμοῖο ῥέεθρα:

Εὐσταθ.

Ἀλλ' εὖ μὲν τρώχων, εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσιν.
Ἡ δὲ, μάλ' ἡνιόχευεν, ὅπως ἅμ' ἑποίατο πεζοὶ,
Ἀμφίπολοί τ' Ὀδυσεύς τε, νόῳ δ' ἐπέβαλλεν ἱμάσθλην.
Δύσετό τ' ἠέλιος. καὶ τοὶ κλυτὸν ἄλσος ἵκοντο
Ἱρὸν Ἀθηναίης, ἵν' ἄρ' ἕζετο δῖος Ὀδυσσεύς.
Αὐτίκ' ἔπειτ' ἠρᾶτο Διὸς κούρῃ μεγάλοιο.
Κλῦθί μοι αἰγιόχοιο Διὸς τέκος ἀτρυτώνη.
Νῦν δή πέρ μευ ἄκουσον, ἐπεὶ πάρος οὔποτ' ἄκουσας
Ῥαιομένου, ὅτε μ' ἔρραιε κλυτὸς ἐννοσίγαιος.
Δός μ' ἐς φαίηκας φίλον ἐλθεῖν ἠδ' ἐλεεινόν.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος. τοῦ δ' ἔκλυε παλλὰς ἀθήνη.
Αὐτῷ δ' οὔπω φαίνετ' ἐναντίον, αἴδετο γάρ ῥα
Πατροκασίγνητον. ὁ δ' ἐπιζαφελῶς μενέαινεν
Ἀντιθέῳ ὀδυσῆι πάρος ἣν γαῖαν ἱκέσθαι.

δὲ πλίσσοντο πόδεσσι, τὸ μὲν τρώχων, ἀντὶ τοῦ ἔτρεχον, ἀπὸ τοῦ τροχῶ. οὗ ἡ γραφὴ, ὁμοία τῇ γραφῇ καὶ φωνῇ καὶ τοῖς ὁμοίοις. Τὸ δὲ πλίσσοντο, λέξις μέν ἐστιν ἰωνική. κατὰ δέ τινας πλέονας, δωρική. δηλοῖ δὲ, τὸ βηματίζειν καὶ μεταφέρειν σκέλος παρὰ σκέλος. ὅθεν καὶ πλὶξ, τὸ βῆμα. τὸ δ' αὐτὸ, καὶ πλίγμα. καὶ πλίξας, ὁ βηματίσας. καὶ διαπεπλιγμένον, τὸ διαβεβηκός. καὶ ἀπεπλίξατο, τὸ ἀπέβη, παρὰ τῷ κωμικῷ ἐν ἀχαρνεῦσι. καὶ ἱπποκράτης δέ φασι πλίγμα λέγει, τὸ μεταξὺ τῶν μηρῶν διάστημα. ὅθεν καὶ διαπεπλίχθαι, τὸ διαπλίσσειν τοὺς πόδας. ἔστι δὲ τὸ μὲν τροχάζειν, συντόνου κινήσεως. ἰσοδύναμον δὲ, τὸ πλίσσεσθαι πόδεσσιν. ἵνα λέγῃ τὰς ἡμιόνους, ἀγαθὰς εἶναι καὶ τρέχειν καὶ ἄλλως δὲ ἁπλῶς βαδίζειν. Ὅτι νόῳ ἐπιβάλλει ἱμάσθλην ἡ κόρη, τουτέστι, φρονίμως ἡνιόχευεν ὅπως ἅμα ἕποιντο οἱ πεζοί. καὶ ἄλλως δὲ ἡ κόρη νόῳ ἱμάσσει, ὡς μετροῦσα τὴν ὁρμήν. ἵνα πρὸς ἑσπέραν εἰς τὴν πόλιν ἔλθῃ ὡς καὶ μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται. ἡ δὲ ἱμάσθλη, γίνεται μὲν παρὰ τὸν ἱμάντα ἐξ οὗ ἴσως κατὰ ἀφαίρεσιν τῆς ἀρχούσης, καὶ ὁ μιμολογούμενος λῶρος. λέγεται δὲ πολυωνυμίας λόγῳ, καὶ μάστιξ ἡ αὐτὴ, ἔτι δὲ καὶ κέντρον. ἀφ' οὗ ἵπποι κεντρηνεκέες. οἱ ἀπαλὴν αὐτοὶ ὄντες τοῖς δίχα κέντρων θέουσι. τοιοῦτον δὲ κέντρον, σύνθετον καὶ τὸ βούκεντρον, ἱστορεῖον μέν τοι ποικιλῶς αὐτό. πρὸς ὃ ἔπος ὁ ἀντιβαίνων βοῦς, λακτίζειν πρὸς κέντρα λέγεται. δῆλον δ' ὅτι καὶ ἐπὶ αἰδοίου μορίου κωμῳδεῖται τὸ κέντρον, ὡς δηλοῖ τὸ, εἰς οὐχ ὁσίαν τρυμαλιὰν τὸ κέντρον ὠθεῖ. Ὅτι πρὸς τὸν δυσωπούμενον ἄρτι χρὴ ἐλεεῖσθαι εἰ καὶ μὴ πρὸ τούτου ἐπείθετο, εἰκὸς ῥηθῆναι τὸ, κλῦθί μοι ὁ δεῖνα. νῦν δή πέρ μου ἄκουσον, ἐπεὶ πάρος οὔποτ' ἄκουσας ῥαιομένου, ὅτε μ' ἔρραιεν ὁ δεῖνα. δὸς δή με φίλον ἐλθεῖν ἠδ' ἐλεεινόν. ὃ δή τις καὶ ἐν ἰλιάδι ἱκετεύων εὔξατο, ἐθέλων καὶ φιληθῆναι καὶ ἐλέους τυχεῖν. Ὅτι τὸ, οὔπω φαίνετο ἐναντίη, ἀντὶ τοῦ, οὐ παρίστατο ἐναργὴς, ἀλλὰ πόρρωθεν ἐβοήθει. περὶ ἀθηνᾶς δὲ ὁ λόγος. Ὅτι τὸ ζαφελῶς μενεαίνειν, ἐχρῆν μὲν βαρύνεσθαι ὡς ἀπὸ βαρυτόνου ὀνόματος τοῦ ζάφελος, καθὰ καὶ ἐν ἰλιάδι γέγραπται. ἐπικρατεῖ δὲ ἡ τοῦ ἀριστάρχου ἐπὶ τῷ περισπασμῷ ἀρέσκεια. διατί δὲ τῷ ποσειδῶνι ζαφελῶς μενεαίνοντι κατὰ ὀδυσσέως ἡ ἀθηνᾶ οὐκ ἀντιτίθει, εὐριπίδης ἐξ ὁμήρου κερδήσας, λύει σαφέστερον ἐν τῷ κατ' αὐτὸν ἱππολύτῳ. ἔνθα ἡ ἄρτεμις ἔθος εἶναι θεοῖς φησι, μὴ ἀντικαθίστασθαι ἀλλήλοις ὅτε τινὰ βλάπτοιεν, κἂν ὁ φίλτατος ἀνθρώπων ᾖ. καθὰ καὶ αὐτὴ οὐκ ἀντέπραξε τῇ ἀφροδίτῃ ἐφ' οἷς ἐθανάτου τὸν φίλον ἱππόλυτον.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Η ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Ναυσικάα εἰς τὴν πόλιν ἀφικνεῖται. καὶ μετ' ὀλίγον ὁ Ὀδυσσεὺς ἱκετεύει Ἀρήτην Ἀλκινόου τοῦ βασιλέως γυναῖκα. καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον πυνθανομένης ὁπόθεν τὴν ἐσθῆτα ἔχει, ἐγνώρισε γὰρ αὐτήν, τὰ σύμβαντα αὐτῷ κατὰ τὸν πλοῦν ἀπὸ τῆς Ὠγυγίας μέχρι τῆς τῶν Φαιάκων γῆς διηγεῖται.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Η.
ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Τι Ὀδυσσέως εἴσοδος πρὸς Ἀλκίνοον, ἡ παροῦσα ἐπιγράφεται ῥαψῳδία. περιέχει δὲ ἡ ταύτης καταρχὴ τὴν Ναυσικάας ἐκ τῆς ἡμιονείας ἀπήνης. καὶ οἱ κασίγνητοι ἀμφίστανται αὐτήν, ἀθανάτοις ἐναλίγκιοι, ὅτι καὶ ἀγχίθεοι ὡς προγέγραπται. ὑπ' ἀπήνης τε ἡμιόνους λύουσιν, ἐσθῆτά τε εἰσφέρουσιν εἴσω, τουτέστι τὰ πλυθέντα εἵματα. αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον ἤιε. δαῖε δέ οἱ πῦρ φῶς, χάριν, γρηῦς ἀπειραίη θαλαμηπόλος Εὐρυμέδουσα, ἥν ποτε ἀπείρηθεν νέες ἤγαγον, ἢ μάχης νόμῳ, ἢ κατὰ ἐμπορίαν. Ἀλκινόῳ δὲ γέρας ἔξελον, οὕνεκα πᾶσι Φαιήκεσσιν ἄνασσε, θεοῦ δ' ὡς δῆμος ἄκουε. ἣ τρέφε Ναυσικάαν, καὶ ἑξῆς. καὶ ὅρα ὡς φανερῶς ἄνακτα Φαιάκων λέγει τὸν Ἀλκίνοον, εἰ καὶ ἄλλως ἀριστοκρατεῖσθαι ὡς καὶ προελέχθη, φαίνονται οἱ Φαίακες. καὶ ὅτι ἀγαθὸς βασιλεὺς ὁ Ἀλκίνοος ἦν, ὡς θεοῦ αὐτοῦ ἤκουον οἱ τοῦ δήμου. τὸ δὲ εἰσφέρειν διαφέρει τοῦ ἐκφορεῖν. ὡς γοῦν ἐσφόρεον πρὸ τούτων μέλαν ὕδωρ εἰς τοὺς πλυνοὺς αἱ ἀμφίπολοι, οὕτως εἰσφέρουσι καὶ οἱ βασιλικοὶ παῖδες ἐσθῆτα εἴσω. ἐκφορεῖται δὲ ναῦς. καὶ ἐκφέρεται λόγος, ὁ καὶ ἔκφορος παρὰ τοῦτο λεγόμενος. ἐν δὲ τῷ,

Ὣς ὁ μὲν ἔνθ' ἠρᾶτο πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Κούρην δὲ προτὶ ἄστυ φέρεν μένος ἡμιόνοιιν.
Ἡ δ' ὅτε δὴ οὗ πατρὸς ἀγακλυτὰ δώμαθ' ἵκανεν,
Στῆσεν ἄρ' ἐν προθύρησιν, κασίγνητοι δέ μιν ἀμφὶς
Ἵσταντ' ἀθανάτοις ἐναλίγκιοι, οἵ ῥ' ὑπ' ἀπήνης
Ἡμιόνους ἔλυον, ἐσθῆτά τε ἔσφερον εἴσω.
Αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον ἑὸν ἤιε. δαῖε δέ οἱ πῦρ
Γρηῦς ἀπειραίη θαλαμηπόλος Εὐρυμέδουσα.
Τήν ποτ' ἀπείρηθεν νέες ἤγαγον ἀμφιέλισσαι.
Ἀλκινόῳ δ' αὐτὴν γέρας ἔξελον, οὕνεκα πᾶσι
Φαιήκεσσιν ἄνασσε, θεοῦ δ' ὡς δῆμος ἄκουεν.
Ἣ τρέφε Ναυσικάαν λευκώλενον ἐν μεγάροισιν.

ἀπ᾽ Ἠπείρου γραῦς ἡ ἑρμηνευθεῖσα, κὸν τὸ ἀπείρηθεν, σημείωσαι ὅτι ὁ πολλαχοῦ τὴν φαιακίαν ἐκτοπίζειν ἐθέλων διὰ τὸ τερατῶδες ἱστορεῖν, οἰκεῖ ἐνταῦθα ἐπὶ φύσει τὴν ἀληθῆ θέσιν αὐτῆς. πλάσας τὴν βασιλικὴν θαλαμηπόλον γραῖαν, ἐκεῖθεν ποθὲν αἰχμαλωτισθεῖσαν ἐκ τῆς ἀντιπέραν γῆς, ἰδίως οὕτω καλουμένης ἀπείρου ὡς ἐν ῥήτορσιν ἐγράφη, ὁμωνύμως τῇ ὅλῃ γῇ. καὶ ὅρα ὡς οὐ διὰ τὸ ἔτι ἄπειρον κατὰ τὸ ἕτερον ἀλλὰ διὰ τὸ ἄλφα ἴσως ἄπειρον τὴν ἰδίως οὕτω καλουμένην χώραν. καὶ τὴν ἐξ ἠπείρου γραῖαν, ἀπείρηθεν ὁμοίως τῷ ἀθήνηθεν θήβηθεν. σημειωτέον δὲ τοὔνομα τῆς γραίας, τὸ δὲ ἀποικισμοῦ. ποιοῦσι γὰρ τὸ εὐρυμέδουσα πρὸς τὸ ναυσικάα. Τὸ δὲ πῦρ ἰδίως, πῦρ ἀνέκαιε κατὰ τὸ ἐν Ἰλιάδι τὸ, πῦρ ἀνέκαιε καὶ εἴσω δόρπον ἐκόσμει. τουτέστιν, εὐπρεπῶς ἔταττε. ἢ ἡ παῖλα, ἀπὸ κοσμεῖν λέγεται, ὡς δηλοῖ τὸ, ἀμφίπολοι δ᾽ ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτός. Τὸ δὲ ἐξελεῖν

Ἥ οἱ πῦρ ἀνέκαιε, καὶ εἴσω δόρπον ἐκόσμει.
Καὶ τότ᾽ Ὀδυσσεὺς ὦρτο πόλιν δ᾽ ἴμεν· αὐτὰρ Ἀθήνη
Πολλὴν ἠέρα χεῦε φίλα φρονέουσ᾽ Ὀδυσῆϊ.
Μή τις Φαιήκων μεγαθύμων ἀντιβολήσας,
Κερτομέοι τ᾽ ἐπέεσσι, καὶ ἐξερέοιθ᾽ ὅστις εἴη.
Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ ἄρ᾽ ἔμελλε πόλιν δύσεσθαι ἐραννήν,
Ἔνθα οἱ ἀντεβόλησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Παρθενικῇ εἰκυῖα νεήνιδι, κάλπιν ἐχούσῃ.
Στῆ δὲ πρόσθ᾽ αὐτοῦ. ὁ δ᾽ ἀνείρετο δῖος Ὀδυσσεύς.
Ὦ τέκος, οὐκ ἄν μοι δόμον ἀνέρος ἡγήσαιο
Ἀλκινόου, ὃς τοῖσδε μετ᾽ ἀνθρώποισιν ἀνάσσει;
Καὶ γὰρ ἐγὼ ξεῖνος ταλαπείριος ἐνθάδ᾽ ἱκάνω
Τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης, τῷ οὔ τινα οἶδα
Ἀνθρώπων, οἳ τήνδε πόλιν καὶ ἔργα νέμονται.
Τὸν δ᾽ αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Τοιγὰρ ἐγώ τοι ξεῖνε πάτερ δόμον ὅν με κελεύεις
Δείξω, ἐπεί μοι πατρὸς ἀμύμονος ἐγγύθι ναίει.
Ἀλλ᾽ ἴθι σιγῇ τοῖον. ἐγὼ δ᾽ ὁδὸν ἡγεμονεύσω.
Μηδέ τιν᾽ ἀνθρώπων προτιόσσεο μηδ᾽ ἐρέεινε.
Οὐ γὰρ ξείνους οἵδε μάλ᾽ ἀνθρώπους ἀνέχονται.
Οὐδ᾽ ἀγαπαζόμενοι φιλέουσ᾽ ὅς κ᾽ ἄλλοθεν ἔλθοι.
Νηυσὶ θοῇσιν τοί γε πεποιθότες ὠκείῃσιν,
Λαῖτμα μέγ᾽ ἐκπερόωσιν, ἐπεί σφισι δῶκ᾽ ἐνοσίχθων.
Τῶν νέες ὠκεῖαι ὡσεὶ πτερὸν ἠὲ νόημα.

ἔτι αὐτὶ τοῦ δοῦναί τι ὡς ἐξαίρετον νοεῖται ὡς ἐπὶ πολὺ, ἡ Ἰλιὰς πολλαχοῦ ἐδήλωσε. φανερὸν δὲ, καὶ ὡς πᾶν γέρας, κατά τι ἐξαίρετον δίδοται. Καὶ ὅτι ἤπειρος μὲν, ἄπειρον πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς ὅλης γῆς, οἱ δὲ μεθ᾽ ὅμηρον, ἤπειρον, τὴν χώραν φασίν. ἀφ᾽ ἧς καὶ ὁ πολυθρύλητος ἠπειρώτης πύῤῥος. καὶ βόες αἱ ἠπειρώτιδες. Ὅτι Ὀδυσσέως ἰόντος εἰς τὴν φαιάκων πόλιν, ἀθήνη πολλὴν ἠέρα χεῖει, οὐχ ἐπὶ κακῷ μέντοι, ἀλλὰ φίλα φρονέουσ᾽ ὀδυσσῆϊ. ἔστι δὲ τοιαύτη ἀλληγορικῶς, ἡ περιεχθεῖσα φρόνησις. δι᾽ ἧς πολὺ διαίσσοντα ἄδηλον γέγονεν ἡ εἰς τὴν πόλιν εἴσοδος τοῦ ὀδυσσέως. ὡς ἂν μή τίς τις φαιάκων ἀντιβολήσας ἐρωτῴη καὶ κερτομέοι ὡς εἰκὸς ἐπέεσσιν οἷα πάντη ἀκολουθοῦντα, καὶ ἵνα ἄφνως ἐπιφανεὶς τοῖς βασιλεῦσι, θαυμασθείη. εἰ δέ τις ἀπορεῖ πρὸς τὸ φαιακικὸν φιλόξενον ἀφορῶν, εἰ κερτομοῖεν οἱ κατὰ φαιακίαν, λύσει μετ᾽ ὀλίγα ὁ ἄπορον ὁ ποιητὴς, κατειπὼν τοῦ δήμου κακοξενίαν ὡς τῶν ἀρίστων μόνων φιλοξένων ὄντων οὐ μὴν καὶ τῶν λοιπῶν. ἐοίκασι γὰρ κατὰ τὴν ὁμηρικὴν πλάσιν, εὐλαβεῖσθαι εἰ προσβάλλοντές τινες καὶ τὸ ἐν αὐτοῖς εὔδαιμον μαθόντες, ἐπιβουλεύσωσι. διὸ καὶ ἐπίκρυπτον ἑαυτὸν καὶ ἐξιτόπιζον καὶ πάντα ἐποίουν δι᾽ ὧν ἂν ἀγνοοῖντο τοῖς προσβάλλουσιν. ὅθεν καὶ τὴν ὀδυσσέως συνοικεῖν ἐπενοούσαντο αὐτοὶ, φόβῳ ἐπιβουλῆς ὡς ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα δηλωθήσεται. Ἠέρα δὲ καὶ ἐνταῦθα, τὴν ἀορασίαν φησί. ἑλληνικῶς σχηματίζων κατὰ ἔθος ἰωνικόν. Ὅτι τὸ εἰσελθεῖν εἰς πόλιν, δύσεσθαι πόλιν φησί. πρὸ δὲ τούτων, καὶ πόλιν κατέδυ φόνον ὀδυσσεύς. ὡς πολέμιος μέντοι ἐκεῖ. Ὅτι παρθενικῇ εἰκυῖα νεήνιδι κάλπιν ἐχούσῃ, ὁ γέγονεν ἀθηνᾶ τοῦ ὀδυσσέως δόμον ἀλκινόου, ἄγων εἰς δόμον ὡς καὶ προειδηλώθη. τοιοῦτον καὶ μετ᾽ ὀλίγα τὸ, ἐγὼ δ᾽ ὁδὸν ἡγεμονεύσω. σαφέστερον δὲ τούτων τὸ, δόμον ὅν μοι κελεύεις, δείξω. παρθενικὴ δὲ, ἡ παρθένος κατὰ τύπον ὡς κτητικὸν οὐ μὴν αὐτοχρῆμα κτητικόν. καθά που καὶ ὀρφανικοὶ παῖδες, οἱ ὀρφανοί. ἡ δὲ κάλπις, οὕτω φασὶ λέγεται, ὡς καλοῦσα πιεῖν. Ὅτι ὅμοιόν ἐστι τοῦ ξένου λόγος τὸ, καὶ γὰρ ἐγὼ ξεῖνος ταλαπείριος ἐνθάδ᾽ ἱκάνω τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης. τῷ, οὔ τινα οἶδα ἀνθρώπων, οἳ τήνδε πόλιν καὶ ἔργα νέμονται ὁ δὲ τοιοῦτον ἄνδρα ὁδηγῶν εἰς ὃν ἱκέτης οἶκον ζητεῖ, εἴποι ἂν τὸ, τοιγὰρ, ἐγώ τοι ξεῖνε πάτερ δόμον ὅν μοι κελεύεις δείξω. ὥσπερ καὶ ὁ, οὗτος δή τις ξεῖνε πάτερ δόμος ὅν μοι κελεύεις πεφραδέμεν. ἴσως δέ ποτε προσαρμόσει καὶ τὸ, ἀλλ᾽ ἴθι σιγῇ τοῖον, ἀντὶ τοῦ, οὕτως ὡς νῦν ἔρχει σιγῶν. ὁ θαυμαστ

κῶς

κῶς αὐτὶ τοῦ λίαν, ὡς τὸ, τοῖον ῥ' ὑπέκφερον ὠκέες ἵπποι. ἐγὼ δ' ὁδὸν φράσω ἡγεμονεύσω. μὴ δέ τιν' ἀνθρώπων προτιόσσεο ἤτοι προσβλέπε μηδ' ἐρέεινε. καλῶς δὲ τὸ, μηδέ τιν' ἀνθρώπων. ὁ γὰρ ταῦτα ἐπαγγελλόμενος [illegible] ἀνθρώπους μὲν, οὔ. λιμένας δὲ καὶ νῆας καὶ τοιαῦτα ὁρῶν, θαυμάσειεν. εἰ δὲ καὶ κακόξενοί εἰσιν οἱ τοιοῦτοι ἄνθρωποι, προσφυῶς αὐτοῖς καὶ τὰ ἐφεξῆς. οὐ γὰρ ξείνους οἵδε μάλ' ἀνθρώπους ἀνέχονται ἤτοι ἀνέχουσι καὶ τιμῶσιν οὐδ' ἀσπαζόμενοι φιλέουσ', ὅς κ' ἄλλοθεν ἔλθοι. εἰ δὲ καὶ ναυτικὸν τὸ τοιοῦτον φῦλον, οὐκ ἀπᾷδόν ἐστιν εἰπεῖν ἐπ' αὐτοῖς καὶ τὸ, νηυσὶ θοῇσι τοίγε πεποιθότες ὠκείῃσι, λαῖτμα μέγ' ἐκπερόωσιν, ἐπεὶ σφισι δῶκε θεός. τῶν, νῆες ὠκεῖαι ὡσεὶ πτερὸν ἠὲ νόημα. πρὸς Ὀδυσσέα δέ φασι καὶ ταῦτα ἡ Ἀθηνᾶ, θαρρύνουσα ἐπὶ τῷ νόστῳ οἷα ταχυναυτούντων τῶν Φαιάκων. μᾶλλον μὲν οὖν, ὁμηρικῆς ταῦτα [illegible] μέθοδοι. [illegible] τὸ ἄπορον οἰκεῖα δὲ τῆς Ὀδυσσείας πλὴν καὶ ταχεῖα ἐκ τῆς τῶν ναυτικωτάτων Φαιάκων πομπῆς. εἰ γὰρ καὶ πάνυ ἐκτετόπισται ἡ τῶν Φαιάκων γῆ, ὅμως οὐδέ ἐστι τόρως (?) οὐδ' ἀπίθανον, ἐν μιᾷ νυκτὶ καταῖραι τὸν Ὀδυσσέα εἰς Ἰθάκην ναυσὶ ταχείαις κατὰ πτερὸν ἠὲ νόημα. καὶ ὅρα ὅτι οὐχ ὡς ἐν τῷ, [illegible] πτίλον [illegible], ἐκ τοῦ μείζονος ἐπὶ τὸ ἔλαττον κατέβη, οὕτω καὶ ἐνταῦθα ποιεῖ. ἀλλὰ προθεὶς τὸ ἧττον ἤτοι τὸ πτερὸν, ἐπήγαγε τὸ κατὰ πολὺ μεῖζον εἰς τάχος, δηλαδὴ τὸ νόημα. ὃ θεῖόν ἐστι ταχυτῆτος ἐν δείξει. δῆλον δὲ τῶν πτερῶν, ὄρνιν πάντως δηλοῖ. καὶ αὐτῶν, ταχύτατόν τινα ὡς εἰκός. καὶ ὡς εἰπεῖν, ὠκυπέτην. παλαιπέϊος δέ τις λέγεται, περιγράφει. τὸ δὲ παλαιπέϊος καὶ τὸ τηλόθεν ἐξ ἀπίας γαίης, ἐτυμολογικῶς εἰρῆσθαι δοκεῖ. ἐκ τοῦ τῆλε γὰρ ὡς πρόῤῥιζος, καὶ ὁ παλαιπέϊος. ἡ δὲ Ἰλιὰς ἐδήλωσε τὴν ἀπίαν γῆν, ἐν τῇ α ῥαψῳδίᾳ.

Ὅτι λαθραίαν εἴσοδον δηλοῖ τὸ, τὸν δ' ἄρα οἱ δεῖνα οὐκ ἐνόησαν ἐρχόμενον κατὰ ἄστυ ἢ τυχὸν κατὰ δῶμα, διὰ σφέας. οὐ γὰρ θεὸς εἴασεν ὅς ῥά οἱ ἀχλὺν θεσπεσίαν κατέχευε φίλα φρονέουσα αὐτῷ. ἣν δὲ ἀχλὺν, ἱερὰ πρὸ ὀλίγων ἐκάλεσεν. Ὅτι τὸ τοῦ Μενελάου δῶμα εἰπὼν ἐοικέναι ἠελίου ἢ σελήνης αἴγλῃ, λέγει καὶ νῦν ἐπὶ Ἀλκινόου ἀπαραλλάκτως τὸ αὐτό. ὑπαλλάξας μόνον τὸ κύριον ὄνομα καὶ τὸ αὐτοῦ ἐπίθετον, αὐτὶ γὰρ τοῦ, Μενελάου κυδαλίμοιο, λέγει ἐνταῦθα μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο. διδάσκων ὅπως χρὴ προφέρειν. πλὴν ἐκεῖ μὲν, οὐκ ἐπεξεργάσατο ἐπὶ πλέον τὸ νόημα. ἐνταῦθα δὲ καὶ ἔκφρασιν ἐπάγων φησί. χάλκεοι μὲν

Ὣς ἄρα φωνήσασ' ἡγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη
Καρπαλίμως. ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἴχνια βαῖνε θεοῖο.
Τὸν δ' ἄρα Φαίηκες ναυσικλυτοὶ οὐκ ἐνόησαν
Ἐρχόμενον κατὰ ἄστυ διὰ σφέας. οὐ γὰρ Ἀθήνη
Εἴα ἐϋπλόκαμος δεινὴ θεός. ἥ ῥά οἱ ἀχλὺν
Θεσπεσίην κατέχευε φίλα φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.
Θαύμαζεν δ' Ὀδυσσεὺς λιμένας καὶ νῆας ἐΐσας.
Αὐτῶν θ' ἡρώων ἀγορὰς καὶ τείχεα μακρὰ,
Ὑψηλὰ, σκολόπεσσιν ἀρηρότα. θαῦμα ἰδέσθαι.
Ἀλλ' ὅτε δὴ βασιλῆος ἀγακλυτὰ δώματ' ἵκοντο;
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Οὗτος δή τοι ξεῖνε πάτερ δόμος, ὅν με κελεύεις
Πεφραδέμεν. δήεις δὲ διοτρεφέας βασιλῆας
Δαίτην δαινυμένους, σὺ δ' ἔσω κίε. μηδέ τι θυμῷ
Τάρβει, θαρσαλέος γὰρ ἀνὴρ, ἐν πᾶσιν ἀμείνων
Ἔργοισι τελέθει, εἰ καί ποθεν ἄλλοθεν ἔλθοι.
Δέσποιναν μὲν πρῶτα κιχήσεαι ἐν μεγάροισιν.
Ἀρήτη δ' ὄνομ' ἐστὶν ἐπώνυμον. ἐκ δὲ τοκήων
Τῶν αὐτῶν, οἵπερ τέκον Ἀλκίνοον βασιλῆα.
Ναυσίθοον μὲν πρῶτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
Γείνατο καὶ Περίβοια, γυναικῶν εἶδος ἀρίστη.
Ὁπλοτάτη θυγάτηρ μεγαλήτορος Εὐρυμέδοντος.
Ὅς ποθ' ὑπερθύμοισι γιγάντεσσιν βασίλευεν.
Ἀλλ' ὁ μὲν, ὤλεσε λαὸν ἀτάσθαλον. ὤλετο δ' αὐτός.
Τῇ δὲ Ποσειδάων ἐμίγη, καὶ ἐγείνατο παῖδα
Ναυσίθοον μεγάθυμον, ὃς ἐν Φαίηξιν ἄνασσεν.
Ναυσίθοος δ' ἔτεκεν Ῥηξήνορά τ', Ἀλκίνοόν τε.
Τὸν μὲν, ἄκουρον ἐόντα, βάλ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
Νυμφίον ἐν μεγάρῳ, μίαν οἴην παῖδα λιπόντα
Ἀρήτην. τὴν δ' Ἀλκίνοος ποιήσατ' ἄκοιτιν,
Καί μιν ἔτισ' ὡς οὔτις ἐπὶ χθονὶ τίεται ἄλλη,
Ὅσσαι νῦν γε γυναῖκες ὑπ' ἀνδράσιν οἶκον ἔχουσιν:
Ὣς κείνη περὶ κῆρι τετίμηταί τε καὶ ἐστὶν,
Ἔκ τε φίλων παίδων, ἔκ τ' αὐτοῦ Ἀλκινόοιο,
Καὶ λαῶν, οἵ μιν ῥὰ θεὸν ὣς εἰσορόωντες,
Δειδέχαται μύθοισιν ὅτε στείχησ' ἀνὰ ἄστυ.
Οὐ μὲν γάρ τι νόου γε καὶ αὐτὴ δεύεται ἐσθλοῦ.
Ἧισιν τ' εὐφρονέῃσι καὶ ἀνδράσι νείκεα λύει.
Εἴ κέν τοι κείνη γε φίλα φρονέῃσ' ἐνὶ θυμῷ,
Ἐλπωρή τοι ἔπειτα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἱκέσθαι
Οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.

γὰρ τοῖχοι ἐρηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα, ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ. περὶ δὲ θριγκὸς κυάνοιο. χρύσεαι δὲ θύραι πυκινὸν δόμον ἐντὸς ἔεργον, ὃ ἐστι συνέκλειον. καθὰ καὶ ὁ δόμος αὐτὸς κατελίπετο. κατὰ δὲ, ὃν ἐὸς δόμος ἀμφικάλυψε. καὶ, οὐδὸς ἀργύρεος ἐντὸς ἐερχθ. ἀργύρεοι δὲ σταθμοὶ ἐν χαλκέῳ ἔστασαν οὐδῷ. ἀργύρεον δ' ἐφ' ὑπερθύριον. χρυσέη δὲ κορώνη. χρύσεοι δ' ἑκάτερθε καὶ ἀργύρεοι κύνες ἦσαν, οὓς ἥφαιστος ἔτευξεν ἰδυίῃσι πραπίδεσσι, δῶμα φυλασσέμεναι μεγαλήτορος ἀλκινόοιο. ἀθανάτους ὄντας καὶ ἀγήρως ἤματα πάντα. αἱ δὲ θρόνοι περὶ τοῖχον ἐρηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ διαμπερές. ἔνθ' ἐνὶ πέπλοι λεπτοὶ ἐύννητοι βεβλήατο ἔργα γυναικῶν. ἔνθα δὲ φαιήκων ἡγήτορες ἑδριόωντο, πίνοντες καὶ ἔδοντες. ἐπηετανὸν γὰρ ἔχεσκον. χρύσεοι δ' ἄρα κοῦροι ἐϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν ἕστασαν αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες, φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσι. πεντήκοντα δ' ἔσαν δμωαὶ κατὰ δῶμα γυναῖκες. αἱ μὲν, ἀλετρεύουσι μύλας ἔπι μήλοπα καρπόν. αἱ δ' ἱστοὺς ὑφόωσι καὶ ἠλάκατα στρωφῶσιν, ἥμεναι οἷά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείροιο. καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον, ὅσσον φαίηκες περὶ πάντων ἴδριες ἀνδρῶν νῆα θοὴν ἐνὶ πόντῳ ἐλαυνέμεν. ὡς δὲ, γυναῖκες ἱστὸν τεχνῆσαι. πέρι γάρ σφισι δῶκεν ἀθήνη ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα, καὶ φρένας ἐσθλάς. ἔκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων τετράγυος. περὶ δ' ἕρκος ἐλήλαται ἀμφοτέρωθεν. ἔνθα δὲ δένδρεα μακρὰ πεφύκει τηλεθόωντα, ὄγχναι καὶ ῥοιαὶ καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι. συκαῖ τε γλυκεραὶ καὶ ἐλαῖαι τηλεθόωσαι. τῶν, οὔποτε καρπὸς ἀπόλλυται, οὐδ' ἀπολείπει χείματος οὐδὲ θέρευς ἐπετήσιος, ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ ζεφυρίη πνείουσα, τὰ μὲν, φύει. ἄλλα δὲ, πέσσει. ὄγχνη ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει μῆλον δ' ἐπὶ μήλῳ. αὐτὰρ ἐπὶ σταφυλῇ σταφυλή. σῦκον δ' ἐπὶ σύκῳ. ἔνθα ὅρα τὸ δυσπεριφόρον τοῦ τόπου τοῦ ὁ ἐν τῷ ἀλκινόου νήσῳ εὐδαιμονεῖν ᾄδεται. ὃ δὴ καὶ μέχρι νῦν καθιστορεῖται μάλιστα ἐπὶ τὰ ἔξω αὐτοῦ. καὶ ἔστι ὁ τοιοῦτος μέθοδος οὐχ ὁμήρου ἐνδιδομένη τοῖς μετ' αὐτὸν ἱστορικοῖς. οἱ μυρία παραδιδόασι χωρικὰ ἰδιώματα πρὸς ὑπεροχὴν

Ὣς ἄρα φωνήσασ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον, λίπε δὲ Σχερίην ἐρατεινήν.
Ἵκετο δ' ἐς Μαραθῶνα καὶ εὐρυάγυιαν Ἀθήνην.
Δῦνε δ' Ἐρεχθῆος πυκινὸν δόμον. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἀλκινόου πρὸς δώματ' ἴε κλυτά. πολλὰ δέ οἱ κῆρ
Ὥρμαιν' ἱσταμένῳ, πρὶν χάλκεον οὐδὸν ἱκέσθαι.
Ὥς τε γὰρ ἠελίου αἴγλη πέλεν ἠὲ σελήνης
Δῶμα καθ' ὑψερεφὲς μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.
Χάλκεοι μὲν γὰρ τοῖχοι ἐρηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα.
Ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ. περὶ δὲ θριγκὸς κυάνοιο.
Χρύσειαι δὲ θύραι πυκινὸν δόμον ἐντὸς ἔεργον.
Ἀργύρεοι δὲ σταθμοὶ ἐν χαλκέῳ ἕστασαν οὐδῷ.
Ἀργύρεον δ' ἐφ' ὑπερθύριον. χρυσέη δὲ κορώνη.
Χρύσειοι δ' ἑκάτερθε καὶ ἀργύρεοι κύνες ἦσαν,
Οὓς ἥφαιστος ἔτευξεν ἰδυίῃσι πραπίδεσσι,
Δῶμα φυλασσέμεναι μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
Ἀθανάτους ὄντας καὶ ἀγήρως ἤματα πάντα.
Ἐν δὲ θρόνοι περὶ τοῖχον ἐρηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
Ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῖο διαμπερές. ἔνθ' ἐνὶ πέπλοι
Λεπτοὶ ἐύννητοι βεβλήατο, ἔργα γυναικῶν.
Ἔνθα δὲ φαιήκων ἡγήτορες ἑδριόωντο
Πίνοντες καὶ ἔδοντες. ἐπηετανὸν γὰρ ἔχεσκον.
Χρύσειοι δ' ἄρα κοῦροι ἐϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν
Ἕστασαν αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες,
Φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσι.
Πεντήκοντα δ' ἔσαν δμωαὶ κατὰ δῶμα γυναῖκες.
Αἱ μὲν, ἀλετρεύουσι μύλης ἔπι μήλοπα καρπόν.
Αἱ δ' ἱστοὺς ὑφόωσι καὶ ἠλάκατα στρωφῶσιν
Ἥμεναι, οἷά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείροιο.
Καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον.
Τόσσον φαίηκες περὶ πάντων ἴδριες ἀνδρῶν
Νῆα θοὴν ἐνὶ πόντῳ ἐλαυνέμεν, ὣς δὲ γυναῖκες
Ἱστὸν τεχνῆσαι. πέρι γάρ σφισι δῶκεν Ἀθήνη
Ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα, καὶ φρένας ἐσθλάς.
Ἔκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων
Τετράγυος. περὶ δ' ἕρκος ἐλήλαται ἀμφοτέρωθεν.
Ἔνθα δὲ δένδρεα μακρὰ πεφύκει τηλεθόωντα.
Ὄγχναι καὶ ῥοιαὶ καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι.
Συκαῖ τε γλυκεραὶ καὶ ἐλαῖαι τηλεθόωσαι.
Τάων οὔποτε καρπὸς ἀπόλλυται, οὐδ' ἀπολείπει
Χείματος οὐδὲ θέρευς ἐπετήσιος. ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
Ζεφυρίη πνείουσα, τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει.
Ὄγχνη ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μήλῳ.
Αὐτὰρ ἐπὶ σταφυλῇ σταφυλή, σῦκον δ' ἐπὶ σύκῳ.
Ἔνθα δέ οἱ πολύκαρπος ἀλωὴ ἐρρίζωται.

Τῆς δ' ἕτερον μὲν θειλόπεδον λευρῷ ἐνὶ χώρῳ
Τέρσεται ἠελίῳ. ἑτέρας δ' ἄρα τε τρυγόωσιν.
Ἄλλας δὲ τραπέουσι. πάροιθε δέ τ' ὄμφακές εἰσιν
Ἄνθος ἀφιεῖσαι. ἕτεραι δ' ὑποπερκάζουσιν.
Ἔνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νείατον ὄρχον
Παντοῖαι πεφύασιν, ἐπηετανὸν γανόωσαι.
Ἐν δὲ δύω κρῆναι. ἡ μέν τ' ἀνὰ κῆπον ἅπαντα
Σκίδναται, ἡ δ' ἑτέρωθεν ὑπ' αὐλῆς οὐδὸν ἵησι
Πρὸς δόμον ὑψηλὸν, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται.
Τοῖ' ἄρ' ἐν Ἀλκινόοιο θεῶν ἔσαν ἀγλαὰ δῶρα.
Ἔνθα στὰς, θηεῖτο πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.

να, οὐ φυόμενα γοῦθεν, οὐ δῆλος γινόμενα. ὀπώριον τὸ, πολλὴ κυπάρισσος ἐν τῇ κρήτῃ. καὶ τὸ, οὐ ῥόδος, ἀσταφίδας. περὶ ἓξ δηλαδή. καὶ ἰσχάδας ἰδνωτέρας. καὶ τὸ, αὐτὰρ ἀπ' εὐβοίης, ἄπιοι καὶ ἴφια μῆλα. περὶ ὧν ἀλλαχοῦ ἐρρέθη. καὶ τὸ, ἀρκάδια, ἐπικάρους. φοίνικα δ' αὖ, καρπὸν φοίνικος καὶ σημαίνει λιπ. καρχηδὼν, δάπιδας καὶ ποικίλα προσκεφάλαια. οὕτω δὲ καὶ σκεῦαι ἐς ἄμελξιν γλάγος αἶγες ἐξοχώταται λέγονται εἶναι. ὅπλα δ' ἀπ' ἄργεος. ἅρμα θεσσαλῶν. τέως μέντοι, ὅμηρος προϊστορεῖ καὶ τάδε. ἔνθα δὲ δὴ, πολύκαρπος ἀλωὴ ἐρρίζωται. τῆς, ἕτερον μὲν, θειλόπεδον λευρῷ ἐνὶ χώρῳ τέρσεται ἠελίῳ. ἤγουν ἕτερον μέν τι μέρος τῶν κατ' αὐτὴν σταφυλῶν, ἐν θειλοπέδῳ ἐλευθερεῖται. ἑτέρας δ' ἄρα τε, τρυγόωσιν. ἄλλας δὲ τραπέουσι. πάροιθε δέ τ' ὄμφακές εἰσιν ἄνθος ἀφιεῖσαι. ἕτεραι δ' ὑποπερκάζουσιν. ἔνθα δὲ κοσμηταὶ ἤτοι εὔτακτοι πρασιαὶ παρὰ νείατον ὄρχον παντοῖαι πεφύασιν, ἐπηετανὸν γανόωσαι. ἐν δὲ δύω κρῆναι. ἡ μέν τ' ἀνὰ κῆπον ἅπαντα σκίδναται. ἡ δ' ἑτέρωθεν ὑπ' αὐλῆς οὐδὸν ἵησι πρὸς δόμον ὑψηλὸν, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται. εἶτα συμπεραίνων τὴν ἔκφρασιν, φησί. τοῖ' ἄρ' ἐν Ἀλκινόοιο θεῶν ἔσαν ἀγλαὰ δῶρα. ἔνθα στὰς, θηεῖτο πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς. προσῆκεν αὐτὸς ὢν τοῦ θαυμάζειν, μᾶλλον, ὑπὲρ ὅτι τὸ τῆς καλυψοῦς σπήλαιον ἐθαύμαζεν ὁ ἑρμῆς. Ὅρα δὲ ὅσα καλὰ τῇ τῶν φαιάκων πόλει ἐπιμαρτύρηται ἡ ῥηθεῖσα ἔκφρασις. πλοῦτον τὲ γὰρ πολὺν ἱστορεῖ τὸν ἐν χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ καὶ χαλκῷ. καὶ τέχνην τὴν περὶ τὰς τοιαύτας ὕλας. καὶ ἐπιστήμην ταλασιουργικήν. καὶ καρπῶν εὐθηνίαν. καὶ γεωργικὴν ἐμπειρίαν. καὶ γῆς εὐδαιμονίαν. καὶ ἀέρα εὔκρατον. καὶ τοιαῦτά τινα ἕτερα ὁποίοις οὐκ εἶχεν ἀγλαΐζειν τὴν ἐρωτικὴν ἰθάκην, διὰ τὸ ἐκεῖ ἐμβριθὲς καὶ ἀπαραγγέλτον εἰπεῖν δὲ καὶ αἰπολοχαρές. ὅτι δὲ συναγλαΐζει κἀνταῦθα τὴν φράσιν τοῖς πράγμασι καὶ γλυκέως φράζει τὰ καλὰ, δῆλόν ἐστιν ἃ δέ πως εἴπει, τὰ κατὰ μέρος τῆς ἐκφράσεως πολλὰ τοιαῦτά ἐστι. χάλκεοι μὲν οἱ τοῖχοι, πρὸς ἀσφάλειαν. ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ ἐρηρεσμένοι. τουτέστιν οὐκ ἐπιπολῆς ἔχοντες τὰ πέταλα περιθετά τινα ἐκ χαλκοῦ, ἀλλὰ ὅλῳ τῷ πάχει κεχαλκωμένοι. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐρείδειν, οὐ μόνον κοινότερον ἐπὶ τοῦ ἑδράζειν, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀντιβαίνειν ὡς ἐν τῷ, ἔπος πρὸς ἔπος ἐρείδων, ἀλλὰ καὶ σκωπτικόν. ὡς δηλοῖ ἀριστοφάνης ἐν τῷ, ὅς τις ἐν εὐνόμοις στρώμασι παννυχίζων, τὴν δίαιναν ἐρείδεις. ὅτι δὲ συνεμῶς πέφρασται ὡς εἰπεῖν. καθὰ καὶ τὸ ἐνεργεῖν ἐν ᾧ, οἷόν τι λίαν, τὴν ψάλτειαν ἐν ὀφθαλμοῖς πάντων ὁρώντων ἐνεργεῖν. ἐν δὲ τούτοις, ἰστέον καὶ ὅτι τὸ μὲν ἐρηρέδαται, θεματικὸν ἔχει τὸ δέλται ἐκ τοῦ ἐρείδω. ἑξῆς δὲ τὸ, ὀνομάδαται πεφράδαται ἐσκευάδαται, ἀπὸ συγγενείας ὥρμηνται τῆς τοῦ ζῆτα πρὸς τὸ δέλτα ὡς ἀπὸ τοῦ ὀνομάζω φράζω σκευάζω. τῆς δὲ τοῦ ζῆτα καὶ δέλτα πρὸς ἄλληλα μεταχωρήσεως, παραδείγματα μυρία. ὧν κατὰ τοὺς παλαιοὺς, καὶ τὸ ὀζμὴ ὀδμή. ἴζμεν ἴδμεν δωρικῶς. φράζω ἀφραδής. ἀναλόγως δὲ, ἀειφραδὴς τὸ ἐπίθετον. καὶ ἀειφράδες βαρυτόνως πρὸς διαστολὴν, τὸ κύριον. ἔτι δὲ καὶ ἐρίζω ἐρίδω ἄχρηστον. ἀφ' οὗ ἐν χρήσει, τὸ ἐριδμαίνω καὶ τὸ ἐριδαίνω. καὶ γυμνάζω γυμνάδω. καὶ διπλασιασμῷ αἰολικῷ καὶ δωρικῷ γυμνάδδω. ὡς τὸ, γυμνάδδομαί τι καὶ πατὶ πυγὰν ἅλλομαι. Ὁ δὲ θριγκὸς ἤγουν ἡ τῶν τοίχων κόμη ἢ στεφάνωσις, παρὰ τὴν τρίχα γίνεται, τριχός. καὶ ἐπενθέσει τοῦ ν πρός τι καλλιφωνίαν καὶ διαφορὰν τοῦ τειχός, γίνεται τριγχός. ἀλλαγέντων δὲ τῶν ἀφώνων εἰς τὰ ἀντίστοιχα τούτοις, γίνεται θριγκός. ἤγουν φραγμὸς ὑπερκείμενος καὶ οἱονεὶ τειχῶν δίκην κοσμῶν. ἔχει δὲ ἡ λέξις, καὶ ἀναδρομὴν γενικῆς τοῦ τριχὸς, εἰς εὐθεῖαν τὴν, ὁ τριγχός. ἐξ οὗ ὁ θριγκὸς ἔχει δέ τι καὶ ἀστειότητος. ἵνα ὡς ὅπερ τῇ κεφαλῇ αἱ κυάνεαι τρίχες, τοῦτο τῷ ἕρκει ὁ κυάνεος τριγχός. καὶ ἤθελον μέν τινες, τριγχὸν γράφειν ὀρθότερον. οἱ δὲ παλαιοὶ, οὐκ ἐθέλουσιν οὕτως. ὅτι δὲ πολλαὶ τοιαῦται ἀφώνων τροπαὶ γίνονται ἰωνικῶς, δηλοῖ πρὸς ἄλλοις καὶ τὸ ἐνθεῦτεν, καὶ ὁ βέθρακος, τὰ περὶ τῷ ἴωνι ἡροδότῳ. ὅλως δὲ, πολλὴ μεταλλαγὴ δασέων καὶ ψιλῶν συμφώνων πρὸς ἄλληλα δι' ἀποφυγὴν δυσφωνίας. ἀπὸ τοίνυν τοῦ φρίσσω, παρακείμενος οὐκ ἀναλόγως φέφρικα ἀλλὰ πέφρικα. ὅθεν καὶ ἡ φρίκη, τοιοῦτον καὶ τὸ κεχραμμένον ἐκ τοῦ χραίνω. καὶ τὸ πεφρασμένον ἐκ τοῦ φράζω. καὶ ἄλλα μυρία. τοιαύτης δὲ ἐφόδου καὶ τὸ, θρὶξ τριχός. ἐπεὶ δὲ καὶ τὰ ψιλὰ καθὰ καὶ τὰ δασέα δυσφωνεῖ καὶ αὐτὰ κατά τινα ἐπαλληλίαν, γίνεται καὶ ἐν αὐτοῖς ἐξώθησις, καλλιφωνίας χάριν καὶ εὐαρμοστίας λεξικῆς ἣν φιλοῦμεν ἄνθρωποι. τοιοῦτον τὸ πέφθακα καὶ τὸ κεχάλκευται. ἅπερ ἀπτικοὶ, ἔφθακα φασὶ καὶ ἐχάλκευται. καθὰ καὶ ὁ κτιστὸς, ἐκτῦσθαι λέγει τὸ κεκτῦσθαι. ὅμοιον δὲ τούτοις, καὶ τὸ βιβούλευκα, ὅτι λέγεται ἐβούλευκα. ἀποσκευάζονται δὲ ὁμοίως γλυκείας ἀπηχήσεως χάριν ἃ τῆς αὐξήσεως κατάρχον σύμφωνον, καὶ ὁ εἰλημμένος ἐκ τοῦ λίθου καὶ ὁ εἰρημένος, ἐκ τοῦ ῥῶ ῥέσω. καὶ τὸ ἐρρυπωμένοι, ἐκ τοῦ ῥύπου ῥυπώσω. καὶ οὕτω χαρίζονται τοῖς

φωνήεσι, περιχόδειν ἀκωλύτως ὡς μὴ ἀχρειοῦσθαι αὐτοῖς τὸ τῆς ἐκφωνήσεως εὐγενές. εἰσὶ δὲ οἱ τὸν θριγκὸν, περίβολον οἰκίας κόσμου, ἑρμήνευσαν. ὁ δὲ κύανος, χρῶμά τε μέλαν ἐξ οὗ τὸ κυάνεον μεταφορικῶς, ἀφ' οὗ κυάνεον καὶ κυανοῦν. κυάνεος δὲ νῦν ὁ θριγκὸς τοῦ τείχους, ὡς ἂν οὕτως ἀεροειδὲς τὸ μετέωρον φαίνοιτο. αἱ μέντοι προφαινόμεναι θύραι, καὶ οἱ περὶ αὐτὰς σταθμοὶ οἵ εἰσιν αἱ παραστάδες, καὶ τὸ ὑπερθύρειον ἤγουν τὸ ἐπικείμενον ταῖς θύραις εἰς ὃ φασὶν αἱ στρόφιγγες ἁρμόζονται, ἔτι δὲ καὶ ἡ κορώνη τὸ κρίκιον δηλαδὴ ᾧ ἐπισπῶνται τὰς θύρας ὡς καὶ ἐν τῇ α ῥαψωδίᾳ ἐγράφη, καί τινες κύνες, ἀπὸ χρυσοῦ εἰσὶν, ἵνα ἡ πολυτελὴς ὕλη, πρὸς τὸ προσαστράπτειν τῇ ὄψει καὶ ἔχῃ ἐξαλλαγὴν πρὸς τὸν θριγκὸν ὡς καὶ οἱ ἀργύρεοι κύνες πρὸς τὰ χρυσᾶ. καὶ οὕτω ποικιλία ἐν τῷ τηλαυγεῖ τοῦ ἔξω προσώπου εἴη πρὸς παραγωγὴν ὀφθαλμοῦ τῶν ξενομένων οἷς βλέπει καὶ τῇ αὐτῆς ἐντυφῶντος ποικιλίᾳ. ἐν οἷς οἱ παλαιοί φασιν, ὁ μὲν φιλόπλουτος, τὴν ὕλην θαυμάσεται. ὁ δὲ φιλόκαλος, τὴν τέχνην. ὁ δὲ ἀστειότερος, τὴν χρείαν. διὸ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς, οὐκ ἀπειρήκότως τὰ τοιαῦτα θαυμάζων ἑστήκει. κορώνη δὲ, οὐ μόνον ἐπὶ θύρας ὡς προείρηται κεῖται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τόξου ἐν ἄλλοις, καὶ ἐπὶ πλοίου πρύμνης. καὶ μέρος δέ ἐστι σώματος ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος, ὥς φασι Φιλόξενον εἰπεῖν ἐν τοῖς τῶν ῥωμαίων διαλέκτου. εἴληπται δὲ ταῦτα, ἐκ τοῦ ζώου τῆς κορώνης λογίζειν εἰωθότας τὸ ῥάχιλον. τὸ δὲ ἐδήνεαν, εἰ μὲν συναλιφὴν ἐπάθεν, ἐπεὶ εἰδήνεσι περιπίδνασιν, ἔχοι ἂν δηλονότι τὴν ἀρχὴν... εἰ δὲ γράφεται ἔτευξεν ἰδυίῃσι πραπίδεσσι, δῆλον ὅτι διὰ τοῦ ι γράφεται, οὐχ ὡς μετοχὴ μέντοι ἀλλ' ὡς ὄνομα μετοχικόν. ἐξ οὗ καὶ ἴδιος τοὺς ἴδμονας μάρτυρας φασὶν οἱ παλαιοὶ ὡς γέγραπται ἀλλαχοῦ. τοὺς δὲ χρυσοῦς καὶ ἀργυροῦς κύνας, ἐμψύχους καὶ ἀΰπνους πλάττει, ἵνα φυλάσσωσι τὸ δῶμα. ἀγήρως δὲ καὶ ἀθανάτους, οὐ μόνον πρὸς ἐκεῖ μὲν χρυσοῦ καὶ ἀκιβδήλου ἀργύρου οἳ οὐκ οἴδασιν ἰῷ φθείρεσθαι, ἀλλ' ἔστι καί τις μῦθος ὑπὲρ αὐτῶν, λεγόμενα ὅμοιά τινα, ὃν παρὰ τὸν ἐστὶν ἐκθέσθαι, ὃς δὲ οὐ μακρὰ λέγει, τοιοῦτός ἐστι. κύνες οὕτοι, οὓς ἄρα δίδωσι Ποσειδῶνι, συλλαβεῖν αὐτῷ πρὸς τὴν ἐν Ἰλιάδι δηλουμένην ἐπὶ θέσιν κατὰ τοῦ Διός. οἱ παρεῖλθον φασὶν εἰς Ἀλκίνοον. ἄλλως δὲ, δοκεῖ τὸ τοιοῦτον ἔμψυχον τῶν κυνῶν καὶ τὸ ἀθάνατον, τὸ μὲν, δηλοῦν τὸ ὡς ἐρρέθη αἰώνιον. τὸ δὲ, τὸ εὔτεχνον καὶ εὐχειρόματον ὡς εἰς φυλακὴν οἴκου. διὸ καὶ Ἥφαιστος αὐτοὺς τεῦξαι λέγεται. ὃ δὲ τοῖς περὶ τεχνικοῖς ἔργοις εἴωθεν ἐπιλέγεσθαι ὡς ἐν πολλοῖς φαίνεται. τινὲς δὲ τοὺς ῥηθέντας κύνας, οὐ ζῶα νοοῦσιν, ἀλλὰ ἥλους. ὅθεν φασὶ καὶ κυνάδας φαμέν. οὐ καὶ ἄλλως φασὶ, τοὺς διπλοῦς ἥλους, τῶν δὲ ἴσως, διὰ τὸ καὶ ἐν τοῖς ἥλοις δηκτικὸν καὶ δὴ κάρχαρον. τοὺς δὲ θρόνους, οὐ λέγει μὲν ποίας ὕλης εἰσίν. οἷα χρυσοῦς μὲν ἢ ἀργυροῦς ὀκνεῖ ἂν εἰπεῖν, διὰ τὸ ἐν ᾧ οὕτω πολλῶν τῆς τιμίας ὕλης ἀπίθανον. ἐκ λίθων δὲ, οὐκ ἐθέλει λαξεῦσαι αὐτοὺς, ἵνα μὴ ταῖς πολυτίμοις ὕλαις παρὰ θέσει μὴ τοιαύτην ἐς διαφυλάττειν ἔχει καὶ ὁ ἀπρεπὴς πίλιος νέσορ. μήποτε δὲ, καὶ αὐτοὺς χαλκοῦς δίδωσι νοεῖν, συνηρμοσμένους αὐτόθεν τοῖς τοίχοις. διὸ καὶ ὥσπερ ἐκεῖ ἔφη χαλκέους τοίχους ἐρηρέδατο ἔνθα καὶ ἔνθα εἰς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ, οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν θρόνων φησὶν ὡς θρόνοι περὶ τοῖχον ἐρηρέδατο καὶ ἑξῆς. ὅθεν οὐδὲ ἠθέλησεν εἰς πλέον ἀποσημαίνεται αὐτούς. ὡς εἴγε ἐκ μαρμάρου λίθου ἦσαν, οὐκ ἂν ὤκνησε καὶ τὸ αὐτῶν εἰπεῖν τι σεμνὸν, ὡς ἐπὶ τοῦ ἐν Πύλῳ λιθίνου τοίχου ἐποίησε. πέπλους δὲ εἰωθὼς γυναικεῖα λέγειν περιβλήματα, ἐνταῦθα τὸ ἁπλῶς ὕφασμα οὕτω καλεῖ. οὐ γὰρ εἰκὸς γυναικείους πέπλους ὑποστρῶσθαι τοῖς καθημένοις. ἀλλ' ἁπλῶς ὕφασμά τι λαμπρὸν μὲν καὶ ἐπιπρέπον, ἔνθεν ἐτυμολογεῖται ὁ πέπλος. περίπαλος τις ὢν κατὰ τοὺς παλαιούς. χρησιμεῦον δὲ εἰς τάπητα θρόνου. οὕτω καὶ τὸ φᾶρος καὶ τὸ σπεῖρον εἰωθέ τι ἐπὶ ἱματίων λέγεσθαι, ὅμως ἔστιν οὗ ὁ ποιητὴς ἐπὶ ἁπλῶς ὑφασμάτων τίθησιν. εὔννητοι δὲ, οἱ εὐνενησμένοι κατὰ τοὺς παλαιούς, ὅ ἐστιν εὐκλωσμένοι. διαλυθέντος δὲ, ἐννητοὶ γίνονται διπλωθέντος τοῦ ν. οὕτω δὲ καὶ οἱ εὔδμητοι βωμοὶ, ἐΰδμητοι κατὰ διάλυσιν. τὸ δὲ ἔργα γυναικῶν, προσαφαντικῶς δηλονότι τέθειται ἵνα εὐαρμόσως ἐπάγηται, πολυτέχνιλα δ' ἴσαν δμωαὶ γυναῖκες. τὸ δὲ ἑδριόωντο πίνοντες καὶ ἔδοντες ἐπίτασιν δηλοῖ ἔχοντος, ἐπὶ πλουσίων τρυφώντων χρὴ λέγεσθαι. τὸ δὲ ἔδοντες, σημαίνει καὶ αὐτὸ εἰς παράδειγμα τὸ τοῦ δ καὶ τοῦ θ φιλίας. ὡς τὸ οὐδέτερον οὐθέτερον, καὶ χάριδος χάριτος, καὶ ἄλλα ὅσα ἐδήλωθη, οὕτω καὶ ἔδω ἔθω. ὡς τὸ, ἔθων Οἰνῆος ἀλωήν. καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, ἔσθω καὶ ἐσθίω. βωμοὶ δὲ ἁπλῶς, αἱ ἀναβαθμοὶ ἐνταῦθα, ἐφ' ὧν λυχνοφόροι κοῦροι ἵσταντο χρύσειοι καὶ αὐτοί. γίνεται δέ τις μνήμη καὶ ἀλλαχοῦ τῶν τοιούτων βωμῶν. τὸ δὲ αἰθομένας δαΐδας ἔχοντες καὶ τὸ φαίνοντες, παραπέμπει ἀλλήλοις συνετῶς, παρῆγαγε τὸν φανὸν δὲ καὶ πασιὸς ἐλέχθη παρὰ τοῖς ὕστερον ὡς καὶ αὐτὸ ἐν ἄλλοις ἐγράφη. καὶ τὸ φάνιον δὲ τὸ ἐκ φανοῦ παράγωγον, οὗ ἡ χρῆσις παρὰ Μενάνδρῳ. οὗ φανὸς τὸ ὑποκόρισμα, παράγει καὶ τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον φανάριον. Φιλύλλιος δὲ κατὰ τὴν παράδοσιν τοῦ δειπνοσοφιστοῦ, τὰς λαμπάδας δᾷδας καλοῦντος ἀπολύτως δηλαδὴ τῷ ποιητῇ, Ἀθηναίων δὲ κατὰ τὸν γλωσσογράφον Σέλευκον, φανοὺς ὀνομαζόντων τὰς λαμπάδας, ἔστι συναγαγεῖν, ταυτά τινα πολυωνυμίας λόγῳ εἶναι, δᾷδας φανοὺς καὶ λαμπάδας. τιμαχίδας δέ φησι, δίλιτρον καλεῖ τὸν φανὸν ὃν οἱ νυκτοπορευόμενοι τῶν νέων ἔχουσι. νεάνθης δέ φασιν, ἐλάτας τὰς λαμπάδας ἔφη παρὰ τὴν ἐλάτην ὅτι ὁ τῆς ἐστὶν ἐλη, ἀφ' ἧς πολλὰ γίνονται. ὧν καὶ τὸ εἰληθερεῖν καὶ ἡλιόπιθον ὡς μετ' ὀλίγα φανεῖται. παρὰ δὲ Μενάνδρῳ φησὶν ἑλανὴ, ὁ ἐκ καλάμου δεσμός. εὕρηται δὲ καὶ λυχνοῦχος καλούμενος ὁ φανός. Ἄλεξις γοῦν φησιν, ὁ πρῶτος εὑρὼν μετὰ λυχνούχου περιπατεῖν τῆς νυκτὸς ἦν τις κηδεμὼν τῶν δακτύλων. ὁ δ' αὐτὸς ἐν ἄλλοις ἔφη. τριὸς ἐστὶ φανὸς τοιοῦτος, οἷος ὁ γλυκύτατος ἥλιος, ἔστι δέ φασι φανὸς, ὁ ἐκ ξύλων τετμημένων δέσμη. καὶ δηλοῖ αὐτὸ Φιλιππίδης ἐν τῷ, οὐ φανὸς ὑμῖν οὐκ ἔφαινεν οὐδὲν. πρὸς ὃ λέγει ὁ ἀκούσας. ἐπέστρα φυσᾶν δυστυχὴς οὐκ ᾔδειν. καὶ ὅρα τὸ, ὁ φανὸς οὐκ ἔφαινεν ἐτυμολογικῶς ῥηθέν, ὁμήρου κατάρξαντος τοιαί τινος μεθόδου ὡς εἴρηται, δοκεῖ δὲ τὸν εἰς φανὸν τετμημένων ξύλων, ὃ εἶναι καὶ τὸ καλάμινον γράδιον, πρίνινον αὐτό φασιν ἢ δρύινον ξύλον. ὁ ἐθλασμένον ἢ κατεσχισμένον, ἐξάπτεται καὶ φαίνει τοῖς ὁδοιποροῦσι. μήποτε δὲ ἄρα δᾲδος εἶδός τι καὶ τὸ τοιοῦτον γράδιον εἴγε πίσσαν καταστάζειν ἔχει ὡς δηλοῖ θεοδωρίδας ὁ συρακούσιος ἐν τῷ, πίσσαν δ' ὑπὸ γραδίων ἔσταζεν. ἔνι δὲ καὶ πυρσὸς ὁ φανός.

τος ἐκαλεῖτο, οὐκ ἔστιν ἀμφιβάλλειν. τὴν δὲ ἐκ ξύλων τετμημένων σύνθεσιν τοῦ, ὑπὸ φανοῦ ὑπὸ λύχνου, δηλοῖ φασι καὶ ἀεισοφαιὲς(?) ἐν τῷ, τῶν ἀκοντίων συνδοῦντες ὀρθὰ τρία, λυχνίῳ χρώμεθα ἤγουν λυχνίᾳ. τὴν γὰρ νῦν φασι λυχνίαν, λυχνίον ἐκάλουν ὡς Φερεκράτης. φανοῦ δέ φασι χρῆσις τοῦ πρὸ βραχέων εἰρημένου, καὶ παρὰ Διφίλῳ. δι'. ἀλλ' ὁ φανὸς ὕδατός ἐστι μεστός. ἤτοι ὁ φανὸς ξύλα ἔχει χλωρότατα καὶ διάβροχα(?) ὑδατηρά. ὁ δὲ παρὰ Ἀλέξιδι ξυλολυχνοῦχος, τάχα φασὶν ὅμοιός ἐστι, τῷ παρὰ Θεοπόμπῳ ὀβελισκολυχνίῳ. οὐ παλαιὸν δὲ εὕρημα ὁ λύχνος. λέγει δὲ ὁ ῥηθεὶς Ναυκρατίτης ῥήτωρ, καὶ ὅτι λυχνοκαυτίαν ἔφη Κηφισόδωρος. ἣν οἱ πολλοί, λυχναψίαν. κεῖται δὲ παρ' αὐτῷ καὶ κανδήλας χρῆσις. δι'. ἀσσαρίου κανδήλας πρίω. ἤγουν ἐξώνησαι. λέγει δὲ καὶ τὰ λύχνα οὐδετέρως κατὰ Ἡρόδοτον. δῆλον δὲ καὶ ὅτι αἰθομένας δαΐδας ὁ ποιητὴς ἔφη, τὰς σὺν τῷ ἀνάπτεσθαι(?), καὶ ἀναλαμπούσας. ἐξ οὗπερ αἴθειν καὶ αἰθὴρ καὶ ἄστρον καὶ ἀστήρ. πολλῶν δὲ παραγομένων ἐκ τοῦ αἴθειν, παραδέδοται ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ἡ παρὰ τῷ Σουΐδᾳ αἴθραξ(?). ἣ καὶ αἰθράκλη(?) ὡς ἐκεῖνος λέγει. δηλοῖ δὲ, τὸ ἰδιωτικῶς γυναικεῖον πυραρύλλιον(?). ἐνθυμητέον δ' ἐνταῦθα καὶ τὰς παρὰ τῷ Σουΐδᾳ πυρσουρίδας. φανοὺς δηλαδὴ, βαρβάρων ἔλευσιν προσημαίνοντας. ὧν ἴσως ἡ παραγωγὴ, κατὰ τὰς λαμπουρίδας, ἱστορίας μέντοι παρὰ τὴν ἐν τῷ Λυκόφρονι. ἰστέον δὲ ὅτι τῶν εἰρημένων δαΐδων ἡ εὐθεῖα, διαλέλυται πρὸς διαστολὴν τοῦ δαὶς ἡ εὐωχία. καὶ ὅμως ὅτι ἡ τοιαύτη δαῒς δᾶς λεχθεῖσα ἐν προσγραφῇ τοῦ ἰῶτα, διφθογγίζεσθαι λογίζεται. Ἡρωδιανὸς(?) οὖν παραδοὺς τὰ εἰς ας ὀξύτονα διὰ τοῦ δ κλίνεσθαι, οἷον σιβὰς σιβάδος, ἰχὰς ἰχάδος, πελιὰς πελιάδος, ὧν μόνων ἐκ τούτων εἰς ας φησὶ λήγειν, τὸ, δάς. παρατίκονται(?) δὲ δμωαὶ τῷ Ἀλκινόῳ, καθὰ καὶ τῷ Ὀδυσσεῖ ἐν Ἰθάκῃ ποτέ. Τὸ δὲ ἀλετρεύουσι ἐπὶ μύλης μήλοπα καρπὸν, ἔχει μὲν ἀσαφῆ(?) παρέχουσιν ὅπερ αἰτίαι τινὲς καὶ ἄλλως προεγράφησαν, κατὰ τὸ μύλης καὶ τὸ μήλοπα. νοῦς δὲ αὐτῷ διττός. οἱ μὲν γάρ φασιν, διὰ στρέφουσαι καὶ τρίβουσαι ἐπὶ τῆς μύλης ἥ ἐστιν ἄκρον μηροῦ τοῦ κατὰ τὴν ἐπιγουνίδα, καρπὸν μήλοπα. ὅ ἐστιν ἐκ προβάτων ἔριον. οἱ δὲ τοιοῦτοι, αἰτιολογοῦνται(?). οὕτω γάρ φασι ποιεῖ Ὅμηρος γυμνουμένας ἕως μηρῶν γυναῖκας αἳ τῇ χειρὶ τὴν κρόκην εἶλκον, ὡς Εὔπολις. τῇ χειρὶ νῶσαι μαλθακωτάτην κρόκην. οὐδὲ μύλην οἶδε τὸ γόνυ ὁ ποιητής. ψυχρὸν δὲ καὶ τὸ, καρπὸν προβάτου εἰπεῖν τὸ ἔριον. καὶ τὸ μήλοπα δὲ, κακοσύνθετον. μήλου γάρ ἐστι δῶρον τὸ ἔριον οὐ μὴν ὄψιν ἔχον μήλου. ἕτεροι δὲ κρειττόνως ἐξηγούμενοι, φασὶ τὰς ῥηθείσας γυναῖκας, ἀλήθειν ἐν μύλαις σῖτον. καὶ ἀλετρεύειν μὲν, τὸ ἀλήθειν καὶ ἀλετρίειν(?). ὅθεν καὶ γυναῖκες ἀλετρίδες ὡς ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα φανήσεται. αἳ καὶ μυλωθροὶ καὶ μυλωθρίδες, παρὰ τὸ μύλην ἀθρεῖν οἱ συνωρίσθησαν(?). ἢ πρὸς(?) μύλωνα θορεῖν ἐν συγκοπῇ. μύλην δὲ, ἐν ᾗ τρίβονται οἱ πυροί. ὡς τὴν, μύλην στῆσαι(?). μήλοπα δὲ καρπὸν, τὸν σῖτον ὡς μηλοειδῆ τὴν χρόαν. ὅ ἐστι ξανθὸν καὶ ξανθόχλωρον. ὅθεν καὶ Δημήτηρ ξανθὴ λέγεται. καὶ Ὅμηρος μὲν, οὕτω σαφῶς ἔφρασε παρὰ τὸ μῆλον καὶ τὴν ὀπωπὴν ὅ ἐστι θέαν. οὐ μῆλον ἀγλαὸν τῇ ἐρυθρότητι παραλαβὼν, ἀλλὰ ἐοικὸς ὄψει πέπονος ἀστάχυος. τῶν τις δὲ μεθ' Ὅμηρον, τὸ μὲν μῆλον δωρίσας εἰς μᾶλον τὴν δὲ ὄψιν εἰς εἶδος μεταλαβὼν καὶ μεταθεὶς τὰς λέξεις Ἀλκαῖος δὲ ἦν ἐκεῖνος ὁ κωμικός, εἰδομαλίδην ἔφη σκωπτικῶς τινα διὰ τὸ καλλωπίζεσθαι τὰ μῆλα τῆς ὄψεως. ἐρυθρόμηλον δηλαδὴ κοκκινοπρόσωπον(?). ὅπερ ἀνάπαλιν ἔχει αὖ ὁ παρὰ τῷ Κρατίνῳ ἀρρενωπὰς(?). τὰ μὲν ἄλλα, γυνὴ ὤν. ἔχων δέ τι ἀνδρόμορφον. οἱ δὲ τοιοῦτοι, καὶ ἀνδρόγυνοι λέγονται. φύλλοις δὲ αἰγείρου τὰς δμωὰς εἰκάζει, διὰ τὸ εὐκίνητον καὶ συνεχὲς τῆς αὐτῶν ἐργασίας. εὐκίνητα γάρ φασι καὶ τὰ τῶν αἰγείρων φύλλα διὰ τὸ ὕψος. μακεδνὴ γὰρ ἡ αἴγειρος. ἤγουν ἐπιμήκης. μακρά. παρὰ τὸ μᾶκος μακεδανὴ καὶ μακεδνή. ὡς θρὶξ ψεδανὴ ψεδνή. ὅμοιον δὲ τύπου καὶ τὸ ἀλαπαδνὸν καὶ ὀλοφυδνὸν καὶ πευδνόν(?). δῆλον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ μᾶκος, καὶ ἡ μακρὰ γίνεται. καὶ ἐν συγκοπῇ μακρά. ἕτεροι δὲ εἰς τὸ, ἥμεναι οἷα φύλλα αἰγείρου, γράφουσιν ὡς ἡλιοτροπίου τάξιν ἐπεῖχον καθήμεναι ἐνδελεχῶς(?), ἔστι δὲ ἀσαφὴς ὁ τοιοῦτος λόγος. ἡλιοτρόπιον μὲν γὰρ, μανθάνομεν. καὶ τὴν τῶν φύλλων τοῦ τοιούτου φυτοῦ τροπὴν πρὸς ἀνίσχοντα καὶ δύνοντα ἥλιον. ἐπὶ δὲ αἰγείρου τοιοῦτόν τι νοῆσαι, δοκεῖ δυσχερές. φαίνεται δὲ ὅμως καὶ τὰ φύλλα τῆς αἰγείρου, τὰ τῶν ἡλιοτροπίων πάσχειν. ὡς δηλοῖ ὁ γράψας οὕτω φύλλα, ἤτοι διὰ τὸ πλῆθος τῶν δμωΐδων ἢ διὰ τὸ εὐκίνητον τῶν χειρῶν ἐν τῷ στρέφειν τὴν κρόκην, ὡς καὶ τὰ φύλλα τῆς αἰγείρου ἀντεστραμμένα ἀλλήλοις καὶ εὐκίνητα. εἰσὶ δὲ οἳ τὸ ἥμεναι οἷα φύλλα αἰγείρου, εἶπον ἀντὶ τοῦ, καθὰ πεπύκνωται τὸ δένδρον τοῖς φύλλοις. Τὸ δὲ καιροσέων ὀθονέων, ἀντὶ τοῦ, εὐυφῶν. εὖ κεκαιρωμένων. ἤτοι ἀγαθὸν ἐχουσῶν καίρωμα, ὅ ἐστι μίτωμα. καῖρος δέ φασι καὶ καίρωμα, τὸ διάπλεγμα ὃ οὐκ ἐᾷ τοὺς στήμονας συγχεῖσθαι. ἐξ οὗ καὶ καιρωστρίδες ἢ καιρωσίδες γυναῖκες παρὰ Καλλιμάχῳ, ἀντὶ τοῦ ὑφάντριαι. οὗ δὴ Καλλιμάχου καὶ τὸ, ὑδάτινον καίρωμα ὑμόνασιν(?) ὅμοιον. ὁ δὲ εἰπὼν τὸ καιροσέων ἀντὶ τοῦ, κροσσωτῶν θυσανωτῶν, λέγει καὶ ὅτι καῖρος, σειρὰ δι' ἧς οἱ στήμονες καθίστανται. καὶ ὅρα ἐν τούτοις τὸ καῖρος βαρυνθὲν πρὸς διαστολὴν χρονικοῦ τοῦ καιρός, ἔτι δὲ κατὰ ἄλλους, καὶ ἑτέρως. καίρωμα, ἡ διαπλοκὴ τοῦ διάσματος ἐν ᾗ οἱ στήμονες καθίστανται. καὶ ἄλλως δὲ, τὸ διαπλεκόμενον παρὰ τὸν μίτον ὡς ἂν οἱ στήμονες μὴ συγχέωνται. μίτος δὲ, δι' οὗ τοὺς στήμονας ἀλλάσσουσιν εἰς πλοκὴν τῆς κρόκης. οἱ δὲ, φασὶν ὅτι καῖρος, αὐτὸς ὁ μίτος ἐστίν. ἐξ οὗ παράγωγον, ὁ καιρόεις. οὗ θηλυκὸν, καιρόεσσα. γενικὴ πληθυντικὴ, καιροεσσῶν. καὶ συγκοπῇ, καιροσσῶν. καὶ ἰωνικῶς καιροσέων. ἢ καὶ ἄλλως, καιροεσσῶν ὡς εὕρηται, καὶ μεταθέσει, καιροσέων. ὅ ἐστιν εὐμίτων. ἀλ-

λοι

λοι δὲ, εὐθείας οὔσης ἡ καίροσα μετήχθη λέξις ὡς ἅπασα. ὅθεν γενικὴ πληθυντικὴ καιροσῶν, καὶ καιροσίων ἰωνικῶς. ἐπεὶ δὲ φέρεται ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ καὶ ὅτι μεσάκμιον, τὸ τῷ κανόνι ὑποτιθέμενον ὃ καλεῖται καῖρος, σκοπητέον εἴ τι καὶ αὐτὸ εἰς τὸ, καιροσίων ὀθονίων συμβάλλεται. ποιητικὴ δὲ παρίσωσις τὸ, καιροσίων ὀθονίων. Τὸ δὲ ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον, ἢ τὸ τῶν ὑφασμάτων τρυφερὸν κατὰ τοὺς παλαιοὺς δηλοῖ ὡς δοκεῖν ἔλαιον ἀπορρεῖν. ἢ τὸ πυκνὸν, ὡς μὴ δὲ ἔλαιον εἶναι δι' αὐτῶν ἐλθεῖν. ἢ καὶ τὸ στίλβον διὰ λευκότητα. ἴσως δὲ, καὶ ἄλλως στίλβειν αἱ τοιαῦται λέγοιντο ἂν ὀθόναι, ὡς εἴπερ ἔλαιον αὐτῶν ἀπελείβετο διὰ τὸ στιλπνὸν χρῶμα τῶν νεουφάντων καὶ ἔτι ἀπλύτων ὑφασμάτων. Ὅτι δὲ καὶ θρόνοι λίθινοι οὕτω στίλβουσιν ἐκ τῆς κατὰ συχνὴν παράτριψιν λεάνσεως, οἱ κατὰ πόλιν μαρμάρεοι θρόνοι ἰνδάλλονται. πάνυ δὲ ἐπιστήμονας τὰς εἰς ἐργασίαν ἡ ὁμηρικὴ σύγκρισις τὰς φαιακίδας δηλοῖ, εἴπερ ὅσον οἱ φαίακες ναυτικοὶ, τοσοῦτον αἱ γυναῖκες τεχνικαὶ ὑφαίνειν. ἴδριες δὲ ἐκεῖνοι περὶ πάντων ἀνδρῶν, οὕτω δὲ καὶ αὗται πασῶν γυναικῶν. ὡς εἶναι αὐταῖς τρία ταῦτα καλά. ἐπιστήμην περὶ ἔργα καὶ κάλλος καὶ φρένας ἐσθλάς. ἅπερ ἐξ ἀθηνᾶς ἔχειν λέγονται, ὡς ἐφόρου τῶν τοιούτων πρός τι ἀλληγορίαν καὶ μυθικῶς. Τὸ δὲ τεχνῆσαι, ἀλλαχοῦ παθητικῶς κεῖται. ὡς καὶ ἐν τῷ, μὴ τεχνησάμενος μηδ' ἄλλο τι τεχνήσαιτο. ὄρχατος δέ, δένδρα ἐπίστιχα κατὰ φυτείαν ἀμπέλου, διὸ ἐπάγει. ἔνθα δὲ δένδρεα μακρά. ὁ δ' αὐτὸς, καὶ κῆπος ἐν τῷ τέλει τῆς ἐκφράσεως. καὶ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα δὲ κατὰ τὴν ἰθάκην, κῆπον ἐρεῖ τὸ λαέρτειον. ὃς δὴ κῆπος μεταληφθεὶς ἀπὸ κωμικοῦ σκώμματος ἐποίησε. γυναῖκα γάρ τις μαινομένην εἶπεν, τὴν μεμυημένην περὶ μίξεις. κῆπον ἐκεῖνος ὑπονοούμενος εἶπε, τὸ παρὰ λυκόφρονι ἀπεικασμένον. τῇ δὲ τοιαύτῃ γυναικὶ φίλα φρονεῖν εἶδον, ὁ εἰς κατακλείδας σποραρμένος. γίνεται δὲ ὄρχατος, ἢ παρὰ τὸ ἔρχω, ὃ εἴργνυται καὶ οἷον ἐρχόμενος ἤτοι εἴργων, ἐντεῦθεν γὰρ καὶ ἐπίστιχος φυτεία λέγεται τὰ τοιαῦτα. ἢ παρὰ τὴν ὀρυχὴν τὴν ἐν τῇ φυτείᾳ. ἵνα ᾖ ὀρύχατος καὶ ἐν συγκοπῇ ὄρχατος. ἢ παρὰ τὸν ὦρχα παρακείμενον, ὅ ἐστι πολὺ ὀριγνώμενος ὅ ἐστιν ἐκτεινόμενος. ἔστι δὲ ἡ λέξις παράγωγος ἐκ τοῦ ὄρχος. ὁμοίως τῷ, τρίτος τρίτατος καὶ τοῖς τοιούτοις. Τετράγυος δὲ, οὗ ἑκάστη τῶν τεσσάρων πλευρῶν γύην εἶχεν. ἵνα ᾖ, τετράπλεθρός φασι. τετράγυος. ἰσόπλευρος. γύης δὲ ὁ γύης ἀρσενικὸν, μέτρον γῆς. οἱ δὲ παλαιοί, φασὶ καὶ ὅτι γύης, καὶ μέτρον γῆς καὶ μέρος ἀρότρου. ὥστε ἀρσενικὸν ὁ γύης. ἕρκος δὲ καὶ νῦν ὁ φραγμός, ὡς καὶ ἐν τῷ, ἕρκος ὀδόντων. ἀλλαχοῦ δὲ ἐγράφη ἕρκη λέγεσθαι παρὰ τοῖς κωμικοῖς, καὶ πλεκτά τινα ἐκ τειχῶν. ὅθεν καὶ ἑρκάνη φασὶν ὁ φραγμός. Τὸ δὲ ἐλήλαται ἀμφοτέρωθεν, ἀντὶ τοῦ πάντοθεν. λαμβάνεται τὸ ἀμφότερος ὡς αὖ μὲν, τὰς δύο τὰς ἀλλήλαις τοῦ τετραγώνου πλευράς. ὡς αὖ δέ, τὰς λοιπὰς δύο. καὶ οὕτω τὸ ἀμφοτέρωθεν τετραχόθεν γίνεται. δὶς γὰρ αἱ συζυγίαι τῶν πλευρῶν τοῦ τετραγώνου, τέσσαρές εἰσι πλευραὶ καὶ τὸ διχῶς, τετραμερῶς ἐνταῦθα ἐστί. κἀντεῦθεν τὸ τετραχόθεν, οἷόν ἐστιν ἄλλο ἐστὶν ἢ τὸ πάντοθεν. τοιούτῳ δὲ λόγῳ καὶ ἀμφίαλος νῆσος, ἡ πανταχόθεν ἅλα ἔχουσα, ὅ ἐστιν ἀμφοτέρωθεν. κατὰ δεξιὸν δηλαδὴ καὶ ἀριστερὸν μέρος καὶ ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν. ἅπερ ἐστί, πάντοθεν. Τὸ δὲ ὄχναι καὶ ῥοιαὶ καὶ μηλέαι καὶ τὰ ἑξῆς, κατὰ σχῆμα κάλλους ἐξήνεκται ὁμοιοκαταλήκτων. συνεξωραϊζομένης τῆς ἀπαγγελίας, τῷ κάλλει τῶν φραζομένων. καλὰ δὲ καὶ τὰ ἐπίθετα. τεταγμένως γὰρ ὁ ποιητὴς ἑκάστου δένδρου ἐπίθετον ἐντίθεται κατὰ φυσικὴν ἰδιότητα. καλὸν μὲν γάρ, τὸ μῆλον. καὶ ὡς αὐτός φησι, καρπὸς ἀγλαός. διὸ καὶ ἀγλαόκαρπος ἡ μηλέα ὡς αὐτίκα εἰρήσεται. γλυκὺ δὲ ὑπερβαλλόντως τὸ σῦκον ἐν ὀπώραις. ἀειθαλὴς δὲ ἡ ἐλαία. ὄγχνη δὲ κυρίως κατὰ τοὺς παλαιούς, ἡ ἀγρία ἄπιος, ἤτοι ἡ ἀχράς. διὰ τὸ ἄγχειν τὸν προσιέμενον ἣ καὶ ἄπιος λέγεται ὡς μὴ ἔχουσα πότητα. καταχρώμεθα δὲ ὅμως τῇ λέξει, καὶ ἐπὶ τῶν ἡμέρων. καθ' ὁμοιότητα δὲ τοῦ, ἀρχόμενος ὀρχόμενος, γίνεται καὶ ἀπὸ τοῦ ἄγχειν ἡ ὄγχνη. ῥοιὰ δέ, νῦν μὲν τὸ δένδρον. λέγεται δὲ ὁμωνύμως αὐτῇ ῥοιά, καὶ τὸ αὐτῆς καρποφόρημα. ὥσπερ καὶ ἐλαία, αὐτό τε τὸ φυτὸν καὶ ὁ καρπός. αὐτὸς δὲ, μάλιστα δίχα τοῦ ι. ἐλάα γὰρ ἀττικῶς, ὁ τῆς ἐλαίας καρπός. ὅθεν ἀστεΐζεται τὸ, μάστιξ δ' ἐλάαν. καὶ, τίς τῆς ἐλάας παρέτραγε; δῆλον δὲ ὅτι καὶ ῥόα λέγεται ὁμοίως τῷ, χροιὰ χρόα. ὅτι δὲ ῥοιαὶ ὁμωνύμως τῷ δένδρῳ καὶ αἱ περὶ αὐτὰς μυθικαὶ νύμφαι, δηλοῦται καὶ ἀλλαχοῦ. καρπὸς δὲ παρὰ τὸ κάρφω γίνεται ἰωνικῇ τροπῇ τοῦ δασέος εἰς ψιλόν. ὃς δηλαδὴ τελείως ἤδη κάρφεται μηκέτι αὐξόμενος ὑγροῦ ἐπεισροῇ. ὁμώνυμος δὲ ἡ λέξις. καρπὸς γάρ, καὶ μέρος ἤτοι ἄρθρον χειρὸς μεταξὺ βραχίονος καὶ θέναρος, ἀφ' οὗ παράγεται τὸ μετακάρπιον. καὶ ὁ κοινῶς λεγόμενος καρπόχειρ. καὶ ὁ παρὰ τοῖς ἰδιώταις ὀξύκαρπος πάλιν. Ἰστέον δὲ ὅτι μῆλον οὐ μόνον τὸ συνήθως οὕτω λεγόμενον τὸ καὶ ἀληθῶς ἀγλαὸν οἷς ἐρυθαίνεται ὡς εἰς ἄγαλμα φύσεως, ἀλλὰ καὶ τὸ τῆς περσίας παρὰ τοῖς ὕστερον. ἔτι γε μὴν, καὶ τὸ κίτριον. ὃ δὴ κίτρον ῥωμαῖοι καλοῦσιν ὥς φησι πάμφιλος ἐν τῷ περὶ γλωσσῶν. λέγειν ὅτι τὸ δένδρον αὐτοῦ, φέρει τὰ μῆλα πάσαις ὥραις. τὰ μὲν γάρ, ἀφαιρεῖται. τὰ δ' ἀνθεῖ. τὰ δ' ἐκπέττει. καλεῖται δέ φασι τὸ κίτριον παρὰ λίβυσι, μῆλον ἑσπερικόν. ἀφ' ὧν ἡρακλῆς ἐκόμισεν εἰς τὴν ἑλλάδα σταλεὶς ὑπὸ εὐρυσθέως τὰ διὰ τὴν ἰδέαν χρύσεα λεγόμενα μῆλα τὰ τῶν ἑσπερίδων. ἅπερ εἰς ἀστέρας ἀλληγοροῦνται ὅτε ὁ ἡρακλῆς εἰς ἥλιον μεταλαμβάνεται. παραθετέον δ' ἐνταῦθα, καὶ μῆλα φιλίππου, ὡς λεγομένου φιλίως περὶ αὐτὰ διακεῖσθαι. ἔτι δὲ καὶ τὰ τοῦ φιλομήρου υἱοῦ αὐτοῦ ἀλεξάνδρου. ὃς καὶ φιλόμηλος ὡς ἔοι-

κε

κιον ὄν, κάλλιστα μῆλα εὑρὼν περὶ τὴν Βαβυλωνίαν χώραν, πέντε ἢ τι πλείω ἀποστείλας τῇ σπάδι, μηλομαχεῖ ἀπὸ τῆς ὥρας ἐποιήσατο, ὡς τὴν θεὰν ἰδεῖν τινὰ γενέσθαι. ὡς δὲ καὶ ἐρωτικὰ τὰ μῆλα, δηλοῖ καὶ ὁ γράψας τὸ, μῆλα ἔρωτες ἰδοὺ ῥυγῶσι. καὶ ὁ εἰπὼν δὲ, μήλῳ ὑπὸ περιδίου βληθείς. γνωστέον δ' εἶναι ἐνταῦθα καὶ ῥοπικὰ χρυσᾶ μῆλα. ἐξ ὧν ἡ τῶν μηλοφόρων αὐλὴ παρὰ τῷ δειπνοσοφιστῇ. δορυφόροι δὲ ἦσαν οὗτοι περσῶν, πάντες ἔχοντες φασὶν ἐπὶ τῶν στυρακῶν μῆλα χρυσᾶ. ἡ δὲ συκῆ, παρασημαίνεται δὲ συναίρεσιν ὡς καὶ τὸ, ἀμυγδαλία ἀμυγδαλῆ. καὶ ὡς δὲ, φακία φακῆ τὸ κατά τινα παλαιὸν, ἥδιστον ὄψον. ἡ κτητικὸν, φάκινος. ὡς δὲ, μέγαν κολοσσὸν φάκινον. Ὅτι δὲ καὶ κύριον ὄνομα ἦν φακῆ, δηλοῖ ὁ γράψας ὅτι ἀδελφὴ Ὀδυσσείας, Καλλιστὼ. κατὰ δὲ ἑτέρους, φακῆ, ὁμώνυμος φησὶ τῷ ὀσπρίῳ εἰς ὃ γράφαι λέγεται ὅμηρος. ἐκθέμενος λεκίθου καὶ φακῆς σύγκρισιν. λεκίθου δὲ, δηλονότι οὐ τῆς ἐν τοῖς ᾠοῖς, ἀλλὰ ὀσπρίου προειρημένου. ὃ περ ἀρσενικῶς λέγεται ὁ λέκιθος. ὡς δὲ καὶ ἐς ὕστερον τινὶ φιλοσόφων τῷ ὀσπρίῳ ἐπικληθέντι σκωπτικῶς δι' αὐτὸ φακῆ, καθωμίλητοι. ἐκ δὲ τοῦ σύκου, καὶ συκάζειν λέγεται τὸ τρυγᾶν σῦκα. καὶ ἀποσυκᾶσθαι μεταφορικῶς, τὸ ἀποτρυγᾶσθαι. λέγεται δὲ καὶ συκάσιος ζεὺς παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὁ καθάρσιος. τῇ γὰρ συκῇ ἐχρῶντο φασὶν ἐν καθαρμοῖς. φέρεται δὲ καὶ παροιμία, σῦκον ἐφ' ἑρμῇ ἄγων ἕρμαιον, καὶ εὕρημα ἐκκείμενον ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦ ἐντυχόντος. καὶ δὲ μὲν παροιμιακὸν τοῦτο σῦκον, οὕτω καλόν. τὸ δὲ παρονομάζον τὸν συκοφάντην, οὐκ ἂν εἴη καλόν. ὅτι δὲ τὸ τῆς συκοφαντίας φαυλότατον πράγματος ὄνομα χρησιμῶς ἐξαρτύεται παρὰ τὸ σῦκον, οὐδεὶς τῶν περὶ λόγους ἀγνοεῖ. ἐκ δὲ τοῦ σύκου, καὶ ἑτέρα παροιμία τὸ, συκίνη ἐπικουρία, ἐπὶ ἀσθενῶν βοηθῶν. ἐκτείνει δὲ τὴν ἀρχὴν καὶ ἡ συκῆ καὶ τὸ σῦκον. διὸ καὶ περισπᾷ τὸ σῦκον ὁ ποιητής. ὡς δὲ καὶ ἰσχναθὲν τὸ σῦκον σπουδαζόμενον ἦν, δηλοῖ ὁ τοῖς ῥαγίσμασιν ἐντάξας καὶ τὴν ἰσχάδα. καὶ εἰπὼν. τόπος θεοπαγὴς μητρῷον ἐμοὶ μελιηδὴς ἰσχάς. φρυγίας εὕρημα συκῆς. ἐπετήσιος δὲ, ὁ καὶ αὐτὸς ἐπιετανὸς καὶ διηνεκὴς καὶ ἐξαρκῶν εἰς ὅλον ἔτος. καὶ ὡς ὁ ποιητὴς ἑρμηνεύσει, ὅς οὔποτε ἀπόλλυται οὐδ' ἀπολείπει. τουτέστιν οὐδ' ὑπό τινος πάθους φθείρεται, οὐδὲ μὴν δαπανώμενος ἀπολείπει. ἀλλὰ παραμένει ἐξ ἔτους εἰς ἔτος. διὸ καὶ δένδρεα ἔφη τηλεθόωντα. ὃν τρόπον καὶ ἐλαίας ἔφη τηλεθοώσας. ἄλλως τε, οὐ τηλεθόωσιν ὄγχναι καὶ ῥοιαὶ καὶ μηλέαι καὶ συκαῖ. καὶ τοιοῦτος μὲν ὁ ἐπετήσιος. ὁ μέντοι ἐπέτειος ὅτι ἂν λεχθείη ἐπὶ αἰθέρα τινα, ψόγον ἔχει. δηλοῖ γὰρ εὐμετάβολον καὶ οὐ διηνεκῆ τὰ εἰς φιλίαν. ἀλλ' ὡς εἰπεῖν, κατ' ἔτος ἢ ἐξ ἔτους εἰς ἔτος μεταβαλλόμενον. οὐ χείρων πάνυ ὁ ἐφημέριος. τὸ δὲ οὔποτε ἑρμηνεύων, ἔφη. οὐ χείματος οὐδὲ θέρευς. ὥστε, αἰεὶ εἰσὶν οἱ καρποὶ διὰ τοῦτο. ἰστέον δὲ ὅτι ψεῦδος μὲν ἐπὶ τῶν ἀληθινῶν Φαιάκων, τὸ οὕτω παράμονον τῶν καρπῶν. ἄλλως μέντοι, ἐπὶ πλὺ τοῦ ἔτους διαρκοῦσι καὶ ἐκεῖ οἱ καρποὶ ὡς οἴδασιν οἱ πεῖρα μαθόντες. ὅμηρος δὲ ἐκθειάζων τὴν Φαιακίαν κατὰ τινα ὡς καὶ προεδηλώθη ποιητικὴν τερατείαν καὶ πορρωτάτω μετάγων, ὑπερβάλλει τοιαῦτα πλάττων περὶ αὐτῆς, ὡς ὑπὲρ νῆσός τις μακάρων τοῖς ἀκούουσιν αἰτεξέλεγκτος. ἐν δὲ τῷ, ζεφυρίη πνείουσα, σημείωσαι ὅτι ἀπὸ κοινοῦ εἴληφε τὸ πνοὴ ἐκ τοῦ πνείουσα. καὶ ἐστὶν ὁμοίωσις, δηλαδή, ἰσθεία δὲ ἐστὶ. ἡ δίκη δηλαδή. τὸ δὲ τὰ μὲν, φύει ἄλλα δὲ πέσσει ὅ ἐστι πεπαίνει καὶ πέπειρα ποιεῖ, ὃν τρόπον δηλοῖ καθ' ὃν ἐπετήσιος τοῖς ἐκεῖ δένδροις ὁ καρπός. ὡς τοῖς προγενομένοις καρποῖς ἑτέρων ἐπιγινομένων. διὸ καὶ ἐπάγει πρὸς τὸ σαφέστερον, ὄγχνη ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει. τουτέστι, πέπειρα ὄγχνη. καὶ οἱονεὶ γραῦς, ὥρα δὲ τοῦ δένδρου ἐπὶ νεοφυεῖ ἑτέρᾳ ὄγχνῃ. οὕτω δὲ καὶ μῆλον ἐπὶ μήλῳ. καὶ ἐπὶ σταφυλῇ σταφυλή. ἐν οἷς καλὸν σχῆμα τὸ κατ' ἐπιμονὴν ὁμοιόσχημον. τὸ δὲ σῦκον δ' ἐπὶ σύκῳ, ἀπέχρησέ ποτε τῷ στασιάδῃ σοφῷ εἰς σκῶμμα τῶν Ἀθηναίων ὡς χαιρόντων συκοφαντείᾳ ὅτι Σωκράτην ὑπεξήγαγον κωνείῳ τοῦ βίου. μελετήσας γὰρ ἐπιχωριάσαι τότε ὁ στασιάδης, εἶπεν ἐξ Ὁμήρου ῥυγήσας τὴν ὀπώραν τὴν ἐν λόγῳ χάριτος ὡς οὐκ ἂν μένειν παρὰ τοιαύτῃ πόλει ἐν ᾗ γηράσκει σῦκον ἐπὶ σύκῳ. τουτέστιν ὅπου τὰ τῆς συκοφαντίας διηνεκῆ καὶ ἀδιάδοχα καὶ τῷ μακρῷ τοῦ χρόνου συμπαρεκτεινόμενα. οὐ δηλωτικὸν τὸ γηράσκει, κείμενον καὶ ἐπὶ ἀψύχων, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ γεράνδρυον καὶ ἐκ τοῦ, γέρον σάκος. ἰστέον δὲ ὅτι κατὰ τὴν ἱστορικὴν παράδοσιν καθάπερ ἡ Φαιακία, οὕτω καὶ ἡ Αἴγυπτος διὰ τὴν τοῦ περιέχοντος ἀέρος εὐκρασίαν καὶ διὰ τοὺς κηπεύοντας τὰ σπανίως καὶ καθ' ὥρας ἐνιαυσιαίας ἐν ἄλλοις φυόμενα τόποις, ἄφθονα γεννᾷ καὶ διαπαντός καὶ οὔτε ῥόδον οὔτε λευκόιον οὔτ' ἄλλο ῥαδίως ἄνθος ἐκλείπειν οὐδὲν οὐδέ ποτ' εἴωθεν. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν εἰρήνῃ σεμνύνων καὶ αὐτὸς τὰς Ἀθήνας, μαρτυρεῖ, ὡς διηνεκεῖς ἐκεῖ αἱ ὀπῶραι. Αἴθλιος δὲ ὁ Σάμιος, ἔφη ὡς ἐν Σάμῳ, σῦκον σταφυλὴ ὀρομηλὶς ἡ ἀμαμηλὶς καὶ μῆλα καὶ ῥόδα, δὶς τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐγένετό ποτε. παραμονὴ δὲ σταφυλῶν ἐστὶν ἐνθένδε κατὰ τὸν Ἀθήναιον ἀπὸ Λυγκέως, οὕτω βότρυς, δς οἷα περ ἀγαθὸς οἰκέτης διαμένει τὴν αὐτὴν ἔχων εὔνοιαν. ἀλωὴ δὲ φανερῶς ἐνταῦθα, μόνη ἡ ἀμπελόφυτος, ἣ καὶ αὐτὴ ἐμπρέπουσα ἡ τῶν Φαιάκων φαίνεται γῆ. ὡς δηλοῖ καὶ ὁ εἰπὼν ὅτι χαρίεις ἦν ὁ οἶνος ὡς παλαιοῦσιν, ὁ Κερκυραῖος. ἤγουν ὁ κατὰ τὴν Φαιακίαν. ὁ δὲ Ζακύνθιος καὶ ὁ Λευκάδιος, διὰ τὸ γύψον λαμβάνειν, ἀδικοῦσι κεφαλήν. δῆλον δὲ ὡς ἡ εἰρημένη ἀλωὴ, καὶ ἀμπελὼν τρισυλλάβως κοινότερον λέγοιτ' ἂν τύπῳ περιεκτικῷ, καὶ τετρασυλλάβως δὲ, ἀμπελεὼν κατὰ τὰ ἀττικὰ ἀναλόγως τῷ ἀκανθεὼν. οὗ τύπου ἐστὶ καὶ τὸ, χαραδρεών. κυνεών. αἰθρεών. ἤδη δὲ καὶ ἀπιεών. καὶ τὰ τοιαῦτα. καὶ ἔστι σαφὴς χρῆσις ἀμπελεῶνος. οὗ πρὸς ὁμοιότητα καὶ ὁ κοινὸς λεγόμενος αἰθρεών, αἰθριῶν κεῖται παρ' Ἡροδότῳ. οἶκος καὶ αὐτὸς μέγας. ὁ παρ' ἄλλοις αἰθρόδομος ἢ τρίκλινος. θειλόπεδον δὲ, ἔλκει

βοτρύων

βοτρύων τόπος. φυτεὺς σταφυλῶν. ὕπαιθρος ἡλίῳ ἐκκείμενος. ἢ ὡς εἰπεῖν, πέδον εἵλης ὅ ἐστι θερμότητος ἡλίου. ὡς καὶ ὁ κωμικὸς ἐτυμολογεῖ ἐν τῷ, τέρσεται ἠελίῳ. ἢ καὶ ἄλλως εἰπεῖν καθ' ὅμηρον, λευρὸς ὅ ἐστιν ὁμαλὸς τόπος τερσόμενος ἡλίῳ. σύγκειται δὲ ἡ λέξις κατά τινας καθ' ὁμοιότητά τινα τοῦ στρατοπέδου, παρὰ τὸ το ἄρθρον οὐδέτερον καὶ τὴν εἵλην καὶ τὸ πέδον. οἷς καὶ ἀρέσκει, θελόπεδον ἄνευ ἄρθρου προφέρειν, ὡς ἐγκειμένου τοῦ ἄρθρου συνθέτως τῇ λέξει. διὸ καὶ μὴ δεῖν φασι λέγειν τὸ θελόπεδον. ἵνα μὴ ὡς λέγει τρόπον τινά, τὸ τὸ εἰλόπεδον διπλάζων τὸ ἄρθρον καὶ οὕτω βαρβαρικῶς ἀδολεσχῇ. ὥσπερ φασίν, οὐδὲ ὁ θάτερος εἴποι τις ἄν, ἵνα μὴ ἀδολεσχοίη. καὶ ἐκεῖ γάρ, δεικτικὸν ἄρθρον ἀρσενικὸν τὸ το, σύγκειται μετὰ τοῦ ἅτερος. οὐχ ὡς θάτερος. καθ' ὁμοιότητα τοῦ οὐδετέρου καὶ τοῦ θηλυκοῦ. ἤγουν τοῦ, τὸ ἅτερον θάτερον, καὶ τὴν ἅτερα θατέρα. καὶ λέγουσι μὲν οἱ τοιοῦτοι, πιθανῶς. τί γὰρ ἂν καὶ βούλοιτο τὸ θῆτα στοιχεῖον προκατάρχειν ἐν τῷ θελόπεδον, εἰ μὴ οὐχ ἄρθρον ἦν. ἀντιλέγονται δὲ αὐτοὶ διὰ τὸ θελοπεδεύω. οὐ γὰρ δή που καὶ ἐν τῷ τοιούτῳ ῥήματι, τὸ το ἄρθρον σύγκειται. εἴποιεν δ' ἂν ἴσως πρὸς τούτους ἐκεῖνοι, μηδὲν μὴ δεῖν ἄτοπον αὐτοῖς προσίστασθαι. καθάπαξ γὰρ τὸ το ἄρθρον καθ' ἕξιν τινὰ συντεθὲν ἐν τῷ θελόπεδον καὶ κραθέν, ἔμεινεν ἀχώριστον τῆς λέξεως καὶ ἐν τῷ ῥήματι. ὁποῖόν τι γέγονε καὶ ἐν τῷ ταυτόν. κἀνταῦθα γὰρ τὸ το ἄρθρον ἐκτικῶς τῇ αὐτὸς ἀντωνυμίᾳ συντακὲν κατὰ σύνθεσιν, διέβη καὶ εἰς τὸ ταυτίζω ῥῆμα καὶ εἰς τὸ θηλυκὸν τὴν ταυτότητα. εἰσὶ δὲ οἱ ἄλλως λύοντες τὴν ἀπορίαν τῆς τοῦ θῆτα στοιχείου προκατάρξεως ἐν τῷ θελόπεδον, συνθέντες τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ θεῖναι καὶ τῆς εἵλης καὶ τοῦ πέδον.

Ὅτι δὲ τὴν εἵλην οἱ παλαιοὶ καὶ ἕλην φασίν, αἱ ῥητορικαὶ δηλοῦνται λέξεις. ἔνθα κεῖται καὶ ὅτι εἵλη καὶ ἕλη, ἡ τοῦ ἡλίου αὐγή. καὶ εἰλαθερεῖν, τὸ ἡλιάζεσθαι. καὶ εἱλεῖν, τὸ ἐν ἡλίῳ ξηραίνειν. καὶ εὔειλον χωρίον, τὸ εὐήλιον. καὶ πρόσειλον, τὸ πρὸς μεσημβρίαν τετραμμένον. καὶ εἱλαθερὲς ὕδωρ, τὸ ὑπὸ ἡλίου τεθερμασμένον. ἐν δὲ τῷ, ἑτέρην μὲν θειλόπεδον, ἑτέρας δὲ τρυγῶσιν, ἄλλας δὲ τραπέουσιν, ἕτεραι δ' ὑποπερκάζουσιν, ἐφ' ὧν ἐν τρισὶ τόποις κεῖται τὸ ἕτερον εἰωθὸς ἐπὶ δύο λέγεσθαι καὶ δηλοῦν τὸ ἓν οὐχ αὐτῷ, γράφοντες οἱ παλαιοὶ περὶ τοῦ ἕτερος καὶ ἄλλως, λέγεσθαί φασι τὸ ἕτερος καὶ ἐπὶ πολλῶν. δημοσθένης γοῦν ἐν τῷ κατ' ἀριστοκράτους φησί. τρίτον δ' ἕτερον δικαστήριον πρὸς τούτοις. οὕτω δὲ καὶ τὸ ἄλλος οὐ μόνον ἐπὶ πολλῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ δύο. καὶ ὅλως, ἀδιαφόρως ἀττικοὶ χρῶνται ἀμφοῖν. ὥς τι καὶ ἐκ παραλλήλου λέγουσιν ἀμφότερα. καὶ οὕτω μὲν τινές. ἕτεροι δέ, καὶ οὕτω φασίν. ἕτερον καὶ ἄλλο, διαφόρως. πλάτων οὖν ἐν πολιτείαις. φησίν. ἄλλη μὲν ἡ ἀπωθοῦσα χείρ, ἑτέρα δὲ ἡ προσαγομένη. καὶ οὕτω μὲν αὐτοί. ἀφανίζοντες τὴν περὶ τοῦ ἕτερος παλαιὰν παρατήρησιν. ἥτις ἐπὶ δύο τίθεσθαι τὸ ἕτερον παραδίδωσι, ὃ ἐκ τῶν δύο λέγει δηλοῦν. εἰ δέ τις ἀκριβῶς τῇ ὁμηρικῇ φράσει προσέχοι, εὑρήσει, καὶ ἐνταῦθα φυλαττόμενον τὸ κοινῶς πάλαι παραδοθέν. εἰ γὰρ καὶ οἱ μεθ' ὅμηρον ἀττικοὶ τὸ ἕτερον καὶ ἐπὶ τρίτου τινὸς ἢ τετάρτου τιθέασιν, ἀλλ' ὅμηρος ἐπὶ δύο μόνων τάττει αὐτό. τὸ γοῦν ἕτεραι δ' ὑποπερκάζουσι, πρὸς μόνας τὰς ἀνωτέρω ῥηθείσας ὄμφακας διέσταλται. ὥσπερ οὖν πάλιν διαστέλλονται πρὸς τὰς ἐν θελοπέδῳ αὐαινομένας. ἔφη γάρ. ἧς ἕτερον μέν, θελόπεδον. ἑτέρας δέ, τρυγῶσιν. ὅθεν τρίτας μέλλων εἰπεῖν τὰς πατουμένας, οὐ λέγει ἑτέρας δὲ τραπέουσιν, ἵνα μὴ ἐπὶ τριῶν πράγματος θείη τὸ ἕτερον, ἀλλὰ εἰπὼν ὡς ἕτεραι μὲν θελοπεδεύονται ἕτεραι δὲ τρυγῶνται, ἐπάγει, ἄλλας δὲ τραπέουσι. τὸ μὲν γὰρ ἕτερος, ἐπὶ δύο μόνον λέγεται. τὸ δὲ ἄλλος, ἐπὶ πλειόνων. ἰστέον δὲ ὡς κατὰ τοὺς παλαιούς, οὐ μόνον ἕτερον καὶ ἑτέρα, ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦ θῆτα θάτερον καὶ θατέρα λέγεται τὸ τῶν οὐδετέρων πληθυντικὸν ἑνικόν. χρύσιππος δὲ λέγων τὸν θάτερον τῶν διοσκούρων, ἐσχάτως βαρβαρίζει ὥς φησι παυσανίας. τὸ γὰρ ἀρσενικόν, κατὰ τὴν ὀρθήν, ἅτερος λέγεται. κραθὲν ἀπὸ τοῦ, ὁ ἕτερος. ὃ καὶ δωρικῶς φασι τραπεῖν κατὰ τό, ἄρτεμις ἄρταμις. τρέπω τράπω. τρέχω τράχω. αἶκε αἶκα. πιέζω πιάζω. ἔστι δὲ καὶ θατέρου γενικὴ ἑνική. καὶ θατέρῳ δοτικὴ τῶν ἑνικῶν οὐ θατέροις. σολοικισμὸς γὰρ τοῦτο κατὰ παυσανίαν. ἐπὶ δὲ αἰτιατικῆς, οὐ κιρνᾶται. τὰ δὲ θηλυκά, οὕτω συναλείφεται. ἡ ἑτέρα. καὶ θητέρα. οὔτε δὲ κατὰ γενικὴν οὐδ' αὐτά, οὔτε κατὰ αἰτιατικὴν κιρνᾶται. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. Τὸ δὲ τραπέουσιν, ἀντὶ τοῦ πατοῦσιν. ὅθεν φασὶ καὶ τραπηταί, οἱ πατοῦντες τὰς σταφυλάς. γίνεται δὲ παρὰ τὸ τρέπειν ἡ λέξις, ἐπεὶ πατουμένη τρέπεται εἰς ἄλλο τι ἡ σταφυλή. εἰς οἶνον γάρ. τρεπομένη ἀπὸ τινὸς τοῦ εἰς ῥυτόν. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ τραπεῖν μὲν σταφυλάς, ποιητικὴ τραχεῖα λέξις. τὸ δὲ πατεῖν, ἀνάπαλιν. κοινὴ τε γάρ ἐστι καὶ λεία. ἢ εὕρηται καὶ αὐτοῦ χρῆσις παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἔνθα πεζολογία. οἷον. ἐπάτουν ἐξήκοντα σάτυροι πρὸς αὐλὸν ᾄδοντες μέλος ἐπιλήνιον. ἔτι δὲ καὶ ἐν σκολίῳ. ὑβρίας γοῦν ὁ κρὴς κατὰ τὴν τοῦ δειπνοσοφιστοῦ ἱστορίαν, γράφει οὕτως. ἐστί μοι πλοῦτος, μέγα δόρυ. καὶ ξίφος. καὶ τὸ καλὸν λαισήιον πρόβλημα χρωτός. τούτῳ γὰρ ἀρῶ. τούτῳ θερίζω. τούτῳ πατέω τὸν ἁδὺν οἶνον ἀπ' ἀμπέλου. καὶ ἰδοὺ χρῆσις αὕτη τοῦ πατεῖν ληνοβατικῶς. τὸ δὲ σκόλιον, ἔχει καὶ ταῦτα. τούτῳ δεσπότας κέκλημαι. τοὶ δὲ μὴ τολμῶντες ἔχειν δόρυ καὶ τὸ καλὸν λαισήιον, πάντες γόνυ πεπτηῶτες ἐμόν, κυνέοντι δεσπόταν. καὶ μέγαν βασιλῆα φωνέοντι. ἤγουν προσκυνοῦσί με ὡς δεσπότην καὶ προσφωνοῦσι μέγαν βασιλέα. σκόλια δὲ τοῦτο τὶ καὶ τὰ κατ' αὐτὸ λέγεται, τῷ μὲν τόνῳ, πρὸς διαστολὴν τοῦ κοινῶς σκολιοῦ ἢ πράγματος ἢ λόγου. τῇ δὲ ἐννοίᾳ, οὐχ ὅτι σκολιά εἰσι λόγῳ ψόγου, ἀλλὰ κατά τινα

μέλο

ἀμπελοφυΐας τόμημα. ὃς οἷα εἰκὸς, οὐ πρὸς εὐθὺ ἐμέλλετο ἀπλοϊκώτερον, ἀλλὰ ποικίλως ἐσκολιοῦτο. μυρία δὲ τοιαῦτα περιφέρονται. τὰ μὲν, σκωπτικά. τὰ δὲ, πρὸς ἔρωτα. πολλὰ δὲ, καὶ συνῳδὰ. ἐν οἷς καὶ τὸ παιδικὸν ὀρθότητα φιλοῦν, ἔχον οὕτως. ὁ δὲ καρκίνος ὧδ' ἔφα χαλᾷ τὸν ὄφιν λαβών. εὐθέα χρὴ τὸν ἑταῖρον ἔμεν καὶ μὴ σκολιὰ φρονεῖν. ἤγουν καρκίνος χηλῇ τὸν ὄφιν συνέχων, εἶπεν ὡς ὀρθὸν χρὴ τὸν φίλον εἶναι καὶ μὴ σκολιόφρονα. παιδεύουσιν δὲ, κἀκεῖνο τὸ σκόλιον ἔχει. εἴθ' ἐξῆν ὁποῖός τις ἦν ἕκαστος τὸ στῆθος διελόντα ἔπειτα τὸν νοῦν ἐσιδόντα, κλείσαντα πάλιν, ἄνδρα φίλον νομίζειν ἀδόλῳ φρενί. αὐτὸ δὲ χρυσὸν μὲν ἐστιν εἰς τὴν ἀχιλλέως γνώμην ὃς ὁμοῦς ἀΐδαο πύλῃσιν ἄνδρα ἐχθαίρει ἕτερα μὲν κεύθοντα ἐν φρεσὶν ἄλλα δὲ βάζοντα. ὥρμηται δὲ ἀπὸ αἰσωπείου μύθου. οὗ φ μέμφεται ὁ μῶμος τὸν προμηθέα, ὅτι πλάσας ἄνθρωπον, μὴ προσέπλασε τῷ στήθει καὶ πύλας, ὥστε ἀνοιγομένων αὐτῶν, βλέπεσθαι τὰς φρένας αὐτοῦ ἀλλ' ἀφανῆ κρυψίφρονα εἶναι. ἔτι παιδεύει κἀκεῖνο εἰς φιλίαν τὸ, σύν μοι πῖνε. συνήβα. συνέρα. συγκαρηφόρει. σύν μοι μαινομένῳ μαίνεο. συσσωφρόνει σώφρονι. οὗ περ ἀρχὴ, ἐξ ὁμήρου. ὑπόθεσις ἐν ταῖς λιταῖς, ὡς καλόν τοι σὺν ἐμοὶ τὸν κήδειν. καὶ ἑξῆς. Τὸ δὲ πάροιθεν ὄμφακες, ἀντὶ τοῦ, πρὸ ὀφθαλμῶν. οἷα βλεπόμεναι καὶ μὴ εἰς τὸ ἐπιὸν ἔτος ἐλπιζόμεναι. Τὸ δὲ ἄνθος ἀφιεῖσαι, ἑρμηνευτικόν ἐστι τοῦ ὄμφακες. ὄμφακες γάρ εἰσι κατὰ τοὺς παλαιοὺς. αἱ τὸ ἄνθος καὶ τὴν κύπριν μεταβάλλουσαι εἰς σταφυλάς. ἐπιστέον δέ πως καὶ τὴν σταφυλὴν ἐκεῖ βούλεται εἶναι ὁ ποιητής. εἰπὼν τομὴν αὐτοῦ, εἰληθερεῖται· τὰς δὲ, τρυγᾶται. τὰς δὲ, πατεῖται. ὄμφακες δὲ, ἄνθος ἀφιεῖσι. τὰς δὲ, περκάζει ὅ ἐστι μελαίνεται. δηλοῖ δὲ τὴν τοῦ περκάζειν σημασίαν, καὶ ὁ περκνὸς εἴτε ἀετὸς εἴτε ἄλλο τι. περκαὶ δὲ, τὸ τοῖς λαχανηφόροι, ἀπὸ μέρους τῶν προσώπων κληθέντες. ἀφ' ὧν καὶ χρῶμα τὸ πράσιον. ποικιλτικὴ δὲ ἡ λέξις ὡς καὶ ἡ ἀχυρμιά. Τὸ δὲ γανόωσαι. ἀντὶ τοῦ, γάνος ἐμποιοῦσαι. ὥσπερ που καὶ χθόνα γελᾶν ἐλέχθη παρὰ τῷ ποιητῇ. καὶ ἐπὶ θαλάσσης δὲ γαλήνης κλυζούσης τὴν χέρσον, γέλως παρά τισι λέγεται. οὐχ ὅτι κῦμα γελᾷ, ἀλλ' ὅτι διαχέονται οἱ αὐτὰ ὁρῶντες. μεταληψομένου τοῦ πάθους, ἀπὸ τοῦ πάσχοντος ἐπὶ τὰ ποιοῦντα. οὕτω δὲ καὶ θώρηκας ἐν ἰλιάδι γανόωντας λέγεται. αἱ δὲ κρῆναι, χρήσιμοι τῇ πόλει, καὶ ἔτι τὸν κῆπον. διὸ καὶ αὐτὰς προσιστόρησεν ὁ ποιητὴς διὰ τὸ ἀναγκαῖον τῆς χρήσεως. Ὅρα δὲ ὅτι τὸν ῥηθέντα τρίγονον κῆπον, εἰς τρία διεῖλεν. εἰς δενδροφόρον. καὶ εἰς ἀμπελόφυτον ἣν ἀλωὴν εἶπε καθ' ἐξοχήν. καὶ εἰς λαχανηφόρον. Τὸ δὲ ἐν ἀλκινόου, ἐλλιπῶς συντέτακται ὡς καὶ τὸ ἐν ἅδου καὶ τὸ ἐν κίρκης καὶ ὅσα τοιαῦτα.

Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα ἑῷ θηήσατο θυμῷ
Καρπαλίμως ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσατο δώματος εἴσω.
Εὗρε δὲ φαιήκων ἡγήτορας ἠδὲ μέδοντας
Σπένδοντας δεπάεσσιν ἐϋσκόπῳ ἀργειφόντῃ.
Ὧ πυμάτῳ σπένδεσκον ὅτε μνησαίατο κοίτου.
Αὐτὰρ ὃ βῆ διὰ δῶμα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς,
Πολλὴν ἠέρ' ἔχων ἥν οἱ περίχευεν ἀθήνη,
Ὄφρ' ἵκετ' Ἀρήτην τε καὶ Ἀλκίνοον βασιλῆα.
Ἀμφὶ δ' ἄρ' Ἀρήτης βάλε γούνασι χεῖρας Ὀδυσσεύς·
Καὶ τότε δή ῥ' αὐτοῖο πάλιν χύτο θέσφατος ἀήρ.
Οἱ δ' ἄνεῳ ἐγένοντο δόμον κατὰ φῶτα ἰδόντες.
Θαύμαζον δ' ὁρόωντες. ὁ δ' ἐλλιτάνευεν Ὀδυσσεύς.
Ἀρήτη θύγατερ Ῥηξήνορος ἀντιθέοιο,
Σόν τε πόσιν σά τε γοῦναθ' ἱκάνω πολλὰ μογήσας,
Τούσδε τε δαιτυμόνας. τοῖσι θεοὶ ὄλβια δοῖεν
Ζωέμεναι, καὶ παισὶν ἐπιτρέψειεν ἕκαστος
Κτήματ' ἐνὶ μεγάροισι, γέρας θ' ὅ, τι δῆμος ἔδωκεν·
Αὐτὰρ ἐμοὶ πομπὴν ὀτρύνετε πατρίδ' ἱκέσθαι
Θᾶσσον, ἐπειδὴ δηθὰ φίλων ἄπο πήματα πάσχω.
  Ὣς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετ' ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσι
Πὰρ πυρί, οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Ὀψὲ δὲ δὴ μετέειπε γέρων ἥρως Ἐχένηος.
Ὃς δὴ φαιήκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν,

Ὅτι καὶ οἱ φαίηκες ὑπνώσειν μέλλοντες, ἑρμῇ ἔσπενδον. φασὶ γοῦν τῆς ὀδυσσείας. ὡς εὗρε τοὺς τῶν φαιάκων ἡγήτορας, σπένδοντας δεπάεσσιν ἐϋσκόπῳ ἀργειφόντῃ. ᾧ πυμάτῳ σπένδεσκον ὅτε μνησαίατο κοίτου. καὶ ὡς ὀνειροπομπῷ δὲ καὶ ὑπνοδότῃ ἐκείνῳ ἔσπενδον τὰ τοιαῦτα καιροῦ. πλαστεῖ δὲ ὁ ποιητὴς ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ τὸν ὀδυσσέα ἱκέτην ἐλθεῖν ἐς ἀλκινόου, καθὰ καὶ τὸν πρίαμον ἐν ἰλιάδι μετὰ δόρπον ὑπαγαγεῖν ἐκπέμψοντα εἰς ἀχιλλέα. ἱλαρώτεροι γὰρ ἐν τοιούτῳ καιρῷ μάλιστα οἱ ἐντευξόμενοι. εἰ μὴ ἄρα καὶ τὸ πολύφημον ἐξηγήσαιτο. οὕτω δὲ καὶ ἐν πύλῳ θυσίαις εὑρὼν ἐντυχάνει ὁ τηλέμαχος, καὶ γάμον ἐν λακεδαίμονι. Τὸ δὲ ἡγήτορας, καὶ μέδοντας εἶπε κατὰ τὸ ἄλληλον νόημα. ἔφη γάρ. φαιήκων ἡγήτορας ἠδὲ μέδοντας. Τὸ δὲ ὅτε μνησαίατο κοίτου, ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ, ᾧ πυμάτῳ σπένδεσκον. ἔσπενδον δὲ τῷ ἑρμῇ πυμάτῳ, ἁπλῶς. εἰ μὴ ἄρα προσέχοιεν κυλικεῖον.

ὥσπερ οἱ παῖδες μετ' ὀλίγα καὶ Διὶ ξενίῳ σπείσουσι δὴ τὸν ἐλθόντα ξένον οἱ Φαίακες. Ὅτι ἀστυνόμους τοὺς μεθ' Ὅμηρον, ἴσως δὴ δῶμα ἔστι κατὰ δῶμα. ἐκεῖνοι γὰρ δὴ δώματος φασὶν ὡς καὶ ἴσως δὴ ἀγορᾶς ἢ διὰ μέσης τῆς πόλεως. Ὅτι ἐπήλυσιν δηλοῖ ὁ προσθεὶς τὸ, ἴσως πολλὴν πεῖραν ἔχων. ὅτι δὲ ὁ ἐλθὼν ἢ ἐπελθὼν δραθείη, οἰκεῖον εἰπεῖν τὸ, ὃ τότε δ' ἐς αὐτὸν πάλιν χύτο θέσφατος ἀήρ. ὅ ἐστιν, ἡ ἀορασία. θαυμαστὸν δὲ καὶ τοῦτο καθὰ καὶ τὸ, πολλὴν ἠέρα. Ὅτι δὲ διὰ τοῦ ἠ μὲν αἱ τοῦ ἀέρος πλάγιαι δὴ τὰ δὲ ἐνθάδε μόνη, ἐν ἄλλοις οὐχ εὑρίσκεται. αἰτία δὲ, τὸ μὴ χωρεῖν καὶ τὴν εὐθεῖαν δὴ τοῦ ἠ ἔχειν τὴν ἄρχουσαν δὴ τὸ ἐκεῖθεν κακόφωνον ἐκ τοῦ συστρέφειν τὰ χείλη. διὸ καὶ τοῦ ἀνθίζω καὶ ἀνθίασσω, ἀνθίζον ἐν ἀνθίασον οἱ παρακτικοὶ ἀεὶ κατὰ τοὺς παλαιούς. Τὸ δὲ πάλιν χύτο, ἀντὶ τοῦ, ὀπίσω τοῦ ἐλθόντος καὶ φανέντος. οἰκεῖον δὲ ἐπὶ ἀέρος τὸ χύσιν ὥσπερ καὶ τὸ χέειν διὸ ἔφη. πολλὴν ἠέρα ἣν περιέχευεν Ἀθήνη. τουτέστι φρόνησις ἡ προβουλευσαμένη τὸν ποιοῦντα καιρόν. ἢ καὶ ὅλως, τὴν ἐναντίαν ἔχουσα δύναμιν. τοῦ τι φωσφορεῖν, καὶ τοῦ ἠέρα χέειν.

Καὶ μύθοισι κέκαστο, παλαιά τε πολλά τε εἰδώς.
Ὅς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν.
Ἀλκίνο', οὐ μέν τοι τόδε κάλλιον. οὐδὲ ἔοικε
Ξεῖνον μὲν χαμαὶ ἧσθαι ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσιν.
Οἵδε δὲ σὸν μῦθον ποτιδέγμενοι ἰσχανόωνται.
Ἀλλ' ἄγε δὴ ξεῖνον μὲν ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου
Εἷσον ἀναστήσας. σὺ δὲ κηρύκεσσι κέλευσον
Οἶνον ἐπικρῆσαι, ἵνα καὶ Διὶ τερπικεραύνῳ
Σπείσομεν, ὅς θ' ἱκέτῃσιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.
Δόρπον δὲ ξείνῳ ταμίη δότω ἔνδον ἐόντων.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τό γ' ἄκουσ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο,
Χειρὸς ἑλὼν Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην,
Ὦρσεν ἀπ' ἐσχαρόφιν, καὶ ἐπὶ θρόνου εἷσε φαεινοῦ.
Υἱὸν ἀναστήσας ἀγαπήνορα Λαοδάμαντα,
Ὅς οἱ πλησίον ἷζε, μάλιστα δέ μιν φιλέεσκε.
Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
Καλῇ χρυσείῃ ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
Νίψασθαι. παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
Σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
Εἴδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα χαριζομένη παρεόντων.
Αὐτὰρ ὁ πῖνε καὶ ἦσθε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
Καὶ τότε κήρυκα προσέφη μένος Ἀλκινόοιο.
Ποντόνοε, κρητῆρα κερασσάμενος, μέθυ νεῖμον
Πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ἵνα καὶ Διὶ τερπικεραύνῳ
Σπείσομεν, ὅς θ' ἱκέτῃσιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.

Ὅτι τὸ γουνάζεσθαι περιφράζων, ἀμφὶ γούνασι βάλλειν χεῖρας φησίν. ὅ ἐστι ῥῖψαι ἢ θεῖναι. ὡς καὶ ἐν τῇ πρὸ ταύτης ῥαψῳδίᾳ ἔφη. πλείων δὲ, καὶ λιτανεύειν τὸ γουνάζεσθαι λέγει ἐν τῷ, θαύμαζον δ' ὁρόωντες. ὁ δὲ, λιτάνευε. τὸ δ' αὐτὸ, καὶ γοῦνα τὰ ἱκάνειν φησίν, εἰπών. σόν τε γόνυ ἱκάνω πολλὰ μογήσας. Ὅτι εὐχὴ πρέπουσα εἰς ἄρχοντας τὸ, οἷς θεοὶ ὄλβια δοῖεν ζωέμεναι. καὶ παισὶν ἐπιτρέψειεν ἕκαστος κτήματ' ἐνὶ μεγάροισι γέρας θ' ὅ, τι δῆμος ἔδωκε. καὶ ὅρα τὸ δῆμος, ὡς ἐπὶ δημοκρατίας ῥηθέν. ἵνα καὶ δημοκρατεῖσθαι δοκοῖεν οἱ Φαίακες σὺν τῷ βασιλικῶς καὶ ἀριστοκρατικῶς διοικεῖσθαι. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ τῶν ἐπιτρόπων ὄνομα, ἐξ Ὁμήρου ἔχει τὴν ἀρχήν. τοιαύτης γὰρ ἐννοίας τὸ, παισὶν ἐπιτρέπειν κτήματα. καὶ ὅτι ἔθος παλαιὸν, καὶ ἀξιωμάτων τοὺς παῖδας κληρονομεῖν. ἀξιωματικὸν γὰρ πάντως τὸ γέρας. Ὅτι τὸ, αὐτὰρ ἐμοὶ πομπὴν ὀτρύνετε θᾶσσον, ἐπειδὴ δηθὰ φίλων ἄπο πήματα πάσχω, εἴποι ἂν ὁ προσαπτημιλικῶς τῆς ἐποποιίας διόρθωτος. Ὀδυσσεὺς δὲ νεὸν τοῦτο φησὶν οὐ θέλων ὀψέ ποτε χρόνῳ πεμφθῆναι ὡς ἡ Κίρκη αὐτὸν ἐξέπεμψε καὶ ἡ Καλυψώ, ἀλλὰ ὀτρυνθῆναι τὴν πομπὴν, διὰ τὸ ἐπὶ μακρὸν ἐκ τῆς πατρίδος ἀποδημεῖν αὐτὸν, καὶ μάλιστα ἐπεὶ ἤθελεν ὁ ποιητὴς ταχὺ τῶν περιέργων ἀπαλλαγεὶς, γενέσθαι τῆς ἐφεξῆς. Ὅτι ἄλλως μὲν ἐπ' ἐσχάρῃ προλέγει καθῆσθαι ἡ δέσποινα Ἀρήτη, ἄλλως δ' ἐνταῦθα ὁ ξένος Ὀδυσσεύς. ἡ μὲν γὰρ ὡς εἰκὸς, τρυφερῶς εἶχε τοῦ καθῆσθαι. ὁ δὲ ἵζετο ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσι πὰρ πυρί. ὃ φράσας ἔφη ἐν, πυρὸς αὐγῇ. μετ' ὀλίγα δὲ, φησὶν ὅτι χαμαὶ ἧσται ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσι, διασαφῶν εἰς πλέον οὕτω τὸ πρᾶγμα διὰ τοῦ χαμαί. ὃ δηλοῖ τὸ, χοὶ ἅμα. ἤτοι ὁμοῦ ταῖς κόνεσιν. ὅπερ οὐκ ἦν καὶ τῇ Ἀρήτῃ, δῆλον ὡς εἰκὸς ἐπὶ θρόνου καθῆσθαι. καὶ αὐτοῦ, ἀργυροήλου. ἐφ' οἷον καὶ Ὀδυσσεὺς καθεσθήσεται ἐν τοῖς ἑξῆς. ἀρχαϊσμοῦ δὲ, τὸ τοὺς ἐπήλυδας ἅμα εἰσόδῳ χαμαὶ καθῆσθαι. ὃ καὶ αὐτὸ παρὰ Λατίνοις φυλάσσεται. γίνοιτο δ' ἂν ἐσχάρα ἡ κυρίως, παρὰ τὸ ἔχειν ἀρὰς ὅπερ ἐστὶν εὐχὰς τὰς καθημέραν. ἵνα ᾖ ἐχάρα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σίγμα ἐσχάρα. ἢ παρὰ τὸ χεῖν ἀράς, χάρα καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, ἐχάρα, κατὰ τὸ, χθὲς ἐχθές. δοκεῖ γὰρ πάντα εἶναι ἑστία καὶ ἑστία καὶ ἐσχάρα. ἐφ' ὧν ἀραί τε καὶ θυσίαι Διὶ ἑρκείῳ

καὶ ἴσως ἐγένετο βωμὸς διαφέρει ἐσχάρα, καθότι ὁ μὲν, ὑψηλός ἐστι καὶ ὡς εἰπεῖν ἀναβιβαστικός. ἡ δὲ, πρόσγειός ἐστι. βαθὺν λεγομένη ἕως καὶ νῦν παρὰ τοῖς ἐν πελοποννήσῳ δωριζουσιν. Ὅτι δὲ οὐ μόνον κατὰ γῆς ἐσχάραι πυρὸς ἦσαν ἀλλὰ καὶ περιφορηταί, δῆλον ἐκ τοῦ, ἐπόμπευσαν καὶ θυμιατήρια χρυσᾶ καὶ ἐσχάραι ἐπίχρυσοι. λέγονται δὲ καὶ τραυμάτων ἐσχάραι. ὅθεν καὶ ἀπεσχαροῦσθαι, τὸ αὐτὰς ἐξαιρεῖν. ἀθήναιος δὲ, καὶ ἐσχάρειον παρὰ γοργίᾳ οἶδε δι' οὗ καθέλκονται νῆες εἰς θάλασσαν, ὅθεν ἡ ἀπελιεργος γλῶσσα παραφθείρουσα, τὸ κοινὸν πλοῖον ἀπὸ σκαρίου εἶναί φησι. βουλομένη πάντως, ἀπὸ ἐσχαρίου εἰπεῖν. πρὸς ὁμοιότητα δὲ ἴσως ἐσχαρίου τοιούτου, καὶ ἡ κοινότερον λεγομένη μαγειρικὴ ἐσχάρα, καὶ ἐσκεύασται καὶ ὠνόμασται. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἐπ' ἐσχάρῃ, ταυτόν ἐστι τῷ, παρ' αὐτῇ τῇ ἐσχάρᾳ. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ἐπήγαγε διασαφητικῶς τὸ, πὰρ πυρί. ἡ γὰρ ἐπὶ πρόθεσις κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ποτὲ μὲν, οὕτω δηλοῖ τὴν παρὰ πρόθεσιν. λαμβάνεται δέ ποτε καὶ ἀντὶ τῆς πρὸς διά. τὴν μὲν, ἔπειτ' ἐπὶ βωμὸν ἄγων. ἡ ἀντὶ τῆς ἐν. ὡς ἐν τῷ, ἐπουράνιος ὁ ἐν οὐρανῷ. καὶ ἀντὶ τῆς, ἐπίσιν. δηλ. ἤτοι ἔπι δίος. καὶ ἐκ τοῦ εἰσιέναι. ὅθεν ἐπίουρος ἡ ἐπιβουκόλος. βούλεται δὲ καὶ τὴν κατὰ δηλοῦν ἐν τῷ, ἐπίσκοπος ὁ κατάσκοπος. σημαίνει δὲ πάντως καὶ ὑστεροχρονίαν ἐν τῷ, ἐπίλογος. καί τινα δὲ προσθήκην ἐν τῷ, ἐπίκουρος καὶ ἐπιβολή. Ὅρα δ' ἐν τοῖς ῥηθεῖσι, τὸ χαμαὶ ἧσθαι πάνυ διαφέρον τοῦ χαμαὶ εὐνάζεσθαι. ἐξ οὗ χαμαιευνάδες σύες. Σημείωσαι δὲ ὅτι παρὰ τό πιπτεῖν τῆς κονίας, ἡ κόνις. αὐτὴ δὲ γίνεται ἀπὸ τοῦ κνῶ κατὰ τὸν ἡρωδιανόν. ἵνα ᾖ κνίς. καὶ ἐπεὶ οὐδέ ποτε λέξις ἑλληνικὴ μονοσύλλαβος βραχύνεται δίχα τοῦ τίς. πλεονάζει τὸ ο καὶ γίνεται κόνις, ἀφ' ἧς ἡ κονία. ὥσπερ δηλαδὴ καὶ ἀπὸ τοῦ θῶ, γίνεται θός. καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν, θεός. οὕτω δὲ καὶ ἐκ τοῦ τλῶ, τλός. καὶ ὄτλος, ἤτοι πόνος. μόχθος. ἡ δὲ χρῆσις τοῦ κνῶ καὶ ἐν ἰλιάδι ἐν τῷ, κνῆ τυρόν. ὅ ἐστιν ἔξυσεν. ἀφ' οὗ ὡς ἐρρέθη, καὶ ἡ κόνις, ὡς ἐκ παχυτέρου σώματος κνησθεῖσα. καὶ κατὰ ἡρωδιανὸν εἰπεῖν, εἰς λεπτομερῆ οὐσίαν χωρήσασα. ἐνταῦθα δὲ ἐκ βαλβίδων ὅ φασι τὴν ἐπὶ φιλοξενίᾳ σπουδὴν τῶν φαιάκων δείκνυσιν ὁ ποιητὴς, πλάττει ἕνα λέγοντα ὡς οὔτοι τόδε κάλλιον, οὐδ' ἔοικε, τὸν ξεῖνον οὕτω καθῆσθαι. ἦν δὲ ὁ εἰπὼν, οὐχ ὁ τυχών. ἀλλά τις γέρων ἥρως ἐχένηος. ὃς δὴ φαιήκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν. καὶ μύθοισι κέκαστο, παλαιά τε πολλά τε εἰδώς. χρήσιμον δὲ τοῦτο, εἰς ἔπαινον σοφοῦ γέροντος. σεμνότερον φρασθὲν ἤπερ τὸ, ὃς δὴ γήραϊ κυφὸς ἔην καὶ μυρία ᾔδη. Ὅτι δὲ τὰ πλείω τῶν φαιακικῶν ὀνομάτων ναυτικὰ ἐκ τινῶν καὶ θαλάσσης εἰλημμένα, προϊὼν δείξει ὁ ποιητής. νῦν δὲ οἴδαμεν ἐχένηον τοῦτον. καὶ μετ' ὀλίγα, κήρυκα ποντόνοον. εἰ δὲ ἐκ τοῦ ἐχενηΐου τούτου ὁ ναυκράτης ἰχθὺς ἐπεσούθη κληθῆναι χενηίς, οἴδασιν οἱ ὀνομάσαντες. Τὸ δὲ οὔτοι κάλλιον, ἁπλῶς ἐρρέθη ἀντὶ τοῦ, οὐ καλόν. εἰ δὲ μὴ ἀνέστησεν αὐτίκα τὸν ὀδυσσέα ὁ βασιλεὺς ἀλκίνους, ἐπίτηδες αὐτὸ πεποίηκεν. ἵνα μὴ δόξῃ πειρᾶν οἰκειοῦν τινὶ τὸν ξένον. ἀλλ' ἄρτι ὀνειδισθεὶς, προκαλέσηται ὕστερον τοὺς φαίακας δώροις τοῖς δηλωθησομένοις τὸν φίλον ξένον δεξιώσασθαι. ἔστι δὲ ὄνειδος τοῦ δηλωθέντος ἐχενήου πρὸς τὸν βασιλέα, τὸ τὸν ξένον μὲν, χαμαὶ ἧσθαι. τοὺς δὲ φαίακας, τὸν τοῦ βασιλέως μῦθον προσδέχεσθαι. ὅπερ ἐκεῖνος μαθὼν, ὦρσεν ἀπ' ἐσχαρόφι τὸν ὀδυσσέα καὶ ἐπὶ θρόνου εἶσε φαεινοῦ, ὃν ἀργυρόηλον ἀναστήσας υἱὸν, υἱὸν ἀναστήσας λαοδάμαντα. ὃν ἐπιθετικῶς ἀγαπήνορα λέγει, ὅ ἐστιν ἀνδρεῖον. καὶ ὅρα ὡς οὐ μόνον ἐν σπάρτῃ καθ' ἡρόδοτον γέρας βασιλεῦσι πρώτους ἵζειν ἐπὶ τῷ δείπνῳ, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ὁ βασιλεὺς ἀλκίνοος τοῦτο εἰς τὸν ὀδυσσέα ποιεῖ. σεμνότερον δὲ αὐτὸς τῶν παρὰ τῷ νέστορι. ἐκεῖ μὲν γὰρ ὁ τοῦ ὀδυσσέως τηλέμαχος, παρὰ τῷ νεστορίδῃ θρασυμήδει κάθηται καὶ τῷ ἐκείνου πατρί. ἐνταῦθα δὲ, ὁ βασιλεὺς τὸν υἱὸν ἀναστήσας ὅς οἱ πλησίον ἷζε μάλιστα δέ μιν φιλέεσκεν, ἐκάθιζε τὸν ξένον. κυρία δὲ λέξις τὸ ἀναστῆναι. διὸ δὶς αὐτῇ ἐνταῦθα κέχρηται. καὶ ὅρα ὅτι τὸ εὐξάμενος ὀδυσσεὺς φίλος ἐλθεῖν τοῖς φαίαξι καὶ ἐλεεινὸς, ἄρχεται ἤδη τυγχάνειν τούτου, καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ ἄρτι, μαρτυρίᾳ καταβάλλεται τοῦ προπιεῖν ἐν τοῖς τῶν φαιάκων ἀρίστοις τὸν ἀλκίνοον. Ὅτι οἶνον ἐπικρῆσαι φασὶν ἐνταῦθα, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τῷ προκερασθέντι καὶ ἕτερον κεράσαι. ὅπερ καὶ ἀνακεράσαι ἐστὶν ὡς ἐδήλωσεν ὁ ποιητὴς ἐν τῷ, ἀνὰ κρητῆρα κέρασσεν. Ὅτι σεμνύνων καὶ ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς γοργῶς τὴν ἱκεσίαν, ἤτοι τὰς λιτὰς, φησὶν ὅτι θεὸς ἱκέτῃσιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ. τοῦτο δὲ καὶ ὑποκαταβὰς, ἀπαραλλάκτως οὕτω φησί. ταυτολογῶν συνήθως εἰς καίριον, ἵνα ὁ λόγος ἐμμένῃ τῷ ἀκροατῇ, δῆ δὲ τὴν θεόθεν ἐφορείαν ταύτην τῶν ἱκετῶν, καὶ ὁ ἱκέσιος ἐρρέθη καὶ ὁ ξένιος θεός. ἐκ δὲ τοῦ ὀπηδεῖ, γίνεται καὶ ὄνομα ὁ ὀπηδὸς παρὰ ἀττικοῖς. κοινῶς δὲ γε, ὀπαδός. ὃ δηλοῖ τὸν ἀκόλουθον. Ὅτι φιλόφρονες λόγοι τὸ, δόρπον δὲ ξείνῳ ταμίη δότω ἔνδον ἐόντων. ἃ καὶ περιόντα λέγονται ὡς δηλοῖ τὸ, χαριζομένη παρεόντων. φιλόξενον δὲ καὶ τὸ, κρητῆρα κερασσάμενος, μέθυ νεῖμον πᾶσιν ἀνὰ μέγαρα. ἔστι δὲ ἐτυμολογικοῦ τρόπου τὸ, κρητῆρα κερασσάμενος. Τὸ δὲ μέθυ ἑρμηνεύων, ἐπάγει. μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα. Ὅρα δὲ τὸ νεῖμον, οὐ γὰρ πάνυ συνήθες τὸ ῥῆμα ὡς οὐδὲ τὸ ἀνάπεμπον καὶ τὰ τοιαῦτα. νεῖμαι γὰρ καὶ ἀνάπεμψαι τὸ κοινότερον.

Ὣς φάτο. Ποντόνοος δὲ μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα.
Νώμησεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενος δεπάεσσιν·

Ὅτι δειπνητικὸν τὸ, νῦν μὲν δαισάμενοι κατακείετε οἴκαδ' ἰόντες. ἠῶθεν δὲ, γέροντας ἐπὶ πλέονας καλέσαντες, τόδε ἐποι-

ξεινίσσομεν. διὸ καὶ τό, ξεῖνον ἐνὶ μεγάροις ξεινίσσομεν. ὃ καὶ αὐτὸ ἐτυμολογία ἐστίν. Ἀλκίνοος δὲ τοῦτο φησίν. οὐ δημοκρατίας τοσοῦτον δηλῶν ὅσον ἀριστοκρατίας, εἰ γέροντας οὐδὲ ἐντίμους τούτους τι. Ὅτι φιλοξενίας λόγος καὶ τό, ἔπειτα δὲ καὶ περὶ πομπῆς μνησόμεθα. ὡς ὁ ξεῖνος αὐτόθι πόνου καὶ ἀνίης, πομπῇ ἐφ' ἡμετέρῃ ἣν πατρίδα γαῖαν ἵκηται χαίρων καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐστί. μὴ δέ τι μεσσηγύς γε κακὸν καὶ πῆμα πάθῃσι, πρίν γε τόν, ἧς γαίης ἐπιβήμεναι. ἔνθα δ' ἔπειτα πείσεται ἃ μέλλει παθεῖν. καὶ ὅρα οἷα ἡ φαιακικὴ πομπὴ τοῦ ξένου. αὐτόθι δηλαδὴ πόνου καὶ ἀνίας. ἃ εἰ καὶ ἔχοιεν οἱ ἄλλοι ναυτικοί, οὐ μὴν καὶ οἱ Φαίακες. Τὸ δὲ κακὸν καὶ πῆμα, ὡς ἐν ἄλλοις πολλαχοῦ δίχα συνδέσμου κακὸν πῆμα λέγεται.

Ὅτι ἀντὶ τοῦ, ἅσσα οἱ αἶσα κατακλῶθές τε βαρεῖαι, γεινομένῳ νήσαντο λίνῳ ὅτε μιν τέκε μήτηρ, οὐδὲ παρὰ τοῖς ὕστερον γενεθλιακοῖς ἔοικε παραλαλεῖν ὁ ποιητής. Τὸ δὲ κλῶθες ἢ κατακλῶθες, μετεπλάσθη ἐκ τοῦ, αἱ κλωθοί. οὗ εὐθεῖα ἡ Κλωθώ. δηλοῖ δὲ τὰς μοίρας, παρονομασθείσας ἀπὸ μιᾶς αὐτῶν τῆς Κλωθοῦς. καὶ οὕτω μὲν ἴσως. ἴσως δὲ μᾶλλον, οὐχ ἁπλῶς μοῖραι αἱ κατακλῶθες. ἀλλὰ αἶσα μέν, ἡ ἁπλῶς μοῖρα. κατακλῶθες δέ, αἱ μὴ εὐτυχεῖς. διὸ καὶ βαρεῖαι λέγονται, οὐ μὴν ὄλβιοι κατὰ τό, ὄλβον ἐπικλώσῃ γαμέοντί τε γεινομένῳ τε. ἐτυμολογία δὲ τοῦ κατακλῶθες, τό, νήσαντο λίνῳ ὅ ἐστιν ἐπέκλωσαν. γράφεται δὲ τό, κατακλῶθές τε βαρεῖαι, καὶ κατακλῶθεσι βαρεῖα, αἶσα δηλαδή, κατά τινα τῶν ἀντιγράφων. οὐ μέντοι καλῶς. ἔχει δέ τι καὶ ἀστεῖον κατὰ τὸ πρέπον τὸ βαρεῖαι. οὐ γάρ ἐστι κλω

Αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τ' ἔπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμός,
Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπε.
Κέκλυτε Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες.
Ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
Νῦν μὲν δαινύμενοι κατακείετε οἴκαδ' ἰόντες,
Ἠῶθεν δὲ γέροντας ἐπὶ πλέονας καλέσαντες,
Ξεῖνον ἐνὶ μεγάροις ξεινίσσομεν, ἠδὲ θεοῖσι
Ῥέξομεν ἱερὰ καλά. ἔπειτα δὲ καὶ περὶ πομπῆς
Μνησόμεθ', ὥς χ' ὁ ξεῖνος ἄνευθε πόνου καὶ ἀνίης.
Πομπῇ ἐφ' ἡμετέρῃ ἣν πατρίδα γαῖαν ἵκηται
Χαίρων καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐστί.
Μὴ δέ τι μεσσηγύς γε κακὸν καὶ πῆμα πάθῃσι,
Πρίν γε τὸν ἧς γαίης ἐπιβήμεναι. ἔνθα δ' ἔπειτα
Πείσεται ἅσσα οἱ αἶσα κατακλῶθές τε βαρεῖαι
Γεινομένῳ νήσαντο λίνῳ ὅτε μιν τέκε μήτηρ.
Εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθεν,
Ἄλλό τι δὴ τόδ' ἔπειτα θεοὶ περιμηχανόωνται.
Αἰεὶ γὰρ τὸ πάρος γε θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς
Ἡμῖν, εὖθ' ἔρδωμεν ἀγακλειτὰς ἑκατόμβας.
Δαίνυνταί τε παρ' ἄμμι καθήμενοι ἔνθα περ ἡμεῖς.
Εἰ δ' ἄρα τις καὶ μοῦνος ἰὼν ξύμβληται ὁδίτης,
Οὔτι κατακρύπτουσιν, ἐπεί σφισιν ἐγγύθεν εἰμέν,
Ὥσπερ Κύκλωπές τε καὶ ἄγρια φῦλα Γιγάντων.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Ἀλκίνο', ἄλλο τί τοι μελέτω φρεσίν. οὐ γὰρ ἔγωγε
Ἀθανάτοισιν ἔοικα τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
Οὐ δέμας οὐδὲ φυήν, ἀλλὰ θνητοῖσι βροτοῖσιν,
Οὕς τινας ὑμεῖς ἴστε μάλιστ' ὀχέοντας ὀϊζὺν
Ἀνθρώπων. τοῖσίν κεν ἐν ἄλγεσιν ἰσωσαίμην.
Καὶ δ' ἔτι κεν καὶ πλεῖον ἐγὼ κακὰ μυθησαίμην,
Ὅσσά γε δὴ ξύμπαντα θεῶν ἰότητι μόγησα.
Ἀλλ' ἐμὲ μὲν δορπῆσαι ἐάσατε κηδόμενόν περ.
Οὐ γάρ τι στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο
Ἔπλετο ἥ τ' ἐκέλευσεν ἕο μνήσασθαι ἀνάγκῃ,
Καὶ μάλα τειρόμενον, καὶ ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔχοντα.
Ὣς καὶ ἐγὼ πένθος μὲν ἔχω φρεσίν, ἡ δὲ μάλ' αἰεὶ
Ἐσθέμεναι κέλεται καὶ πινέμεν. ἐκ δέ με πάντων
Ληθάνει ὅσσ' ἔπαθον, καὶ ἐνιπλήσασθαι ἀνώγει.
Ὑμεῖς δ' ὀτρύνεσθε ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι,
Ὥς κέ με τὸν δύστηνον ἐμῆς ἐπιβήσετε πάτρης,
Καί περ πολλὰ παθόντα, ἰδόντα με καὶ λίποι αἰὼν
Κτῆσιν ἐμήν, δμῶάς τε, καὶ ὑψερεφὲς μέγα δῶμα.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπῄνεον, ἠδ' ἐκέλευον
Πεμπέμεναι τὸν ξεῖνον, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπεν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τ' ἔπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμός,
Οἱ μὲν, κακκείοντες ἔβαν οἶκόνδε ἕκαστος.
Αὐτὰρ ὁ ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο δῖος Ὀδυσσεύς.
Πὰρ δέ οἱ Ἀρήτη τε καὶ Ἀλκίνοος θεοειδὴς
Ἥσθην. ἀμφίπολοι δ' ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτός.
Τοῖσιν δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἤρχετο μύθων.
Ἔγνω γὰρ φᾶρόν τε χιτῶνά τε εἵματ' ἰδοῦσα
Καλὰ, τά ῥ' αὐτὴ τεῦξε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξί.
Καί μιν φωνήσασ', ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ξεῖνε. τὸ μέν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτή.
Τίς, πόθεν εἶς ἀνδρῶν. τίς τοι τάδε εἵματ' ἔδωκεν;
Οὐ δὴ φῂς ἐπὶ πόντον ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκέσθαι;

εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ λῖτον, μὴ βρῖθον κάτω, καὶ μάλιστα τὸ ἐν ἀτράκτοις. λῖνον δὲ μοιρῶν συμβολικῶς, αἱ τῶν πραγμάτων στροφαὶ καὶ τὰ ἐν βίῳ ὑφαινόμενα. ἰστέον δὲ ὡς εἴπερ μὴ ἐγράφετο κατακλῶθές τε βαρεῖαι ἀλλὰ κατακλῶθοι βαρεῖα, ἦν ἂν τὸ ῥῆμα, ῥηγίνων διαλέκτου. οἳ καθ' Ἡρακλείδην τὰ τρίτα τῶν ὁριστικῶν περισπωμένων τῆς πρώτης συζυγίας καὶ τῶν βαρυτόνων δὲ ῥημάτων, κατὰ τὸ ἐνικὸν εἰς τὴν σι συλλαβὴν παράγουσι τῶν κ παραλήγοντος. τὸ γὰρ φιλεῖ καὶ νοεῖ καὶ λέγει καὶ φέρει, φίλησι φασὶ καὶ νόησι καὶ λέγησι καὶ φέρησι. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ λαμπρὸν παμφαίνησι παρ' Ὁμήρῳ. ἅπαξ φασὶ χρησαμένῳ τῇ διαλέκτῳ ἐπὶ τούτου. καλεῖται δὲ καὶ τὸ σχῆμα Ἰβύκειον ὑπὸ τῶν γραμματικῶν, διὰ τὸ μὴ ἀλλότριον δηλαδὴ Ἴβυκον φιληδῆσαι τῇ τοιαύτῃ γλώσσῃ. εἰ δή φασι καὶ τὸ ὦ τουτέστιν ὑπάρχω πρώτης ἐστὶ συζυγίας κατὰ τὸ φιλῶ, καὶ ἔστι τρίτον αὐτοῦ εἶ, δωριζόμενον κατὰ ῥηγίνους. γένοιτ' ἂν ὁμοίῳ λόγῳ ἐκ τούτου ἦσιν ὁ ἐστώς. ἰστέον δὲ ὅτι οὐ τῶν τρίτων ἀνυποτάκτων ἐστὶν ὁ λόγος ὁποῖον τὸ λάβῃ λάχῃ ἐξ ὧν λάβησι λάχησιν, αὐτὰ γὰρ καὶ ὅσα τοιαῦτα, οὐ ῥηγίνων εἰσὶν ἀλλὰ ἰώνων. Τὸ δὲ ὅτι μὲν τίκτε μήτηρ, πρὸς σαφήνειαν ἐρρέθη ἵνα τοῦ γενομένῳ, μὴ νοηθείη αὐτῇ τῇ γεννησάσῃ καὶ θαλψάσῃ αὐτὸ πρὸ τούτων ἐπιόντας ἐν τῷ γαμήσαντι τῷ γενομένῳ τε. ἀλλ' εἴη ἐνταῦθα γενόμενος, ὃν τίκτε μήτηρ. Ὅτι θεοφιλεῖς τοὺς Φαίακας ἐθέλων ὁ ποιητὴς εἰπεῖν, πλάττει τὸν βασιλέα λέγοντα ὡς εἴπερ τις ἀθάνατος φαντάσας ἑαυτὸν εἰς ξένον ἄρτι μετὰ δόρπον ἐνεφανίσθη, ἄλλο τι τόδε θεοὶ περιμηχανόωνται. διὰ τὸ ἀσύνηθες δηλαδή. αἰεὶ γὰρ τὸ πάρος γε, θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς ἡμῖν, εὖτε τουτέστιν ὁπηνίκα ἕρδομεν ἀγακλειτὰς ἑκατόμβας. δαίνυνταί τε παρ' ἄμμι καθήμενοι, ἔνθα περ ἡμεῖς, εἰ δ' ἄρα τις καὶ μοῦνος ἰὼν ξύμβληται ἤγουν συναντήσῃ ὁδίτης. οὔτι κατακρύπτουσιν. ἀλλὰ δηλονότι ἐναργεῖς καὶ αὐτῷ φαίνονται. ὡς καὶ τῷ Ὀδυσσεῖ πρὸ ὀλίγων, ἡ Ἀθηνᾶ. εἶτα καὶ τὴν αἰτίαν τῆς τοιαύτης ἐναργείας λέγων, ἐπάγει. ἐπεί σφισιν ἐγγύθεν εἰμὲν τουτέστιν ἐσμέν, ὥσπερ Κύκλωπές τε καὶ ἄγρια φῦλα γιγάντων. ὅπερ ὅτι ὁμοιότης ἐστὶ πεπερασμένη ἐξ ἀνομοιότητος, προγέγραπται. ῥητέον δὲ καὶ νῦν ὅτι τοιοῦτός ἐστιν ἐνταῦθα ὁ τῆς ὁμοιώσεως λόγος, ὡς εἴ τις εἴποι τόσον ἐστὶ Σωκράτην ἐγγύθεν τῷ Πλάτωνι κατ' ἀρετήν, ὅσον Ἄνυτος καὶ Μέλιτος ἀλλήλοις κατὰ κακίαν. οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἐγγύθεν Φαίακες θεοῖς κατὰ δικαιοσύνην, ὡς Κύκλωπες καὶ γίγαντες ἀλλήλοις κατὰ ἀδικίαν. ἐνταῦθα δὲ τὸ, θεοῖς ἐγγύθεν εἰσίν, ὅμοιόν ἐστι τῷ, ἀγχίθεοι αὐτοὶ εἰσίν. ὡς ἐν τῇ ε ῥαψῳδίᾳ γέγραπται. ἰστέον δὲ ὅτι παρὰ τὸν καιρὸν ἐνταῦθα τῷ Ἀλκινόῳ ἡ ἀπορία ἐστίν. οὐ γὰρ εἰ ἐπιφανείη θεὸς τεθαύμακεν, ἀλλ' ὑπὲρ ἐν τοιούτῳ καιρῷ. Ὅρα δὲ ὡς οὐδὲ ἡ Ναυσικάα ὑπαίτιος εἰ θεὸν τὸν Ὀδυσσέα ὑπώπτευσεν, εἴγε καὶ Ἀλκίνοος τοιοῦτόν τι περὶ αὐτοῦ ὑπονοεῖ. ὁ μέντοι Ὀδυσσεὺς ἐξαιρῶν τὴν περὶ ἑαυτοῦ θεοτέραν ὑπόνοιαν ὡς θεοῦ μὲν ὂν τὸ μακάριον αὐτὸς δὲ ἀθλίως πεπραγὼς, φησὶν ἃ δὴ ἁρμόττει τῷ παντὶ δῆλος μὲν δυστυχεῖ νομιζομένῳ δὲ εὐπραγεῖν, προσῳδηθέντα οὕτω πως. ἄλλο τί τοι μελέτω φρεσίν. οὐ γὰρ ἔγωγε ἀθανάτοισιν ἔοικα οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν, οὐ δέμας οὐδὲ φυήν, ἀλλὰ θνητοῖσιν. οὕς τινας ὑμεῖς ἴστε μάλιστ' ὀχέοντας ὀϊζύν. τοῖσίν κεν ἐν ἄλγεσιν ἰσωσαίμην. καὶ μᾶλλον δ' ἄν, ἐγὼ κακὰ μυθησαίμην ὅσσα γε δὴ ξύμπαντα θεῶν ἰότητι μόγησα. τοῦτο δέ, προαναφώνησίς ἐστι τῶν ἑξῆς. ὡς πολλὰ τοῦ Ὀδυσσέως μυθησομένου περὶ τῶν καθ' ἑαυτόν. Ὅρα δὲ ὡς οὐκ εἶπεν ὅτι οὐ γὰρ ἔγωγε ἀθάνατός εἰμι, ἀλλ' ὅτι οὐδὲ ἔοικεν οὔτε δέμας οὔτε φυήν. ἀλλ' οὐδὲ ἀνθρώπων τοῖς μακαριωτέροις, ἀλλὰ τοῖς ἀνάπαλιν. Τὸ δὲ φαίνονται ἐναργεῖς, ἔοικέ πως ἐτυμολογικῷ τρόπῳ. ἐναργὲς γάρ, τὸ αἰονεὶ λευκὸν ἢ διὰ τοῦτο φανερὸν ἢ φαεινόν. ἐν προστύποις τὸ φαίνεσθαι ἐστί. δῆλον δὲ ὡς ἐξ Ὁμήρου κατῆρξε τὸ, θείας λέξεως ἐναργείας, τὰς θείας ἐπιφανείας. ὡς ταὐτὸν ὂν ἐνάργειαν εἰπεῖν ἢ ἐμφάνειαν. συμπλεῖ δέ τι πρὸς ταῦτα καὶ τὸ, οὔτι κατακρύπτουσι. τὸ γὰρ μὴ κρυπτόμενον, καὶ ἐναργὲς εἶναι δοκεῖ καὶ φαίνεσθαι λέγεται. Τὸ δὲ ἕρδειν ὅτι δασύνεται ὡς ἀπὸ τοῦ ῥέζω, δῆλον καὶ ἐκ τῆς ἐνταῦθα συναλιφῆς. φησὶ γάρ. εὖθ' ἕρδομεν ἀγακλειτὰς ἑκατόμβας. Ὀχέειν δὲ ὀϊζύν, τὸ ὀχεῖν. φέρειν. βαστάζειν. τοιοῦτον καὶ τὸ, οὐδέ τι σε χρὴ νηπιάας ὀχέειν. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, ὀχέοντας ὀϊζύν, περίφρασίς ἐστι τοῦ, ὀϊζυρούς. καὶ ὅτι ἐκ μεταφορᾶς ἀχθοφορικῆς εἴρηται. καὶ ὅτι τὸ ὀχεῖν, ὀκχεῖν παρὰ Πινδάρῳ εὕρηται, λόγῳ τοιούτῳ. ἔδοξε τοῖς Αἰολεῦσιν ἦν ἴδιον δὲ καὶ τοῖς Ἴωσι καὶ ὅλως εἰπεῖν ταῖς γλώσσαις, διπλασ-

ζειν σύμφωνα, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ ἔδδεισεν. ὤκκιπον. ὅππως. ἐμμπίληκας. περδίκκας δ᾽ κύριον. καὶ ἄλλα μυρία, δίχα γε τῶν δασέων. αὐτὰ γάρ, οὐκ ἔξεστι διπλάζεσθαι. οἷα μὴ εὑρισκομένης λέξεως ἑλληνικῆς ἀρχούσης εἰς δασύ. διὸ ὅπου χρεία ἐστὶν ἀναγκαίως τὰ δασέα διπλοῦσθαι, μετέπιπτεν εὐθὺς τὸ δασὺ τοῦ διπλώσεως, εἰς τὸ ἀντίστοιχον ψιλόν. οἷον. βάζω βάξω βέβαχα βάκχος καὶ βάκχαι αἱ τροφοὶ αὐτοῦ. διπλουμένου δὲ τοῦ χ καὶ οὕτως ἐκεῖ ἐρυγὴν ἐκπέμποντος, τρέπεται τὸ διπλωθὲν δασύ, εἰς τὸ αὐτοῦ ἀντίστοιχον. καὶ γίνεται βάκχος καὶ βάκχαι. τοιοῦτον δὲ καὶ ὁ ἴακχος. οὐκοῦν, ὅμοιον καὶ τὸ ὀκχῶ πινδαρικῶς. τὸ δ᾽ αὐτὸ γίνεται, καὶ ἐπὶ τοῦ κάππα φάλαρα, ὡς ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα δηλοῦται σαφῶς. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ κάτθανον, ὅθεν καὶ οἱ θεραπεύοντες τὸν πυρριχισμὸν τοῦ, τρῶες δ᾽ ἐρρίγησαν ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν. καὶ αἰδεσάμενοι διπλάσαι τὸ δασὺ φ, οὐκ ἐτόλμησαν οὕτω προαγαγεῖν τὴν ἑλληνικὴν λέξιν, ἀλλὰ ὄππιν ἔγραψαν. τὸ δὲ ἐξερεείνειν, ταυτὸν τῷ ἐρέσθαι ὅπερ ἐγράφη ἐν τῷ, ἅ κέν ζε μοι ἐρέωνται ... καὶ οὐκί. κοίρανα δὲ καὶ ἐπιφανῆ παρίσω ὡς ἐν τέλει στίχων κείμενα, τὸ ἐξερεείνειν καὶ τὸ μυθήσασθαι.

Ὅτι πεντάστιχος λόγος τό, ἀλλ᾽ ἐμὲ μὲν δορπῆσαι ἐάσατε κηδόμενόν περ. τουτέστι βλαπτόμενον. οὗ προκαταρκτικὸν εὐθὺς γίνεται γνωμικοῦ λόγου τοιοῦτο. οὐ γάρ τι στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο ἔπλετο, ἥ ἐκέλευσεν ἕο τουτέστιν ἑαυτοῦ μνήσασθαι ἀνάγκῃ, καὶ μάλα τειρόμενον καὶ ἐν φρεσὶ πένθος ἔχοντα. εἶτα ὥσπερ ὁ Μενέλαος εἰπὼν γνωμικῶς ἀρίγνωτον εἶναι τὸν ὄλβιον ἄνδρα, ἐπήγαγεν ὡς νῦν Νέστορι ἔδωκε θεὸς τὰ καὶ τά, οὕτω καὶ ἐνταῦθα Ὀδυσσεὺς ἐκ τοῦ καθόλου καταβὰς ἐπὶ τὸ μερικόν, φησίν. ὡς καὶ ἐγὼ πένθος μὲν ἔχω φρεσίν. ἡ δέ, μάλ᾽ αἰεὶ ἐσθέμεναι κέλεται καὶ πινέμεν. ἐκ δέ με πάντων ληθάνει ὅσσ᾽ ἔπαθον, καὶ ἐνιπλήσασθαι ἀνώγει. ὅρα κἀνταῦθα τὸ κελεύειν ὡς ἐπὶ δεσποίνης τινὸς λεχθὲν τῆς γαστρός. ὅτι καινότερον πέφρασται τό, οὐ γάρ τι στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον. ἤγουν οὐδὲν γαστρὸς κύντερον τουτέστι κυνώτερον. ἀναιδέστερον. χεῖρον. Ὅτι δὲ Λάκωνες μὲν τὰς γογγυλίδας, Βοιωτοὶ δὲ τὰς κράμβας, γαστέρας ἐκάλουν, ἐν τοῖς τοῦ Δειπνοσοφιστοῦ δηλοῦται. παρ᾽ ᾧ καὶ Τίμωνα γράψαι περὶ Ἐπικούρου. οὐ στυγερὴν γαστέρα ἔφη ὁμηρικῶς ἀλλὰ λαμυρόν. οἷον. γαστρὶ χαριζόμενος. τῆς λαμυρώτερον οὐδέν. τὸ δὲ ἐκληθάνει, πρωτότυπον μέν ἐστι τοῦ ἐκλανθάνει ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐφάνη. ἔστι δὲ ὅμοιον πρὸς τὸ ψεύδει. ὥσπερ γὰρ ψεύδειν τὸ ποιεῖν ψεύδεσθαι, οὕτως ἐκληθάνειν, τὸ ποιεῖν λανθάνεσθαι. Ὅτι μυριαχοῦ παραφράζων ὅμηρος ἑαυτόν, ποιεῖ τοῦτο κἀνταῦθα. καὶ φθάσας εἰπεῖν τό, αὐτὰρ ἐμοὶ πομπὴν ὀτρύνετε καὶ ἑξῆς τοὺς προσημειωθέντας δύο στίχους, φησὶν ἐνταῦθα. ὑμεῖς δ᾽ ὀτρύνεσθαι ἅμ᾽ ἠοῖ φαινομένηφι, ὥς κέ με τὸν δύστηνον ἐμῆς ἐπιβήσετε πάτρης, καί περ πολλὰ παθόντα. ἐπεὶ δὲ ἦν εἰκὸς εἰπεῖν τινα, τί δὲ πολλὰ παθὼν εἶτα ἐθέλεις ἐπιβῆναι πάτρης; φησίν. ἰδόντα με καὶ λίποι αἰών, κτῆσιν ἐμὴν δμῶάς τε καὶ ὑψερεφὲς μέγα δῶμα. ἐνδείκνυται δ᾽ ἐν τούτοις ὁ ποιητής, ὡς τοιαῦτά τις ἔχων ἀγαθά, ἐρασθείη ἂν πατρίδος. ἄλλως γάρ, οὐχ οὕτω μέγα ἡ πατρίς. κατὰ τὴν παροιμίαν, πατρίς ἐστι πᾶσα ἵνα ἂν πράττοι τις εὖ. γυναικὸς δὲ οὐ μέμνηται Ὀδυσσεὺς ἐνταῦθα, οὐ μόνον ἵνα μὴ ἀπευκταῖος ἔσται τὸν Ἀλκίνοον εἰς τὴν πομπὴν τὴν ἐς Ἰθάκην ὃς εὔξεται γαμβρὸν αὐτοῦ τὸν Ὀδυσσέα κληθῆναι αὖθι μένοντα, ἀλλὰ καὶ διότι οὐ πάνυ μέγα τοῦτο εἰς εὐδαιμονίαν. καὶ οἱ τυχόντες γάρ, ἔχουσι γυναῖκας. τὸ δὲ λίποι αἰὼν ἰδόντα με τὴν Ἰθάκην, οὐ μακράν ἐστι τοῦ εἰπεῖν ὡς ἱέμενος καὶ καπνὸν ἀποθρώσκοντα νοῆσαι ἧς γαίης, θανέειν ἱμείρεται. Ὅτι φιλοξένων ἀνδρῶν τό, οἱ δ᾽ ἄρα πάντες ἐπῄνεον, ἠδ᾽ ἐκέλευον πεμπέμεναι τὸν ξεῖνον, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπεν. Ὅτι παρὰ μὲν τοῖς ὕστερον ἀττικοῖς, ὑπολείπεσθαι λέγεται, τὸ ἡττηθῆναι κατὰ δρόμον καὶ μεῖναι ὀπίσω τοῦ συνάθλου ὡς καὶ ὁ κωμικὸς δηλοῖ. ὅμηρος δ᾽ ἐνταῦθα ὑπολείπεσθαι λέγει τὸν Ὀδυσσέα ἐν Ἀλκινόου, ἀντὶ τοῦ ἐκεῖσε μεῖναι τῶν ἄλλων ὑποχωρησάντων. Ὅτι εὐκοσμίαν ἔχει καὶ ἡ σπουδαία τράπεζα. διὸ κοσμεῖ μὲν αὐτήν, ὁ κατὰ νόμον συμποσιακὸν παραθείς. ἀποκοσμεῖ δέ, ὁ καταλύων ὡς καὶ προγράφει. ἀμφίπολοι γοῦν ἀπεκόσμεον ἐνταῦθα ἔντεα δαιτός. ἤτοι ὅπλα. οἷον τραπέζας. κρατῆρας. κάνεα. καὶ ὅσοις δὲ ἄλλοις ἐξαρτύεται τράπεζα. Ὅτι τὸ φώς, ἐν τῷ ὀνόματι μέν, κατὰ τὴν ἔκδοσιν ὀξύνεται καὶ σὺν τῷ ἰῶτα γράφεται. οἷον. οὐδὲ φὼς ἐπὶ πόντον ἀλώμενος ἐνθάδ᾽ ἱκέσθαι. εἰ δὲ περισπᾶται, ἄνευ τοῦ ἰῶτα γράφεται καὶ ἀντὶ τοῦ φέγγος λαμβάνεται. ὡς ὁ Ἕκτωρ πρὸς Πάτροκλον ἐν Ἰλιάδι λέγει. φῆς που τὰ καὶ τὰ ποιήσειν, ἤγουν ἔλεγες.

Ὅτι πολυπενθοῦς ἀνθρώπου λόγος τό, ἀργαλέον διηνεκέως ἀγορεῦσαι κήδε᾽, ἐπεί μοι πολλὰ δῶκε θεός. ἐνταῦθά δέ, ἡ βασίλεια ἡ δέσποινα κεῖται. Ὀδυσσέως οὕτω τὴν Ἀρήτην προσφωνοῦντος ὅτι τὸ φᾶρος ἐκεῖνο καὶ τὸν χιτῶνα γνωρίσασα τὰ τῆς θυγατρὸς δῶρα,

Τὴν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Ἀργαλέον βασίλεια διηνεκέως ἀγορεῦσαι
Κήδε᾽, ἐπεί μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ οὐρανίωνες.
Τοῦτο δέ τοι ἐρέω, ὅ μ᾽ ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς.
Ὠγυγίη τις νῆσος ἀπόπροθεν εἰν ἁλὶ κεῖται.
Ἔνθα μὲν Ἄτλαντος θυγάτηρ δολόεσσα Καλυψὼ

ναίει

Ναίει ἐϋπλόκαμος δεινὴ θεός. οὐδέ τις αὐτῇ
Μίσγεται, οὔτε θεῶν οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.
Ἀλλ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐφέστιον ἤγαγε δαίμων
Οἶον, ἐπεί μοι νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ
Ζεὺς ἔλσας, ἐκέασσε μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι.
Αὐτὰρ ἐγὼ τρόπιν ἀγκὰς ἑλὼν νεὸς ἀμφιελίσσης,
Ἐννῆμαρ φερόμην, δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ
Νῆσον ἐς ὠγυγίην πέλασαν θεοί, ἔνθα Καλυψὼ
Ναίει ἐϋπλόκαμος δεινὴ θεός. ἥ με λαβοῦσα,
Ἐνδυκέως ἐφίλει τε καὶ ἔτρεφεν, ἠδὲ ἔφασκε
Θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἤματα πάντα.
Ἀλλ' ἐμὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθεν.
Ἔνθα μὲν ἑπτάετες μένον ἔμπεδον. εἵματα δ' αἰεὶ
Δάκρυσι δεύεσκον, τά μοι ἄμβροτα δῶκε Καλυψώ.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ὄγδοόν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθε,
Καὶ τότε δή μ' ἐκέλευσεν ἐποτρύνουσα νέεσθαι
Ζηνὸς ὑπ' ἀγγελίης, ἢ καὶ νόος ἐτράπετ' αὐτῆς.
Πέμπε δ' ἐπὶ σχεδίης πολυδέσμου. πολλὰ δ' ἔδωκε.
Σῖτον καὶ μέθυ ἡδὺ, καὶ ἄμβροτα εἵματα ἕσσεν.
Οὖρον δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε λιαρόν τε.
Ἑπτακαίδεκα μὲν πλέον ἤματα ποντοπορεύων,
Ὀκτωκαιδεκάτῃ δ' ἐφάνη ὄρεα σκιόεντα
Γαίης ὑμετέρης. γήθησε δέ μοι φίλον ἦτορ
Δυσμόρῳ. ἦ γὰρ ἔμελλον ἔτι ξυνέσεσθαι ὀϊζυῖ
Πολλῇ, τήν μοι ἐπῶρσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
Ὅς μοι ἐφορμήσας ἀνέμους, κατέδησε κέλευθα.
Ὤρινεν δὲ θάλασσαν ἀθέσφατον. οὐδέ τι κῦμα
Εἴα ἐπὶ σχεδίης ἀδινὰ στενάχοντα φέρεσθαι.
Τὴν μὲν ἔπειτα θύελλα διεσκέδασ'. αὐτὰρ ἔγωγε
Νηχόμενος, τόδε λαῖτμα διέτμαγον, ὄφρα με γαίῃ
Ὑμετέρῃ ἐπέλασσε φέρων ἄνεμός τε καὶ ὕδωρ.
Ἔνθα κε μ' ἐκβαίνοντα βιήσατο κῦμ' ἐπὶ χέρσου,
Πέτρῃς πρὸς μεγάλῃσι βαλὸν καὶ ἀτερπέϊ χώρῳ.
Ἀλλ' ἀναχασσάμενος, νῆχον πάλιν εἷος ἐπῆλθον
Ἐς ποταμόν. τῇ δή μοι ἐείσατο χῶρος ἄριστος
Λεῖος πετράων, καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο.
Ἐκ δ' ἔπεσον θυμηγερέων. ἐπὶ δ' ἀμβροσίη νὺξ
Ἤλυθ'. ἐγὼ δ' ἀπάνευθε διιπετέος ποταμοῖο
Ἐκβὰς, ἐν θάμνοισι κατέδραθον. ἀμφὶ δὲ φύλλα
Ἠφυσάμην. ὕπνον δὲ θεὸς κατ' ἀπείρονα χεῦεν.
Ἔνθα μὲν ἐν φύλλοισι φίλον τετιημένος ἦτορ,
Εὗδον παννύχιος καὶ ἐπ' ἠῶ καὶ μέσον ἦμαρ.
Δείλετό τ' ἠέλιος καί με γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.

ἠρώτησεν αὐτὸν τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν. τίς τοι τάδε εἵματ' ἔδωκε. πρὸς ὃ ἀποκρινόμενος ὀδυσσεὺς, τίς μὲν ἔδωκε τὰ φορέματα, ἐρεῖ. πόθεν δὲ ἐστι, σιωπήσεται πρός γε τὸ παρόν. ἐν τοῖς ἑξῆς δὲ παρὰ τοῦ βασιλέως ἐρωτηθεὶς, ἐκθήσεται καὶ αὐτό. νῦν γὰρ οὐκ ἀναγκαῖον τοῦτο γενέσθαι. Ὅτι ἀνακεφαλαιώσει χρῆται ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα, ὡς οὐ τῆς καὶ τῆς ἑξῆς ῥαψῳδίας περὶ τοῦ ὀδυσσέως ἱστορησιν, ἀρξάμενος ἐκ τῶν πρὸ τούτων. ὅτι δηλαδὴ νῆα ἔτι καὶ ἑταίρους ἔχοντες, οὕτω ἐξώκειλεν εἰς τὴν τῆς καλυψοῦς νῆσον. φησὶ γὰρ διὰ τοῦ ὀδυσσέως, οὕτω πως ἀφηγηματικῶς. ὠγυγίη τις νῆσος ἀπόπροθεν εἰν ἁλὶ κεῖται. ἔνθα μὲν ἄτλαντος θυγάτηρ δολόεσσα καλυψὼ ναίει. ἐϋπλόκαμος δεινὴ θεός. οὐδέ τις αὐτῇ μίσγεται, οὔτε θεῶν οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων. ὃ δὲ ἑρμηνευτικόν ἐστι τοῦ ἀπόπροθεν. ἀλλ' ἐμὲ τὸν δύστηνον, ἐφέστιον ἤγαγε δαίμων, οἶον, ἤγουν μεμονωμένον τὸν περὶ ἐμέ. ἐπεί μοι νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ ὡς μετὰ ταῦτα ἱστορηθήσεται, ζεὺς ἔλσας ὃ ἐστιν ἐλάσας, ἐκέασσε μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ. εἶτα διηγούμενος ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πάντες ἀπέφθιθον, αὐτὸς δὲ τὴν τῆς νεὸς τρόπιν ἀγκὰς ἑλὼν ἐννῆμαρ ἐφέρετο, δεκάτῃ δὲ νυκτὶ ἐς ὠγυγίην αὐτὸν θεὸς ἐπέλασσε. καὶ ὡς ἡ καλυψὼ αὐτὸν λαβοῦσα. ἐνδυκέως ἐφίλει τε καὶ ἔτρεφεν, ἠδὲ ἔφασκε θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἤματα πάντα. καὶ ὡς ἀλλ' ἐμὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθεν, ἐπάγει. ὡς ἑπτάετες μὲν, αὐτόθι ἔμενον ἔμπεδον. εἵματα δ' αἰεὶ δάκρυσι δεύεσκον ἄμβροτα τὰ ἐκ τῆς καλυψοῦς. ἀλλ' ὅτε δὴ ὄγδοον ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθε, καὶ τότε δὴ ἐκέλευσεν ἐποτρύνουσα νέεσθαι,

ζοντος ἐπ' ἀγγελίης, ὁ δὲ ῥίγιστ' ἐτράπετ' αὐτοῦ. πέμπε δ' ἐπὶ σχεδίης πολυδέσμου. πολλὰ δ' ἔδωκε. σῖτον καὶ μέθυ ἡδύ. καὶ ἄμβροτα εἵματα ἕσσε καὶ ὡς οὖρον ἐπῆκε καὶ ἑπτακαιδεκάτης ἡμέρας ἔπλει. καὶ ὡς μετ' αὐτὰς ὁ ποσειδῶν ὀρίνει πολλὴν κῦμ' ἐπώρσεν. ὃς ἐφορμήσας ἀνέμους, κατέδησε κελεύθους. ὤρινε δὲ θάλασσαν ἀθέσφατον. οὐδέ τι κῦμα εἴα, ἐπὶ σχεδίης ἀδινὰ στενάχοντα φέρεσθαι. τὴν μὲν, ἔπειτα θύελλα διεσκέδασεν. ὃ ταυτόν ἐστι τῷ ἐκίασε. αὐτὰρ ἐγώ γε φησὶ νηχόμενος, τόδε λαῖτμα διέτμαγον, ὄφρα με γαίῃ ὑμετέρῃ ἐπέλασσε φέρων ἄνεμός τε καὶ ὕδωρ. ἔνθα κε μ' ἐκβαίνοντα βιήσατο κῦμ' ἐπὶ χέρσου πέτρῃς πρὸς μεγάλῃσι βαλὸν καὶ ἀτερπέϊ χώρῳ. ἀλλ' ἀναχασσάμενος, νῆχον πάλιν ἕως ἦλθον εἰς ποταμόν. ἔνθα χῶρος ἄριστος. λεῖος πετράων. καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο, ἐκ δ' ἔπεσον θυμηγερέων. λέγει δὲ ἀνακεφαλαιωτικῶς, καὶ ὡς νυκτὸς ἐλθούσης, ἀπάνευθε διιπετέος ποταμοῖο ἐκβὰς, ἐν θάμνοισι κατέδραθον. ἀμφὶ δὲ φύλλα ἠφυσάμην. ὕπνον δὲ θεὸς κατ' ἀπείρονα χεῦεν. ἔνθα μὲν ἐν φύλλοισι φίλον τετιημένος ἦτορ, εὗδον παννύχιος καὶ ἐπ' ἠῶ καὶ μέσον ἦμαρ. δείλετό τ' ἠέλιος καί με γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκε. καὶ ἐπὶ πᾶσιν ἐκτίθεται, ὡς αἱ ἀμφίπολοι ἔπαιζον καὶ ὡς ἡ τοῦ βασιλέως θυγάτηρ ἐν αὐταῖς ἦν ἐοικυῖα θεοῖς καὶ ὡς αὐτὸς μὲν ἱκέτευσεν. ἡ δὲ οὐ νοήματος ἤμβροτεν ἐσθλοῦ. ὡς οὐκ ἄν, ἔλποιο νεώτερον ἀντιάσαντα ἔρξειν· αἰεὶ γάρ τε νεώτεροι ἀφραδέουσιν. ἐφ' οἷς πλέον τὸ διήγημα, εἰπών. αὕτη μοι σῖτον ἔδωκεν ἅλις ἠδ' αἴθοπα οἶνον. καὶ λοῦσεν ἐν ποταμῷ, καί μοι τάδε εἵματα ἔδωκεν. ὃ δὴ ἀπόκρισις μέν ἐστι πρὸς τὸ, τίς τοι τάδε εἵματ' ἔδωκεν. ἀφορμὴ δὲ τοῦ διηγήσασθαι γέγονεν. εἶτα καθιστῶν τὸ χωρίον, ἐπιφέρει συμπερασματικῶς. ταῦτά τοι ἀχνύμενός περ, ἀληθείην κατέλεξα. ἤγουν ἀληθῶς ἢ πρὸς ἀλήθειαν, τοῦτο μὲν, ἐλλειπτικῶς. τοῦτο δὲ, ἐπιρρηματικῶς. καὶ ὅρα τὴν ἀληθείην, ἀμφιβόλως ἔχον εἴτε ἀπὸ τοῦ προπαροξυτόνου τοῦ ἀλήθεια, εἴτε ἀπὸ τοῦ παροξυτόνου τῆς ἀληθείας, γεγονὸς ἰωνικῶς. οἱ γὰρ παλαιοί, ἀπῆρξαν κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, ὀξυτονεῖν τὰς τῶν τοιούτων ὀνομάτων ληγούσας. διὸ καὶ προὔφερον αὐτά. ἡ ἀγνοία γάρ φασιν ἔλεγχος καὶ ἡ εὐκλεία. καὶ ἡ ἱερεία. καὶ ἡ διανοία. καὶ ἡ ἀπαιδεία διὰ φησὶ καὶ ἡ προνοία. ὧν πάντων, ἐκτείνεται μὲν ἡ τελευταία. ἡ δὲ πρὸ αὐτῆς ὀξύνεται, Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν, ἡ προνοία καὶ ἀπαιδεία. Ὅρα δὲ ὡς τὸν μακρὸν ἐκεῖνον τοῦ Ὀδυσσέως κίνδυνον ἐν ὀλιγίστῳ φράσας ἐνταῦθα, ὅμως οὐκ ἀπήλλαξεν οὐδὲ τὸ τοιοῦτον χωρίον τοῦ σοβαρῶς φρασθῆναι. Τὸ δὲ ἀπόπροθεν ὥσπερ καὶ τὸ οὐδέ τις αὐτῇ θεῶν οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων μίσγεται, πλὴν ἐκτοπισμὸν τῆς Ὠγυγίας νήσου δηλοῖ καθὰ καὶ ἡ βασιλικὴ κόρη τὴν πατρίδα ἐξετόπισεν ὅτε εἶπεν. οὐδέ τις ἄμμι βροτῶν ἐπιμίσγεται. δολόεσσαν δὲ τὴν Καλυψὼ ἔφη, διὰ τὰς περὶ ἀθανασίας ψευδεῖς ὑποσχέσεις. ἅμα δὲ καὶ ἐπιλαλεῖ Ὀδυσσεύς, ὡς οὐ πείθεται ῥᾷον τοῖς μεγάλα ὑπισχνουμένοις. δεινὴ δὲ θεός, ἴσως μὲν, καὶ ἡ σοβαρά. μάλιστα δὲ, ἡ δεξιὰ κατὰ φρόνησιν καὶ διὰ τοῦτο, δελεάζουσα ἐπιτηδείως. δηλοῖ γὰρ ὡς φρονήσεως μήτηρ ἡ δεινότης οὖσα, ἐπιτίθησιν ἐν καιρῷ καὶ τὸ, λόγοις τισὶ καὶ ἔργοις δολιεύεσθαι. καὶ εἴη ἂν τοῦτό γε, ὁμοία ἡ δολόεσσα Καλυψὼ τῷ Ὀδυσσεῖ ἐς δόλον ἅτε ὤν, αἰσχροῦ που δὲ τοῦτο πᾶσιν ἀνθρώποις μέλεσθαι. Τὸ δὲ μίσγεται καὶ ἐν τούτοις, ἀντὶ τοῦ, συνοικεῖ ἀπαθῶς εἴρηται. οὐ μὴν ἀντὶ τοῦ νόμῳ γάμου σύνεσιν, ὁποῖον τὸ, γυναῖκα τήν, ἵνα μίσγεαι ἐν φιλότητι. ἐφέστιος δὲ, ὁ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἑστίας. ὃς καὶ φιλεῖται διὰ τὸν ἐφέστιον Δία. καὶ ὅρα ὡς εἰ καὶ ταυτὸν ἱστία καὶ ἑστία, ὅμως διαφέρει ὁ ἐφέστιος καὶ τὸ παρὰ Λυκόφρονι ἐπίστιον. ἐφέστιος μὲν γάρ, ὁ προρρηθείς. ἐπίστιον δὲ οὐδετέρως ὡς προείρηται, ναὸς οἶκος ὃν καὶ νάσσοιντες ἐν μέρει λόγου καὶ ναέτιον. ὅτι μὲν δὲ κατὰ γένος ἀρσενικὸν ἐπίστιος λέγεται, ὃ αὐτός ἐστι τῷ ἐφεστίῳ ἐστὶν ὡς καὶ τοῦτο προδεδήλωται. ἀπὸ δὲ τῆς ἑστίας, καὶ ἐν Ἰλιάδι ἀνέστιος γίνεται. ἐκ ταύτης δὲ, καὶ παροιμία τὸ, ἑστίᾳ θύομεν, ἐφ' ὧν οὐκ ἔστι φασὶ μεταδοῦναι οὐδὲ ἐξενεγκεῖν. ἐπεὶ οὖν, ἑστίᾳ θύομεν, τουτέστι, οὐδενὶ μεταδιδόαμεν τῆς ἑορτῆς. καὶ ἑτέρα παροιμία τὸ, ἀφ' ἑστίας ἀρχόμενος. ἤγουν ἐκ τῶν κατὰ οἶκον ἢ καὶ ἐκ τῶν οἰκείων. μετῆκται δέ φασιν ὁ λόγος, ἐκ τῶν ἱερῶν. ἔθος γὰρ, ἑστίᾳ πρῶτον ἀπάρχεσθαι. ἀπὸ τῆς ἑστίας δὲ, γίνεται καὶ τὸ ἑστιᾶν, ὅπερ κατὰ τοὺς παλαιούς, οἱ δασεῖς ἑστιᾶν λέγουσιν οἱ δὲ Ἰῶται. τὸ δὲ ἑστίας καὶ ἱστίας, καὶ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα ῥηθήσεται. Τὸ δὲ ἐκίασε. τί τε σημαίνει καὶ ὅπως γίνεται, προγέγραπται. Τὸ δὲ ἀγκὰς ἑλών, λειότερον ἐκφωνεῖται τοῦ, ἀγκὰς ἔμαρπτον ὅπερ ἐν Ἰλιάδι κεῖται. ἐπεὶ καὶ ἧττόν ἐστι τοῦτο ἐκείνου κατ' ἔννοιαν. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς, πολυπλασιασθῆναι ἐρεῖ τὸ, ἀγκὰς ἑλεῖν. Τὸ δὲ ἐνδυκέως, ὃ φιλεῖται μὲν τοῖς πεζολόγοις ῥήτορσι, δηλοῖ δὲ τὸ ἐπιμελῶς. καὶ γίνεται ἐκ τοῦ δύκω τὸ δέξιμαι παραπλησίως κατὰ κίνησιν ὀνοματικήν. εἶτα, τοῦ ο μεταβληθέντος εἰς υ αἰολικῶς. Οὐ πείθεται δὲ ἡ Καλυψὼ τὸν Ὀδυσσέα ἐφ' οἷς ὑπισχνεῖται, οὐ μόνον ὅτι οἶδεν οἷα τὰ τῶν γυναικῶν ὅτ' ἂν εἰς ἔρωτα βακχεύωνται, ἀλλὰ καὶ ὅτι οὐ δύναται ἀ-

Ἀμφιπόλους δ' ἐπὶ θινὶ τεῆς ἐνόησα θυγατρὸς
Παιζούσας. ἐν δ' αὐτὴ ἔην ἐϊκυῖα θεοῖσιν,
Τὴν ἱκέτευσ'. ἡ δ' οὔ τι νοήματος ἤμβροτεν ἐσθλοῦ.
Ὡς οὐκ ἂν ἔλποιο νεώτερον ἀντιάσαντα
Ἐρξέμεν. αἰεὶ γάρ τε νεώτεροι ἀφραδέουσιν.
Ἥ μοι σῖτον ἔδωκεν ἅλις ἠδ' αἴθοπα οἶνον.
Καὶ λοῦσ' ἐν ποταμῷ, καί μοι τάδε εἵματ' ἔδωκεν.
Ταῦτά τοι ἀχνύμενός περ ἀληθείην κατέλεξα.

θανασίαν

ἀθανασίαν αἱ τοιαῦται χαρίζονται. ἄλλως δὲ ἀλληγορικῶς, ἡ καλυψὼ ἣν εἰς σῶμα ἐξελαβόμεθα πρὸς ἣν οὐδὲ θαμίζει ὁ ἑρμῆς ὡς ἐν τῇ ε ῥαψῳδίᾳ λέγεται, τουτέστιν ὁ λόγος, οὐ γάρ, τὸ σῶμα λόγου ἂν μετέχοι. ἡ τοίνυν κατὰ σῶμα καλυψὼ, ὑποβάλλει μὲν ἀθανασίαν τοῖς φιλοσωμάτοις. οἳ ὡς ἀεὶ ζησόμενοι αὐτῇ συνδιάγονται, φιλοζωοῦντες. καὶ ὡς ἐπὶ ξένῃ ἀθανασίᾳ, θεραπείας ὑγιεινὰς ἀναλεγόμενοι. πλανᾷ τοὺς πλέονας. ὀδυσσεὺς δὲ καὶ εἴπου τις κατ' αὐτὸν, περιφρονῶν ἅπερ ἂν φάσκοι ἡ δολόεσσα καλυψὼ, τὸ πλέον δηλαδὴ σῶμα, οὐκ ἀναμένουσι τὴν τοῦ σώματος αὐτοῦ λύσουσαν φύσιν. ἀλλὰ τὴν φιλοσοφίαν μελετήσαντες θάνατον, τῆς τοιαύτης καλυψοῦς ἀφίστανται. Τὸ δὲ ἔμπεδον ἔμπεδον, ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ αὐτῷ πέδῳ. Τὸ δὲ ἐπιπλόμενον ἔτος, οὐκ ἂν εἴη ἑτεροῖον τῶν ὡς προεγράφη περιπλομένων ἐνιαυτῶν. Τὸ δὲ Ζηνὸς ὑπ' ἀγγελίης ἢ καὶ νόος ἐτράπετ' αὐτῆς, τὴν ἐν ἀνθρώποις δηλοῖ νόησιν. ἣ τὰ πολλὰ, κατὰ εἰκοβολογίαν γίνεται. ἰδοὺ γὰρ ἀληθῶς μὲν κατὰ τὴν ὁμηρικὴν πλάσιν, ἑρμοῦ ἀγγείλαντος ἐξεπέμφθη ἐξ ὠγυγίας ὁ ὀδυσσεύς. αὐτὸς μέντοι στοχαστικῶς εἰδώς, νοεῖ μὲν καὶ τοῦτο. ὅπου δὲ καὶ τὴν καλυψὼ αὐτὴν οἴκοθεν ἑρμηνεῦσαι, ἐκπέμψαι αὐτόν. καὶ οὐκ ἂν, καὶ οὕτως ἐκείνη δολόεσσα εἴη μὴ τὸ ἀληθὲς τῷ ὀδυσσεῖ ἀνακαλύψει. θάλασσα δὲ ἀθέσφατος, καθὰ καὶ πρὸ ὀλίγου ἀθέσφατος ἀήρ. νηχόμενος δὲ παθητικῶς εἰπὼν, ὑπερεκπεραβὰς, οὐκ ἔχων λέγει ἐνεργητικῶς. οὕτω δὲ καὶ ἐν τοῖς πρὸ τούτων, διχῶς τὸ αὐτὸ ῥῆμα ἐξήνεγκεν ὡς καὶ ἐπὶ ἄλλων πολλῶν ποιεῖ. Ὅτι δὲ τὸ νήχεσθαι παρὰ τὴν νῆσσαν γίνεται ὥσπερ καὶ τὸ κολυμβᾶν παρὰ τὴν κολυμβίδα, ὀρνίθων δὲ ὀνόματα καὶ ἄμφω, ἐν τοῖς τοῦ ἀθηναίου δηλοῦται. Τὸ δὲ ἔνθα κ' ἐκβαίνοντα ἕως τοῦ, ἐν ἀτερπέϊ χώρῳ, ναυαγοῦ ἀνδρὸς δυστυχίαν φράζει. Τὸ δὲ ἀτερπέϊ χώρῳ, πολύσημόν ἐστι. δηλοῖ γὰρ τοὺς προρρέοντας πάγους ὀξεῖς. τὸ παρ' αὐτοὺς βεβρυχὸς ῥόθιον κῦμα. τὴν λισσὴν πέτραν. τὴν ἀγχιβαθῆ θάλασσαν. τὰς προβλῆτας ἀκτάς. Τὸ δὲ ἐκ δ' ἔπεσον, ἀντὶ τοῦ, ἔξω ἔπεσον τῆς θαλάσσης ἀψύχου τινὸς δίκην. καὶ ὡς δι' εἰπεῖν, ἐξεβράσθην κατά τι ναυάγιον. Τὸ δὲ θυμηγερέων, σύνθετόν ἐστι τοῦ, ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη ὃ προγέγραπται. δηλοῖ δὲ τὸ, συνάγων καὶ ἀνακτώμενος ψυχήν. Τὸ δὲ φύλλα ἀφυσσάμενος, ὕλην ἐπαμήσασθαι χερσὶ προγέγραφεν ὁ ποιητής. δηλοῖ δὲ τὴν τῶν φύλλων περιβολήν. εἰ δὲ τὸ ἀφύσσεσθαι ἐπὶ ὕδατος ἀντλουμένου κυριολεκτεῖται ὡς δηλοῖ τὸ, ἀφυσσόμεναι μέλαν ὕδωρ, ἀλλ' ἡ τροπὴ οὐδὲ ἐνταῦθα ἔξω λόγου. εἴη ὥσπερ χυτὸν τὸ ὕδωρ, οὕτω καὶ ἐνθάδε ὀδυσσεὺς ὕπνωσε, φύλλων ἣν χύσις ἦλιθα πολλή. ὕπνον δὲ ἀπείρονα, τὸν βαθὺν λέγει διὰ τὸ πολύ. καὶ ἀσύμμετρον ὡς πρὸς τὸ σύνηθες, ὑπὲρ νυχθήμερον ὅλον ὀδυσσεὺς ἐκοιμήθη κατὰ τὸν ποιητήν. Σημείωσαι δὲ τὴν λέξιν, ὡς οὐκ ἐξ ἀνάγκης ἀπείρονος λεγομένου τοῦ μηδόλως πέρας ἔχοντος. ὁ δὲ τοιοῦτος τόπος, συμπλέει τι καὶ εἰς τὸν νήδυμον ὕπνον. πάντως γὰρ ὁ περιχυθεὶς ἀπείρων ὕπνος, εἴη ἂν νήδυμος. ἤγουν ἀνέκδυτος, δῆλον δὲ ὡς ἐφ' ὑγρῶν καὶ τὸ δύνασθαι καὶ τὸ χεῖσθαι δίχα τροπολογίας τινός. Τὸ δὲ ἐν φύλλοις καὶ φίλον ἦτορ ὅτι παρηχεῖν δοκεῖ, προγέγραπται. Ἦμος δὲ, ἐπ' ἠῶ καὶ μέσον ἦμαρ καὶ δείλετό τ' ἠέλιος, τεμερεῖ τὴν ἡμέραν ἔπειτα ὡς καὶ ἀλλαχοῦ. ἤγουν εἰς πρωΐαν. μεσημβρίαν. καὶ δείλην. ἐν δὲ τῷ δείλετο, γραφόντων τινῶν δύσετο ἤγουν ἔδυνε, πρὸς ὃ παίζων ἀστειευτικῶς φασὶ ματθίας ὁ ἀλεξανδρεὺς, ἔλεγε διατί ὁ ἥλιος δύνει μὲν οὐ κολυμβᾷ δέ; φασὶν οἱ παλαιοί, ὡς ἀρίσταρχος, οὐ γράφει δύσετο ἀλλὰ δείλετο. ὅ ἐστιν, εἰς δύσιν ἀπέκλινε. καὶ σημείωσαι τὴν λέξιν σύστοιχον οὖσαν τῇ δείλῃ. εἰ δὲ τὸ δείλετο ἀσυνήθές ἐστιν, ἀλλὰ τὸ δειελιήσας, ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα κεῖται παρὰ τῷ ποιητῇ. δῆλον δὲ ὅτι ἡ δείλη παρὰ τὴν εἴλην τοῦ ἡλίου σύγκειται, οὐδὲ γὰρ τηνικαῦτα ἡ ἐκ τοῦ ἡλίου εἴλη. καὶ ὅτι διττὴ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἡ δείλη. ἡ μὲν γὰρ ὀψία δείλη. τὸ τελευταῖον φασὶ τῆς δείλης μέρος τὸ περὶ ἡλίου δυσμάς. ἑτέρα δὲ δείλη πρωΐα, τὸ πρῶτον φασὶ τῆς δείλης, τὸ εὐθὺς ἐκ μεσημβρίας. ἐοίκασι δὲ θεαῖς ἄρτι λέγει τὴν κόρην ὀδυσσεὺς, κολακικώτερον. φθάσας γὰρ, μιᾷ ἐκείνην εἴκασε, τῇ ἀρτέμιδι. Τὸ δὲ οὔτι νοήματος ἤμβροτεν ἐσθλοῦ καὶ ἑξῆς, ἔπαινος προσώπου νέου συνετοῦ. ἔνθα ὅρα τὸ, ὡς οὐκ ἂν ἔλποιο νεώτερον ἀντιάσαντα ἔρξειν, ὡς γοργῶς φρασθείη, πολλὴν ἔννοιαν κρύπτει. ἐχρῆν μὲν γὰρ εἰπεῖν νεωτέραν ἀντιάσασαν. ὁ δὲ, παραβλητικῶς οὕτως ἔφη ὡς οὐ μόνον κόρη νέα ἀλλ' οὐδὲ ἀνὴρ νεώτερος τοιοῦτόν τι ἔρξασεν ἄν. Τὸ δὲ αἰεὶ νεώτεροι ἀφραδέουσι, παράφρασίς ἐστι τοῦ, αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται. Τὸ δὲ σῖτον ἔδωκε καὶ οἶνον καὶ ἔλουσε καὶ τὰ ἑξῆς, φιλοξενίας ἐνδεικτικά. ἐν τούτοις δὲ, ὅρα ὅτι τὰ τὴν τῆς κόρης καὶ τῶν ἀμφιπόλων μολπὴν καὶ τὴν διὰ σφαίρας παιδιὰν, σιγᾷ ὀδυσσεὺς ἵνα μὴ κατηγορεῖν δοκῇ τῆς παιδός. καὶ ὅτι τοῦ μὲν παίζειν, ἐσίγησεν αὐτὴν ὡς θεοείκελον. τὸ δὲ λοῦσαι καὶ θρέψαι καὶ εἵματα δοῦναι, αὐτῇ μόνῃ προσῆψε διὰ τὸ σεμνότερον.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε.
Ξεῖν', ἤτοι μὲν τοῦτό γ' ἐναίσιμον οὐκ ἐνόησε
Παῖς ἐμὴ, οὕνεκά σ' οὔτι μετ' ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν
Ἦγεν ἐς ἡμέτερον. σὺ δ' ἄρα πρώτην ἱκέτευσας.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.

Ὅτι ὀδυσσεὺς μὲν ὡς προσηκόντως ἐδήλωσεν, ἐρωτηθεὶς πρὸς τοῦ βασιλέως, τίς αὐτὸν ἐνέδυσε τάδε εἵματα δούς. ὁ δὲ, εἰπεῖν ἔχων αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἐν ὀλίγοις, ὅμως ἵνα μὴ κενὸς ᾖ οὐκ ἀγαθὴν ὑποψίαν, ἐλίτ-

τὸ

τα μακρὰν διέγνωσιν. καὶ οὕτως ἐξισχύει τῇ ῥητορικῇ δυνάμει, ὥστε πεποιηκέναι τὸν βασιλέα μὴ ὅτι γε ἁπλῶς μὴ μέμψασθαι, ἀλλὰ καὶ ὑπειπεῖν ὡς τοῦτό γ' ἐναίσιμον οὐκ ἐνόησε παῖς ἐμὴ, οὕνεκά σε οὔτι μετ' ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν ἦγεν ἐς ἡμέτερον. σὺ δ' ἄρα πρώτην ἱκέτευσας. ὥστε δηλαδὴ καὶ ἔδει αὐτὴν, ἀγαγεῖν σε οἴκοι. καὶ ἔστι τοῦ βασιλέως μεταληπτική τις αἰτίασις. τὰ μὲν γὰρ ἄλλα τῆς παιδὸς, οὐκ ἔχει μέμψασθαι ἀλλὰ συγχωρεῖ εὖ γενέσθαι αὐτά. ὃ δέ τι αἰτιᾶται, τὸ μὴ μετ' αὐτῆς τὸν ξένον εἰς τὴν πόλιν ἀγαγεῖν. Ὅρα δὲ καὶ τὸ, ἐς ἡμέτερον, ἐλλειπτικῶς φρασθέν. λείπει γὰρ τὸ, δῶμα ἢ δόμον ἢ μέγαρον. οὕτω καὶ ἐν τῇ ἑξῆς ῥαψῳδίᾳ ἐρεῖ ἡμέτερον δ' ἐλθόντες. ἔνθα κεῖται καὶ τὸ τέλεον ἐς τοῦ, κατ' ἐμὸν δῶ. Τὸ δὲ ἱκέτευσας, συστέλλει τὴν ἄρχουσαν ἰωνικῶς. ἄλλως γὰρ, ἐκτείνεσθαι ὤφειλε κατὰ τὴν χρονικὴν αὔξησιν. καὶ οὕτω μὲν ὁ βασιλεὺς ἐπετίμησε τῇ θυγατρί. Ὀδυσσεὺς δὲ ὑπεραπολογούμενος τῆς παιδὸς, φησί. μή μοι τοὔνεκ' ἀμύμονα νείκεε κούρην.

Ἥρως, μή μοι τοὔνεκ' ἀμύμονα νείκεε κούρην.
Ἡ μὲν γάρ μ' ἐκέλευε, σὺν ἀμφιπόλοισιν ἕπεσθαι,
Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἔθελον, δείσας αἰσχυνόμενός τε
Μή πως καὶ σοὶ θυμὸς ἐπισκύζοιτο ἰδόντι.
Δύσζηλοι γάρ τ' εἰμὲν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε.
Ξεῖν' οὔ μοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ,
Μαψιδίως κεχολῶσθαι. ἀμείνω δ' αἴσιμα πάντα.
Αἲ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον,
Τοῖος ἐὼν οἷος ἐσσι, τάτε φρονέων ἅτ' ἐγώ περ,
Παῖδά τ' ἐμὴν ἐχέμεν, καὶ ἐμὸς γαμβρὸς καλέεσθαι
Αὖθι μένων. οἶκον δέ τ' ἐγὼ καὶ κτήματα δοίην
Αἴκ' ἐθέλων γε μένοις. ἀέκοντα δέ σ' οὔτις ἐρύξει
Φαιήκων. μὴ τοῦτο φίλον Διὶ πατρὶ γένοιτο.
Πομπὴν δ' ἐς τόδ' ἐγὼ τεκμαίρομαι, ὄφρ' ἐῢ εἰδῇς
Αὔριον. ἐς τῆμος δὲ σὺ μὲν δεδμημένος ὕπνῳ
Λέξεαι. οἱ δ' ἐλόωσι γαλήνην, ὄφρ' ἂν ἵκηαι
Πατρίδα σὴν καὶ δῶμα, καὶ εἴ πού τι φίλον ἐστίν.
Εἴπερ καὶ μάλα πολλὸν ἑκαστέρω ἔστ' Εὐβοίης.
Τὴν γὰρ τηλοτάτω φάσ' ἔμμεναι οἵ μιν ἴδοντο
Λαῶν ἡμετέρων, ὅτε ξανθὸν Ῥαδάμανθυν
Ἦγον ἐποψόμενον Τιτυὸν γαιήιον υἱόν.
Καὶ μὲν οἱ ἔνθ' ἦλθον, καὶ ἄτερ καμάτοιο τέλεσσαν
Ἤματι τῷ αὐτῷ, καὶ ἀπήνυσαν οἴκαδ' ὀπίσσω.
Εἰδήσεις δὲ καὶ αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶν ὅσσον ἄρισται
Νῆες ἐμαὶ καὶ κοῦροι ἀναρρίπτειν ἅλα πηδῷ.

ἡ μὲν, γάρ μ' ἐκέλευε σὺν ἀμφιπόλοισιν ἕπεσθαι, ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἔθελον. καὶ ὅρα ὡς ψεύδεται φανερῶς ὁ Ὀδυσσεύς. ὅπερ ἐν καιρῷ ποιήσει ἂν ὁ σοφός. αἰτίαν δὲ τοῦ μὴ ἐθέλειν ἕπεσθαι τῇ κόρῃ λέγει ὁ Ὀδυσσεὺς, φόβον καὶ αἰσχύνην. καὶ τὸ μὲν τῆς αἰσχύνης, οὐκ ἐξεργάζεται. τὸ δὲ περὶ τοῦ φόβου, ἠρέμα πλατύνει. φησὶ γάρ. δείσας αἰσχυνόμενός τε μή πως καὶ σοὶ θυμὸς ἐπισκύσσαιτο ἢ ἐπισκύζοιτο ἰδόντι. δύσζηλοι γάρ τ' εἰμὲν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων. καὶ οὕτω μὲν ὁ Ὀδυσσεύς. Ἀλκίνοος δὲ ἀπαρνούμενος δύσζηλος εἶναι, φησί. ξεῖνε, οὔ μοι τοιοῦτον στήθεσσι φίλον κῆρ, μαψιδίως κεχολῶσθαι. ἀμείνω δ' αἴσιμα πάντα. ἤτοι τὰ καθήκοντα. καὶ ὅρα τὸ, μαψιδίως κεχολῶσθαι. εἰκῇ μὲν γὰρ καὶ μάτην, οὐ χολωθήσεται ὁ σπουδαῖος· αἰσίμως μέντοι χόλον ἀναλήψεταί ποτε. γνωμικὸν δὲ πάνυ τὸ, ἀμείνω δ' αἴσιμα πάντα. Ὅρα δὲ τὸ, καὶ σοὶ θυμός. δῆλον γὰρ ἐντεῦθεν, ὡς καὶ ἑτέρους ἐδεδίει δι' οὓς οὐκ ἤθελεν ἕπεσθαι τῇ κόρῃ. Τὸ δὲ ἐπισκύσσαιτο, δηλοῖ μὲν τὸ ὀργισθείη, παράγεται δὲ ἐκ τοῦ ἐπισκύνιον, ὃ ἑρμηνεύεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, αὕτη. ἐπισκύνιον, τὸ ὑπὲρ τὴν ὀφρὺν ἐποφρύδιον, ἢ περὶ τὰς ὀφρῦς χάρις. εὕρηται δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ καὶ σκυδμαίνειν ἐκ παραγωγῆς, τὸ σκύζεσθαι. δύσζηλοι δὲ, οἱ ἀλλαχοῦ [illegible] ζηλήμονες. εἶδος δὲ χόλου ἄμφω ταῦτα δηλοῖ. διὸ ἀποστρέφων ἑαυτὸν ὡς ἐῤῥέθη ὁ βασιλεὺς τοῦ μὴ δύσζηλος ὃ ἐστι ζηλήμων εἶναι, ἔφη μὴ ἂν μαψιδίως χολοῦσθαι. ὡς ταυτὸν ὂν δύσζηλον εἶναι καὶ μαψιδίως χολούμενον. Τὸ δὲ δύσζηλοι ἐσμὲν, διὰ τῆς πληθυντικῆς κοινότητος, περιαιρεῖται τὸ τραχὺ τῆς ἐπιτιμήσεως. ὡς μὴ μόνου τοῦ Ἀλκινόου τοιοῦτον ὀνομασθέντος, ἀλλὰ γνωμικῶς ἐν κοινῷ τοῦ λόγου λεχθέντος. ὃ ἐστιν ὅμοιον τῷ, ἐν βουλῇ δ' οὐ πάντες ἀκούσαμεν ὃ ἔειπε. καὶ τοῖς τοιούτοις. δῆλον δὲ καὶ ὡς ἀττικῶς ἔφη τὸ, δύσζηλοι ἐσμὲν φῦλ' ἀνθρώπων, ἀντὶ τοῦ οἱ ἄνθρωποι. τὸ γὰρ κοινὸν ἦν, δύσζηλα φῦλα. Ὅτι οὐ μόνον οὐκ ἂν χολώσεσθαι τῷ Ὀδυσσεῖ λέγει ὁ βασιλεὺς ἐλθόντι μετὰ τῆς θυγατρὸς, ἀλλὰ καὶ χαίρειν ἄν. φησὶ γοῦν εὐχόμενος. αἲ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ τοῖος ἐὼν, τά τε φρονέων ἅτ' ἐγώ περ, παῖδά τ' ἐμὴν ἐχέμεν καὶ ἐμὸς γαμβρὸς καλέεσθαι αὖθι μένων. οἶκον δὲ ἐγὼ καὶ κτήματα δοίην, εἰ ἐθέ-

λων

λων γαμέτοις, ἀέκοντα δέ σε οὔ τις ἐρύξει Φαιήκων. μὴ τοῦτο φίλον Διὶ πατρὶ γένοιτο. ὃ ταὐτόν ἐστι τῷ, μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειε, χρῄζειν ἀλλαχοῦ. Σημείωσαι δὲ τὴν κατὰ τὸ ἀπαρέμφατον ῥῆμα εὐχὴν τό, αἲ γὰρ Ζεῦ παῖδά τ' ἐμὴν ἐχέμεν καὶ γαμβρὸς καλέεσθαι, ἀττικῶς προσεισχέσεως, ὡς καὶ ἐπ' ἄλλων φαίνεται. λείπει δὲ τὸ ἐθέλοις ἢ τι τοιοῦτον. ἵνα λέγῃ ὅτι εἴθε ἐθέλοις ἐμὸς γενέσθαι γαμβρός. μετ' ὀλίγα δέ, κεῖται καὶ συνήθης εὐχὴ τό, Ζεῦ πάτερ αἴθ' ὅσα εἶπε, τελευτήσειεν ἅπαντα. καὶ σημείωσαι ἐν τούτοις ὅτι τὸ ταύτην εὐχῆς λόγῳ εἰπεῖν εἰ καὶ αἲ καὶ εἴθε ὡς μυριαχοῦ φαίνεται. καὶ ὅτι οὐ μόνον θελητικόν ἐστιν ἐπίρρημα τὸ αἲ, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ εὐκτικόν. νοεῖται δέ ποτε καὶ μεμπτικόν, ὡς παρὰ τῷ κωμικῷ ἐν τῷ, αἲ τάλας. ἔτι δὲ καὶ δυσφορικὸν κατὰ τοὺς παλαιούς. Τὸ δὲ τοῖος ἐὼν οἷός ἐσσι, ἐφίλησε τὸν Πίνδαρον εἰπεῖν πρὸς ἀγαθόν ἄνδρα τινὰ τὸ καλὸν νόημα ἐκεῖνο, τό, γένοιο οἷος ἐσσί. ὡς μὴ ἔχων ἄλλα δῆλα δὴ κρείττονα πρὸς ὃν ἂν ὅμοιος γένοιο. Τὸ δὲ τά τε φρονέων ἅπερ ἐγώ, δηλοῖ δ' ἂν ὁμοφροσύνην εἶναι μὴ μόνον ἀνδρὶ καὶ γυναικί, ἀλλὰ καὶ τοῖς κηδεσταῖς πρὸς τοὺς νυμφίους. Τὸ δὲ ἀέκοντα δέ σε οὔ τις ἐρύξει, φιλοξενικοῦ ἔθους ἐστίν. εἴπερ ἐν τοῖς ἑξῆς ταῦτα ἐρεῖ ὁ ποιητής, χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν ἐθέλοντα δὲ πέμπειν. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ τὸν βασιλέα ἐπίτηδες τὸν περὶ γάμου λόγον ἀνακινῆσαι, πειρώμενον τοῦ Ὀδυσσέως εἰ ταῖς ἀληθείαις παρῃτήσατο τὸν τῆς Καλυψοῦς γάμον. εἰ γὰρ προπετῶς φασιν ὑπόσχοιτο γαμῆσαι, παντελῶς ἐλεγχθήσεται ὡς ἐκεῖνο ψευδόμενος. ἔθος δὲ ἄλλως ἦν τοῖς ἀρχαίοις, ἐκλέγεσθαι τοὺς ἀρίστους τῶν ξένων καὶ γαμβροὺς αὐτοὺς ποιεῖσθαι. ὡς καὶ ἐπὶ Βελλεροφόντου καὶ Τυδέως καὶ Πολυνείκους ἐγένετο. ἐποίουν δὲ οὐκ εἰς πλοῦτον ἀφορῶντες, ἀλλ' ὅτι ὁ μέν, τυχὸν βασιλεῖ ἀνδρὶ ἐῴκει. οἱ δέ, γενεῆς Διὸς μεγάλοιο ἔχοντο. καὶ παῖδες ἀνάκτων ἦσαν. καὶ ὅλως, τοιοῦτοι οἵους οὐκ ἂν κακοὶ τέκοιεν.

Ὅτι ὑπισχνεῖται μὲν ὁ βασιλεὺς αὔριον πέμψαι τὸν Ὀδυσσέα, οὐ γίνεται δὲ τοῦτο διά τινα περίστασιν περιδεήσασαν τὸν Ὀδυσσέα, πεμφθήσεται δὲ τὴν μετὰ τὴν αὔριον. καὶ ἰδοὺ καὶ νῦν σπουδαῖος ἀνὴρ ὁ βασιλεύς, ἐψεύσατο μὲν οὐκ ἐμψόγως δέ. Ὅτι πομπὴν δηλοῖ ἄπονον καὶ ἄλυπον τό, σὺ μὲν δεδμημένος ὕπνῳ, λέξεαι. οἱ δ' ἐλόωσι γαλήνην ὄφρ' ἂν ἵκηαι πατρίδα σὴν καὶ δῶμα καὶ εἴ που τοι φίλον ἐστίν. Ἀλκίνοος δὲ πρὸς Ὀδυσσέα τοῦτο πάνυ πεπαιδευμένως φησί. πατρίδα μὲν γὰρ πάντως ἔχοι ἂν ὁ ξένος καὶ δῶμα, εἰ δὲ καὶ γυναῖκα ἢ τέκνα ἢ γονεῖς, οὐκ οἶδεν ὁ βασιλεύς. διὰ τοῦτο ἐρρέθη τό, εἴ που τοι φίλον ἐστίν. ἐπὶ γὰρ τούτων ἡ τοῦ φίλου λέξις κυριολεκτεῖται. ἃ δὴ καὶ φίλτατα κατ' ἐξοχὴν λέγονται. πιθανῶς δὲ ἀνέπλασε τό, ὑπνοῦντα τὸν Ὀδυσσέα ἐγκαταστῆναι τῇ πατρίδι πρὸς τῶν Φαιάκων. ἐποίησαν γὰρ ὡς εἰκὸς οὕτως ἐκεῖνοι, διότι μή ποτε ὁ ξένος φράσῃ ἐν ᾧ κατέπλω, ἢ κατάσχῃ αὐτούς, ἢ καὶ τὴν ὁδὸν σημηνάμενος, ἐπαναστῇ τοῖς ἐν τῇ νήσῳ οἷς οὐ μέλει βιὸς οὐδὲ φαρέτρη. ἅμα δέ, καὶ ἵνα μὴ δόξωσιν ἀντίχαριν τῶν ἀκουσμάτων ἀπαιτεῖν. Τὸ δὲ ὕπνῳ δεδμημένος λέξαι, πρὸς διαστολὴν εἴρηται τοῦ ἄλλως πως λέγεσθαι. ὃ δὴ πολυσήμαντόν ἐστι. Τὸ δὲ ἐλόωσι, χρόνου ἐστὶν ἐνεστῶτος ἀντὶ μέλλοντος τοῦ, ἐλάσουσι. Τὸ δὲ γαλήνην, ἀντὶ τοῦ γαληνῶς. ὡς καὶ πρὸ ὀλίγων ἐπιρρηματικῶς ἔφη ἀληθείην ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς. ἐν δὲ τῷ ῥηθέντι χωρίῳ, κεῖται καὶ τὸ τεκμαίρομαι ἀντὶ τοῦ τελέσω. ἐκ τοῦ τέκμωρ ὃ τέλος. διὸ τεκμήριον τεκμαίρομαι. ἔτι δὲ καὶ τὸ τῆμος, εἰς τῆμος δή. καὶ δῆλον ὡς εἰπεῖν μὲν εἰς τῆμος, ὅμοιον τῷ ἐσαύριον καὶ τοῖς τοιούτοις. ἡ δὲ ἐν τῷ τέλει ἐπέκτασις, παρέλκει καὶ οὐκ ἀντὶ προθέσεως ὡς ἐν τῷ τῆμος δή. Ὅτι θέλων ὁ βασιλεὺς ἐνδείξασθαι τὸ τάχος τῶν παρὰ τοῖς Φαίαξι νεῶν, ἱστορεῖ ὡς ἦν καιρὸς ὅτε οἱ Φαίακες τὸν Ῥαδάμανθυν ἦγον εἰς Εὔβοιαν ἐπὶ θέᾳ τοῦ Τιτυοῦ. καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἀπήγαγον αὐτὸν οἴκαδε, ἀπονητί. ἔνθα σημείωσαι ὡς εἴτε αὐτὴ πρὸ τῆς ἰδίως οὕτω καλουμένης ἠπείρου κατὰ τὴν ἱστορίαν ἡ νῆσος τῶν Φαιάκων ᾤκισται, εἴτε καί που πορρωτάτω ἐν ἀπανθρώπῳ τόπῳ καθὰ φαίνεται δοκεῖν Ὁμήρῳ, ὑπερβολικὸς ὁ ἐνταῦθα λόγος. καὶ ἀδύνατον δυνηθῆναι τὸν ἐκ Φαιάκων εἰς Εὔβοιαν πλεῦσαι καὶ ἐκεῖθεν εἰς Φαίακας, ἤματι τῷ αὐτῷ, ἤγουν ἡμέρᾳ μιᾷ. ἔσται δὲ ὅμως ἡ τοῦ τοιούτου πλοῦ ἱστορία δεικνύουσα τό, εἰ τὸ τάχος τῶν Φαιακικῶν νεῶν εἴη ὡσεὶ πτερὸν ἠὲ νόημα. ἔστι δ' ἐν τούτοις ἡ Ὁμηρικὴ φράσις, τοιαύτη. ὄφρ' ἂν ἵκηαι πατρίδα σήν, εἴπερ καὶ μάλα πολλὸν ἑκαστέρω ἔστ' Εὐβοίης. τήν περ τηλοτάτω φασὶν ἔμμεναι οἵ μιν ἴδοντο λαῶν ἡμετέρων, ὅτε τε ξανθὸν Ῥαδάμανθυν ἦγον ἐποψόμενον Τιτυὸν γαιήιον υἱόν. καὶ μὲν οἱ ἔνθ' ἦλθον καὶ ἄτερ καμάτοιο τέλεσσαν ἤματι τῷ αὐτῷ, καὶ ἀπήνυσαν οἴκαδ' ὀπίσσω. καὶ ὅρα ὡς ἀφαιρῶν ὁ ποιητὴς τὴν τοῦ λόγου ὑψηλότητα, παρενέβαλε τὴν ἐκ τοῦ ἀθεμίστου Τιτυοῦ ἱστορίαν. ὃν Ἐλάρας τῆς Μινύου ἢ Ὀρχομένου θυγατρός, παραδιδόασι παῖδα. ᾗ συνελθὼν ὁ Ζεύς, ἔκρυψεν αὐτὴν κατὰ γῆς διὰ ζηλοτυπίαν Ἥρας. ἡ δέ, ἔτεκεν υἱὸν ἐξοχώτατον. ὃς ἐκλήθη Τιτυός, καθ' ὁμοιότητα ἴσως τῶν ἀτασθάλων πτανῶν. αὐξηθεὶς δέ, ἑάλω ἔρωτι Λητοῦς. καὶ ἐτοξεύθη φασὶν ὑπ' Ἀπόλλωνος. μεγαλοσώματος δὲ δοκεῖ ὁ ἀνὴρ εἶναι. καὶ οὐ μόνον βουγάιος, ἀλλὰ καὶ εἰς πλέον πελωμήκης, εἴπερ ἐπὶ ἐννέα ἐν τοῖς ἑξῆς που κεῖται πέλεθρα. διὸ καὶ γῆς υἱὸς εἶναι πλάττεται, διὰ τὸ βαρὺ καὶ τὸ ὡς εἰπεῖν, ἐτώσιον ἄχθος τῆς γῆς. ἦν δὲ καὶ ὑβριστὴς κατ' ἐπιθυμίαν. διὸ καὶ τὸ ἧπαρ ἐν ᾅδου ἐρεθίζεται κειρόμενος. ὅθεν καὶ ὁ Ῥαδάμανθυς ἐπὶ θέαν τοῦ Τιτυοῦ ἐλθεῖν πλάττεται. οὐ διὰ θαῦμα τοῦ μεγέθους. ἀλλ' ἵνα δίκαιος ὢν κατὰ τὴν ἱστορίαν, σωφρονίσῃ αὐτόν. Ὅρα δ' ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ, καὶ ὅτι οὐ τηλοῦ ἁπλῶς ἀλλὰ τηλοτάτω ἤτοι πορρωτάτω τῆς τῶν Φαιάκων νήσου τὴν Εὔβοιαν ὁ Ἀλκίνοος εἶναι φησί. καὶ οὐχ ἁπλῶς πορρωτάτω, ἀλλά που καὶ πρὸς ταῖς τῶν μακάρων νήσοις ταῖς κατὰ τὸν ὠκεανόν. ἔνθα ἡ ῥαψῳδία διάγειν εἶπε τὸν Ῥαδάμανθυν. ὡς φαίνεται πα-

ραλ

φαλαλᾶν τὸν Ἀλκίνοον, ἐγγίζειν τὴν κατ' αὐτὸν γῆν τῇ τῶν μακάρων νήσῳ οὗ δὴ ὁ ῥαδάμανθυς. διὰ τὸ τὴν προϊστορηθεῖσαν εὐδαιμονίαν εἶναι περὶ τοῖς φαίαξιν ὡς εἰ ἡ νῆσος ἐκείνων μακάρων. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ τηλοτάτω, οὐχ ἁπλῶς μὲν, ὀρθῶς ἐστὶ πλησιάζει ἀπὸ τοῦ τῆλε. ὅμως ἵνα μὴ ἀπατηθῇ τις προσπαραλήγεσθαι τῷ αι διφθόγγῳ διὰ λόγον τὸν διὰ τοῦ αἴτατος, γέγονεν ἐκ τοῦ τελῶ, ἀπὸ λέξεως τοῦ υ διὰ ἀπαρτισμὸν δακτύλου πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἀγχοῦ ἀγχοτέρω ἢ ἀγχοτάτω. Τὸ δὲ ἑκαστέρω, σημαίνει μὲν τὸ περαιτέρω, ὁμοίως δὲ τηλοτάτω. ὅπως δὲ γίνεται, ἐν τῇ ἰλιάδι δεδήλωται. περὶ δὲ εὐβοίας, καὶ ἡ ὁμηρικὴ βοιωτία δηλοῖ καὶ τὰ τῶν πολιητῶν. Τὸ δὲ φασὶν ἔμμεναι, ἀσφαλῶς ἐρρέθη. ὡς ἂν εἴπῃ καὶ ἐλέγχεται ὁ βασιλεὺς, εἰς τὴν κοινὴν φήμην ἀνάγει τὸ αἴτιον. Τὸ δὲ γαιήϊον, κτητικοῦ τύπου ἐστίν. ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ γαῖα, τὸ κτητικὸν γαιήϊος. καὶ κατὰ διάλυσιν, γαιήϊος. ὁ κατὰ μῦθον μὲν, γῆς υἱὸς οἷα ἐκεῖθεν ἀναδοθείς. ὅμως δὲ, πολυσπιλάδης ἢ τὰ εἰς σῶμα πολύπλους. Τοῦ δὲ ἄτερ ἡ σύνθεσις, εἰ ἂν ἀπὸ τοῦ α στερητικοῦ μορίου καὶ τοῦ τέρειν. τὰ δὲ ἄτερ ἐστὶ λεγόμενα, οὐ τέρουσιν ἄλληλα δι' ἐπιπλάσεως ἢ ἀντοράσεως, ὅ τινος ὅλως θίξεως. διὸ καὶ ἑρμηνεία τοῦ ἄτερ ὁ ἐπιρρηματικὸς ὁ χωρίς. διὰ τὸ χωρίον ἤτοι χώραν εἶναί τινα μέσον ὁ ποσὸν τῶν ἄτερ ὄντων. τὸ δ' αὐτὸ ἄτερ, διασαφεῖται καὶ ὑπὸ τοῦ δίχα, διὰ τὸ διεστηκέναι ἀλλήλων τὰ ἄτερ τεταγμένα. λέγεται δὲ αὐτὸ καὶ νόσφι, διὰ τὸ νοσφίζεσθαι ἤτοι διακεκρίσθαι καὶ κεχωρίσθαι τὰ ἄτερ, ἀλλήλων. ἔτι δὲ καὶ ἄνευ ἐκεῖνο φαμὲν καὶ ἄνις, διὰ τὸ ἐν τοῖς οὖσιν ἄτερ, θεωρεῖσθαι τὸ μὴ νεύειν μὴ δὲ νεύεσθαι ὅ ἐστι περιέσθαι πρὸς ἄλληλα. ἀλλὰ ἰδιάζειν. ὅθεν, καὶ ἰδίᾳ ἐπιρρηματικῶς λέγεται τὸ ἄτερ. οὐκοῦν, ταυτὰ πολυωνυμίας λόγῳ, τὸ ἄτερ. χωρίς. νόσφιν. ἄνευ. ἄνις. καὶ ἰδίᾳ. Τὸ δὲ ἄτερ καματοῖο, ἤ τὸ φερέπονον δηλοῖ τῶν κωπηλατῶν. ἤ τὸ ὡς καὶ προερρέθη, ἔμψυχον τῶν νεῶν. Τὸ δὲ τέλεσσαν, ἐλλειπτικῶς ἔχει. τὸ γὰρ τέλειον ἦν, ὅτι ἐτέλεσαν τὸν πλοῦν ἢ τὸ ἀγαγεῖν τὸν ῥαδάμανθυν εἰς εὔβοιαν. ταυτὸν δὲ τὸ ἐτέλεσαν καὶ τὸ ἀπήνυσαν, ἐπεὶ καὶ ἀνύειν τὸ πληροῦν λέγεται. Τὸ δὲ ἀπήνυσαν, γράφεται καὶ ἀπήγαγον. Ἰστέον δὲ ὡς εἰ καὶ πάλαι ποτὲ οἱ φαίακες σὺν θεῷ ἐστὶ ναυτικοὶ καὶ ἀγαθοὶ ἦσαν, ἀλλ' ἐν τοῖς ὕστερον, ἀλλοῖοι ἐξέπεσον. ἑρμιππος γοῦν ψέγων αὐτοὺς, ἔγραφεν οὕτω. κερκυραίους ὁ ποσειδῶν ἐξολέσειε ναυσὶν ἐπὶ γλαφυραῖς ὅτι δίχα θυμὸν ἔχουσιν. ἴδιον δὲ τὸ κατ' αὐτοὺς τοιοῦτον ἦθος, καὶ ὁ κατὰ τὸν ξέρξην καιρὸς ὡς καὶ ἡρόδοτος ἱστορεῖ. Ὅτι λόγος ἄρχοντος ἀναβεβηκότος(?) στόλῳ οἰκεῖον τὸ, εἰδήσεις δὲ καὶ αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶν ὅσσον ἄρισται νῆες ἐμαὶ καὶ κοῦροι ἀναρρίπτειν ἅλα πηδῷ, ὅ ἐστι κωπηλατεῖν. ὡς ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος. ἀναρρίπτεται γὰρ ταῖς κώπαις τὸ ὕδωρ. Τὸ δὲ ἀναρρίπτειν, γράφεται καὶ διεσταλμένως. πηδὸν δὲ, οὐ τὸ πηδάλιον λέγει νῦν, οὐ γὰρ ἔχειν δοκοῦσι πηδάλιον αἱ τῶν φαιάκων νῆες. οἷα κατὰ τὸ πρακτικὸν τέρας, αὐταὶ νοοῦσαι ὅπῃ πλευσοῦνται. κώπη δέ ἐστιν ἄρτι τὸ πηδόν. ἐν δὲ σχολίοις παλαιοῖς, εὕρηται καὶ ὅτι εἶδος ξύλου τὸ πηδόν. δῆλον δὲ ὡς ἐκ τοῦ πηδὸν γίνεται πλεονασμῷ τῶν αλ συλλαβῶν, τὸ πηδάλιον.

Ὅτι εὐχὴ ξένου πρὸς ξενοδόχον ἀγαθὰ ὑπισχνούμενον τό, Ζεῦ πάτερ αἴθ' ὅσα εἶπε τελευτήσειεν ἅπαντα ὁ δεῖνα. τοῦ μὲν ἂν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν ἄσβεστον κλέος εἴη, ἐγὼ δέ κε πατρίδ' ἱκοίμην. δεξιωτέρως δὲ ἡ εὐχὴ πέφρασται ἐνδιαθέτως τῶν λόγων ἐκ δευτέρου προσώπου τοῦ Ἀλκινόου, εἰς τρίτον πρόσωπον τὸν δεῖνα. καὶ ὅρα ὡς ἄσβεστον μὲν γέλων εἰπεῖν, καὶ οὐδέ ποτ' ἀρθεὶς ἔσβη, ἔχοιεν ἐν τῷ τρόπῳ θεραπείᾳ δι' ἐμφαινομένην θερμότητα. καθ' ὁμοιότητα τοῦ, ἄσβεστον πῦρ ἢ ἄσβεστος φλόξ. τὸ δὲ ἄσβεστον κλέος, οὐκ ἂν εἴη μακρὰν κακοζήλου εἰ μή τις ὑπονοήσει τοιοῦτον, τὸ οὐράνιον ἤτοι αἰθέριον. καὶ ἐρεῖ ὅτι καὶ τὸ ὑψηλὸν κλέος, ἄσβεστον οὐκ ἂν ὡς διὰ τὸν θερμὸν αἰθέρα, ᾧ παρονομά-

Ὣς φάτο. γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
Εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε.
Ζεῦ πάτερ, αἴθ' ὅσα εἶπε τελευτήσειεν ἅπαντα
Ἀλκίνοος, τοῦ μὲν ἂν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν
Ἄσβεστον κλέος εἴη, ἐγὼ δέ κε πατρίδ' ἱκοίμην.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Κέκλετο δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἀμφιπόλοισιν,
Δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι καὶ ῥήγεα καλὰ
Πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας,
Χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας καθύπερθεν ἕσασθαι.
Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ στόρεσαν πυκινὸν λέχος ἐγκονέουσαι,
Ὤτρυναν Ὀδυσῆα παριστάμεναι ἐπέεσσιν.
Ὄρσο κέων ὦ ξεῖνε, πεποίηται δέ τοι εὐνή.
Ὣς φάν, τῷ δ' ἀσπαστὸν ἐείσατο κοιμηθῆναι.
Ὣς ὁ μὲν ἔνθα καθεῦδε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς
Τρητοῖς ἐν λεχέεσσιν ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ.
Ἀλκίνοος δ' ἄρα λέκτο μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο.
Πὰρ δὲ γυνὴ δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν,

[illegible]

ζεται τὸ αἴθειον. ἐν τούτοις δὲ καὶ γέρας εἶναι τέλος τῆς εὐεργετεῖν τὸ κλέος. εἰπὼν δὲ ποιητὴς, ἀρχὴν ἐνδίδωσι τοῖς δοξάζουσιν ἐν τιμῇ κεῖσθαι τὸ τέλος τῆς ἀρετῆς. Ὅτι καὶ ἐπὶ ὀδυσσέως ἐνταῦθα ὡς ἐν τοῖς βασιλικοῖς ξένοις οἱ τῆς δὲ ῥαψῳδίᾳ δέμνια ὑπ' αἰθούσῃ τίθενται καὶ ῥήγεα καλὰ πορφύρεα ἐμβάλλεται. στορέσαι τε τάπητας ἐφύπερθε τάπητας. χλαίνας τ' ἐντίθεσθαι οὔλας. Τὰ δὲ δέμνια, ἤτοι τὰ λέχη τρητὸν λέγει, ἔτι δὲ καὶ πυκινὸν λέχος. εἰ δὲ τὸ τρητὸν οὐκ ἔστι πυκινὸν καθὸ τέτρηται, ἀλλ' οὖν τούτοις, ἥρμοσται ἀμφοτέροις δεμνίοις. τὸ μὲν, διὰ τὰς ἐν τῇ κλίνῃ κατατρήσεις. τὸ δὲ, διὰ τὴν τῆς στρώματος πυκνότητα. δι' ἣν καὶ στιβὰς λέγεται ἀπὸ τοῦ στείβω, ἐξ οὗ καὶ ἡ στιβὴ ὡς προδεδήλωται. Ὅτι δὲ τὸ στορέσαι ἐπὶ εὐνῆς κυριολεκτεῖται, δηλοῖ ἐνταῦθα καὶ τὸ, ἐστόρεσαν πυκινὸν λέχος ἐγκονέουσαι. ὃ καὶ πεποιῆσθαι εὐνὴν λέγεται ἐν τῷ, ὦ ξεῖνε, πεποίηταί τοι εὐνή. Τίς δὲ ἡ αἴθουσα καὶ διατί οὕτω καλεῖται, καὶ πῶς ἐρίδουπος λέγεται, ἐν ἄλλοις δὲ καὶ ἐρίγδουπος, πολλαχοῦ δεδήλωται.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Θ. ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Ἐκκλησία γίνεται τῶν φαιάκων περὶ τοῦ ξένου. καὶ ναῦς καθέλκεται πρὸς ἐκπομπὴν τοῦ ὀδυσσέως. καὶ ἑστιῶνται παρὰ τῷ ἀλκινόῳ τῶν φαιάκων οἱ ἄριστοι. καὶ μετὰ ταῦτα δισκεύειν ἀγωνίζονται φαίακες καὶ ὀδυσσεύς. καὶ ὁ δημόδοκος ᾄδει, πρῶτα μὲν τὰ περὶ τὴν μοιχείαν ἄρεως καὶ ἀφροδίτης. ἔπειτα δὲ, τὰ περὶ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ δουρείου ἵππου. καὶ τοῦ ὀδυσσέως κλαίοντος, ὁ ἀλκίνοος πυνθάνεται διατί κλαίει, καὶ τίς καὶ πόθεν ἐστί.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Θ. ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Ἡ θῆτα ῥαψῳδία, σύστασιν τοῦ ὀδυσσέως ἔχει πρὸς τοὺς φαίακας. ἀθροίζονται γὰρ διὰ κήρυκος ἐπ' αὐτὸν, καὶ θαυμάζουσι διὰ πολλά. μετὰ δέ γε τὴν ῥαψῳδίαν ταύτην, ἄρχεται διηγεῖσθαι ὀδυσσεὺς μακρολογῶν τὰ καθ' ἑαυτόν. διὸ καὶ ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ γράμματος τούτου, ποιὰ δίχως. τὰ πρὸ ἀλκινόου προδιηγήσεως. ἡ τῶν παρὰ ἀλκινόῳ προδιήγησις. παλαιὰ δὲ ἡ πρώτη γραφή. ἣ λέγοι ἄν, ὅτι οἱ ἐνταῦθα τὰ τοῦ ὀδυσσέως παρὰ ἀλκινόῳ, ἤγουν τὰ πρὸ τῶν ἑξῆς διηγημάτων. ἔχει δὲ ἀσαφὲς ἡ ἐπιγραφὴ, διὰ τὸ [illegible] εἰς βραχυλογίαν ἐπίτασιν. Ὅτι δηλῶν ὁ ποιητὴς τὸ ταχὺ εἶναι ὄρνυσθαι καὶ ἀόρασθαι, φησὶν ἐνταῦθα. ὄρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆς ἀλκίνοος. καὶ, ἂν δ' ἄρα διογενὴς ὦρτ' ὀδυσσεύς. Ὅτι ὥσπερ οἱ

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Ὤρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆς ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο.
Ἂν δ' ἄρα διογενὴς ὦρτο πτολίπορθος
Ὀδυσσεύς.

ἕτερον ἀπηνοὶ ἔλαιον φασί, τὸν τόπον ἔνθα ἐμπλάττεται τὸ ἔλαιον, καὶ ἱζεύασι, ἔνθα οἱ ἥρωες πάντες ἀπετίθοντο, ἐκ τοῦ περιεχομένου δηλοῦντες τὸν περιέχοντα τόπον, οὕτω καὶ νῦν ὁ ποιητὴς τὴν τῶν Φαιάκων ἀγορὰν παρὰ νηυσὶ τετύχθαι φησίν, ἐγγὺς ὅπου αἱ νῆες ἵσταντο. ἔνθα καὶ λίθους ξεστοὺς ἕδρας ἱστορεῖ. Ὁ Παλλὰς δὲ καὶ ἐνταῦθα ὥσπερ καὶ ἐν Ἰλιάδι, κήρυκι ὁμοιοῦται. παρεσκεύασε μέντοι ἐγεῖραι τοὺς Φαίακας ἐπὶ Ὀδυσσέως. ἑκάστῳ γάρ φωτὶ παρισταμένη, φάτο μῦθον. δεῦτ' ἄγε Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες εἰς ἀγορὴν ἰέναι ἔλθετε, ὄφρα ξείνοιο πύθησθε, ὃς νέον Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἵκετο δῶμα πόντον ἐπιπλαγχθείς, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος. ἔστι δὲ ἀθλητὰ ἐνταῦθα, ὃ φήμη τις περὶ τοῦ, φρόνιμόν τινα πλανήτην εἰς τὴν κατ' αὐτοὺς γῆν ἐλθεῖν εἰς χεῖρας συνάγονται, ἢ ἡ παρ' ἑκάστῳ τῶν Φαιάκων φωνικὴ σύνεσις. καθ' ἣν μαθόντες ξένον ἄξιον λόγου ἐπιφοιτῆσαι χρῆμα ὂν τὸ σπάνιον ἐν αὐτοῖς, ἥκουσι κατὰ θέαν περιεργαζόμενοι τοῦ ἀνδρός. σεμνὸν δὲ τὸ πρᾶγμα, εἰ μὴ θνητὸς κῆρυξ ἀλλ' Ἀθηνᾶ ἐπιτηδεύει τῇ τοῦ λαοῦ συλλογῇ. καὶ τὸ πιθανὸν τῆς ἐφεξῆς ἀλλοιώσεως τοῦ Ὀδυσσέως ἐκ τοῦ καλοῦ εἰς τὸ κάλλιον, ἐντεῦθεν ἄρχεται προκαταβάλλεσθαι ὁ ποιητής. Ὅρα δὲ τό, δεῦτ' ἄγε καὶ ἑξῆς. ἔνθα φανερῶς δηλοῦται τὸ ἄγε, προστακτικὸν ἐπίρρημα ὄν, δυνάμενον καὶ ἀκινητίζειν, καὶ συμμεταπίπτειν τοῖς πλήθεσι. καὶ νῦν μέν, ἀκίνητον μένει. ἀλλαχοῦ δέ, πληθύνεται. ὡς καὶ ἐν τῷ, ἀλλ' ἄγεθ' ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω πειθώμεθα πάντες. Ὅρα δὲ καὶ τὸ πυθέσθαι γενικῇ συντάσσεσθαι τεχνικός, ὡς δηλοῖ τό, ὄφρα ξείνοιο πύθεσθε.

Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο
Φαιήκων ἀγορὴν δ', ἥ σφιν παρὰ νηυσὶ τέτυκτο.
Ἐλθόντες δὲ καθῖζον ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισι
Πλησίον. ἡ δ' ἀνὰ ἄστυ μετῴχετο Παλλὰς Ἀθήνη,
Εἰδομένη κήρυκι δαΐφρονος Ἀλκινόοιο,
Νόστον Ὀδυσσῆι μεγαλήτορι μητιόωσα.
Καί ῥα ἑκάστῳ φωτὶ παρισταμένη φάτο μῦθον.
Δεῦτ' ἄγε Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες
Εἰς ἀγορὴν ἰέναι, ὄφρα ξείνοιο πύθησθε,
Ὃς νέον Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἵκετο δῶμα
Πόντον ἐπιπλαγχθείς, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος.
Ὣς εἰποῦσ', ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
Καρπαλίμως δ' ἔμπληντο βροτῶν ἀγοραί τε καὶ ἕδραι
Ἀγρομένων. πολλοὶ δ' ἄρα θηήσαντο ἰδόντες
Υἱὸν Λαέρταο δαΐφρονα. τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη
Θεσπεσίην κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις.
Καί μιν μακρότερον καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι,
Ὥς κεν Φαιήκεσσι φίλος πάντεσσι γένοιτο,
Δεινός τ', αἰδοῖός τε, καὶ ἐκτελέσειεν ἀέθλους
Πολλούς, τοὺς Φαίηκες ἐπειρήσαντ' Ὀδυσῆος.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἤγερθεν ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπε.
Κέκλυτε Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
Ξεῖνος ὅδ' οὐκ οἶδ' ὅς τις ἀλώμενος ἵκετ' ἐμὸν δῶ,
Ἠὲ πρὸς ἠοίων, ἢ ἑσπερίων ἀνθρώπων.
Πομπὴν δ' ὀτρύνει, καὶ λίσσεται ἔμπεδον εἶναι.
Ἡμεῖς δ' ὡς τὸ πάρος περ ἐποτρυνώμεθα πομπήν.
Οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος ὅτις κ' ἐμὰ δώμαθ' ἵκηται,
Ἐνθάδ' ὀδυρόμενος δηρὸν μένει εἵνεκα πομπῆς.
Ἀλλ' ἄγε νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν
Πρωτόπλοον, κούρω δὲ δύω καὶ πεντήκοντα
Κρινάσθων κατὰ δῆμον, ὅσοι πάρος εἰσὶν ἄριστοι.
Δησάμενοι δ' εὖ πάντες ἐπὶ κληῗσιν ἐρετμά,
Ἔκβητ'. αὐτὰρ ἔπειτα θοὴν ἀλεγύνετε δαῖτα
Ἡμέτερόνδ' ἐλθόντες. ἐγὼ δ' εὖ πᾶσι παρέξω.
Κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι. αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
Σκηπτοῦχοι βασιλῆες ἐμὰ πρὸς δώματα καλὰ
Ἔρχεσθ', ὄφρα ξεῖνον ἐνὶ μεγάροις φιλέωμεν.
Μηδέ τις ἀρνείσθω. καλέσασθε δὲ θεῖον ἀοιδὸν
Δημόδοκον, τῷ γάρ ῥα θεὸς πέρι δῶκεν ἀοιδήν,
Τέρπειν ὅππῃ θυμὸς ἐποτρύνῃσιν ἀείδειν.

Τὸ δὲ δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος, ἐπεγείρουσα εἰς ἀγορὰν λέγει. ὡς ἂν οἱ μὲν φιλόξενοι, τὸν ξένον ...

σιν. οἱ δὲ φιλόκαλοι, πρὸς τὸ κάλλος ἀπίδωσιν. οἱ δὲ φιλίστορες, πρὸς τὴν ἀκρόασιν τῶν πλανῶν τοῦ ξένου. ἐοίκασι δὲ χαίρειν μάλιστα οἱ φαίακες περὶ κάλλει· ὡς καὶ ἡ κόρη ἐδήλωσε καὶ ὁ πατὴρ ἀλκίνοος. διὸ καὶ ἡ μυθικὴ ἀθηνᾶ μετ' ὀλίγα, πλείονα ἑαυτῆς τὸν ὀδυσσέα ποιήσει, ὡς ἂν φιλαθείη τοῖς φαίαξιν. Ὅτι συνοδίας ἄθροισιν λαοῦ εἰς ἀγορὰν δηλοῖ τὸ, ὀτρύνει μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου. καρπαλίμως δ' ἔμπληντο βροτῶν ἀγοραί τε καὶ ἕδραι ἀγρομένων. εἰ δὲ καὶ θαυμαστὸς ἀνήρ εἴη τις δι' ὃν ἡ ἀγορὰ, προσοίκει εἰπεῖν καὶ τό. πολλοὶ δ' ἄρα θηήσαντο ἰδόντες τὸν δεῖνα. Ὅτι περὶ ὀδυσσέα θεσπεσίην ἡ ἀθηνᾶ κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις. καί μιν μακρότερον καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι, ὥς κεν φαιήκεσσι φίλος πάντεσσι γένοιτο, δεινός τ' αἰδοῖός τε, καὶ ἐκτελέσειεν ἀέθλους πολλούς. τοὺς ἤγουν καθ' οὓς, φαίηκες ἐπειρήσαντ' ὀδυσσῆος. καὶ ὅρα τὸ φύσει χρήσιμον τοῦ μήκους καὶ τοῦ πάχους. διὰ τούτων γὰρ, δεινός τε τοῖς βλέπουσι φαίνεται ὀδυσσεὺς, καὶ αἰδοῖος διὰ τὸ ἡρωικὸν μέγεθος καὶ ἀγαθὸς ἀθλητής. εὐσωματεῖν γὰρ χρεὼν τοὺς τοιούτους ὡς καὶ ἡ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἀλείπταις σωμασκία δηλοῖ. Τὸ δὲ μακρότερον καὶ πάσσονα θῆκεν, οὐκ ἐπίσκοπον τῷ, μέλε' ἤλδανεν. ὅ ἐστιν ηὔξανε τὰ μέλη. συντομώτερον δὲ τούτου, ἐκεῖνο. εἰσὶ δὲ ταῦτα, ἡ ῥηθεῖσα θεσπεσία χάρις. ἅπερ οὐ φύσει περὶ ὀδυσσέα προσίζει ἀλλὰ θεόθεν συνίσταται. ἔστι δὲ πάσσων ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐγράφη, ὁ παχύτερος. καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ παχὺς παχίων πάσσων. ὃν τρόπον καὶ ὁ μάσσων, γίνεται ἐκ τοῦ μακρὸς. καὶ ὁ βράσσων, ἐκ τοῦ βραχύς. καὶ ὁ ἐλάσσων, ἐκ τοῦ ἐλαχύς. ὃ παρὰ καλλιμάχῳ κεῖται. τοῦ δὲ μάσσων τὸ οὐδέτερον, κεῖται μετ' ὀλίγα ἐν τῷ, ζωστὴρ ἢ ἔτι μάσσον. ἐν δὲ τῷ, μακρότερον καὶ πάσσονα ἰδέσθαι, καὶ χαρίζεται τοῖς ὕστερον τὸ, ὁ δεῖνα καλὸς ἰδεῖν, ἢ ὁ δεῖνα ἐμβριθὴς ἰδέσθαι. Τὸ δὲ ἐκτελέσειεν ἀέθλους πολλοὺς, οὐ πρὸς ἐνέργειαν κεῖται, ἀλλὰ κατὰ τὸ φύσει δύνασθαι. εἰ γὰρ καὶ μόνον ἐδίσκευσεν ὁ ὀδυσσεὺς οὐχ ἑτέρους καὶ ἑτέρους ἄθλους, ἀλλ' ἐπεὶ ἐν οἷς αὐτὸς εὐδοκιμεῖν εἶπεν ἐν ἐκείνοις ἀπαγορεύουσιν οἱ φαίακες, τρόπον τινὰ καὶ τούτους τοὺς πολλοὺς ἐξετέλεσεν ὧν οἱ φαίακες ὑπεξεχώρησαν αὐτῷ. ἐρεῖ γὰρ, ὡς πάντα οὐ κακός εἰμι μετ' ἀνδράσιν ὅσσοι ἄεθλοι καὶ τὰ ἑξῆς ὡς κατὰ τόπον ῥηθήσεται. Τὸ δὲ ἐπειρήσαντ' ὀδυσσῆος, πρὸς καὶ τὸ ἔργῳ γνωρίμου τῷ, διὰ πεῖρά τοι βροτῶν ἔλεγχος. Ὅτι χρήσιμόν ποτε ῥηθῆναι εἰς ξενίας καὶ πομπὴν ξένου τὸ, ξεῖνος ὅδ' οὐκ οἶδ' ὅς τις, ἀλώμενος ἵκετ' ἐμὸν δῶ, ἠὲ πρὸς ἠοίων ἢ ἑσπερίων ἀνθρώπων. πομπὴν δ' ὀτρύνει. καὶ λίσσεται ἔμπεδον εἶναι. ἡμεῖς δ' ὡς τὸ πάρος περ, ἐποτρυνώμεθα πομπήν. οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος ὅς τις κ' ἐμὰ δώματ' ἵκηται, ἐνθάδ' ὀδυρόμενος, δηρὸν μένει εἵνεκα πομπῆς. ἀλκίνοος δὲ ταῦτα φησίν. ἔνθα καὶ σημείωσαι ὡς οὐ μόνος ὀδυσσεὺς τοῖς φαίαξιν ἀλήτης ἦλθεν· ἀλλὰ καὶ ἄλλοις τοῦτο ἐγένετο. οὐκ ἄρα πάντη ἐκπεπτωκότες ἦσαν κατὰ τὸν μῦθον, ἀλλ' ὑπεμφαίνει πως καὶ τὸ ἀληθὲς ὁ ποιητής. ὅρα δὲ τὸ, ὀδυρόμενος μένει εἵνεκα πομπῆς. νόος μὲν γὰρ ἴσως ἐπὶ τοιοῦτον, κωλύει τὸν ξένον τῆς ταχείας πομπῆς. ἡμεῖς μέντοι οὐκ ἀναβαλούμεθά ποτε τὴν πομπήν. ἠοίους δὲ ἀνθρώπους λέγει, τοὺς ἀνατολικούς. ὃ καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη. Τὸ δὲ πρὸς ἠοίων, ταυτόν ἐστι τῷ, ἐκ τῶν ἑῴων. πρόθεσις κειμένη ἀντὶ ἑτέρας προθέσεως. ὃ μυριαχοῦ γίνεται. Ἰστέον δὲ σύνηθες ὁμήρῳ οὐκ ἐνταῦθα μόνον ἀλλὰ καὶ ἐν ἄλλοις, εἰς δύσιν καὶ ἀνατολὴν ὁλοσχερῶς μερίζειν τὰ κοσμικά. ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, οὐκ ἴδμεν ὅπῃ ζόφος οὐδ' ὅπῃ ἠώς. καὶ εἴτ' ἐπὶ δεξιὰ ἴωσι πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε, εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοί γε ποτὶ ζόφον ἠερόεντα. Τοῦ δὲ ἔμπεδον ἡ μὲν κυριολεξία, καὶ πρὸ ὀλίγων ἐγράφη. νῦν δὲ, μεταφορικῶς οὕτω φασὶ τὸ στερεόν. Ὅτι πρωτόπλοον μὲν νῆα περὶ ὀδυσσέα ἐπιλεγῆναι κελεύει ὁ βασιλεύς. κούρους δὲ δύο καὶ πεντήκοντα κρίνασθαι κατὰ δῆμον θέλει, οὐ πρωτοπλόους καὶ αὐτοὺς ἤτοι πρωτοπείρους τῆς ναυτιλίας, ἀλλὰ ὅσοι πάρος εἰσὶν ἄριστοι. ταυτὸν δὲ εἰπεῖν, ἐκκρίθοι. πάντως γὰρ, οἱ ἄριστοι κρίνονται ἤγουν ἐπιλέγονται. πρωτόπλοος δὲ ναῦς, οὐ μόνον ἡ ἐκ καινῆς ναυπηγηθεῖσα, ἀλλὰ καὶ ἡ πρώτη κατὰ τὸ πλεῖν ἢ μὴ πρώτον προσπλέουσα, ὅ ἐστι ναυαρχίς. Ἰστέον δὲ ὡς εἰ καί τινα τῶν ἀντιγράφων παροξύνουσι τὴν πρωτόπλοον νῆα διὰ τῆς σημασίας ἐνεργητικὴν ὁμοίως τῷ, πρωτοτόκος γυνὴ καὶ τοῖς τοιούτοις, ἀλλὰ κωλύεται ἡ παροξυτόνησις διὰ τὸ ἀριθμητικὸν εἶναι τὸ ἐντεῦθεν. καὶ οὐ κατὰ τὸ, ἁπλόος. διπλόος. τριπλόος. προληφθὲν ἐν ἀριθμητικῶς τοῦτο, οὐκ ἐᾷ παροξύνεσθαι τὸ πρωτόπλοον.

Ὅτι παρέχειν ἐνταῦθα κεῖται τὸ διδόναι. φησὶ γάρ. ἐγὼ δ' ὦ πάντεσσι παρέξω. οὐ τὸ ἀνάπαλιν ἀφέξω. ἵνα τὸ παρέχειν μέν τι, τὸ ἐγγύς τινος ἔχειν. ἀπέχειν δὲ, τὸ πόρρω ἔχειν. ὡς δηλοῖ ἐν τοῖς ἑξῆς καὶ τὸ, ἄπεχε δὲ φάσγανον ὀξύ. Ὅτι τὸ, δησάμενοι ἐπὶ κληῖσιν ἐρετμά, ἔοικε κληῖδας λέγειν, τὴν συνοχὴν τῶν κωπῶν πρὸς τοὺς σκαλμούς. τοιαύτη δὲ συνοχή, οἱ τροποί. οὓς καὶ φθάσας εἶπεν. Ὅτι σκηπτούχους βασιλῆας λέγει τοὺς δώδεκα οἳ συνάρχουσι τῷ ἀλκινόῳ. οὐκ ἀποστερήσας οὐδ' αὐτοὺς τῆς βασιλικῆς κλήσεως, εἰ καὶ ὑπερέχει ὁ ἀλκίνοος. ὑποκαταβὰς δὲ, σκηπτούχους μόνον αὐτοὺς λέγει, ἐλλείψας τὸ βασιλῆας. οὓς καὶ ἐπιθεῖναι ἡγουμένῳ τῷ ἀλκινόῳ λέγει, ὡς ἐλάττονας μείζονι. Ὅτι προτροπὴ εἰς φιλοξενίαν τὸ, ἔρχεσθ' ὄφρα ξεῖνον ἐνὶ μεγάροισι φιλέωμεν μηδέ τις ἀρνείσθω. Ὅτι καθὰ τοῖς ἰθακησίοις τὸν φήμιον, οὕτω καὶ τοῖς φαίαξι περικλυτὸν καὶ θεῖον ἀοιδὸν ὅμηρος δίδωσι τὸν δημόδοκον. καὶ ἔφθασε γεγραφῆναί τι ἱστορικῶς περὶ τούτων τῶν δύο ἀνδρῶν. εἰ δὲ θεῖος ἀοιδὸς ὁ δημόδοκος ὡς μὴ μόνον τὰ κατ' ἀνθρώπους ἀείδων, ἀλλὰ καὶ τὰ περὶ θεοὺς ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς εἴρηνται, οὐκ ἂν οὐδ' ὁ ποιητὴς στεροῖτο τοῦ, θεῖος καὶ αὐτὸς ἀοιδὸς καλεῖσθαι. ᾧ καὶ ἄλλως ἐμφερής ἐστι πρὸς τὸν δημόδοκον. ἐπείπερ τε καὶ ὅμηρος κατ' ἐκεῖνον ἀοιδός;

καὶ περικλυτός. καὶ μούσαις φίλος. καὶ ἔχων ἀγαθὸν τὸ κατὰ σοφίαν καὶ πόρον τινα δὲ καὶ ἐκεῖνος, ὡς μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται. καὶ οἴμην καὶ αὐτὸς μεταχειρισάμενος συγγενῆ τῇ τοῦ δημοδόκου. τρωικὸν γὰρ ᾄδει μετ' ὀλίγα ἱστορίαν ὁ δημόδοκος, ἧς τὸ κλέος οὐράνιον. καὶ ὅμηρος δέ, τρωικὸν βιβλίον τὴν ἰλιάδα γράψας ἐστίν. ἧς τὸ κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἵκει. καί πως κατὰ τὴν τῆς τραγῳδίας ἐκείνην εἰπεῖν ἐμαυτοῦ· τὴν γὰρ λέγε λέγουσα σύ, εἴπερ ἂν ἔχει καὶ ὁ ποιητὴς πρὸς ἑαυτόν. θεῖος ἀοιδός, ἐμαυτὸν γὰρ λέγω ἐν οἷς χαρακτηρίζω τὸν δημόδοκον. εἰ δὲ καὶ τῷ δημοδόκῳ θεὸς δέδωκεν ἀοιδὴν τέρπειν ὅππῃ οἱ θυμὸς ἐποτρύνῃσιν ἀείδειν, τίς ἂν πλέον ὁμήρου καὶ τὸ τοιοῦτον ἔχοι κατὰ λέξιν. ἐν τούτῳ δὲ τὸ μὲν τέρπειν. γράφεται καὶ τέρπνειν. θυμὸς δέ, οὐ ὁ τοῦ δημοδόκου νοεῖται, ἀλλ' ἡ ἐπιθυμία τῶν ἀκροατῶν κατὰ τοὺς παλαιούς. εἰ δὲ καὶ μοῦσα τὸν δημόδοκον ἀνῆκεν ᾄδειν ὁρμηθέντα, τάχ' οὖν ἂν αὐτὸ καὶ ὅμηρος οὐ μόνον κάτοχος. ἀφ' ἑαυτοῦ δὲ οἷα ζωὸς περὶ τοῦ τύπου, καὶ τὴν τοῦ δημοδόκου εἰκόνα ἔχουσιν.

Ὅτι μετοίχεσθαι, τὸ εἰς τινα ἐλθεῖν. ὅθεν. κῆρυξ δὲ μετῴχετο θεῖον ἀοιδόν. καὶ ὅρα ὡς δὶς εἰπὼν τό, θεῖον ἀοιδόν, μετ' ὀλίγα τὴν αὐτήν, ἐρίηρον λέγει ἀοιδὸν ἤγουν πάνυ ἁρμοστικόν, ἐν τῷ, κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν ἄγων ἐρίηρον ἀοιδόν. εἴπερ γὰρ πάνυ ἐπιθυμητόν, οὐχ ὅτως ἐπιτυχές. ἔοικε δὲ πρὸς τοῦτο καὶ τό, ἐρίηρες ἑταῖροι. περὶ οὗ ἀλλαχοῦ δεδήλωται.

Ὅτι συνήθες παρὰ τοῖς ῥήτορσιν, οἱ παραθέσει δύο ἀριθμῶν τοῦ μὲν μείζονος, τοῦ δ' ἐλάττονος προσγράφειν φυσικῷ λόγῳ τὸν ἐλάττονα. οὕτω γὰρ εἴρηται καὶ δυοκαίδεκα φαμέν. καὶ δύο καὶ εἰκοσιτέσσαρα. καὶ ἕτερα μυρία. διὸ καὶ ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς οὐ μόνον δύω καὶ πεντήκοντα λέγει, ἀλλὰ καὶ τὴν τοῦ λόγου σύνταξιν πρὸς τὰ δύο ἀποτείνει, οὐ πρὸς τὸν πλείονα ἀριθμὸν τὸν πεντήκοντα, εἰπών. κούρω δὲ κρινθέντε δύω καὶ πεντήκοντα, βήτην. καὶ πρὸ ὀλίγων δέ, κούρω δύω καὶ πεντήκοντα κρινάσθων ἔφη. ἐκεῖ μέντοι δὴ τὸ πεντήκοντα, καὶ πλεοναζόντως ἐπάγει τό, ὅσσοι πάρος ἄριστοι. ἱστέον δὲ ὅτι τρίτον ἐστὶ μεγάλης τερατείας οὐκ ἐνταῦθα ... καθ' ὅμηρον τρίτος ἀριθμὸς τῶν ἐν τοῖς τελείοις ἑπτακόσιων, ὡς πεντηκοντάδα ἐκφέροιτο, ὡς καὶ ἐν ἰλιάδι ἐδηλώθη κατὰ τὸ τέλος τῆς βῆτα ῥαψῳδίας. κατὰ τοῦτον ἀριθμὸν καὶ ὀδυσσεὺς ἐν τοῖς ἑξῆς τοὺς ἑταίρους μερίζων, εἰς κίρκην στέλλει. τοσοῦτοι δὲ καὶ ἐνταῦθα οἱ τὸν ὀδυσσέα στε-

Ὣς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο. τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο
Σκηπτοῦχοι. κῆρυξ δὲ μετῴχετο θεῖον ἀοιδόν.
Κούρω δὲ κρινθέντε δύω καὶ πεντήκοντα,
Βήτην ὡς ἐκέλευσ' ἐπὶ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν,
Νῆα μὲν οἵ γε μέλαιναν ἁλὸς βένθοσδε ἔρυσσαν.
Ἐν δ' ἱστόν τ' ἐτίθεντο καὶ ἱστία νηὶ μελαίνῃ.
Ἠρτύναντο δ' ἐρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισι,
Πάντα κατὰ μοῖραν. ἀνὰ δ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν.
Ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήν γ' ὥρμισαν. αὐτὰρ ἔπειτα,
Βάν ῥ' ἴμεν Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἐς μέγα δῶμα.
Πλῆντο δ' ἄρ' αἴθουσαί τε καὶ ἕρκεα καὶ δόμοι ἀνδρῶν
Ἀγρομένων. πολλοὶ δ' ἄρ' ἔσαν νέοι ἠδὲ παλαιοί.
Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος δυοκαίδεκα μῆλ' ἱέρευσεν,
Ὀκτὼ δ' ἀργιόδοντας ὕας. δύο δ' εἰλίποδας βοῦς.
Τοὺς δέρον, ἀμφί θ' ἕπον, τετύκοντό τε δαῖτ' ἐρατεινήν,
Κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν ἄγων ἐρίηρον ἀοιδόν.
Τὸν πέρι μοῦσα φίλησε. δίδου δ' ἀγαθόν τε κακόν τε.
Ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδεῖαν ἀοιδήν.
Τῷ δ' ἄρα Ποντόνοος θῆκε θρόνον ἀργυρόηλον
Μέσσῳ δαιτυμόνων, πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας.
Κὰδ δ' ἐκ πασσαλόφιν κρέμασεν φόρμιγγα λίγειαν
Αὐτοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ ἐπέφραδε χερσὶν ἑλέσθαι
Κῆρυξ. πὰρ δ' ἐτίθει κάνεον, καλήν τε τράπεζαν.
Πὰρ δὲ δέπας οἴνοιο, πιεῖν ὅτε θυμὸς ἀνώγοι.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο.
Μοῦσ' ἄρ' ἀοιδὸν ἀνῆκεν ἀειδέμεναι κλέα ἀνδρῶν.
Οἴμης, τῆς τότ' ἄρα κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἵκανε.
Νεῖκος Ὀδυσσῆος καὶ Πηλεΐδεω Ἀχιλῆος.
Ὥς ποτε δηρίσαντο θεῶν ἐν δαιτὶ θαλείῃ
Ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν. ἄναξ δ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
Χαῖρε νόῳ, ὅτ' ἄριστοι Ἀχαιῶν δηριόωντο.
Ὣς γάρ οἱ χρείων μυθήσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ, ὅθ' ὑπέρβη λάϊνον οὐδὸν

Χρησόμενος. τότε γάρ ῥα κυλίνδετο πήματος ἀρχὴ
Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι, Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς.
Ταῦτ' ἄρ' ἀοιδὸς ἄειδε περικλυτός· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Πορφύρεον μέγα φᾶρος ἑλὼν χερσὶ στιβαρῇσι,
Κὰκ κεφαλῆς εἴρυσσε, κάλυψε δὲ καλὰ πρόσωπα.
Αἴδετο γὰρ Φαίηκας ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λείβων.
Ἤτοι ὅτε λήξειεν ἀείδων θεῖος ἀοιδός,
Δάκρυ' ὀμορξάμενος, κεφαλῆς ἄπο φᾶρος ἕλεσκε.
Καὶ δέπας ἀμφικύπελλον ἑλὼν, σπείσασκε θεοῖσιν.
Αὐτὰρ ὅτ' ἂψ ἄρχοιτο, καὶ ὀτρύνειαν ἀείδειν
Φαιήκων οἱ ἄριστοι, ἐπεὶ τέρποντ' ἐπέεσσιν,
Ἂψ Ὀδυσεὺς κατὰ κρᾶτα καλυψάμενος γοάασκεν.
Ἔνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων.
Ἀλκίνοος δέ μιν οἶος ἐπεφράσατ' ἠδὲ νόησεν
Ἥμενος ἄγχ' αὐτοῦ, βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν.
Αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα.
Κέκλυτε Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Ἤδη μὲν δαιτὸς κεκορήμεθα θυμὸν ἐΐσης,
Φόρμιγγός θ' ἣ δαιτὶ συνήορός ἐστι θαλείῃ.
Νῦν δ' ἐξέλθωμεν καὶ ἀέθλων πειρηθῶμεν
Πάντων, ὥς χ' ὁ ξεῖνος ἐνίσπῃ οἷσι φίλοισιν
Οἴκαδε νοστήσας, ὅσσον περιγινόμεθ' ἄλλων.
Πύξ τε, παλαισμοσύνῃ τε, καὶ ἅλμασιν, ἠδὲ πόδεσσιν.

λουῶντες. κοῦροι ναῦται. οἱ δέ γε ἐπίχθονα δύο, ὁ κυβερνήτης δοκοῦσιν εἶναι καὶ ὁ πρωρεύς.

Ὅτι διασκευὴ κεῖται καὶ ἐνταῦθα, συντόμως ἑτοιμασίας πλοῦ, ὁποία κεῖται καὶ ἐν τῇ δ' ῥαψῳδίᾳ παρ' ὀλίγα τινά. λέγει γὰρ ὡς ἐπὶ νῆα κατήλυθον, καὶ νῆα μὲν, ἁλὸς βένθοσδε ἔρυσσαν. ἐν δ' ἱστὸν τίθεντο, ἠρτύναντο δ' ἐρετμά. ἀνὰ δ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν. ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήν γ' ὥρμισαν. ὁ ταυτόν ἐστι πάντως τῷ, ἁλὸς βένθοσδε ἔρυσσαν. καὶ ὅρα τὴν ἐν τῇ τοιαύτῃ διασκευῇ κατα στροφὴν τῶν τοῖς ἱστῶν. τό, ἔρυσσαν. πέτασσαν. ὥρμισαν. καὶ τό, τίθεντο. ἠρτύναντο. Ὅτι λαμπρᾶς εἰλαπίνης ἑρμηνεῖς μικρὰ ἔκφρασις τό, βὰν δ' ἴμεν ἐς μέγα δῶμα. πλῆντο δ' ἄρ αἴθουσαί τε καὶ ἕρκεα καὶ δόμοι ἀνδρῶν. τοῖσι δὲ, ὁ δ' ἔνθα δυωκαίδεκα μῆλ' ἱέρευσεν. ὀκτὼ δ' ἀργιόδοντας ὕας. δύο δ' εἰλίποδας βοῦς. εἶτα συντομώτατα ἐπιπολικὴν διασκευὴν σφαγιάσματος καὶ δαιτὸς, ἐπάγει τοῦ, δέρον ἀμφί θ' ἕπον τετύκοντό τε δαῖτ' ἐρατεινήν. καὶ ὅρα ὅτι παιδευτῶν Ὅμηρος εἰς ἔργα σπουδαῖα, οὐκ ἐκλείπει διὰ τῆς βραχείας διασκευῆς. Ὅτι τὴν ἀνθρωπίνην εὐτυχίαν ὑποδηλῶν ὡς ἐν Ἰλιάδι ὁ ... περὶ τῶν δύο πίθων λόγῳ, οὕτω δὲ κἀνταῦθα ὁ ποιητὴς, ἔχουσαν συγκαταμεμιγμένα φαῦλα καλοῖς. φησὶν ὅτι ὁ περὶ Δημοδόκου τόν, περὶ μοῦσα φίλησε. δίδου δ' ἀγαθόν τε κακόν τε. ὁ ἑρμηνεύων φησίν. ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδεῖαν ἀοιδήν. τινὲς δὲ οὐχ ὁμηρικῶς νοοῦντες, εἶπον πρὸς ἀγαθὸν εἶναι τῷ ἀοιδῷ καὶ τὴν τῶν ὀφθαλμῶν ἄμερσιν ὅ ἐστιν ἀμαυρότητα, ἐπεί φασι μυστικώτεροι οἱ τοιοῦτοι ὡς μὴ ἀσχολούμενοι περὶ τὰ ἄλλα. Σημειῶσαι δὲ καὶ ὅτι κατὰ σύλληψιν ἤτοι συνεκδοχὴν εἴρηται τό, δίδου δ' ἀγαθόν τε κακόν τε. ἀοιδὴν μὲν γὰρ ἀγαθὴν δίδωσιν ἡ μοῦσα, οὐ μὴν ἡ αὐτὴ καὶ ὄψεως ἀποστερεῖ κατά γε τὸν μῦθον, ὑγιῶς θεοὶ δοτῆρες ἐάων, ἀλλ' αὐτόματον ἐκεῖ δοκεῖ τὸ κακόν. εἰ δὲ ὀρθῶς εἴρηται τὸ, ὡς ζεῦ μεῖζόν τι τοῖς ἀγαθοῖς καὶ δυστύχημα, οὐκ ἂν καὶ κακὸν ὅτι θεόσδοτον. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ φιλῆσαι καὶ ἁπλῶς τὸ φιλεῖν, οὐ μόνον τὸ ἀγαπᾶν σημαίνει ἔτι δὲ καὶ τὸ χείλεσιν ἀσπάζεσθαι καὶ τὴν ἐκεῖθεν κατ' ἀρετὴν φιλίαν τὸν σπουδαῖον φιλεῖν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἐμπαθοῦς διαθέσεως τίθεται, ὡς δηλοῖ καὶ τὰ τοῦ σοφοῦ Ἀθηναίου μάγειρος ἐμβάμματα καταλέγων καὶ ἰχθύδια κατασκευασθέντα μειρακίῳ ἐρωμένην ἔχοντι. φησὶ γὰρ ἐκεῖνος, ὡς ὁ τοιοῦτος νέος, ἐστὶν οὐ δειπνητικός. πρὸς τῷ φιλεῖν δὲ τὴν διάνοιαν ἔσθ' ἔχων. Τὸ δὲ ὀφθαλμῶν ἄμερσε, ταυτόν ἐστι τῷ, ὀφθαλμοῦ ἀλάωσε. λάειν γὰρ τὸ μέρδειν, τὸ ὁρᾶν. διὸ καὶ ἀλαοῦν καὶ ἀμέρδειν, ἰσοδύναμά εἰσιν. ὅθεν καὶ ἄμφω, ἀπὸ στερήσεως ἑρμηνεύονται. ἀλάωσε γὰρ καὶ ἄμερσεν, ἀντὶ τοῦ ἐστέρησεν ὄψεως. εἰ δέ τις, μοῦσαν τὴν τῶν αἰθέρων καὶ περὶ οὐρανὸν ἐμμελῆ κίνησιν νοήσει ἀλληγορικῶς, δύναται καὶ κατὰ τὸν οὕτω φρονοῦντα, ἐκ τῆς τοιαύτης μούσης καθ' εἱμαρμένην νοηθῆναι καὶ ἡ τύφλωσις. καὶ ἡ περὶ ἀνάγνωσιν δὲ ἔμμουσον ἄμετρος ἀσχολία, ποιεῖ ποτε τὸ τοιοῦτον κακόν. Ἰστέον δὲ ὅτι τό, ἡ μοῦσα τῷ δὲ δῶκεν ἀγαθόν τε κακόν τε. ἢ μᾶλλον, τῷ δ' ἕτερον μὲν δῶκε πατὴρ ἕτερον δ' ἀνένευσεν, εἰπών τις ἀγαθὸς κιθαρῳδὸς ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη περὶ ἑτέρου φαύλου κιθαριστοῦ, καὶ ἐρωτηθεὶς τὸ ποῖον, ἔφη. καλῶς μὲν κιθαρίζειν, ἔδωκε. καλῶς δὲ ᾄδειν, ἀνένευσε. παρ' ὑπόνοιαν ἐκεῖνος ἀστεῖος εἰπών. Ὅτι ὥσπερ τὸν δημηγοροῦντα ἐχρῆν μέσον ἵστασθαι ὡς πάντοθεν ἀκούεσθαι, οὕτω καὶ τῷ ἀοιδῷ Δημοδόκῳ τίθεται θρόνος ἀργυρόηλος μέσσῳ δαιτυμόνων πρὸς κίονα μακρὸν ἐρεισθεὶς, ἵνα εἰς πάντας διικνῆται

τὸν κύκλῳ τὰ τῆς ἀοιδῆς. οὕτω δὲ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ὁ αὐτὸς κίεν ἐς μέσον. Ὅτι ἐκ πασσαλόφιν κρέμασε φόρμιγγα λίγειαν ὁ κῆρυξ τοῦ Δημοδόκου ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτοῦ. ὅθεν αὐτὴν ἐκεῖνος καθαιρῶν, ἐν καιρῷ μετεχειρίζετο. καὶ οὕτω μὲν ὁ ποιητής. ἡ δὲ ὕστερον παροιμία, ἐπὶ τῶν ἀμελουμένων λέγει τὸ, ἐκ πασσάλου φόρμιγγα ἢ τόξον ἤ τι τοιοῦτον ἀπηωρεῖσθαι καθ' ὁμοιότητα τοῦ, ὑπὲρ καπνοῦ τὸ πηδάλιον. ὅ ἐστιν, ἠμέληται ἡ ναυτιλία. καὶ μετὰ τὴν ἀοιδὴν δὲ, ἐκ πασσαλόφιν κατακρεμᾷ τὴν αὐτὴν φόρμιγγα ὁ Δημόδοκος. ἴσως δὲ ὁ ποιητὴς οἰκείῳ ἔθει, λίγειαν προπαροξυτόνως λέγει, κατά τινα σειρηνικὴν κλῆσιν. μιᾶς γὰρ τῶν σειρήνων ὄνομα ἡ Λίγεια. Ὅτι γοργὴ φράσις τραπεζώματος, τὸ, πὰρ δ' ἐτίθει κάνεον, καλήν τε τράπεζαν. πὰρ δὲ δέπας οἴνοιο πιεῖν ὅτε θυμὸς ἀνώγει. τουτέστιν, ὅτε προθυμοῖτο πιεῖν οἶνον. τὸ δ' ὅμοιον καὶ ἐπὶ βρώσεως. οὐ γὰρ ἀναγκαστὸν τὸ συμπόσιον. Τῷ δὲ κανέῳ, καὶ τὸν σῖτον καὶ τὰ ὄψα συνυπονοοῦμεν. ὅτι δὲ οὐ μόνον κανοῖς ἤτοι πίναξι βρώματα ξυνετίθεντο ἀλλὰ καὶ σπυρίσι, δῆλον ἐκ τῶν παλαιῶν καὶ λεγόντων τὸ αὐτὰ, ἀπὸ σπυρίδων δειπνεῖν. συγκομιζόμενα ὅτι ὡς ἁπλῶς παρά τινι δειπνοῦσιν. καλῶς ἄρα σπυρὶς ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸν πυρὸν ὃ δηλοῖ σῖτον· ὅθεν καὶ τὰ σιτία καὶ οἱ ἐμπειρικοὶ πύρνοι παρωνομάζονται, ὧν δεκτικαί εἰσιν αἱ ῥηθεῖσαι σπυρίδες. Τραπέζης δὲ φιλοτήσιον ἔπαινος φέρεται παλαιὸς ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου. βίου τροφὸς ἐπιλησμία λιμοῦ φύλαξ φιλίας ἰατρὸς ἐκλύτου βουλιμίας, τράπεζα. ἔνθα ὅρα τὸ ἀποφθεγματικὸν τὸ, φύλαξ φιλίας. ὅμοιον ὂν τῷ, φυλία φίλον θεοῖς. καὶ τῷ, φιλεῖ δὲ φίλον ἀοιδῶν. καὶ τῷ, κοίμισον δὲ κύματα δαίμονος. καὶ ἄλλοις τοιούτοις ἃ πρὸ καὶ μετ' ὀλίγον κεῖται. Ὅτι χρησαμένου τοῦ Ἀγαμέμνονι περὶ τοῦ κατὰ τὸν τρωικὸν πόλεμον τέλους, Ἀπόλλων ὁ ἐν Δελφοῖς ἀπεκρίνατο, τότε ἁλῶναι τὴν Ἴλιον ὅτε οἱ ἐν Ἀχαιοῖς ἄριστοι κατὰ τὰς στάσεις. καὶ τοῦτο παρὰ θυητικὸν πόθον. ἔπαθον τοῦτο Ἀχιλλεύς τε αἱρεῖσθαι θέλων ἐπιχειρεῖσθαι τρόπον. καὶ Ὀδυσσεὺς φρονήσει καὶ δόλῳ συμβουλεύειν ἐπιτρέψαι τὸ ἔργον. ὃ καὶ κρεῖττον ἀπέβη. ἐγὼ Ἀχιλλεὺς μὲν, πρὸς βίαν ἀποδυόμενος, πίπτει. Ὀδυσσεὺς δὲ, δόλῳ πτολιπόρθος γίνεται. τέως γε μὴν, ἔχαιρεν ὁ βασιλεὺς ὁρῶν τοὺς ἀρίστους φιλοτιμουμένους ἐν καιρῷ ἑαυτούς. καὶ τὸν μὲν, τὰ ψυχικὰ ἐπαινοῦντα, τὸν δὲ, τὰ σωματικὰ καὶ τὸ τῆς μάχης ἤδη κατὰ τὸν χρησμὸν τέλος, καθυποφαίνοντας. ταύτην τὴν ἱστορίαν ὁ Δημόδοκος ἄρτι μὲν ἐνταῦθα ᾄδει, οὐ πρὸς τι λυσάμενος, ἀλλ' ἁπλῶς οὕτω κινηθεὶς ὑπὸ Μούσης. ἔστι δὲ ἡ ἑρμηνευτικὴ φράσις, τοιαύτη. Μοῦσ' ἄρ' ἀοιδὸν ἀνῆκεν ἀειδέμεναι κλέα ἀνδρῶν. οἴμης, τῆς τότ' ἄρα κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἵκανε. νεῖκος Ὀδυσσῆος καὶ Πηλεΐδεω Ἀχιλῆος. ὥς ποτε δηρίσαντο θεῶν ἐν δαιτὶ θαλείῃ, ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν. ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων δὲ, χαῖρε νόῳ ὅτ' ἄριστοι Ἀχαιῶν δηριόωντο. οὕτω γάρ φησιν αὐτῷ ἔχρησεν Ἀπόλλων ὅτε ἦλθε χρησόμενος. τότε γάρ ῥα κυλίνδετο πήματος ἀρχὴ Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι, Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς. αἴπερ εἰσί, ὅτι, τὸ πλεῖον πόνων ἐκ τῶν στρατευμάτων, ἁλῶναι τὴν Τροίαν. καὶ οὐδὲ ποτε τὸ τιμηθῆναι τὸν Ἀχιλλέα ὑπὲρ ἐν Ἰλιάδι ἐφαίνετο. οὐ χαιρήσας δὲ πάντως ὁ βασιλεὺς, χαίρων ἐπὶ τῇ τῶν ἀρίστων ἔριδι. αἴτιον γὰρ ἐκείνῳ χαρᾶς, οὐχ ἁπλῶς τὸ ἐρίζειν. ἀλλ' ἡ ἐπ' αὐτῷ ἀγαθὴ ὡς ἐρρέθη ἐλπίς. ἔστι δὲ ἡ τοιαύτη στάσις, ἀγαθῆς ἔριδος ὑπόδειγμα. καὶ τὸ τὰ συμπόσια στασιασμοὺς ποιεῖν, φαύλους μὲν, ἐν τοῖς φαύλοις ἢ τοιούτοις δεῖ εἶναι ἐν τοῖς ἀγαθοῖς. Ὀδυσσεὺς γοῦν καὶ Ἀχιλλεὺς οἱ τοιοῦτοι, ἐοίκασιν ἀνδρείας καὶ φρονήσεως ὑπερκρινοῦσαι σύγκρισιν. πρᾶγμα σπουδαῖον γράφειν καὶ ἀθάνατον, οὕτω κοσμίως ἐδείπνουν οἱ ἄριστοι ἐν Ἀγαμέμνονος. εἰ δὲ καὶ φιλονεικοῦσιν Ἀχιλλεὺς καὶ Ὀδυσσεὺς, ἀλλ' ὁ βασιλεὺς χαίρει νόῳ, ἐπεὶ ἀφίλιμοι αἱ φιλοτιμίαι ζητούντων εἰ λόγῳ ἢ μάχῃ αἱρεθῆναι δεῖ τὸ Ἴλιον. χρήσιμον δ' ἐνταῦθα καὶ δίαιτα τοῦ βαρυθυμίου τὸ, οὐδεὶς ἀπὸ τῆς τραπέζης ἡδονὰς πορίζεται ἀλλ' ἀπὸ τοῦ φρονεῖν. Τὸ δὲ ἀοιδὸν ἀείδειν, δῆλον ὅτι ἐτυμολογία ἐστί. Τὸ δὲ ἀνῆκεν, ἀντὶ τοῦ, ἀνέπεισεν. ἐρέθισεν. ὡς καὶ ἐν ἄλλοις φαίνεται πολλαχοῦ. Τὸ δὲ κλέα ἀνδρῶν, διασαφεῖται οἷ τῷ, νεῖκος Ὀδυσσῆος καὶ Ἀχιλῆος. ἔνθα κάλλος ποιεῖ παρακείμενα τὰ πάρεργα. Τὸ δὲ οἴμης, οἱ μὲν μετὰ τὸ ἀνδρῶν συντάσσουσιν. ἵνα ᾖ, κλέα ἀνδρῶν οἴμης. κάλλιον δὲ, στίζειν εἰς τὸ ἀνδρῶν. εἶτα ὡς ἐξ ἄλλης ἀρχῆς ἀπὸ κοινοῦ σχηματίσαι καὶ εἰπεῖν. ὡς ἄειδεν ἀπὸ οἴμης ἐκείνης, ἧς εὐρὺ τὸ κλέος ἦν. Οἴμη δὲ, ἡ διήγησις. ἀφ' ἧς καὶ τὸ προοίμιον σύγκειται ἢ τὸ φροίμιον. ἀφ' οὗ καὶ ἡ φόρμιγξ καὶ τὸ φορμίζειν παρῆχθαι δοκεῖ. Τὸ δὲ χαῖρε νόῳ, τὸ βασιλικὸν ἐμβριθὲς δηλοῖ, ὡς τοῦ βασιλέως μὴ προφέροντος ἐν τοῖς ἔξω τὴν χαρὰν, μὴ καὶ λυπήσῃ τοὺς ἀρίστους οἷα καταγελῶν. Τὸ δὲ κυλίνδετο πῆμα. καὶ ἀλλαχοῦ εἶπεν ὁ ποιητής. καὶ δηλοῖ τὸ, αἴσθεν ἐκ Διὸς ἧκεν αὐτό. Ὅρα δὲ τὸ, πήματος ἀρχήν. οὐ γὰρ πολέμου ἦν ἀρχὴ νῦν ἀλλὰ πήματος τοῦ κατὰ τὴν Τροίαν. Ἱστέον δὲ ὡς οὐ μάτην Ὅμηρος πλάττει ᾄδειν τοιαῦτα τὸν Δημόδοκον, ἀλλ' ἵνα τῇ ἀναμνήσει κλαίων ὁ Ὀδυσσεὺς, γνωσθῇ εὐαφόρμως, αὐτὸς εἶναι ὁ ἐν τῇ Τροίᾳ μέγας Ὀδυσσεύς. καὶ οὕτως ἐπὶ πλεῖον ἐλεηθῇ τε καὶ φιληθῇ. Ὅτι Δημοδόκου ᾄδοντος τὴν εἰρημένην τρωικὴν οἴμην, μνησάμενος τῶν ἐκεῖ Ὀδυσσεὺς, πορφύρεον μέγα φᾶρος ἑλὼν χερσὶ στιβαρῇσι, κὰκ κεφαλῆς εἴρυσε κατὰ τῆς κεφαλῆς εἴρυσε, κάλυψε δὲ καλὰ πρόσωπα. ὃ δή που καὶ ὁ τούτου υἱὸς Τηλέμαχος ἐν τῇ Πύλῳ ἐποίει. ἀλλ' ἐκεῖ μὲν ἡ αἰτία οὐχ ἥτις ἐνταῦθα. ἐνταῦθα δὲ, κεῖται οὕτως. αἴδετο γὰρ Φαίηκας ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λείβων. συχνὰ δὲ ζητεῖ ἐποίει. φησὶ γὰρ, ὡς ὅτε μὲν λήξειεν ἀείδων θεῖος ἀοιδὸς, δάκρυ' ὀμορξάμενος, κεφαλῆς ἄπο φᾶρος ἕλεσκε. καὶ δέπας λαβὼν, ἔσπενδας

δεν. αὐτὰρ ὅτ' ἂψ ἄρχοιτο καὶ ὀτρύνειαν ἀείδειν οἱ ἄριστοι, ἐπεὶ τέρποντ' ἐπέεσσιν, ἂψ Ὀδυσσεὺς κατὰ κρᾶτα καλυψάμενος, γοάασκεν. καὶ ἴσως οὐ μόνον μνήμη ὑπεκκαίουσα ἐξέθλιβε τῷ Ὀδυσσεῖ δάκρυον, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἐπὶ λίγδην ὁ θεῖος ἀοιδὸς, οἴκτους ἐφόρμιζεν. ἰστέον δὲ ὅτι δοκεῖ αἰσχρὸν ἀνδράσι τὸ δακρύειν, καὶ μάλιστα παρὰ ξένοις. Ὀδυσσεὺς μέντοι παρὰ τῶν ἐφ' καὶ τοῖς δούλοις οἰκείοις οὖσι, κλαίει. οὕτω δὲ καὶ Μενέλαος καὶ οἱ παρ' αὐτῷ βασιλικοὶ φίλοι παῖδες. Ὅρα δὲ ὅτι τὸ κατὰ κεφαλῆς ἐρύσσαι φᾶρος, κατὰ κρᾶτα καλύψαι ὁ ποιητὴς περιφράζει. ἀμφοῖν δὲ ἑρμηνεία τὸ, κάλυψε δὲ καλὰ πρόσωπα. τοιοῦτον δὲ καὶ ἐν τῇ δ' ῥαψῳδίᾳ χλαῖναν, πορφυρέην ἄντ' ὀφθαλμοῖιν ἀνασχών. πληθυντικῶς δὲ κἀνταῦθα τοῦ ἥρωι τὰ πρόσωπα Ὅμηρος ὡς καὶ ἀλλαχοῦ τοῦ αὐτοῦ εἰπὼν ταῦτα καὶ καλὰ διὰ τὴν περιλιχνῶσαν θεσπεσίαν χάριν ἣν κεφαλῇ καὶ ὤμοις ἐπέχευεν. δῆλον δ' ὅτι πρόσωπον μὲν κατὰ τὴν παλαιὰν παρατήρησιν, κυρίως ἐπὶ ἀνθρώπου. ῥύγχος δὲ, ἐπὶ τετραπόδων. ῥάμφος δὲ, ἐπὶ πτηνῶν. αἱ μέντοι καταχρήσεις, ἴσμεν ὅτι τὰ τοιαῦτα ἐναλλάσσουσι. Τὸ δὲ ὀμορξάμενος, θέμα ἔχει τὸ ὀμόργω. ἐξ οὗ κατὰ παραγωγὴν, καὶ τὸ ἀπομόργνυσθαι. καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἄχθειν τὸ ἄχνυσθαι καὶ ἄχινθαι καὶ τῶν ὁμοίων. δοκεῖ δὲ καὶ δίχα τοῦ ο προφέρεσθαι τὸ πρωτότυπον, ὡς δηλοῦσιν οἱ γράφοντες δ' ἀπομόρξατο καὶ τὰ τοιαῦτα. Ὅτι δὲ τὸ ἀμέρσω παντελῶς ἕτερόν ἐστι τοῦ ῥηθέντος ὀμόργω, ἐν ἄλλοις ἐδηλώθη. ἐξ οὗ δοκεῖ καὶ ἡ ἀμόργη παρῆχθαι. οὐ μόνον λεγομένη ἐπὶ ὕλης ἐλαίου, ἀλλὰ καὶ τρυφὴν σημαίνουσα κατὰ τοὺς παλαιούς. εἰ δὲ καὶ τὸ ὀμοργνύω ἀπὸ τοῦ ἀμέρσω δόξει γενέσθαι διὰ τὸ καὶ τὴν ἐλαϊκὴν ἀμόργην ἀποσπογγισμοῦ δεῖσθαι, οὐκ ἂν εἴη πάντη ἀλλότριον. Ὅτι ὥσπερ Μενέλαος ἔγνω τοὺς βασιλικοὺς παῖδας κρυφῇ κλαίοντας μόνος, περιέχει γὰρ ὡς ἐχρῆν, οὕτω κἀνταῦθα τοῦ Ὀδυσσέως πρῶτος ὁ βασιλεὺς ἐσεῖδε κλαίοντος. φησὶ γάρ. ἔνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων. Ἀλκίνοος δέ μιν οἶος ἐπεφράσατ' ἠδ' ἐνόησεν, ἥμενος ἄγχ' αὐτοῦ, βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν. ὥστε, οὐ τὸ δάκρυον μόνον κατεμήνυσε τὴν Ὀδυσσέως λύπην, ἀλλὰ καὶ ὁ βαρὺς στεναγμός. οὕτω δὲ ἀπαραλλάκτως κεῖται καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ἔνθα ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἴβων, τοὺς μὲν ἄλλους ἐλάνθανεν οὐ μὴν καὶ τὸν βασιλέα. ἐκεῖ δὲ τὸ εἴβειν καὶ λείβειν φησὶν, εἰπών. δάκρυον εἶβε. καὶ ἐπαγαγὼν εὐθὺς τὸ, δάκρυα λείβων. Τὸ δὲ ἐφράσατο καὶ τὸ ἐνόησεν, ἐκ παραλλήλου τὸν αὐτὸν ἔχουσι νοῦν. δύναται δὲ καὶ ἄλλως τὸ φράσασθαι μὲν, βουλὴν καὶ σκέψιν ἁπλῶς δηλοῦν. τὸ δὲ νοῆσαι, κατάστασιν βουλῆς καὶ ὡς εἰπεῖν, ἀποτελεύτησιν. ἵνα τὴν φράσιν ἐπισφραγίσῃ ἡ ἐντελὴς νόησις. Ὅτι εὕρηται βοῶσις ἐνταῦθα μέχρι κόρου παρὰ τοῖς τρυφηταῖς Φαίαξιν. ὅπερ ὡς καὶ ἡ Ἰλιὰς δηλοῖ, συνάνιον παρὰ τῷ ποιητῇ. φησὶ γάρ. ἤδη μὲν δαιτὸς κεκορήμεθα θυμὸν ἐΐσης, φόρμιγγός τε. ἣ δαιτὶ συνήορός ἐστι θαλείῃ. τουτέστιν ἥτις ζευγνύσαι καὶ συνίζευκται προσεταιριζομένη τῇ εἰλαπίνῃ. διὸ τινὲς τὴν αἰτίαν γράφουσιν ἀντὶ τοῦ θαλείῃ, ἑταίρῃ γράφουσι. παραμυθεῖται δέ πως ἐνταῦθα τὸν τῆς φόρμιγγος κόρον, τὸν τῆς δαιτός. ὡς δὴ ἐκεῖνον, μὴ δὲ ἐκεῖνον δοκεῖν φευκτόν. θεῖον γὰρ ἡ ἀοιδή. ὡς εἶναι τοιοῦτόν τι καὶ ὁ αὐτοῦ κόρος. Τὸ δὲ ὕψι, πρός τε ἐπίθετον καὶ εὐωχίας ὡς μυριαχοῦ δηλοῦται. Συνήορος δὲ, γίνεται παρὰ τὸ ἀείρω τὸ συζευγνύω. ἐξ οὗ καὶ ὁ παρήορος. ὁ μέντοι ἐν Ἰλιάδι μετήορος, ἀπὸ τοῦ ἀείρω τὸ κουφίζω καὶ ἐπαίρω γίνεται. οἱ δὲ ἀπήωροι κλάδοι ἐν τοῖς ἑξῆς, τουτέστιν ἀποκρεμεῖς καὶ πόρρω τῆς ῥίζης ὄντες. κατὰ δὲ ἑτέρους εἰπεῖν. ἀφεστῶτες, περικεκομμένοι, ἀπηρτημένοι, ἐκτείνουσι τὴν παραλήγουσαν, ὡς μὴ γενόμενοι ἀπὸ τοῦ ἀείρω ἀλλ' ἐκ τοῦ αἰωρῶ. Ὅτι φιλαοιδὸς ὢν τοῖς ἐγχωρίοις ἄθλοις ὁ βασιλεὺς Ἀλκίνοος, φησί. νῦν δ' ἐξέλθωμεν καὶ ἀέθλων πειρηθῶμεν πάντων. τῶν συνήθων δηλαδὴ τοῖς Φαίαξιν. ὥς χ' ὁ ξεῖνος εἴπῃ τοῖς ἑαυτοῦ οἴκαδε νοστήσας, ὅσσον περιγιγνόμεθ' ἄλλων. πύξ τε, παλαισμοσύνῃ τε, καὶ ἅλμασιν, ἠδὲ πόδεσσιν. ἐν ᾧ στίχῳ περιλαβὼν τέσσαρας ἄθλους. ἔνθα σκοπητέον, πῶς εἶδεν ὁ Φαίαξ ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων περιγίνονται ἐν ἄθλοις οἱ ὑπ' αὐτόν, ὃ ἐκθειάζων τὴν κατ' αὐτὸν γῆν καὶ μήτε εἰδώς τινας μήτε γινωσκόμενος. ἢ τοίνυν ἔστιν ἀλαζονεύεται, τὸ πάντων δηλαδὴ περιγενέσθαι. ἢ ἐκεῖνο, ἤτοι τὸ ἀποικίσθαι τὴν κατ' αὐτὸν νῆσον. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἅμα δαὶς ἅμα ἄεθλοι. καὶ οὐκ ἦν ἔθος τοῖς ἥρωσιν ἀναπαύεσθαι μετὰ βρῶσιν κατὰ τοὺς ὕστερον, ἐπὶ σιτίων πέψει. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι νῦν μὲν, τέσσαρας ἠρίθμησεν ἄθλους ὁ βασιλεύς. πλείων δὲ ὁ ποιητὴς, πέντε νικητὰς ἐκθέσεται, διὸ πέντε ἄθλους αἰνίττεται. ἐρεῖ γάρ. τῶν δὲ, θέειν ὄχ' ἄριστος ἔην Κλυτόνηος ἀμύμων. ἐν δὲ πάλῃ, Εὐρύαλος ἀπεκαίνυτο πάντας ἀρίστους. ἅλματι δ' Ἀμφίαλος πάντων προφερέστατος ἦεν. δίσκῳ δ' αὖ, πάντων πολὺ φέρτατος ἦεν Ἐλατρεύς. πὺξ δ' αὖ, Λαοδάμας ἀγαθὸς πάϊς Ἀλκινόοιο. καὶ ἰδοὺ ἐνταῦθα πέντε ἄθλοι προστεθέντος τοῦ δίσκου. καὶ ἴσως πένταθλον ἦν τοῦτο παρ' αὐτοῖς. παρὰ μέντοι τοῖς ὕστερον, τὰ τοιαῦτα, οὕτω μετρικῶς ἀριθμεῖται. ἅλμα. δρόμος. δισκεύματα. κοντός. καὶ πάλη. καὶ ἄλλως δὲ ἐν ἡρώῳ μέτρῳ, οὕτως. ἅλμα ποδῶν, δίσκου τε βολὴ, καὶ ἄκοντος ἐρωὴ, καὶ δρόμος ἠδὲ πάλη μία δ' ἔπλετο πᾶσι τελευτή. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἐν Ἰλιάδι ἀγωνοθετήσας ὁ ποιητὴς, ὤκνησεν ἐνταῦθα τοῖς τοιούτοις ἐνασχολῆσαι τὴν ἑαυτοῦ μοῦσαν ἔξω καιροῦ, διὸ καὶ ἐπιτρέχει αὐτά. οἷα μὴ δὲ ἔχων πιθανῶς καὶ νῦν τοῖς ὅλοις ἐμπλατύνεσθαι ὥσπερ ἐκεῖ. ἵππων γὰρ, οὐ πάρεστιν· ὅς τε οὐδὲ ἱππεῖς ἀγωνίσονται. οἷς δὲ οὐ μέλει βιὸς οὐδὲ φαρέτρη, οὔτι οὐδ' ἂν ἅμασι καὶ ὀϊστεύμασιν ἐναθλήσωσι. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. Ὁ δέ γε εἰπὼν ἐνταῦθα βασιλεὺς ὅσσον περιγιγνόμεθ' ἄλλων ἐν ἄθλοις, ὅτι πε-

ῥάσονται τοῦ Ὀδυσσέως καὶ ἀκούσῃ καυχησαμένου καὶ μόνον προταττομένου τὸν δρόμον, τὸ ὅτι δὲ τὴν ἀλαζονείαν μηδεὶς, ἐρεῖ μή τι πυγμάχους ἀγαθοὺς εἶναι τοὺς Φαίακας μή τι παλαιστάς. Τὸ δὲ πευθώμεθα, μακρὰν ἂν ἔχει τὴν ἀρχουσαν τοῦ γνώμεθα ὥσπερ καὶ τὸ γνώσκειν. Τὴν δὲ παλαισμοσύνην ὥσπερ ἐν Ἰλιάδι, ὅπου καὶ ἐνταῦθα δίχα τοῦ σ παλαιμοσύνην γράφειν φασὶ τὸν Ἀρίσταρχον.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο. τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο.
Κὰδ δ' ἐκ πασσαλόφιν κρέμασε φόρμιγγα λίγειαν.
Δημοδόκου δ' ἕλε χεῖρα καὶ ἔξαγεν ἐκ μεγάροιο
Κῆρυξ. ἦρχε δὲ τῷ αὐτὴν ὁδὸν, ἥν περ οἱ ἄλλοι
Φαιήκων οἱ ἄριστοι ἄεθλια θαυμανέοντες.
Βὰν δ' ἴμεν εἰς ἀγορήν. ἅμα δ' ἕσπετο πουλὺς ὅμιλος.
Μυρίοι. ἂν δ' ἵσταντο νέοι πολλοί τε καὶ ἐσθλοί.
Ὦρτο μὲν Ἀκρόνεώς τε καὶ Ὠκύαλος Ἐλατρεύς.
Ναυτεύς τε Πρυμνεύς τε καὶ Ἀγχίαλος καὶ Ἐρετμεύς.
Ποντεύς τε Πρωρεύς τε, Θόων, Ἀναβησίνεώς τε.
Ἀμφίαλός θ', υἱὸς Πολυνήου Τεκτονίδαο.
Ἂν δὲ καὶ Εὐρύαλος βροτολοιγῷ ἶσος ἄρηϊ.
Ναυβολίδης θ', ὃς ἄριστος ἔην εἶδός τε δέμας τε
Πάντων Φαιήκων μετ' ἀμύμονα Λαοδάμαντα.
Ἂν δ' ἔσταν τρεῖς παῖδες ἀμύμονος Ἀλκινόοιο,
Λαοδάμας θ' Ἅλιός τε καὶ ἀντίθεος Κλυτόνηος.
Οἱ δ' ἤτοι πρῶτον μὲν ἐπειρήσαντο πόδεσσιν.
Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος. οἱ δ' ἅμα πάντες
Καρπαλίμως ἐπέτοντο κονίοντες πεδίοιο.
Τῶν δὲ θέειν ὄχ' ἄριστος ἔην Κλυτόνηος ἀμύμων.
Ὅσσον τ' ἐν νειῷ οὖρον πέλει ἡμιόνοιιν,
Τόσσον ὑπεκπροθέων λαοὺς ἵκεθ'. οἱ δ' ἐλίποντο.
Οἱ δὲ παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς πειρήσαντο.
Τῇ δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπεκαίνυτο πάντας ἀρίστους.
Ἅλματι δ' Ἀμφίαλος πάντων προφερέστατος ἦεν.
Δίσκῳ δ' αὖ πάντων προφερέστατος ἦν Ἐλατρεύς.
Πὺξ δ' αὖ Λαοδάμας ἀγαθὸς, πάϊς Ἀλκινόοιο.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἐτέρφθησαν φρέν' ἀέθλοις,
Τοῖς ἄρα Λαοδάμας μετέφη πάϊς Ἀλκινόοιο.

Ὅτι ὁδηγία τυφλοῦ τὸ, ἕλε χεῖρα τοῦ δεῖνος καὶ ἔξαγεν ἐκ μεγάροιο. ἦρχε δὲ τῷ αὐτὴν ὁδὸν, ἥν περ οἱ ἄλλοι.

Ὅτι ὁδὸν μὲν θεάτρου μετὰ τὴν τυφλῷ ἀνδρὶ ὥσπερ οὐδὲ κατόπτρου κατὰ τὴν παροιμίαν. Δημόδοκος μέντοι, ἐξάγεται ἔνθα Φαίηκες οἱ ἄριστοι, ἄεθλια θαυμανέοντες ὅ ἐστι θαυμασόμενοι ἢ θεασόμενοι, οὐ μόνον ἀκοῇ κατατρυφήσων τοῦ ἀγῶνος, ἀλλὰ καὶ ἵνα ἀεθλεύσῃ καὶ αὐτὸς, καὶ τὴν μουσικὴν ἐπιδειξόμενος τέχνην. ὃ καὶ αὐτὸ, μάλιστα οἱ Φαίακες διὰ τὸν Δημόδοκον ἀναβαίνονται. εἰ δὲ καὶ ἀντιτυχόντας τινὰ εἶχε παλαῖσαι ὁ ποιητὴς τῷ Δημοδόκῳ μετὰ τῶν ἑτέρων μουσικῶν ἀγωνιζομένους, οὐκ ἂν ὤκνησε τοιοῦτον ποιῆσαι. Τὸ δὲ θαυμανέοντες τὸ ἐστὶ θαυμαίνω ἐκ τοῦ θαῦμα. ὁμοίως δὲ, ὄνομα ὀνομαίνω. εἰσὶ δὲ οἳ καὶ ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου γράφουσι θαῦμα νέοντες ἤγουν εἰς θαῦμα πορευόμενοι. οὐκ ἂν δὲ ἐπαινοῖτο ἡ τοιαύτη γραφή. Ὅτι πολλὴν εἰσαγάγων ὁμήγυριν φράζει τὸ, βὰν δ' ἴμεν ὡς ἀγορήν. ἅμα δ' ἕσπετο πουλὺς ὅμιλος μυρίοι. ἂν δ' ἵσταντο νέοι πολλοί τε καὶ ἐσθλοί, ἀεθλεύσοντες δηλαδή. καὶ ὅρα τὸ, πουλὺς ὅμιλος. καὶ τὸ, μυρίοι. ἐφερμηνευτικὰ ὄντα ἀλλήλων. Τὸ δὲ ἀνίστασθαι, οὐ μακρὰν ἐστὶ τοῦ ὄρνυσθαι, καὶ τοῦ ὀρθοῦσθαι. διὸ ἐπάγει ὦρτο μὲν ὁ δεῖνα. Ὅτι τὰ πλείω τῶν κατὰ τοὺς Φαίακας ὀνομάτων, ναυτικά. καὶ τὸ ὅλον, ἀπὸ θαλάσσης συνηγορημένα. πίστις δὲ τοῦ λόγου, ὁ πρόγονος αὐτῶν Ναυσίθοος. οἱ βασιλικοὶ παῖδες Ἅλιος καὶ Κλυτόνηος. ἡ τούτων ἀδελφὴ Ναυσικάα, τῇ θαλαμηπόλῳ παραχωρήσασα τοῦ εὐγενεστέρου καὶ σεμνοτέρου ὀνόματος τοῦ, Εὐρυμέδουσα. ὃ, παρώνυμον Εὐρυμέδοντος τοῦ τῆς Ναυσικάας πάππου. καὶ οὗτοι μὲν, βασιλικὸν γένος. οἱ δὲ τοῦ δήμου, Ἀκρόνεως. Ὠκύαλος. Ἐλατρεύς, παρὰ τὸ ἐλᾶν. ἐξ οὗ περ οὐ μόνον τὸ ἐλατῆρ. ἀλλὰ καὶ τὸ ἐλαστρεῖν ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι φέρεται. Ναυτεύς τε Πρυμνεύς τε καὶ Ἀγχίαλος καὶ Ἐρετμεύς. Ποντεύς τε Πρωρεύς τε. Θόων. ὡς παρὰ τὸ ναῦς θοή. Ἀναβησίνεώς τε. Ἀμφίαλός τε υἱὸς Πολυνήου Τεκτονίδαο. Ναυβολίδης τε. ὃν καὶ ἐπαινεῖ, φησὶν, ὃς ἄριστος ἔην εἶδός τε δέμας τε μετ' ἀμύμονα Λαοδάμαντα. τοῦτο δὲ, διπλῆν ἀστειότητα ἔχει. μίαν μὲν, ὅτι ἄριστον αἰνίττεται ἐν τοῖς κατὰ θάλασσαν ἔργοις τὸ τὰς νῆας εὐτυχῶς πλέειν. ἑτέραν γὰρ δηλοῖ τὸ Ναυβολίδης παρὰ τὸ βάλλειν τὸ ἐπιτυγχάνειν. ὡς τὸ, ὁ δὲ, φωρὰς ἐπέβαλλεν. ὅτι ὁ Ναυβολίδης, ὁ ναυβαλλόμενος εὐτυχῶς καὶ

ὡς

ὡς εἰπεῖν, εἴ τι πλεῖον ἢ ἐξ ἴσου ὡς, ὅτι ἄρισ τος ἐν τοῖς περὶ θάλασσαν ὁ εἰς ναῦν βάλλειν ἔχων ἐπεὶ εἰωθέναι φόρτον ἴσα λέγουσι βολίζειν, τὸ ἐμφορτηγεῖν. ὁ δὲ καὶ σκοπεῖν ἐστι τὸ ἐπιτροπεῦσαι τὴν ναῦν. καὶ μία μὲν αὕτη ἀσάφεια τοῦ ῥηθέντος λόγου. ἑτέρα δὲ, ὡς οὐχ ἁπλῶς ὁ ναυβολίδης πάντων κρατιστεύει, ἀλλ' ἐν τοῖς κατὰ θάλασσαν ἔργοις. κατὰ θάτερον γὰρ λόγον κρατίστος ὁ Λαοδάμας, τουτέστι τὸ λαοῦ ἄρχειν καὶ βασιλεύειν. τούτῳ μὲν γὰρ, κατὰ τὴν ποιητὴν, αἰτία δὲ ἀφορμὴν παρέλειπεν καὶ τιμιώτερος αὐτὸς. ὡς δὲ περὶ θάλασσαν πονούμενος, μόγις καὶ ὡς τὰ πολλὰ, κινδυνεύει τὸ πλεῖστον περιζήτη. λέγει δὲ καὶ εὐρύαλόν τινα βροτολοιγῷ ἶσον ἄρῃ, ἄστεως καὶ αὐτὸν διὰ τὸ βροτολοιγὸν τῆς αὐτοῦ πλάγους. ὅτι δὲ ὑπονοεῖται ὁ εὐρύαλος. μάλιστα ὁ βροτολοιγῷ ἶσος ἐκεῖ ἄρει εὐρύαλον, διὰ τὸ ἦθος. μόνον γὰρ αὐτὸν πλάττει ἐν τοῖς ἐφεξῆς. καὶ ξιφηφορεῖν τε καὶ ἀγριώτερον τῷ ὀδυσσεῖ προσφερόμενον, εἰ καὶ ὕστερον κατήλλακται. ἔχει δὲ ὁ ῥηθεὶς χωρὸς, καὶ συνεισῴζει αἰτιαστικῶς πρὸς αὔξησιν τῆς ἀφηγηματικῆς ὑψηλότητος, ὀνόματα ἐν οἷς, ὠκύαλος. ἀγχίαλος. ἀμφίαλος. εὐρύαλος. ἀλλὰ καὶ ἐν οἷς, ναυτεύς τε πρυμνεύς τε καὶ τοῖς ὁμοίοις. καὶ μάλιστα ἐν οἷς, ἐλατρεὺς καὶ ἐρετμεύς. ἅπερ ὡς τέλει σχεδὸν κρουσικῶς παράκειται. τῶν δὲ τοιούτων τὰ μὲν, ἐγγὺς ἀλλήλων ἐπιβόλως κεῖνται. ὡς τὸ, ναυτεύς τε πρυμνεύς τε καὶ τὰ μετ' αὐτὰ τρία ὅμοια ὀνόματα. τὰ δὲ, διέσπαρται ὡς καὶ τὸ, ἀκρόνως καὶ ἀσυμβατικῶς καὶ ποντεὺς καὶ κλυτόνηος. δῆλον δὲ καὶ ὅτι τὸ, ἀγχίαλος καὶ ἀμφίαλος καὶ εὐρύαλος, ἔκ τε τοπικῶν μετῆκται εἰς κύρια. ἀγχίαλος μὲν γὰρ, τόπος ἅπας ἀγχοῦ ὢν θαλάσσης. ἀμφίαλος δὲ, νῆσος ἅπασα, εὐρύαλος δὲ χῶρος, εὐρὺ πολλαχοῦ. δύο δὲ μόνα ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ κεῖνται ὀνόματα μὴ θαλάσσια, ὁ βασιλικὸς παῖς Λαοδάμας, καὶ ὁ τέκτων. πολυκτίδης δὲ ὁ πολύνηος εἴρηται. σημειῶσαι δὲ ὅτι τὸ ἅλιος κύριον ἐνταῦθα ὤφειλε μὲν προφέρεσθαι ὡς τὸ βραχὺ ὁμοίως τῷ, δόλιος ὅσιος καὶ τοῖς τοιούτοις. προπαροξύνει δὲ αὐτὸ κατὰ ἐκτασιν, ἡ συνήθης ἀνάγνωσις. Ὅτι δὲ ἀρξαμένων ἐν ἀγῶνι, πειράσασθαι πρῶτοι λέγει. ἐπεὶ ἡ ἀπόπειρα αὐτῶν πᾶς ἀγών. φησὶ γάρ. οἱ δὲ, πρῶτον μὲν ἐπειρήσαντο πόδεσσι. πλάττει δὲ πρῶτος ὁ τῶν δρομέων ἄεθλος, ἐπεὶ ὡς ἐρρέθη ἐν ἔχουσιν ἵππους οἱ φαίακες. τίθεται δὲ ἐν τούτοις ἀρχὴ πάσης ὁ δρόμος, ὡς καὶ ἐν ἰλιάδι τοῖς ἐκεῖ δραμοῦσι. καὶ ζήτει τὰ εἰς τὸν τοιοῦτον τόπον γεγραμμένα ἐκεῖ. Ὅτι δρομέων συνδρομίαν φράζων, φησίν. οἳ δ' ἅμα πάντες καρπαλίμως ἐπέτοντο κονίοντες πεδίοιο. εἶτα ἐκτίθεται ὡς καὶ πρὸ ὀλίγων ἐγράφη, τίνες οἱ ἐν τοῖς φαιακικοῖς ἄθλοις νικήσαντες. οἷα δηλαδὴ, δρόμον μὲν, κλυτόνηος. πάλην δὲ, εὐρύαλος. ἅλμα δὲ, ἀμφίαλος. δίσκον δὲ, ἐλατρεύς. πὺξ δὲ, Λαοδάμας ὁ τοῦ βασιλέως παῖς. ἐν οἷς μεταξὺ ἐπιθέτων μόνους προάγει τοὺς τοῦ βασιλέως υἱούς. ἀμύμονα μὲν εἰπὼν τὸν κλυτόνηον. ἀγαθὸν δὲ τὸν Λαοδάμαντα. χρησάμενος καὶ ῥήμασι διαφόροις. δηλαδὴ ἐπὶ μὲν κλυτονήου, ὡς, θέειν ὄχ' ἄριστος ἔην. ἐπὶ δὲ εὐρυάλου, ὡς, ἀπεκαίνυτο τοὺς πάντας ὅ ἐστιν ἐνίκα. ὡς καὶ προδεδήλωται. ἐπὶ δὲ ἀμφιάλου, πάντων προφερέστατος ἦν, ὅπερ ἐναλλάξας ἐπὶ ἐλατρέως, ἔφη. πολὺ φέρτατος. τουτέστιν ὡς προφερέστατος. ὅ ἐστιν ὑπερφερέστατος. ἤγουν ὑπερβολῇ τῆς ἀρετῆς ὑπὲρ φερόμενος. ἢ ἐμπροσθεν τῶν ἄλλων φερόμενος. μόνον τῷ Λαοδάμαντι τὰ δίχα ῥημάτων προσαγαγών. ἡ ἀφεὶς ἐπ' αὐτῷ νοεῖσθαι τὰ ἐπὶ τοῖς ἄλλοις ῥήματα, φησὶ γάρ. πὺξ δ' αὖ Λαοδάμας ἀγαθὸς, παῖς ἀλκινόοιο. ὁ νέατος ἐν αὐτῷ ἁρμόζει τὰ ῥηθέντα πάντα. οἷον. πὺξ Λαοδάμας ὄχ' ἄριστος ἔην. ἢ πὺξ ἀπεκαίνυτο πάντας. ἢ πὺξ πάντων προφερέστατος ἦεν. ἢ πὺξ πάντων πολὺ φέρτατος ἦεν. ἐν οἷς καὶ αὐτὸ τὸ ἦεν, ὑπαλλάξας ἐν ὦ, ὄχ' ἄριστος ἔην. οἷα ποικίλος ἡ πολύφωνος ὤν. ἐν τούτοις δὲ ἡ τὸ τάχιστον τοῦ κλυτονήου παραβολικῶς δηλῶν, ἐπάγει παραβολὴν ταύτην. ὅσσον τ' ἐν νειῷ οὖρον πέλει ἡμιόνοιιν. τουτέστιν ὅσον ἀφορίζονται τῶν βοῶν ἀροτριῶσαι ἡμίονοι, ὡς προφερέστεραι βοῶν οὖσαι ἕλκεμεν νειοῖο βαθείης πηκτὸν ἄροτρον ἐν ἰλιάδι λέγεται, χρᾶται δὲ καὶ ἐκεῖ ὁ ποιητὴς τοιαύτῃ παραβολῇ, τὸ τόσον ὑπὲρ προθέων, λαοὺς ἵκανε. εἶτα σαφέστερον λέγων, ἐπιφέρει· οἱ δ' ἐλίποντο. τουτέστιν οἱ δὲ συνθέοντες ὄπισθεν ἐμείναν. ἕως μέχρι καὶ τῶν ἐν πόλει τρέχοντες. λείπεσθαι τὸ ὑστερῆσαι φαμέν. γεωργικῶς δὲ παρατηρήσεως τὸ, ἐν νειῷ προφερεστέρας βοῶν τὰς ἡμιόνους εἶναι. τὸ δὲ οὖρον, οὐδέτερόν ἐστιν ἐκ μεταπλασμοῦ. ὡς καὶ ὁ κέλευθος τὸ κέλευθον ὁ ζυγὸς τὸ ζυγὸν, οὕτως ὁ οὖρος τὸ οὖρον. ὅμοιον δὲ καὶ ἡ ἐνέδρα τὸ ἔνεδρον. καὶ ἄλλα μυρία. ἀλεγεινὴν δὲ καλεῖται οὐχ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ τὴν παλαισμοσύνην φησὶ, δηλαδὴ τὸ κατ' αὐτὴν βίαιον καὶ πάνυ ἐπίπονον. Ὅτι δὲ καὶ τέλος τῶν ἀγώνων ἡ πύξ οἷς καὶ ἄλλως ὥσπερ ἄθλοι τινὲς ἀλγεινοί, δηλοῖ δ' ὁ ποιητὴς ἐπαγαγὼν συμπληρωτικῶς τὸ, αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἐτέρφθησαν φρέν' ἀέθλοις. καὶ ἔστιν οἰκεῖον πρὸς τὸν ἐπιπόνως ἀθλοῦντα εἰπεῖν τὴν τοῦ ὁμήρου, ἐκεῖνο, τέρπεαι ἄλγεα πάσχων.

Δεῦτε φίλοι τὸν ξεῖνον ἐρώμεθα εἴ τιν' ἄεθλον
Οἶδέ τε καὶ δεδάηκε. φυήν γε μὲν οὐ κακός ἐστι,
Μηρούς τε, κνήμας τε, καὶ ἄμφω χεῖρας ὕπερθεν,
Αὐχένα τε στιβαρὸν, μέγα τε σθένος. οὐδέ τι ἥβης
Δεύεται, ἀλλὰ κακοῖσι συνέρρηκται πολέεσσιν.

Ὅτι ἀπόπειρα ἐμφαίνουσα ἀνδρὸς οἷ κρείττων ἄθλων τὸ, δεῦτε φίλοι τὸν ξεῖνον ἐρώμεθα εἴ τιν' ἄεθλον οὐδέ τι καὶ δεδάηκε. φυὴν γε μὲν οὐ κακός ἐστι. καὶ ἑξῆς ἃ μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται. ὁμοίως δὲ πρὸς

τοιοῦτ

Οὐ γὰρ ἔγωγέ τί φημι κακώτερον ἄλλο θαλάσσης,
Ἄνδρα τε συγχεῦαι, εἰ καὶ μάλα καρτερὸς εἴη.
Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε.
Λαοδάμα, μάλα τοῦτ' ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες.
Αὐτὸς νῦν προκάλεσσαι ἰὼν καὶ πέφραδε μῦθον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσ' ἀγαθὸς πάϊς Ἀλκινόοιο,
Στῆ ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν, καὶ Ὀδυσσῆα προσέειπεν.
Δεῦρ' ἄγε καὶ σὺ ξεῖνε πάτερ πείρησαι ἀέθλων,
Εἴ τινά που δεδάηκας. ἔοικε δέ σ' ἴδμεν ἀέθλους.
Οὐ μὲν γὰρ μεῖζον κλέος ἀνέρος ὄφρα κεν ᾖσιν,
Ἤ, ὅ τι ποσσίν τε ῥέξῃ καὶ χερσὶν ἑῇσιν.
Ἀλλ' ἄγε πείρησαι. σκέδασον δ' ἀπὸ κήδεα θυμοῦ.
Σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσεται, ἀλλά τοι ἤδη
Νηῦς τε κατείρυσται, καὶ ἐπαρτέες εἰσὶν ἑταῖροι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Λαοδάμα, τί με ταῦτα κελεύετε κερτομέοντες;
Κήδεά μοι καὶ μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶν ἤπερ ἄεθλοι.
Ὃς πρὶν μὲν μάλα πόλλ' ἔπαθον, καὶ πόλλ' ἐμόγησα.
Νῦν δὲ μεθ' ὑμετέρῃ ἀγορῇ νόστοιο χατίζων
Ἧμαι, λισσόμενος βασιλῆά τε πάντα τε δῆμον.
Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο, νείκεσέ τ' ἄντην.
Οὐ γάρ σ' οὐδὲ ξεῖνε δαήμονι φωτὶ ἐΐσκω
Ἄθλων, οἷά τε πολλὰ μετ' ἀνθρώποισι πέλονται.
Ἀλλά τῳ, ὃς θαμὰ νηῒ πολυκλήϊδι θαμίζων,
Ἀρχὸς ναυτάων οἵ τε πρηκτῆρες ἔασιν,
Φόρτου τε μνήμων καὶ ἐπίσκοπος ᾖσιν ὁδαίων,
Κερδέων θ' ἁρπαλέων, οὐδ' ἀθλητῆρι ἔοικας.

τοιοῦτον ἄνδρα ῥαθυμοῦνται καὶ τὸ, δεῦρ' ἄγε καὶ σὺ ξεῖνε πάτερ πείρησαι ἀέθλων, εἴ τινά που δεδάηκας. ἔοικε δέ σ' ἴδμεναι ἀέθλους, διὰ τὴν ῥώμην δηλαδὴ φυὴν καὶ τὰ ἐφεξῆς. ὁ δὲ τοιοῦτος ἀνὴρ ὑπὸ ἐν πόνοις πολλῶν ὢν, ἐρεῖ αὖ πρὸς τὸν ἐρεθίζοντα. τί με ταῦτα κελεύετε κερτομέοντες, κήδεά μοι καὶ μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶν ἤπερ ἄεθλοι. ὃς μάλα πόλλ' ἔπαθον καὶ πόλλ' ἐμόγησα. καὶ ἔχομαι κακότητι καὶ ἄλγεσι. πολλὰ γὰρ ἔτλην. ἴσως δέ ποτε προσαρμόσει καὶ τὸ ἐφεξῆς, τὸ, ἀνδρῶν τε πολέμους ἀλεγεινά τε κύματα πείρων. Τὸ δὲ οἶδε καὶ δεδάηκε, προθυστέρως ἔγραψε. χρὴ γὰρ πρῶτον δαῆναι, εἶτα εἰδέναι. ἴσως δὲ, καὶ ἐκ περιττοῦ κεῖται τὸ οἶδε. διὸ καὶ εἰπὼν εἴ τινά που δεδάηκας, οὐ προσέθετο καὶ τὸ οἶδας, ὡς ἀρκοῦν ὂν οὕτως εἰπεῖν.

Ὅτι ὁ Ὀδυσσεὺς τοῖς Φαίαξιν ἀνδρεῖος εἶναι ἀπὸ τοῦ εἴδους ἐχαρακτηρίζετο. Λαοδάμας γοῦν ὁ βασιλικὸς παῖς, οὕτω φησί. φυήν γε μὲν οὐ κακός ἐστι. μηρούς τε κνήμας τε καὶ ἄμφω χεῖρας ὕπερθεν. αὐχένα τε στιβαρὸν μέγα τε σθένος, οὐδέ τι ἥβης δεύεται. εἶτα ὡς εἰκὸς καὶ ὑπεραλγῶν τοῦ ξένου, φησίν. ἀλλὰ κακοῖσι συνέρρηκται πολέεσσι. τοῖς ἐκ τῆς ναυαγίας δηλαδή. διὸ ἐπάγει γνωμικῶς. οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φημὶ κακώτερον ἄλλο θαλάσσης, ἄνδρα συγχεῦαι, εἰ καὶ μάλα καρτερὸς εἴη. καὶ σημείωσαι τὸ, κακώτερον συγχέαι. οὐ γὰρ ἁπλῶς κακὸν ἡ θάλασσα ἡ πολύχρους καὶ ἄλλως ἰαίνουσα, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ ἰάνθεια παρῆκται ὄνομα παρὰ τὸ ἰαίνειν, ἀλλὰ κακὸν ἡ θάλασσα, εἰς τὸ συγχέαι ναυαγὸν ἄνδρα. τουτέστιν εἰς τὸ παραλῦσαι τοῖς κατὰ φύσιν ἁρμονίας καὶ συνθήκας. ὡς που καὶ οἶνος κατὰ ποσὸν, συγχέει. Ὅρα δὲ ὅτι τὴν φυὴν ἑρμηνεύων, εἶπε τὸ, οὐ κακός ἐστι μηρούς τε κνήμας τε καὶ χεῖρας καὶ αὐχένα, οὐδὲ ἥβης δεύεται. ταῦτα γάρ ἐστιν ἡ φυή. ἐν δὲ τῷ, ἄμφω χεῖρας ὕπερθεν, τὸ διπλεύρως δοκεῖ καὶ τὸ ἄμφω καὶ τὸ ὕπερθεν. αὐχένα δὲ στιβαρὸν λέγει, ὡς καὶ χεῖρας ἀλλαχοῦ στιβαράς. Τὸ δὲ μέγα σθένος, ὡς ἐκ τῶν φαινομένων ὁ ποσταπὸς Λαοδάμας συνάγει ἵνα ᾖ ταυτὸν κατὰ τοὺς παλαιούς, σθένος καὶ δύναμις. ἔοικε γὰρ ἐκ τοῦ εἴδους ὁ ξένος, μεγάλα δύνασθαι κατὰ τὸ κυρίως παρὰ τοῖς φιλοσόφοις σημαινόμενον τῆς δυνάμεως. καὶ τὴν ἥβην δὲ, κατὰ τὸ φαινόμενον λέγει. ἄλλως γὰρ οὐκ ἂν ὁ ὁμογέρων Ὀδυσσεὺς ἡβῶν λέγοιτο, εἰ μὴ ἄρα ἴσως κατὰ τὴν παρὰ τῷ Ἡσιόδῳ παραφαινομένην αἰζηόν. εἰ δὲ ὁ Ὀδυσσεὺς μετ' ὀλίγα τὴν ἥβην τετρῖφθαι λέγει, ἐκ τοῦ Λαοδάμαντος ἔπος λαβὼν λέγει, συντρέχων οἰκονομικῶς οἷς δοκοῦσιν οἱ Φαίακες. μάλιστα μὲν γὰρ, οὐδὲ λέγει νῦν ἔχειν ἥβην, ἀλλὰ πρίν ποτε ἔχοντα. ἐρεῖ γάρ. ὄφρ' ἥβη πεποίθεα χερσί τ' ἐμῇσιν, ἤγουν ἐθάρρουν. ἰωνικὸς γὰρ ἐπὶ συντελικοῦ ὁ πεποίθεα, ὡς τὸ ᾔδεα καὶ ὅσα τοιαῦτα. Τὸ δὲ συνέρρηκται, ῥῆμά ἐστιν ἐξ οὗ ὁ ῥηγμίν. ὡς γὰρ ὁ ῥηγμὶν κύμασιν, οὕτω κακοῖς ὁ Ὀδυσσεὺς συνέρρηκται. καὶ ἄλλως δὲ, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ῥηγνυμένων σωμάτων καὶ μὴ τὸ ἀκέραιον φυλασσόντων, δοκεῖ ῥηθῆναι τὸ συνέρρηκται. ᾧ λόγῳ καὶ δῶμα συνερρῆχθαι λέγεται. ἐφ' οὗ προσφυὲς καὶ τὸ συγκεχύσθαι. Τὸ δὲ γὰρ ἔγωγε φημὶ, σημειωτέον διὰ τὸ ἀποφατικόν. οὐ τὸ ἀνάπαλιν, οὐ γὰρ ἔγωγε οἶμαι

δίσμαι, ἀδοιαστικόν. δῆλον δὲ ὡς τὸ συγχέειν, ἐναντίον ἐστὶν οὐ μόνον πρὸς τὸ εὐκρινεῖν καὶ διευκρινεῖν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ κοσμεῖν καὶ τάσσειν. διὸ καὶ ἐν Ἰλιάδι κτίσμα τι παιδικὸν χαλασθὲν, συγχεῖται ἀνάπαλιν γεγονός. Ὅτι ὥσπερ ἀκάμας ἀκάμαντος καὶ ἡ κλητικὴ ὦ ἀκάμα δίχα τοῦ ν, οὕτω καὶ Λαοδάμας Λαοδάμαντος ὦ Λαοδάμα. διό. Λαοδάμα μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπας. Ὅτι ἐπαινῶν ὁ ποιητὴς τοὺς ἀθλητικοὺς ἀγῶνας, φησίν. ὡς οὐ μεῖζον κλέος ἀνέρος ὄφρα κεν ᾖσι, τουτέστιν ἕως ἂν ζῇ, ἤ ὅ, τι ποσί τε ῥέξῃ καὶ χερσὶν ἑῇσιν. ἤτοι ταῖς ἑαυτοῦ. πρὸς ὅπερ εἴποι ἄν τις. σοὶ δὲ ἀλλ' ὦ ποιητὰ ἐστὶ τίσι τὸ κλέος μέγα· ὃ παρῶ μὲν ὡς ἀχρεῖα τήν τε κατὰ χεῖρας ἀλκὴν καὶ τὴν κατὰ πόδας ἀρετὴν, ἐν λόγοις δὲ ἄλλως εὐκλεεστάτῳ. ὅπερ εἶδος μὲν, ἀκιδνότερον, εἴποις ἂν αὐτός. μορφὴν δὲ θεὸς ἔπεσι στέφει. ἄρα γε ἀληθῶς ἐνταῦθα γνωματεύεται οὗτος φησὶν, ἀλλὰ πρὸς τοὺς φιλάθλους ὁ λόγος, ὁποῖοι καὶ οἱ Φαίακες. Κεῖται νόημά τι τοιοῦτον καὶ παρὰ τῷ Πινδάρῳ. Ὅρα δὲ τὴν πλοκὴν τῶν στίχων παρίσωσιν τό, ὄφρα κεν ᾖσι. καὶ τό, χερσὶν ἑῇσιν. Ὅτι παροιμιακὸν τοῦ λόγου τό, σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσεται. ἀλλά τοι ἤδη νηῦς κατείρυσται. καὶ ἐπαρτέες εἰσὶν ἑταῖροι, ὅ ἐστιν ἕτοιμοι. ὅπερ ὁμοιότητα ἔχει πρὸς τό, ἠρτύναντο ἐρετμά. ἐκ τοῦ δὲ ξένου λόγος τό, νῦν δὲ μεθ' ὑμετέρῃ ἀγορῇ νόστοιο χατίζων ἧμαι. λισσόμενος βασιλῆά τε, πάντα τε δῆμον. ἔνθα ὅρα ὡς καὶ ἐβασιλεύετο καὶ ἐδημοκρατεῖτο ἡ τῶν Φαιάκων, καθὰ καὶ προείρηται.

Ὅτι ἐρεθίζων Εὐρύαλος φιλονείκως τὸν Ὀδυσσέα ὀκνοῦντα τοὺς ἄθλους, φησίν. οὐ γάρ σ' οὐδὲ ξεῖνε δαήμονι φωτὶ ἐΐσκω ἄθλων, οἷά τε πολλὰ μετ' ἀνθρώποισι πέλονται. ἀλλὰ τῷ, ὅς θ' ἅμα νηὶ πολυκλήϊδι θαμίζων ἀρχὸς ναυτάων οὐ πολεμιστῶν ἀλλὰ οἵ τε πρηκτῆρες ἔασι, φόρτου τε μνήμων καὶ ἐπίσκοπος ᾖσιν ὁδαίων κερδέων θ' ἁρπαλέων, οὐδ' ἀθλητῆρι ἔοικας. καὶ ὅρα τὸ ὁμηρικὸν δίγλωσσον. εἰ γὰρ Λαοδάμας μὲν ἔφη, ἐοικέναι εἰδέναι ἄθλους τὸν Ὀδυσσέα, Εὐρύαλος δὲ ἀνάπαλιν σκώπτων, οὐκ ἀθλητῆρι ἐοικέναι φησὶν οὐδὲ δαήμονι ἄθλων. ὁ δὲ οὐ δαήμων, ἀδαήμων ἐρρέθη ἀλλαχοῦ. δῆλον δὲ ὅτι τό, δαήμων ἄθλων, περίφρασίς ἐστι τοῦ, ἀθλητήρ. Τὸ δὲ οἷα πολλά, ὡς πρὸς πρᾶγμα ἐσχημάτισται κατὰ γένος οὐδέτερον. ἄλλως γὰρ, ἀρσενικὸν οἱ ἄεθλοι. ὡς δηλοῖ πρὸ ὀλίγου ῥηθὲν καὶ τό, ἴδμεναι ἀέθλους. καὶ μετ' ὀλίγα, σὺ δὲ θάρσει τόνδε γ' ἄεθλον. καὶ, ὅσσοι ἄεθλοι. τοιοῦτον δὲ σχῆμα καὶ μετ' ὀλίγα ἐν τῷ, πάντα οὐ κακός εἰμι ὅσσοι ἄεθλοι. ὅμοιον δὲ τῷ πρὸ τούτων καὶ τό, πάντα μὲν, οὐκ ἂν μυθησαίμην ὅσσοι Ὀδυσσῆος ἄεθλοι. Τὸ δὲ νηὶ θαμίζειν, ἀρχὴ τοῖς μεθ' Ὅμηρον τοῦ, παρὰ διδασκάλῳ θαμίζειν καὶ ὅσα τοιαῦτα. ἀρχὸς δὲ ναυτάων, ὁ ναύκληρος. ἐκ τούτου δὲ καὶ ἡ τοῦ ναυάρχου ἐπινοεῖται σύνθεσις. πρηκτῆρες δὲ, οἱ παρὰ τοῖς ὕστερον πραγματευταί. σεμνότερον δὲ τούτων ἐν Ἰλιάδι, ὁ πολεμικὸς πρηκτήρ. κατὰ τό, μύθων τε ῥητῆρα πρηκτῆρά τε ἔργων. καὶ γίνεται ἐκεῖνος, παρὰ τὸ εὖ πράσσειν. ὁ κεῖται μετὰ βραχὺ παρὰ τῷ ποιητῇ ἐν τῷ, εὐπρήσσεσκον ἕκαστα. μνήμων δὲ φόρτου, ὁ γραμματεύς ἤτοι ἀπομνημονευτὴς διὰ γραμμάτων. ἢ καὶ ἄλλως, λογιστής. ἐπιμελητής. ἐπίσκοπος δὲ ἢ ἐπίστροφος ὁδαίων ὅ ἐστιν ἐφοδίων, διχῶς γὰρ τοῦτο λέγεται, ὁ τῶν ἐφοδίων ταμίας. ὅθεν γὰρ τὸ ὁδαῖον, ἐκεῖθεν καὶ τὸ ἐφόδιον. Τὰ δὲ συχνὰ παλαιὰ κάλλος καί ταῦτα λέγουσι ποιεῖ τὸ ὁδαίων. τὸ κερδέων. τὸ ἁρπαλέων. ἁρπαλέα δὲ, τὰ πάνυ σπουδαζόμενα.

Ὅτι ἐπεὶ οὐκ εἰκὸς ἦν αὐτὸ δαῖον αἰσχίστως σκωφθέντα εἰς μάτην, παρρησιάζεται Ὀδυσσεὺς ἐφ' οἷς ὁ ῥηθεὶς Εὐρύαλος ὡς ἐλέχθη καθήψατο τούτου. καὶ ὑπόδρα ἰδὼν, φησί. ξεῖνε, οὐ καλὸν ἔειπες. ἀτασθάλῳ ἀνδρὶ ἔοικας. εἶτα ἐπάγει γνωμικὸν δι' οὗ καταβάλλεται μὲν τὸ αὔχημα τῶν ἐπὶ κάλλει μόνῳ μέγα φρονούντων, σεμνοῦται δὲ μορφῆς ὁ λόγος ὅτι ἐνδείκνυται. καί φησιν. οὕτως οὐ πάντεσσι θεὸς χαρίεντα δίδωσιν ἀνδράσιν, οὔτε φυὴν οὔτ' ἄρ φρένας οὔτ' ἀγορητύν. ἄλλος μὲν γάρ τ' εἶδος ἀκιδνότερος πέλει ἀνήρ, ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει, ὅ ἐστι κοσμεῖ. οἱ δέ τ' ἐς αὐτὸν τερπόμενοι λεύσσουσι.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Ξεῖν' οὐ καλὸν ἔειπες. ἀτασθάλῳ ἀνδρὶ ἔοικας.
Οὕτως οὐ πάντεσσι θεοὶ χαρίεντα δίδωσιν
Ἀνδράσιν, οὔτε φυὴν οὔτ' ἄρ φρένας οὔτ' ἀγορητύν.
Ἄλλος μὲν γάρ τ' εἶδος ἀκιδνότερος πέλει ἀνήρ,
Ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει. οἱ δέ τ' ἐς αὐτὸν
Τερπόμενοι λεύσσουσιν. ὁ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύει
Αἰδοῖ μειλιχίῃ, μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισιν.
Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ, θεὸν ὣς εἰσορόωσιν.
Ἄλλος δ' αὖτ' εἶδος μὲν ἀλίγκιος ἀθανάτοισιν;
Ἀλλ' οὔ οἱ χάρις ἀμφιπεριστέφεται ἐπέεσσιν.
Ὡς καὶ σοὶ εἶδος μὲν ἀριπρεπές, οὐδέ κεν ἄλλως
Οὐδὲ θεὸς τεύξειε, νόον δ' ἀποφώλιος ἐσσί.
Ὤρινάς μοι θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
Εἰπὼν οὐ κατὰ κόσμον. ἐγὼ δ' οὐ νῆις ἀέθλων
Ὡς σύ γε μυθεῖαι, ἀλλ' ἐν πρώτοισιν ὀΐω

ἢ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύει αἰδοῖ μειλιχίῃ, μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισιν. ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ, θεὸν ὣς εἰσορόωσιν. ὡς καὶ νῦν δηλαδὴ τὸν ὀδυσσέα οἱ φαίακες. ἄλλος δ' αὖτ' εἶδος μὲν, ἀλίγκιος ἀθανάτοισιν. ἀλλ' οὔ οἱ χάρις ἀμφιπεριστέφεται ἐπέεσσιν. εἶτα καταβαίνων εἰς τὸ προκείμενον ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ποιεῖ, ἐπιφέρει. ὣς καὶ σοὶ εἶδος μὲν ἀριπρεπὲς, οὐδέ κεν ἄλλως οὐδὲ θεὸς τεύξειε, νόον δ' ἀποφώλιός ἐσσι. τουτέστιν ἀπαίδευτος, ὡς προγέγραπται. εἶτα ὑπερατεύων τὸ, ἀτασθάλῳ ἀνδρὶ ἔοικας. μεγαλοψύχως μὲν ἔφη, ὅμως δὲ κατὰ σφοδρότητα, οὐδὲ γὰρ ἔδει τραχυνθῆναι τὸν ξένον πρὸς τοὺς ξενίσαντας, ὡς καὶ αὐτὸς μετ' ὀλίγα ἐρεῖ, ἐπάγει ἀπολογητικῶς.

Ἔμμεναι, ὄφρ' ἥβῃ τε πεποίθεα χερσί τ' ἐμῇσι.
Νῦν δ' ἔχομαι κακότητι καὶ ἄλγεσι. πολλὰ γὰρ ἔτλην,
Ἀνδρῶν τε πτολέμους ἀλεγεινά τε κύματα πείρων.
Ἀλλὰ καὶ ὣς κακὰ πολλὰ παθὼν, πειρήσομ' ἀέθλων.
Θυμοδακὴς γὰρ μῦθος. ἐπώτρυνας δέ με εἰπών.
Ἦ ῥά. καὶ αὐτῷ φάρει ἀναΐξας, λάβε δίσκον
Μείζονα καὶ πάχετον, στιβαρώτερον οὐκ ὀλίγον περ,
Ἢ οἵῳ φαίηκες ἐδίσκεον ἀλλήλοισι.
Τόν ῥα περιστρέψας ἧκε στιβαρῆς ἀπὸ χειρός.
Βόμβησεν δὲ λίθος. κατὰ δ' ἔπτηξαν ποτὶ γαίῃ
Φαίηκες δολιχήρετμοι ναυσίκλυτοι ἄνδρες,
Λᾶος ὑπαὶ ῥιπῆς. ὁ δ' ὑπέρπτατο σήματα πάντων
Ῥίμφα θέων ἀπὸ χειρός. ἔθηκε δὲ τέρματ' ἀθήνη
Ἀνδρὶ δέμας ἐικυῖα, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε.
Καί κ' ἀλαός τοι ξεῖνε διακρίνειε τὸ σῆμα
Ἀμφαφόων, ἐπεὶ οὔτι μεμιγμένον ἐστὶν ὁμίλῳ.
Ἀλλὰ πολὺ πρῶτον. σὺ δὲ θάρσει τόνδε γ' ἄεθλον.
Οὔτις φαιήκων τόν γ' ἵξεται οὐδ' ὑπερήσει.

ὤρινάς μοι θυμὸν ἤγουν ἐτάραξας ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν, εἰπὼν οὐ κατὰ κόσμον. ἐγὼ δ' οὐ νῆις ἀέθλων ὡς σὺ λέγεις, ἀλλ' ἐν πρώτοισιν οἴω ἔμμεναι. διά τε ἴσως τὴν ἥβην ὡς προεῤῥέθη καὶ μάλιστα διὰ τὸ χερσὶ πεποιθέναι. εἰ δὲ καὶ πολλά φησιν ἔπαθον ὡς καὶ αὐτὸς πρὸ βραχέων δεδήλωται, ἀλλὰ καὶ ὣς κακὰ πολλὰ παθὼν, πειρήσομαι ἀέθλων. θυμοδακὴς γὰρ μῦθος. ἐπώτρυνας δέ με εἰπὼν, ὃ ταυτόν ἐστι τῷ, ὤρινάς μοι θυμόν. Ὅρα δὲ ὅτι τὸ ἐκ τοῦ ὡς ἀλλαχοῦ κεῖται δακέθυμος ἄτη, ἐῤῥέθη ἐνταῦθα κατ' ἀναστροφὴν συνθέσεως ὁ θυμοδακὴς μῦθος, καὶ ὅτι ἀφελέστερον ἀρξάμενος ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ, ξεῖν' οὐ καλὸν ἔειπες, καὶ ἰδὼν ἄγριον τὸν ξεῖνον, ἐπάγει σφοδρότερον τὸ, ἀτασθάλῳ ἀνδρὶ ἔοικας. πρὸς ὁμοιότητα σχηματισθὲν τοῦ, οὐδ' ἀθλητῆρι ἔοικας. ἵνα εὐρύαλος μὲν, εἴπῃ ἀποφατικῶς, ὡς οὐκ ἔοικας ἀθλητῇ. ὀδυσσεὺς δὲ καταφατικῶς, ὅτι ἀλλὰ σύ γε ἀτασθάλῳ ἀνδρὶ ἔοικας. ξεῖνον δὲ λέγει ὀδυσσεὺς τὸν εὐρύαλον, ἐπεὶ ὡς πολλαχοῦ φαίνεται, ξένοι ἀλλήλοις εἰσὶ καὶ ὁ ξενοδοχούμενος καὶ ὁ ξενοδοχῶν. ὅπερ καὶ ἐπὶ ἀλκίνου ἐν τοῖς ἑξῆς φανήσεται. πάντως δὲ, ξενοδόκος ὀδυσσέως ὁ ξεῖνος οὗτος εὐρύαλος. ὃς πρὸ ὀλίγου ὕστερον καὶ ξεινοδόκος εὕρηται λεγόμενος ἄλλον λόγον, ὡς ξυνὸς ἐπιδοχεύς. ἤγουν κοινός. ὃς κοινῶς μὲν, πανδοχεὺς λέγεται. ἰωνικῶς δὲ, πανδοκεύς. ὅθεν καὶ ἀττικῶς, πανδοκεύτρια. ὅμηρος δὲ, διὰ λύσεως ἐν ἰλιάδι τὸν τοιοῦτον, πάντας φιλέοντα εἶπεν. Ὅτι δὲ ἐκ τοῦ ξυνὸς γίνεται καὶ τὸ ἐν ἰλιάδι ξυνήϊον, καὶ ὅτι καὶ ῥῆμά ἐστιν αὐτοῦ τὸ ξυνῶ ξυνώσω. ἐξ οὗ, γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον ἐνιξυνώσας ἀστεροπῇ, ἔνθα μιᾷ σφαιρὶ λαβόμενος τῆς κάτω ἐκοινώσατο, δεδήλωται καὶ ἀλλαχοῦ. θετέον δ' ἐνταῦθα καὶ ὅτι τὰ εἰρημένα ξυνήϊα τὰ κατὰ τὴν ἰλιάδα, ὁμήρου ἀδαῆ εἰπόντος ὡς μή πω μεμαθέντα, ἕτεροι δὲ ἐμμέτρως φράσαντες, ἄλυκτα εἶπον, ὡς μή πω λαχόντα. Τὸ δὲ οὐ καλὸν ἔειπες, ταυτὸν τῷ, εἰπὼν οὐ κατὰ κόσμον. χαρίζονται δὲ οὐκ ἔργα μόνον, ἀλλ' ἰδοὺ ἐνταῦθα καὶ τὰ τῆς φύσεως δῶρα. Τὸ δὲ οὔτ' ἂρ φρένας οὔτ' ἀγορητὺν, ἐκ τῆς ἰλιάδος παρῴδηται ὅπου φησὶν, οὔτ' ἂρ φρένας οὔτε τι ἔργα. δηλοῖ δ' ἐνταῦθα, καὶ ὡς ταυτὸν φρένες καὶ ἀγορητύς. εἰκὸς γὰρ φρονοῦντά τινα, ὅμως μὴ εὐροεῖν λόγῳ κατ' ἀγοράν. ἀεικέα δὲ πολλαχοῦ, τὸ ἀειδές, παρὰ τὸ εἰκάζειν κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἀποβολῇ τοῦ ἰῶτα καθ' ὁμοιότητα τοῦ παίζω παιδὸς καὶ τῶν ὁμοίων. Τοῦ δὲ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει, παράφρασις τὸ, χάρις ἀμφιπεριστέφεται ἐπέεσσιν. ἐξ ὧν ὁ στέφανος καὶ τὸ στέφος, τὰ τῷ κειμένῳ ἄγνωστα κατὰ τοὺς παλαιούς. ἀσφαλέως δὲ ἀγορεύει, τὸ ἀπροσκόπως. κυρίως δὲ σφάλλεσθαι ἐπὶ ποδῶν καθὰ καὶ τὸ προσκόπτειν. ὅθεν γνώμη ἐξηνέχθη τοῖς ὕστερον τὸ, φορητότερον εἶναι ποσὶν ἢ τῇ γλώττῃ προσκόπτειν, ταυτὸν δ' εἰπεῖν σφάλλεσθαι. τὸ μὲν γὰρ ἔχει ἀνίατον. γλώττης δὲ ὄλισθος, ... πολλάκις ποιεῖ. τὸ δὲ αἰδοῖ μειλιχίῃ, ἢ τὴν ἐκ τῶν ἀκουόντων αἰδῶ λέγει, ἢ τὴν ἐκ τοῦ ἀγορεύοντος ὅτι μὴ θρασυνόμενος ἀλλὰ μειλίχιος ἐν τῷ λαλεῖν. Τὸ δὲ μεταπρέπειν, δύναται καὶ ἐκπρέπειν λέγεσθαι. εἰ δὲ μὴ αὐτὸ ἐν χρήσει κεῖται, ἀλλ' ὁ ἐκπρεπὴς πολλαχοῦ εὕρηται, ὥσπερ καὶ ὁ ἀριπρεπὴς καὶ ὁ εὐπρεπὴς, καὶ ὁ διαπρεπής. Τὸ δὲ θεὸν ὣς εἰσορόωσιν, ἐκ

τοῦ, εἶδος μορφὴν ἔπεσι στέφει μεταποιεῖται. τὸ δὲ οὐδ᾽ ἂν ἄλλως οὐδὲ θεὸς τεύξειε, ἀλήθειαν δηλοῖ πράγματος. τὸ γὰρ πεπλασμένον, οὐκ ἔστιν ἀποίητον γενέσθαι, ὥς που γνωματεύει καὶ Πίνδαρος. Τὸ δὲ ἐσθλὸς μὲν ἀειπρεπὴς νόος δὲ ἀποφώλιος, παραφραστεῖται ἐν τῷ, οὐκ ἄρα σοί γ᾽ ἐπ᾽ εἴδει καὶ φρένες ἦσαν. ἐν οἷς δηλοῦται, φαῦλόν τι τὰ φυσικὰ εἶναι δῶρα εἰ μὴ καὶ τὰ ἐξ ἀρετῆς πάρεστιν. ἔχει δὲ τὴν τοιαύτην γνώμην καὶ ἡ Ἰλιάς. Τὸ δὲ νῆις ἀέθλων, ἀντὶ τοῦ ἄπειρος. αἰνιττόμενον, ἄϊδρις δὲ μᾶλλον εἰπεῖν οἰκειότερον. ὡς γὰρ ὁ ἄϊδρις, οὕτω καὶ ὁ νῆις παρὰ τὴν στέρησιν τοῦ εἰδέναι ἐτυμολογοῦνται ὡς καὶ ἡ Ἰλιὰς ἐδήλωσε. ἔστι δὲ τοῦ θυμοδακὴς μῦθος, καὶ ἀλλαχοῦ σεσημείωται ὅτι κάλλος τι ἐνταῦθα ἐμφαίνεται κατὰ τὸν ἀναγραμματισμὸν τοῦ θυμὸς καὶ τοῦ μῦθος, ὡς καὶ ἐν τῷ θυμαλγέα μῦθον.

Ὅτι Ὀδυσσέως διεμυθαμένου οἷς ἀντέσκωψε τὸν σκώπτην Εὐρύαλον, ἐπάγει ὁ ποιητὴς ἀσυνδέτως, οὕτως. ἦ ῥα. καὶ αὐτῷ φάρει ἀναΐξας, λάβε δίσκον μείζονα καὶ πάχετον. στιβαρώτερον οὐκ ὀλίγον περ, ἢ οἵῳ Φαίηκες ἐδίσκεον ἀλλήλοισιν. τὸν δὲ περιστρέψας τουτέστιν ἐλάσας ἤτοι δινήσας, ἧκε στιβαρῆς ἀπὸ χειρός. βόμβησε δὲ λίθος. κατὰ δ᾽ ἔπτηξαν ποτὶ γαίῃ Φαίηκες λᾶος ὑπὸ ῥιπῆς. ὁ δ᾽ ὑπέρπτατο σήματα πάντα, ῥίμφα θέων ἀπὸ χειρός. τουτέστιν οὐδ᾽ αἰώμενος κατὰ τὴν γῆν, οὐδὲ ποσὶ κατὰ τὰ ζῷα, ἐκ χειρὸς δὲ τοῦ δισκεύσαντος. κατὰ νόον δὲ οὐδὲν εἰ θεῖν ἔφη δίσκον ὃν καὶ ὑπερπετασθῆναι τὰ τῶν ἄλλων λέγει σήματα δίκην πτηνοῦ τινος. ὥστε καὶ λίθος ἂν εἴη τολμηρῶς εἰπεῖν ὁ τοιοῦτος δίσκος, οὐ παρὰ τὸ λίαν πεσεῖσθαι κατὰ τοὺς λοιποὺς διὰ τὸ φύσει βρίθον, ἀλλὰ διὰ τὸ λίαν θεῖν ἀπὸ χειρός. τὸ δὲ ἀσυνδέτως εἰπεῖν, ἦ ῥα καὶ ἀναΐξας ἐδίσκευε, τῇ τοῦ ἥρωος σπουδῇ τὸν λόγον συνεσχημάτισε. συντομώτερος γὰρ καὶ ὁ ἀσύνδετος λόγος τοῦ μετὰ συνδέσμων προφερομένου. τὸ δὲ αὐτῷ φάρει ἀναΐξας, δηλοῖ μὲν ἁπλῶς τὸ, σὺν αὐτῷ ἱματίῳ, ἐμφαίνει δὲ, τὸ τοὺς ἄλλους ἐν γυμνοῖς δισκεύειν. ἐκ δὲ τοῦ ἀΐξαι, οὐ μόνον αἶξ τὸ ζῷον, ἀλλὰ καὶ κύριον ὁ Αἴξων ἐξ οὗ καὶ δῆμος Ἀττικὸς οἱ Αἰξωνεῖς. δίσκος δὲ, ἄλλως μὲν, ἐκ σιδήρου. ὁ ποῖος ὁ ἐν Ἰλιάδι σόλος. ἢ ξύλινος. ἴσως δὲ, καὶ χαλκοῦς. καί που καὶ λίθινος. ἐνταῦθα δὲ, λίθος τετρημένος καὶ ἔχων ἐκ μέσου καλώδιον οὗ ἐχόμενοι οἱ ἀγωνιζόμενοι, ἐδίκεον ὅ ἐστιν ἔβαλλον. ἔρριπτον. ὅθεν ὁ δίσκος γίνεται. τὸ δὲ ῥῆμα τούτου, δισκεῖν ἐνταῦθα. ὡς δηλοῖ τὸ, ἐδίσκεον ἀλλήλοις. ἐξ αὐτοῦ δὲ τὸ δισκεύειν.

Ὅτι δὲ λίθος ἦν ὁ Φαιακικὸς δίσκος, ἡρμήνευσεν Ὅμηρος ἐπαγαγὼν τὸ, βόμβησε δὲ λίθος. καὶ τὸ, λᾶος ὑπὸ ῥιπῆς. Σημειοῦσαι δ᾽ ἐνταῦθα καὶ Τρύφωνος τὸ, δίσκος, λίθος τετρημένος. σόλος δὲ, χαλκοῦν ὅλον σφαιρωτόν. Ὅμηρος, σόλον αὐτοχόωνον. ἔοικε δὲ ὁ Τρύφων ἐν τούτοις, χαλκοῦν, τὸ σιδηροῦν εἰπεῖν. ἐπεὶ σιδήρεος δοκεῖ ὁ Ὁμηρικὸς εἶναι σόλος. φέρει δὲ ὁ Τρύφων ἐπὶ τῷ κατ᾽ αὐτὸν δίσκῳ, καὶ Πινδάρου χρῆσιν τὸ, λιθίνοις ὁπότε δίσκοισιν. Σημειοῦται δὲ ὅτι ὁ δίσκον εἰπὼν ἐπὶ ἡλίου, πάνυ ἐτόλμησεν. εἰ καὶ ἄλλως, ἧττον τοῦ φαμένου σκάφος τὴν ὅλην οἰκουμένην. τολμᾷ δὲ ἀκολούθως, καὶ ὁ λέγων φῶς ἐξ ἡλίου ἢ ἀκτῖνας ἀποδισκεύεσθαι. δισκεύεται μὲν γὰρ, δίσκος. τὰ δὲ ἐξ ἡλίου ἤγουν τὸ φῶς καὶ αἱ ἀκτῖνες, οὐκ εἰσὶ δίσκοι ὡς λέγεσθαι ἀποδισκεύεσθαι. στιβαρὸν δὲ δίσκον λέγει, ὡς καὶ αὐχένα στιβαρὸν καὶ χεῖρα στιβαρήν. ὁ δὲ βόμβος, δῆλον ὡς ὀνοματοπεποίηται. λεγόμενός ποτε καὶ ἐπὶ βροντῆς. καὶ ἐπί τινων δὲ εὐτελῶς. ὡς δηλοῖ καὶ τὸ ζωΰφιον ὁ βομβυλιός, κληθεὶς οὕτω διὰ τὸ βομβητικὸς εἶναι. Τὸ δὲ καταπτῆξαι πρὸς τῇ γῇ, τὸ πολὺ τοῦ βόμβου δηλοῖ. δι᾽ αὐτοῦ δὲ, τὸ σφοδρὸν τῆς βολῆς. ἔστι δὲ καταπτῆξαι πρὸς τῇ γῇ. τὸ διὰ δέος κατακύψαι ἕως καὶ εἰς γῆν, δεδιότα ἕκαστον περὶ τῇ σφετέρᾳ κεφαλῇ. Τοὺς δὲ Φαίακας δολιχηρέτμους καὶ ναυσικλυτοὺς ἄνδρας λέγει καὶ νῦν καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς, ὡς ἢ δολιχὰ ἔχοντας ἐρετμά, ἢ μᾶλλον ὡς εἰς δολιχὸν πλοῦν ἐξαρκοῦντας ἐν τῷ ἐρέσσειν. συνήθης δὲ ἡ ἐκ τοῦ ἐρέσσω τοιαύτη παραγωγή, ὡς ἐδήλωσε καὶ τὸ ἐπήρετμοι. ἐκ τοῦ τοιούτου δὲ ῥήματος, καὶ ὑπηρέσιον κατὰ τοὺς παλαιούς, ἐφ᾽ οὗ κάθηνται οἱ ἐρέται. ἀκολούθως δὲ κατὰ τροπὴν, καὶ ἡ ὑπηρεσία ἐπὶ δουλείας, καὶ τὸ ὑπηρετεῖν. ἔστι δὲ καὶ νηῶν ἐπίθετον τὸ δολιχήρετμον ὡς πρὸ τούτων ἔφη ὁ ποιητής. Τὸ δὲ λᾶος ὑπὸ ῥιπῆς, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ λίθου ὁρμῆς. καὶ ἔστι τὸ μὲν λᾶος, κρᾶσις ἐκ τοῦ λάαος λάος λᾶος. ὡς ἔαρ ἔαρος ἦρος καὶ τὰ τοιαῦτα. ἡ δὲ ῥιπὴ, παρὰ τὸ ῥίπτω καὶ παρὰ τὰς προλεχθείσας εὐλυγίστους καὶ εὐμεταφόρους ῥῖπας. σήματα δὲ λέγει, οἷς ἐσημειοῦντο ποῦ ὁ δίσκος ἐν πρώτῃ καταφορᾷ ἔπεσε. διὸ ὑποκαλῶν, καὶ τέρματα ἐρεῖ αὐτά. εἰπών. ἔθηκε δὲ τέρματ᾽ Ἀθήνη. ἤγουν σημεῖα ἔνθα τὸ πρῶτον κατῆλθεν ὁ δίσκος. Τὸ δὲ ὑπερπετασθῆναι τὰ τῶν ἄλλων σήματα τὸν τοῦ Ὀδυσσέως δίσκον, μετ᾽ ὀλίγα διασαφεῖ ὁ ποιητής, εἰπών. καί κεν ἀλαός τοι ξεῖνε διακρίνειε τὸ σῆμα ἀμφαφόων. ἤγουν διερευνώμενος ἁφῇ. ψηλαφῶν. περιβλεπόμενος. δι᾽ ὅ, παροιμίαν παραφράζει τὴν λέγουσαν ὡς καὶ τυφλῷ δῆλον. εἶτα ἐπεξεργαζόμενος εἰς τὸ σαφέστερον, φησίν. ἐπεὶ οὔτι μεμιγμένον ἐστὶν ὁμίλῳ. ἤγουν τοῖς τοῦ ὁμίλου τέρμασιν. ἢ ἀφελέστερον, τῷ πλήθει τῶν σημάτων. ἀλλὰ πολὺ πρῶτον. τουτέστι λίαν ὑπὲρ ἐκεῖνα. διὸ καὶ θαρσύνουσα ἡ μυθικὴ Ἀθηνᾶ, ἐπιφέρει. σὺ δὲ θάρσει τόνδ᾽ ἄεθλον. οὔτις τόν γ᾽ ἵξεται οὐδ᾽ ὑπερήσει. ὅ ἐστιν ὑπὲρ τοῦτο πέμψει. ὑπερβήσεται. εἰκὸς δὲ Ἀθηνᾶν ἐνταῦθα νοεῖσθαι καθὰ καὶ ἐν Ἰθάκῃ, ἄνδρα τινα ἐγχώριον τὰ ὑπὲρ Ὀδυσσέως φρονοῦντα ὡς καὶ ἐκεῖ τὰ ὑπὲρ Τηλεμάχου τοῦ υἱοῦ. καὶ σημειοῦσθαι ὡς οὐ μόνον ὁ ἀκοντιστὴς, ἵημι λέγεται, ἀλλά πως καὶ ὁ δισκευτής. ὡς δῆλον ἐκ τοῦ ὑπερήσει. οὗ τὸ ἁπλοῦν, καὶ μετ᾽ ὀλίγα κεῖται. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ὑπερήσει, καὶ τὸ ὑπέρπτατο σήματα πάντα, οὐ μακρὰν ἔχει εἶναι.

μάλιστα τῶν, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν ὃ κεῖται παρὰ τοῖς ὕστερον. ἤγουν ὑπέρμετρα, προσιμαζόμενος μὲν ἐπὶ τῶν ὑπερβαλλόντων ἢ πλεονεκτούντων. μετενεχθὲν δὲ, ἀπὸ τῶν πεντάθλων. ἦρξατο δέ φασιν ὁ λόγος, ἀπὸ Φαΰλλου πεντάθλου Κροτωνιάτου. ὃς πεντήκοντα ποδῶν ὄντων πρότερον τῶν σκαμμάτων, αὐτὸς ὑπερέβαλε ταῦτα πηδήσας. ὡς τὸ ἐπίγραμμα φασὶ λέγει τῆς εἰκόνος αὐτοῦ. πέντ' ἐπὶ πεντήκοντα πόδας πήδησε Φάϋλλος. δίσκευσε δ' ἑκατὸν, πέντ' ἀπολειπομένων.

Ὅτι προήγορος ἐν ἀέθλοις ὁ λαλῶν ὑπὲρ τῶν ἀγωνιζομένων, ὡς δηλοῖ ὀδυσσεὺς ὃς γήθησε χαίρων οὕνεχ' ἑταῖρον ἐνηέα λεῦσσ' ἐν ἀγῶνι. ὃς ἦν ὡς ἐφέδρα, ἢ μᾶλλον ἀθλοῦντα. ἐφ' ᾧ καὶ θαρρήσας ἐκεῖνος, κουφότερον μετεφώνει, ὅ ἐστιν ἐπηρμένον. θρασύτερον. Οἷα ὁ θαρρῶν εἰς ὃ καλῶς ἐνηγήσατο, εἴποι ἂν τοῖς ἀνταγωνισταῖς. τοῦτον νῦν ἀφίκεσθε νέοι, τάχα δ' ὕστερον ἄλλον ἀέθλοις δηλαδὴ, ἥσειν ἢ τοσοῦτον ὀΐομαι, ἢ ἔτι μᾶσσον ὅ ἐστι μακρότερον ὡς προγέγραπται. Τὸ δὲ ἀφίκεσθε, ὡς ἐπὶ τόπου τινὸς κεῖται. γράφεται δὲ καὶ ἐφίκεσθε ἀντὶ τοῦ ἐφάψασθε. καταλάβετε. Ὅτι ἐπαρθεὶς ὀδυσσεὺς ἐπὶ τῇ ὑπερβαλλούσῃ βολῇ τοῦ δίσκου, φησί. τῶν δ' ἄλλων ὅτινα κραδίη θυμός τε κελεύει, δεῦρ' ἄγε πειρηθήτω ἐπεί μ' ἐχολώσατε λίην. ἢ πὺξ ἠὲ πάλῃ ἢ καὶ ποσὶν οὔτι μεγαίρω πάντων Φαιήκων, πλήν γ' αὐτοῦ Λαοδάμαντος. διατί πλὴν τούτου; ξεῖνος γάρ μοι ὅδ' ἐστίν. οὕτω ἐπάγει γνωμικόν. τίς ἂν φιλέοντι μάχοιτο; ἄφρων δὴ κεῖνός γε καὶ οὐτιδανὸς πέλει ἀνὴρ, ὅς τις ξεινοδόκῳ ἔριδα προφέρηται ἀέθλων δήμῳ ἐν ἀλλοδαπῷ. ἕο δ' αὐτοῦ πάντα κολούει. ὅ ἐστιν ἑαυτὸν βλάπτει καὶ κολοβοῖ καὶ ἐλαττοῖ. τῶν δ' ἄλλων οὔ τινα ἀναίνομαι οὐδ' ἀθερίζω, ἀλλ' ἐθέλω ἴδμεν καὶ πειρηθήμεναι ἄντην. ταῦτα δὲ, ἐκφοβεῖ μὲν τὸν βασιλέα, σεμνύνει δὲ τὸν ὀδυσσέα ὡς ἐκ τῶν ἑξῆς φανεῖται. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ὅτινα ποιητικὸν ὂν, κεῖται μὲν ἀντὶ τοῦ ὅν τινα, γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ τινὰ πλεονασμῷ τοῦ ο καθ' ὁμοιότητα τοῦ ὅτευ. καὶ ὅτῳ. καὶ ὅτοισιν ἀντὶ τοῦ οἷς τισί. καὶ ὁτέοισι. καὶ ὅτινας ἀντὶ τοῦ οὕς τινας. καὶ ὅτις ἀντὶ τοῦ ὅς τις. δι' ὃ καὶ σφίσιν εἰσαφίκηται. καὶ οὐδ' ὅτις ἐκ ἀλέγει. Τὸ δὲ ἐπεί μ' ἐχολώσατε λίην ἐθεὶς μετ' ὀλίγα ὁ βασιλεὺς ὁρμηθεὶς χώσασθαι τὸν ὀδυσσέα ἐρεῖ ἐφ' οἷς ἐκ τοῦ Λαοδάμαντος ἤκουσε, λεαίνει τὸ τραχὺ τοῦ

Ὣς φάτο. γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς,
Χαίρων οὕνεχ' ἑταῖρον ἐνηέα λεῦσσ' ἐν ἀγῶνι.
Καὶ τότε κουφότερον μετεφώνεε Φαιήκεσσι.
Τοῦτον νῦν ἀφίκεσθε νέοι, τάχα δ' ὕστερον ἄλλον
Ἥσειν ἢ τοσσοῦτον ὀΐομαι, ἢ ἔτι μᾶσσον.
Τῶν δ' ἄλλων ὅτινα κραδίη θυμός τε κελεύει,
Δεῦρ' ἄγε πειρηθήτω, ἐπεί μ' ἐχολώσατε λίην,
Ἢ πὺξ ἠὲ πάλῃ ἢ καὶ ποσὶν, οὔτι μεγαίρω
Πάντων Φαιήκων, πλήν γ' αὐτοῦ Λαοδάμαντος.
Ξεῖνος γάρ μοι ὅδ' ἐστί. τίς ἂν φιλέοντι μάχοιτο;
Ἄφρων δὴ κεῖνός γε καὶ οὐτιδανὸς πέλει ἀνὴρ,
Ὅς τις ξεινοδόκῳ ἔριδα προφέρηται ἀέθλων
Δήμῳ ἐν ἀλλοδαπῷ, ἕο δ' αὐτοῦ πάντα κολούει.
Τῶν δ' ἄλλων οὔ πέρ τιν' ἀναίνομαι οὐδ' ἀθερίζω,
Ἀλλ' ἐθέλω ἴδμεν καὶ πειρηθήμεναι ἄντην.
Πάντα γὰρ οὐ κακός εἰμι μετ' ἀνδράσιν ὅσσοι ἄεθλοι.
Εὖ μὲν τόξον οἶδα ἐΰξοον ἀμφαφάασθαι.
Πρῶτος κ' ἄνδρα βάλοιμι ὀϊστεύσας ἐν ὁμίλῳ
Ἀνδρῶν δυσμενέων, εἰ καὶ μάλα πολλοὶ ἑταῖροι
Ἄγχι παρασταῖεν καὶ τοξαζοίατο φωτῶν.
Οἶος δή με Φιλοκτήτης ἀπεκαίνυτο τόξῳ
Δήμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅτε τοξαζοίμεθ' Ἀχαιοί.
Τῶν δ' ἄλλων ἐμέ φημι πολὺ προφερέστερον εἶναι,
Ὅσσοι νῦν βροτοί εἰσιν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες.
Ἀνδράσι δὲ προτέροισιν ἐριζέμεν οὐκ ἐθελήσω,
Οὔθ' Ἡρακλῆϊ οὔτ' Εὐρύτῳ Οἰχαλιῆϊ,
Οἵ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἐρίζεσκον περὶ τόξων.
Τῷ ῥα καὶ αἶψ' ἔθανεν μέγας Εὔρυτος, οὐδ' ἐπὶ γῆρας
Ἵκετ' ἐνὶ μεγάροισι. χολωσάμενος γὰρ Ἀπόλλων
Ἔκτανεν, οὕνεκά μιν προκαλίζετο τοξάζεσθαι.
Δουρὶ δ' ἀκοντίζω ὅσον οὐκ ἄλλος τις ὀϊστῷ.
Οἴοισιν δείδοικα ποσὶν μή τίς με παρέλθῃ
Φαιήκων. λίην γὰρ ἀεικελίως ἐδαμάσθην
Κύμασιν ἐν πολλοῖς, ἐπεὶ οὐ κομιδὴ κατὰ νῆα
Ἦεν ἐπηετανὸς, τῷ μοι φίλα γυῖα λέλυνται.

κία τὰ τὴν ὀδυσσεία λόγου καθὰ καὶ πρὸ τούτων τὸ, ὤρινάς μοι θυμὸν εἰπὼν οὐ κατὰ κόσμον. δοκεῖ δ' ἄλλως θρασὺς ὁ ὀδυσσεὺς εἶναι ἐφ' οἷς ἑαυτὸν ἄγαν σεμνύνει. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι καταφήσας τρεῖς ἄθλους ἐνταῦθα ὀδυσσεὺς ἐν τῷ οὐ πὺξ οὐ πάλῃ οὐ καὶ ποσί, μετ' ὀλίγα καὶ τοξότης εἰδήμων εἶναι φησὶ καὶ ἀκοντιστής. τὸ μὲν δὴ ποδώκης, ἀποφάσκει ἑαυτοῦ. παιδεύων χρεὼν εἶναι τὸν συνετὸν εἴπου καὶ παραρρίψοι οὐκ ἀκριβῶς λόγον τινά, ἐπιδιορθοῦσθαι αὐτόν. Τὸ δὲ τίς ἂν φιλέοντι μάχοιτο, ἑρμηνεύων, ἔφη. ξεινοδόκῳ ἔριδα προφέρηται. Τὸ δὲ δήμῳ ἐν ἀλλοδαπῷ, πρὸς λόγον ἀσφαλείας κεῖται. οἴκαδε μὲν γάρ τις, ὑπερφρονήσοι ἂν ξεινοδόκον. οὐκ ἂν δὲ καὶ ἐν αὐτῷ τῷ τοῦ ξεινοδόκου δήμῳ. Τὸ δὲ ἴδμεν ἐπὶ ἀπαρεμφάτου, ἀττικῶς εὕρηται.

Ὅτι συνιστῶν ἑαυτὸν ὀδυσσεὺς παρὰ τοῖς φαίαξιν οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ καὶ τὴν ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα μνηστηροφονίαν πιθανὴν ποιῶν καθ' ἣν πρῶτος τῶν ἄλλων αὐτὸς ὀϊστεύσας ἀριστεύσει, φησί. πάντα γάρ, οὐ κακός εἰμι μετ' ἀνδράσιν ὅσσοι ἄεθλοι. εὖ μὲν τόξον οἶδα ἐΰξοον ἀμφαφάασθαι. πρῶτος κ' ἄνδρα βάλοιμι ὀϊστεύσας ἐν ὁμίλῳ ἀνδρῶν δυσμενέων εἰ καὶ μάλα πολλοὶ ἑταῖροι ἄγχι παρασταῖεν καὶ τοξαζοίατο φωτῶν ἤτοι κατὰ ἀνδρῶν. εἶτα εἰπὼν ὅτι οἶος δή με φιλοκτήτης ἀπεκαίνυτο τόξῳ ἐν τροίᾳ ὅτε τοξαζοίμεθα ἀχαιοί, τῶν δ' ἄλλων, ἐμέ φημι πολὺ προφερέστατον εἶναι, ὅσσοι νῦν βροτοί εἰσιν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες. καὶ ὅτι, ἀνδράσι δὲ προτέροισιν ἐριζέμεν οὐκ ἐθελήσω, οὔθ' ἡρακλῆϊ οὔτ' εὐρύτῳ οἰχαλιῆϊ. καὶ τὴν αἰτίαν εἰπὼν ὡς ῥηθήσεται μετ' ὀλίγα, ὅπερ ἐστὶ τὸ καὶ θεοῖς αὐτοὺς ἐρίζειν διὰ τὴν κατ' ἀρετὴν ἀνυπέρβλητον, ἐπάγει. δουρὶ δ' ἀκοντίζω ὅσον οὐκ ἄλλος τις ὀϊστῷ. πάνυ ἐνταῦθα πολυαυτολογήσας. διὸ παραμυθούμενος τὴν ἀλαζονείαν, ἐπάγει εὐθὺς ταπεινότερον ὡς πρὸς ἔνδειξιν τοῦ ἀληθεύειν τὸ, μούνοισιν δείδοικα ποσὶ μήτις με παρέλθῃ φαιάκων, καὶ τὴν αἰτίαν προστιθεὶς, φησί. λίην γὰρ ἀεικελίως ἐδαμάσθην κύμασιν ἐν πολλοῖς. ἐπεὶ οὐ κομιδὴ κατὰ νῆα ἦεν ἐπηετανός. τῷ μοι φίλα γυῖα λέλυνται. ἐφ' οἷς ὁ βασιλεὺς ἀλκίνοος ὦ τῆς ὀδυσσείας κόμπῳ πίστιν ἔχων, οὐκέτι καθὰ καὶ πρὸ τούτων ἀριστεύειν φησὶ τοὺς φαίακας πὺξ καὶ παλαισμοσύνῃ καὶ ἅλματι καὶ ποσίν. ἀλλὰ μεταβαλὼν, λέγει. οὐ γὰρ πυγμάχοι ἐσμὲν ἀμύμονες, οὐδὲ παλαισταί. ἀλλὰ ποσὶ κραιπνῶς θέομεν καὶ νηυσὶν ἄριστοι, ἐσμὲν δηλαδή. εἰ καὶ λείπει τὸ ῥῆμα. ἔνθα ὅρα ὡς ὀδυσσέως εἰπόντος δεδοικέναι μήτις αὐτὸν ποσὶ παρέλθοι, ὁ βασιλεὺς ἀριστεύειν ἐνταῦθα φησὶ τοὺς φαίακας. εὐδοκιμεῖν αὐτοὺς εἰπὼν, ἣν ὑπὲρ ὁ ξένος ἀπείπατο. καὶ ἀρετὴν αὐτοῖς ἐπιμαρτυράμενος ἀνεξέλεγκτον. ἐλεγχθεὶς γάρ φασιν, ἀρνεῖται ἵνα μὴ παροξύνῃ τὸν ξένον. τάχα γοῦν ὁ ἀλκίνοος ἀπόδρομον τὸν ὀδυσσέα ἐνόμισεν, ὡς ἤδη πεπαυμένον ἀπὸ τῶν δρόμων. ὃ δή ποι τῶν παλαιῶν ἐρρέθη πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἀπόμαχος καὶ τῶν ὁμοίων, καὶ μὴν ἕτεροι, ἄλλως χρῶνται τῷ ἀπόδρομος. φάμενοι, ὡς οἱ κυρηναῖοι μὲν, τοὺς ἐφήβους, τριακάδας καλοῦσιν. οἱ δὲ κρῆτες, ἀποδρόμους, διὰ τὸ μηδέπω τῶν κοινῶν δρόμων μετέχειν. οὕτω δὲ καὶ καλλίμαχος ἀπότειχα τὸν ἄνηβον ἔφη. Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ μὲν οὐ κακός εἰμι, μετρίως εἶπε καὶ ἐπιεικῶς ὀδυσσεύς. δυνάμενος εἰπεῖν ὡς πάνυ δεξιῶς ἔχει. ἵνα εἴη τὸ οὐ πάνυ κακός, οὐ μόνον κακίας ἀπόφασις ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ λίαν δεξιὸς ἢ ἀνδρεῖος. τὸ μέντοι τῶν ἄλλων ἐμέ φημι προφερέστερον εἶναι, οὐκέτι ἐπιεικοῦς ἤθους, ἀλλὰ σεμνοῦ καθ' ὑπερβολήν γὰρ ἐπικριτικῶς ἡ τοιαυτολογία. παραμυθεῖται δὲ ὅμως αὐτὴν ἠρέμα, τὸ ὑπαγαγεῖν ἑαυτὸν τῷ φιλοκτήτῃ. καὶ τὸ μὴ ἔχειν ἐξισοῦσθαι μήτε τῷ ἡρακλεῖ μήτε τῷ εὐρύτῳ. ἔστι δ' ὅμως καὶ ἐν τούτοις καύχημά τι τοῦ ὀδυσσέως πολύτροπον, εἴγε τῶν ζώντων μὲν, μόνῳ τῷ φιλοκτήτῃ τῷ ἐπὶ τόξῳ ἤγουν τοξείᾳ κλέους παραχωρεῖ. τῶν δὲ τεθνεώτων, ἡρακλεῖ καὶ εὐρύτῳ. ἔστιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι καὶ ὀδυσσεὺς κατὰ τὸν ὕστερον ἐφέσιον ζωγράφον τὸν παρράσιον, ἐσέμνυνεν ἑαυτόν. οὗτός τε γὰρ ἑαυτὸν ὑπερῆρεν ἐπισημηνάμενος καὶ ταπεινότητα, καὶ ὁ παρράσιος ἔφη ὡς ἀνυπέρβλητος αὐτῷ πέπηγεν οὖρος. ἀμώμητον δ' οὐδὲν ἐγένετο βροτοῖς. τὸ μὲν, αὐχῶν τὰ τῆς τέχνης εὑρῆσθαι αὐτῷ τέρματα. τὸ δ' ὑπονοῶν, ὡς ἴσως ἐλέγχοιτο πρὸς τῶν ὁμοτέχνων ὡς μάτην θαρρῶν ἀμώμητος εἶναι. τόξον δὲ ἐΰξοον λέγει, ἐπεὶ καὶ τὴν αὐτοῦ τέκτονα κεραοξόον ἐν ἄλλοις φησίν. ἀμφαφάασθαι δὲ τὸ μεταχειρίζεσθαι, παρὰ τὴν ἁφήν. ἀφ' ἧς καὶ τὸ, σῆμα ἀμφαφόων πρὸ ὀλίγων εἴρηται, ὅ ἐστι παραδεικνὺς τῇ χειρί. Τὸ δὲ εἰ καὶ μάλα πολλοὶ ἑταῖροι, καὶ ταχυτοξότην τὸν ὀδυσσέα εἶναι δηλοῖ. ὃς εἰ καὶ πάνυ πολλοὶ περὶ αὐτὸν εἶσιν, ἀλλὰ πρῶτος αὐτὸς βαλεῖ τὸν δυσμενῆ. Τὸ δὲ τοξαζοίατο, οὐκ ἀεὶ ἀναγκαίως καὶ γενικήν τινα σύνταξιν ἔχει, ἀλλὰ καὶ μόνον καθ' αὑτὸ ἐκφωνεῖται ὡς δηλοῖ τὸ, ὅτε τοξαζοίμεθα ἀχαιοί. καὶ τὸ, προκαλίζετο τοξάζεσθαι. Τὸ δὲ ἀπεκαίνυτο, περιττὴν μὲν ἔχει τὴν πρόθεσιν ὡς ἀλλαχοῦ προεφάνη. δίδωσι δὲ τοῖς ἰδιώταις ἀρχὴν τοῦ, νίκην ἀποκοπὴν τὴν μεγάλην λέγειν. Τὸ δὲ σῖτον ἔδοντες, πρὸς διαστολὴν ἴσως ἐρρέθη ἑτέρων βροτῶν μὴ τοιούτων. ὁποίους καὶ τοὺς μακροβίους αἰθίοπας ἡ ἱστορία φησίν. οἱ ἄρτον ἰδόντες, κόπρῳ αὐτὸν εἴκασαν. ἦσαν δὲ καὶ οἱ ἐξ ἀκρίδων ζῶντες καὶ οἱ ἐξ ἰχθύων. οἳ καὶ ἀκριδοφάγοι διὰ τοῦτο καὶ ἰχθυοφάγοι ἐκαλοῦντο. τὸ δὲ σκυθικὸν φῦλον καὶ τὸ μασσαγετικὸν κρέασι διοικονομούμενον, οὐδ' αὐτὸ ἤθελε σιτοφαγεῖν. Τὸ δὲ ἐρίζειν, κυρία λέξις ἐπὶ ἐξισώσεως. διὸ καὶ δὶς ἐνταῦθα κεῖται. Τὸ δὲ οὐκ ἐθελήσω, ἀντὶ τοῦ οὐ δυνήσομαι. πολλαχοῦ δὲ ἐπὶ τοιαύτης σημασίας ἡ λέξις κεῖται. Τὸν δὲ ἡρακλῆν οὐ πολὺς λόγος τοῖς παλαιοῖς, καὶ ἡρακλείδην παυσανίας καλεῖσθαι φησί. περὶ δὲ εὐρύτου καὶ τῆς κατ' αὐτὸν οἰχαλίας, ἡ βοιωτία ἐδήλωσεν. ἐν δὲ τῷ, ὅσον οὐκ ἄλλος τις ὀϊστῷ, ῥῆμα νοητέον ἔξωθεν τὸ ἵησιν ἢ πέμπει ἤ τι τοιοῦτον. τὸ γὰρ ἀκοντίζειν, οὐκ ἔστιν οἰκεῖον ἐπὶ ὀϊστοῦ. τοιαῦτα δὲ ἀλλαχοῦ πα-

γὰρ τοῦ ποιητοῦ καὶ τό, σῖτον ἐσθίειν καὶ οἶνον, πίνειν δηλαδή. σῖτος γὰρ οὐκ ἐσθίεται καὶ τό. καὶ πολὺ ἔλιπε στομάχου καὶ φθογγὴν, ἀκούειν μὲν δηλαδή. φθογγὴ γὰρ οὐ βλέπεται. οὐκ ὀλίγα δέ εἰσι καὶ ἄλλα τοιαῦτα. ὧν ὁ ποιητικὸς τρόπος, οἱ πολλαπλασιασμοὶ εἴτουν συνεκδοχή ἐστι. τὸ δὲ ποσὶ παρέλθῃ, πρὸς διάστολήν ἐρρέθη. ἔστι γὰρ τρόπος ἕτερος, καὶ νέῳ τῷ ἐλθεῖν κατὰ δόλους καὶ πιστοῖς τισί. τὸ δὲ ἐπεὶ οὐ κομιδὴ κατὰ νῆα ἦεν, αἴτιον τοῦ, ἐπεὶ ὤλετο ἡ ναῦς. οὐ γὰρ δὴ τὸ μὴ κομιδὴν ἐν βρέγμασιν ἔχειν, ἐσαμάσθη ὁ ὀδυσσεὺς τοῖς κύμασιν, ἀλλ' ὅτι ἐδεήθη τοῖς κύμασιν ἡ τὴν κομιδὴν ἔχουσα ναῦς. τὸ δὲ ἐπηετανὸν ἐν μὲν τοῖς, ἐπηετανὸν γάλα θεῖσθαι, κοινολεκτεῖται. δηλοῖ γὰρ τὸ, οὐ ὅλῳ ἔτει. ἐνταῦθα δὲ κομιδὴ ἐπηετανὸς, ἡ ἁπλῶς πολλὴ λέγεται. τὸ δὲ φίλα γυῖα λελύσθαι, ταυτόν ἐστι τῷ, ἀγκύλας διαμαθεῖναι. Ὅτι τοὺς ἡρωϊκοὺς τοξότας ἐφάμιλλα τε καὶ εὔρυτον ἐπαινῶν ὀδυσσεὺς, φησὶν ὅτι καὶ ἀθανάτοις ἐρίζεσκον περὶ τόξων. διὸ φησὶ καὶ αἶψα ἔθανε μέγας εὔρυτος. οὐ τὰ ἐπὶ γήραος ἵκετ' ἐν μεγάροισι. τὸν δ' αὖθις ἐφεὶς μένος, ... χωσάμενος ὅτι ἀπόλλων ἐκτανε. δῆτι. οὕνεκά μιν προκαλίζετο τοξάζεσθαι, ἔοικε δὲ εἴφιος καὶ ... καὶ ... δηλοῖ ὁ πρὸς ἀπόλλωνα θάνατος, ὡς πολλαχοῦ φαίνεται. ἡρακλῆς δὲ οὐδὲν λέγεται παθεῖν διὰ ἔριν τὴν πρὸς θεοὺς ἐρίδων. ὅτι μὴ δὲ ἐπεὶ καλεῖτο ὡς ἑταίρας. οὐδὲ πάνυ δοκεῖ ἐριστὰς αὐτοῖς εἶναι. ἄλλως δὲ γε ἀθανάτοις αἰχμὴν ἐριδαίνειν τὰ ἄρματα, ἢ λίαν ἐξάλλαντο. τὸ μέντοι ἐφ' ἡρακλέος θανεῖν τὸν εὔρυτον καὶ τὰ τοῦ ὕστερον καὶ τὰ περὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ εὐρύτου ἰόλης, οὐκ οἶδεν ὁ ποιητής. ἄλλοι δὲ μετὰ ὅμηρον αὐτὸ ἱστοροῦσιν. ὧν καὶ σοφοκλῆς. σημειώσαι δὲ καὶ ὡς ἐμφαίνει ὀδυσσεὺς ἐπαινεῖσθαι, μὴ δὲ δεῖν εἶναι ἐρίζεσθαι ... ἀξιωθῆναι τοῦ εὐρύτου, ἵνα οὕτω τάχα ἐκ θεομηνίας θάνῃ. Ὅτι δὲ τοῦ τοῦ εὐρύτου τόξῳ ἐχρᾶτο ὁ ὀδυσσεὺς, ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα ἱστορήσει ὅμηρος, καθά που καὶ φιλοκτήτης τοῦ τοῦ ἡρακλέος.

Ὅτι οὐκ ἀλαζονείας ἀλλ' εἶναι ἐγένετο ὁ τοῦ ὀδυσσέως λόγος, ἀλλὰ τὸ δικαιότατον ἐκ χόλου αὐτοῦ, φησὶ ξεῖνε, ἐπεὶ οὐκ ἀχάριστα μεθ' ἡμῖν ταῦτ' ἀγορεύεις τουτέστιν ἀηδῆ καὶ ἔξω χάριτος, ἀλλ' ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαινέμεν, ἥτοι ὀπηδεῖ, χωόμενος ὅτι σ' οὗτος ἀνὴρ τουτέστιν ὁ εὐρύαλος ἐν ἀγῶνι παραστὰς νείκεσεν, ὡς ἂν σὴν ἀρετὴν βροτὸς οὔτις ὄνοιτο ὅστις ἐπίσταιτο ᾗσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν. καὶ ὅρα ὡς ἁπαλῶς τὸ ἦθος ὁ βασιλεὺς ὃς πρὶν χεῖρα διέπτυσε, πιστεύει οἷς ὀδυσσεὺς ἐκόμπασεν. ἔστι δὲ ἡ ἀπόδοσις τοῦ ἐπεὶ συνδέσμου, ἐν τῷ, ὡς ἂν σὴν ἀρετὴν οὔτις ὄνοιτο. ἵνα λέγῃ ὅτι ἐπεὶ οὐκ ἀχάριστα φῂς, οὕτως αὖ οὐδεὶς μέμψαιτό σε. ἀσύνδετος δὲ τοῖς μεθ' ὅμηρον τὸ ἀχάριστον ἐπὶ τοῦ μὴ χαρίεντος. αὐτοὶ γὰρ ἀχάριστον φασὶν, τὸ ἀπεχθῆ μὲν εἰς εὐ πεπονθότος. ὧν οὐδὲ γνώστης χρὴ ὡς τοῦ εὐεργετηθέντος γνωμολογεῖ. ἐκ δὲ τοῦ ὁμηρικοῦ ἀχαρίστου, καὶ τὸ ἀχαριστερὸν ἐν τοῖς ἑξῆς.

Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Ἀλκίνοος δέ μιν οἶος ἀμειβόμενος προσέειπε.
Ξεῖν'. ἐπεὶ οὐκ ἀχάριστα μεθ' ἡμῖν ταῦτ' ἀγορεύεις,
Ἀλλ' ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαινέμεν ἥτοι ὀπηδεῖ,
Χωόμενος ὅτι σ' οὗτος ἀνὴρ ἐν ἀγῶνι παραστὰς
Νείκεσεν, ὡς ἂν σὴν ἀρετὴν βροτὸς οὔτις ὄνοιτο,
Ὅς τις ἐπίσταιτο ᾗσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν.
Ἀλλ' ἄγε νῦν ἐμέθεν ξυνίει ἔπος, ὄφρα καὶ ἄλλῳ
Εἴπῃς ἡρώων ὅτε κεν σοῖς ἐν μεγάροισι
Δαινύῃ παρὰ σῇ τ' ἀλόχῳ καὶ σοῖσι τέκεσσιν,
Ἡμετέρης ἀρετῆς μεμνημένος, οἷα καὶ ἡμῖν
Ζεὺς ἐπὶ ἔργα τίθησι διαμπερὲς ἐξέτι πατρῶν.
Οὐ γὰρ πυγμάχοι εἰμὲν ἀμύμονες οὐδὲ παλαισταί.
Ἀλλὰ ποσὶ κραιπνῶς θέομεν, καὶ νηυσὶν ἄριστοι.
Αἰεὶ δ' ἡμῖν δαίς τε φίλη κίθαρίς τε χοροί τε,
Εἵματά τ' ἐξημοιβὰ, λοετρά τε θερμὰ, καὶ εὐναί.
Ἀλλ' ἄγε φαιήκων βητάρμονες ὅσσοι ἄριστοι,
Παίσατε. ὥς χ' ὁ ξεῖνος ἐνίσπῃ οἷσι φίλοισιν
Οἴκαδε νοστήσας, ὅσσον περιγινόμεθ' ἄλλων
Ναυτιλίῃ καὶ ποσσὶ καὶ ὀρχηστυῖ καὶ ἀοιδῇ.
Δημοδόκῳ δέ τις αἶψα κιὼν φόρμιγγα λίγειαν
Οἰσέτω. ἥ που κεῖται ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν.

ἀρετὴν δὲ, οὐ τὴν ἀνδρίαν μόνον ἐνταῦθα φησὶν ὡς ἐν ἄλλοις, ἀλλὰ τὴν ἁπλῶς περὶ τοὺς ἄθλους δεξιότητα. δηλοῖ δέ ποτε, καὶ τὴν παρὰ τοῖς ὕστερον εὐδαιμονίαν. ἔνθα, ὅτ' ἐφ' ἀρετὴν παρέχωσι θεοί. καὶ, ἦτοι ἐμὴν ἀρετὴν εἶδός τε δέμας τε ὤλεσαν ἀθάνατοι φασίν. ἐκεῖθεν δὲ καὶ τὸ, ἀρετῶσι λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ. καὶ τὸ, οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα. ἐπὶ μέντοι ἀνδρίας κεῖται ἐν τῷ, εἶδ' ἀρετὴν, οἷός ἐσσι. καὶ παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκετο. τρὶς δὲ ἐνταῦθα λέγει τὴν ἀρετὴν διὰ τὸ τῆς λέξεως κύριον. φαινόμενος

δὲ, τὸ

δὲ, τὸ φανερὸν καὶ ἐμφανῆ ποιεῖν. Τὸ δὲ ἐπεὶ ὀπιδεῖ, διὰ σαφήνειαν κεῖται. ἔστι γάρ τις ἀρετὴ παλαιὰ ἣ νῦν οὐκ ὀπιδεῖ τοῦ πάλαι χρόνου αὐτήν. ἔχει δ' ἐντεῦθεν ἀρχὴν γνωματεύματος, καὶ ὅτι τὴν ἀρετὴν εἰπὼν ἀρχεγίνων τὸ τιμιώτατον. ἣ πάντων ἐστὶν ὅτι ἀπολλυμένων, αὐτὴ παραμένει ὡς οἶδ' ὀπιδεύουσα τοὺς ἔχοντι. Τὸ δὲ ὅστις ἐπίσταιτο καὶ ἑξῆς, πρὸς διχοστολίαν καὶ αὐτὸ ἐρρέθη. μέμφεται μὲν γάρ τις ἴσως τὸν Ὀδυσσέα καθὰ καὶ ὁ Λαοδάμας, οὐ μὴν φρενήρης ἐκεῖνος ἀνὴρ ὁποῖος ὁ φρεσὶν ἄρτια βάζων. Τὸ δὲ ἄρτια βάζειν, ταὐτόν ἐστι τῷ, ὡς ἄν τις εἴποι ἀπαρτιλογεῖν. κεῖται δὲ παρὰ Ἡροδότῳ ἀπαρτιλογία ὁ ἀπηρτισμένος λόγος.

Οὐ διδασκαλικὸν τό, ἀλλ' ἄγε νῦν ἐμέθεν ξυνίει ἔπος ὄφρα καὶ ἄλλῳ εἴπῃς ἡρώων ὅτε κεν σοῖς ἐν μεγάροισι δαινῇς, ἡμετέρης ἀρετῆς μεμνημένος, οἷα καὶ ἡμῖν Ζεὺς ἐπὶ ἔργα τίθησι διαμπερὲς ἐξ ἔτι πατρῶν. ὅ ἐστιν ἐκ προγόνων ἀνέκαθεν. ὅπερ εἰς ἑρμηνείαν ἐπάγεται τοῦ διαμπερές. Ὅρα δ' ἐν τούτοις, ὡς χαίρει ὁ βασιλεὺς ἐπαινουμένων τῶν περὶ αὐτόν. Τὸ δὲ πατρῶν, ποιητικόν ἐστιν ὡς καὶ τὸ εὐπατρῶν. εἰ δέ που καὶ μητρῶν ἐστιν, ἀλλ' οὐ προφανὴς ἡ χρῆσις.

Οὐ ἅπερ ἂν εἴποι Σαρδανάπαλος ὁ Νίνου ἢ Ἀνακυνδαράξου, ἢ ὁ τῆς ἡδονῆς ἑταῖρος Ἐπίκουρος, ταῦτα καὶ ὁ Ὁμηρικὸς Φαίαξ βασιλεὺς λέγων, φησίν. αἰεὶ δ' ἡμῖν δαίς τε φίλη κίθαρίς τε, χοροί τε, εἵματά τ' ἐξημοιβὰ λοετρά τε θερμὰ καὶ εὐναί. εἰ δ' οὕτως ἀεὶ φίλη δαὶς τοῖς Φαίαξιν, οὐδ' αὐτοῖς ἀργά ποτε ἔσει τὰ κατὰ τὸ στόμα. ὃ δὴ λέγεται ἡ λέξις εἰπεῖν ἐν τῷ, συμποσίου διατριβὴ τὰ πράγματα ὥστε ἀργοὺς ἔχειν μηδέποτε τὰς σιαγόνας. καὶ ὅρα τὸ ἀργοὺς ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ ἀργάς. οὐ διδάσκει δὲ ὁ ποιητὴς τοιούτους δεῖν τοὺς ἀνθρώπους εἶναι, ἀλλ' ἱστορεῖ τοιούτους τοὺς Φαίακας. χωρικὴν ἰδιότητα ἱστορῶν, οὐ μὴν παιδεύων τρυφᾶν. τί γὰρ ἂν σπουδαῖον βίος ἐκφήνῃ ἁβροδιαίτων ἀνδρῶν; καὶ τοῦτο δῆλον μὲν καὶ ἐξ ἱστοριῶν ἐν αἷς καὶ οἱ Συβαρῖται πινακογραφοῦνται ἀναστηλούμενοι. δηλοῖ δὲ αὐτὸ καὶ ὁ καλὸς δειπνοσοφιστὴς ἐν τῷ, Παῤῥάσιος ὁ Ἐφέσιος ζωγράφος τρυφῶν μὲν παρὰ μέλος ὑπὲρ τὴν γραφικήν. ἄγων σπαταλῶν ἐκμελῶς καὶ ἀπῳδῶς ὑπὲρ ὃ ἔδει τρυφᾶν ἄνδρα γραφέα, λόγῳ δὲ ἀρετῆς ἀντιλαμβανόμενος, ἐπέγραψε τοῖς αὐτοῦ ἔργοις. ἁβροδίαιτος ἀνὴρ ἀρετήν τε σέβων, τάδ' ἔγραψε. καί τις φησὶν ὑπεραλγήσας, παρέγραψε, ῥαβδοδίαιτος. πολλὴ δὲ ἡ τῶν Φαιάκων τρυφὴ εἰ μὴ οἱ ψυχρολουτοῦσι κατὰ τὴν βασιλικὴν κόρην ἀλλὰ θερμοῖς λουτροῖς χαίρουσιν ἅπερ καὶ ἡ κωμῳδία σκώπτει, οὐδέν τι ἐπιστρεφομένη τῆς παροιμίας ἣ λέγει λουτρὰ Ἡράκλεια τὰ θερμά. εἰ γὰρ καί τινες ἀνεῖσθαι αὐτὰ εἶπον τῷ Ἡρακλεῖ ὡς τρυφᾶν εἰδότι, ἀλλ' ἐκεῖνος μέν, οὐ τοιοῦτος ἦν ὅσγε διὰ βίου ἐκακοπράγει στελλόμενος τὰ πολλὰ ἢ ὑπερόριος. ἡ δὲ παροιμία, διὰ μόνον τὸ ἄπυρον καὶ αὐτοφυὲς καὶ ἀπερίεργον τοῦ τοιούτου λούματος, ἀνέθετο αὐτὰ τῷ Ἡρακλεῖ. δηλοῦσα, ὅτι εἰ καί ποτε βάψει ἑαυτὸν Ἡρακλῆς εἰς θερμὸν ὕδωρ, ἀλλ' ἐκεῖνο φύσις ἐξέζεσεν αὐτομάτως, οὐ μὴν ἀνθρωπίνη τέχνη περιέργως ἐθέρμανεν ὡς διὰ τοῦ ζῆν μαλακῶς. ταὐτὸν δ' εἰπεῖν τρυφερῶς κατὰ τοὺς παλαιούς. εἰ καὶ κατ' ἄλλον λόγον μαλακῶς ἔχειν λέγεται καὶ ὁ νοσεῖν ἀρξάμενος. καὶ μὴν οὕτως ὀρθῶς ἐθέλει διαιτῆσαι, εἰ καὶ Ἡρακλῆς καὶ τὸ πᾶν ἡρωικὸν γένος διπλοῖς ἀληθῶς λουτροῖς χρᾶται ὅσα τε φύσις ἐμπυρεύει καὶ ὅσα τέχνη βαλανεύει, ἀλλ' αὐτοὶ μέν, ποτὲ καὶ οὐδὲ πρὸς τρυφήν, Φαίακες δὲ ἀεὶ φιλοῦσι καὶ πρὸς ἁβρότητα δέ, τὰ λουτρά. εἰ δὲ ταῦθ' οὕτως ἔχει καὶ ὁ Φαίαξ βασιλεὺς ἐπὶ τούτοις ἐσεμνύνατο, πῶς ἄν τις ψέξοι τὸν Ὀδυσσέα ὡς ἡγεμόνα ἐπικουρείῳ ἐρεῖ γενέσθαι τῆς πολυθρυλλήτου ἡδονῆς, ἐν οἷς ἔφη. οὐ γὰρ ἐγώ γέ τί φημι τέλος χαριέστερον καὶ ἑξῆς. δῆλον γοῦν ὅτι καθομιλῶν τοὺς καιροὺς Ὀδυσσεὺς ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν ἀμοιβὰς εἶναι τοῖς Φαίαξιν ὥς φασι Μεγακλείδης ὑπεραλαλῶν τῆς Ὀδυσσείας, τὸ ἁβροδίαιτον αὐτῶν ἀσπάζεται οὗ μάρτυς ὁ βασιλεὺς ἐν ὁμίλῳ τρανώσας τὸν λόγον. ἐνταῦθα δὲ χρήσιμον ἐκ τῶν Ἀθηναίου, καὶ τό, ὦ τέκνον, ποντίου θηρὸς πετραίου νόον ἴσχε πολύποδος, χρωτὶ μάλιστα νόον προσφέρων, πάσαις τε πόλεσιν ὁμιλεῖ. τὸ παρὸν δ' ἐπαινέσας, ἑκὼν ἄλλοτ' ἀλλοῖα φρονεῖ. δῆλον γοῦν, ὡς τοῦτον ἐν τοῖς εἰρημένοις ἐν τῇ τῆς Ὀδυσσείας ἦθος, τοῖσιν ἐφαρμοζομένου ὧν κατὰ δῆμον ἵκηται ὡς ἐν τῇ αʹ ῥαψῳδίᾳ προγέγραπται. ἀντὶ τούτων δὲ παραξέουσα καὶ ἡ κοινὴ γλῶσσα, βούλεται τὸν φρονοῦντα ἄνθρωπον ὅτε που ἐς ἀλλοτρίαν παραβαλεῖ, κατὰ τὸ ἐγχώριον ζῶμα ζώννυσθαι καὶ αὐτόν. ἐξημοιβὰ δὲ λέγει, τὰ ἄλλοτε ἄλλα ἀμειβόμενα. ὃ τὸν περιουσιασμὸν Φαιακικοῦ πλούτου δηλοῖ. Τὸ δὲ καὶ εὐναί, σεμνοῦ λόγου ἐστί. δηλοῖ γὰρ οὐχ ἁπλῶς κοίτας, ἀλλά καί τι πλέον, εἰ καὶ σεμνῶς φράσαι τὸ σεμνόν.

Ὅτι δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς καθομιλῶν τὸν καιρόν, ἐπαινέσει τὸν τοιοῦτον βίοτον κεχαρισμένα λέγων τοῖς ξενοδόχοις, μετ' ὀλίγα φανήσεται. ὅπου δῆλος ἔσται ὅτι Ὀδυσσεῖ διοικονομουμένῳ τοὺς καιρούς, ἔχοι ἂν παρατίθεσθαι ὁ ὕστερον γενόμενος Ἀλκιβιάδης. ὃς ἐν Ἰωνίᾳ μὲν ὤν, ἐφαίνετο τρυφερώτερος καθὰ ἱστορεῖ Ἀθήναιος. ἐν Θήβαις δὲ σωμασκῶν καὶ γυμναζόμενος, τῶν Θηβαίων αὐτῶν μᾶλλον Βοιώτιος. καὶ τὰ ἑξῆς. δοκεῖ γάρ, κόθορνος καὶ ἐκεῖνος εἶναι κατὰ τὴν παροιμίαν, καὶ δεξιὸς πρὸς τὰ παρατυγχάνοντα σχηματίζεσθαι. καὶ μὴ γεγραμμένη ἱστάναι εἰκὼν ἀνεπαίσθητος τῷ ᾧ φασιν ἔχοντος τοίχου.

Ὅτι πιστούμενος ὁ βασιλεὺς ὅπερ εἶπεν ὡς δαίς τε φίλη Φαίαξι κιθαρίς τε χοροί τε, ἐπάγει εὐθέως. ἀλλ' ἄγε Φαιήκων βητάρμονες ὅσσοι ἄριστοι, παίσατε ὡς ἄν ὁ ξεῖνος ἐνίσπῃ οἷσι φίλοισιν οἴκαδε νοστήσας, ὅσσον περιγιγνόμεθ' ἄλλων, ναυτιλίῃ καὶ ποσὶ καὶ ὀρχηστυῖ καὶ ἀοιδῇ. ὡς τοῦ Δημοδόκου ἀρίστου ὄντος ἄδειν ὑπὲρ πάντας ἀοιδούς. καὶ ὅρα ὡς καὶ ἐνταῦθα στίχῳ περιώρισεν ὁ βασιλεὺς

τέσσαρας ἀέθλους ἐφ' οἷς εὐδοκίμουν φαίακες. Ὅρα δὲ καὶ τό, ἄγε βητάρμονες παίσατε. καὶ ὅτι τὸ ἐπιῤῥηματικῶς ἐῤῥέθη τὸ ἄγε, ὡς καὶ ἐν τῷ, ἀλλ' ἄγε μοι δότε νῦν θοήν. βητάρμονες δὲ, οἱ ἀγαθοὶ ὀρχησταί, παρὰ τὸ βαίνειν ἐν ἁρμονίᾳ. τοὺς δὲ τοιούτους, καὶ δαήμονας ὀρχηθμοῖο ἐρεῖ. Τὸ δὲ παίσατε, ἀντὶ τοῦ, παίξατε. ὡς ἀπὸ τοῦ παίζω παίσω. ὅθεν καὶ ἡ συμπαίστρια καὶ ὁ συμπαίστωρ ἀττικῶς. ὡς τοῦ παίζω παίξω, δωρικοῦ ὄντος. ὅθεν καὶ τὸ παίγνιον καὶ ὁ ἐμπαιγμός. ἡ δὲ χρῆσις τοῦ τοιούτου παίζειν, καὶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς. λέγει δὲ καὶ ἡρόδοτος. οὗτος μὲν ὁ λόγος, ὅμως τῶν παλαιῶν ἐλλήνων. τινὲς δὲ τὸ παίσατε, ἀντὶ τοῦ τύψατε. ὅ ἐστιν, ὀρχηστικῶς κρούσατε τὴν γῆν. ὡς ἀπὸ τοῦ παίω παίσω. καὶ συμβάλλεταί πρὸς τοῦτο μετ' ὀλίγα ῥηθὲν τό, πέπληγον δὲ χορὸν ποσίν. ἵνα καὶ τὸ παίσατε, δηλοῖ ἐλλειπτικῶς τό, τύψατε περὶ τὴν γῆν. καὶ ἄλλως δὲ, ἀπὸ τοῦ προαναληφθέντος ἡ λέξις εὕρηται, ἐπεὶ παίουσι γῆν οἱ ὀρχούμενοι. Ὅτι κἀνταῦθα καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δὲ, λίγειαν προσπεφυτευμένως ὡς καὶ πρὸ τούτων, τὴν τοῦ δημοδόκου φόρμιγγά λέγει. τὴν δ' αὐτὴν, καὶ γλαφυρὴν κατὰ τὸ κοινὸν ἐπίθετον. κεῖται δ' ἐνταῦθα καὶ τὸ κεῖσθαι γενικῶς ἀντὶ τοῦ κρέμασθαι. φησὶ γάρ. φόρμιγγα ἥ που κεῖται ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν. ἡ γὰρ τοιαύτη φόρμιγξ, ἐκ πασσάλου ἐκρέματο ὡς προείρηται.

Ὅτι ἀγωνοθέται ἦσαν καὶ τοῖς φαίαξι τοὺς κατὰ τοὺς ἀέθλους βραβεύοντας. φησὶ γοῦν ὁ ποιητής. αἰσυμνῆται δὲ κριτοὶ ἐννέα πάντες ἀνέσταν. δήμιοι. οἳ κατ' ἀγῶνας ἐυπρήσσεσκον ἕκαστα. ἢ ἄρα θεσμὸν ἐνταῦθα τὴν αἰσυμνητῶν, τοιοῦτον. αἰσυμνήτης ἐστίν, ὁ ἐκ κριτῶν ἀπὸ δήμου εὖ πράσσων τὰ κατὰ τὸν ἀγῶνα. τί δέ ἐστιν ὃ πράσσοντες εὖ οὗτοι διετίθεντο, λείηναν δὲ χορόν, καλὸν δ' εὔρυναν ἀγῶνα. εἰσὶ δὲ αἰσυμνῆται κατὰ τοὺς παλαιούς, βραβευταί. ἀγωνοθέται. ἀγῶνος ἐπίσκοποι. οὓς κατὰ τὸ τοῦ λόγου ἔτυμον, τὸ αἴσιον νέμεται. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, οἱ τὸ αἴσιον ἀπονέμοντες τοῖς ἀγωνιζομένοις, ὅ ἐστι τὸ κατὰ μοῖραν καὶ τὸ καθῆκον. ἢ οἱ τὸ αἶνον ὑμνοῦντες. ἐννέα δὲ καὶ οὗτοι, κατὰ τὸν μέτρον ἀριθμητικὸν φίλον τῷ μουσολήπτῳ. δῆλον δ' ὅτι τῷ προστυχῶς εἰρημένῳ αἰσίῳ, συστοιχεῖ καὶ τὸ αἴσιμον. ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀναίσιμον. τοῦ δὲ αἰσίμου, ῥῆμα αἰσιμῶ καὶ ἀναισιμῶ. τούτων, αἰσιμοῦν μὲν ἐξ ἑαυτοῦ, τὸ ὡς δέον ἀναλίσκειν καὶ δαπανᾶν. ἀναισιμοῦν δὲ, ἴσως τὸ ἀνάπαλιν. ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, τὰς γυναῖκας ἀπέπνιξαν ἐν πολιορκίᾳ δηλαδή, ἵνα μὴ ἀναισιμῶσι τὸν σῖτον. οὐδ' ἴσως καὶ τὸ ἀναισιμοῦν δίχα τοῦ δαπάνην δηλοῖ, ἐκ τοῦ λόγου κεῖται ἡ αὐτὴ πρό

Ὣς ἔφατ' Ἀλκίνοος θεοείκελος. ὦρτο δὲ κῆρυξ
Οἴσων φόρμιγγα γλαφυρὴν δόμου ἐκ βασιλῆος.
Αἰσυμνῆται δὲ κριτοὶ ἐννέα πάντες ἀνέσταν,
Δήμιοι. οἳ κατ' ἀγῶνας ἐυπρήσσεσκον ἕκαστα.
Λείηναν δὲ χορόν, καλὸν δ' εὔρυναν ἀγῶνα.
Κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθε φέρων φόρμιγγα λίγειαν
Δημοδόκῳ. ὁ δ' ἔπειτα κί' ἐς μέσον. ἀμφὶ δὲ κοῦροι
Πρωθῆβαι ἵσταντο δαήμονες ὀρχηθμοῖο.
Πέπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσίν. αὐτὰρ Ὀδυσσεύς,
Μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν. θαύμαζε δὲ θυμῷ.
Αὐτὰρ ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν
Ἀμφ' Ἄρεος φιλότητος ἐϋστεφάνου τ' Ἀφροδίτης,
Ὡς τὰ πρῶτα μίγησαν ἐν ἡφαίστοιο δόμοισι
Λάθρῃ. πολλὰ δ' ἔδωκε. λέχος δ' ᾔσχυνε καὶ εὐνὴν
Ἡφαίστοιο ἄνακτος. ἄφαρ δέ οἱ ἄγγελος ἦλθεν
Ἥλιος, ὅσφ' ἐνόησε μιγαζομένους φιλότητι.
Ἥφαιστος δ' ὡς οὖν θυμαλγέα μῦθον ἄκουσε,
Βῆ δ' ἴμεν ἐς χαλκεῶνα, κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεύων.
Ἐν δ' ἔθετ' ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα. κόπτε δὲ δεσμοὺς
Ἀρρήκτους, ἀλύτους, ὄφρ' ἔμπεδον αὖθι μένοιεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τεῦξε δόλον κεχολωμένος Ἄρει,
Βῆ ῥ' ἴμεν ἐς θάλαμον, ὅθι οἱ φίλα δέμνι' ἔκειτο.
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἑρμῖσιν χέε δέσματα κύκλῳ ἁπάντῃ.
Πολλὰ δὲ καὶ καθύπερθε μελαθρόφιν ἐξεκέχυντο
Ἠΰτ' ἀράχνια λεπτά, τά γ' οὔ κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο
Οὐδὲ θεῶν μακάρων. πέρι γὰρ δολόεντα τέτυκτο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα δόλον περὶ δέμνια χεῦεν,
Εἴσατ' ἴμεν ἐς λῆμνον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
Ἥ οἱ γαιάων πολὺ φιλτάτη ἐστὶν ἁπασέων.
Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε χρυσήνιος Ἄρης,
Ὡς ἴδεν ἥφαιστον κλυτοτέχνην νόσφι κιόντα.
Βῆ δ' ἴμεναι πρὸς δῶμα περικλυτοῦ ἡφαίστοιο,

κοις

Ἰσχανόων φιλότητος ἐϋστεφάνου κυθερείης.
Ἡ δὲ, νέον παρὰ πατρὸς ἐρισθενέος κρονίωνος
Ἐρχομένη, κατ' ἄρ' ἕζεθ'. ὁ δ' εἴσω δώματος ᾔει.
Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε.
Δεῦρο φίλη λέκτρονδε τραπείομεν εὐνηθέντες,
Οὐ γὰρ ἔθ' ἥφαιστος μεταδήμιος, ἀλλά που ἤδη
Οἴχεται ἐς λῆμνον μετὰ σίντιας ἀγριοφώνους.
Ὣς φάτο. τῇ δ' ἀσπαστὸν ἐείσατο κοιμηθῆναι.
Τὼ δ' ἐς δέμνια βάντες, κατέδραθον. ἀμφὶ δὲ δεσμοὶ
Τεχνήεντες ἔχυντο πολύφρονος ἡφαίστοιο.
Οὐδέ τι κινῆσαι μελέων ἦν οὐδ' ἀναεῖραι.
Καὶ τότε δὴ γίνωσκον ὅτ' οὐκέτι φυκτὰ πέλοντο.
Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε περικλυτὸς ἀμφιγυήεις
Αὖτις ὑποστρέψας πρὶν λῆμνον γαῖαν ἱκέσθαι.
Ἠέλιος γάρ οἱ σκοπιὴν ἔχεν, εἶπέ τε μῦθον.
Ἔστη δ' ἐν προθύροισι. χόλος δέ μιν ἄγριος ᾕρει.
Σμερδαλέον δ' ἐβόησε, γέγωνέ τε πᾶσι θεοῖσι.
Ζεῦ πάτερ, ἠδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
Δεῦθ' ἵνα ἔργα γελαστὰ καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ ἴδησθε.
Ὡς ἐμὲ χωλὸν ἐόντα διὸς θυγάτηρ ἀφροδίτη
Αἰὲν ἀτιμάζει, φιλέει δ' ἀΐδηλον ἄρηα.
Οὕνεχ' ὁ μὲν, καλός τε καὶ ἀρτίπος, αὐτὰρ ἔγωγε
Ἠπεδανὸς γενόμην. ἀτὰρ οὔ τί μοι αἴτιος ἄλλος,
Ἀλλὰ τοκῆε δύω. τὼ μὴ γείνασθαι ὄφελλον.
Ἀλλ' ὄψεσθ' ἵνα τώ γε καθεύδετον ἐν φιλότητι
Εἰς ἐμὰ δέμνια βάντες, ἐγὼ δ' ὁρόων ἀκάχημαι.
Οὐ μέν σφας ἔτ' ἔολπα μίνυνθά γε κειέμεν οὕτω
Καὶ μάλα περ φιλέοντε. τάχ' οὐκ ἐθελήσετον ἄμφω
Εὕδειν. ἀλλά σφωε δόλος καὶ δεσμὸς ἐρύξει,
Εἰσόκε μοι μάλα πάντα πατὴρ ἀποδώσει ἔεδνα,
Ὅσσα οἱ ἐγγυάλιξα κυνώπιδος εἵνεκα κούρης.
Οὕνεκά οἱ καλὴ θυγάτηρ, ἀτὰρ οὐκ ἐχέθυμος.
Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἀγέροντο θεοὶ ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ.
Ἦλθε Ποσειδάων γαιήοχος. ἦλθ' ἐριούνης
Ἑρμείας. ἦλθεν δὲ ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων.
Θηλύτεραι δὲ θεαὶ μένον αἰδοῖ οἴκοι ἑκάστη.
Ἔσταν δ' ἐν προθύροισι θεοὶ δωτῆρες ἐάων.
Ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσι,
Τέχνας εἰσορόωσι πολύφρονος ἡφαίστοιο.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον.
Οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα. κιχάνει τοι βραδὺς ὠκύν.
Ὡς καὶ νῦν ἥφαιστος ἐὼν βραδύς, εἷλεν ἄρηα
Ὠκύτατόν περ ἐόντα θεῶν οἳ ὄλυμπον ἔχουσι,
Χωλὸς ἐών, τέχνῃσι. τὸ καὶ μοιχάγρι' ὀφέλλει.

θετικῶς. σημειωτέον δὲ ἐν τῷ εἰρημένῳ τῶν γυναικῶν ἀποπνίξει τῇ διὰ φόβον λιμοῦ, τὸν παλαίτατον οἱ τροίᾳ πλοῦτον. ἔνθα δίκας ἔτι τυχόμενος ὁ λαὸς δώροις καὶ ἐδωδαῖς, οὐδένα βιοῦντα εἰς τὴν ἄχρηστον ἐπίταξιν ἡλικίας γενέσθαι. δήμιοι δὲ οἱ μὲν μετ' ὅμηρον, κολασταὶ σωμάτων. οἱ δὲ παλαιοί, ἐκλογῇ δήμου ἦσαν ἐπουιντία καὶ ἔνδοξος. οὐ γὰρ, ἀλλ' οὐκ ἄτιμος. ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς οἱ δημιουργοὶ δηλώσουσι. Τὸ δὲ εὐπρεπέστερον ὃ ἐστὶ μετὰ ἐπιπλέον, τὸν ὕστερον ἀγωνοθέτας παρήγαγεν, ὡς ἀπὸ τοῦ προστῶσιν. ὃ ταὐτόν ἐστι τῷ τιθέναι καὶ τίθεσθαι. ὁμήρου γὰρ διαλελυμένας εἰπόντος ὡς ἐπὶ τῶν ἄθλων προεστάναι τοὺς κατὰ τοὺς ἀγῶνας εὖ ἐπιπλέον ἔτι διετίθεντο, ἐντεῦθεν οἱ ἀγωνοθέται συνθέτως ἐρρέθησαν. Τὸ δὲ χορόν, ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ τὸν τόπον τῆς χορείας καὶ τῆς ὀρχήσεως. ἵνα καθ' ὁμοιότητα τῆς βουλῆς σημαίνῃ καὶ ὁ χορὸς μὴ μόνον τὸ χορεύειν καὶ τὸ χορευτικὸν πλῆθος, ἀλλὰ καὶ τὸν τόπον ἔνθα ταῦτα. τὸ δὲ ὅμοιον, καὶ ἐπὶ ἀγῶνος καὶ ἀγορᾶς, διὸ ἀγῶνα κἀνταῦθα, τὸν τόπον λέγει ἔνθα οἱ ἆθλοι. οὐ πάνυ δὲ ἀλλότριον ἐκ τοῦ ἀθροίζεσθαι ἀγῶνα, καὶ τὸ εὐρυάγυια. Σημειῶσαι δὲ ὡς οὐ μόνον ἐνταῦθα μετρίως οὗτοι ἄρχοντες ὡς καὶ ἐν τῇ νήσῳ οἱ τρισκαίδεκα βασιλῆες καθὰ καὶ μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται, ἀλλὰ καὶ ἑτέρωθι πολλαχοῦ. ὡς καὶ οἱ ἔφοροι παρὰ λάκωσι. καὶ οἱ ἐννέα ἄρχοντες ἀθήνησι. καὶ νόμων δὲ ἐπιμεληταὶ ἦσαν ἐν ἀθήναις, ἓξ τὸν ἀριθμόν, οἱ καὶ θεσμοθέται. κυριεύοντες φασὶ τοῦ δικάζειν καὶ χειροτονεῖν. ἐκεῖ δέ, οἱ ἄρχοντες ἕτεροι ἕνδεκα ἐπιμελούμενοι τοῖς ἐν δεσμωτηρίῳ. καὶ ἐκέκληντό φασιν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ταύτην, κλέπται

Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Ἑρμῆν δὲ προσέειπεν ἄναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων.
Ἑρμεία Διὸς υἱὲ διάκτορε δῶτορ ἐάων,
Ἦ ῥά κεν ἐν δεσμοῖς ἐθέλοις κρατεροῖσι πιεσθεὶς
Εὕδειν ἐν λέκτροισι παρὰ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα διάκτορος ἀργειφόντης.
Αἲ γὰρ τοῦτο γένοιτο ἄναξ ἑκατηβόλ' Ἄπολλον.
Δεσμοὶ μὲν τρεὶς τόσοι ἀπείρονες ἀμφὶς ἔχοιεν.
Ὑμεῖς δ' εἰσορόῳτε θεοὶ πᾶσαί τε θέαιναι.
Αὐτὰρ ἐγὼν εὕδοιμι παρὰ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.
Ὣς ἔφατ'. ἐν δὲ γέλως ὦρτ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
Οὐδὲ Ποσειδάωνα γέλως ἔχε. λίσσετο δ' αἰεὶ
Ἥφαιστον κλυτοεργόν ὅπως λύσειεν Ἄρηα.
Καί μιν φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Λῦσον. ἐγὼ δέ τοι αὐτὸν ὑπίσχομαι ὡς σὺ κελεύεις
Τίσειν αἴσιμα πάντα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περικλυτὸς ἀμφιγυήεις,
Μή με Ποσειδάον γαιήοχε ταῦτα κέλευε.
Δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύαι ἐγγυάασθαι.
Πῶς ἂν ἐγώ σε δέοιμι μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
Εἴ κεν Ἄρης οἴχοιτο χρέος καὶ δεσμὸν ἀλύξας.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
Ἥφαιστ', εἴπερ γάρ κεν Ἄρης χρεῖος ὑπαλύξας
Οἴχηται φεύγων, αὐτός τοι ἐγὼ τάδε τίσω.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς ἀμφιγυήεις.
Οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι,
Ὣς εἰπὼν, δεσμὸν ἀνίει μένος Ἡφαίστοιο.

τε καὶ αἰσυμνῆται. τῶν δὲ κριθέντων Ἀθήνησιν ἐννέα ἀρχόντων κατὰ Παυσανίαν, τρεῖς μὲν ἦσαν, ἄρχων, πολέμαρχος, καὶ βασιλεύς, οἱ δὲ ἕξ, θεσμοθέται. Ὅτι τοὺς παρὰ Φαίαξιν ὀρχηστὰς, προβιβᾶν εἶπεν ἐπαινετῶς, ὡς τοῦ ἔργου τοιούτοις προσήκοντος. φησὶ γοῦν. πρόβιβαν ἵσταντο δαήμονες ὀρχηθμοῖο. πέπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσίν. αὐτὰρ ὁ Ὀδυσσεύς, μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν, θαύμαζε δὲ θυμῷ. οὐ προφέρων καὶ χείλεσι τὸ θαῦμα, ἀλλὰ τὸ σεμνότερον. καὶ ἔστι μὲν ταυτὸν τὸ θηεῖτο καὶ τὸ ἐθαύμαζε. λέγει δὲ διπλάσιον πρὸς σαφήνειαν, ὅτι ἐθαύμαζε μὲν τὴν ὄρχησιν, ἐθαύμαζε δὲ σιγῶν. μαρμαρυγαὶ δὲ ποδῶν, αἱ σύντονοι κινήσεις. ἐν γὰρ ταῖς ὀξείαις φασὶ κινήσεσιν, ἀπόστιλψις γίνεταί τις τῶν ποδῶν. κεῖται δὲ ἡ λέξις καὶ παρὰ τῷ Ὀππιανῷ εἰπόντι μαρμαρυγὴν βαρυηχέα, ὅτι θάλασσα μαρμαίρει κινουμένη ἐν τῷ τύπτεσθαι κώπαις καὶ κοντοῖς. χορὸν δὲ πάλιν, τὸν τῆς ὀρχήσεως λέγει τόπον. ἐκ τοῦ ἐν τόπῳ, τὸν τόπον αὐτὸν δηλῶν ἀττικῶς. καθ' ὃν τρόπον ἡ μύρα καὶ κρόμμυον, οἱ τόποι ἐν οἷς αὐτὰ ἦσαν. οὕτω δὲ καὶ μάγειρος, αἱ σμῆνες φασὶ πρὸς τοὔλαιον, ἤγουν ἔνθα πωλεῖται τὸ ἔλαιον. θεῖον δὲ τὸν τοιοῦτον λέγει χορόν, διὰ τοὺς αὐτόθι τιμωμένους θεούς. ἢ καὶ διὰ τὸ θεῖον τοῦ ἔργου. Τὸ δὲ πέπληγον, Ἰώνων καὶ Συρακουσίων λέξις. οὐ συστὰς πεπλήγω ἐκ τοῦ πέπληγα καθὰ ἐν Ἰλιάδι τὸ, ἐκλέλαθον κιθαριστύν, ἐκ τοῦ λέλαθα λελάθω. πολλοὶ γὰρ καθ' Ἡρακλείδην, τῶν παρακειμένων εἰς ω μεταπλασθῆναι. δι' ὃ πεποίθω πεποιθῶ. οὕτω δὲ καὶ πέφυγα πεφύγω καὶ κατὰ Ἀλκαῖον, πεφρίγγω. ἀειστόνικος δὲ, οὐ σικελικὰ ταῦτα, ἀλλ' αἰολικά. ὁ δὲ πλάσσειν ἐκεῖνος βούλεται εἶναι κατὰ τὸ κεκράγω καὶ λελάκω. κατὰ μέντοι τὸν αἰωρούμενον λόγον, γίνεται καὶ οὕτως ὁ πεφύγω ἐκ τοῦ πέφυγα. οὐ παρατατικὸς παρ' Ἡσιόδῳ ἐν θεογονίᾳ τὸ ἐπέφυκον. Ἱστέον δὲ ὅτι δοκοῦσιν ἐνταῦθα οἱ ὀρχούμενοι προβιβᾶν, πρὸς ᾠδὴν ὀρχεῖσθαι τὴν τοῦ Δημοδόκου. ὃ δὴ καὶ ἐν τῇ κατὰ τὴν Ἰλιάδα ὁπλοποιίᾳ φαίνεται. κιθαρίζοντος γὰρ ἐκεῖ παιδὸς, χαίροισιν ἄλλοι μολπῇ καὶ ὀρχηθμῷ. ἐν οἷς ὑποσημαίνεταί φασι τὸ ὑπόρχημα τὸ εἶδος, ὃ ᾖδον ἐπὶ ξυροδήμου καὶ πηδᾶν. ἔστι δέ φασιν ἡ τοιαύτη ὄρχησις, μίμησις τῶν ὑπὸ τῆς λέξεως ἑρμηνευομένων πραγμάτων. ἣν παρίστησι Ξενοφῶν ἐν τῇ Ἀναβάσει. ὀρχεῖσθαι ἱστορῶν σὺν ὅπλοις. καὶ ἅλματα ὑψηλὰ καὶ κοῦφα καὶ μετὰ μαχαιρῶν. ἡ ἁρμονία δηλαδὴ καὶ αὐτὰ ὅπλα καὶ τὰ τῶν ἐνταῦθα βηταρμόνων. ὧν τὸ ἀριστεῦσαι ἐπάγγελμα, καὶ πλείστους ὀρχηστὰς φασὶν Αἰσχύλου. οὕτω τεχνίτης, ὥς τι ἐν τῷ ὀρχεῖσθαι τοὺς ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, φανερὰ ποιῆσαι τὰ πράγματα δι' ὀρχήσεως. Ὅτι δὲ ἡ ὄρχησις ἐσπουδάζετό ποτε, δηλοῦσι καὶ οἱ παρειλημμένοι ὀρχηστοδιδάσκαλοι, καὶ οἱ ζηλώσαντες αὐτὴν σοφοί. Σοφοκλῆς οὖν καλός φασι τὴν ὥραν γενόμενος, ἐδιδάχθη ἔτι παῖς ὢν, καὶ ὀρχηστικὴν καὶ μουσικήν. καὶ Σωκράτης δὲ πολλάκις ἐν τῷ καταλαμβάνεσθαι ὀρχούμενος, ἔλεγε τοῖς γνωρίμοις, παντὸς εἶναι μέλους τὴν ὄρχησιν γυμνάσιον. Ὅτι καιροῦ λαβόμενος ὁ ποιητὴς καὶ πρόσωπα εὑρὼν τρυφῶντα ἐν τῷ τῶν Φαιάκων, γελᾷ

αὐτῶ

ὥστε ἐνταῦθα εἰς ἀστεϊσμὸν ἐλθὼν διὰ τοῦ κατὰ τὸν ἄρην καὶ τὴν ἀφροδίτην διηγήματος, ἐρωτικοῦ ὄντος καὶ διὰ τοῦτο τι ταχθέντος εἰς γλυκεῖαν ἀκοήν. οὐκ ἀπεικὸς δὲ πάντας τοὺς ὡς πολλαχοῦ φαίνεται ῥυφῶντας φαίακας, καὶ ἀκούσμασι χαίρειν ἐρωτικοῖς, ἅπερ οἱ πρὸς ἀρετὴν ζῶντες ἀποτροπιάζονται. λέγοντες καὶ αὐτοί, ὅτι σοφὴ ψυχῆς λόγοι καλοί. καὶ ὅτι οἱ κανὲ γαστρί, τὸ καλὸν ἔρως οὐκ ἔστιν, ἤγουν τῶν εὐμόρφων. πεινῶσι γὰρ οἱ κύνες πικρὰ ὥς φησιν ἀχαιὸς ὁ ποιητής. ἀφ' οὗ λακών εὐελπίδης, φασίν. ἐν πλησμονῇ τοι κύπρις, πεινῶντι δ' οὔ. εἰ δὲ συμμολογεῖται τοῖς σοφοῖς ὁ ἔρως, ἀλλ' ἐκεῖνοι σεμνὸν δηλαδὴ τὸν ἔρωτα καὶ παντὸς αἰσχροῦ κεχωρισμένον ἤδεσαν. διὸ καὶ κατὰ τὰ γυμνάσια, ἑρμῆς καὶ ἡρακλῆς καὶ αὐτὸν συνίδρυον. τῶν μὲν λόγου. τῶν δ' ἀλκῆς προεστώτων. ὧν μεγίστων, φιλία καὶ ὁμόνοια γίνεται. οὐ δὲ γέλωτα ποιεῖ τὸ ῥυθμιζόμενον διήγημα, ἐπισημαντέον καὶ αὐτὸς ἐν οἷς ἐρεῖ γέλωτα ἐγγίνεσθαι τοῖς θεοῖς ἐπὶ τῷ πράγματι. ἔστι δὲ ἡ ἐν τούτοις ὁμηρικὴ φράσις, τοιαύτη. αὐτὰρ ὁ φορμίζων, ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν ἀμφ' ἄρεος φιλότητος εὐστεφάνου τ' ἀφροδίτης. ὡς τὰ πρῶτα μίγησαν ἐν ἡφαίστοιο δόμοισι λάθρῃ. πολλὰ δ' ἔδωκε. λέχος δ' ᾔσχυνε καὶ εὐνὴν ἡφαίστοιο ἄνακτος. ἄφαρ δέ οἱ ἄγγελος ἦλθεν ἥλιος, ὅς σφ' ἐνόησε μιγαζομένους φιλότητι. ἥφαιστος δ' ὡς οὖν θυμαλγέα μῦθον ἄκουσεν ἐκ τοῦ ἡλίου. βῆ ῥ' ἴμεν ἐς χαλκεῶνα, κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεύων, ἐν δ' ἔθετ' ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα, κόπτε δὲ δεσμοὺς ἀρρήκτους, ἀλύτους. ὄφρ' ἔμπεδον αὖθι μένοιεν, οἱ δὲ σμικθέντες δηλαδή. αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῦξε δόλον κεχολωμένος ἄρει. βῆ ῥ' ἴμεν εἰς θάλαμον ὅθι οἱ φίλα δέμνια κεῖτο. ἀμφὶ δ' ἄρ' ἑρμῖσι, χέε δέσματα κύκλῳ ἁπάντῃ. πολλὰ δὲ καὶ καθύπερθε μελαθρόφιν ἐξεκέχυντο ἠΰτ' ἀράχνια λεπτά, τά γ' οὔ κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο οὐδὲ θεῶν μακάρων, περὶ γὰρ δολόεντα τέτυκτο. αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα δόλον περὶ δέμνια χεῦεν, εἴσατο τουτέστι προσεποιήσατο καὶ ἔφηνε, ἀπιέναι ἐς λῆμνον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον. οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε χρυσήνιος ἄρης ὡς ἴδεν ἥφαιστον κλυτοτέχνην νόσφι κιόντα. βῆ δ' ἰέναι πρὸς δῶμα περικλυτοῦ ἡφαίστοιο, ἰχανόων φιλότητος ἐϋστεφάνου κυθερείης. ἡ δὲ νέον παρὰ πατρὸς διὸς ἐλθοῦσα. ἡ δ' εἴσω δώματος ἦε. ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί. καὶ ἔφη. δεῦρο φίλη λέκτρονδε τραπείομεν εὐνηθέντε. οὐ γὰρ ἔθ' ἥφαιστος μεταδήμιος ἀλλά που ἤδη οἴχεται ἐς λῆμνον μετὰ σίντιας ἀγριοφώνους. ὡς φάτο. τῇ δ' ἀσπαστὸν ἐείσατο κοιμηθῆναι. τὼ δ' ἐς δέμνια βάντε, κατέδραθον. ἀμφὶ δὲ δεσμοὶ τεχνήεντες ἔχυντο πολύφρονος ἡφαίστοιο. οὐδέ τι κινῆσαι μελέων ἦν οὐδ' ἀναεῖραι. καὶ τότε δὴ γίνωσκον ὅτ' οὐκέτι φυκτὰ πέλονται. ἀγχίμολον δ' αὐτοῖς ἦλθεν κλυτὸς ἀμφιγυήεις αὖτις ὑποστρέψας πρὶν λήμνου γαῖαν ἱκέσθαι, ἠέλιος γάρ οἱ σκοπιὴν εἶχεν, εἶπέ τε μῦθον. στῆ δ' ἐν προθύροισι, χόλος δέ μιν ἄγριος ᾕρει. σμερδαλέον δ' ἐβόησε, γέγωνέ τε πᾶσι θεοῖσι. ζεῦ πάτερ ἠδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες, δεῦθ' ἵνα ἔργα γελαστὰ καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ ἴδησθε. ὡς ἐμὲ χωλὸν ἐόντα, διὸς θυγάτηρ ἀφροδίτη αἰὲν ἀτιμάζει. φιλεῖ δ' ἀΐδηλον ἄρηα, οὕνεχ' ὁ μὲν καλός τε καὶ ἀρτίπος, αὐτὰρ ἐγώ γε ἠπεδανὸς γενόμην. αὐτὰρ οὔ τί μοι αἴτιος ἄλλος ἀλλὰ τοκῆε δύω, τὼ μὴ γείνασθαι ὄφελλον. ἀλλ' ὄψεσθ' ἵνα τώ γε καθεύδετον ἐν φιλότητι, εἰς ἐμὰ δέμνια βάντες. ἐγὼ δ' ὁρόων ἀκάχημαι. οὐ μέν σφεας ἔτ' ἔολπα μίνυνθά γε κειέμεν οὕτω, καὶ μάλα περ φιλέοντε. τάχ' οὐκ ἐθελήσετον ἄμφω εὕδειν, ἤγουν οὐ δυνήσονται τὰ σφίσι φίλα ποιεῖν, ἀλλά σφωε δόλος καὶ δεσμὸς ἐρύξει, εἰσόκε μοι μάλα πάντα πατὴρ ἀποδῶσιν ἔεδνα ὅσσα οἱ ἐγγυάλιξα, τουτέστιν, ἐχείρισα παρὰ τὰ γυῖα ἤτοι τὰς χεῖρας δίδους, κυνώπιδος εἵνεκα κούρης. οὕνεκά οἱ καλὴ θυγάτηρ ἀτὰρ οὐκ ἐχέθυμος. τουτέστιν οὐκ ἔχουσα λογισμόν. ἢ οὐκ ἐπέχουσα τὰς ἐπιθυμίας. ἢ οὐ σώφρων. οὐκ ἐγκρατής. ἐνταῦθα δὲ συμπληρώσας ὁ ποιητὴς τὴν ἐπὶ τῷ ἡφαίστῳ ἠθοποιΐαν, ἐμελέτησε γὰρ πάνυ καὶ ὡς εἰκὸς ἐκεῖνος εἰπεῖν λόγους ἐφ' οἷς εἶδεν, ἐπάγει καὶ ὡς πρὸς τὴν τοῦ ἡφαίστου βοήν, ἦλθε ποσειδάων. ἦλθεν ἐριούνιος ἑρμείας. ἦλθε δὲ ἄναξ ἀπόλλων. ἧς ἐπανάγαγων εἰς τὸ ἦλθε κατὰ λόγον κάλλους. θηλύτεραι μέντοι θεοὺς ἀριθμῆσαι ὀκνεῖ, διὰ τὸ μηδὲν εἶναι δέον. θηλύτεραι δέ φησι θεαὶ μένον αἰδοῖ οἴκοι ἑκάστη. ἔσταν δ' ἐν προθύροισι θεοὶ δωτῆρες ἐάων. ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσι, τέχνας εἰσορόωσι πολύφρονος ἡφαίστοιο. εἶτα καὶ ἑτέρας ἐπιπλέκων ἠθοποιΐας σοφὴν καὶ βραχύλογον ὡς εἰώθει ἐπὶ λαοῦ ποιεῖν, ἐπιφέρει συμμαχικῶς. ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον. οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα. κιχάνει τοι βραδὺς ὠκύν, ὡς καὶ νῦν ἥφαιστος ἐὼν βραδύς, εἷλεν ἄρηα ὠκύτατόν περ ἐόντα θεῶν, χωλὸς ἐών, τέχνῃσι τό, καὶ μοιχάγρι' ὀφέλλει. ἐφ' οἷς μεταβαίνων εἰς τὸ γελοιωδέστερον διὰ τοὺς οὕτω φιληδοῦντας ἀκούειν φαίακας, φησὶν ὡς τῶν ἄλλων τοιαῦτα λαλούντων, ἀπόλλων τὸν ἑρμῆν προσέφη. ἑρμεία διὸς υἱὲ διάκτορε δῶτορ ἐάων, ἦ ῥά κεν ἐν δεσμοῖς ἐθέλοις κρατεροῖσι πιεσθεὶς εὕδειν ἐν λέκτροισι παρὰ χρυσῇ ἀφροδίτῃ; ὁ δέ, αἲ γὰρ τοῦτο φησὶ γένοιτο ἄναξ ἑκατηβόλε ἄπολλον. δεσμοὶ μὲν τρὶς τόσσοι ἀπείρονες ἀμφὶς ἔχοιεν, ὑμεῖς δ' εἰσορόῳτε θεοὶ πᾶσαί τε θέαιναι, αὐτὰρ ἐγὼν εὕδοιμι παρὰ χρυσῇ ἀφροδίτῃ. ὡς ἔφατ'. ἐν δὲ γέλως ὦρτ' ἀθανάτοισι θεοῖσι. καὶ ἔστι συμφράσασθαι ὡς ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ συνέμιξεν ὅμηρος σπουδαῖα καὶ γελοῖα καὶ πικρά. καὶ σπουδαίας μὲν πολύ τι ἔχουσιν. οὐκ ὀλίγα τῶν τοῦ ἡφαίστου. ἐν οἷς κατατρέχει ὡς μοιχαλίδος τῆς ἀφροδίτης. γελοῖα δέ εἰσιν, ἄλλά τε, καὶ τὰ προσηχῶς λεχθέντα ὑπὸ ἑρμοῦ. καθὰ καὶ ὁ ποιητὴς ἐπισκοπεῖ ἐν τῷ, γέλως ὦρτο. καὶ πρὸ αὐτοῦ δὲ αὐωτέρω ἔνθα καὶ ἄλλως ἐγέλασαν οἱ ἐνταῦθα γελῶντες. φανερὸς δ' ὅτι ὁ ἀσεμνὸς γέλως ὁ ἐφ' οἷς ἐλάλησεν ἑρμῆς, ἀλλ' οὗτος ἐπιπρέπει τοῖς παραύλοις ταυτὸν δ' εἰπεῖν τοῖς ἐξαυλημένοις φαίαξι. τοιαῦτα γὰρ ὁ ἑρμῆς εἰπὼν, ὅπως

ἐρεῖ ἄν τις κήλων καὶ λάγνης ἢ λάγνος διὰ τοῦ ο. καὶ σιφόλης. καὶ πτάρ. καὶ μάχλος. ὧν αἱ χρήσεις παρὰ τοῖς παλαιοῖς. οἵ φασιν, ὡς κήλων μὲν ποιοῦνται, ἀπὸ τῆς ὀχευτῆς ὄνων. ἀρχίλοχος. ὥστ' ὄνου πριηνέως κήλωνος ἐπλήμυρον. σιφόλης δέ, ὁ καὶ φιλοίφας, ἀπὸ τοῦ οἴφειν φασὶν ἢ οἴφεσθαι, ὅπερ ἐστὶ, πεπαίνειν ἢ πεπαίνεσθαι. πτὰρ δέ, ἀπὸ τοῦ πταίρειν, ἤγουν ὀπτεύειν. λάγνος δέ, παρὰ τὸ λα ἐπιτατικὸν μόριον καὶ τὸ γόνος, οἱονεὶ λαγόνης ὁ λίαν πολύγονος. μάχλος δὲ ἀφ' οὗ καὶ ἡ κατὰ τὸν πάριν μαχλοσύνη, ὁ δίυγρος ἀπὸ καταφορείας. ὅθεν φασὶ καὶ αἰσχύλος, τὴν ῥεομένην ἄμπελον, μάχλον ἔφη. καὶ οὕτω μὲν γελοῖα τὰ εἰρημένα. σπουδαῖα δὲ τοῖς τοιούτοις λόγοις ἀναμέμικται, ἤ, τι ῥυθμισομένου τοῦ ποσειδῶνος ἐμβριθῆ, καὶ τὸ, οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα. καὶ τὸ ἐφεξῆς περὶ ἐγγύης γνωμικόν. καὶ οὕτω μὲν ἐν τούτοις. ἐπεὶ δὲ ἐχρῆν πάντως λυθῆναι τὴν μυθικὴν ἐνταῦθα γελοίαν περιπέτειαν, οὐκ ἦν δὲ εὐκόσμως τὸν ζῆνα γελᾶσθαι πάντων γελώντων, πλάττει ἀγέλαστον ἐπί τε τοῖς λεγομένοις, ἔστι τι τῷ θείῳ, τὸν πρεσβύτατον ποσειδῶνα. διδάσκων χρῆναι τοὺς ἀρχαίους γέροντας μήτε φιλογέλωτας εἶναι, καὶ τὰ πρὸς φιλίαν δὲ πραγματεύεσθαι. καὶ δὴ αὐτοῦ λύει τὸ κατὰ τὴν ἀφροδίτην καὶ τὸν ἄρην δρᾶμα. φησὶ γοῦν. οὐδὲ ποσειδάωνα γέλως ἔχε. λίσσετο δ' αἰεὶ ἥφαιστον κλυτοεργὸν ὅπως λύσειεν ἄρηα. εἰπών. λῦσον. ἐγὼ δέ τοι αὐτὸν ὑπίσχομαι ὡς σὺ κελεύεις, τίσειν αἴσιμα πάντα. ἥφαιστος δὲ πολιτικώτερον εὐλαβούμενος, μή με φησὶ ποσείδαον ταῦτα κέλευε. δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύαι ἐγγυάασθαι. πῶς ἂν ἐγώ σε δέοιμι τουτέστι δεσμεύσαιμι καθὰ καὶ τὸν ἄρην, εἴ κεν αὐτὸς οἴχοιτο χρέος καὶ δεσμὸν ἀλύξας. καὶ ὁ ποσειδῶν ὑπισχνεῖται ὑπὲρ ἄρεως ἐὰν χρεῖος ὑπαλύξας οἴχεται φεύγων, αὐτὸς ταῦτα τίσειν. καὶ ἥφαιστος πεισθεὶς καὶ εἰπὼν ὡς οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι, ἀνίησι δεσμοῦ τὸν ἥφαιστον. ὁ δέ, λυθεὶς ἐκ δεσμοῦ κρατεροῦ σὺν καὶ τῇ ἐρωμένῃ, ᾤχετο ἔνθα ἐν τοῖς ἐφεξῆς ῥηθήσεται. ἰστέον δὲ ὅτι τὰ ὀλίγα προσσοφιστεὶς εἰπὼν ὡς τὸ τοῦ ἀλκινόου συμπόσιον ἱλαρότητα περιέχει καὶ παιδιὰν εὐσχήμονα, ἐπάγει συνοίας διὲς ὁ ὑποκείμενος μῦθος φαίνεται συμβάλλεσθαί τι τῷ ὀδυσσεῖ. λέγει γὰρ ὅτι μετὰ τὸν γυμνικὸν ἀγῶνα, ἀείδει ὁ ᾠδὸς ἀμφ' ἄρεος φιλότητος μῦθόν τινα χλεύῃ κεκραμένον. καὶ εἰς τὴν μνηστηροφονίαν ὑποθήκας ὑποτιθέμενον ὀδυσσεῖ ὡς τοῦ κυλλοποδίωνος τὸν ἀνδρειότατον ἄρην καταγωνισαμένου. ᾧ δηλαδὴ τρόπῳ καὶ αὐτὸν ἐγχειρητέον τοῖς ὑπερφιάλοις μνηστῆρσιν εἴπερ δόλῳ περιγίνεται αὐτῶν. καὶ ὅτι πολλῶν πολλὰ εἰπόντων περὶ τῆς ἐνταῦθα ἐκτεθείσης μυθοποιΐας, ταῦτα μᾶλλον ἐστὶν ἁπλούστερον ἔχοντα. τὸ γὰρ τῇ ἀφροδίτῃ τὸν μὲν ἥφαιστον. ὡς ὁμευνέτην συνεῖναι, τὸν δὲ ἄρην μυθικῶς ὁμιλεῖν ἐν τοῖς ἑξῆς, ὁ μὲν μῦθος ἐπλάσατο, δεικνὺς μὴ δὲ τοιούτων παθῶν ἀμοίρους εἶναι τοὺς ἑλληνικοὺς θεούς, διὰ τὸ προσπλάττειν αὐτοῖς ἀνθρωποπαθεῖς. ἡ δὲ φιλόσοφος θεραπεία, ἠθικῶς μέν, παιδαγωγεῖσθαι τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἐν τούτοις λέγει, μανθάνοντας ὡς οὐδὲ παρὰ τοῖς κρείττοσιν ἀρετᾷ κακὰ ἔργα. εἰσὶ δὲ οἳ καὶ οὕτως εἶπον, ὡς μακρόθεν παιδεύει μὴ ἀσελγαίνειν, ὡς καὶ θεῶν διὰ ταῦτα ἀσχημονούντων. ἄλλως δὲ οἱ μέν, εἰς νεῖκος καὶ φιλίαν ἠλληγόρησαν τὰ τοιαῦτα. ἅπερ ἐμπεδοκλῆς ἐδόξαζεν ὡς τῷ παντὶ λυσιτελοῦντα εἰς γένεσιν. ὧν, τῆς φιλίας μὲν σύμβολον, ἡ τῆς ἀφροδίτης καὶ τοῦ ἄρεος μίξις ποιούντων ἅπερ αὐτοῖς φίλα. τοῦ δὲ νείκους, ἡ ἐκ θερμοῦ λύσις αὐτῶν. εἰς τό, τι ἄλλο θερμὸν αἴτιον ὃ διὰ τοῦ ἡφαίστου ἐμφαίνεται, καὶ ὁ ἥλιος οὐ μισῶν τὴν ἀφροδίτην, ἀλλὰ χαίρων τῇ τοιαύτῃ λύσει ὡς αἰτία οὕτω γενέσεως. διὸ καὶ ὁ παραβάτης φησὶν ὅτι σύγκρασις τῆς οὐρανίου ἡ ἀφροδίτη καὶ τῆς ἁρμονίας αὐτῶν φιλία καὶ ἕνωσις. ἡλίου γάρ φασιν ἐγγὺς οὖσα καὶ συμπεριθέουσα, πληροῖ μὲν τὸν οὐρανὸν εὐκρασίας, ἐνδίδωσι δὲ τὸ γόνιμον τῇ γῇ, καὶ ἄλλα δὲ ἕτερα πλεονάζουσιν εἰς τὴν τοιαύτην ὑπόθεσιν. καὶ οὕτω μέν τινες. ἕτεροι δέ, μαθηματικώτερον ἐπέβαλον τοῖς ῥηθεῖσιν ὡς καὶ ὁ δημώ. χαίρειν εἰπὼν τινὰς φιλοσοφοῦντας τῶν τοῖς θεοῖς ὁμωνύμων ἀστέρων ἄρεώς τε καὶ ἀφροδίτης καὶ ἡλίου. οἱ καὶ κλιμακτῆρας τινὰς ἐξ ἄρεος ἐπηρμένους, ἀπλανεῖς πλάσσονται, ἀφροδίτης ἀπαγούσης αὐτοὺς ὡς ἐκεῖνοι τερθρεύονται, διὰ φιλίαν τὴν πρὸς τὸν ἄρην. ἄλλοι δὲ ἁπλούστερον ἐπιβάλλοντες, ἀφροδίτην νοοῦσι, τὴν χάριν ἥτις ἕπεται οὐ μόνον τῷ κατ' αἰσχύλον αἴθει τοῦ πυρός, ἀλλὰ καὶ τοῖς δι' αὐτοῦ ἀποτελουμένοις, εἴγε χαρίεντα ἔργα τελοῦνται διὰ πυρός. μετέχει δὲ δή τινος τοιαύτης χάριτος καὶ σίδηρος ἐκ τοῦ ὁμιλεῖν πυρί, εἰ καὶ ἐπ' ὀλίγον ἐστὶν ἀμυδρᾶς. διὸ καὶ λάθρα ἐστὶν ὡς εἰπεῖν, μοιχικῶς τῇ τοῦ ἡφαίστου ἀφροδίτῃ ἄρης ὅ ἐστι σίδηρος σύνεισιν, ὑποκλέπτων τὴν ἐκεῖθεν χάριν. καὶ οὕτω μὲν ἐν ταῦτα ὡς ἐν βραχεῖ φάναι. πλατύναι γάρ τις ταῦτα προθέμενος, ὅτι ἂν εὑρήσει δόλον, καὶ οὐδ' ἂν ἐκφεύξεται ψυχρολογίας περιπεσεῖν. Ὅτι δὲ ἀφροδίτη οὐ μόνον αἰδοῦς ἀξίας λέξεις προάγει ἀλλὰ καὶ σεμνάς, οὐκ ἄδηλόν ἐστιν. ἡ γοῦν ἀφροδισιὰς πόλις, οὐκ ἐντρέπει τοὺς λέγοντας. οὐδὲ τὸ κύριον ὁ ἐπαφρόδιτος. οὐδ' εἴ τις ῥόδον ἐρεῖ ἐπαφρόδιτον. οὐ μὴν οὐδὲ ἡ ἐπαφροδισία. ἧς χρῆσις ἐν τῷ, ὅ, τι ἂν λαλήσειεν ἡ πεπαιδευμένη φιλόξενος πρὸς τινα τῶν συζώντων, πεπαφροδισίας καὶ χάριτος ἦν μεστόν. Σημείωσαι δ' ἐνταῦθα καὶ ὅτι ἀστείως ὥς φησιν ὁ ἀθήναιος, παρὰ φαίαξι τοῖς ἄγαν ἐμπεπλασμένοις ἐντρυφῆς, ὅμηρος ποιεῖ ᾀδόμενα τὰ κατὰ τὴν ἀφροδίτην γελοῖα. κατὰ γὰρ τὸν εἰπόντα, ἐν πλησμονῇ τοι κύπρις, ἐν δὲ τοῖς κακῶς πράσσουσιν οὐκ ἔστιν ἀφροδίτη, βροτοῖς. καὶ τοιαῦτα μὲν ταῦτα. Τὰ δὲ κατὰ μέρος τοῦ ῥηθέντος χωρίου, τοιαῦτα. Τὸ μὲν ἀμφ' ἄρεος φιλότητος ληφθὲν ἀντὶ τοῦ περί, γενικῇ συντάξει κατὰ δύναμιν τοῦ περὶ προ-

θέσεως

ὥσωσι. Ὅτι δὲ καὶ ποιητῇ συντάσσονται αἱ ἀμφὶ καὶ αἱ περὶ, πολλαχοῦ δηλοῦνται. ὁ δὲ ἄρης, νῦν μὲν συστέλλει τὴν ἀρχοῦσαν, ὡς καὶ ἐν τῷ, ἀΐδηλον ἄρηα. ἢ, ἔλαι ἄρηα. καὶ ἐν ἄλλοις. ἐν δὲ τῷ, κεχολωμένος ἄρης καὶ χρυσήνιος ἄρης, ἐκτείνεται εἰς αὐτὸ δίχρονον. τὸ δὲ τοιοῦτον, ἐδήλωσε καὶ ἡ ἰλιὰς ἔν τε ἄλλοις καὶ μάλιστα ἐν τῷ, ἆρες ἄρες βροτολοιγέ. εὐστέφανος δὲ, ἀπὸ κόσμου γυναικείου. ἀθλητικὸν μέντοι στέφανον, οὐκ οἶδε φασὶν ὁ ποιητής. Τὸ δὲ ἐμίγησαν, οὐκέτι τὴν ἁπλῶς ὡς ἐν ἄλλοις ἀλλὰ τὴν κατ᾽ ἔρωτα συνουσίαν δηλοῖ. τὸ δὲ μιγῆναι [illegible], καὶ μιγάζεσθαι φιλότητι ἔφη σαφέστερον. Τὸ δὲ πολλὰ δ᾽ ἔδωκε, δῶρα δηλαδή. νοηθέντα ἐκ τοῦ παράγοντος αὐτὰ ῥήματος τοῦ ἔδωκε. λέχος δὲ καὶ εὐνὴ καὶ δέμνια, ταυτὰ κατὰ πολυωνυμίαν εἰσίν. ὥσπερ καὶ δεσμοὶ καὶ δέσματα καὶ δεσμὰ καὶ ἐπίδεσμα. περὶ ὧν οἱ ἀττικοί φασι, δεσμὰ οὐχὶ δεσμούς. καὶ ἐπιδεσμὰ οὐχὶ ἐπιδέσμους. ἔτι ὅμοια κατὰ πολυωνυμίαν, καὶ ὁ δόλος καὶ ἡ τέχνη. ὡς τὸ, ὕλει τέχνησιν. ὃ σαφέστερον ἐν τοῖς περὶ πρωτέως, δολίην τέχνην ἔφη. ὅθεν καὶ δεσμοὶ τεχνήεντες, οἱ κατὰ δόλον. ἐκεῖθεν δὲ καὶ τὸ ἀτεχνῶς ἀντὶ τοῦ δίχα δόλου καὶ φανερῶς. οὕτω δὲ ὅμοιον καὶ τὸ πολύφρων καὶ κλυτοτέχνης καὶ κλυτοεργὸς ἥφαιστος. καὶ τὸ, οὐδ᾽ ἀλαοσκοπιὴν εἶχεν ἄρης. καὶ τὸ, ἥλιος σκοπιὴν εἶχε. Τὸ δὲ λέχος δ᾽ ᾔσχυνε, αἰσχρὸν εἶναι τὸ ἔργον δηλοῖ. ἐν δὲ τῷ, ἡφαίστοιο ἄνακτος, θεία λέξις κατὰ κυριολεξίαν τὸ ἄναξ. ὡς καὶ ἐν τῷ, ἄναξ ἀπόλλων. Τὸ δὲ θυμαλγέα μῦθον ἀκούσας, ὅμοιόν ἐστι τῷ, θυμοδακὴς γὰρ μῦθος. καὶ ἡ ἐκεῖ δοκοῦσα εἶναι παρήχησις, καὶ ἐνταῦθα ἐμφαίνεται. χαλκεὼν δὲ, τὸ ἐργαστήριον τοῦ χαλκέως ἡφαίστου. πέφρασται δὲ καθ᾽ ὁμοιότητα τοῦ, ἀκανθεών. χαραδρεών. καὶ τῶν τοιούτων. περὶ δὲ ἀκμοθέτου καὶ ἄκμονος καὶ τοῦ κόπτειν δεσμοὺς, ἐν τῇ ἰλιάδι ἐρρέθη. ἄρρηκτοι δὲ δεσμοὶ καὶ ἄλυτοι, οἱ πάνυ στερεοί. ὡς ὅτε ἀνακνάμψας τις ἠρέμα λύει, ὅτι πρὸς βίαν ῥήξει. καλῶς δὲ κεῖται τὸ πρὸς βίαν ἐνταῦθα. λύει μὲν γάρ τις, ἐν ἀδείᾳ. ῥήγνυσι δὲ, βιαζόμενος. διὸ καὶ πρὸς ἔμφασιν, λείως μὲν λαλεῖται τὸ λύειν, τραχοφωνεῖται δὲ τὸ ῥηγνύειν. καὶ ἀληθῶς, ἅπασα ῥῆξις, βίαιόν τι ἐμφαίνεται. ὁ γοῦν ῥηξήνωρ βίᾳ ἀνδρῶν ῥήγνυσι φάλαγγας. ἐμφαίνει δὲ βίαν, καὶ τὸ, ἐρράγη πόλεμος. δηλαδὴ σκεδασθεὶς ὧδε καὶ ἐκεῖ καὶ μὴ ἐφ᾽ ἑνὸς μένων. καὶ σπαστὸς δὲ καταρραγεὶς καθὰ καὶ ὁ ῥαγδαῖος ὄμβρος, βίαιόν τι δηλοῦσιν. ὡς καὶ τὸ ἀπορραγῆναι, καὶ τὸ συρρῆξαι μάχην. μάλιστα δὲ, τὸ διαρραγῆναι. οὗ χρήσεις καὶ ἄλλαι μὲν οὐκ ὀλίγαι, καὶ αὕτη δὲ ἡ ἀστεία. εὐδαίμων ἐγὼ, οὐχ ὅτι ἐν τοῖς γάμοις εὐωχήσομαι, ἀλλ᾽ ὅτι διαρραγήσομαι ἢν θεὸς θέλῃ. τούτου δέ μοι τοῦ τέλους, γένοιτο τυχεῖν. Τὸ δὲ τεῦξε, πρωτότυπόν ἐστι παράγωγον τῆς τέχνης καθ᾽ ἣν ἥφαιστος ἐργάζεται. Τὸ δὲ κεχολῶσθαι ἥφαιστον ἄρει, δηλοῦται καὶ ἐν τῷ, χόλος δέ μιν ἄγριος ᾕρει. καὶ ἐν τῷ, ἐγὼ δ᾽ ὁρόων ἀκάχημαι. Τὸν δὲ θάλαμον ἑρμηνεύων, ἔφη. ὅθι οἱ φίλα δέμνια κεῖτο. ἵνα ἢ θάλαμος, ὁ κοιτών. ἢ [illegible] τὸ κεῖτο. ἐξ αὐτοῦ γὰρ ὁ κοιτών. ἑρμὶς δὲ ὁ τῆς κλίνης πούς. ὃ καὶ ἑρμὶν καθὰ καὶ δελφὶς καὶ δελφὶν. ἢ παρὰ τὸ ἕρμα κλίνης εἶναι. ἢ παρὰ τὸν ἑρμῆν δοτῆρα ὄντα τοῦ ὕπνου. διό φασι καὶ ἑρμῆς ταῖς ἑρμῖσιν ἐνετυποῦτο. Τὸ δὲ χεῦε καὶ τὸ κέχυντο, τῆς ἄγαν λεπτότητος ἢ τῆς δι᾽ ἐντεῦθεν ὑγρότητος τῶν δεσμῶν ἐστι δηλωτικὸν, διὸ καὶ ἐπλεόνασε τῇ τοιαύτῃ λέξει διὰ τὸ καίριον. Τὸ δὲ κύκλῳ ἁπάντῃ, τοὺς ἀπείρονας ἑρμηνεύει δεσμούς. οἳ καὶ κρικωτοὶ διασαφοῦνται ὑπὸ τῶν παλαιῶν, οἷον αὖ ἢ κυκλοτερεῖς. Τὸ δὲ λεπτὰ, ἢ πρὸς τὸ ἀράχνια φησὶν, ἢ πρὸς τὸ δέσματα. ἑρμηνεία δὲ αὐτοῦ τὸ, ἅ οὐκ ἄν τις οὐδὲ ἴδοιτο, λεπτότητα γὰρ τὰ τοιαῦτα, καὶ τὸ, οὐδὲ θεῶν μακάρων. ὃ καὶ πρὸς πιθανότητα ἐρρέθη. οὐ γὰρ ἀνθρώποις μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοῖς ἦσαν ἀόρατα. διὸ συνέχον τὸν ἄρην τεχνικῶς τετυγμένα. Τὸ δὲ εἴσατο ἴμεν, δύναται ὅμοιον εἶναι τῷ, βῆ δ᾽ ἰέναι, ἵνα ᾖ, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπορεύθη τὸ εἴσατο, καὶ μὴ μόνον ἀντὶ τοῦ ἔδοξε. Ὅτι δὲ φιλτάτη γαιάων ἡ λῆμνος τῷ ἡφαίστῳ διὰ τοὺς ἐκεῖ κρατῆρας τοῦ πυρὸς, καὶ ὅτι καὶ πόλεις δύο περὶ αὐτὴν ὧν μία καὶ ἡ ἡφαιστία, εἰς ἣν καὶ εἰκὸς ἀπελθεῖν ἄρτι τὸν ἥφαιστον, καὶ ὅτι σίντιες οἱ λήμνιοι, καὶ διατί ταῦτα, ἡ ἰλιὰς δηλοῖ. Τὸ δὲ ἐϋκτίμενον πτολίεθρον, τρόπος ἐστὶ ποιητικὸς συνεκφωνήσας χάριν σαφηνείας τῷ ὅλῳ ἤγουν τῇ λήμνῳ, τὸ μέρος αὐτῆς, τὴν πόλιν. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ, ἐς κύπρον ἐς πάφον, ὃ μετ᾽ ὀλίγα κεῖται. Τὸ δὲ γαιάων, πληθυντικῶς καὶ νῦν καὶ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ κεῖται, εἰ καὶ οἱ μεθ᾽ ὅμηρον σημαίνονται μὴ εἶναι πληθυντικὸν ἀριθμὸν τῆς γῆς ὥσπερ οὐδὲ τοῦ ἡλίου διὰ τὸ μονήρη αὐτὰ εἶναι, ἀλλ᾽ ἡ κοινὴ συνήθεια, ἐν τούτοις οὐχ ὑπακούει αὐτοῖς. γαίας, τὰς νήσους νοοῦσι. οἱ μέντοι λύκιοι καὶ ἄλλως ἐθέλοντες εἰπεῖν τὰς ἄνω χώρας, τὰς ἄνω γᾶς λέγουσι. χρυσήνιον δὲ τὸν ἄρην λέγει, συνεξωραΐζων αὐτὸν οὕτω τῇ χρυσῇ ἀφροδίτῃ. ἰσχανόων δὲ, ὁ ἐχόμενος καὶ ἐπιθυμῶν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ. κυθέρεια δὲ ὡς καὶ ἐν ἄλλοις, ἢ ἡ ἀναφανεῖσα περὶ νῆσον τὰ κύθηρα, ἢ ἡ κεύθουσα ἔρωτας. μεταδήμιος δὲ καὶ νῦν, ὁ ἐνδήμιος. ὡς μεταδόρπιος, ὁ ἐν τῷ δόρπῳ. ἀγριοφώνους δὲ τοὺς λημνίους καλεῖ, καθ᾽ ὃν ἴσως λόγον καὶ τοὺς κᾶρας βαρβαροφώνους. ἢ καὶ ὡς λῃστρικοὺς καὶ διὰ τοῦτο ἄγρια λαλεῖν ἐπιτηδὲς εἰθισμένους. οἳ πρῶτοι, καὶ βελοποιίας εὑρεταὶ εἶναι δοκοῦσι, διὸ καὶ σίντιες λέγονται. κατὰ μέν τινας, αὐτόχθονες. ὄντες ἐν λήμνῳ κατὰ δὲ ἑτέρους. ἐκ τῆς ἀντιπέραν ἥκοντες. Τὸ δὲ τῇ δ᾽ ἀσπαστὸν ἐείσατο κοιμηθῆναι καὶ τὸ, ἐς δέμνια βάντε κατέδραθον, σεμνῶς τὰ τῆς μοιχείας φράζουσι. Τὸ δὲ οὐδέ τι κινῆσαι μελέων ἦν παραλύτου ὄν, ἔστι [illegible] καὶ τοῖς ἄγαν μεθύουσιν, οὓς καὶ ὑβρίζοντες φαμέν. καλῶς οὖν ἔγραψέ τις τὸ, αὐτὸς πόδας δὲ

γλῶσσαν

γλῶσσαν τι νόον τι δ᾽ ὁμοῖοιν ἀφράστοισι τοῖς ὁμήρου φρασθεῖσι. πάσχει δέ τι ὁμοίως τούτοις, ὅτι κατὰ τὸν εἰπόντα, πίνει οἶνον ὑπερβολάδην, ὅτι ἐοίκει καί τι σπουδαῖον εἰ γίγνοιτο, σκέπτεται. αἰσχύλος οἴνῳ ἐν τῷ μεθύειν γράφων ἐποίει τὰς τραγῳδίας, ὅθεν σὺ τὸ τοῦ σοφοκλέους τό, ὦ αἰσχύλε, εἰ καὶ τὰ δέοντα ποιεῖς, ὅμως οὐκ εἰδώς γε ποιεῖς. Τὸ δὲ οὐκ ἔτι φυκτὰ πέλονται, καὶ ὡς παροιμιῶδές ἐστιν ἐπὶ ἀφύκτων κακῶν. πιθανῶς δὲ ὁ ἥλιος ἑταῖρος πλάττεται τοῦ ἡφαίστου, διὰ τὸ ἐν ἀμφοῖν φωσφόρον. εἰ δὲ καὶ ὁ ἄρης τὸν ἀλεκτρυόνα ἐν ἀνθρώποις ὄντα τότε κατάσκοπον εἶχε, ταχθέντα μηνῦσαι τὴν ἡφαίστου ἔφοδον, ὁ δέ, ὑπνώσας, προὔδωκε τὰς τοῦ ἄρεος ἐλπίδας, ὃ δ᾽ ὕστερον εἰς τὴν ὄρνιν αὐτὸν ἀπεμόρφωσε, καὶ δηλοῦσιν ἔτι τὴν ἐκείνου στρατιωτικήν, ὁ λόφος ὁ θυμὸς τὰ κέντρα κατὰ τὸν γράψαντα ῥήτορα, ἀλλὰ τοῦτο τῆς ὕστερον μυθοποιητικῆς ὁ σημαντόν ἐστι λάλημα. ἢ πλάσμα, καὶ ὁ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα δηλωθησόμενός που γίγγρων, δαίμων φασὶ διακονήσας τῇ τῆς ἀφροδίτης μοιχείᾳ. Τὸ δὲ γέλων θεοῖσιν, ἀντὶ τοῦ ἐγνώσθη ἐφ᾽ οἷς ἐβόησε. Τὸ δὲ ἔργα γελαστά, γράφεται καὶ ἔργ᾽ ἀγέλαστα, ἤγουν οὐκ ἄξια γέλωτος. τοῦτο δέ, πρός γε τὸν χολούμενον ἥφαιστον, οἱ γὰρ ἄλλοι γελάσουσιν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ γελαστὰ καθὰ καὶ τὸ ἀγέλαστα. εἰκὸς γενέσθαι ἀπὸ τοῦ γελῶ γελάζω ἀῤῥήτου θέματος ὁμοίως τῷ, ἀγῶ ἀγάζω ἔθος τὸ ἀγαστόν. καὶ ἀποβολῇ τοῦ σίγμα καὶ τροπῇ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασύ, ἀγαθόν. ἔτι δὲ καὶ ὡς ἀπὸ τοῦ ἐρῶ ἐράζω ἐραστὸν καὶ ἐπέραστον, ὃ παθητικὸς ἀόριστος ἐράσθην. κατὰ τό, πειρῶ πειράζω ἐπειράσθην. δῆλον ὡς μέντοι. ἐκ τοῦ ἐράω ἐρῶ, τὰ ὀνόματα ἐρατὼ μούσης ὄνομα καὶ ἐρατὸν καὶ ἐρατεινὸν τὸ ἐπιθυμητόν. Οὐκ ἐπιεικτὰ δέ, οἷς οὐκ ἄν τις εἴξῃ ἐπιεικῶς διατιθείς. ἢ τὰ σκληρὰ καὶ μὴ εἴκοντα. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν. γελαστὰ μὲν τοῖς ἄλλοις, ἐμοὶ δὲ οὐκ ἐπιεικτά. Τὸ δὲ αἰὲν ἀτιμάζει, ἐπίτασιν ἀτιμίας δηλοῖ οὐ γάρ ποτε μὲν ποτὲ δ᾽ οὔ, ἀεὶ δέ. Τὸ δὲ ἀΐδηλον ἄρεα, ἀντρέπει τὴν ἀφροδίτην. εἰ γὰρ καὶ καλὸς καὶ ἀρτίπους ὁ ἄρης, ἀλλ᾽ ἀτιμάσιος αὐτῆς μᾶλλον ὡς ἐκεῖνον ἀΐδηλος ὑπὲρ ἥφαιστος ὁ μὴ αἴτιος τοῦ χωλὸς εἶναι, δῆλον δὲ ὡς ἀΐδηλος μὲν διὰ δίφθογγον, παρὰ αἰστωτὸν τό, εἴδω. ἀΐδηλος δέ, διὰ τοῦ ι κατὰ σύγκρισιν τοῦ ἰδεῖν. Τὸ δὲ ἀρτίπος ὅ ἐστιν ἀρτίπους, διὰ μέτρον ἐξέπεσε τοῦ υ. καθὰ καὶ τό, ἶρις ἀελλόπος. ἠπεδανὸν δὲ ὁ ἥφαιστος ἑαυτὸν ὀνομάζει, καὶ ἄλλως μὲν ἠθικῶς, μάλιστα δὲ διὰ τὸ ὡς εἰκὸς αἰδεῖσθαι τὴν κατ᾽ αὐτὸν προφέρειν χωλότητα, δι᾽ ἣν κυλλοποδίων λέγεται ὡς παθὼν ἐπικύλλωμα ἢ κατακύλλωμα. ὧν ἀμφοτέρων μνησθεὶς ἀριστοφάνης ὁ γραμματικός, οὐδέτερον αὐτῶν ἐν ἔθει εἶναι φησίν. αἴτιος δὲ καὶ νῦν, ὁ εἰς αἰτίασιν καὶ μέμψιν. ἐν δὲ τῷ, ὃ μὴ γείνασθαι ὄφελλον, λίπτης πάντως ἄνθρωπος τὸ τοὺς γονεῖς αἰτιᾶσθαι τοῦ τεκέσθαι. Τὸ δὲ οὐ μέν σφεας ἔολπα μίνυνθα κείεμεν οὕτως, ἀντὶ τοῦ οὐκ οἶμαι ἐπιθυμεῖν αὐτοὺς κεῖσθαι οὕτως. ὅπερ ἑρμηνεύων, ἐπάγει. τάχ᾽ οὐκ ἐθελήσετον ἄμφω εὕδειν. ταὐτὸν γὰρ τό, οἱ δ᾽ ἐπελίζον ἔολπα κείεμεν. καί, τό, τάχ᾽ οὐκ ἐθελήσουσιν εὕδειν. οὕτω καὶ ἐν τῷ, κατηφόνες ἔβαν, ἐπιθυμίας καὶ θέλησιν τοῦ κεῖσθαι δηλοῖ τὸ κείοντες. ἔεδνα δὲ φανερῶς καὶ ἐνταῦθα, τὰ ἐκ τοῦ νυμφίου τῇ γαμετῇ διδόμενα. Τὸ δὲ κυνώπιδος, ψόγος ὀφθαλμοῦ. ὥσπερ αὖ πάλιν ἐπαινετὸς τό, κυανώπιδος. καλῶς ἄρα καὶ ἡ ἑλένη κυνῶπιν ἑαυτὴν καλεῖ που ἐφ᾽ οἷς μοιχικῶς ἔδρασεν. ἐριούνης δὲ ἑρμῆς ὡς ἐν ὀλιγίστῳ εἰπεῖν, ὁ ἄγαν ὀνῶν ὅ ἐστιν ὠφελῶν. Τὸ δὲ θηλύτεραι, περιττὸν μὲν δοκεῖ. ἀρκεῖ γὰρ μὲν καὶ μόνον τὸ θεαί. εἴρηται δὲ ὅμως πρὸς ὁμοιότητα τοῦ, γυναικῶν θηλυτεράων. ὃ ἐῤῥέθη πρὸς σύγκρισιν τῶν ἄλλων θηλειῶν ζώων ἃ οὐχ οὕτως ἀεὶ πρὸς ἔρωτα ἐκθηλύνονται. καὶ ἄλλως δὲ θηλύτεραι γυναῖκες κατὰ τοὺς παλαιούς, αἱ εὔκαρποι καὶ πολύφοροι. ὅθεν καὶ θῆλυς ἔρση, ἡ τοῦ εὐκαρπεῖν καὶ πολυφορεῖν αἰτία. ὅθεν καὶ καλλίμαχος θηλύτατον πεδίον λέγει, τὸ πολύχνουν. δωτῆρες δὲ ἐάων, ἀντὶ τοῦ ἀγαθῶν, περὶ οὗ σαφῶς ἀλλαχοῦ δεδήλωται ποιητικοῦ ὄντος καὶ οὐκ εὐχρήστου πεζογράφοις ῥήτορσιν. Ὅρα δὲ τὸ δωτῆρες ἐκτεῖνον τὸ ω τῆς ἀρχούσης καὶ ἐνταῦθα καθ᾽ ὁμοιότητα τοῦ, δώτορ ἐάων. οἱ δέ γε μεθ᾽ ὅμηρον, συστέλλουσι μὲν τὸ δοτήρ. τὸ δὲ δώτωρ, ἐκτείνουσιν ἐν ταῖς παραληγούσαις. Τὸ δὲ ἄσβεστος γέλως, ἔχει θεραπείαν διὰ τὴν ἐν τοῖς γελῶσι θερμότητα. Τὸ δὲ οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα κατὰ τοὺς παλαιούς, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀρετὴν καὶ εὐθένειαν ἄγουσιν. ἵνα γίνηται τὸ ἀρετᾶν, ἐκ τῆς κατὰ ἀνδρείαν ἀρετῆς. οὗ πρὸς σαφήνειαν ἐπάγεται καὶ τό, κιχάνει τοι βραδὺς ὠκύν. ὡς τοῦ ὠκέος ἄρεος ἀποτελέσαντος τὸ κατ᾽ ἀρετὴν εὐθενεῖς διὰ κακουργίας. καὶ πρὸς ἔνδειξιν τοῦ τοιούτου καθολικοῦ γνωμικοῦ, ἐπάγει μερικὸν συνήθως τό, ὡς καὶ νῦν ἥφαιστος ἐὼν βραδύς, εἷλε τὸν ὠκύτατον ἄρην. Τῷ δὲ ἀρετᾶ, σύστοιχον καὶ τό, ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ᾽ αὐτοῦ. δῆλον δὲ καὶ ὡς τὸ ἀρεταίνειν. ἐκ τοῦ τοιούτου ἀρετᾶν παρῆκται. Ἰστέον δὲ ὡς τῶν τινες ὁμηρομαστίγων, ἔφασαν πρὸς τό, οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα, ὅτι καὶ τίς οὐκ οἶδεν ὡς ἡ ἀρετὴ οὐκ ἔστι κακία. πρὸς οὓς δίχα τῶν ἀνωτέρω ῥηθέντων, ἔστιν εἰπεῖν καὶ ὅτι τὸ λεγόμενόν ἐστιν, ὡς οὐκ ἀρετᾷ ὅ ἐστιν οὐκ εὐδαιμονίζει τινὰ τὰ κακὰ ἔργα. ὡς καὶ τό, ἀρετῶσι δὲ λαοί, ἀντὶ τοῦ εὐδαιμόνως ζῶσιν. οὐδὲν γὰρ ἡ εὐδαιμονία ἕτερον, ἀλλ᾽ ἡ συγκρότησις ἀρετῶν. πρὸς δὲ τό κιχάνει βραδὺς ὠκύν, ἐτέθη καὶ παροιμία τό, ἔστι καὶ χωλῷ δρόμος. πρὸς ὁμοιότητα τοῦ, ἔνεστι καὶ μύρμηκι χόλος. ἐνταῦθα δέ, τερπνὸν ὁποία τις ἡ κατὰ ἔρωτα βιαία ἰσχύς. καθ᾽ ἣν ἄλλα τε μυρία γίνονται θαυμάζεσθαι ἄξια, καὶ δὴ καὶ τὸ κατὰ τὸν κροτωνιάτην μίλωνα. οὗ φασι ῥοιὰν τὴν ἐν τῇ χειρί, ἀντίπαλος μὲν οὐδεὶς ἑλεῖν ἠδύνατο. ἡ δὲ ἐρωμένη, ῥᾷστα αὐτὴν ἐξεῖλε φιλονεικοῦσα πρὸς αὐτόν. ἦν γάρ φασι τὸ μὲν σῶμα, ἰσχυρός. ἀνδρεῖος δὲ τὴν ψυχὴν οὐκ ἦν. ὡς δὴ λό-

γε, καὶ ἡ μάχλος ἀφροδίτη, ἡ μόνον ἡφαίστου παραγίνεται κατ' ἔρωτα πρὸς αὐτὴν ποθουμένη τὸν οὕτω κυλλὸν, ἀλλὰ καὶ ἄρεα τὸν ὀβριμοεργὸν εἶλε καὶ ἔχει. Τὸ δὲ χωλὸς ἐὼν, ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ, ἐὼν βραδύς. μοιχάγρια δὲ, τὰ ὑπὲρ ἀγρεύσεως ἤτοι συλλήψεως μοιχῶν ἐκτιννύμενα. ἡ δὲ σύνθεσις αὐτῆς, ὁμοία τῷ, ζωάγρια. βοάγρια. ἀνδράγρια. Εν δὲ τῷ, ἑρμείᾳ διὸς υἱὲ διάκτορε δῶτορ ἐάων ἤτοι δοτὴρ τῶν ἀγαθῶν, ἰστέον ὅτι ὡς ὡς πρὸ βραχέων ἐῤῥέθη, ἔτι δὲ καὶ ἐν τῷ, ἄναξ ἑκατηβόλε ἄπολλον, ὅρα τὴν τῶν ἐπαίνων ἀνταπόδοσιν φραζομένην βιωτικώτερον. χρυσοῦς γὰρ χρυσοῖς λόγοις ἀμειβόμεθα. ὡς τοὺς ἐναντίους, ἀνάπαλιν. Τὸ δὲ πᾶσαι τι θέαιναι, πρὸς ἐπίτασιν δῆθεν αἰσχύνης ἐλέχθη, ἐπεὶ ἐν τοῖς κατὰ τὴν ἄρεω ἐκρύπτοντο αἰδοῖ αἱ θεαί, ὅθεν οὐδὲ ἦν ἡ αἰσχύνη ἐκ πολλῶν. καινότερον δὲ ἐσχημάτισται τὸ θέαιναι. ἀπὸ γὰρ τοῦ θεός, θέαινα. καὶ οὐ κατὰ τὴν δράκαιναν καὶ τὴν λέαιναν καὶ τὴν θεράπαιναν. οὐδὲ κατὰ τὸ, γείτων γείταινα καὶ τέκτων τέκταινα, καὶ ὅσα παραδίδωσιν ἡ τοῦ χοιροβοσκοῦ ἐξήγησις, ἀλλὰ κατὰ τὸ λύκος λύκαινα καὶ γνάθος γνάθαινα, καὶ ὅσα τοιαῦτα διείληπται ἀλλαχοῦ. ὧν πάντων διαφέρει ἡ θέαινα, οὐχ ὅλῃ διφθόγγῳ ἐστοιχισμένη πρὸς τὸ πρωτότυπον, ἀλλὰ μόνῳ δίχρόνῳ. ἔοικε δὲ αὐτῇ τῷ τῆς παραγωγῆς τρόπῳ καὶ ἡ παρὰ τῷ κωμικῷ ἀρύταινα, ἐκ τοῦ ἀρύτω ἤγουν ἀρύω γινομένη. ἔστι δ' αὕτη, ληκυθίου εἶδός τι, ὡς δηλοῖ ὁ κατὰ γυναικὸς κωμῳδούμενος τὸ, ἐμπεριδόλικα ἀρύταιναν. Τὸ δὲ λίσσετο αἰεί, ἐκτενείας δηλοῖ παράμονον. ὃ δὴ καὶ λιπαρεῖν λέγεται, ἀντὶ τοῦ λίαν παρεῖναι. Τὸ δὲ λῦσον κυριολεκτούμενον ἐπὶ τοῦ δεθέντος ἄρεος, πολλάκις καὶ ἀλλαχοῦ ἐνταῦθα κεῖται. ἤγουν ὅπως λύσῃς ἄρεα. καὶ λῦσον καὶ ἐκ δεσμοῦ λῦσαι. τὸ δ' αὐτὸ, καὶ ἀνεῖναι λέγεται. ὡς δηλοῖ τὸ, δεσμῶν ἀνίει. Τὸ δὲ ὑπίσχομαι, τὸ πρωτότυπον ἐστὶ τοῦ ὑπισχνοῦμαι. ἐξ οὗ καὶ τὸ, ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἑκάστῳ. Τὸ δὲ αἴσιμα πάντα ὅ ἐστι καθήκοντα καὶ δίκαια, οὐχ ὥρισαι κατὰ ποσόν. οὐδὲ γὰρ ἔχρην ὁρισθῆναι, ὅτι μὴ δὲ ἦν εἰκὸς αὐτόθεν ἀσκέπτως εἰδέναι τὸν ποσειδῶνα ὅσα ἕδνα ὀφείλεται τῷ ἡφαίστῳ, οὗ δὲ μὴν ὅσως τινὰς τιμᾶσθαι τὴν τῆς ἀφροδίτης μοιχείαν. Τὸ δὲ δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύαι ἐγγυάασθαι, ἀντὶ τοῦ τῶν κακῶν, καὶ ἐγγύαι κακαὶ ὥστε ἐγγυᾶσθαι. ὡς οὐ δίον ὄντος οὐδὲ νῦν ἐγγύας δοθῆναι ὑπὲρ τοῦ φαυλοτάτου ἄρεος, ἐπὶ δειλαίου γὰρ καὶ φαύλου τὸ δειλὸς ἐνταῦθα κεῖται. ἕτεροι δέ φασιν ὅτι δειλαὶ αἱ ἐγγύαι εἰσὶ τουτέστι δυστυχεῖς, καὶ δειλῶν ἀνδρῶν τὸ ἐγγυᾶσθαι. ὡς καθόλου μὴ δέον ὂν ἐγγυᾶσθαί τινα, κατὰ τὸ ἐν δελφοῖς ἐπίγραμμα. ἐγγύα πάρα δ' ἄτα. ὃ λύει πολλὰς τῶν κατὰ βίον κοινωνιῶν. καὶ πάνυ ἐστὶν ἀπάνθρωπον εἰ μὴ δὲ πατέρα ἐγγυητέον μὴ δὲ τῶν τινα πρὸς αἵματος ἢ φίλον. φασὶν οὖν ἄλλοι, ὅτι τῶν δειλῶν καὶ εὐτελῶν, εὐτελεῖς ὀφείλουσιν εἶναι καὶ αἱ ἐγγύαι. ὡς εἰ ἔχοιεν ἄγειν τοὺς ἐγγυητὰς οἱ εὐτελεῖς, ὡς ὁμοίους. διὸ καὶ ἐπάγει ὁ ἥφαιστος, πῶς ἂν ἐγὼ ἐλάσσων ὤν, σὲ τὸν μείζονα ποσειδῶνα δέοιμι ἐὰν λυθεὶς ὁ ἄρης οἴχηται; ὅμως μέντοι, νικᾷ δὴ τὸ πρεσβεῖον ὁ ποσειδῶν. καὶ ὑποσχόμενος ἀποτίσει. ἀποτίσειν αὐτὸς τὸ χρέος, πείθει λυθῆναι τὸν ἄρεω. καὶ ἄλλως δὲ φράσαι κατὰ τοὺς παλαιοὺς, αἱ πρὸς τοὺς δειλοὺς καὶ ἀσθενεῖς ἐγγύαι, δειλαὶ καὶ αὐταὶ καὶ μηδὲν δυνάμεναι, ὡς μὴ δυναμένων τῶν τοιούτων ἐπεξελθεῖν ἀδικήματα διὰ ἀσθένειαν. ἢ καὶ ἄλλως, αἱ ὑπὲρ κακῶν ὡς προεῤῥέθη ἐγγύαι, κακαί εἰσι καὶ αὐταί. ὡς πίστιν φασὶν ὑπὲρ τῶν τοιούτων μηδενὸς τηρεῖν δυναμένου. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐγγύη καθ' ἣν ἐγγυᾷ μέν φασιν ὁ διδοὺς ἐγγυᾶται δὲ ὁ λαμβάνων, γίνεται παρὰ τὸ ἐγγύοις ὅ ἐστι χερσί τινος κεῖσθαι τὸ κατεγγυηθὲν, καὶ διὰ τὸ ἔχεσθαι ὑπ' ἐκείνου ἰσχυρῷ ἤγουν ἰσχυρῷ λόγῳ, ἐξ οὗ καὶ πόλις ἰσχυρὰ καὶ ὀχυρὸν. λέγεται δέ ποτε ἐγγύη, καὶ γάμου ἀπογραφή, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ. Τὸ δὲ χρέος ὅτι ὡς ἐπὶ πολὺ ἐκτείνει τὴν λήγουσαν ἐπὶ δανείου, καὶ ἀλλαχοῦ ἐῤῥέθη. ἴσως δὲ καὶ τὸ χρεῖος κατὰ ὁμοίαν ἁπλὴν ἔκτασιν, ὡς καὶ τὸ μέτρον ὑποδηλοῖ ἐν τῷ, χρείως ὑπαλύξας. Τὸ δὲ οὐκ ἔστ' οὐδ' ἔοικε τὸν ἐὸν ἀρνήσασθαι. οἰκεῖον ῥηθῆναι ὅτε τις ἔνδοξος ἀνὴρ, ἄξιόν τι λόγου ἀπαιτεῖ. ὥσπερ θυμοῦ ἀνδρικοῦ ὄντος, χόλος δέ μιν ἄγριος ᾕρει ἤγουν ἀγριοποιός. σμερδαλέον δ' ἐβόησε. Τὸ δὲ δεῦτε ἵνα ἔργα γελαστὰ καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ ἴδησθε, πράγμασιν ἂν ἐπιλέγοιτο γελοίως γινομένοις. ὥσπερ αὖ πάλιν προβολῆς κεφάλαιον ἐπὶ μοιχείᾳ τὸ, ὄψεσθε ὡς καθεύδετον ἐν φιλότητι εἰς ἐμὰ δέμνια βάντες, ἐγὼ δ' ὁρόων ἀκάχημαι. ἐφ' οἷς καὶ ἀπαιτεῖ τὸν πατέρα δικαστικῶς ὁ ἥφαιστος, ἀποδώσειν τὰ ἕδνα ὡς εἴρηται. τὰ γάρ τοι μοιχάγρια, ὁ ἄρης ἀποτίσει ἢ ὁ ἐγγυησάμενος ποσειδῶν. πρὸς τοῖς εἰρημένοις δὲ, ἰστέον ἐν τῷ, οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικεν, ὅτι τὸ ἔστιν, οὐχ ἁπλῶς ἐνταῦθα προξύνεται ἀλλὰ κατὰ παρατήρησιν ἀρχαίαν, τοιαύτην. τὸ ἔστιν ἐνίκα ἄρχεται λόγου ἢ ὑποτάσσεται τῷ οὐ ἀποφάσει ἢ τῷ καὶ συνδέσμῳ ἢ τῷ ὡς ἐπιῤῥήματι, παροξύνεται. οἷον. ἔστι πόλις ἐφύρη. οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε. καὶ ἔστιν. ὡς ἔστι δεινόν. εἰ δὲ ὑποτάσσεται ὀξυτόνῳ λέξει ἢ περισπωμένῃ ἢ τροχαίῳ προπερισπωμένῳ ἢ προπαροξυνομένῃ λέξει, ἐγκλίνεται κατὰ τοὺς κανόνας τῆς χάρακος. οἷον. ἀγαθός ἐστιν. ἑρμῆς ἐστι. κῆπός ἐστιν. ἄδικός ἐστιν. εἰ δὲ πρόκειται τοῦ ἐστὶ, πυῤῥίχιος παροξύτονος ἢ σπονδεῖος ὅμοιος ἢ ἴαμβος προξυτονούμενος, τὸν τόνον ἐπὶ τοῦ ι ἔχει. οἷον. φίλος ἐστίν. ἀγαμέμνων ἐστίν. ἔρως ἐστίν. Ετι ἰστέον καὶ ὅτι τοῦ ἐστὶν ἡ παραγωγή, οὕτω σκευωρεῖται τῷ τεχνικῷ. εἰμὶ τὸ ὑπαρκτικόν, οὗ ἀκολούθως τροπῇ τοῦ μι εἰς σι, τὸ τρίτον εἰσί, κατὰ τὸ τίθημι τίθησι. καὶ τροπῇ δωρικῇ τοῦ σ εἰς τ, εἰτί. ἵνα τὴν πρὸς τὸ πληθυντικὸν συνέμπτωσιν ἀποφύγῃ. ἀποβολῇ δὲ τοῦ ι, ἐτί. καὶ προσθήκῃ τοῦ σ, ἐστίν. ἵνα ὅπως οὖν ἡ παραλήγουσα μηκυνθῇ. τὰ γὰρ εἰς μι, μακρᾷ θέλει παραλήγεσθαι ἐν τοῖς ἐνικοῖς. δύναται δὲ τὸ ἐστί, καὶ ἀπὸ

τὸ ἰσοδύναμον τοῦ δευτέρου προσώπου εἶναι, ἡ τροπὴ τοῦ δευτέρου σχῆμα εἰς τ. [illegible] δὲ τοῦ τ. τοῦ δὲ ἔοικεν, ἡ μὲν κοινὴ [illegible] ἴσμεν ὡς [illegible] καὶ οὕτω. [illegible] καὶ [illegible] ἀπόλειος [illegible] καὶ ἀπόλειος [illegible] αἰολικῶς φασὶ τὸν [illegible] κατ' ἄλλους [illegible] καὶ, οὐ δεσμοῦ μόνον [illegible] ἤ μάλα δή τινα [illegible] καὶ [illegible] καὶ [illegible] αἰτεκεν.

Ὅτι μετὰ τὸ λυθῆναι τοῦ δεσμοῦ, τοὺς ῥηθέντας μοιχούς, αὐτίκ' ἀναΐξαντες. ὁ μὲν, Θρήκηνδε βεβήκει, ἄρειος γὰρ οἰκητήριον ἡ θράκη διὰ τὸ θυμοειδὲς τῶν ἐθνους ὡς πολλαχοῦ φαίνεται, φιλοπόλεμον. ἀφροδίτη δὲ διὰ τὸ τὴν κύπριον ἐπαφρόδιτον, κύπρον ἵκανεν ἐς πάφον. ἔνθα τέμενος αὐτῇ βωμός τε θυήεις. ἔνθα δή μιν χάριτες λοῦσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ ἀμβρότῳ οἷα θεοὺς ἐπενήνοθεν αἰὲν ἐόντας. καὶ ὅρα τὸ ἐπενήνοθεν, ἄλλως μὲν ἐνταῦθα σημασίαν ἔχον παρὰ τὸ, ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη. ὅμως δὲ καὶ αὐτὸ ἐπιπολασίαν τινὰ δηλοῖ τοῦ ἐλαίου ὥσπερ ἐκεῖνο λάχνης. ἐκεῖνο τὸ γὰρ ἐπιπολάζει, καὶ τὸ χριόμενον δὲ ἔλαιον, καὶ ἔστιν ἡ αὐτὴ ἐτυμολογία καὶ κίνησις τοῦ ἐπενήνοθεν, ἐνταῦθα τε καὶ ἐκεῖ. ἑρμηνεία δὲ αὐτοῦ, τὸ ἐπικεῖται. ἔπεστιν. ἐπανθεῖ. ἤ τι τοιοῦτον. ἐκφύγῃ δ' ἂν καὶ ταύτην τὴν λέξιν ῥήτωρ ἐκ τῆς κατὰ λογάδην γραφῆς. φιλομμειδῆ δὲ κἀνταῦθα λέγει τὴν ἀφροδίτην, διὰ τὰ ἐν τοῖς κατ' αὐτὴν μειδιάματα. καὶ οὐ

Τὼ δ' ἐπεὶ ἐκ δεσμοῖο λύθεν κρατεροῦ περ ἐόντος.
Αὐτίκ' ἀναΐξαντε, ὁ μὲν Θρήκηνδε βεβήκει.
Ἡ δ' ἄρα κύπρον ἵκανε φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη,
Ἐς πάφον. ἔνθα δέ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις.
Ἔνθα δέ μιν χάριτες λοῦσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ
Ἀμβρότῳ, οἷα θεοὺς ἐπενήνοθεν αἰὲν ἐόντας.
Ἀμφὶ δὲ εἵματα ἕσσαν ἐπήρατα, θαῦμα ἰδέσθαι.
Ταῦτ' ἄρ' ἀοιδὸς ἄειδε περικλυτός. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Τέρπετ' ἐνὶ φρεσὶν ᾗσιν ἀκούων, ἠδὲ καὶ ἄλλοι
Φαίηκες δολιχήρετμοι ναυσίκλυτοι ἄνδρες.
Ἀλκίνοος δ' Ἅλιον καὶ Λαοδάμαντα κέλευσεν
Μουνὰξ ὀρχήσασθαι, ἐπεί σφισιν οὔτις ἔριζεν.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σφαῖραν καλὴν μετὰ χερσὶν ἕλοντο
Πορφυρέην, τήν σφιν Πόλυβος ποίησε δαΐφρων,
Τὴν ἕτερος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιόεντα
Ἰδνωθεὶς ὀπίσω, ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀερθεὶς,
Ῥηιδίως μεθέλεσκε πάρος ποσὶν οὖδας ἱκέσθαι.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ σφαίρῃ ἀν' ἰθὺν πειρήσαντο,
Ὠρχείσθην δὴ ἔπειτα ποτὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
Ταρφέ' ἀμειβομένω, κοῦροι δ' ἐπελήκεον ἄλλοι
Ἑσταότες κατ' ἀγῶνα. πολὺς δ' ὑπὸ κόμπος ὀρώρει.
Δὴ τότ' ἄρ' Ἀλκίνοον προσεφώνεε δῖος Ὀδυσσεύς.
Ἀλκίνοε κρεῖον πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
Ἠμὲν ἀπείλησας βητάρμονας εἶν' ἀρίστους.
Ἠδ' ἄρ' ἑτοῖμα τέτυκτο. σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.

μόνον, ἀλλὰ καὶ γέλωτας, ὡς ὁ ἄσβεστος γέλως ὁ ἐν θεοῖς πρὸ βραχέων ἐδήλωσε. Τὸ δὲ ἐς πάφον διασαφῆσαι συνήθως ἐπήγαγεν. ἵνα δηλώσῃ ὅτι εἰς τὴν κύπρου ἦλθεν ἡ φιλομμειδής. τοιοῦτον καὶ τὸ, εἰς ἴδην εἰς γάργαρον. προειπαμένου μὲν τοῦ ὅλου, ἐπενεχθέντος δὲ τοῦ μέρους διὰ τὸ σαφέστερον. ὅμοιον δὲ καὶ πρὸ μικροῦ ἦν ὡς ἐρρέθη καὶ τὸ, ἐς λῆμνον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον ὡς εἰπεῖν, ἐς λῆμνον ἐς ἥφαιστον. οὐκ ἀπέοικε δὲ τούτων οὐδὲ τὸ, κικόνεσσι πέλασσεν ἰσμάρῳ. ὅλον μὲν γάρ τι, οἱ κίκονες τὸ ἔθνος. μέρος δὲ, ἴσμαρος ἡ πόλις. ἴσον δὲ ὂν τοῦ, κύπρον ἵκανεν ἐς πάφον, τὸ κοινὸν τοιοῦτον ἵκανεν ἐς τὴν τῆς κύπρου πάφον. οὕτω δὲ καὶ εἰς τὸ τῆς ἴδης γάργαρον καὶ εἰς τὸ τῆς λήμνου πτολίεθρον. καὶ εἰς τὴν τῶν κικόνων ἴσμαρον. διὰ τὸ ἐπαφᾶσθαι δὲ ἢ διὰ τὸ ἀπαφίσκειν ἤγουν ἀπατᾶν κατὰ τοὺς παλαιούς, τῇ ἀφροδίτῃ αἰνεῖται ἡ πάφος οἷα τοιουτόφωνος τῇ προφορᾷ. ὥσπερ καὶ ἡ κύπρος, διὰ τὸ ἐξ ἀφροδίτης τὸ κύειν πορίζεσθαι ὅ ἐστι πορίζεσθαι ἢ πορσύνεσθαι. ὃ καὶ ἡ κύπρος ἐμφαίνει κατὰ τὴν προφοράν. τέμενος δὲ, γῆ ἀποτομάς, ὅ ἐστιν ἀποτετμημένη τῶν περιξ. καὶ νῦν μὲν, ἱερὸν τοῦτο τέμενος. κοινῶς μέντοι, καὶ πᾶς τόπος παρὰ τῷ ποιητῇ ὁ τῶν ἄλλων ἀφωρισμένος. Ὁ δὲ ῥηθεὶς βωμὸς, αἴθεινος [illegible] οἷα εἰκὸς, καθὰ καὶ ἄλλοι παρὰ τῷ ποιητῇ φαίνονται, πολὺ ὡς ῥίζιστον [illegible]. θυήεις δὲ, παρὰ τὸ θύος ἢ τὸ θύειν

θύειν. ὅθεν καὶ θυοσκόοι φασὶν, οἱ ἱεροσκόποι, ὅ ἐστι δι' ἐμπύρων τὸ μέλλον σημαίνοντες. καὶ θυηχόοι, ἱερεῖς ὑπὲρ ἄλλων θύοντες, ἐκ δὲ τοῦ θύειν, καὶ θυηλαί, αἱ διὰ θυσιῶν φασι μαντεῖαι. ἃς πελάνους τινές φασιν, ἢ καὶ ὀξυτόνως πελανούς. αἱ δὲ χάριτες, δαιμόνια κἀνταῦθα, ὑπουργοῦντα ὡς εἰκὸς τῇ χρυσῇ ἀφροδίτῃ. Ὅρα δ' ἐν τούτοις καὶ τὸ καινοπρεπὲς τοῦ, αὐτίκ' ἀναΐξαντες, ὁ μὲν, θρήκηνδε βεβήκει. ἡ δὲ, κύπρον ἵκανεν. οὐ γὰρ ἔχων ἐπαγαγεῖν τῷ ἀναΐξαντες ὥς τι πρᾶγμα κοινῶς περὶ τῶν δύο ποιηθὲν, ἔφη μερίσας τὸ, ὁ μὲν, ἔβη ἐς θρήκην. ἡ δὲ, εἰς κύπρον. ἔχει δέ τινα τὸ σχῆμα καινότητα καὶ ἐν τῷ ἀναΐξαντες, ὃ ἐπικράτησε διὰ τὸν ἄρην. ὡς δέον ὂν, πρὸς τὸ ἀρσενικὸν φρασθῆναι τὴν μετοχήν. οὐ γὰρ ἂν εἴποι τις χρῆναι διὰ τὴν ἀφροδίτην, εἰπεῖν αὐτίκ' ἀναΐξασαι ὤχοντο, ἀλλὰ τὴν τοῦ ἡμιωτέρου ἐκφωνηθῆναι μετοχήν. ὡς καὶ εἴ τις εἴποι ὅτι ἄρης καὶ ἀφροδίτη λυθέντες τοῦ δεσμοῦ, ὤχοντο. δοκεῖ δὲ τὸ ἀναΐξαντες, ἀποτείνεσθαι πρὸς τὸ, οὐδέ τι κινῆσαι μελέων ἦν οὐδ' ἀναεῖραι, ὃ δὴ παρακολούθημα ἦν τοῦ δεσμοῦ. ὅθεν λυθέντες, ἀνῄξαν. οὐ μόνον κινηθέντες καὶ ἀείραντες ἑαυτοὺς, ἀλλὰ καὶ ἀναΐξαντες εἰς ὁδὸν σύντονον. Ὅρα δ' ἐν τοῖς ῥηθεῖσι καὶ ὡς τὴν μὲν εἰς θρήκην ὁδὸν τοῦ ἄρεος, ψιλῶς οὕτως εἶπε. τὴν δὲ τῆς περιέργου ἀφροδίτης ἀπέλευσιν εἰς τὴν καλὴν κύπρον, πλειονός τινος λόγου ἠξίωσεν. Ὅτι ὀδυσσεὺς τὰ κατὰ τὴν μοιχείαν τῆς ἀφροδίτης ἀκούων, ἐτέρπετο ἐν φρεσὶ καθὰ καὶ οἱ ἄλλοι φαίακες. εἰ δὲ μὴ ἐχρῆν ἐπὶ οὕτω φαυλοτάτῳ ἀκούσματι τὸν φιλόσοφον διαχεῖσθαι, ἀλλ' ἔστιν εἰπεῖν ὡς οὐ τοῖς λεγομένοις ἁπλῶς χαίρει ἀλλὰ τῷ ῥυθμῷ καὶ τῇ ἐμμελείᾳ τοῦ σοφοῦ ἀοιδοῦ. ἴσως δὲ καὶ ταῖς τοῦ μύθου ἀλληγορίαις ἐμβαθύνων φιλοσοφώτερον, καὶ οὐ κατὰ τοὺς φαίακας ἀκροώμενος καὶ αὐτὸς, οἳ ἄλλως τέρπονται ἀκούοντες διὰ τὸ φύσει δηλαδὴ τὰς ἐρωτικὰς ἐννοίας γλυκείας εἶναι. Ὅτι ἀλκίνοος ἀναβρυνόμενος τῇ τῶν ἐγχωρίων ὀρχηστυῖ, ἐκέλευσεν ἅλιον καὶ λαοδάμαντα τοὺς αὐτοῦ υἱοὺς, μουνὰξ ὀρχήσασθαι. τουτέστι μόνους. ἢ καθ' ἕνα ἰδίως. οὓς καὶ ἐξαίρων ὁ ποιητὴς, φησίν. ἐπεί σφισιν οὔτις ἔριζε τουτέστιν ἐξισοῦτο, οἱ δὲ, πλεῖόν τι ποιοῦντες οὗ ἐκέλευσεν ὁ πατὴρ, σφαῖραν καλὴν μετὰ χερσὶν ἕλοντο. ἣν καὶ σεμνύνων ὡς ἐξοχὴν, ἐπάγει. πορφυρέην. τὴν γὰρ ἦν δ', σφαῖραν καλήν. ἣν πόλυβος ποίησε δαΐφρων. ὄνομα δὲ τὸ πόλυβος, οἰκεῖον τοιούτῳ τεχνίτῃ πολλὰς δηλαδὴ βόας ἔχοντι ὅ ἐστι βύρσας. ταύτην ἕτερος ῥίπτασκέ φησι ποτὶ νέφεα σκιόεντα, ἰδνωθεὶς ὀπίσω. ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀερθεὶς, ῥηιδίως μεθέλεσκε πάρος ποσὶν οὖδας ἱκέσθαι. ἤγουν ἀναπηδήσας καὶ ἔτι μετέωρος ὢν, μετελάμβανε. καὶ ἦν ἔθος παλαιὸν οὕτω παίζειν. καὶ ἐπιχωριάζει φασὶ λακεδαιμονίοις ἀγὼν τὰ σφαιρομάχια. εἰκὸς δὲ καὶ τὴν διὰ σφαίρας παιδιὰν τὴν καλουμένην οὐρανίαν, τοιαύτην εἶναι. τὸ γὰρ ὑπερβάλλει νοεῖν ὑπερβολικῶς ῥηθὲν τὸ, ἕως καὶ εἰς νέφη ῥιπτεῖσθαι τὴν σφαῖραν. Σημείωσαι δὲ ὅτι ὀρχήσεως εἶδος ἦν καὶ ἡ τοιαύτη διὰ σφαίρας παιδιὰ, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ οὕτω γράψας. θερμαυστρίς, ὄρχησις δέ τις ποδῶν σύντονος. φησὶ γοῦν κριτίας, οὕτω. ἀναπηδήσαντες εἰς ὕψος, πρὸ τοῦ κατενεχθῆναι ἐπὶ γῆν παραλλαγὰς πολλὰς τοῖς ποσὶν ἐποίουν, ὃ δὴ θερμαυστρίζειν ἔλεγον. ἐοίκασιν οὖν καὶ οἱ βασιλικοὶ ἐνταῦθα παῖδες, τοιαῦτά τινα παίζοντες, καὶ τὴν σφαῖραν ἀναρριπτεῖν. Ὅτι δὲ ἡ ῥηθεῖσα οὐρανία, εἶδος ἦν τῆς διὰ σφαίρας παιδιᾶς, δηλοῖ ὁ γράψας ὅτι ταύτης ἡ μέν τις, ἐλέγετο οὐρανία. ἡ δὲ, ἀπόρραξις. ἡ δὲ, ἐπίσκυρος. ἡ δὲ, φαινίνδα. Οὐρανία μὲν, ἡ εἰς οὐρανὸν τῆς σφαίρας ἀναβολή. ἣν ὁ ποιητὴς ἐμφαίνειν δοκεῖ ἐν τῷ, οἳ δ' ἐπεὶ οὖν σφαῖραν καλὴν μετὰ χερσὶν ἕλοντο πορφυρέην καὶ ἑξῆς ὡς προγέγραπται. ἀπόρραξις δὲ, ὅτ' ἂν τὴν σφαῖραν μὴ πρὸς τοῖχον ἀλλὰ πρὸς ἔδαφος σκληρῶς φασιν ἀράττωσιν ὥς τι ἀποκρουομένην, ἅλλεσθαι πάλιν. ἐπίσκυρος δὲ, ᾗ ἐχρῶντο οἱ παίζοντες κατὰ πλῆθος, καλουμένη δὲ τοῦτο καὶ ἐπίκοινος. ἡ δ' αὐτὴ, καὶ ἐφηβική. ὠνόμαστο δὲ ἐπίσκυρος. ἐπειδὴ οἱ κατ' αὐτὴν σφαιρίζοντες, ἐπὶ λατύπης ἑστῶτες ἣν σκῦρον φαμὲν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται, βολῇ σφαίρας ἀλλήλους ἐξεδίωκον. καὶ τοιαύτη μὲν ἡ ἐπίσκυρος. φαινίνδα δὲ, ὅτ' ἂν ἑτέρῳ φασὶ τὴν σφαῖραν προδεικνύντες, ἑτέρῳ αὐτὴν ἐπιπέμπωσιν. ἣν καὶ ἐτυμολογοῦντες οἱ παλαιοὶ λέγουσι γίνεσθαι αὐτὴν ἴσως ἀπὸ τοῦ φενακίζειν. οὐ πάνυ ἀκριβῶς οὕτως ἐτυμολογήσαντες, ὡς ἐκ τῶν προγραφέντων ἐν τῇ ζῆτα ἔστι γνῶναι. Ὅτι δὲ τὸ σφαιρίζειν οὐκ ὀλίγη μοῖρα ἐνομίζετό φασι γυμναστικῆς, ἔστι συμβάλλειν καὶ ἐκ τῆς ἡροφίλου τοῦ ἰατροῦ εἰκόνος. παράκειται γάρ φασιν αὐτῇ σὺν ἑτέροις τισὶ γυμναστικοῖς ὀργάνοις, καὶ σφαῖρα. τοῦ δὲ ἀξίας λόγου καὶ τὴν σφαιριστικὴν εἶναι, πίστις καὶ ἀθηναῖοι. πολίτην ποιησάμενοι ἀλέξανδρον τὸν καρύστιον σφαιριστήν, καὶ ἀνδριάντα ἐκείνῳ ἀναστήσαντες. μιλήσιοι μέντοι, τὴν γυμνασίαν ταύτην παρῃτήσαντο. αἴτιον δέ φασιν, ὅτι πολῖται ἐξασκήσαντες τὰ ἀθλητικὰ καὶ πολλὰς ἐκ τῶν στεφανιτῶν ἀγώνων ἀπενεγκάμενοι νίκας, τὴν σφαῖραν εἰς οὐδὲν τούτων χρησίμην ἔγνων. διὸ καὶ παραιτητέαν αὐτὴν ἔκριναν. ὅτι δὲ τῶν αὐτὴν παιζόντων τοὺς μὲν νικῶντας, βασιλεῖς ἐκάλουν ὡς ἐπὶ σεμνώματι τοῦ ἔργου, ὄνους δὲ τοὺς ἡττωμένους, δηλοῦσι καὶ αὐτοὶ οἱ παλαιοί. παραφέροντες καὶ χρῆσιν τὴν μὲν, ἐκ τοῦ κατὰ πλάτωνα θεαιτήτου, τοιαύτην. ὁ δὲ ἁμαρτὼν, καθεδεῖται ὥσπερ φασὶν οἱ σφαιρίζοντες, ὄνος. ὃς δ' ἂν περιγένηται ἀναμάρτητος, βασιλεὺς ἡμῶν. τὴν δὲ, ἀπὸ κρατίνου. δὶ. ὄνοι ἀπωτέρω κάθηνται τῆς λύρας. τοὺς γ' ἡττωμένους, ὄνους καθῆσθαι ἔλεγον. Ὅτι δὲ οὐ μόνον σφαιριστικαὶ ἀλλὰ καὶ ἕτεραι τέχναι οὐ λόγου πολλοῦ ἄξιαι ἀλλὰ βάναυσοι ἐπημύθησαν μᾶλλον ἤπερ

αἱ ἐν παιδείᾳ, ἱστορεῖ καὶ Ἀθήναιος. λέγων καὶ ὅτι ἐσκίμαυσε καὶ ὠρχεῖτο, θεοδώρου τοῦ ψηφοκλέπτου, ἐν θεάτρῳ χαλκῆν εἰκόνα ἀνέθηκαν κρατοῦσαν ψῆφον. τί δὲ δηλοῖ ὁ ψηφοκλέπτης, οἴονταί τινες εὑρὼν σοφοκλῆς τὸ, κλέπτης γὰρ αὐτοῦ ψηφοποιὸς εὑρέθη. Ὅτι δὲ παιδιὰ ὀρχηστικὴ καὶ ἡ καλουμένη διὰ τῆς σφαίρας ἁρπαστόν. καὶ ὡς ἡ εἰρημένη φαινίνδα ἄφεσιν εἶχε καὶ φυγήν, καὶ ὡς ἔμελλεν εὐρυθμίας τοῖς σφαιρίζουσι, καὶ ὡς διαβέβηται ἐπὶ σφαιρικῇ δημοτέλης ὁ Χῖος καί τις Χαιρεφάνης, ἐσφαίριζε δ᾽ οὐκ ἀηδῶς καὶ Κτησίβιος ὁ Χαλκιδεὺς φιλόσοφος. ὁ Ἀθήναιος λέγει. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἅλις. Ὅρα δὲ καὶ τὸ, ἣν Πόλυβος ἐποίησε. συνήθως ἤγουν κοινότερον ληφθὲν ἀντὶ τοῦ, ἔτευξε. Τὸ δὲ ῥίπτασκε, γίνεται μὲν ἐκ τοῦ ῥίπτω, λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ δίσκου βολῆς καὶ τῶν τοιούτων. ἐκ δὲ τοῦ, τὴν ἕτερος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιόεντα, παρῳδηθήσεται ἐν τοῖς ἑξῆς τὸ, τὰς δ᾽ ἄνεμος ῥίπτασκεν ἢ φέρεσκε ποτὶ νέφεα σκιόεντα. Σημειωτέον δὲ καὶ ὅτι ἡ μὲν ῥηθεῖσα ὄρχησις, ἀερία τις εἴη ἂν διὰ τὰ ῥηθέντα. ἡ ἑτέρα δὲ ἡ κοινή, χθονία λέγοιτ᾽ ἄν, ὡς δηλοῖ τὸ, ὀρχείσθην δὴ ἔπειτα ποτὶ χθονί. Τὸ δὲ ἰδνωθείς, ἐν τῇ Ἰλιάδι ζητητέον ὡς ῥηθὲν ἐκεῖ. εὐλύγιστον δὲ σῶμα δηλοῦται διὰ τοῦ ἰδνωθῆναι ὀπίσω. ὥσπερ καὶ τὸ, ὑψόσ᾽ ἀερθείς. ἀντὶ τοῦ, εἰς ὕψος ἐλαφρισθείς. κουφότερον δὲ εἰπεῖν, μετεωρισθείς. ἤτοι γενόμενος μετέωρος. ἐπεὶ ἀπὸ τοῦ ἀείρω γίνεται. Τὸ δὲ μεθελεῖν, δίδωσι τοῖς μεθ᾽ Ὅμηρον εἰπεῖν τὸ μεταλαμβάνειν ἐπὶ ἐξαλλαγῆς. ἐντεῦθεν γοῦν λαβόντες, φασὶ τὸ, μετέλαβεν ὅπλα καὶ τὰ τοιαῦτα. Ὅτι δὲ καὶ ἡ ῥηθεῖσα παιδιά, οὐ σφαιρισμὰ ἦν ἁπλῶς, ἀλλ᾽ ὁ ταύτην παίζων, σφαιριστὴς ἦν ὀρχηστής, δηλοῖ Ὅμηρος, ἐπαγαγών. αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σφαίρῃ ἀν᾽ ἰθὺν πειρήσαντο, ὀρχείσθην δὴ ἔπειτα ποτὶ χθονί τουτέστιν οὐκ ἀπὸ χθονὸς ὑψόσε ἀειρόμενοι, ἀλλὰ ποτὶ γῆν πουλυβοτείρῃ ταρφέ᾽ ἀμειβομένω. κοῦροι δ᾽ ἐπελήκεον ἄλλοι ἑσταότες κατ᾽ ἀγῶνα. πολὺς δ᾽ ὑπὸ κόμπος ὀρώρει. καὶ Ὀδυσσεὺς κολακεύων αὖθις ἐν καιρῷ, φησίν. Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν. ἠμὲν ἀπείλησας, βητάρμονας εἶναι ἀρίστους. ἠδ᾽ ἄρ᾽ ἑτοῖμα τέτυκτο, σέβας μ᾽ ἔχει εἰσορόωντα. λέγει δὲ ἑτοῖμα περιπεφρασμένως ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, τὰ πρόχειρα καὶ ἐναργῆ καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἀληθῆ. Τὸ δὲ ἀν᾽ ἰθὺν πειρήσαντο, δύναται μὲν καὶ ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου εἶναι, ἀνὰ ἰθὺν ἤγουν καθ᾽ ὁρμήν. ὁμοίως τῷ, οἷς μάλιστα πεποίθασι τάσσειν ἐπ᾽ ἰθύν. οἱ δὲ παλαιοὶ ὡς ἓν μέρος λόγου λαμβάνοντες οἷα ἐπίρρημα, φασὶν ὡς ἔγκειται ἐνταῦθα τὸ ἰῶ καὶ ἰθύνειν ἢ ἰθύειν, τουτέστιν ὁρμᾶν. ὁρμῶντες γὰρ ἄλλοι τό. καὶ εἴη ἄν, οὕτω ῥηθὲν τὸ ἀν᾽ ἰθύν, πρὸς διαστολὴν τοῦ, ἐπὶ χθονὶ ὀρχεῖσθαι. πουλυβότειραν δὲ χθόνα Ὁμήρου εἰπόντος, ἑρμηνεὺς ἐντεῦθεν ὁ Σοφοκλῆς, παμβῶτιν ἔφη τὴν γῆν. ὅθεν πάλιν ἕτερός τις λαβών, πάντροφον τιλφάδα ἔφη κατ᾽ ἄλλον λόγον, τὴν δι᾽ ὅλου ἔτους τρέφουσαν νεοσσούς. Τὸ δὲ ταρφέα, κυρίως μὲν ἐπὶ δάσους φυτῶν δυναμένων ζῶα τρέφειν, ἐπεὶ καὶ τάρφος ἁπλῶς τὸ δάσος. ταρφέες μέν τε διστοὶ καὶ ταρφέ᾽ ἀμειβόμενοι, καταχρηστικῶς δηλοῦσι τὸ ἁπλῶς πυκνόν. Τὸ δὲ ἐπελήκεον, δηλοῖ μὲν τὸ ἐπεκρότουν. ὀνοματοποιίας δὲ τρόπος ἐστί. καὶ γίνεται ἀπ᾽ αὐτοῦ καὶ τὸ λακεῖν. ὅθεν, λάκε δ᾽ ὀστέα. οἱ μέντοι τραγικοί, καὶ ἐπὶ φωνῆς ἀνθρωπίνης τῇ λέξει ἐχρήσαντο. οἷς ὁ κωμικὸς ἐπιπαίζων, φασί. τί δῆτα ὁ Φοῖβος ἔλακε. καὶ ὁ κόμπος δέ, ὀνοματοποιεῖται. καὶ νῦν μέν, ἦχον δηλοῖ τινὰ ὀρχηστικόν. ἐν δὲ Ἰλιάδι, κόμπος, ὁ ποιὸς ἦχος τῆς σιαγόνος τοῦ ἀγρίου συός. ὅτε θυμούμενος, ἀφρίζει καὶ τοιοῦτον ἦχον ἀποτελεῖ. καὶ μάλιστα ἐκεῖ ἐπιτυχὴς ἡ τοιαύτη ὀνοματοποιΐα. ὅθεν καὶ ῥῆμα τὸ κομπεῖν, ὅτι πολλά τις εἰς κενὸν στωμύλλεται. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, ταρφέ᾽ ἀμειβόμενοι, ταυτόν ἐστι τῷ, ὀρχούμενοι ἀνὰ μέρος πυκνῶς. καὶ ὅτι τὸ, ἐπελήκεον ἄλλοι, ἴσον δύναται τῷ, ἐπεκρότουν τοῖς λιχανοῖς δακτύλοις, ὡς ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου κεῖται. δῆλον δ᾽ ὅτι ὠνοματοπεποίηται καὶ τὸ κροτεῖν ὡς καὶ τὸ κρούειν ἀφ᾽ οὗ καὶ τὸ κροῦμα, καὶ τὸ κρουαίνειν. καὶ ὁ κρότος. ἔτι δὲ καὶ ἀποκρότημα. ὅπερ ἐστὶ κατὰ τὸν Ἀθήναιον, κτύπος δεξιοῦ μέσου δακτύλου ὅτε τῷ μεγάλῳ ἐπερεισθείς, εἶτα κατατυπεῖ τοῦ ὑπ᾽ αὐτὸν σαρκώδους. Τὸ δὲ ἀριδείκετε, ὡς ὑπερθετικὸν ἐλήφθη διὰ τὴν ἀρι ἐπίτασιν καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ ἐσημειώθη, διὸ καὶ γενικῇ συντάσσεται. ἔφη γάρ. ἀριδείκετε λαῶν. Τὸ δὲ ἠπείλησας, ἀντὶ τοῦ ἐκαυχήσω. καὶ ἔστι συγγενὲς τῷ ἀπειλῆσαι ὃ δηλοῖ τὸ εὔξασθαι. καθότι, καὶ τὸ εὔξασθαι, πολλάκις ἀντὶ τοῦ καυχήσασθαι λέγεται. διατί δὲ βητάρμονες οἱ ὀρχησταί, πρὸ ὀλίγου εἴρηται. Ὅτι δὲ σεμνὸν ἡ ὄρχησις, διείλεκται μὲν καὶ ἐν ἄλλοις. δηλωτέον δὲ μετρίως καὶ νῦν, ὅτι τε ὀρχησταὶ παρῳδοῦντι, Βολβός. Ζήνων ὁ Κρής, πάνυ Ἀρταξέρξῃ φίλος. καί τις Θεόδωρος. καὶ Χρύσιππος. καὶ ὅτι Πίνδαρος ὀρχηστὴν τὸν Ἀπόλλωνα καλεῖ, δεικνὺς πρᾶγμα ἔνδοξον καὶ σοφόν, τὴν ὄρχησιν. φησὶ γάρ. ὀρχήστ᾽ ἀγλαΐας ἀνάσσων εὐρυφάρετρ᾽ Ἄπολλον. καὶ Ὅμηρος δὲ ἤ τις τῶν Ὁμηριδῶν ἐν ὕμνῳ Ἀπόλλωνος, φησίν. Ἀπόλλων φόρμιγγ᾽ ἐν χείρεσσ᾽ ἔχων χαρίεν κιθαρίζει καλὰ καὶ ὕψι βιβάς. καί τις ἕτερος, τὸν Δία ὀρχούμενον παράγει. λέγων. μέσσοισιν δ᾽ ὠρχεῖτο πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. ὁ δὲ ταῦτα παραδιδοὺς Ἀθήναιος, ἱστορεῖ καὶ ὅτι τὸ ὀρχεῖσθαι, σκελίζειν τοῖς παλαιοῖς ἐλέγετο, διὰ τὸ δηλαδὴ ὡς εἰκὸς ἐπιχειράζειν τοῖς ἐν σκελίᾳ. καὶ ὅτι ὀρχήσεις διάφοροι ἐθνικαί. δι᾽. λακωνικαί. τροιζήνιαι. ἐπιζεφύριοι. κρητικαί. ἰωνικαί. μαντινικαὶ καὶ προκρινόμεναι διὰ τὴν τῶν χειρῶν κίνησιν.

Ὡς φιλότιμος ὢν ὁ Φαίαξ βασιλεὺς καὶ χαίρων οἷς ἐπαι-

Ὣς φάτ᾽. γήθησεν δ᾽ ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο.

Αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα.
Κέκλυτε Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες.
Ὁ ξεῖνος μοι μάλα δοκέει πεπνυμένος εἶναι.
Ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν ξεινήιον ὡς ἐπιεικές.
Δώδεκα γὰρ κατὰ δῆμον ἀριπρεπέες βασιλῆες
Ἀρχοὶ κραίνουσι, τρεισκαιδέκατος δ' ἐγὼ αὐτός.
Τῶν οἱ ἕκαστος φᾶρος ἐΰπλυνὲς ἠδὲ χιτῶνα
Καὶ χρυσοῖο τάλαντον ἐνείκατε τιμήεντος.
Αἶψα δὲ πάντα φέρωμεν ἀολλέες, ὄφρ' ἐνὶ χερσὶ
Ξεῖνος ἔχων ἐπὶ δόρπον ἴῃ χαίρων ἐνὶ θυμῷ.
Εὐρύαλος δὲ ἑαυτὸν ἀρεσσάσθω ἐπέεσσι
Καὶ δώρῳ, ἐπεὶ οὔτι ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπεν.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπῄνεον ἠδ' ἐκέλευον.
Δῶρα δ' ἄρ' οἰσέμεναι πρόεσαν κήρυκα ἕκαστος.
Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε.
Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν.
Τοιγὰρ ἐγὼ τὸν ξεῖνον ἀρέσσομαι ὡς σὺ κελεύεις.
Δώσω οἱ τόδ' ἄορ παγχάλκεον, ᾧ ἔπι κώπη
Ἀργυρέη, κολεὸν δὲ νεοπρίστου ἐλέφαντος
Ἀμφιδεδίνηται. πολέος δέ οἱ ἄξιον ἔσται.
Ὣς εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθει ξίφος ἀργυρόηλον,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Χαῖρε πάτερ ὦ ξεῖνε, ἔπος δ' εἴπερ τι βέβακται
Δεινὸν, ἄφαρ τὸ φέροιεν ἀναρπάξασαι ἄελλαι.
Σοὶ δὲ θεοὶ ἄλοχόν τ' ἰδέειν καὶ πατρίδ' ἱκέσθαι
Δοῖεν, ἐπειδὴ δηθὰ φίλων ἄπο πήματα πάσχεις.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Καὶ σὺ φίλος μάλα χαῖρε. θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν.
Μηδέ τί τοι ξίφεός γε ποθὴ μετόπισθε γένοιτο
Τούτου, ὃ δή μοι δῶκας ἀρεσσάμενος ἐπέεσσιν.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμφ' ὤμοισι θέτο ξίφος ἀργυρόηλον.
Δύσετό τ' ἠέλιος, καὶ τῷ κλυτὰ δῶρα παρῆεν.
Καὶ τά γ' ἐς Ἀλκινόοιο φέρον κήρυκες ἀγαυοί.
Δεξάμενοι δ' ἄρα παῖδες ἀμύμονος Ἀλκινόοιο,
Μητρὶ παρ' αἰδοίῃ ἔθεσαν περικαλλέα δῶρα.
Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο.
Ἐλθόντες δ' ἑκάθιζον ἐν ὑψηλοῖσι θρόνοισι.
Δή ῥα τότ' Ἀρήτην προσέφη μένος Ἀλκινόοιο.
Δεῦρο γύναι φέρε χηλὸν ἀριπρεπέ' ἥτις ἀρίστη.
Ἐν δ' αὐτῇ θὲς φᾶρος ἐΰπλυνὲς ἠδὲ χιτῶνα.
Ἀμφὶ δέ οἱ πυρὶ χαλκὸν ἰήνατε, θέρμετε δ' ὕδωρ,
Ὄφρα λοεσσάμενός τε ἰδών τ' εὖ κείμενα πάντα
Δῶρα τά οἱ Φαίηκες ἀμύμονες ἐνθάδ' ἔνεικαν,
Δαιτί τε τέρπηται καὶ ἀοιδῆς ὕμνον ἀκούων.

νῦν που, ἰδίως ἀκούσας τοῦ ὀδυσσέως ἐπαινέσαντος τοὺς φαιακοὺς βητάρμονας. καὶ βραχὺν ἀκούσας ἔπαινον μεγάλα εὐεργετεῖ μεγαλοπρεπῶς. γηθήσας τε καὶ μὴ ὢν οὐ μάλλον εὑρεῖσθαι τὸν ἔπαινον ἀφεὶς τοῦ ῥήτορος ὀδυσσέως, ἀλλ' αἰτεῖ παιπαινέσας, καὶ εἰπὼν ὡς ὁ ξεῖνος μάλα μοι δοκεῖ πεπνυμένος εἶναι, εἶτα καὶ δῶρα εὐθὺς ἐκεῖ ἐν τῷ ἀγῶνι παρέλαβεν ἐκ τῶν συμβασιλέων, εἰπών. ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν ξεινήιον ὡς ἐπιεικές. φιλοτίμως καὶ βασιλικῶς τὸν εἰς αὐτὸν ἔπαινον ἀμειβόμενος. ὄφρα καὶ ἄλλος εἴπῃσιν ἡρώων φησὶν, ὅμετρος ἀρετῆς μιμνησκόμενος, καὶ ὅπως σὺ αὐτοῖσι φίλοισιν οἴκαδε νοστήσας, ὅσον τοῦ παραγίνονται ἄλλων τοῖς ἄθλοις οἱ περὶ αὐτόν. ἐπαινεῖ πάνυ γε οὐ μόνον τοῖς εἰπόντες ἀλλὰ καὶ τοῖς τῶν πατέρων τῶν ἐπαίνοις ὁ ἀλκίνοος. ὅρα δὲ καὶ νῦν τὸ, ἀλλ' ἄγε δῶμεν, ἐπιφωνηματικῶς λεχθὲν ὁμοίως τῷ, ἀλλ' ἄγε στεῦ τοῖον ἄλλα γάστηρ πλείονα μῦθον. τὸ δὲ ξένιον ὃ καὶ ἐν ἰλιάδι κεῖται, ἔχει μὲν καὶ πληθυντικῶς ὑπὲρ ξένια. λέγει δὲ ἐμοὺς ὡς ἐκεῖ, ἵνα δηλώσῃ τὸ ἴδιον ἦν οἷον ἑκάστου τῶν δεμίων ξένιον. καθὰ εὐθὺς αὐτίκα ἑρμηνεύει καὶ ἀλκίνοος. ἐπιεικὲς δέ φασι, τὸ εἰκός. ἐκ τοῦ τις εἴκει διὰ τὸ λόγου εἶναι ἄξιον. ὅτι προκαλούμενος ὁ βασιλεὺς ἀλκίνοος εἰς εὐεργεσίαν ὀδυσσέως τοὺς συνάρχοντας, φησί. δώδεκα γὰρ κατὰ δῆμον ἀριπρεπέες βασιλῆες, ἀρχοὶ κραίνουσι, τρεισκαιδέκατος δ' ἐγὼ αὐτός. τῶν οἱ ἕκαστος, φᾶρος ἐΰπλυνὲς ἠδὲ χιτῶνα καὶ χρυσοῖο τάλαντον ἐνείκατε τιμήεντος. ἰστέ δὲ κἀνταῦθα τὸ τοῦ ταλάντου ποσὸν, οὐ δῆλον ὁ πόσον ὄγκον ἐστί, διὰ τὸ συνήθως ἀόριστον εἶπε τοῖς πα-

λαιοὺς ὡς πολλαχοῦ δηλοῦται. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ, ὅτι διχῶς τὸ τάλαντον. ζυγός τε γὰρ ὃν στατῆρα καλοῦμεν, καὶ σταθμὸς χρυσίον οἱ μικρότερος οὐχ ὡς ἡμεῖς τῶν ἑξήκοντα μνῶν. ὅρα δὲ ὅπως εἰδικὸς τῶν δώδεκα βασιλέων ἐστέρησεν ὄνομα. ἴσως μὲν, ὡς μὴ ἔχων ἐξ ἱστορίας. τυχὸν δὲ, καὶ μὴ θέλων ἀσχολεῖσθαι περὶ τὰ μὴ καίρια. εἰ δὲ καὶ πλάσασθαι χρεὼν ἦν, ἀλλ' ἱκανῶς ἤδη φαιακικοῖς ὀνόμασιν ἐνδιέτριψεν. Ὅτι δὲ ὁ νῦν ἀριπρεπὴς, ἐκπρεπὴς ἐν Ἰλιάδι ἐγράφη, δῆλον. καὶ ὅτι, ταυτὸν ἥττως ἢ ὥστε εἰπεῖν. δηλοῖ τὸ καὶ τὴν ἐκ πρόθεσιν, ἐπίτασιν ποτὲ δηλοῦν καθάπερ καὶ τὸ ἀρι ἐπίρρημα. ἐρεῖ δὲ μετ' ὀλίγα καὶ χαλὸν ἀριπρεπέα. Τὸ δὲ κραίνωσι, παραγωγόν ἐστι τοῦ κρῶ, ἐξ οὗ καὶ ὁ κρείων καὶ ὁ εὐρυκρείων. ὡς γὰρ χῶ χαίνω, βῶ βαίνω, ῥῶ ῥαίνω, κῶ καίνω, σίω σῶ σαίνω, οὕτω καὶ κρῶ κραίνω. Τὸ δὲ τρεισκαιδέκατος, διαφορεῖται κατὰ τὴν ἄρχουσαν. καὶ ἡ μὲν διὰ τοῦ ι γραφὴ, κοινοτέρα μὲν οὖσα ἐναπολείπεται δὲ, διὰ τὴν ἐξ ἐπιρρήματος καὶ ὀνόματος σύνθεσιν ἀσυνήθη οὖσαν καὶ ἔξω ἀναλογίας. ἡ δὲ διὰ διφθόγγου, ἀναλογώτερον ἔχει. ὡς γὰρ ἐκ τοῦ τέσσαρες καὶ τοῦ δέκα, ὁ τεσσαρεσκαιδέκατος, ὁμοίως δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων τοιούτων, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ τρεῖς καὶ τοῦ δέκα, ὁ τρεισκαίδεκα. ὅθεν ὁ τρεισκαιδέκατος. εἰ δὲ διὰ τοῦ ι γράφεται ὁ τρισκαίδεκα καὶ ὁ τρισκαιδέκατος ὡς ἐκ τοῦ τρὶς ἐπιρρήματος, ὥρα λοιπὸν καὶ τετρακισκαιδέκατον λέγειν τὸν τεσσαρεσκαιδέκατον. καὶ τὰ ἐφεξῆς δὲ, οὕτω κατὰ ὁμοίαν ἔφοδον. ἀλλὰ τοῦτο μὲν, ἐς τοσοῦτον διὰ τοὺς πολλούς. ὁ δὲ Ἀλκίνοος, οὐκ ἂν ἐλάττων ὢν τῶν ἄλλων ὡς τρεισκαιδέκατον ἑαυτὸν ἀριθμήσας κατὰ τὴν μετριότητα ἐπιφέρει. ὅλως γὰρ, ἔγνωσται ὡς ἐξ αὐτοῦ πᾶν ἔργον ἐστί τε ἤρτηται. διὸ καὶ εἰς τὸν αὐτοῦ οἶκον οἱ λοιποὶ συνάγονται καὶ οἷς λέγει πείθονται. καὶ τὰ δῶρα πάντα, κελεύσαντος φέρονται ἤδη φέροισιν ἀολλέα κατὰ τὸ, φερώμεθα πάντα. ὄφρα, φησίν,

Καί οἱ ἐγὼ τόδ' ἄλεισον ἐμὸν περικαλλὲς ὀπάσσω
Χρύσεον, ὄφρ' ἐμέθεν μεμνημένος ἤματα πάντα,
Σπένδῃ ἐνὶ μεγάρῳ διί τ' ἄλλοισίν τε θεοῖσιν.
Ὣς ἔφαθ' Ἀρήτη δὲ μετὰ δμῳῇσιν ἔειπεν,
Ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν ὅττι τάχιστα.
Αἱ δὲ, λοετροχόον τρίποδ' ἵστασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ.
Ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεαν. ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον ἑλοῦσαι.
Γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε. θέρμετο δ' ὕδωρ.
Τόφρα δ' ἄρ' Ἀρήτη ξείνῳ περικαλλέα χηλὸν
Ἐξέφερεν θαλάμοιο, τίθει δ' ἐνὶ κάλλιμα δῶρα,
Ἐσθῆτα χρυσόν τε, τά οἱ Φαίηκες ἔδωκαν.
Ἐν δ' αὐτῇ φᾶρος θῆκεν, καλόν τε χιτῶνα.
Καί μιν φωνήσασ', ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Αὐτὸς νῦν ἴδε πῶμα. θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἴηλον,
Μή τίς τοι καθ' ὁδὸν δηλήσεται, ὁππότ' ἂν αὖτε
Εὕδῃσθα γλυκὺν ὕπνον ἰὼν ἐν νηΐ μελαίνῃ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς,
Αὐτίκ' ἐπήρτυε πῶμα. θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἴηλε
Ποικίλον. ὅν ποτέ μιν δέδαε φρεσὶ πότνια Κίρκη.
Αὐτόδιον δ' ἄρα μιν ταμίη λούσασθαι ἄνωγεν
Ἐς ῥ' ἀσάμινθον βάνθ'. ὁ δ' ἄρ' ἀσπασίως ἴδε θυμῷ
Θερμὰ λοέτρ', ἐπεὶ οὔτι κομιζόμενός γ' ἐθάμιζεν,
Ἐπεὶ δὴ λίπε δῶμα Καλυψοῦς ἠϋκόμοιο.
Τόφρα δέ οἱ κομιδή γε θεῷ ὣς ἔμπεδος ἦεν.
Τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δμῳαὶ λοῦσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ,
Ἀμφὶ δέ μιν χλαῖναν βάλον ἠδὲ χιτῶνα,
Ἐκ ῥ' ἀσαμίνθου βὰς, ἄνδρας μετὰ οἰνοποτῆρας
Ἤϊε. Ναυσικάα δὲ θεῶν ἄπο κάλλος ἔχουσα,
Στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
Θαύμαζεν δ' Ὀδυσῆα ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶσα.
Καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Χαῖρε ξεῖν', ἵνα καί ποτ' ἐὼν ἐν πατρίδι γαίῃ
Μνήσῃ ἐμεῖ', ὅτι μοι πρώτῃ ζωάγρι' ὀφέλλεις.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Ναυσικάα θύγατερ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.
Οὕτω νῦν Ζεὺς θείη ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
Οἴκαδέ τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι.
Τῷ κέν τοι κἀκεῖθι θεῷ ὣς εὐχετοῴμην
Αἰεὶ ἤματα πάντα. σὺ γάρ μ' ἐβιώσαο κούρη.
Ἦ ῥα, καὶ ἐς θρόνον ἷζε παρ' Ἀλκίνοον βασιλῆα.

ἐν χερσὶ ξεῖνος ἔχων ἐπὶ δόρπον ἴῃ χαίρων ἐνὶ θυμῷ. ὁ δ' αὐτὸς ἐπιτάσσει καὶ τῇ γυναικὶ ἀρήτῃ μετ' ὀλίγα, οὕτω. δεῦρο γύναι φέρε χηλὸν ἀριπρεπέα ἥτις ἀρίστη. ἐν δ' αὐτῇ, θὲς φᾶρος ἐϋπλυνὲς ἠδὲ χιτῶνα. καὶ ἐκείνη εὐθύς. ξείνῳ περικαλλέα χηλὸν ἐξέφερε θαλάμοιο. τίθει δ' ἐνὶ κάλλιμα δῶρα, ἐσθῆτα χρυσόν τε. τά οἱ φαίηκες ἔδωκαν. ἐν δ' αὐτῇ, φᾶρος θῆκε καλόν τε χιτῶνα ἐνθεμένη δηλαδὴ καὶ αὐτά, ὡς δῶρον οἰκεῖον. καὶ οὕτω ποιήσασα, φησὶ πρὸς ὀδυσσέα. αὐτὸς νῦν ἴδε πῶμα ὅ ἐστι, τὸ σκέπασμα τῆς χηλοῦ. θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἴηλον μή τις κατ' ὁδὸν δηλήσεται, ὁπότ' ἂν εὕδῃσθα γλυκὺν ὕπνον ἰὼν ἐν νηὶ μελαίνῃ. ἀκούσας δὲ ὀδυσσεύς, αὐτίκα ἐπήρτυε πῶμα, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἴηλε. ποικίλον. ὅν ποτέ μιν δίδαε φρεσὶ πότνια κίρκη. τουτέστιν ἐδίδαξε. ὥς που καὶ ἐν ἰλιάδι ἄρτεμις δίδαξέ τινα κυνηγετεῖν. ἀσφαλὴς δὲ ὡς εἰκὸς ἦν ὁ τοιοῦτος δεσμός. καὶ δύναται καὶ εἰς παροιμίαν κεῖσθαι ὁ τοῦ ὀδυσσέως δεσμός, ἐπὶ τῶν σφραγιζομένων ἀσφαλῶς. παλαιὸν δέ φασιν ἔθος ἦν, κατασφαλίζεσθαι δεσμοῖς. ἡ κλεὶς γάρ, νεωτέρων. καὶ λακώνων εὕρημα. καὶ ἔστιν ἀσφαλέστερον δεσμοῦ ποικίλου, τὸ κλειδίον. καὶ μάλιστα τὸ κατηθέστατον. ὃ μισοῦσιν αἱ παρὰ τῷ κωμικῷ δεξιολόχοι γυναῖκες. Ὅρα δὲ ὡς πάνυ ἐφολκὸν ἡ τῆς ἐλπίδος ἔκβασις. διὸ καὶ ὁ βασιλεὺς ἀλκίνοος, οὐκ ἀφίησι τὸν ξένον ἐλπίζειν, ἀλλ' εἰς ὄψιν ἄγει τὰ δῶρα. ἵνα ἰδὼν, χαίρῃ. Τὸ δὲ ἐνεῖκαι καὶ τὸ ἐνέγκατε καὶ τὰ τοιαῦτα, δίχα μὲν προθέσεως, ἐπὶ τοῦ φέρειν καὶ κομίζειν λέγεται. μετὰ δὲ προθέσεων, γίνονταί τινες ἐν τούτοις διαφοραί. διὸ συνενεγκεῖν μὲν λέγεται, τὸ λυσιτελεῖν. συνδιενεγκεῖν δὲ, τὸ συνδιαβαστάσαι φορτίον ἤ καὶ φροντίδα τινά. διενεγκεῖν δὲ, τὸ διαφέρειν. περιενεγκεῖν δὲ, τὸ κύκλῳ ἀγαγεῖν. μετενεγκεῖν δὲ, τὸ μετακομίσαι. παρενεγκεῖν δὲ, τὸ παραγαγεῖν τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπαγαγεῖν. ὑπενεγκεῖν δὲ, τὸ ὑπομεῖναι. ὑπερενεγκεῖν δὲ, τὸ ὑπερτερῆσαι καὶ ὑπέρτερον φέρεσθαι. ἰσενεγκεῖν δὲ, τὸ ἴσα ἀγαγεῖν. οὐ μὴν ἀλλὰ πάλιν τὸ ἐξενεγκεῖν. τὸ μέντοι ἀνενεγκεῖν, ἔχει πλείω τινὰ διατριβήν. ὅτε μὲν γὰρ ἀνενεγκεῖν λέγεται καὶ τὸ ἀναγαγεῖν τι καὶ τὸ ἀναβῆναι, δηλοῖ τὸ, εἰς τὸ μέγεθος ἀνενέγκατο, ἤγουν ἀνέβησαν, καὶ τὸ, ἐς σπάρτην ἀνενέγκαντο καὶ αὐτοὶ ἀνέβησαν. Ὅτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀνέπνευσε κεῖται κατὰ παυσανίαν, δηλοῖ θεόπομπος, εἰπών. ἄφωνος ἐγένετο ἔπειτα μέντοι πάλιν ἀνηνέχθη. καὶ ἡρόδοτος. ἐκ πληγῆς δὲ τούτοισιν, ἐπὶ χρόνον ἄφθογγος ἦν. μόγις δέ τε ἀνενεχθείς, εἶπε. καὶ πάλιν. ἀνενεγκάμενόν τι καὶ ἀναστενάξαντα ἐκ πολλῆς ἡσυχίας, κατὰ ταυτὸν τῷ, μενοιχμενος δ' ἀνενείκατο φώνησέν τε. οἱονεὶ ἀνέπνευσε καὶ ἀνεστέναξε. λέγεται δὲ ὅτε καὶ ἐκ νόσου ἀνενεγκεῖν, καὶ ἐκ τῆς ἀφροσύνης. ὃ καὶ ἀναφέρειν λέγεται. ἡ δὲ ἐν τῷ ἀνενείκατο ἀνηνέγκατο τροπὴ τοῦ ι εἰς η, καὶ ἐπὶ ἄλλων ἐφάνη γίνεσθαι. ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ ἀεὶ αἰέν. φαεινὸν φαεννόν. κλεινὸν κλεεννόν. οὕτω δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ κτείνω κτέννω. ἡ χρῆσις καὶ ἐν τῷ, ὃ παλαιὸν λύκος ἀπέκτεννον ἐν τῇ ἀττικῇ. καὶ, νόμος ἦν λυκοκτεννεῖν. καὶ τῷ κτέναντι μὲν κτένεον λύκον, τάλαντον δίδοσθαι. τῷ δὲ τέλφον, δύο. ἡ δὲ χηλὸς ὅτι καὶ λάρναξ λέγεται κατὰ τὴν πολυωνυμίαν καὶ κιβωτὸς, δεδήλωται καὶ ἀλλαχοῦ. οἱ δὲ παλαιοί, φασὶ καὶ ὅτι ζύγαστρον, ἡ κιβωτός. καὶ ζυγοῦσαι, ὃ συναρμόσαι. καὶ κεῖται ἡ τοῦ ζυγάστρου λέξις, καὶ παρὰ λυκόφρονι. ἕτεροι δέ φασιν, ὅτι ξυλίνη σορὸς τὸ ζύγαστρον, παρὰ τὸ ζυγοῦσθαι. δόξοι δ' ἂν ἴσως ἐκ τῆς κατὰ λατίνους χρήσεως ἧς πολλοὶ πεπείρανται μὴ ἐξ ἀνάγκης ξύλινον εἶναι τὸ ζύγαστρον, ἀλλὰ καὶ τὸ κατὰ παραφθορὰν λεγόμενον σίγαστρον, καλούμενον ἴσως οὕτω, διὰ τὸ κατὰ ζυγοῦ ἰσότητα φορτίζεσθαι. δοχεῖον ὂν καὶ αὐτὸ, κρυπτικὸν τῶν ἔσω. πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα τῶν πάλαι χρεῶν λεκτῶν, παρέφθαρται. ὧν ἐστι καὶ τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον σπαρτζίον. σπαρτίον ὀφεῖλον λέγεσθαι κατὰ τὴν αὐτόθεν χρείαν. εὑρέθη γάρ ποτε τοῖς λουομένοις, ἀντὶ σπόγγων πλέγμα τι ἀπὸ σπάρτου ὡς εἰκός. καὶ λέγεται ἀριστοφάνης παραδηλοῦν αὐτὸ, ἐν δράματι καλουμένῳ ἀναγύρῳ. Τὸ δὲ ἥτις ἀρίστη, ἑρμηνευτικόν ἐστι τοῦ ἀριπρεπέα, ὥσπερ καὶ τὸ περικαλλέα. ἐσθῆτα δὲ, ἑνικῶς καὶ νῦν, τὰ πολλὰ περιβλήματα λέγει τὰ ἐκ τῶν βασιλέων δηλαδή. Τὸ δὲ καλόν τε χιτῶνα. ὅμοιόν ἐστιν ὡς εἰ καὶ εὔπλυνον καὶ αὐτὸν εἶπε. Τὸ δὲ ἐπὶ δεσμὸν ἴηλον, τέτραπται καὶ αὐτὸ κατὰ τὸ ἐπὶ χεῖρας ἴαλλον. Τὸ δὲ δηλήσεται, εὐφήμως εἶπεν ἐπὶ κλοπῆς. Τὸ δὲ γλυκὺν ὕπνον, παραμυθεῖται τὸν ὀδυσσέα εἰπὼν ἀπόνως οὕτω καὶ ἀνεπαισθήτως πλευσεῖται εἰς ἰθάκην. Ἰστέον δὲ ὡς ἐντεῦθεν οἱ παλαιοὶ ἐμυθεύσαντο, καὶ ὕπνου δοτῆρας εἶναι τὰς τῶν φαιάκων νῆας. καὶ τὸν ὕπνον πλεούσαις αὐταῖς συμπέμπειν. ἐπαρτύειν δὲ πῶμα, τὸ συναρμόττειν. καὶ ἔστιν ἀρετὴ πώματος τὸ συναρηρέναι. καὶ οὕτως ἂν εἴη καὶ ὁ τοῦ χηλοῦ δεσμὸς ἀσφαλής. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ πῶμα, καὶ ἐπίθημα λέγεται. καὶ ὅτι ἐπίθημα ταυτὸν δ' εἰπεῖν πῶμα οὐ μόνον τραπέζης καὶ κιβωτοῦ, ἀλλὰ καὶ χύτρας, ὡς δηλοῖ μάγειρος εἰπών. ὅταν ἐν πολυδείπνῳ τυγχάνω διακονῶν, τοὐπίθημα τῆς χύτρας ἀφελὼν, ἐποίησα τοὺς δακρύοντας, γελᾶν. Τὸ δὲ δίδαε φρεσί, διάφορα συνθέτως βούλεται καὶ τὴν κίρκην εἶναι. ὅθεν καὶ διδάσκαλος ποικίλου δεσμοῦ, τῷ ποικιλόφρονι γίνεται ὀδυσσεῖ. ἐν τούτοις δὲ, ὁ ἀλκίνοος ἐμφαίνει καὶ τὸ ποσὸν τοῦ ταλάντου μὴ εἶναι πολύ. ἑκάστου γὰρ τῶν ἄλλων βασιλέων τάλαντον δωρησαμένου, αὐτὸς χρύσεον δίδωσιν ἄλειςον. φησὶ γάρ. καί οἱ ἐγὼ τόδ' ἄλεισον ἐμὸν περικαλλὲς ὀπάσσω χρύσεον. ὄφρ' ἐμέθεν μεμνημένος ἤματα πάντα, σπένδῃ ἐν μεγάρῳ. τοῦτο δὲ σεμνῶς εἶπε. σπένδειν γὰρ δίδωσιν, ἵνα μὴ δόξῃ προσονειδίζειν τῷ ξένῳ τὸ οἰνοποτεῖν. καὶ νῦν μὲν, πότερον σεμνολογεῖ ὡς χρυσὸν μὴ πίνειν ἐξ αὐτοῦ ἀλλὰ σπένδειν. ἢ τὸ

γεραιὸς ἑκάβη ἐν Ἰλιάδι οἶνον δίδωσι τῷ υἱῷ, οὐχ ἵνα πίῃ ἀλλὰ σπείσῃ τῷ Διί. περικαλλὲς δὲ τὸ ἄλεισον λέγει, καθὰ καὶ τὰ τῶν βασιλέων δῶρα περικαλλέα φασίν, ὧν φύλαξ ἡ Ἀρήτη. φησὶ γὰρ μητρὶ παρ' αἰδοίῃ ἔθεσαν περικαλλέα δῶρα τὰ καὶ κάλλιμα, οἱ τοῦ βασιλέως παῖδες. καὶ ὅρα τὸ, παρ' αἰδοίῃ ἔθεσαν ὅ ἐστι παρέθεντο. ἀφ' οὗ καὶ ἡ παραθήκη συντίθεται μεθ' ὅμηρον. Τὸ δὲ μεμνημένος ἤματα πάντα, τὸ τέλος ἐμφαίνει τοῦ εὐεργετεῖν, ὅπερ ἐστὶν ἡ διηνεκὴς εἰσύστερον μνήμη. διὰ μακροῦ γὰρ καὶ οὕτως ἡ χάρις κατὰ τὸν τραγικόν. κήρυκα δὲ πέμπει ἕκαστος οἴσειν τὰ δῶρα, ἐπεὶ καὶ ἕκαστος τῶν δυοκαίδεκα, ἀριπρεπὴς ἐλέχθη βασιλεύς. πάντως δὲ, βασιλικοὶ οἱ κήρυκες. Ὅτι τοῦ Φαίακος Εὐρυάλου λυπήσαντος ἤδη τὸν Ὀδυσσέα ὡς προδεδήλωται, μέσος πεσὼν ὁ βασιλεὺς, εἰς φιλίαν συνάγει αὐτούς. εἰπών· Εὐρύαλος δέ ἑ αὐτὸν ἀρεσσάσθω ἐπέεσσι καὶ δώρῳ. ἔπεσι μὲν, ὡς λόγοις ὀνειδιστικοῖς λυπήσας. δώροις δὲ, ὡς δι' κατά τινα ποινήν. ἐπεὶ οὔτι ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπε. καὶ ὁ Εὐρύαλος πεισθεὶς, ποιεῖ ἀμφότερα. καὶ ἀρέσκεσθαι εἰπὼν τὸν ξένον καὶ δώσειν οἱ τόδ' ἄορ παγχάλκεον, ᾧ ἔπι κώπη ἀργυρέη, κολεὸν δὲ νεοπρίστου ἐλέφαντος ἀμφιδεδίνηται πολέος δέ οἱ ἄξιον ἔσται, τίθησιν ἐν χερσὶν Ὀδυσσέως, ξίφος ἀργυρόηλον, καὶ χαῖρε φησὶ πάτερ ὦ ξεῖνε, ἔπος δ' εἴπερ τι βέβακται δεινόν. ἄφαρ τὸ, φέροιεν ἀναρπάξασαι ἄελλαι. ὃ δὴ πᾶς εἴποι ἂν, ὁ μετὰ ὕβρεως φιλούμενος γεραιῷ ἐνδόξῳ τινί. εἶτα καὶ εὐφήμως ἐπεύχεται τῷ Ὀδυσσεῖ, τὰ ἑαυτοῦ ἰδεῖν. καὶ Ὀδυσσεὺς εἰπὼν φιλοφρόνως, καὶ σὺ φίλος μάλα χαῖρε θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν, ἐπάγει. μηδέ τί τοι ξίφεός γε ποθὴ μετόπισθε γένοιτο τούτου, ὃ δή μοι δῶκας ἀρεσσάμενος ἐπέεσσι. τοῦτο δὲ πρὸς ἀποτροπιασμὸν ἐρρέθη, μὴ καὶ ἐπὶ κακῷ ἡ τοῦ ξίφους δόσις ἀποβαίη δυστυχῶς. εὔχεται γὰρ Ὀδυσσεὺς μὴ δεηθῆναί ποτε τοῦ ξίφους τούτου, ἀλλ' ἀπόθετον φυλάξειν αὐτό. νῦν μέντοι, ἀμφ' ὤμοις αὐτὸ τίθησι κατὰ τὸ πολλαχοῦ φασὶν ἑλληνικὸν ἔθος, ἱστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ξίφους οὐ μόνον διαξιφίζεσθαι τὸ πολεμεῖν ὡς παρὰ τῷ κωμικῷ, δι' μύδοισι διεξιφίσω, ἀλλὰ καὶ ξιφίζειν τὸ χειρονομεῖν, παραπλήσιον φασὶ ξίφει τὸ τῆς χειρὸς σχῆμα ποιοῦντα. καὶ ξιφισμὸς, σχῆμα φασὶν ἐμμελείας. ἔστι δὲ κἀνταῦθα ὑποδεῖσθαι τὴν φαιακικὴν τερατολογίαν. οἱ γὰρ μὴ εἰδότες δηιοτῆτα καὶ οἷς οὐ μέλει τὰ πολεμικὰ, φαίνονται ἰδοὺ ὡς ἐκ τοῦ Εὐρυάλου, καὶ ὅπλοις χρώμενοι. εἰ καὶ μὴ βιός ἐστιν αὐτοῖς μηδὲ φαρέτρα ἅπερ ἀπέφησιν ἡ Ναυσικάα. ἀρέσασθαι δὲ, τὸ φιλικῶς θεραπεῦσαι ἤγουν φιλοφρονήσασθαι. ὅθεν καὶ ἐρίηρες οἱ πρὸς φιλίαν ἡρμοσμένοι ἑταῖροι. καὶ ἀρθμὸς ἡ φιλία. κυρία δὲ οὔσῃ τῇ λέξει ὅσον εἰς ποίησιν, τρεῖς ἐν τοῖς ῥηθεῖσιν ἐχρήσατο ὁ ποιητής. συντάσσεται δὲ μετὰ αἰτιατικῆς, ὡς δηλοῖ τὸ, αὐτὸν ἀρεσσάσθω καὶ, τὸν ξεῖνον ἀρέσσομαι. Οὐδετέρως δὲ, κἀνταῦθα τὸ κολεόν. ὃ νεώτερον, κουλεὸν λέγεται μετὰ τοῦ υ. Τὸ δὲ ἀμφιδεδίνηται, ἀντὶ τοῦ, κύκλῳ περιθεῖ. οὐ μὴν δὲ περιτόρνευται κατὰ τὴν κυρίως δίνην. οὐ γάρ ἐστιν ἐσφαιρῶσθαι ξίφους θήκην κυλινδροειδῶς. λαμπρὸν δὲ τὸ ξίφος καὶ πολλοῦ ἄξιον, ὡς ἡ ἔκφρασις δηλοῖ. Βέβακται δὲ, οὐχ ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ εἴρηται, ἀλλὰ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἀντὶ τοῦ πεφλυάρηται, ἀπὸ τοῦ βάζω. ἐξ οὗ καὶ ὁ παρὰ Λυκόφρονι βάβαξ γίνεται. Τὸ δὲ ἀναρπάξασαι ἄελλαι, ἀστείως ἔχει. ὡς τοῦ περιφορικοῦ λόγου εἰς ἀέρα χεομένου δῆθεν ἐν τῇ φωνῇ πληττόμενον.

Ὅτι ἔστι ποτὲ πρὸς πολυπλάνητον ξένον ῥηθῆναι πρός τινος τὸ, σοὶ δὲ θεοὶ ἄλοχόν τ' ἰδέειν καὶ πατρίδ' ἱκέσθαι δοῖεν, ἐπειδὴ δηθὰ φίλων ἄπο πήματα πάσχεις.

Ὅτι λουτικῆς παρασκευῆς φράσις τὸ, ἀμφὶ δέ οἱ πυρὶ χαλκὸν ἰήνατε, θέρμετε δ' ὕδωρ. καὶ τὸ, ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν ὅττι τάχιστα. καὶ τὸ, αἱ δὲ λοετροχόον τρίποδ' ἵστασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ. ἐν δ' ἄρ ὕδωρ χέαν. ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον ἑλοῦσαι. γάστρην μὲν τρίποδος, πῦρ ἄμφεπε. θέρμετο δ' ὕδωρ. ἔστι δὲ τὸ θέρμω, πρωτότυπον τοῦ θερμαίνω. χαλκὸς δὲ ἰαίνεται, ἀντὶ τοῦ θερμαίνεται, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. διὸ καὶ χαλκοῦ ἰαινομένου, θέρμεται τὸ ὕδωρ. Ὁ δὲ τρίπους, καὶ τρίβην, παρά τε Λυκόφρονι καὶ ἄλλοις λέγεται. ὡς οἱονεὶ τριβὴν ὅ ἐστι τρεῖς βάσεις ἔχων. πῦρ δὲ κῆλεον, τὸ καυστικόν. καὶ ἀποβολῇ τοῦ ι, κῆλεον ὁμοίως τῷ τέλειον τέλεον. ξύλα δὲ ὑπέδαιεν, τὸ ὑπὸ κάτω τοῦ τρίποδος ἀνέκαιεν. ἐκ δὲ τῆς ἐννοίας ταύτης, ξύλα δανὰ καὶ κάγκανα, τὰ εἰς τὸ δαίεσθαι καὶ καίεσθαι ἐπιτήδεια. γάστρη δὲ τρίποδος, ὁ πυθμήν. παρηγμένη καθ' ὁμοιότητα τῆς γάστρης καὶ μήτρης.

Ὅτι καινόν τι σχῆμα καὶ τὸ, δαιτί τε τέρπηται καὶ ἀοιδῆς ὕμνον ἀκούων, δέον γὰρ εἰπεῖν, δαιτί τε τέρπηται καὶ ἀοιδῇ. ὁ δὲ ποιητὴς καινότερον κατὰ περίφρασιν ἐσχημάτισεν. ὕμνον δὲ ἀοιδῆς. περιφραστικῶς τὴν ᾠδὴν λέγει ἐξ οὗ λαβὼν καὶ Πίνδαρος, ὁμοίως φράζει πολλαχοῦ.

Ὅτι ἐν τῷ, αὐτόδιον δ' ἄρα μιν ταμίη λούσασθαι ἄνωγεν. οἱ μὲν, αὐτόδιον φασὶν ἀντὶ τοῦ παραχρῆμα, ἐξ αὐτῆς ὁδοῦ, οὐκ ἀλλαχοῦ που χωρισθέντα. οἱ δὲ, ἀντὶ τοῦ, αὐτοδίως ἤγουν αὐτίκα μετὰ τὸ δῆσαι τὴν κιβωτόν. ἔδεισε γὰρ ὡς προεδηλώθη τὴν χηλὸν μή πως οἱ ξένοι ἐπιβουλεύσωσι λύσαντες καθά ποτε καὶ οἱ ἑταῖροι τὸν τοῦ ἀσκοῦ δεσμὸν περὶ ὃν οἱ ἄνεμοι ἐγκεκλεισμένοι ἦσαν. ἅπαξ δὲ εἴρηται καὶ ἡ λέξις αὕτη. καὶ εἴπερ δηλοῖ τὸ ἐξ αὐτῆς ὁδοῦ, ἰωνικῶς ἐγράφη καθὰ καὶ τὸ ἐπίστιον. καὶ ὁ ἀπηλιώτης. καὶ λοιπὰ τὰ προγραφέντα. ἄλλως γὰρ, αὐθόδιον πως γραφῆναι ὤφειλεν.

Ὅτι ἀσπασίως ἴδε θυμῷ θερμὰ λοετρὰ Ὀδυσσεὺς, ἐπεὶ οὔτι κομιζόμενός γε θάμιζεν ἐπειδὴ λίπε δῶμα Καλυψοῦς. τόφρα δέ οἱ, κομιδή γε θεῷ ὣς ἔμπεδος ἦεν. ἴδια δὲ καὶ μάλιστα τοῖς ἐκ καμάτου τὰ θερμὰ λουτρὰ, καθὰ δηλοῖ καὶ τὰ Ἡράκλεια λουτρὰ, θερμὰ ὄντα κατὰ τὸν

κωμι-

κομιδήν. οἷς ὁ πολύτλας Ἡρακλῆς ἔχαιρε. Τὸ δὲ κομιζόμενος, ἀντὶ τοῦ κομιδὴν ἔχων καὶ ἐπιμέλειαν, διὸ ἐπάγει. τόφρα δέ οἱ κομιδή. ἤγουν ἕως ἦν περὶ τὴν Καλυψοῖ. Θαμίζειν δὲ, τὸ ἁπλῶς ἔργῳ τινὶ συχνάκις παρεῖναι. διδασκάλοις τε γοῦν θαμίζει τις, καὶ θερμοῖς λουτροῖς. ἔτι καὶ ἑτέροις ἔργοις οἷς χαίρει. Τὸ δὲ θεῷ ὥς, ἀλληγορικῶς ὑποβάλλει νοεῖν οἵαν ἀθανασίαν ἡ σωματικὴ Καλυψὼ τῷ φιλοσόφῳ ὑπισχνεῖτο Ὀδυσσεῖ. τὴν σωματικὴν δηλαδὴ ἄνεσιν εὐκτικὴν ἐπιμέλειαν ὡς καὶ πρὸ ὀλίγων δεδήλωται. Ὅτι τοὺς συμποσιαστὰς ἄνδρας οἰνοποτῆρας λέγει. τὴν δὲ Ναυσικάαν, θεῶν ἄπο κάλλος ἔχουσαν, διὰ τὸ θεόσδοτον καὶ τὸ κάλλος εἶναι. κατὰ τὸ, οὔτοι ἀπόβλητα θεῶν ἐρικυδέα δῶρα. Ὅτι παρεστῶσα τῷ συμποσίῳ ἡ βασιλικὴ κόρη κατ' ἔθος ἀρχαῖον ὡς καὶ προδεδήλωται, θαύμαζεν Ὀδυσσῆα ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶσα, καὶ χαῖρε ξεῖνε εἶπεν. ἵνα καί ποτ' ἐὼν ἐν πατρίδι γαίῃ, μνήσῃ ἐμεῖο ὅτι μοι πρώτῃ ζωάγρια ὀφέλλεις. αἰτία οὖσα δηλαδὴ ζωὴν ἀγεῖραι τουτέστιν ἀθροῖσαι πεποίηκε. αὐτὴ γὰρ ὀλιγοδρανέοντα τὸν Ὀδυσσέα περιεσώσατο, ζωὴν ὀλιγοπελέοντι αὐτῷ ἀγείρασα, ὃ καὶ θυμὸν ἀγείρειν λέγεται. ὅθεν καὶ ὁ θυμηγερέων. καὶ ἔστιν ὥσπερ τοῦτο ζωάγριον περὶ τὸ ἐν πολέμῳ, ὃ γίνεται περὶ τοῦ ζῶντας τινὰς ἀγρεύεσθαι. καὶ οὕτω μὲν ἡ κόρη. Ὀδυσσεὺς δὲ ὑπερβαίνων τὴν αὐτῆς ἀξίωσιν, ὡς θεῷ αὐτῇ εὔχεσθαι φησὶν οἴκοι ἐλθών. εἰπών. οὕτω νῦν θεὸς Ζεύς, οἴκαδέ τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι. τῷ κέν τοι καὶ κεῖθι θεῷ ὡς εὐχετοῴμην αἰεὶ ἤματα πάντα, σὺ γάρ μ' ἐβιώσαο κούρη. ἤγουν ζῆν πεποίηκας. καὶ ὡς εἰπεῖν, ἐζώγρησας. κατὰ τὸ προσεχῶς ῥηθὲν ζωάγριον. δῆλον δὲ, ὡς δεξιῶς κολακεύει καὶ νῦν ὁ ἥρως τὴν κόρην. εἰ γὰρ καὶ τὰ μέγιστα συνεβάλετο, ἀλλ' οὐκ ἐβιώσατο τὸν Ὀδυσσέα αὐτή. Ὅρα δὲ καὶ ταῦτα τὸ, μνήσῃ ἐμεῖο. ὡς τῶν [illegible] δικαίως ἀγαθῆς μνήμης ἐφετῆς οὔσης καὶ παρὰ τοῖς Φαίαξιν ὡς καὶ προδεδήλωται. Τὸ δὲ οἴκαδε ἐλθεῖν καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδεῖν, τῆς αὐτῆς σημασίας ἐστίν. ὥσπερ καὶ τὸ αἰεὶ καὶ τὸ ἤματα πάντα. Τοῦ δὲ εὐχετοῴμην οὐχ ἡ κλίσις κατὰ τὸ, βοασίμην βοόῳμην, τὸ θέμα εὐχετάω εὐχετῶ. ἀφ' οὗ εὐχετῴμην, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο μικροῦ, εὐχετοῴμην. τοιοῦτον δέ πως καὶ τὸ ὁρῷτο ὁρῷτο, καὶ ἐπανθέσει τοῦ ο ὁρόῳτο ἀντὶ τοῦ, βλέποιτο. Ὅρα δὲ καὶ τὸ, σύ μ' ἐβιώσαο κούρη. ἀλλοπαθῶς ῥηθὲν ἀντὶ τοῦ, ἐζώωσάς με. ἤγουν ζῆν με πεποίηκας.

Οἵ δ' ἤδη μοίρας τ' ἔνεμον κερόωντό τε οἶνον.
Κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν ἄγων ἐρίηρον ἀοιδὸν
Δημόδοκον, λαοῖσι τετιμένον. εἷσε δ' ἄρ' αὐτὸν
Μέσσῳ δαιτυμόνων πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας.
Δὴ τότε κήρυκα προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Νώτου ἀποπροταμών. ἐπὶ δὲ πλεῖον ἐλέλειπτο
Ἀργιόδοντος ὑός. θαλερὴ δ' ἦν ἀμφὶς ἀλοιφή.
Κῆρυξ, τῆ δὴ τοῦτο πόρε κρέας ὄφρα φάγῃσι
Δημοδόκῳ, καί μιν προσπτύξομαι ἀχνύμενός περ.
Πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐπιχθονίοισιν ἀοιδοὶ
Τιμῆς ἔμμοροί εἰσι καὶ αἰδοῦς, οὕνεκ' ἄρα σφέας
Οἴμας μοῦσ' ἐδίδαξε, φίλησε δὲ φῦλον ἀοιδῶν.
Ὣς ἄρ' ἔφη. κῆρυξ δὲ φέρων ἐν χερσὶν ἔθηκεν
Ἥρῳ Δημοδόκῳ, ὁ δ' ἐδέξατο, χαῖρε δὲ θυμῷ.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Δὴ τότε Δημόδοκον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Δημόδοκ' ἔξοχα δή σε βροτῶν αἰνίζομ' ἁπάντων,
Ἤ σέ γε μοῦσ' ἐδίδαξε Διὸς παῖς, ἤ σέ γ' Ἀπόλλων.
Λίην γὰρ κατὰ κόσμον ἀχαιῶν οἶτον ἀείδεις,
Ὅσσ' ἔρξαντ' ἔπαθόν τε, καὶ ὅσσ' ἐμόγησαν ἀχαιοί.
Ὥς τέ που ἢ αὐτὸς παρεὼν, ἢ ἄλλου ἀκούσας.
Ἀλλ' ἄγε δὴ μετάβηθι καὶ ἵππου κόσμον ἄεισον
Δουρατέου, τὸν Ἐπειὸς ἐποίησεν σὺν ἀθήνῃ,

Ὅτι εὐλαπιναστικὸν τὸ, οἱ δ' ἤδη μοίρας ἔνεμον, κερόωντό τε οἶνον. καὶ ὅρα ὅτι μοίρας τὰς μερίδας φησί, καινότερον γράψας. Ὅτι μέλλων Ὀδυσσεὺς προσκαλέσασθαι τὸν Δημόδοκον εἰς ἀοιδὴν φίλην αὐτῷ, δεξιοῦται πρῶτον, ὥσπερ οὐχ δώρῳ ἐκ τοῦ δαιτός. καὶ ἐπαινεῖ δὲ, εἶτα καὶ ἀξιοῖ ᾄδειν. φησὶ γοῦν ὁ ποιητὴς, οὕτω, δὴ τότε κήρυκα προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεὺς, νώτου ἀποπροταμὼν ἐπὶ δὲ πλεῖον ἐλέλειπτο ἀργιόδοντος ὑός. θαλερὴ δ' ἦν ἀμφὶς ἀλοιφή. κῆρυξ, τῇ δὴ τοῦτο πόρε κρέας ὄφρα φάγῃσι, Δημοδόκῳ. καί μιν προσπτύξομαι ἀχνύμενός περ. πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐπιχθονίοισιν, ἀοιδοὶ τιμῆς ἔμμοροί εἰσι καὶ αἰδοῦς, οὕνεκ' ἄρα σφέας οἴμας μοῦσ' ἐδίδαξε, φίλησε δὲ φῦλον ἀοιδῶν. ἃ δὴ πάντως διαβαίνει καὶ εἰς Ὅμηρον. ὡς εἶναι καὶ αὐτὸν μούσαις τε φίλον καὶ μουσοδίδακτον καὶ αἰδοῖον, καὶ ἐπιτυχῆ τιμῆς ὅ ἐστι τίμιον. τοῦτο γὰρ ὁ τιμῆς ἔμμορος. καὶ

τὸν

Ὃν ποτ' ἐς ἀκρόπολιν δόλον ἤγαγε δῖος Ὀδυσσεύς,
Ἀνδρῶν ἐμπλήσας οἳ Ἴλιον ἐξαλάπαξαν.
Αἴκεν δή μοι ταῦτα κατὰ μοῖραν καταλέξῃς,
Αὐτίκ' ἐγὼ πᾶσιν μυθήσομαι ἀνθρώποισιν,
Ὡς ἄρα τοι πρόφρων θεὸς ὤπασε θέσπιν ἀοιδήν.

νῦν μὲν ταῦτα ὁ ὁμηρικὸς ῥήτωρ Ὀδυσσεὺς ἔφη πρὸς τὸν κήρυκα. μετ' ὀλίγα δὲ, καὶ ἄλλως οὐ κατὰ κοινοῦ ἀλλ' ἰδικῶς ἐπαινῶν τὸν ἀοιδὸν Δημόδοκον ὃν καὶ λάοισι τετιμημένον ὁ ποιητὴς ἔφη, οὐ μόνον μούσης ὑποφήτην ἀλλὰ καὶ Ἀπόλλωνος λέγει. εἰπὼν πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν ἀοιδόν. Δημόδοκ' ἔξοχα δή σε βροτῶν αἰνίζομ' ἁπάντων, ἢ σέ γε μοῦσ' ἐδίδαξε Διὸς παῖς, ἢ σέ γ' Ἀπόλλων. λίην γὰρ κατὰ κόσμον Ἀχαιῶν οἶτον ἀείδεις. ὅσσ' ἔρξαν τ' ἔπαθόν τε, καὶ ὅσσ' ἐμόγησαν Ἀχαιοί. ὥς τέ που ἢ αὐτὸς παρεών, ἢ ἄλλου ἀκούσας. ἀλλ' ἄγε δὴ μετάβηθι καὶ ἵππου κόσμον ἄεισον δουρατέου. τὸν Ἐπειὸς ἐποίησε σὺν Ἀθήνῃ τουτέστι σὺν φρονήσει. ὃν ποτ' εἰς ἀκρόπολιν δόλον ἤγαγε δῖος Ὀδυσσεύς, ἀνδρῶν ἐμπλήσας οἳ Ἴλιον ἐξαλάπαξαν. αἴκεν δή μοι ταῦτα κατὰ μοῖραν καταλέξῃς, αὐτίκα καὶ πᾶσι μυθήσομαι ἀνθρώποισιν, ὡς ἄρα τοι πρόφρων θεὸς ὤπασε θέσπιν ἀοιδήν. δῆλον δ' ὡς ἑαυτὸν ἐνσπερίζει ὁ ποιητὴς καὶ ἐν τούτοις, ὃς θεῖος ἀοιδὸς εἶναι δοκεῖ. ὡς καὶ αὐτὸς ἐκ μουσῶν καὶ Ἀπόλλωνος ᾄδων ἐκεῖνα οἷς οὔτε αὐτὸς παρῆν, οὔτε ἄλλου ἀνθρώπου παρατυχόντος ἤκουσεν εἰς τὸ πᾶν, ἀλλὰ μικραῖς τισιν ἱστορίαις παρακολουθήσας ἢ ἐκ τοῦ πᾶν ἐκ μούσης μαθών, μεγάλα ἔγραψε. διασκευάσας τὰ πολλὰ, πλάσμασι πιθανοῖς. καὶ τοιαῦτα μὲν ταῦτα τοῦ Ὀδυσσέως. μερίσαντι νόημα οὐ πρός τι τὸν κήρυκα καὶ πρὸς τὸν Δημόδοκον. ταμιευσαμένῳ δὲ τὰ καιριώτερα, εἰς τὸν Δημόδοκον τεχνικῶς. νώτου δὲ Ὀδυσσεὺς ἀποπροτέμνει, τοῦ αὐτοῦ δηλαδὴ παρατεθειμένου βασιλικώτερον, ὅπερ πολλαχοῦ φαίνεται, καθὰ καὶ ἡ Ἰλιὰς ἐδήλωσεν. ἐν ᾗ καὶ ὁ μέγας Αἴας νώτοισί που διηνεκέεσσι γεραίρεται. Ὅτι δὲ οὐ νῶτα μόνον ἀλλὰ καὶ μηρία ἦν τὰ πολυτελέστερα, δηλοῖ φασι Ποσειδώνιος. γράψας ὅτι ἔν τισι μερισμοῖς, τὸ μηρίον ὁ κράτιστος ἐλάμβανεν. εἰ δέ τις ὕστερον ἀντιποιήσαιτο, συνίσταντο μονομαχήσοντες ἄχρι θανάτου. Τὸ δὲ πλεῖον αὐτῷ λείπεται καθὰ καὶ ἤδη βιωτικώτερον. ἦν δέ φασι παλαιὸν ἔθος, ἕκαστον ἀπὸ τῆς αὐτοῦ μοίρας δωρεῖσθαι οἷς ἐβούλετο. δοκεῖ δὲ τὸ τοιοῦτον ὁμηρικὸν χωρίον, ἀφορμὴ γενέσθαι τοῦ εἰπεῖν ὡς χρὴ καί τι δῶρον λαμβάνειν τοὺς μουσικοὺς καὶ καλῶς δὲ ἀκούειν ἐφ' οἷς ᾄδουσι. διὸ κιθαρῳδός τις ἐν Ῥόδῳ ἐπιδεικνύμενος, ἐπεὶ οὐδεὶς ἐπεσημήνατο, ἀπῆλθε τοῦ θεάτρου, εἰπών. ὅπου τὸ ἀδάπανον οὐ πιστεύετε, πῶς ἐλπίζω παρ' ὑμῶν ἔρανον λήψεσθαι; ἀλοιφὴ δὲ ἡ πιμελὴ, ἐκ τοῦ μετὰ σφαγὴν τέλους λέγεται. τότε γὰρ αὐτῇ χρώμεθα εἰς ἀλοιφήν. θαλερὴ δὲ ἡ τοιαύτη, ὡς τῶν ἐχόντων αὐτὴν ζώων, τοιούτων ὄντων. τὰ γὰρ ἀλιπῆ στερρὰ, φθίνειν ἔοικε. θαλερὴ τοίνυν, ἡ ἐνδεικτικὴ τοῦ θάλλειν τὸ ζῶον. ἢ καὶ ἡ μονιμωτέρα τῶν κρεάτων. Τὸ δὲ τῆ ἀντὶ τοῦ λάβε, ἀπὸ θέματος γίνεται τοῦ τῶ, ἀρρήτου ὄντος. ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ δρῶ, τὸ δρᾶ ἀντὶ τοῦ πρᾶττε. καὶ ἀπὸ τοῦ ζῶ, τὸ ζῆ. προσακτικῶς καὶ αὐτὸ παρὰ Σοφοκλεῖ, ἐν τῷ. πλούτει τε γὰρ κατ' οἶκον εἰ βούλει μέγα, καὶ ζῆ, ἐξ οὗ δηλαδὴ τὸ ζῆθι γίνεται. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου προσακτικοῦ, καὶ ἡ τῆθι γίνεται κατὰ τοὺς παλαιούς, ὡς λέγεται παρὰ τὸ βρέφει τῆ, θῆ. τουτέστι λάβε θήλασον. Τὸ δὲ ὄφρα φάγῃσιν, οὐκ ἀναγκαίως κεῖται, ἀλλ' ἀφελῶς οὕτω ῥυθμὸν τὸ ἔπος ἀναπληροῖ. Τὸ δὲ προσπτύξομαι, ἀντὶ τοῦ, ἁπλῶς φιλοφρονήσομαι εἴρηται. ἢ ἀντὶ τοῦ, φιλοτιμήσομαι. πολλαχοῦ δὲ ἡ λέξις αὕτη κεῖται καὶ ἐπὶ τοιούτου σημαινομένου. Τὸ δὲ τοὺς ἀοιδοὺς τιμῆς τε καὶ αἰδοίους εἶναι ὧν ἐν τοῖς μάλιστα καὶ Ὅμηρος, ἐδήλωσε μὲν καὶ ὁ τῆς Κλυταιμνήστρας φύλαξ ἀοιδός. δηλοποιήσει δέ που ἐν τοῖς ἑξῆς, καὶ ὁ Φήμιος. Τὸ δὲ ἔμμοροι, ἀντίκειται τῷ ἄμμοροι. ἐτεροιοῦνται δὲ πρὸς αὐτὰ, οἱ κάμμοροι. Τὴν δὲ αἰδῶ εὐφυῶς τις ἐτυμολογήσας, ἔφη ὅτι αἰδὼς ἡ μὲν καλὴ, παρὰ τὸ ἀεὶ τὸ δέον ἔχειν. ἡ δὲ κακὴ, παρὰ τὸ ἀεὶ ἀδείας αἰτία εἶναι. καθ' ὃ καὶ εἴρηται τὸ, αἰδώς τοι πρὸς ἀνολβίῃ, ὁ δὲ τοῦτο καινότερον γράψας, ἐπέβαλεν ὁμοίως καὶ τῇ τοῦ πατρὸς ἐτυμολογίᾳ, ὅτι πατὴρ θεὸς μὲν, ὡς τὸ πᾶν τηρῶν· ἄνθρωπος δὲ, ὡς τοὺς παῖδας τηρῶν. Οἴμας δὲ καὶ νῦν, τὰς ᾠδὰς λέγει, ὡς καὶ πρὸ ὀλίγων. Τὸ δὲ ἐφίλησε φῦλον ἀοιδῶν ὡς ἔχει τι παρηχήσεως, οὐκ ἄδηλόν ἐστιν. ὥσπερ καὶ μετ' ὀλίγα τὸ, Ἐπειὸς ἐποίησε σὺν Ἀθήνῃ. Σημείωσαι δὲ ὅτι δεξίωσίς τις ἐνταῦθα πρὸς τὸν Δημόδοκον, ἡ δόσις τοῦ κρέατος. ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς πρὸς Ἀρήτην ἡ δόσις τοῦ ποτηρίου. Τὸ δὲ αἰνίζομαι καὶ ὁ ὅμοιος τῷ ἐνταῦθα στίχος οὗτος, κεῖται καὶ ἐν Ἰλιάδι. Τὸ δὲ ἢ μοῦσα ἐδίδαξεν ἢ Ἀπόλλων, οὐ διὰ μόνην ποιητικὴν ἄλλως σοφίαν ἐρρέθη, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ κατ' Ἀπόλλωνα μαντικόν. τοιοῦτοι γὰρ οἱ ποιηταὶ ὡς ἐδηλώθη πολλαχοῦ. οἳ καὶ τοῖς μέλλουσι μαντικῶς ἐπιβάλλουσι καὶ τὰ πρὸ αὐτῶν δὲ καὶ τὰ κατ' αὐτοὺς οἴδασι μήτε παρόντες αὐτοὶ μήτε ἀκούσαντες. καὶ οἴκοθεν εἰδότες, ᾄδουσι, θεόθεν μαθόντες. ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, ὁ δ' ὁρμηθεὶς θεοῦ, ἤρχετο. ἤγουν ἀπὸ θεοῦ κινηθείς. θυμόσοφος γὰρ καὶ αὐτοδίδακτος, ἢ θεόσοφος κατὰ τοὺς τοιούτους καὶ ὁ Δημόδοκος πλάττεται. ἃ δὴ πᾶσιν ἐνθεωρεῖσθαι τοῖς σοφοῖς ἀοιδοῖς, ἀριδήλως ἐν τοῖς ἑξῆς που καὶ πάνυ σαφῶς ἅμα καὶ σεμνῶς δηλώσει ὁ Ἰθακήσιος Φήμιος. Σημείωσαι κἀνταῦθα τὸν περατούμενον ἐκτοπισμὸν τῆς τῶν Φαιάκων γῆς. αὐτοῦ γὰρ προσυπονοουμένου, καλῶς ἂν νομίζοιτο Δημόδοκος πρὸς μηδενὸς μαθεῖν ἢ ἀκοῦσαι τὰ κατὰ τὸν Ὀδυσσέα. ὡς εἴγε μὴ ἐκτετόπισται κατὰ τὸ πλάσμα τῆς ποιή-

σεως

σιας οὐ τῶν φαιάκων νέος ἀλλὰ πρὸς τῇ ὑπείρῳ ἐστὶ καὶ αὐτὸς κατὰ τὴν ἄρτι φαινομένην κέρκυραν, πῶς αὖ πιθανῶς ἔχοι νομίσαι τὸν σοφὸν ὀδυσσέα ὡς ἀδίδακτος ὁ δημόδοκος ἢ οὐδ' ἐξ ἀκοῆς πόθεν περιέλαβε τὰ λεγόμενα. εἰκὸς ὄν, ἐκ τῶν περὶξ καὶ ἐγγυτάτω εἰδέναι αὐτά. ἔστι δ' ἄλλως, οὐδὲ μακρὰν τῆς καθ' ἱστορίαν φαιάκων τῆς ἰθάκης οὔσης. τέως γοῦν, λέγει ἐν τούτοις ὅμηρος, ὡς οἱ κυρίως ἀοιδοὶ ἐν οἷς καὶ αὐτός, οὐδὲν εἰδότες ἐξ ἀνθρώπων, ᾄδουσι. διὸ μούσας ἐπικαλούμενοι, ἐνίσπειν. ὡς ἐντεῦθεν, καὶ μάντεις αὐτόθεν εἶναι, λαλοῦντας ἐξ ἐπιπνοίας μουσῶν. ἤτοι μοῦσα μὲν αὐτὸν ἐδίδασκε, ὡς σοφούς. ἀπόλλων δὲ ὡς μαντικούς τε καὶ ὡς ᾠδικούς. Τὸ δὲ κατὰ κόσμον, τὸ εὔτακτον καὶ εὐμέθοδον τῆς ἱστορίας λέγει. οὐ γὰρ ἄνω κάτω τὰ πράγματα φύρει ἀλλὰ κοσμεῖ τὴν γραφήν, ὃ κατὰ τέχνην ὁ ᾄδων ἢ γράφων ἐστὶ λέγειν. Οἶτον δέ, οὐ θάνατον ἀλλὰ κακοπάθειαν ἐνταῦθα λέγει. διὸ ἑρμηνεύων, ἐπάγει, ὅσ' ἔπαθόν τε καὶ ὅσ' ἐμόγησαν. ὅπερ ἐστίν, οἶτος. οὐ γὰρ ἐμνήσθη ἐνταῦθα θανάτου. Τὸ δὲ ἔρξαν τ' ἔπαθόν τε, πρὸς ἀλήθειαν ἱστορίας ἐγράφη. ἄμφω γὰρ ἐπισυνέβη τοῖς ἀχαιοῖς. Τὸ δὲ ἵππου κόσμον ἄεισον, παρῳδήσας τις τῶν μεγάλων σοφῶν, ἔγραψεν. ἀλλ' ἄγε δὴ μετάβηθι καὶ ἄλλον κόσμον ἄεισον. ὃ δὴ παροιμιωδῶς λέγεται ἐπὶ τῶν ἐξαλλασσόντων τὰ διηγήματα. καὶ ὅρα τό, κόσμον, τὸ κόσμιον καὶ πάλιν δηλοῦν καὶ εὔτακτον τῆς ἀοιδῆς. ἔστι δ' ἄλλως δὲ ἵππου κόσμος, ἡ εὔκοσμος ἐπίνοια καὶ μέθοδος καὶ ἡ ἔνδον αὐτοῦ ἡρωικὴ διάταξις. καὶ ὡς εἰπεῖν, στρατηγική. ὁποίας κοσμήτορας ἂν ἀνδρῶν τεχνάσαιτο εἴγε δι' αὐτοὺς ἴλιον ἀργεῖοι ἐξαλαπάξαι. δουράτεον δὲ ἵππον, τὸν ξύλινον λέγει, τὸν κοινότερον δούρειον. γίνεται δὲ ὁ δούρειος μέν, ἐκ τοῦ δορός. ἐκ τοῦ δόρατος δέ, ὁ δουράτεος. καὶ ἀπελεύσει τοῦ ι, δουράτεος διὰ μέτρου χρησιμότητα. ξύλον δέ, καὶ κοῖλον δόρυ τουτέστι ξύλον, μετ' ὀλίγα φησίν, ἐπεὶ ἐστὶ δόρειος ἐντεῦθεν καλεῖται καὶ δουράτεος. τὸν δ' αὐτόν, ἐστὶ δόλον. καὶ κοῖλον λόχον. κρείττω δὲ τἄλλα τοῦ, κοῖλον δόρυ. αὐτὸ γάρ, καὶ σκάφην καὶ πλοῖον δηλώσοι ἄν.

Ὅτι δὲ τοῦ τοιούτου δόλου τέκτων ὁ ἐπειὸς ὁ δειλὸς μὲν ἄριστος δὲ τήν τε πυγμικὴν καὶ τὴν τεκτονικήν, αἱ ἱστορίαι δηλοῦσιν. ἐν αἷς καὶ ὑδροφόρος τῶν βασιλέων ὁ ἐπειὸς εἶναι λέγεται. ἐξ οὗ καὶ αἴνιγμα ὁ σιμωνίδης ἔπαιξεν εἰς ὄνον ὑδροφοροῦντα ὃν ἐπειὸν ὠνόμασεν ὡς ὁ ἀθήναιος ἱστορεῖ. δῆλον δ' ὅτι δουρὸς μέν, προϋπάρχει τὸ δόρυ. ὡς γὰρ γόνυ γόνυος καὶ μεταθέσει γουνός, οὕτω καὶ δόρυ δόρυος δουρός. τοῦ δὲ δόρατος, εὐθεῖα συνεσταλμένη, τὸ δοῦρας. ὥσπερ καὶ τοῦ γόνατος, τὸ γοῦνας. τοιαῦτα δὲ πάντως καὶ τό, ὕδατος ἐκ τοῦ ὕδας. καὶ τό, φρέατος ἐκ τοῦ φρέας. ὃ μέχρι καὶ νῦν παραλαλεῖται τοῖς ἀττικοῖς. Τὸ δὲ ἐμπλήσας, ὅμηρος μέν, ἀσφαλῶς καὶ σωφρόνως εἶπε διὰ τὴν πολλὴν ἔνδον τοῦ ἵππου κενότητα. ἕτερος δέ τις, οὐκ ἂν εἰπεῖν φείσαιτο τὴν λέξιν ὡς ἐπὶ δήσας διὰ ἐγκυμονοῦντος τοῦ τοιούτου ἵππου τεθῆναι. κατὰ τό, πλήσασα δὲ νηδύν, ὅπερ εὐριπίδης ἐν κερκυόνι φησίν, ἀντὶ τοῦ ἐγκύμονα ποιήσασα. Τὸ δὲ κατὰ μοῖραν, ταυτόν ἐστι τῷ, κατὰ κόσμον ὅπερ ἀνωτέρω αὐτῷ εἴρηται. Τὸ δὲ πᾶσι μυθήσομαι, ὑπερβολικῶς εἴρηται. οὐ γὰρ δύνατον δύναται πᾶσιν ἀνθρώποις ὁ ὀδυσσεὺς δηλῶσαι τὰ κατὰ τὸν δημόδοκον. ὥσπερ οὐδὲ οἱ κατὰ τὴν μῆνιν τοῦ ἀχιλλέως ἐν τροίᾳ πεσόντες, ἑλώρια οἰωνοῖς ἅπασι γένοιτ' ἄν. ἄλλως δέ, μαντικῶς εἴρηται τῷ ποιητῇ τό, πᾶσι μυθήσομαι. ὡς τῆς αὐτοῦ ποιήσεως, παγκοίνου ἐσομένης διὰ τὴν κατ' αὐτὸν ἔμμουσον ᾠδικήν. πολλαχόθεν δὲ δῆλον, ὡς ἐχρῆν καὶ μαντικοὺς εἶναι τοὺς ποιητάς. Τὸ δὲ ὁρμηθεὶς θεοῦ, ἀντὶ τοῦ, κινηθεὶς ἀπὸ μούσης. κάτοχοι γὰρ μούσαις ἐδόκουν οἱ ἀοιδοί. καθὰ καὶ οἱ μαχόμενοι, ἄρει κάτοχοι. καὶ οἱ μάντεις, ἀπόλλωνι. ἀμέλει κἄν τις τὸν μάντιν παυσάμενον τοῦ λέγειν ἤρετο τί ἐλάλει, ὁ δέ, οὐδέν τι εἶχεν εἰπεῖν. διὸ καὶ οἱ ταχυγραφοῦντες καὶ τὰ μαντικὰ ἔπη μεταλαμβάνοντες, εἴπου ἐνελείφθη τι τοῦ ἔπους εἶτα ἑαυτοῦ γεγονότα τὸν μάντιν ἀνερωτῶν ἐθέλοντες ἀποδοῦναι τὸ τοῦ στίχου πλῆρες, οὐκ εἶχεν ἐκεῖνος ἄρτιον ποιῆσαι τὸ ἔπος, οἷα μὴ μεμνημένος τῶν τοῦ θεοῦ. Τὸ δὲ θεοῦ ἄρχεσθαι, καὶ ἐφερμηνευτικόν ἐστί πως τοῦ, θέσπιν ἀοιδήν. ἣν δηλαδὴ ἐκ θεοῦ τις ἔμπνους ὢν λαλεῖ. ἢ, ἣν θεὸς ὀπάζει. κατὰ τό, θεὸς ὤπασε θέσπιν ἀοιδήν. ἵνα εἴη καὶ τοῦτο, ἐτυμολογικὸς τρόπος. Τὸ δὲ φαῖνε δ' ἀοιδήν, ἀντὶ τοῦ, ἐξ ἀδήλου καὶ κρυπτοῦ, εἰς προφορὰν ἐξέφαινε. σκεψάμενος πρῶτα εἶτα ἐκφήνας. ἢ ἔστι δ' ἄλλως, ἔφαινεν ἀοιδήν, ἀντὶ τοῦ σαφῶς ᾖδεν, ἀπὸ τοῦ φαίνω τὸ λάμπω. φῶς γὰρ λόγου ἡ σαφήνεια. ὅτι δὲ οἱ ὕστερον ἀττικοὶ οὐκ ἀγαθὴν λέξιν εἶχον τὸ φαίνειν, δηλοῖ καὶ ὁ συκοφάντης. καὶ ὁ παρὰ τῷ κωμικῷ φανὸς ὑπογραφεὺς δικῶν. ἐν τοῖς τοιούτοις δὲ χωρίοις κεῖται καὶ τὸ ἥρῳ κατὰ δοτικήν. φησὶ γάρ. ἐν χερσὶν ἔθηκεν ἥρῳ δημοδόκῳ. ὅπερ ἢ ἀποκοπὴν ἔπαθεν ἐκ τοῦ ἥρωι, ἢ ἀπὸ κλίσεως ἰσοσυλλάβου ἐστίν, ὁ ἥρως τοῦ ἥρω. τοιοῦτον λόγου καὶ τό, γέλω ἔθανον. καὶ μετ' ὀλίγα δὲ ἐν τῷ, οἷος δόμος ἀλκινόοιο ἥρως, δοκεῖ ποι τὸ ἥρως, μὴ κλητικὴν ἀλλὰ γενικὴν εἶναι, συγκοπεῖσαν ἐκ τοῦ ἥρωος.

Ὣς φάθ'. ὁ δ' ὁρμηθεὶς θεοῦ, ἤρχετο. φαῖνε δ' ἀοιδήν.
Ἔνθεν ἑλών, ὡς οἱ μὲν ἐϋσσέλμων ἐπὶ νηῶν
Βάντες ἀπέπλειον πῦρ ἐν κλισίῃσι βαλόντες
Ἀργεῖοι, τοὶ δ' ἤδη ἀγακλυτὸν ἀμφ' Ὀδυσῆα

Ὅτι δημόδοκος θεοῦ ἀρξάμενος, ἔφαινεν ὡς ἐρρέθη ἀοιδήν. ἔνθεν ἑλών, ὡς οἱ μὲν ἐϋσσέλμων ἐπὶ νηῶν βάντες ἀπέπλεον πῦρ ἐν κλισίῃσι βαλόντες, ἀργεῖοι, τοὶ δ' ἤδη ἀγακλυτὸν ἀμφ'

ἀμφ' ὀδυσσῆα εἶατ' ἐνὶ τρώων ἀγορῇ κεκαλυμμένοι ἵππῳ, αὐτοὶ γάρ μιν τρῶες ἐς ἀκρόπολιν ἐρύσαντο. ὣς ὁ μὲν, εἱστήκει. τοὶ δ' ἄκριτα πόλλ' ἀγόρευον, ἥμενοι ἀμφ' αὐτόν. τρίχα δέ σφισιν ἥνδανε βουλή. ἠὲ διατμῆξαι κοῖλον δόρυ νηλέϊ χαλκῷ. ἢ κατὰ πετράων βαλέειν ἐρύσαντας ἐπ' ἄκρας. ἢ ἐᾶν μέγ' ἄγαλμα θεῶν θελκτήριον εἶναι. τῇ περ δὴ καὶ ἔπειτα τελευτήσεσθαι ἔμελλεν. αἶσα γὰρ ἦν, ἀπολέσθαι ἐπὴν πόλις ἀμφικαλύψῃ δουράτεον μέγαν ἵππον ὅθι εἴατο πάντες ἄριστοι ἀργεῖοι τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες. ἤειδεν δ' ὡς ἄστυ διέπραθον υἷες ἀχαιῶν ἱππόθεν ἐκχύμενοι, κοῖλον λόχον ἐκπρολιπόντες. ἄλλον δ' ἄλλῃ ἄειδε πόλιν κεραϊζέμεν αἰπήν. αὐτὰρ ὀδυσσῆα ποτὶ δώματα δηιφόβοιο βήμεναι ἠΰτ' ἄρηα σὺν ἀντιθέῳ μενελάῳ. κεῖθι δὲ αἰνότατον πόλεμον φάτο τολμήσαντα νικῆσαι δὲ ἀθήνην. ἔοικε γὰρ, φρονήσει κατορθῶσαι καὶ τὴν τοιαύτην σὺν μενελάῳ μάχην ὁ ὀδυσσεύς. καὶ ὅρα ὡς ὥσπερ ἡ κατὰ δόλον ἅλωσις αὐτοῦ, ἔργον ἀγῶνος ἦν τοῖς ἀχαιοῖς εἰς τὸ παράπαν, οὕτω πόλεμος αἰνότατος ἐν τοῖς τοῦ δηιφόβου γέγονε δώμασιν. ἀνδρείου τε ὡς εἰκὸς ὄντος, καὶ κινδυνεύοντος δὴ τὴν ἑλένην. ἣν αὐτῷ φασὶν ἔχεσθαι θανόντος τοῦ πάριδος. Σημειοῦται δὲ καὶ ὅτι συνοπτικὸν τῆς γραφῆς εἶδος

Εἵατ' ἐνὶ τρώων ἀγορῇ κεκαλυμμένοι ἵππῳ.
Αὐτοὶ γάρ μιν τρῶες ἐς ἀκρόπολιν ἐρύσαντο.
Ως ὁ μὲν εἱστήκει. τοὶ δ' ἄκριτα πόλλ' ἀγόρευον,
Ημενοι ἀμφ' αὐτόν. τρίχα δέ σφισιν ἥνδανε βουλή.
Ηὲ διατμῆξαι κοῖλον δόρυ νηλέϊ χαλκῷ,
Η κατὰ πετράων βαλέειν ἐρύσαντας ἐπ' ἄκρας,
Η ἐᾶν μέγ' ἄγαλμα θεῶν θελκτήριον εἶναι.
Τῇ περ δὴ καὶ ἔπειτα τελευτήσεσθαι ἔμελλεν.
Αἶσα γὰρ ἦν ἀπολέσθαι ἐπὴν πόλις ἀμφικαλύψῃ
Δουράτεον μέγαν ἵππον, ὅθ' εἵατο πάντες ἄριστοι
Αργείων, τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες.
Ηειδεν δ' ὡς ἄστυ διέπραθον υἷες ἀχαιῶν
Ιππόθεν ἐκχύμενοι, κοῖλον λόχον ἐκπρολιπόντες.
Αλλον δ' ἄλλῃ ἄειδε πόλιν κεραϊζέμεν αἰπήν.
Αὐτὰρ Οδυσσῆα ποτὶ δώματα Δηϊφόβοιο
Βήμεναι ἠΰτ' Αρηα σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ.
Κεῖθι δὴ αἰνότατον πόλεμον φάτο τολμήσαντα.
Νικῆσαι καὶ ἔπειτα διὰ μεγάθυμον ἀθήνην.
Ταῦτ' ἄρ ἀοιδὸς ἄειδε περικλυτός. αὐτὰρ Οδυσσεὺς
Τήκετο. δάκρυ δ' ἔδευεν ὑπὸ βλεφάροισι παρειάς.
Ως δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα,
Ος τε ἑῆς προπάροιθεν πόλιος λαῶν τε πέσῃσιν,
Αστεϊ καὶ τεκέεσσιν ἀμύνων νηλεὲς ἦμαρ.
Η μὲν, τὸν, θνήσκοντα καὶ ἀσπαίροντ' ἐσιδοῦσα,
Αμφ' αὐτῷ χυμένη λίγα κωκύει, οἱ δέ τ' ὄπισθεν
Κόπτοντες δούρεσσι μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμους,
Εἴρερον εἰσανάγουσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ ὀϊζύν,
Τῆς δ' ἐλεεινοτάτῳ ἄχεϊ φθινύθουσι παρειαί,
Ως Οδυσσεὺς ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβεν.
Ενθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων.
Αλκίνοος δέ μιν οἶος ἐπεφράσατ' ἠδ' ἐνόησεν
Ημενος ἄγχ' αὐτοῦ, βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν.
Αἶψα δὲ φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα.

ἐστὶν ὡς εἰπεῖν παρεκβολικόν, πρῶτος ὅμηρος ἐνταῦθα ὑπέδειξε. δημόδοκος μὲν γὰρ, πλατεῖαν ἐκθέσθαι δοκεῖ ᾠδήν. ὅμηρος δὲ, ὡς ἐν τύπῳ παρεκβολῆς τὴν μακρὰν ῥῆσιν εἰς βραχυτέραν συνελεῖν, ὡς δηλοῖ ἐκ τοῦ. ἤειδεν ὡς ἄστυ διέπραθον. ἤγουν τὸν τρόπον τῆς τρωικῆς ἁλώσεως ὅπερ ἐνταῦθα οὐκ ἐκπεφώνηται. ἔστι καὶ τὸ, ἄλλον ἄλλῃ ἄειδε κεραϊζέμεν τὴν πόλιν. ὅπερ οὐδ' αὐτὸ ἐνταῦθα κεῖται. οὐ γὰρ λέγει τίνες πῶς ἐκεράϊζον. ἐνδέχεται γοῦν ὁ ποιητὴς ἔχειν ἐκ τούτων ὕλην πολλὴν ποιήσεως. δι' ἧς, καὶ ὅλον ἂν ἀπετελέσθη βιβλίον. ὁποῖα ἐπραγματεύσαντο οἱ τὴν τρωικὴν ἅλωσιν γράψαι πραγματευσάμενοι. ὧν καὶ ὁ τρυφιόδωρος. ἐπὶ δὲ τοῖς ῥηθεῖσιν, ἐπάγει ὁ ποιητὴς ἕνα στίχον συμπληρωτικῷ σχήματι, τὸν ταῦτ' ἄρ ἀοιδὸς ἄειδε περικλυτός. ἐτυμολογικὸν τρόπον ποιήσας ἐν τῷ, ἀοιδὸς ἄειδεν. Οτι δὲ ἀπέπλευσαν ἕλληνες δόλῳ ἐκ τροίας. καὶ ὡς πῦρ ἐν κλισίῃσιν ἔβαλον, καὶ τὰ κατὰ τὸν δούρειον ἵππον, καὶ ὡς ἐπορθήθη ἡ τροία ἐληφθῶς τά τε ἄλλα ἐστὶ διὰ τὸν τέως καὶ τὸν ἐμπρησμόν, καὶ ὅσα δὲ ἐπὶ τούτοις γέγονε, δηλοῖ σαφῶς καὶ ἡ τοῦ κύκλου ποίησις. Σημείωσαι δὲ ἔτι ὅτι τὸ ἔνθα ἑλών, ἄλλο πλάτος γραφῆς ἐστὶν δηλοῖ πρὸ τοῦ ἀοιδοῦ τοῦ δημοδόκου. ὅπερ ὀφείλων αὐτὸς διελθεῖν, ὅμως παραδραμὼν αὐτό, ἄδει ὅπερ ἀπέτισεν ὀδυσσεύς, ἔνθεν ἑλών. τουτέστιν ἐάσας μὲν τἆλλα.

μυθεῦσαι δὲ τὴν κατὰ τὸν δούρειον ἵππον, δηλαδὴ ὅτι μετὰ πολλὰ τὰ φθάσαντα εἰς τροίαν ἀφελκύσθη. καταστατικὴ δὲ ἔννοια τὸ ἔνθεν ἑλὼν, ἣ χρῶνται καὶ οἱ μεθ' ὅμηρον ὁπηνίκα λόγου ἀφηγηματικοῦ κατάρχονται. Τὸ δὲ πῦρ βαλόντες, ἀντὶ τοῦ, πῦρ θέντες ἐρίψαντες. ταῦτα δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐμπρήσαντες. Τὸ δὲ δι' ἀμφ' ὀδυσσῆα, λοχαγὸν ὑποβάλλει νοεῖν τὸν ὀδυσσέα τοῖς ἐντὸς τοῦ δουρείου. ἀγορὰν δὲ τρώων λέγει, τὴν ἐντὸς τοῦ ἰλίου ἄθροισιν τῶν πολιτῶν. Τὸ δὲ ἐς ἀκρόπολιν ἐρύσαντο, ἀντὶ τοῦ διὰ μηχανῆς εἵλκυσαν. ὅθεν καὶ ῥυτοὶ λίθοι οἱ μὴ φορητοὶ ἀλλὰ ἑλκυστοί. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ, ἐρύσαντας ἐπ' ἄκρας. Τὴν δὲ ἀκρόπολιν, ἄκρην πόλιν ἰωνικώτερον ἐν ἰλιάδι διαλύσας λέγει ὁ ποιητής. ὁποῖα καὶ ἄλλα αὐτὸς τὲ ποιεῖ, καὶ οἱ μεμημένοι αὐτόν. ὁποῖον καὶ τὸ, ζῶα γραψάμενος ἀντὶ τοῦ ζωγραφήσας. καὶ ἕτερα μυρία. Τὸ δὲ ὡς ὁ μὲν εἱστήκει ἢ ἑστήκει, γράφεται γὰρ διχῶς, καταστατικῶς καὶ αὐτὸ κεῖται, οὐ μὴν κατὰ τὸ, ὡς οἱ μὲν, ἀποτέλεσμα. ἐκεῖνο γὰρ, καταρκτικὴ τοῦ διηγήματος ἔννοιά ἐστι. Τὸ δὲ ἄκριτα πόλλ' ἀγόρευον, ποσότητα μὲν δηλοῖ διὰ τοῦ πολλά. ποιότητα δὲ, διὰ τοῦ ἄκριτα. οὐ γὰρ ἦν διακρῖναι δι' ἣν τὸ κρεῖττον ἐκ τῶν πολλῶν. τρία δὲ ἦσαν τὰ πολλὰ ταῦτα. τὸ, ἢ διατμῆξαι ἢ κατὰ ἄλλην γραφὴν διαπλῆξαι πελέκεσι τὸν ἵππον ἵνα φανείη τι ἔνδον κρύπτει, ἢ ῥίψαι κατὰ πετρῶν ἑλκύσαντας ἐπί τινος ἄκρας τοῦ τείχους. ἢ ἐάσαι εἰς ἱλαστήριον φασὶ τοῖς θεοῖς. Ἱστέον δὲ ὅτι τὸ ἄκριτα πολλὰ ἀγορεύειν ταυτὸν ὂν τῷ, ἄκριτα πολλὰ μυθεῖσθαι, διασαφητικόν ἐστι τοῦ, θερσίτ' ἀκριτόμυθε. ἔστι γὰρ ἀκριτόμυθος, ὁ ἄκριτα μυθούμενος ἤτοι ἀγορεύων. Τὸ δὲ ἥμενοι ἀμφ' αὐτὸν, ἀντὶ τοῦ, κύκλωθεν τοῦ ἵππου. τὸ ῥᾶον γὰρ ὁ λόγος. Τὸ δὲ ἥνδανε βουλὴ, δύναται καὶ κατ' εὐθεῖαν καὶ κατὰ δοτικὴν συντάσσεσθαι. καθὰ καὶ ἐν ἰλιάδι τὸ, δίχα δ' ἐπλέετο βουλή. ἄγαλμα δὲ συνήθως τῷ ποιητῇ καὶ νῦν, τὸ ἥδυσμα καὶ ἀγαλλίαμα. καὶ ὡς ὁ ποιητὴς ἐπάγει, θελκτήριον. ὡς ταυτὸν ὂν ἀγαλλιᾶσθαι εἰπεῖν καὶ θέλγεσθαι. μνηστέον δ' ἐνταῦθα καὶ τοῦ φαμένου τοὺς ἀστέρας, ἀγάλματα νυκτός. οὕτω δὲ καὶ ὄρνισιν ἄγαλμα εἴπῃ ἄν, τὰ πτερὰ οἷς ἐπαίρονται. κατὰ τὸ, ἀγαλλόμενοι πτερύγεσσι. Τὸ δὲ θελκτήριον, ἢ συνεκτατέον μετὰ τοῦ θεῶν, ἢ καὶ ἁπλῶς ῥητέον θελκτήριον. ἵνα ᾖ ἐκστατικὸν τῶν ὁρωμένων διὰ τὸ ἐπ' αὐτῷ θαῦμα. οὐ γὰρ ἁπλῶς οὕτω θελκτήριον οὐδ' ἐνταῦθα τὸ εὐφραῖνον, ἀλλὰ τὸ μετά τινος θαύματος καὶ ἐκπλήξεως. Τὸ δὲ τῇ περ δὴ τελευτήσεσθαι ἔμελλεν, ἀντὶ τοῦ ὅπου δὴ καὶ ἔμελλε στῆναι αὐτοῖς τὰ τῆς βουλῆς, κατὰ θεομηνίαν δηλαδή. ἀγαθαὶ μὲν γὰρ αἱ πρῶται δύο βουλαὶ τὸ διατμῆξαι τὸν ἵππον καὶ τὸ κατὰ πετρῶν βαλεῖν. ἐνίκησε δὲ κἀνταῦθα τὸ χεῖρον. ἐν δὲ τῷ, αἶσα γὰρ ἦν ἀπολέσθαι, εἰ δὲ καὶ ἀσαφῶς αὐτὸ ἔχει, οὐ γὰρ δηλοῖ τίνας αἶσα ἦν ἀπολέσθαι, ἀλλὰ τὰ ἐφεξῆς δηλοῦσι. τὸ ῥῶεσι δηλαδὴ κῆρα φέρεσθαι, καὶ τὸ κεραϊσθῆναι τὴν πόλιν, καὶ τὰ τοιαῦτα. Τὸ δὲ πόλις ἀμφικαλύψει, ἀντὶ τοῦ, ἐντὸς περιέξει. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ, ὅθ' ἱὸς δόμος ἀμφεκάλυψε. Τοιοῦτόν τι καὶ ἀνωτέρω τὸ, κεκαλυμμένοι ἵππῳ. αὐτὸ μέντοι, κρυπτικὴν ἐδήλου περιοχήν. Τὸ δὲ μέγαν ἵππον, πιθανὸν ποιεῖ τὸν ἐντὸς αὐτοῦ λόχον ὑπὸ τῶν ἀρίστων. Τὸ δὲ φόνον καὶ κῆρα, οὐκ ἂν ἔχοι διαφορὰν τῶν ὀνομάτων πρὸς ἄλληλα. Τὸ δὲ ἱππόθεν ἐκχύμενοι, ταυτὸν μέν ἐστι τῷ, κοῖλον λόχον ἐκπρολιπόντες. ἀστείως δὲ πέφρασται ὥσπερ ἂν εἰ καὶ διὰ ἵππου ζῶντος εἴποι τις χυθῆναι τὰ ἐντός. καὶ οὐκ ἂν φράσοι τις τούτου κρεῖττον τὸ πρᾶγμα. ἔχει δὲ καὶ σπουδῆς πολλῆς ἔνδειξιν τὸ ἐκχύμενοι, ὡς εἰ καὶ δρόμῳ πεδὶ ἐκδραμεῖν εἴπῃ αὐτούς. καὶ ἔχει ἔμφασιν ἡ λέξις καθὰ καὶ τὸ, εἰς ἵππον καταβαινόμενοι, ὡς ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα φανεῖται. Τὸ δὲ κεραΐζειν, ὅτι κυρίως μὲν ἐπὶ φθορᾶς τῶν ἐκ τῶν ζώων κερασφόρων, λέγεται καὶ ἄλλως δὲ ἐπὶ πολιορκίας καὶ λείας πολεμικῆς, ἐν ἰλιάδι δεδήλωται. Ὅτι τοῦ ἀοιδοῦ δημοδόκου τὰ κατὰ τὸν δούρειον ἵππον ᾄδοντος ἐν οἷς καὶ ὀδυσσέως ἦν μνήμη, ἀκούων ὀδυσσεὺς τὰ καλὰ εἶτα ἑρμηνεύων τὸ τήκετο, ἐπάγει. δάκρυ δ' ἔδευεν ὑπὸ βλεφάροισι παρειάς. ἐγκρατέστερον δὲ τοῦτο δάκρυον, τοῦ ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βαλλομένου ὅτι τηλέμαχος ἐν πύλῳ ἔκλαιεν ἐπὶ τῷ πατρί. ἐχρῆν γὰρ ἑαυτοῦ τὸν φιλόσοφον ὀδυσσέα κρατεῖν, ὡς καὶ μετρίως δακρύειν. εἶτα παραβολικῶς ἄλλως δεικνύων τὸ πολὺ τοῦ πένθους, φησίν. ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα, ὅς τε ἑῆς προπάροιθεν πόληος λαῶν τε πέσῃσιν, ἄστεϊ καὶ τεκέεσσιν ἀμύνων νηλεὲς ἦμαρ, ἡ μὲν τὸν, θνήσκοντα καὶ ἀσπαίροντα ἰδοῦσα, ἀμφ' αὐτῷ χυμένη λίγα κωκύει. οἱ δέ τ' ὄπισθεν κόπτοντες δούρεσσι μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμους, εἴρερον εἰσανάγουσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ ὀϊζύν. τῆς δ' ἐλεεινοτάτῳ ἄχεϊ φθινύθουσι παρειαί, ὡς ὀδυσσεὺς ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβεν. οὐ μὴν ἐλεεινότατον μετὰ τὴν κάρτα φιλοικτὸν γυναῖκα. ἔδει γὰρ ὡς προσηκόντως ἐρρέθη, κατ' ἄνδρα κλαίειν τὸν ἥρωα ὀδυσσέα, καὶ οὐ γυναικωδέστερον. ἴσως δὲ καὶ ἴσον ἐστὶ τὸ, ὡς ἐλεεινὸν δάκρυον εἶβε, πρὸς τὸ, ἐλεεινότατον. εἰ γὰρ ἡ γυνὴ μὲν ἐλεεινότατον ἐδάκρυεν, ὀδυσσεὺς δὲ ὡς ἐλεεινὸν δάκρυον εἶβε, δακρύει ἂν καὶ αὐτὸς ἐλεεινότατον. Ὅρα δὲ ὡς ἡ ῥηθεῖσα πλατεῖα παραβολὴ, πρὸς αὐτὸ δὴ τοῦτο καὶ μόνον ἐλήφθη τὸ ἐλεεινὰ κλαίειν τὸν ὀδυσσέα. ἄλλως δὲ, ἀνδρὸς ἀριστέως ὑποδεικνύει φιλοπατρίδος καὶ φιλοικείου, καὶ γυναικὸς φιλάνδρου, καὶ πολεμίων ὠμότητα. δῆλον δὲ ὡς αὔξει τοῖς οἰκείοις τὸ πένθος, εἴπερ καὶ φιλόπολις καὶ πεσὼν ἐν τῷ ἀμύνειν τοῖς ἑαυτοῦ. Τὸ δὲ τήκετο, κυρίως ἐπὶ χιόνος. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ κηροῦ καὶ πίονος καὶ τοιούτων. καὶ νῦν μὲν, οὕτω ψιλῶς ἐρρέθη, ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς που, ἐρεῖ τήκεσθαί τινα δακρύοις ὡς ὅτι χιὼν τὸ τοιοῦτον πάσχει πάθος. Τὸ δὲ ἀμφιπεσοῦσα, κυριώτατα ἐρρέθη ἐπὶ νεκρῷ. τὸ γὰρ ἀμφιβαλεῖν, ἐπὶ ζῶσι λέγεται. Τὸ δὲ ἀμύνων νηλεὲς ἦμαρ, ἐντελῶς νῦν ἔχει ῥηθὲν, ἀντὶ τοῦ ἀποσοβῶν τὴν κακὴν ἡμέραν. ὅτι μέντοι αὐτὸ κεῖται μόνον τὸ ἀμύνειν, ἐλλειπτικῶς ἔχει τότε, καὶ κεῖται ἀντὶ

τοῦ βοηθεῖν. περὶ δὲ τοῦ ἀσπαίρειν ὃ δηλοῖ τὸ σπᾶσθαι καὶ ὡς ἐξ αὐτοῦ καὶ τὸ σπαρίζειν γίνεται, ἐδηλώθη ἀλλαχοῦ. νῦν δὲ, οὐ πάρεργον εἰπεῖν καὶ ὅτι καθὰ σπαίρω καὶ κατὰ πλεονασμὸν ἀσπαίρω, οὕτω καὶ στάχυς ἄσταχυς, καὶ σαφὴς ἀσαφὴς, καὶ σφόδελος ἀσφόδελος ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς που ῥηθήσεται. ἐν μέντοι τῷ ἀμέργειν καὶ μέργειν, ἄδηλον εἴτε τὸ ἀμέργειν ἐκ τοῦ μέργειν κατὰ πλεονασμὸν, εἴτε καὶ ἀνάπαλιν ἐκεῖθεν τὸ μέργειν κατὰ ἀφαίρεσιν. ἐξ ὧν καὶ ἀμοργοὶ φασὶ, πόλεως ὄλεθροι. οἱ δ' αὐτοὶ, καὶ μοργοί. οἱ ἀμέλγοντες δηλαδὴ τὸ κοινὸν, καὶ ἐκμυζῶντες οἰονεὶ τὰ ἀλλότρια. οἱ μέντοι παλαιοὶ, μαῦρον καὶ ἀμαυρὸν, φανερῶς τὸ μαῦρον, ἀφαίρεσιν πεπονθέναι ἐκ τοῦ ἀμαυρόν. Τὸ δὲ χυμένη, ὑγρότητα ὅ ἐστι τρυφερότητα σώματος δηλοῖ. ὃ καὶ σπουδαῖον ἀρέσκειν κατὰ τὸ, ἱππόθεν ἐκχύμενοι. Τὸ δὲ κόπτοντες, ἀντὶ τοῦ πλήττοντες. κατὰ τὸ, κόψε δὲ δεξιόν. καὶ, τίς ὁ κόπτων τὴν θύραν; τὸ μέντοι κατακόπτειν, ἐπὶ σφαγῆς. ὡς σὺν ἄλλοις καὶ ὁ κωμικὸς δηλοῖ ἐν τῷ, κατακόπτεσθαι ὑπό τινι. δῆλον δὲ ὅτι ἐν τῷ, οἱ δὲ, κόπτοντες, τοὺς πολεμίους δηλοῖ ἐλλειπτικῶς. οὐ γὰρ ἐξεφώνησέ που αὐτούς. Τοῦ δὲ δόρεσσι τὸ κοινὸν, δούρασιν. ἐπεὶ καὶ ἡ πληθυντικὴ εὐθεῖα, δούρατα. καὶ ἡ γενικὴ, δουράτων. ἔχει δὲ τροπὴν, ἵνα συνεξομοιωθῇ τῷ στομάτεσσι καὶ κτεάτεσσιν. εἴρερος δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, αἰχμαλωσία. δουλεία. παρὰ τὸ ἐξῆς εἴρειν. οἱ γὰρ ἐν δουλείᾳ, καὶ τῷ λέγειν στέρονται μὴ παρρησιαζόμενοι. Τὸ δὲ ἀνάγουσι, πολὺ πλέον ἔχει τὴν πρόθεσιν. ὡς καὶ τὸ, τὸν δ' οὐκ εἰδότ' ὄλεθρον ἀνήγαγε. Ἰστέον δὲ ὅτι δεινῶς τῷ ποιητῇ πέπλασται τάπε κατὰ τὸν δούρειον ἵππον, καὶ ἀκολούθως ὁ τοῦ ὀδυσσέως πολὺς κλαυθμός. ἵνα ἐρωτηθεὶς τί δὴ τὸ κλαίειν οὕτως αἴτιον καὶ γνωσθεὶς, πολυπραγμονηθῇ καὶ ἀναγκαίως ἐξείπῃ τὰ καθ' ἑαυτόν. καὶ οὕτω χρῆ παρείσδυσιν τὰ ἐφεξῆς ἱστορηθησόμενα. διὸ καὶ νῦν πλάττει ὁ ποιητὴς, ὡς τοὺς μὲν ἄλλους πάντας ἐλάνθανεν ὀδυσσεὺς δάκρυα λείβων. ἀλκίνοος δὲ μόνος ἐπεφράσατο ἠδὲ νόησεν. ἧστο γὰρ αὐτοῦ καὶ βαρὺ στενάχοντος, τὸν τε δημόδοκον ἐπέχει τοῦ ἄδειν, καὶ αὐτὸς μὲν λαλεῖ τὰ ἐφεξῆς ὀλίγα μετ' αὐτὸν δὲ ὀδυσσεὺς, τὰ πάνυ πολλά.

Ὅτι κατάπαυσις ἀοιδῆς γλυκείας μὲν οὐ πᾶσι δὲ φίλης τὸ, ὁ δεῖνα ἤδη σχεθέτω φόρμιγγα λίγειαν, οὐ γάρ πως πάντεσσι χαριζόμενος τάδ' ἀείδει. τοιοῦτον δέ τι καὶ τὸ, ἀλλ' ἄγ' ὁ μὲν σχεθέτω ἵν' ὁμῶς τερπώμεθα πάντες ξεινοδόκοι καὶ ξεῖνος, ἐπεὶ πολὺ κάλλιον οὕτως. ἀλκίνοος δὲ ταῦτα λέγει ὅτι ὀδυσσεὺς ἔκλαιεν. οὕτω καὶ αἰτιολογεῖν, φησίν. εἵνεκα δὲ ξείνοιο τάδ' αἰδοίοιο τέτυκται πομπὴ καὶ φίλα δῶρα τά οἱ δίδομεν φιλέοντες. καὶ ὅρα τὸ δίδομεν φυσικῶς ῥηθέν. τὸ γὰρ δίδομεν, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ε. περὶ δέ τινος ἐπιδόρπια κλαίοντος, ῥηθείη ἂν τὸ, ἐξ οὗ δορπέομέν τε καὶ ὤρορε θεῖος ἀοιδὸς, ἐκ τοῦ δ' οὔπω παύσατ' ὀϊζυροῖο γόοιο ὁ ξεῖνος. μάλα πού μιν ἄχος φρένας ἀμφιβέβηκεν. ὅπερ ἐστὶν ὅμοιον τῷ ἀμφικάλυψεν, ὡς ἀπὸ νέφους ἢ δικτύου μετενεχθέν. οὐκ ἔστι γὰρ ἐνταῦθα νοῆσαι τὸ ἀμφιβεβηκέναι, ἀντὶ τοῦ ὑπερμαχεῖν. Τὸ δὲ ὤρορεν ἀοιδὸς, μετάθεσιν παθὸν κἀνταῦθα τῶν φωνηέντων, ἀσαφῶς μὲν ἔχει διὰ τὴν ἔλλειψιν. δηλοῖ δὲ τὸ, ὡρμήθη θεῖος. ὃ πρὸ ὀλίγου ἐγρά-

Κέκλυτε Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες.
Δημόδοκος δ' ἤδη σχεθέτω φόρμιγγα λίγειαν,
Οὐ γάρ πως πάντεσσι χαριζόμενος τάδ' ἀείδει.
Ἐξ οὗ δορπέομέν τε καὶ ὤρορε θεῖος ἀοιδὸς,
Ἐκ τοῦ δ' οὔπω παύσατ' ὀϊζυροῖο γόοιο
Ὁ ξεῖνος. μάλα πού μιν ἄχος φρένας ἀμφιβέβηκεν.
Ἀλλ' ἄγ' ὁ μὲν σχεθέτω, ἵν' ὁμῶς τερπώμεθα πάντες
Ξεινοδόκοι καὶ ξεῖνος, ἐπεὶ πολὺ κάλλιον οὕτω.
Εἵνεκα γὰρ ξείνοιο τάδ' αἰδοίοιο τέτυκται,
Πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, τά οἱ δίδομεν φιλέοντες.
Ἀντὶ κασιγνήτου ξεῖνός θ' ἱκέτης τετέτυκται
Ἀνέρι, ὅς τ' ὀλίγον περ ἐπιψαύῃ πραπίδεσσι.
Τῷ νῦν μηδὲ σὺ κεῦθε νοήμασι κερδαλέοισιν,
Ὅττι κέ σ' εἴρωμαι. φάσθαι δέ σε κάλλιόν ἐστιν.
Εἴπ' ὄνομ' ὅττι σε κεῖθι κάλεον μήτηρ τε πατήρ τε,
Ἄλλοι θ' οἳ κατὰ ἄστυ καὶ οἳ περιναιετάουσι.
Οὐ μὲν γάρ τις πάμπαν ἀνώνυμός ἐστ' ἀνθρώπων.
Οὐ κακὸς οὐδὲ μὲν ἐσθλὸς, ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται.
Ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι τίθενται, ἐπεί κε τέκωσι τοκῆες.
Εἰπὲ δέ μοι γαῖάν τε τεὴν δῆμόν τε πόλιν τε,
Ὄφρα σε τῇ πέμπωσι τιτυσκόμεναι φρεσὶ νῆες.
Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι κυβερνητῆρες ἔασιν,
Οὐδέ τι πηδάλι' ἐστὶ, τά τ' ἄλλαι νῆες ἔχουσιν,
Ἀλλ' αὐταὶ ἴσασι νοήματα καὶ φρένας ἀνδρῶν.
Καὶ πάντων ἴσασι πόλιας καὶ πίονας ἀγροὺς
Ἀνθρώπων. καὶ λαῖτμα τάχισθ' ἁλὸς ἐκπερόωσι,

Ἠέ

Ἠέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμέναι. οὐδέ ποτέ σφιν
Οὔτέ τι πημανθῆναι ἔπι δέος, οὐδ' ἀπολέσθαι.
Ἀλλὰ τάδ' ὥς ποτε πατρὸς ἐγὼν εἰπόντος ἄκουσα
Ναυσιθόου, ὃς ἔφασκε Ποσειδάων' ἀγάσασθαι
Ἡμῖν, οὕνεκα πομποὶ ἀπήμονές εἰμεν ἁπάντων.
Φῆ ποτε φαιήκων ἀνδρῶν εὐεργέα νῆα
Ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ
Ῥαισέμεναι, μέγα δ' ἧμιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψειν.
Ὣς ἀγόρευ' ὁ γέρων. τὰ δέ κεν θεὸς ἢ τελέσειεν,
Ἤ κ' ἀτέλεστ' εἴη, ὥς οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον.
Ὅππῃ ἀπεπλάγχθης τε, καὶ ἅς τινας ἵκεο χώρας
Ἀνθρώπων αὐτούς τε, πόλεις τ' εὖ ναιεταώσας.
Ἠμὲν ὅσοι χαλεποί τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι,
Οἵ τε φιλόξενοι, καί σφιν νόος ἐστὶ θεουδής.
Εἰπὲ δ' ὅτι κλαίεις καὶ ὀδύρεαι ἔνδοθι θυμῷ,
Ἀργείων Δαναῶν ἠδ' Ἰλίου οἶτον ἀκούων.
Τὸν δὲ θεοὶ μὲν τεῦξαν, ἐπεκλώσαντο δ' ὄλεθρον
Ἀνθρώποισιν ἅπασι, καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδήν.
Ἤ τίς τοι καὶ πηὸς ἀπώλετ' Ἰλιόθι πρὸ,
Ἐσθλὸς ἐὼν γαμβρὸς ἢ πενθερὸς, οἵ τε μάλιστα
Κήδιστοι τελέθουσι μεθ' αἷμά τε καὶ γένος αὐτῶν.
Ἤπου τις καὶ ἑταῖρος ἀνὴρ κεχαρισμένα εἰδὼς
Ἐσθλὸς, ἐπεὶ οὐ μέν τι κασιγνήτοιο χερείων
Γίνεται, ὅς κεν ἑταῖρος ἐὼν πεπνυμένα εἰδῇ.

φησὶν ἔνθα ἐμπεσεῖσθαι τὸ τοῦ μουσικοῦ(?) ὅτε ὁ ἀοιδὸς ἐλίγαινε. ὅτι τὴν ἐρωτικὴν ἐκείνην ᾠδὴν καὶ γελοίαν(?) ... ἔνθεν μόνης ἐπαινέσεως ἐκθέμενος, ὅτι τὴν στρυφνὴν καὶ αὐστηρὰν τὴν κατὰ τὸν δούρειον ἵππον. ἐν αἷς καὶ τὴν μουσικὴν οἶδε δεῖξαι δύναμιν. τὰς πεύσεις μὲν ποιεῖ ταχεῖς, ἄλλως μέντοι καὶ ἄλλως. καὶ οὐδὲ ἀεὶ γέλωτα ὑποκινοῦσαν. ἀλλ' ἔστιν οὗ, καὶ δακρύων ῥοὴν ἀμαρτυνοῦσαν(?). ἐν μὲν οὖν τοῖς κατὰ τὴν ἀφροδίτην καὶ τὸν ἄρην, ἅπαντες ἐλυχίοντο(?). ἐν δὲ τοῖς περὶ τοῦ δουρείου ἵππου, οἱ μὲν ἄλλοι, τέρπονται(?) κατὰ τὴν ἀοιδὴν ἱστορίαν, ὀδυσσεὺς δὲ, κλαίει ἄμετρα ὡς εἴρηται. καὶ τοῦτο μὲν τοιοῦτον. ὁ δὲ ὀϊζυρὸς γόος, ὁ αὐτός ἐστι τῷ δακρυόεντι γόῳ. Ὅτι σεμνύνων ὁ ποιητὴς τόν τε ξένον καὶ τόν τε ἱκέτην, φησὶ γνωμικῶς οὕτως. ἀντὶ κασιγνήτου ξεῖνός θ' ἱκέτης τε τέτυκται ἀνέρι, ὅς τ' ὀλίγον περ ἐπιψαύῃ πραπίδεσσιν· ὅ ἐστι φρεσί. τοῦτο δὲ, ἀποφθεγματικὸν εἴρηται. ἵνα λέγῃ ὅτι ἀνδρὶ δὲ ὀλίγον τι ἐπιψαύει φρενῶν, τίμιος ὁ ἱκέτης καὶ ὁ ξένος. πολλῷ δὲ πλέον ὁ ἐχεγνώμων ὁ τοιοῦτος ἀνὴρ τίμιος. τὸ δὲ ἐπιψαύει δὲ τὸ, ἀνέρι ὅς τ' ὀλίγον καὶ ἑξῆς. ἔστι δὲ ὁ ὅλος στίχος. ἀντὶ τοῦ, ἀνέρι φρονίμῳ. Ὅτι πρόκλησιν ἀληθείας ἀναγκαίας δηλοῖ τὸ, μὴ δὲ σὺ κεῦθε νοήμασι κερδαλέοισιν, ὅττι κέν σ' εἴρωμαι· ὅ ἐστιν ἐρωτήσω. φάσθαι δέ σε κάλλιόν ἐστιν. εἰ δὲ καὶ ὄνομα οἰκεῖον τὸ καὶ πατρίδος ἐρωτᾶταί τις, ἁρμόζει τὰ ἐφεξῆς. εἰπὲ ὄνομα ὅττι σε κεῖθι κάλεον μήτηρ τε πατήρ τε ἄλλοι θ' οἳ κατὰ ἄστυ καὶ οἳ περιναιετάουσιν. οὐ μὲν γάρ τις πάμπαν ἀνώνυμός ἐστιν ἀνθρώπων οὐ κακὸς οὐδὲ μὲν ἐσθλὸς, ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται. ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι τίθενται ἐπεί κε τέκωσι τοκῆες. καὶ ἔστιν ἀστεῖος ὁ τοιοῦτος λόγος. μονονουχὶ γὰρ φησὶν ὅτι εἰ καὶ πάντα τις ἀποφύσει(?) μὴ ἔχειν, ὃ καὶ πέπονθε πάντων ἐρεῖ τῶν κατὰ βίον, ἀλλ' οὖν οὐκ ἂν εἴποι μὴ δὲ ὄνομα κύριον ἔχειν ὃ ἐκ γενετῆς αὐτῷ τέθειται. τοῦτο γὰρ δηλοῖ ἐνταῦθα ὁ ἀνώνυμος. ῥηθεὶς οὕτως, κατὰ ἰδίαν σχηματισμοῦ(?) ... μένατος(?). τὸ γὰρ μὴ ἔχειν ὄνομα ὅ ἐστι κλῆσιν. ὁ Ὅμηρος μὲν οὕτω φησὶ, τοῦ κοινοῦ καὶ ὡς ἐπὶ πλεῖστον στοχασάμενος. οἱ δὲ παλαιοὶ, ἔθνος λιβυκὸν ἱστορίαν(?) ἱστοροῦσι τοὺς ἀτλάντας. ἐν ᾧ οὐδεὶς τῶν ἐκεῖ, κυρίου ἐκληρονόμει ὀνόματος. ὁ ἀρετὴ(?) τῆς τοῦ ... οἱ τοῖς τοῦ παλιγγενεσίας(?). Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, οὐ πάμπαν ἀνώνυμος, δύναται καὶ πρὸς ἀκρίβειαν ... ὁμωνυμίας εἰρῆσθαι. ἄλλως μὲν γὰρ, οὐκ ἄν τις ἀνώνυμος ὡς ἀκλεὴς ὁ μὴ ὀνομαστός. ἀνώνυμος δὲ, οὐκ ἂν εἴη ὡς μὴ ἔχειν τι κύριον ὄνομα. Τὸ δὲ μήτηρ τε πατήρ τε ἄλλοι τε οἱ κατὰ ἄστυ τουτέστιν οἱ πολῖται, καὶ οἳ περιναιετάουσι τουτέστιν οἱ πέριξ οἰκοῦντες ἐγχώριοι οἱ τῶν ἐθνῶν δηλαδὴ, οὐ μάτην ἔχει προσθήκην τὸ, ἄλλοι τε καὶ τὰ ἑξῆς, ἀλλὰ διότι ἔστιν ὅτε, ἄλλο μὲν ὄνομα ἐκάλουν τινὰ οἱ γονεῖς, ἄλλο δὲ οἱ πολῖται καὶ οἱ πέριξ. ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι γεγονὸς δηλοῖ, ἣν οἱ τεκόντες μὲν ἀλκυόνην ἐκάλουν, κλεοπάτραν δὲ οἱ λοιποί. Τὸ δὲ ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται, ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ ἐπεί κε τέκωσι τοκῆες. ὃ καὶ ζόφην(?) ἐτυμολογίας ἔχει ἐν τῷ, τέκωσι τοκῆες. ὁ δὲ περὶ τοῦ ὀνόματος ἐρωτήσας ὡς ἐρρέθη τὸν ὀδυσσέα, προσεπάγει καὶ τὸ, εἰπὲ δέ μοι γαῖάν τε τεὴν δῆμόν τε πόλιν τε. καὶ ἀναγκάζων ἐνταῦθά γε τὸν ξένον εἰς ἀπόκρισιν ἀληθῆ μὴ ῥᾳδιουργήσῃ ἐπὶ τῷ λόγῳ, ἐκφοβεῖ λέγων, οὐ πρὸς καλῶν αὐτῷ ἔσεσθαι τὸ ψεύσασθαι. φησὶ γάρ. ὄφρα σε τῇ πέμπωσι τιτυσκόμεναι φρεσὶ νῆες. ἤγουν ἵνα εἰπόντος σου τὴν πατρίδα γῆν τε καὶ πόλιν, πέμψωσί σε εἰς αὐτὴν αἱ καθ' ἡμᾶς νῆες καταστοχασάμεναι φησὶ, τῆς τοιαύτης χώρας. οὕτω πάνυ τολμηρὸς ὁ ὁμηρικὸς ἀλκίνοος παρατίθεται(?). ὥστε

τὰς φαιακικὰς νῆας μὴ μόνον ἁπλῶς ἐμψύχους, ἀλλὰ καὶ αὐτομαθεῖς ἐλέγομεν καὶ ἔμφρονας καὶ πλείονα περὶ ἐρετῶν. μεταγαγὼν τερατείας εἰς τὰς νῆας, τὴν τῆς πλοηγίας ναυτίλων ἀρετήν. ἔστι μὲν, τοῦτό τι καὶ ἐν τῇ καθ᾽ ἡσίοδον θεογονίᾳ κείμενον αὐτονεῖ, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ὑπελαλήθη. ἀλλ᾽ ὁ ποιητὴς ἐν ταῦθα πάνυ τερατωδέστερον ἀγορεύει. λέγομεν οὕτως. οὐ γὰρ φαιήκεσσι κυβερνητῆρες ἔασιν. οὐδέ τι πηδάλι᾽ ἐστὶ τά τ᾽ ἄλλαι νῆες ἔχουσιν, ἀλλ᾽ αὐταὶ ἴσασι νοήματα καὶ φρένας ἀνδρῶν. καὶ πάντων ἴσασι πόλιας καὶ πίονας ἀγροὺς ἀνθρώπων. ἐνταῦθα ἐν μείζονι ἔστερον ἐπὶ πλέον ἄλλως τερατείας φρασάμενοι, φωνήεσσαν τῇ ἀρχῇ τὴν δρῦν ὡς ἐκ τῆς δωδωναίας δρυὸς περιπλάττουσιν. ὃ δὲ καὶ μόνον, ταῖς φαιακικαῖς ναυσὶν ἐδίδοτο. καὶ ἔστιν ἐν τῷ φαιάκων βασιλέως πρὸς τὸν ξένον ἐν τούτοις ἐκφάσεις, ὡς ἐπεὶ αἱ κατ᾽ αὐτὸν νῆες τοιαῦται, οὐκ ἂν τύχοι νόστου μὴ ἀληθῶς εἰπὼν ποίας ἂν εἴη γῆς, ἀλλ᾽ ἐκεῖ ἀπαχθήσεται, ὅποι ψεύσεται. ὁ ὀδυσσεὺς εὖ εἰδὼς τὴν τερατολογίαν, οἷα δὴ οὐ πάνυ μακρὰν ἀλλήλων διῳκισμένας τήν τε τῶν φαιάκων νῆσον καὶ τὴν ἰθάκην, ἅμα ἀληθεύει, καὶ δοκεῖ πιστεύειν. τάχα που κἀνταῦθα ἐπιφωνῶν ἑαυτῷ, τέτλαθι κραδίη. ὁ δέ γε βασιλεὺς τὰς φαιακικὰς σεμνύνων νῆας, ἐπιφέρει ὅτι λαῖτμα τάχισθ᾽ ἁλὸς ἐκπερόωσιν, ἠέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμέναι. οὐδέ ποτέ σφιν οὔτε πημανθῆναι ἔπι δέος οὔτ᾽ ἀπολέσθαι. τοῦτο δὲ τὸ μὲν τάχιστα ἐκπερᾶν ὡς ὠκυτέρως, πιθανοῖ τὴν τριῶν ἡμερῶν τινὸς ἀπαρτίσασαν τοῦ ὀδυσσέως εἰς τὴν ἰθάκην. τὸ δὲ ἠέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλύφθαι, πιθανολογεῖ τὸ τῆς νήσου τῶν φαιάκων αἰτιοφύλακτον. εἰ γὰρ μὴ βλέποιντο αἱ ἐκεῖθεν πλέουσαι νῆες. οὐδ᾽ ἄν τις τῶν ἐκεῖσε πλεῖν παρὰ ταῦτα ἐπισχάζοιτο. τὸ δὲ οὔτε πημανθῆναι ἔπι δέος οὔτ᾽ ἀπολέσθαι, ἀποίσει τὸ τῆς ὀδυσσείας εἰς τὸ μὴ παθεῖν κίνδυνον ἐν ᾧ ἀποπλέοι. ἐπειδὴ δὲ πάνυ τερατώδη τὰ τοιαῦτα, καὶ ἦν εἰκὸς πολυπραγμονηθῆναι ποῦ ποτ᾽ ἂν τοιαύτη νεὼς οὖσα λάβοι δὴ τέλος ἅπαντας, πλάττει ὁ ποιητὴς τὸν βασιλέα, χρησμοῦ τινος ἀναμνησθέντα παλαιοῦ. ὃς φαίνουσιν φαίαξι, νῆα τὲ αὐτῶν ποτε ἐκ πομπῆς ἰοῦσαν ῥαισθῆναι. μέγα τι αὐτοῖς ὄρος τῇ πόλει ἀμφικαλύψειν τὸν ποσειδῶνα, ἐκμοχλεύσεται δηλαδὴ τὸ ἐγχώριον ὄρος καὶ ἐπικατασείσαντα τῇ φαιακικῇ πόλει εἰς ὄλεθρον κάλλυμμα. καὶ ἔστι λοιπὸν κἀνταῦθα ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ κατὰ τροίαν ἑλληνικοῦ τείχους, εἰπεῖν περιφυῶς ὅτι ὁ πλάσας ὅμηρος τὰ κατὰ τὴν τερατώδη φαιακίαν, ἐκεῖνος καὶ ἠφάνισεν. ἵνα ἔχει λέγειν ὅτι ποιητὸς ἀνὴρ, ὡς ἦν μέν ποτε τὰ κατὰ τοὺς φαίακας. ποσειδῶνος δὲ ἀγασαμένου, ἠφάνισαι καθὰ ἔπαθον καὶ ἄλλαι πόλεις πολλαί. ὁ οὕτω μέντοι τὸ ψεῦσμα τοῦ ποιητοῦ ἀνεξέλεγκτον. ἔστι δὲ ἡ κατὰ τὸν ἀλκίνοον φάσις ἐν τούτοις, τοιαύτη. ἀλλὰ τόδε ὥς ποτε πατρὸς ἐγὼ εἰπόντος ἄκουσα ναυσιθόου, ὃς ἔφασκε ποσειδάων᾽ ἀγάσασθαι ἡμῖν οὕνεκα πομποὶ ἀπήμονές εἰμεν ἁπάντων. φῆ ποτε φαιήκων ἀνδρῶν εὐεργέα νῆα ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν, ἐν ἠεροειδέι πόντῳ ῥαισέμεναι. μέγα δ᾽ ἡμῖν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψειν. ἐπεὶ δὲ τοῦτο ἐμποδών ἐστι τῇ τοῦ ξένου πομπῇ οὕτως ἁπλῶς εἰς οἶκον ἐλθεῖν, ὁ βασιλεὺς ἐκφοβοῦσαν αὐτὸν, ἐπιφέρει εὐθὺς ὁ ποιητὴς δὴ πιθανότητα, τὸ, ὡς ἀγόρευ᾽ ὁ γέρων. τὰ δέ κε θεὸς ἢ τελέσειεν ἢ ἀτέλεστ᾽ εἴη ὥς οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ. ὁ δὲ ἐπᾶς ἂν τῶν μυθικῶς εἴποι ἐπὶ φόβῳ κακοῦ τινος μέλλοντες. ἰστέον δὲ ὅτι τὸν τοιοῦτον χρησμὸν, ἐρεῖ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ὁ ποιητὴς περί που τὴν τοῦ ν ῥαψῳδίαν. ἔνθα καὶ νηὸς μὲν ὄλεθρον τῆς τὸν ὀδυσσέα κομισάσης ἐκτίθεται, οὐ μὴν δὲ καὶ πόλεως τῆς τῶν φαιάκων ἀφανισμόν. οὐ γὰρ ἀναιδέστερον ἐθέλει τοῖς μυθικοῖς ἐμφιλοχωρεῖν, ἀλλ᾽ ἀρκεῖται μόνον οἷς πιθανολογικῶς εἴρηκε. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἐνταῦθα μὲν οἱ κατὰ τὸν χρησμὸν χωρίον, ὀβελίσκους ἔχει μετ᾽ ἀστέρων. δι᾽ ὧν δηλοῦται, ὡς ἐνταῦθα μὲν, οὐ καλῶς κεῖνται τὰ ἔπη. ἀλλαχοῦ δὲ, ἄριστα ἔχει. δοκεῖ γὰρ οὐ πιθανῶς πλασθῆναι τὸ πεμφθῆναι οἴκαδε ξένον παρὰ φαιάκων ἐχέφρονα, εἰ τὸν φόβον ἐπίστευε ὁ χρησμὸς τοῖς φαίαξιν. οἱ μεμνημένοι μὲν τοῦ χρησμοῦ, οὐκ ἂν πιθανῶς ἐκπέμψαι τὸν ξένον τολμήσωσι. μὴ μεμνημένοι δὲ καὶ δὴ τοῦτο πέμψαντες, μετὰ θέαν αὖ τοῦ χρησμοῦ ὅτι κακῶς πάθωσιν ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ τῇ ν. τέως γὰρ μὴν, πιθανότης ἐνταῦθα περιγράφεται τῶν τοῦ κύκλωπος διηγήσεως. εἰ γὰρ εἰδὼς ὁ βασιλεὺς τὰ τοῦ εἰρημένου χρησμοῦ, οὐκ αὐτίχα αὐτὸν γενναίως, ἀλλ᾽ ἐνδοιάζων λέγει τάδε καὶ θεὸς ἢ τελέσειεν ἢ ἀτέλεστ᾽ εἴη, οὐκ ἀπιθάνως ἄρα θαρρήσει ὁ ὀδυσσεὺς τὰ κατὰ τὸν κύκλωπα διηγήσασθαι ἐφ᾽ οἷς ὁ ποσειδῶν ἐχολώσατο. καὶ τοιάδε μὲν ταῦτα. ἐν δὲ τῷ, γαῖάν τε δῆμόν τε πόλιν τε, γαῖαν μὲν, τὴν χώραν λέγει. πόλιν δὲ, τὴν πατρίδα. δῆμον δὲ ὡς εἰκὸς, μέρος τι τῆς πατρίδος εἴπερ τι ἔχει τμῆμα ὀνομαστὸν, κατὰ τοὺς παλαιοὺς ῥηγεῶνας. ἢ τὰς κρητικὰς δέρμας. ἢ κατὰ τοὺς ἀττικοὺς δήμους. οὕτω γὰρ δημεύεται ὁ τίς ἑλλὴν ὢν κατὰ γαῖαν, ἀθηναῖος δὲ κατὰ πόλιν, παιανιεὺς ἢν ἐκ τοῦ δήμου. ὥσπερ ἱστορεῖ τις, αἰξωνεύς. ἄλλος δὲ, μυρρινούσιος. τοιούτῳ δέ τινι λόγῳ καὶ μέρος τι τῆς ἰθάκης, δῆμος ἐλέγετο. εἰκὸς δὲ καὶ ἄλλως ἱστορῶν ὑμᾶς τὴν ἐν τῇ πόλει δῆμον καὶ αὐτὴν τὴν πόλιν, ὥσπερ καὶ ἐν τῇ ἰλιάδι ἐφάνη. οὕτω γὰρ πόλις μὲν εὔβοια, δῆμος δὲ αὐτῆς ἐρετριεύς· ἄβαντες παρ᾽ ὁμήρῳ ἢ μὴν εὐβοεῖς. εἰπεῖν δὲ καὶ ἄλλως ἁπλούστερον, δῆμον τοὺς πολίτας λέγει ἅμα ἐπεὶ καὶ προέχει γαῖαν μὲν, πόλιν. πόλις δὲ, δῆμον. τὸ δὲ πιφαύσκεσθαι φησὶ, πρὸς διασολὴν ἐρρέθη τοῦ, τόξει πιφαύσκεσθαι, ἤγουν σφενδονᾶν. λέγεται γὰρ ἐπὶ τούτου μάλιστα τὸ πιφαύσκεσθαι, λέξις οὖν ποιητικὴ ἀρχαία λέγω περὶ ὧν εἰ μὴ ἄρα, ποτε ἐπιλάθοιτο. τὸ δὲ οὔτ᾽ ἀπολέσθαι, διαφορὰν ἔχει πρὸς τὸ μὴ πημανθῆναι. τὸ μὲν γὰρ, οὐ παντελῆ δηλοῖ φθοράν. τὸ δὲ ἀπολέσθαι, εἰς τὸ μὴ εἶναι ἦλθε. τὸ δὲ οὕνεκα πομποὶ ἀπήμονές εἰμεν ἁπάντων, διδάσκει καὶ αὐτὸ, μὴ ἀδιάκριτον τὴν ξενίαν εἶναι ἁπλῶς πρὸς ἅπαντας τοὺς τυχόντας. ὃ ἐν ἰλιάδι ἐλέχθη ἐν τῷ, πάντας γὰρ φιλέεσκεν ὁδῷ ἔπι οἰκία ναίων. καὶ γὰρ ὁ ἐκεῖ τοιοῦτος πανδοκεὺς, ἐπαινεῖται κακόν. τὸ δὲ εὐεργέα νῆα, πρὸς ἐκπλήξιν κεῖται.

οὐ γὰρ ἁπλῶς ναῦς ῥαισθήσεται σαθρὰ τυχὸν ἢ εἰκῇ συμπεπηγμένη, ἀλλ' εὐεργής. ἀντίθες δὲ, τὴν ἐπανεστραμμένην λέξιν. ἐν ᾗ ἔφη, μέγα δ' ἧμιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψειν, σημείωσαι ὅτι τὸ ἡμῖν ἐγκλιθὲν, συνέσταλκεν ἀξιωματικῶς τὴν λήγουσαν καὶ διὰ τοῦτο προπερισπάσθη. Τὸ δὲ ἀμφικαλύψειν, εἴρηται μὲν πρὸς ὁμοιότητα τοῦ, κατακαλυμμένοι ἵππῳ. καὶ τῶν ὁμοίων. δηλοῖ δὲ ἀφανισμὸν πόλεως ὑπὸ ὄρους ὡς καὶ πρὸ ὀλίγου ἐρρέθη.

Ὅτι προοικονομικὴ ἀφορμὴ τῆς ἐφεξῆς τοῦ Ὀδυσσέως πολυλογίας γίνεται, ἡ ἐνταῦθα τοῦ Ἀλκινόου τοιαύτη ἐρώτησις. ἀλλ' ἄγε μοι εἰπὲ ὅπῃ ἀπεπλάγχθης τε καὶ ἅς τινας ἵκεο χώρας ἀνθρώπων. αὐτούς τε, πόλεις τ' εὖ ναιεταούσας. ἠμὲν ὅσοι χαλεποί τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι. οἵ τε φιλόξεινοι, καί σφιν νόος ἐστὶ θεουδής. φιλομαθὴς δὲ ἐν τούτοις ὑποτίθεται εἶναι ὁ βασιλεύς, ὃς ἐθέλει μαθεῖν καὶ τὸ αἴτιον τοῦ κατὰ τὸν Ὀδυσσέα λόγον. εἰπών. εἰπὲ δ' ὅ, τι κλαίεις καὶ ὀδύρεαι ἔνδοθι θυμῷ ἀργείων ἤγουν ὑπὲρ τῶν ἀργείων, δαναῶν ἠδ' ἰλίου οἶτον ἀκούων. περὶ οὗ οἴτου, καὶ πρὸ ὀλίγου καὶ ἐν ἄλλοις δὲ εἴρηται. ὃν φασὶ θεοὶ μὲν τεῦξαν, ἐπεκλώσαντο δ' ὄλεθρον ἀνθρώποις. ἵνα ᾖ καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδή. εἶτα προσπερωτᾷ καὶ εἴ περ τοιόσδε ἢ τοιόσδε αὐτῷ συγγενὴς ἀπώλετο ὑπὲρ οὗ θρηνεῖν αὐτὸν εἰκὸς ὡς εὐθὺς ῥηθήσεται. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, οὐδὲ δίκαιοι, ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ ἄγριοι. ἄλλως γὰρ, οὐκ εἰκὸς ἀγρίους ἀνθρώπους εἶναι κατὰ τὰ ἄλογα. Τὸ δὲ ὀδύρεσθαι ἔνδοθι θυμῷ, οὐ στεναγμὸν δηλοῖ μόνον ἀλλὰ καὶ ἁπλῶς λύπην βαθεῖαν ἐνδιάθετον. περὶ δὲ τοῦ ἐπεκλώσαντο, ἐρρέθη πολλαχοῦ ἔνθα καὶ περὶ ἀτράκτου μοιρῶν καὶ νήματος καὶ τοῖς κατ' αὐτὸ εἰλήσεως. Ὁ δὲ οἶτος τῶν Δαναῶν καὶ τῶν Ἰλιέων ὅς ἐστι καὶ τοῖς ἐσσομένοις ἀοιδὴ, τὴν ὁμηρικὴν Ἰλιάδα αἰνίττεται.

Ὅτι συγγενικά τινα ἐκθέσθαι βουληθεὶς ὁ ποιητὴς ὀνόματα ὃ δὴ πραγματεία τῶν μεθ' Ὅμηρον γέγονε, πλάττει τὸν Ἀλκίνοον ἐρωτῶντα οὕτως. ἤ τίς τοι καὶ πηὸς ἀπέφθιτο Ἰλιόθι πρὸ. ἐσθλὸς ἐὼν γαμβρὸς ἢ πενθερός. οἵ τε μάλιστα κήδιστοι τελέθουσι μεθ' αἷμά τε καὶ γένος αὐτῶν. ἤ τίς που καὶ ἑταῖρος ἀνὴρ κεχαρισμένα εἰδὼς. ἐσθλός. εἶτα ἐπάγει γνωμικόν. ἐπεὶ, οὐ μέν τι κασιγνήτοιο χερείων γίνεται ὅς κεν ἑταῖρος ἐὼν πεπνυμένα εἰδῇ. καὶ ὅρα ὅτι ἄγαν ἐπαινεῖ τὴν καθαρὰν φιλίαν. εἴγε οὐ χερείονα κασιγνήτου τὸν ἐσθλὸν φίλον φησί. Σημείωσαι δὲ ὅτι περὶ πηοῦ καὶ ἑταίρου ἐρωτήσας ὁ βασιλεὺς, οὐκ ἐζήτησεν οὐδὲ τὸν κατ' αἷμα, εἰπών. μεθ' αἷμά τε καὶ γένος αὐτῶν. οἱονεὶ λέγων ὡς ὑπὲρ πηοῦ μέμνημαι καὶ ἑταίρου, πολλῷ πρότερον περὶ συγγενοῦς ἐρωτῶ. τοῦτο δὲ ἐνδεικτικὸν καὶ τὸ, ἤ τίς τοι καὶ πηὸς ἀπέφθιτο. ὁ γὰρ καὶ σύνδεσμος, δευτερεύειν δηλοῖ τὸν πηὸν τοῦ ἐξ αἵματος γένους. Τῶν δὲ ῥηθεισῶν οἰκειοτήτων, τοιαύτη τις κατὰ τὸν ποιητὴν ἡ διαίρεσις. τῶν δι' οὓς λυπούμεθα, οἱ μὲν πηοί εἰσι τουτέστιν ἀγχιστεῖς καὶ κλητοὶ συγγενεῖς παρὰ τὸ πάω τὸ κτῶμαι. ὧν κήδιστοι, γαμβρὸς καὶ πενθερός. οἱ δὲ, φύσει συγγενεῖς. καὶ τούτων οἱ μὲν αἷμα ὡς οἱ παῖδες. οἱ δὲ, ἁπλῶς γένος ὡς ἀδελφοί. αὐτανέψιοι. ἀνεψιοί. εἰσὶ δέ τινες καὶ οἱ δεύτερον τούτων, τουτέστιν οὔτε πηοὶ οὔτε συγγενεῖς, ἀλλ' ἑταῖροι. μάλιστα δὲ ἄλλως εἰπεῖν, τοιαύτη ἡ τοῦ ποιητοῦ ἐνταῦθα διαίρεσις. τῶν δι' οὓς λυπούμεθα, οἱ μὲν, γνήσιοι. τουτέστι τοῦ ἡμετέρου γένους. οἱ δὲ, οὔ. τῶν δὲ πρὸς γένους, οἱ μὲν, αἷμα. οἱ δὲ, γένος ὀνόματι γενικῷ. τῶν δ' αὖ μὴ τοιούτων, οἱ μὲν, πηοί. οἱ δὲ, ἑταῖροι. καὶ ὅρα ὅτι φανερῶς ἐνταῦθα πηὸν ἔφη, τὸν ἐπίκτητον συγγενῆ, ὁποῖος καὶ ὁ πενθερὸς καὶ ὁ γαμβρός. οἳ ἐσθλοὶ ὄντες, κήδιστοι ἂν εἶεν μετὰ τὸ αἷμα καὶ τὸ γένος. ὡς τοῦ αἵματος καὶ τοῦ γένους προτιμοτέρων μᾶλλον ὄντων. Ἐκ δὲ τοῦ κήδεσθαι, οὐ μόνον κήδιστοι, ἀλλὰ καὶ κηδεσταὶ οἱ τοιοῦτοι πηοὶ λέγονται. ἐσθλὸν δὲ ὑπογράφει ἑταῖρον, τὸν κεχαρισμένα εἰδότα καὶ ὃς αὖ πεπνυμένα εἰδῇ. ὃν οὐδὲ τίθησι μετὰ κασίγνητον ὥσπερ ὁ ἐσθλὸς πηὸς καθ' αἷμα καὶ γένος κήδιστός ἐστιν, ἀλλ' εἰς ἴσον ἄγει κασιγνήτῳ, εἴγε μὴ χερείων αὐτοῦ ἐστιν. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι φαίνεται ὁ βασιλεὺς ἀποσημαίνων ἐν τοῖς ἀγχιστεῦσι καὶ τὸν γαμβρὸν, ἐπείπερ φθάσας εὔξατο γαμβρὸν αὐτοῦ κληθῆναι τὸν Ὀδυσσέα.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Ι.
ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Ἀρχὴ τῶν Ὀδυσσέως διηγημάτων, ἐν οἷς φησὶν πεπολεμηκέναι τοῖς Κίκοσιν. καὶ πρὸς τοὺς Λωτοφάγους παραγενέσθαι. καὶ πρὸς τὸν Κύκλωπα Πολύφημον παρεξενῆσθαι καὶ ὕστερον, φάγοντα ἓξ ἤδη αὐτοῦ ἑταίρους ἐκτυφλῶσαι.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ι.
ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Ὅτι γνωριστικὴ τῆς ἰῶτα ῥαψῳδίας ταύτης ἐπιγραφή, τό. τὰ περὶ Κίκονας καὶ Λωτοφάγους καὶ Κύκλωπας. περὶ ὧν ἐν τῷ παρόντι γράμματι ἀφηγεῖται Ὀδυσσεύς, τὸ μυθικὸν μέρος ἐφεξῆς τὰ λοιπὰ τῆς κατ' αὐτὸν πλάνης. Ὅτι προκαλεσθεὶς ὁ Ὀδυσσεὺς εἰς μακρὰν ἀφήγησιν, πρῶτα μὲν κατά τινα προοιμιακὴν ἔννοιαν λέγει τὸ καὶ περὶ Φημίου προγραφέν. ὡς καλόν ἐστιν ἀκούειν ἀοιδοῦ τοιοῦδε, οἷος ὁ Δημόδοκος θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδήν. εἶτα αἰτίαν τούτου ἀποδιδούς, ἐπάγει τὰ ἐφεξῆς γνωμικὸν τρόπον. ἢ ἐπείπερ ἠδυπαθοῦσιν οἱ Φαίακες καὶ πρὸς φιληδονίαν ἐπιδέδωνται καὶ πρὸς τὸ ἀπολαυστικὸν ἀπονεύουσι, συντρέχει αὐτοῖς τῷ λόγῳ. καὶ καλὸν εἶναι κατασκευάζει ἀκούειν τοῦ ἀοιδοῦ Δημοδόκου. οὐ διότι μουσογράφος ὁ ἀνήρ, οὐδ' ὅτι πολυΐστωρ, οὐδ' ὅτι ἐμμελής. ἀλλὰ διατί; οὐ γὰρ ἔγωγέ φημι τέλος χαριέστερον εἶναι ὅτ' εὐφροσύνη μὲν ἔχει κατὰ δῆμον ἅπαντα. δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζονται ἀοιδοῦ, ἥμενοι ἑξείης. παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι σίτου καὶ κρειῶν. μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων οἰνοχόος, φορέῃσι καὶ ἐγχείῃ δεπάεσσι. τοῦτό τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἴδεται εἶναι. καὶ ὅρα ὅτι τοῦτο μέν, κάλλι-

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
Ἤτοι μὲν τόδε καλὸν ἀκουέμεν ἐστὶν ἀοιδοῦ
Τοιοῦδ', οἷος ὅδ' ἐστὶ θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδήν.
Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φημὶ τέλος χαριέστερον εἶναι,
Ἤ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα,
Δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζωνται ἀοιδοῦ,
Ἥμενοι ἑξείης. παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι
Σίτου καὶ κρειῶν. μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων
Οἰνοχόος φορέῃσι καὶ ἐγχείῃ δεπάεσσιν.
Τοῦτό τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἴδεται εἶναι.
Σοὶ δ' ἐμὰ κήδεα θυμὸς ἐπετράπετο στονόεντα
Εἴρεσθ', ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω.

Τί πρῶτόν τοι ἔπειτα τί δ' ὑστάτιον καταλέξω,
Κήδε' ἐπεί μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ οὐρανίωνες;
Νῦν δ' ὄνομα πρῶτον μυθήσομαι, ὄφρα καὶ ὑμεῖς
Εἴδετ'. ἐγὼ δ' ἂν ἔπειτα φυγὼν ὕπο νηλεὲς ἦμαρ,
Ὑμῖν ξεῖνος ἔω καὶ ἀπόπροθι δώματα ναίων.

στον ὑπερθετικῶς ἔφη. τὸ μέντοι ἀκούειν ἀοιδοῦ τοιοῦδε, καλὸν ἁπλῶς ἔφη. καὶ ὅτι ἐντεῦθεν ἐπίκουρος καὶ οἱ κατ' αὐτὸν λαβόντες, τέλος τῶν πρακτέων ὥσπερ εἶναι τὴν ἡδονήν. καὶ ὅτι ὁ ποιητὴς οὐχ ἁπλῶς τέλος οὐδὲ τέλος ἄριστον εἶπεν εἶναι τὰ ῥηθέντα, ἀλλὰ τέλος χαριέστερον, συμποτικωτέρᾳ ταύτῃ λέξει χρησάμενος ἀναλόγως οἷς ὑπετίθετο. ὧν τέλος, τὸ καθ' ἡδονὴν χαρίεν. Ὅρα δὲ ὅτι Ἀλκινόου φθάσαντος εἰπεῖν ὡς αἰεὶ δαὶς ἡμῖν φίλη, Ὀδυσσεὺς κολακεύων καιρίως καὶ προσοχὴν μνηστευόμενος ἐφ' οἷς ἀδολεσχήσειν μέλλει, τοῖς τε ἄλλοις τοῦ βασιλέως λόγοις παραπλησίως συνέδραμε, καὶ τὴν γενικὴν λέξιν τῆς δαιτὸς, εἰς σῖτον καὶ κρέα καὶ μέθυ διέλυσε. τάχα που δοκῶν καὶ αὐτὸς ἐπαινεῖν ἀλκαῖον τὸ, οἴνῳ πνεύμονα τέγγε. καὶ τὸ πρὸς τὰς ἀπορίας, τὸ δὲ ζῆν εἰπέ μοι τί ἐστιν; ἧς λύσις, τὸ πίνειν φήμ' ἐγώ. καὶ παρῳδίαν ἐκείνην ἐκ τῆς τοῦ Σοφοκλέους. ὁρᾷς παρὰ ῥεέθροισι χειμάρροις ὅσα δένδρων ἀεὶ τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν βρέχεται, μέγεθος καὶ κάλλος οἷα γίνεται. τὰ δ' ἀντιτείνοντ' οἱονεὶ δίψαν τινὰ ἢ ξηρασίαν ἔχοντ', αὐτόπρεμν' ἀπόλλυται; ὃ δὴ εὐθεὶσῳ ἀνδρὶ ἐπιπρέπει. ἐφιεμένῳ φαιακικῶς, οἴνῳ αἰεὶ ὑποβρέχεσθαι. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, ὅτ' εὐφροσύνη ἔχει κατὰ δῆμον ἅπαντα, μεταγράφων Ἐρατοσθένης. οὕτω λέγεταί που γράψαι. ὅτ' εὐφροσύνη μὲν ἔχει κακότητος ἀπάσης. κακότητα λέγων τὴν ἀφροσύνην, ἧς δοκοῦσι στέρεσθαι Φαίακες, ἐδόκει τὸ· ἅπερ γάρ φησι μὴ φρονίμους εἶναι αὐτοὺς, οἳ καθ' Ὅμηρον μάλα φίλοι εἰσὶ θεοῖς. ἔοικε δέ φασιν ἐκ τοῦ φαιακικοῦ· ἡδυπαθείας ἐπίκουρος ὁ καὶ προγραφείς, παρατρυφῆσαι τὸ δόξαι τ' ἀγαθὸν τὴν ἡδονήν. καὶ νομίσαι μὴ εἶναι ταύτην ἔχειν ἐστερῆσθαι ὅτι μὴ ἐκ τοῦ ζῆν παγκάλως. καὶ μὴν ἐκεῖνος μὲν δοκεῖ πως ἐκ θεραπεύειν τὸ ἄτοπον, δογματίζειν καὶ ὡς τιμητέον τὸ καλὸν καὶ τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ τοιουτότροπα, ἐὰν ἡδονὴν παρασκευάζῃ. εἰ δὲ μήγε, χαίρειν ἐατέον. οἱ δέ γε πολὺ ἐκεῖνον ἀχρειοῦσι διαγγέλλοντες τὴν δόξαν ἐν τῷ λέγειν ἄλλα τε τοιαῦτα, καὶ ὡς ἀρχὴ καὶ ῥίζα παντὸς ἀγαθοῦ, ἡ τῆς γαστρὸς ἡδονή. καὶ τὰ σοφὰ καὶ τὰ περιττὰ, εἰς ταύτην ἔχει τὴν ἀναφοράν. Τὸ δὲ κατὰ δῆμον ἅπαντα, δυσχέρειαν καὶ τοῦ τοιούτου βίου δηλοῖ. ὡς μὴ δυνατὸν ὂν, πάντας εὐφραίνεσθαι. Τὸ δὲ ἀκουάζονται, ὅμοιον τῷ μεγάζονται. ἄμφω γὰρ παρῆκται τὸ μὲν, ἐκ τοῦ ἀκούω, τὸ δὲ, ἐκ τοῦ μείρω. Τὸ δὲ ἥμενοι ἑξείης, εὐταξίαν ὀφείλεσθαι καὶ τοῖς συμποσίοις δηλοῖ. δι' ἣν καὶ οἱ τραπεζονόμοι ἐπεσπούδασται παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Τὸ δὲ ἐνὶ φρεσὶν εἴδεται εἶναι, ἄριστα καὶ αὐτὸ κεῖται. καθὰ καὶ τὸ, οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φημί. μειλικεύει γὰρ ὡς ἐν διστανμῷ τὴν ἀπόφασιν. ὡς ἂν μὴ δοκοίη καθηγητὴς εἶναι καθόλου τρυφῆς καὶ τέλος τῶν ἐν βίῳ λέγων τὴν ἡδονήν. ὃ δή τινες ἐπισκώψαι τῷ ποιητῇ, ἀληθῶς γὰρ συσχηματίζεται τοῖς ἀκροαταῖς φαίαξιν εἰς καιρὸν ὁ δεινὸς καὶ πολύτλας φιλόσοφος Ὀδυσσεύς. καὶ τὰ ἐν ποσὶν ἐπαινεῖ κερδαλέως ἑαυτῷ. ὡς ἂν ἵλεως εἴη καὶ φίλος τοῖς ξενοδόκοις, καὶ μὴ προφέρηται αὐτοῖς ἰνωπότητα. καὶ οὕτως ἑαυτῷ πάντα κελεύει καθ' ἅπερ αὐτὸς οὐ πρὸ πολλῶν ἔφη. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι καθὰ καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα ἐρρέθη, εὐδοκιμεῖν φαίνεται καὶ ἐπιγραμμάτων ποιήσει πρὸς τῶν ἄλλων Ὅμηρος. οὐ μόνον γοῦν ἐκεῖ ἐπίγραμμα ὑποφώνησεν ἐν τῷ, ἀνδρὸς μὲν τόδε σῆμα κατατεθνηῶτος καὶ ἑξῆς, ἀλλὰ καὶ ἑτέροις ἐνδέδωκε λαβὰς ἐπιγραμμάτων ποιήσεως. ἀναξιλώρος γοῦν τοῦ μάγνητος γραπτὴν τίς φασιν ἣν εἰκόνα ἔχουσα εἰς ἀοιδόν τινα ἐπίγραμμα, τὰ ἐνταῦθα ἐκφωνηθέντα τῷ ἀοιδῷ ἔπη. ἤγουν τὸ, ἤτοι μὲν τόδε καλὸν ἀκουέμεν ἐστὶν ἀοιδοῦ τοιοῦδ' οἷος ὅδ' ἐστὶ θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδήν. ὅτι φασὶ διὰ τὴν στοχασίαν τοῦ ὑποκειμένου πίνακος γράψας ὁ τεχνίτης, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδῆ, γέλων ὤφλησε τοῖς ἀναγινώσκουσιν. Ἰστέον δὲ ὅτι οὐ μάτην ὁ ποιητὴς παρέρριψε τὰ τοῦ Ὀδυσσέως ῥήματα. ἀλλ' εἰς προοιμιακήν τινα ἔννοιαν ὑπολήψεως ὑπερ τῆς κατὰ τοὺς Φαίακας. ἵνα λέγῃ ὅτι καλὸν μὲν ἥδεσθαι τῇ δαιτὶ καὶ οἷς ὁ Δημόδοκος ᾄδει σὺ δὲ ὦ βασιλεῦ ἐθέλεις παραμῖξαι με τοῖς ἡδέσι τὰ λυπηρὰ, διηγούμενον τὰ κατ' ἐμὲ πολλὰ κήδεα, καὶ ὅμως ἐρῶ. Ὅτι τῷ πολλὰ οἰκεῖα λυπηρὰ καταλέξοντι ὑπὲρ ἐρωτήσεως, ἁρμόζον ἐστὶν εἰπεῖν τὸ, σοὶ δ' ἐμὰ κήδεα θυμὸς ἐπετράπετο· τουτέστιν ἐπέτρεψε στονόεντα εἴρεσθαι ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω. τί πρῶτον τοι ἔπειτα τί δ' ὑστάτιον καταλέξω, κήδεα ἐπεί μοι πολλὰ δῶκε θεός; Ἰστέον δὲ ὅτι εἰ καὶ τὰ λυποῦντα κουφίζει τὴν ψυχὴν ἐκφαινόμενα, ἀλλὰ τοῦτο μὲν, ὕστερον γίνεται. ἐν δὲ τῷ λέγεσθαι, μεγάλα λυπεῖ. ὡς δηλοῖ τὸ, ὄφρα μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω. Ὅτι καθὰ Διομήδης ἐν μέσῳ ἀρχεῖ ξεῖνος ἦν τῷ Λυκίῳ Γλαύκῳ, οὕτω καὶ Ὀδυσσεὺς ὑπὲρ φυγὼν νηλεὲς ἦμαρ, ξεῖνος ἔσται τῷ Ἀλκινόῳ καὶ ἀπόπροθι δώματα ναίων. πλὴν ἐνταῦθα μὲν, αὐτοπρόσωπος ἐντυχία τὴν ξενίαν ἐγέννησεν ἐκεῖ δὲ, πατρῷοι ξένοι ἀλλήλοις, ὁ Διομήδης καὶ ὁ Γλαῦκος. Τὸ δὲ ἀπόπροθι δώματα ναίων, ἐμφαίνοι ἂν τῷ βασιλεῖ, ὡς ἤδη πέπεισται τὸν ξένον μακρὰν τῆς τῶν Φαιάκων γῆς εἶναι τὴν Ἰθάκην ὡς καὶ ἐπανακάμψας πάλιν ἐρεῖ ὁ Ὀδυσσεύς.

Ὅτι Ὀδυσσεὺς διηγούμενος ὡς ἐρωτηθεὶς τὰ καθ' ἑαυτὸν, φησίν. εἶμ' Ὀδυσσεὺς Λαερτιάδης, ὃς πᾶσι δόλοισιν ἀνθρώποισι μέλω, καί μευ κλέος οὐρανὸν ἵκει. ναιετάω δ' Ἰθάκην εὐδείελον. ἐν δ' ὄρος αὐτῇ Νήριτον εἰνοσίφυλλον. ἀριπρεπές. ἀμφὶ δὲ νῆσοι πολλαὶ ναιετάουσι μάλα σχεδὸν ἀλλήλῃσι. Δουλίχιόν τε, Σάμη τε, καὶ ὑλήεσσα Ζάκυνθος. αὐτὴ δὲ, χθαμαλὴ πανυπερτάτη εἰν ἁλὶ κεῖται πρὸς ζόφον, αἱ δέ τ' ἄνευθε πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε, τρηχεῖα, ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος. οὔ τι ἔγωγε ἧς γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι. εἶτα ἐξάγων τὸ βασιλέως ψυχῆς τὴν ἐλπίδα τοῦ γαμβρὸν σχεῖν τὸν Ὀδυσσέα, καὶ εἰπὼν ὡς ἔρυκε μὲν αὐτὸν καὶ ἡ Καλυψὼ αὐτόθι. κατερύκε δὲ καὶ Κίρκη Αἰαίη, δολόεσσα, λιλαιομένη πόσιν εἶναι, οὔποτε δὲ τὸν αὐτοῦ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον, ἐπιφέρει πάλιν γνωμικὸν περὶ πατρίδος τὸ, ὡς οὐδὲν γλύκιον ἧς πατρίδος οὐδὲ τοκήων γίνεται. εἴπερ καί τις ἀπόπροθι πίονα οἶκον, γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ ναίει ἀπάνευθε τοκήων. ὥσπερ δηλαδὴ καὶ ἐμοὶ γλυκίων ἡ τραχεῖα Ἰθάκη τοῦ ἐνταῦθα πίονος οἴκου. πρὸ αὐτοῦ δὲ, καὶ τῶν τῆς Καλυψοῦς καὶ τῶν τῆς Κίρκης. ἐν οὕτω μὲν χρεὼν ὅσα προοιμιακῶς ἑαυτὸν συστήσας ὁ Ὀδυσσεὺς, εἶτα διηγεῖται ὅσα μετὰ τὸν ἐκ Τροίας ἀπόπλουν ἔπαθε. Σημείωσαι δὲ κἀνταῦθα συνήθως τὸ ποιητικὸν δίηγημα ἐξ ὑπαρκτικοῦ ἀρξάμενον ῥήματος τοῦ εἰμί. οὗ θα σημείωσαι ὡς εὐθὺς ἥρπασε τοὺς Φαίακας ὁ ξένος εἰς ἑαυτόν. ἔχοντες γὰρ ἤδη ἐκ τοῦ Δημοδόκου τὸ τοῦ Ὀδυσσέως ὄνομα, ὅτι πολλὰ κατὰ τὸν δούρειον ἵππον ἔδρα, γίνονται ὅλοι τῆς τούτου ξενίας. καὶ νῦν μὲν, ἡδέως αὐτοῦ ἀκροάσονται. ὕστερον δὲ, καὶ πλεῖον δ' ὅρα ὡς μεγάλῳ ἥρωι προσπεπτωκότες καὶ μάλιστα ὅτι θαρρήσας εἶπε τὸ, κλέος αὐτοῦ οὐράνιον εἶναι. Ἱστέον δὲ ὅτι τοῦ εἰμὶ τουτέστιν ὑπάρχω, δύνως παραγομένου κοινότερον, Ἡρακλείδης λέγει περὶ αὐτοῦ ὡς· ἔνιοι τῶν αἰολικῶν μεταπιθέντες ἐν πρώτῃ καὶ δευτέρᾳ συζυγίᾳ τῶν περισπωμένων τὸ α εἰς η, ποιοῦσι ῥήματα εἰς μι πλεονασμῷ τῆς μι συλλαβῆς ἐπὶ τέλους. οὕτω φασὶ καὶ ἀπὸ τοῦ φῶ, τὸ αἰολικὸν φαμί. δίχα βαρύτων ὁ Τυραννίων, φῆμι γράφει βαρυτόνως αἰολικώτερον. δηλαδή. φῆμι γὰρ εἶπε κατακλίνεσθαι. οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ὦ ἤγουν ὑπάρχω ἦν αὖ αἰολικὸν ἦμι. καὶ βοιωτικῇ μεταθέσει τοῦ η εἰς τὴν ει δίφθογγον, εἰμί. ἐμμέτρως δὲ ὂν περὶ τόνου καθὰ ἱστόρηθε λέγει αὐτός. τὰ γὰρ αἰολικά, δῆλον ὅτι βαρύνονται. τὸ δὲ τοιοῦτον βοιώτιον ἦμι, τὸ δεύτερον εἶς. δηλαδή. τίς πόθεν εἶς ἀνδρῶν. λέγει δὲ ὁ αὐτὸς, καὶ ὅτι Βοιωτοὶ τὸ ἦτα παρατέλευτον ὂν τῆς πρώτης τῶν εἰς μι μεταποιοῦντες εἰς τὴν ει δίφθογγον, πολλάκις καὶ αὐξάνουσιν δηλαδὴ φίλημι, ποθέημι. καὶ ὅτι ὅσα τῶν εἰς μι τῇ αι διφθόγγῳ παραλήγονται, δι' ὃ γέλαιμι καὶ τὰ λοιπὰ, αἰολικὰ ὄντα, τῆς λεσβίων ἔχονται διαλέκτου. εἶτα εἰπὼν ἐμμέτρως καὶ τὸ ἐστὶν ἔσσι φησί. λέγει γὰρ φησὶ κατὰ τὸ δίδωμι δίδωσι καὶ φημὶ φησί, λέγεσθαι καὶ εἰμὶ εἰσί, καὶ ἐπικρίνας τοῦτο, ἐπάγει δὲ καὶ ἡμεῖς ὅτι εἰσὶν ἐκεῖνοι ὑπάρχω πληθυντικῶς βοιωτίως χρώμεθα, ἑνικὸν ῥῆμα κατὰ πλήθους τάσσοντες. εἶτα ἐλέγχων καὶ τοὺς εἰπόντας δώρειον εἶναι τὸ ἐστίν, ὡς γὰρ δίδωσι δίδωτι τίθησι τίθητι οὕτω καὶ εἰσὶ εἰτὶ καὶ ἀπελεύσεται τοῦ ι καὶ αἴτιον τὸ σχῆμα ἐστί, λέγει δυνατά. ἐν οἷς καὶ ὅτι αἰολεῖς μὲν τὸ φασί, φάντι λέγουσιν. Ἴωνες δὲ, ἐστὶ δίχα τοῦ ε. καὶ τοιαῦτα μὲν καὶ ταῦτα. ἐν δὲ τῷ, πᾶσι δόλοισιν, ἄδηλον εἴτε οὕτω ζευκτέον, εἴτε καὶ μᾶλλον δὲ ὡς, πᾶσιν ἀνθρώποισι μέλω οἱ δόλοις, ἤγουν ἐν ἐπιμελείᾳ εἰμὶ διὰ δόλους ἐμπειρίαν στρατηγικοῖς δηλαδὴ καὶ ἄλλως ἀγαθοῖς οἵπερ εἰς ὕλην τῇ φροντίδι καταπεβέβληνται. δι' ὃν καὶ τὴν δολόεσσαν Κίρκην κατηργάσατο. Τὸ δὲ καί μευ κλέος οὐρανὸν ἵκει, σημειωτέα τὰ εἴρηται πρὸς σύστασιν προοιμιακήν. Εὐδείελος δὲ, κατὰ κοινὸν ἐπίθετον ἡ εὔδηλος ἤγουν εὐπερίοπτος καὶ εὔορατος, ἀπὸ τοῦ δῆλον ἐξ οὗ κατὰ διάλυσιν δέελον. ὡς τὸ, δέελον δ' ἐπὶ σῆμα ἔθηκε. καὶ κατὰ σύν

Εἶμ' Ὀδυσσεὺς Λαερτιάδης, ὃς πᾶσι δόλοισιν
Ἀνθρώποισι μέλω, καί μευ κλέος οὐρανὸν ἵκει.
Ναιετάω δ' Ἰθάκην εὐδείελον. ἐν δ' ὄρος αὐτῇ
Νήριτον εἰνοσίφυλλον ἀριπρεπές. ἀμφὶ δὲ νῆσοι
Πολλαὶ ναιετάουσι μάλα σχεδὸν ἀλλήλῃσι,
Δουλίχιόν τε, Σάμη τε, καὶ ὑλήεσσα Ζάκυνθος.
Αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ πανυπερτάτη εἰν ἁλὶ κεῖται
Πρὸς ζόφον. αἱ δέ τ' ἄνευθε πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε.
Τρηχεῖ'. ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος. οὔ τι ἔγωγε
Ἧς γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι.
Ἦ μέν μ' αὐτόθ' ἔρυκε Καλυψὼ δῖα θεάων
Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι.
Ὣς δ' αὔτως Κίρκη κατερήτυεν ἐν μεγάροισιν
Αἰαίη, δολόεσσα, λιλαιομένη πόσιν εἶναι.
Ἀλλ' ἐμὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον.
Ὣς οὐδὲν γλύκιον ἧς πατρίδος οὐδὲ τοκήων
Γίνεται, εἴπερ καί τις ἀπόπροθι πίονα οἶκον
Γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ ναίει, ἀπάνευθε τοκήων.

θεσιν, εὐδείελον, καὶ ἐπιθετικῶς τὸ εὐδείελον τὸ εὐπερίοριστον καὶ εὐκατάληπτον. διὸ καὶ νῆσον λεπτογέαν ὁ Λυκόφρων λέγει. ἐπεὶ ὁ μὲν ἄπειρος τόπος, οὐδὲ εὐδείελος. ὁ δὲ λεπτόγεως, πάντως καὶ εὐδείελος διὰ τὸ εὐπερίοπτον. ὅθεν καὶ λόφος εὐδείελος παρὰ Πινδάρῳ. ἐπεὶ καὶ οἱ λόφοι καθὰ καὶ πᾶσα νῆσος, διὰ τὸ λοφώδεις, εὔδηλοι καὶ εὐπερίοπτοι. καὶ ἄλλως δὲ ἰδίως ἡ Ἰθάκη εὐδείελος, ὡς εὖ τῆς εἵλης ἔχουσα, ὅ ἐστιν εὐήλιος. καὶ οἱονεὶ εὐήλιος ἵνα ᾖ ἐκ τοῦ εὐείλος, πλεονασμῷ τοῦ δ. ὃ καὶ ἐν τῷ ἰχθυοδότης γίνεται. καὶ εὐπέδαιος. καὶ πολυδίψιον ἄργος. καὶ τοῖς ὁμοίοις. ἢ καὶ ἡ εὖ πρὸς δείλην κειμένη, ὅ ἐστι πρὸς δύσιν καὶ ζόφον. ὡς τῶν ἄλλων τῶν περὶ αὐτὴν κειμένων πρὸς ἠῶ τε ἠέλιόν τε. Τὸ δὲ Νήριτον ὄρος καὶ προγέγραπται, ὥσπερ τις τε οἱ ἀπὸ τῶν Λιμναίων Νήϊον γράφει. καὶ Φιλόξενος δὲ ὁμοίως. ὃς καὶ τὴν Ἰθάκην ὀνομάζεσθαι ἐντεῦθεν εἰρῆσθαί φησιν. εἰνοσίφυλλον δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς τὸ κινησίφυλλον παρὰ τὸ ἐνόθω ἐνόσω. ἀφ' οὗ ἔνοσις ἡ κίνησις. ἐντεῦθεν δέ φασι, τὸ κατασειόμενον δηλοῦται. καὶ ὡς ἂν εἴποι τις, ἠνεμόεν. κατὰ τὸ, πτυχὰς ἠνεμοέσσας μίμαντα. καὶ ἄλλως δέ φασιν εἰνοσίφυλλον, τὸ σεισόφυλλον, ὃ κατάδενδρον. ὁμοιότης δὲ τῆς ἀγωγῆς ἐνταῦθα τε, καὶ ἐν τῷ ἐννοσίχθων, καὶ ἐννοσίγαιος. Τὸ δὲ ἀριπρεπὲς, καὶ καλὸν ὄρος εἶναι δηλοῖ τὸ Νήριτον. εἴτε ἀληθῶς, εἴτε κατὰ τὸν ἐπαινέτην ἐγχώριον ῥήτορα. ὃς καὶ τὴν Ἰθάκην σεμνύνει ὡς δυνατόν. Τὸ δὲ πολλὰς εἶναι τὰς ἀμφὶ τὴν Ἰθάκην νήσους, καθ' ἱστορικὴν ἀλήθειαν λέγεται. ἡ δὲ Σάμη αὕτη ὅτι καὶ Σάμος λέγεται, προδεδήλωται. εὕρηται δὲ καὶ ἐν Ἰλιάδι περί τι αὐτῆς, καὶ περὶ τοῦ Δουλιχίου. Τὸ δὲ ὑλήεσσα Ζάκυνθος, ὡς καὶ τὸ ἠμαθόεις Πύλος, θηλυκοῦ γένους εἶναι δηλοῖ τήν τε Ζάκυνθον καὶ τὴν Πύλον. ὥς τι καὶ ἐν τῷ, Πύλου ἠμαθόεντος καὶ ἐν τῷ, ὑλήεντι Ζακύνθῳ. οὐδέ τι κωλύει ταῖς νήσοις ταύταις τὸ θῆλυ γένος φυλάττεσθαι. ἐν δὲ τῷ, χθαμαλὴ πανυπερτάτη, ἀπορεῖται μὲν πῶς κατ' ἐναντιότητα ἐπιθέτων ἡ αὐτὴ καὶ χθαμαλὴ καὶ πανυπερτάτη ἐστί. συμβιβάζεται δὲ τὸ ἄπορον, οὕτως. ἄλλως μὲν, χθαμαλή ἐστι. πρὸς δὲ τὰς πλησίον, ὑπερτάτη. ἢ τῇ μὲν θέσει, χθαμαλή. οὐ τοιαύτη δὲ, διὰ τὴν τῶν ἐνοικούντων λαμπρότητα. κουροτρόφος γὰρ ἀγαθὴ ὅ ἐστι νέους ἀγαθοὺς φέρουσα. ὡς καὶ ὁ βασιλεὺς Ὀδυσσεὺς πρὸ βραχίων, οὐρανομήκης ἔχων; ἔφη κλειτός. ἢ τί ἂν εἴη ὑπέρτατον; ἴσως δὲ καὶ ἄλλως χθαμαλὴ μὲν, τὰ κάτω. διὰ δὲ τὸ Νήριτον ἢ Νήϊον ὄρος, ὑπερτάτη. διὸ ἡ τῆς Κίρκης νῆσος, χθαμαλὴ μὲν κεῖται ἡ μὴν ὑπερτάτη. ὁ δὲ γεωγράφος, φησὶν ὅτι χθαμαλὴ μὲν, ὡς τῇ ἀντιπέραν ἠπείρῳ πρόσχωρος. πανυπερτάτη δὲ, ὡς πρὸς τὰς ἐκεῖ πάσας ἐσχάτη τετραμμένη πρὸς ἄρκτον. τοῦτο γὰρ σημαίνει φασὶ τὸ, πρὸς ζόφον. ὅτι χθὼν ἁπλῶς ταπεινὴ ἀλλὰ πρόσχωρος τῇ ἠπείρῳ ἐγγυτάτω οὖσα ἀντιπέρας, οὐδὲ ἁπλῶς ὑψηλοτάτη. ἀλλὰ πανυπερτάτη πρὸς ζόφον, ἤγουν ἐσχάτη πρὸς ἄρκτον ὑπὲρ πάσας. Τὸ δὲ τρηχεῖα, ἱστορικῶς εἴρηται καθὰ καὶ πρὸ τούτων τὸ αἰγίβοτος. ἵνα λέγῃ ὥσπερ ἐκεῖ ὅτι αἰγίβοτός ἐστιν ἡ Ἰθάκη, οὕτω καὶ νῦν ὅτι τρηχεῖά ἐστιν. ἢ ἀντίθετον εὐθὺς τὸ, ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος ὡς προγράφει. καὶ ἔστι τὸ νόημα, μίγμα ψόγου τε καὶ ἐπαίνου. ἐν ᾧ καὶ τὸ φιλόπατρι τοῦ Ὀδυσσέως δηλοῦται, καὶ τὸ φιλάληθες, εἰ μὴ ἀποκρύπτει τὰ τῆς πατρίδος ἐλαττώματα. καὶ τὸ μὴ ἐμποδὼν εἶναι χώρας λυπρότητα πρὸς γένεσιν ἀνδρὸς ἀγαθοῦ. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τεχνικωτέρα ἐγκωμιαστικὴ μέθοδος ἡ τοῦ Ὀδυσσέως ἐπὶ Ἰθάκῃ, παρὰ τὴν τοῦ Τηλεμάχου. οἷα τοῦ ποιητοῦ, κάλλιον ἐπιτεθεικότος χαρισαμένου τῷ γέροντι ῥήτορι. Τὸ δὲ ὅτι ἔγωγε δύναμαι, ἀποφαντικῶς ἔφη λόγῳ σεμνότητος. Τὸ δὲ ἧς γαίης, ἧς πατρίδος εἶπεν ὑποκοριστικόν. Κίρκη δὲ νῦν μὲν, τὸ κύριον ὄνομα. ἐξ ἧς που καὶ Κιρκαῖον πεδίον. ὅτι δὲ καὶ ὄρνιθος ὄνομα ἡ κίρκη, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. ὧν καὶ ὁ Αἰλιανός. ἄλλο δέ τι ἡ τοιαύτη παρὰ τὸν κίρκον. Τὸ δὲ Αἰαίη, ἀντὶ τοῦ Κολχική, κατὰ ἐπωνυμίαν τοπικήν. Αἶα γάρ, πόλις Κολχίδος παρά τε ἄλλοις καὶ παρὰ Λυκόφρονι. ἧς ὁ πολίτης, Αἰαῖος. καὶ ἡ πολῖτις, Αἰαία. καὶ ἡ νῆσος δὲ τῆς Κίρκης Αἰαία, διὰ τὴν τοιαύτην Κίρκην. ἄλλως γὰρ ὑπὲρ πρωτοτυπίαν ἔχει ἡ Αἰαία νῆσος δύο αι, ὤφειλεν ἡ ἀπ' αὐτῆς Κίρκη ἔχειν καὶ τρίτον αι. ἵνα ᾖ αἰαιαίη. ὅπερ οὐκ ἔστι, διά τε τὸ κακόφωνον, καὶ διὰ τὴν ῥηθεῖσαν ὁμωνυμίαν. Ὁ δὲ γεωγράφος Αἶαν εἰπὼν πόλιν περὶ τὴν Φᾶσιν, λέγει καὶ ὅτι περὶ τὴν τοιαύτην Κολχικὴν Αἶαν, καὶ Αἰαίη νῆσος ἡ τῆς Κίρκης. ὅτι δὲ καὶ Αἰήτης ὁ ἥρως ἀπὸ τῆς τοιαύτης Αἴας ἐκλήθη, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. Τὸ δὲ δεύτερον περὶ πατρίδος γνωμικὸν, πλατύτερόν ἐστι τοῦ πρώτου. παραφραστικῶς τε παραποιηθὲν, καὶ προσθήκην ἔχον τὴν τῶν γονέων, καὶ διαφορὰν τοπικήν. Τὸ δὲ γαίῃ καὶ τὸ ναίει, ἔχει τι κάλλους διὰ παρίσωσιν.

Εἰ δ' ἄγε τοι καὶ νόστον ἐμὸν πολυκηδέ' ἐνίσπω,
Ὅν μοι Ζεὺς ἐφέηκεν ἀπὸ Τροίηθεν ἰόντι.
Ἰλιόθεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσεν,
Ἰσμάρῳ. ἔνθα δ' ἐγὼ πόλιν ἔπραθον. ὤλεσα δ' αὐτούς.
Ἐκ πόλιος δ' ἀλόχους καὶ κτήματα πολλὰ λαβόντες
Δασσάμεθ', ὡς μήτις μοι ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης.

Ὅτι ἀρξάμενος Ὀδυσσεὺς διηγεῖσθαι παρὰ Φαίαξι τὴν κατ' αὐτὸν πλάνην ἀφ' ἧς φαίνεται πολλῶν ἀνθρώπων ἰδὼν ἄστεα καὶ νόον γνούς, κατὰ φύσιν τάττει τὰ πράγματα. καὶ εὐτάκτως προϊών, φησὶν ὅτι κατὰ τὸν πολυκηδέα νόστον ὅν μοι Ζεὺς ἐφέηκεν, Ἰλιόθεν με φέ-

μι φέρων ἄνεμος κικόνεσσι πέλασσεν. Ἰσμάρῳ. ἔνθα δ' ἐγὼ πόλιν ἔπραθον. ὤλεσα δ' αὐτούς. ὡς τῶν Τρώων δηλαδὴ συμμάχους καθὰ καὶ ἡ Βοιωτία δηλοῖ. ἐκ πόλιος δ' ἀλόχους καὶ κτήματα πολλὰ λαβόντες, δασσάμεθα. ὡς μή τίς μοι ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης. ὡς καθόλου ἐπεμελοῦντο οἱ παλαιοὶ ἴσης τραπέζης καὶ ἄγρας μερισμῷ, καὶ λείας δασμῷ. ἀχιλλεὺς οὖν διαλοιδορεῖταί ποτε τῷ βασιλεῖ, ὅτι ὀλίγα διδοὺς, πολλὰ ἐκεῖνος ἔχει. δῆλον δὲ ὅτι ἐν τῷ, ἴσης, λείπει τὸ, μοίρας. διὸ καὶ λαμβάνεται ἡ λέξις ἀντὶ ἰσομοιρίας. ἔστι δὲ ἀλώσεως πόλεως ἔμφασις τὸ, πόλιν ἔπραθον. ὤλεσα δ' αὐτούς. καὶ τὸ ἑξῆς. εἶτα διηγεῖται καὶ ὡς ἐγὼ μὲν, διερῷ ποδὶ φευγέμεν ἡμέας ἠνώγεα. τοὶ δὲ μέγα νήπιοι, οὐκ ἐπίθοντο. πολλὰ δὲ μῆλα ἔσφαζον παρὰ θῖνα καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς. τόφρα δ' ἄρ οἰχόμενοι κίκονες οἱ περὶ Ἴσμαρον, τοῖς λοιποῖς κικόνεσσι γεγώνευν οἳ σφισιν γείτονες ἦσαν ἅμα πλείονες καὶ ἀρείους, ἤπειρον ναίοντες, οὓς καὶ ἐνδεικνύων πῶς ἦσαν ἀρείους, φησὶν ἐπεξηγητικῶς. ἐπιστάμενοι μὲν ἀφ' ἵππων ἀνδράσι μάρνασθαι, καὶ ὅθι χρὴ πεζὸν ἐόντα. ὧν καὶ τὸ πλῆθος ἐμφαίνων, δηλῶν δὲ καὶ τὴν τῆς πολεμικῆς ἐπικουρίας ὥραν, ἐπιφέρει ἦλθον ἔπειθ' ὅσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρῃ τῇ τοῦ ἔαρος δηλαδὴ ὡς πολλαχοῦ κεῖται, ἠέριοι τουτέστιν ὀρθρινοὶ ὡς καὶ ἡ Ἰλιὰς δηλοῖ. ἐν ᾗ καὶ ἡ τῶν φύλλων καὶ ἀνθέων ἐρρέθη παραβολή. καὶ τότε δή φησι κακὴ Διὸς αἶσα παρέστη ἡμῖν αἰνομόροισιν ἵν' ἄλγεα πολλὰ πάθοιμεν. στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην παρὰ νηυσί. βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείῃσι. καὶ ἕως μὲν καὶ εἰς μεσημβρίαν, ἀλεξόμενοι μένομεν πλείονάς περ ἐόντας. ἦμος δ' ἠέλιος μετενίσετο βουλυτόνδε, καὶ τότε δὴ κίκονες κλῖναν δαμάσαντες ἀχαιούς, ὅ ἐστιν εἰς φυγὴν ἔτρεψαν. ἓξ δ' ἀφ' ἑκάστης νηὸς ἑταῖροι ὤλοντο, οἱ δ' ἄλλοι φύγομεν θάνατόν τε, μόρον τε. ἐνταῦθα δ' ἐπιφύεται Ζωΐλος ὁ ὁμηρομάστιξ, λέγων, ἀπιθάνως ἴσους ἀφ' ἑκάστης ἀπολέσθαι νηὸς καθάπερ ἓξ

Ενθ' ἦτοι μὲν ἐγὼ διερῷ ποδὶ φευγέμεν ἡμέας
Ηνώγεα, τοὶ δὲ μέγα νήπιοι οὐκ ἐπίθοντο.
Ενθα δὲ πολλὸν μὲν μέθυ πίνετο. πολλὰ δὲ μῆλα
Εσφαζον παρὰ θῖνα καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς.
Τόφρα δ' ἄρ' οἰχόμενοι κίκονες κικόνεσσι γεγώνευν,
Οἵ σφιν γείτονες ἦσαν ἅμα πλείονες καὶ ἀρείους,
Ηπειρον ναίοντες. ἐπιστάμενοι μὲν ἀφ' ἵππων
Ανδράσι μάρνασθαι, καὶ ὅθι χρὴ πεζὸν ἐόντα.
Ηλθον ἔπειθ' ὅσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρῃ,
Ηέριοι. τότε δή ῥα κακὴ Διὸς αἶσα παρέστη
Ημῖν αἰνομόροισιν, ἵν' ἄλγεα πολλὰ πάθοιμεν.
Στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην παρὰ νηυσὶ θοῇσι.
Βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν.
Οφρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ,
Τόφρα δ' ἀλεξόμενοι μένομεν πλείονάς περ ἐόντας.
Ημος δ' ἠέλιος μετενίσετο βουλυτόνδε,
Καὶ τότε δὴ κίκονες κλῖναν δαμάσαντες ἀχαιούς.
Εξ δ' ἀφ' ἑκάστης νηὸς ἐϋκνήμιδες ἑταῖροι
Ωλονθ'· οἱ δ' ἄλλοι φύγομεν θάνατόν τε μόρον τε.
Ενθεν δὲ προτέρω πλέομεν ἀκαχήμενοι ἦτορ
Ασμενοι ἐκ θανάτοιο φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους.
Οὐδ' ἄρα μοι προτέρω νῆες κίον ἀμφιέλισσαι,
Πρίν τινα τῶν δειλῶν ἑτάρων τρὶς ἕκαστον ἀῦσαι,
Οἳ θάνον ἐν πεδίῳ κικόνων ὕπο δῃωθέντες.
Νηυσὶ δ' ἐπῶρσ' ἄνεμον βορέην νεφεληγερέτα Ζεὺς
Λαίλαπι θεσπεσίῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψε
Γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον. ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ.
Αἱ μὲν ἔπειτ' ἐφέροντ' ἐπικάρσιαι. ἱστία δέ σφιν
Τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διέσχισεν ἲς ἀνέμοιο.
Καὶ τὰ μὲν ἐς νῆας κάθεμεν δείσαντες ὄλεθρον.
Αὐτὰς δ' ἐσσυμένως προερύσαμεν ἤπειρόνδε.
Ενθα δύω νύκτας δύο τ' ἤματα συνεχὲς αἰεὶ
Κείμεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες.
Αλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἦμαρ ἐϋπλόκαμος τέλεσ' ἠώς,
Ιστοὺς στησάμενοι ἀνά θ' ἱστία λεύκ' ἐρύσαντες,
Ημεθα. τὰς δ' ἄνεμός τε κυβερνῆταί τ' ἴθυνον.
Καί νύ κεν ἀσκηθὴς ἱκόμην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Αλλά με κῦμα ῥόος τε περιγνάμπτοντα μάλειαν
Καὶ βορέης ἀπέωσε, παρέπλαγξεν δὲ κυθήρων.

ἑπτά

ἐπιτάγματος. οἱ δὲ λύοντες, ἀναπλάττουσιν αὐτὸ πιθανῶς ἐκ τοῦ ἀποπλίσματος, ὡς ἐλλογηθέντων τῶν ἀπολωλότων ταῖς ὅλαις ναυσί. καὶ ἀπὸ τοῦ πρώτου ἀριθμοῦ ἐπληρούντων μιᾷ ἑκάστῃ ἀνὰ ἓξ ἀνδρῶν. εἶτα εἰπὼν ὁ Ὀδυσσεὺς ὡς ἔνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, προστίθησι καὶ ὅτι οὐδ' ἄρα μοι αἱ νῆες ἀπέπλεον πρίν τινα τῶν δειλῶν ἑτάρων τρὶς ἕκαστον ἀῦσαι, οἳ θάνον ἐν Κικόνων πεδίῳ. ἔθος δὲ ἦν φασι, τὰς τῶν ἐπὶ ξένης ἀπολλυμένων ψυχὰς, ἀνακαλεῖν τοὺς ἔτι περιλειπομένους, καὶ οὕτως ἀπιέναι. ὃ ψυχαγωγία τις ἦν. ὡς τῶν ἀνακαλούντων, δοκούντων καὶ ἐπάγειν ἐκείνους ἢ μετάγειν εἰς τὴν πατρίδα. καὶ Πίνδαρος δὲ τὸν Ἰάσονος πλοῦν, ἐπὶ ἀνακλήσει τῆς τοῦ Φρίξου ψυχῆς ἐκ τῆς Κολχίδος γῆς γενέσθαι μυθολογεῖ. καὶ Ἀθηναῖοι δὲ κενοτάφιον ποιοῦντες τῶν ἐν θαλάσσῃ ἀπολλυμένων κατὰ τὴν φασὶ τὸν αἰγιαλόν. καὶ φωνοῦντες τρίτον αὐτῶν τὰ ὀνόματα, οὕτως ἀνεχώρουν. καὶ ἄλλως δέ φασι τρὶς ἕκαστον ἀνεκαλοῦντο τῶν τεθνεώτων ἐν μάχῃ, ἀφοσιούμενοι τὴν ἐκείνων μνήμην. ὡς ἂν μὴ δοκῶσιν ἐπιλελῆσθαι αὐτῶν. ἔδει δὲ καὶ ἵνα μὴ λάθῃ ζῶν καὶ ἐπιλελησμένος διὰ τοὺς πολεμίους, καταλειφθείη ἐκεῖ. καὶ τοῦτο μὲν ὁμηρικόν. Ἀρριανὸς δὲ λέγει, καὶ ὅτι παρὰ Βιθυνοῖς πλοῦνται τὰ νεκύσια, καλοῦντες ὀνομαστὶ τὰς τῶν οἰχομένων ψυχὰς ὅσοι πλεύσαντες ἔτυχον ὑποβρύχιοι, καὶ κατακαλοῦσιν αὐτοὺς ἐς τρίς. καὶ δέχεσθαι ἀξιοῦσιν ὡς μετάσχοιεν τῆς δαιτός.

Ὅτι δὲ ἐπανακλήσει ψυχῶν ἐδόξαζόν τινες, οὐ μόνον αἱ νεκυομαντεῖαι δηλοῦσι ψυχαγωγίαι, ἀλλὰ καὶ λοιπαὶ ἱστορίαι. φασὶ γὰρ καὶ τὸν Ζάμολξιν τὸν διδάξαντα, ὃς δοκεῖ πρότερον Πυθαγόρου γενέσθαι, ἔθνον εἴγεται καὶ κατασχεῖν ἐπὶ τοῖς τεθνεῶσιν ὡς αὖθις ἥξοντος τοῦ ἀποθανόντος. καὶ οὕτω μὲν τὰ κατὰ τὴν ῥηθεῖσαν νεκρικὴν ἀνάκλησιν. Τὸ δὲ ἐφῆκε Ζεύς, ὅμοιόν ἐστι τῷ, ἐπετείλατο Παλλὰς Ἀθήνη, τουτέστιν ἀνετείλατο. ἐπεὶ καὶ ταυτὸ τῷ ἐφεῖναι καὶ ἐπιτείλασθαι. καὶ ἄλλως δὲ, ὡς ἐκ μεταφορᾶς βέλους ἡ τοιαύτη λέξις ἐφράσθη. ἐφίεται γάρ ποτε καὶ βέλος τινί. ἡ δὲ ῥηθεῖσα Ἴσμαρος ἢ καὶ Ἴσμαρα ὕστερον, Κικόνων φασὶ πόλις ἐγγὺς Μαρωνείας. ἔνθα καὶ λίμνη, ἧς τὸ ῥεῖθρον Ὀδύσσειον καλεῖται. ἐκεῖ δὲ καὶ Μάρωνος ἡρῷον, ὡς ὁ γεωγράφος ἱστορεῖ. Ἡρόδοτος δὲ, καὶ Μάρωνά τινα ἱστορεῖ ἀριστέα Λάκωνα. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ θρᾳκικὸν ἔθνος οἱ Κίκονες. καὶ ὅτι οὐ κανονικῶς γράφεται διὰ τοῦ ο μικροῦ οἱ Κίκονες. λέγει γὰρ Ἡρωδιανός, διὰ τοῦ ω κλίνονται. Λάκωνος καὶ Κίκωνος. τὸ μέντοι Κικόνεσσι πέλασσε, διὰ μέτρον φησὶν οὕτω κλιθῆναι. καὶ ὅτι τὸ Κικόνεσσι πέλασσεν Ἰσμάρῳ, ὅμοιον τῷ, ἐς Κύπρον ἐς Πάφον, περὶ οὗ προερρέθη. Τὸ δὲ ἀπηυρόμενος ὅτι στέρησίν τινα καὶ βλάβην δηλοῖ, καὶ ὡς οὐκ ἂν φιλαληθεῖ λόγῳ πιστῶς γραφῆναι, καὶ ἡ Ἰλιὰς ἐδήλωσε. διερὸν δὲ πόδα, τὸ πλοῖον λέγει κατά τινας ὡς καὶ προείρηται. ὃ φθάσας, καὶ ἁλὸς ἵππον ἐκάλεσε. καὶ ἔστι διθυραμβώδης τροπή, διερὸν εἰπεῖν πόδα τὴν ναῦν διὰ τὸ καθάπερ ποσὶ τῇ νηῒ ἐν θαλάσσῃ περαίνειν ἡμᾶς. ὡς εἴ τις καὶ χεῖρα ξηρὰν ἀνθρώπου καλοίη τὸ λικμητήριον. ἀρέσκει γὰρ μᾶλλον τοῖς παλαιοῖς, πόδα νῦν διερὸν λέγειν, ἢ τὸν ἐν τῇ θαλάσσῃ διαινόμενον ὅ ἐστιν ὑγραινόμενον, ἢ τὸν σπουδαῖον καὶ μὴ ξηραινόμενον τοῦ ἐξ ἱδρώτων νοτίου. ἵνα ᾖ διερῷ ποδὶ φεύγειν, τὸ παραχρῆμα σπουδαίως διὰ θαλάσσης φυγεῖν. ὅπερ Ὀδυσσέως κελεύοντος, οὐκ ἐπείθοντο οἱ ἑταῖροι. γαῦροι πάντως ὄντες τῇ τύχῃ τῆς νίκης. οὕτω καὶ τῷ Ἀγαμέμνονι ἐστὶν οὐκ ἀνεπείθοντο οἱ Ἀχαιοί. καὶ Ἀλεξάνδρου δὲ, οἱ στρατιῶται δεύτερον ἀπίστησαν. Ὅρα οὖν περιστατικῶς ὡς ἐν Ἰλιάδι τύπον καὶ πάθος τῶν μετὰ νίκην αὐτῷ προσήκοντας, ἀπαντᾶν νῦν εἰς τοὺς ἰδίους. καὶ περιφρονεῖ ὡς μάταιον λόγον ἑνὸς εἶναι. ἐπεὶ γὰρ ἂν, μήτι τῇ δόξῃ μέγας, ἰδὲ δύναμιν αὐτόν, μήτι χρυσός, ἐπείθοντο γὰρ ἂν τὰ αὐτοῦ. Ἰστέον δὲ ὅτι διερὸν πόδα, καὶ τὴν κώπην τινὲς ἐνόησαν ὡς καὶ περὶ αὐτοῦ ἐρρέθη. ἕτεροι δὲ, τὸν ὀξὺν καὶ ταχύν, διὰ τὸ ὑγιὲς ὃ ἐκ τοῦ ὑγροῦ δοκεῖ παρῆχθαι ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη. ἄλλοι δὲ, τὸν ζῶντα. κατὰ τὸ, διερὸς βροτός. ὅπερ ἐν τῇ ζ ῥαψῳδίᾳ προγέγραπται. προσεκτέον δὲ καὶ Θεοκρίτῳ εἰπόντι γόνυ χλωρόν, τὸ ἀκμάζον καὶ θαλερόν. ἵνα καὶ διερὸς ποὺς κατὰ τοιοῦτόν τινα λέγοιτο νοῦν. Τοῦ δὲ γεγώνευν ῥήματος περισπωμένου φίλου ποιηταῖς, τοιάδε ἡ διάθεσις. γνόω, γνώσω, γέγνωκα. μέσος γέγνωα. καὶ καθ' ὑπέρθεσιν, γέγωνα. ὅθεν κατὰ ἀναδρομὴν τὴν εἰς ὀξύτονα συνήθη τοῖς παλαιοῖς, γεγωνέω γεγωνῶ. ἐξ οὗ τὸ ἐγεγώνευν. Γείτονος δέ φασιν ὄνομα, ἐν Ἰλιάδι μὲν οὐκ ἔστιν. ἐνταῦθα δὲ, κεῖται. καὶ ἐν τῷ γ ἐν τῷ, γείτονες ἠδ' ἔται Μενελάου. Τὸ δὲ ἀφ' ἵππων μάρνασθαι καὶ ὅθι χρὴ πεζὸν ἐόντα, παραποίησίς ἐστι παραφράσει τινὶ τοῦ, ἱππόται καὶ πεζοί. δῆλον δὲ ὡς ὁ ἀφ' ἵππων μαρνάμενος, ἱππιοχάρμης λέγεται, ὡς ἐφ' ἵππους μαχόμενος. ἢ καὶ ὡς ἵπποις χαίρων. καὶ ὅτι τὸ, καὶ ὅθι χρὴ πεζὸν ἐόντα τινὰ δηλαδή, σχήματός ἐστιν ἐξαλλαγὴ περιφραστική. τὸ γὰρ κοινόν, οὕτως. ἐπιστάμενοι ἀφ' ἵππων μάχεσθαι καὶ πεζοί. ἠέριοι δὲ νῦν μὲν, οἱ περὶ ὄρθρον. ἐν δὲ Ἰλιάδι, καὶ τὸ ἐξ ἀέρος ἡ λέξις δηλοῖ, ἔνθα γέρανοι Πυγμαίοις ἐπιτίθεσθαι ἠέριαι λέγονται. Τὸ δὲ μάχοντο μάχην, ἄλλως τε ἀττικόν ἐστι, καὶ ἐτυμολογικῶς δὲ προάγεται. Τὸ δὲ μετενείσετο ἀντὶ τοῦ ἐπορεύθη, μετῆλθε, διὰ διφθόγγου γράφουσιν οἱ παλαιοί. ὡς ἀπὸ τοῦ νέω νείω νείσω. ὥσπερ κέω κείσω. καὶ χέω χείσω τὸ χωρῶ. ἐξ οὗ καὶ χεῖα. ὡς τὸ, οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χείσεται. ὅ ἐστι χωρήσει. οἱ δὲ ὕστερον, ἐν τῷ ι γράφουσιν ὡς ἀπὸ τοῦ νῶ νίσω μετὰ τῶν δύο σσ. ὡς γὰρ ἤθελον αὐτοί, οὐχ ἑπόμενοι τοῖς παλαιοῖς. Τὸ δὲ μετενείσετο βουλυτόνδε, οὐχ ὡς ἐπὶ τόπου νοητέον τοῦ βουλυτοῦ, ἀλλ' ὅτι μετεπορεύετο μετὰ τὴν τῆς ἡμέρας αὔξησιν ὁ ἥλιος κατὰ ὥραν βουλυτοῦ. ὅς ἡ μεσημβρία ἐστὶν, ἢ ὀλίγον τι μετὰ μεσημβρίας, ὅτε βόες λύονται τοῦ κάμνειν ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι δεδήλωται. ἐν δὲ τῷ, πρό-

τέρῳ

τέρῳ πλέομεν, σημειωτέον ὅτι ὁ ποιητὴς ἐπικρύπτων τοὺς τόπους τῆς κατὰ τὴν ὀδυσσέα πλάνης, καὶ ἐκ τῆς ἱστορίας εἰς μύθους ἀσφαλῶς καὶ ἀνεξελέγκτως ἐξοκέλλειν ἐθέλων κατὰ τὸ ποιητικὸν ἐπιτήδευμα, καὶ οὕτως ἀφανίζων τὰ τῆς ἀληθοῦς γεωγραφίας ἴχνη καὶ οὐδὲν ἀρίδηλον σημεῖον τοπογραφίας τῇ ποιήσει ἐγκαταθείς, ἄλλα τέ τινα μυθοδοτεῖ ὡς αὐτῷ ἀρέσκει, καὶ τὴν ὀδυσσέα δὲ μετάγων ἐκ τόπου εἰς τόπον, ἐπιλέγει. ἔνθεν δὲ προτέρω πλέομεν. ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ τὰ ἐκεῖθεν καὶ πορρωτέρω. μὴ προσθεὶς εἴτε ἐπὶ δεξιὰ εἴτε ἐπ' ἀριστερά, ἢ πρὸς τόδε τὸ κλίμα ἢ ἐκεῖνο. ἀλλ' ἐν ἀσαφεῖ ἐῶν τοῦτο κεῖσθαι, ὡς ἂν μὴ αὐτόθεν τὸ πλάσμα ἐλέγχηται. τὸ γοῦν ἔνθεν δὲ προτέρω πλέομεν ἀκαχήμενοι ἦτορ, οὐ μόνον ἐνταῦθα κεῖται, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἐκ τῶν λωτοφάγων εἰς κύκλωπας ὁ πλοῦς. κἀκεῖθεν εἰς τὴν αἰόλου νῆσον. καὶ εἰς λαιστρυγόνας ἐντεῦθεν. καὶ ἐξ αὐτῶν εἰς τὴν κίρκην προϊσχομένου τοῦ ποιητοῦ ἀξυμφανῶς, καὶ μετιόντος τόπους ἐπίτηδες ἀσαφῶς. Τὸ δὲ δειλῶν ἑταίρων, ἀντὶ τοῦ δειλαίων ὃ καὶ ἀλλαχοῦ προδεδήλωται. Ἱστέον δὲ καὶ ὅτι ὁ περὶ τῶν ἀνακεκλημένων νεκύων λόγος, προθυστέρως κεῖται τῷ ποιητῇ ὡς δι' κατὰ ἐπανάληψιν, δι' ἧς ἀναπληροῦνται τὰ τῶν διηγήσεων ἐλλείμματα. δῆλον γάρ, ὅτι πρῶτον ἕκαστος τῶν κειμένων ἀνεκαλεῖτο. εἶτα, αἱ νῆες ἀπέπλευσαν, ὃ καὶ ὁ ποιητὴς δηλῶν, ἔφη ἀποφατικῷ σχήματι, ὅτι οὐδ' ἄρα προτέρω ἔπλευσαν αἱ νῆες πρὶν τόδε γενέσθαι. ἔστι δ' ἐν τούτοις καὶ ἀντιθετικὸν ῥητορικὸν σχῆμα τό, ἀκαχήμενοι ἦτορ ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο. ταυτὸν δ' ἐστί, λυπούμενοι καὶ χαίροντες. τὸ μέν, διὰ τοὺς ὀλωλότας. τό, ὅτι μὴ καὶ αὐτοὶ ἀπωλώλαμεν. Ὅτι θαλασσίαν ζάλην ἐκφράζων καὶ πλοῦν κινδυνώδη ὁποῖον οἱ ἐξῶσαι ἄνεμοι ποιοῦσι, φησί. νηυσὶ δ' ἐπῶρσ' ἄνεμον βορέην Διός, λαίλαπι θεσπεσίῃ. σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψε γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον, ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ. αἱ μὲν ἔπειτ' ἐφέροντ' ἐπικάρσιαι. ἱστία δέ σφιν τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διέσχισεν ἲς ἀνέμοιο. εἶτα θεραπείαν φράζων τοῦ τοιούτου κακοῦ, φησί. καὶ τὰ μέν, ἐς νῆας κάθεμεν δείσαντες ὄλεθρον. αὐτὰς δ' ἐσσυμένως προερύσαμεν ἢ κατὰ ἀρίσταρχον προερέσσαμεν ἤπειρόνδε. ἔνθα δύω νύκτας δύω δ' ἤματα συνεχὲς αἰεὶ κείμεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες. καὶ ὅρα ὡς τούτοις τὸ συνεχὲς ἐκτεῖνον τὴν κατάρχουσαν πρόθεσιν ἀσυνήθως. διὸ καὶ ἐτόλμησάν τινες ὥσπερ ἐπὶ τοῦ ἀνέπνευ, οὕτω καὶ ἐνταῦθα διπλῶσαι τὸ ἀμετάβολον διὰ [illegible]. νύκτα δὲ συνήθως κἀνταῦθα, τὴν ἐκ τῶν νεφῶν ἔφη σκότωσιν. διὸ καὶ εἶπεν οὐρανόθεν αὐτὴν γενέσθαι ὅ ἐστιν ἐξ ἀέρος. ἡ γάρ τοι κυρίως νύξ, γῆς ἐστι σκιά, οὐ μὴν σκότος νεφῶν ἐν ἀέρι. ἐπικάρσιαι δέ, οὐ πλάγιαι νηῶν ὅμοιαι τοῖς ἐγκαρσίοις, ἀλλ' ἐπὶ κεφαλήν, διὰ τὴν ἐκ τοῦ σφοδροῦ πνεύματος τῶν ἱστίων πολλὴν ἔντασιν. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ, ἐπὶ κάρ. ὡς τό, ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ. Τὸ δὲ τριχθὰ καὶ τετραχθὰ καθὰ καὶ ἐν ἰλιάδι, τραχυφώνως ἄχρι ῥήξεως δηλοῖ. Ὅτι καὶ ἐνταῦθα ἐν τῷ, ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἦμαρ ἐϋπλόκαμος τέλεσ' ἠώς, ἠῶ μέν, τὴν σωματοειδῆ λέγει τὴν φωσφόρον, δι' ἧς ἀποτελεῖται ἡμέρα. ἦμαρ δέ, τὴν κοινῶς λεγομένην ἡμέραν, τὴν ἀπὸ τῆς μυθικῆς εὐπλοκάμου ἀποτελουμένης ἠοῦς. Ὅτι εὔπλοιαν φράζει τό, ἱστοὺς στησάμενοι ἀνά θ' ἱστία λευκ' ἐρύσαντες ἤγουν ἀνελκύσαντες, ἥμεθα. τὰς δ' ἄνεμός τε κυβερνῆταί τ' ἴθυνον. Ὅτι καὶ τὸν ὀδυσσέα ἔβλαψεν ἡ μάλεια καθὰ καὶ ἑτέρους τινάς. φησὶ γοῦν ὡς ἀσκηθὴς ἂν ἱκόμην ἐς πατρίδα γαῖαν, ἀλλά με κῦμα ῥόος τε περιγνάμπτοντα μάλειαν καὶ βορέης ἀπέωσε, παρέπλαγξε δὲ κυθήρων. ἃ ῥόος ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐφάνη, περὶ τὴν λακωνικήν ἐστιν. Ὅρα δὲ ὡς βορρᾶς μέν, ἀπωθεῖ ἐκ μαλέας. νότος δέ, οὐκ ἄν. ἀλλὰ μᾶλλον προσαράσσει τοὺς ἐκεῖ τοὺς δι' αὐτοῦ πλέοντας. Τὸ δὲ ῥόος, ὑποδείκνυται ῥοώδη τὴν ἐκεῖ θάλασσαν εἶναι. Τὸ δὲ ἀπέωσε, λέξις μέν ἐστιν ἀττική. καθὰ καὶ τὸ ἐξέωσε καὶ συνέωσεν. ἔστι δὲ ταυτὸν τῷ ἐξῶσεν. ἐξ οὗ καὶ ἄνεμοι ἐξῶσαι καὶ ὦσαι λέγονται.

Ὅτι ἐννῆμαρ ἐκ μαλέας φερόμενος ὀλοοῖς ἀνέμοις ὀδυσσεύς, τῇ δεκάτῃ ἐπέβη γαίης λωτοφάγων. οἵ φασιν ἄνθινον εἶδαρ ἔδουσιν. ἔνθα ἐπ' ἠπείρου βάντες, ἀφυσσάμεθα ὕδωρ. αἶψα δὲ δεῖπνον ἕλοντο ἑταῖροι. ἐπεὶ δὲ σίτοιό τ' ἐπασάμεθ' ἠδὲ ποτῆτος, δὴ τότ' ἐγὼν ἑτάρους προΐην πεύθεσθαι ἰόντας ἄνδρε δύω κρίνας, τρίτατον κήρυκα ὀπάσας [illegible], οἵτινες ἀνέρες εἶεν οἱ ἐκεῖ. οἱ δὲ μιγέντες ἀνδράσι λωτοφάγοισιν, οὐκ ἔτι ἐπανήεσαν. οὐ βίᾳ κατασχεθέντες ἀλλ'

Ἔνθεν δ' ἐννῆμαρ φερόμην ὀλοοῖς ἀνέμοισι
Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντ'. αὐτὰρ δεκάτῃ ἐπέβημεν
Γαίης λωτοφάγων, οἵ τ' ἄνθινον εἶδαρ ἔδουσιν.
Ἔνθα δ' ἐπ' ἠπείρου βῆμεν καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδωρ.
Αἶψα δὲ δεῖπνον ἕλοντο θοῇς παρὰ νηυσὶν ἑταῖροι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιό τ' ἐπασσάμεθ' ἠδὲ ποτῆτος,
Δὴ τότ' ἐγὼν ἑτάρους προΐην πεύθεσθαι ἰόντας
Ἄνδρε δύω κρίνας, τρίτατον κήρυχ' ἅμ' ὀπάσσας,
Οἵ τινες ἀνέρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες.
Οἱ δ' αἶψ' οἰχόμενοι μίγεν ἀνδράσι λωτοφάγοισιν.
Οὐδ' ἄρα λωτοφάγοι μήδονθ' ἑτάροισιν ὄλεθρον
Ἡμετέροις, ἀλλά σφι δόσαν λωτοῖο πάσασθαι.

ἔδοντες

Τῶν δ' ὅς τις λωτοῖο φάγοι μελιηδέα καρπόν,
Οὐκ ἔτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν οὐδὲ νέεσθαι,
Ἀλλ' αὐτοῦ βούλοντο μετ' ἀνδράσι Λωτοφάγοισι
Λωτὸν ἐρεπτόμενοι μενέμεν, νόστου τε λαθέσθαι.
Τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίοντας ἀνάγκῃ,
Νηυσὶ δ' ἐνὶ γλαφυρῇσιν ὑπὸ ζυγὰ δῆσα ἐρύσσας.
Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρίηρας ἑταίρους
Σπερχομένους νηῶν ἐπιβαινέμεν ὠκειάων.
Μή πώς τις λωτοῖο φαγὼν, νόστοιο λάθηται.
Οἱ δ' αἶψ' εἴσβαινον καὶ ἐπὶ κληῗσι κάθιζον.
Ἑξῆς δ' ἑζόμενοι, πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.

ἡδονῆς δηλία τι. φησὶ γάρ. οὐδ' ἄρα Λωτοφάγοι μήδοντ' ἑτάροισιν ὄλεθρον ἡμετέροις ὁποῖά τινα ἐν τοῖς ἑξῆς γενήσονται, ἀλλά σφιν δόσαν λωτοῖο πάσασθαι. τῶν δ' ὅς τις λωτοῖο φάγοι μελιηδέα καρπὸν οὐκ ἔτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν οὐδὲ νέεσθαι. ἀλλ' αὐτοῦ βούλοντο μετ' ἀνδράσι Λωτοφάγοισι λωτὸν ἐρεπτόμενοι μενέμεν, νόστου τε λαθέσθαι. τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίοντας ἀνάγκῃ, νηυσὶ δ' ἐνὶ γλαφυρῇσιν ὑπὸ ζυγὰ δῆσα ἐρύσσας. τοὺς δ' ἄλλους, κελόμην σπερχομένους νηῶν ἐπιβαινέμεν, μή πώς τις λωτοῖο φαγὼν, νόστοιο λάθηται. Τίς δὲ ὁ λωτὸς καὶ οἷος καὶ ὅτι καρπὸς δένδρου ἐστὶν ἐοικὼς μεσπίλῳ καὶ ὡς οἶνος αὐτοῦ ἐκθλίβεται καθὰ καὶ τῶν φοινίκων, ἱστοροῦσιν εἰς πλάτος οἱ παλαιοί, φυτογνωμονοῦντες ἐπιμελῶς, καὶ τοῦ τῆς ἱστορίας λωτοῦ κατατρυφᾶν τοῖς φιλολόγοις διδόντες. Ἰστέον δὲ καὶ ὡς οἱ μὲν τῇ Μήνιγγι νήσῳ τοὺς Λωτοφάγους περιγράφουσι, Λωτοφαγῖτιν εἶναι λέγοντες τὴν νῆσον ταύτην. οἱ δέ, φασὶν ὅτι λωτὸς πόα καὶ ῥίζα ἀφ' ἧς σιτούμενοι οἱ τὴν ἄνυδρον νεμόμενοι, οὐ δέονται ποτοῦ. ὅπερ οὐδὲ ἔχουσι διὰ τὴν ἀνυδρίαν. καὶ δοκεῖ καὶ ὁ ποιητὴς οὐκ ἀπὸ δένδρου εἰδέναι εἶναι τὸν λωτόν, οἷς ἄνθινον αὐτὸν εἶδαρ φησί, καὶ ἐρέπτεσθαι αὐτὸν λέγει. ἀλόγοις γὰρ ζώοις οἰκεῖον τὸ ἐρέπτεσθαι. ἃ ἐκ τῆς ἔρας ἐσθίουσι. τινὲς δέ, ἱστοροῦσι καὶ ὅτι παρήκουσιν οἱ Λωτοφάγοι μέχρι τῶν ὑπὲρ Κυρήνην τόπων, ἀρχόμενοι ἀπὸ τῶν ὑπὲρ τῆς Μαυρουσίας ἑσπερίων Αἰθιόπων. τὰ δέ γε τῆς Ὀδυσσείας ὑπομνήματα, βοτάνην φασὶ τὸν λωτόν. ἣν Αἰγύπτιοι ξηραίνοντες, ἀλοῦσι. καὶ πέπτοντες, ἐσθίουσιν. ἄλλην δηλονότι οὖσαν παρὰ τὴν ἐν τῇ Ἰλιάδι τὴν λειμωνίαν βοτάνην ὁποῖος ὁ ἑρσήεις λωτός, καὶ παρὰ τὴν ἐν τοῖς Τηλεμάχου λόγοις. ὅς λωτός. ὅς λωτόν φησι καὶ θρυὸν καὶ κύπειρον. Ἡρόδοτος δέ φησιν ὅτι ἐν Αἰγύπτῳ ἐπὰν ὁ ποταμὸς πλήρης γένηται καὶ τὰ πεδία πελαγίσῃ, φύεται ἐν τῷ ὕδατι κρίνεα πολλά, ἃ Αἰγύπτιοι καλοῦσι λωτόν. ταῦτα δρέψαντες Αἰγύπτιοι, αὐαίνουσι πρὸς ἥλιον. εἶτα τὸ ἐκ μέσου τοῦ λωτοῦ πτίσαντες ἐμφερὲς ὂν τῇ μήκωνι, ποιοῦνται ἐξ αὐτοῦ ἄρτους ὀπτοὺς πυρί. ἔστι δέ φησι καὶ ἡ ῥίζα τοῦ λωτοῦ τούτου, ἐδωδίμη. ὁ δ' αὐτός, λέγει καὶ ὅτι ὁ καρπὸς τοῦ λωτοῦ, μέγεθος ὅσον σχίνου, γλυκύτατος, τῷ καρπῷ τοῦ φοίνικος ὅμοιος. ποιοῦνται δ' ἐκ τοῦ καρποῦ τούτου καὶ οἴνους. ἐν δὲ τοῖς τοῦ Ἀθηναίου, φέρεται περὶ λωτοῦ καὶ ταῦτα. ὁ τοῦ αἰγυπτίου κυάμου περὶ οὗ ἀλλαχοῦ ἐγράφη, καυλός, μῆκος μὲν ὁ μακρότατος, εἰς τέσσαρας πήχεις. πάχος δέ, δακτυλιαῖος. ὅμοιος καλάμῳ μακρῷ ἀγονάτῳ. ἐπὶ τούτῳ δ' ἡ κωδύα. καὶ τὸ ἄνθος, διπλάσιον ἢ μήκωνος. τὸ δὲ τοιοῦτον ἄνθος στεφανωτικόν, ὃν Αἰγύπτιοι μέν, καλοῦσι λωτόν. Ναυκρατῖται δέ, μελίλωτον. ἀφ' οὗ καὶ στέφανοι μελιλώτινοι, πάνυ εὐώδεις. καὶ καύσωνος ὥρᾳ ψυχικώτατοι. Ὅρα δ' ἐν τούτοις τὸ κωδύα διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γραφόμενον ἐν τοῖς ἀντιγράφοις, ἄλλως παρὰ τὴν ὁμηρικὴν κώδειαν. Πολύβιος δέ, αὐτόπτης φησὶ τοῦ λωτοῦ γενέσθαι. καὶ εἶναι δένδρον οὐ μέγα. τραχύ. ἀκανθῶδες. φύλλα ἔχον χλωρὰ ὅμοια ῥάμνῳ, καρπὸς δὲ αὐτοῦ τὴν μὲν ἀρχήν, ὅμοιος λευκαῖς μυρτίσιν. αὐξόμενος δέ, γίνεται τῷ μὲν χρώματι φοινικοῦς. τῷ δὲ μεγέθει, γογγύλαις ἐλαίαις ὅμοιος. πυρῆνα δὲ ἔχει τελείως μικρόν. γίνεται δέ φησι καὶ οἶνος ἐξ αὐτοῦ ἡδὺς καὶ ἀπολαυστικός, ᾧ χρῶνται χωρὶς ὕδατος. οὐ μένει δὲ πλείον δέκα ἡμερῶν. διὸ καὶ ποιοῦσιν αὐτὸν κατὰ βραχὺ πρὸς τὴν χρείαν. ποιοῦσι δὲ καὶ ὄξος ἐξ αὐτοῦ. ὡς δὲ καὶ ἡ τοῦ φοίνικος ὀπώρα συμπλεῖ εἰς οἶνον, καθωμίληται. ὡς δὲ καὶ ῥοδίζων ἦν τις λωτός, ὁ Ἀθήναιος δηλοῖ ἐν οἷς ἱστορεῖ καὶ ὅτι Παγκράτης ποιητὴς Ἀλεξανδρεὺς Ἀδριανῷ τῷ αὐτοκράτορι ἐπιδημήσαντι ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, μετὰ τερατείας μυθικῆς αὐτὸν ἐπέδειξε. φάσκων ἀναπεμφθῆναι γῆθεν τὸν τοιουτόχροον λωτόν, ὅτι τὸ αἷμα ἡ γῆ ἐδέξατο τοῦ Μαυρουσίου λέοντος, ὃν ἐκεῖ που ἐν κυνηγεσίῳ κατεβεβλήκει ὁ Ἀδριανός, μέγα χρῆμα ὄντα, καὶ πολλῷ χρόνῳ κατανεμηθέντα πᾶσαν Λιβύην, καὶ πολλὰ ἐκείνης ἀοίκητα πεποιηκότα. ἐφ' οἷς οὕτω ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τῇ τῆς ἐννοίας ταύτης εὑρέσει καὶ καινότητι, τὴν ἐν Μουσείῳ αὐτῷ σίτησιν ἔχειν ἐχαρίσατο. καὶ ὅρα τὸ ἐν Μουσείῳ, ἐσχηματισμένον κατ' ἔλλειψιν ἀττικῶς. ὡς εἴπερ ἦν ἐν πρυτανείῳ μουσῶν. δοκεῖ γὰρ τοιοῦτόν τι καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ εἶναι ὁποῖον καὶ ἐν Ἀθήναις. δίκαιοι δὲ μαρτυροῦνται οἱ Λωτοφάγοι καὶ φιλόξενοι, ὅθεν οὐδὲ μήδονται ὄλεθρον, ἀλλὰ φιλοξένως διδόασι λωτοῦ πάσασθαι. διὸ καὶ ἡ τῆς κατ' αὐτοὺς ἱστορίας ἀναγωγή, χώρας ἡδονῆς τῆς περὶ γεῦσιν, τὴν τῶν Λωτοφάγων εἶναι βούλεται γῆν. καὶ τὴν τοῦ λωτοῦ προσφορὰν εἰς τὴν ἐκ

γευσαμένοις ἀστρέφει ἀπολλύουσιν. ἢ κατέχει ὡς εἰπεῖν τῆς γλώττης τοὺς αὐτόθι γενομένους, οὐκέτι πάλιν ὑποστρεψομένους εἰς τὸν ἄλλον βίον ἀφίησι. καὶ οὕτω μὲν οἱ πολλοὶ ὅσοι πρὸς φιλοσοφίαν ἐπ' ἔχουσιν ἁπλῶς, οὐκ ἂν τὴν λωτοφαγίαν παραπλεύσωσιν. ὁ Ὀδυσσεὺς δὲ ὁ σοφὸς, καὶ τοῦ τοιούτου γλυκέος περιγίνεται. καὶ τοὺς μὲν προθυμίους ἑταίρους, ἀνάγκῃ πειθοῦς οὐ καὶ βίας ὑπαγαγόμενος, παραπλεῖ καὶ συναπάγει ἑαυτῷ ἐνθένδε. χρήσιμον δὲ ὡς εἰπεῖν γευσάμενος τοῦ λωτοῦ καὶ Ὀδυσσεύς, ὅμως ἀπέστη, ἐγκρατεῖ καὶ ἐπαινετέον αὐτόν. εἰ δὲ καὶ μὴ γευσάμενος, οὐκ ἐκινήθη δι' ἐπιθυμίας, ἐπαινετέον τῆς φιλοσοφίας αὐτὸν, δι' ἣν ἀπαθὴς ἦν. Ὅρα δὲ καὶ τὸν ῥαθυμότατα ἐνναήμερον πλοῦν ὑπὸ ἰσοειδῶς λεχθέντα ὑπὸ καὶ ἀνέμους πλασθέντα, ὅτι παρὰ μακρὰν διὰ αὐτοῦ ἐξάγει τὴν Ὀδυσσείαν ὁ ποιητὴς τῶν ἡμῖν γνωρίμων τόπων. ἐπιστέον καὶ ὅτι οὐκ ἐνταῦθα μόνον ἀλλά που καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς, ἑταῖροι δύο στέλλονται καὶ τρίτος κῆρυξ εἰς ἔμφασίν τι τοῦ βασιλικὴν οὐ μὴν ἰδιωτικὴν εἶναι τὴν τῆς ἰδίας πρόφασιν βασιλέων διὰ ὑποδρησσῶνες οἱ κήρυκες ἐκ γενῶν ἀνθρώπων θεῖον γένος αὐτοί. ἔτι δὲ, καὶ ὡς ἂν οἱ σταλέντες, ἄσυλοι ἐπεμβαίνωσιν. ἱεροὶ γὰρ οἱ κήρυκες ὡς ἐξ Ἑρμοῦ, καὶ αἰδέσιμοι μετὰ κηρυκείου περιιόντες. ἐπεὶ δὲ αὐτοῖς τὸ κήρυκας εἶναι, σύμβολον ἦν. λαιστρυγόνες μέντοι, ἄδηλον εἰ ἐφείσαντο τοῦ κήρυκος εἰ ἐφοινίσαντο. ὅμηρος γὰρ ἐκεῖ τὴν σπουδὴν τὴν τῆς ἑταίρων φυγῆς μεμνημένος, οὐκ εἶπε τίς ἦν ὁ εἷς ἐκεῖνος ὃν ὁ Ἀντιφάτης λαιστρυγὼν ἀπώλεσεν. ἀλλὰ μόνον ἐρεῖ ὅτι ἕνα μάρψας, ὡπλίσατο δεῖπνον. οἱ δὲ δύο ἀΐξαντες, ἔφυγον. κύκλωψ δὲ ὑπὲρ οὐ φείσαιτο κήρυκος, ἀπέχοιτο οὐ καὶ λίαν πεινῶν. ζῶα γὰρ ἐμπεσόντας αὐτῷ. Τὸ δὲ λωτὸν φαγεῖν, ταὐτόν ἐστι τῷ τὸ λωτοφάγον κλήσεως. ποιητικώτερον δὲ τὸ, λωτοῖο πάσασθαι. καὶ ἔτι πλέον τὸ, λωτὸν ἐρέπτεσθαι. Τὸ δὲ δῆσαι ἐρύσας, ἑρμηνευτικόν ἐστι τοῦ, ἄγων ἀνάγκῃ. ὁ γάρ τινα ἐρύων, ἀναγκαστικῶς ἄγει. Τὸ δὲ σπερχομένους, συντονίαν δηλοῖ φυγῆς μὴ καὶ προσμείνασι τις πάντως διὰ πόσεως τὴν ἀδυναθείας γίνεται. Οὐκ εἰ καὶ ἐν ἄλλοις τὸ πιεῖν πρῶτον φάζει τὴν ἐδωδὴν δὲ τὸ καὶ δίψαι διαιρεῖν ὡς ἐν τῷ, πόσιος καὶ ἐδητύος, ἀλλ' ἐν τοῖς προσεχῶς ῥηθεῖσι καὶ ἑξῆς δηλοῖ, ἀνάπαλιν πεποίηκεν. εἰπών. αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιό τε πασσάμεθ' ἠδὲ ποτῆτος. οὕτω δὲ καὶ πρὸ τούτων ἐν τῷ, ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος. Οὐκ ἀσύντομος ἔμφασις κωπηλασίας τὸ, οἱ δ' αἶψ' εἴσβαινον καὶ ἐπὶ κληῗσι καθῖζον. ἑξῆς δ' ἑζόμενοι, πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς. ὅπερ ὅμοιόν ἐστι τῷ, ἀνερρίπτουν ἅλα πηδῷ. Ὅρα δὲ κάλλος ἐν τρισὶ τὸ, εἴσβαινον. καθῖζον. ἔτυπτον. Ὅτι τὸν περὶ κυκλώπων λόγον ἀρξάμενος Ὀδυσσεύς, ἀπὸ γὰρ τῆς φιλοξένου λωτοφάγων εἰς τοὺς ἀξένους τούτους ὁ τοῦ ποιητοῦ μεταβαίνει πλάσις, φησί. κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων ἀθεμίστων ἱκόμεθα. οἵ ῥα θεοῖσι πεποιθότες ἀθανάτοισιν, οὔτε φυτεύουσι χερσὶ φυτὸν, οὔτ' ἀρόωσιν. ἀλλὰ τάγ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται, πυροὶ καὶ κριθαὶ ἠδ' ἄμπελοι, αἵ τε φέρουσιν οἶνον ἐριστάφυλον. καί σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει. ἃ δὴ ἐπαινῶν ὁ γεωγράφος, φησί. κύκλωπας, αὐτοφυεῖς νέμονται καρπούς. καὶ οὕτω τὴν ἰδιότητα φράσας τῆς γῆς ὁ ποιητὴς ὡς εἰ καὶ νῆσος μακάρων ἦν τις καὶ αὕτη, παρέδωκε γὰρ ἐν παροιμίαις ἐπ' εὐδαιμονίᾳ καὶ ἡ τῶν κυκλώπων ὡς καὶ ἡ τῆς αἰγύπτου γῆ καὶ ἡ τῶν ἀράβων, ἐπιτίθεται καὶ εἰσέτι τοὺς τοιούτους κύκλωπας ὁποῖοί τινές εἰσιν, εἰπών. τοῖσι δ' οὔτ' ἀγοραὶ βουληφόροι οὔτε θέμιστες. ἀλλ' οἵ γ' ὑψηλῶν

Ἔνθεν δὲ προτέρω πλέομεν ἀκαχήμενοι ἦτορ.
Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων ἀθεμίστων
Ἱκόμεθ', οἵ ῥα θεοῖσι πεποιθότες ἀθανάτοισιν,
Οὔτε φυτεύουσι χερσὶ φυτὸν, οὔτ' ἀρόωσιν.
Ἀλλὰ τάγ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται,
Πυροὶ καὶ κριθαὶ, ἠδ' ἄμπελοι, αἵ τε φέρουσιν
Οἶνον ἐριστάφυλον, καί σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει.
Τοῖσιν δ' οὔτ' ἀγοραὶ βουληφόροι οὔτε θέμιστες.
Ἀλλ' οἵγ' ὑψηλῶν ὀρέων ναίουσι κάρηνα
Ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι. θεμιστεύει δὲ ἕκαστος
Παίδων ἠδ' ἀλόχων, οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσι.
Νῆσος ἔπειτα λάχεια παρὲκ λιμένος τετάνυσται
Γαίης κυκλώπων, οὔτε σχεδὸν, οὔτ' ἀποτηλοῦ.
Ὑλήεσσ'. ἐν δ' αἶγες ἀπειρέσιαι γεγάασιν
Ἄγριαι. οὐ μὲν γὰρ πάτος ἀνθρώπων ἀπερύκει.
Οὐδέ μιν εἰσοιχνεῦσι κυνηγέται, οἵ τε καθ' ὕλην
Ἄλγεα πάσχουσιν, κορυφὰς ὀρέων ἐφέποντες.
Οὔτ' ἄρα ποίμνῃσιν καταΐσχεται, οὔτ' ἀρότοισιν.
Ἀλλ' ἥγ' ἄσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἤματα πάντα,
Ἀνδρῶν χηρεύει. βόσκει δέ τε μηκάδας αἶγας.
Οὐ γὰρ κυκλώπεσσι νέες πάρα μιλτοπάρῃοι.
Οὐδ' ἄνδρες νηῶν ἔνι τέκτονες, οἵ κε κάμοιεν
Νῆας ἐϋσσέλμους, αἵ κεν τελέοιεν ἕκαστα,
Ἄστε' ἐπ' ἀνθρώπων ἱκνεύμεναι, οἷά τε πολλὰ

ὀρέων

Ἄνδρες ἐπ' ἀλλήλους νηυσὶ περόωσι θάλασσαν.
Οἵ κέ σφιν καὶ νῆσον ἐϋκτιμένην ἐκάμοντο.
Οὐ μὲν γάρ τι κακή γε. φέροι δέ κεν ὥρια πάντα.
Ἐν μὲν γὰρ λειμῶνες ἁλὸς πολιοῖο παρ' ὄχθας,
Ὑδρηλοὶ, μαλακοί. μάλα ἂν ἄφθιτοι ἄμπελοι εἶεν.
Ἐνδ' ἄροσις λείη. μάλα κεν βαθὺ λήϊον αἰεὶ
Εἰς ὥρας ἀμῷεν, ἐπεὶ μάλα πῖαρ ὑπ' οὖδας.
Ἐν δὲ λιμὴν εὔορμος, ἵν' οὐ χρεὼ πείσματός ἐστιν.
Οὔτ' εὐνὰς βαλέειν, οὔτε πρυμνήσι' ἀνάψαι.
Ἀλλ' ἐπικέλσαντας μεῖναι χρόνον, εἰσόκε ναυτέων
Θυμὸς ἐποτρυνῇ, καὶ ἐπιπνεύσωσιν ἀῆται.
Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ,
Κρήνη ὑπὸ σπείους. περὶ δ' αἴγειροι πεφύασιν.
Ἔνθα κατεπλέομεν, καί τις θεὸς ἡγεμόνευε
Νύκτα δι' ὀρφναίην. οὐδὲ προὐφαίνετ' ἰδέσθαι.
Ἀὴρ γὰρ περὶ νηυσὶ βαθεῖ' ἦν. οὐδὲ σελήνη
Οὐρανόθεν προὔφαινε, κατείχετο δὲ νεφέεσσιν.
Ἔνθ' οὔτις τὴν νῆσον ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν.
Οὔτ' οὖν κύματα μακρὰ κυλινδόμενα προτὶ χέρσον
Εἰσίδομεν, πρὶν νῆας ἐϋσσέλμους ἐπικέλσαι.
Κελσάσῃσι δὲ νηυσὶ, καθείλομεν ἱστία πάντα.
Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Ἔνθα δ' ἀποβρίξαντες, ἐμείναμεν ἠῶ δῖαν.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Νῆσον θαυμάζοντες ἐδινεόμεθα κατ' αὐτήν.
Ὦρσαν δὲ νύμφαι κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο
Αἶγας ὀρεσκῴους ἵνα δειπνήσειαν ἑταῖροι.
Αὐτίκα καμπύλα τόξα καὶ αἰγανέας δολιχαύλους
Εἱλόμεθ' ἐκ νηῶν, διὰ δὲ τρίχα κοσμηθέντες,
Βάλλομεν. αἶψα δ' ἔδωκε θεὸς μενοεικέα θήρην.
Νῆες μέν μοι ἕποντο δυώδεκα, ἐς δὲ ἑκάστην
Ἐννέα λάγχανον αἶγες, ἐμοὶ δὲ δέκ' ἔξελον οἴῳ.

ὀρέων ναίουσι κάρηνα ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, θεμιστεύει δὲ ἕκαστος παίδων ἠδ' ἀλόχων. οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσι. καὶ τὸ ἐστὶν αὐτοῖς τὸ, ἀθεμίστοις εἶναι, τὸ μὴ κοινωνικῶς ἔχειν, μηδὲ πολιτικῶς θεμιστεύεσθαι διὰ τῶν οἱ κοινῇ βουληφόρους καὶ ἀγορητάς, ἀλλὰ κατ' οἴκους ἐν τοῖς ἑαυτῶν. ὥστε οὐχ ἁπλῶς ἀθέμιστοι οἱ καὶ θεοῖς πεποιθότες καὶ τροφίμως παραγόντες ἐκ θεοφιλείας, τὰ ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα φύεσθαι πάντα τοῖς εὐδαιμονοῦσι λέγονται. ἀλλὰ πῇ μὲν, ἀθέμιστοι. πῇ δὲ, θεμιστεύοντες. ὃ γενικῶς συντάξας ὁ ποιητὴς, οὐκ ἀπολύτως φράσας διὰ τὸ ὕστερον, καὶ ἄλλως δὲ ἀθέμιστοι ἀγοραῖς εἰπεῖν. δὴ τὸ μὴ νόμους ἔχειν κοινούς. εἰ δὲ δικαίους ὄντες ἐλύπηρον τὸν φαίακας ἦν ὅτι γειτνιῶντας ὡς προγέγραπται, ἀλλὰ διὰ δὴ τὸ τῆς πολιτείας φασὶν ἀνόμοιον ἐγίνετο. φαίακες μὲν γὰρ ἐκοινώνουν ἀλλήλοις ὑπὸ ἀριστοκρατίας νόμῳ ὑπὸ τοῦ δημοκρατικῶς. οἱ δὲ κύκλωπες, οὐ τοιοῦτοι. εἰ δὲ καὶ πεποιθέναι μὲν θεοῖς ἐνταῦθα κύκλωπες λέγονται, ὁ δὲ πολύφημος ἐν τοῖς ἑξῆς ἐρεῖ ὡς οὐκ ἀλέγουσι Διὸς οἱ κύκλωπες ὡς φέρτεροι, ψευδῶς ἐκεῖ τὸ φασίν. ὃ δὲ πεῖσιν οἱ κακοὶ συνεκβάλλοντες ἑαυτοῖς τὸν ἀγαθὸν ὁ τοῦ συνεξετάζοντες. βιοτεύει γὰρ οἱ λοιποὶ κύκλωπες πλάζονται. ἐν τοῦ τὴν δὲ νῆσον ὑπερλίποντο, καὶ ὑπεχάσθαι οἴδασιν. ὅτι δὲ τοὺς κύκλωπας, λεοντίνους οἱ ὕστερον ἐκάλεσαν, καὶ ὅτι λησταὶ ἦσαν καὶ ἄγριοι, καὶ ὅτι πίων ἡ παρ' αὐτοῖς γῆ ὡς καὶ ἡ πλείων τῆς σικελίας, δῆλόν ἐστι. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ καὶ ὅτι ὥσπερ αἴολος ἰδιωσάμενοι τὴν περὶ λιπάραν νῆσον, οὕτω καὶ κύκλωπες οἱ λαιστρυγόνες, τὴν περὶ λεοντίνην καὶ αἴτνην, ἄξενοί τινες ὄντες. διὸ καὶ τὰ περὶ τὸν πορθμὸν, ἀπλοεῖν ἅλλ εἶναι τότε τοῖς πολλοῖς. ὁ μέντοι ποιητὴς, ὃ πάντα φασὶ πλάττων οὐδ' ἐκ τοῦ μύθου ἀεὶ μακρὰν τερατολογίας ἀπάγων, προσμυθεύει τι καὶ ἐνταῦθα τοῖς ἀληθέσι. τὸ δὲ ὑπερφιάλων δίσημον ὂν ὡς καὶ προγέγραπται, οὐ δοκεῖ ἐπὶ ψόγου ἐνταῦθα κεῖσθαι, ἀλλὰ τοῦ κατὰ σῶμα δηλοῦν μεγαλοφυεῖς τῶν κυκλώπων. ὥσπερ οἱ μνηστῆρες ὑπερφιάλοι καλοῦσιν ἑαυτούς. οὕτω δὲ καὶ τὸ ἀθεμίστων, οὐκ ἐφ' ὕβρει κεῖται νῦν, ἀλλ' ἐν ἱστορίας εἴδει. ὡς τῶν κυκλώπων μήτε νόμους μήτε ἤθη κοινὰ ἐχόντων ὡς ἐρρέθη, μηδὲ στοχαζομένων τοῦ κοινῇ συμφέροντος διὰ τὸ μὴ δὲ κοινῇ πολιτεύεσθαι ἀλλ' ὡς εἰπεῖν, οἰκοκρατεῖσθαι. καὶ σημείωσαι ὅτι διττὸν τὸ ἀθέμιστον. τὸ, τὸ εἰδότα θέμιν μὴ χρῆσθαι αὐτῇ ὅτι ὁ ἀθέμιστος εἴη ἂν ὁ αὐτὸς τῷ ἀδίκῳ, καὶ τὸ μὴ παρ' αὐτοῖς ἔχειν θέμιν δέος ὅλως, ὁποῖοι οἱ ὁμηρικοὶ κύκλωπες. καὶ ὅτι ἔνθα μὴ θέμις, καλῶς ἐκεῖ οὐδ' ἀγοραὶ βουληφόροι. ὑπὲρ θέμις, αἱ δὲ ἀγορὰς ἡμῖν λύει ἠδὲ καθίζει. δῆλον δὲ ὅτι τὸ ἄλλο τι σημαίνει ὁ ὕστε

ρον ῥηθεὶς ἀθέμιτος, πρὸς τὸ ἐνταῦθα ὁμηρικὸν ἀθέμιστον. καὶ ὅτι ὥσπερ χάριδος καὶ δωρικῶς χάριτος, κατὰ δὲ τὴν παρὰ ἡροδιανῷ ἀλκμανικὴν χρῆσιν, καὶ ἀρτέμιδος, δηλαδὴ ἀρτέμιτος θεράποντα, οὕτω καὶ θέμις θέμιτος. καὶ πλεονασμῷ τοῦ σίγμα θέμιστος. διό. θέμισι δὲ [illegible]. καὶ ἐξ αὐτοῦ, ἀθέμιστος. Τὸ δὲ οἱ θεῷ πεποιθότες ἀθανάτοισιν οὔτε φυτεύουσι καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ, ναίουσιν ἐν σπέεσι γλαφυροῖσι, πρέπει τοῖς καθ' ἡμᾶς ἀναχωρηταῖς. οἳ καὶ αὐτοὶ πόλεις μὲν φυγόντες, ὀρέων δὲ ναίοντες κάρηνα ἐν σπηλαίοις, οὔτε φυτεύουσιν, οὔτ' ἄλλό τι τῶν ἐφεξῆς ποιοῦσιν. ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα ἔχουσιν ἅπαντα τὰ καλά. αὐτοκράτορες ὄντες ἑαυτῶν. καὶ τρόπον ἄλλον θεμιστεύοντες οὐ μὴν ἀθεμίστως ἔχοντες. Ἰστέον δὲ ὅτι ἄλλως μὲν, δόξοι ἂν ὁ ἀθέμιστος ἐκ τοῦ θεμίστου γίνεσθαι, ὃ καὶ αὐτὸ ἐν φανερᾷ χρήσει κεῖται, ἀφ' οὗ καὶ ἡ θέμις. κοινότερον δὲ, ἐκ τοῦ θέμις θέμιδος καὶ δωρικῶς ὡς ἐρρέθη θέμιτος, λέγεται θεμιτὸς καὶ ἀθέμιτος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σίγμα, θεμιστεύειν καὶ ἀθέμιστος. ἡ δὲ τοῦ δ καὶ τοῦ τ ὡς δ' εἰπεῖν φιλία ἢ ἀντιμεταχώρησις εἰς ἄλληλα ὡς καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα ἐφάνη, δηλοῦται μὲν καὶ ἐν τῷ, θέμιτος ἢ χάριτος ὡς ἐκ τοῦ θέμιδος καὶ χάριδος. διασημαίνεται δὲ ἡ ἐν τῷ, τρύσιλον ὁδὸν ἀντὶ τοῦ δρύσιλον ἐγράφη ἄλλως. καθὰ ἐγράφη ἔνθα ὁ ποιητὴς αὐτὸ εἶπον. ἔτι δὲ καὶ ἐν τῷ, τῆνος καὶ τῆδες. ὡς γὰρ οἱ τεχνικοί φασιν, οὐ μόνον τῆνος οἱ δωριεῖς λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ τῆδες. θετέον δ' ἐν τούτοις καὶ τὸ, κίδαρις ἐθνικόν. αὐτὴ γάρ φασι καὶ κίταρις λέγεται. ἐπιστέον καὶ ὅτι τὸ δ οὐ μόνον εἰς τὸ τ ἔστιν ὅτε οἶδε μεταχωρεῖν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ αὐτοῦ ἀντίστοιχον θῆτα. ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, μύδω προμηθεὺς καὶ τῶν ἄλλων ἅπερ ἑτέρωθι κεῖνται. καὶ μέσου δὲ τοῦ βῆτα, μεταβολὴ φανερὰ εὕρηται ποτὲ εἰς δασέα καὶ εἰς ψιλά. ὡς καὶ αὐτὸ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα παρασημαίνεται. νῦν δὲ, ἀρκεῖ πρὸς δεῖξιν τὸ, φίλιππος βίλιππος, καὶ τὸ, παλληνικὸν βλέπειν ἤγουν βαλληνικὸν ἀπὸ παλλήνης τῆς κατὰ θρᾴκην τῆς καὶ βαλλήνης. ὅπερ αἴνιγμά ἐστι τοῦ, χρεὼν εἶναι καὶ λίθοις βάλλειν τὸν ἐχθρόν. λέγεται δὲ ὅτι τῆς ἐκεῖ γλώττης ἐστὶν ὁ βίλιππος ἀντὶ τοῦ φίλιππος, τῆς αὐτῆς καὶ τὸ βαλλήνη ἀντὶ τοῦ παλλήνη, καὶ ὅτι ἀγρίως ἐβίουν οἱ παλλήνιοι. διὸ καὶ ἡ τῶν γιγάντων μάχη, ἐν τῇ κατ' αὐτοὺς γῇ μεμυθολόγηται, ὅπου καὶ ἡ φλέγρα. θεοῖς δὲ πεποιθέναι κύκλωπας ὁ μῦθος λέγει, δι' ὧν αὔξονται καρποί, δηλαδὴ διὶ ἀέρι. δήμητρι γῇ. νύμφαις καρποτρόφοις. ἀπόλλωνι ἡλίῳ καὶ τοῖς τοιούτοις. οἷς θαρροῦντες διὰ τὸ τῆς ἐκεῖ γῆς πῖον, οὐκ ἔκαμνον. Τὸ δὲ πεποιθότες, αἰολικόν ἐστι καθ' Ἡρακλείδην. ὃς λέγει ὅτι τὸ, οἶδα πέποιθα λέλοιπα δέδοικα, αἰολικοί εἰσι παρακείμενοι. χαίρουσι γὰρ αἰολεῖς ταῖς τοιαύταις παραπλεύσεσι. τὰ δὲ κοινὰ αὐτῶν, εἶδα. πέπειθα. λέλειπα. δέδεικα. Τὸ δὲ οὐ φυτεύουσι φυτὸν, ἐτυμολογίας ἔχει τρόπον. Τὸ δὲ ἀρόωσιν, ἔοικε δευτέρας εἶναι συζυγίας τῶν περισπωμένων. ἦν δ' ἂν καθαρῶς τρίτης, εἴπερ ἐγράφετο ἀρόουσι. Τὸ δὲ ἄσπαρτα, ἐκτείνει τὴν λήγουσαν. Τὸ δὲ πάντα φύονται, ἑρμηνεύων ἵνα μή τις ἐπὶ ἀγρίαν ἐκφύσιν τὸ πρᾶγμα νοήσῃ, φησί. πυροὶ καὶ κριθαὶ, καὶ τὰ ἑξῆς. ὃ καὶ καινόν. φύονται μὲν γάρ που καὶ ἀλλαχοῦ κατὰ τὸν γεωγράφον, ἄσπαρτά ποτε καὶ ἀνήροτα. πλὴν, ἐκ προϋπάρξαντος ἀρότου τε καὶ σπόρου καὶ καταπεσόντος καρποῦ καὶ πλείονος ἐκεῖθεν εἰς γῆν, καὶ ἐπ' ὀλίγους τινὰς τῶν ἐνιαυτούς. τὸ δὲ καὶ ἀεὶ τὸ τοιοῦτον γίνεσθαι, ὑπερβολὴν ἔχει εὐδαιμονίας. οὕτω δὲ καὶ οἶνος γίνεται μὲν καὶ ἐξ ἀγριάδων αὐτεργάστων. τὸ δὲ καὶ ἐριστάφυλον τὰς τοιαύτας εἶναι, καινόν ἐστι, καὶ θεῖον ὄντως δῶρον. ἐνταῦθα δὲ ὅρα καὶ ὡς οὐ μόνον ἄμπελος κοινότερον ἐριστάφυλος. ἀλλ' ἰδοὺ καὶ οἶνος τοιοῦτος, ὁ ἀπὸ σταφυλῶν μεγάλων γινόμενος. Ὄμβρος δὲ διὸς τουτέστιν ἀέρος, δηλοῖ μὴ αὐχμηρὰν τὴν τῶν κυκλώπων εἶναι. Τὸ δὲ οὐκ ἀγοραὶ βουληφόροι, συντόμως δύο ἀποφαίνεται ταῦτα, τὸ μήτε ἀγορὰς μήτε βουλὰς εἶναι κοινῇ παρὰ τοῖς κύκλωψιν, ἀλλὰ νόμον ἕκαστον εἶναι τοῖς ἑαυτοῦ. Τὸ δὲ οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσιν, ἀντὶ τοῦ οὐχ ὑποτάσσονται ἀλλήλοις. καὶ ὅρα ἐν τῷ, ἀλλήλων, ὅτι καὶ πρὸ ὀλίγων τὸ, κίκονες κικόνεσσιν ἐβόων, ταυτὸν ἦν τῷ, ἀλλήλους. καθάπερ αὖ πάλιν καὶ ἐνταῦθα τὸ, ἀλλήλων, ταυτόν ἐστι τῷ, κύκλωπες κυκλώπων. Ἰστέον δὲ ὅτι μετὰ τοὺς λωτοφάγους περὶ κυκλώπων ὁ ποιητὴς λέγει, οὐχ ὡς ἐφεξῆς αὐτοῖς κειμένων ἐκεῖ που τῇ κατὰ τόπον θέσει, ἀλλ' ὅτι μετ' ἐκείνους, ἡ γῆ τῶν κυκλώπων ἔσχε τὸν ὀδυσσέα, εἴτε ἐνόπιν πλεύσαντα ἐκ λιβύης περὶ τὰ κατὰ σικελίαν, εἴτε καὶ ἀλλαχοῦ πλαγχθέντα κατὰ τὴν ὁμηρικὴν πρόθεσιν. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τὰ περὶ κυκλώπων ἐνταῦθα τὰ πρὶν ῥηθέντα, προκατασκευαστικά εἰσι καὶ χρήσιμα εἰς τὸ πιθανῶς ὕστερον τυφλωθῆναι τὸν πολύφημον. εἰ γὰρ μήτε θεμιστεύονται, μήτε πόλεις ἔχουσι, μήτε οἰκίας, μήτε γεωδαιτοῦνται, καὶ ἐν σπηλαίοις δὲ διεσπαρμένοι οἰκοῦσι καὶ οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσι, ῥᾷον ὅτι κατορθωθήσεται ὁ πολύφημος ἐρημάζων κατὰ σπέος ἐν ἐσχατιῇ. καὶ μᾶλλον ὅτι οὐδὲ παίδων γοῦν ἢ γυναικῶν θεμιστεύει, ἀλλὰ πάντη μονάζει ἀνεπιβούλευτος ὢν καὶ πάντοθεν ἀβοήθητος. Ὅτι πιθανῶς διασώζων καὶ εὐπλάσας ὁ ποιητὴς ἐκ τῶν ἀξένων κυκλώπων τὰς τοῦ ὀδυσσέως νῆας, πλάττει νῆσόν τινα ἐρήμην. μικρὰν μὲν, ἀγαθὴν δὲ θεραπεῦσαι καταίροντάς τινας, εὐδαίμονα καὶ αὐτὴν καὶ πολύθηρον. ἔνθα στήσας ὀδυσσεὺς τὰς λοιπὰς νῆας, μετὰ μόνης ἔπλευσε μιᾶς εἰς τὴν μεγάλην, τὴν τῶν κυκλώπων. καὶ ἔπαθε καὶ ἐποίησε τὰ θρυλούμενα. ἔχει δὲ πιθανῶς ἡ τῆς μικρονήσου ταύτης παντελὴς ἐρημία, ἐκ τοῦ μὴ διοικεῖσθαι ὅλως ναυσὶ τοὺς κύκλωπας. διό περ οὐδὲ εἶχον φόβον οἱ ἐκεῖ καταπλεύσαντες, ἀφ' ἧς ὀδυσσεὺς ὡς ἐξ ὁρμητηρίου τινὸς ἀσφα-

λοῦς ἢ καὶ ἐπιτειχίσματος, εἰς τὴν τῶν κυκλώπων ἐλθὼν καὶ πειραθεὶς ὧν ἐπειράθη, ἐπανῆλθεν εἰς τὰς λοιπὰς νῆας. Τὸ εὗρεν ἐκείνας κακῶν ἀπαθεῖς. ὡς εἴγε κατὰ πρῶτον πλοῦν τῇ τῶν κυκλώπων γῇ προσωρμίσθη, οὐκ ἂν εὐτυχῶς εἶχεν ἀπαλλάξαι. νῦν δὲ κατά τι θεῖον τῷ νησιδίῳ προσοκείλας, εὐτύχησε. διὸ καὶ τις θεὸς ἡγεμονεῦσαι αὐτοῦ λέγεται εἰς τὸν τοιοῦτον κατάπλουν. γενόμενον ἔν τε λειοκύμονι γαλήνῃ, καὶ ἐν σκοτομήνῃ βαθείᾳ. ὃ καὶ αὐτὸ πρὸς ἀγαθοῦ γέγονεν. εἰ γὰρ ἦν ἡμέρα, τῇ τῶν κυκλώπων ἂν προσέσχον γῇ οὐκ ἐπὶ καλῷ. ἔστι δὲ ἡ περὶ τῆς τοιαύτης νήσου ὁμηρικὴ φράσις, τοιαύτη. νῆσος ἔπειτα λάχεια παρὲκ λιμένος τετάνυσται γαίης κυκλώπων. οὔτε σχεδὸν οὔτ᾽ ἀποτηλοῦ. ὑλήεσσα. ἐν δ᾽ αἶγες ἀπειρέσιαι γεγάασιν ἄγριαι. οὐ μὲν γὰρ πάτος ἀνθρώπων ἀπερύκει. οὐδέ μιν εἰσοιχνεῦσι κυνηγέται. οἵτε καθ᾽ ὕλην ἄλγεα πάσχουσι, κορυφὰς ὀρέων ἐφέποντες. ὃ δὴ πρὸς ψόγον τῆς κυνηγετικῆς τέχνης παρέρριπται. οὔτ᾽ ἄρα ποίμνῃσι καταΐσχεται καὶ τὰ περὶ ἡμέρους τόπους, οὔτ᾽ ἀρότοισιν. ἀλλ᾽ ἥγ᾽ ἄσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἤματα πάντα, ἀνδρῶν χηρεύει. βόσκει δέ τε μηκάδας αἶγας. εἶτα αἰτίας ἀποδιδοὺς δι᾽ ἣν εὐδαίμων οὖσα ἡ νῆσος ἀοίκητός ἐστι, φησίν, οὐ γὰρ κυκλώπεσσι νέες πάρα μιλτοπάρῃοι. οὐδ᾽ ἄνδρες νηῶν ἔνι τέκτονες εἰ κάμοιεν νῆας ἐϋσσέλμους, αἵ κε τελοῖεν ἕκαστα, ἄστε᾽ ἐπ᾽ ἀνθρώπων ἱκνεύμεναι, οἷά τε πολλὰ ἄνδρες ἐπ᾽ ἀλλήλους νηυσὶ περόωσι θάλασσαν. οἵ κέ σφιν καὶ νῆσον ἐϋκτιμένην ἐκάμοντο. καὶ ἔστι τοῦτο ναυτιλίας ἔπαινος. διότι γὰρ ἀοίκητοι ἂν ἦσαν αἱ νῆσοι μὴ ταύτης οἰκιζούσης αὐτάς. εἶτα μετὰ τὴν τοιαύτην αἰτίαν ἐπιμελεστέρως ἐκ περιουσίας, ἐπάγει καὶ τὸ λοιπὸν ἐγκώμιον τῆς χώρας, εἰπών. οὐ μὲν γάρ τι κακή γε. φέροι δέ κεν ὥρια πάντα. ἐν μὲν γὰρ λειμῶνες ἁλὸς πολιοῖο παρ᾽ ὄχθας, ὑδρηλοί, μαλακοί. μάλα κ᾽ ἄφθιτοι ἄμπελοι εἶεν. ἐν δ᾽ ἄροσις λείη. μάλα κεν βαθὺ λήϊον αἰεὶ εἰς ὥρας ἀμῷεν. ἐπεὶ μάλα πῖαρ ὑπ᾽ οὖδας. οὕτω καὶ τοὺς εἰς γεωργίαν δεξιοὺς τόπους τεχνιέντως ὁ ποιητὴς ὑλοκρινεῖ. ἐν δὲ λιμήν φησιν εὔορμος, ἵν᾽ οὐ χρεὼ πείσματός ἐστιν. οὔτ᾽ εὐνὰς βαλέειν οὔτε πρυμνήσι᾽ ἀνάψαι. ἀλλ᾽ ἐπικέλσαντας, μεῖναι χρόνον, εἰσόκε ναυτέων θυμὸς ἐποτρύνῃ καὶ ἐπιπνεύσωσιν ἀῆται. αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος, ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ, κρήνη ὑπὸ σπείους. περὶ δ᾽ αἴγειροι πεφύκασιν. ὑδροχαρὲς καὶ ὑδατοτρεφὲς τὸ τοιοῦτον φυτόν. καὶ τοιαύτη μὲν ἡ τῆς νήσου ἔκφρασις τῆς θαυμαστῆς. ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, νῆσον θαυμάζοντες ἐδινεόμεσθα κατ᾽ αὐτήν. ἧς περ ὄνομα οὐκ εἰκὸς εἰδέναι τὸν Ὀδυσσέα διὰ τὴν αὐτῆς ἐρημίαν. τινὲς μέντοι τὸ λάχεια, ὄνομα τῆς νήσου ὑπώπτευσαν, ὡς γνωσθὲν διὰ Κίρκης τῷ Ὀδυσσεῖ ἐξ ἐρωτήσεως. ἕτεροι δὲ, λάχειαν, τὴν εὔγεων φασὶ καὶ ἐπιτηδείαν λαχαίνεσθαι ἤτοι σκάπτεσθαι, ὅθεν καὶ τὸ λάχανον. κεῖται δὲ καὶ μετὰ ταῦτα ἡ λέξις ἐν τοῖς, ἀκτή τε λάχεια. εἰ δὲ γράφεται τετρασυλλάβως ἐλάχεια, εἴη ἂν ὥσπερ λιγὺς λίγεια, οὕτω καὶ ἐλαχὺς ἐλάχεια ἡ ἐλαχίστη. Τὸ δὲ παρὲκ λιμένος γαίης κυκλώπων ἐγγὺς ἐόντων καὶ ὧν ὁ χῶρος ἐγγὺς κατὰ τὸν ποιητὴν, ἑρμηνεύει εὐθὺς ἐν τοῖς, οὔτε σχεδὸν οὔτ᾽ ἀποτηλοῦ. Τὸ μὲν γὰρ οὐ σχεδὸν, εἴρηται διὰ τὴν ἐκ προθέσεως τὸ δὲ οὐδ᾽ ἀποτηλοῦ, διὰ τὴν παρά. τὸ μὲν γὰρ οὐ σχεδὸν, ἔξω καὶ μακρὰν πού ἐστι. τὸ δὲ οὐ τηλοῦ, ἐγγύς ἐστι, καὶ ὡς εἰπεῖν, πάρεστι. τοιαύτη δὲ ἡ σημασία τοῦ τε παρὲκ καὶ τοῦ παρέξ. Σημείωσαι δ᾽ ὡς ἐν τοῖς τοιούτοις, ποτὲ καὶ ἡ ἐξ πρόθεσις ἐπικρατοῦσα, νικᾷ. δηλαδὴ παρὲκ νόον, ἤγουν μακρὰν νοὸς ἤγαγε. ποτὲ δὲ, ἡ παρὰ, ὡς ἐνταῦθα. ἔνθα ἐγγὺς τῆς λαχείας εἰσὶν οἱ κύκλωπες. Τὸ δὲ ὑλήεσσα, πιθανολογεῖ τὸν ἐν τῇ νήσῳ πληθυσμὸν τῶν αἰγῶν. ὥσπερ καὶ τὸ τετάνυσται, δηλωτικόν ἐστι τοῦ, παραμήκη τὴν νῆσον εἶναι. Τὸ δὲ ἀπειρεσίας αὐτόθι αἶγας εἶναι, ἡ ἐφεξῆς ἄγρα δηλώσει. ἄγριαι δὲ πάντως, αἱ περὶ τόπον ἀοίκητον. ταυτὸν δ᾽ εἰπεῖν ἔρημον. διὸ ἐπάγει. οὐ γὰρ πάτος ἀνθρώπων ἀπερύκει καὶ τὰ ἑξῆς. πάτος δέ φασιν, ἡ ἀναστροφὴ, ἤτοι ὁδός. ὅθεν ἀπόπατος, ἡ ἄφοδος ἤτοι κόπρος. καὶ ἀποπατεῖν, τὸ ἀφοδεύειν. καὶ παροιμία τὸ, ἐκ πάτου. ἀντὶ τοῦ ἐκ ποδῶν. ὀνοματοποιεῖται δὲ καὶ αὐτὸ, καθὰ ὁ κτύπος καὶ ὁ δοῦπος καὶ τὰ τοιαῦτα. Τὸ δὲ οὔτε ποίμναις καταΐσχεται, ἀντὶ τοῦ κατέχεται. οὐ γὰρ ἄξιοι εἰπεῖν καταποιεῖται, τοῦτο γὰρ ἐπὶ ἀνθρώπων λέγεται. Τὸ δὲ ἀνδρῶν χηρεύει, διαφορά ἐστι τῆς τοιαύτης νήσου πρὸς τὴν τῶν κυκλώπων. ἄσπαρτοι μὲν ἄμφω καὶ ἀνήροτοι καὶ εὔκαρποι. χηρεύουσα δὲ αὕτη ἀνδρῶν, βόσκει αἶγας ἀντ᾽ αὐτῶν. Τὸ δὲ μηκᾶσθαι ὅτι αἰγῶν μιμεῖται φωνὴν ὅθεν καὶ μηκάδες αἶγες, δῆλον. καθὰ καὶ ὅτι προβάτων τὸ βληχᾶσθαι. καὶ ἄλλων δὲ, ἄλλοι μιμηταὶ τῆς φωνῆς. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ, νέες πάρα καὶ ἔνι τέκτονες, καθ᾽ ὁμοιότητα παράκειται. τὸ εἶναι γὰρ δηλοῦσι καὶ ἄμφω. ἔστι γὰρ πάρα μὲν, ἀντὶ τοῦ πάρεισιν. ἔνι δὲ, ἀντὶ τοῦ ἔνεισι. μιλτοπάρῃοι δὲ, ἁπλῶς οὕτω κεῖνται καὶ οὐ πρὸς διαστολήν. κύκλωψι γὰρ, οὔτε τοιαῦται νῆες εἰσὶν, οὔτε κυανόπρωροι. Τὸ δὲ κάμοιεν νῆας ἐνεργητικῶς, καὶ νῆσον ἐϋκτιμένην ἐκάμοντο παθητικῶς, τὴν αὐτὴν ἔχουσιν ἔννοιαν. ἐπειδὴ καὶ κάματός ἐστιν ἐν ἀμφοῖν. λαμβάνεται γὰρ ἡ τοῦ καμεῖν λέξις νῦν κοινότερον, ἀντὶ τοῦ ποιεῖν μετὰ πόνου μάλιστα. ἢ ἀντὶ τοῦ τελεῖν. ὡς δηλοῖ τὸ, αἵ κεν τελέοιεν ἕκαστα. Τὸ δὲ οἷά τε πολλὰ, ἔλλειψιν ἔχει προθέσεως. ἵνα λέγῃ δι᾽ οἷα πολλὰ αἴτια καὶ πράγματα, ἐπ᾽ ἀλλήλους περῶσιν ἄνθρωποι. Τὸ δὲ φέροι δὲ ὥρια πάντα, οὐχ ὅτι νῦν φέρει. ἀλλ᾽ ὅτι ἐργάζοιτ᾽ ἂν ἐν καιρῷ εἰ μὴ κατεβόσκετο ὑπὸ αἰγῶν. δηλοῖ δὲ ἂν τὸ, φέρειν ὥρια πάντα, γῆν εὔφορον εἶναι καὶ ἄλλως αἰγίβοτον. Ὄχθας δὲ ἁλὸς, τοὺς αἰγιαλοὺς λέγει. Ὅτι δὲ καὶ ὑδρηλὸς ὁ κυρίως λειμὼν καὶ πιώδης δὲ, ἤδη δὲ καὶ λεχεποίης καὶ διὰ τοῦτο μαλακὸς, δῆλόν ἐστι. καὶ ὡς οἱ τοιοῦτοι τόποι, δεξιοὶ εἰς ἀμπέλων

φυτείαν ἂν ἡ νῆσος αὕτη σέρεται ὡς ἔρημος. οἱ δ' ἂν ὑπὲρ ὑμῶν, ἐδύναντο αὐτὴν ὅμηρος, ποιεῖ δὲ τοῦτο ἡ φύσις, διὰ τὸ μὴ εἶναι τοὺς χρήζοντας, ἐπείπερ ἡ νῆσος ἀοίκητος. ἴσως δὲ καὶ οὖσαι, οὐκ ἐπεῖπον σῖτον ἱεροστάφυλον, ἀλλὰ συντίθησιν ἁπλῶς καὶ αὐτὰς τῇ νήσῳ εἰς τὸ εἶναι ὑλήεσσαν. Ὅρα δὲ καὶ ὡς μνησθεὶς τόπου δεξιοῦ εἰς ἀμπελουργίας καὶ εἰς λείου κατασποράν, ἐπήγαγεν ἀποστατικῶς κατά τι κάλλος δι' ἐπαναφορᾶς δ', μάλα κ' ἂν ἄφθιτοι ἄμπελοι εἶεν. καὶ τὸ, μάλα κ' ἂν βαθὺ λήϊον ἀμῷεν. καλῶς ἀποτέμνων ἀμπέλοις μὲν, τὸ ἄφθιτον δηλ. τὸ μακρόβιον. λείῳ δὲ ἐπιτηδείῳ, μόνον τὸ βαθύ. Ὅτι δὲ σχῆμα ἐπαναφορᾶς τὸ, μάλα ἄφθιτοι καὶ μάλα βαθὺ διὰ τὸ εἰς τὴν αὐτὴν λέξιν ἐπαναφέρειν, δῆλόν ἐστι. Τὸ δὲ εἰς ὥρας, οἱ μεθ' ὅμηρον λαβόντες οἱ ἀττικοί, φασὶν ἐπὶ ἀρᾶς δ', μὴ ἐς ὥρας ὁ δεῖνα ἵκοιτο, ἀλλὰ δηλαδὴ πρὸ ὥρας ἐκεῖσε ἔλθοι. ἐν δὲ τῷ, οὔτ' εὐνὰς βαλεῖν τουτέστι κατὰ βυθοῦ ἀγκύρας ῥίψαι, οὔτε πρυμνήσια ἀνάψαι ὃ ἐστι καταδῆσαι, ποιηταὶ αἱ ἀρτιόσεις. ἐρεῖν γὰρ εἰπεῖν ὅτι οὐ χρεία πείσματός ἐστιν ἀπογείου σχοινίου ὡς ἡ εὐνὰς βαλεῖν δεῖ αὐτὸν ἢ πρυμνήσια ἀνάψαι. ἐκ δὲ τοῦ, εὐνὰς βαλεῖν, τὸ ἀγκυροβολεῖν μετὰ τοὺς μεθ' ὅμηρον συντίθεται ἐπείπερ εὐναὶ ποιητικῶς πολλαχοῦ αἱ ἄγκυραι. Τὸ δὲ κέλλειν, πρωτότυπόν ἐστι καὶ ἐξ αὐτοῦ κατὰ πλεονασμὸν τὸ ὀκέλλειν. τρεῖς γοῦν αἱ ταῦθα χρῶνται τῇ λέξει δίχα τοῦ ο ἐν τῷ, ἐπικέλσαι τὰς μὲν νᾶς. καὶ, νῆας ἐπικέλσαι. καὶ, κελσάσησι δὲ νηυσί. καὶ ἔοικεν ἐκ τοῦ τοιούτου κέλλειν, καὶ κόλπος λέγεσθαι, ὅπου δηλαδὴ νῆες κέλλουσιν. οἱ δὲ τῷ, εἰσόκε ναυτέων θυμὸς, ἐδύνατο μὲν γράψαι ναυτῶν θυμός. προείλετο δὲ τὸ διὰ χασμῳδίας, σεμνότερον. Τὸ δὲ ἐπιπνεύσωσιν ἀῆται, κατὰ τὸ ἐπὶ πλεῖστον εἴρηται. ὡς ἐπεὶ πολὺ γὰρ ἀνέμων πνιγός ἐστι, ἐκ λιμένων ἀναγόμεθα εἴγε θυμὸς ἐποτρύνει κράτα δὲ λιμένος λέγει, ὡς καὶ κορυφὴν ὄρους καὶ εἴ τι που τοιοῦτον. οἱ δὲ τῷ, κρήνη ὑπὸ σπείους, ἀγαθόν τι προσμαρτυρεῖται τῇ νήσῳ καὶ ἡ σπηλαιώδης κατάδυσις. ὅλως δὲ εἰπεῖν, τὸ τῶν κυκλώπων γῆς ἐπικόσμημα ἡ ῥηθεῖσα νῆσός ἐστιν, ὡς τῷ ἐγγὺς εἶναι μετέχουσα πως αὐτῆς. πρὸς σαφήνειαν δὲ τοῦ, ἀγλαὸν ὕδωρ, ἐπάγεται, τὸ κρήνη. ἵνα μὴ τέλμα τυχὸν ἢ ἑτέρα τις ὑγρότης τοιαύτη νοηθείη ἀπόρροιαν ἔχουσα. Ὅτι εὐτυχοῦς τυχηροῦ κατάπλου δήλωσις δ', ἔνθα κατεπλέομεν μή τι ἰδόντες μήτε ἀκούσαντες. ἀλλὰ πῶς; θεὸς ἡγεμόνευε νύκτα δι' ὀρφναίην. οὐδὲ προυφαίνετ' ἰδέσθαι, ἀὴρ γὰρ περὶ νηυσὶ βαθεῖα ἦν. οὐδὲ σελήνη οὐρανόθεν προὔφαινε, κατείχετο δὲ νεφέεσσι. καὶ ὅρα τὸ, κατείχετο νεφέεσσιν. ὅπερ ὅμοιόν ἐστι πως τῷ, πρίμνα κατεῖχε ὃ ἐστι κατέχεται. εἰ δὲ καὶ νῆσος ἐστι περὶ ἣν ὁ κατάπλους, προσφυῶς καὶ τὰ ἑξῆς. ἤγουν τὸ, ἔνθ' οὔ τις τὴν νῆσον ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν. οὔτ' οὖν κύματα μακρὰ κυλινδόμενα ποτὶ χέρσον εἰσίδομεν, πρὶν νῆας ἐϋσσέλμους ἐπικέλσαι. κελσάσησι δὲ νηυσὶν ὅ ἐστι κατ' ἀντίπτωσιν προσοκείλασαι δὲ τῶν νεῶν, καθείλομεν ἱστία πάντα, ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τὸ ἀὴρ ἐνταῦθα, ἐκτείνει τὴν ἀρχουσαν. ὥς τι ἐν τῷ, ἱέρος καὶ ἱέρεια καὶ ἱερὰ, οὐ διὰ βραχύτητα τοῦ ἄλφα ἐξετάθη τὸ δίχρονον, ἀλλὰ κατὰ διαλέκτου ἰδίωμα. ἐπεί τοι γε, εἶχον καὶ αὐτὰ δι' ἐκτεταμένου τοῦ α προφέρεσθαι ὁμοίως τῷ, ἀκάματος καὶ ἀθάνατος. ὥσπερ αὖ πάλιν καὶ ὁ ἀὴρ, ἔτρεψεν ἂν τὸ α εἰς η εἰ μὴ κατὰ φωνὴν οὕτω τραχεῖαν ἐγίνετο. θηλυκῶς δὲ καὶ νῦν ὁ ἀὴρ, ὡς δηλοῖ τὸ, ἀὴρ βαθεῖα ἦν. Τὸ δὲ μὴ σελήνην οὐρανόθεν προφαίνειν, τὴν ἀσέληνον νύκτα συνέθετο παρὰ τοῖς μεθ' ὅμηρον. δῆλον δὲ καὶ ὅτι καταπλεῦσαι καὶ κέλσαι καὶ ἐπικέλσαι, ἐλλιμενίσθηναι ἐστί. καθελεῖν δὲ ἱστία, τὸ καταγαγεῖν συστεῖλαι. Ὅτι ἐν ἰλιάδι μὲν, τὸ βρίζειν ἐπὶ ἀμβλείας ἔθετο. ὡς ὅτε εἶπεν, ἀπονυστάζειν. ἐνταῦθα δὲ φανερῶς, ἐπὶ ὕπνου τὴν λέξιν τίθησιν. ἐπειδὴ καὶ κυρίως βρίζειν ἐστὶ, τὸ βαρὺ ἵζειν. ἢ μετὰ βορὰν ἵζειν. φασὶ γοῦν. ἐνθάδ' ἀποβρίξαντες ἐμείναμεν ἠῶ δῖαν. Ὅτι νύμφαι καὶ ὧδε κοῦραι διὸς, ἀλληγορικῶς αἱ τῶν φυτῶν αὐξητικαὶ δυνάμεις, ἃς ὁ ζεὺς ποιεῖ. τουτέστιν ὁ ἐν τῷ περιέχοντι ἐνυδρα τὸν ὑφ' οὗ τὰ ζωοτρόφα τέθηλε φυτά. φασὶ γοῦν. ὦρσαν δὲ νύμφαι κοῦραι διὸς αἶγας ὀρεσκῴους, ἵνα δειπνήσειαν ἑταῖροι. κατὰ γνησίας δὲ ἀκολουθίας τοῦτο. διὸ ἐπάγει αὐτίκα καμπύλα τόξα καὶ αἰγανέας δολιχαύλους εἱλόμεθα, ἐκ νηῶν ἐπιλεξάμενοι, διὰ δὲ τρίχα κοσμηθέντες τάχα δὲ ταχθέντες, βάλλομεν. αἶψα δὲ δῶκε θεὸς μενοεικέα θήρην. ἣν καὶ ἐφεῤῥηνείαν, φασὶν ὁ ὁμηρικὸς ὀδυσσεύς. νῆες μέν μοι ἕποντο δυώδεκα. ἐς δὲ ἑκάστην, ἐννέα λάγχανον ἤτοι ἐκληροῦντο αἶγες. ἐμοὶ δὲ, δέκα ἐξεῖλον οἴῳ. οὕτω γὰρ βραχὺ τοῖς πάλαι στρατηγοῖς ἦν τὸ ὑπὲρ πλεῖον. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δὲ τὰ κύκλωπος μῆλα δασσάμενοι, ἀρνειὸν οἱ ἑταῖροι τῷ ὀδυσσεῖ ἔδωκαν ἔξοχα. ὃν καὶ ἐπὶ τῷ αἰγιαλῷ ἔθυσαν. καὶ ἔστιν ἐν τούτοις σημειώσασθαι ὡς εἰ καὶ ἄπειρα τῇ τῶν κυκλώπων γῇ τὰ καλὰ, ὅμως οἱ οἰκοῦντες ἄνδρες, τὸ πλεῖστον αἴτιοι. διὸ κύκλωπες μὲν, καὶ πρόβατα εἶχον. ἡ δὲ αὐτόθι μικρὰ νῆσος, αἶγας καὶ μόνας. καὶ ἡ μὲν, ἀμπέλους ἀειστάφυλους. ἐκείνη δὲ, οὔ. καὶ τῇ μὲν, πυροὶ καὶ κριθαὶ φύονται, οὐ μὴν καὶ ἐν τῇ ἑτέρᾳ νήσῳ τῇ ἀπανθρώπῳ. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι οὐ μόνον καὶ ταῦροι ὀρεσκῷοι ἐν ἰλιάδι, ἀλλὰ καὶ αἶγες ἐνταῦθα. ἔστι γὰρ τὸ ἐπίθετον, ἁρμόζον πᾶσι τοῖς ὀρειτρόφοις τῶν ζώων. αἰγανέαι δὲ, ὑπὲρ κατὰ αἰγῶν ἵενται, ἰδοὺ ἐνταῦθα ἐπαληθεύει αὐταῖς τοὔνομα. βάλλονται γὰρ αἶγες δι' αὐτῶν. δολιχαύλους δὲ, τὰς μακροσιδήρους λέγει. αὐλὸς γάρ φασι νῦν, ὁ ὀπὴ τῆς αἰχμῆς ἢ τὸ ξύλον ἐμβάλλεται. Ὅρα δὲ καὶ ὡς εὐεπίφορος ὅμηρος εἰς τὸν ἐννέα ἀριθμὸν, πάσχει τοῦτο καὶ νῦν. ἐννέα διανέμων αἶγας ἑκάστῃ τῶν νεῶν. ἐφ' αἷς καὶ λαγχάνοντες οἱ σύμπλοι, τὸ ἀστασίαστον ἐπραγματεύοντο.

Ὅτι

Ὅτι μετὰ τὸ συμπόσιον ἐπιλεχθείη ἂν τὸ, ὡς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα, ἥμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ. εἰ δὲ καὶ περιουσίαν οἴνου δηλῶσαι αἱρεῖτό τις, ἐρεῖ καὶ τὰ ἑξῆς· οὐ γάρ πω νηῶν ἐξέφθιτο οἶνος ἐρυθρὸς, ἀλλ' ἐνῆεν. πολλὸν γὰρ ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἕκαστοι ἠφύσαμεν. ὀδυσσεὺς δὲ πολὺ τὸν ἐκ κικόνων οἴνου τοῦτό φησι. πολύοινος γὰρ ἡ κατ' ἐκείνους θράκη. Ὅρα δὲ καὶ ἐν τῷ καὶ μέθυ ἡδὺ, λεῖπον συνεκδοχικῶς τὸ ἐπίνομεν. ἐλλέλειπται δὲ, διὰ τὸ πάντη γνώριμον. οὕτω καὶ ὑποκαταβὰς ἐρεῖ τὸ, κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ἐλεύσσομεν ἐγγὺς ἐόντων. καπνόν τ' αὐτῶν τε φθογγήν τ' οἰῶν τε καὶ αἰγῶν. καὶ ἐνταῦθα γὰρ οὐ τὸ, φθογγὴν αὐτῶν καὶ οἰῶν καὶ αἰγῶν, ἐξ ἀναλόγου λείπει τὸ ἠκούομεν. Ἴσως δὲ εἴποι τις ἂν τὸ, δαινύμενοι κρέα καὶ μέθυ, μὴ συνεκδοχὴν ἔχειν. οὐ γάρ φησιν ἔδοντες κρέα καὶ μέθυ, ἀλλὰ δαινύμενοι, ὅπερ ἐστὶν οἷον δαιτὶ δαπανῶντες. Ὅρα δὲ καὶ τὸ, ἐξέφθιτο οἶνος. ῥηθὲν ἀντὶ τοῦ, ἐδαπανήθη. καὶ τὸ, φθογγὴν, ῥηθὲν ἐπί τε ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ ζώων ἀλόγων. Ὅτι πεπειραμένος ἤδη εὐνοίας φράσιν ὀδυσσεὺς ἐξ ὧν ἠκούσθη παρὰ τοῦ βασιλέως ἀλκινόου, λέγει πειράσασθαι πολύτως εἰς τὴν αὐτὴν παρ' ἐκείνων γῆν τῶν κυκλώπων δηλαδὴ, οἵ τινές εἰσιν. ἢ ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι. ἢ φιλόξεινοι καί σφιν νόος ἐστὶ θεουδής. τοὺς γὰρ δύο στίχους τούτους, οὐ μόνον ἐν τῷ ξένῳ τῇ ῥαψῳδίᾳ ἔφη ὁ ποιητὴς ἀπαραλλάκτως, ἀλλὰ πρὸ ὀλίγου ὁ ἀλκίνοος αὐτὸ φράσας ἔφη πρὸς ὀδυσσέα. ὑπαλλαγμένου ἐκεῖ τοῦ χαλεποὶ, ἀντὶ τοῦ ὑβρισταὶ, ὅπερ ἐνταῦθα κεῖται. Σημείωσαι δ' ἐνταῦθα ὅτι περάσασθαι τὴν ἐν τῇ πατρίδι ὁ ἥρως ἐθέλει αὐτὸς ἐκεῖνος μὲν καὶ τῇ αὐτοῦ, ἐπιμένειν τοῖς ἑταίροις πιστεύει, διά τι τὸ κατὰ τοὺς λωτοφάγους σύμβαμα καὶ τὸ ἐν τῇ γῇ τῶν κικόνων ἀπέθεσαι. καὶ τοῦτο μὲν, κατὰ τὸ φαινόμενον. ὄντως δὲ ἀληθῶς, διότι οὕτως ἔδει ὡς ἂν ἡ τῆς τυφλώσεως τοῦ κύκλωπος ἱστορία γίνηται, αὐτοῦ τοῦ ὀδυσσέως πολυπειρ[illegible] εἰς αὐτὸν μὴ σταλέντος. Ὅρα δὲ τὸ, καὶ ἐσφιν νόος

Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα,
Ἥμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
Οὐ γάρ πω νηῶν ἐξέφθιτο οἶνος ἐρυθρὸς,
Ἀλλ' ἐνῆεν. πολλὸν γὰρ ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἕκαστοι
Ἠφύσαμεν, κικόνων ἱερὸν πτολίεθρον ἑλόντες.
Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ἐλεύσσομεν ἐγγὺς ἐόντων
Καπνόν τ' αὐτῶν τε φθογγὴν οἰῶν τε καὶ αἰγῶν.
Ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
Δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς,
Καὶ τότ' ἐγὼν ἀγορὴν θέμενος, μετὰ πᾶσιν ἔειπον.
Ἄλλοι μὲν νῦν μίμνετέ μοι ἐρίηρες ἑταῖροι,
Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηΐ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἑτάροισιν
Ἐλθὼν, τῶνδ' ἀνδρῶν πειρήσομαι οἵ τινές εἰσιν.
Ἤ ῥ' οἵγ' ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι,
Ἦε φιλόξεινοι, καί σφιν νόος ἐστὶ θεουδής.
Ὣς εἰπὼν, ἀνὰ νηὸς ἔβην. ἐκέλευσα δ' ἑταίρους,
Αὐτούς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
Οἱ δ' αἶψ' εἴσβαινον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον.
Ἑξῆς δ' ἑζόμενοι, πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸν χῶρον ἀφικόμεθ' ἐγγὺς ἐόντα,
Ἔνθα δ' ἐπ' ἐσχατιῇ, σπέος εἴδομεν ἄγχι θαλάσσης
Ὑψηλὸν, δάφνῃσι κατηρεφές. ἔνθα δὲ πολλὰ
Μῆλ' ὄϊές τε καὶ αἶγες ἰαύεσκον, περὶ δ' αὐλὴ
Ὑψηλὴ δέδμητο κατωρυχέεσσι λίθοισιν,
Μακρῇσί τε πίτυσιν, ἰδὲ δρυσὶν ὑψικόμοισιν.
Ἔνθα δ' ἀνὴρ ἐνίαυε πελώριος, ὅς ῥά τε μῆλα
Οἶος ποιμαίνεσκεν ἀπόπροθεν, οὐδὲ μετ' ἄλλους
Πωλεῖτ'. ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐὼν, ἀθεμίστια ᾔδη.
Καὶ γὰρ θαῦμ' ἐτέτυκτο πελώριον. οὐδὲ ἐῴκει
Ἀνδρί γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ ῥίῳ ὑλήεντι
Ὑψηλῶν ὀρέων, ὅ, τε φαίνεται οἶον ἀπ' ἄλλων.
Δὴ τότε τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρίηρας ἑταίρους,
Αὐτοῦ πὰρ νηΐ τε μένειν καὶ νῆα ἔρυσθαι.
Αὐτὰρ ἐγὼ κρίνας ἑτάρων δυοκαίδεκ' ἀρίστους,
Βῆν. ἀτὰρ αἴγεον ἀσκὸν ἔχον μέλανος οἴνοιο
Ἡδέος, ὅν μοι ἔδωκε Μάρων Εὐάνθεος υἱὸς,
Ἱρεὺς Ἀπόλλωνος, ὃς Ἴσμαρον ἀμφιβεβήκει,
Οὕνεκά μιν σὺν παιδὶ περισχόμεθ' ἠδὲ γυναικὶ

ἐστὶ θεουδής. ὑπαλλάσσει γὰρ οὕτω τὴν κοινὴν φράσιν, ὡς τὸ δενδρόν, τοιοῦτον. οἱ φιλόξενοι καὶ θεουδεῖς. ὅμηρος δὲ τοῦτο φράσας, ὑπαλλαγὴν ἐποίησε σχήματος. Ὅτι τὸ ἀνὰ νηὸς βῆναι, πρόθεσιν ἔχει ἀντὶ προθέσεως ὡς εἰπεῖν, ἐπὶ νηὸς βῆναι. ἴσως δὲ καὶ καθ' ὑπέρβασιν καὶ ἔλλειψιν ἑτέρας προθέσεως πέφρασται. ἵνα ᾖ, ἀναβῆναι ἐπὶ νηός. ἄλλως γάρ, ἡ ἀνὰ πρόθεσις, γενικῇ οὐ συντάσσεται. λέγει οὖν, ὡς εἰπὼν, ἀνὰ νηὸς ἔβην. ἐκέλευσα δ' ἑταίρους αὐτούς τ' ἀμβαίνειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι; καὶ τὰ ἑξῆς ὡς καὶ πρὸ ὀλίγου ἐγράφη. καὶ ὅρα τὸ, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι. δῆλον γὰρ ὡς ταυτὸν, λῦσαι καὶ ἀναλῦσαι εἰπεῖν. Ὅτι καὶ τὸ τοῦ κύκλωπος ἐκφράζων σπήλαιον καὶ τὰ περὶ αὐτό, φησίν. ἔνθα δ' ἐπ' ἐσχατιῇ σπέος εἴδομεν ἄγχι θαλάσσης ὑψηλόν, δάφνῃσι κατηρεφές. ἔνθα δὲ πολλὰ μῆλ' ὄϊές τε καὶ αἶγες ἰαύεσκον. ὧν οὐ χρήσιμον ἐκφράσει μετ' ὀλίγα. περὶ δ' αὐλὴ ὑψηλὴ δέδμητο κατωρυχέεσσι λίθοισι. μακρῇσί τε πίτυσσιν. ἰδὲ δρυσὶν ὑψικόμοισιν. ὃ καθυπέρβατον τοῖς ἄνω συντάσσεται. ἵνα ᾖ, δάφνῃσι κατηρεφὲς καὶ πίτυσι καὶ δρυσί. καὶ ὅρα τὰ συχνὰ παρέισα καλλύνοντα τὴν ἔκφρασιν. τὸ, ὄϊες καὶ αἶγες. καὶ τὸ, αὐλὴ ὑψηλή. καὶ τὸ, κατωρυχέεσι λίθοισι. μακρῇσι πίτυσι. δρυσὶν ὑψικόμοισι. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἐπίθετα ἔοικε μὴ ἐμπλατύνεσθαι τῇ τοιαύτῃ ἐκφράσει ἀλλ' ἐπιδραμεῖν αὐτὴν, ἵνα μὴ λογογραφικῷ καλλύνῃ μελετήματι τὰ κατὰ τὸν ἄγριον κύκλωπα. Κατηρεφὲς δὲ, νῦν μὲν, σπήλαιον τὸ ἐσκιασμένον οἷονεὶ ὀρόφῳ, ταῖς δάφναις. πρὸ δὲ τούτων κῦμα ἔφη κατηρεφὲς, τὸ καλύψαν τὴν

Ἁζόμενοι. ᾤκει γὰρ ἐν ἄλσεϊ δενδρήεντι
Φοίβου Ἀπόλλωνος. ὁ δέ μοι πόρεν ἀγλαὰ δῶρα.
Χρυσοῦ μέν μοι δῶκ' εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα.
Δῶκε δέ μοι κρητῆρα πανάργυρον. αὐτὰρ ἔπειτα
Οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι δυώδεκα πᾶσιν ἀφύσσας,
Ἡδὺν ἀκηράσιον θεῖον ποτόν. οὐδέ τις αὐτὸν
Ἠείδη δμώων οὐδ' ἀμφιπόλων ἐνὶ οἴκῳ,
Ἀλλ' αὐτὸς ἄλοχός τε φίλη, ταμίη τε μί' οἴη.
Τὸν δ' ὅτε πίνοιεν μελιηδέα οἶνον ἐρυθρὸν,
Ἓν δέπας ἐμπλήσας, ὕδατος ἀνὰ εἴκοσι μέτρα
Χεῦ'. ὀδμὴ δ' ἡδεῖα ἀπὸ κρητῆρος ὀδώδει.
Θεσπεσίη. τότ' ἂν οὔ τοι ἀποσχέσθαι φίλον ἦεν.
Τοῦ φέρον ἐμπλήσας ἀσκὸν μέγαν, ἐν δὲ καὶ ᾖα
Κωρύκῳ. αὐτίκα γάρ μοι ὀΐσατο θυμὸς ἀγήνωρ
Ἄνδρ' ἐπελεύσεσθαι μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκήν.
Ἄγριον, οὔτε δίκας εὖ εἰδότα, οὔτε θέμιστας.
Καρπαλίμως δ' εἰς ἄντρον ἀφικόμεθ' οὐδέ μιν ἔνδον
Εὕρομεν, ἀλλ' ἐνόμευε νομὸν κατὰ πίονα μῆλα.
Ἐλθόντες δ' εἰς ἄντρον, ἐθηεύμεθα ἕκαστα.
Ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρῖθον. στείνοντο δὲ σηκοὶ
Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων. διακεκριμέναι δὲ ἕκασται
Ἔρχατο. χωρὶς μὲν πρόγονοι. χωρὶς δὲ μέτασσαι,
Χωρὶς δ' αὖθ' ἕρσαι. ναῖον δ' ὀρῷ ἄγγεα πάντα,
Γαυλοί τε σκαφίδες τε τετυγμένα, τοῖς ἐνάμελγεν.
Ἔνθ' ἐμὲ μὲν πρώτισθ' ἕταροι λίσσοντ' ἐπέεσσι
Τυρῶν αἰνυμένους, ἰέναι πάλιν, αὐτὰρ ἔπειτα
Καρπαλίμως ἐπὶ νῆα θοὴν ἐρίφους τε καὶ ἄρνας
Σηκῶν ἐξελάσαντας ἐπιπλεῖν ἁλμυρὸν ὕδωρ.
Ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην. ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν.
Ὄφρ' αὐτόν τε ἴδοιμι, καὶ εἴ μοι ξείνια δοίη,
Οὐδ' ἄρ' ἔμελλ' ἑτάροισι φανεὶς ἐρατεινὸς ἔσεσθαι.
Ἔνθα δὲ πῦρ κήαντες ἐθύσαμεν, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
Τυρῶν αἰνύμενοι φάγομεν, μένομέν τί μιν ἔνδον
Ἥμενοι, ἕως ἐπῆλθε νέμων. φέρε δ' ὄβριμον ἄχθος
Ὕλης ἀζαλέης, ἵνα οἱ ποτιδόρπιον εἴη.
Ἔντοσθεν δ' ἄντροιο βαλὼν, ὀρυμαγδὸν ἔθηκεν.
Ἡμεῖς δὲ δείσαντες, ἀπεσσύμεθ' ἐς μυχὸν ἄντρου.
Αὐτὰρ ὅ γ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε πίονα μῆλα,
Πάντα μάλ' ὅσσ' ἤμελγε. τὰ δ' ἄρσενα λεῖπε θύρηφι,
Ἀρνειούς τε τράγους τε, βαθείης ἔντοθεν αὐλῆς.
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψόσ' ἀείρας,
Ὄβριμον, οὐκ ἂν τόν γε δύω καὶ εἴκοσ' ἄμαξαι
Ἐσθλαὶ τετράκυκλοι ἀπ' οὔδεος ὀχλίσσειαν.
Τόσσην ἠλίβατον πέτρην ἐπέθηκε θύρῃσιν.

Ἑζόμενος δ' ἤμελγεν ὄϊς καὶ μηκάδας αἶγας,
Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἧκεν ἑκάστῃ.
Αὐτίκα δ' ἥμισυ μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος,
Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμησάμενος κατέθηκεν.
Ἥμισυ δ' αὖτ' ἔστησεν ἐν ἄγγεσιν, ὄφρα οἱ εἴη
Πίνειν αἰνυμένῳ, καί οἱ ποτιδόρπιον εἴη.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα,
Καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε καὶ εἴσιδεν. εἴρετο δ' ἡμέας,

παχυδίας καὶ τὴν ὀδυσσείαν. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ, καὶ κατηρεφὲς οἴκημα λέγεται τὸ ταπεινόν. Τὸ δὲ ὄϊες καὶ αἶγες, ἐφερμηνευτικόν ἐστι τοῦ μῆλα. ἐκεῖνο μέντοι γενικῶς αὐτῶν ὡς εἰδῶν, προτέτακται. κατωρυχέες δὲ λίθοι, οἱ μεγάλοι. ὧν μέρος τι κατορώρυκται εἰς γῆν. Τὸ δὲ μακραί τε πίτυες καὶ δρύες ὑψίκομοι, ἐκ διαφόροις λέξεσι τὸ ἐν ἀμφοῖν πολὺ μῆκος δηλοῦσιν.

Ὅτι μέλλων ἐν τοῖς ἑξῆς εἰπεῖν ὁ ποιητὴς πάνυ τολμηρῶς, ὡς ἀπορρήξας κορυφὴν ὄρεος μεγάλοιο ἀφῆκε κατὰ τῆς ὀδυσσέως νηὸς ὁ κύκλωψ, καὶ προθεραπεύων μὲν τὸ τοῦ λόγου ἀπίθανον, θηρώμενος δὲ τὸ ἀξιόπιστον ἑαυτῷ, πολλοὺς θεμελίους πιθανότητος προκαταβάλλεται, καὶ τέως ἐν πρώτοις, πελώριον αὐτὸν ὑποτίθεται. οὐχ ἁπλῶς τοῦτον, ἀλλὰ ῥίῳ ἐοικότα. φησὶ γάρ. ἔνθα δ' ἀνὴρ ἐνίαυε πελώριος. ὅς ῥα τὰ μῆλα οἶος ποιμαίνεσκεν ἀπόπροθεν. ὅπερ ἑρμηνεύων ἐπάγει. οὐδὲ μετ' ἄλλους πωλεῖτο, ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐών. εἶτα δηλῶν ἐφεξῆς τὰ κατὰ τὸν κύκλωπα, ἐπάγει. ὅτι τε ἀθεμίστια ᾔδει, καὶ ὅτι θαῦμ' ἐτέτυκτο πελώριον οὐδὲ ἐῴκει ἀνδρί γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ ῥίῳ ὑλήεντι ὑψηλῶν ὀρέων. ὅ τι φαίνεται οἶον ἀπ' ἄλλων. καὶ ταῦτα μὲν, ἐνταῦθα. προϊὼν δὲ, ἐρεῖ ὅτι ἐκ νομοῦ ἐλθὼν, ἔφερεν ὄβριμον ἄχθος ὕλης τὸ ἐν τοῖς ἑξῆς ῥηθησόμενον. καὶ ὅτι λίθον προσετίθει τῇ θύρᾳ τοῦ σπηλαίου, ὃν οὐκ ἂν πολλαὶ ἅμαξαι ὀχλίσσειαν. ὃν καὶ πέτρην ἠλίβατον λέγει, ὅπερ ἐγγύς ἐστιν ἤδη τοῦ καὶ ὄρος καὶ κορυφὴν τὸν τοιοῦτον θυρεὸν εἰπεῖν, ὄρεος. ὅτι τὴν τροφὴν δὲ αὐτοῦ, λέοντος εἰκάζει βορότητι. καὶ οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ καὶ εἰς πολλαπλάσιον, δύο γὰρ ἄνδρας ἐθοινᾶτο ὁμοῦ. καὶ ῥόπαλον δὲ εἶχε, φησὶν ἐοικὸς ἱστῷ ἐεικοσόρου νηός. ὁ τοίνυν τοιοῦτος ὃς καὶ τὴν ῥηθεῖσαν ἠλίβατον πέτραν ἐπετίθει τῷ σπηλαίῳ οὕτως ἀπόνως καθὰ καὶ εἴ τις φαρέτρῃ πῶμα ἐπιθείη, οὐκ ἂν λίαν ἀπιθάνως ῥηθείη κορυφὴν ὄρεος ἀφεῖναι κατὰ ὀδυσσέως.

Ὅτι δὲ οὐδὲ συριγμῷ ἐχρᾶτο νέμων ὁ κύκλωψ ἀλλὰ ῥοίζῳ πολλῷ, καὶ ὡς οὐδὲ κύνας ἐπήγετο, ἐν τοῖς ἑξῆς φανεῖται. καὶ ὡς ἐκ μόνης φθογγῆς τὸ αὐτοῦ προὐφαίνετο ἄγριον, ὥσπερ καὶ ἐκ τοῦ καταμόνας ποιμαίνειν. ὃ καὶ μάλιστα τοὺς ἀμφὶ τὸν ὀδυσσέα παρεισώσατο. εἰ γὰρ μὴ ἐρημάζων ἦν ὁ κύκλωψ ἀλλὰ τοῖς ἄλλοις συνανεστρέφετο, ἀπέλαυσεν ἄν τι ἐκείνων εἰς ἐπικουρίαν ὅτε κακῶς ἔπασχε. καὶ μάλιστα, εἰ καὶ γυναῖκα εἶχε καὶ παῖδας. ὅπερ οὐκ ἦν. διόπερ ὁ μῦθος γαλατείας αὐτὸν ἐραστὴν τῆς νηρηΐδος εἶναι πλάττει πιθανῶς διὰ τὴν ῥηθησομένην ἐν γάλακτι περιουσίαν. οὐκοῦν ὡς μὴ δὲ παίδων θεμιστεύων κατὰ τοὺς ἄλλους κύκλωπας μὴ δὲ γυναικὸς, εἰκότως καὶ ἀθέμιστα καὶ ἄδικα εἰδὼς λεχθήσεται. καὶ εἴη ἂν, ἀθεμίστων ἀθεμιστότερος. εἰ τοίνυν μὴ μόνον ἑαυτοῦ ἐθεμίστευε πάντη ἔρημος ὢν ὡς εἴρηται, γίνεσθαι ἂν ἴσως τοιοῦτος αὐτὸς καθὰ εἴρηται, πρὸς καλοῦ. νῦν δὲ εὖ πέπλασται καὶ τὸ αὐτοῦ μονῆρες ὥσπερ καὶ τὸ πάνυ ἄγριον, οὗ ἕνεκα καὶ ἐμισεῖτο. ὅτι γοῦν σύριγγι χρᾶσθαι πλάττεται, ἡμέρου γὰρ τοῦτό γε καὶ ἱλαροῦ ποιμένος, ἀλλ' οὐδὲ κύνας ἐπάγεσθαι. τοῦτο δὲ, καὶ διὰ τὸ τοῦ τόπου ἄθηρον, καὶ διὰ τὸ φείδεσθαι δὲ σίτου ὅπερ οὐκ εἶχεν καθ' εἴσοδον εἰ καὶ μάλα βορὸς ἦν. μάλιστα δὲ, πρὸς ἱστορίαν πιθανότατα. οὐ γὰρ ἦν συλληφθῆναι τὸν ὀδυσσέα κυνῶν ὄντων καὶ ὑλακτούντων, ὥσπερ οὐδὲ γειτόνων τινῶν ὄντων αὐτῷ. διὸ πανταχῶς ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς τὴν αὐτοῦ παρεσημήνατο μόνωσιν. διὰ τοῦ, ἐνθάδ' ἐπ' ἐσχατιῇ σπέος. καὶ, οἶος ποιμαίνεσκε. καὶ, ἀπόπροθεν. καὶ, οὐδὲ μετ' ἄλλους πωλεῖτο. καὶ, ἀπάνευθεν ἐών. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τῶν τοιούτων ἀνδρῶν, διὰ τὸ θηριῶδες καὶ ἀλόγιστον οὐδὲ ὀρθὰ φρονεῖν εἰδότων, εἰκότως καὶ ὅμηρος ἀγροικότερον καὶ ἀνόητον ὑποβάλλει νοῦν καὶ τὸν κύκλωπα. ὃς δέον ἂν ἀσφαλίσασθαι τὸν θυρεὸν ὁπηνίκα ἐτυφλώθη, καὶ τοὺς κύκλωπας ἔσωθεν συγκαλέσασθαι, καὶ συλλαβέσθαι τοῦ σπηλαίου ἐντὸς τοὺς τυφλώσαντας, τοῦτο μὲν οὐκ ἐποίησε. καθεζόμενος δὲ ἐν ταῖς θύραις, ἐψηλάφα εἴ που λάβοι τινὰ στείχοντα θύραζε. νήπιός γε κἀνταῦθα ὢν ὥσπερ καὶ ὅτι οὐκ ἀπεγύμνωσεν αὐτοὺς τῶν ξιφῶν ἐντὸς τοῦ σπηλαίου, καὶ ὅτι δὲ τῷ οἴνῳ ἑαυτὸν ἀσκέπτως ἐκδίδωσι. καὶ ὑπνώττει κακῶς. καὶ οὐδὲ τῷ σοφίσματι ἐφίσταται τῷ, οὔτις ἐμοίγ' ὄνομα. τοιοῦτος ὁ κύκλωψ ὁ πελώριος ἢ καὶ ὄρος τὸ μέγεθος. πολὺς τὴν ἀλκήν. φάραγξ τις εἰς τροφήν. βαρὺς τὴν φωνήν. καὶ ὅλως, τέρας πελώριος. ὃς ὅτι μὴ φρονεῖν εἶχε, πάρεργον τοῦ πολυμηχάνου γέγονεν. εὐεπιβούλευτος μὲν ὢν διὰ τὸ μόνος ὡς ἐρρέθη ἀπόπροθεν ποιμαίνειν ἐν ταῖς ἐσχατιαῖς. γνωστὸς δὲ πρὸς τοῦ συνετοῦ ὀδυσσέως ἐπιβουλευθεὶς ὅτι οὐκ ἦν βοηθείας τυχεῖν. οὗ καὶ τὸ μονόφθαλμον, λίαν ἔχει πιθανῶς. εἰ γὰρ δύο εἶχεν ὁ πελώριος οὗτος ὀφθαλμοὺς, ἀμήχανον ἦν ἐκτυφλῶσαι αὐτόν. ἓξ γὰρ τῷ ὀδυσσεῖ περιλελειμμένων ἐν τῷ σπηλαίῳ, μόλις οἱ τέσσαρες ἴσχυσαν σὺν αὐτῷ τὸν ἐπὶ τῷ ἑνὶ ὀφθαλμῷ ἆθλον ἀνύσαι. Ἱστέον δὲ καὶ ὅτι ἀστείως ἐκ τῶν

σας δὲ ὢν τοῦ εἰς θάλασσαν ἀλληγορουμένου τὴν ἄγριον καὶ τερατώδη, ὁ ποιητικὸς μῦθος γεγεννῆσθαι λέγει τὸν κύκλωπα, διὰ τὸ κατὰ θάλασσαν ἄγριον. οὕτω καὶ ὁ τὸν ἀχιλλέα ἐν ἰλιάδι ὀνειδίζων ἐπὶ ἀγριότητι, γλαυκὴ δέ σε φησὶν ἔτικτε θάλασσα. καὶ ὁ σκώπτων δέ τινα δυσανθῆ, πρὸς κύματα λαλεῖν φησι παροιμιακῶς. ἐν δὲ λέξεσι ῥητορικαῖς, εὕρηται καὶ ἰλάσων ποσειδῶνος υἱὸς ὑπερφυὴς οὐκ εὐπρόσιτος. ἦν δὲ ἄλλως καὶ τινὸς ὑπερμεγέθης καθ' ὅμηρον. οὐκ ἀπεοίκασι δὲ τούτῳ οὐδὲ ὦτος καὶ ἐφιάλτης οἱ τοῦ ἀλωέως. ὠρίων δέ, πρὸς τῷ εὐμεγέθει καὶ κάλλιστος ἦν. δοκεῖ δὲ ὁ ῥηθεὶς κύκλωψ, φύσει μὲν δύο ἔχειν ὀφθαλμοὺς εἴγε καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ἐρεῖ ὅμηρος βλέφαρα καὶ ὀφρύας εἶναι αὐτῷ. κατὰ δέ τινα αἰτίαν, εἰκὸς προαπολέσαι αὐτὸν τὸν ἕτερον ὀφθαλμόν. εἰ δέ γε κυκλοτερὴς ὀφθαλμὸς εἷς κατὰ τὸν ἡσιόδου μῦθον καὶ τῷ τοῦ κύκλωπος τούτου μετώπῳ ἐνέκειτο, ἐκ ἂν ἐσίγησε τὴν ἰδιότητα ὁ ποιητής. ἄλλως δέ γε, οὐδὲ ἡσίοδος περὶ τοῦ κύκλωπος τούτου ἢ τῶν λοιπῶν συγκυκλώπων τὸν ῥηθέντα λόγον ἐκεῖνον ἐξεφώνησεν, ἀλλὰ περί τινων τριῶν οἳ τὸν κεραυνὸν ἐχάλκευον τῷ διί. οἷς ὀνόματα, βρόντης, στερόπης, ἄργης. θεόκριτος μέντοι καὶ περὶ τούτου, οὕτω δοξάζει. λέγων, μίαν ὀφρὺν τετάσθαι αὐτῷ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ὠτὸς ἐπὶ θάτερον. ὅτι δὲ ὅπως ἂν ἔχοι τὰ τοῦ πλάσματος καὶ ἕνα ὀφθαλμὸν εἶχεν ὁ ῥηθεὶς πελώριος κύκλωψ, δῆλον καὶ ἐκ τοῦ, τὸν ὀφθαλμοῦ ἀλαῶσαι καὶ ὡς οὐκ ὀφθαλμὸν ἰάσεται οὐδ' ἐννοσίγαιον. ὁ δὲ γεωγράφος, καὶ ἑτέρων κυκλώπων μέμνηται οἳ ἐκ λυκίας ἦσαν μετάπεμπτοι, ἑπτὰ ὄντες. οἱ παρ' αὐτῷ μὲν, γαστερόχειρες καλούμενοι, παρὰ δὲ ἑτέροις ἐγχειρογάστορες, ὡς ἐκ τῆς τέχνης τρεφόμενοι. ἀφ' ὧν ἐν ναυπλίᾳ, σπήλαια καὶ λαβύρινθοι οἰκοδομητοὶ κυκλώπεια καλούμενα. καὶ οὕτω μὲν ἁπλῶς τὰ κατὰ τὸν κύκλωπα, ἡ δὲ ἀλληγορία, εἰς θυμὸν αὐτὸν μεταλαμβάνει θηριώδη ὡς καὶ προσεδηλώθη. καὶ μικροῦ, καὶ σαρκοβόρον ὅτι πολὺς ἐκβράσσει. ὅπερ εἷς ὀφθαλμός, ἐπεὶ ὁ θυμούμενος οὐ μερμηρίζει οὐδὲ διάφορα βουλεύεται, ἀλλ' εἰς ἕν τι καὶ μόνον ἀφορᾷ, τὴν τοῦ οἰκείου θελήματος αἴτησιν. ὀδυσσεὺς δὲ τὸν τοιοῦτον θυμόν, οὐκ ἀναιρεῖ μὲν εἰς τὸ πᾶν. οὐ γάρ ἐστι τὸ τριμερὲς ἀπολέσθαι τῆς ψυχῆς οὗ μέρος καὶ ὁ θυμός. ἐκτυφλοῖ δέ, οἷς τὰς θηριώδεις ὁρμὰς καὶ φαντασίας ἀποκτείνει τῷ κύκλωπι. πῶς δὲ αὐτὸν ἐκτυφλοῖ; οὐκ ἄλλως πάντως ἀλλ' ἢ ἀπερραθυμήσας αὐτὸς καὶ ἐπιμύσας τοῖς αἰσθητοῖς πράγμασιν ἅπερ εἰς θηριωδίαν προσκαλοῦνται αὐτὸν καὶ οὕτω δόξας ἐκτυφλῶσαι τὸν ἐν ἑαυτῷ κύκλωπα. τὸ μὲν γὰρ ἀσκόπως ἡμᾶς ἐπεντρανίζειν τοῖς κατ' αἴσθησιν, ὀξυωπέστατον ποιεῖ τὸν ἐν ἡμῖν τοιοῦτον κύκλωπα. ὁ δὲ συστέλλων ἐλλόγως τὴν τοιαύτην θέαν, ἐκ τοῦ ἐναντίου ἐκτυφλῶν ἂν ἐκεῖνον λέγοιτο. οὕτω δὲ καὶ τὴν ἐπιθυμίαν. παρουσία μὲν ἡ τῶν αἰσθητῶν, προσκαλεῖται. ἀπουσία δέ, ἀπωθεῖται. διὸ καὶ ὁ φιλόσοφος ὀδυσσεὺς τοὺς ἐλθόντας ἑταίρους τῆς παρὰ λωτοφάγοις ἡδονῆς, δεσμεῖ. κωλύων αὐτοῖς οὕτω τὴν τῶν αἰσθητῶν ἐντυχίαν ἀφ' ὧν ἐρεθίζεταί τις εἰς ἡδονάς. καὶ τοιόνδε μὲν καὶ τοῦτο. ἐν δὲ τοῖς προρρηθεῖσιν, ὅρα τὸ ἐνιαύειν, ἐπὶ κύκλωπος λέγειν ὡς πρὸ αὐτοῦ τὸ ἰαύειν ἐπὶ οἰῶν καὶ αἰγῶν. τὸ δὲ πελώριος δὶς ἐνταῦθα καὶ αὐτὸ λέγειν διὰ τὸ καίριον, ἔοικεν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ὑπεδηλώθη, παρὰ τὸ πέλας καὶ τὸ ὄρος γενέσθαι. εἰκὸς γὰρ οὕτω νοηθῆναι πελώριον ὃς ὄρει ἔοικεν. Ὅτι δὲ καὶ πέλωρ λέγεται τὸ πελώριον καὶ ὅτι παρὰ τὸ πέλας καὶ τὴν ὤραν ὅ ἐστι φροντίδα κατά τινας γίνεται, δῆλον καὶ αὐτό. ἀναλογία δὲ τοῦ, πέλωρ πελώριον, κατὰ τό, ἕλωρ ἑλώριον. δῆλον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ πέλωρ, καὶ πελωρὶς ὄστρακόν τι μεῖζον χήμης. καὶ πελωρὶς δὲ ἀκρωτήριον σικελικόν, κληθεῖσα οὕτω καθὰ εἰκός, διὰ τὸ κατ' αὐτὴν μέγεθος. ὡς δὲ καὶ ὁ εἰπὼν πέλωρον κακόν, ταὐτὸν ἔφη τῷ φαμένῳ κακὸν ἠλίβατον, δῆλόν ἐστι καὶ αὐτό. χρῆσις δὲ αὐτοῦ γραμματική, ἐν τῷ, αἱ μεταβολαὶ γοῦν αὗται κινοῦσι, κακὸν ἠλίβατον, οὔτ' ἀνθρώποις ἀλλοιώματα ἐν ταῖς τροπαῖς ποιοῦσιν. ἰστέον δὲ ὡς εἰ καὶ μιᾷ ὑπάγονται ἀναλογίᾳ τό, πέλωρ πέλωρος πελώριον, καὶ ἕλωρ ἕλωρος ἑλώριον, ἀλλὰ πέλωρ μέν, κοινόν ἐστι τῶν γενῶν. ἕλωρ δέ, μόνως οὐδέτερον. διό. πατρόκλοιο δ' ἕλωρα μεθ' ὑμῖν πάσχω. δύο γάρ φασι μόνα οὐδέτερα εἰς ωρ, ὕδωρ καὶ ἕλωρ. ὧν τὸ μέν, διὰ τοῦ ρ κλίνεται. τὸ δέ, διὰ τοῦ τ. Ὅρα δὲ καὶ τό, ἀθεμίστια ᾔδη. τουτέστιν ἄδικα ἠπίστατο. καὶ σημείωσαι ὡς ἄλλως μὲν ἀθέμιστοι συνθέτως, οἱ λοιποὶ εὐσεβεῖς κύκλωπες, ἄλλως δὲ ἀθεμίστια εἰδὼς ὁ πολύφημος. ἄδικος γάρ. μετ' ὀλίγα δὲ τοῦτο σαφέστερον φράζων, φησίν. ἄνδρα ἄγριον οὔτε δίκας εὖ εἰδότα οὔτε θέμιστας. ἐκ δὲ τοῦ, θαῦμ' ἐτέτυκτο πελώριον, ἐλέφασιν οἱ μεθ' ὅμηρον, θαυμάτα τινὰ ἐν κόσμῳ λέγειν τὰ παράδοξα θεάματα, ὁποῖος ὁ τοῦ μαυσώλου τάφος. ὁ ἐν ἐφέσῳ ναὸς τῆς ἀρτέμιδος. ὁ βαβυλώνιος κῆπος. αἱ ἐν αἰγύπτῳ πυραμίδες καὶ ἕτερα. Τὸ δὲ ῥίῳ ὑψηλῶν ὀρέων, διαφορὰν δηλοῖ ῥίου καὶ ὄρους. ἵνα ᾖ τὸ ῥίον, ὄρους κορυφὴ ὑπερφαινομένη, διὸ καὶ ἐπάγει τό, ὃ φαίνεται μόνον ἀπ' ἄλλων, ὡς τῶν ἄλλων ὑψηλότερον. καθὰ καὶ ὁ πολύφημος ὑπὲρ τοὺς λοιποὺς κύκλωπας ἦν πελώριος. Ὅτι ἑταίρους δυοκαίδεκα ἀρίστους κρίνας ὀδυσσεύς, ἄγει σὺν εἰς τὸ τοῦ κύκλωπος σπήλαιον. ἀρίστους μὲν καὶ ἐκκρίτους, ἵνα μετὰ θάρρους καὶ ῥωμαλεότητος ἡ τοῦ πολυφήμου πλασθείη τύφλωσις. δώδεκα δὲ μόνους, διότι τὸ προμηθὲς ἦν περιμεῖναί τινας κάτω τῇ νηΐ, καὶ ἵνα βρωθέντων τινῶν ὑπὸ κύκλωπος, περιλειφθῶσί τινες καὶ οὕτω σωθῇ αὖθις αἰνὸς ὀδυσσεύς, καὶ ἵνα δὲ πιθανολογηθείη πρὸς τὸν πολύφημον τὸ ῥηθησόμενον τοῦ ναυαγοῦ πλάσμα, ὡς τοσούτων καὶ μόνων δῆθεν περιλειφθέντων τῷ ὀδυσσεῖ μετὰ τὸν κίνδυνον. Ὅτι τὴν κατὰ τοῦ πολυφήμου μηχανὴν πιθανευόμενος ὀδυσσεύς, φησὶν αἴγεον ἀσκὸν ἔχειν

μῆλα

μέλανος οἴνοιο ἡδέος. ὅν μοι ἔδωκε Μάρων Εὐάνθεος υἱός, ἱερεὺς Ἀπόλλωνος, ὃς Ἴσμαρον ἀμφιβεβήκει, οὕνεκά μιν σὺν παισὶ περισχόμεθ' ἠδὲ γυναικὶ ἁζόμενοι. ᾤκει γὰρ ἐν ἄλσει δενδρήεντι Ἀπόλλωνος. ὁ δέ μοι πόρεν ἀγλαὰ δῶρα. χρυσοῦ μέν μοι δῶκεν εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα. δῶκε δέ μοι κρητῆρα πανάργυρον. αὐτὰρ ἔπειτα οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι δυώδεκα πᾶσιν ἀφύσσας. εἶτα ἐπαινῶν τὸν τοιοῦτον οἶνον, ἐπάγει· ἡδὺν ἀκηράσιον. θεῖον ποτόν. οὐδέ τις αὐτὸν ἠείδει δμώων οὐδ' ἀμφιπόλων ἐνὶ οἴκῳ, ἀλλ' αὐτὸς ἄλοχός τε φίλη ταμίη τε μί' οἴη. τὸν δ' ὅτε πίνοιεν μελιηδέα οἶνον ἐρυθρόν, ἓν δέπας ἐμπλήσας, ὕδατος ἀνὰ εἴκοσι μέτρα χεῦεν. ἀναλογία δηλαδὴ τῶν τοῦ οἴνου δεπαῖ. ὀδμὴ δ' ἡδεῖα ἀπὸ κρητῆρος ὀδώδει. θεσπεσίη. τότ' ἂν οὔ τοι ἀποσχέσθαι φίλον ἦεν. τοῦ τοιούτου δὴ φησὶν οἴνου ἔφερον ἐμπλήσας ἀσκὸν μέγαν, ἐν δὲ καὶ ἐν κωρύκῳ, ὃ καὶ περιγράφει. προστίθησι δὲ καὶ αἰτίαν τοῦ καὶ τοιοῦτον φέρειν καὶ τοσοῦτον οἶνον, ἐπιφέρει. αὐτίκα γάρ μοι ὀΐσατο θυμὸς ἀγήνωρ, ἄνδρα ἐπελεύσεσθαι μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκήν. ἄγριον. οὔτε δίκας εὖ εἰδότα οὔτε θέμιστας. καὶ ὅρα τὸ θεῖον τι τῆς ψυχῆς ὅπως τὸ μέλλον ὑπείδετο, καὶ ὡς πολλάκις ἄνθρωποι προορώμενοι τὸ ἀποβησόμενον, ὅμως οὐδὲν ἀπώναντο τοῦ εἰδέναι, οἷα ἑτέροις ἐκκρουόμενοι θελήμασι. καὶ οὕτω μὲν δ' αὐτοὶ τῷ δοκεῖν πλεῖστοί τινες. αἴγεον δὲ ἀσκὸν ἐν ἄλλοις εἰπών, αἴγεον ἐνταῦθα λέγει. πρὸς ὁμοιότητα τοῦ, χρύσεον ἀργύρεον καὶ τῶν τοιούτων. πρὸς διαστολὴν δὲ ἑτέρων ἀσκῶν ἔφη τὸ αἴγεον. εἰσὶ γὰρ καὶ ἕτεροι, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ περὶ τῶν Αἰόλου ἀσκὸς βοός. ὡς τοῦ τοιούτου συνηθεστέρου ὄντος. Τὸν δὲ μέλανα ἡδὺν οἶνον, μελιηδέα οἶνον ἐρυθρὸν μετ' ὀλίγα ἔφη, πολυωνύμως φράσας. δῆλον δὲ ὅτι μέλας οἶνος, πρὸς διαστολὴν ἑτεροίου λέγεται. τῶν γὰρ οἴνων ὁ μέν φασι λευκός. ὁ δέ, κιρρός. ὁ δέ, μέλας. περὶ ὧν λαλεῖ πολλὰ ὁ Ἀθήναιος. ὧν δὴ οἴνων ἄριστον μέν, τὸ μέτριον. αἴτιον πάλιν δέ, ἡ ἀσυμμετρία. καὶ εἴπερ ἐκμετρούμενοι ἑαυτοὺς οἱ ἄνθρωποι σωφρόνως πίνοιεν, οὐκ ἂν αἱ ἀμέθυσοι περιεργάζοντο κατασκευαὶ τοῖς παλαιοῖς. ἐν αἷς καὶ σπέρμα κράμβης προσλαμβάνεται. δοκεῖ γάρ φασιν ἀπελαύνειν μέθην, ῥάφανος. αὐτὸν δ' εἰπεῖν, κράμβη κατὰ τοὺς παλαιούς. τί γοῦν καὶ ἔδει περιεργοῦ ταύτης θεραπείας, ἵνα τὸ καλὸν αὐτόματον ἦν οἷς τὸ ἀμέτρως πίνουσιν ἡμῖν κατὰ τὸν πιόντα τὰ κυπελλικά, οἶνος θεόθεν πέπεισται ἄκεσις ἀνθρώποις ἀποσκεδάσαι μελεδώνας. ὃ καὶ ἐπὶ ὕπνου ἔφη Ὅμηρος ὁ λύων μελεδήματα θυμοῦ. ἔθος κατά τινας, καὶ ὕπνος λέγεται ὡς δὴ λυτήριος. Τὸν δὲ Μάρωνα οὗ καὶ δοκεῖ παρώνυμος εἶναι ἡ κατὰ Θρᾴκην Μαρώνεια, καὶ ἥρῳ ἐτίμησαν οἱ ἐγχώριοι. οὗ τὸν πατέρα Εὐάνθην, Ἡσίοδος οἰνοπίωνός φασιν υἱὸν ἱερὸν εἰσορᾷ, υἱοῦ Διονύσου. ὅθεν δοκεῖ καὶ εὐοινεῖν οἷα δῶρον ἔχων αὐτὸ ἐκ τοῦ προγόνου Διονύσου. δοκεῖ δὲ ἀμπέλων ἐπιμελητὴς ὁ Μάρων γενέσθαι μάλιστα ὧν γλυκὺς ὁ οἶνος. διὸ Κλέαρχός τις ἐπισημαινόμενος, ἔφη τό, οἶνος Λέσβιος, ὃν ἐποίησεν ὁ Μάρων μοι δοκῶ. ἐν δὲ τοῖς τοῦ Δειπνοσοφιστοῦ, φέρεται καὶ ὅτι Μάρων εἷς τῶν μετὰ Διονύσου στρατευομένων. ἀφ' οὗ καὶ Μάρεια κρήνη Ἀλεξανδρεωτική. καὶ παρ' αὐτὴν πόλις ὁμώνυμος, μεγίστη ποτὲ οὖσα καὶ ὕστερον κώμη περιλειφθεῖσα. ἐκεῖθεν δέ, καὶ ὁ Μαρεώτης οἶνος. ἄδηλον δὲ εἴπερ ὁ προσεχῶς ῥηθεὶς Μάρων, ὁ αὐτός ἐστι τῷ Ὁμηρικῷ. ἔτι ὁ αὐτὸς περὶ τοῦ Θρᾳκὸς Μάρωνος εἰπὼν ὅτι Ἄλεξις σκώπτων τινὰ ὡς μέθυσον καὶ ἐξώλη, φησὶν οἰνοπίων τις ἦ καὶ Μάρων ἢ Τιμοκλῆς. μεθύει τε, οὐδὲν ἕτερον ἐμφαίνει ἢ ὡς ὁ Μάρων τὸν οἶνον ἠσχολεῖτο οὐ μόνον κτώμενος ἀλλὰ καὶ πίνων. ἐσκώπτοντο δὲ εἰς οἰνοφλυγίαν, καὶ οἱ τῆς αὐτῶν παρωνύμου Μαρωνείας πολῖται. διὸ σοφός τις παρατυχὼν ἐκεῖ καὶ εἰπὼν ὡς εἰ καταληφθείη, γνώσεται κατὰ τίνα τόπον ἐστὶ τῆς πόλεως, ὡς ἤγετο καταλελημμένος καὶ ἠρωτήθη ποῦ ἐστι τῆς πόλεως, κατὰ τὸ καπηλεῖον ἔφη. καπηλεῖα γὰρ ἐδόκει εἶναι ἡ Μαρώνεια. τάχα που καὶ τὴν ἐκεῖ ἐπὶ οἴνου ἀποδοχὴν λεγόντων τὸ παροιμιαζόμενον, ὡς οὐκ ἀπόβλητον Διονύσου δῶρον οὐδὲ γίγαρτον. οὐ μὴν προσλογιζομένων καὶ τὰ ἐξ οἴνου κακά. οὐδ' ἐννοουμένων τῆς παροιμίας τὴν λέγουσαν ὡς οἶνος οὐκ ἔχει πηδάλιον. ὁ δὲ τὸ εἰρημένον σκῶμμα εἰπὼν Στρατόνικος, εἰπεῖν λέγεται, καὶ ὡς ἐν Μαρωνείᾳ οὐ γίνεται ἔαρ ἀλλὰ ἀλέα, καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. Εὐάνθης δὲ νῦν βαρυτόνως, τὸ κύριον, πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐπιθέτου ὡς τὸ εὐανθὴς λειμών. οὕτω καὶ Εὐπείθης ὁ τοῦ Ἀντινόου πατήρ, εἰς διαφορὰν τοῦ, ἀνὴρ εὐπειθής, ὁμοίως δὲ καὶ Εὐμάθης ὡς οἱ παλαιοί φασι δισαλμένος τῇ βαρυτονίᾳ τοῦ ἐπιθετικῶς εὐμαθοῦς. ὅμοιον καὶ Πολυπένθης περὶ οὗ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα ῥηθήσεται. Τὸ δὲ ἱρεύς, ψιλοῦται κατά τινας Ἰωνικῶς καθὰ καὶ τὸ ἴρηξ ὁ ἱέραξ. Τὸ δὲ Ἴσμαρον ἀμφιβεβήκει, πρὸς ὁμοιότητα λαλεῖται τοῦ, ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας. ἔνθα ὅρα καὶ ὅτι καθάπερ ὁ Χρύσης περιουσίαν εἶχε διὰ τὸν Ἀπόλλωνα οὗπερ ἦν ἱερεύς, οὕτω καὶ ὁ ῥηθεὶς Μάρων. ὃς καὶ οὕτω καὶ μετὰ πολιορκίαν περιουσιάζεται, ὡς πολλὰ δῶρα εὐγνωμόνως δοῦναι πρὸς χάριν τῷ Ὀδυσσεῖ. ἅπερ ἐπίτηδες ἀριθμήσας Ὀδυσσεὺς καὶ καταλέξας οὕτω τοὺς Φαίακας, ἐφελκύσεται δίχα τῶν φθασάντων δοθῆναι, καὶ τρίποδας ἐν τοῖς ἑξῆς ἐκ τῶν Φαιάκων καὶ λέβητας δοθέντας ὡς ῥηθήσεται, ἀνδρακάς. Τὸ δὲ σὺν παισὶ περισχόμεθα, Ἀρίσταρχος, σὺν παιδὶ γράφει ἑνικῶς. περισχέσθαι δέ, τὸ βοηθῆσαι καὶ περιποιήσασθαι. κοινότερον δὲ εἰπεῖν, τὸ οἱονεὶ περιλαβεῖν. καὶ ἄλλως δὲ τὸ περισχεῖν ἐνταῦθα, ὅμοιόν ἐστι τῷ ὑπερσχεῖν. ἐξ οὗ καὶ τό, ὑπερέχει τοῦ δεῖνος χεῖρα θεός. ὅπερ Ὅμηρος φησίν, ὑπερέχεθε. δῆλον δὲ ὅτι ἐν πολλοῖς καθάπερ ἡ πρό, οὕτω καὶ ἡ περὶ πρόθεσις, λαμβάνεται ἀντὶ τῆς ὑπὲρ κατὰ λόγον ὑπερθέσεως καὶ περιττότητος ὡς καὶ ὁ περίφρων δηλοῖ. καὶ τό, περίσχεο παιδὸς ἑοῦ. Τὸ δὲ ἁζόμενοι, ἐν πλάτει μὲν ἡ Ἰλιὰς φράζει ἐν τῷ, ἁζόμε-

νοι διὸς ἱρόν. ἄλσος δὲ δενδρῶδες, ὁποῖος ὁ ἐν ἄλλοις πολυδένδρεος κῆπος. θεῶν μέντοι τὸ ἄλσος. παράγεται δὲ αἰολικῶς ἀπὸ τοῦ ἄλλω ἄλσος, ἐν ᾧ ἅλλονται φυτά. διὸ καὶ ψιλοῦται ὡς αἰολικόν. ὅτι δὲ οὐ ταυτά εἰσιν ἄλσος καὶ ἕλος ἀλλὰ διάφορα, δηλοῖ καὶ ὁ γράψας τὸ, ἔπειτα καὶ εὐπαθῆ. οὔτε ἡμέρας ἄποτ' ἐνικὰς αἰνείας. καὶ εἰς τὰ ἕλεα δὲ καὶ τὰ ἄλση νεμόμενος. ὑγρὸς δὲ πάντως τόπος τὸ ἕλος καὶ πολυβόταμος, καὶ οἷος φύειν καὶ τρέφειν καὶ σέλινα τὰ καὶ ἐτυμολογούμενα ἐξ αὐτοῦ, καὶ δι' αὐτὸ ἐπικαλούμενα ἑλεόθρεπτα. εὐεργὴς δὲ δίδοται χρυσὸς, ἐπεὶ οὐκ ἦν τίμιον τοῖς τότε ἀργὸν χρυσίον. Τὸ δὲ παράργυρον, πρὸς διασολὴν ἴσως τοῦ ἴσως κεῖται ᾧ καὶ χρυσὸς συνεκέκρατο, ὁποῖος καὶ ᾧ τὰ χείλη ἐπὶ χρυσῷ κεκράανται. ἀκηράσιος δὲ, ὁ ἀκέραιος καὶ μὴ διεφθορὼς, ἀλλὰ θεῖος καὶ ἀγάσιος. οὕτω καὶ ἐν Ἰλιάδι ἀκήρατον ὕδωρ φησὶ τὸ καθαρόν. παραγωγὴ δὲ ἀμφοῖν εἶναι δοκεῖ, τοῦ μὲν, ἡ κὴρ καὶ ἡ ἄση. τοῦ δὲ, ἡ αὐτὴ κὴρ καὶ ἡ ἄτη. ὧν δηλαδὴ οὐκ ἔστι τις κὴρ ἢ ἄση καὶ ἄτη διὰ τὸ θεῖον. τὸ μέντοι ἀκήριον, ἄλλο τι δηλοῖ. τὸ ἄψυχον γάρ. Τὸ δὲ θεῖον ποτὸν ἠθάδα καὶ τὸ ἀκηράσιον, ἐπιτείνουσι μὲν τὸ ἡδὺ τοῦ οἴνου. ἐνδιδοῦσι δὲ καὶ τὸ, νέκταρος ἀπορρῶγα τὸν αὐτὸν εἶναι θεῖον καὶ ἐκείνου πόματος. καὶ ταῦτα μὲν, σεμνὰ εἰς οἴνου ἔπαινον. ὁ δὲ ἀφροδίτης γάλα τὸν οἶνον εἰπὼν, ἐκωμικεύσατο. καὶ οὐδὲ ἰσέμενει τὸ ποτὸν, ὅτι μὴ δὲ θεῖον τὸ ἀφροδίσιον. Τὸ δὲ εἰδέει γραφόμενον ἐξ ἀρχῆς διὰ τοῦ ει εἶτα ἐφεξῆς διὰ δύο διφθόγγων ἐν τοῖς παλαιοῖς ἀντιγράφοις, δηλοῖ μὲν ὃ ἠπίστατο. γίνεται δὲ ἢ ἐκ τοῦ εἰδῶ εἰδήσει. ὁ ὑπερσυντελικὸς εἰδήκεις εἰδήκει καὶ συγκοπῇ τοῦ ἦτα καὶ κάππα εἰδέει ὁμοίως τῷ εἰδηκὼς εἰδὼς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε κατ' ἀρχὴν, ὡς καὶ ἐπὶ ἄλλων γίνεται, ἠείδει. ἢ ἀπὸ τοῦ εἴδει ἁπλοῦ ὑπερσυντελικοῦ ἐπενθέσει τῆς διφθόγγου, πολλαχοῦ τοῦτο ποιούσης. οὐκ ἂν δὲ φιλοίη τὴν τοιαύτην λέξιν αὐτὴ μὴ ἡρωΐζων. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐν τούτοις διαφορὰ φανερὰ κεῖται δμώων καὶ ἀμφιπόλων. δμῶες μὲν γὰρ, οἱ ἄῤῥενες δοῦλοι. θεράπαιναι δὲ γυναῖκες, αἱ ἀμφίπολοι. καὶ ὅτι τὸ, ταμίη μία ναῦς, περιῤῥεῖ τὸ ὁμηρικὸν, τὸ, ταμίη μία. ἔνθα καὶ σημείωσαι τὴν τοῦ οἴνου ἐπίκρυψιν, ὡς δέον ὂν τοὺς σπουδαίους τὰ παρ' αὐτοῖς τίμια μὴ πᾶσιν ἔκπυστα τίθεσθαι. Τὸ δὲ ὅτε πίνοιεν, ἔλλειψιν ἔπαθε τοῦ, τίνες οἱ πίνοντες. ἦν δὲ ὀρθότερον εἰπεῖν, τὸν δ' ὅτε πίνοιέν τις. οὕτω γὰρ ἐνδίδοται καὶ τὸ, ἓν δέπας ἐμπλήσας, ὕδωρ τόσον χεῦεν. ἴσως δὲ καὶ οὕτω φησὶν ὁ ὅμηρος τὸ πίνοιεν, διὰ τὴν φύσιν τοῦ τίς. ὅπερ τῇ ἀοριστίᾳ, πλῆθος δηλοῖ. τὸ γὰρ ὅτε πίνοι τις, ταυτὸν τῷ, ὅτε οὗτος ἢ ἐκεῖνος ἢ ἄλλος πίνῃ. διὸ καὶ ταυτόν πως εἶναι δοκεῖ τὸ, ὅτε πίνῃ τις. καὶ τὸ, ὅτε πίνοιέν τινες. ἴδε δὲ καὶ τὸ, ὅτε πίνοιεν. Τὸ δὲ δέπας, οἱ μὲν, οὕτω ῥηθῆναί φασιν, ὅτι δίδοται πᾶσι σπουδὴν εἶναι καὶ πίνειν. οἱ δὲ, ὅτι δύο ὦπας ἢ ὀπὰς εἶχεν ὡς ἀμφωτὸν. οὗ δὴ ἀμφώτου παρώνυμον, ἡ ἀμφωτίς. ξύλινόν φασιν αὐτὴν ποτήριον, ᾧ χρῆσθαι τοὺς ἀμέλγοντας εἰς αὐτὸ καὶ οὕτω πίνοντας. ἀνάπαλιν δὲ τῷ ἀμφώτῳ ἔχει τὸ ἄωτον ποτήριον, ὁποῖον καὶ τὸ ἀμφικύπελλον κατὰ τὸν σιλλῳδὸν ὡς ἱστορεῖ ἀθήναιος ἐν οἷς πολλὰ τῶν τοιούτων γράφει. κράσεις δὲ οἴνου πολλαὶ παραδίδονται. ὁ μὲν γὰρ κωμικὸς, ἴσον ἴσῳ κεκρᾶσθαι λέγει ἐπὶ ἑρμοῦ, ἡσίοδος δὲ, τρὶς ὕδατος προχέειν ὑποτίθεται. τὸ δὲ τέταρτον, ἱέναι τοῦ βιβλίνου. καὶ ἄλλοι, ἄλλας κράσεις φασὶν, αἳ κεῖνται παρὰ τῷ ναυκρατίτῃ δειπνοσοφιστῇ. ὡς ἄλλος λέγει ἐκεῖνος, καὶ ὅτι ἐὰν ὑπερβάλλῃς τὸ ἐν τῷ κράματι δηλαδὴ οἶνον, εἰς ὕβριν φέρει. ἐὰν δὲ ἴσον ἴσῳ προσφέρῃ, μανίαν ποιεῖ. ἐὰν δ' ἄκρατον, παράλυσιν σωμάτων. διὸ στοχαστέον τοῦ συμμέτρου. οὕτω γὰρ ἂν μὴ βλαπτομένου τοῦ πίνοντος, καλῶς ἂν ὁ διόνυσος καλεῖτο ἰατρὸς, ἔτι δὲ καὶ ὑγιείας αἴτιος. καθότι καὶ ἡ πυθία εἰρηκέ ποι, διόνυσον ὑγιάτην καλεῖν. ὅπερ ἐστὶν αἴνιγμα τοῦ τὸν οἶνον ὑγιαστικὸν εἶναι. ἡ δὲ ῥηθεῖσα νῦν κρᾶσις, παραδοξοτάτη ἐστίν. εἰκοσαπλάσιον γὰρ τοῦ οἴνου φησὶν ὁ δυσσεὺς τὸ ἐγκατακεραννύμενον ὕδωρ. καὶ γενεαλογεῖ δὲ ὅμηρος τὸ τοιοῦτο πιθανολογῶν, ἵνα μή τις ζητοίη πῶς ὁ τοῦ κύκλωπος μεγάλη γαστὴρ κισσυβίοις ἐπλήσθη μετρίοις. τρία γὰρ ἔξεστι κισσύβια οἴνου δυναμένου μὲν κατακεράσθηναι εἰς ἑξήκοντα, καταποθέντος δὲ εἰς μέσον ἀκράτου καὶ διὰ τοῦτο κατακρατήσαντος ὡς ἂν παραλύσῃ καὶ εἰς ὕπνον βαθὺν κατενεγκόντος τὸν ἄγριον, οὐ τῇ κατὰ ποσότητα πλησμονῇ ἀλλὰ τῇ κατὰ ποιότητα ἐπιμονῇ. ὃ δὴ καὶ πιθανώτερον εἰς ἀκρατοποσίας ψόγον. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ, εὕρηται πολλὰ κραμάτων οἰνηρῶν, καὶ ταῦτα. τρία καὶ δύο. ἀριστοφάνης. ἔχει πιεῖν κεκραμένον τρία καὶ δύο, ἡσίοδος δὲ, τρὶς ὕδατος φησὶ καὶ τὰ ἑξῆς. εὔπολις δὲ, διόνυσε χαῖρε μή τοι πέντε καὶ δύο. τοιοῦτον καὶ τὸ παροιμιῶδες. πέντε πίνειν ἢ τρία ἢ μὴ τέσσαρα. τὸ μὲν γὰρ πέντ' ἐστὶ, τρία καὶ δύο. τὸ δὲ τρία, ἥμισυ καὶ διπλάσιον ἤγουν ἓν καὶ δύο. τὸ δὲ τέσσαρα, ἴσον ἴσῳ. δηλοῖ δὲ καὶ ὅτι μέχρι καὶ νῦν πολλὰ τὰ βαθύτερα τῆς ἀσίας ὡς καὶ πολύ που τὴν ἀρμενιακὴν μελιτηνὴν, οἶνος φέρεται παχὺς μέλας κρᾶμα φέρων ὕδατος οὐ μακρὰν τοῦ κατὰ τὸν ὁμηρικὸν μάρωνα. ᾧ εἰκὸς πάλαι ποτὲ καὶ τὸν μαρωνίτην ἐοικέναι. ἄλεξις δὲ εἰπὼν, ἐγχέωμεν οἶνα καὶ τέσσαρας, ἀκούει ὡς ὑδαρῆ ἢ ὑδαρεῖ λέγεις κύλικα δηλαδή. τὸ δὲ κατὰ διοκλῆν πίνειν οἶνον κεκραμένον τέσσαρα καὶ δύο, παροιμία κωλύει λέγουσα τὸ, ἢ πέντε πίνειν ἢ τρί' ἢ μὴ τέσσαρα. ἢ γὰρ δύο πρὸς πέντε φασὶ πίνειν δεῖ, ἢ ἓν πρὸς τρεῖς. κρατῆρας δηλονότι. φερεκράτης δέ φασι πλάσας τινὰ εἰπόντα ὡς παντάπασιν ὕδωρ εἰργάσω, καὶ ἐρωτηθέντα, πῶς ὦ κατάρατε; ποιεῖ ἀποκρινάμενον τὸ, οἶνος χέας δύο ὕδατος ὦ μάμμη. πρὸς δὲ τὸ, ὕδατος τέσσαρα κατὰ δέ πινας οἴνου τέσσαρα, ἐῤῥέθη τὸ. ἔῤῥ' ἐς κόρακας, βατράχοις οἰνοχοεῖν σε δεῖ. καὶ

τὰ

τὰ δὲ ἄλλου ὑδαρὲς κρᾶμά ἐστιν· ἐλέχθη τὸ, μῶν ἀχελῷος ἦν κεκραμένος πολύς; ἤγουν, ἆρα ποταμὸς ἐνεκράθη τῷ οἴνῳ; περιφέρεται δὲ ὥσπερ τὸ παρὰ τῷ κωμικῷ ἴσον ἴσῳ κεκραμένον πίνειν, οὕτω καὶ τὸ, δύο ὕδατος πρὸς τρεῖς ἀκράτου. φιλέταιρος. τι πωκέναι δεῖ τὴν κατὰ δύο καὶ τρεῖς ἀκράτου. τοιαῦτα δὴ καὶ ταῦτα. Τὸ δὲ οὔ τι ἀπέχεσθαι φίλον ἦεν, ἡ ἀφιλῶς ἐῤῥέθη ὡς πρὸς Ἀλκίνοον, ἵνα λέγῃ ὡς οὐκ ἂν ἤθελες ἀπέχεσθαι γευσάμενος, ἢ κατ᾽ ἔλλειψιν, αἰτιατικοῦ, οὐκ ἤθελεν ὁ πίνων δηλαδὴ ὃς ἂν καὶ ἦν. ἀγήνωρ δὲ θυμὸς ἐνταῦθα, ὁ ἄτρεστος καὶ ἄγαν ἀνδρεῖος ὡς καὶ ἐν ἄλλοις. Τὸ δὲ οὔτε δίκας εὖ εἰδότα οὔτε θέμιστας, ἄλλον τρόπον ἀθέμιστον εἶναι δηλοῖ τὸν Πολύφημον ὑπὲρ τοὺς λοιποὺς Κύκλωπας ὡς καὶ προδεδήλωται. ἐν τούτῳ δὲ σημείωσαι καὶ τὸ, οὐ δίκας εὖ εἰδότα οὐδὲ θέμιστας. δῆλον γὰρ ἐντεῦθεν, ὡς οὐκ ἀεὶ τὸ εὖ εἰδέναι, γενικῇ συντάσσει ὁ ποιητής.

Ὅτι τὴν ὑπὸ οἰῶν καὶ αἰγῶν ζωὴν τοῦ Κύκλωπος ἐκφράζων ὁ Ὀδυσσεὺς ἰδίᾳ, οὐ γὰρ ἐχρῆν παρεῤῥίφθαι τῇ τοῦ σπηλαίου ἐκφράσει καὶ ταύτην, φησὶ τοιαῦτα. οὐδέ μιν ἔνδον εὕρομεν. ὃ καὶ συνήνεγκε μάλιστα τῷ Ὀδυσσεῖ καὶ τοῖς περὶ αὐτόν. εἰ γὰρ ἔνδον εὑρέθη ὁ Κύκλωψ, δυσχερὲς ἦν πλασθῆναι ἡ ἐφεξῆς τῶν πινόντων περιπέτεια. οὐκ οὖν φασὶν αὐτὸν ἔνδον εὕρομεν, ἀλλ᾽ ἐνόμευε νομὸν κάτα πίονα μῆλα. ἐλθόντες δ᾽ εἰς ἄντρον, ἐθηεύμεσθα ἕκαστα. ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρῖθον, στείνοντο δὲ σηκοὶ ἀρνῶν ἠδ᾽ ἐρίφων. διακεκριμέναι δ᾽ ἕκασται ἔρχατο. χωρὶς μὲν, πρόγονοι. χωρὶς δὲ, μέτασσαι, χωρὶς δ᾽ αὖθ᾽ ἕρσαι. ναῖον δ᾽ ὀρῷ ἄγγεα πάντα, γαυλοί τε σκαφίδες τε τετυγμένα τοῖς, ἐνάμελγεν. ὃ δὴ ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ καὶ τὰς σκαφίδας χρησίμους εἰς τὸ ἀμέλγειν εἶναι καθὰ καὶ τοὺς γαυλούς. οἳ καὶ παρὰ τὸ γάλα γίνονται πλεονασμῷ τοῦ υ, ὀξυτόνως προφερόμενοι. γαῦλος γὰρ βαρυτόνως, εἶδός φασι πλοίου στρογγύλου, οὗ χρῆσις καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ. ἔτι δὲ καὶ ἡ αἰτία. δῆλον δὲ ὅτι σκάφης εἶδος καὶ ὁ ποιμενικὸς γαυλὸς ἢ κρατὴρ ἢ κάδδος, ὁποῖος ἴσως καὶ ὁ παρὰ τῷ Θεοκρίτῳ ἀμολγεύς. ὡς τὸ, ὑπὲρ κεφαλῆς τὸν ἀμολγέα πληροῖ, ἤγουν ἐπιστρέφει. κατὰ τὸ, κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο. τεύχεα δὲ καὶ ὁ γαυλὸς καὶ ἡ σκαφὶς γενικῶς, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ τετυγμένα, οὗ θέμα τὸ τεῦχος ὅθεν τὰ τεύχεα. Τὸ δὲ ἐνόμευε κατὰ νομὸν, ἐτυμολογικῶς ἐῤῥέθη. πρωτότυπον δὲ τοῦ νομεύειν τὸ νέμειν. φησὶ γοῦν μετ᾽ ὀλίγα. ἕως ἐπῆλθε νέμων. νομὸς δὲ παρ᾽ Ὁμήρῳ καὶ τοῖς μετ᾽ αὐτὸν, ὁ τῆς νομῆς κυρίως τόπος. λέγεται δὲ καὶ τροπικῶς ἐπὶ πλήθους. ὡς τὸ, πολὺς δ᾽ ἐπέων νομός. οὕτω δὲ ἴσως καὶ παρὰ τοῖς Λίβυσιν αἱ ἐνορίαι, νομοὶ ἐλέγοντο. διό. ὁ Θηβαϊκὸς νομός. ὁ Διοσπολίτης νομός. καὶ τοιοῦτοί τινες. Τὸ δὲ ἐθηεύμεσθα, θεατὰ εἶναι δηλοῖ καὶ τὰ νῦν ἐκφραζόμενα. Ταρσοὶ δὲ, καλάθισκοι, ἐν οἷς τυροκομοῦσι. κληθέντες οὕτω, παρὰ τὸ τέρσαι τὸ ξηρᾶναι ἐν οἷς τερσαίνονται οἱ τυροί. οὓς ὁ πλεκτοὺς ταλάρους ἐρεῖ. οἱ δὲ παλαιοὶ τὸν τοιοῦτον ταρσὸν, καὶ ταῤῥὸν λέγουσιν, οἱ μεθ᾽ Ὅμηρον δηλαδή. ἐν οἷς καὶ ὁ κωμικός. οἳ καὶ φασὶν ὅτι ταῤῥὸς, τὸ τυροκομεῖον. καὶ ὅτι ἄῤῥιχοι μὲν, κόφινοι σταφυλοφόροι, ταῤῥὸς δὲ, ἀγγεῖον πλεκτὸν ὡς ψίαθος ἐκ καλάμων, ἐν ᾧ τυρεύουσι. καὶ κρημαστὴρ δέ φασιν ἐλέγετο ταῤῥὸς, ἐφ᾽ οὗ τυροὺς ἐτέρσον. ὅθεν καὶ τρασιά, οὗ σῦκα ψύχεται. ἐλέγετο δέ φασι ταρσὸς, καὶ τὸ ἄκρον τοῦ ποδὸς ἢ καὶ τὸ ἄκρον τῆς χειρός. Αἴλιος δὲ Διονύσιός φησιν ὅτι ταῤῥοὶ καὶ ταρσοὶ, τάλαροι, καὶ τὰ πλατύσματα τῶν κωπῶν. ἕτεροι δὲ ὅτι ταῤῥοὶ, κρημάστρα καλαμίνη, καὶ τὰ τῶν τυρῶν ἀγγεῖα, καὶ τῶν λαχάνων. καὶ τάῤῥωμα, ἡ κωπηλασία. ταῤῥὸς γάρ φασιν ὁ στοῖχος τῶν κωπῶν, ἐπεὶ πτεροῖς ἐοίκασι. καὶ σημείωσαι ὅτι κατὰ τὴν τοιαύτην τινὰ ὁμοιότητα, καὶ ἐπὶ ὀρνίθων πτέρυγος, ὁ ταρσὸς λέγεται. Τὸ δὲ τυρῶν βρῖθον, ἀντὶ τοῦ ἔγεμον. ἢ βάρος εἶχον ὑπὸ τῶν τυρῶν. ἡ δὲ κοινὴ διάλεκτος τυροῖς βρίθειν λέγει, ὁμοίως τῷ, ἄνθεσι βρύειν. ὅτι δὲ οὐ μόνος ὁ Κύκλωψ πολύτυρος ἦν ἀλλὰ καὶ ἡ ὅλη Σικελία, δηλοῖ ὁ ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου τὸν Σικελικὸν παρασημειωσάμενος τυρόν. σηκοὶ δὲ, περὶ οὓς ἡ τῶν ἀρνῶν καὶ τῶν ἐρίφων στάσις, ἀπὸ τοῦ ἵστασθαι, ἵνα εἶεν οἱονεὶ στακοί τινες. ὅθεν καὶ σηκῖται ἄρνες, καὶ οὕτω μὲν παρὰ τῷ ποιητῇ. οἱ δὲ μεθ᾽ Ὅμηρον, καὶ ἐπὶ ναοῦ τὴν λέξιν ἔθεντο. σηκὸς γοῦν φασὶν, ἡρῷον. διό. ὃς τὸν δ᾽ ἔχει τὸν σηκὸν, ἵλεως γένοιτο. ἐλέγοντο δέ φασι καὶ σηκίδες, οἰκογενῆ παιδισκάρια. κατὰ δὲ Αἴλιον Διονύσιον, σηκύλα ἢ σηκὶς κυρίως ἡ ἐν ἀγρῷ ταμιεῖον φυλάττουσα. διό φησιν, ἡ τοῦ Λαέρτου γραῦς. δοκεῖ δὲ σταθμὸν εἶναι δηλοῦν ὁ σηκὸς, ὡς ἡ ἀντισήκωσις δηλοῖ, ἀντισταθμιστής τις οὖσα. ἐπεὶ καὶ τὸ σηκῶσαι, ἐπὶ σταθμίσεως λέγεται. καθ᾽ ὃν λόγον ὁ Μενέλαος μετασηκῶσαι ἔφη τὰ τοῦ Τηλεμάχου δῶρα. ὥσπερ δὲ οἱ ταρσοὶ τυρῶν βρῖθον κατὰ γενικὴν σύνταξιν, οὕτω καὶ οἱ σηκοὶ στείνοντο ἀρνῶν καὶ ἐρίφων. αἳ θηλυκῶς ἐνταῦθα λέγονται ὡς δηλοῖ τὰ ἐφεξῆς. Τὸ δὲ διακεκριμέναι ἑρμηνεύων, ἐπάγει τὸ, χωρὶς μὲν, αἱ πρόγονοι. τουτέστι τὰ προγεννήματα. χωρὶς δὲ, αἱ μέτασσαι. ὅ ἐστιν αἱ μέσαι κατὰ πλεονασμὸν τῆς μέσης συλλαβῆς. ἤγουν αἱ μεταγεγεννημέναι. αἱ μεσήλικες. χωρὶς δ᾽ αὖ αἱ ἕρσαι. ἃς ἴσως ἔστι καὶ ψακαλὰ εἰπεῖν τὰ μετ᾽ ὀλίγον δηλωθησόμενα, ὡς παρὰ τὴν ψακάδα ὅπερ ἐστὶ δρόσος καθὰ καὶ ἡ ψεκάς. ἵνα σημαίνοιντο δι᾽ ἀμφοῖν, αἱ νεώταται καὶ διὰ δροσεραὶ διὰ τὸ ἁπαλόν. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν γράφει ὁ γραμματικὸς Ἀριστοφάνης, τοιαῦτα χρήσιμα εἰς τὰ προκείμενα. τῶν αἰγῶν οἱ μὲν τέλειοι, τράγοι καὶ ἰξάλοι. ἡ δὲ ἐχομένη ἡλικία, χίμαροι. τὰ δὲ νεώτατα, ἔριφοι. ὁ δὲ ποιητὴς ἐν Ὀδυσσείᾳ τὰ τέλεια μὲν, προγόνους καλεῖ. τὰ δὲ μετὰ ταῦτα, μέτασσα. τὰ δὲ ἔτι νεώτερα, ἕρσας. καὶ ἐαρῖνες δὲ καλοῦνται, ἡλικία τις. καὶ πρωτῶνες. καὶ ἐπαπρωτῶνες. ὅθεν καὶ προοίμια αἰ-

γὸς ἐπιπηχθέντος ἐρυθροῦ πίεσμα ἄριστα. Ἰωνικοὶ δὲ ἴσως, καὶ ἀπήζηγες καλοῦσιν, ἡλικίαν τινὰ τῶν ἀρρένων. εἶτα εἰπὼν περὶ ἐρίφων ὁμηρικῶς τῶν ἐν τοῖς ἑξῆς ὅτι ἐφ' ἡλικίας τινὸς καὶ μεγέθους αὐτό φησιν ὁ ποιητής, ἐπάγει ὅτι τῶν δὲ προβάτων τὰ μὲν τέλεια, ὄϊες καὶ κριοὶ καὶ ἀρνειοί. τὰ δὲ νέα, ἄρνες καὶ ἀμνοί. ἔνιοι δέ φασι, καὶ φαγολοὺς καλοῦσιν. ἐπὶ δὲ τούτοις, σποράδην παραδίδωσιν ὅτι τὸ ἐξ ἵππου πατρὸς καὶ ὄνου μητρὸς γεννηθὲν, γίννος ἐκαλεῖτο ἀγεννὴς ὂν τὸ μέγεθος. καὶ ὅτι πολλάκις τοὺς ὄνους, κάνθωνας καὶ κανθηλίους καλοῦσιν. ἀστράβαι δέ φησιν, οἱ κατὰ μόνας σαματηγοῦντες ἡμίονοι. καὶ ἀστραβηλάται, οἱ αὐτοὺς ἐλαύνοντες. ὑποζύγια δὲ, οἱ ἐφ' ἁμάξαις ζευγνύμενοι. βοῶν δέ φησι, ταῦροι μὲν οἱ τέλειοι καὶ ἐνόρχαι. ὧν οἱ χαλεπώτατοι καὶ δι' ἀκμὴν μονάζοντες, ἀπαγέλαι καλοῦνται. αἱ δὲ θήλειαι, βόες μόνον. τὰ δὲ νέα, δάμαλαι. καὶ δαμάλεις. καὶ μόσχοι. καὶ πόριες. καὶ πόρτις. καὶ πορτάκες. λέγει δὲ καὶ ὅτι κατὰ τὴν δάμαλιν, σοφοκλῆς ἔφη, μηχανῶν βούβαλιν. καὶ αἰσχύλος, λεοντοχόρταν βούβαλιν νεαίτερον. καὶ ὅτι αἶγας καὶ ὄϊς θήλειαι κέρατα πολλάκις ἔχουσι, κεράδες καλοῦνται. τὴν δὲ ἄλλοις διαφόροις, παραδίδωσι καὶ ὅτι λεόντων μὲν τὰ νεογνὰ σκύμνοι καὶ λεοντιδεῖς καλοῦνται. παρδάλεων δὲ, σκύμνοι καὶ παρδαλιδεῖς. ἄρκτων δὲ, σκύμνοι καὶ ἄρκηλοι. βουβάλων δὲ, πῶλοι. κυνῶν δὲ καὶ λύκων, σκύλακες. ὑστρίχων δὲ καὶ τῶν τοιούτων, ὄβρια καὶ ὀβρίκαλα. ὧν χρῆσις, καὶ παρ' αἰσχύλῳ ἐν ἀγαμέμνονι. ἔμβρυα δέ τινα καὶ ἀρτιγενῆ δὲ, ψάκαλα λέγει καλεῖσθαι, καὶ ὀρταλίχους. ὅθεν φησὶ παρὰ σοφοκλεῖ, ψακαλοῦχοι ματέρες αἶγες τ' ἐπιμαστίδιον γόνον ὀρταλίχων ἀναφαίνοιεν. καὶ οὕτω μὲν ἔχει τὰ τοιαῦτα. ἐν δὲ τοῖς ὡς προείρηται καθ' ὅμηρον, σημείωσαι ὡς εἰ καὶ ἀπὸ τοῦ ἄρδω ἄρσω ἡ ἔρση γίνεται, ἀλλὰ δασύνεται παρὰ ἀττικοῖς. ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, λαθὸν θ' ἑρσήεντα. δῆλον δὲ ὅτι τὸ διακρίνειν καὶ κρίνειν λέγεταί ποτε ὡς τὸ, κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα. Τὸ δὲ ἔρχατο ἰωνικὸν καὶ αὐτὸ, ἐκ τοῦ εἶρκτο τρίτου προσώπου ἰωνικοῦ. καθὰ καὶ τὸ εἰλίχατο, ἐκ τοῦ εἴλικτο. δι' οὗ. εἰλίχατο μίτραις τὰς κεφαλάς. Τὸ δὲ χωρὶς, διὰ τὸ τῆς ἐπαναφορᾶς κάλλος ποιεῖ. τρὶς γὰρ ἐν δυσὶ στίχοις κεῖται. νᾶεν δὲ ὀρῷ, τὸ πεπληρῶσθαι ὡς καὶ ἔξω ῥεῖν. ὅθεν καὶ τὸ νᾶμα γίνεται, καὶ τὸ ναρόν. ἐξ οὗ ὁ νηρεύς. καὶ τὸ ἀέναον. ὅπερ ὅμοιόν ἐστι τῷ, ἀεὶ νῶν παρὰ τῷ κωμικῷ. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ νάω ἤγουν ῥέω, καθ' ἡρακλείδην συστέλλει τὸ α καίτοι τοιοῦτον. τὰ εἰς ω καθαρὸν λήγοντα δισύλλαβα καὶ ἔχοντα φωνῆεν βραχὺ παρατέλευτον δίχα τοῦ ο, βαρύνονται. εἰ μή που περισπασθείη τι, ἑτέρας ἐννοίας ποιήσει, ὡς τὸ μνῶ. τὰ δ' ἄλλα, βαρύνονται δίχα ὡς εἴρηται τῶν παραληγομένων τῷ ο. δίω. μύω. κλύω. πλέω. νάω. τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ. ὅθεν φησὶ καὶ τὸ ἄω ἤγουν πνέω, τῶν βαρυτόνων ἐστὶ καὶ οὐ περισπώμενον. τὸ δὲ ὦ οὐ συγκρίνεταί φησι τούτοις διὰ τὸ δευτέρας ὂν συζυγίας τῶν περισπωμένων. οὕτω δ' ἐνταῦθα γράψας ὁ ἡρακλείδης, ἑτέρωθι ἐνθάδε ἔφη ὅτι τὰ εἰς ω καθαρὸν λήγοντα καὶ τῷ α βραχὺ παραληγόμενα περισπώμενά τε καὶ βαρύτονα αἰολικά εἰσι, μόνον περιλείπεσθαι λέγει τὸ ἄω ἀμφισβητούμενον κατὰ τὸν τόνον. καὶ οὕτω μὲν καὶ ταῦτα. Ὅρα δὲ ὅτι τὸ οὐδὲ τὸν ὀρὸν ὁ κύκλωψ ἐκχέει τιμητικῶς καὶ τοῦτον φειδόμενος ἵνα εἰς πόσιν αὐτῷ χρῷτο, καὶ ὅτι διὰ τὸ ρ ὀξύνεται ὡς καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῷ, καί κεν ὀρὸν πίνων, μεγάλην ἐπιγουνίδα θεῖτο. ὀρὸς δέ φασιν, ἡ ὑδατώδης τοῦ γάλακτος ὑπόστασις. τινὲς δὲ, καὶ οὕτως. ὀρὸς, τὸ διεφθαρὸς γάλα. ἢ ἡ τοῦ γάλακτος ὑπεστάθμη. γίνεται δὲ παρὰ τὸ ῥέω. καὶ δηλοῖ τὸ τοῦ γάλακτος ῥοῶδες τὸ μὴ πηγνύμενον εἰς τυρὸν ἀλλ' ἀπορρεϊσκόμενον. ἵνα ᾖ ἐκ τοῦ ῥέω, ῥόος. καὶ κατὰ μετάθεσιν πρὸς ἀποφυγὴν συνεμπτώσεως τοῦ πρὸς τὸν ῥόον, ὀρός. καὶ αὖ πάλιν ὀξυτόνως ὀρὸς, πρὸς διαστολὴν τοῦ βαρυτόνου ὄρους. καὶ οὕτω μὲν ὁ τοῦ γάλακτος ὀρὸς, τῷ ὀξύνεσθαι ἑτεροφωνεῖται πρὸς τὸ ὑλαῖον ὄρος. ὁ μέντοι ἐπὶ ζώων ὄρρος ἐξ οὗ τὸ ὀρρωδεῖν, διπλασιάσας τὸ ρ, ἐκπέφευγε τὴν κατὰ τὸ ὀρὸς φωνήν. Σημείωσαι δὲ ὅτι ὁ λεγόμενος παρὰ τοῖς παλαιοῖς πυὸς ἀρσενικῶς καὶ τῇ προσῳδίᾳ φασὶν ὡς τυρὸς, ἀνάπαλιν ἔχει πρὸς τὸν ὀρόν. ἔστι δέ φασί τινες, τὸ πρωτόρρυτον γάλα καὶ νοσιμώτατον κατὰ αἴλιον διονύσιον. ὃ τινὲς, πύαρ φασίν. ἡ χρῆσις παρὰ ἀριστοφάνει ἐν εἰρήνῃ, ὅθεν φασὶ καὶ πυαρίτης, τὸ πυρίεφθον. ὃ γίνεται ἐκ τοῦ πρώτου γάλακτος. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄγαν ἡδέων ἡ λέξις. ἄγγεα δὲ πάντα, λέγει τὰ εἰς ὑποδοχὴν ὀροῦ πεποιημένα. εἰ καὶ νῦν μετὰ τὴν τυροποιΐαν, καὶ οἱ γαυλοὶ καὶ αἱ σκάφαι ναῖον ὀρῷ. Οἱ δὲ γαυλοὶ, ὀξύνονται πρὸς διαστολὴν ἑτεροίας τονώσεως. κατὰ γοῦν τὴν παλαιὰν παράδοσιν, γαυλὸς μὲν ὀξυτόνως, ἀγγεῖον ποιμενικόν. γαῦλος δὲ βαρυτόνως, εἶδος ἑτεροίου σκάφους τοῦ κατὰ πλοῖον ὡς δηλοῖ καὶ ὁ κωμικός. Τὸ δὲ οἷς ἐνάμελγεν, ἐτυμολογεῖ μέν πως τὸν γαυλὸν περὶ ὃν ἀμέλγεται γάλα ἐξ οὗ ὁ γαυλός. δηλοῖ δὲ καὶ ὡς αἱ σκαφίδες, οὐ μόνον εἰς ὑποδοχὴν ὀροῦ εἰσι χρήσιμοι, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄμελξιν. περὶ δὲ τοῦ ἀμέλγειν, πολλαχοῦ διαδηλοῦται τάτε ἄλλα, καὶ ὅτι καὶ ἀμέργειν λέγεται. ὧν ἐκ μὲν τοῦ ἀμέλγειν, ὁ προσεχῶς ῥηθεὶς ἀμολγεὺς, καὶ ἀμολγὸς δὲ ὁ πολλαχοῦ γραφείς. ἐκ δὲ τοῦ ἀμέργειν, τὸ ὀμόργνυσθαι κατά τινα μεταφοράν.

Ὅτι εὑρίσκονται καὶ ἐνταῦθα οἱ ἑταῖροι κρεῖττόν τι συμβουλευόμενοι τῷ ὀδυσσεῖ οἱ περὶ αὐτὸν ὄντες. καὶ ὀδυσσεὺς φιλαλήθως ὁμολογεῖν οὐκ αἰδεῖται αὐτό. θηρώμενος οὕτω καὶ τὴν ἐπὶ τοῖς ἄλλοις οἷς λέγει πίστιν παρὰ τοῖς φαίαξιν. οἱ μὲν γάρ φησιν ἐλίσσοντο, τυρῶν αἰνυμένους ἐρίφους τε καὶ ἄρνας σηκῶν ἐξελάσαντας, ἰέναι πάλιν, ἤγουν ἐπανιέναι πλέοντας. ἀλλ' ἐγώ φησιν οὐ πιθόμην. ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν. διατί δὲ οὐ πιθόμην; ὄφρα φησὶν αὐτόν τε ἴδοιμι, καὶ εἴ μοι ξείνια δοίη. ἤγουν ὅπως με ξενίσει. ὃ

του-

ταυτόν ἐστι τῷ ὅπως, κἀντεῦθεν μὴ ἐλλείπειν συνδέσμῳ εἰς σύνδεσμον, ὡς καὶ ἑτέρωθι δεδήλωται. εἶτα ἐπάγει ποιητικῶς ὅτι οὐδ᾽ ἄρ᾽ ἔμελλεν ἑτάροισι φανεὶς, ἐρατεινὸς ἔσεσθαι. καὶ ὅρα οἷα τὰ τυχηρά. ἐλεεινὸς γὰρ εἰσελθὼν εἰς τὸ ἄντρον, ὀϊσάμενος ὁ Ὀδυσσεὺς τὸ κακὸν, ὅμως οὐκ ἀπέστη. καὶ νῦν δὲ οὐ μόνον οὐ νοεῖ αὐτὸς τὸ δέον, ἀλλὰ καὶ συμβουλευόντων τῶν φίλων, δυστυχεῖ μὴ πεισθείς. καὶ οὕτως ἀντιπαθὴς τοῖς φίλοις οὐ μὴ δι᾽ αὐτὸς πεισθῆναι αὐτοῖς. οἱ οὐδ᾽ αὐτοὶ τῷ Ὀδυσσεῖ ἐν τῇ τῶν Κικόνων γῇ ἐπείσθησαν φεύγειν κελεύοντι. ὧν ἔχει τις ἐνταῦθα εἰπεῖν τῷ Ὀδυσσεῖ καὶ αὐτὸς, ὡς ἐγὼ μὲν διερῷ ποδὶ φευγέμεν ἠνώγεον. ὁ δὲ, νήπιος οὐκ ἐπίθετο. καὶ τοῦτο μὲν τοιοῦτον. Ὁ δὲ περὶ τῶν ξενίων λόγος, παραλαλεῖ, ἐθέλειν καὶ παρὰ τῶν Φαιάκων πλείω τῶν δοθέντων δῶρα λαβεῖν. ὃ καὶ ἐν τοῖς ἐφεξῆς ἐκφαίνων σαφέστερον, βούλεσθαι λέγει πλειοτέρῃ σὺν χειρὶ ἐς πατρίδα ἱκέσθαι. ὅπου καὶ ὁ βασιλεὺς καθικνεῖταί πως αὐτοῦ ὡς ἐκεῖ φανεῖται. Τὸ δὲ τυρῶν αἰνυμένους, ἀπλῶς ἐρρέθη ἀντὶ τοῦ ἐκ τῶν τυρῶν ἄραντας, οὐ γὰρ πάντας ἤθελον ἄρασθαι τοὺς τυρούς. οὕτω καὶ λέων βοὸς βεβρωκὼς ἄν πη λέγεται. καὶ μάντις ἀποφοιβάζει, φύλλων δάφνης φαγών. Ἴσως δὲ παρὰ τὸ τορεῖν ἤγουν ξηραίνειν, γίνεται καὶ ὁ τυρός. ὡς ἀπὸ ῥυτοῦ γάλακτος αὐτὸς μὴ τοιοῦτος ὤν, ἀλλὰ πρῶτα μὲν, χλωρὸς κατὰ τὸν ποιητὴν, εἶτα καὶ ξηρὸς γεγονώς. ἀπὸ δέ γε τοῦ τυροῦ, τυρεύειν τὸ ἀνακυκᾶν πράγματα, καὶ τυρβάζειν δὲ τὸ ὑπὲρ τοιούτων μεριμνᾶν. εἰ δέ γε ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ, ἡ κοινῶς λεγομένη σύρβη, τύρβη λέγεται ἀττικῶς, ζητητέον ἑτέραν τινὰ ἐτυμολογίαν ταύτης τε καὶ τοῦ τυρβάζειν, ὥσπερ καὶ τοῦ τυροῦ. ὃν καὶ παρὰ τὸ τηρεῖν φασί τινες γίνεσθαι. ὡς γὰρ ἅλμη ἁλμυρὸς, οὕτω τηρῶ τυρὸς, ὁ εἰς τήρησιν συμπηγνύμενος. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τοὺς λεπτοὺς τῶν τυρῶν καὶ πλατεῖς, κρῆτες θαλίας καλοῦσιν. οὓς καὶ ἐν θυσίαις τισὶν ἕψουσιν ἐναγίζοντες ὥς φησιν Ἀθήναιος. ἔνθα τῶν ἀντιγράφων διὰ μόνου τοῦ ἰῶτα ἐχόντων τὴν παραλήγουσαν τῆς θαλίας, δοκεῖ ἑνικὴ αὐτῶν εὐθεῖα εἶναι ὁ θαλίας. ὡς δὲ τυροῦ σύνθετον ὁ κατάτυρος, δηλοῖ ὁ γράψας τὸ, γλοιῶν καταχύσματα κατάτυρα παρὰ τῷ αὐτῷ ῥήτορι. Τοῦ δὲ αἰνύμενοι ἡ ἐτυμολογία, τοιαύτη τις εἶναι δοκεῖ. ἔστι ῥῆμα μονοσύλλαβον δασυνόμενον, ὦ τὸ πληρῶ. ἐξ οὗ, ἴω καὶ ἵημι. ἀφ᾽ ὧν καὶ ὁ ὅλος. καὶ τὸ, ἐξ ἔρον ἕντο ὡς ἐν Ἰλιάδι ἐρρέθη. τούτου τοῦ ὦ παράγωγον, αἴω. ὡς κλῶ κλαίω. καῶ καίω. καὶ προσλήψει τοῦ ν, αἰνῶ, ὅθεν αἰνύω αἴνυμι. εἰ δὲ τοῦ πρωτοτύπου ῥήματος δασυνομένου ψιλοῦται τὸ αἴνυσθαι, ὁ κοινὸς κανὼν τῆς αι διφθόγγου αἴτιος. ἥτις ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν οὖσα καὶ προκαθημένη λέξεως, ψιλοῦται. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ τυρῶν αἰνυμένους, γράφεται καὶ ἀγρομένοισιν. ἵνα δηλοῖ τοὺς φόρτον τυρῶν αἴροντας. εἰ δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ αἴρω γίνεται αἰρύω αἴρυμι ὅθεν κατὰ τροπὴν ἀμεταβόλου εἰς ἀμετάβολον τὸ αἴνυσθαι, οὐκ ἂν εἴη ἔχον ἀντιλογίαν. ποιητικὴ δὲ πάντως λέξις καὶ τὸ αἴνυσθαι, καὶ εἰς μέτρον χρησίμη μόνον ἢ καὶ εἰς μετρικήν τινα περιπλοκήν. διόπερ Ὅμηρος δὴ τὸ ἐν πεζῷ κάλλιον, δὶς φράζει, εἰπών. τυρῶν αἰνυμένοισι. καὶ, τυρῶν αἰνύμενοι φάγομεν. λέγει δὲ καὶ προϊών. ὄφρα οἱ εἴη πίνειν αἰνυμένῳ. Ὅτι ἐκπαλαίσας Ὀδυσσεὺς οὐ πολλὰ τῶν τοῦ Κύκλωπος, οὐ τὴν ἴσην ἔτισεν. ἔθυσαν μὲν γὰρ οἱ αὐτοῦ, πῦρ κήαντες, καὶ τῶν τυρῶν ἔφαγον, ἐζημιώθησαν δὲ φίλοις ἓξ ὡς ἐν τοῖς ἐφεξῆς φανεῖται. Τὸ δὲ κήαντες, διὰ διφθόγγου γράφουσι τὰ πολλὰ καὶ κρείττω τῶν ἀντιγράφων, ὡς ἀπὸ τοῦ κείω κήω. Ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ θέω θῶ, οὕτω καὶ κέω κῶ. ἐξ αὐτοῦ δὲ, παράγωγον καίω ὡς λῶ λαίω. ῥῶ ῥαίω τὸ φθείρω. καὶ ἀπὸ μὲν τοῦ ψιλοῦ κέω, δοκεῖ καὶ ὁ θυοσκόος γίνεσθαι. καὶ τὸ, πῦρ κήαντες ἐθύσαμεν. ἐκ δὲ τοῦ γραφομένου διὰ διφθόγγου, τὸ καῦσαι τε γίνεται καὶ τὸ κάψαι καὶ τὸ ἴκμη καὶ ὅσα τοιαῦτα. Ὅτι ὅτε νέμων ἐπῆλθεν ὁ Κύκλωψ, ἔφερεν ὄβριμον ἄχθος ὕλης ἀζαλέης ἵνα οἱ ποτιδόρπιον εἴη. ἔντοσθεν δ᾽ ἄντροιο βαλὼν τουτέστι ῥίψας, ὀρυμαγδὸν ἔθηκεν, ὃς καὶ ἐξεφόβησε τοὺς περὶ τὸν Ὀδυσσέα. φησὶ γοῦν. ἡμεῖς δὲ δείσαντες, ἀπεσσύμεθ᾽ ἐς μυχὸν ἄντρου. οὐ γὰρ δοῦπος ἢ ψόφος ἢ κτύπος, ἀλλ᾽ ὀρυμαγδὸς ἦν. ἀζαλέα δὲ ὕλη, ἐπείπερ ἡ τοιαύτη πρὸς λυχνοκαΐαν ἐπιδόρπιον χρήσιμος. ποτιδόρπιον δὲ, νῦν μὲν, τὸ τῆς ὕλης ἄχθος, μετ᾽ ὀλίγα δὲ καὶ γάλα ἐρεῖ ποτιδόρπιον. Ὅτι τὴν τοῦ σπηλαίου εἴσοδον ἤτοι τὸ περὶ αὐτὴν διάστημα, θύρας ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα λέγει. καθά που καὶ ἐν Ἰλιάδι, πύλας τὸν τόπον περὶ ὃν αἱ πύλαι. ὅθεν καὶ τὸ ἔξω τοῦ σπηλαίου, θύραζε λέγει. δι᾽ οὗ πέμπει θύραζε. ἔτι δὲ καὶ θύρηφι. καὶ τὸν κλείοντα δὲ λίθον τὴν τοιαύτην ὁδὸν, θυρεὸν λέγει ἀσυνήθως τοῖς ὕστερον. οἱ ἀσπίδος εἶδος φασὶ τὸν θυρεὸν, παρωνυμούμενον θύρᾳ διὰ τὸ μέγεθος. καὶ λέγοιτο μὲν ἂν ὁ τοιοῦτος θυρεὸς, κλείειν τὸ τοῦ Κύκλωπος ἄντρον. λέγοιτο δὲ ἂν καὶ πωμάζειν, ἐπειδὴ οὕτω ῥᾷον ἀφελὼν ἐπετίθει αὖθις αὐτὸν καθά τις φαρέτρῃ πῶμ᾽ ἐπιθείη. φράζει δ᾽ ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς οὕτως. αὐτὰρ ὅ γ᾽ εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε πίονα μῆλα. πάντα μάλ᾽ ὅσσ᾽ ἤμελγε. τὰ δ᾽ ἄρσενα λεῖπε θύρηφι, ἀρνειούς τε τράγους τε. βαθείης ἔκτοσθεν αὐλῆς. αὐτὰρ ἔπειτ᾽ ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψόσ᾽ ἀείρας, ὄβριμον. οὐκ ἂν τόν γε δύω καὶ εἴκοσ᾽ ἅμαξαι ἐσθλαὶ τετράκυκλοι ἀπ᾽ οὔδεος ὀχλίσσειαν. τόσσην ἠλίβατον πέτρην ἐπέθηκε θύρῃσι. καὶ ὅρα τὴν εὔτακτον τοῦ λίθου περίφρασιν. εἰπὼν γὰρ αὐτὸν μέγαν, ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, μὴ ἂν ὑπὸ δύο καὶ εἴκοσι ζευγῶν μετοχλισθῆναι, τουτέστι μοχλοῖς μετακινηθῆναι. ἢ καὶ ἄλλως, ἁμάξαις βασταχθῆναι. εἶτα καὶ πέτρᾳ ἠλιβάτῳ αὐτὸν εἴκασεν. εἰ δὲ τὴν τοιαύτην ἠλίβατον ὑψόσε ἀείρων ἔφερεν, οὐκ ἂν ἀπιστηθείη κορυφὴν ὄρεος μεγάλου κατὰ Ὀδυσσέως βαλεῖν ἀποπλέοντος καθὰ καὶ προγέγραπται. Ἰστέον δὲ ὅτι Ὁμήρου ἐνταῦθα συνωνυμίας λόγῳ, ταυτὰ δηλοῦντος εἶναι θύρας καὶ θυρεὸν, ὅμως ὑπεμ

φαίνεταί πως αὐτῶν πρὸς ἄλληλα διαφορὰ ὥς ἐστιν ἐκ τοῦ μεθ' Ὅμηρον συγχέεσθαι. ὁ γὰρ διαστήσας τούτων, θυρεὸς καὶ θύρα, ὑπὲρ ἀσπίδος παρὰ τοῖς ὕστερον ὁ θυρεὸς, μεγάλης δηλαδὴ, ἐοικυίας θύρᾳ. διὸ ὡς καὶ γέγονεν ἐπωνυμία ἐκ τοῦ ε. ὅτι δὲ θύρα ὥσπερ ἐνταῦθα κατὰ χρηστικῶς τροπικώτερον, οὕτω καὶ ἐπί τινων ἄλλων, δῆλον ἐκ τῶν χρήσεων. λέγονται γοῦν θύραι, καὶ αἱ αἰσθήσεις δι' ὧν βαίνουσιν εἰς ψυχὴν τὰ αἰσθητά. ἔστι δὲ οὕτω καὶ θύρα γλώσσης, ἣν ὁ μὴ ἔχων οἷα στόμαργος, ἀθυρόγλωσσος λέγεται παρὰ τὸ θύρας μὴ ἐπικεῖσθαί φασι γλώσσῃ. ἢ παρὰ τὸ ἀθυρεῖν ἤγουν ἀδιακρίτως ὁμιλεῖν. ὃ καὶ αὐτὸ ἤγουν τὸ ἀθυρεῖν, στέρησιν θύρας τῆς κατὰ νοῦν σημαίνει. καὶ ὁ ἄθυρος δὲ τὸ τῶν Βυζαντίων ὥς φασιν ἐπίσημον, θύρας ἐστερημένος μέντοι, ἐστέρηται. Ἐν ἴσῳ δὲ καὶ ὡς Ὁμήρου ἄρσενα λέγοντος καὶ κόρσην, οἱ Ἀττικοὶ ἄλλως ὕστερον φράζουσιν, ἄρρενα γὰρ ἐκεῖνοι καὶ κόρρην φασί. καθὰ καὶ ταρρὸν, τὸν ταρσόν. καὶ τὴν μυρσίνην, μυρρίνην. καὶ θαρρεῖν, τὸ θαρσεῖν, τὸ γὰρ σ ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι ἐρρέθη ὑποτακτικὸν τοῦ ρ, οἱ Ἀττικοὶ, ρω ποιοῦσι. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ὥσπερ ὁ τράγος ὄνομά ἐστιν ἄρρενος αἰγὸς, οὕτω καὶ ὁ ἀρνειὸς, προβάτου ἄρρενος. τέλειος οὖν ὁ ἀρνειὸς, καὶ οὐκ ἁπλῶς κατὰ τὸ ἄρνα καὶ τὸν ἀρνειόν. διὸ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀρνειῷ σώζεται. τρίτη δὲ ἡλικία εἶναι δοκεῖ ὁ ἀρνειός. τέταρτος δὲ μετ' αὐτὸν, ὁ λιπογνώμων οἷς. φασὶ γοῦν οἱ παλαιοὶ, ὅτι οὐ μόνον αἱ τρεῖς ἡλικίαι, ἀρήν. ἀμνός. ἀρνειός. καὶ ὅτι τοῦ ἀμνοῦ καὶ θηλυκὸν ἡ ἀμνὴ, πρόβατον αὐτὴ μέσον τῆς ἡλικίας. καὶ ὅτι ἀμνὴ, ἐνιαύσιον ἄρνα δηλοῖ. καὶ ὅτι παροιμία, ἀμνὸν τὸ θερίζειν ἐπὶ τῶν ἐκ διαλείμματος τιμωρουμένων, τὰ γὰρ ἄρνια ἐν τῷ ἔαρι ἄκαρπα ἐᾶται, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἰστέον ἐν Ἀττικαῖς λέξεσιν, ἄρνα φασίν. εἶτα ἀμνόν. εἶτα ἀρνειόν. εἶτα λιπογνώμονα. ἐλέγετο δὲ καὶ μοσχίας, ὁ τελείως κριός. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι οὐ μόνον ἐπὶ προβάτου λιπογνώμων, ἀλλὰ κυρίως ἵπποι ἐλέγοντο λιπογνώμονες οἱ μηκέτι διὰ τῶν ὀδόντων γνωσθῆναι δυνάμενοι. γνώμων γὰρ, ὀδοὺς ἀφ' οὗ ἡλικία γνωρίζεται πώλων τε καὶ μόσχων. ἐν οἷς ἄβολος, ὁ μηδέπω ἐκβεβληκὼς τοὺς ὀδόντας. τριάκοντα γάρ φασι μηνῶν γενόμενοι ἐκβάλλουσι τοὺς πρώτους ὀδόντας. εἶτα ἐνιαυτοῦ παρελθόντος, τοὺς ἑτέρους, καὶ τὰ ἑξῆς. ἐν οἷς, καὶ ὅτι λιπογνώμων ἵππος, ὁ μήπω ἔχων βόλον. καὶ ὁ πρεσβύτης. καὶ ὁ μὴ ἔχων ὅθεν γνωσθήσεται. Τὸ δὲ βαθείης ἔκτοσθεν αὐλῆς, ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ θύρηφι καὶ θύραζε. Τετράκυκλοι δὲ, οὐ πᾶσαι ἅμαξαι, ἀλλὰ κατὰ τὰς χώρας. Ὅτι ἀμέλξεως καὶ τυροποιίας ἔκφρασις, ταῦτα. ἑζόμενος δ' ἤμελγεν ὄϊς καὶ μηκάδας αἶγας, πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἧκεν ἑκάστῃ. αὐτίκα δ' ἥμισυ μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος, πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμησάμενος κατέθηκεν. ἥμισυ δ' αὖτ' ἔστησεν ἐν ἄγγεσιν, ὄφρα οἱ εἴη πίνειν. πάντα δὲ λέγει, τὰς ὄϊς καὶ τὰς αἶγας, ἀποδοὺς πρὸς τὸ μῆλα γενικῶς. μῆλα γὰρ αἵ τε αἶγες καὶ αἱ ὄϊς. πρώην γοῦν, ἐρεῖ. ἤμελγε κλυτὰ μῆλα πάντα κατὰ μοῖραν. καὶ ἑξῆς. τρὶς τὴν αὐτὴν φράσιν ἐννοῆσαι ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ ταύτῃ ταῖς αὐταῖς λέξεσιν. οὐ μόνον διὰ τὸ σχεδιάζειν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ τῆς φράσεως κατ' εὐστοχίαν. καὶ μὴ δ' ἐνταῦθα ἐθέλειν φιλοτιμεῖσθαι εἰκῇ. ἔμβρυον δὲ, τὸ νεογνὸν τέκνον λέγει, ἀπεναντίας τῇ συνηθείᾳ. ἡ μὲν γὰρ, ἔμβρυον λέγει τὸ ἐντὸς τῆς γαστρὸς βρύον, ὅ ἐστι ζῶν καὶ θάλλον. βρέφος δὲ, τὸ ἐκκύψαν τῆς γαστρός. Ὅμηρος δὲ τὸ νεογνὸν ἐνταῦθα γαλαθηνὸν ἔμβρυον εἰπὼν, βρέφος ἐν Ἰλιάδι λέγει οὐ τὸ εἰς φῶς ἤδη προαχθὲν ἀλλὰ τὸ κατὰ γαστρὸς ἔτι φερόμενον, ἐν τῷ, ἡμίονον βρέφος κυέουσαν. Τὸ δὲ ὑπ' ἔμβρυον ἧκεν ἑκάστῃ, ἀντὶ τοῦ ὑφῆκε καὶ ὑπέβαλε ταῖς ἀμελχθείσαις τὰ γαλαθηνά. ὅθεν λαβὼν Θεόκριτος, ἔφη τὸ, μόσχους βουσὶν ὑφίεις. Τὸ δὲ θρέψας, ἀντὶ τοῦ, πήξας. ὅθεν καὶ τροφαλὶς τυροῦ. καὶ τρόφι κῦμα. καὶ τροφέον ἢ τρόφιν, τὸ καὶ πηγόν. ὃ αἷμα δηλαδὴ αἱμαστὸν, οἷον ἐπάγη. τεχνικῶς δέ φασι τὸ θρέψαι. δηλοῖ γὰρ, τὸ τροφὴν δοῦναι. καὶ τὸ αὐξῆσαι. καὶ τρίτον, τὸ πῆξαι ὅθεν καὶ ὁ θρόμβος. Τὸ δὲ γάλακτος, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ κ. οὐ γάρ ἐστιν εὐθεῖαν εἰπεῖν αὐτοῦ τὸ, γάλαξ. ἐπεὶ μὴ δὲ ἔστι τὸ ξ πληθυντικὸν οὐδετέρων ὀνομάτων. εἰ καὶ ἔμφασιν εὐθείας τοιαύτης ὁ κατ' οὐρανὸν γαλαξίας κύκλος δίδωσι, καὶ τὸ εὑρίσκεσθαι δοτικὴν πληθυντικὴν τοῖς γάλαξιν. ἐφ' οἷς δῆλον ὅτι τοῦ κ τεθειμένου ἐν τῷ γάλακτι, ἡ δοτικὴ τῶν παλαιῶν τρέψασα μὲν συνήθως τὸ τ εἰς σ, κεράσασα δὲ τὸ κ σ εἰς ξ, πεποίηκε τὸ γάλαξιν. διὸ οὗ καὶ ὁ γαλαξίας γενέσθαι δοκεῖ. τίνες γε μὴν οἱ τὸ γάλαξ λέγοντες, διὰ τοῦ κ κλίνοντες αὐτὸ, πλεονάζειν δοκοῦσι τὸ ταῦ. ὡς γὰρ ἄναξ ἄνακος ὅθεν καὶ Διόσκουροι ἄνακοι καὶ ἀνακῶς ἐπίρρημα ὅ ἐστιν ἐπιμελῶς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ ἄνακτος, οὕτω καὶ γάλαξ μονήρης εὐθεῖα, γάλακος γάλακτος. οὗ χρῆσις, ἐν τῷ, γάλακτι δ' ἴκελον αἶθος. οἱ δὲ τοιοῦτοι, φαίνονται λέγειν ὥσπερ τὴν μὲν γύναιξι εὐθεῖαν σεσιγημένην εἶναι, κεῖσθαι δὲ τὰς πλαγίας πάσας ἐν χρήσει, οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ γάλακτος γίνεσθαι. σιγᾶσθαι μὲν γὰρ τὴν ὀρθὴν, λαλεῖσθαι δὲ τὰς μετ' αὐτήν. γάλαξ μὲν γὰρ, οὐκ ἐκφωνεῖται. τὰ δὲ ἐφεξῆς αὐτῆς, χρηστά εἰσιν. Ὅτι δὲ καὶ ἰσοσυλλάβως ἐκλίθη τὸ γάλα τοῦ γάλα, ἐν τοῖς τοῦ γραμματικοῦ Ἀριστοφάνους κεῖται, ὅπου φησὶν ἐκεῖνος, καὶ ὅτι τὴν δόκησιν καὶ ὑπόληψιν, δοκὸν ὁ Καλλίμαχος ἔφη. γράψας, τῷ γ' ἐμῷ δοκῷ, ἤγουν τῇ ἐμῇ δοκήσει. καί τις ἕτερος, βάδον τὴν βάδισιν. καὶ ὅτι εὕρηται καὶ ὁ πρόσωπος ἀντὶ τοῦ, πρόσωπον. καὶ οὐδὲν δὲ τούτων φησὶ πεποιημένον ἐστὶν, ἀλλὰ πάντα ἐσπούδασαι. ὅτι δὲ τὸ γάλα εἰς ξ δοκεῖ λήγειν, ἐπιστώσατο Ἡρωδιανὸς καὶ ἀπὸ συνθέτου τοῦ ἀρτιγάλαξ καὶ ἀπὸ πληθυντικῆς δοτικῆς τοῖς γάλαξι. Ταλάροις δὲ λέγει, οὓς φθάσας ἔφη ταρσούς. ἀλλοίους δηλαδὴ ὄντας παρὰ τοὺς τῆς Ἰλιάδος, πολὺ οὐ

προ

περιδεδίλωται. δ' ἐς καὶ κάλαβος ἴσως ἂν ῥηθείη. ἡ ἐτυμολογία, παρὰ τὸ κάλον ὅ ἐστι ξύλον καὶ τὸ βιάζω, ὅ ἐστι γυροῦσθαι. ἀφ' οὗ καὶ ὁ ἐν τοῖς ἑξῆς που, θόλος. κάλα γὰρ θέονται κυκλοειδῶς, ἀποτελεῖ καλάθοισι ὁποῖοι καὶ οἱ τῆς δήμητρος. οὓς ὀρχεῖσθαι μῦθος ἔν τινι τελετῇ δημητριακῇ. Τὸ δὲ ἀμησάμενος, ἀντὶ τοῦ συλλῶν χερσὶ καὶ συναγαγών. ὡς καὶ ὀδυσσεὺς φύλλα ἐπαμησάμενος. ἐκαλύψατο. καὶ πρίαμος ἐπαμησάμενος κόνιν, καταπάσατο. οἱ πῦθοι καὶ ὁ τῶν ἀποφίμων ἄμητος, συναγωγή τις διὰ χειρῶν καὶ αὐτὸς ὤν. κεῖται δ' ἐν τούτοις καὶ τὸ εἴη κατὰ λόγον κάλλους ἐν τέλει στίχων. φησὶ γάρ. ὄφρά οἱ εἴη πίνειν, καὶ οἱ ποτιδόρπιον εἴη. Ὅτι σπουδὴν φράζει τό, αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα, καὶ τότε δὴ ἐσπείνυε τὸ δέ τι.

Ὦ ξεῖνοι. τίνες ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὑγρὰ κέλευθα;
Ἤ τι κατὰ πρῆξιν, ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε,
Οἷά τε λεϊστῆρες ὑπεὶρ ἅλα, τοί τ' ἀλόωνται
Ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες;
Ὣς ἔφαθ'. ἡμῖν δ' αὖτε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.
Δεισάντων φθόγγον τε βαρὺν, αὐτόν τε πέλωρον.
Ἀλλὰ καὶ ὥς μιν ἔπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
Ἡμεῖς τοι τροίηθεν ἀποπλαγχθέντες ἀχαιοὶ
Παντοίοις ἀνέμοισιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης
Οἴκαδε ἱέμενοι, ἄλλην ὁδὸν ἄλλα κέλευθα
Ἤλθομεν. οὕτω που ζεὺς ἤθελε μητίσασθαι.
Λαοὶ δ' ἀτρεΐδεω Ἀγαμέμνονος εὐχόμεθ' εἶναι.
Τοῦ δὴ νῦν γε μέγιστον ὑπουράνιον κλέος ἐστί.
Τόσσην γὰρ διέπερσε πόλιν, καὶ ἀπώλεσε λαοὺς
Πολλούς. ἡμεῖς δ' αὖτε κιχανόμενοι τὰ σὰ γοῦνα
Ἱκόμεθ', εἴ τι πόροις ξεινήιον, ἠὲ καὶ ἄλλως
Δώης δωτίνην, ἥ τε ξείνων θέμις ἐστίν.
Ἀλλ' αἰδεῖο φέριστε θεούς, ἱκέται δέ τοι εἰμέν.
Ζεὺς δ' ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων τε ξείνων τε
Ξείνιος, ὃς ξείνοισιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.
Ὣς ἐφάμην. ὁ δέ μ' αὖτις ἀμείβετο νηλέϊ θυμῷ.
Νήπιος εἰς ὦ ξεῖν', ἢ τηλόθεν εἰλήλουθας.
Ὅς με θεοὺς κέλεαι ἢ δειδίμεν, ἢ ἀλέασθαι.
Οὐ γὰρ κύκλωπες διὸς αἰγιόχου ἀλέγουσιν
Οὐδὲ θεῶν μακάρων, ἐπειὴ πολὺ φέρτεροι εἰμέν.
Οὐδ' ἂν ἐγὼ διὸς ἔχθος ἀλευάμενος, πεφιδοίμην
Οὔτε σεῦ οὔθ' ἑτάρων, εἰ μὴ θυμός με κελεύοι.
Ἀλλά μοι εἴφ' ὅπῃ ἔσχες ἰὼν εὐεργέα νῆα,
Ἤπου ἐπ' ἐσχατιῆς ἢ καὶ σχεδὸν, ὄφρα δαείω.
Ὣς φάτο πειράζων. ἐμὲ δ' οὐ λάθεν εἰδότα πολλά.
Ἀλλά μιν ἄψορρον προσέφην δολίοις ἐπέεσσι.
Νέα μέν μοι κατέαξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων
Πρὸς πέτρῃσι βαλὼν, ὑμῆς ἐπὶ πείρασι γαίης,
Ἄκρῃ προσπελάσας. ἄνεμος δ' ἐκ πόντου ἔνεικεν.
Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν τοῖσδε ὑπέκφυγον αἰπὺν ὄλεθρον.

Ὅτι καθάπερ ὁ νέστωρ ἠρώτησε τοὺς ξένους, οὕτω κἀνταῦθα ὁ κύκλωψ τοὺς ἀμφὶ τὸν ὀδυσσέα. καὶ κεῖται φασὶν οἱ παλαιοί, κάλλιον ἐνταῦθα οἱ στίχοι ἐκεῖνοι. διὸ καὶ ἀστερίσκοι ὧδε πρόκεινται αὐτῶν, δι' ὧν τὰ ἔπη ἐκκρίνονται. δηλοῖ γὰρ τὸ σημεῖον ὁ ἀστερίσκος, ὡς ἄριστα ἐν τῷ τόπῳ κεῖται τὸ ἔπος, καὶ δι' ἐκλάμπει. ἐστι δὲ τὸ σημεῖον τοῦ ἀστερίσκου ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, διὰ τοῦ χ στοιχείου, τετραχῇ στιζομένου κατὰ τὴν τῶν γραμμάτων ἐπίζευξιν, οὕτω ※ ἔστι δὲ ἡ τοῦ κύκλωπος ἐρώτησις, αὕτη. ὦ ξεῖνοι τίνες ἐστέ. πόθεν πλεῖτε. καὶ ἑξῆς ὡς ἐν τῇ γ ῥαψῳδίᾳ γέγραπται. βαρύφθογγος δὲ ὡς εἰκὸς ἦν ὁ κύκλωψ, διὸ καὶ μὴ ἱλαρὰ προσφωνεῖ, ὅμως δειλὸς ἦν ὡς δηλοῖ καὶ ὀδυσσεύς, εἰπών. ὣς ἔφατο, ἡμῖν αὖτε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ, δεισάντων φθόγγον τε βαρὺν αὐτόν τε πέλωρον. ὁ περὶ τὸ τύπον ἐστὶ τοῦ πελώριος ὡς καὶ ὁ αἰπωλὸς καὶ ὁ κάπρος, τοῦ αἰπόλιος καὶ κάπριος. Ὅρα δὲ τό, ἡμῖν δὲ κατεκλάσθη ἦτορ δεισάντων. ὅπερ εἰ καὶ σολοικοφανὲς δοκεῖ, ἀλλ' ὅμως τέθειται καὶ αὐτὸ καταλλήλως τῷ καιρῷ καὶ τῇ δειλίᾳ, ἐπεὶ μὴ δύνανται τῆς φράσεως κρατεῖν οἱ δεδιότες, καὶ νῦν μὲν ἡ ἐναλλαγή, ἀπὸ δοτικῆς γέγονεν εἰς γενικήν. ἀλλαχοῦ δὲ, ἀνάπαλιν ἀπὸ γενικῆς εἰς δοτικήν. ὡς ἐκεῖ τῷ, ὡς τῶν, ὕπνος ἀπὸ βλεφάρων ὀλωλει, νύκτα φυλασσομένοισι. καὶ, ἀχιλλεῦ ὀλοὸν κῆρ γηθεῖ φόνον ἀχαιῶν δερκομένῳ. ὤφειλε γὰρ δερκομένου εἰπεῖν. καὶ, τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φί-
ξυσαι.

λον ἦτορ, δείσαντ' ἀναγνωστέον. τὸ τοίνυν δεισάντων, οὐκ ἂν οὕτως ἐρρέθη σόλοικον, οὐ μόνον διὰ τὸ καὶ μιμητικῶς φρασθῆναι τὸ ἀσυντάκτως, ἀλλὰ καὶ διότι ἀσφαλὰς οἱ παλαιοὶ πρὸς σύνταξιν ἢ ἀσολοικίαν. Σημείωσαι δ' ἐν τῇ ἐρωτήσει τοῦ κύκλωπος, ὅτι οἶδεν ὁ θηριώδης, τίνες τε εἰσὶ κατὰ πρᾶξιν ἰόντες καὶ πλανώμενοι, καὶ οἱ ὡς λῃσταὶ πλανώμενοι. καὶ ὅτι ἀληθῶς ὅτι δίκας οἶδεν ὅτι θέμιστας, ὥστε ξένους προσειπεῖν καὶ διαλογότητι καὶ εἰδώς τι ποτέ ἐστιν ἡ ξενία, εἶτα τοὺς ξένους δεινὰ διατίθεται. ἔοικε δ' ἐνταῦθα ὅμηρος, καὶ τῆς τραγικῆς ὑποκρίσεως κατάρξασθαι, παραγγέλλων κατὰ βαρὺν φθόγγον ἀναγνῶναι τὸ χωρίον τῆς τοῦ κύκλωπος πεύσεως. ὃ δὴ καὶ ἔστι διαφορὰ τῶν κατὰ τοὺς νέσορ (?) τοιούτων στίχων τε τῶν κατὰ τὸν κύκλωπα, ὃ καθ' ὑπεροχὴν δηλαδὴ ἀνάγνωσις. νέστωρ μὲν γὰρ εἶπεν ἂν αὐτὰ, ὡς ἐκεῖνον φάσαι εἰκός. οὗ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή. κύκλωψ δὲ λέγων βρυχήσεται. ὁ δὲ φθόγγος, τοῦ φθογγῆ σύστοιχος. ὡς καὶ ὄνθος τοῦ ὀνθῶ, καὶ χόλος τοῦ χολῶ. ἐρρέθη δὲ καὶ πρὸ ὀλίγων ὁ φθογγὴ ἐν τῷ, αὐτῶν τε φθογγὴν οἴων τε καὶ αἰγῶν. Ὁ δὲ ὀδυσσεὺς τόν τε ἐκ τροίας πλάνην αὐτοῦ ἐπιτέμνων κεφαλαιωδῶς τὸν κύκλωπα δὲ περιεργαζόμενος οὐ μόνον εἰς οἶκτον κινεῖν ἀλλὰ καὶ ἐκφοβεῖν, φησίν. ἡμεῖς τοι τροίηθεν ἀποπλαγχθέντες ἀχαιοί, παντοίοις ἀνέμοισιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης οἴκαδ' ἱέμενοι, ἄλλην ὁδὸν ἄλλα κέλευθα ἤλθομεν. οὕτω που ζεὺς ἤθελε μητίσασθαι. λαοὶ δ' ἀτρείδεω ἀγαμέμνονος εὐχόμεθ' εἶναι. τοῦ δὴ νῦν γε μέγιστον ὑπουράνιον κλέος ἐστί, τόσσην γὰρ διέπερσε πόλιν καὶ ἀπώλεσε λαοὺς πολλούς. εἶτα ἱκετικώτερον λέγων, φησίν. ἡμεῖς δὲ κιχανόμενοι τὰ σὰ γοῦνα, ἱκόμεθα, τουτέστιν ἱκετεύομεν, εἴ τι πόροις ξεινήιον ἠὲ καὶ ἄλλως δοίης δωτίνην, ἥ τε ξείνων θέμις ἐστίν. ὅπερ δηλαδὴ καὶ σὺ ὠνόμασας ὑμᾶς. καὶ ἐπάγει τὴν ἱκετείαν, ἐπιφέρων. ἀλλ' αἰδεῖο φέριστε θεούς, ἱκέται δέ τοι εἰμέν. ζεὺς δ' ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων τε ξείνων τε, ξείνιος, ὃς ξείνοισιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ. καὶ οὕτω μὲν ὀδυσσεύς, οἴκτῳ καὶ φόβῳ κεράσας τοὺς λόγους. οἴκτῳ μὲν, οἷς τὴν πλάνην εἰπὼν, ἱκέτευσε. φόβῳ δὲ, δι' ὧν ποιοῦσι τὸν κύκλωπα διὰ βασιλικῆς μεγαλειότητος ἐπεχείρησε. κύκλωψ δὲ ὡς οὐδὲν ἐπιστραφεὶς ὧν ἤκουσεν, αὐτίκ' ἀμείβετο νηλέι θυμῷ. νήπιός εἰς ὦ ξεῖν', ἢ τηλόθεν εἰλήλουθας, ὅς με θεοὺς ἐπισείεις. εἶτα καὶ διαβάλλων τοὺς ἐμφιλοσόφους ὡς τὸ περιδεδιέναι, καὶ αὐτὸς μάλιστα οὕτω τὸν ὀδυσσέα ἐκφοβῶν, φησίν. οὐ γὰρ κύκλωπες διὸς αἰγιόχου ἀλέγουσιν οὐδὲ θεῶν μακάρων, ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰμεν. οὐδ' ἂν ἐγὼ διὸς ἔχθος ἀλευάμενος, πεφιδοίμην οὔτε σεῦ οὔθ' ἑτάρων, εἰ μὴ θυμός με κελεύει. τοῦτο δὲ, πανοῦργος εἶπεν ὁ μωρός, φιλανθρωπίας ἐν τούτῳ ὑποβάλλων ἐλπίδα. ὡς δῆθεν εἰ θυμὸς κελεύσει, φεισόμενος. διὸ καὶ ζητεῖ εὐθὺς μαθεῖν τὰ κατὰ τὴν ὀδυσσέως, εἰπών. ἀλλά μοι εἴφ' ὅπῃ ἔσχες ἰὼν εὐεργέα νῆα, ἤ που ἐπ' ἐσχατιῆς ἢ καὶ σχεδόν. καὶ ὁ μὲν οὕτως ἔφη πειράζων, ἐμὲ δ' οὐ λάθε φησὶν εἰδότα πολλά. ἀλλά μιν ἄψορρον προσέφην δολίοις ἐπέεσσι. νέα μέν μοι κατέαξε ποσειδάων πρὸς πέτρῃσι βαλὼν, ὑμῆς ἐπὶ πείρασι γαίης, ἄκρῃ προσπελάσας. ἄνεμος δ' ἐκ πόντου ἔνεικεν. αὐτὰρ ἐγὼ σὺν τοῖσδε ὑπέκφυγον ὄλεθρον. καὶ ὅρα κἀνταῦθα τὴν τοῦ πολυφήμου ἀφροσύνην. πρὸ βραχέων μὲν γὰρ ὀδυσσεὺς τὴν ἑαυτοῦ σύμπλουν πλάνην ἐν στίχοις τέσσαρσιν, οὐκ ἐμνήσθη ναυαγίου. ἐνταῦθα δὲ στίχοις αὖθις τρισὶ ναυαγὸς γενέσθαι εἰπὼν, καὶ ἄψορρον προσφωνήσας τουτέστιν ἔμπαλιν ὧν φθάσας ἐλάλησεν, οὐκ ἐλέγχεται. αἴτιον δὲ, ἡ δεξιὰ τοῦ ὀδυσσέως φράσις. μικρὰς γὰρ ἐλάλησεν ἐκεῖνα. καὶ εἰ μὴ κίνδυνον φανερὸν ἔφραζεν ἔνθα παντοίοις ἀνέμοις ἔφη πλανηθῆναι ἄλλην ὁδόν, ἡμᾶς ἐνέφαινε πως καὶ ἐκεῖ τὸ κακὸν ὡς δυνηθῆναι αὐτὸν λαθεῖν ἀνόητον. Ἰστέον δὲ ὅτι ἀνδρὶ κατὰ θάλασσαν πλάνητι, εἰπεῖν ἁρμόζει τὸ, ἡμεῖς τοι ἀποπλαγχθέντες παντοίοις ἀνέμοισι καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ, οὕτω που θεὸς ἤθελε μητίσασθαι. ἀρεσίως δὲ ἔπαινος τὸ, τοῦ δὴ νῦν γε μέγιστον ὑπουράνιον κλέος καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ, ἀπώλεσε λαοὺς πολλούς. τὰ δὲ αὐτοῦ ἐφεξῆς, ἱκετικά εἰσιν ἐπὶ ξενίᾳ. Τὸ δὲ νήπιος εἰς ὦ ξεῖν' ἢ τηλόθεν εἰλήλουθας, πρός τινα ῥηθήσεται ἐξ οἰκείου τι περὶ προσώπου λαλοῦντα, ἢ ὡς ἄφρονα λαλεῖ, ἢ ὡς φρονεῖ μὲν μὴ ἐπέρας δὲ τοῦ προσώπου ὢν ὡς εἰ καὶ ἀπὸ ξένης ἦλθε. Τὸ δὲ οὐ γὰρ κύκλωπες ἀλέγουσιν οὐδὲ θεῶν ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰσι, καὶ τὸ, οὐδ' ἂν ἐγὼ θεοῦ ἔχθος ἀλευάμενος πεφιδοίμην εἰ μὴ θυμός με κελεύει, ἀσεβὴς τὸ κακόφρονος ἦθος ὑπογράφουσι. φρονίμου δὲ λόγος κατὰ ἐναντίον πειρασοῦ, τό. ὣς φάτο πειράζων. ἐμὲ δ' οὐ λάθεν εἰδότα πολλά. ἐν οἷς, καὶ οἱ ἐπαινετοὶ δόλοι. ὧν ἀρχὴ προβαλεῖ, τὸ προσεχῶς περὶ ναυαγίας ῥηθὲν δόλιον ἔπος. Τὸ δὲ νέα μέν μοι κατέαξε ποσειδάων πρὸς πέτρῃσι βαλὼν ἄκρῃ προσπελάσας, ἄνεμος δ' ἐκ πόντου ἔνεικεν, ἐγὼ δὲ σὺν τοῖσδε ὑπέκφυγον ὄλεθρον, ναυαγίου ἐστὶν ἐκφραστικόν. ἔνθα τὸ, νέα μέν μοι, ἀνάπαιστον ἔχει πόδα ἐν καταρχῇ στίχου, κατὰ τὸ λογιζόμενον ἀντὶ σπονδείου. Τὸ δὲ ὑπὲρ μέγα λαῖτμα, ἢ ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸ προθέσεως κεῖται, ἢ ἀντιπτωτικῶς ἐρρέθη ἀντὶ τοῦ, ὑπὲρ αὐτοῦ μεγάλου κύματος. ξεινήιον δὲ δωτίνης διαφέρειν δοκεῖ, κατὰ τὸ κειμηλιοῦσθαι καὶ μή. πότερον δὲ αὖ ἦν κειμήλιον τῷ λαβόντι, εἴτε τὸ ξεινήιον εἴτε ἡ δωτίνη τουτέστι τὸ δῶρον, ἐρευνάτω τις. οὐκ ἔστι γὰρ βεβαίως εἰπεῖν. ἴσως δὲ, τὸ δῶρον ἐκειμηλιοῦτο οἷα τιμιώτερον. ξείνιον μὲν γὰρ, δίδοται καὶ τῷ τυχόντι. δῶρον δὲ, τῷ ἀξίῳ λόγου πλείονος. δύναται δέ τις ἐρίζων, ἐπαγωνίσασθαι καὶ εἰς τὸ ἀνάπαλιν. Τὸ δὲ φέριστε, κολακικῶς οὕτω λεχθὲν, παρώτρυνε τὸν οὐκ ἔμφρονα κύκλωπα εἰπεῖν τὸ, ἐπεὶ πολὺ φέρτεροί εἰμεν. ταυτὸν δὲ φέριστον εἰπεῖν καὶ φέρτερον. ἐπιτιμήτωρ δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ὁ ἐπόπτης καὶ βοηθός. ἢ δ' ἂν κυριώτερον, εἰπεῖν τιμωρός. ἐκδικητής. πο-

ρὸς

γὰρ τὴν τιμὴν ὃ δηλοῖ τὴν ποινήν. ὁ τιμητικὸς ἤγουν τιμῶν. καθ' ὃ σημαινόμενον ἐξ ἔθους καὶ τὸ, ἐπιτιμάω ὁ σῖτος, ἤγουν τιμιώτατος γίγνεται. ἔστι δὲ ἴσον τῷ δημοσίᾳ ἐπιτιμᾶσθαι, καὶ τὸ ὑπὲρ ἐπιτιμητήν. αἰσχύλος. ὡς ὁ ἐπιτιμητής γε τῶν ἐχθρῶν, βαρύς. ἤτοι ἤ ὡς θεραπευτὴς θεράπων, οὕτω καὶ ἐπιτιμητὴς ἐπιτιμήτωρ. ἱκέται δὲ, ξένων διαφέρουσι, καθότι ἅπαντες μὲν ἱκέται, καὶ ξένος. οὐ πᾶς δὲ ξένος, καὶ ἱκετεύει. καὶ ἔστι ὁ ξένος, καθολικώτερον. Τὸ δὲ ὃς ξείνοις ὀπηδεῖ, ἑρμηνευτικόν ἐστι τοῦ ξένιος. ἐν δὲ τῷ, οὐ κύκλωπες διὸς αἰγιόχου, καὶ ἑξῆς ὅτι ὁ πολύφημος ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ τοὺς λοιποὺς ἐγχωρίους διαζωγραφεῖ. οὐ γὰρ κατ' αὐτὸν ἀσεβεῖς ἐκεῖνοι, προδεδήλωται. ἴσως δὲ καὶ ἑαυτὸν εἶναι κρείττω τῶν λοιπῶν κυκλώπων. διὸ ἐπάγει. οὐδ' ἂν ἐγὼ διὸς ἔχθος ἀλευάμενος, πεφιδοίμην. μονονουχὶ λέγων ὡς εἰ καὶ περ ἐγὼ τοιοῦτος, οὐκ ἂν οἱ δὲ οἱ λοιποὶ κυκλώπες ἑτεροῖοι εἶεν. Τὸ δὲ πεφιδοίμην, ἰωνικός ἐστι μέσος δεύτερος ἀόριστος. Τὸ δὲ ὅπῃ ἔσχες, ἀντὶ τοῦ, ἐπέσχες τοῦ πλοίου. διελιμένισας. ἰστέον δὲ οἱ μεθ' ὅμηρον, καταχθῆν λέγουσι τὸ προσχεῖν. προσίσχει γάρ τις λιμένι καὶ κατίσχει εἰς ὅρμον. Ὅρα δὲ τὸ πειράζων κοινῶς ῥηθὲν ἀντὶ τοῦ δοκιμάζων, περ τότυπερ δὲ αὐτοῦ τὸ πειρῶ, ὡς δηλοῖ τὸ, πειρᾷ ἐμεῖο γέραιε. Τὸ δὲ ὑμῆς γαίης, σύστοιχόν ἐστι τῷ, εὖ ναιομένην πόλιν ὑμὴν. καὶ τῷ, ὑμὰ κτήματα. ἄκρην δὲ, ἀκρωτήριον λέγει ἔφαλον, ᾧ προσέστι προσκροῦσαι τὸ παραπλέον.

Ὣς ἐφάμην, ὃ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο νηλέϊ θυμῷ.
Ἀλλ' ὅγ' ἀναΐξας ἑτάροις ἐπὶ χεῖρας ἴαλλε.
Σὺν δὲ δύω μάρψας, ὥστε σκύλακας ποτὶ γαίῃ
Κόπτ'. ἐκ δ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέε. δεῦε δὲ γαῖαν.
Τοὺς δὲ διαμελεϊστὶ ταμὼν, ὡπλίσατο δόρπον.
Ἤσθιε δ' ὥστε λέων ὀρεσίτροφος. οὐδ' ἀπέλειπεν
Ἔγκατά τε, σάρκας τε, καὶ ὀστέα μυελόεντα.
Ἡμεῖς δὲ κλαίοντες ἀνεσχέθομεν Διὶ χεῖρας,
Σχέτλια ἔργ' ὁρόωντες. ἀμηχανίη δ' ἔχε θυμόν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κύκλωψ μεγάλην ἐμπλήσατο νηδὺν
Ἀνδρόμεα κρέ' ἔδων καὶ ἐπ' ἄκρητον γάλα πίνων,
Κεῖτ' ἔντοσθ' ἄντροιο τανυσσάμενος διὰ μήλων,
Τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατὰ μεγαλήτορα θυμὸν
Ἆσσον ἰὼν, ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
Οὐτάμεναι πρὸς στῆθος, ὅθι φρένες ἧπαρ ἔχουσιν,
Χεῖρ' ἐπιμασσάμενος. ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρυκεν.
Αὐτοῦ γάρ κε καὶ ἄμμες ἀπωλόμεθ' αἰπὺν ὄλεθρον.
Οὐ γάρ κεν δυνάμεσθα θυράων ὑψηλάων
Χερσὶν ἀπώσασθαι λίθον ὄβριμον ὃν προσέθηκεν.
Ὣς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν ἠῶ δῖαν.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς,
Καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε, καὶ ἤμελγε κλυτὰ μῆλα
Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἧκεν ἑκάστῃ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα,
Σὺν δ' ὅγε δ' αὖτε δύω μάρψας, ὡπλίσατο δεῖπνον.
Δειπνήσας δ' ἄντρου ἐξήλασε πίονα μῆλα,
Ῥηϊδίως ἀφελὼν θυρεὸν μέγαν. αὐτὰρ ἔπειτα
Ἂψ ἐπέθηχ' ὡς εἴ τε φαρέτρῃ πῶμ' ἐπιθείη.
Πολλῇ δὲ ῥοίζῳ, πρὸς ὄρος τρέπε πίονα μῆλα
Κύκλωψ. αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην, κακὰ βυσσοδομεύων,
Εἴ πως τισαίμην, δοίη δέ μοι εὖχος ἀθήνη.

Ὁ τὸ βαρύφρονος ἴδιον τὸ, ὡς ἐφάμην. ὁ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο νηλέϊ θυμῷ. ἀλλ' ὅγ' ἀναΐξας, ἐπεὶ τὰ δὲ. Ὁ δὲ διαγούμενος ἀδυνατεῖ ὅπως ἐμβάλοι βίαν τοῖς αὐτοῦ φίλοις ὁ πολύφημος, φησίν. ἀλλ' ὅγ' ἀναΐξας, ἑταίροις ἐπὶ χεῖρας ἴαλλε. σὺν δὲ δύω μάρψας, ὥστε σκύλακας ποτὶ γαίῃ κόπτε. ἤγουν ἔτυπτε. ἐκ δ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέε. δεῦε δὲ γαῖαν. τοὺς δὲ, ἀδελφικώτερον διαμελεϊστὶ ταμὼν, ὡπλίσατο δόρπον. καὶ νῦν μὲν, οὕτως ἔπλασε τὸ δίηγημα. μετ' ὀλίγα δὲ συντεμὼν, οὕτω φράζει. σὺν δ' ὅγε δ' αὖτε δύω μάρψας, ὡπλίσατο δεῖπνον. καὶ πάλιν μετ' οὐ πολλὰ, τὸ αὐτὸν εἰπεῖν. εἶτα ἐπάγει καὶ ὅτι ἤσθιεν ὥστε λέων ὀρεσίτροφος οὐδ' ἀπέλειπεν ἔγκατά τε καὶ ὀστέα μυελόεντα. προαπτεθειμένος καὶ ἰστέον ἐπὶ λεόντων εἰπεῖν διὰ τὸ μέγεθος οὐκ ἂν δράξονται, παραμόνως ἐσθίουσι. καὶ οὐ κατὰ τοὺς κύνας, οἳ ἀπ' ἄλλων ἐπ' ἄλλα μεταπηδῶσιν. ὡς οἷα παίζοντες καὶ κυλίοντες ἢ ἀλύοντες ὡς ἡ παλαιὰ λέγει δόξα εὕρηται καὶ τὸ, κνισῶν μέλπηθρα. ὡς οὖν μετ' ἰὼν καὶ κατὰ λέοντα ἐσθίει ὁ κύκλωψ καὶ αὐτὰ τὰ ὀστᾶ, εἴπερ ἂν ὀστέων πρὸ τῶν ἄλλων ὄζειν σεσαρθμένοι, οὐδὲν ἔχοντες τὸ ἐπὶ τὸ σαρκῶν. καὶ

Ἥδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή.
Κύκλωπος γὰρ ἔκειτο μέγα ῥόπαλον παρὰ σηκῷ,
Χλωρὸν, ἐλαΐνεον. τὸ μὲν ἔκταμεν ὄφρα φοροίη
Αὐανθέν. τὸ μὲν ἄμμες ἐΐσκομεν εἰσορόωντες
Ὅσσον θ' ἱστὸν νηὸς ἐεικοσόροιο μελαίνης
Φορτίδος εὐρείης, ἥ τ' ἐκπεράᾳ μέγα λαῖτμα.
Τόσσον ἔην μῆκος, τόσσον πάχος εἰσοράασθαι.
Τοῦ μὲν ὅσον τ' ὄργυιαν ἐγὼν ἀπέκοψα παραστὰς,
Καὶ παρέθηχ' ἑτάροισιν, ἀποξῦναί τε κέλευσα.
Οἱ δ' ὁμαλὸν ποίησαν. ἐγὼ δ' ἐθόωσα παραστὰς
Ἄκρον. ἄφαρ δὲ λαβὼν, ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέῳ.
Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκα κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ,
Ἥ ῥα κατὰ σπείους κέχυτο μεγάλ' ἤλιθα πολλή.
Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κλήρῳ πεπαλάχθαι ἄνωγον,
Ὅς τις τολμήσειεν ἐμοὶ σὺν, μοχλὸν ἀείρας,
Τρῖψαι ἐν ὀφθαλμῷ, ὅτε τὸν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι.
Οἱ δ' ἔλαχον τοὺς ἄν κε καὶ ἤθελον αὐτὸς ἑλέσθαι,
Τέσσαρες. αὐτὰρ ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην.
Ἑσπέριος δ' ἦλθεν καλλίτριχα μῆλα νομεύων,
Αὐτίκα δ' ἐς εὐρὺ σπέος ἤλασε πίονα μῆλα,
Πάντα μάλ'. οὐδέ τι λεῖπε βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς.
Ἤ τι ὀϊσάμενος, ἢ καὶ θεὸς ὣς ἐκέλευσεν.
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψόσ' ἀείρας.
Ἑζόμενος δ' ἤμελγεν ὄϊς καὶ μηκάδας αἶγας,
Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἧκεν ἑκάστῃ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα,
Σὺν δ' ὅτε δ' αὖτε δύω μάρψας, ὡπλίσσατο δόρπον.
Καὶ τότ' ἐγὼ κύκλωπα προσηύδων ἄγχι παραστὰς,
Κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνοιο.
Κύκλωψ, τῆ πίε οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα.
Ὄφρ' εἰδῇς οἷόν τι ποτὸν τόδε νηῦς ἐκεκεύθει
Ἡμετέρη. σοὶ δ' αὖ λοιβὴν φέρον, εἴ μ' ἐλεήσας
Οἴκαδε πέμψειας. σὺ δὲ μαίνεαι οὐκέτ' ἀνεκτῶς.
Σχέτλιε, πῶς κέν τίς σε καὶ ὕστερον ἄλλος ἵκοιτο
Ἀνθρώπων πολέων, ἐπεὶ οὐ κατὰ μοῖραν ἔρεξας;

ἣν ἂν ὀδυσσεὺς πάθῃ τί ποτε, κύκλωπος δὲ ἴσον ἰδὼν καὶ πολμίσας τῷ σπηλαίῳ ἐγγίσαι. πάνυ γοῦν πιθανῶς καὶ ταῦτα πέπλασται τῷ ποιητῇ. ἐν οἷς σημείωσαι καὶ ὅτι ἴδε μὲν τὸν ὅμηρον ἐνταῦθα ἐκφράζει ὅπως ἐδόκει ὁ κύκλωψ. διὸ, ὁ μὲν φάρυγξ αὐτοῦ ἐρόχθει, οἱ δὲ ὀδόντες τραχὺ ἔτριζον. αἱ δὲ γνάθοι ἐφυσῶντο εἰς ὄγκον, ὦτα δὲ ἐκινοῦντο, ὁποῖα τις ἐπὶ ἡρακλέους ἔγραψεν. ὁ δὲ, κωμικωτέρας διασκευῆς ταῦτα κρείσσω, οὐ μὴν, ἔφη τὰ εἰρημένα. ἐφεξῆς δὲ στίχοις ἕνα λαβὼν ἐκ τῶν προγεγραμμένων τὸ, αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα. προσθεὶς δὲ καὶ ἕτερον τὸν προστιχῶς ῥηθέντα τὸ, σὺν δὲ δύω μάρψας ὡπλίσατο δόρπον, καὶ τοὺς τοιούτους δύο στίχους δευτερώσας ἐν τοῖς καθεξῆς, οὐκ ἐθέλει περιεργάζεσθαι εἰς πλεῖον καὶ τὸν τρόπον τῆς θηριώδους βρώσεως τοῦ κύκλωπος. παραθετέον δὲ τῇ λεοντώδει βρώσει, καὶ ἱστορίαν παλαιὰς ἀποδυθνομένην πρὸς κυκλώπειον σκάριφον. λέγεται γὰρ ὅτι καὶ τοι κρέα πολλὰ ἐν ὕδασι σκευάσαντες, καὶ ὀπτὰ ἐπ' ἀνθράκων ἢ ὀβελίσκων, προσφέροντι αὐτὰ καθαρέως μὲν λεοντωδῶς δὲ, ταῖς χερσὶν ἀμφοτέραις αἴροντες ὅλα μέλη καὶ ἀποδάκνοντες. ἐὰν δέ τι ᾖ δυσαπόσπαστον, μαχαιρίῳ μικρῷ παρατέμνοντες ὃ τοῖς κολεοῖς ἐν ἰδίᾳ θήκῃ παράκειται. τοῦτο δὲ ἄλλον ὡς οἱ μὲν, παραξιφίδα καλοῦσιν. οἱ δὲ, ἐγχειρίδιον. ἔτι μνηστέον καὶ ὡς οὐ μόνον κύκλωψ καὶ λαιστρυγόνες ἀνθρωποφαγεῖν ἐμελέτων, ἀλλὰ καὶ ἕτεροι πολλοί. ἐν γοῦν τοῖς ὕστερον κατ' ἄνδρα τοιοῦτοι διαβεβόηνται, καί τις χαρίλας κατὰ ἀρχίλοχον. καὶ κωμῳδοί, κλεώνυμος καὶ πείσανδρος. ἀλλ' αὐτοὶ μὲν ἴσως, ἐς ὑσμοῦ χάριν ἀνθρωποφαγεῖν ἐσκώφθησαν ὡς πολυφάγοι. καθά τις καὶ ἰχθύας διὰ πολλοῦ ἐτιμῶντο, ἀνθρωποφάγους εἶπε πρός τινα ὁμοιότητα τῶν τοῦ θρᾳκὸς διομήδους ἀνθρωποφάγων ἵππων, ὡς τὰς περιουσίας τῶν τρεφόντων κατασπῶντας οἷα ἐκείνους αὐτούς. καμβύσης δὲ βασιλεὺς λυδῶν, φάγος καὶ πολυπότης ὤν, νυκτός ποτε τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα κατακρεουργήσας, ἔφαγεν. ἔπειτα περὶ ὄρθρον τὴν χεῖρα τῆς γυναικὸς εὑρὼν ἐν τῷ στόματι, ἑαυτὸν ἀπέσφαξε, περιβοήτου τῆς πράξεως γινομένης. συντάττοιτο δ' ἂν τούτοις καὶ ὁ βορώτατος κρόνος μυθικὸς ὢν εἴπερ ἄνθρωπος. τὸ δὲ ἑτάροις ἐπὶ χεῖρας ἄλλην, ἐγράφη μὲν καθ' ὁμοιότητα τοῦ, ἐπ' ὀνείατα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον. ἑτέροις δὲ ἔχει συντα-

ξιν

φὴν κατὰ δολικὴν δίδωσι δὲ ἀφορμὴν τοῖς ὕστερον, λέγειν ἐπὶ βίας τό, χεῖρας ἐπίβαλε. Τὸ δὲ ὥς τε σκύλακας, τὸ ῥωμαλέον δηλοῖ τοῦ πολυφήμου, ὃς οὕτω κούφως ἐκ ποδῶν αἴρων τοὺς ἡρωικοὺς ἄνδρας, τῇ γῇ προσήρασσεν εἰς ὄλεθρον. Ὅτι ἀμηχανούντων ἰδεῖν τό, ἡμεῖς κλαίοντες ἀνεσχέθομεν διῒ χεῖρας, σχέτλια ἔργ' ὁρόωντες. ἀμηχανίη δ' ἔχε θυμόν. Ὅτι τό, αὐτὰρ ἐπεὶ κύκλωψ μεγάλην ἐμπλήσατο νηδὺν ἀνδρόμεα κρέα ἔδων καὶ ἐπ' ἄκρητον γάλα πίνων, κεῖτ' ἔντοσθ' ἄντροιο τανυσσάμενος διὰ μήλων, ἔστι παρῳδηθῆναι οὕτω πως εἰς μεθύοντα· αὐτὰρ ἐπεὶ μεγάλην ἐμπλήσατο νηδύν, ἔδων καὶ ἐπ' ἄκρητον μέθυ πίνων κεῖτ' ἔντοσθ' οἴκοιο τανυσσάμενος. δύναται δὲ τό, ἀνδρόμεα κρέα ἔδων, καὶ εἰς διαβολὴν ἢ συκοφάντην λαχεῖν. οἳ καὶ αὐτοί, ἀνθρωποφαγεῖν ἂν λέγοιντο. Τὸ δὲ μεγάλην ἐμπλήσατο νηδύν, οὐκ ἔχει φράσαι καινότερον. εἴρηται δὲ ὡς ἐπὶ πολυχανδοῦς ἀγγείου τινός· τό, μεγάλην νηδύν. ἄκρητον δὲ γάλα λέγει, ἐν ᾧ ἐστιν ἔτι τὸ τυρῶδες καὶ τὸ ἐλαιῶδες καὶ τὸ ὀρρῶδες. Τὸ δὲ τανυσσάμενος διὰ μήλων, ταυτόν ἐστι κατὰ τὸν ἀθήναιον, μέσον, διὰ πάντων τῶν μήλων. ἵνα δηλοῖ ἐμφατικῶς ἤγουν συλλογιστικῶς, τὸ τοῦ κύκλωπος μέγεθος. οὕτω δέ φησι καὶ τὸ διὰ νυκτός, ταυτόν ἐστι μέσον, δι' ὅλης νυκτός. πάντως δὲ τὸ τανυσσάμενος διὰ μήλων, ἄλλον τρόπον τεταυποδα εἶναι τὸν κυκλωπα βούλεται ὑπὲρ τό, μῆλα τανύποδα. ἔνθα αἰολικῶς πεπραγμένου τοῦ ο εἰς υ σκοπητέον εἰ καὶ ἐκ τοῦ ἀνάπαλιν ὁμοίαν ἔχει ὡς ἐξ ἀέρος βαίνουσα. πάχνη γάρ τις ἐστὶ φασὶ γινομένη ἐν δυσαερίᾳ, φθείρουσα καρπούς. ὡς εἶναι κατὰ τοὺς ἐντελεῖς, ἀεροσίβην αὐτήν.

Ὅτι τανυσσαμένου τοῦ κύκλωπος μετὰ πλησμονήν, ἐβούλευσεν ὡς εἰκὸς ὀδυσσεὺς κτεῖναι αὐτόν. καὶ ἦν μὲν εὐχερέστερον τοῦτο τοῦ ἐκτυφλῶσαι. ὅτι δὲ οὐκ ἦν ἐλπὶς ἐπισωθῆναι διὰ τὸν πωμάζοντα ἠλίβατον λίθον τοῦ θυρεοῦ, δεύτερας γίνεται σοφωτέρας φροντίδος τῆς κατὰ τὴν τύφλωσιν, καὶ οὕτω περιϊστάζεται. φησὶ γοῦν. τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατὰ μεγαλήτορα θυμόν, ἆσσον ἰὼν ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ, οὐτάμεναι πρὸς στῆθος, ὅθι φρένες ἧπαρ ἔχουσι, χεῖρ' ἐπιμασσάμενος. ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρυκεν. αὐτοῦ γάρ κεν φησὶ καὶ ἄμμες ἀπωλόμεθ' αἰπὺν ὄλεθρον. οὐ γάρ κεν δυνάμεσθα θυράων ὑψηλάων χερσὶν ἀπώσασθαι λίθον ὄβριμον ὃν προσέθηκε. καὶ ὅρα ὡς ἐπαινεῖ καὶ νῦν ἀφθονήτως παρὰ τοῖς ξένοις ἑαυτὸν ὀδυσσεὺς ἐπὶ οἰκείᾳ συνέσει, μεγαλήτορα θυμὸν εἰπὼν ἔχειν. Τὸ δὲ βούλευσα, ἐνεργητικῶς καὶ νῦν ἐρρέθη, ὅπερ οὐκ ἂν γράψει ἀττικίζων ἀνήρ. περὶ δὲ φρενῶν, ἱκανῶς ἐν τοῖς εἰς τὴν ἰλιάδα ἐρρέθη. Τὸ δὲ χεῖρ' ἐπιμασσάμενος, ἀντὶ τοῦ αὐτόχειρ ἁψάμενος. ἢ ἐγκρατῶς. καὶ σημείωσαι ὡς ἐντεῦθεν καὶ τὸ χερμάδιον ὃ δηλαδὴ ἐστὶ τῇ χειρὶ μάσασθαι. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου μάσσασθαι, καὶ τὸ περισπώμενον μασᾶσθαι. ὅπερ οὐδὲν ἐστὶν ἀλλ' ἢ στόματι μάσασθαι. ἀφ' οὗ καὶ ὁ μαστὸς τοῖς βρέφεσι μαστός. Τὸ δὲ ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρυκεν, ἐναντίον ἐστὶ πρὸς τό, ἕτερος δέ με θυμὸς ἀνώγει. ἐκεῖνο γάρ, προτροπὴν εἰς ἔργον δηλοῖ. αἱ δὲ ὑψηλαὶ θύραι, οἰκεῖαι πρὸς τὸν ῥηθέντα ἠλίβατον θυρεόν.

Ὅτι νύκτερον λύπην δηλοῖ τό, ὣς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν ἠῶ δῖαν. ἐν τούτοις δὲ καὶ κλυτὰ μῆλα τὰ τοῦ κύκλωπος λέγει, διὰ τὸ πλῆθος. οὐ διὰ τὸ καλλίτεχνον. ἢ διὰ τὴν πότητα. ἐπάγει γοῦν αὐτοῖς τόποις, δείπνησας δ' ἄντρου ἐξήλασε πίονα μῆλα. καί, ἐσπέριος δ' ἦλθε καλλίτριχα μῆλα νομεύων.

Ὅτι καὶ ἄλλως τὸ ῥωμαλέον τοῦ κύκλωπος ἐκφαίνων, φησὶν ὡς ἐξήλασεν εἰς νομόν, ῥηϊδίως ἀφελὼν θυρεὸν μέγαν ὃν λίθον ὄβριμον προσεχῶς ἔφη. αὐτὰρ ἔπειτα ἂψ ἐπέθηκεν, ὡς εἴ τε φαρέτρῃ πῶμ' ἐπιθείη. καὶ ὅρα τὸ σύντομον τῆς παραβολῆς καὶ τὸ ἐντεῦθεν καίριον, οὐ γὰρ πρᾶγμα παρέβαλε πράγματι, τὴν φαρέτραν δηλαδὴ τῷ μεγάλῳ σπηλαίῳ, ἦν τ' ἂν ψυχρὸς ὁ λόγος δὴ τὸ ἐν σμικροπρεπείᾳ κακόζηλον, ἀλλ' ἐνέργειαν ἐνεργείᾳ. τὸ ῥᾷον δηλαδὴ τοῦ ἐπιπωμασμοῦ τῆς φαρέτρας, τῷ ἀπόνῳ τοῦ σπηλαίου συγκλεισμῷ. ἢ οὐκ ἦν εἰς πλέον διασκευάσαι τὴν παραβολήν. ὡς οὐδὲ τό, ὥς τε σκύλακας ποτὶ γαίῃ κόπτε. Τὸ δὲ ἐπέθηκε, πρὸ βραχέων καὶ προσέθηκεν εἶπεν. ἐνταῦθα δὲ ὥσπερ τὸν φθόγγον, οὕτω καὶ τὸν συριγμὸν ἀγριαίνων τοῦ κύκλωπος, ῥοῖζον αὐτόν φησι κατὰ γένος θηλυκὸν ἰωνικῶς φησὶ γάρ. πολλῇ δὲ ῥοίζῳ πρὸς ὄρος τρέπε πίονα μῆλα. ὥσπερ δὲ ἡ ῥοῖζος, οὕτω παρά τισι καὶ ἡ λιμός. Ἰστέον δὲ ὅτι κατὰ τὸν ποιητήν, ῥοιζεῖν λέγεται ποιμήν τουτέστι συρίττειν ἐκ τοῦ ἐξάγειν ποίμνιον ἢ ὅλως νέμειν. οἱ δὲ παλαιοί, καὶ ἄλλας ἔχουσι λέξεις ἰσοδυνάμους ποιμενικάς. παυσανίας δέ, καὶ ψιττάζειν λέγει τό, ποιμενικῶς φθέγγεσθαι.

Ὅτι ἀμείνων λόγος τό, αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην κακὰ βυσσοδομεύων εἴ πως τισαίμην, δοίη δέ μοι εὖχος ἀθήνη. τουτέστι φρόνησις. διὸ ἐπάγει. ἥδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή. τὸ γὰρ κατὰ ῥωμαλεότητα περιγενέσθαι τοῦ κύκλωπος, ἤδη ἀπεδοκίμασται. περὶ δὲ τοῦ βυσσοδομεύειν καὶ τοῦ εἴ πως ἀντὶ τοῦ ὅπως, προδεδήλωται.

Ὅτι κύκλωπος ἔκειτο μέγα ῥόπαλον κατὰ τὸν ὀδυσσέως λόγον παρὰ σηκῷ χλωρὸν ἐλαΐνεον. τὸ μέν, ἔκταμεν ὄφρα φοροίη αὐανθέν. ὃ φησιν ἡμεῖς εἰσορόωντες, ἐϊσκομεν ὅσσον θ' ἱστὸν νηὸς ἐεικοσόροιο μελαίνης, φορτίδος, εὐρείης. ἥ τ' ἐκπεράᾳ μέγα λαῖτμα. τόσσον ἔην μῆκος, τόσσον πάχος εἰσοράασθαι. τοῦ μὲν ὅσον τ' ὄργυιαν ἐγὼν ἀπέκοψα παραστάς, καὶ παρέθηκ' ἑτάροισιν, ἀποξῦναι δ' ἐκέλευσα. οἱ δ' ὁμαλὸν ποίησαν. ἐγὼ δ' ἐθόωσα παραστὰς ἄκρον. ἄφαρ δὲ λαβὼν ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέῳ. καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκα κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ. ἥ κατὰ σπείους κέχυτο μεγάλ' ἤλιθα πολλή. αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κλήρῳ πεπαλάχθαι ἄνωγον ἢ πεπάλασθαι κατὰ τὰ ἀρίσταρχον, ὅς τις τολμήσειεν ἐμοὶ σὺν μοχλὸν ἀείρας, τρῖψαι ἐν ὀφθαλμῷ ἢ ἐν ὀφθαλμῷ, ὅτε τόν, γλυκὺς ὕπνος ἱκάνει. οἱ δ' ἔλαχον τοὺς ἂν καὶ ἤθελον

κλῆρον αὐτὸς ἑλέσθαι. αὐτὰρ ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην. δίχα δηλαδὴ τοῦ λαχεῖν ἐπειδὴ ἐμελλε τὸν τοῦ κινδύνου. τὸν γὰρ ἄλλων οὐκ ἔχρην ἐπιλογὴν γενέσθαι ἄλλως, ἢ διὰ τοῦ κληρώσασθαι. ἵνα μήτε οἱ λειφθέντες φθονήσωσι, μήτε οἱ προκριθέντες μέμψωνται, ὡς ἐπιλεγέντες εἰς κίνδυνον. καὶ εἰσὶ ταῦτα, ὃ πρὸ ὀλίγων ἀρίστη ὀδυσσεῖ φανεῖσα βουλή. αἱ λέγει τὸ ἴσω τοῦ σπηλαίου τὸν κύκλωπα, οὐκ ἦν ἀρίστης ὡς ἐφ' ῥίθη βουλῆς. Ὅρα δὲ ὡς ἐν ἀγαθῷ ἔργῳ εὐτυχῶς ὁ κλῆρος ἔπεσε τοῦ ὀδυσσέως, ὃ μυριαχοῦ ἱστορεῖται γίνεσθαι. καὶ οὐ μόνον κατὰ τὴν ἐπιλογὴν εὐτυχεῖ ὁ παρὼν κλῆρος, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ὕστερον σωτηρίαν. δύο γὰρ δορπήσας ὁ κύκλωψ, οὐδ' αὐτὸς τῶν λαχόντων ἥψατο. χλωρὸν δὲ ὑποτίθεται τὸ καὶ προσημφαθὲν ῥόπαλον, ἵνα μὴ ξηρανθὲν, ἄλλως ἔχῃ ὑπόσαθρον καὶ ἀσύμπλες εἰς τὴν τοῦ πελωρίου τύφλωσιν. ἀπὸ τῆς χλόης δὲ τὸ χλωρὸν ὡς ἀπὸ τοῦ πράσου τὸ πράσινον. Τὸ δὲ ἐλάϊνον, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ι τοῦ παραληγούσης. Τὸ γὰρ ἐντελὲς, ἐλάϊνον. ὡς ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ προγέγραπται. ἴσως δὲ καὶ ἰωνικῶς ἐκ τοῦ ἐλαΐνεον γίνεται ἀπελευσει τοῦ ι ὥσπερ. ἵνα ἐκ τοῦ ἐλάα ὃ τὴν ἐλαίαν δηλοῖ, γένηται εἷς μὲν τύπος μεθ' ἑκτασιμὸς τοῦ ἐλαΐνον. δεύτερος δὲ, τὸ ἐλαΐνεον. Τὸ δὲ ἔκταμεν, οἱ ἀκριβέστεροι, ἔκασσαν γράφουσιν. ἔχρην γάρ φασι τὸν τελικοῦτον κύκλωπα, καὶ αὐτοπρεπνον ἐκσπάσαι τὸ φυτόν. εἰς δὲ τὸ, ἐείκοσος, γράφουσιν οἱ παλαιοὶ ὅτι εἰκόσορος μὲν, διὰ τοῦ ο. πεντηκόντορος δὲ, διὰ τοῦ ι. ἑρμηνεία δὲ τοῦ ἐείκοσος τὸ, εἴκοσιν ἑταίρους ἔχειν ἐρέσσοντας δηλαδή. Τὸ δὲ ἐκπεράα μέγα λαῖτμα, πρὸς διασολὴν εἴρηται τῶν σχεδιῶν, αἳ οὐκ ἂν τοιοῦτον κῦμα διαπεραιοῦνται. Ὅρα δὲ τὸ πάχος κοινότερον λεχθέν. οὕτω δὲ καὶ μῆκος περιττότερα μέτρως μέντοι, τὸ μῆκος φασὶν οἱ δωριεῖς. Ὄργυιαι δὲ περισπῶσιν οἱ παλαιοὶ λιγεάττεις, ὥσπερ καὶ ἄγυιαι. οἱ δὲ ὕστερον, τὸν τόνον κατάγουσι. Τὸ δὲ ὁμαλὸν ἐποίησαν, ἀντὶ τοῦ ἀποξῦσαι. κατὰ τὸ, ἀπέξεσα δ' ἐκέλευσα. καὶ ἔστι μὲν καὶ τὸ ἐθόωσα, ταὐτὸν τῷ ἀπέξεσα. διαφέρει δὲ καθὸ οἱ μὲν ἑταῖροι, τὸ λοιπὸν τοῦ ῥοπάλου περιξέουσιν. ὀδυσσεὺς δὲ, ἐπὶ πλέον αὐτοῦ τὸ ἄκρον, ὃ καὶ ἐπυράκτει ἵνα τὸ ξύλον ἐξικμασθείσης τῆς ὑγρότητος, πυκνωθῇ καὶ οἷα ὡς σίδηρος βαφῇ, καθὰ καὶ οἱ ναυμαχικοὶ καὶ ἄλλως δὲ πολεμικοὶ σκώλοι. Ὁ δὲ τρόπος φασὶ τοῦ ἐθόωσα, μεταληπτικὸς κατὰ συνωνυμίαν καὶ ὁμωνυμίαν. θοὸν μὲν γὰρ καὶ ὀξὺ, συνώνυμά εἰσι. θοὸν δὲ τὸ μὴ ἁπλῶς ταχὺ ἀλλὰ τὸ τμητικὸν ἐν τῷ ἄκρῳ, ὁμωνύμως ἔχει. Τὸ δὲ πυράκτεον ἐν πυρὶ, ἐτυμολογικῶς πέφρασαι. Τὸ δὲ κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ, ὑπὸ κόπρου τινὲς γράφουσιν ἀττικώτερον, ὁποῖον καὶ τὸ φέρειν τι ὑπὸ κόλπου ἢ ὑπὸ μάλης. ἐν δὲ τῷ, μεγάλ' ἤλιθα πολλὴ, ἢ ἐκ παραλλήλου ταὐτὸν τῷ μεγάλα καὶ ἤλιθα. ἢ κατὰ συναλιφὴν ἐστὶ νοῆσαι, κατὰ σπέος κέχυτο μεγάλως. εὐρὺ γὰρ καὶ μέγα τὸ σπήλαιον καὶ πολλὴν κεχυμένην εἶχον κόπρον. Τὸ δὲ κλήρῳ πεπαλάχθαι, ἀντὶ τοῦ, κλήρῳ λαχεῖν ἢ κληρώσασθαι. παλάσσειν γὰρ οὐ μόνον τὸ μολύνειν, ἀλλὰ καὶ τὸ κληροῦσθαι, παρὰ τὸν πάλον ὃ τὸν κλῆρον δηλοῖ. ἐξ οὗ καὶ ὁ ἀντίπαλος. Τοῦ δὲ τρίψαι τὸν μοχλὸν ἐν ὀφθαλμῷ, οὐκ ἔστι κοινοτέραν λέξιν εὑρεῖν. ὥσπερ οὐδὲ τοῦ κοπτέμεν ἐν τῷ, ὥς τε σκύλακας ποτὶ γαίῃ κόπτε. ὑγρὸν ἐπλήσθη. ἐκ δὲ περισσοῦ φράσεως. ἐκ τοῦ τρῶ δὲ, ὁ τρίβω παράγεται. τὸ γὰρ ἐνταῦθα τρίμμα τοῦ ὀφθαλμοῦ, τρῶμα τὸ ὄντως τρῶμα ἐστί. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου τρῶ, καὶ τὸ τρίβω γίνεται καθ' ἑτέραν παραγωγὴν καθάπερ καὶ ἐκ τοῦ ψῶ, τὸ ψίζω. ὅθεν ὥσπερ οὐ μόνον ἡ ψὶξ, ἀλλὰ καὶ τὸ ψίσαι. ἤτοι ψωμίσαι, σιτίσαι ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ. γλυκὺς δὲ ὕπνος, καὶ ἄλλως μὲν, ὁ ἐκ τοῦ μεγάλην ἐμπλήσασθαι νηδύν. μάλιστα δὲ ὁ ἐκ τοῦ πεπωκότος ἡδίστου οἴνου. αὐτοῦ γὰρ μὴ πιόντος, οὔτε γλυκὺς οὕτως ἦν ἂν, οὔτε βαθύς. καὶ ἄλλως δὲ γλυκὺς ἐστὶ, ὁ κατά τι κοινὸν παντὸς ὕπνου ἐπίθετον, ἢ τῷ ὀδυσσεῖ τοιοῦτος, τῷ δι' ἐκείνου ἐκτυφλῶσαι τὸν ἐχθρόν. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἐν τῷ ἐπὶ τοῦ ῥοπάλου διηγήματι, χρᾶται ὁ ποιητὴς ἐν καταρχῇ τοῦ λόγου συνήθως τῷ γὰρ συνδέσμῳ εἰπών. κύκλωπος γὰρ ἔκειτο μέγα ῥόπαλον. πολλαχοῦ δὲ τοῦτο γίνεται. καὶ ἡ αἰτία δεδήλωται ἀλλαχοῦ. Ὥσπερ ὁ ἐπὶ φίλοις κλῆρος εὐτυχῶς ἔδειξε τῷ ὀδυσσεῖ, οὕτω καὶ ἡ τῶν μήλων τοῦ πολυφήμου συνέλασις. πάντα γὰρ εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασεν. οὐδέ τι λεῖπε βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς. ὃ χθὲς οὐκ ἐποίησε. πάντα γὰρ εἰσελάσας, τὰ ἄρσενα λεῖπε θύραζε. διὸ καὶ θαυμάσας τὸ τῆς τύχης ὀδυσσεὺς. φησὶν. ὡς ἐποίησεν ὁ κύκλωψ τοῦτο, ἢ τι ὀϊσάμενος, ἢ καὶ θεὸς ὣς ἐκέλευσεν. εὐτύχησε γοῦν θεοπίσιον δὴ ἐν τούτῳ ὁ ὀδυσσεὺς, συνεργὸν τὸν ἀρσενικὸν λαβὼν καὶ οὕτω σὺν τοῖς ἑταίροις σωθεὶς κατά τι θεῖον, Ὅτι κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνοιο ὀδυσσεὺς, προσεῖπε τὸν κύκλωπα. κύκλωψ. τῆ, τουτέστι λάβε πίε οἶνον ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα. ὄφρ' εἰδῇς οἷόν τι ποτὸν τόδε νηῦς ἐκεκεύθει ἡμετέρη. σοὶ δ' αὖ λοιβὴν φέρον εἴ μ' ἐλεήσας οἴκαδε πέμψειας. σὺ δὲ μαίνεαι οὐκέτ' ἀνεκτῶς σχέτλιε. πῶς ἄν τίς σε καὶ ὕστερον ἄλλος ἵκοιτο ἀνθρώπων πολέων, ἐπεὶ οὐ κατὰ μοῖραν ἔρεξας. φαγὼν δηλαδὴ τοὺς ξένους. καὶ ὅρα καὶ τὸν λόγον τοῦτον τοῦ ὀδυσσέως δημηγορίᾳ τινὶ κεκραμένον καὶ οἴκτῳ, ἔτι δὲ καὶ κολακευτικόν. εἶγε οὐχ ὡς ξένιον δῶρον ἀλλ' ὡς ἐκείνῳ λοιβὴν, φησὶ τὸν οἶνον προσφέρειν. λαλεῖ δὲ ἄρα ὁ ῥήτωρ πρὸς λέοντα, φαγεῖν μόνον εἰδότα, ἤδη δὲ καὶ πιεῖν. μᾶλλον δ' ἐκπιεῖν κατὰ τὸ, ἔδεκτο καὶ ἔκπιεν ἥσατο δ' αἰνῶς. καὶ τρὶς δ' ἔκπιε, τουτέστι τὸ πᾶν ἔδειξε. καθ' ὁμοιότητά τινα τοῦ φαγεῖν ἁπλῶς καὶ τοῦ καταφαγεῖν ὅ ἐστι πάντα φαγεῖν. ἔστι δὲ κισσύβιον, ποιμενικὸν ποτήριον ἐκ κισσίνου φασὶ ξύλου. ὁποῖον καὶ τῷ συβώτῃ ἐν τοῖς ἑξῆς εὑρήσεις ἐστίν. ὡς δηλοῖ φασι καὶ τιμόθεος ἐν τῷ κατ' αὐτὸν κύκλωπι, παραφράσας οὕτως, ἓν μὲν δέπας κίσσινον μελαίνας

ξυγόνος ἀμβροτέας ἀφῶ βρυάζον, εἴκοσι δ' ὕδατος μέτρ' ἔχευεν. ἔνθα ὅρα τὸ βρυάζον ἐκ τοῦ βρύω κατὰ ὁμοιότητα τοῦ πετάζω πετάσω. ἀφ' οὗ καὶ φόρημά τι, πέτασος. ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, παιδία χιτῶνας ἔχοντα ἡνιοχικοὺς καὶ πετάσους. ὡς δὲ ξυλίνοις ἔχαιρον σκεύεσιν οἱ παλαιοὶ ὁποῖα καὶ οἱ πίνακες καὶ τὰ κισσύβια, οὐκ ἄδηλόν ἐστι, δῆλον δὲ, καὶ ὡς μέχρι καὶ νῦν, τίμιά εἰσι πολλαχοῦ. εἰς δὲ τὸ, τὰ κεραμεᾶ μὴ ἐπιτηδεύειν ἄρχειν τοῖς πάλαι, χρήσιμον κτᾶσθαι τὸ, τίνα πρέπειας ὃν ἂν βασιλεὺς ἀξιώσῃ, κεραμεοῖς ποτηρίοις χρᾶται. ὡς δὲ τοῖς ὕστερον ἱστορίως δεῖ πιστεύειν, ἥδιστα νενόμισται τὰ τοιαῦτα, δηλοῖ ἀθήναιος ἐν λόγῳ αὐτοῦ ἑνδεκάτῳ. λέγων καὶ ὅτι μετὰ ἀρωμάτων φυραθείσης τῆς γῆς, ἀπετελεῖτο τινὰ ἐξ αὐτῆς, καὶ ὅτι ῥόδα καὶ τινες ἴρεις, χρυσαῖ ἦσαν εἰς εὐφροσύνην διὰ τὰ συνεψηθέντα εὐώδη. δοκεῖ δὲ αἰολικῶς τὸ κισσύβιον ῥῖψαι τὸ α εἰς υ, εἴπερ ἀπὸ τοῦ κισσοῦ γίνεται. γίνεται δὲ πάντως ὡς τῷ ἑρμείῳ τιμοθέῳ καὶ ἄλλοι συγγράφουσιν. καθὰ δηλοῖ ὁ εἰπὼν ὅτι κισσύβιον, μόνωπον ποτήριον. ὅπερ εἰκάσθαι ἄν τις, ἀπὸ τοῦ κειμένου πρῶτον ἐργασθῆναι ἐκ κισσίνου ξύλου. εἰς ὃ χρήσιμον, τὸ σὺν λεπτάδι μὲν τὸ, τῷ κισσυβίῳ τῶν μὲν ἐν ἄστει καὶ μετρίως, οὐδεὶς ἐχρῆτο. πολύφημος δὲ καὶ εὔμαιος καὶ ὅλως, οἱ ἐν ἀγρῷ. εἰκάσθαι δὲ τὸ, διδυμαίῳ δὲ κισσοῦ στεφανοῦντες πετάλοισιν, ὅθεν τ' ἀρχαῖ' ἐκπώματα, κισσύβια φωνεῖται. εὐριπίδου δὲ τὸ, πᾶς δὲ ποιμένων ἔρροι λαός. ὁ μὲν, γάλακτος κίσσινον φέρων σκύφος, πίνων αἷμα ψυκτῆρα. ὁ δ' ἀμπελίων γάνος. ἔνθα σημείωσαι ὅτι ψυκτῆρες μὲν κατὰ νικάνδρον, ἀλσώδεις καὶ σύσκιοι τόποι ἐν οἷς ἔστιν ἀναψῦξαι. ψυκτὴρ δὲ οἰκείως, ποτήριόν τι. πλάτων ἐν συμποσίῳ. φέρε τὸν ψυκτῆρα ἐκεῖνον πλέον ἢ ὀκτὼ κοτύλας χωροῦντα. ψυγεὺς δὲ, ποτηρίου εἶδος καὶ αὐτός. ἄλεξις. τετρακότυλον ψυγία. οὕτω δὲ ποιά τινα ποτήρια, καὶ τὸ ψυκτήριον παρὰ τῷ δειπνοσοφιστῇ. καὶ τὸ ψυκτηρίδιον. καὶ ὁ ψυκτηρίας ὡς κοχλίας. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. ὡς δὲ καὶ μέγα ἦν τὸ τοῦ κύκλωπος εἴτε κισσύβιον εἴτε σκύφος εἴτε δέπας, φανερὸν ἐξ ὧν ἐκεῖνος ἔπαθεν. οὐ μόνον γὰρ διὰ τὸ τῆς πόσεως τοῦ τοιούτου οἴνου ἀήθες, ἐσφάλη ἐκεῖνος τὰ πολλὰ γαλακτοποτοῦντα καὶ δυνάμεως οἰνηρᾶς τοιᾶσδε μὴ πεπειραμένον, ἀλλ' ὡς εἰκὸς καὶ τὸ τοῦ ποτηρίου μέγεθος. οὐ γὰρ ἂν ἄλλως τρὶς πιὼν, κατεκλίθη οὕτως ἀπὸ μέθης ὁ τηλικοῦτος, ὅτι δὲ τὸ μνημονευθὲν σκύφος διαφορεῖται κατὰ τὸ, ἄφενος ὁ ὄλβος καὶ ἔλεος, δηλοῖ ὁ γράψας τὸ, σκύφον μαστεύων κυλικηγορέουσαν ἔρχομαι, ἤγουν ἀγορεύουσαν περὶ κυλίκων. ἵνα εἴη τραπεζαγόρων καὶ αὐτὸς ἀσκόμενος λογοδιάφθοραις. καὶ εἴρηται τὸ κυλικηγορεῖν, ἀστείως πρὸς ὁμοιότητα τοῦ δημηγορεῖν. ἵνα καὶ κυλικηγόρος ἦ ὡς δημηγόρος, ὁ πρὸς κύλικα λαλῶν, ἤτοι ὁ ἐν τῷ συμπίνειν λάλος ὤν. Ὅτι δὲ τοῖς μεγαλείοις συνταπτέα καὶ ἡ ἐν ἰλιάδι νεσορέιη κύλιξ καὶ τὸ τοῦ ἀχιλλέως δὲ ἀπόθετον ποτήριον, ἐκ τῶν ὁμήρου δῆλον. ὁ δὲ μῦθος κατὰ τὴν τοῦ δειπνοσοφιστοῦ ἔκθεσιν ὁ παρὰ τῷ στησιχόρῳ, ποτηρίῳ τὸν ἥλιον διαπλεῖν λέγει τὸν ὠκεανόν. ᾧ καὶ τὸν ἡρακλέα διαπεραιωθῆναι ἐπὶ τὰς γηρυόνου βοῦς ὁρμῶντα. διὸ καὶ δέπας ἡράκλειον λέγεσθαι, τὸ καὶ ἡλίου. καὶ ἔστιν ἐντεῦθεν ὁρμωμένον τινὰ, τὰ χρύσεα μεγάλα ποτήρια, ἡλίου πλοῖα ὀνομάζειν. ἐν δὲ τοῖς τοῦ εἰρημένου σοφιστοῦ, ἐπάγεται τὸ, μή ποτε δὲ ἐπεὶ μεγάλοις ἔχαιρε ποτηρίοις ὁ ἡρακλῆς παίζοντες πρὸς τὸ μέγεθος, πλεῖν αὐτὸν ἐν ποτηρίῳ ἐμυθολόγησαν. εἰ δὲ ἡλίου ἐκεῖνο ποτήριον εἶναι ἄν, οἰκεῖον καὶ τῷ ἡρακλεῖ, ὅτι αὐτὸς παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἀνάγεται μεταληπτικῶς εἰς ἥλιον. εἰς δὲ τὸ εἰρημένον δεῖ πάσχειν κατὰ λυκόφρονα εἰπεῖν, ἡλιακὸν πλοῖον, τακτέον καὶ τὴν ἄκατον. ποτήριον φασὶν ἐοικὸς πλοίῳ. μίμνερμος δέ φασι τὸ τοῦ ἡλίου καλούμενον ποτήριον, εὐνὴν κοίλην εἶπεν, ἡφαίστου χερσὶν ἐληλαμένην. τῶν δὲ τοιαῦτα εἰπόντων ἐπὶ μεγάλοις ποτηρίοις, ἀστειότερον ἔφρασεν ὁ γράψας οὕτω. κατὰ οὐρανὸν ὑπερήφανοι κρατῆρες, ἀργυροῖ κάδοι καὶ μείζονες ἐμοῦ. ἔτι δὲ καὶ φερεκράτης τοιαῦτα γράψας. ταῖς δὲ γυναιξὶ, βαθείας κύλικας ὥσπερ ὁλκάδας ἀναγώγους. περιφερεῖς. λεπτάς. μεσάς. ὅπως ἀνεκλογίστως πλεῖστος οἶνος ἐκποθῇ. εἶθ' ὅταν αἰτιώμεθα τὸν οἶνον αὐτὰς ἐκπιεῖν, λοιδοροῦνται κἀμνύουσι, μὴ πιεῖν ἀλλ' ἢ μίαν. ἡ δὲ, κρείττων ἐστὶ, χιλίων ποτηρίων. Τὸ δὲ ναῦς ἐκπερίοδος, οὐκ ἀνομοίως ἔχει πρὸς τὸ, δῶμ' ἐκάλυψε. περιοχὴν γὰρ τῶν ἐντὸς, καὶ ἄμφω δηλοῦσιν. Ὁ δὲ σχέτλιος, τὴν συνήθη τῇ ποιητῇ κἀνταῦθα σημασίαν ἔχει. Σημείωσαι δ' ἐν τῇ τοιαύτῃ λέξει. ὅτι ὡς ἐκ τῶν αὐτῶν ῥημάτων συγκείμενα ἡ ἐχέτλη τε καὶ ὁ σχέτλιος, ὅμως διάφορά εἰσιν. ἐχέτλη μὲν γὰρ, ἧς ἔχεταί τις τλημόνως. σχέτλιος δὲ, ὃν ἐχρῆν σχέσθαι καὶ τλῆναι. Τὸ δὲ ἄλλων, ἀσείως ἐῤῥέθη. κἂν γὰρ οὐκ ἐνθάδ' ὁ πλεῦς τοῖσι σώφροσι βροτῶν καὶ μάλιστα τοῖς ἰδιώταις, ἀλλ' ἐν τοῖς οὕτω πολλοῖς, εἰκός ἐστι καὶ ἄλλον τινὰ τῷ μακρῷ χρόνῳ εἰς τὴν τῶν κυκλώπων καταῆραι. ἴσως δὲ τὸ, οὐ κατὰ μοῖραν ἔρεξας, δι' ἑνὸς ρ κατὰ φύσιν τὸ ἔρεξας.

Ὣς ἐφάμην. ὁ δ' ἐδέκτο καὶ ἔκπιεν. ἥσατο δ' αἰνῶς.
Ἡδὺ ποτὸν πίνων, καί μ' ᾔτεε δεύτερον αὖτις.
Δός μοι ἔτι πρόφρων. καί μοι τεὸν οὔνομα εἰπὲ
Αὐτίκα νῦν, ἵνα τοι δῶ ξείνιον ᾧ κε σὺ χαίροις.
Καὶ γὰρ κυκλώπεσσι φέρει ζείδωρος ἄρουρα

Ὅτι δελεασθεὶς ὁ ἀσύνετος κύκλωψ οἷς ἐκολακεύθη πρὸς ὀδυσσέως. καὶ ὡς οἷα λοιβήν τινα δεξάμενος τὸ τοῦ οἴνου κισσύβιον, ἔκπιεν ὡς προσηχὲς ἐῤῥέθη, ἡδὺ ποτὸν πίνων. καί με φησὶν ᾔτεε δεύτερον αὖτις.

ζει. δός μοι ἔτι πρόφρων, καί μοι τεὸν ὄνομα εἰπὲ αὐτίκα νῦν, ἵνα τοι δῶ ξείνιον, ᾧ κε σὺ χαίροις. εἰρωνικῶς μὲν τοῦτο λέγων. ὅμως δὲ, φασὶ, λαλῶν φίλῳ τοῦ Ὀδυσσέως. ἀληθῶς γὰρ, τὸν καὶ μὴ θελήσαντα, δίδωσι τῷ Ὀδυσσεῖ ἐπιμυθῆσαι ἑαυτὸν εἰς τύφλωσιν. ὅπερ ἐχάρη πείσας ὁ Ὀδυσσεύς. εἶτα καὶ σύγκρισιν οἴνου ποιῶν ἐπαινεῖ καὶ τὸν κατὰ κύκλωπας, φησί. καὶ γὰρ κυκλώπεσσι φέρει ζείδωρος ἄρουρα οἶνον ἐριστάφυλον, καί σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει, ἀλλὰ τόδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀπορρώξ. καὶ σκοπητέον εἰ πρέπει τοιοῦτον νόημα δεξάμενον, τοῦ θειώδους καὶ θεοσκήματος ὁ κύκλωψ. σημειῶσαι δὲ ὅτι ἐν τῷ ἀπορρώξ, ἐμφαίνει ὁ ποιητὴς ὡς οὐκ ἀπαθὴς ἐστι, νοῆσαι καὶ τὴν ἀμβροσίαν ὑγρόν τι ὥσπερ καὶ τὸ νέκταρ. τὸ γὰρ ἀπορρώξ, τοῖς ὑγροῖς προσαρμόζει. δηλοῖ δὲ τὸ ἀπόρροιαν. οὕτω γοῦν καὶ ὑποπτεύουσί τινες νεωτέρων, τὴν ἀμβροσίαν λαβόντες εἰς ὑγρὰν θείαν τροφήν. ἴσως δὲ ὁ κύκλωψ δοχικῶς πρὸς μόνον τὸ νέκταρ κεῖται ἡ ἀπορρώξ, ὡς χρῆναι ἄλλο τι ὄνομα ἐπὶ τῆς ἀμβροσίας νοεῖν. τινὰ δὲ ἴσασι τῶν παλαιῶν, τὸ νέκταρ, ξηρὰ εἶναι θεία τροφή. προφέρεται γοῦν Ἀλεξανδρίδης μὲν, γράφων οὕτω. τὸ νέκταρ, πάνυ μάττων ἐσθίω. διαπίνω τ' ἀμβροσίαν ὁ τοῦ Διὸς διακονῶ. Ἀλκμὰν δὲ, λέγων τοὺς θεοὺς νέκταρ ἔδμεναι. Σαπφὼ δὲ, εἰποῦσα ὡς ἀμβροσίας κρατὴρ ἐκέκρατο, εἰς πόσιν δηλαδή. διὸ καὶ ταυτίζουσα τῷ οἴνῳ αὐτὴν, ἐπάγει. Ἑρμῆς δ' ἑλὼν ἔρπιν, θεοῖς οἰνοχόησεν. ἔστι δὲ ἔρπις αἰγυπτιστὶ, ὁ οἶνος. καθὰ καὶ Λυκόφρων οἶδεν. ἱστορεῖται δὲ καὶ σκευάζειν τὸ καλούμενον νέκταρ οἱ περὶ τὴν Λύδιον Ὄλυμπον, οἶνον καὶ κηρία συγ

Οἶνον ἐριστάφυλον, καί σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει.
Ἀλλὰ τόδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀπορρώξ.
Ὡς ἔφατ'· αὐτάρ οἱ αὖτις ἐγὼ πόρον αἴθοπα οἶνον.
Τρὶς μὲν ἔδωκα φέρων· τρὶς δ' ἔκπιεν ἀφραδίῃσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κύκλωπα περὶ φρένας ἤλυθεν οἶνος,
Καὶ τότε δή μιν ἔπεσσι προσηύδων μειλιχίοισι.
Κύκλωψ, εἰρωτᾷς μ' ὄνομα κλυτόν; αὐτὰρ ἐγώ τοι
Ἐξερέω, σὺ δέ μοι δὸς ξείνιον ὥσπερ ὑπέστης.
Οὖτις ἐμοί γ' ὄνομ' ἐστ'· Οὖτιν δέ με κικλήσκουσι
Μήτηρ ἠδὲ πατὴρ, ἠδ' ἄλλοι πάντες ἑταῖροι.
Ὡς ἐφάμην, ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμείβετο νηλέϊ θυμῷ.
Οὖτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἑτάροισι.
Τοὺς δ' ἄλλους, πρόσθεν· τὸ δέ τοι ξεινήϊον ἔσται.
Ἦ καὶ ἀνακλινθεὶς πέσεν ὕπτιος· αὐτὰρ ἔπειτα
Κεῖτ' ἀποδοχμώσας παχὺν αὐχένα· κὰδ δέ μιν ὕπνος
Ἥρει πανδαμάτωρ· φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος,
Ψωμοί τ' ἀνδρόμεοι· ὁ δ' ἐρεύγετο οἰνοβαρείων.
Καὶ τότ' ἐγὼ τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς,
Εἵως θερμαίνοιτο· ἔπεσσί τε πάντας ἑταίρους
Θάρσυνον, μή τίς μοι ὑποδδείσας ἀναδύη.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ὁ μοχλὸς ἐλάϊνος ἐν πυρὶ μέλλεν
Ἅψεσθαι χλωρός περ ἐών, διεφαίνετο δ' αἰνῶς,
Καὶ τότ' ἐγὼν ἆσσον φέρον ἐκ πυρός· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
Ἵσταντ'· αὐτὰρ θάρσος ἐνέπνευσεν μέγα δαίμων.
Οἱ μὲν, μοχλὸν ἑλόντες ἐλάϊνον ὀξὺν ἐπ' ἄκρῳ,
Ὀφθαλμῷ ἐνέρεισαν· ἐγὼ δ' ἐφύπερθεν ἀερθεὶς,
Δίνεον· ὡς δ' ὅτε τις τρυπῷ δόρυ νήϊον ἀνὴρ
Τρυπάνῳ, οἱ δέ τ' ἔνερθεν ὑποσσείουσιν ἱμάντι
Ἁψάμενοι ἑκάτερθεν, τὸ δὲ τρέχει ἐμμενὲς αἰεί,
Ὣς τοῦ ἐν ὀφθαλμῷ πυριήκεα μοχλὸν ἑλόντες,
Δινέομεν· τὸν δ' αἷμα περίρρεε θερμὸν ἐόντα.
Πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὗσεν ἀϋτμὴ,
Γλήνης καιομένης· σφαραγεῦντο δέ οἱ πυρὶ ῥίζαι.
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν ἠὲ σκέπαρνον
Εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτῃ μεγάλα ἰάχοντα
Φαρμάσσων· τὸ γὰρ αὖτε σιδήρου γε κράτος ἐστὶν,
Ὣς τοῦ σίζ' ὀφθαλμὸς ἐλαϊνέῳ περὶ μοχλῷ.
Σμερδαλέον δὲ μέγ' ᾤμωξε· περὶ δ' ἴαχε πέτρη.
Ἡμεῖς δὲ δείσαντες ἀπεσσύμεθ'· αὐτὰρ ὁ μοχλὸν
Ἐξέρυσ' ὀφθαλμοῖο πεφυρμένον αἵματι πολλῷ.
Τὸν μὲν ἔπειτ' ἔρριψεν ἀπὸ ἕο χερσὶν ἀλύων.
Αὐτὰρ ὁ κύκλωπας μεγάλ' ἤπυεν, οἵ ῥά μιν ἀμφὶς
Ὤικεον ἐν σπήεσσι δι' ἄκριας ἠνεμοέσσας.
Οἱ δὲ βοῆς ἀΐοντες, ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος.

παρ

Ἱστάμενοι δ' εἴροντο περὶ σπέος ὅττι ἑ κήδοι.
Τίπτε τόσον Πολύφημ' ἀρημένος ὧδ' ἐβόησας,
Νύκτα δι' ἀμβροσίην, καὶ ἀΰπνους ἄμμε τίθησθα;
Ἦ μή τις σεῦ μῆλα βροτῶν ἀέκοντος ἐλαύνει;
Ἦ μή τις σ' αὐτὸν κτείνῃ δόλῳ, ἠὲ βίηφι;
Τοὺς δ' αὖτ' ἐξ ἄντρου προσέφη κρατερὸς Πολύφημος.
Ὦ φίλοι. οὖτις με κτείνει δόλῳ, οὐδὲ βίηφι.
Οἱ δ' ἀπαμειβόμενοι, ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον.
Εἰ μὲν δὴ μή τις σε βιάζεται οἶον ἐόντα,
Νοῦσον γ' οὔπως ἐστὶ Διὸς μεγάλου ἀλέασθαι.
Ἀλλὰ σύ γ' εὔχεο πατρὶ Ποσειδάωνι ἄνακτι.

κερνάντες. μέλιτος δηλαδή. ἔστι δὲ καὶ αὕτη εὐώδης. ὡς εἶναι τοῦ λόγου τούτου γλυκὺ ἐκεῖνο, ὡς ἐκ μέλιτος. τινὲς δέ φασιν ὡς ὁ μελοποιὸς Ἴβυκος, τὴν ἀμβροσίαν, κατ' ἐπίτασιν ἐννεαπλασίονα γλυκύτητα ἔχειν οἴεται πρὸς τὸ μέλι, λέγων αὐτό, ἔνατον εἶναι μέρος τῆς ἀμβροσίας κατὰ τὴν ἡδονήν. Σημείωσαι δ' ἐνταῦθα ἐκ τῶν τοῦ Ἀθηναίου καὶ τό, ἡδ' ἀμβροσία, ὕδωρ ἀκραιφνές. ἔλαιον. παγκαρπία. ἅπερ ἔμβαλλε. τέως γε μὴν ὁ ὀδυσσεὺς καὶ δεύτερον καὶ τρίτον κισσύβιον τῷ κύκλωπι δίδωσι φησὶ γοῦν. τρὶς μὲν ἔδωκα φέρων. τρὶς δ' ἔκπιεν ἀφραδίῃσιν. αὐτὰρ ἐπεὶ κύκλωπα περὶ φρένας ἤλυθεν οἶνος, τηνικαῦτα πάσχει τὰ δηλωθησόμενα. ἔστι δὲ τό, κύκλωπος φρένας περιῆλθεν οἶνος, περίφρασις τοῦ, ἐμεθύσθη. ἔπαθε δὲ ὁ κύκλωψ τοῦτο, οἷα πιὼν οὕτω πολύ. ἐξήκοντα δηλαδὴ κισσυβίων κρᾶμα ὡς προδεδήλωται. τοσοῦτον γὰρ ἂν ἐπεῖχεν τὰ τρία κισσύβια, ὧν ἕκαστον ἀνὰ εἴκοσι μέτρα ἐδέχετο ὕδατος. ἐν οἷς πάντως οὐ τὸ ὕδωρ περιεῖλθεν τὸν πολύφημον ἀλλ' ὁ τῶν τελῶν κισσυβίων οἶνος, εἰς μέθην κατέφερε. λογιστέον δὲ καὶ τὸ κισσύβιον ἔλιπεν ἣν εἶχεν εἰς πόσιν ἐπιτρίπτῳ κύκλωπι τῷ τοσούτῳ. ἐν τούτοις δέ, τὸ μὲν ἥσατο δ' αἰνῶς ἡδὺ ποτὸν πίνων, ἐτυμολογικῶς ἐφράσθη. παρὰ τὸ ἧσαι γάρ, τὸ ἡδύ. Τὸ δὲ καί μοι τὸν οὔνομα εἰπέ, προοικονομικόν ἐστι καὶ προκλητικὸν τῶν εὐθὺς ἐφεξῆς. αὐτίκα γὰρ ἐπεὶ μέθῃ κατασχεθεὶς ὁ πολύφημος, οὐκ ἔχει ἐμβαθύνειν σοφίσμασιν ὁ καὶ ἄλλως νήπιος, κατάρχεται τοῦ κατὰ τὸν οὖτιν δόλου ὀδυσσεύς. καὶ κατασοφισάμενος, ποιεῖ τὰ ἐφεξῆς. Τὸ δὲ οἶνον ἐριστάφυλον καὶ ἑξῆς τὸν ὅλον στίχον, ἔφη φθάσας καὶ ὁ ὀδυσσεύς. διὸ καὶ μεμνημένος, προσαπλάττει αὐτὸν καὶ τῷ κύκλωπι. Τὸ δὲ ἀπορρώξ. καὶ ἐπὶ πετρῶν τίθεταί ποτε. φέρονται γὰρ καὶ ἀπορρῶγες πέτραι αἱ ἀλλήλων ἀπερρηγμέναι. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἁπλοῦν τοῦ ἀπορρὼξ ἤγουν τὸ ῥώξ, οὐ χεῦμά τι δηλοῖ καὶ ἀπόρροιαν, ἀλλὰ φαλαγγίου εἶδός ἐστι. καὶ ὅτι ἐπὶ βότρυος ῥῶγας εἰπεῖν, βάρβαρόν ἐστι. ῥῶγες γάρ, μεγάρου μέρος καθ' ὅμηρον. ἐπὶ δὲ σταφυλῆς, ῥάγας φαμέν. πάντων δὲ τῶν τοιούτων, προηγεῖται θέμα τὸ ῥήσσω. τοῦ μέν, συστέλλον τὸ η εἰς α. τοῦ δέ, τρέπον τὸ η εἰς ω. καὶ ὅτι ὁμήρου πρώτου εἰπόντος τὸν προσεχῶς ῥηθέντα οἴνου ἔπαινον, ἐκεῖθεν λαβόντες ὕστερόν τινες ὁμοίως ἔφρασαν. ἀρχίλοχος γοῦν φασι τὸν ναξίων οἶνον τῷ νέκταρι παραβάλλει. λέγεται δὲ καί τις βαβυλώνιος οἶνος, νέκταρ καλεῖσθαι. παρῳδήσας δέ τις τό, νέκταρος ἀπορρὼξ παρὰ τῷ δειπνοσοφιστῇ ἐπὶ κάπρου θαλαττίου, ἔφη. τό, γὰρ νέκταρος ἄνθος. ἕτερος δέ τις περὶ εὐώδους οἴνου ἔγραψεν ὅτι κατὰ πᾶν ἔχει ὑψηρεφὲς δῶ ἀμβροσίᾳ καὶ νέκταρ, ἐκ τῆς αἰθερίας δηλαδὴ ὀσμῆς τοῦ οἴνου. ὃν ἀλκμάν, ἄνθινον ὀσδόντα φησίν. ἄλλος δέ τις ἔφη τό, κεῖνος δὲ δοκεύει οὔτι οἴνῳ σοι ἔχειν ὅμοιον γέρας ἀμβροσίᾳ δέ. τοῦ τοιούτου τόπου καὶ τύπου καὶ τό, κρατὴρ ἕστηκε μεστὸς εὐφροσύνης. ἄλλος δὲ οἶνος ἕτοιμος ὃς οὔποτε προδώσει, μείλιχος, ἐν κεράμοις. ἄνθινος ὀσδόμενος ἤγουν ἀνθοσμίας. ἐν δὲ μέσσοις, ἁγνὴν ὀσμὴν λιβανωτὸς ἵησιν. εἰ δὲ ὁ μαρωνείτης οἶνος καὶ εἰς ὕπνον βαθὺν κατήνεγκε τὸν κύκλωπα, εἴη ἂν ὅμοιος θασίῳ. περὶ οὗ καὶ αὐτοῦ γράφων ὁ ἀθήναιος, ἱστορεῖ. ὅτι θάσιος μέν τις, ὑπνωτικοὺς ἕτερος δέ τις ἀγρυπνεῖν ποιεῖ, τοὺς πίνοντας. θασίου δὲ οἴνου ἔπαινος καὶ τό, τοῦ, δὴ μήλων ἐπιδέδρομεν ὀδμή. ὃ δὴ σημαίνει τὸ μῆλον ἐπὶ εὐοδμίᾳ. ὥσπερ ἐπὶ κάλλει τό, ὡραιοτάτη τὰ στήθια ὥσπερ μῆλον ἡμμαίνουσα λον. ὅτι δηλαδὴ πορφύρεον ἐρεύθονται πρὸς ἀγλαΐαν ἧς παρώνυμοι αἱ ἀγλαόκαρποι μηλέαι. Οὐκ ἀκούσας ὀδυσσεὺς ἐκ τοῦ κύκλωπος τό, καί μοι τὸν οὔνομα εἰπὲ ἵνα τοι δῶ ξείνιον ᾧ σὺ χαίροις ἂν ὡς καὶ προερρέθη, φησίν. κύκλωψ, εἰρωτᾷς μ' οὔνομα κλυτόν, αὐτὰρ ἐγώ τοι ἐξερέω, σὺ δέ μοι δὸς ξείνιον ὥσπερ ὑπέστης. ὃ ἐστιν ὑπέσχου. ὃ δὴ πολλαχοῦ τῆς ποιήσεως κεῖται. εἶτα ψευδόμενος ἐν καιρῷ συμφερόντως ἑαυτῷ καὶ τοῖς ἑταίροις, ἐπάγει. οὖτις ἐμοί γ' οὔνομα. καὶ ἵνα μὴ ἐπιστήσας τυχὸν ὁ πολύφημος τῷ παραλογισμῷ, γνῷ οὖτις τὸν σύνθετον ἐκ δύο λέξεων τοῦ ου καὶ τοῦ τις ὅπερ οὐ βούλεται ὀδυσσεύς, ἐπάγει αἰτιατικὴν ἐν ἁπλότητι ἤγουν ἀσύνθετον, λέγων. οὖτιν δέ με κικλήσκουσι μήτηρ ἠδὲ πατὴρ ἠδ' ἄλλοι πάντες ἑταῖροι. ὡς ἀπὸ εὐθείας τῆς, οὖτις οὔτιδος. οὐ αἰτιατική, τὸν οὖτιν. ὁμοίως τῷ, ὁ πάρις τὸν πάριν. τῆς γ' ἄλλης εὐθείας τῆς συνθέτου, ἡ αἰτιατικὴ πάντως οὔτινά ἐστι. διὸ οὐδὲ ἐπάγει μετὰ τὴν οὖτιν φωνήν, ἵνα μὴ ὑπερτεθῇ ἔκθλιψις ἤγουν συνῳκισμὸς τοῦ α ἐν τῷ οὖτιν. ὅπερ ἐπὶ τοῦ λόγου τοῦ κύκλωπος γίνεται, ἀμφιβα-

μένον νηλέϊ θυμῷ, οὖτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι. ἔνθα ὁ ἀστεῖος ἀκροατὴς ὑποκινηθεὶς εἰς μειδίαμα, εἴπερ ἂν δὲ μᾶλλον κατὰ τὸν ὁμηρικὸν ὀδυσσέα, γελάσας, συναλείψει τὴν ἀρχὴν τοῦ λόγου. καὶ κατ᾽ ἔκθλιψιν τοῦ α, ἐρεῖ ὅτι ἀληθῶς οὔ τινα φάγοις ἂν ἄλλον ἄνθρωπον. ἡ δὲ τοιαύτη ὁμηρικὴ ἀστειότης ὑποκινήσασά τινας τῶν νεωτέρων εἰς ὅμοιον ζῆλον, ἀπήγαγεν εἰς ἀστεϊσμούς. ἐπίχαρμος γοῦν εἰπὼν τό, ὁ ζεύς μ᾽ ἐκάλεσε πέλοπί γ᾽ ἔρανον ἱστιῶν. ὃ δὴ ἀπαλλαγὲν τῆς συναλοιφῆς, ἐράνον ἑστίασιν δηλοῖ. καὶ ἀκούσας δῆθεν ἐκ τούτου τό, ἦ παμπόνηρον ὄψον ὦ τᾶν ὁ γέρανος, διασαφεῖ ἐπαγαγὼν τό, ἀλλ᾽ οὔτι γέρανον ἀλλ᾽ ἔρανον ἐγὼ λέγω. καὶ τοῦτο μὲν, εἰλῆφθαι δοκεῖ ἐκ τοῦ, οὖτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι. ὡς καὶ ἐνταῦθα τοῦ ἀστείου ἀκροατοῦ, νοοῦντος συναλιλῖφθαι τὸ ὁμηρικὸν ῥητὸν ἐκ τοῦ, οὔ τινα ἐγὼ πύματον ἔδομαι. ὁμήρου δὲ, εἰπόντος ἐν ἰλιάδι μὲν τό, δῖ᾽ ἀφροδίτη. ἐν ὀδυσσείᾳ δὲ τό, ἀλλ᾽ ἄγ᾽ δὴ εἴμεθα περὶ οὗ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτά που ῥηθήσεται. παλαιός μοί τις ἐπιγράμματι πλαστικὸν εἴς τινα ἰατρὸν ἄκροντα, ἔγραψεν οὕτως. ἄκρων ἰατρὸν ἄκρον ἀκραγαντῖνον. ἐπιτηδὲς οὕτω γράψας ἐκεῖνος, καὶ οὐκ ἐκ τοῦ παρατυχόντος. οἱ δὲ νεώτεροι ταῦτα καὶ ὅσα τοιαῦτα ζηλώσαντες, πολλὰ δ᾽ ἐν τοῖς παλαιοῖς εὕρηται ὅμοια ὡς πολλαχοῦ δεδήλωται, γρίφους μελετῆσαι πλέκειν οὓς ὠνόμασαν σχέδη. τὴν ἀρχὴν μὲν, λεπτούς τινας καὶ οἵους ῥᾷον ἐκδιαδράσκεσθαι. τέλος δὲ, ἀδρεῖς καὶ δυσδιαφύκτους. καὶ οἱ μὲν παλαιοὶ τὸ ῥηθὲν τοῦ ἐπιχάρμου νόημα, ἔτι δὲ καὶ τὸ τοῦ ἐπιγράμματος, καὶ ὅσα δὲ ἀρχαῖα τοιαῦτα, θαυμασίως ἐκάλουν ὡς εἰσενεχθέντος ὁ ἐπίχαρμος, λόγον ἐν λόγῳ αὐτὰ εἰπὼν, διὰ τὸ, ὡς αἰνίγματι ἄλλον μὲν εἶναι τὸν λαλούμενον λόγον, ἕτερον δὲ τὸν νοούμενον. οἱ δὲ τὰ σχεδικὰ λαλοῦντες, ἀκολούθως καὶ αὐτοὶ νοήματα καλοῦσιν ἅπερ γριφεύονται, διὰ τὸ καὶ τὸν γραμματικὸν παῖδα, μὴ τοῦ λεγομένου ἀλλὰ τοῦ νοουμένου γίνεσθαι παρασημαντικὸν ἐν δὲ ἀναγκαίως περὶ ἐνίων τοιούτων. καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν ἰλιάδα. ὧν οὖν καὶ τό, βοῦς ἐστόν τι κ᾽ ἄλιφον ἐξεναρίζων. ἔνθα οὐ ῥᾶσον λέγει τὸν πεποιημένον θρᾶκα ὅμηρος. ἀλλὰ ἕνα, ἴσον καλούμενον. ἐμφαιῶς δὲ λόγος ἐπὶ λόγῳ καὶ λαβυρινθώδης ἐμφαίνεται ἕως οἱ ὕστερον σχεδικοὶ ἐπιτηδεύσαντο ἐν τῷ, αἰγεῖ συνοικήσουσα τοῦ παιδίου. ὁ γραφεὺς περὶ τὸ ἄρθρον αἰγὸς ἐν δυσὶ διφθόγγοις, ὁ σοφὸς ἑταῖρα θαΐς, διὰ τῆς αι διφθόγγου καὶ τὸ ἰῶτα ἐκδίδοται. ὡς ἀπὸ τοῦ αἶξ αἰγὸς αἰγὶ. γράσωνος γάρ τινος παρωνομάσθαι δοκοῦντος ἀπὸ γράφου ὃς δηλοῖ τὴν τῶν αἰγῶν ὀσμὴν, ἐπεὶ πρὸς αὐτὰς πορευομένην ἠρετό τις ποῦ ἄπεισιν, ἔφη. αἰγὶ συνοικήσουσα τοῦ παιδίου. ἤγουν τοῦ οἱονεὶ αἰγιδίου γράσωνι διὰ τὸ ἐκ γράσου οὕπερ ἐστὶ παρώνυμος. καὶ τοῦτο μὲν, περιφανῶς νεοσμαζούσαι κατὰ ὁμοφωνίαν παρεχόμενα δύο πτώσεων δοτικῶν. ἤτοι τό, αἰγεῖ ἡρωικῶς, καὶ τοῦ, αἰγὶ κοινῶς. λέγεται δὲ καὶ φρύνη τοῦ αὐτοῦ γράσωνι συνδειπνοῦσα, φορίνην ἆραι. ἔστι δὲ κλαδώδης ἡ φασὶν ἡ φορίνη. καὶ εἰπεῖν. λάβε καὶ κατάτραγε. παίξασα ὥσπερ ἡ θαῒς παρὰ τὸν αἴγειον γράσον, οὕτω καὶ αὐτὴ παρὰ τὸν τράγον ὃν ὑπελάλησεν ἐν τῷ κατάτραγε. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι ὁ κιθαρῳδὸς στρατόνικος πρός τινα ἔμφασιν ὁμηρικῆς διαιρέσεως τῆς ἐν τῷ, οὔτις με δαμᾷ δόλῳ οὐδὲ βίῃφι φιλοτιμησάμενος καὶ αὐτὸς δηλεῖν ἐν τῷ ἐρωτηθῆναι περί τινος μεγάλου μὲν μεγέθει κιθαρῳδοῦ δὲ φαύλου, τίς ἐστιν, ἔφη. οὐδεὶς κακὸς μέγας ἰχθύς. αἰνιξάμενος, ὅτι τὸ οὐδεὶς ἐστὶν ἐκεῖνος ὁ περὶ οὗ ἠρωτήθη, καὶ ὅτι κακός. καὶ μέγας μὲν, ἰχθὺς δὲ διὰ ἀφωνίαν. ἔπαιξε δὲ ὁ στρατόνικος τοῦτο, παρὰ τὴν λέγουσαν παροιμίαν, μέγας οὐδεὶς σαπρὸς ἰχθύς. παραθεὶς αὐτὴν καὶ δηλῶν ὡς ἤθελε. καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦτα. ὁ δὲ ὅλος τοῦ κύκλωπος λόγος δι᾽ οὗ δηλοῖ τὸ ὑπὲρ τοῦ οἴνου ξένιον τὴν ἄχαριν χάριν, τοιοῦτός ἐστιν. οὖτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἑτάροισι. τοὺς δ᾽ ἄλλους, πρόσθεν. τό δέ τοι ξεινήιον ἔσται. ὃ καὶ παροιμιώδης γέγονε λόγος τῶν τινι μεγάλων καὶ θείων σοφῶν, ἐπὶ τῶν κολακικῶς μὲν ἀφελούντων ὕστερον δὲ ἀπολλυόντων ἑτάρους. κυκλώπειον γὰρ ἐκεῖνος τὴν τοιαύτην ἔφη δωρεάν. καὶ ὅρα ὅπως τελεία κατὰ τὸν ποιητὴν ἀεὶ ὁ κύκλωψ ἔχει θυμὸν καὶ πρὸ τοῦ πότου καὶ μετὰ τὸ κισσύβιον. εἰς τοσοῦτον καὶ μόνον φειδόμενος, ὡς ἀναβαλέσθαι εἰς ὕστατα τὸν τοῦ ὀδυσσέως θάνατον. ἵνα τῷ φόβῳ κατατηχθεὶς, μὴ δὲ ἔτι ζῶν θνήσκων αἰσθάνεσθαι. καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι καθὰ τὸν ἐν τοῖς ἑξῆς αὐτῷ πίονα κριὸν φάγοι μὲν ἄν ποτε φάγοι δὲ ὕστατον. οὕτω καὶ τὸν ὀδυσσέα φιλῶν, ὑστάτῃ θοίνῃ ἀξιώσεται. ἔοικεν οὖν οὐ μόνον κατὰ τὸ μέγεθος ῥίῳ, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ ἄπηνον εἰς ἔλεον. διὸ καὶ παρὰ πέτραις ἀνήκοον δοκεῖ λαλεῖν ὁ ὀδυσσεύς, καὶ ταῦτα καιρὸν τὸν ἱκετείᾳ φυλαξάμενος καθ᾽ ὃν ἄνθρωποι πρὸς ἔλεον εὔθετοι. Οὕτω δὲ θαυμαστή ἐστι τοῦ οὔτις ὀνόματος, ὥστε καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς, τριβὴν τῷ λόγῳ χαρίεσσαν δίδωσιν. ὅτι οἱ μὲν κύκλωπες βοῆς ἀΐοντες, ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος περὶ τὸ σπήλαιον, καὶ ἠρώτων τί τὸ βλάψαν τὸν κύκλωπα, καὶ μή τις αὐτὸν κτείνει δόλῳ ἢ βίᾳ. ὁ δὲ λέγει αὐτὸ ἐκεῖνο ξηρὸν ὅπερ οὐκ οἶδε μαθὼν ἐν παραλογισμῷ τεχνικῷ. ὡς οὖτις με κτείνει δόλῳ οὐδὲ βίᾳ. τουτέστιν ὁ οὖτις με κτείνει μετὰ δόλου, οὐ μὴν ἐν ἰσχύϊ. οἱ δὲ, ἀμαθεῖς ὄντες τοῦ οὔτις κυρίου ὀνόματος διὰ τὸ καινόφωνον, καὶ νομίσαντες ὅτι πρὸς τὸ ἐρώτημα τό, μή τις αὐτοῦ μῆλα ἐλαύνει ἢ μή τις αὐτὸν κτείνει δόλῳ ἢ βίᾳ, ἀπελογήσατο αὐτὸς ὡς οὐδείς με κτείνει δόλῳ ἀλλ᾽ οὐδὲ βίᾳ, ἐπάγουσιν. εἰ μὲν δὴ μή τις σε βιάζεται οἶον ἐόντα, ἐμόναζε γὰρ ὡς δεδήλωται, νοῦσον γ᾽ οὔπως ἐστὶ διὸς μεγάλου ἀλέασθαι καὶ τὰ ἑξῆς. ἔστι δὲ σόφισμα, οὐ παρὰ τὴν ὁμωνυμίαν κατά τινας, ἀλλὰ παρὰ σύν-

θεσιν μᾶλλον καὶ διαίρεσιν. τοῦ μὲν κύκλωπος, κύριον νοήσαντος καὶ σύνθετον καὶ ἁπλοῦν τὸ οὔτις ὡς κλινόμενον οὔτιδος, ὅθεν καὶ παραπαίζων πρὸς τοὔνομα μετ' ὀλίγα κατὰ παρήχησιν, λέγει. ἅμοι οὐτιδανὸς πόρεν οὔτις. τῶν δὲ κυκλώπων, εἰς δύο μέρη κατατεμόντων τὴν λέξιν, καλῶς ὁ φιλόσοφος φησίν, ἐμὸν δ' ἐγέλασσε φίλον κῆρ ὡς ὄνομ' ἐξαπάτησεν ἐμὸν καὶ μῆτις ἀμύμων. ἔνθα εἰ μὴ ἦν κίνδυνον ψυχρεύσασθαι, εἶπεν ἂν ὅτι τὸ, μῆτις ἀμύμων, πρὸς τὸ οὔτις πέπαικται. ἢ καὶ πρὸς τὸ, μή τίς σε κτείνῃ. ἐπεὶ δὲ αὐτὸ παρακεκινδυνευμένον ἐστί, ῥητέον ὅτι κεῖται καὶ ἄλλη παραλογιστικὴ σύνθεσις ἐν τοῖς ῥηθεῖσι καὶ διαίρεσις. τοῦ μὲν κύκλωπος, δηλοῦντος. οὔτις με κτείνει. καὶ σιξαντος πλείω. εἶτα ἐπαγαγόντος. δόλῳ οὐδὲ βίῃ, τουτέστι δόλῳ μέντοι κτείνει με καὶ οὐ βίᾳ. τῶν δὲ κυκλώπων, συγκεχυμένως νοησάντων, οὔτις με ἐν δόλῳ κτείνει, ἀλλ' οὐδὲ ἐν βίᾳ. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου ὁμηρικοῦ σοφίσματος, οἱ φιλόσοφοι τοὺς παρ' αὐτοῖς οὔτιδας πλέκουσι παραλογισμούς. Ὄνομα δὲ κλυτὸν τὸ ἑαυτοῦ ὁ Ὀδυσσεὺς ἔφη, ὃ δηλαδὴ πρὸς πάντων ἀκούει. ἔχουσι δὲ κατάληξιν αὐτοῦ, οἱ τεκόντες τε καὶ οἱ λοιποί. ἴσως δὲ καὶ μαντικῶς ὁ ποιητὴς τοῦτο φησίν, ὡς τοῦ κατὰ τὸν οὔτιν ὀνόματος, κλυτοῦ ἐσομένου τοῖς ὕστερον. Ἰστέον δὲ ὡς ἐκ τοῦ, ὄνομα κλυτόν, κεῖται σύνθετον ὁμηρικῶς κύριον ἀλλαχόθι τὸ, ὀνομάκλυτος ἥρως. Ὅτι δὲ οὐκ ἀεὶ ταὐτὸν ὄνομα κεῖταί τινι παρά τε τοῖς τεκοῦσι καὶ παρὰ τοῖς ἔξω, προδεδήλωται. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐσωλοίκισε μὲν ἐνταῦθα καὶ ὁ ῥήτωρ Ὀδυσσεὺς ἐφ' οἷς ἠρωτήθη. καὶ πρὸ αὐτοῦ, ὁ ἄγριος κύκλωψ ἐπὶ τῷ δυσδώρῳ δώρῳ. πλὴν οὗτος μὲν, διά τε ἀγροικίαν ἴσως ἢ καὶ ὡς μεθύων, καὶ μικροῦ καὶ κατὰ τὸ στόμα ἔχων ἤδη τὰ ἐμεθησόμενα. Ὀδυσσεὺς δὲ, διὰ τὸ φύσει ἀναγκαῖον τοῦ σοφίσματος. χρὴ γὰρ τὰ τοιαῦτα, μὴ διαπεπλάσθαι, ἀλλ' ἐστρεβλῶσθαι τῇ φράσει διὰ τὸ ἀσαφέστερον. πάνυ δὲ προορατικὸς τοῦ μέλλοντος ὁ Ὀδυσσεὺς, ὃς προγνοὺς ὡς ἐρωτηθήσεται ὑπὸ τῶν κυκλώπων ὁ Πολύφημος τίς αὐτὸν βλάπτει, προεβουλεύσατο περὶ τὸ οὔτις. τοῦτο δὲ καὶ εὐτυχίαν ἔχει ἀμύθητον. εἰ γὰρ ἐθάρρησεν εἰπεῖν τῷ Πολυφήμῳ ὅτι Ὀδυσσεύς ἐστιν, ἀπώλετο ἂν πρὸ τῶν ἄλλων. οἷα εἰδότος τοῦ Πολυφήμου ἀπὸ χρησμοῦ, ὡς ὑπὸ Ὀδυσσέως ἐκπεσεῖται τοῦ βλέπειν καθὰ μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται. οὕτω καλὸν τῷ σοφῷ, ἐπικρύπτειν ἑαυτὸν ἐν καιρῷ καὶ μὴ τοῖς τυχοῦσιν ἐκφαίνειν τὰ καθ' ἑαυτὸν, εὐλαβούμενον ἀεὶ τὸ μέλλον. Ὅτι πιὼν ὁ κύκλωψ καὶ βραχέα εἰπὼν, ἀνακλινθεὶς, πέσεν ὕπτιος. αὐτὰρ ἔπειτα κεῖτ' ἀποδοχμώσας παχὺν αὐχένα. κὰδ δέ μιν ὕπνος ᾕρει πανδαμάτωρ. φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος. ψωμοί τ' ἀνδρόμεοι. ὁ δ' ἐρεύγετο οἰνοβαρείων. οἵα μὲν ἡ φράσις ἐνταῦθα τῷ ποιητῇ ἐπὶ ἀνδρὶ πολυφάγῳ μεθύοντι καὶ ἐμοῦντι, ἔτι δὲ καὶ καθευδομένῳ ὑπὸ ὕπνου κατὰ τὸν ποιητὴν, ἔστι σκέπτεσθαι. καί τιν' εἰπεῖν ἐπὶ οὕτω μεθυσθέντι τῷ κύκλωπι, ὅπερ ἐπί τινος ἱστόρει ὁ Βυζάντιος Παρμένων ἔφη εἰδότος μεθύειν. ὃς εἰπὼν ἐκεῖνον, ἄνδρα ἕλκοντα οἶνον ὡς ὕδωρ ἵππος, ἐπάγει. κεῖται δ' ἄναυδος ἐν πίθῳ κολυμβήσας, κάθυπνος ὡς μήκωνα φαρμακὸν πιών. μήκων δὲ αὕτη, ἡ καὶ κωδύα ἢ κώδεια τὸ χυδὸν, ἧς τὸ σπέρμα εἰς ὕπνον ἐνοδοῖ. οὐ μὴν ἡ κατὰ τὴν σηπίαν. Σημειωτέον δὲ καὶ ὅτι τὴν μὲν εἰσαγωγὴν τῶν βρωμάτων καθὰ καὶ προείρηται, οὐκ ἔφρασεν ὁ ποιητὴς ὅπως ὡς εἰκὸς ἐγίνετο, ἀχθόμενος δὴ ἐπὶ τῷ θηριωδῶς γινομένῳ. ἐπὶ δὲ τῇ ἐξεράσει λαλεῖ τι χαρίεν. ἐμπαίζων τὸ τῷ βορωτάτῳ κύκλωπι, καὶ παιδεύων, διὰ τὸ μεθύειν κακόν. εἰ μὴ μόνον τὸν τηλικοῦτον καθελεῖν ὃς ῥίφ' ἑώνει, ἀλλὰ καὶ ἀσχημονεῖν οὕτω ποιεῖ. καλῶς δὲ ὕπτιον καὶ χοδμὸν ἀνακλίνει τὸν τοσοῦτον θῆρα, ὡς ἂν οὕτω ῥᾷον ἐκτυφλωθείη. ἀκρατὴς γὰρ εἰς τὸ παντελὲς ἑαυτοῦ καὶ ἕτοιμος παθεῖν κακὸν, ὁ οὕτω διακείμενος. εὐτυχεῖ δὲ κἀνταῦθα ὁ Ὀδυσσεὺς, ὑπτιάζοντος τοῦ θηρὸς εἰς ἀποτύφλωσιν ῥᾷονα. εἰ καὶ ἄλλως οἱ οὕτω μεθύοντες, πρηνεῖς ὡς ἐπὶ πολὺ κεῖνται. καθὰ παραδίδωσι καὶ ὁ Ἀθήναιος ἔνθα ἱστορεῖ, φιλοίνους καὶ φιλοπότας γενέσθαι τοὺς Αἰγυπτίους. καὶ ἄμπελον εὑρεθῆναι πρῶτον ἐν τῇ πλινθίνῃ πόλει Αἰγύπτου. λέγει γὰρ ἐν τούτοις, καὶ ὅτι οἱ μὲν ἀπ' οἴνου μεθυσθέντες, ἐπὶ πρόσωπον φέρονται. οἱ δὲ τὸν κρίθινον πεπωκότες, ἐξυπτιάζονται τὴν κεφαλήν. ὁ μὲν γὰρ οἶνος, καρηβαρικός. ὁ δὲ κρίθινος, καρωτικός. περὶ δὲ δοχμῶς ἢ βαρυτόνως δόχμως, καὶ δοχμοῦ, ὅθεν καὶ ἀποδοχμάσαι νῦν τὸ πλαγιάσαι, ἡ Ἰλιὰς δηλοῖ. Τὸ δὲ φάρυγγος ἐξέσσυτο οἶνος ψωμοί τ' ἀνδρόμεοι, περίφρασίς ἐστι μιᾶς λέξεως τοῦ ἤμεσε. συνεπινοητέον δὲ καὶ τὸ στόμα τῇ φάρυγγι. ἧς κοινῶς μὲν εὐθεῖα, φάρυγξ. καὶ γενικὴ φάρυγγος ὡς ἴυγγος. ἄλλως δὲ, φάρυξ φάρυγος. ὡς ἄντυγος. ἰάπυγος. τὰ γοῦν ἀκριβέστερα τῶν ἀντιγράφων, διὰ τὸ εὐμετρητότερον, φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος φασί. καὶ ἔχει αὐτὸ συνηγορίαν καὶ ἐκ τῶν Ἡρωδιανοῦ. ὃς ἐν τῷ περὶ τοῦ, σὺξ συγὸς, μονοσυλλάβου οὔσης εὐθείας κατὰ τὸ, πτὺξ πτυγὸς, ἐπαγαγὼν καὶ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν τὸ, αὖτυξ αὔτυγος, ἐπιφέρει. οὕτω καὶ ἡ πομφόλυξ. ἐξ οὗ δῆλον, ὅτι ἐν τῷ φάρυγξ καὶ πομφόλυγξ ἴσως δὲ καὶ τοῖς ὁμοίοις, ἐκ πλεονασμοῦ ἔγκειται τὸ ν. μαρτυρεῖ δὲ τῇ διὰ τοῦ γ γραφῇ τοῦ φάρυγος, καὶ τὸ φαρύγεθρον. ἔτι δὲ καὶ αἱ φάρυγαι τόπου ὄνομα. ψωμοὶ δὲ, τὰ λεπτὰ κόμματα τῶν ἐσθιομένων κρεῶν. ὅθεν καὶ ψωμὸς ἄρτου, ὁ παρ' Ἡσιόδῳ βλωμός. χρήσιμος δὲ ἡ λέξις καὶ εἰς τὸ, νέκταρ ἐῳνοχόει ὡς γὰρ ἀσύνηθες τὸ οἰνοχοεῖν ἐπὶ νέκταρος, οὕτω καὶ ἐπὶ κρεάτων ὁ ψωμός. εἴληπται ὅμως καὶ ἄμφω, ἐκ τῆς κοινῆς καὶ γνωριμωτάτης χρήσεως. Ἰστέον δὲ ὅτι ὡς ἐκ τοῦ ψῶ καὶ βλῶ, ψωμὸς καὶ βλωμὸς, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ ὦ τὸ ὑπάρχω, ὠμὸς καὶ ὦμος. καὶ δὲ ἐκ τοῦ ψῶ, γίνεται καὶ τὸ

ψόχω. ἀφ' οὗ αὖθις, τὸ ψύχω ὁμοίως ἐκ τοῦ ψῶ, καί τινες παλαιοῦντες, ψάθια. ἤγουν ψαθύρια κατὰ τοὺς παλαιούς. ἀπολλόδωρος δὲ, τοῦ ἄρτου τὰ ἀποψαυόμενα ὥς φησιν ἀθήναιος, ἅ τινες ἐκάλουν ἀπαράγους. Τὸ δὲ ἐρεύγεσθαι, ἐνταῦθα κυριολεκτεῖται. ὡς μάλιστα κυρίως ὠνοματοπεποιημένον. Τὸ δὲ οἰνοβαρείων ἐκ τοῦ οἰνοβαρεῖν γίνεται. παραχθὲν ὡς τὸ θείω κεχέω καὶ τὰ τοιαῦτα. καὶ ἔστι συνεμφαινόμενον ὡς βαρύνει μὲν τὸ οἰνοβαρείων, προπαροξύνεται δὲ παρὰ τοῖς ὕστερον τὸ καρηβαρεῖν. εἰ δὲ καὶ ἐδαμάσατο ἐνταῦθα ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ὁ ὕπνος καθὰ παρ' ἄλλοις ὁ μακρὸς χρόνος, ἀλλ' ὁ κύκλωψ ἐπιμυθευσάμενος μετ' ὀλίγα, δαμάτειρα ἑαυτοῦ τὸν οἶνον ἐρεῖ. εἰπὼν ἃς αὐτὸς κακὸς ἐξετύφλωσεν αὐτόν, δαμασσάμενος φρένας οἴνῳ. ἔνθα καὶ ἔστι ταυτὸν τὸ, ἐδαμάσατο φρένας οἴνῳ καὶ τὸ, περὶ φρένας ἤλυθεν οἶνος. Ὅτι τὸ, μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς εἵως θερμαίνοιτο, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ κάτω τῆς σποδοῦ ἔτεινα. καὶ ὡς εἰπεῖν, ὑπὸ σποδῷ ἔρριψα οὕτως, θερμανθὲν τὸ δένδρον. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ, εἵως θερμαίνοιτο. καθά που καὶ πρὸ τούτων ἐλέχθη περὶ τῆς τοιαύτης λέξεως. λέγει δὲ νῦν σποδὸν, οὐ τὴν ψυχρὰν, ἀλλὰ τὴν μετὰ ἀνθράκων. ἣ καὶ σποδιὰ λέγεται καὶ ἀνθρακιά. διὸ καὶ ἐπάγει. ἀλλ' ὅτε τάχα μοχλὸς ἐλάϊνος ἐν πυρὶ μέλλεν ἅψασθαι χλωρός περ ἐὼν, διεφαίνετο δ' αἰνῶς, τουτέστι διεφάνησαν εἶχε τὴν ὡς ἐξανθρακώσεως, καὶ τότ' ἐγὼν ἆσσον φέρον ἐκ πυρός. χρὴ δ' ἐνταῦθα σημειώσασθαι, ὡς ἐκ τοῦ ὑπήλασα ὃ κεῖται ἐν τῷ ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα, τὸ ἰατρικῶς κληθὲν ὑπήλατον λέγεται. Εἶτα καὶ ἐκφράζων τὴν τοῦ κύκλωπος τύφλωσιν, φησίν. ἀμφὶ δ' ἑταῖροι ἵσταντο. θάρσος δ' ἐνέπνευσε θεός. οἱ μὲν, μοχλὸν ἑλόντες ἐλάϊνον ὀξὺν ἐπ' ἄκρῳ, ὀφθαλμῷ ἐνέρεισαν. ἐγὼ δ' ἐφύπερθεν ἀερθεὶς, δίνεον ὡς ὅτε τις τρυπᾷ δόρυ νήϊον ἀνὴρ τρυπάνῳ. οἱ δέ τ' ἔνερθεν ὑποσσείουσιν ἱμάντι ἁψάμενοι ἑκάτερθε. τὸ δὲ, τρέχει ἐμμενὲς αἰεί. ὣς τοῦ, ἐν ὀφθαλμῷ πυριήκεα μοχλὸν ἑλόντες ἢ ἔχοντες κατὰ ἀρίσταρχον, δινέομεν. τὸν δ' αἷμα περίρρει θερμὸν ἐόντα. πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὗσεν ἀϋτμὴ γλήνης καιομένης. σφαραγεῦντο δέ οἱ πυρὶ ῥίζαι. εἶτα καὶ τὴν ἐκ τοῦ πυρώδους ξύλου σιγμὸν διὰ παραβολῆς παριστῶν, φησίν. ὡς δ' ὅτε ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν ἠὲ σκέπαρνον εἰν ὕδατι οὐ θερμῷ ἀλλὰ ψυχρῷ βάπτει μεγάλα ἰάχοντα, φαρμάσσων, τὸ γὰρ αὖτε σιδήρου γε κράτος ἐστὶν, ὣς τοῦ σίζ' ὀφθαλμὸς ἐλαϊνέῳ περὶ μοχλῷ. οἷς ἐπάγει ὡς εἰκὸς καὶ τί ἐπὶ τούτοις ἐποίησεν ὁ πολύφημος, φησί. σμερδαλέον δὲ μέγ' ᾤμωξε, περὶ δ' ἴαχε πέτρη. ἡμεῖς δὲ δείσαντες, ἀπεσσύμεθα. αὐτὰρ ὁ μοχλὸν ἐξέρυσ' ὀφθαλμοῖο πεφυρμένον αἵματι πολλῷ. τὸν μὲν ἔπειτ' ἔρριψεν ἀπὸ ἕο χερσὶν, ἀλύων εἶτα ἐπεβόα τοὺς κύκλωπας ὡς ῥηθήσεται. καὶ ὅρα ὅτι τὸ ὀργυιαῖον τμῆμα τοῦ προρρηθέντος ἐλαϊνέου ῥοπάλου, ἐρίσθη μοχλὸν ἐνταῦθα εἰπὼν ἐλάϊνον ὁ ποιητὴς, ὁποίῳ δηλαδὴ τὰ βάρη ἀνοχλίζονται, ἐπιμείνας τῇ τοῦ μοχλοῦ λέξει διὰ τὸ καίριον. Τὸ δὲ ῥηθὲν τοῦ νηΐου ξύλου τρύπημα, ἀρχαῖον ἦν. ἐν ᾧ εἷς μὲν, ἄνω ἐπέκειτο βαρύνων τὸ τρύπανον. ἄλλοι δὲ ἱμάντι ἔστρεφον αὐτὸ ἵνα εὐθυνέστερον οὕτω τρυπῷτο τὸ ξύλον. Τοῦ δὲ ἅπτεσθαι ἡ ὁμωνυμία, φανερῶς καὶ ἐν τοῖς νῦν ῥηθεῖσι φαίνεται. ἤγουν ἐν τῷ, ἔμελλεν ὁ μοχλὸς ἅψασθαι πυρί. καὶ ἐν τῷ, ἁψάμενοι ἑκάτερθεν. ἐκεῖνο μὲν γὰρ, φλόγωσιν δηλοῖ. τὸ δὲ ἁψάμενοι, τὴν διὰ χειρῶν ἐπαφήν. Τὸ δὲ ἐπ' ἄκρῳ, οὐ τῷ ὀφθαλμῷ κολλητέον ἵνα ᾖ ἐπ' ἄκρῳ ὀφθαλμῷ, ἀλλὰ μᾶλλον τῷ μοχλῷ, ἵνα λέγῃ αὐτὸν, ὀξὺν ἐπ' ἄκρῳ, κατὰ τὸ, ἐγὼ δ' ἐθόωσα παραστὰς ἄκρον. πρὸς δὲ ὁμοιότητα τοῦ, ὀξὺν ἐπ' ἄκρῳ, κεῖται παρὰ τῷ κωμικῷ τὸ, ἐξ ἄκρου παχύ. Τὸ δὲ δίνεον ἐκτείνει τὴν ἀρχουσαν καθὰ καὶ ὁ δῖνος ἤτοι ὁ τόρνος. δὶς δὲ διὰ τὸ καίριον ἡ λέξις ἐνταῦθα κεῖται τοῦ δινεῖν. ὅτι δέ ποτε ταυτὸν δῖνος καὶ ῥόμβος καὶ κῶνος, δηλοῖ ὁ γράψας. ῥόμβος, ἐστὶ κῶνος. δῖνος. ὡς δὲ καὶ κατὰ τρίτην συζυγίαν ἐστὶ δινῶ δινώσω, ἡ δινωτὴ δηλοῖ ἀσπίς. Τὸ δὲ τρυπᾷ, ἐκ τοῦ τρυπῶ μὲν τρυπάω γίνεται ἰωνικῶς. διὸ καὶ προσγεγραμμένον ἔχει τὸ ι. ἐτυμολογικοῦ δὲ τρόπου τὸ, τρυπᾷ δόρυ τρυπάνῳ. Τὸ δὲ τρέχει, ἐπὶ δινήσεως ἐνταῦθα κεῖται. κατὰ ὀνοματοποιΐαν ἴσως τὴν ἀπὸ τοῦ τρῶ, ἐξ οὗ τὸ τρέχω. ὡς βρῶ βρέχω. πυριήκης δὲ μοχλὸς, ὁ διηκονημένος πυρί, εἰ δὲ καὶ βαρυτόνως γράφεται πυριήκης, συνηγορεῖται ὑπὸ τοῦ τανυήκης ξίφος καὶ τῶν ὁμοίων. δύναται δὲ πυριήκης εἶναι, καὶ ὁ πυρίνην ἔχων ἀκὴν, ἀφ' ἧς ἡ ἀκωκή. περιέρρει δὲ τὸν μοχλὸν αἷμα, διὰ τὸ ἀναῤῥαγῆναι τῇ βίᾳ τὰ ἀγγεῖα. ὃ καὶ ἐπεὶ οὕτω ἔφθασαν τὰ ἐν βάθει ἀποπεφρυγῆναι. ἄλλως γὰρ, οἱ φυσικοί φασι τοὺς καιομένους αἷμα μὴ ἀποβάλλειν ὡς φρυττομένων τῶν σαρκῶν. οὗ ἕνεκα καὶ δοκεῖ μετὰ τὴν πρώτην πυράκτωσιν, θερμᾶναι πάλιν ὁ ὀδυσσεὺς τὸν μοχλὸν, ἵνα μὴ ἄλλως πολλοῦ αἵματος ἐκρυέντος καὶ φλεγμονῆς δὲ ἐπιγενομένης αὐτίκα ὄληται. καὶ τοῦ κύκλωπος ἐντεῦθεν οἰχομένου, κινδυνεύσωσιν οἱ περὶ αὐτὸν οὕτως αὐτοῖς κατὰ τὸ σπήλαιον μείναντες. καὶ ἦν καὶ τοῦτο, τῆς τοῦ ὀδυσσέως σοφίας βαθὺ μηχάνημα. Τῆς δὲ γλήνης, συνεκτικὸν τὸ ὅλον σῶμα τοῦ ὀφθαλμοῦ. οὗ τὸ κατωτάτω, ῥίζαι λέγονται. Τὸ δὲ σφαραγεῦντο, ἀντὶ τοῦ, ἐτείνοντο κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἢ κατεπονοῦντο, ἢ ἐσπαράττοντο. νοεῖται δὲ κατά τινα ἦχον, ὅθεν καὶ πίνδαρός που, ἐπὶ πολυήχου τὸ ἐρισφάραγον τίθησιν. δηλοῖ δὲ τοῦτο, καὶ ἡ τοῦ χαλκέως ἐνταῦθα παραβολή. εἰς ταυτὸν ἄγουσα τὸ σίζειν καὶ τὸ ἰάχειν καὶ τὸ σφαραγεῖν. πλὴν ὅσον παχύτερον τὸ σφαραγεῖν ὡς δηλοῦν καί τινα βρασμόν. Ὅτι δὲ καὶ ἁπλῶς διάτασίν τινα σημαίνει ἡ λέξις, δηλοῦται ἐκ τῶν ἑξῆς. ἔνθα φησὶν ὅτι τὰ

οὔτα

σθαι τὰ σφαραγεῦντο τοῖς μήλοις διὰ τὸ ἀνήμελκτα μένειν αὐτά. Τὸν δὲ πέλεκυν, καὶ πέλεκυ φασὶν οἱ μεθ' Ὅμηρον ἀπὸ εὐθείας τῆς, ὁ πέλυξ τοῦ πέλυκος. φαρμάσσειν δὲ, οὐχ ἁπλῶς ἐνταῦθα τὸ βάπτειν ὅθεν καὶ φαρμακῶντες τὰ βαφεῖα ὡς καὶ προεδηλώθη, ἀλλὰ τὸ στομοῦν καὶ στερροποιεῖν. φασὶ γοῦν. ὕδατι ψυχρῷ βάπτῃ φαρμάσσων. στομοῦται γὰρ σίδηρος τοιαύτῃ βαφῇ. καὶ κράτος ἴσχει ὅ ἐστι καρτερὸς γίνεται πυκνούμενος εἰς πλέον. Τὸ δὲ σίζειν, ὀνοματοποιεῖται πρὸς ἦχον στοιχείου τοῦ σίγμα, ὥσπερ τὸ ζέειν, κατὰ τὸ ζῆτα. καὶ τὸ ξέειν, κατὰ τὸ ξ. καὶ ὁ ῥοῖζος, κατὰ τὸ ῥῶ στοιχεῖον. οἱ δὲ παλαιοί φασι καὶ ὅτι ὠνοματοποίηται τὸ σίζειν ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸ λίπος γινομένου σισιλισμοῦ. Τὸ δὲ περὶ μοχλῷ, ἀντίπτωσιν ἔπαθεν. ἀντὶ γὰρ τοῦ, ἐπὶ μοχλῷ ἐῤῥέθη. Τοῦ δὲ μέγ' ᾤμωξεν, ἐπίτασις τὸ σμερδαλέον. αὐτοῦ δὲ σαφήνεια τὸ, ἡμεῖς δὲ δείσαντες, ἀπεσσύμεθα. σμερδαλέον γάρ, τὸ τοιοῦτον ἤγουν κρύπτεσθαι διὰ τὸ δέος. οὐκ ἀπίθανον δὲ, οὕτω σμερδαλέον καὶ μέγα οἰμῶξαι τὸν κύκλωπα. οὗ καὶ ἄλλως ὁ φθόγγος βαρὺς προδεδήλωται. Τὸ δὲ πεφυρμένον, ἀντὶ τοῦ μεμιασμένον. μεμιγμένον. ἐκ τοῦ φύρω καὶ φυρῶ ἐξ οὗ καὶ τὸ φύραμα. ἀλύειν δὲ, νῦν μὲν, τὸ ἀδημονεῖν. ἐν δὲ τοῖς μετὰ ταῦτα, τὸ χαίρειν. ὡς τὸ, ἦ ἀλύεις ὅτι ἶρον ἐνίκησας; μέση γὰρ ἡ λέξις. ὡς καὶ ἡ συμφορά. καὶ ἡ τύχη. καὶ ὁ δαίμων. καὶ τὰ ὅμοια. προσγράφουσι δέ τινες τῶν παλαιῶν τὸ ἰῶτα ἐν τῷ ἀλύειν καθὰ καὶ ἐν τῷ ὀκνεῖν. οὐ μὴν ἀναντιῤῥήτως ἔστιν. ἰστέον δὲ ὡς παρὰ τοῖς παλαιοῖς γράφεται καὶ ταῦτα. ἀλύει, ἀντὶ τοῦ μαίνεται. ἀπορεῖ κατὰ διάνοιαν. φαύλως διατίθεται. ἀμηχανεῖ. ἐξ οὗ ἐν Ἰλιάδι τὸ ἀλύσσειν. καὶ ὅτι ἄλυς, ἄλη. ῥιπασμός. καὶ ἀλύειν, τὸ μηδὲν πράττειν. ἔνιοι δὲ φασὶν καὶ οὕτω. ἀλύειν τὸ μὲν ἐπαίρεσθαι, δασύνεται. οἷον. ἦ ἀλύεις ὅτι ἶρον ἐνίκησας, τὸ δὲ λυπεῖσθαι ψιλοῦται. τὸ μὲν γάρ, ἀπὸ τοῦ ἁλιαίνεσθαι. τὸ δ' ἀπὸ τῆς ἄλης. ἀττικώτερον δέ φασι τὸ καὶ ἄμφω δασύνειν. καὶ γὰρ καὶ τὸ ἀλιαίνειν, δασύνουσιν ἀττικοί. ὡς καὶ τὸ, ἁμίς, καὶ ἅμαξα. καὶ ἁμός. ἀπὸ δὲ τοῦ ἀλύειν, καὶ ἀλυσκάζειν τὸ περιΐστασθαι καὶ ἐκκλίνειν. καὶ ἀλυσθαίνειν τὸ ἀδυνατεῖν καὶ ἀλυκτεῖν τὸ δυσφορεῖν. παυσανίας δὲ, ἀλύειν λέγει τὸ ἐν ἄλῃ καὶ παρειμένῃ τὴν ψυχὴν ἔχειν. Ὅρα δὲ ὅπως ὁ τοσοῦτος κύκλωψ κακὸν μέγα μεθυσθεὶς ἔπαθε. καὶ πρόσθες καὶ αὐτὸν τοῖς ἐκ μέθης πάσχουσιν. ὃ καὶ οἱ παλαιοὶ ποιοῦντές τι ἐν τῷ κατατρέχειν τῆς μέθης, φασὶν ὅτι δι' αὐτὴν, καὶ ὁ τηλικοῦτος κύκλωψ ἀπὸ μικροῦ σώματος ἀπολλύμενος πεποίηται. καὶ εὐρυτίων ὁ κένταυρος. αὖτι τοὺς παρὰ κίρκῃ λέοντας καὶ λύκους ποιεῖ, ἐπακολουθοῦντας ἡδοναῖς. Ὀδυσσεία μέντοι, σώζει ἀπαθῆ ἑρμοῦ λόγῳ πεπεισμένον, μέθη καὶ ἐλπήνορα πάροινον ὄντα καὶ τρυφηλὸν, κατακρημνίζει. ἀντίνοος δὲ πρὸς ὀδυσσέα εἰπών, οἶνός σε τρώει μελιηδής, αὐτὸς οὐκ ἀνέχεται τοῦ πόματος, ἀλλ' ἀπόλλυται κρατῶν ἔτι τὸ ποτήριον. ποιεῖ δὲ καὶ τοὺς ἕλληνας ὅμηρος ἐν τῷ ἀπόπλῳ μεθύοντας. διὸ, καὶ στασιάζοντας. ὅθεν καὶ ἀπόλλυνται. μνηστέον δ' ἐν τούτοις, καὶ τοῦ ἀτρείδου σκωπτομένου ὅτι ὡς οἰνοβαρὴς καὶ ἔμφορτος οἴνου σκώπτεται. οὕτω δὲ καὶ οἱ ἀχαιοί, ὡς διὰ πλησμονὴν οἴνου κενεαυχέες ἐν λήμνῳ φανέντες.

Ὅτι ὁ πολύφημος ὀδυνηθεὶς ἐν τῷ τυφλωθῆναι κύκλωπας μεγάλ' ἤπυεν, οἵ ἀμφ' αὐτὸν ᾤκεον ἐν σπέεσσι δι' ἄκριας ἠνεμοέσσας. οἱ δὲ, βοῆς ἀΐοντες, ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος. ἱστάμενοι δ' εἴροντο περὶ σπέος ὅ, τι ἑ κήδοι. ἤγουν τί ἂν αὐτὸν βλάπτοι τουτέστι βιάζεται ὡς μετ' ὀλίγα ἐρεῖ. εἶτα, ἐπάγει. τίπτε τόσον πολύφημ' ἀρημένος ὧδε ἐβόησας νύκτα δι' ἀμβροσίην καὶ ἀΰπνους ἄμμε τίθησθα; ἦ μή τίς σευ μῆλα βροτῶν ἀέκοντος ἐλαύνει, ὅ ἐστιν ἀπελαύνει κατὰ βίαν ὅπερ ἴσως εἰσάμενος κατὰ τὸν τοῦ ὀδυσσέως λόγον. συνέκλεισε τὰ ὅλα, ἦ μή τίς σε αὐτὸν κτείνει δόλῳ, ἠὲ βίηφι; ὁ δὲ, ἐξ ἄντρου προσέειπεν. ὦ φίλοι. οὔτις με κτείνει δόλῳ οὐδὲ βίηφι, καθὰ πρὸ ὀλίγων γέγραπται. οἱ δὲ, τὸ ῥηθὲν, ἐπιπολαίως νοήσαντες ὡς προδεδήλωται διὰ τὸ δεξιὸν τοῦ σοφίσματος, εἶπον. εἰ μὲν δὴ μή τίς σε βιάζεται οἶον ἐόντα, νοῦσόν γ' οὔπως ἐστὶ διὸς μεγάλου ἀλέασθαι, τουτέστι λυσσῶντος μέν τινος, ἀμυνούμεθα. νοσοῦντι δέ σοι ἐκ διὸς οὐκ ἔστι τις ἀποφυγὴ, ἀλλ' ἡ πάντως θεόθεν. διὸ ἐπάγουσιν. ἀλλὰ σύ γε εὔχευ πατρὶ ποσειδάωνι ἄνακτι. ἐξ οὗ δῆλον μὴ ἀσεβεῖς εἶναι κατὰ τὸν πολύφημον καὶ τοὺς λοιποὺς κύκλωπας. οὓς φίλους ἑαυτῷ ἔφη, κολακεύων ἀμεθόδως. ὁ ἄφιλος καὶ ἄγριος καὶ κακόξενος. ἄκριες δὲ κατὰ τοὺς παλαιούς. ἄκρα ὀρῶν. λόφοι. ἐσχατιαί. γωνίαι. καὶ ἀκρίζειν, τὸ τὰ ἄκρα ἐπιπορεύεσθαι. ὃ καὶ ἐξακρίζειν εὐριπίδης φησίν. ἕτερος δέ τις ἐπίκριον φησὶν ἀντὶ τοῦ ἐπάκρον ἤγαγε καὶ τέλος ἐπέθηκεν. οἱ δὲ παλαιοί, φασὶ καὶ οὕτως. ἄκριες, λόφοι ὀρῶν οἱ καὶ ἄμβωνες, ὧν πολλὴ ἡ χρῆσις. φασὶ γοῦν αἴλιος διονύσιος. ἄμβωνες, λόφοι ὀρῶν, καὶ ἴτυς πᾶσα καὶ ἡ ὀφρὺς καὶ ὑπεροχή. καὶ χείλη δὲ λοπάδων. οἷον. πολλῶν ἤδη λοπάδων τοὺς ἄμβωνας περιλέξας. ἐῤῥέθη δὲ καὶ ἐπὶ μορίου γυναικείου ὁ ἄμβων. φέρεται δὲ καὶ ὅτι ἄμβων, λοπάς. καὶ ἡ τῆς λοπάδος ἐνδοτάτω ὀφρύς. καὶ τὰ χείλη. καὶ ὀρῶν λόφοι. προσαναβάσεις. ὑπεροχαί. καὶ αἱ τοῖς κοιλώμασι περικείμεναι ὀφρύες. ἡρόδοτος δὲ τὰς ἄκριας, ἄκρεα οὐδετέρως φησὶν ἐν τῷ, οἱ μὲν εἶχον τὰ περὶ τὴν πόλιν καὶ τὸ πεδίον. τὰ δ' ὑπεράκρεια, ἴδονει κυρσί. δοκεῖ δὲ ὥσπερ κιθάρα κίθαρις, οὕτως εἶναι καὶ ἄκρη ἄκρις ἰωνικῶς. Τὸ δὲ ἄϋπνος ἄμμε τίθησθα, φανερῶς τὸ ἄμμε δυικὸν, ἀντὶ πολλοῦ πλήθους λαμβάνει κατὰ διαφορίαν ἰωνικήν.

Ὅτι ἰστέον πρὸ οἱ κύκλωπες ἀπατηθέντες πρὸς τὸ οὔτις ὄνομα, εἶπον. εἰ μὲν δὴ μή τίς σε βιάζεται, οὐκ ἔστιν ὑμᾶς ἀμύνασθαι, πάνυ ὀδυσσεὺς ἐχάρη. φησὶ γοῦν. ὡς ἄρ ἔφαν ἀπιόντες. ἐμὸν δ' ἐγέλασσε φίλον κῆρ, ὡς ὄνομ' ἐξαπάτησεν ἐμὸν καὶ μῆτις ἀμύμων. ἔστι δὲ τὸ ἐγέλασσε φίλον κῆρ, ἀνάπαλιν πρὸς τὸ, ἐκ δ' ἐγέλασσαν. ἐκεῖνο μὲν γὰρ, ἀντὶ τοῦ ἔξω καὶ κατὰ μόνα χείλη, ἢ καὶ ἐμφανῶς. τοῦτο δὲ ἀντὶ τοῦ, κρυφῆ ἔνδοθεν, κατὰ τὸ ἀνέκφορον. Τὸ δὲ ἀπιόντες, πρὸς ἀσφάλειαν πλέον κεῖται. δῆλον γὰρ ὡς εἴπερ μὴ ἀπιόντες ἔλεγον ἀλλ' ἱστάμενοι, ἐπέστησαν ἂν ὁ κύκλωψ. καὶ διευκρινήσας ὅπερ εἶπεν, ἔβλαψεν ἂν οὕτω τοὺς ἐχθρούς. δόξοι δ' ἂν τὸ, ἐμὸν δ' ἐγέλασσε φίλον κῆρ καὶ ἑξῆς, καὶ ὁμηρικὸς ἐμφαίνειν χαρὰν ἐπὶ τῇ δεξιᾷ πλάσει τοῦ τοιούτου σοφίσματος.

Ὅτι τὸ, κύκλωψ δὲ στενάχων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνῃσι, παρέχεται τινὰ παραλλαγὴν καινοτέραν, οὐ σπουδασθεῖσαν ἴσως ἀλλὰ εἰκῇ καὶ οὐκ ἐκ προαιρέσεως περιπεσοῦσαν διὰ τὸ τῶν ὁμοιοφώνων λέξεων καίριον. ὥσπερ καὶ πρὸ ἐμφερείῳ ἔχει τὸ, κοιμίζει μὲν δῆμον κυμαίνοντα. ὅπερ ὁμοίως ἔχει τῷ, κοίμησε δὲ κύματα δαίμων. καὶ, φυλίη φίλοις μακάρεσσι θεοῖσι. καὶ, ἔκειτο ἐν φύλλοις φίλον πεπαμένος ὕδωρ. τὸ μέντοι εἰ μὲν δὴ μή τίς σε βιάζεται καὶ τὸ μῆτις ἀμύμων, οὐ κατὰ ταῦτα μὲν παρηχεῖ δ' ὅμως καὶ αὐτὸ κατά τινα παρήχησιν ἀλλόφυλον. ὁποῖόν τι καὶ τὸ, τοῦ δ' ἄρα πέμπω, πέμπε νέεσθαι. καὶ, ἐπὶ ἱερὰ ἱερὰ φέρον. καὶ, νῆα παρὲξ ἐλάαν ἐπεὶ φέρτερον ἓξ ἑτάρους ἀπολέσθαι. ἐφ' οἷς πολλάκις τῷ λόγῳ περιπεσοῦσιν, οὐδένα χρὴ προστρίβεσθαι ψόγον τοῖς ῥήτορσι. Τὸ δὲ ὠδίνειν κυρίως ἐπὶ γυναικῶν τιθέμενον, σφοδρὰν ἐνταῦθα ὀδύνην δηλοῖ. ἡ δὲ ἐπιφορὰ τοῦ ὀδύνῃσι, πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐπὶ τόκῳ ὠδίνειν. Τοῦ δὲ ὡμοιῶσθαι τῇ ὠδῖνι τὰς ὀδύνας, δηλωτικὸν καὶ ἡ ἐν Ἰλιάδι παραβολὴ, τὸ, ὡς δ' ὅτ' ἂν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος καὶ ἑξῆς. Ὅτι ὁ κύκλωψ μετὰ τὴν τύφλωσιν χερσὶ ψηλαφόων, ἀπὸ μὲν λίθον εἷλε

Ὣς ἄρ' ἔφαν ἀπιόντες. ἐμὸν δ' ἐγέλασσε φίλον κῆρ,
Ὡς ὄνομ' ἐξαπάτησεν ἐμὸν καὶ μῆτις ἀμύμων.
Κύκλωψ δὲ στενάχων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνῃσι,
Χερσὶ ψηλαφόων, ἀπὸ μὲν λίθον εἷλε θυράων,
Αὐτὸς δ' ἐνὶ θύρῃσι καθέζετο χεῖρε πετάσσας
Εἴ τινά που μετ' ὄεσσι λάβοι στείχοντα θύραζε.
Οὕτω γάρ που μ' ἤλπετ' ἐνὶ φρεσὶ, νήπιον εἶναι.
Αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον ὅπως ὄχ' ἄριστα γένοιτο,
Εἴ τιν' ἑταίροισιν θανάτου λύσιν ἠδ' ἐμοὶ αὐτῷ
Εὑροίμην. πάντας δὲ δόλους καὶ μῆτιν ὕφαινον
Ὥς τε περὶ ψυχῆς. μέγα γὰρ κακὸν ἐγγύθεν ἦεν.
Ἥδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή.
Ἄρσενες ὄιες ἦσαν ἐϋτρεφέες δασύμαλλοι
Καλοί τε μεγάλοι τε, ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχοντες.
Τοὺς ἀκέων συνέεργον ἐϋστρεφέεσσι λύγοισι,
Τῇς ἔπι κύκλωψ εὗδε πέλωρ, ἀθεμίστια εἰδώς,
Σύντρεις αἰνύμενος. ὁ μὲν ἐν μέσῳ ἄνδρα φέρεσκεν.
Τὼ δ' ἑτέρω ἑκάτερθεν ἴτην σώοντες ἑταίρους.
Τρεῖς δὲ ἕκαστον φῶτ' ὄιες φέρον. αὐτὰρ ἔγωγε,
Ἀρνειὸς γὰρ ἔην μήλων ὄχ' ἄριστος ἁπάντων,
Τοῦ κατὰ νῶτα λαβὼν, λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἐλυσθεὶς,
Κείμην. αὐτὰρ χερσὶν ἀώτου θεσπεσίοιο
Νωλεμέως στρεφθεὶς ἐχόμην τετληότι θυμῷ.
Ὣς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν ἠῶ δῖαν.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Καὶ τότ' ἔπειτα νομόνδ' ἐξέσσυτο ἄρσενα μῆλα.
Θήλειαι δ' ἐμέμηκον ἀνήμελκτοι περὶ σηκούς,
Οὔθατα γὰρ σφαραγεῦντο. ἄναξ δ' ὀδύνῃσι κακῇσι
Τειρόμενος, πάντων ὀίων ἐπεμαίετο νῶτα
Ὀρθῶν ἑσταότων, τὸ δὲ νήπιος οὐκ ἐνόησεν,
Ὡς οἱ ὑπ' εἰροπόκων ὀίων στέρνοισι δέδεντο,
Ὕστατος δ' ἀρνειὸς μήλων ἔστειχε θύραζε,
Λάχνῳ στεινόμενος, καὶ ἐμοὶ πυκινὰ φρονέοντι.
Τὸν δ' ἐπιμασσάμενος προσέφη κρατερὸς Πολύφημος.
Κριὲ πέπον, τί μοι ὧδε διὰ σπέος ἔσσυο μήλων
Ὕστατος; οὔ τι πάρος γε λελειμμένος ἔρχεαι οἰῶν,
Ἀλλὰ πολὺ πρῶτος νέμεαι τέρεν' ἄνθεα ποίης,
Μακρὰ βιβάς. πρῶτος δὲ ῥοὰς ποταμῶν ἀφικάνεις.
Πρῶτος δὲ σταθμόνδε λιλαίεαι ἀπονέεσθαι

θυράων

Εσσεται. νῦν αὖτε πανύστατος. ἦ σύγ' ἄνακτος
Ὀφθαλμὸν ποθέεις, τὸν ἀνὴρ κακὸς ἐξαλάωσε
Σὺν λυγροῖς ἑτάροισι δαμασσάμενος φρένας οἴνῳ
Οὖτις, ὃν οὔπω φημὶ πεφυγμένον εἶναι ὄλεθρον,
Εἰ δὴ ὁμοφρονέοις ποτιφωνήεις τε γένοιο
Εἰπεῖν ὅππη κεῖνος ἐμὸν μένος ἠλασκάζει.
Τῷ κέ οἱ ἐγκέφαλός γε διὰ σπέος ἄλλυδις ἄλλῃ
Θεινομένου ῥαίοιτο πρὸς οὔδεϊ. κὰδ δέ κ' ἐμὸν κῆρ
Λωφήσειε κακῶν, τά μοι οὐτιδανὸς πόρεν Οὖτις.

θυρέων, αὐτὸς δὲ εἰνὶ θύραις καθίζετο χεῖρε πετάσσας ὅ ἐστιν ἁπλώσας. ὃ καὶ ἐπὶ Ὀδυσσέως ἐλέχθη, ὁπηνίκα ἐνέχειτο. ἐκάθητο δὲ οὕτως, εἴ τινα που μετ' ὄεσσι λάβοι στείχοντα θύραζε. οὕτω γάρ που μ' ἤλπετο ἐνὶ φρεσί, νήπιον εἶναι. αὐτὰρ ἐγώ φησι βούλευον, ὅπως ὄχ' ἄριστα γένοιτο. ἤγουν εἴ τινα ἑτάροισι θανάτου λύσιν καὶ ἐμοὶ αὐτῷ εὑροίμην. καὶ ὅρα τὸ εὑροίμην μέσου ἀορίστου δευτέρου τοῦ εὑρόμην. ὡς τό, τάδε σοῦ θανόντος εὑροίμην. ἐξ οὗ καὶ τὸ εὑρέσθαι ἀπαρέμφατον. τὸ γὰρ εὑρήσω καὶ τὸ εὑρᾶσθαι, οὐκ ἔστι χρῆσιν εὑρεῖν. Καὶ ὅτι δὲ τὴν θύραν ὄνομα ἐπὶ τῆς ἀθύρου τοῦ σπηλαίου, πλεονάζει παρὰ τῷ ποιητῇ. καὶ ὅτι τὸ βουλεύειν, ἐνεργητικῶς καὶ ἐνταῦθα κεῖται. Καὶ ὅτι τὸ χερσὶ ψηλαφᾶν, πρὸς διαφορὰν ἑτέρων εἴρηται ψηλαφίων. ἐπὶ δὲ τούτοις φησὶν Ὀδυσσεύς, καὶ ὡς πάντας δόλους καὶ μῆτιν ὕφαινον ὥς τε περὶ ψυχῆς. μέγα γὰρ κακὸν ἐγγύθεν ἦεν, ἔνθα τὸ μὲν πάντας δόλους, ἀντὶ τοῦ πολλοὺς κεῖται. ἢ καὶ ἄλλως, πάντας τοὺς περὶ τῶν προκειμένων πραγμάτων. Τὸ δὲ ὡς περὶ ψυχῆς, εἰς παροιμίαν ἔπεσε. κείμενον καὶ ἐν Ἰλιάδι ἔνθα περὶ ψυχῆς θέον ἕκτορος λέγεται. ταῦτα δὲ ῥηθείη ἄν, καὶ ἐπὶ παντὸς ἀνδρὸς κινδύνῳ περιπεσόντος. ἐν δὲ τῷ, ἐνὶ φρεσί, νήπιον εἶναι. ἀναγκαία ἡ τῆς διὰ φρενὸς θέσις. ἵνα τὸ ἐπαγόμενον νοοῖτο, νήπιον εἶναι. καὶ μὴ ἄλλως νήπιον. ἐν τούτῳ δὲ Ὀδυσσεὺς νήπιον τὸν κύκλωπα εἶναι εἰπὼν εἰ οὕτω νήπιον τοῦτον ἐκεῖνος οἴεται, περιττόν, καὶ ἄλλως νήπιον φανερῶς ἐκεῖνον σκώπτει, ἐν οἷς οὐκ αἰσθάνεται τὴν τοῦ Ὀδυσσέως μηχανήν. ὁ δέ, καὶ ἄλλως ἐκ πολλῶν ἐφάνη τοιοῦτος εἶναι καθὰ καὶ προείρηται. ὅς γε καὶ νῦν τοὺς κύκλωπας δυνάμενος συγκαλέσασθαι καὶ ὑπὸ φωτὶ λαμπρῷ ἡμέρας ἐξιχνηλατῆσαι τοὺς βλάψαντας, οὐδ' αὐτὸ ἐνόησεν. εἰς λύσιν οὖν πολλῶν τοιούτων ἀποριῶν ἐπιφωνεῖται τῷ κύκλωπι τό, νήπιος. τοιοῦτος γὰρ φαίνεται εἶναι ὁ ἀνὴρ εὐηθικὸς κατὰ τὸν φίλον αὐτοῦ κριόν, ᾧ καὶ ὁμοφρονεῖν ἐθέλει αὐτῷ. Ὅτι πολλὰ βουλευσάμενος Ὀδυσσεύς, φησίν, ἥδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή. ἄρσενες ὄιες ἦσαν ἐϋτρεφέες δασύμαλλοι καλοί τε μεγάλοι τε, ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχοντες, ὅ ἐστι μέλαν ὡς καὶ ἐν ἄλλοις κεῖται. τοὺς ἀκέων συνέεργον ὅ ἐστι συνείργων, συνδεσμῶν, ἐϋστρεφέεσσι λύγοισι. τῇς ἔπι κύκλωψ εὗδε πέλωρ, ἀθεμίστια εἰδώς. σύντρεις αἰνύμενος, ὁ μὲν ἐν μέσῳ ἄνδρα φέρεσκε. τὼ δ' ἑτέρω ἑκάτερθεν ἴτην σώοντες ἑταίρους. τρεῖς δ' ἕκαστον φῶτ' ὄιες φέρον. ὑπεβάσταζον. φοράδην ἦγον. κυκλολεκτεῖται γὰρ νῦν τὸ φέρειν. αὐτὰρ ἐγώ γε ἀρνειὸς γὰρ ἔην μήλων ὄχ' ἄριστος ἁπάντων, τοῦ κατὰ νῶτα λαβών, λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἐλυσθεὶς ὅ ἐστι κυρτωθείς, εἰληθείς, κείμην ἤτοι ἐκρεμάμην. γενικῶς καὶ νῦν εἰπεῖν. αὐτὰρ χερσὶν ἀώτου ἤγουν ἐρίου ὡς ἀλλαχοῦ ἐγράφη, θεσπεσίοιο διὰ τὸ καὶ δασὺ καὶ ἁπαλόν, νωλεμέως στρεφθεὶς ἐχόμην τετληότι θυμῷ. ἦν γὰρ ἀληθῶς κίνδυνος τλήμονος, οὕτως εἰληθέντα καὶ τοῦ μαλλοῦ ἀπαιωρηθέντα, μένειν ἐχόμενον. ἀναγκαίως δὲ γίνεται τοῦτο, ἵνα τις εἴη ὁ λύσων τοὺς ἑταίρους ἐκ τῶν δεσμῶν αὐτὸς ἄδετος ὤν, καὶ ὅτι οὐδὲ εἶχεν αὐτὸς ἕτερον τὸν συνδήσοντα. ἀλλὰ τοῦτο μέν, ἰσαύριον περί. τότε δέ φησι, στενάχοντες ἐμείναμεν ἠῶ δῖαν. Εὐτρεφέες δὲ ὄιες ἐνταῦθα καὶ καλοὶ καὶ μεγάλοι πλάττονται, ἐπεὶ καὶ τοιούτων χρεία τῷ Ὀδυσσεῖ. ἵνα σύντρεις λαμβάνων τοιούτους καὶ συνείργων λύγοις, σώζῃ τῷ μέσῳ, ἕκαστον τῶν περισωσομένων ἑταίρων. Τὸν μέντοι διαδηλούμενον ἀρνειόν, μήλων ἁπάντων ὄχα ἄριστον λέγει, πιθανευόμενος τὸ δι' οἷος καὶ μόνον αὐτῷ σωθῆναι τὸν Ὀδυσσέα. τοῦτον δὲ τὸν ἀρνειόν, καὶ λαχμῷ στείνεσθαι μετ' ὀλίγα ἐρεῖ. καὶ μακρὰ βιβάντα διὰ τὸ μέγεθος. ὁποῖόν δή τι που καὶ ἐν Ἰλιάδι περὶ τοῦ αἴαντος ἔφη. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ὄιες ἐνταῦθα, οὐ θηλυκῶς κατὰ Ἴωνας, ἀλλὰ πρὸς γένος ἀρσενικὸν ἐγράφη. ὡς δηλοῖ τό, καλοί τε μεγάλοι τε. καὶ τό, τοὺς ἀκέων συνέεργον. τοὺς μέν τοι λύγους, θηλυκῶς προήγαγεν. ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, ἐφ' αἷς κύκλωψ εὗδε. λύγος δὲ ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι, φυτὸν εὔστροφον. καὶ ὡς ἀπ' αὐτοῦ ἐκείνου εἰπεῖν, εὐλύγιστον. ὃ δὴ καὶ ἄγνος λέγεται παρ' ἀττικοῖς. φησὶ γοῦν αἴλιος διονύσιος. ἄγνον ἀρσενικῶς, οὐ λύγον καλοῦσιν ἀττικοί. φέρει δὲ καὶ χρῆσιν πλάτωνος ταύτην. ἥ, τε γὰρ πλάτανος αὕτη, μάλα ἀμφιλαφής τε καὶ ὑψηλή, καὶ τοῦ ἄγνου τό, τε ὕψος καὶ τὸ σύσκιον, πάγκαλον. δοκεῖ δὲ καὶ τὸ λυγρὸν ἀπὸ τοῦ τοιούτου γίνεσθαι λύγου, ὡς μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται. λύγου δὲ πάντως παράγωγον, καὶ τὸ λυγίζειν καὶ ὁ ἐξ αὐτοῦ λυγισμός. ἐξ οὗ τέτραπται καὶ ὁ κατὰ τὰς ὀρχήσεις. οὗ χρῆσις παρὰ τῷ κωμικῷ. Οὐ ζατρεφέας δὲ ὄιας λέγει ἀλλ' εὐτρεφέας, φυλάττων γὰρ ἀπει-

τριμάδε τὸ ζατρεφές. ἴσως δὲ, καὶ ἐπίτηδες ὁ ποιητὴς ἀντίφρασιν παρέχει τινὰ διὰ γλυκύτητα, τοῖς εὐστρεφοῦσι λόγοις, τὰς εὐτρεφίας ὄις. Ὅτι δὲ κλώσματος εἶδος τὸ στρόφον ἐνταῦθα, δηλοῖ καὶ ὁ εἰπὼν στρεψίμαλλον ὄιν τὴν ὡς εἰπεῖν κλωσόμαλλον. ὅθεν στρεψιμάλλους ἐκάλουν οἱ παλαιοί, τοὺς περιλαλοῦντας καὶ κακοσχόλως φράζοντας, λαβόντες τὸ σκῶμμα ἀπὸ ἐρίων συνεστραμμένους μαλλοὺς ἐχόντων καὶ οὕτω δυσλύτων. Τὸ δὲ δασύμαλλον καὶ εὐτραφὲς καὶ τὸ μακρὰ βιβάντα μεταλαμβάνων ὁ ποιητὴς, καὶ ταναύποδα καὶ πίονα δημῷ καὶ καλλίτριχα τὰ τοῦ κύκλωπος μῆλα φησίν. Ὅτι δὲ ὁ πέλωρ, καὶ πέλωρος λέγεται καὶ πελώριος, φαίνεται πολλαχοῦ. Τὸ δὲ σύντρεις, ἀττικόν, καθὰ καὶ τὸ σύνδυο. σὺν τρεῖς δὲ εἰπεῖν, τῆς κοινῆς ἐστι φράσεως. οὕτω δὲ μετὰ τῆς σὺν προθέσεως λαλεῖται καὶ τό, οὐδὲ ξυνέηκε φωνῆς. Τὸ δὲ ἕτερος ἑκάτερθεν ἴτην, δηλοῖ φανερῶς ὡς ἐπὶ δύο μὲν λέγεται τὸ ἑκάτερος, ὁ δὲ ἕτερος, ἐκ τῶν δύο δηλοῦται τὸ ἕν. ἔστι δὲ που ἂν εἰπεῖν ἕτερος ἑκατέρωθεν, καὶ δύο ἑκατέρωθεν. ἤγουν εἷς ἔνθεν καὶ εἷς ἐκεῖθεν. τοῦτο δὲ, ὅμοιον ὡς εἰ καὶ εἴποι ὅτι οἱ δὲ δύο ἑκατέρωθεν ὁ ἑκάτερος ἑκατέρωθεν, ἐπορεύοντο. ὁ γὰρ ἕτερος ἑκατέρωθεν, δύο πάντως δηλοῖ. ἔστι δὲ πάντων τούτων σαφεστέρα ἡ ὁμηρικὴ φράσις καὶ κρείττων, τεχνικῶς γεγραμμένη. ἁπλούστερον μὲν γὰρ τὸ, σύντρεις αἰνύμενος. διασαφητικὸν δὲ τούτου τὸ, ἕτερος ἑκάτερθεν τοῦ μέσου ἴτην. αὐτοῦ δὲ πάλιν ἑρμηνευτικὸν τὸ, τρεῖς δὲ ἕκαστον φέρον. ἵνα εἷς μὲν εἴη, ὁ μέσος. δύο δὲ, ὁ ἕτερος ἑκάτερθεν. Ὅτι ἐν τῷ, θήλειαι δὲ μέμηκον ἀνήμελκτοι περὶ σηκούς, συλληπτικῶς τὸ μηκᾶσθαι, καὶ τὰς ὄις δηλοῖ. ἐφ' ὧν τὸ βληχᾶσθαι κυριολεκτεῖται. τὸ γάρ τοι μηκᾶσθαι, κυρίως ἐπὶ αἰγῶν λέγεται. Τὸ δὲ ἀνήμελκτοι, ἐκ τοῦ ἀνάμελκτοι ἐμηκύνθη κατὰ τροπήν. ὡς καὶ ἐκ τοῦ ἀλέγω τὸ ἀπηλεγέως γίνεται. Ἰστέον δὲ ὡς λυπεῖ τὰ ὡς ἐρρέθη ἀνήμελκτα ζῶα, ὁ τοῦ γάλακτος πλεονασμὸς, διατείνων τοὺς μαστούς. ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, οὔθατα γὰρ σφαραγεῦντο. περὶ οὗ ὀλίγον πρὸ βραχέων εἴρηται. Ὅτι κύκλωψ ὀδύνῃσι κακῇσι τειρόμενος. πάντων οἰῶν ἐπεμαίετο νῶτα, ὃ ἐστιν ἐζήτει χερσὶ δηλαδὴ ψηλαφῶν ὡς προερρέθη, ὀρθῶν ἑσταότων. τὸ δὲ, νήπιος οὐκ ἐνόησεν, ὥς οἱ ὑπ' εἰροπόκων ὀίων στέρνοισι δέδεντο. ἐξιόντων δηλαδὴ τοῦ σπηλαίου πρὸ τοῦ ὀδυσσέως. ὃς οὕτω τελευταῖος ἦν, ὡς ἐν ὑστέρῳ τὴν φίλων τὸ αὐτοῦ τίθεσθαι ἀσφαλές. διὸ καὶ πρώτοις ἐκείνοις ὑπεξαγαγὼν τοῦ σπηλαίου, εἶτα ὕστερος ἐξῆλθε. φησὶ γοῦν, ὕστατος ἀρνειὸς μήλων ἔστειχε θύραζε λαχμῷ στεινόμενος καὶ ἐμοὶ πυκινὰ φρονέοντι. ᾧ αἰτιᾶται κατὰ τοὺς παλαιούς, ὁ χαῦνος. ὃς δὴ αὐτὸ, καὶ ἀραιὰς φρένας ἔχοιτ' ἄν. εἰ δὲ τὸ ἀραιὸν πλείονα δοκεῖ τόπον κατέχειν τοῦ τὴν αὐτὴν ὁλκὴν ἔχοντος πυκνοῦ, καὶ διὰ τοῦτο καὶ πεπληθύνθαι δοκεῖ, τάχ' ἂν ἐντεῦθεν ὅροι ληφθῆναι παρ' ἡσιόδῳ, τὸ φρένας ἀφνειὸν εἰπεῖν τὸν μωρὸν ἀντιφραστικῶς, οἷα μὴ πυκνὸν ἀλλὰ χαῦνον καὶ ἀραιὸν καὶ οὕτω δοκοῦντα πληθύνεσθαι πλατικώτερον. λέγει δὲ νῦν λαχμὸν, τὴν ἐκ τῆς λάχνης λασιότητα. λαμβάνεται δέ ποτε ἡ λέξις, καὶ ἐπὶ τοῦ λαχαίνειν. οἱ δὲ παλαιοί φασι κάλλιον ἐνταῦθα γράφειν λάχνῳ κατὰ ἡρωδιανόν, ἀπὸ παρωνυμίας τοῦ λάχνη, ὃ δηλοῖ τὴν τρίχωσιν καὶ δασύτητα. εἶτα δείκνυσιν ὁ ποιητὴς ὡς πρώτῳ αὐτῷ καταχρῆται διαλέγεσθαι τοῖς ἀλόγοις ζώοις ὡς φρονοῦσι, ποιεῖ τὸν κύκλωπα προσλαλοῦντα κατὰ ἠθοποιίαν τῷ μεγάλῳ ἀρνειῷ, εἰπών. τὸν δ' ἐπιμασσάμενος προσέφη κρατερὸς πολύφημος. κριὲ πέπον, τί μοι ὧδε διὰ σπέος ἔσσυο μήλων ὕστατος; οὔτι πάρος γε λελειμμένος ἔρχεαι οἰῶν, ἀλλὰ πολὺ πρῶτος νέμεαι τέρεν' ἄνθεα ποίης μακρὰ βιβάς. πρῶτος δὲ ῥοὰς ποταμῶν ἀφικάνεις. πρῶτος δὲ σταθμὸν δὲ λιλαίεαι ἀπονέεσθαι ἑσπέριος. νῦν αὖτε πανύστατος, ἦ σύ γ' ἄνακτος ὀφθαλμὸν ποθέεις, τὸν ἀνὴρ κακὸς ἐξαλάωσε σὺν λυγροῖς ἑτάροισι δαμασσάμενος φρένας οἴνῳ, οὖτις; ὃν οὔπω φημὶ πεφυγμένον εἶναι ὄλεθρον. εἰ δὴ ὁμοφρονέοις ποτιφωνήεις τε γένοιο, εἰπεῖν ὅππῃ κεῖνος ἐμὸν μένος ἠλασκάζει. ὃ ἐστιν ἀλᾶται. ἀλυσκάζει. ἐκφεύγει. τῷ κέ οἱ ἐγκέφαλός γε ποτὶ σπέος ἄλλυδις ἄλλῃ θεινομένου ῥαίοιτο πρὸς οὔδει. κὰδ δ' ἐμὸν κῆρ λωφήσειε κακῶν, τά μοι οὐτιδανὸς πόρεν οὖτις. ὅπερ ἔοικε σκωπτικὴν παρέχεσθαι, ὡς τοῦ κατὰ τὸν ὀδυσσέα οὔτιδος, παρονομαζομένου τῇ οὐτιδανότητι. ὁποῖόν τι καὶ τὸ, οὖτις ὃν οὔπω φημὶ πεφυγμένον εἶναι ὄλεθρον. ἐχρῆν γὰρ εἰπεῖν πεφυγμένον εἶναι ὀλέθρου. κατὰ τὸ, οὐδ' ἔνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων. Τὸ δὲ νήπιος οὐκ ἐνόησε, σημειοῦται καὶ αὐτὸ σὺν τοῖς πολλαχοῦ, τὴν τοῦ πολυφήμου ἀφροσύνην. ὃς δέον ὂν ἀκριβῶς ψηλαφᾶν τὰ μῆλα, ὁ δὲ, μόνα τὰ νῶτα ἠρέμα ἐπιμαιόμενος ὡς ἐρρέθη. ὅπερ ὅμοιόν ἐστι τῷ ἐπιμασσάμενος. Τοῦ δὲ ὕστατος, ἐπίτασις τὸ πανύστατος. τὸ δὲ λαχμῷ στεινόμενος, πάλιν πολλὴν εἶναι καὶ τὴν τοῦ ἀρνειοῦ δηλοῖ τρίχωσιν ὡς καὶ στενοχωρεῖν ἐκεῖνον. διὸ καὶ μόνος αὐτὸς εἶχε πιθανῶς φέρειν τὸν ὀδυσσέα στραφέντα περὶ αὐτόν. Τὸ δὲ καὶ ἐμοὶ πυκινὰ φρονέοντι, ἔχει τι ἀστεϊσμοῦ. ὡς τοῦ κριοῦ, τῷ πυκνῷ τε λαχμῷ στεινομένου, καὶ τῷ πυκνῷ ὀδυσσεῖ. οὐ περίφρασίς ἐστι τὸ, πυκινὰ φρονέοντι. ὅπερ ἀπλοϊκῶς κεῖται εἰς ἔπους ἀναπλήρωσιν καὶ προσωπικὴν σύστασιν. Τὸ δὲ ἐπιμασσάμενος, ἀπὸ τοῦ ἐπιμαστὸς γίνεται τοῦ μῶ μάσσω. ἐξ οὗ παράγωγον τὸ, ἐπεμαίετο νῶτα. πέπονα δὲ τὸν κριὸν εἰπεῖν, ἁπλοῦ καὶ αὐτὸ ἤθους καὶ ἀφελοῦς καὶ ὑπό τι νηπίου. τοιοῦτος γὰρ ὁ ξεῖνον μὲν μὴ φιλῶν κριῷ δὲ πέπονι χαριζόμενος. Τὸ δὲ πολὺ πρῶτος νέμεαι, καὶ πρῶτος ῥοὰς ποταμῶν ἀφικάνεις, καὶ πρῶτος εἰς σταθμὸν ἀπέρχῃ, κτίλον τι εἶναι τὸν κριὸν ἐμφαίνει, καὶ κάλλος δὲ ἔχει τὸ κατ' ἐπαναφοράν, δι' ἣν τὸ πρῶτος ἐπι-

πα

παρὰ κύκλωψι. Τὸ δὲ ῥοὰς ποταμῶν, πολλοὺς εἶναι ποταμοὺς δηλοῖ τῇ γῇ τῶν κυκλώπων. σταθμὸν δὲ καὶ νῦν, τὴν ἀγροτικὴν οἴκησιν λέγει. ἀποσεύεσθαι δὲ, τὸ ἐκπεπλεῖν. Τὸ δὲ ὑπεξαλάασσε, πολλὴν ἔχει τὴν πρόθεσιν. ἀλλαχοῦ γὰρ, ὃν ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν ἔφη. λυγροὺς δὲ ἑταίρους, τοὺς κακοὺς, ὅ ἐστι δειλούς. κυρίως δὲ τὸ λυγρὸν, χαλεπόν ἐστι. καὶ ὡς εἰπεῖν, ψυχρὸν καὶ θανάσιμον. ὡς καὶ σίδηρος ψυχρὸς ὁ θανατοποιός. καὶ γίνεται ἡ λέξις παρὰ τὴν πρὸ ὀλίγου ῥηθέντα λύγον. ἵνα ᾖ λυγηρὸν καὶ ἐν συγκοπῇ λυγρόν. λύγος δὲ ὡς ἐρρέθη ὁ ἄγνος, φυτὸν ψυχρὸν καὶ ἐκ τῆς ἀγονίας ἄγνος λεγόμενον κατὰ συγκοπήν. διὸ καὶ αἱ ἁγνεύειν ἐν θεσμοφορίοις ἐθέλουσαι, ὑπεστρώννυον ἑαυτοῖς τῶν τοῦ ἄγνου κλάδων ἵνα μένοιεν ἄφυτοι. ὥσπερ δὲ κατὰ τὴν ποίησιν ὠκείωται τοῖς κάτω ἡ ἰτέα διὰ τὸ ὠλεσίκαρπον, οὕτω καὶ ὁ ἄγνος ἤγουν ὁ λύγος διὰ τὸ ψυχρὸν καὶ ἄπυθον ἄγονον. Ἴσως δὲ ἐκ τοῦ τοιούτου λύγου, καὶ λυγαλέον καὶ πλεονασμῷ, λευγαλέον τὸ ὀλέθριον. Τὸ δὲ ποτιφωνήεις γένοιο ἀντὶ τοῦ αὐδήεις εἴρηκε, γενικῶς εἰπών. πᾶσα μὲν γὰρ αὐδὴ, καὶ φωνή ἐστιν. οὐ μὴν καὶ πᾶσα φωνὴ, αὐδὴ λεχθείη ἄν. ἡ γοῦν τοῦ κριοῦ, αὐδὴ μὲν οὐκ ἂν εἴη, φωνὴ δέ ἐστι. διὸ καὶ πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ ποτιφωνήεις, ἐπάγει τὸ, εἰπεῖν ὅππῃ κεῖνος ἀλασκάζει. δηλῶν οὕτως, ὅτι φωνήεντα νῦν ἔφη, τὸν αὐδήεντα καὶ λόγῳ χρώμενον προφορικῷ. καθ' ἣν ἔννοιαν, καὶ προσφωνεῖν λέγεταί τις, καὶ τέχνη δὲ παραδίδοται λογογραφίας προσφωνητικῆς. χρῆσις δὲ σημασίας τοιαύτης, καὶ παρ' ὁμήρῳ ἐν τῷ, ἀμείβετο φώνησέν τε. τουτέστιν εἶπεν. ἐλλεῖπον. αὐδῇ ἐχρήσατο. ἐφθέγξατο γὰρ εἰπεῖν, οὐ πάνυ προσφυὲς, εἴγε φθόγγον καὶ φθέγγεσθαι καὶ ἐπὶ ἀλόγων τίθησί που ὁ ποιητής. ἔτι χρῆσις ὁμοία καὶ ἐν τῷ, οὐδέ τι μιν προσεφώνεον οὐδ' ἐρέοντο. οὕτω καὶ πίνδαρος βέλη φωνᾶντα, ὅ ἐστι φωνοῦντα, τοὺς ἑαυτοῦ λόγους εἶπε. λαβὼν καὶ αὐτὸς τὸ φωνῆσαι ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ὁμοίως ὁμήρῳ. Τὸν δὲ ἐγκέφαλον, καὶ ἔγκαρον λέγεσθαι, ὁ λυκόφρων δηλοῖ. Τὸ δὲ λωφᾶν ὅτι κατ' ἔκτασιν γίνεται ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸν τράχηλον λόφου, ἀλλαχοῦ δεδήλωται. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ὥσπερ ἐνταῦθα ὁ κύκλωψ τῷ κριῷ, οὕτω καὶ ἐν ἰλιάδι ἕκτωρ καὶ ἀχιλλεὺς τοῖς κατ' αὐτοὺς ἵπποις προσδιαλέγονται. καὶ ὅτι ὁμοφροσύνῃ φιλεῖ αὐτῷ τὸν κριὸν, ὁ βοσκηματώδης κύκλωψ. ὅμοιος ὁμοίῳ φασί. καὶ ὅτι οὐκ ἠξίωσεν ἐνταῦθα τὸν κριὸν αὐδήεντα γενέσθαι ὁ ποιητὴς ὡς ἐν ἰλιάδι αὐδήεντα ἵππον ἡ ἥρα ἔθετο. οὐδὲ γὰρ ἐχρῆν. τά τε ἄλλα, καὶ ὅτι οὐδὲ ἔχοι ἂν ἀλληγορίαν ἡ τοιαύτη αὐδή. καὶ οὐδὲ συνετὴ ἦν ἔτι τῷ ὀδυσσεῖ. Ὅρα δὲ καὶ ὡς νῦν μὲν, οὐτιδανὸν ὁ κύκλωψ τὸν ὀδυσσέα ἔφη. προϊὼν δὲ ὀλίγον ἐρεῖ καὶ οὐτιδανὸν καὶ ἄκικυν ὃ ἄναλκιν.

Ὣς εἰπὼν, τὸν κριὸν ἀπὸ ἕο πέμπε θύραζε.
Ἐλθόντες δ' ἠβαιὸν ἀπὸ σπείους τε καὶ αὐλῆς,
Πρῶτος ὑπ' ἀρνειοῦ λυόμην, ὑπέλυσα δ' ἑταίρους.
Καρπαλίμως δὲ τὰ μῆλα ταναύποδα πίονα δημῷ
Πολλὰ περιτροπέοντες ἐλαύνομεν, ὄφρ' ἐπὶ νῆα
Ἱκόμεθ'. ἀσπάσιοι δὲ φίλοις ἑτάροισι φάνημεν,
Οἳ φύγομεν θάνατον. τοὺς δὲ στενάχοντο γοῶντες.
Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ εἴων, ἀνὰ δ' ὀφρύσι νεῦον ἑκάστῳ
Κλαίειν. ἀλλ' ἐκέλευσα θοῶς καλλίτριχα μῆλα
Πόλλ' ἐν νηὶ βαλόντας, ἐπιπλεῖν ἁλμυρὸν ὕδωρ.
Οἱ δ' αἶψ' εἴσβαινον καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον.
Ἑξῆς δ' ἑζόμενοι, πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν ὅσσον τε γέγωνε βοήσας,
Καὶ τότ' ἐγὼ κύκλωπα προσηύδων κερτομίοισι.
Κύκλωψ, οὐκ ἄρ' ἔμελλες ἀνάλκιδος ἀνδρὸς ἑταίρους
Ἔδμεναι ἐν σπῆϊ γλαφυρῷ κρατερῆφι βίηφι.
Καὶ λίην σέ γ' ἔμελλε κιχήσεσθαι κακὰ ἔργα,
Σχέτλι', ἐπεὶ ξείνους οὐχ ἅζεο σῷ ἐνὶ οἴκῳ
Ἐσθέμεναι, τῷ σε ζεὺς τίσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι.

Ὅτι σολοικοφανὲς τὸ, ἐλθόντες δ' ἠβαιὸν ἀπὸ σπείους τε καὶ αὐλῆς, πρῶτος ὑπ' ἀρνειοῦ λυόμην, ὑπέλυσα δ' ἑταίρους. δῆλον γὰρ ὅτι σολοικοφανὲς τὸ, ἐλθόντες ἐπαίνεσα τόδε. αἴτιον δὲ, ὅτι οὐδ' ἐνταῦθα, σχεδιάζων εἶχεν ἀποδοῦναί τι ῥῆμα περὶ ἑαυτοῦ τε καὶ τῶν ἑταίρων, ἐν τῷ, ἐλθόντες, οὐδὲ γὰρ μία διάθεσις ἀμφοτέρων, εἴγε ὁ μὲν, ὑπέλυσεν. οἱ δὲ, ὑπελύοντο. εἰκὸς δὲ καὶ διὰ ψυχῆς ἀγωνίαν γενέσθαι τὸ κακοτροπὲς τοῦ σχήματος καὶ τὸ τῆς συντάξεως ἀκατάλληλον, οἷα δὴ τὰ τοιαῦτα μεμνημένου τοῦ ποιητοῦ. ὅθεν καὶ πρὸ ὀλίγου ἔγραψε τὸ, ἡμῖν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ δεισάντων φθόγγον βαρύν. Τὸ δὲ ὑπέλυσα, διαφορὰν ἔχει πρὸς τὸ ἁπλῶς λύειν. δηλοῖ γὰρ τὸ, ὑποκάτωθεν ἐκ τῶν στέρνων λύειν. ἐν τούτοις δὲ, τὸ περιτροπέειν φησὶ τὸ περιτρέπειν ἤτοι περιάγειν. οὐχ ἁπλῶς μέν τοι ἀλλὰ πειρατικώτερον. εἰπών. μῆλα ταναύποδα πίονα δημῷ, πολλὰ περιτροπέοντες ἐλαύνομεν. ὃ ἔχει ὁμοιότητα ἡ λέξις ἰδίᾳ πρὸς τὸ,

πολλὰ

πολυτροπίαν οἰκοῦντος. τὸ δέ γε πολυτροπίαν, ἄλλό τι δηλοῖ. Σημείωσαι δὲ ὡς τὸ μὲν θαμὰ τρωπῶσα, ἐκτείνει τὴν ἄρχουσαν, ῥῆμα ὂν συζυγίας δευτέρας τῶν περισπωμένων. τὸ δὲ πολυτροπίαν, συστέλλει τὴν πρώτην συλλαβήν, τῇ πρώτῃ τῇ συζυγίᾳ τῶν περισπωμένων ὑποπεσόν, καὶ οὐδὲ ἁπλοῦν ὂν ἀλλὰ σύνθετον. διὸ καὶ ἐν ἰλιάδι τὸ παλιντροπάασθαι, εἰ καὶ δευτέρας συζυγίας ῥῆμά ἐστιν, ἀλλὰ διὰ μικροῦ ο γράφεται οἷα σύνθετον. φέρεται δὲ εἰς ἑρμηνείαν τῆς ῥηθείσης λέξεως καὶ ταῦτα. πολυτροπίαν, τὸ πολυτρέπειν καὶ παρακινεῖν τῆς εὐθείας ὡς καὶ βολὴ πολυτρέπεταί τινι κατὰ τὴν τοῦ λιβανίου χρῆσιν, οἱ δὲ παλαιοί, καὶ ἀντὶ τοῦ πολυκλεόντες, τὴν λέξιν λαμβάνουσιν. ταναύποδα δὲ λέγει, οὐ τὰ μακρόποδα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ τεταμένως τοῖς ποσὶ βαδίζοντα. ταυτὸν δ' εἰπεῖν, μακρὰ βιβάντα. Ὅτι φυγεῖν ἐκ κινδύνου φράζει τό, ἀσπάσιοι δὲ φίλοις ἑτάροισι φάνημεν οἳ φύγομεν θάνατον. τοὺς δὲ, στενάχοντο γοῶντες. ἐπεὶ δὲ καὶ ἐν τῇ πολεμίᾳ ὁ γόος γίνεται, ἁρμόζει καὶ ἐφεξῆς τό, ἀλλ' ἐγὼ οὐκ εἴων. ἀνὰ δ' ὀφρύσι νεῦον ἑκάστῳ κλαίειν. ἤγουν ἀνένευον ταῖς ὀφρύσι διὰ τὸ μὴ θαμὰ λαλεῖν. καὶ νῦν μὲν ὁ ταῦτα λέγων ὀδυσσεύς, ἀνανεύει ταῖς ὀφρύσι κλαίειν. πρὸ ὀλίγου δὲ, κρατὶ κατανεύει, προτρέψαντας ἐρέσσειν τοὺς ἑταίρους. οὐδὲ τότε θαμὰ φθέγγεσθαι, ἀλλὰ τῇ κατανεύσει κελεύων ἐμβαλεῖν κώπῃσι. λέγει δὲ, προπεσόντας. τὸ ἐπικύψαι κατὰ σπουδὴν τῇ κωπηλασίᾳ. Ὅτι ἀποπλεύσας ἐκ τῆς τῶν κυκλώπων γῆς ὀδυσσεύς, οὐκ ἐπέσχετο μὴ κέρτομα πρὸς τὸν κύκλωπα φθέγξασθαι. αἱρετισαμένου τοῦ τοιούτου, τέρψιν τινὰ τῷ λόγῳ καὶ τῦφον χαρίσασθαι. φησὶ γοῦν. ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν ὅσσον τε γέγωνε βοήσας, καὶ τότ' ἐγὼ κύκλωπα προσηύδων κερτομίοισι. κύκλωψ, οὐκ ἄρ' ἔμελλες ἀνάλκιδος ἀνδρὸς ἑταίρους ἔδμεναι ἐν σπῆϊ γλαφυρῷ κρατερῆφι βίηφι. καὶ λίην σέ γ' ἔμελλε κιχήσεσθαι κακὰ ἔργα. σχέτλι'. ἐπεὶ ξείνους οὐχ ἅζεο σῷ ἐνὶ οἴκῳ ἐσθέμεναι. τῷ σε ζεὺς τίσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι. τούτων δὲ τὰ πλείω παραδοθέντα, παραπλανήσονται εἰς ψόγον κεκρίνου ἀνδρός. Ὅτι δὲ τὸ γέγωνε βοήσας, ἀντὶ τοῦ ἀκουσθῇ ἐστὶ καὶ ἐγνώσθη, προείρηται. δῆλον δὲ καὶ ὅτι ἐν τῷ γέγωνε βοήσας, λείπει ὄνομα ἢ ἄρθρον. ἵνα λέγῃ, ὅσον γεγωνεῖ τις βοήσας ἢ ὅσον γέγωνεν ὁ βοήσας. ὁ δὲ καλὸς παραφραστὴς δημοσθένης, οὕτω μετέβαλεν. ἀπέστη δὲ ἀφεστήκει τοσοῦτον ἡ ναῦς ὅσον ἐξακοῦσαι φθεγξαμένου ἐδύνατο ὁ κύκλωψ. ἑρμηνεύσας μὲν ἐκεῖνος καλῶς, οὐκ ἀκολουθήσας δὲ τῇ εἰρημένῃ ὁμηρικῇ συντάξει. Τὸ δὲ ἀνάλκιδος ἀνδρός, πρὸς τὰ τοῦ κύκλωπος ἀποτείνεται. ὃς φθάσας, οὐτιδανὸν ἔφη τὸν ὀδυσσέα. Τὸ δὲ ἔμελλέ σε κιχήσεσθαι κακὰ ἔργα, καινότερον πέφρασται διὰ σχηματισμοῦ. οὐ γὰρ τὰ κακὰ ἔργα ἐκιχήσατο, ἀλλ' ἡ τῶν κακῶν ἔργων τίσις ἤγουν ποινή, τὸν κύκλωπα. Τὸ δὲ σῷ ἐνὶ οἴκῳ, τουτέστι σῷ ἐν σπηλαίῳ, εὐλόγως πεποίηκε τὸ εἰπεῖν ὡς ἀπέμπτος ὁ κύκλωψ τὴν κυρίαν θύραζε. οἶκον γὰρ καὶ αἱ θύραι, καὶ τὸ θύραζε γενέσθαι. Τὸ δὲ ἐσθέμεναι, ἡ σφοδρότης ἐστὶ τοῦ κακοῦ. οὐ γὰρ ἔλιπε τοὺς ξείνους. οὐκ ἀπεστέρησεν. οὐκ ἄλλως ἀδικῶν ἦν. ἀλλ' οὐδὲ λῃστρικῶς γοῦν ἔκτεινε μόνον, ἀλλὰ καὶ κατήσθιεν.

Ὅτι ὀδυσσέως φωνήσαντος κατὰ προσεχῶς ἐρρέθη, χολωσάμενος κηρόθι μᾶλλον ὁ κύκλωψ, ἧκεν ἀπορρήξας ὡς προεδηλώθη, κορυφὴν ὄρεος μεγάλοιο. κὰδ δ' ἔβαλε προπάροιθε νεὼς κυανοπρώροιο. τυτθὸν ἐδεύησεν δ' οἰήιον ἄκρον ἱκέσθαι. ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης ἤγουν καταπληθούσης. χρόνος γὰρ καὶ νῦν εἴληπται ἀντὶ χρόνου. τὴν δὲ, ἐς ἤπειρον παλιρρόθιον φέρε κῦμα, πλημυρὶς ἐκ πόντοιο. θέμωσε δὲ χέρσον ἱκέσθαι. τουτέστιν ἠνάγκασεν ἐπελθοῦσαν ἐγγίσαι εἰς γῆν. γίνεται δὲ ἡ λέξις, ἐκ τοῦ θέμις. ὅθεν θεσμὸς ὁ νόμος, ᾧ ἐξ ἀνάγκης πειθόμεθα. ἵνα ᾖ θεμῶ, τὸ ὡς εἰπεῖν δικαιῶσαι. κεῖται δὲ μετ' ὀλίγα ἡ λέξις ἔνθα ὁ

Ὣς ἐφάμην. ὁ δ' ἔπειτα χολώσατο κηρόθι μᾶλλον.
Ἧκε δ' ἀπορρήξας κορυφὴν ὄρεος μεγάλοιο.
Κὰδ δ' ἔβαλε προπάροιθε νεὼς κυανοπρώροιο.
Τυτθὸν ἐδεύησεν δ' οἰήιον ἄκρον ἱκέσθαι.
Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης.
Τὴν δ' αἶψ' ἤπειρόνδε παλιρρόθιον φέρε κῦμα,
Πλημυρὶς ἐκ πόντοιο. θέμωσε δὲ χέρσον ἱκέσθαι.
Αὐτὰρ ἐγὼ χείρεσσι λαβὼν περιμήκεα κοντὸν,
Ὦσα παρέξ. ἑτάροισι δ' ἐποτρύνων ἐκέλευσα
Ἐμβαλέειν κώπης ἵν' ὑπὲκ κακότητα φύγοιμεν,
Κρατὶ κατανεύων. οἱ δὲ, προπεσόντες ἔρεσσον.
Ἀλλ' ὅτε δὴ δὶς τόσσον ἅλα πρήσσοντες ἀπῆμεν,
Καὶ τότ' ἐγὼ κύκλωπα προσηύδων. ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
Μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἄλλοθεν ἄλλος.
Σχέτλιε. τίπτ' ἐθέλεις ἐρεθιζέμεν ἄγριον ἄνδρα,
Ὃς καὶ νῦν πόντονδε βαλὼν βέλος ἤγαγε νῆα
Αὖτις ἐς ἤπειρον; καὶ δὴ φάμεν αὐτόθ' ὀλέσθαι.
Εἰ δὲ φθεγξαμένου τευ, ἢ αὐδήσαντος ἄκουσε,

κύκλωψ

Σύν κεν ἄραξ' ἡμέων κεφαλὰς καὶ νήια δοῦρα,
Μαρμάρῳ ὀκριόεντι βαλών. τόσον γὰρ ἵησιν.
Ὣς φάσαν. ἀλλ' οὐ πεῖθον ἐμὸν μεγαλήτορα θυμόν.
Ἀλλά μιν ἄψορρον προσέφην κεκοτηότι θυμῷ.
Κύκλωψ, αἴ κέν τίς σε καταθνητῶν ἀνθρώπων
Ὀφθαλμοῦ εἴρηται ἀεικελίην ἀλαωτύν,
Φάσθαι Ὀδυσσῆα πτολιπόρθιον ἐξαλαῶσαι,
Υἱὸν Λαέρτεω, Ἰθάκῃ ἔνι οἰκί' ἔχοντα.

Κύκλωψ μὲν δευτέραν λαλιὰν τοῦ ὀδυσσέως πολὺ μείζονα λᾶαν ἀείρας, ἧκεν ἐπιδινήσας ἤγουν συστρέψας. ἐπέρεισε δὲ ἶνα ἀπέλεθρον, ἤγουν ἐπεστήριξε τῷ λίθῳ διὰ τῆς ἐπιδινήσεως δύναμιν πολυπέλεθρον, ὃ καὶ ἐν Ἰλιάδι κεῖται. κὰδ δ' ἔβαλεν, συνῆλε προσπάροιθε τῆς νηὸς ἵνα εἰς τὴν τῶν κυκλώπων γῆν ἐπανέλθῃ ἡ ναῦς, ἀλλὰ μετόπισθεν αὐτῆς τυτθόν. καὶ τὰ ἑξῆς ὡς ἐνταῦθα κεῖται δίχα τοῦ, πρόσω δὲ φέρε κῦμα. ὁ μὲν γὰρ πρώτη βολὴ, πρόσθεν τῆς νηὸς πεσοῦσα, ἔστρεψεν ἐκείνην παλιμπλεῖν. ἡ δὲ δευτέρα κατόπιν γενομένη, εἰς τὴν τοῦ πόρου νησίδιον χέρσον θέμεσσαι ἐποίησε τὴν ναῦν. ὥσπερ ἐκ προστάγματος κακεῖνο καὶ τοῦτο ποιήσασα, ὅπερ ἦσαν τὰ τέρατα τῆς ποιήσεως. διὸ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ βολῇ οὐκ εὐτόνως εἰσὶ πῶς ὁ λίθος ὀπισθεν ἔμπροσθεν ἔνθα ὁ πλοῦς ἦν τῆς πρώρας καὶ κλύσας οὕτω τὴν θάλασσαν, ὀλίγον ἐδέησεν ἱκέσθαι εἰς ἄκρον οἰήιον. ἤγουν καθικέσθαι τοῦ οἰακίου τοῦ περὶ τὴν πρύμναν. ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ βολῇ, πάντα καλῶς κεῖται. ὄπισθεν γὰρ πεσὼν ὁ λίθος, βραχὺ ἐδέησεν ἱκέσθαι κατὰ τὸ πηδάλιον. διὸ οἱ μὲν τοῖς πρώτοις στίχοις, τὸ τυτθὸν ἐδεύησεν οἰήιον ἄκρον ἱκέσθαι, ἀστερίσκον ἔχει μετὰ ὀβελοῦ. ὡς ἄριστον μὲν ἐνταῦθα ὂν κεῖσθαι δὲ ὀβελιζόμενον. ἐν δὲ τοῖς δευτέροις στίχοις, ἀστερίσκον μόνον ἔχει ὡς ἐκεῖ ἄριστα κείμενον. οἱ δὲ παλαιοὶ ἐνταῦθα φασὶ καὶ ὅτι ἐναντίον ὡς στρέψας ὀδυσσεὺς τὴν ναῦν καὶ ἀνακωχεύσας, ἐβίαζον. εἶχον πρὸς μὲν τῇ γῇ τῶν κυκλώπων, τὴν πρῶραν. πρὸς δὲ τῇ ἀντιπέρα νήσῳ τῇ λαχείᾳ, τοὺς οἴακας. διὸ καὶ ὁ λίθος ὑπερβληθεὶς, βραχύ τι ἐδέησε καθικέσθαι τοῦ ἀνεστραμμένου οἴακος. καὶ ἡ ναῦς ὠθηθεῖσα αὖθις πρὸς τῇ γῇ τῶν κυκλώπων παλιρρόθιος. ἵνα καὶ ἐν τῇ πρώτῃ βολῇ καὶ ἐν τῇ δευτέρᾳ δὲ ἄλλως μέν πῃ καὶ ἄλλως, κινδυνεύων βλάπτεται ὁ οἴαξ τῆς νηός. τὸ πρῶτον μὲν, ἐν τῷ στραφῆναι. τὸ δεύτερον δὲ, ἐν τῷ κατευθύνειν πλεῖν. ἐν τούτοις δὲ, σημείωσαι καὶ ὡς ἐπιτείνει τὴν ἰσχὺν ὁ κύκλωψ, πολὺ μείζονα λᾶαν βαλών. καὶ αὐτὴν, ἐκ διαστήματος διπλασίονος. ἡ γὰρ δευτέρα τοῦ ὀδυσσέως βοὴ, οὐκ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γέγονε τόπου, ἀλλ' ὅτι δὶς τόσον ἅλα πρήσσοντες ἀπῆσαν οἱ περὶ αὐτόν. καὶ ἔστι νοεῖν, ὅτι καὶ ὀδυσσεὺς ἐπιτείνει καὶ αὐτὸς τὴν φωνήν. καὶ τὴν μὲν ἀρχὴν, ἐβόησεν εἰς ὅσον ἀκουσθῆναι. καὶ δὶς δὲ τόσον ἀποπλέων, πάλιν βοήσας ἠκούσθη. οὐ γὰρ ποσότητα δηλοῖ φωνῆς ἐν τούτοις ὡς τοσοῦτον καὶ μόνον τοῦ ὀδυσσέως βοᾶν δυναμένου, ἀλλὰ μέτρον ἁπλῶς ἀκοῆς λαμβάνει. καὶ ἴσως, οὐκ ἰσοχωρούμενος ἀλλὰ δυνάμενος ἀκούεσθαι εἰ καὶ τετραπλάσιόν τις κατέπραξε τὴν φωνὴν ἐκτείνας. καὶ κρεῖττον οὐδὲν, εἴπερ καὶ ἐν τῇ λαχείᾳ ὄντες οἱ περὶ τὸν ὀδυσσέα, ἤκουον τῆς τῶν κυκλώπων φθογγῆς. εὐρύφωνος δὲ ὡς εἰκὸς ὁ ὀδυσσεύς. ὃς καὶ ἐν Ἰλιάδι ὄπα λέγεται μεγάλην ἐκ στήθεος ἱέναι. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ θέμεσσαν, οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ ἀναγκάσαι ὡς ἐρρέθη, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπεῖξαι κατὰ τοὺς παλαιούς, παρὰ τὸ θεῖναι ὅ ἐστι ποιῆσαι. Οἰήιον δὲ ποιητικώτερον, τὸ οἰάκιον, ὅ ἐστι πηδάλιον, περὶ ὧν προγέγραπται. Τὸ δὲ ἐκλύσθη, ἀρίστη λέξις. ἀφ' ἧς καὶ ὁ κλύδων. παλιρρόθιον δὲ, τὸ παλίρρουν. καὶ προσείρηται τί δηλοῖ ὁμηρικῶς τὸ ῥόθιον. ἑρμηνεύει δὲ τὸ παλιρρόθιον ὁ ποιητής, μετ' ὀλίγα ἐν τῷ, πόντον δὲ βαλὼν βέλος, ἤγαγε νῆα αὖτις ἐς ἤπειρον. ἔστι γὰρ τὸ αὖτις ἐς ἤπειρον ἦγαγε, ταυτὸν τῷ, παλιρρόθιον φέρειν. ἔστι δ' ἐνταῦθα ἰδεῖν, καὶ ὡς βέλος ἔφη τὴν τοῦ ὄρους κορυφήν, ὅπερ ὁ κύκλωψ κουφίσας ἀφῆκε. δῆλον δὲ ὡς βέλος λέγεται, ἅπαν τὸ μακρόθεν ἀφιέμενον. Τὸ δὲ πλημυρίς, τινὲς τῶν παλαιῶν προπαροξύνουσι, καὶ δι' ἑνὸς δὲ μ γράφουσιν ὡς ἀπὸ τοῦ πλήμης. πλῆμαι δὲ εἰσι, πάθη θαλάσσης κυρίως ἐναντία ταῖς ἀμπώτεσι, γινόμενα μάλιστα περὶ τὸν ὠκεανόν. ἀφ' ὧν ἡ πλημύρα παρωνόμασται. ἡ δὲ χρῆσις τῆς πλήμης, καὶ παρὰ στράβωνι. κῦμα δὲ ὅ ἐστι θαλάσσης κίνημα καὶ ἡ πλημυρίς. διὸ κῦμα ἐνταῦθα εἰπὼν, ἐπήγαγε τὸ, πλημυρίς. δηλῶν καὶ ὅτι οὐκ ἦν ἀνέμου τὸ τοιοῦτον ἦν κῦμα, ἀλλ' ἐκ πλημυρίδος ἦν ὁ λίθος ἐκίνησεν. Ὅτι δὲ πρῶτον, πλημυρίδα εἰπὼν ῥόθιον καὶ κῦμα παλιρρόθιον, δῆλον ἐκ τῶν παλαιῶν. παρ' οἷς εὕρηταί που κῦμα, καὶ τὸ κύημα. ὡς δηλοῖ καὶ εὐριπίδης ἐν κρεσφόντῃ. ὃ τὴν θυγατέρα γήμαι ἔφη κύματος θεσπορῦ, τοῦ ἐκ ποσειδῶνος δηλαδή. ἐν δὲ τοῖς ῥηθεῖσιν, ὄρεος τὸ, ἀπορρήξας κορυφὴν ὄρεος, οὐ γὰρ κατὰ μοῖραν ἁπλῶς ἀνείλετο, ἀλλὰ συνεχῆ οὖσαν, διασείσας ἀπέρρηξεν. ὁ δὲ πλάσας καὶ μῆλα συναφθῆναι οἷα ἐστὶ τοῦ τοιαύτης τυχόντα νέμεσθαι κορυφῆς, τὴν ὁμηρικὴν τερατείαν ψυχρῶς ὑπερβάλλεται. Ὅτι κοντὸν, ὅπλον οἶδε ναυτικὸν ὁ ποιητής, οὐ μὴν πολεμικόν, καί τοι τῶν λέξεων ἐτυμολογουμένης ἀπὸ τοῦ κεντεῖν. ἀλλὰ τὸ μὲν τοῦ πολέμου, δόρυ λέγει. καὶ ξυστόν. καὶ μελίην. καὶ ἐγχείην. καὶ ἔγχος. κοντὸν δὲ, τὸ τοῖς ναύταις χρηστόν. φησὶ γοῦν ὁ ὁμηρικὸς ὀδυσσεὺς οὕτως. αὐτὰρ ἐγὼ χείρεσσι λαβὼν περιμήκεα κοντὸν ὅτε δηλαδὴ ἡ ναῦς ἐπικάθηται πρὸς τῇ γῇ γενήσεται. ὥστε

παρέξ. τουτέστι παρεκτὸς τῆς χέρσου. ἑτάροισι δ' ἐποτρύνων, ἐκέλευσα ἐμβαλέειν κώπαις ἵν' ὑπ' ἐκ κακότητα φύγοιμεν, κρατὶ κατανεύων. λαλεῖν γὰρ οὐκ ἦν διὰ φόβον. οἱ δὲ προπεσόντες ἤτοι κατὰ σπουδὴν ἐπικύπτοντες ὡς καὶ προερρέθη, ἔρεσσον. Ὅτι δὲ προπεσεῖν ἐνταῦθα τὸ προνεύειν, δηλοῖ σαφῶς ἐν τῷ, διατί ἄλυτοι ἀλλήλοις εἰσὶν οἱ ἐρέται; ἢ ὅτι ἐν τάξει μὲν κάθηνται ἐν τάξει δὲ προνεύουσιν ἐν τάξει δὲ ἀναπίπτουσιν. ἔνθα ὅρα τὸ ἀναπίπτουσιν, οὐ ληφθὲν ἐπὶ ψυχικῆς ἀθυμίας ὡς παρὰ Θουκυδίδῃ ἐν τῷ, νικώμενοι ἀναπίπτουσιν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἀνακλῶνται καθὰ νοεῖ καὶ Κρατῖνος, εἰπὼν, ῥοθιάζει καὶ ἀναπίπτει. δῆλον δὲ ὅτι τὸ μὲν ῥηθὲν τὸ ὁμηρικὸν κοινὸν, τὸ δὲ παρ' ἡμῖν κοντάειον ὑπηκόειον. καὶ ὅλως τὸ ἐμβαλεῖν κώπαις, περίφρασίς ἐστι τοῦ ἐρέσσειν. ῥηθὲν ἀντὶ τοῦ, χεῖρας ἐπιθεῖναι ἢ ἐπιρρῖψαι σπουδαίως ταῖς κώπαις. Ὅτι πευστικὸν ὑβριστικοῦ ἐρεθισμοῦ τοῦ πρὸς κακόν τινα, τὸ, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἄλλοθεν ἄλλος. σχέτλιε. τίπτ' ἐθέλεις ἐρεθιζέμεν ἄγριον ἄνδρα ὃς καὶ νῦν ἐποίησε τόδε τι; ἴσως δὲ χρησιμεύσει ἐκ τῶν ἐφεξῆς καὶ τὸ, καὶ δὴ φάμεν αὐτόθ' ὀλέσθαι. εἰ δὲ φθεγξαμένου τευ, ἢ αὐδήσαντος ἄκουσε, σύν κεν ἄραξ' ἡμέων κεφαλάς. ὁ δέ γε μὴ πειθόμενος τοῖς οὕτω παραινοῦσιν, εἶπεν ἂν, ὡς φάζει. ἀλλ' οὐ πεῖθον ἐμὸν μεγαλήτορα θυμόν. ἀλλά μιν ἄψορρον προσέφην κεκοτηότι θυμῷ. Ὅρα δ' ἐν τούτοις διαφορὰν ὑπεμφαινομένης φθογγῆς καὶ αὐδῆς. οὐ γὰρ ἔφη φθεγξαμένου ἠδ' αὐδήσαντος, ἀλλὰ φθεγξαμένου ἢ αὐδήσαντος. καὶ ἴσως μέν τις κἀνταῦθα, λήψεται ἀντὶ τοῦ καὶ, τὸν ἢ σύνδεσμον ἵνα ἐκ παραλλήλου ταὐτὰ ᾖ, τὸ φθεγξαμένου καὶ τὸ αὐδήσαντος. μάλιστα δὲ, αὐδὴν μὲν νοήσει, τὴν ἀνθρωπίνην. φθογγὴν δὲ, τὴν καὶ ἄλλως ἁπλῶς φωνήν. κατὰ τὸ, αὐτῶν τε φθογγὴν οἴων τε καὶ αἰγῶν. Τὸ δὲ μεγαλήτορα θυμὸν, οὐ πάνυ ἀπέοικε τοῦ, βόας βουκολεῖν. καὶ οἶνον οἰνοχοεῖν. καὶ, τῶν ὁμοίων. δοκεῖ γὰρ ποιητικήν τινα ἔχειν ἀδολεσχίαν καὶ τὸ λέγειν, μεγαλήτορα θυμόν. ὅμοιον ὂν τῷ, ψυχὴν μεγαλόψυχον. Τὸ δὲ κεκοτηότι θυμῷ, λύσις ἀπορίας ἐστίν. ὡς γάρ τινος εἰπόντος διατί μὴ ἐπείθετο τοῖς φίλοις εὖ παραινοῦσι; φησὶν ὅτι διὰ κεκοτηότι θυμῷ. ἀγαθὸς δὲ ὁ θυμὸς κατὰ ἀνδρὸς κακοξείνου. ἐν τούτοις δὲ, καὶ μάρμαρον λίθον ὁ Ὅμηρος πλάττει ἀφιέντα κατὰ τῆς νηὸς, ἵνα τὸ διὰ πολλὴν πυκνότητα βάρος ἐνδείξηται. τοιοῦτοι γὰρ οἱ μάρμαροι λίθοι, διὸ καὶ στίλβουσιν ὡς πυκνοὶ καὶ λεῖοι. ταυτὸν δ' εἰπεῖν μαρμαίρουσιν, ὅθεν καὶ μάρμαροι λέγονται. ὅμως δὲ εἴπερ κισηρώδης τις ἦν ὁ λίθος ἐκεῖνος, οὐκ ἦν τοσοῦτον αὐτοῦ βάρος. φησὶ γοῦν. μαρμάρῳ ὀκριόεντι βαλών. ὁποῖός ἐστι καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι δηλοῦται. Οὗτος δὲ ὁ λίθος δεδίττεται τὸν περὶ Ὀδυσσέα, μὴ καὶ ἀφεθεὶς ἀράξῃ τὰς αὐτῶν κεφαλὰς καὶ τὴν νῆα, τουτέστι συντρίψῃ ὡς διὰ ἄρεος ἤτοι σιδήρου. τόσσον γάρ φασιν ἵησι τουτέστιν ἀφίησιν ἔθεν καὶ ἡμῶν γίνεται ὁ ἀκοντιστής. καὶ ἰὸς τὸ βέλος. Ὅτι ἐπίγραμμα δὴ τῇ ἐξορύξει τοῦ κύκλωπος ὀφθαλμοῦ Ὀδυσσεὺς ἐπιγράφει. Κύκλωψ αἴ κέν τίς σε καταθνητῶν ἀνθρώπων ὀφθαλμοῦ εἴρηται ὅ ἐστιν ἐρωτήσει ἀεικελίην ἀλαωτύν, φάσθαι Ὀδυσσῆα πτολιπόρθιον ἐξαλαῶσαι, υἱὸν Λαέρτεω, Ἰθάκῃ ἔνι οἰκί' ἔχοντα. ὅθεν δὲ Σωκράτης ὕστερον μιμησάμενος ὁπηνίκα πρός τινος ὑπώπια ἔπαθεν, ἐπέγραψε τῷ μετώπῳ, ὁ δεῖνα ἐποίησε. λέγει δὲ ἀεικελίην ἀλαωτὺν, ἢ τὴν αἰκιστικὴν, ἢ τὴν ἀεικῶς γενομένην. ὡς μὴ δέον ὂν τὸν τηλικοῦτον τοιαῦτα ποιεῖν κακὰ ὡς καὶ οὕτω κακῶς ἀντιπαθεῖν. Τὸ δὲ καταθνητῶν ἀνθρώπων, περιττὴν κἀνταῦθα ἔχει τὴν πρόθεσιν. Τὸ δὲ φάσθαι, φάθι φησὶν ἡ κοινὴ χρῆσις. οὗ τὸ ἀνάπαλιν, ἀπόφαθι. κατὰ τὸν εἰπόντα ἢ φάθι ἢ ἀπόφαθι. ἀρέσκει δὲ τοῖς πλείοσιν, ἀπὸ τοῦ ἐφάμην μέσου ἀορίστου δευτέρου γενέσθαι. διὸ καὶ παροξυτονεῖσθαι ὡς φύσει βραχέος ὄντος τοῦ παραλήγοντος α. καθὰ δῆλον καὶ ἐκ τοῦ ἔφατο. καὶ φάτο. καὶ φάο. δηλ. ἴσως φαόμενον δ' ἐπίκλυθι. ὧν ἀρχὴ, ὁ ἔφην δεύτερος ἐνεργητικὸς ἀόριστος. οὗ μετοχὴ, φὰς φάντος. καὶ φάντες ἐν Ἰλιάδι, ταυτὸν ὂν τῷ, φάμενοι. καὶ οὕτω μὲν, οἱ πλείους. ὁ δὲ βαθὺς Ἡρακλείδης, φαίνεται θέλων φύσει τὸ μακρὰν εἶναι τὴν παραλήγουσαν τοῦ φᾶσθαι. καὶ περισπᾶσθαι αὐτήν. εἰπὼν γὰρ χρῆναι ἐν τῷ φημὶ, τὸ παθητικὸν εἶναι φαμαὶ διὰ τοῦ ἄλφα, καὶ ὅμως ἐκλελοιπέναι διὰ τὸ δισυλλαβεῖν. ἐπεὶ οὐδὲν εἰς μαι λῆγον παθητικὸν καὶ τῷ ἄλφα παραληγόμενον, δισυλλαβεῖ, πάντα γὰρ ὑπὲρ δύο συλλαβάς εἰσιν, ὑποκαταβὰς, λέγει ὅτι καθὰ ἐκ τοῦ τιθῶ πεποίηται τὸ τίθημι καὶ ἱστῶ ἵστημι, οὕτω καὶ τοῦ φῶ φῶμαι δευτέρας συζυγίας, φημί. οὗ παθητικὸν φαμαί. ἄρρητον δηλαδή. αὐτοῦ δὲ τὸ ἀπαρέμφατον, φᾶσθαι. μετ' ὀλίγα δὲ λέγει καὶ περὶ τοῦ ὡς ἐρρέθη ὁμηρικοῦ φάο, τοιαῦτα. τὰ ἐπὶ δευτέρου προσώπου κατὰ παρατατικὸν χρόνον εἰς ο λήγοντα ῥήματα, παρέσει τῆς παρατατικῆς αὐξήσεως, προστακτικὸν ποιεῖ δηλ. ἐδείκνυσο, δείκνυσο. καὶ τὰ ὅμοια. οὐκοῦν καὶ ἀπὸ τοῦ ἐφάμην εἰ ἔστι τὸ δεύτερον ἔφασο, τὸ προστακτικὸν γενήσεται φάσο. ἐνδείᾳ χρόνου ἑνὸς τοῦ κατ' ἀρχήν. εἶτα, φάο κατ' ἔνδειαν τοῦ σίγμα. ἐν τούτοις δὲ γράψας καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ εἰμὶ ἧμαι γίνεται τὸ ἥμην οὐ προσλήψει τοῦ ἰῶτα, προκριτέον γάρ φησι τὴν διὰ τοῦ ἦτα γραφήν. καὶ ἐπαγαγὼν ὅτι τὰ ἐκ δασυνομένου τοῦ ε θέματα, προσλαμβάνει τὸ ι ἐν τῷ κινεῖσθαι. δηλ. ἕρπω εἷρπον. ἕλκω εἷλκον. ἕπομαι εἱπόμην, ἐπιφέρεται καὶ τὸ, ἔχομαι εἰχόμην. καὶ γάρ φησιν ἐν τῷ ἔχω, δασὺ ἦν τὸ ε. ἐψιλώθη δὲ, διὰ τὴν ἐπιφορὰν τοῦ χ. διὸ ἐδασύνθη ὁ ἕξω μέλλων. διδάσκων, ἀπὸ τῶν αὐτῶν τοῖς ἐνεστῶσι πνευμάτων ἄρχεσθαι τοὺς μέλλοντας.

Ὅπου πάντες οἱ κύκλωπες ἄγριοι, εἰ δὲ καί τις ἦν παρ' αὐτοῖς τῶν πάνυ λόγου ἀξίων, μάντις δηλαδὴ ἀγαθός. φησὶ γοῦν ἐνταῦθα πρὸς Ὀδυσσέα ὁ κύκλωψ οἰμώξας. ὢ μάλα δή με παλαίφατα θέσφαθ' ἱκάνει. ἔσκε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε Τήλεμος Εὐρυμίδης, ὅ ἐστιν Εὐρύμου παῖς. ὃς μαντοσύνῃ ἐκέκαστο. καὶ μαντευόμενος κατεγήρα κυκλώπεσσιν. ὅς μοι ἔφη τάδε πάντα τελευτήσεσθαι ὀπίσσω. ἤγουν εἰς τέλος ἐλθεῖν. ποῖα ταῦτα πάντα; χειρῶν ἐξ Ὀδυσσῆος ἁμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς. καὶ ὅρα τὸ τυφλωθῆναι περιφραστικῶς ῥηθὲν ἁμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς ὡς καὶ ὕπερ ἔφη, ἀστοχῆσαι ὄψεως ἢ διαμαρτεῖν. ἢ ἀποπλαγχθῆναι. ἢ καὶ ἄλλως, ὀφθαλμοῦ ἀλαωθῆναι. ἐρεῖ γοῦν εὐθὺς μετ' ὀλίγα, ὀφθαλμοῦ ἀλάωσας. τὸ δὲ παλαίφατα θέσφατα, θαυμασία ἐστὶ παρίστωσις, καὶ οὐκ ἀξία τοῦ ἀγρίου κύκλωπος. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐξ ὑπαρκτικοῦ συνήθως ῥήματος τοῦ εἰμὶ ὅμηρος εἴρηται διηγούμενος. ὑπὲρ ὤν. ἔσκε τις ἐνθάδε μάντις. ἔνθα ἰστέον ὅτι τὸ ἔσκε δοκεῖ καινότερον, ἀπὸ τοῦ ἔω ἔσω ἔσκω γίνεσθαι. ἡρακλείδης ἄλλως συγχωρεῖ, εἰπὼν οὕτως. ὥσπερ φιλῶ ἐφίλουν ἐφίλεες ἐφίλεε, καὶ ἐπὶ ἄλλων ὁμοίως, οὕτω καὶ ὢ [illegible], τὰ ὑπαρκτικά. [illegible] δέ φησι [illegible] φανερὸν ὅμηρος, [illegible] τοῦ ἔσκε [illegible] ῥήματος. [illegible], τὰ εἰς ει δίφθογγον περαιούμενα ἐν τῷ χρατικῷ χρόνῳ ἐπὶ τρίτου προσώπου κατὰ ἀφαίρεσιν τῶν ἐκφερόντων μετὰ προθέσεως τῶν στοιχείων. οἷον ἐφίλει ἐφίλεσκεν. ᾤκει ᾤκεσκεν. οὕτω καὶ αὐτὸς ἀπὸ τοῦ προειρημένου ἔσκε φησίν, ἀφελὼν τὸ ἰῶτα καὶ τρία στοιχεῖα προσθείς, ἤγουν τὸ σ τὸ κ καὶ τὸ ε. καὶ οὕτω μὲν ὁ ἡρακλείδης. τὸ δὲ ἠΰς τε μέγας τε, κυκλωπικὸν ἴδιον, ὑπερφίαλοι γὰρ ἅπαντες κατὰ τὰ ὑπερμεγέθεις. ἰστέον δὲ ἐν τούτοις καὶ ὅτι ὁ μεγάλαυχος αὐτὸς πάλιν οὐ τυχεῖν ἐλπίσας ἰδεῖν δὲ μὴ τοιοῦτον, ἐρεῖ ἄρτι, ἀλλ' αἰεί τινα φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἐδέγμην ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι, μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκήν. εἰ δὲ καὶ βλαβείη τις ὑπὸ τοῦ [illegible], ἁρμόσει [illegible] τὸ ἐφεξῆς. νῦν δέ μ' ἐὼν ὀλί-

Ὣς ἐφάμην. ὁ δέ μ' οἰμώξας, ἠμείβετο μύθῳ.
Ὢ πόποι. ἦ μάλα δή με παλαίφατα θέσφαθ' ἱκάνει.
Ἔσκε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε,
Τήλεμος Εὐρυμίδης, ὃς μαντοσύνῃ ἐκέκαστο,
Καὶ μαντευόμενος κατεγήρα κυκλώπεσσιν.
Ὅς μοι ἔφη τάδε πάντα τελευτήσεσθαι ὀπίσσω.
Χειρῶν ἐξ Ὀδυσῆος ἁμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς.
Ἀλλ' αἰεί τινα φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἐδέγμην
Ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι, μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκήν.
Νῦν δέ μ' ἐὼν ὀλίγος τε καὶ οὐτιδανὸς καὶ ἄκικυς,
Ὀφθαλμοῦ ἀλάωσας ἐπεί μ' ἐδαμάσσαο οἴνῳ.
Ἀλλ' ἄγε δεῦρ' Ὀδυσεῦ, ἵνα τοι πὰρ ξείνια θείω,
Πομπήν τ' ὀτρύνω δόμεναι κλυτὸν ἐννοσίγαιον.
Τοῦ γὰρ ἐγὼ πάϊς εἰμί. πατὴρ δ' ἐμὸς εὔχεται εἶναι.
Αὐτὸς δ' αἴκ' ἐθέλῃσιν ἰήσεται, οὐδέ τις ἄλλος
Οὔτε θεῶν μακάρων, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.
Ὣς ἔφατ'. αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον.
Αἲ γὰρ δὴ ψυχῆς τε καὶ αἰῶνός σε δυναίμην
Εὖνιν ποιήσας πέμψαι δόμον ἄϊδος εἴσω,
Ὡς οὐκ ὀφθαλμόν γ' ἰήσεται οὐδ' ἐνοσίχθων.
Ὣς ἐφάμην. ὁ δ' ἔπειτα Ποσειδάωνι ἄνακτι
Εὔχετο χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα.
Κλῦθι Ποσείδαον γαιήοχε κυανοχαῖτα.
Εἰ ἐτεόν γε σός εἰμι, πατὴρ δ' ἐμὸς εὔχεαι εἶναι,
Δὸς μὴ Ὀδυσσῆα πτολιπόρθιον οἴκαδ' ἱκέσθαι
Υἱὸν Λαέρτεω ἰθάκῃ ἔνι οἰκί' ἔχοντα.
Ἀλλ' εἴ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἱκέσθαι
Οἶκον ἐϋκτίμενον καὶ ἑὴν ἐς πατρίδα γαῖαν,
Ὀψὲ κακῶς ἔλθοι, ὀλέσας ἄπο πάντας ἑταίρους,
Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, εὕροι δ' ἐν πήματα οἴκῳ.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος. τοῦ δ' ἔκλυε κυανοχαίτης.
Αὐτὰρ ὅγ' ἐξαῦτις πολὺ μείζονα λᾶαν ἀείρας,
Ἧκ' ἐπιδινήσας. ἐπέρεισε δὲ ἶν' ἀπέλεθρον.
Κὰδ δ' ἔβαλεν μετόπισθε νεὸς κυανοπρῴροιο.
Τυτθὸν ἐδεύησεν δ' οἰήιον ἄκρον ἱκέσθαι.
Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης.
Τὴν δὲ πρόσω φέρε κῦμα, θέμωσε δὲ χέρσον ἱκέσθαι.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφικόμεθ' ἔνθα περ ἄλλαι
Νῆες ἐΰσσελμοι μένον ἀθρόαι, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι

γος τι καὶ αὐτὸ δοκοῦν· καὶ ἄκικυς, διὰ τοῦ τόδ' ἔτι κακόν. Κύκλωψ δὲ πρὸς Ὀδυσσέα ταῦτα φησὶν, ἀποκλαιόμενος τὸν ὀφθαλμὸν ὃν ἀλάωσεν αὐτὸν Ὀδυσσεὺς, ἐπεὶ ἐδαμάσατο οἴνῳ. Ὅρα δὲ ὅπως ὁ μὲν τοῖς Φαίαξι καὶ μέγας καὶ καλὸς Ὀδυσσεύς. τὸ μὲν ἔδοξε τῷ Κύκλωπι, μεγίστῳ δηλαδὴ ὄντι. καὶ ὅτι τὸ ὀλίγος, οὐ μόνον ἐπὶ πλήθους, ἀλλ' ἰδοὺ ἐνταῦθα ἐπὶ μεγέθους ληφθὲν, τὸν μικρὸν ἐσήμανεν. ὃ φαίνεται ἐν τῷ, κῦμα οὔτι μέγα οὔτε ὀλίγον. καὶ ἐν τῷ, ὀλίγην τε πρατάζει· τοιοῦτον δὲ καὶ ἀσπίδιον τὸ, νῦν ὀλίγην αἰνεῖν ἤγουν μικράν. εὑρεθήσεται δὲ ἐν τοῖς ἑξῆς, ἰχθὺς ὀλίγος, ὁ μικρός. ὃ καὶ ἄπεστιν ὡς ἐν τοῖς ἰκεσίοις κεῖται. παντὸς δὲ τοὐναντίον, ὀλίγον εἰπεῖν καὶ τυτθὸν καὶ μικρόν. καὶ δῆλον αὐτὸ καὶ ἐκ τοῦ Τυδεύς. ὃς ἐκ τοῦ τυτθοῦ ἐτυμολογούμενος, μικρὸς ἦν δέμας. εἰ δὲ τὸν τυτθὸν εἶπερ μικρὸν, ὑψοῦ ἐπηρμένον τὸ,

Εἵατ' ὀδυρόμενοι, ἡμέας ποτιδέγμενοι αἰεί,
Νῆα μὲν ἔνθ' ἐλθόντες ἐκέλσαμεν ἐν ψαμάθοισι.
Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Μῆλα δὲ Κύκλωπος γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἑλόντες,
Δασσάμεθ'. ὡς μή τίς μοι ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης.
Ἀρνειὸν δ' ἐμοὶ οἴῳ ἐϋκνήμιδες ἑταῖροι
Μήλων δαιομένων δόσαν ἔξοχα. τὸν δ' ἐπὶ θινὶ
Ζηνὶ κελαινεφέϊ Κρονίδῃ, ὃς πᾶσιν ἀνάσσει,
Ῥέξας, μηρί' ἔκηον. ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο ἱρῶν.
Ἀλλ' ὅγε μερμήριζεν, ὅπως ἀπολοίατο πᾶσαι
Νῆες ἐΰσσελμοι καὶ ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι.
Ὣς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἥμεθα, δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
Ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
Καὶ τότ' ἐκοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠώς,
Δὴ τότ' ἐγὼν ἑτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσα
Αὐτούς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
Οἱ δ' αἶψ' εἴσβαινον, καὶ ἐπὶ κληῗσι καθῖζον.
Ἑξῆς δ' ἑζόμενοι, πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Ἔνθεν δὲ προτέρω πλέομεν ἀκαχήμενοι ἦτορ,
Ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους.

ἀλλὰ μαχητὴς, ἔστι καὶ ἐνταῦθα φάναι, ὡς Ὀδυσσεὺς ὀλίγος μὲν ἦν τὸ μέγεθος πλεῖς δὲ τὴν ἐμπεριεκτικὴν σοφίαν. καὶ ἐνεργέστερον εἰπεῖν, πολυμήχανος. διὸ καὶ κατεσοφίσατο βλάψας μέγα θηρίον τὸν Κύκλωπα. εἶχε δέ τινα ὁ Κύκλωψ ἀκοῦσαι λόγον περὶ Ὀδυσσέως ἐφ' οἷς ἔσκωπται, ὁποῖον καί τις Αἰγύπτιος βασιλεὺς περὶ Ἀγησιλάου τοῦ Λακώνων βασιλεύσαντος. εἰ δ' ὅτι ὁ Ὀδυσσεὺς ἐγὼ ὁ ὀλίγος καὶ ἄναλκις, πλεῖς καὶ βεβαρὸς ὡς οἷα καὶ τὶ θεῖον τέρας, ἐπεθέμην σοι. λέγεται γὰρ ὅτι Ταχὼς μὲν Αἰγύπτιος βασιλεὺς Ἀγησίλαον ἐλθόντα συμμαχῆσαι αὐτῷ, βραχὺ τὸ σῶμα ἰδὼν, ἔσκωψεν εἰπὼν τὸ παρῳδούμενον. ὤδινεν ὄρος, Ζεὺς δ' ἐφοβεῖτο, τὸ δ' ἔτεκε μῦν. Ἀγησίλαος δὲ ἀκούσας, ἀπελακώνισε. φανήσομαί σοί ποτε καὶ λέων. ὕστερον οὖν φασιν ἀφισταμένων Αἰγυπτίων, μετὰ τοῦ Ταχὼ συμπράξας, ἐποίησε φυγεῖν ἐκεῖνον εἰς Πέρσας ἐκπεσόντα τῆς ἀρχῆς. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ὁ Κύκλωψ λίαν πάνυ τεθυμωμένος τῷ Ὀδυσσεῖ, ὅμως ἠρέμα ἔσκωψε τὸν ἐχθρὸν ἠρέμα. ἴσως μὲν, διὰ τὸ ἄγροικον. ἴσως δὲ ὅτι μηδὲ εἶχεν εἰρωνείας. παρὰ δέ γε τοῖς ὕστερον, ἐπετηδεύθησαν εἰρωνεῖαι σμικροποιοὶ σκωπτικαί, πολλαί. φησὶ γοῦν τις πρὸς Ἀθηναίους, ὡς ὑμεῖς ἀλλήλους ἀεὶ χλευάζετε. ἂν μὲν γάρ τις σμικρὸν παντελῶς ἄνθρωπον, καλεῖ τις αὐτὸν σταλαγμόν. λεπτὸς περιπατεῖ; ζωμὸς κατωνόμασται. χαίρει τις αὐχμῶν ἢ ῥυπῶν; κονιορτὸς ἀναπέφηνεν. ὄπισθεν ἀκολουθεῖ κόλαξ τῳ; λέμβος ἐπικέκληται. τὰ πόλλ' ἄδειπνος περιπατεῖ; κεστρεὺς ἐστι νῆστις. ὑφαλιτ' ἄττα πεπτομένως παίζων; ἀστεῖος ἐκλήθη. ἐὰν δὲ κριὸν, φρίξος. ἐὰν δὲ κώδιον, ἰάσων. ἐν τούτοις δὲ, ὅρα ὅτι ὁ λέμβος φαίνεται εἶναι τὸ μεγάλαις ναυσὶν ἐφελκόμενον ἀκάτιον, καὶ ὅτι κεστρῖνος ὁ κεστρεὺς ἐρρέθη ἐπὶ τούτοις ἰστέον καὶ ὅτι ὁ ὡς ἐρρέθη ὀλίγος ἄνθρωπος, τῷ παλαιᾷ αἰτιᾶται. οὗ χρῆσις ἐν τῷ, ὀλίγος γάρ τις ἔην καὶ ἑξῆς ὡς ἡ Ἰλιὰς δηλοῖ. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι τὸ ὀλίγον, ὀλίζον καθ' Ἡρακλείδην Ἴωνες φασὶν οἱ νεώτεροι. τῷ ζῆτα ἀντὶ τοῦ γ χρώμενοι. καὶ τὸ μὲν φύγω, φύζω λέγοντες. τὸ δὲ πέφυγα καὶ πεφυγώς, πέφυζα καὶ πεφυζώς. ἐρεῖ δέ τις φασὶν οὕτω καὶ ἐκ τοῦ φυγῶ φυγόντες πεφυγηκότες, γενέσθαι τὸ πεφυζότες, ὑφαιρεθείσης τῆς μέσης συλλαβῆς καὶ τοῦ γ τραπέντος εἰς ζ. ὃ γίνεται καὶ ἐν τῷ φυγὴ φύζα. ὅθεν φυζινὸς φασὶν ὁ δειλός. εἶτα, φυζακινός. ὡς λεπτὸς λεπτινὸς λεπτακινός. Τούτων δὲ οὕτως ἐχόντων, ἰστέον καὶ ὅτι ἐπαναποιεῖται ὁ Κύκλωψ οὐτιδανὸν λέγων τὸν πλάστην Οὖτιν Ὀδυσσέα. καὶ ὅτι τὸ ἄκικυς, ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν. γράφεται δ' ἔν τισι, καὶ ἀφικύς. Ὅρα δὲ καὶ ὅπως ἀφραίνει ὁ Κύκλωψ, ὑπέσφηλε τῆς ἄρτι τὸν Ὀδυσσέα ἐλπίζει ἐλθεῖν

ὡς αὐτόν. καὶ ὡς πάνυ τεχνικῶς μαντικῶς ὁ Τήλεμος, πρὸς ὄνομα κατευστοχήσας τοῦ τὸν Πολύφημον τυφλώσαντος. καὶ ὡς οὐ μόνον σοφῶς ἀλλὰ καὶ εὐτυχῶς Ὀδυσσεὺς τὸ Οὖτις ἑαυτοῦ πλάττεται ὄνομα. δεῖ γὰρ ἂν ἔπαθε κακόν, μὴ ἐπικρύψας ἑαυτὸν τοῦ χρησμὸν ἔχοντι ἀπολωλέναι ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. Ὅτι ὁ θαρρῶν ἐπὶ πατρὶ καὶ ξενίζων τινά, δύναται εἰπεῖν τό, ἀλλ' ἄγε δεῦρο ἵνα τοι παρὰ ξείνια θείω, πομπήν τ' ὀτρύνω δόμεναι τὸν δεῖνα. τοῦ γὰρ ἐγὼ παῖς εἰμί. πατὴρ δ' ἐμὸς εὔχεται εἶναι, οὐκ ἠρκέσθη δὲ παῖς εἰπών, ἀλλ' ἐπήγαγε καὶ τό, πατὴρ δ' ἐμός ἐστι, διὰ τὴν ὁμωνυμίαν τοῦ παῖς. οὐ μόνον γὰρ δουλική ποτε λέξις ἐστὶν ὡς καὶ αἱ παιδίσκαι δηλοῦσιν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἁπλῶς νέον δηλοῖ, καὶ τὸν θέσει δὲ υἱόν. εἰ δὲ καὶ δυνατός ἐστιν εἰς βοήθειαν ὁ τοιοῦτος πατήρ, πρέποι ἂν καὶ τὸ ἐφεξῆς. αὐτὸς δ' αἴκ' ἐθέλῃσιν ἰήσεται, οὐδέ τις ἄλλος θνητῶν ἀνθρώπων. ἀπαγόρευσις δὲ ἀνθρωπίνης ἐπικουρίας τό, αἲ γὰρ δὴ ψυχῆς τε καὶ αἰῶνος τουτέστι ζωῆς σε δυναίμην εὖνιν ποιήσας, πέμψαι δόμον ἄϊδος εἴσω, ὡς οὐχὶ ὁ δεῖνα ἰήσεταί σε. λέγει δὲ εὖνιν, ὡς ἀπὸ τοῦ εἷς οἷος, τὸν μεμονωμένον, ἤτοι ἐστερημένον. ὅθεν καὶ εὐνοῦχος ὁ ἐστερημένος ὀχείας. ψιλοῦται δὲ τὸ εὖ, ὡς ἔχον ἀναδραμεῖν εἰς ὁμοιότητα τοῦ ἕκηλος εὔκηλος καὶ τῶν ὁμοίων. Οἰκειότατος δὲ λόγος τό, εἰ ἐτεόν γε σός εἰμι πατὴρ δ' ἐμὸς ἢ ἑταῖρος ἢ ἀδελφὸς εὔχεται εἶναι, δός μοι τόδε τι γενέσθαι. εἰ δὲ καὶ πρὸς κάκωσιν ἡ ἀξίωσις, οἰκεῖον ἐπαγαγεῖν ποτε τό, δὸς μὴ τὸν δεῖνα οἴκαδ' ἱκέσθαι. ἀλλ' εἴ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἱκέσθαι οἶκον ἐϋκτίμενον καὶ ἑὴν ἐς πατρίδα γαῖαν, ὀψὲ κακῶς ἔλθοι. Ὅτι οἶδε μὲν Ὀδυσσεὺς ἀπογόνους Ποσειδῶνος τοὺς κύκλωπας. οὗπερ υἱὸς ὢν ὁ κύκλωψ, πρὸς αἵματος ἦν τοῖς Φαίαξιν. οἶδε δὲ ὅμως καὶ κακῶς διατεθεῖσθαι αὐτοὺς τοῖς κύκλωψιν, οἵ ποτε σφέας σινέσκοντο. διὸ οὐδὲ ὑποπτεύει βλαβήσεσθαι διηγούμενος παρὰ τοῖς φιλοξένοις μισοκύκλωψι τὴν τοῦ κακοξένου κύκλωπος τύφλωσιν, τοῦ καὶ κακοῦ καὶ μέγα κακῶν. εἰ δὲ καὶ φιλίως οὗτοι διέκειντο οὐκ ἐπὶ συγγενοῦς ὡς ἐρρέθη, ἀλλὰ τὴν ἐκείνου ἀρὰν πληρουμένην ἄρτι προβάλλεται εἰς πειθώ. ὡς ἐκεῖνα πάσχων, ἅπερ ὁ κύκλωψ ηὔξατο. ποῖα ἐκεῖνα; εἰ καὶ μοῖρά ἐστιν Ὀδυσσῆα πτολιπόρθιον οἴκαδε ἱκέσθαι, ὀψὲ κακῶς ἔλθοι ὀλέσας ἄπο πάντας ἑταίρους, νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίας, ὁποία νῦν ἡ τῶν Φαιάκων, εὕροι δ' ἐν πήματα οἴκῳ. ὥστε τὰ ἐκείνου κατεύγματα γίνονται εἴπερ οἱ Φαίακες αὐτὸν εἰς Ἰθάκην νηὶ πέμψουσι. προοικονομία δέ τινι ἡ ἀναφώνησις τῆς ἐφεξῆς τοῦ Ὀδυσσέως παθῶν, καὶ ταῦτά εἰσι. Τὸ δὲ πτολιπόρθιον οὐ πρωτότυπον ὁ πτολίπορθος ὡς τοῦ κάπηλος τὸ καπήλειος, εἰκῇ παρέρριπται. τί γὰρ ἔδει τὸν κύκλωπα, ἔπαινον Ὀδυσσέως εἰπεῖν; ἴσως δὲ καὶ εἰρωνικῶς αὐτὸ εἶπεν ὁ κύκλωψ, ὡς τοῦ Ὀδυσσέως πρὸ βραχέων οὕτως ἑαυτὸν καλέσαντος. μονονουχὶ μυκτηρίζων εἴπερ ὁ ὀλίγος καὶ οὐτιδανὸς καὶ ἄκικυς, πτολιπόρθιος ἑαυτὸν ἀποκαλεῖ. Ἰστέον δὲ ὅτι τὰ ἀνάλογα τό, πτολιπόρθιος. καὶ τό, αἰδοῖος αἰδοίιος. ὁμοῖος ὁμοίιος. ὀρθὸς ὄρθιος. λοῖσθος λοίσθιος. καὶ ὅτι πρὸς τοιαύτην ἀκολουθίαν, καὶ οἱ Δωριεῖς, τὸ ἆσσον, ἄσσιον φασὶν ὡς παραδίδοται. καὶ τὸ αἶψα, αἴψιον. καὶ τὸ μᾶλλον, μάλλιον. οὕτω δέ, καὶ τὸ ἐγγύς, ἔγγιον. Ὅτι ναύσταθμον φράζει τό, ἔνθα περ ἄλλαι νῆες ἐΰσσελμοι μένον ἀθρόαι. ἐλλιμενισμὸν δὲ τό, νῆα μὲν ἔνθ' ἐλθόντες ἐκέλσαμεν ἐν ψαμάθοισιν. ἐκ δ' αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης. τί δὲ τὸ κέλσαι καὶ τίς ὁ ῥηγμίν, ἀλλαχοῦ δηλοῦται. Ὅτι τὰ τοῦ κύκλωπος μῆλα, ἐπίσης ἐδάσαντο κατὰ νῆας οἱ ἀμφὶ τὸν Ὀδυσσέα. ἀρνειὸν δὲ αὐτῷ ἔδοσαν ἔξοχα. ἴσως, τὸν προιστάμενον αὐτόν, ὃν καὶ ἔθυσεν ἐπὶ θινὶ Διὶ φυξίῳ ἴσως ἢ καὶ σωτῆρι κατὰ τοὺς ὕστερον Ἀττικούς. ὁ δέ, φησὶν οὐκ ἐμπάζετο ἱρῶν. τουτέστιν οὐκ ἐπεστρέφετο τῆς θυσίας. ὥστε οὐδὲ ἐκαλλιέρει τηνικαῦτα Ὀδυσσεύς. ἀλλ' ἄρα φησὶ μερμήριζεν ὅπως ἀπολοίατο πᾶσαι νῆες καὶ ἐμοὶ ἑταῖροι. καὶ τοῦτο δὲ προαναφώνησις τῶν ἐφεξῆς πεισομένων ἐστίν. εἶτα διαφόρως στίχων ῥηθέντων ὡς ἐν τύπῳ κοινότερος περὶ δαιτὸς καὶ ὕπνου καὶ ἀπόπλου, πολλαχοῦ γὰρ καὶ ἀλλαχοῦ κεῖνται, πληροῦται ἡ ῥαψῳδία.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Κ. ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Τὰ περὶ τὸν Αἴολον ἀπαγγέλλει, τὸν τῶν ἀνέμων φύλακα, ὃς ἰδὼν Ὀδυσσέα οἰκείως ἄνεμον τὸν ζέφυρον, τοὺς ἄλλους ἀνέμους ἐγκαθείρξας ἀσκῷ. ὃν οἱ ἑταῖροι λύσαντες κοιμωμένου Ὀδυσσέως, ἐπεὶ ἐν αὐτῷ χρυσὸν εἶναι νομίζοντες, ὑποστρέφουσι πρὸς Αἴολον. οὐ προσιεμένου δὲ τοῦ Αἰόλου τὸν Ὀδυσσέα ἐκεῖθεν ἀποπλέων, εἰς Λαιστρυγόνας ἀφικνεῖται. παρ' οἷς ἕνδεκα τῶν νεῶν ἀπολέσας, μιᾷ εἰς Αἰαίαν τὴν νῆσον παραγίνεται. καὶ σὺν Εὐρυλόχῳ τοὺς ἡμίσεας τῶν ἑταίρων κλήρῳ λαχόντας ἐκπέμπει πευσομένους τίνες οἱ κατοικοῦντες. μεταμορφωθέντων δὲ ἐκείνων εἰς σῦς ὑπὸ τῆς Κίρκης πλὴν Εὐρυλόχου, αὐτὸς ἐπὶ ζήτησιν ἐλθὼν, λαβὼν παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ φάρμακον τὸ μῶλυ, οὐδὲν βλάπτεται. ἀλλὰ καὶ τῶν ἑταίρων τὴν ἀρχαίαν φύσιν λαβόντων, ἐνιαυτὸν παραμείνας παρὰ τῇ Κίρκῃ, εἰς ᾅδου κατέρχεται.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Κ. ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Ὅτι τὰ περὶ Αἰόλου καὶ Λαιστρυγόνων καὶ Κίρκης δῆλα λαμβάνουσα ἡ ῥαψῳδία, οὕτω καὶ ἐπιγράφεται ὑπὸ τῶν παλαιῶν, ἀρχομένη ἐντεῦθεν. Αἰολίην δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθα. ὃ ἑρμηνεύων, ἐπάγει. ἔνθα δ' ἔναιεν Αἴολος Ἱπποτάδης φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσι, πλωτῇ ἐνὶ νήσῳ. εἶτα ἐκφράζων τὸ κατ' αὐτὴν στερρόν, φησί. πᾶσαν δέ τέ μιν πέρι τεῖχος χάλκεον ἄρρηκτον. λισσὴ δ' ἀναδέδρομε πέτρη. καὶ ἴσως, τοῦτό ἐστι τὸ χάλκεον τεῖχος. πέτρα δηλαδὴ λεία καὶ δυσανάβατος, περιβόλου δίκην τὴν νῆσον περιθέουσα. ἄλλως γάρ, ἀπίθανόν ἐστι νοῆσαι τεῖχος ὅλον χάλκεον. Αἰόλοι δέ φασι, τρεῖς ἐν ταῖς ἱστορίαις ὀνομαστοί. εἷς, ὁ Κρηθέως καὶ Ἀθάμαντος καὶ Σισύφου πατήρ, Ἕλληνος παῖς. ὅθεν Ἕλληνα, γόνῳ μὲν φασι, Διὸς εἶναι. λόγῳ δέ, Δευκαλίωνος. ἕτερος δὲ Αἴολος, ὁ ἐκ Μελανίππης καὶ Ἱππότου, ὁ διὰ τοῦτο νῦν Ἱπποτάδης. τρίτος δέ, ὁ ἐκ Ποσειδῶνος καὶ Ἄρνης. Ἀσκληπιάδης δέ, ἐπὶ τὸν τρίτον τοῦτον φησὶ τὸν Ὀδυσσέα ἐλθεῖν. Ὅτι δὲ ὁμώνυμος

Αἰολίην δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ'. ἔνθα δ' ἔναιεν
Αἴολος Ἱπποτάδης φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Πλωτῇ ἐνὶ νήσῳ. πᾶσαν δέ τέ μιν πέρι τεῖχος
Χάλκεον ἄρρηκτον. λισσὴ δ' ἀναδέδρομε πέτρη.
Τοῦ, καὶ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροις γεγάασιν.
Ἓξ μὲν θυγατέρες. ἓξ δ' υἱέες ἡβώοντες.
Ἔνθ' ὅγε θυγατέρας πόρεν υἱάσιν εἶναι ἀκοίτας.
Οἱ δ' αἰεὶ παρὰ πατρὶ φίλῳ καὶ μητέρι κεδνῇ

Δαίνυνται. παρὰ δέ σφιν ὀνείατα μυρία κεῖται.
Κνισσῆεν δέ τε δῶμα περιστεναχίζεται αὐλῇ
Ἤματα, νύκτας δ' αὖτε παρ' αἰδοίῃς ἀλόχοισιν
Εὕδουσ' ἔν τε τάπησι καὶ ἐν τρητοῖς λεχέεσσι.
Καὶ μὲν τῶν ἱκόμεσθα πόλιν καὶ δώματα καλά.
Μῆνα δὲ πάντα φίλει με καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα,
Ἴλιον. ἀργείων τε νέας. καὶ νόστον ἀχαιῶν.
Καὶ μὲν ἐγὼ τὰ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα.
Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼν ὁδὸν ᾔτεον ἠδ' ἐκέλευον
Πεμπέμεν, οὐδέ τι κεῖνος ἀνήνατο. τεῦχε δὲ πομπήν.
Δῶκε δέ μοι ἐκδείρας ἀσκὸν βοὸς ἐννεώροιο.
Ἔνθα δὲ βυκτάων ἀνέμων κατέδησε κέλευθα.
Κεῖνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε κρονίων,
Ἠμὲν παυέμεναι, ἠδ' ὀρνύμεν ὅν κ' ἐθέλῃσι.
Νηὶ δ' ἐνὶ γλαφυρῇ κατέδει μέρμιθι φαεινῇ
Ἀργυρέῃ, ἵνα μή τι παραπνεύσῃ ὀλίγον περ.
Αὐτὰρ ἐμοὶ πνοιὴν ζεφύρου προέηκεν ἀῆναι,
Ὄφρα φέροι νῆάς τε καὶ αὐτούς. οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν
Ἐκτελέειν, αὐτῶν γὰρ ἀπωλόμεθ' ἀφραδίῃσιν.

λέξις ὁ αἰόλος, οὐκ ἔστιν ἀμφιβαλεῖν. κύριον τι γάρ ἐστι. σημαίνει δὲ καὶ τὸν ποικίλον, καὶ τὸν ταχύν. ἡ ὄνομα δὲ ἰχθύος. ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, δύο γοῦν σκάρων. ὧν ὁ μὲν, ὀνίσκος. ὁ δὲ, αἰόλος. Ὅτι δὲ τοῦ πρώτου αἰόλου ἔγγονον τοῦ ἕλληνος ἰδίου παρόνυμον τὸ τῶν αἰολέων ἔθνος, αἱ ἱστορίαι δηλοῦσιν. ὥσπερ καὶ δωριεῖς ὠνόμασται, ἀπὸ δώρου υἱοῦ ξούθου. οἳ καὶ πελοπόννησον ὕστερον ᾤκησαν, συγκατάγοντες τοὺς ἡρακλείδας. ἡγουμένου αὐτῶν, δύμαντος καὶ παμφύλου τῶν αἰγιμιοῦ παίδων. τινὲς δὲ καὶ ἐν συρακούσαις ᾠκίσθησαν. καὶ οὕτως ἐπλατύνθη τὸ τῶν δωριέων ἔθνος ἄχρι καὶ εἰς αὐτὴν βοιωτίαν. ἔσχε δὲ πλάτος καὶ τὸ δωρικόν, αἰόλου φασὶ καταδραμόντος τὴν θετταλίαν καὶ πάντας ποιήσαντος αἰολεῖς κληθῆναι. οὗ τῆς θυγατρὸς παῖς, βοιωτός. ἀφ' οὗ οἱ βοιωτοί. κἀντεῦθεν ἔσχον αἰολεῖς ἡ βοιωτία. ἡ ἰδιάζουσα τῇ κατ' αὐτὴν γλώσσῃ, ὅμως ἐκέκρατο καὶ δωρικῇ ὡς ἐρρέθη διαλέκτῳ, ἔτι δὲ καὶ αἰολικῇ. εἰ δὲ ἐκ τῶν εἰρημένων αἰολέων ἢ τοῦ δηλωθέντος αἰόλου τοῦ σημαίνοντος τὸν ποικίλον τὸ αἰολίξαι εἴποι τις τὸ ἀπατῆσαι, ζητητέον ἄλλοθεν. Ὅρα δὲ τὸ, αἰολία νῆσος. ὀφεῖλον μὲν κτητικῷ λόγῳ διὰ διφθόγγου ἔχειν τὴν παραλήγουσαν ὡς ἀπὸ τοῦ αἰόλου ὃ παρωνυμεῖται. διὰ δὲ τὸ κακομέτρητον, γραφὲν διὰ τοῦ ἰῶτα ὡς ἂν ἀπὸ ποθὲν μετρικὸς δάκτυλος. Ἱστέον δὲ ὅτι ὅμηρος μέν, μιᾶς μέμνηται νήσου αἰολίας. οἱ δὲ παλαιοί, νήσους αἰόλου ἑπτὰ ἱστοροῦσι πρὸς τῇ σικελίᾳ. εἰσὶ δὲ αὗται. αἰολίς, ἢ μᾶλλον αἰολία. ἔνθα ἴσως ἦν τὸ τοῦ αἰόλου βασίλειον. στρογγύλη, διδύμη. ἱερά. λιπάρα. ἐξ ἧς καὶ σίλαος λέγεται παρὰ θεοκρίτῳ λιπαῖον διὰ τὰ ἐκεῖ ἀναφυσώμενα πυρά. ἐρικώδης. καὶ φοινικώδης. καλεῖται δὲ μία τούτων κατά τινας, καὶ ἱκέσιον. λέγονται δὲ καὶ νῆσοι λιπαραίων, ἢ πᾶσαι ἢ τούτων τινές, διὰ τὸ τῆς λιπάρας ἐπίσημον. φασὶ γοῦν καὶ ὁ γεωγράφος, οὕτω. λιπαραίων νῆσοι ἑπτά. μεγίστη δέ, λιπάρα. κνιδίων ἄποικος. ἐγγυτάτω σικελίας. μία δέ φασιν αὐτῶν καὶ ἡ εὐώνυμος, καλουμένη οὕτω, διὰ τὸ εὐώνυμος κεῖσθαι τοῖς ἐκ λιπάρας εἰς σικελίαν πλέουσιν. ὅμηρος δέ, μιᾶς μέμνηται νήσου. ἣν τινὲς ἐκτετοπισμένην φασὶν πλάττεσθαι τῷ ποιητῇ, καθὰ καὶ τὴν τῶν φαιάκων, καὶ τὴν τῆς καλυψοῦς, καὶ τοὺς λωτοφάγους δέ, καὶ τοὺς κύκλωπας. ἄλλοι δέ γε ἀπεναντίας τούτοις ἰόντες καὶ περὶ σικελίαν καὶ ἰταλίαν πεπλανῆσθαι τὸν ὀδυσσέα εἰπόντες, οὐ μόνον τοὺς κύκλωπας οἴδασι λεοντίνους καλουμένους, ἀλλὰ καὶ λωτοφάγους παρὰ τῷ ποιητῇ φασὶν εἶναι, τοὺς νῦν ἀκραγαντίνους. οἱ δέ, τοὺς καμαριναίους. Ἱστέον δὲ καὶ ὅτι αἰόλιοι μὲν νῆσοι διὰ διφθόγγου παρὰ τοῖς παλαιοῖς, αἱ τοῦ αἰόλου. ἃς ἐν τῷ τυρρηνικῷ πελάγει κεῖσθαι φασί τινες. αἰολίδες δέ, αἱ τῶν αἰολέων περὶ ἀσίαν. καὶ ἄλλως δέ, αὗται μέν, αἰόλου νῆσοι. ἐκεῖναι δέ, νῆσοι αἰολέων. Τὸ δὲ ἱπποτάδης, ὅμοιόν ἐστι τῷ βουτάδης. ὡς γὰρ βούτης βούτου βουτάδης, οὕτως ἱππότης ἱππότου ἱπποτάδης. τοιοῦτος γὰρ ὁ πατρωνυμικὸς τύπος τῶν εἰς ης λεγόντων κυρίων ὀνομάτων ὧν εἰς ου ἡ γενική. ὥσπερ καὶ τῶν εἰς ας. οἷον ἀλεύας ἀλευάδης. καὶ τῶν δὴ τῶν ιος καθαρῶν. οἷον ἥλιος ἡλιάδης. τοῦ δὲ βουτάδου σύνθετον, οἱ ἐτεοβουτάδαι, γένος πολὺ καὶ λαμπρόν, ἀπό τινος βούτου. ἀφ' οὗ γένους, οἱ ἱερεῖς καθίσταντο φασὶν ἀθήνησι. καὶ εἰσὶν ἐτεοβουτάδαι, οἱ ἀληθῶς ἐκ τοῦ βούτου. καθ' ὁμοιότητα τῶν, ἐτεόκρητες οἱ ἰθαγενεῖς κρῆτες. πλωτή, ἢ κατά τι κύριον ὄνομα, ἢ ἡ κειμένη ἐν πλεομένοις τόποις καὶ δὴ τούτοις γνωριζομένοις. κατ' ἄλλους δὲ φράσαι, ἡ περιπολουμένη ὑπ' ἀνθρώπων. ἢ ἄλλως, ἡ περιπλεομένη κύκλῳ καὶ μὴ κατὰ τὰς ἄλλας οὖσα πλήρης ὑφάλων πετρῶν. ἀρίσταρχος δέ φασι πλωτὴν λέγει, τὴν φορητὴν καὶ οἷον περιφερομένην ἢ συνεχῶς σειομένην ἢ ἄλλως ὁπωσοῦν. ὡς ποτὲ μέν, ἐν δεξιοῖς ὁρᾶσθαι μάρισι, ποτὲ δὲ ἐν ἀριστεροῖς. ὁποῖον δή τι καὶ περὶ δήλου ἱστόρηται. ἧς καὶ χωρίον τι ὁ τρίμοιρον παρὰ λυκόφρονι, ἔκ τινος διαύ-

τῆς αἰτίας κληθείς. παραπλέουσι δὲ ἐπὶ τοῦ αἰόλου οἱ παλαιοί, ἔτι τοῦτο, ἣν δὲ τῇ παρούσῃ φασὶ τὰ κυμάτωσι δᾶλος παντοδαπῶν ἀνέμων ῥιπαῖς καὶ ὁ μὲν ἐπὶ ἀρίσταρχον, φασὶν εἰκότερον ἔστιν οὕτω νοεῖν, ὡς μὴ ἐρριζῶσθαι τὴν τῶν ἀνέμων νῆσον ἣν αἴολος διακατέχει. ἕτεροι δέ φασιν, ὡς ὑπὲρ ἐπιπολῆς τῇ θαλάσσῃ, οὐκ ἂν εἰς δεύτερον εὗρεν αὐτὴν ὁ ὀδυσσεύς, πάλιν πλέων εἰς αὐτὴν ἐπανελθών. λύουσι δὲ ὅτι οὐ πάντως εὐφυῶς, οὐ γὰρ καὶ πλωτὴ ἦν ἡ νῆσος, ἀλλ' οἱ ἄνεμοι, ὡς εἰς πατρίδα ἐπανιόντες αὐτὴν κατὰ μῦθον, συναπήγαγον τὰς νῆας καὶ τὸν ὀδυσσέα ὅπου περ ἂν καὶ ἦν πρὶν ἐκπλεύσασα. καινὸν δὲ οὐδὲν τοιοῦτόν τι ἐπὶ τὴν ποιητὴν εἰπεῖν, εἴγε ἐπὶ τὴν λιβύην ἕτεροι τερατεύονται διονύσου πόλιν εἶναι ἣν οὐκ ἐνδέχεται δὶς τὸν αὐτὸν ἐξευρεῖν ὡς μυθεύεται. καὶ ἡρόδοτος δέ, ἱστορεῖ ὡς νῆσος πλωτὴ λέγεται περὶ αἴγυπτον ἐν λίμνῃ βαθείᾳ καὶ πλατείᾳ. ἐκαλεῖτο δὲ ἡ τοιαύτη, χέμμις.

Ὅτι τὸν ῥηθέντα αἴολον, ὁ τῆς ἀλληγορίας λόγος, εἰς ἐνιαυτὸν ἀνάγει. διὸ καὶ δίδωσιν αὐτῷ δώδεκα παῖδας, τὴν τῶν μηνῶν δωδεκάδα. καὶ τούτων τοὺς μὲν, θηλείας λέγει. τοὺς καρποφόρους δηλαδὴ μῆνας καὶ κατὰ τὰ θήλεα γονιμικούς. τοὺς δέ, ἄρρενας, ὅσοι δηλονότι οὐ τοιοῦτοι μὲν συμβάλλονται δὲ ὅμως τῇ γῇ πρὸς γονιμότητα, τὴν ἐφεξῆς. ὁποῖοί τινες οἱ πρὸ τοῦ ἔαρος. οὓς δὴ παῖδας τοῦ ἐνιαυτοῦ, καὶ συνηρμόσθαι ἀλλήλοις λέγει διὰ τὸ κατὰ τὰς ὥρας οὐ μόνον συναμέρειον, ἀλλὰ καὶ ἀλληλουχούμενον. τὸν δὲ τοιοῦτον αἴολον, ἐπεὶ ὅτου τε νέον ἐστί φασὶ δῆθεν τὸ ταχὺ τοῦ χρονικοῦ παρρόου. καὶ ταμίαν δὲ ἀνέμων ἐπεὶ καὶ ἄνεμοι καθ' ὥρας τινὰς πνέουσι καὶ κατὰ καιρὸν ὡς τὰ πολλά. οἷον οἱ ἐτησίαι μέν, θέρους. φθινοπώρου δέ, οἱ νότοι. καὶ ἔαρος, οἱ λευκόνοτοι. ὁ δὲ ὡς εἰκὸς ἱστορικὸς λόγος, ἄνθρωπόν τινα συνετὸν καὶ εὔπορον τὰ εἰς βίον καὶ εἰς λοιποὺς λόγους, τὸν αἴολον παραδίδωσι διὰ πολυπειρίαν φρονήσεως. διὸ καὶ ἡ παροιμία, αἰόλον τὸν ποικίλον καὶ πανοῦργον φησίν. ἀφ' οὗ σύνθετον, αἰολοχαίτης ὁ ποικίλας ἔχων τρίχας ἄνθρωπος δηλαδὴ ἢ ἵππος ἢ ἄλλο τι ζῷον. ὅπερ εἰ καὶ πίπτει, λέγοιτ' ἂν καὶ ποικίλον κυρίως. δοκεῖ δὲ παρὰ τὸν πόκον εἰρῆσθαι ὁ ποικίλος. δῆλον δὲ ὡς ἡ σύνθεσις τοῦ αἰολοχαίτης, κατὰ τὸ κυανοχαίτης. δερμοχαίτης. γλαυκοχαίτης. μελαγχαίτης. ἡ δὲ περὶ τούτων ὁμηρικὴ φράσις, τοιαύτη. τοῦ, καὶ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροις γεγάασιν. ἓξ μὲν θυγατέρες. ἓξ δ' υἱέες ἡβώοντες. ἔνθ' ὅγε θυγατέρας πόρεν υἱάσιν εἶναι ἀκοίτις, κατὰ ἔθος ἀρχαῖον. καθ' ὃ καὶ ὁ ζεὺς συνῴκει τῇ ἥρᾳ. ἰδόκει γοῦν τοῖς παλαιοῖς, μέγα τι τὴν ἐκ φύσεως φιλοστοργίαν εἰς ὁμοφροσύνην συμβάλλεσθαι. ἀλκιβιάδην μέντοι περιεξυλημένον ἐν τοῖς δήμοις βίον ἐξαλλίστερον, ἴσως φασὶν ἀντιπαθεῖς παρανόμων εἶναι καὶ εἰς γυναῖκας καὶ εἰς τὴν ἄλλην δίαιταν, συνεῖναι γὰρ καὶ μητρὶ καὶ θυγατρὶ καὶ ἀδελφῇ ὡς τοὺς πέρσας. εἶτα καὶ τὰ ἑξῆς ἐπὶ τῶν παίδων ἐπάγων, φησίν. οἳ δ' αἰεὶ παρὰ πατρὶ φίλῳ καὶ μητέρι κεδνῇ, δαίνυνται. παρὰ δέ σφιν ὀνείατα μυρία κεῖται. κνισῆεν δέ τε δῶμα περιστεναχίζεται αὐλῇ ἤματα. νύκτας δ' αὖτε, παρ' αἰδοίῃς ἀλόχοισιν εὕδουσιν ἔν τε τάπησι καὶ ἐν τρητοῖσι λεχέεσσι. καὶ οὕτω διασκευάσας τὰ κατὰ τούτους, ὡς τρυφῶντας παραστήσας ὡς ἐπὶ τὸ δίον ἀναπεπτωκότας ὁποῖοι δή τινες καὶ οἱ φαίακες οὓς καὶ θεραπεύει τῇ τῶν ὁμοιοπαθῶν ἱστορίᾳ, καὶ τὸ τέλος δὲ τῆς διασκευῆς καλλύνας περισσῶς, ἀλόχοισι, τάπησι, τρητοῖσι λεχέεσσιν, οὐδέν τι περὶ τῶν τοῦ αἰόλου δωμάτων οὐ διάσκευον εἰπεῖν ἠθέλησεν οὐδὲ περὶ τῆς πόλεως, ἀλλ' ἠρκέσθη μόνον εἰπὼν ὡς καὶ τούτων ἱκόμεσθα πόλιν καὶ δώματα καλά. δοκεῖ δὲ χρῆσθαι κατακόρως ἐκφράσεσι. διὸ ὡς μυρία ὀνείατα εἰπών, οὐδέν τι πλέον οὐδὲ ἐπὶ αὐτῶν προσέθετο. καὶ δῶμα δὲ κνισῆεν φάμενος ὃ κνισῶδες καὶ εὔοσμον ἢ τὸ κνίσσης μετέχον, ἠρκέσθη εἰς τοσοῦτον εἰπών. ὡς μηδέν τι μὴν δὲ περὶ τῆς ἐνταῦθα κνίσσης παρασημηνάμενος. ἰστέον δὲ ὅτι ὁ παραφράσας τὴν ὀδυσσείαν ῥήτωρ, οὕτω γοργῶς μετέβαλε τὰ κατὰ τοὺς παῖδας τοῦ αἰόλου, πάντες, κοινῇ παρ' αὐτῷ δίαιταν εἶχον, πλήν γε δὴ ὅσα νύκτωρ ἀναγκαίως ἐγίνετο. τὸ δὲ περιστεναχίζεται, ἀντὶ τοῦ περιηχεῖται. ὡς καὶ τοῦ τοιούτου δώματος ἠχήεντος ὄντος. ἢ ἀντὶ τοῦ, στενοχωρεῖ τοῖς δαινυμένοις. περὶ δὲ ταπήτων, ἀρκεῖ εἰπεῖν ἄρτι, ὅτι ἐοίκασι ταὐτόν τι εἶναι τάπητες καὶ δάπιδες, ὡς δηλοῖ παυσανίας ἐν οἷς φασὶ ψιλοδάπιδας, ψιλὰς καὶ μὴ μαλλωτάς. ὡς δηλαδὴ ὡς μαλλωτῶν οὐσῶν δαπίδων ὁποῖοι καὶ οἱ τάπητες ὡς ἐπίπαν. τῶν δὲ παίδων αἰόλου, καὶ ὀνόματα ἐκτίθενται οἱ παλαιοί. περὶ ὧν οὐκ ἀναγκαῖον ἐνθεῖναι οὐ μόνον δὲ τοσοῦτον. αἴολος τὴν λαιστρυγόνος, ἐγέννησε τοὺς δεῖνα καὶ τὰς δεῖνα. ὅρα δὲ καὶ ὡς οὐκ ἠξίωσεν ὁ ποιητὴς ἱστορῆσαι καθὰ ἐπὶ τῶν φαιάκων πολλά τινα, οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν ἐν τῇ τοῦ αἰόλου νήσῳ, ἀλλ' ἠρκέσθη τὰ κατὰ τὸν βασιλέα δῆθεν τοῦ ὀδυσσέως εἰπεῖν. ἵνα μὴ τὰ τῆς ποιήσεως πάρεργα, πλέω τοῦ ἔργου γίνηται εἰ ἐπὶ τοῦ καθ' ἕκαστα ἐμπλατύνηται. διὸ καὶ ὑφηγούμενος τὴν τοιαύτην μέθοδον ὁ ὁμηρικὸς ὀδυσσεύς, ἐπάγει. μῆνα δὲ πάντα φίλει με καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα. ἴλιον ἀργείων τε νέας καὶ νόστον ἀχαιῶν. ἐξ οὗ φιλομαθῆ καὶ τὸν αἴολον δηλοῖ. καὶ ἐμφαίνει, δύνασθαι μὲν κἀνταῦθα πολλὰ λέγειν μὴ ἐθέλειν δὲ πολυλογεῖν.

Ὅτι σαφοῦς ἀπαγγελίας τό, καὶ μὲν ἐγὼ τὰ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα.

Ὅτι τὸ ἐν ἄλλοις λόγῳ διδαχθὲν ὡς χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν, πραγματικῶς ἐνταῦθα παραδίδοται ἐν τῷ, ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ ὁδὸν ᾔτεον καὶ ἐκέλευον πέμπειν, οὐδέ τι κεῖνος ἀνήνατο. τεῦχε πομπήν. ὀδυσσεὺς δὲ τοῦτο λέγει, ἐρεθίζων τὸν ἀλκίνοον εἰς ἔργον ὅμοιον.

Ὅτι αἴολος ἐκδείρας ἀσκὸν βοὸς ἐννεώροιο διὰ τὸ στερρόν τι καὶ ἄρραγές, δῶκε τῷ ὀδυσσεῖ. ἔνθα βυκτάων ἀνέμων κατέδησε κέλευθα. κεῖνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε κρονίων. νηὶ δ' ἐνὶ γλαφυρῇ κατέδει μέρμιθι φαεινῇ, ἀργυρέῃ, ἵνα μή τι παραπνεύσῃ ὀλίγον περ. αὐτὰρ ἐμοὶ πνοιὴν ζεφύρου προέη

που ἀεῖναι. ὄφρα φέροι νῆάς τε καὶ αὐτοὺς, τουτέστιν ὑμᾶς. ἀφίεται δὲ πνέειν ζέφυρος, οἷα ἐπιτήδειος πρὸς τὸν ἐς Ἰθάκην πλοῦν. Τὸ δὲ ταμίας ἀνέμων ἑρμηνεύων ὁ ποιητὴς, ἐπάγει. ἠμὲν παυέμεναι ἠδ' ὀρνύμεν ὅν κ' ἐθέλῃσι. τουτέστι, τὸν μὲν, δι' ἀποκρύπτειν, τὸν δὲ, προβάλλεσθαι. ὁποῖόν τι καὶ οἱ ταμίαι ποιοῦσι. τὰ μὲν, προτιθέντες, τὰ δ' ἀποτιθέμενοι. χρήσιμον δὲ εἰς τὸ, ἀνέμους παυέμεναι, καὶ τὸ ἀνεμοκοῖται, γένος ἐν Κορίνθῳ ἀνέμους κοιμίζοντες. εἰς ὅπερ δεξιῶς λέγεται διακεῖσθαι καὶ Ἐμπεδοκλῆς. οὗ καὶ ἡ εἰς αὐτὸ τέχνη ἱστόρηται. πιθανὴ δὲ καὶ ἀστεία καὶ ἡ δι' ἀργύρου δέσις τοῦ ἀσκοῦ. ὡς ἂν ἀπατηθέντες οἱ ἑταῖροι, λύσωσι τὸν ἀσκὸν, οἷα χρημάτων πλῆθος εἶναι εἰκάζοντες ἐκ τοῦ πολυτελοῦς τοῦ δεσμοῦ. πρὸς μέντοι τὸ φαινόμενον, ἵνα μή τι παραπνεύσῃ τουτέστιν ἐκπνεύσῃ ἀνέμου. ὡς τοῦ ἀργυρέου μίτου, ὃ σύρμα φασὶν οἱ ἰδιωτίζοντες, σφιγκτότερον πιέζοντος ἤπερ ὁ σχοῖνος, καὶ βαθύτερον. ἔστι δὲ καὶ ἄλλως ἀργυροῦν λέγειν σφήκωμα ὑπὲρ τὴν τοιαύτην ἀργυρέαν μέρμιθα. κατὰ τὸ, χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο, ὅπερ ἐν Ἰλιάδι κεῖται. Ταμίας δὲ ἀνέμων ὁ Αἴολος, οὐ μόνον ἀλληγορικῶς ὡς προείρηται, ἀλλὰ καὶ κατὰ ἱστορίας ἀλήθειαν. σοφὸς δὲ ἀνὴρ παραδίδοται καὶ [illegible] οἷα προγνωστικὸς ἀνέμων πνοῆς. ὡς ἐντεῦθεν, πολλοῖς προλέγων ἢ εὐπλοίας ἢ δυσπλοίας περὶ τὸν πλοῦν καὶ εὐστοχῶν, φήμην διαδοῦναι ὡς ἄρα καὶ ταμίας ἦν ἀνέμων καὶ δεσμεῖν εἶχεν αὐτούς. ὥσπερ καὶ τὸν Ἄτλαντα κατ' εὐστοχίαν τὴν τῶν οὐρανίων κινήσεων, ἀνέχειν εἶπεν ὁ μῦθος τὸν οὐρανόν. ἕτεροι δέ φασι καὶ ὅτι ἐκ τῆς διαφορᾶς τῶν βρόμων τῶν ἐν ταῖς νήσοις Αἰόλου οὓς οἱ ἐκεῖ τοῦ πυρὸς κρατῆρες ποιοῦσι καὶ ἐκ τῶν ἀναφυσημάτων καὶ φλογῶν καὶ λιγνύος, προσημαίνειν καὶ ὁ εἰς τρεῖς ἡμέρας πνεύσων ἄνεμος. καί τις κατὰ τὸν γεωγράφον ἐν Λιπάρᾳ γενομένης ἀπλοίας, προεῖπε τὸν ἐσόμενον πλοῦν καὶ οὐ διεψεύσατο. διὸ καὶ Αἴολος, ταμίας ἀνέμων ἐλέχθη. ὡς ἐκ τοιούτων ζητῶν τὸν πλοῦν τεκμαιρόμενος καὶ προσημαίνων τοῖς ἐκπλέουσι φασὶν ἐν τοῖς κατὰ τὸν σικελικὸν πορθμὸν τόποις, ἀμφιδρόμοις οὖσι καὶ δυσεκπλόοις διὰ τὰς παλιρροίας.

Ὅτι δὲ οὐ μόνος Αἴολος ἐν μύθοις διὰ σοφίαν καὶ εὕρεσιν τοῦ χρησίμου, ἀλλὰ σὺν ἄλλοις μυρίοις καὶ Δαναὸς ὡς προδείξας τὰ ἐν Ἄργει ὑδρεῖα, καὶ Ἀτρεὺς τὸν τοῦ ἡλίου δρόμον ὑπεναντίον τῷ οὐρανῷ, ὁ γεωγράφος λέγει καθὰ καὶ ἕτεροι. Τὸν δὲ ἀσκὸν ὅθεν ὑποκοριστικὸν οὐ μόνον ἀσκίον ἀλλὰ καὶ ἀσκίδιον ὡς τὸ, εἰσὶ πέντε μύρων βαβυλωνίων ἔχοντες ἀσκίδια, οἱ μὲν, οὕτως ἐξεδέξαντο κατὰ τὸ λεγόμενον [illegible] τινὰ ἐννοοῦντές τινες εἶναι. παρ' οἷς, καὶ ζήτει ὁ ῥηθεὶς τοῦ Αἰόλου ἀσκὸς δελφῖνος εἶναι δέρμα. οἱ δὲ ζητοῦσιν ὥσπερ τὸν παρ' Ἡσιόδῳ πίθον, οὕτω καὶ νῦν τὸν ὁμηρικὸν ἀσκὸν εἰς ἀνθρώπειον ἐξελάβοντο σῶμα. ὅπερ οὐ μόνον ἐπὶ νεκροῦ κεῖται κατὰ τὸν εἰπόντα ὡς πολλοὶ ἀπεδάρησαν εἰς ἀσκὸν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ζῶντος καὶ ὑγιοῦς κατὰ τὸ, ἀσκοῦ με τὸν προύχοντα μὴ λῦσαι πόδα. τῷ δὲ τοιούτῳ ἀσκῷ, λέγοιντο ἂν ἐνδεῖσθαι ἄνεμοι, διὰ τὸ τὸν σοφὸν Ὀδυσσέα τοιοῦτον περικείμενον σῶμα, πρόνοιαν ἔχειν ἐκείνων καὶ δεσμεῖν αὐτοὺς, ἐξ Αἰόλου ὡς εἰκὸς μαθόντα. Ἐρατοσθένης μέν τοι φασὶ παίζων πρός τι τὸν μῦθον καὶ τὸ ἀπίθανον τῆς Ὀδυσσέως πλάνης, τότε ἂν εὑρεῖν τινα λέγει ποῦ πεπλάνηται Ὀδυσσεὺς, ὅτ' ἂν εὕρῃ τὸν σκυτέα τὸν συρράψαντα τὸν τῶν ἀνέμων ἀσκόν. ἔστι δ' ἐνταῦθα εἰπεῖν οὐκ ἔξω ἀστειότητος, καὶ ὅτι καθάπερ πίθος ἐλπίδων παρ' Ἡσιόδῳ, οὕτω καὶ νῦν παρ' Ὁμήρῳ ἀσκὸς ἐλπίδων οὗτος τῷ Ὀδυσσεῖ, εὐέλπιδι ἐπὶ τοῖς ἀνέμοις ὄντι. ἀλλ' Ἡσίοδος μὲν, ἐγκλειομένην ἐᾷ τῷ πίθῳ τὴν ἐλπίδα ἥτις ποτὲ ἐκείνη ἐστίν. ἐνταῦθα δὲ, ἐξορμᾷ τοῦ ἀσκοῦ καὶ ἀνέμοις φέρεται. ἦν ἂν δὲ εὐτραπελίας οὐ μακρὰν, καὶ ἀσκῷ τῷ κατὰ τὸν Ὀδυσσέα εἰκάζειν τὸν ἐλπίδας κενάς τισιν ὑποτείνοντα, καὶ ἐπὶ ψευδέσιν ὄντα φυσίγναθον. ἐφ' οὗ οἰκεῖον εἰπεῖν τὸ ὑπατημένους καὶ τὸ ἀσκὸν μὲν ἔλυσαν, ἄνεμοι δ' ἐκ πάντες ὄρουσαν. αὐτὸ δὲ καλὸν εἰπεῖν, καὶ περί τινος ἢ ἄλλως ἀπειθοῦντα πνέοντος, ἢ πρὸς ἀπέραντα λόγον καὶ δι' ἐρυγγάνοντα τὸ παραπεσὸν ἀλαζονικῶς ἢ ἑτεροίως ὁπωσοῦν.

Ὅτι δὲ ἀσκοὶ οὐ μόνον οἱ συνήθως ἐξ αἰγῶν καὶ βοῶν ἀλλὰ καὶ ἐξ ἑτέρων, δῆλόν ἐστι. δελφῖνός τε γὰρ ὁ ῥηθεὶς ἀσκὸς πεπλασμένος εἴτ' οὖν γεγονὼς καὶ ἀνθρώπου δέ. οὗ τὸ δέρμα εἴπερ καλῶς ἀποδαρέν, ἀνθρώπειόν τι λέγεται καθ' Ἡρόδοτον, καὶ ἀσκὸς δέ. ὡς ἔστι γνῶναι, ἐκ τοῦ ἱστορεῖν τὸ ἀποδαρῆναι τὸν Μαρσύαν εἰς ἀσκόν. καὶ κενὸς δὲ ὁ Σιληνὸς ἀσκοῖ παραδίδονται. πεπείραται δὲ καὶ καμήλου ἀσκὸς διὰ συγγραφῆς. ἐξ μὲν καὶ παρδάλεων. ἐν γὰρ τοῖς τοῦ Ἀθηναίου, πομπὴ ἐκεῖ λαμπροτάτη κατ' Ἀλεξάνδρειαν ἱστόρηται, τετράκυκλος ἔχουσα πολυμάκη ἅμαξαν. ἐφ' ἧς ἦν ἀσκὸς τρισχιλίους ἔχων μετρητὰς ἐκ τῶν παρδάλεων δερμάτων ἐρραμμένος, γέμων οἴνου ὃς ῥέων κατὰ μικρὸν ἀνίεσθαι κατὰ πᾶσαν τὴν ὁδόν. ὅτι δὲ καὶ πάχους τοῦ κατὰ σῶμα γίνεται σκῶμμα ὁ ἀσκὸς, δηλοῖ Ἀθήναιος. εἰπὼν ὅτι παχύν τινα ἐξ οἰνοφλυγίας γενόμενον, ἀσκὸν ἐκάλουν οἱ ἐπιχώριοι. ὁ δ' αὐτὸς καὶ περί τινος ἰσχνοῦ κατὰ σῶμα ἱστορῶν, λέγει ὅτι Φιλιππίδης ἰσχνότατος ἐκωμῳδεῖτο, καὶ εἶναι ὡς οἷα καὶ νεκρὸς, ἐλέγετο. διό τινος εἰπόντος ὡς ἐν ἡμέραις τρισὶ τὸν δεῖνα ἰσχνότερον Φιλιππίδου ἀποφανῶ, ἔφη τις οὕτως, ἐν ἡμέραις ὀλίγαις νεκρὸς ποιεῖς. ὅθεν ἡ λέξις τὸ φιλιππιδῶσαι συγκόψας ἤγουν συγκοπὴν ποιήσας τοῦ τοιούτου ὀνόματος, πεφιλιππιδῶσθαι εἶπε τὸ λελεπτύνθαι. οὐ κατά τινα Φίλιππον δηλαδὴ ἀλλὰ κατὰ τὸν συγκοπέντα Φιλιππίδην. ἐνταῦθα δὲ, μνηστέον καὶ παροιμίας εἰπούσης τὸ, ἀεί ποτε οἱ μὲν ἀσκὸς οἱ δὲ θύλακος ἄνθρωποί εἰσι. δι' ἧς ἔοικε δηλοῦσθαι τὸ τοῦ βίου ἐπαμφοτερίζον. ἀσκοῦ δὲ παράγωγα σὺν ἄλλοις, καὶ ὁ ἀσκίτης ὕδερος. ἴσως δὲ καὶ τὸ ἐθνικὸν οἱ Ἀσκῖται. καὶ τὸ ἄσκωμα οὐ μόνον

ται ὁ κωμικὸς οἱ τῶν, ἀσκώματα καὶ λίνα καὶ πίθους, καὶ τὸ ἀσκωλιάζειν ὅπερ ἐστὶ κατὰ κυνολεξίαν μὲν, ἐν ἀσκῷ λιάζειν ὠ πεφυσημένῳ ἐμπηδῶντες οἱ βουλόμενοι ἔν τινι ἑορτῇ οὐκ ἀμφοῖν ποδοῖν ἀλλὰ θατέρῳ καὶ ὡς εἰκὸς οὐκ εὐσοχοῦντες ἀλλά που καὶ καταπίπτοντες, ὑπεκίνουν γέλωτα τοῖς θεωμένοις. ὅμως μέντοι παρὰ τοῖς ὕστερον, ἀσκωλιάζειν ἑρμηνεύεται, τὸ ἀεὶ ποδὶ ἅλλεσθαι. ὅτε δὲ ἴσως παρῶνται καὶ τὸ ἀσκεῖν ἀθλητικῶς ἐκ τοῦ ἀσκοῦ παράγειν. ἐς τοσοῦτον μόνον εἰρήσθω. βύκται δὲ ἄνεμοι, ἢ κατὰ ὀνοματοποιΐαν, οἱ ἠχητικοί. ἢ οἱ σφοδροὶ καὶ κατὰ βυθοῦ ἀικτοί. ἢ καὶ ὡς ἀπὸ ἀῤῥήτου ῥήματος τοῦ βύω ὃ ἔχει εἰς βυθὸν κατάγειν. Τὸ δὲ κατέδησε κέλευθα, κοινότερον ἐνταῦθα ἐγράφη ὅπερ πρὸ ὀλίγου ἐν τῷ, ἀνέμων κατέδησε κελεύθους. νῦν γὰρ, καὶ αἰσθητὸς δεσμὸς τῶν ἀνέμων μυθεύεται κατὰ δεσμουμένων μέρμιθι φαεινῇ, ὅ ἐστι μίτῳ λαμπρᾷ διὰ τὸ ἀργύρεον. ἢ λεπτῇ. ἔστι δὲ μέρμις μέρμιθος ὡς ὄρνις ὄρνιθος, μίτος ἢ μίτος λεπτή, γινομένη παρὰ τὸ εἴρω ἔρμις καὶ μέρμις ἡ δυναμένη διείρεσθαι διὰ λεπτότητα. τῶν ἅπαξ δὲ εἰρημένων παρὰ τῷ ποιητῇ καὶ ἡ λέξις αὕτη ἐστίν.

Ὅτι ἐννῆμαρ πλέουσιν ἐξ αἰόλου τοῖς περὶ τὸν ὀδυσσέα νύκτας καὶ ἦμαρ ὃ καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται, τῇ δεκάτῃ ἤδη ἀνεφαίνετο πατρὶς ἄρουρα. καὶ δή φησι πυρπολέοντας ἐλεύσσομεν ἐγγὺς ἐόντας. ἔνθα ἐμὲ μὲν, γλυκὺς ὕπνος ἐπήλυθε κεκμηῶτα. αἰεὶ δὲ πόδα νηὸς ἐνώμων. ὡς δηλαδὴ τεχνικώτερος καὶ φερεπονώτερος. οὐδέ τῳ ἄλλῳ δῶκε ἑτάρων, ἵνα θᾶσσον ἱκοίμεθα πατρίδα γαῖαν. οἱ δ' ἕταροι, ἔφασαν χρυσόν με καὶ ἄργυρον οἴκαδ' ἄγεσθαι, δῶρα παρ' αἰόλου. ὧδε δέ τις ἂν εἴποι. ὢ πόποι. ὡς ὅδε πᾶσι φίλος καὶ τίμιός ἐστιν ἀνθρώποις, ὅπου τε πόλιν καὶ γαῖαν ἵκηται. ὃ δὲ περιοδεύτου δηλοῖ τιμιότητα. εἶτα εἰπόντες καὶ ὡς πολλὰ μὲν ἐκ τροίης ἄγεται κειμήλια καλὰ ληΐδος. ἡμεῖς δὲ ὁμὴν ὁδὸν ἐκτελέσαντες, οἴκαδε ἄπιμεν κενὰς σὺν χεῖρας ἔχοντες. καὶ νῦν οἱ τάγε δῶκε χαριζόμενος φιλότητι αἴολος, βουλεύονται τὸ ἐπικίνδυνον. εἰπόντες. ἀλλ' ἄγε θᾶσσον ἰδώμεθα ὅττι τάδ' ἐστίν. ὅπερ ἑρμηνεύων, φησίν. ὅσος τις χρυσός τε καὶ ἄργυρος ἀσκῷ ἔνεστιν. οὕτως ὁ πολυτελὴς δεσμὸς εἰκῇ ἐς ἐρρίφη, ἐξεπάτησαν. εἰ δὲ καὶ ἐκ τῆς κουφότητος τοῦ ἀσκοῦ ἦν γνῶναι ὡς οὐκ εἶχε τοιαῦτα ἐντὸς, ἀλλὰ τὸ προσδεδέσθαι, ἐκώλυε τὴν πεῖραν. ἔοικε γὰρ καταδεδέσθαι ὁ ἀσκὸς ἐν τῇ νηΐ. ὡς καὶ τοῦτο

Ἐννῆμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἦμαρ.
Τῇ δεκάτῃ δ' ἤδη ἀνεφαίνετο πατρὶς ἄρουρα.
Καὶ δὴ πυρπολέοντας ἐλεύσσομεν ἐγγὺς ἐόντας.
Ἔνθ' ἐμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπήλυθε κεκμηῶτα.
Αἰεὶ γὰρ πόδα νηὸς ἐνώμων, οὐδέ τῳ ἄλλῳ
Δῶχ' ἑτάρων, ἵνα θᾶσσον ἱκοίμεθα πατρίδα γαῖαν.
Οἱ δ' ἕταροι ἐπέεσσι πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
Καί μ' ἔφασαν χρυσόν τε καὶ ἄργυρον οἴκαδ' ἄγεσθαι,
Δῶρα παρ' Αἰόλου μεγαλήτορος ἱπποτάδαο.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον.
Ὢ πόποι, ὡς ὅδε πᾶσι φίλος καὶ τίμιός ἐστιν
Ἀνθρώποις, ὅτεων τε πόλιν καὶ γαῖαν ἵκηται.
Πολλὰ μὲν ἐκ τροίης ἄγεται κειμήλια καλὰ
Ληΐδος. ἡμεῖς δ' αὖτε ὁμὴν ὁδὸν ἐκτελέσαντες,
Οἴκαδε νισσόμεθα κενεὰς σὺν χεῖρας ἔχοντες.
Καὶ νῦν οἱ τάγ' ἔδωκε χαριζόμενος φιλότητι
Αἴολος. ἀλλ' ἄγε θᾶσσον ἰδώμεθα ὅττι τάδ' ἐστίν,
Ὅσσος τις χρυσός τε καὶ ἄργυρος ἀσκῷ ἔνεστιν.
Ὣς ἔφασαν. βουλὴ δὲ κακὴ νίκησεν ἑταίρων.
Ἀσκὸν μὲν λῦσαν. ἄνεμοι δ' ἐκ πάντες ὄρουσαν.
Τοὺς δ' αἶψ' ἁρπάξασα φέρεν πόντονδε θύελλα
Κλαίοντας γαίης ἄπο πατρίδος. αὐτὰρ ἐγώ γε
Ἐγρόμενος, κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμήριξα,
Ἠὲ πεσὼν ἐκ νηὸς ἀποφθίμην ἐνὶ πόντῳ,
Ἢ ἀκέων τλαίην καὶ ἔτι ζωοῖσι μετείην.
Ἀλλ' ἔτλην καὶ ἔμεινα. καλυψάμενος δ' ἐνὶ νηῒ
Κείμην. αἱ δ' ἐφέροντο κακῇ ἀνέμοιο θυέλλῃ
Αὖτις ἐπ' αἰολίην νῆσον, στενάχοντο δ' ἑταῖροι.
Ἔνθα δ' ἐπ' ἠπείρου βῆμεν, καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδωρ.
Αἶψα δὲ δεῖπνον ἕλοντο θοῇς παρὰ νηυσὶν ἑταῖροι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιό τε πασσάμεθ' ἠδὲ ποτῆτος,
Δὴ τότ' ἐγὼ κήρυκά τ' ὀπασσάμενος καὶ ἑταῖρον,
Βῆν ἐς Αἰόλου κλυτὰ δώματα. τὸν δ' ἐκίχανον
Δαινύμενον παρὰ ἧ τ' ἀλόχῳ καὶ οἷσι τέκεσσιν.

ὑπο

Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα παρὰ σταθμοῖσιν ἐπ' οὐδοῦ
Ἑζόμεθ'. οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον, ἔκ τ' ἐρέοντο.
Πῶς ἦλθες Ὀδυσσεῦ; τίς τοι κακὸς ἔχραε δαίμων;
Ἦ μέν σ' ἐνδυκέως ἀπεπέμπομεν, ὄφρ' ἂν ἵκηαι
Πατρίδα σὴν καὶ δῶμα καὶ εἴ πού τι φίλον ἐστίν.
Ὣς φάσαν. αὐτὰρ ἐγὼ μετεχώνεον ἀχνύμενος κῆρ.
Ἄασάν μ' ἕταροί τε κακοί, πρὸς τοῖσί τε ὕπνος
Σχέτλιος. ἀλλ' ἀκέσασθε φίλοι. δύναμις γὰρ ἐν ὑμῖν.
Ὣς ἐφάμην μαλακοῖσι καθαπτόμενος ἐπέεσσιν.
Οἱ δ' ἄνεῳ ἐγένοντο. πατὴρ δ' ἠμείβετο μύθῳ.
Ἔρρ' ἐκ νήσου θᾶσσον ἐλέγχιστε ζωόντων.
Οὐ γάρ μοι θέμις ἐστὶ κομιζέμεν, οὐδ' ἀποπέμπειν
Ἄνδρα τόν, ὅς κε θεοῖσιν ἀπέχθηται μακάρεσσιν.
Ἔρρ'. ἐπεὶ ἄρα θεοῖσιν ἀπεχθόμενος τόδ' ἱκάνεις.
Ὣς εἰπών, ἀπέπεμπε δόμων βαρέα στενάχοντα.

ὑποδεχθείς, καὶ δὴ αὐτὴ γλαφυρῶς κατατίθεται. ὡς ἔφασαν. βουλὴ δέ φησι κακὴ νίκησεν ἑταίρων. ἀσκὸν μὲν λῦσαν. ἄνεμοι δ' ἐκ πάντες ὄρουσαν. τοὺς δέ, ὅ ἐστι τοὺς ἀμφὶ τὸν Ὀδυσσέα, ἁρπάξασα φέρεν πόντονδε θύελλα κλαίοντας, γαίης ἄπο πατρίδος, ἧς ἐγγὺς ἦσαν. καὶ ἄρχει δὴ ὁ φθόνος, ὃς πολυπραγμοσύνην ἐνθεὶς τοῖς τοῦ Ὀδυσσέως διὰ φιλοχρηματίαν, περιεργάσασθαι ἐδίδαξε τὸν ἀσκόν, ὅθεν αὐτοῖς τὸ κακόν. ἔτι δὲ καὶ οὐ φαῦλα ποιεῖ, βραχεῖαν ἐν καιρῷ ἀνάπαυσιν. δι' ἣν Ὀδυσσεὺς ὑπνώσας γλυκύ, πικρὰ ἔπαθε. πυρπολεῖν δέ, ἢ τὸ πυρπολεῖν ὅ ἐστι νυκτὸς πῦρ καίειν διὰ τοὺς πλαγιζομένους, ἢ καὶ τὸ μεθ' ἡμέραν σημειοῦσθαι τόπον διὰ τοῦ πυρὸς σημείου καπνῷ. ὃν ἀποθρώσκοντα ἐκεῖθεν ἰδεῖν ἐπηύξατο πρὸ τούτων Ὀδυσσεύς. Τὸ δὲ ἐπήλυθε, μετὰ δοτικῆς φασιν οἱ ὕστερον, καὶ οὐχ ὡς νῦν μετὰ αἰτιατικῆς ἐμέ, ἐμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπήλυθε. Τὸ δὲ ἄγχοθι καὶ τὸ ἄγχι, ἐπὶ κεφαλῶν ὁ μὲν ζώντως ἐστί, ἐπὶ ἀψύχων λέγει. Τὸ δὲ ὅπων, δύο ἔχει πλεονασμούς. τὸ γὰρ κοινόν, τί, ἀντὶ τοῦ ὤν πηών. ποιοῦσι καὶ τὸ ὁτίοισι καὶ τὸ ὅπῳ. καὶ τὰ τοιαῦτα. Τὸ δὲ κενεὰς χεῖρας ἔχειν ἐστὶ τό, βηλὸν δὲ καὶ νίκησι, παροιμιώδη εἰσίν. Ὅτι κινδυνώδη φράζει πάλιν τὰ τοιαῦτα. αὐτὰρ ἐγὼ κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμήριξα ἠὲ πεσὼν ἐκ νηὸς ἀποφθίμην ἐνὶ πόντῳ, ἢ ἀκέων τλαίην καὶ ἔτι ζωοῖσι μετείην. ἀλλ' ἔτλην καὶ ἔμεινα. καλυψάμενος δ' ἐνὶ νηὶ κείμην. αἱ δ' ἐφέροντο κακῇ ἀνέμοιο θυέλλῃ. στενάχοντο δ' ἑταῖροι. γίνεται δ' ἐν τούτοις τὸ ἀποφθίμην, ἀπὸ τοῦ φθίω ῥήματος. ἐξ οὗ καὶ ἡ φθίσις καὶ ὁ φθισήνωρ. Τὸ δὲ τλαίην καὶ τὸ ἔτλην, τλήμονα εἶναι τὸν Ὀδυσσέα παριστᾷ τὸν ταῦτα λέγοντα. Ὅτι τό, κήρυκα ὀπασσάμενος, ἀντὶ τοῦ ὀπαδὸν ἑλόμενος. ἐξ οὗ καὶ γίνεται ὁ ὀπαδός. οὐκ ἄρα ἐπὶ μόνου τοῦ παρέχειν τὸ ὀπάζειν λέγεται. Ὅτι ἐν τῷ, βῆν εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα, λαγαρότης ἐστίν. ὡς τοῦ Αἰόλου, ἀντὶ μακρᾶς, ἔχοντος τὴν παραλήγουσαν, καὶ φθεγγομένου ἀπὸ δακτύλου εἰς τροχαϊσμόν, ἀπαιτίας τοῦ προκελίου. ἐπεὶ καὶ αὐτίκα ἔσται τὸ προκείλειον καὶ τὸ λαγαρόν. θεραπεία δὲ τοῦ τοιούτου μετρικοῦ πάθους, ἴσως μὲν καὶ τὸ εἶναι κύριον ὄνομα τὸν Αἴολον καὶ διὰ τοῦτο ὑποπίπτειν ἐξ ἀνάγκης ἔστιν ὅτε διαφορίᾳ. μάλιστα δέ, ἡ ὀξεῖα, δυναμένη ἐκτείνειν ὡς ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, οὐ μόνον βραχὺ φωνῆεν ᾧ ἐπίκειται ὡς ἐν τῷ, αἰόλον ὄφιν, ἀλλὰ καὶ τὸ πρὸ αὐτοῦ ἢ τὸ μετ' αὐτόν. Ὅτι δὲ ὁ οὕτω παθὼν στίχος, οὐ μόνον λαγαρός, ἀλλὰ καὶ πρόκλαστος, ὡς δὲ ἐν ἄλλοις ἐρρέθη, καὶ σφηκώδης. καὶ ὅτι κατὰ τῇ ὀξείᾳ οὕτω καὶ ἄλλοις τόποις τὰ μετρικὰ ἐκτείνονται, καὶ αὐτὸ ἑτέρωθι ἐδηλώθη. Ἱστέον δὲ ὅτι τὸ βῆν, ἡ μονοσυλλαβία περιεσπάσατο. ἄλλως γὰρ τὸ πλῆρες αὐτοῦ ὅγε τὸ ἔβην, βαρύνεται. ἀμήχανον γὰρ κατὰ Ἡρακλείδην, ὁριστικὸν εὑρίσκεσθαι εἰς ην λῆγον, μὴ πάντως βαρυνόμενον ἐν πρώτῳ προσώπῳ, εἰ μὴ μονοσύλλαβον εἴη. μονοσυλλαβοῦν μέντοι, περισπᾶται. οἷον βῆν ἔβην. στῆν ἔστην. οὐκ ἦν ὡς εἰκὸς καὶ τὸ χρῆν προσλήψει τοῦ ε, ἣν ἂν ἔχρην, ὑπὲρ ἣν ὁριστικὸν ῥῆμα. ἔστι δὲ οὐ τοιοῦτον κατ' αὐτόν, ἀλλὰ δωρικὸν ἀπαρέμφατον, κατὰ τὸ ζῆν καὶ τὰ ὅμοια. πᾶν γάρ φησι ῥῆμα εἰς ην λῆγον καὶ περισπώμενον, οὐκ ἄλλο τί ἐστιν ἢ ἀπαρέμφατον. καὶ τοῦτο, παρὰ Δωριεῦσιν. διὸ φιλῆν καὶ νοῆν διὰ τοῦ η φασίν. οὐκ ἦν φησὶ καὶ ἐχρῆν. σκοπητέον δὲ εἰ παραδεκτέον τοῦτο ἁπλῶς. χρῆν μὲν γὰρ ἀπαρέμφατον, εὕρηται παρ' Εὐριπίδῃ ἐν τῷ, πότερα τὸ χρῆν σφ' ἐπήγαγ' ἀνθρωποφαγεῖν. ὃ ταὐτόν ἐστι τῷ χρῆναι. τὸ μέντοι ἐχρῆν, παρατατικὴν σημασίαν ἡ κοινὴ ἔχει χρῆσις. εἰ μὴ ἄρα ὥσπερ χθὲς ἐχθές, οὕτω καὶ τὸ Εὐριπίδειον χρῆν, ἐχρῆν γέγονεν. Ὅτι οὐδὲν ὤνησε τὸν Ὀδυσσέα εἰς ἱκετευτικὴν πειθὼ τὸ εὑρεῖν δαινυμένους τοὺς περὶ τὸν Αἴολον. οἵπερ εἰ καὶ ἔδει αὐτοὺς ἱλαρῶς διατεθῆναι τῷ Ὀδυσσεῖ διὰ τὸ καὶ ἄλλως φιλοξένους εἶναι, ἀλλ' ὡς οἷα θεομισῆ, αὐτὸν ἀποπέμπονται. ὡς δὲ καὶ ἡ πρὸς τὸν Κύκλωπα ἐπιδέξιος ἱκετεία εἰς μάτην τῷ Ὀδυσσεῖ ἐκπέπτωκε, δῆλόν ἐστιν. ὥσπερ καὶ ὅτι παρὰ τοῖς Φαίαξιν ἀνάπαλιν ὁ τοιοῦτος καιρός, ἀγαθὸς ἀπέβη. Ἱστέον δὲ ὅτι οὐκ ἔστι δέος τῷ Ὀδυσσεῖ μή ποτε ὑπονοήσει καὶ τοὺς Φαίακας μιμήσασθαι τὸν Αἴολον καὶ μὴ δ' αὐτοὺς ἀποπέμψαι τοῦτον ὡς οἷα θεομισῆ. οὐκέτι γὰρ τοιοῦτός ἐστιν, ὡς ἤδη περὶ τὰ πυθέσθαι τῆς κατ' αὐτὸν μήνιδος ἣν ὁ Κύκλωψ κατηύξατο. Ὅτι τὸ περὶ τοῖς δώ-

ματος

ματος σταθμοῖς ἐπ' οὐδοῦ ἕζεσθαι, πτωχικὸν ἦν καὶ δυσωπητικόν, ὃ καὶ νῦν οἱ περὶ τὸν Αἴολον δρῶσιν Ὀδυσσεὺς παλιμπλαγχθεὶς ἐκεῖ τὸ δεύτερον, καὶ ὅτι δὲ εἰς τὴν Ἰθάκην ἀπῆλθε, οὕτω δὲ καὶ τὴν λόγῳ ἐπ' οὐδοῦ ἵζει πλανηθεὶς αὖθις παρὰ Λάμου ὅτι τὸν κατὰ τὸν ἑοῦ λόγον ἔμαθον. Ὅτι ἐπὶ δυσχερεῖ ὑποστροφῇ οἰκεῖον τό, οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον ἔκ τ' ἐρέοντο. πῶς ἦλθες; τίς τοι κακὸς ἔχραε δαίμων; ὅ ἐστιν ἐπεβάρησεν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. Ὅτι ὁ Ὀδυσσεὺς μὲν μαλακοῖσι καθαπτόμενος ἐπέεσσιν ἐγὼν ἱκετεύων, λέγει τοῖς περὶ τὸν Αἴολον ὑποστραφείς, ὅτι ἄασάν μ' ἕταροί τε κακοὶ πρὸς τοῖσί τε ὕπνος σχέτλιος. οὕτω καὶ ἱκετεύει. ἀλλ' ἀκέσασθε φίλοι. δύναμις γὰρ ἐν ὑμῖν. ὅπερ ἐστὶ περίφρασις τοῦ, δύνασθε γάρ. καὶ οὕτω μὲν ὁ Ὀδυσσεύς. ἀκούει δὲ πρὸς τοῦ Αἰόλου, ὅπερ αὖτις ἀκούσοι δυσωπῶν μὲν διὰ ταπεινὴν μετ' ὀργῆς δὲ ἀποπεμπόμενος. ἔρρ' ἐκ νήσου θᾶσσον ἐλέγχιστε ζωόντων. οὐ γάρ μοι θέμις ἐστὶ κομιζέμεν οὐδ' ἀποπέμπειν ἄνδρα ὅς κε θεοῖσιν ἀπέχθηται. ἔρρε ἐπεὶ ἄρα θεοῖσιν ἀπεχθόμενος τόδ' ἱκάνεις. ἔγων οὖν ἐνταῦθα, κατὰ τὸ τόδε τὸ δῶμα ἐλλειπτικῶς. ὅπερ κοινότερον, τῇδε λέγεται ὅ ἐστιν ἐνταῦθα. ἐλλειπτικῶς καὶ αὐτὸ πάντως. τὸ γὰρ τόδε ἱκάνεις, ὅμοιον ὡς εἴπερ λέγοι τις ἐν τῇδε τῇ οἰκίᾳ ἢ τῇ ὁδῷ ἢ τοιοῦτόν τι. Τοῦ δὲ ἄασαν ἡ λέξις μοί ἐστι τεχνική, γυνὴ δὲ τὴν ἄτην, ἐκτέτειται καὶ νῦν ἡ ἄρχουσα. Τὸ δὲ ἀκέσασθε ἀφ' οὗ καὶ τό, ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν, καὶ τό, νῆας ἀκειόμενον, δηλοῖ μὲν ἄρτι τὸ ἰάσασθαι. σημαίνει δέ ποτε καὶ τὸ ῥάψαι. λαβὼν μοί τοι τὴν λέξιν ἀντὶ τοῦ ἠπήσασθαι ὅθεν κατά τινας καὶ ἀκέστρια ἡ ἠπήτρια καὶ ἀκέστριον τὸ ἠπητήριον, οὐκ ὀρθῶς ἔχει φασὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος, ἀκέστριαι οὐκ ἠπήτριαι. μοί αὐτὸ δεῖσθαι ... δίκτυον καὶ ἱμάτιον ... τὸ δὲ ἠπήσασθαι, ἁπλῶς φασὶ βαρβαρικόν. συμφθέγγεται δὲ τῷ Διονυσίῳ καὶ ἡ συνήθεια. παρ' ᾗ τό, σουβλίῳ τρυπᾶν, ἠπᾶν λέγεται. καὶ τὸ τῆς ἠπήσεως ὄργανον, ἠπητήριον. καθάπτεσθαι δὲ ἔποι καὶ νῦν, τὸ ἅπτεσθαι καὶ καθικνεῖσθαι. Τὸ δὲ ἔρρε κακὸν ὄν, διὸ ἐλέχθη κατὰ τὴν θυμικὴν διάθεσιν. ἑρμηνεύουσι δὲ αὐτὸ οἱ Ἀριστάρχειοι μετὰ φθορᾶς ἄπιθι. ἐξηγούμενοι ἐκεῖνοι, οἵ τε καθ' Ἡρακλείδην, ἐπειδὴ ἐκ τοῦ φθείρω γίνεται τὸ ἔρρω καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη, περιαιρέσει τοῦ φ καὶ θ. ἴδιον γὰρ Ἰώνων καὶ Αἰολέων τὰ τῶν λέξεων πρῶτα σύμφωνα αἴρειν εἴτε ἂν τύχοι ἓν δὲ λαιψηρὸς αἰψηρός, εἴτε δύο, πλευρὰ εὐρὰξ ἐπίρρημα ποιότητος, τὸ παρὰ πλευρὰν ἤτοι πλάγιον. οὕτω γοῦν, ὁ φθείρω εἴρω. εἶτα αἰολικῶς, ἔρρω. ὡς κείρω κέρρω. δείρω δέρρω. Αἰολεῖς γάρ φασι τῶν τοιούτων θεμάτων τὴν παρατέλευτον δίφθογγον ἀλλοιοῦντες καὶ μεταβάλλοντες τὸ ἰῶτα εἰς ρ, ἰδίᾳ ποιοῦσι ῥήματα. παράγων δὲ Ἡρακλείδης πρὸς ὁμοιότητα τοῦ φθείρω εἴρω, καὶ τὸ πλαίνω αἴνω καὶ αἰτιολογεῖ τὸ ν εἰς λ ἄλλως, καὶ εἰπὼν ἀντιστοιχεῖν τὸ λ καὶ ν δωρικῶς ὡς ἐν τῷ ἄνι ἄλι οὕτω καὶ ὡς τῷ φίντατος φίλτατος. ἐνθεῖν ἦλθον, ὃ δὴ καὶ ἐν τῷ φίντας γίνεται παρὰ Πινδάρῳ, καὶ παρ' Ἀττικοῖς δὲ καὶ ἐν τῷ νίτρον λίτρον καὶ πνεύμων πλεύμων, λέγει καὶ ὡς ἐκ τοῦ φθείρω, γίνεται κατὰ Δωριεῖς φθαίρω. ἀφ' οὗ τὸ ἔφθαρκα. καὶ ἐκ τοῦ κτείνω, κταίνω δωρικώτερον παρὰ Ἀλκαίῳ. ὅμοια δὲ καὶ τὸ μεσόγεον μεσόγαιον. καὶ κύπερον κύπαιρον παρὰ Ἀλκμᾶνι. καὶ εἶθε αἴθε. καὶ δεινὸς αἰνὸς παρείσδυσει τῇ ἰωνικῇ διαλέκτῳ. καὶ οὕτω μὲν φθείρω φθαίρω δωρικῶς. ἐξαιρέσει δὲ τῶν πρώτων συμφώνων, αἴρω. καὶ ἐπιβιβασμῷ κατὰ Ἴωνας, ῥαίω. ἐξ οὗ αἱ σφῦραι ὅτε μὲν ῥαιστῆρες κοινότερον. ὅτε δέ, αἶραι ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη. οὐ χρῆσις ἐν τῷ, αἰράων ἔργα διδασκόμενοι. ἔγγονον δὲ πάντως αἰραῖον, τὸ σφυροκοπεῖν. εἰκὸς δὲ καὶ τὸ σπέρμα τὴν αἶραν ἐκ τοῦ τοιούτου φθαίρω αἴρω καὶ ῥαίω γενέσθαι, φθορὰ γάρ τις ἡ αἶρα σίτου. καὶ τοιάδε μὲν ταῦτα. ἐλέγχιστος δέ, ὁ ἐφάμαρτος. τοιούτων γὰρ ἀνδρῶν τὸ ἐλέγχεσθαι. Τὸ δὲ οὐ μοι θέμις κομιζέμεν οὐδ' ἀποπέμπειν, ἀστείως ἔχει. ξείνων μὲν γὰρ θεοφιλῆ, χρὴ παρεόντα μὲν φιλεῖν. ἐθέλοντα δέ, πέμπειν. τὸν μέντοι θεομισῆ, οὔτε τὴν ἀρχὴν κομιδῆς ἀξιοῦν ἐχρῆν, οὔτε πομπῆς ὕστερον. ἔστι δὲ τὸ ἀποπέμπειν, ταὐτὸν τῷ πέμπειν. κυρία δὲ καὶ αὕτη λέξις, διὸ καὶ ἐπιμονεῖ ὁ ποιητὴς αὐτῇ τε καὶ τοῖς ἐξ αὐτῆς κατὰ ... κάλλιον ... καὶ, τεύχει δὲ πομπήν. καὶ, ὀδυνηρῶς ἀποπέμπεμεν. καὶ, οὐ κομιζέμεν οὐδ' ἀποπέμπειν. καὶ, οὐκέτι φαίνετο πομπή. καὶ, ὡς εἰπών, ἀπέπεμπε δόμων βαρέα στενάχοντα. ὅπερ οἰκεῖον εἰπεῖν ἐπὶ τοῦ ἐν ἱκεσίᾳ μὴ ἐλεηθέντος.

Ὅτι ἐπίμονον κατάλυσιν δηλοῖ τό, τείρετο δ' ἀνδρῶν θυμὸς ὑπ' εἰρεσίης ἀλεγεινῆς. Οὐχ ὥσπερ ἀμητῶ ἀμητία, οὕτω ματῶ ματία ἡ ματαιότης. φασὶ γάρ. τείρετο δ' ἀνδρῶν θυμὸς ἡμετέρῃ ματίῃ. Τοῦ δὲ ματῶ ματήσω ἡ χρῆσις, ἐν Ἰλιάδι. πτήσσω ἐπὶ ἵππων μὴ ἐθελόντων βίην. ὅτι δὲ καὶ μάτιόν ἐστιν οὐδέτερον

Ἔνθεν δὲ προτέρω πλέομεν ἀκαχήμενοι ἦτορ.
Τείρετο δ' ἀνδρῶν θυμὸς ὑπ' εἰρεσίης ἀλεγεινῆς
Ἡμετέρῃ ματίῃ, ἐπεὶ οὐκέτι φαίνετο πομπή.
Ἑξῆμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἦμαρ.
Ἑβδομάτῃ δ' ἱκόμεσθα Λάμου αἰπὺ πτολίεθρον,
Τηλέπυλον Λαιστρυγονίην. ὅθι ποιμένα ποιμὴν
Ἠπύει εἰσελάων, ὁ δέ τ' ἐξελάων ὑπακούει.
Ἔνθα κ' ἄυπνος ἀνὴρ δοιοὺς ἐξήρατο μισθούς.

[illegible]

Τὸν μὲν βουκολέων, τὸν δ' ἄργυφα μῆλα νομεύων.
Ἐγγὺς γὰρ νυκτός τε καὶ ἤματός εἰσι κέλευθοι.
Ἔνθ' ἐπεὶ ἐς λιμένα κλυτὸν ἤλθομεν, ὃν πέρι πέτρη
Ἠλίβατος τετύχηκε διαμπερὲς ἀμφοτέρωθεν,
Ἀκταὶ δὲ προβλῆτες ἐναντίαι ἀλλήλῃσιν
Ἐν στόματι προὔχουσιν, ἀραιὴ δ' εἴσοδός ἐστιν,
Ἔνθ' οἵ γ' εἴσω πάντες ἔχον νέας ἀμφιελίσσας,
Αἱ μὲν ἄρ' ἔντοσθεν λιμένος κοίλοιο δέδεντο,
Πλησίαι. οὐ μὲν γάρ ποτ' ἀέξετο κῦμά γ' ἐν αὐτῷ,
Οὔτε μέγ' οὔτ' ὀλίγον. λευκὴ δ' ἦν ἀμφὶ γαλήνη.
Αὐτὰρ ἐγὼν οἶος σχέθον ἔξω νῆα μέλαιναν
Αὐτοῦ ἐπ' ἐσχατιῇ, πέτρης ἐκ πείσματα δήσας,
Ἔστην δ' ἐς σκοπιὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθών.
Ἔνθα μὲν οὔτε βοῶν οὔτ' ἀνδρῶν φαίνετο ἔργα.
Καπνὸν δ' οἶον ὁρῶμεν ἀπὸ χθονὸς ἀΐσσοντα.
Δὴ τότ' ἐγὼν ἑτάρους προΐειν πεύθεσθαι ἰόντας,
Οἵ τινες ἀνέρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες,
Ἄνδρε δύω κρίνας, τρίτατον κήρυχ' ἅμ' ὀπάσσας.
Οἱ δ' ἴσαν ἐκβάντες λείην ὁδόν, ᾗ περ ἄμαξαι
Ἄστυ δ' ἀφ' ὑψηλῶν ὀρέων καταγίνεον ὕλην.
Κούρῃ δὲ ξύμβληντο πρὸ ἄστεος ὑδρευούσῃ,
Θυγατέρ' ἰφθίμῃ Λαιστρυγόνος Ἀντιφάταο.
Ἡ μὲν ἄρ' ἐς κρήνην κατεβήσετο καλλιρέεθρον
Ἀρτακίην. ἔνθεν γὰρ ὕδωρ προτὶ ἄστυ φέρεσκον.
Οἱ δὲ, παριστάμενοι προσεφώνεον ἔκ τ' ἐρέοντο,
Ὅς τις τῶν δ' εἴη βασιλεὺς καὶ οἷσιν ἀνάσσει.
Ἡ δὲ, μάλ' αὐτίκα πατρὸς ἐπέφραδεν ὑψερεφὲς δῶ.
Οἱ δ' ἐπεὶ εἰσῆλθον κλυτὰ δώματα, τὴν δὲ γυναῖκα
Εὗρον ὅσην τ' ὄρεος κορυφήν. κατὰ δ' ἔστυγον αὐτήν.
Ἡ δ' αἶψ' ἐξ ἀγορῆς ἐκάλει κλυτὸν Ἀντιφατῆα
Ὃν πόσιν. ὃς δὴ τοῖσιν ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον.
Αὐτίχ' ἕνα μάρψας ἑτάρων, ὡπλίσατο δεῖπνον.
Τὼ δὲ δύ' ἀΐξαντε φυγῇ ἐπὶ νῆας ἱκέσθην.
Αὐτὰρ ὁ τεῦχε βοὴν διὰ ἄστεος. οἱ δ' ἀΐοντες
Φοίτων ἴφθιμοι Λαιστρυγόνες ἄλλοθεν ἄλλος,
Μυρίοι. οὐκ ἄνδρεσσιν ἐοικότες, ἀλλὰ Γίγασι.
Οἵ ῥ' ἀπὸ πετράων ἀνδραχθέσι χερμαδίοισι
Βάλλον. ἄφαρ δὲ κακὸς κόναβος κατὰ νῆας ὀρώρει.
Ἀνδρῶν ὀλλυμένων, νηῶν θ' ἅμα ἀγνυμενάων.
Ἰχθῦς δ' ὣς πείροντες, ἀτερπέα δαῖτα φέροντο.
Ὄφρ' οἱ τοὺς ὄλεκον λιμένος πολυβενθέος ἐντός,
Τόφρα δ' ἐγὼ ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
Τῷ ἀπὸ πείσματ' ἔκοψα νεὸς κυανοπρῴροιο.
Αἶψα δ' ἐμοῖς ἑτάροισιν ἐποτρύνας, ἐκέλευσα

ἄσημα ἐξ οὗ καὶ ὁ μὴ πολεμικός, ἐρρέθη ἐκεῖ. Ὅτι ἐκ τῆς κατὰ τὴν αἴολον νήσου μακρὰν ταύτην ἀπῳκισμένης, οἱ περὶ τὸν ὀδυσσέα ἑξῆμαρ ὁμαλῶς πλεύσαντες νύκτας τε καὶ ἦμαρ, ἑβδομάτῃ ἵκοντο λάμου αἰπὺ πτολίεθρον. ὃ ἑρμηνεύων, φησί. τηλέπυλον λαιστρυγονίην, ὅτι ἱστορικῶς ἐκλέγεται τὴν ἐκεῖ τοπικὴν ἰδιότητα, φησίν, ἔνθα ποιμένα ποιμὴν ἠπύει, ὅ ἐστι προσφωνεῖ. καὶ ἑρμηνεύων τὸ ποιῶν ποιμὴν τὸ ποιοῦντα ποιμένα ἠπύει, φησίν, εἰσελάων. ὁ δ' ἐξελάων ὑπακούει. τουτέστι ποιμὴν εἰσελαύνων ἐκ νομῆς, προσφωνεῖ τὸν ἐξελαύνοντα εἰς νομήν. ὁ δὲ αὐτὸς ὑπακούει. λαμβάνεται δὲ νῦν ὁ ποιμένα καὶ ὁ ποιμήν, ἀντὶ βουκόλου κατὰ τὸ χρησιμώτερον. ἐφ' οἷς, τὴν εὐχρηστίαν τοῦ τόπου ἱστορῶν, λέγει. ἔνθα κ' ἄϋπνος ἀνὴρ, δοιοὺς ἐξήρατο μισθούς. τὸν μὲν, βουκολέων. τὸν δ' ἄργυφα μῆλα νομεύων. ἐν ᾧ δηλοῦται ὅτι ὁ ποιμὴν, καὶ ὁ βουκόλος αἰνιγματωδῶς ἐρρέθη. δείκνυσι δὲ διὰ τούτων ὁ ποιητὴς καθ' ἱστορίαν, ἀγαθὰς εἶναι νομὰς ἐν τῇ τῶν λαιστρυγόνων γῇ. τὰς μὲν, βουκόλοις. τὰς δὲ, ποιμέσι. καὶ τοὺς μὲν βουκόλους, νύκτωρ νέμειν διὰ τὸ μὴ ἐπιπλάζοντα τοῖς βουσὶν ἐκεῖ πολέμιον οἶστρον τὴν καὶ μύωπα. ὃς δὴ ζωΰφιόν ἐστιν ἐχθρὸν βουσί. τοὺς δὲ ποιμένας, βόσκειν ἡμέρας οὕτως. διὸ τὸν ἄϋπνον ὄντα ἤτοι ὀλιγόϋπνον νυκτὸς διὰ τὸ ἐν ἡμέρᾳ τυχὸν πλείονι τοῦ ὕπνου κατακορέσασθαι, διπλοῦς φησιν ἐξαίρειν μισθούς. ἐν νυκτὶ μὲν, βουκολοῦντα. μεθ' ἡμέραν δὲ, ποιμαίνοντα. ἱστορεῖ δὲ, καὶ ἐγγὺς τῆς πόλεως εἶναι τὰς διαίτας νυκτερινάς τε καὶ ἡμερινὰς νομὰς ἢ τὰς εἰς αὐτὰς ὁδούς. διὸ καὶ ποιμένα ποιμὴν ἐξελαύνοντα εἰσελάων προσφωνεῖ. Ἱστέον δὲ ὅτι τινὲς καθὰ οἱ

νέμοντες

Ἐμβαλέειν κώπῃσ', ἵν' ὑπὲκ κακότητα φύγωμεν.
Οἱ δ' ἅμα πάντες ἀνέρριψαν δείσαντες ὄλεθρον.
Ἀσπασίως δ' ἐς πόντον ἐπηρεφέας φύγε πέτρας
Νηῦς ἐμή. αὐτὰρ αἱ ἄλλαι ἀολλέες αὐτόθ' ὄλοντο.

νέμοντες τὰς αἶγας αἰπόλοι λέγονται. καὶ οἱ τὰς βόας, βουκόλοι καὶ βοῦται. καὶ οἱ τοὺς ἵππους, ἱππονόμοι καὶ ἱπποπόλοι. οὕτω καὶ οἱ τὰ πρόβατα νέμοντες, ποιμένες καλοῦνται. καὶ προβατεῖς. καὶ μηλάται. τὸ δὲ ποιμαινόμενον πλῆθος, ποίμνιον. ὁμοίως δὲ, πῶϋ. καθὰ καὶ ὁ μὲν περὶ σύας, συβώτης. τὸ δὲ ὑπ' αὐτὸν, συβόσιον. ὡς καὶ αἰπόλιον, τὸ κατὰ τὸν αἰπόλον. ὅτι μῆλα μὲν καὶ ὡς ἐπὶ πολὺ τὰ πρόβατα, ὅμως καὶ τὰ πλείω τῶν τετραπόδων ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐγράφη, μῆλά τε καλοῦνται καὶ πρόβατα. Σοφοκλῆς γοῦν φασι τὸν ἀχιλλέα τραχθῆναι εἰπὼν ἐν τῷ ποιμένι πᾶν μῆλον ἐπιθηρῶντα, δόξοι ἂν τὰ θηρία πάντα μῆλα καλεῖν. καὶ ὁ εἰπὼν δὲ μῆλα βόας κεραοὺς καὶ οἶς καὶ πίονας αἶγας, καὶ τοὺς βοῦς ἐν τοῖς μήλοις τίθησι. σιμωνίδης δέ φασι τὸν ταῦρον, ὁ τε μῆλον, ὁ τε δὲ πρόβατον ὀνομάζει. πίνδαρος δὲ τοὺς τοῦ διομήδους ἵππους, πρόβατα καλεῖ. ἐδήλου δὲ τοῦτο καὶ ἡρόδοτος ἐν τῷ, θύουσι δὲ καὶ τὰ ἄλλα πρόβατα ἵππους δὲ μάλιστα. ὅμηρος δὲ ἐν τῷ, ἀφνειὸς πρόβασί τε, δοκεῖ φασι τὴν τῶν ὅλων βοσκημάτων κτῆσιν, πρόβασιν καλεῖν. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι λάμος, ἦν λαιστρυγόνος ἐπιφανοῦς ὄνομα, ἢ βασιλέως τῶν ἐκεῖ, υἱοῦ ποσειδῶνος. αἰπὺ δὲ τὸ ῥηθὲν πτολίεθρον, ἴσως μὲν, ὡς ὑψηλόν. ἴσως δὲ, καὶ διὰ χαλεπότητα τῶν ἐκεῖσε. οἳ οὐ μόνον ἄξενοι κατὰ τὴν ἱστορίαν, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωποφάγοι φαίνονται. κατεσχηκότες τὴν περὶ σικελίαν χώραν τῶν λεοντίνων, ἐν ᾗ πολὺς ὁ μύωψ. ὥστε τὰ μὲν λεόντια, ἡμέρας φασὶ νέμεσθαι ὡς καὶ ὅμηρος οἶδε. τὰ δὲ ψιλὰ, νυκτός. διὸ, τὸν δυνάμενον ἀγρυπνεῖν, δύο ἀποφέρειν μισθούς. τηλέπυλος δὲ, ἡ μεγάλη, τῶν γὰρ τοιούτων φασὶ πολὺ διεστᾶσιν αἱ πύλαι. ἢ ἡ ᾠκισμένη τῆλέ που. τινὲς δὲ τηλέπυλον φασὶ, τὴν μακρόπυλον οὐ τῷ διαστήματι ἀλλὰ τῷ πλάτει τῶν πυλῶν ἢ τῷ μήκει. ἄλλοι δὲ ὡς ἀνωτέρω ὑπελαλήθη, τὴν διεστώσας πύλας διὰ φόρους ἔχουσαν οὐ πάνυ μέντοι ἀφεστηκυίας, ἀλλ' ὥστε τὴν φωνὴν ἐξακούεσθαι τῶν εἰσελαυνόντων καὶ ἐξελαυνόντων, καθ' ὁμοιότητα τοῦ, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας. εἰσὶ δὲ οἳ κύριον ὄνομα πόλεως τὴν τηλέπυλον ἐδέξαντο. ὅρα δὲ ὡς οὐδὲν ὤνησε τὴν τῶν λαιστρυγόνων, τὸ πολιτικῶς οἰκεῖσθαι ὃ ἐστι πόλιν ἔχειν. καὶ οὕτω γὰρ, ἀθέμιστοι καὶ ἄγριοι καὶ αὐτοί. τὸ δὲ ἐξήρατο μισθοὺς, ἔχει συγκρότησιν ἑρμηνευτικὴν καὶ ἐκ τοῦ, ὅσ' ὀδυσσεὺς ἐμίγησι καὶ ἤρατο. ἄργυφα δὲ, μήλων ἐπίθετον διὰ τὴν τοῦ ἐρίου λευκότητα. οὗ μέντοι ἀργύφεον, ἐπὶ ἱματίου τίθεται. ὁ δὲ μῆλα νομεύων καὶ ὁ βουκολῶν, εἴδη ποιμένος ὡς καὶ ἀνωτέρω δεδήλωται. τὸ δὲ ἐγγὺς νυκτός τε καὶ ἤματός εἰσι κέλευθοι, οὐ μόνον τοπικῶς φασί τινες ἀντὶ τοῦ ἐγγὺς τῆς πόλεως κεῖνται ὡς ἐρρέθη αἱ νυκτεριναὶ καὶ ἡμεριναὶ νομαὶ, διὸ καὶ οἱ νομεῖς ἀλλήλους ὡς ἐρρέθη προσφθέγγονται, ἀλλὰ καὶ χρονικῶς ἐκλαμβάνονται. ὡς καιροῦ τινος, πάνυ βραχείας ἐκεῖ τὰς νύκτας ποιοῦντος. διὸ μὴ δὲ ῥᾷον δύνασθαι μέρος μὲν τῆς νυκτὸς ἀναπαύσασθαί τινα ἱκανῶς, μέρος δὲ βουκολεῖν. διὰ τὸ, ἐγγὺς ἀρξαμένην δηλαδὴ τῇ νυκτὶ. καὶ τὴν τοῦ ἡλίου συντρέχειν ἀνατολὴν ὀλίγον χρόνον διατρίψαντος ὑπὸ γῆν. ὅθεν τὸν τηνικαῦτα δυνάμενον ἀγρυπνεῖν, κερδαίνειν διπλᾶ. κατῆρξε δέ φασι τῆς τοιαύτης μαθηματικῆς ἐπινοίας, κράτης. βραχείας ὑποθέμενος τὰς ἐκεῖ νύκτας. καὶ εἰπὼν εἶναι τοὺς λαιστρυγόνας, ὑπὸ τὴν κεφαλὴν τοῦ δράκοντος, κατεστηριγμένην περὶ αὐτούς. ἣν καὶ ἄρατος λέγει ἵεσθαι ἧχί περ ἄκραι μίσγονται δύσιές τε καὶ ἀνατολαὶ, ἀλλήλῃσιν. ὥστε φασὶ καὶ πλείω μὲν εἶναι τὴν ἡμέραν ὀλίγην δὲ τὴν νύκτα. οὗ τὸ ἀνάπαλιν, παρὰ τοῖς κιμμερίοις. παρ' οἷς ὁ μῦθος πολυημέρους νύκτας πλάττεται. ὅθεν σύνεγγυς οὐσῶν ἐν λαιστρυγονίᾳ τῶν ἀνατολῶν ταῖς δύσεσι, καὶ τῆς νυκτὸς βραχυτάτης οὔσης διὰ τὸ ἐγγὺς τετάχθαι τῆς ἡμέρας, εἰκότως φάναι τὸν ποιητὴν, πλησιάζειν τὰς τῆς νυκτὸς κελεύθους ταῖς τοῦ ἤματος. καθάπερ ἂν γένοιτό τις καιρὸς, καὶ τὸ ἀνάπαλιν. μηκυνθείσης μὲν τῆς νυκτὸς, συσταλείσης δὲ τῆς ἡμέρας. ὅτι καὶ αἱ τῆς ἡμέρας κέλευθοι, πλησιάζειν ἂν λέγοιντο τῇ νυκτί. ὅπερ ὁ ποιητὴς ἀφῆκεν ἐξ ἀναλόγου νοεῖν. μνησθεὶς θατέρου διὰ τὸ θαυμασιώτερον, ἐν ᾧ ἐστι κερδαίνειν τὸν ὕπνον. διὸ οὐδὲ εἶπεν ὡς ἐγγὺς ἤματος καὶ νυκτός εἰσι κέλευθοι, ἀλλὰ νυκτός τε καὶ ἤματος. ὡς ταχὺ μετὰ νύκτα τῆς ἡμέρας διαφαινούσης. ὃ παραφράζων ἄρατος, ἔφη τό. μίσγονται δύσιες καὶ ἀνατολαί. ταυτὸν γὰρ, ἐγγὺς εἶναι νυκτὸς καὶ ἤματος ὁδοὺς, καὶ μίσγεσθαι δύσεις καὶ ἀνατολάς. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, ἔνθα κ' ἄϋπνος ἀνὴρ δοιοὺς ἐξήρατο μισθοὺς τὸν μὲν δηλαδὴ νυκτὸς τὸν δὲ ἡμέρας, ἁρμόζει καὶ ἐπὶ τεχνιτῶν. οἳ καί τι τῆς νυκτὸς τοῖς ἔργοις ἀπομερίζονται. Ὅτι ἐκφράζων δι' ὀλίγων τὸν ἐν τῇ λαιστρυγονίᾳ λιμένα, φησίν. ἐς λιμένα κλυτὸν ἤλθομεν, ὃν περὶ πέτρη ἠλίβατος τετύχηκε διαμπερὲς ἀμφοτέρωθεν. ἀκταὶ δὲ προβλῆτες ἐναντίαι ἀλλήλῃσιν ἐν στόματι προὔχουσιν, ἀραιὴ δ' εἴσοδός ἐστι λεπτὴ, στενή. ὃ καὶ δασύνουσιν οἱ παλαιοὶ πρὸς διαστολὴν τοῦ ἁπλῶς ἀραιοῦ. τοῦτο δὲ παραφράσθη, ἐκ τοῦ, λεπτὴ δ' εἰσίθμη, ὃ ἐπὶ τοῦ φαιακικοῦ ἐρρέθη λιμένος. ἐν οἷς σημαίνουσι καὶ ὅτι τὸ ἐνταῦθα σαφὲς, ἤγουν ἡ εἴσοδος, ἐκεῖ ποιητικώτερον κεῖται. εἰσίθμη γάρ. καὶ αὖ πάλιν τὸ ἐκεῖ κοινῶς λεχθὲν ἤγουν τὸ λεπτὴ, ἐνταῦθα οὐχ οὕτως ἐφράσθη. ἀραιὴ γὰρ ποιητικώτερον. οἵ τε

κοίλων

κοῖλον τὸν τοιοῦτον λιμένα εἰπὼν ὥσπερ δὴ ἐν τοῖς ἑξῆς καὶ πολυβενθέα, ἐπάγει ὡς οὔποτε ἀέξετο κῦμά γ' ἐν αὐτῷ, οὔτε μέγ' οὔτ' ὀλίγον. λευκὴ δ' ἦν ἀμφὶ γαλήνη. δηλοῖ δ' ἐν τούτοις Ὅμηρος ἀγαθόν τι λιμένα τὸν ῥηθέντα εἶναι καὶ φυσικῶς ὀχυροῦσθαι. ὃ δὴ καὶ πρὸς κακοῦ γέγονε τοῖς περὶ Ὀδυσσέα. ἐγκλεισθέντες γὰρ ὥσπερ εἱρκτῇ τῷ τοιούτῳ λιμένι, ἀπώλοντο. κλυτὸν δὲ λιμένα συνήθως λέγει, τὸν ἄξιον περιᾳδεσθαι καὶ ἀκούεσθαι. οὕτω καὶ κλυτὰ μῆλα πρὸ ὀλίγου ἔφη. κλυτὸν μέν τοι ὄνομα Ὀδυσσέως, τὸ ἐξάκουστον. Τὸ δὲ τετύχηκε, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὴν τύχην ἐστὶ καὶ οὐκ ἐξεπιτηδεύσεως. Τὸ δὲ ἀμφοτέρωθεν, ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ ἐνταῦθα διαμπερές. ὥσπερ καὶ τὸ προὔχουσαι ἢ προὔχουσι, σαφήνειά ἐστι τοῦ, ἀκταὶ προβλῆτες. ἤτοι αἱ τοῦ λιμένος προβεβλημέναι καὶ προέχουσαι αὐτοῦ. ἃς δὴ καὶ ἐπηρεφέας ἐρεῖ, ὡς ἐπικεκλιμένας δίκην ὀρόφου. Τὸ δὲ ἐναντίαι ἀλλήλαις, ἀντὶ τοῦ αἱ μὲν δεξιαὶ αἱ δ' ἐξ ἀριστερῶν. στόμα δὲ ὅτι καὶ ἐπὶ λιμένων λέγεται καθὰ καὶ ἐπὶ ποταμῶν ἔτι δὲ καὶ λιμνῶν ὡς δηλοῖ καὶ τὸ παρὰ Θεοκρίτῳ στομάλιμνον, δῆλόν ἐστι. Τὸ δὲ στεινὸν τῆς κατὰ τὸν λιμένα εἰσόδου, τὸν πολὺν ὄλεθρον τῶν τοῦ Ὀδυσσέως νεῶν πιθανολογεῖ, οὐκ εἶχον γὰρ διεκδῦναι τῆς στενότητος. οὕτω δὲ καὶ τὸ τῶν πετρῶν ἐπηρεφές, πιθανῶς ἀπηλλημένοις τοὺς προσορμισθέντας ποιεῖ, βαλλομένους ἐκ μετεώρων. καὶ διὰ τοῦτο ἐκπίπτοντας μὲν τῶν πλοίων εἶτα θνήσκοντας αὐτίκα. ἐν δὲ τῷ, κῦμα ἀέξετο, ἀστείως ἔθετο τὴν αὔξησιν ἐπὶ ἐγέρσεως κύματος. ὡς εἶναι λοιπὸν μείωσιν, τὸ ἀνάπαλιν. Τὸ δὲ ὀλίγον, καὶ νῦν ὡς καὶ πρὸ τούτων, ἀντὶ τοῦ μικρὸν κεῖται. Τὸ δὲ λευκὴ γαλήνη, ἄριστα ἐρρέθη. ἐπεὶ παρὰ τὸ γάλα ἡ γαλήνη. λευκὸν δὲ τὸ γάλα φησὶ κατὰ ἐξαίρετον Ὅμηρος. εἴη δὲ ἂν καὶ μαρμαρέη θάλασσα ἡ τοιαύτην γαλήνην ἔχουσα. Ὅτι ἐλλιμενισμὸν φράζει τὸ, ἔνθα ἔχον νῆας ἀμφιελίσσας. αἱ μὲν, ἄρ' ἔντοσθεν λιμένος κοίλοιο δέδεντο πλησίαι. διὰ τὸ ὡς ἐρρέθη ἀκύμαντον τοῦ λιμένος. Τοῦ δὲ πλησίαι, δῆλον ὡς εὐθεῖα ἐστὶν ἡ πλητίκα, ὡς ἡ γενικὴ παρὰ Σοφοκλεῖ, ἐν τῷ, παρούσης τῆσδε πλησίας ἐμοί. Ὅτι εὐτυχῶς ὁ Ὀδυσσεὺς ἔξω τοῦ ῥηθέντος λιμένος ἔσχε τὴν ἑαυτοῦ ναῦ, ἐπ' ἐσχατιᾶς δηλαδὴ μὴ κατασχὼν εἰς τὸ κοῖλον ἀλλὰ πέτρης ἐκ πείσματα δήσας. ὡς εἰ μὴ τοῦτο ἐποίησεν, οὐκ ἂν οὐδ' αὐτὸς διέφυγε τὸν κίνδυνον. Ὅρα δὲ καὶ νῦν ὡς οὐ μόνον ἐπ' ἀγροῦ ἡ ἐσχατιὰ ἢ ἐπ' ἐρημίας. ἰδοὺ γὰρ νῦν ἐσχατιά, τὸ τοῦ λιμένος ἔσχατον. Ὅτι ἀνελθόντι τῷ Ὀδυσσεῖ καὶ στάντι σκοπιὴν ἐς παιπαλόεσσαν, οὔτε βοῶν οὔτ' ἀνδρῶν φαίνετο ἔργα. καπνὸς δὲ μόνος ὁρᾶτο ἀπὸ χθονὸς ἀΐσσων. δηλῶν εἶναι τὸν τόπον οἰκούμενον. ἔργα δὲ βοῶν, τὰ κατὰ γεωργίαν λέγει. καθὰ καὶ Ἡσίοδος, ἔργα βοῶν δ' ἀπόλοιτο. εἰ καὶ ἄλλως ὑπουργοῖεν βόες τοῖς ἐκεῖ. ἅμαξαι γὰρ ἄστυ δ' ἀφ' ὑψηλῶν ὀρέων καταγίνεσκον ὕλην. ἔστι δὲ ἀγινεῖν, κυρίως μὲν τὸ ἄγειν, ἐκ τοῦ τὸ ἄγω παραγωγῆς. νῦν δέ, τὸ καταφέρειν. οὐ μακρὰν δὲ τῆς περὶ τὴν γῆν τῶν Κυκλώπων διαγωγῆς καὶ τὰ τῶν Λαιστρυγόνων, εἴγε καὶ τούτοις ἀπραγμάτευτος ἡ ζωή. πλὴν ὅσον, οὐ προσμαρτύρεται καὶ αὐτοῖς τό, καὶ ἀρότου δίχα καὶ σπορᾶς εὔφορον εἶναι τὴν κατ' αὐτοὺς γῆν. Ὅτι δὲ καὶ ἀγριώτεροι Κυκλώπων οἱ Λαιστρυγόνες, ἔστιν ἐνταῦθα ἐκ τῶν τοῦ ποιητοῦ συναγαγεῖν. βασιλεύονται μὲν γάρ, ἀλλ' οὐ θεμιστεύονται οὔτε κοινῶς κατὰ τοὺς ἡμετέρους ἀνθρώπους, ἀνθρωποφαγοῦσι γάρ. οὔτε μὴν ἰδίᾳ κατὰ τοὺς Κύκλωπας. οὐ γὰρ ἱστόρησεν ὡς ἐκεῖ, οὕτω καὶ ἐπὶ τούτων ὁ ποιητής, ὡς ἕκαστος θεμιστεύει παίδων ἠδὲ γυναικῶν. ἔτι Λαιστρυγόνες μὲν ἐνταῦθα τοὺς περὶ τὸν Ὀδυσσέα ὀλλύντες, δαῖτα τίθενται. περὶ δὲ Κυκλώπων ὡς ἀνθρωποφαγούντων, οὐδὲν ἐξέφηνεν ὁ ποιητής. μόνον δὲ τὸν Πολύφημον τοιοῦτον ἱστόρησε. πελώριος δὲ καὶ ἄλλως πελώριος καὶ ἡ τῶν Λαιστρυγόνων. εἴγε μὴ γεωργοῦντες, ἐκ τοιούτων ἔζων ὡς εἰκὸς καὶ αὐτοὶ σκυθικώτερον. καὶ μᾶλλον ὑπὲρ οἱ Κύκλωπες. ἐκείνοις γάρ, αὐτοφυῆ τὰ ἐκ γῆς ἥμερα κάρπιμα. ἡ δὲ θηριώδης ἀγριότης τῶν Λαιστρυγόνων, ἐπιδίδωσι τοῖς ἀλληγοροῦσι, εἰς ἰδέαν μεταλαβεῖν αὐτοὺς θηριώδη μικρόν τι ἀπεοικότα τοῦ θυμοῦ Κύκλωπος. ὑφ' ὧν Λαιστρυγόνων, ἄλλοι μὲν ἂν τῶν ἀπόλοιντο ἐν αὐτῷ τῷ λιμένι παθόντες ναυάγιον οἰκτιστον, ὥσπερ ὑπὸ τοῦ Κύκλωπος τοῦ θυμοῦ, οἱ αὐτῷ περιπεπτωκότες. Ὀδυσσεὺς μήν τοι, ἀπαθὴς ἂν διεκφύγοι καὶ τὰ τοιαῦτα κακά. Ὅτι καὶ ἐνταῦθα ὡς καὶ ἐπὶ τῶν Λωτοφάγων, προΐησιν Ὀδυσσεὺς τοὺς πευσομένους ποῖ γῆς εἰσίν, ἄνδρε δύο κρίνας, τρίτατον κήρυκα ἅμα ὀπάσσας ἤτοι δοὺς ἑπέσθαι. ἵνα δηλαδὴ μὴ ὥσπερ ἐπιχειρηθεῖεν διὰ τὸν κήρυκα ὡς προγέγραπται. οἱ δέ, ἴσαν λείην ὁδὸν ᾗπερ ἅμαξαι εἰς ἄστυ ἀφ' ὑψηλῶν ὀρέων καταγίνεον ὕλην κατάγειν τὴν ὕλην. κούρῃ δὲ ξύμβληντο τουτέστι συνήντησαν πρὸ ἄστεος ὑδρευούσῃ, θυγατρὶ ἰφθίμῃ Λαιστρυγόνος Ἀντιφάταο. ἡ μὲν ἄρ' ἐς κρήνην κατεβήσετο καλλιρέεθρον, Ἀρτακίην. ἔνθεν γὰρ ὕδωρ προτὶ ἄστυ φέρεσκον. καὶ οἱ μέν, προσφωνοῦντες ἠρώτων ὅς τις τῶν δ' εἴη βασιλεὺς καὶ τοῖσιν ἀνάσσοι. ἡ δὲ μάλ' αὐτίκα πατρὸς ἐπέφραδεν ὑψερεφὲς δῶ. οἱ δέ, εἰσελθόντες τὴν γυναῖκα εὗρον ὅσην τ' ὄρεος κορυφήν, κατὰ δ' ἔστυγον αὐτήν. ἡ δέ, ἐξ ἀγορῆς ἐκάλει κλυτὸν Ἀντιφατῆα, ὃν πόσιν. ὃς δὴ αὐτοῖς βουλευσάμενος ὄλεθρον, αὐτίκα ἕνα μάρψας ἑτάρων, ὡπλίσσατο δόρπον. οἱ δὲ δύο ἀΐξαντες ἔφυγον. Ἀντιφάτης δὲ βοὴν τεῦχε διὰ ἄστεος. οἱ δ' ἀΐοντες, φοίτων ἴφθιμοι Λαιστρυγόνες ἄλλοθεν ἄλλος, μυρίοι. οὐκ ἄνδρεσσιν ἐοικότες, ἀλλὰ γίγασι, τοῖς τοῦ μύθου. οἳ δ' ἀπὸ πετράων τῶν ἐν τῷ λιμένι δηλαδή, ἀνδραχθέσι χερμαδίοισι βάλλον. ἄφαρ δὲ κακὸς κόναβος κατὰ νῆας ὀρώρει, ἀνδρῶν τ' ὀλλυμένων νηῶν θ' ἅμα ἀγνυμενάων. ἰχθῦς δ' ὡς πείροντες, ἀτερπέα δαῖτα πένοντο. τουτέστιν μάτην ἄλλως σφίσιν αὐτοῖς. καὶ ὅρα ὅπως τὰ σκυθρωπὰ

καὶ οὐ γυναικεία πρὸς ἀνδρῶν, ζωτικώτατα ἔφρασε. τὴν τῶν νεῶν τε θραῦσιν καὶ ὡς οἱ ἄνδρες ἐβρώθησαν. ἔστι δ᾽ ἐν τούτοις εἰπεῖν καὶ ὅτι οὐ λίαν πάνυ ἀπίθανα τὰ τῆς κατὰ τὸν κύκλωπα βριαρόχειρος ῥωμαλεότητος, ἢ τῶν λαιστρυγόνων. οἷς ἀνεβάχθη τὰ χερμάδια, ὡς καὶ τῷ πολυφήμῳ ἐλαφρὸν ἡ τοῦ ὄρους κορυφή. καὶ ὅτι ὑπέρφιαλοι καὶ οὗτοι κατὰ τοὺς κύκλωπας εἰσὶ καὶ γίγασιν ἐοίκασι. καὶ ὅτι ἐγγύς που κυκλωπείας φύσεως ἡ τοῦ ἀντιφάτου ὑπογράφεται γυνή, οἷα οὖσα ὅση ὄρεος κορυφή, καθὰ καὶ ὁ πολύφημος ἐῴκει ὄρει ὑλήεντι. καὶ ὁ ἀντιφάτης ὡς δηλοῖ ἥμισυ κύκλωπός ἐστι τὴν βορότητα. ἕνα γὰρ ἑτάρων μάρψας ὡπλίσσατο δεῖπνον, τοῦ κύκλωπος σὺν δύο αὐτοὺς θοινωμένου. εἰ δὲ τὸν κήρυκα ὁ ἀντιφάτης ἔμαρψεν, οὐκ ἔστι σαφῶς εἰπεῖν. Ὅρα δὲ ὅτι ἐν τῷ, ἄνδρε δύω κρίνας, τρίτον δὲ κήρυχ᾽ ὁμοῦ, ἀπολύτερον ὁ ποιητὴς γράφει. τοὺς μὲν γὰρ δύο τοὺς φιλτάτους καλέσας ὀνομάζει, ἄνδρε γάρ. τὸν δὲ τρίτον, ὡς ἐκ τοῦ ἀξιώματος. δῆλος δή, ἀνὴρ πάντως ἦν καὶ ὁ κῆρυξ. καὶ οὐκ ἔστιν ἐνταῦθα διασολοικοφανία μετ᾽ αὐτὸ ἐν τῷ, οὐκ ἄνδρεσσιν ἐοικότες ἀλλὰ γίγασι. λείαν δὲ ὁδόν, τὴν ἁμαξιτὸν λέγει, διὸ καὶ ἐπάγει ἑρμηνεύων περιφραστικῶς, ᾗπερ ἅμαξαι. καὶ τὰ ἑξῆς. ἄστυ δέ, ὅτι πάλαι μὲν ἅπαν πόλισμα, ὕστερον δὲ ἰδίως τὸ ἀττικόν, καθὰ καὶ πόλις ἰδιαζόντως ἦν ὅτε ἡ ἀλεξάνδρεια κατ᾽ ἐξοχήν, δεδήλωται ἐν ἄλλοις. ὁμοίως καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἄστυ παρωνόμασται ὁ κατὰ παιδείαν ἀστεῖος, πρὸς διαστολὴν ἀγροίκου τοῦ καὶ ἀγρότου καὶ ἀγροιώτου καὶ ἀγρείου δὲ διὰ τῆς παλαιγενοῦς διφθόγγου. Τὸ δὲ ἀγινεῖν παρῆκται ἐκ τοῦ ἄγειν, σεσημείωται τοῖς παλαιοῖς ὡς ἀεὶ ἐκτείνει τὴν γι συλλαβήν. οἷον, ἕκαστος μῆλον ἀγινεῖ. καί, παρ᾽ αὐτοῖς ἀγίνεσκον. καί, ἠγίνεον ἀνὰ ἄστυ. ἔνθα ἡ γι συλλαβὴ μετὰ τὸ ὅτι ὁ δὲ αὐτῆς ἀπαρτίζουσα ἀπὸ δ᾽ ἔπος, τὰς ἐφεξῆς τέσσαρας ποικίλου στίχου λόγῳ δακτυλικῶς βαδίζει. Τὸ δὲ πρὸς ἄστεος, ἀρχή ἐστι τῶν παρὰ τοῖς ὕστερον προαστείων. Τὸ δὲ ὑδρεύοντο, παθητικῶς οἱ μεθ᾽ ὅμηρον φασὶν ἀττικοί. περίφρασις δὲ ἡ περίφρασις τοῦ ὑδρεύειν ἤτοι ὑδρεύεσθαι τό, ὕδωρ ποτὶ ἄστυ φορέεσκον. Ὁ δὲ ἀντιφάτης, ὁ ἀντιφατεὺς ἐνταῦθα κεῖται ὁμοίως τῷ, γηρυόνης καὶ γηρυονεύς. οὕτω δὲ καὶ τυφῶν καὶ τυφωεὺς καὶ τυφωνεύς. τούτου δέ, καὶ πλείστας ἔχει κλίσεις. ἔστι γὰρ καὶ τυφῶν τυφῶνος, ἔτι δὲ καὶ τυφάων τυφάονος, ὡς δηλοῖ καὶ παρὰ Ὀππιανῷ τό, τυφαονίων ἀλαλητῷ. Τὸ δὲ καταβήσετο, γράφεται μὲν παρά τισι καὶ κατεβήσατο. κλίνεται δὲ ὡς παθητικὸς παρατατικός. οἷα τοῦ καταβήσω μέλλοντος, ἀναδραμόντος εἰς ἐνεστῶτα. ἀρτακίη δὲ παρ᾽ ὁμήρῳ μέν, πηγὴ περὶ λαιστρυγόνας. ἴσως μὲν ἱστορικῶς παραφερομένη. τυχὸν δὲ καὶ πεπλασμένη διὰ τὸ ἀέναον, παρὰ τὸ ἀρτικίειν ὅ ἐστιν ἀναδίδοσθαι καὶ πηγάζειν ἢ ἀνακυκίειν. πρὸς ὁμοιότητα τοῦ, ἀεὶ νάον ἐρχομένων ὑδάτων. Ἡρόδοτος δέ, καὶ πόλιν οἶδεν ἀσιανήν, ἀρτακίαν ὡς δηλοῖ ἐν τῷ, ἄνδρα κυζικηνὸν ἐξ ἀρτακίας πόλεως. Τὸ δὲ ὅστις τῶνδε βασιλεὺς καὶ τοῖσιν ἀνάσσει, ἐκ παραλλήλου κατὰ μίαν ἔννοιαν κεῖται. ἦν δὲ ἄρα ὁ ἐνταῦθα βασιλεύς, τυραννικὸς δηλαδὴ ἄγριος, εἰ καὶ μὴ οἶδε τὴν τοῦ τυράννου λέξιν ὁ ποιητής. Ὅρα δὲ καὶ τὸ ὑψερεφὲς ἐνταῦθα ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, συστέλλον τὴν πρὸ τῆς ἀληγούσης. Τὸ δὲ γυναῖκα ὅτι οὐ τὴν κατὰ φύσιν λέγει ἀλλὰ τὴν ὕπανδρον, δηλοῖ τό, ἡ δέ, ἐκάλει ὃν πόσιν. Τὸ δὲ ἔστυγον αὐτήν, ἀντὶ τοῦ, ἔφριξαν. κατὰ τό, στυγέει δὲ καὶ ἄλλος, ἤγουν φρίσσει. ὅθεν καὶ στὺξ φρικτὴ πηγὴ ἡ ἐν ᾅδου. ἀφ᾽ ἧς οἷα φρικτῆς, οὐ μόνον ὁ στυγνὸς παρῆκται καὶ ὁ στυγερὸς τὰ κοινά, ἀλλὰ καὶ ὁ στύγαξ. εὐκράτης γοῦν φασι στρατηγὸς ἀθηναίων, στύγαξ ἐπεκαλεῖτο, διὰ τὸ στυγεῖσθαι ὡς δωροδόκος καὶ προδότης, διὸ καὶ κακῶς ὤλετο, ἢ ἀναιρεθεὶς ἢ πιὼν κώνειον. Ἰστέον δὲ ὅτι πάλαι μέν, φρίκην ἐμφαίνειν ἐδύνατο τὸ στυγεῖν. οἱ δὲ ὕστερον, καὶ ἀντὶ τοῦ μισεῖν αὐτὸ λαμβάνουσι, διὰ τὸ ἐπακολουθεῖν μῖσος τοῖς στυγουμένοις. καὶ τὸ δέ γε τὸ μισεῖν, κοινότερον ἐπὶ τοῦ ἐχθραίνειν τιθείς, ἡ κωμικὴ σεμνότης ἐπὶ μίξεων ἔθετο ἀσέμνων. ἀριστοφάνης γοῦν μισητίαν ἔστιν ἣ καταφράσας ἔφη ἤγουν ῥοπῆς ἀρχὴν τῆς περὶ μίξεις. ἄλλοι δὲ μισήτην βαρυτόνως πρὸς διαστολὴν τῆς ὀξυτονουμένης, τὴν κοινὴν καὶ ῥᾳδίαν. λέγοντες καὶ χρῆσιν αὐτῆς εἶναι παρὰ κρατίνῳ καὶ σώφρονι. χρᾶται δὲ αὐτῇ καὶ παροιμία ἐν τῷ, πρὸς σφυρὸν παχεῖα μισήτη γυνή. καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦτα. Ἐν δὲ τῷ, ἐξ ἀγορᾶς ἐκάλει, σημείωσαι καὶ τὴν ἀγορὰν τὴν τῶν ἀνθρωποφάγων λαιστρυγόνων, οὐ μὴν ἐπαινετὴν κατὰ τὴν παρὰ τοῖς φαίαξιν. Ὅτι δὲ ἀρτακίη ἐκαλεῖτο ἡ ῥηθεῖσα πηγὴ καὶ ὅτι ἀντιφατεὺς εἴτε καὶ ἀντιφάτης ὁ ἐνταῦθα βασιλεύς, ἐκ τῆς κίρκης εἴτε καὶ ὕστερον ἐκ τῆς καλυψοῦς, ἔοικε μαθὼν εἰδέναι ὁ ὀδυσσεύς. οἴδασι γὰρ ἐκεῖναι τὰ κατὰ τὴν ὀδύσσειαν. διὸ καλυψὼ μέν, ἔφη τῷ ὀδυσσεῖ τὰ κατὰ τὸν ἥλιον ὅτι διὰ τὰς βοῦς ἐχολοῦτο καθὰ ἐν τοῖς ἑξῆς ῥηθήσεται. ἡ δὲ κίρκη ἐρεῖ τῷ ὀδυσσεῖ ὅτι οἶδε καὶ αὐτὴ ὅσα ἐν πόντῳ ἐκεῖνος ἔπαθεν ἄλγεα. ἄλλως μέντοι, οὐκ εἰκὸς γνωστὰ εἶναι ταῦτα τῷ ὀδυσσεῖ. ὃς οὐ μόνον οὐκ οἶδε τὰ κατὰ τοὺς κύκλωπας, ἀλλὰ καὶ μόλις ἔφυγεν ἐξ αὐτῶν. Τὸ δὲ βοὴν γενέσθαι καὶ ἄλλως ἄλλοθεν φοιτᾶν ἀΐοντας καὶ τὰ ἑξῆς, εἰκὸς προσαρμόσαι ποτὲ ἀνδρῶν ἐφόδῳ λῃστρικῇ. λίθοι δὲ ἀνδραχθεῖς, οἱ ἀνδροβαρεῖς, δι᾽ οὓς ἄλλοις ἀνδράσιν ἐπαχθῆ ἂν γένοιτο φορήματα. Τὸ δὲ πείροντες, ἢ ἀντὶ τοῦ τυχόμενοι καὶ οὕτω περῶντες τὸν λιμένα ἐκ τοῦ πέρα εἰς πέρας ὡς τό, παιδουχίη πεῖρε κέλευθον. ἢ ἀντὶ τοῦ, διαπείροντες τριαίναις ἢ ποίοις ἑτέροις ἀπωξυμμένοις ὀργάνοις· διὸ λυκόφρων ὡς ἰχθύων δίκην αὐτούς φησιν ἀγρευθῆναι. τινὲς δὲ γράφουσιν εἴροντες ὅ ἐστι συνείροντες κατὰ ἰχθύων ἑρμαθόν, ποιοῦντες ὃ καὶ αὐτὸ ῥωμαλεότητα τῶν λαιστρυγόνων δηλοῖ. ἄλλοι δὲ γράφουσιν, ἰχθῦς δ᾽ ἀσπαίροντες. ἵνα λέγῃ ὅτι ὡς ἰχθῦς ἀσπαίροντας αὐτοὺς ἐσθίεσκον. Οὕτως οἱ λαιστρυγόνες τοὺς ἀμφὶ τὸν ὀδυσσέα ὄλεσαν λιμένος πολυβενθέος.

θεὸς ἦν δέ, τόφρα ξίφος αὐτὸς ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ, ἀπὸ πείσματα κόψε νεός. καὶ ἐποτρύνας, ἐκέλευσεν ἐμβαλεῖν κώπαις ὡς καὶ προερρέθη, ἵνα φασὶν ὑπ' ἐκκακότητα φύγωμεν. οἱ δ' ἅμα πάντες ἀνέρριψαν, δείσαντες ὄλεθρον. καὶ ὅρα τὸ ἀνέρριψαν ἐλλιπῶς λεχθὲν διὰ λόγους τῆς πραγματικῆς σπουδῆς. ἀλλαχοῦ δέ, ἐντελῶς ἐγράφη. οἱ δ' ἀνέρριπτον ἅλα πηδῷ. λέγει δ' ἐνταῦθα Ὀδυσσεύς, καὶ ὅτι ἀσπασίως ἐς πόντον ἐπηρεφέας φύγε πέτρας νηῦς ἐμή. αὐτὰρ αἱ ἄλλαι ἀολλέες αὐτόθ' ὄλοντο. οἱ ἕνδεκα δηλαδή. μιᾶς μόνης περιλειφθείσης τῆς κατὰ τὸν Ὀδυσσέα ἣν καὶ πάνυ περιεποιεῖτο. Ὅρα δὲ καὶ τό, αἱ ἄλλαι ἀολλέες. ἐν ᾧ παρήχησίς τις ἐμφαίνεται. ἀσπασίως δὲ εἰπεῖν καὶ ἀσμένως, ταυτόν ἐστι. διὸ εἰπὼν ὡς ἀσπασίως ἐς πόντον ἐπηρεφέας ἔφυγε πέτρας ἡ ναῦς, ἐπάγει ὅτι, ἔνθεν δὲ προτέρω πλέομεν ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, ἀκαχήμενοι μὲν ἄλλως ἐπὶ τῷ τῶν φίλων ὀλέθρῳ, χαίροντες δὲ οἷς ἐσώθημεν. Τίνες δὲ αἱ ἐπηρεφέες πέτραι, πρὸ ὀλίγου εἴρηται. νῦν δὲ ἔστιν εἰπεῖν καὶ ὅτι ἐπηρεφέες πέτραι νοηθεῖεν ἂν καὶ αἱ παρὰ τῶν Λαιστρυγόνων ἀφιέμεναι χερμάδες, οὕτω συχναὶ οὖσαι ὡς καὶ δι' ἐρέφειν τοὺς βαλλομένους.

Ἔνθεν δὲ προτέρω πλέομεν ἀκαχήμενοι ἦτορ,
Ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους.
Αἰαίην δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ' ἔνθα δ' ἔναιε
Κίρκη ἐϋπλόκαμος δεινὴ θεὸς αὐδήεσσα,
Αὐτοκασιγνήτη ὀλοόφρονος Αἰήταο.
Ἄμφω δ' ἐκγεγάτην φαεσιμβρότου ἠελίοιο,
Μητρός τ' ἐκ Πέρσης, τὴν ὠκεανὸς τέκε παῖδα.
Ἔνθα δ' ἐπ' ἀκτῆς νηὶ κατηγαγόμεσθα σιωπῇ,
Ναύλοχον ἐς λιμένα. καί τις θεὸς ἡγεμόνευεν.
Ἔνθα τότ' ἐκβάντες, δύο τ' ἤματα καὶ δύο νύκτας
Κείμεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἦμαρ ἐϋπλόκαμος τέλεσ' Ἠώς,
Καὶ τότ' ἐγὼν ἐμὸν ἔγχος ἑλὼν καὶ φάσγανον ὀξύ,
Καρπαλίμως παρὰ νηὸς ἀνήιον ἐς περιωπήν,
Εἴπως ἔργα ἴδοιμι βροτῶν ἐνοπήν τε πυθοίμην.
Ἔστην δέ, σκοπιὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθών,
Καί μοι ἐείσατο καπνὸς ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Κίρκης ἐν μεγάροισι, διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην.
Μερμήριξα δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
Ἐλθεῖν ἠδὲ πυθέσθαι, ἐπεὶ ἴδον αἴθοπα καπνόν.
Ὧδε δέ μοι φρονέοντι, δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
Πρῶτ' ἐλθόντ' ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης,
Δεῖπνον ἑταίροισι δόμεναι προέμεν τε πυθέσθαι.

Ὅτι κἀνταῦθα τὴν νῆσον τῆς Κίρκης, Αἰαίην καλεῖ παρὰ τὴν Αἶαν, πόλιν ὡς προεγράφη κολχικήν. ἀφ' ἧς ἡ Κίρκη Αἰαία ὡς Θήβη Θηβαία. καὶ ἡ κατ' αὐτὴν νῆσος, ὁμωνύμως Αἰαία. ἧς ὁ ἀδελφός, Αἰήτης. φησὶ γοῦν. Αἰαίην δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθα, ἔνθα δ' ἔναιε Κίρκη ἐϋπλόκαμος δεινὴ θεὸς αὐδήεσσα, αὐτοκασιγνήτη ὀλοόφρονος Αἰήταο. ἄμφω δ' ἐκγεγάτην ἤτοι ἐξεγένοντο φαεσιμβρότου ἠελίοιο, μητρός τ' ἐκ Πέρσης. τὴν, ὠκεανὸς τέκε παῖδα. λέγονται δὲ παῖδες ἡλίου Κίρκη καὶ Αἰήτης, ἢ ὡς βασιλεῖς καὶ διὰ τοῦτο καὶ διογενεῖς, Ζεὺς γὰρ ὁ ἥλιος, ἢ ὡς λαμπροὶ ἄλλοις ἐν τοῖς τότε καὶ ἐκφανεῖς. ἢ καὶ διὰ τὸ ἐν αὐτοῖς ἡλιῶδες τοῦ κάλλους. εἰκὸς δὲ καὶ διὰ συνωνυμίας ἥλιον λέγεσθαι τὸν τούτων πατέρα. οὗ προσφυῶς καὶ ἡ Πασιφάη θυγάτηρ λέγεται ἡ τοῦ Μίνωος γυνή. ἐπεὶ καὶ ἡλίῳ οἰκεῖον τό, πᾶσι φαίνειν, ἐξ οὗ τὸ φαέθειν. εἰ δὲ ἠθικῆς τινος ἡ Κίρκη ἀλληγορίας προστάτης ἐστί, τὰ ἑξῆς δηλώσουσι. δῆλον δὲ ὅτι τῆς τοιαύτης Κίρκης παρώνυμον, τὸ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ Κιρκαῖον πεδίον, ὅ τινες ἐν τόπῳ τινὶ ἀνατολικῷ ἐπιλέγουσιν. αὐδήεσσα δὲ καὶ νῦν, ἡ περιβόητος ἢ διαλέκτῳ ἀνθρωπίνῃ χρωμένη. γράφεται δὲ καὶ οὐδήεσσα, τουτέστιν ἐπίγειος κατὰ τὴν Καλυψὼ καὶ τὰς λοιπὰς νύμφας. ὀλοόφρων δὲ ὁ Αἰήτης, διὰ τὸ τοῦ ἤθους οὐχ ἱλαρὸν ὡς δηλοῖ τὰ κατὰ τὸν Ἰάσονα καὶ τὴν Μήδειαν. κατὰ δ' ἑτέρας, ὁ συνετὸς καὶ φρονῶν ὁλόκληρα. Τὸ δὲ ἐκγεγάτην, πρωτότυπόν ἐστι τοῦ ἔκγονος. φαεσίμβροτος δέ, ὁ φαίνων βροτοῖς. οὗ ἡ παραγωγὴ ὡς τὸ τερψίμβροτος. Τὴν δὲ Πέρσην, οἰκείως ὁ μῦθος γυναῖκα πλάττει τοῦ ἡλίου διὰ τὴν ἀφικνεῖσθαι αὐτοῦ περαίωσιν. ἤγουν ἐκ περάτης εἰς περάτην ποιητικῶς εἰπεῖν, κίνησιν. διὸ καὶ ὠκεανοῦ θυγάτηρ αὕτη λέγεται, διὰ τὸ τὸν ἥλιον ὠκὺ ἀνύειν τὸν δρόμον ὃν περᾷ φυσικῶς. εἰ δὲ καὶ τὴν Ἑκάτην Ἡσίοδος Περσηΐδα καλεῖ, οὐ μακρὰν οὐδ' ἐκεῖνο τοιαύτης ἀλληγορίας ἐστί. καὶ ἄλλως δὲ ὠκεανοῦ θυγάτηρ ἡ Πέρση, διὰ τὴν τοῦ ἡλίου ἀνατολὴν καὶ δύσιν ἐξ ὠκεανοῦ καὶ εἰς ὠκεανόν.

Ὅτι κατὰ πλοῦν εὐτυχῆ φράζει τό, ἔνθα δ' ἐπ' ἀκτῆς νηὶ κατηγαγόμεσθα σιωπῇ, ναύλοχον ἐς λιμένα. θεὸς δέ τις ἡγεμόνευεν. ὃ δηλοῖ θεῖόν τι χρῆμα τὴν εὐτυχίαν εἶναι, καθά φασι καὶ οἱ μεθ' Ὅμηρον σοφοί.

ἔστι δὲ καὶ νῦν τὸ καταγέγηθαι, τὸ καταπαλίειν. οὗπερ ἀνάπαλιν, τὸ ἀνάγεσθαι. ναύλοχος δὲ καὶ νῦν λιμὴν, ὁ ναῦς νομίζων ὡς ἐπὶ λέχους. ἢ κρύπτων, παρὰ τὸν λόχον. Οἱ τοῦ Ὀδυσσέως δὲ φίλοι νῦν σιωπῇ κατάγονται, οἷα οὐδὲ προφοβούμενοι διὰ τὰ τῶν Κυκλώπων καὶ τὸ τῶν Λαιστρυγόνων κακόξενον. οὓς προσεθέντες, ὑποπτεύουσι καὶ τὴν τῆς Κίρκης νῆσον ὡς ἀνθρωπόλεθρον. ἡ δὲ, καὶ αὐτὴ, οὐκ ἀπῆγε μὲν ἀνθρώπους τοῦ βίου, μεταποιεῖ δὲ ὅλως τὸν βίον αὐτοῖς ἐξ ἀνθρώπων εἰς θῆρας μετάγουσα. Ὅτι πολλοῦ καμάτου δηλωτικὸν τὸ, ἔνθα τότε δύο τ' ἤματα καὶ δύο νύκτας κείμεθα, ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες. ὅπερ ἐστὶν ἐναντίον τοῦ, θυμὸν ἥδοντες ἤτοι εὐφραίνοντες. ἐξ οὗ ἡ θυμηδία. ὅτι δὲ ἡ λύπη θυμὸν ἔδει, καὶ ὁ Βελλεροφόντης δηλοῖ ἐν Ἰλιάδι, ὃν θυμὸν κατέδων. Ὅτι καὶ ἐνταῦθα ἐν τῷ, τρίτον ἦμαρ ἐϋπλόκαμος τέλεσ' ἠὼς, ἠὼς μὲν, ὁ σωματοειδὴς δαίμων. ἦμαρ δὲ, ἡ κοινῶς λεγομένη ἡμέρα. ὁ πεφωτισμένος δηλαδὴ ἡλίου ἀήρ. Ὅτι εὐλαβηθεὶς Ὀδυσσεὺς μή πως ἀποστέλλων ἑταίρους ἐπὶ κατασκοπὴν τῆς Αἰαίης νήσου, εὕρῃ ἐκείνους μὴ πειθομένους ἐκ τῶν φθασάντων χρήσασθαι κακὰ, αὐτοδιάκονος καὶ ταῦτα γίνεται κατ' ἔθος ἡρωϊκόν. καὶ ἔγχος ἑλὼν καὶ φάσγανον ὀξὺ, ἀνῆλθεν ἐς περιωπὴν ὅπως φησὶν ἔργα ἴδοιμι βροτῶν ἐνοπήν τε πυθοίμην. ἔστι δὲ, σκοπιὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθεῖν καὶ ἰδεῖν καπνὸν διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην, μερμήριξεν ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν ἐλθεῖν ἠδὲ πυθέσθαι, ἐπεὶ ἴδον αἴθοπα καπνόν. ἀλλ' ἐν τῷ φροντίζειν, δόασσε τὸ κέρδιον εἶναι, πρῶτα ἐλθεῖν ἐπὶ νῆα, καὶ δεῖπνον τοῖς περὶ αὐτὸν δοῦναι, προέμεν τε πεύθεσθαι. ἤγουν προεῖναι. προπέμψαι. ἔστι δὲ, δῆλον τὸ εὔπλαστον οἰκονομεῖται καὶ πιθανόν. περιφθέντων μὲν γὰρ φίλων, ἐξ ἀρχῆς ὁ Κυκλώψ, καὶ ἡ λοιπὴ μαγγανεία τῆς Κίρκης. καὶ τὸ τοῦ Ἑρμοῦ πλάσμα. καὶ τὸ κατ' ἐκεῖνον μῶλυ. καὶ ἡ τοῦ Ὀδυσσέως ἀρετή. εἰ τοῦ δὲ πρώτου ἀπελθόντος εἰς Κίρκην. οὐκ ἂν ἀποβῆναι τὰ τοιαῦτα, πλάττονται δεξιῶς καὶ πιθανῶς. ὃ γοῦν Ὅμηρος περὶ Ὀδυσσέως λέγει, περὶ ἑαυτοῦ λέγει. αὐτὸς γὰρ σκοπεύσας εὐμεθόδως, ἐπικρίνει κρεῖττον εἶναι πεμφθῆναί τινας καὶ μὴ αὐτὸν τὸν Ὀδυσσέα ἀπελθεῖν. Ὅρα δὲ τὸ, περιωπὴν καὶ ἐνοπὴν, ἐν οἷς ἔχει τι παρηχήσεως ἡ ὁμοιοφωνία τῶν λέξεων. εἰ δέ που πλησίον παρέκειτο καὶ ἡ ἀνωτέρω ῥηθεῖσα σιωπὴ, ἐγίνετο ἂν καὶ δι' αὐτῆς τὸ ὅμοιον. περιωπὴν δὲ καὶ σκοπιὰν εἰπεῖν, τὸ αὐτόν ἐστι. Ὁ δὲ καπνὸς οὐ μόνον πυρὸς ἀλλὰ καὶ ἀνθρώπων οἰκήσεως τεκμήριόν ἐστιν ὡς τὰ πολλὰ, καὶ ἡ τῶν Λαιστρυγόνων ἐδήλωσε γῆ. Δρυμὰ δὲ καὶ ὕλη, ταυτὰ ἐκ παραλλήλου. ἔστι δὲ δρυμὰ, ἡ συνδενδρία, ὡς ἀπὸ δρυός. ὅθεν καὶ δρυοκολάπτης, ὁ πᾶν ξύλον κολάπτων. καὶ δρυοκάρπα, οὐ τὰ ἐκ δρυὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἑτέρων δένδρων. εἰκὸς δὲ καὶ ἀρσενικὸν εἶναι μὴ μόνον ὁ δρυμὼν, ἀλλὰ καὶ ὁ δρυμός. οὗπερ οὐδέτερον τὸ δρυμὸν ὡς τὸ ἐρετμόν. αἴθοψ δὲ καπνὸς, ὁ ἐκ τοῦ αἴθεσθαι πυρὶ ἄλλως ἀναδιδόμενος. δοάσσατο δὲ καὶ νῦν κατὰ τοὺς παλαιοὺς, οὐ μόνον τὸ ἔδοξεν ὡς ἀπὸ τοῦ δοκῶ δοκάζω κατὰ ἔλλειψιν τοῦ κάππα, ἀλλὰ καὶ τὸ τί τῶν ἑτέρων προέκρινεν. ἔστι δέ φασι δοάσσασθαι τὸ, δύο τινῶν προκειμένων ἑλέσθαι θάτερον, ὡς ἐκ τοῦ δοιῶ δοιάσατο καὶ δοάσατο.

Ὅτι κατιόντι τῷ Ὀδυσσεῖ ἐκ τῆς σκοπιᾶς, θεός τις ἐς αὐτὸν ὀλοφυρθεὶς μοῦνον ἰόντα, ὑψίκερων ἔλαφον μέγαν εἰς ὁδὸν αὐτὴν ἧκεν. ὁ μὲν ποταμὸνδε κατήιεν ἐκ νομοῦ ὕλης πιόμενος. δὴ γάρ μιν ἔχεν μένος ἠελίοιο. τὸν δ' ἐγώ φησιν ἐκβαίνοντα ἐκ τῆς ὕλης δηλαδὴ, κατ' ἄκνηστιν νῶτα πλῆξα. τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησε. κὰδ δ' ἔπεσεν κονίῃσι μακών. ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός. τῷ δ' ἐγὼ ἐμβαίνων, δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς εἰρυσάμην. καὶ τὸ μὲν αὖθι κατακλίνας ἐπὶ γαίῃ, εἴασα. αὐτὰρ ἐγὼ σπασάμην ῥῶπάς τε λύγους τε, πεῖσμα δ' ὅσον τ' ὄργυιαν ἐϋστρεφὲς ἀμφοτέρωθεν πλεξάμενος, συνέδησα πόδας δεινοῖο πελώρου. βῆν δὲ καταλοφάδια φέρων ἐπὶ νῆα

Ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κιὼν νεὸς ἀμφιελίσσης,
Καὶ τότε τίς με θεῶν ὀλοφύρατο μοῦνον ἐόντα,
Ὅς ῥά μοι ὑψίκερων ἔλαφον μέγαν ἐς ὁδὸν αὐτὴν
Ἧκεν. ὁ μὲν, ποταμόνδε κατήιεν ἐκ νομοῦ ὕλης,
Πιόμενος. δὴ γάρ μιν ἔχεν μένος ἠελίοιο.
Τὸν δ' ἐγὼ ἐκβαίνοντα κατ' ἄκνηστιν μέσα νῶτα
Πλῆξα, τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησε.
Κὰδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακὼν, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός.
Τῷ δ' ἐγὼ ἐμβαίνων, δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς
Εἰρυσάμην, τὸ μὲν, αὖθι κατακλίνας ἐπὶ γαίῃ,
Εἴασ'. αὐτὰρ ἐγὼ σπασάμην ῥῶπάς τε λύγους τε.
Πεῖσμα δ' ὅσον τ' ὄργυιαν ἐϋστρεφὲς ἀμφοτέρωθεν
Πλεξάμενος, συνέδησα πόδας δεινοῖο πελώρου.
Βῆν δὲ καταλοφάδια φέρων ἐπὶ νῆα μέλαιναν,
Ἔγχει ἐρειδόμενος, ἐπεὶ οὔπως ἦεν ἐπ' ὤμου
Χειρὶ φέρειν ἑτέρῃ. μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν.
Κὰδ δ' ἔβαλον προπάροιθε νεὼς, ἀνέγειρα δ' ἑταίρους.
Μειλιχίοις ἐπέεσσι παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον.

μέλαι-

μέλαιναν ἔγχει ἐρειδόμενος, ἐπεὶ οὔπως ἦν ἐπὶ ὤμου χειρὶ φέρειν ἑτέρῃ, μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν. κὰδ δ᾽ ἔβαλον πρὶν κατέρριψα προπάροιθε νεώς. ἀνέγειρα δ᾽ ἑταίρους μειλιχίοις ἐπέεσσι παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον. καὶ ἑξῆς. Καὶ ὅρα ὅτι πρὸ μὲν τῶν κυκλώπων, κοινὰ ἦν τοῖς ἀμφὶ τὸν ὀδυσσέα τὰ τῆς θήρας, νῦν δὲ τῶν ἄλλων κειμένων οἷς πολλὰ ἔκαμον, μόνος ὁ πολύτλας ὀδυσσεὺς πορίζει τοῖς φίλοις τροφὴν, ἀγρεύσας ἀπραγματεύτως καὶ εὐτυχῶς ὡς οἷα κατά τι θεῖον. ταῦτα γὰρ δηλοῦται ἔνθα τό, καὶ τότε τίς με θεῶν ὀλοφύρατο· τουτέστι κατηλεήσατο. καὶ ἐν τῷ, εἰς ὁδὸν αὐτήν. μεγεθύνων δὲ τὴν ἔλαφον, ὑψίκερών τε λέγει καὶ μέγαν. τὸν δ᾽ αὐτὸν προσεπαύξων, καὶ δεινὸν πέλωρον ἔφη, καὶ μάλα μέγα θηρίον. τοιοῦτος γὰρ ὤν, ἀρκέσει τε τοῖς ἐν τῇ νηῒ τοῦ ὀδυσσέως ὁ ἔλαφος, καὶ ἀξία θήρα ἔσται τοῦ ἥρωος, καὶ θεοῦ δόσις. Ὅρα δὲ καὶ ἐνταῦθα ὁμηρικὴν ποικιλίαν, ἐν μὲν γὰρ τῇ λαχείᾳ νήσῳ, ἄγρα πολλῶν ἀγρίων αἰγῶν. ἐν δὲ τῇ τῶν κυκλώπων, ἀπαγωγὴ θρεμμάτων ἡμέρων. ἐνταῦθα δὲ, θήρα ἐλάφου αὐτόματος. οὕτω δὲ καὶ τὰ κατὰ τοὺς ἑταίρους, ποικίλα τῷ ὀδυσσεῖ. ἡ μὲν γὰρ λάχεια, οὐδένα ἔβλαψεν. ὁ δὲ κύκλωψ, ἓξ κατίασασεν. οἱ δὲ λαιστρυγόνες, μικροῦ δεῖν πάντας ἀπήγαγον. ἡ δὲ τῆς κίρκης νῆσος, οὓς μέν τινας ἐξολίσει, ἄλλους δὲ ἐξανθρωπίσει. ποικίλλεται δὲ καὶ ἄλλως τὰ κατὰ τὸν ὀδυσσέα καὶ ἐν τοῖς ἡδέσι καὶ τοῖς λυπηροῖς. εὔφρανε μὲν γὰρ αὐτὸν ἡ λάχεια. ἐξεπόνησε δὲ καὶ φίλοις ὀλίγοις ἐζημίωσεν ἡ τῶν κυκλώπων. μεγάλα δὲ ἐλύπησεν ἡ τῶν λαιστρυγόνων. ἡ δὲ τῆς κίρκης, εὐφρανεῖ ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς φανήσεται. ἄλλως ἡδονῆς οὖσα πρόξενος ὑπὲρ ἡ τῶν λωτοφάγων. ἐκείνη γὰρ, ἀπρόσιτος ἦν τῷ ὀδυσσεῖ ὡς ἐκλανθάνουσα τῆς πατρίδος διὰ τὴν ἰδιότητα τοῦ λωτοῦ. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ὁμήρου ἐπὶ συμπαθείας καὶ ἐλέου θεμένου ἐνταῦθα τὸν ὀλοφυρμὸν, ἐπὶ κλαυθμοῦ τὴν λέξιν οἱ μεθ᾽ ὅμηρον ἔθεντο. Ὅρα δὲ ὡς καὶ εἰ καὶ ἰωνικῶς τὰ πολλὰ κατὰ θῆλυ γένος ἡ ἔλαφος προφέρεται, ἀλλ᾽ ἐνταῦθα ἀρσενικῶς προήνεκται διὰ τὸ μὴ κατ᾽ εἶδος λελέχθαι. ὅτι δὲ καί τις πλακοῦς ἀνεπλάσσετο ἐν ἐλαφηβολίοις διὰ στέατος καὶ μέλιτος σησάμου ἔλαφος καλούμενος. ὁ δειπνοσοφιστὴς ἱστορεῖ. ἑορτῆς δὲ ὄνομα τὰ ἐλαφηβόλια. Τὸ δὲ ἤϊεν, ἐκτείνει τὴν ἄρχουσαν οὐχ ὡς μέσος δεύτερος ἀόριστος, ἀλλ᾽ ὡς ἐνεστώς. καθὰ καὶ τὸ, ἤϊεν ἐκ βοτάνης. Τὸ δὲ εἴχετο αὐτὸν μένος ἠελίου, περίφρασίς ἐστι τοῦ δίψα. ἢ καὶ ἄλλως συμβολικῶς ἐρρέθη καὶ ὡς αἴνιγμα, ὡς τοῦ κατόχου ἡλίου, διψῶντος διὰ τὴν ἐκεῖθεν ζέσιν. ἄκνηστις δὲ, τὰ μέσα νῶτα ἐπὶ τετραπόδων ὡς ὁ ποιητὴς ἐξηγεῖται. ἣν δηλαδὴ οὐκ ἔστι κνήσασθαι, ὡς καὶ πρὸ τούτων ἐρρέθη ἔνθα περὶ ἰξύος ἐγράφη. μακὼν δὲ κἀνταῦθα, ὃ ἀντὶ τοῦ, ἄσημον ἦχον ἀποτελέσας, ἵνα ἡ ὀνοματοποιΐα ὁ τρόπος. ἢ ἀντὶ τοῦ εἰς μῆκος ἐκταθείς. Τὸ δὲ ἀπὸ δ᾽ ἔπτατο θυμὸς, περίφρασίς ἐστι τοῦ θανεῖν. ἐμβαίνει δὲ, τὸ στερεῶς ἐρείδειν τῷ κειμένῳ τὸν πόδα. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ ἐνάλλεσθαι. ῥῶπες δὲ καὶ λύγοι ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐγράφη, φυτὰ ἱμαντώδη καὶ οὕτως εὐλύγιστα, ὡς καὶ πεῖσμα ὅ ἐστι σχοινίον ἐξ αὐτῶν στρέφεσθαι ἤγουν κλώθεσθαι. ἔνθα ὅρα καὶ ὡς οὐκ ἐπὶ μόνων σχοινίων νεὼς τὸ πεῖσμα λέγεται. δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἐπιμήκεις κατὰ τοὺς παλαιοὺς καὶ εὐκαμπεῖς αἱ τῶν λύγων ῥάβδοι. ἡ δὲ ὄργυια καὶ ἐνταῦθα συνήθως προπαροξύνεται ὁμοίως τῷ, ἄρπυια εἰλείθυια καὶ τοῖς τοιούτοις. καταλοφάδεια δὲ, ἀντὶ τοῦ, κατὰ λόφου, κατὰ αὐχένος. κατὰ τραχήλου. λόφος δὲ κυρίως ἐπὶ ἀλόγων ζώων, τὸ μετὰ τὴν κεφαλὴν, ἔνθα τοῖς ζευγνυμένοις ἐπιτίθεται ὁ ζυγός. ὅθεν ὁ τραγικὸς οἰδίπους φησὶ τῶν τινας πολιτῶν, μὴ ἐθέλειν ὑπὸ ζυγῷ νῶτον εὐλόφως φέρειν, ἤγουν εὐπειθῶς. ἀπὸ δὲ τοιούτου λόφου, καὶ ἡ τοῦ κάπρου λέγεται λοφιά. εἰ δὲ καὶ ὥσπερ ἐκ τῆς ζωϊκῆς κορυφῆς ὀρεινὴ λέγεται κορυφὴ, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ τοιούτου λόφου οἱ τοῦ ὄρους λόφοι ὅθεν καὶ λοφνίδες αἱ ἐκ τῶν ἐκεῖθεν τόπων λαμπάδες, οὐκ ἔστι βεβαιώσασθαι. ἴσως γὰρ μᾶλλον, ἐκ τοῦ ὀρεινοῦ λόφου ὁμωνύμως καλεῖται καὶ ὁ ζωϊκὸς λόφος. τὸ δὲ εἰπεῖν ὡς ταυτόν ἐστι καταλοφάδεια καὶ κατωμαδὸν, ἀσφαλῶς ἔχει. εἰ γὰρ καθ᾽ ὅμηρον, οὐκ ἦν ἐπ᾽ ὤμου οἷός φέρειν τὸ τοιοῦτον ζῷον χειρὶ ἑτέρῃ ἤγουν μιᾷ, ἀλλὰ δηλαδὴ ἀμφοτέραις καὶ ἐπ᾽ ἀμφοτέρων ὤμων, ἑρμηνεία γάρ ἐστι τοῦτο τοῦ καταλοφάδεια. πάντως καὶ ὁ οὕτω φέρων, κατ᾽ ἀμφοτέρους φέρει ὤμους. καὶ ἔστι λοιπὸν καταλοφάδεια φέρειν, τὸ κατωμαδὸν βαστάζειν. τὸ δὲ καταλοφάδια, κοινότερον μὲν, διὰ τοῦ ἰῶτα ὀφείλει ἔχειν τὴν παραλήγουσαν. τὰ δὲ πλείω τῶν παλαιῶν ἀντιγράφων, διὰ διφθόγγου ἔχει αὐτήν. Ἰστέον δὲ ὅτι πρὸς ἀκρίβειαν, προϋπάρχει ὥσπερ τοῦ κατὰ τὴν περικεφαλαίαν λόφου, οὕτω καὶ τοῦ ὀρεινοῦ, ὁ ζωϊκός. καὶ γένοιτ᾽ ἂν ἐκ τοῦ λέπω λέψω λέλεφα, ὁ τοιοῦτος λόφος. σπουδῆς γὰρ ἄξιον ἀποδερᾶν ἤγουν ἐκλεπισθῆν τὸ τοιοῦτον μέρος τοῦ ζῴου. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι τῶν εἰρημένων ὑποκοριστικῶς ἢ ἄλλως κατὰ παραγωγὴν λοφνίδων ὧν χρῆσις καὶ παρὰ λυκόφρονι, πρωτότυπον ἡ λοφνία ὡς δηλοῖ ἀθήναιος εἰπὼν ὅτι λοφνία, ἡ ἐκ φλοιοῦ λαμπάς. θηρία δὲ κοινῶς πάντα τὰ ἄλογα. διὸ καὶ τὸν ἀράχνην, θηρίον φησὶν ὁ αἰλιανός. σημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ, μὴ εἶναι παρὰ τῷ ποιητῇ μὴ δὲ τὸ θηρίον τύπον ὑποκοριστικοῦ, παρωνυμεῖσθαι δὲ τῷ θηρί. μὴ δὲ γὰρ κεῖσθαι δὲ τοῦ ὑποκορισμοῦ ταπεινὸν παρ᾽ ὁμήρῳ, διὰ τὸ ὑψηλόφωνον καὶ ἡρωϊκὸν τῆς αὐτοῦ ποιήσεως. εἰ δέ τις φασὶ καὶ θέλει μὴ παρώνυμον εἶναι τοῦ θηρὸς τὸ θηρίον, ὡς τοῦ ἴχνους τὸ ἴχνιον ἀλλ᾽ ὑποκοριστικὸν, ἐξαιρεῖσθαι φασὶν ἄλλως τῆς ταπεινότητος, διά τε τοῦ, μέγαν ἔλαφον. καὶ τοῦ, δεινοῖο πελώρου, καὶ τοῦ, μάλα μέγα. διὸ καὶ μετὰ στίχους ὀκτὼ, πάλιν ἐρεῖ τὸ, μάλα μέγα θηρίον εἶναι τὸ ποσόν. οὕτω καὶ ἀλλαχοῦ τειχίον εἰπὼν ὑποκοριστικώτερον,

ὕψωσαν εἰπὼν ἐκεῖνο μέγα. ἤγουν περὶ μέγα τεῖχος αὐλῆς. καὶ τὸ οἰκίον δὲ, οὐδ᾽ αὐτὸ σμικρόν τι δηλοῖ ἐνταῦθα, οἰκία δ᾽ αὐτῇ μετρίη δοῖμεν. πῶς γὰρ ἂν σμικρὰ εἴη τὰ μέγαρα τῆς ὀδυσσείας ἅπερ ὑψηλὰ ἱστορῶν ἐστιν. οὐ μὴν οὐδὲ ὅτι οἰκία λέγει ᾄδων ἐν ἰλιάδι, ὑποκοριστικῶς ἂν ἐκεῖνα οὕτω λέγει, ἀλλὰ μάλιστα παρωνύμως. ἵνα μὴ καὶ αὐτό, σκῶμμα εὕροι καθὰ καὶ τὸ, αἰθέρα διὸς δωμάτιον, καθ᾽ ὃ ἀριστοφάνης ἔπαιξε. συγκαταπαίξας ἅμα καὶ τὸ, χρόνου πόδα. ὅπερ δοκεῖ παραξιοῦσθαι ἀπὸ τοῦ, περιπλομένων ἐνιαυτῶν. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐξ ὁμήρου λαβὼν εὐριπίδης μέθοδον, τὴν βασιλικὴν παῖδα πολυξένην μόσχον μὲν εἰπών, εὐτελῶς ἔφρασε. σκύμνον δὲ προσειπών, ἐπέτυχεν. ἐπὶ λεόντων γὰρ κυρίως ὁ σκύμνος. εἰ καὶ οἱ παλαιοὶ ἐξαιροῦσι τῆς ὁμηρικῆς ποιήσεως οἷα σμικροπρεπεῖς τὰς ὑποκοριζομένας, ἀλλ᾽ ὅμως ἐστὶν οὐ, κεῖσθαι καὶ τοιαῦται τινὲς λέξεις δοκοῦσι προσφυῶς τοῖς ὑποκειμένοις πράγμασιν. ἐν αἷς καὶ ἀγκαλὶς ἡ ἀγκάλη ἐν ἰλιάδι. ἐν τῷ. ἐν ἀγκαλίδεσσι πεσόντες. καί, παῖδες ἐν ἀγκαλίδεσσι φέρον. ὅτι δὲ ὑποκοριστικὸν τὸ τοιοῦτον διαφέρει, δῆλον ἐκ τῶν παλαιῶν. παρ᾽ οἷς κεῖται καὶ ἀρσενικῶν τύπος ὁ μὲν, κατὰ τὸ πλεονάζον. οἷον. ἡφαιστίων ἡφαιστίωνος ὁ ἥφαιστος. ὁ δὲ, κατὰ τὸ ἐλλεῖπον. οἷον. βάκχων βάκχωνος ἢ σίμων σίμωνος, ὁ βακχυλίδης δηλαδὴ καὶ ὁ σιμωνίδης. ὧν καὶ φυλάσσεται τὸ ω τῆς εὐθείας ἐν τῇ γενικῇ. τὸ δὲ ἀγανοῖς μειλιχίοις ἐπέεσσι παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον, ἀνθρώπου ὄντος δηλοῖ πρᾴως ὀτρύνοντος.

Ὅτι περιηγόρευμα τῶν ὡς ἐπὶ κινδύνῳ λυπουμένων τὸ, ὦ φίλοι, οὐ γάρ πω καταδυσόμεθ᾽ ἀχνύμενοί περ εἰς ἀΐδαο δόμους πρὶν μόρσιμον ἦμαρ ἐπέλθῃ· καὶ ἄλλως εἰπεῖν, θάνατος ἡμῖν ἐπελθεῖν. ἀλλ᾽ ἄγετε μνησόμεθα βρώμης, μὴ δὲ τρυχώμεθα λιμῷ. ἃ δὴ περίφρασίς ἐστι τοῦ φάγωμεν. ἢ καὶ ἄλλως δηλωτικά. τοῦ φαγεῖν, ἐκ τῶν πρὸ αὐτοῦ καὶ μετ᾽ αὐτό. πρῶτον γὰρ ὡς μνησάμενος βρώμης εἶτα φαγών, οὐκέτι τρύχεται λιμῷ. καὶ ἔστι τοιαύτη μέθοδος καὶ ἀλλαχοῦ παρ᾽ ὁμήρῳ, ἣν καὶ ὁ ἑρμογένης ἐπισημαίνεται. διδάσκων εἶναί ποτε καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν μὴ σεμνῶν, σιγᾶσθαι μὲν τὸ πρᾶγμα, δηλοῦσθαι δὲ ὅμως ἐκ τῶν πρὸ αὐτοῦ καὶ τῶν μετ᾽ αὐτό. τὸ δὲ καταδυσόμεθα, σεμνοτέρα λέξις ἐπὶ ἀνθρώπων. ὡς δύνοντος καὶ αὐτοῦ ἡλίου δηλῶν ὅτι ὑπὸ γῆν γίνεται. ἐκ δὲ τοῦ βιβρώσκω, ἡ βρώμη. ὡς ἐκ τοῦ τιτρώσκω, ἡ τρώμη ἰωνικῶς ἤγουν ἡ τρῶσις. καὶ ἐκ τοῦ ἐρρῶσθαι, ἡ ῥώμη. τὸ δὲ ὅλον εἰπεῖν τελεόν τούτων τοῦ, βέβρωμαι βέβρωσαι βέβρωται. ἐκ τοῦ πρώτου μὲν, ἡ βρώμη καὶ τὸ βρῶμα. ἐκ τοῦ δευτέρου δὲ, ἡ βρῶσις. οἷον. δὸς τ᾽ ἀμφίπολοι βρῶσίν τε πόσιν τε. καὶ ἐνταῦθα δέ, ὄφρα ἐν νηὶ βρῶσίς τε πόσις τε. ἐκ δὲ τοῦ τρίτου, τὸ βρωτὸν καὶ ἡ βρωτύς.

Ὦ φίλοι, οὐ γάρ πω καταδυσόμεθ᾽ ἀχνύμενοί περ
Εἰς ἀΐδαο δόμους πρὶν μόρσιμον ἦμαρ ἐπέλθῃ.
Ἀλλ᾽ ἄγετ᾽ ὄφρ᾽ ἐν νηὶ θοῇ βρῶσίς τε πόσις τε,
Μνησόμεθα βρώμης, μηδὲ τρυχώμεθα λιμῷ.
Ὣς ἐφάμην· οἱ δ᾽ ὦκα ἐμοῖς ἐπέεσσι πίθοντο.
Ἐκ δὲ καλυψάμενοι παρὰ θῖν᾽ ἁλὸς ἀτρυγέτοιο,
Θηήσαντ᾽ ἔλαφον. μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ὁρώμενοι ὀφθαλμοῖσιν,
Χεῖρας νιψάμενοι, τεύχοντο ἐρικυδέα δαῖτα.
Ὣς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα,
Ἥμεθα δαινύμενοι κρέατ᾽ ἄσπετα, καὶ μέθυ ἡδύ.
Ἦμος δ᾽ ἠέλιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
Δὴ τότ᾽ ἐκοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Ἦμος δ᾽ ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Καὶ τότ᾽ ἐγὼν ἀγορὴν θέμενος, μετὰ πᾶσιν ἔειπον.
Κέκλυτέ μευ μύθων κακά περ πάσχοντες ἑταῖροι.
Ὦ φίλοι, οὐ γάρ τ᾽ ἴδμεν ὅπῃ ζόφος οὐδ᾽ ὅπῃ ἠώς,
Οὐδ᾽ ὅπῃ ἠέλιος φαεσίμβροτος εἶσ᾽ ὑπὸ γαῖαν,
Οὐδ᾽ ὅπῃ ἀννεῖται. ἀλλὰ φραζώμεθα θᾶσσον,
Εἴ τις ἔτ᾽ ἔσται μῆτις. ἐγὼ δ᾽ οὐκ οἴομαι εἶναι.
Εἶδον γὰρ σκοπιὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθὼν
Νῆσον, τὴν πέρι πόντος ἀπείριτος ἐστεφάνωται.
Αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ κεῖται, καπνὸν δ᾽ ἐνὶ μέσσῃ
Ἔδρακον ὀφθαλμοῖσι διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην.
Ὣς ἐφάμην· τοῖσι δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
Μνησαμένοις ἔργων Λαιστρυγόνος Ἀντιφάταο,
Κύκλωπός τε βίης μεγαλήτορος ἀνδροφάγοιο.
Κλαῖον δὲ λιγέως θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
Ἀλλ᾽ οὐ γάρ τις πρῆξις ἐγίνετο μυρομένοισιν.

Σημείωσαι δὲ τὸ, ὦ φίλοι, οὐ γάρ πω καταδυσόμεθα εἰς ἅδου, ἀλλὰ μνησόμεθα βρώμης. ἐν πολλοῖς γοῦν ὁ ποιητὴς ἀρχόμενος ἀπὸ τοῦ γάρ, οὐκ ἐπάγει τὸ ἀλλὰ σύνδεσμον ταυτοδυνα-

μοῦν-

μάντιν τῶν δύο. οὕτω γοῦν καὶ μετ' ὀλίγα φησίν. ὦ φίλοι. οὐ γάρ τ' ἴδμεν ὅπη ζόφος, οὐδ' ὅπη ἠώς, οὐδ' ὅπη ἠέλιος φαεσίμβροτος εἶσ' ὑπὸ γαῖαν, οὐδ' ὅπη ἀννεῖται, ἀλλὰ φραζώμεθα θᾶσσον. ἔνθα ζόφον μὲν τὴν δύσιν εἰπὼν, ἠῶ δὲ τὴν ἀνατολὴν, ἑρμηνεύει τὰς λέξεις εὐθὺς πλατύτερον. πρῶτα μὲν τὸν ζόφον δηλῶν, ὅπη ἥλιος ὑπὸ γῆν εἶσιν. εἶτα τὴν ἠῶ δηλῶν, ὅτε ἀννεῖται· τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ἀννεῖται. αἴτιον τοῦ, ἀνασέχει. ἀνασεῖται. ἀνέχεται, ἀνατέλλει. φησὶν ὁ Ὀδυσσεὺς λέγει μὴ εἰδέναι ὅπη κοσμικοῦ κλίματός εἰσιν. οὐ γὰρ ἔχομεν φησὶ συγκρῖναι εἴπερ ἀνατολικοὶ πρὸς ἑτέραν χώραν ἐσμὲν, ἢ δυτικοί. καὶ ἔοικε μὲν, ζητεῖν. κεῖται δὲ καὶ μικρὸν βραχέα ἐν τοῖς τῆς Κίρκης, σχῆμα ὅμοιον. τὸ, ὦ φίλοι. ἔνδον γάρ τις καλὸν ἀοιδιάει, ἀλλὰ φθεγγώμεθα θᾶσσον. σημείωσαι δὲ ὅτι ὁ γραφεὺς εἰς τὸ, οὐ γάρ τ' ἴδμεν ὅπη ζόφος καὶ ἑξῆς ὡς προγέγραπται, λέγει ὅτι ἐν τόπῳ ξένῳ ὁ Ὀδυσσεὺς ἐγένετο, ἔνθα ἀλλοῖα τὰ τοῖς πολλοῖς φαινόμενα οὐρανῷ, διὸ καὶ ταράσσεται. τῶν πρὸς δὲ παλαιῶν, οὐκ ἀποροῦντα, δυσπαθοῦντα δὲ τὸν Ὀδυσσέα ταῦτα λέγειν φασί. περὶ δὲ τοῦ φράζεσθαι εἰ καὶ προγέγραπται, ὅμως οὐ πάρεργον καὶ ἐκ τῶν Ἡρακλείδου παρασημειώσασθαι ταῦτα. οὗ ἐκεῖθεν φησὶν οὖν ἐξ ἀρχῆς θεματικοῦ, ἔστι φῶ τὸ λέγω, οὗ μέλλων ὁ φάσω, ὡς κλῶ κλάσω. καὶ συγκοπῇ, φάς. ἐστι φὰς ἐμὲ ἀπόλεμον. ὥσπερ καὶ κλάς φησι παρὰ τοῖς αἰολεῦσιν. τὸ δὲ φῶ παραγωγὸν εἰς τὸ φάζω ἐξ οὗ ἡ φάσις, προσλήψει τοῦ ρ, γίνεται φράζω, ὅθεν ἡ φράσις. ἄλλως δὲ μεταληφθὲν μακεδόνων φησὶ διαλέκτῳ καὶ ἐξ ἀρχαίου διὰ τοῦ β, ποιεῖ τὸ βῶ βάζω ἀναλόγως κατὰ τὸ σιγῶ σιγάζω. αἰνῶ αἰνίζω. αἱμάζω. πλάζω. ἐκ δὲ τοῦ βάζω, καὶ ἡ βάξις ὁ φωνητικώτερον. καὶ οὕτω μὲν ἐκ τοῦ φῶ μακεδονικῶς γέγονε τὸ βῶ. οὐδέποτε γάρ φησι κατ' ἀρχὰς λέξεων ἐκεῖνοι τῷ φ χρῶνται, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ δηλαδὴ τῷ β. ὡς καὶ ὁ Βίλιππος δηλοῖ καὶ ἄλλα εἰρημένα ἑτέρωθι. ἐν δὲ ἑτέρῳ τόπῳ λέγει ὁ αὐτὸς Ἡρακλείδης τοὺς Παμφυλίους ἄλλας χαίρειν τῷ β, προστιθέντας αὐτὸ παντὸς φωνήεντος. τὸ γοῦν φαῦος, φαῦβος φασί. καὶ τὸ ἥλιος, βέβιλιος. οὕτω δέ φησι καὶ τὸ ὀρύω, ὀρύβω λέγεσθαι. καὶ παρασχηματισμένως δὲ ὀρυβῶ. ὡς δὲ οἱ αἰολεῖς ὁμοίως τῷ β χαίρουσι προτιθέντες τοῦ ρ ἐν τῷ ῥάκος βράκος, ῥόδον βρόδον, ῥυτὴρ βρυτὴρ, ἐν ἄλλοις δηλοῦται. λέγει δὲ Ἡρακλείδης καὶ ὅτι Ταραντίνων τὰ εἰς ζω λήγοντα βαρύτονα ῥήματα ὧν ὁ παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος διὰ τοῦ κ ἐκφέρονται, φραζόντων οἱ δυσὶ σ. οἷον σαλπίζω σαλπίσσω. λακτίζω λακτίσσω. οὕτω δὲ καὶ φράζω φράσσω ὁ λέγω. ἐκεῖθεν κέρασσα ὁ μελοποιὸς, φράσσω ἔφη ἐν δυσὶ σ βοιωτικῶς. ἔτι λέγει ὁ αὐτὸς, καὶ ὡς οἱ εἰρημένοι Ταραντῖνοι τὰ παρ' ἡμῖν διὰ δύο σίγμα, ἔμπαλιν διὰ τοῦ ζ προφέρουσι. τὸ γοῦν πλάσσω, πλάζω φασί, καὶ τὸ ἀττάσσω, ἀττάζω. ἔτι λέγει, καὶ ὅτι αἰολεῖς τῷ α προστιθέντες τὸ υ ὡς φησὶν Ἀρίσταρχος περὶ αὐτοῦ, αὐτὰρ αὐτὰρ ἄλλος ὁ αὐλὸς ἴαχον ἴαυχον, λέγουσιν οὕτω καὶ φάσκω φαύσκω, καὶ μετὰ τοῦ ρ, φραύσκω. δῆλον δ' ὅτι ἐκ τοῦ εἰρημένου φαύσκω, καὶ τὸ πιφαύσκω γίνεται κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν συνήθη τοῖς ἴωσιν. οἳ τὰ ἀπὸ συμφώνου ἀρχόμενα ῥήματα διπλάζοντες, τὸ πρῶτον σύμφωνον ἐκφέρουσι μετὰ πλεονάζοντος συλλαβῆς. οἷον δέξεται, δεδέξεται. λάβε λελάβετε. κάμωσι κεκάμωσι. ἅπτω οἷον ἀπάπτω καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ δραπάπτω. μύρω μορμύρω. οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ διάσκω διδάσκω. καὶ πιτρώσκω ἀπὸ τοῦ τρώσκω. καὶ ἀπὸ τοῦ πρήθω καὶ πλήθω, τὸ πιμπρῆσι καὶ πιμπλῆσι. ὥσπερ ἐκ τοῦ φόνος τὸ, ὦ πέπνυσε μεταπεσόντος τοῦ φ εἰς π. δωριεῖς γάρ φασι τοὺς ἐπὶ τραπέζης φόνους λέγεσθαι ὡς εἰσὶ ἄξια φόνου δεδρακότες, καὶ μὴ προθύμως, κατὰ φόνους ὡς καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα γέγραπται.

Ὅτι δὴ τὸ πολὺ τοῦ πένθους καὶ περιωδυνίας ἄλλως ἐγκεκαλυμμένοι ἔκειντο οἱ τοῦ Ὀδυσσέως, ὡς δηλοῖ τό, ἐν δὲ καλυψάμενοι θάνατον ἔλαφον.

Ὅτι δηλωτικὸν θαυμασμοῦ τό, αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ὁρώμενοι ὀφθαλμοῖσι. δυσελπίστων δέ τις εἴποι ἄν, ἀλλὰ φραζώμεθα θᾶσσον, εἴ τις ἔτι ἔσται μῆτις, ἐγὼ δ' οὐκ οἴομαι εἶναι.

Ὅτι τὴν τῶν Φαιάκων νῆσον πλείονος ἀξιώσας λόγου, καὶ τὴν πρὸ τῶν Κυκλώπων, καὶ ἔτι τὴν δὲ τὴν τῶν Κυκλώπων, καὶ περὶ τὸ τῶν Λαιστρυγόνων δὲ εἰπὼν θαυμαστήν τινα ἰδιότητα, ἐλάττονος λόγου ἀξιοῖ τὴν τῆς Κίρκης νῆσον Αἰαίην. τοσοῦτον μόνον εἰπὼν, ὡς τὰ μὲν αὐτῆς δώματα, ξεστοῖς λίθοις τετυγμένα ἦν ἐφ' ὑψηλοῦ. τὴν δὲ κατ' αὐτὴν νῆσον, περὶ πόντος ἀπείριτος ἐστεφάνωται. ἤγουν κύκλῳ περιέχει ὡς ἀμφίαλον. αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ κεῖται οὐ μὴν καὶ πανυπερτάτη ὡς ἡ Ἰθάκη ἀλλαχοῦ. κατὰ λόγον δὲ τοῖς δώμασι τῆς Κίρκης, ἐν οἷς κεῖται καὶ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην τουτέστιν ἐν βήσσαις ὡς μετ' ὀλίγα φησίν. ἔτι δὲ καὶ περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ ἦν αὐτά. ὅ ταυτόν ἐστι τῷ, ἐν σκοπιᾷ καὶ περιωπῇ. ἐν τούτοις δὲ κεῖται καὶ τὸ, κατεκλάσθη φίλον ἦτορ, αἴτιον τοῦ κατεκάμφθη καὶ κατεάγη τῇ λύπῃ ἐκ μεταφορᾶς τῶν κλωμένων ξύλων. οἷον, πτόρθον κλάσε χειρὶ παχείῃ. λέγει δ' ἐνταῦθα καὶ τὸν Κύκλωπα, μεγαλήτορα καὶ ἀνδροφόνον ἢ ἀνδροφάγον.

Ὅτι ἐπὶ τῶν ἀπράκτως κλαιόντων, ἐρεῖ ὕστερον, κλαῖον δὲ λιγέως, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες. ἀλλ' οὐ γάρ τις πρῆξις ἐγίνετο μυρομένοισιν ὅ ἐστι κλαίουσι. περὶ οὗ πολλαχοῦ δεδήλωται.

Ὅτι ποικίλος ἄρ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ ὅτι δι' Ὀδυσσέως ἀπὸ πειρᾶσθαι τῶν τόπων ἰδέαν, ποιεῖ ὡς ἐν μὲν τῇ γῇ τῶν Κικόνων, σὺν ἅπασι τοῖς φίλοις πολεμήσαντα ἐκεῖνον, ἐνθάδε δὲ ἐν τῇ τῶν λωτοφά-

Αὐτὰρ ἐγὼ δίχα πάντας ἐϋκνήμιδας ἑταίρους
Ἠρίθμεον, ἀρχὸν δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ὄπασσα.
Τῶν μὲν ἐγὼν ἦρχον, τῶν δ' Εὐρύλοχος θεοειδής.

Κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρει πάλλομεν ὦκα.
Ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος μεγαλήτορος Εὐρυλόχοιο.
Βῆ δ' ἰέναι, ἅμα τῷ γε δύω καὶ εἴκοσ' ἑταῖροι
Κλαίοντες· κατὰ δ' ἄμμε λίπον γοόωντας ὄπισθεν.
Εὗρον δ' ἐν βήσσῃσι τετυγμένα δώματα Κίρκης
Ξεστοῖσι λάεσσι, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ.
Ἀμφὶ δέ μιν λύκοι ἦσαν ὀρέστεροι ἠδὲ λέοντες,
Τοὺς αὐτὴ κατέθελξεν, ἐπεὶ κακὰ φάρμακ' ἔδωκεν.
Οὐδ' οἵγ' ὡρμήθησαν ἐπ' ἀνδράσιν, ἀλλ' ἄρα τοίγε
Οὐρῇσι μακρῇσι περισσαίνοντες ἀνέσταν.
Ὡς δ' ὅταν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες δαιτηθεν ἰόντα
Σαίνωσ'· αἰεὶ γάρ τε φέρει μειλίγματα θυμοῦ,
Ὡς τοὺς ἀμφὶ λύκοι κρατερώνυχες ἠδὲ λέοντες
Σαῖνον. τοὶ δ' ἔδδεισαν ἐπεὶ ἴδον αἰνὰ πέλωρα.
Ἔσταν δ' ἐνὶ θύρῃσι θεᾶς καλλιπλοκάμοιο.
Κίρκης δ' ἔνδον ἄκουον ἀειδούσης ὀπὶ καλῇ,
Ἱστὸν ἐποιχομένης μέγαν ἄμβροτον, οἷα θεάων
Λεπτά τε καὶ χαρίεντα καὶ ἀγλαὰ ἔργα πέλονται.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Πολίτης ὄρχαμος ἀνδρῶν,
Ὅς μοι κήδιστος ἑτάρων ἦν κεδνότατός τε.
Ὦ φίλοι. ἔνδον γάρ τις ἐποιχομένη μέγαν ἱστόν,
Καλὸν ἀοιδιάει. δάπεδον δ' ἅπαν ἀμφιμέμυκεν.
Ἢ θεὸς ἠὲ γυνή. ἀλλὰ φθεγγώμεθα θᾶσσον.

γον, ἄνδρας δύο κρίνας καὶ τρίτον τὸν κήρυκα, πέμψαι τινὰ βούλεται. τὸ δὲ τοῦ κύκλωπος σπήλαιον, ἐκεῖνοι αὐτοὶ εἶχον ἔνδον καὶ δυώδεκα ἑταίρους. ὁ μέντοι αἴολος, οὐχ ἵνα τινά, ἐκεῖνον δὲ καὶ τοὺς ἅπαντας ἑταίρους ἰδὼν, ἐφιλοξένησε. πρὸς δὲ τοῖς λαιστρυγόσι, βραχύ τι δεῖ λιπεῖν τοῦ πάντας ἀπολωλέναι δύο καὶ ἐκεῖ ἀνδρῶν σταλέντων καὶ τρίτου κήρυκος. εἰς δὲ τὴν κίρκην, οἱ λαχόντες στέλλονται, δῆλος τρόπος οὗτος τοῦ γνῶναι τὴν νῆσον, φησὶ γοῦν ὁ ὁμηρικὸς ὀδυσσεύς. αὐτὰρ ἐγὼ δίχα πάντας ἑταίρους ἠρίθμησα. ἀρχὸν δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ὄπασσα. τουτέστιν ἀμφοῖν τοῖν μεροῖν δίδωσι κατὰ τὴν μὲν, ἐγὼν ἦρχον. τῶν δ' εὐρύλοχος θεοειδής. γαμβρὸς δὲ ὀδυσσέως οὗτος ἐπὶ ἀδελφῇ. κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρει πάλλομεν ὦκα. ὅπερ καὶ ἐν ἰλιάδι ἐπί τινι γίνεται. ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος μεγαλήτορος εὐρυλόχοιο, καθάπερ καὶ ἐν ἰλιάδι ὁ τοῦ αἴαντος. βῆ δ' ἰέναι εὐρύλοχος δηλαδὴ, τοῦ κλήρου ἀναγκάζοντος. ἅμα τῷ γε, δύο καὶ εἴκοσ' ἑταῖροι κλαίοντες, διὰ τὸ τῆς τύχης ἄδηλον καὶ τοὺς ἐν τοῖς φθάσασι κινδύνους. κατὰ δ' ἄμμε λίπον γοόωντας ὄπισθεν, διὰ τὸ φιλάλληλον. εὗρον δὲ ἐν βήσσαις ὡς πρὸ ὀλίγου ἐρρέθη, δώματα κίρκης, τετυγμένα ξεστοῖσι λάεσσιν. ἀμφὶ δέ μιν λύκοι ἦσαν ὀρέστεροι ἠδὲ λέοντες. τοὺς, αὐτὴ κατέθελξεν ἐπεὶ κακὰ φάρμακ' ἔδωκεν. ἐχρῆν γὰρ τῇ κίρκῃ ἥτις εἰς ζωὴν ἀλληγορικῶς ἐκλαμβάνεται, καὶ τοιαύτας ἀλόγους τινὰς φύσεις προσεῖναι θυμικὰς καὶ ἁρπακτικὰς καὶ τὸ ὅλον εἰπεῖν, θηριώδεις. οὐ μὴν καὶ γενναῖόν τι ἐχούσας, ἀλλὰ τῇ ἄγαν καταθαρρώσῃ πάνυ ἀπαμβλυνθείσας ὡς μετ' ὀλίγα φανεῖται ὅπου οἱ τοιοῦτοι σαίνουσι τοὺς παραβαλόντας. ἔνθα τις καθικνούμενος τῶν ἀγριαινόντων ἀνθρώπων ὡς οἷον ἀστεϊσμῷ, συγκρινεῖ τοὺς τοιούτους τοῖς παρὰ τῇ κίρκῃ θηρίοις. καὶ θαυμάσεται ὅτι ἐκεῖνα μὲν φαρμάκοις ἐτιθασσεύοντο, ἄνθρωπος δὲ τὸ φύσει ἐν ζώοις ἡμερώτατον, ἀγριώτατον τῇ προαιρέσει γίνεται. Σημειοῦται δὲ καὶ ὅτι εὐρύλοχος μὲν ἐν τοῖς ἑξῆς, ὑπονοεῖ ὡς ἐξ ἀνθρώπων ἡ κίρκη ἐκθηριώσασα, λύκους ἑαυτῇ καὶ λέοντας ἐποίησεν. ἕτεροι δὲ νοοῦσιν, ὡς ἐξ ἀγρίων καὶ καθά φησιν ὁ ποιητὴς ὀρεστέρων, ἐτιθάσσευσε. καὶ φαρμάκοις ἠλλοίωσε θέλξασα. ὅ ἐστι νωθροτέρους πρὸς τὰς κατὰ φύσιν θηριώδεις ἐνεργείας ἐποίησεν. ὡς που καὶ ὁ τῶν ἀχαιῶν θέλγεται νόος. ἀντὶ τοῦ, νωθρότερος ἐνεργεῖν γίνεται. εἰ δὲ ἐγχώριοι λέοντες οἱ ῥηθέντες καὶ λύκοι εἴτε καὶ ἄλλοθέν ποθεν μετενηνεγμένοι, σιωπᾷ ὁ ποιητὴς ὡς μὴ ἀναγκαῖον ὂν παρασημειωθῆναι. κακὰ δὲ φάρμακα, πρὸς ἀντιδιαστολὴν ἐρρέθη τῶν ἀγαθῶν. ἑρμῆς οὖν ἐν τοῖς ἐφεξῆς, φάρμακον ἐσθλὸν ἔχειν δίδωσι τῷ ὀδυσσεῖ. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἐν τῷ, δύω καὶ εἴκοσιν ἑταῖροι, πεντήκοντα εἶναί φασιν οἱ παλαιοὶ τοὺς ἐξ ἀρχῆς τῷ ὀδυσσεῖ συμπλέοντας ἐν τῇ κατ' αὐτὸν νηΐ. στοχαζόμενοι οὕτως. ἓξ ἀφ' ἑκάστης νηὸς ἀπώλοντο παρὰ τοῖς κίκοσιν. ἔπαθε δὲ τοῦτο καὶ ἡ τοῦ ὀδυσσέως ναῦς. λοιποὶ τοίνυν ἐν ἑκάστῃ νηΐ, ἀνὰ μδ΄. ὧν ἄρτι μερισθέντων εἰς δύο, οἱ μὲν ἡμίσεις εἰκοσιδύο, ἀκολουθοῦσιν εὐρυλόχῳ. οἱ δὲ ἄλλοι, μένουσι παρὰ τῷ ὀδυσσεῖ. γέγραπται δὲ καὶ ἐν τῇ γ ῥαψῳδίᾳ ὡς καὶ αἱ τοῦ νέστορος νῆες, ἀνὰ πεντήκοντα εἶχον ἐπικώπους. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ, ἠρίθμεον, ἀρχὸν δὲ καὶ ἑξῆς, τινὲς μὲν δακτυλικῶς τὴν ἀρχὴν ἐπόδιζον λαβόντες τὴν ει συλλαβὴν βραχεῖαν διὰ τὸ ἐπηγμένον ἄφωνον θῆτα, δι΄, ρειθμε. τὸ δὲ ον, μακρὸν ἐδέξαντο κατὰ πολλὰς αἰτίας. καὶ οὕτω διὰ τοῦ καὶ τῆς αρ συλλαβῆς, ἀπετέλεσαν πόδα σπονδεῖον. καὶ οὕτω μέν.

μὲν ἕως. ἕτεροι δὲ οὐ καὶ ὧδε καταλογισάμενοι εἰς σπονδεῖον, τὰς ἐφεξῆς τρεῖς συλλαβὰς τρόπῳ συνεκφωνήσεως ἤγουν συνιζήσεως, σπονδειακῶς δηλαδὴ ἀναπαιστοῦ ἐξέθηκαν. Ὅτι οἱ περὶ τὴν Κίρκην λύκοι καὶ λέοντες οὓς καὶ αἰνὰ πέλωρα λέγει καθ' ὁμοιότητα τοῦ πρὸ ὀλίγων ῥηθέντος δεινοῖο πελώρου, οὐχ ὡρμήθησαν ἐπ' ἀνδράσι τοῖς περὶ τὸν Ὀδυσσέα ὅτε εἰς τὰ τῆς Κίρκης δώματα ἦλθον, ἤδη γὰρ ἐθέλχθησαν ὑπὸ Κίρκης φαρμάκοις κακοῖς, ἀλλ' ἄρα οὗτοι οὐρῇσι μακρῇσι περισσαίνοντες, ἀνέσταν. εἶτα παραβολὴν τιθέμενος ἐκ τοῦ σαίνειν ὅπερ ἐστὶ κυνὸς κυριολεκτεῖται ὡς εὐθὺς φανεῖται, φησίν. ὡς δ' ὅταν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες δαιτηθεν ἰόντα σαίνωσιν, αἰεὶ γάρ τε φέρει μειλίγματα θυμοῦ, ὡς τοὺς ἀμφὶ λύκοι κρατερώνυχες ἠδὲ λέοντες, σαῖνον. οἱ δὲ, ὅμως ἔδεισαν διὰ τὸ περιφαινόμενον, ἐπεί φησιν ἴδον αἰνὰ πέλωρα. κυριωτάτη δὲ λέξις τὸ σαίνειν, ἐπὶ ζώων ἀλόγων. ὅ ἐστι, σείειν τὴν οὐράν. διὸ καὶ σέσημαι, τρεῖς αὐτὴν [illegible]. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ σείω τὸ δ' σείω, σαίνω. ὡς βῶ βαίνω. ξῶ ξαίνω. κῶ καίνω. χῶ χαίνω, καὶ τὰ ὅμοια. λέγεται δὲ ἡ λέξις παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον μεταφορικῶς, καὶ ἐπὶ τοῦ κολακεύειν διὰ τὸ ἐν τοῖς σαίνουσι ζώοις κολακευτικόν. Τὸ δὲ ὡρμήθησαν ἐπ' ἀνδράσιν. ἀντὶ τοῦ, κατ' ἀνδρῶν ὡς καὶ τὸ, δαιμόνιε τί μοι ἐπέχεις. ἀντὶ τοῦ, κατ' ἐμοῦ ἔχεις. οὕτω καὶ ἐν Ἰλιάδι, ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν, ἀντὶ τοῦ, κατὰ ἀλλήλων. μειλίγματα δὲ θυμοῦ, κρέα τινὰ ἢ μαγδαλιὰ μειλίσσουσα κύνας. ἣν αὐτοὶ ὡς εἰκὸς προσδεχόμενοι, ἐγρηγόρασι. τίς δὲ ἡ μαγδαλιὰ, ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα ῥηθήσεται. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι οὐ μόνον ἵπποι κρατερώνυχες ὡς καὶ προδεδήλωται, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ λύκοι ἐνταῦθα. Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ κατὰ τοὺς ῥηθέντας λύκους καὶ λέοντας λόγος, οἳ θελχθέντες φαρμάκοις οὐχ ὁρμῶνται κατ' ἀνδρῶν ἀλλὰ περισσαίνουσιν, αἰνίττεται μὲν ὡς καὶ προεδηλώθη, τὴν τρυφὴν παντὸς ἤθους ἀγρίου μαλθακτικὴν εἶναι. ἔστι δὲ προσφυὴς καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων οἳ φύσει ἄγριοι ὄντες, ὅμως διὰ κέρδος προσποιοῦνται ἡμέρως ἔχειν καὶ σαίνειν τοὺς παρατυχόντας. Ὅτι στάντες οἱ περὶ τὸν ῥηθέντα Εὐρύλοχον ἐν προθύροις, Κίρκης ἤκουον ἀειδούσης ὀπὶ καλῇ, ἱστὸν ἐποιχομένης μέγαν ἄμβροτον, οἷα θεάων λεπτά τε καὶ χαρίεντα καὶ ἀγλαὰ ἔργα πέλονται. ἔπαινος δὲ ταῦτα ὑφάσματος(?) καλοῦ. εὐγενὴς δὲ ἡ ἱστουργία ὡς καὶ ἡ Πηνελόπη δηλοῖ, καὶ ἡ Ἑλένη, καὶ ἡ Χρυσηΐς, καὶ ἡ Ἀνδρομάχη. γυναικεῖον δὲ καὶ τὸ ἐν τοῖς ἔργοις φιλῳδεῖν, ὑποκλεπτομένου τοῦ πόνου τῇ ἀοιδῇ. ἡ μέντοι Ναυσικάα καὶ αἱ περὶ αὐτὴν, οὐ ποιοῦσι τοῦτο, ἀλλὰ μετὰ τὸ ἔργον ἐμβληθεῖσαι(?) ἀνακαλούμεναι τὸ τῆς ψυχῆς ᾀδόμενον. ὑπεκατιὼν δὲ, καὶ οὕτω φησὶν ὁ ποιητής. ἱστὸν ἐποιχομένη μέγαν ἱστὸν καλὸν ἀοιδιάει. δάπεδον δ' ἅπαν ἀμφιμέμυκε τουτέστιν ἠχεῖ. καὶ ὡς ἀπὸ φωνῆς δὲ βοῶν ἡ λέξις τέτραπται. ἀλλαχοῦ δὲ, καὶ θύραι ἔμυκον. ἑτέρωθι δὲ θύρα τ' ἰάχεν ὡς ὅτε ταῦρος. καὶ βροντὴν δέ τις μεμυκέναι φησὶ κατὰ ὁμοίαν μεταφορὰν ἢ καὶ ὀνοματοποιητικῶς. περὶ δὲ τοῦ, ἱστὸν ἐποιχομένη, καὶ ἐν ἄλλοις προδεδήλωται. Τὸ δὲ καλὸν ἀοιδιάει, λέγ' ἀείδειν μετ' ὀλίγα φησίν. ἀσυνήθης δὲ ἡ ἀοιδιάειν. ἀείδειν γὰρ τὸ κοινόν. Ὅτι δὲ τὸ ᾄδειν ἐν τῷ ἐργάζεσθαι, δεῖγμά ἐστι τοῦ καὶ ῥᾳδίως τὸ ἔργον ποιεῖν, ἔτι δὲ καὶ σὺν ἡδονῇ, κατὰ γὰρ Πλάτωνα τὸν φιλόσοφον, οὐκ [illegible] λυπούμενον ᾄδει, ἐδήλωσε ὁ περὶ Παρράσιον τὸν Ἐφέσιον ζωγράφον ἱστορήσας, ὡς οὐκ ἀηδῶς αὐτὸς τὰ κατὰ τὴν τέχνην ἐποιεῖτο ἀλλὰ ῥᾳδίως ὡς καὶ ᾄδων γράφειν(?). δάπεδον δὲ οὐ γῆν ὕπαιθρον ἐνταῦθα δηλοῦν ἔοικεν, ἀλλὰ τὸ τοῦ δώματος ἔμβαδον. ἐξ αὐτοῦ δὲ, τὸ πᾶν δῶμα δηλοῦται. ἠχεῖ δηλαδὴ ὄν. Ὅτι Πολίτης κύριον ἀρχικὸς ἀνὴρ κήδιστος ἑτάρων ἦν κεδνότατός τε τῷ Ὀδυσσεῖ. ἔστι δὲ κήδιστος μὲν, ὁ φίλτατος, οὗ μάλιστα κήδεταί τις. κεδνότατος δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ὁ φροντιστικώτατος. ὅ ἐστι σοφώτατος ἢ [illegible]. ἔστι δὲ καὶ ἐν Ἰλιάδι Πολίτης κύριον.

Ὣς ἄρ' ἐφώνησεν. τοὶ δ' ἐφθέγγοντο καλεῦντες.
Ἡ δ' αἶψ' ἐξελθοῦσα, θύρας ὤιξε φαεινὰς,
Καὶ κάλει. οἱ δ' ἅμα πάντες ἀιδρείῃσιν ἕποντο.
Εὐρύλοχος δ' ὑπέμεινεν ὀισάμενος δόλον εἶναι.
Εἷσεν δ' εἰσαγαγοῦσα κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.
Ἐν δέ σφιν τυρόν τε καὶ ἄλφιτα καὶ μέλι χλωρὸν
Οἴνῳ Πραμνείῳ ἐκύκα, ἀνέμισγε δὲ σίτῳ
Φάρμακα λύγρ', ἵνα πάγχυ λαθοίατο πατρίδος αἴης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δῶκέν τε καὶ ἔκπιον, αὐτίκ' ἔπειτα
Ῥάβδῳ πεπληγυῖα, κατὰ συφεοῖσιν ἐέργνυ.
Οἱ δὲ, συῶν μὲν ἔχον κεφαλὰς φωνήν τε δέμας τε
Καὶ τρίχας, αὐτὰρ νοῦς ἦν ἔμπεδος ὡς τὸ πάρος περ.
Ὣς οἱ μὲν κλαίοντες ἐέρχατο. τοῖσι δὲ Κίρκη

Ὅτι φθεγξαμένων τῶν περὶ Ὀδυσσέα ἔξωθεν καὶ καλεσάντων, ταχὺ ἐξελθοῦσα ἡ Κίρκη θύρας ὤιξε φαεινὰς, καὶ κάλει. οἱ δ' ἅμα πάντες ἀιδρείῃσιν ἕποντο. οὕτω γὰρ ἡ ἡδονὴ ἐφολκός, ἣν ἀλληγορεῖται ἡ Κίρκη. ἅμα καλουμένη καὶ ὑπακούουσα, καὶ εἰσδεχομένη τοὺς μὴ εἰδότας. Εὐρύλοχος δέ φησιν ὑπέμεινε, τουτέστιν ἔμεινεν. οὐκ ἠκολούθησεν. ὀισάμενος δόλον εἶναι, ὁποῖά τις [illegible]. ὀΐσατο δὲ δόλον, διά τε τὸ αἶψα ἐξελθεῖν τὴν Κίρκην, καὶ τὸ καλέσαι δίχα ἐρωτήσεως. ἢ διὰ τὸ μόνην ὀφθῆναι

καὶ

Πὰρ ἄκυλον βάλανόν τ' ἔβαλε καρπόν τε κρανείης,
Ἔδμεναι, οἷα σύες χαμαιευνάδες αἰὲν ἔδουσιν.
Εὐρύλοχος δ' αἶψ' ἦλθε θοὴν ἐπὶ νῆα μέλαιναν,
Ἀγγελίην ἑτάρων ἐρέων καὶ ἀδευκέα πότμον.
Οὐδέ τι ἐκφάσθαι δύνατο ἔπος, ἱέμενός περ,
Κῆρ ἄχεϊ μεγάλῳ βεβολημένος. ἐν δέ οἱ ὄσσε
Δακρυόφιν πίμπλαντο, γόον δ' ὠΐετο θυμός.
Ἀλλ' ὅτε δή μιν πάντες ἀγασσάμεθ' ἐξερέοντες,
Καὶ τότε τῶν ἄλλων ἑτάρων κατέλεξεν ὄλεθρον.
Ἤομεν ὡς ἐκέλευες ἀνὰ δρυμὰ φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ.
Εὕρομεν ἐν βήσσῃσι τετυγμένα δώματα καλὰ
Ξεστοῖσι λάεσσι, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ.
Ἔνθα δέ τις μέγαν ἱστὸν ἐποιχομένη λίγ' ἄειδεν,
Ἢ θεὸς ἠὲ γυνή. τοὶ δ' ἐφθέγγοντο καλεῦντες.
Ἡ δ' αἶψ' ἐξελθοῦσα, θύρας ὤϊξε φαεινάς,
Καὶ κάλει. οἱ δ' ἅμα πάντες ἀϊδρείῃσιν ἕποντο.
Αὐτὰρ ἐγὼν ὑπέμεινα, ὀϊσάμενος δόλον εἶναι.
Οἱ δ' ἅμ' ἀϊστώθησαν ἀολλέες. οὐδέ τις αὐτῶν
Ἐξεφάνη. δηρὸν δὲ καθήμενος ἐσκοπίαζον.
Ὣς ἔφατ' αὐτὰρ ἐγὼ περὶ μὲν ξίφος ἀργυρόηλον
Ὤμοιιν βαλόμην μέγα χάλκεον, ἀμφὶ δὲ τόξα.
Τὸν δ' αἶψ' ἠνώγεα αὐτὴν ὁδὸν ἡγήσασθαι.
Αὐτὰρ ὅγ' ἀμφοτέρῃσι λαβὼν ἐλλίσσετο γούνων.
Καί μ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Μή μ' ἄγε κεῖσ' ἀέκοντα διοτρεφές, ἀλλὰ λίπ' αὐτοῦ.
Οἶδα γὰρ ὡς οὔτ' αὐτὸς ἐλεύσεαι, οὔτε τιν' ἄλλον
Ἄξεις σῶν ἑτάρων. ἀλλὰ ξὺν τοῖσδεσι θᾶσσον
Φεύγωμεν, ἔτι γάρ κεν ἀλύξαιμεν κακὸν ἦμαρ.
Ὣς ἔφατ'. αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον.
Εὐρύλοχ', ἤτοι μὲν σὺ μέν' αὐτοῦ τῷδ' ἐνὶ χώρῳ,
Ἔσθων καὶ πίνων κοίλῃ παρὰ νηῒ μελαίνῃ.
Αὐτὰρ ἐγὼν εἶμι, κρατερὴ δέ μοι ἔπλετ' ἀνάγκη.
Ὣς εἰπὼν, παρὰ νηὸς ἀνήϊον ἠδὲ θαλάσσης.

καὶ δὴ τὴν ἡμερότητα δι' ἥν φασι τῶν θηρίων. Τὸ δὲ ἐξελθοῦσα θύρας ὤϊξε, πρωθύστερόν ἐστιν. ὤφειλε γὰρ εἰπεῖν ὡς θύρας οἴξασα, ἐξῆλθεν. ἡ δὲ παραλήγουσα τῆς ἀϊδρείας δὴ δίφθογγος ἀεὶ γράφεται, διὰ τὴν κλίσιν τοῦ, ἴδρις ἴδριος, ὡς ὄφις ὄφιος. οὕτω διασκευάζων καὶ οἷος ἦν ὁ τῆς κίρκης δόλος, ἐπάγει. εἴσω δ' εἰσαγοῦσα κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε. ἐν δέ σφιν τυρόν τε καὶ ἄλφιτα καὶ μέλι χλωρὸν οἴνῳ πραμνείῳ ἐκύκα. ἀνέμισγε δὲ σίτῳ φάρμακα λυγρά. ὃ ταυτόν ἐστι τῷ, κακὰ φάρμακα. ὧν ἐνταῦθα τέλος, ἡ τῆς πατρίδος λήθη. φησὶ γοῦν. ἵνα πάγχυ λαθοίατο πατρίδος αἴης. τοιοῦτον γὰρ ἡ ἡδονή. ἑαυτῇ μόνῃ προσηλοῦσα(?) τὸν τρυφῶντα, τῶν δὲ σπουδαιοτέρων ἀπάγουσα. αὐτὰρ ἐπεί φησι δῶκέ τε καὶ ἔκπιον, αὐτίκ' ἔπειτα ῥάβδῳ πεπληγυῖα, κατὰ συφεοῖσιν ἐέργνυ. ἔχειν καθείργνυεν ἐν μάνδραις χοίρων. οὕτω ὡς αὐτόχρημα τοιούτων γινομένων, οἳ τὸν κυκεῶνα ἐκπίωσιν, ἐπιφέρει. οἱ δὲ συῶν μὲν ἔχον κεφαλὰς φωνήν τε τρίχας τε καὶ δέμας, αὐτὰρ νοῦς ἦν ἔμπεδος ὡς τὸ πάρος περ. διὸ καὶ κλαίοντες, ἐέρχατο οἷα νοοῦντες ὃ ἔπαθον. ἐπεὶ δὲ οὐ παράμονος ἡ ἡδονή, ἀλλ' ἐπὶ βραχὺ κολακεύουσα πᾶς(?) δελεάσασα καὶ θέλξασα κατὰ φαντασίαν ἀγαθοῦ τινος, εἶτα ὠθεῖ(?) τοῖς χείροσι, καὶ οὐκέτι μηδὲ τὸν κυκεῶνα καὶ τὴν ἀπεχθείρωσιν(?), ἰδίας εὐωχεῖ τοὺς μεταβληθέντας ἀλλὰ πρεπόντως ἀλόγοις, φησί. τοῖσι δὲ κίρκη πὰρ ἄκυλον βάλανόν τ' ἔβαλε καρπόν τε κρανείης, ἔδμεναι. οἷα σύες χαμαιευνάδες αἰὲν ἔδουσιν. εἰ μὲν οὖν καὶ τοὺς περὶ τὴν κίρκην λύκους καὶ τοὺς λέοντας ὁ κυκεὼν ὁ ῥηθεὶς μετεποίει, οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ τοιούτου γνῶναι. τοὺς δὲ ὡς ἐρρέθη χοίρους, τὸ τοῦ κυκεῶνος πόμα ἐξ ἀνθρώπων ἐποίει. περὶ ὧν ἡ ἀλληγορία τοιαῦτα φησί. κίρκη ἡ κατὰ τὰ γευστὰ ἡδονή, καὶ ἡ ἐκ τρυφῆς κατασάρκωσις. ἧσπερ οἱ ἐμπελάσαντες, ἐκθηλυνθέντες(?) μὲν δὴ τῇ ἀλογίᾳ. καὶ οὐ μόνον ἄλλως ἀλογίζονται πολυτρόπως, ἀλλὰ καὶ εἰς χοίρους μεταποιοῦνται χαμαιευνάδας, κάτω βρίθοντες καὶ ἀνακύπτειν οὐκ ἔχοντες. ὁ νοῦς μέντοι αὐτοῖς οὐκ ἀπόλλυται, ἀλλὰ ζωπυρεῖται ὑποσμυχόμενος. διὸ μικρὸν ὕστερον ὁ φιλόσοφος ὀδυσσεὺς ἐλθὼν ἐπαναλήψεται τοὺς φίλους εἰς ἀνθρωπότητα. οἳ καὶ ἄλλως, ἀϊστωθῆναι τῷ εὐρυλόχῳ δοκοῦσι καὶ μὴ ἂν ἐκφανήσεσθαι. ὃς δὴ ὀδυσσεὺς οὐδὲ τὴν ἀρχὴν εἰ παρῆν, εἴασεν ἂν μεταβολὴν ἐκείνους παθεῖν. καὶ εὑρήσει μὲν αὐτοὺς σιάλοις ἐοικότας ἐννεώροις, ἀποκαταστήσει δὲ εἰς τὸ πρὶν εἶδος, καταξιώσας ἐμβριθῶς(?) τῆς τρυφῆς κίρκης ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς φανήσεται. Ὅτι δὲ εἰς ἀλογίαν τινὰ ἡ κίρκη ἀλληγορεῖται, δηλοῖ φανερῶς

καὶ

καὶ διγράψας ὅτι οὐδ' οὐ πλεονεξίᾳ μύσαι, τούτους τοῦ δηλῶσαι τῆς Κίρκης. ὡς τὴν ἀμέσων, ἀλογίσεως σίτων. ἰστέον δὲ ὅτι καὶ βρωτὸν καθ' Ὅμηρον ὁ ῥηθεὶς κυκεὼν ἦν ὡς δηλοῖ τό, βάλλε δ' ἐν φάρμακα σίτῳ. ἔστι δὲ τὸ, ἀνέμισγε δὲ σίτῳ φάρμακα. καὶ παχὺ δὲ ἦν ὁ κυκεὼν, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, ἐπεὶ δῶκέ τε καὶ ἔκπιον. ἤγουν δῆλον ὅτι ἐξέπιον. καὶ, ὄφρα πίοιμι. καὶ, ἔκπιον οὐδέ μ' ἔθελξε. καὶ, ὅτι πιὼν ἐθέλχθης. Τὸ δὲ κυκεὼν, πρωτότυπόν ἐστιν οὐχ ὁ κυκεών. περὶ οὗ ἐν Ἰλιάδι δηλοῦται ἐν τοῖς κατὰ τὸν Νέστορα ἔνθα καὶ ἐκ τυροῦ καὶ ἀλφίτων καὶ μέλιτος χλωροῦ γίνεσθαι καὶ οἴνου Πραμνείου. ὃς οὐ μόνον παρὰ τὸ πραΰνειν μοι ἐστὶ εἰς πραότητα τὴν ψυχὴν ἄγειν, οὕτω καλεῖται καὶ παρὰ τὸ εἰς παλαίωσιν παραμένειν καὶ μὴ μεταβάλλειν, ἀλλὰ ἐστι ἀπὸ Πραμνείου ἀμπέλου. ἔστι δέ φασι καὶ τοιαύτη ὡς καὶ Θασία καὶ Μαλιακεία. καὶ διότι δὲ καὶ ἡδύς ἐστι. τὸν δὲ οἶνον φασὶν οἱ μὲν, καυστικόν. οἱ δὲ, ἡδύν. Ὁ δὲ τυρὸς καὶ ταῦτα ὡς καὶ ἐν τοῖς πρὸ τούτων, ἐκ τῆς ἀρχαίας. πεπληγυῖα δὲ, οὐ μόνον τὸ πληγῆναι παθητικῶς, ἀλλὰ καὶ τὸ πλῆξαι, μέσον γὰρ παρακειμένου τὸ ῥῆμα ῥάβδῳ γοῦν ἡ Κίρκη πεπληγυῖα ὅ ἐστι πλήξασα, ἐποίησε τὰ ἑαυτῆς. χρωμένη ταύτῃ πρός τινα γοητείας δι' ἐπαφῆς. Ὅλως δὲ αἱ θεῖαι ῥάβδοι ἐνεργεῖ φασι παρ' Ὁμήρῳ ποτὲ δ' ἄν τι γὰρ σκοπεῖν πλήξασα τινά, ἐνίησι μῦθον. καὶ Ἀθηνᾶ πλήξασα ῥάβδῳ, ἀλλοιοῖ τὸν Ὀδυσσέα. καὶ Ἑρμῆς χρώμενος αὐτῇ, τοὺς μὲν, θέλγει. τοὺς δὲ, καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει. συφεὸς δὲ, ὁ σύας φέρων ἢ σύας τρέφων. δῆλον δὲ ὅτι σῦς μέν, ἐκτείνει τὸ υ καὶ πολὺ πλέον ὥσπερ καὶ δρῦς καὶ μῦς. συὸς δὲ καὶ τὰ ἑξῆς, συστέλλει τὴν ἄρχουσαν ὡς καὶ τὸ, δρυὸς καὶ μυός. Τοῦ δὲ ἔρχνυσθαι ἡ παραγωγή, ὁμοία τῇ τοῦ ζεύγνυσθαι καὶ τῶν ὁμοίων. ἔστι δὲ τοπικὸν μέν, τὸ εἴργνυσθαι. ἀπλοῦν δέ, τὸ ἔργνυσθαι καὶ καθέργνυσθαι. ἡ δὲ τῶν συῶν φωνή, κλαγγὴ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτά που ῥηθήσεται. χοίρειος δὲ φωνὴ καὶ ὁ γρυλλισμός. ὅθεν καὶ ὁ Πλούταρχος, Γρύλλον ἔπλασέ τινα τῶν τοῦ Ὀδυσσέως ἑταίρων, διαλεγόμενον τῷ Ὀδυσσεῖ. τρίχες δέ, διαφέρουσιν ἐρίων προβάτων μέν, ἔριον καλεῖται, καθὰ καὶ λάχνη τῶν αἰγῶν. συῶν δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα, τριχοφορεῖ. Τὸ δὲ νοῦς ἔμπεδος, κατηγορεῖ τῶν χοιροβίων οἵπερ τὸν νοῦν πολυτρόπως ὄντες, εἶτα τῇ κατὰ Κίρκην τρυφῇ γίνονται ἄλογοι. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ καὶ ὡς οὐχ ὁ σύμπας νοῦς τοῖς τοιούτοις περιτρέπεται, ἀλλ' ὁ κατὰ μόνον τὸ φιλανθρωπεῖν, διὸ καὶ σαίνουσιν. ὥσπερ καὶ οἱ δελφῖνες ἐξ ἀνθρώπων γενόμενοι, φιλάνθρωποι οὐκ ἔλιπον βιοτὰν κατὰ Πίνδαρον. ἄκυλον δέ, τὸν τῆς πρίνου φασὶ λέγει καρπόν. ὡς δηλοῖ καὶ ὁ Ἀθήναιος ἐν τῷ, ὁ συκάμινος, συκαμίνου, δρῦς, φηγός. ὁ πρῖνος, ἄκυλος. ὁ κόμαρος, μιμαίκυλα. Τὸ δὲ βάλανον ἔβαλον. ἔχει τι συγγενὲς τοῦ βαλανίου. καὶ ἄλλως δὲ ἡ βάλανος τὸ βάλανον παρὰ τὸ βάλλειν ταυτόν ἐστι τῷ, παρὰ τὸ θεῖναι. ὅθεν ὡς πολλαχοῦ φαίνεται, καὶ τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον παράβλημα λέγεται. βάλανοι δέ, οὐ δρυῶν μόνον. ἀλλὰ καὶ φοινίκων καθ' ὁμοιότητα. οὕτω δὲ καὶ τὸ τοῦ αἰδοίου ἄκρα λέγουσιν ἄκρον. καὶ τοῖς ἀσκληπιάδαις δὲ, φαρμάκου τινὸς τοιοῦτόν ἐστιν ὄνομα. καὶ βάλανοι δὲ Διός, τὰ κάστανα κατά τινας τῶν παλαιῶν κέκληται δὲ πρὸ παροξυτόνως, τὸ φυτόν. ὁ δὲ καρπὸς αὐτοῦ, στοιχεῖται μὲν Ὁμήρῳ δηλοῦν τὸ διστοιχῶν ὄνομα, καλεῖται δέ φασι πίτταξις. οἱ δέ, βάρβιλον φασίν. οἱ δέ, μάραον. Τὸ δὲ χαμαιευνάδες, συστέλλει τὴν κατὰ συλλαβὴν ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι τό, αἰπόλιες χαμαιευνάδες καὶ τὴν αἰτίαν λέγουσιν οἱ τῆς γραμματικῆς ἐξηγηταί. εἰσὶ δὲ χαμαιευνάδες. οἱ κατὰ τὸ ἴδιον, ἐπὶ βόθρου δρύοντες καὶ κειμώμεναι. ἴσως δὲ καὶ αἱ κατὰ Λάκωνα ἐπιτηδὲς ἐγκλειόμεναι. Τὸ δὲ αἰὲν ἔδουσι, σπάνιον ἐστὶν ἴδιον καὶ τὸ τῶν συῶν δὲ δηλοῖ μοχθηρὸν καὶ βορόν. Ὅτι λυπηρὰν ἀγγελίαν δηλοῖ ὃ, ὁ δεῖνα αἶψα ἦλθεν ἀγγελίην ἑτάρων ἐρέων καὶ ἀδευκέα πότμον. ἤγουν τύχην. δυστυχίαν. οὐ γὰρ ἀεὶ πότμος ὁ μόρος ὁ θάνατος. ὥσπερ οὐδὲ ἐνταῦθα. περὶ ζώντων γὰρ ἡ λέξις ἐρρέθη. γράφουσι δέ τινες ἐξηγηταὶ νῦν πότμον ἀδευκέα, τὸν ἀνισόρροπον. ἤγουν ἀδεύκευτον, ὃν οὐκ ἄν τις ἐξ ἴσου ἀσδέξηται. κοινότερον μέντοι, ἀδευκὴς ὁ ἀπροσδόκητος, ἀπὸ τοῦ δοκεῖν. ὃν οὐκ ἄν τις προσεδόκησεν. Ὅτι μεγάλην ἐνδείκνυται λύπην τό, οὐδέ τι ἐκφάσθαι δύνατο ἔπος ἱέμενός περ, κῆρ ἄχεϊ μεγάλῳ βεβολημένος. ἐν δέ οἱ ὄσσε δακρυόφιν πίμπλαντο, γόον δ' ὠΐετο θυμός. λέγει δὲ ἐκφάσθαι, τὸ ἐξειπεῖν λόγῳ προφορικῷ. Τοῦ δὲ βεβολῆσθαι ἤγουν βεβλῆσθαι, ἡ χρῆσις καὶ ἐν Ἰλιάδι. κεῖται δ' ἐν τούτοις καὶ ἀγάσασθαι. οὐ τὸ ζηλοτυπῆσαι ὡς πρὸ τούτων, ἀλλ' ἁπλῶς τὸ μέμψασθαι. φησὶ γάρ. ἀλλ' ὅτε δή μιν πάντες ἀγασσάμεθα, τότε δὴ εἶπε τάδε. Τὸ δὲ γόον ὠΐετο θυμός, αἰτιατικῶς νόμισιν ἐδίδου καὶ ἐφαντάζετο θρήνου δήλωσιν. Ὅτι ἐπαινοῦνται τοῦ Εὐρυμέδοντος τὰ δύο ἔπη ταῦτα. ἤομεν ὡς ἐκέλευες ἀνὰ δρυμὰ φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ. εὕρομεν ἐν βήσσῃσι τετυγμένα δώματα καλά. τὰ τῆς Κίρκης δηλαδή. καλὸν δ' ἐν τούτοις καὶ ἡ ἀσύνδετος εἰσβολή. Τοῦ δὲ ἤομεν, εἶσι ὡς ἴω. οὗ παρατατικὸς, ἤιον. πληθυντικόν, ἤιομεν. ἔστι κατὰ συναίρεσιν. ἤομεν. ἄλλως γάρ φασιν, οὐδέποτε ἐν παρῳχημένῳ κατάρχει μὲν τὸ ἦτα μόνον. ἐπάγεται δὲ τὸ ο. διὸ ἔστι οἷ τῷ ἑορτάζω δίον ὂν εἶναι τὸν παρατατικὸν ἑόρταζον, οὐ γίνεται οὕτως. ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ κατὰ μετάθεσιν χρονικὴν φαμὲν ἑώρταζον. καὶ μὴν τοῦτο, ἔχει ἔστι ἄλλως ἐλέγξαι τὴν ἔνδοιαν ξύνεσιν. ἑορτὴ γὰρ, δι' ἣν ἑὰ ὅ ἐστιν ἀγαθὰ ὄρνυται. ὅθεν οἱ ἑώρταζον, ἡ αὔξησις, τοῦ ὄρνυσθαι ἔστι μὲν οὐ μὴν τὸ ἑά. ἵνα φυλάττηται λείψανον τοῦ ἐτύμου πρωτοτύπου, ἤγουν τοῦ ἑά. ὅπερ ἔνι ἄλλοις παρατηρεῖται καὶ ἐν τῷ, ἑῷ ἦν. ἴσως δὲ καὶ ἐν τῷ, γῆ γῄδιον. καὶ τοιοῦτον μὲν τοῦτο. Τοῦ δὲ ἤιον ἡ χρῆσις, ἔστι μετ' ὀλίγα ἐν τῷ, παρὰ νηὸς ἀνήιον ἠδὲ θαλάσσης. καὶ πρὸ τούτων, παρὰ νηὸς ἀνήιον ἐς περιωπήν. Ὅτι ἐστὶ ψηλαφωμένων μὲν μὴ φαινομένων δὲ, καλὸν εἰπεῖν τό, οἱ δ' ἅμ' ἀϊστώθησαν ἀολλέες, οὐδέ τις αὐτῶν ἐξεφάνη. δηρὸν δὲ καθήμενος.

ρος ἰσοπλατίζων. ἀνδρέου δὲ ὁπλίζου αὐθεντικὸν τὸ, αὐτὰρ ἐγὼ περὶ μὲν ξίφος ἀργυρόηλον ὤμοιιν βαλόμην μέγα χάλκεον, ἀμφὶ δὲ τόξα. τουτέστι τόξον ὃ πολλαχοῦ πληθύνει ὅμηρος. ὡς που καὶ τὰ ἅρματα καὶ τὰ πρόσωπα. χαίρουσι δὲ ἀττικοὶ τῷ τοιούτῳ σχήματι, παρ᾽ οἷς καὶ ἀφύαι μὲν πληθυντικῶς τὸ ἰχθύδιον, σαπρὰ τὰ δὲ ἀφύη ὡς προπαρεμφέρονται οἱ παλαιοί. Ὅτι ὥσπερ ὁδὸν ἡγεμονεῦσαι πολλαχοῦ, οὕτω καὶ νῦν αὐτὴν ὁδὸν ἡγήσασθαι φησὶν ἀντὶ τοῦ εἰς ὁδόν. Ὅτι ἰνδάλλεται ἐκτετάσθαι τὸ, αὐτὰρ ὅγ᾽ ἀμφοτέρῃσι λαβὼν ἐλλίσσετο γούνων. ἔστι δὲ λαβεῖν γούνων καὶ νῦν, τὸ ἅψασθαι. Ὅτι δυσελπιστία ὁδοῦ τὸ, μή μ᾽ ἄγε κεῖσ᾽ ἀέκοντα διοτρεφὲς, ἀλλὰ λίπ᾽ αὐτοῦ ἐνθάδε. οἶδα γὰρ ὡς οὔτ᾽ αὐτὸς ἐλεύσεαι οὔτε τιν᾽ ἄλλον ἄξεις σῶν ἑτάρων. ἀλλὰ ξὺν τοῖσδεσι θᾶσσον φεύγωμεν, ἔτι γάρ κεν ἀλύξαιμεν κακὸν ἦμαρ. ὁ δὲ ταῦτα παρ᾽ ἀνδρὸς ἀγεννοῦς ἀκούσας, εἶπεν ἂν προσφυῶς τὸ, ἤτοι μὲν σὺ μένε αὐτοῦ τῷδ᾽ ἐνὶ χώρῳ, ἔσθων καὶ πίνων. αὐτὰρ ἐγὼν εἶμι, κρατερὴ δέ μοι ἔπλετ᾽ ἀνάγκη. καὶ ὅρα τὸ μένε αὐτοῦ τῷδ᾽ ἐνὶ χώρῳ. ἐφερμηνευτικὸν γὰρ τοῦ μένε αὐτοῦ, τὸ, τῷδ᾽ ἐνὶ χώρῳ. Ὅτι ἱερὰς βήσσας τὰς περὶ τὴν νῆσον τῆς κίρκης λέγει, ἤγουν ἀστιβάτους ὡς φασὶν οἱ παλαιοί. ὥσπερ καὶ πρὸ τούτων. ἱερὸν ἔφη ἄλσος ἀβέβηλον τοῖς πολλοῖς ἀπρόσβατον. λέγει δὲ καὶ πολυφάρμακον τὴν κίρκην, ὁποία αὕτη καὶ ἡ παλαιὰ μήδεια καὶ ἡ κροκοδίκη.

Ὅτι πιθανῶς ὁ ποιητὴς ἱστορῶν μὴ καὶ τὸν ὀδυσσέα ὑπὸ τῆς πολυφαρμάκου θελχθῆναι κίρκης, πλάττει τὸν ἑρμῆν συμβαλλόμενον πρὸς τοῦτο τῷ ὀδυσσεῖ, ὡς μὴ ἂν δυνατὸν ὂν ἄλλως ἐκφυγεῖν αὐτὸν τὸ ἐκ τῆς κίρκης κακόν. φησὶ γοῦν ὀδυσσεὺς ὅτι ὁπηνίκα ἔμελλον ἐς μέγα δῶμα ἴξεσθαι κίρκης, ἔνθα μοι ἑρμείας χρυσόρραπις ἀντιβόλησεν ἐρχομένῳ πρὸς δῶμα, νεηνίῃ ἀνδρὶ ἐοικὼς πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοῦ περ χαριεστάτη ἥβη. ὃ καὶ ἐν ἰλιάδι ἔγραψεν ἀπαραλλάκτως περὶ τοῦ αὐτοῦ ἑρμοῦ. ἔν τ᾽ ἄρα μοι φῦ χειρί. καὶ ἑξῆς. πῇ δ᾽ αὖτως δύστηνε δι᾽ ἄκριας ὁδὸν κατὰ τὰς ἄκρας τῶν ὀρῶν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται, ἔρχεαι οἶος. χώρου ἀΐδρις ἐών. ἕταροι δέ τοι ἐν κίρκης ἔρχαται ὥστε σύες πυκινοὺς κευθμῶνας ἔχοντες. ἦ τοὺς λυσόμενος δεῦρο ἔρχεαι; οὐδὲ σέ φημι αὐτὸν νοστήσειν. μενέεις δὲ σύγ᾽ ἔνθα περ ἄλλοι. ἀλλ᾽ ἄγε δή σε κακῶν ἐκλύσομαι ἠδὲ σαώσω. τῆ, τουτέστι λάβε τόδε φάρμακον ἐσθλὸν, ἔχων, ἐς δώματα κίρκης ἔρχευ. ὅ κέν τοι κρατὸς ἀλάλκῃσι κακὸν ἦμαρ. πάντα δέ τοι ἐρέω ὀλοφώια δήνεα κίρκης. τεύξει τοι κυκεῶ. βαλέει δ᾽ ἐν φάρμακα σίτῳ. ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὧς θέλξαι σε δυνήσεται. οὐ γὰρ ἐάσει φάρμακον ἐσθλὸν ὅ τοι δώσω. ἐρέω δὲ ἕκαστα. ὁπότε κεν κίρκη σ᾽

Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ ἄρ᾽ ἔμελλον ἰὼν ἱερὰς ἀνὰ βήσσας
Κίρκης ἵξεσθαι πολυφαρμάκου ἐς μέγα δῶμα,
Ἔνθα μοι Ἑρμείας χρυσόρραπις ἀντεβόλησεν
Ἐρχομένῳ πρὸς δῶμα, νεηνίῃ ἀνδρὶ ἐοικὼς
Πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοῦ περ χαριεστάτη ἥβη.
Ἔν τ᾽ ἄρα μοι φῦ χειρὶ, ἔπος τ᾽ ἔφατ᾽ ἔκ τ᾽ ὀνόμαζε.
Πῇ δ᾽ αὖτως δύστηνε δι᾽ ἄκριας ἔρχεαι οἶος
Χώρου ἄϊδρις ἐὼν, ἕταροι δέ τοι οἵδ᾽ ἐνὶ Κίρκης
Ἔρχαται ὥστε σύες, πυκινοὺς κευθμῶνας ἔχοντες.
Ἦ τοὺς λυσόμενος δεῦρ᾽ ἔρχεαι; οὐδέ σέ φημι
Αὐτὸν νοστήσειν, μενέεις δὲ σύ γ᾽ ἔνθα περ ἄλλοι.
Ἀλλ᾽ ἄγε δή σε κακῶν ἐκλύσομαι ἠδὲ σαώσω.
Τῆ τόδε φάρμακον ἐσθλὸν, ἔχων, ἐς δώματα Κίρκης
Ἔρχευ, ὅ κέν τοι κρατὸς ἀπαλάλκῃσι κακὸν ἦμαρ.
Πάντα δέ τοι ἐρέω ὀλοφώια δήνεα Κίρκης.
Τεύξει τοι κυκεῶ, βαλέει δ᾽ ἐνὶ φάρμακα σίτῳ.
Ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὧς θέλξαι σε δυνήσεται, οὐ γὰρ ἐάσει
Φάρμακον ἐσθλὸν ὅ τοι δώσω. ἐρέω δὲ ἕκαστα.
Ὁππότε κεν Κίρκη σ᾽ ἐλάσῃ περιμήκεϊ ῥάβδῳ,
Δὴ τότε σὺ ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
Κίρκῃ ἐπαΐξαι, ὥς τε κτάμεναι μενεαίνων.
Ἡ δέ σ᾽ ὑποδείσασα, κελήσεται εὐνηθῆναι.
Ἔνθα σὺ μηκέτ᾽ ἔπειτ᾽ ἀπανήνασθαι θεοῦ εὐνὴν,
Ὄφρα κέ τοι λύσῃ θ᾽ ἑτάρους αὐτόν τε κομίσσῃ.
Ἀλλὰ κέλεσθαί μιν μακάρων μέγαν ὅρκον ὀμόσσαι,
Μή τι τοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
Μή σ᾽ ἀπογυμνωθέντα, κακὸν καὶ ἀνήνορα θείῃ.

Ὡς ἄρα φωνήσας, πόρε φάρμακον ἀργειφόντης,
Ἐκ γαίης ἐρύσας, καί μοι φύσιν αὐτοῦ ἔδειξεν.
Ῥίζῃ μὲν μέλαν ἔσκε, γάλακτι δὲ εἴκελον ἄνθος.
Μῶλυ δέ μιν καλέουσι θεοί. χαλεπὸν δέ τ᾽ ὀρύσσειν
Ἀνδράσι γε θνητοῖσι, θεοὶ δέ τε πάντα δύνανται.

ἀλλ

ἐλάσῃ περιμήκεϊ ῥάβδῳ, δὴ τότε σὺ ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ, κίρκῃ ἐπαΐξαι ὥς τε κτάμεναι μενεαίνων. ἡ δέ σ' ὑποδδείσασα, κελήσεται εὐνηθῆναι. ἔνθα σὺ μηκέτ' ἔπειτ' ἀπανήνασθαι θεοῦ εὐνήν, ὄφρα κέ τοι λύσῃ θ' ἑταίρους αὐτόν τε κομίσῃ, ἀλλὰ κέλεσθαί μιν μακάρων μέγαν ὅρκον ὀμόσσαι, μή τι τοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο. μή σ' ἀπογυμνωθέντα, κακὸν καὶ ἀνήνορα θείῃ. ὣς ἄρα φωνήσας, πόρε φάρμακον ἀργειφόντης, ἐκ γαίης ἐρύσας. καί μοι φύσιν αὐτοῦ ἔδειξε. ῥίζῃ μὲν, μέλαν ἔσκε. γάλακτι δὲ εἴκελον ἄνθος, μῶλυ δέ μιν καλέουσι θεοί. χαλεπὸν δέ τ' ὀρύσσειν ἀνδράσι γε θνητοῖσι. θεοὶ δέ τε πάντα δύνανται. ὅπερ οἰκείως λεχθὲν, ὀρθῶς εὐσεβεῖται. ἵνα λέγῃ ὅτι, θεὸς δή τι πάντα δύναται. ἡ δὲ ἀλληγορία ἐν τούτοις, ἑρμῆν μὲν οἶδε συνήθως, τὸν λόγον. μῶλυ δὲ, τὴν παιδείαν. ὡς ἐκ μώλου ὅ ἐστι κακοπαθείας περιγινομένην. οὗ μώλυος ἡ μὲν ῥίζα, μέλαινα διὰ τὸ δι' σκοτεινὸν καὶ δυσόρατον τοῦ τέλους τῶν ἐναρχομένων τῆς παιδείας, καὶ διὰ τοῦτο δυσέντευκτον καὶ οὐδὲ ἡδύ. διὸ καὶ ἰσοκράτης, πικρὰν ἔφη τὴν ῥίζαν αὐτῆς. τὸ δέ γε μώλυος ἄνθος, λευκὸν κατὰ γάλα διὰ τὴν τοῦ τέλους φαιδρότητα καὶ λαμπρότητα ἤδη δὲ καὶ τὸ ἡδὺ καὶ τρόφιμον. ἔθετο ὁ αὐτὸς ἰσοκράτης, τοὺς καρποὺς τῆς παιδείας εἰ καὶ μὴ γάλακτι εἴκελους, ἀλλὰ γλυκεῖς ἔφη διὰ τὸ καὶ τὴν ῥίζαν περιϋποθέσθαι πικράν. τοῦτο τὸ μῶλυ ὅπερ ἑρμῆς ἐκφαίνει λογικαῖς μεθόδοις, οὐκ ἔγνωσαι μὲν ἁπλῶς ἀνθρώποις, ἔστι γὰρ θεόσδοτον ἀγαθόν. λαβὼν δὲ αὐτὸ ἐξ ἑρμοῦ ὁ λόγιος ὀδυσσεὺς, συγγίνεται τῇ ἡδονῇ, ταχὺ περὶ αὐτὴν ἐλθούσῃ κατὰ τὸ ἑαυτῆς ἔθος διὰ τὸ τῆς κακίας εὔληπτον. οὐ περιγίνεται δὲ αὐτοῦ ἐκείνη καθὰ καὶ τῶν ἑταίρων, οὐ γὰρ ἀνδρείῳ κατ' ἐκείνους ἔπαθε. σιωπῶν δὲ καὶ χρώμενος ἐπιστημόνως αὐτῇ κατὰ λόγον ὀρθὸν, αὐτὸς τε ἄνθρωπος μένει, καὶ ἐκείνους λύεται σώζων. οὐ μόνον γὰρ ἐν χορείαις οὖσα ἥ γε σώφρων οὐδὲν αἰσχρὸν πείσεται, ἀλλὰ καὶ ὁ φιλόσοφος ἐν ἡδοναῖς ὢν, ἄχραντος διαμένει. ἐπισείει γὰρ τῇ καθ' ἡδονὴν κίρκῃ ξίφος, τὸν ἐμβριθῆ καὶ τμητικὸν τῆς κακίας λόγον. ἡ δὲ, ὑποπτήσσει. καὶ ὀμεῖται μηδὲν πῆμα κακὸν βουλεύσειν αὐτῷ, πεπυκασμένῳ καὶ καταφράκτῳ ἄλλως ὄντι. καὶ οὐκ ἀφειλῶς ἀπογυμνωθέντα τοῦ ἀλληγορηθέντος ξίφους, κακὸν καὶ ἀνήνορα θήσει. ἀνιόντα δὲ τὸν ὀδυσσεῖ ὁ ἑρμῆς συνεπιστᾷ, τουτέστιν ἀρθέντι πρὸς ἀκρώρειαν. ὅ ἐστιν ἄνω γενομένῳ τῶν περὶ γῆν, ὃν τρόπον καὶ δαιμόνως περὶ ὄρος ἐν κρήτῃ ὀαριστὴς γίνεται τοῦ διός. καὶ ἡσίοδος δὲ ἐπὶ ὄρους τελεῖται τὰ τῶν μουσῶν. παρὰ πόδας δὲ τὸ μῶλυ εὑρίσκει ἑρμῆς, καὶ ἐπικύψας, αὐτόθεν λαμβάνει ὁποῖά τι εὐπόριστον φάρμακον, ἐπεὶ οὐχ ἑνί τινι τόπῳ τὰ τῆς παιδείας περιγράφεται, ἀλλ' ὅποι περ ἂν γένοιτό τις, ἔστιν εὑρεῖν ἐκεῖ καλὸν τοῦτο φυτόν. ὡς που καὶ ὁ σοφὸς θεμίστιος ἐπιστοῖ. χαλεπὸν δὲ ὀρύσσειν τὸ μῶλυ καὶ ἐκσπᾶν μέχρι πέρατος ῥίζης, ἐπεὶ παιδείας ἄκρον ὥσπερ καὶ ἀρετῆς, δυσχερὲς ἐξευρεῖν. μυθικῶς μοί τοι. χαλεπόν ἐστιν ἡ τούτου ὀρυγὴ, ἐπειδὴ λόγος φέρεται, ἑλκόμενον αὐτὸ, θάνατον πρὸς τὸ τέλος τῆς ῥίζης ἐπιφέρειν τῷ ἀνασπῶντι, ὁποῖόν τι καὶ περὶ μανδραγόρου λέγεται. δῆλον δὲ καὶ ὅτι ἔγνωσαι τοῖς ἀσκληπιάδαις βοτάνη τὸ μῶλυ. εἰ δὲ καὶ ἀντικαθίσταται αὐτὸ κιρκαίοις φαρμάκοις, εἰδεῖεν ἂν ἐκεῖνοι. φασὶ δὲ οἱ παλαιοί, καὶ μῶλυ λέγεσθαι παρὰ τὸ μωλύειν ὅ ἐστιν ἀφανίζειν τὰ φάρμακα. ἀλέξανδρος δὲ ὁ πάφιος μυθολογεῖ, πικόλοον ἕνα τῶν γιγάντων φυγόντα τὸν κατὰ διὸς πόλεμον, τῆς κίρκης νῆσον καταλαβεῖν, καὶ πειρᾶσθαι ἐκβαλεῖν αὐτήν. τὸν πατέρα δὲ ἥλιον ὑπερασπίζοντα τῆς θυγατρὸς, ἀνελεῖν αὐτόν. καὶ τοῦ αἵματος ῥυέντος εἰς γῆν, φῦναι βοτάνην. καὶ κληθῆναι αὐτὴν μῶλυ, διὰ τὸν μῶλον ἤτοι πόλεμον ἐν ᾧ ἔπεσεν ὁ ῥηθεὶς γίγας. εἶναι δὲ αὐτῆς, ἄνθος ἴκελον γάλακτι, διὰ τὸν ἀνελόντα λευκὸν ἥλιον. ῥίζαν δὲ μέλαιναν, διὰ τὸ τοῦ γίγαντος μέλαν αἷμα. ὃ καὶ διὰ τὸ τὴν κίρκην φοβηθεῖσαν, ὠχριάσαι. ὃ λέγει δὲ ὁ ποιητὴς καὶ πῶς οἱ ἄνθρωποι καλοῦσι τὸ μῶλυ, ἐπειδὴ ἄγνωστόν ἐστιν αὐτοῖς. διὸ καὶ ἄκλητον καὶ οὐ διώνυμον κατὰ τὸν βριάρεών τι καὶ αἰγαίωνα καὶ κατὰ τὴν χαλκίδα καὶ κύμινδιν, τὰ ἐν ἰλιάδι κείμενα. καὶ τοιαῦτα μὲν τὰ κατὰ τὸ μῶλυ. τὸ δὲ ἄνθος ἐσχεδιάσθαι παρὰ ἑρμοῦ δοκεῖ ὡς ἂν γνωρισθείη τῷ ὀδυσσεῖ τότε, εἰ μή που τυχὸν καὶ ἔαρ ἦν τηνικαῦτα ἢ ἀνθεσφόρος ὥρα. χειμέριον δὲ φασιν ὁ τὸν κισσὸν χορῶν ὑπῶν ἐραστὴν, κοινῶς μὲν, τὰ ἄνθη ἔαρος τέκνα ἐκάλεσεν. ἰδίως δὲ τὰ ῥόδα, ὀξυφεγγῆ καὶ ἔαρος πεδιώματα. ἔνθα ὅρα τὸ ὀξυφεγγῆ, χρήσιμον ὂν εἰς τὸ νοῆσαι τοὔνομα τῆς ὀξείας βαφῆς. ἑρμῆς δὲ χρυσόρραπις, ἢ ὁ χρυσόρραβδος ὡς καὶ προδεδήλωται, ἢ ὁ χρυσᾶς ῥάπιδας ἔχων ὅ ἐστιν ὑποδήματα κατὰ τοὺς παλαιούς. ἐξ ὧν καὶ αἱ κρηπῖδες παράγονται. τίς δὲ ἡ ὑπηνὴ καὶ ἡ ἥβη, ἐδηλώθη ἐν ἄλλοις. ὥσπερ καὶ τὸ ἀντιβολεῖν ὅ ἐστι συναντᾶν ὅπερ οἱ μεθ' ὅμηρον ἐπὶ τῶν ἀκλήτως παρίασιν. ἑρμηνεία δὲ ὑπηνέτου παρὰ δημοσθένει τῷ παραφράσει, αὕτη. ἑρμῆς τῷ ὀδυσσεῖ ἐντυγχάνει, νεανίσκῳ προσεοικώς, ἄρτι ὑποπιμπλαμένῳ γενείου. ὅπερ οἱ λαπιθώδεις μεθοδεύσαντες ἀεὶ ἔχειν ὡς δὴ βίον ὑποκεῖται εἶναι, βιάζονται τὸν πώγωνα τῇ συνεχεῖ ἐν χρῷ κουρᾷ, δοκεῖν πάντοτε ἄρτι γενειάσκειν. καὶ αὐτοὶ μὲν, ἀπημέσθωσαν. κεῖται δ' ἐν τούτοις καὶ τὸ ἐξονομάζειν ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς πλατικώτερον ὁμιλεῖν, καὶ μάλιστα ἐφεξῆς ἐν τοῖς περὶ κίρκης. ἄλλως γὰρ, οὔτε ὁ ἑρμῆς ἐξ ὀνόματος τὸν ὀδυσσέα καλεῖ, οὔτε μὴν ἐν τοῖς πρώτοις ἡ κίρκη. αὐτὴ δὲ ὕστερον ἐπιγνοῦσα, ἐρεῖ θαυμαστικώτερον. ἦ σύ γ' ὀδυσσεύς ἐσσι πολύτροπος. τὸ δὲ δι' ἀνδρίας ἔρχεαι οἷος ὅ ἐστι μόνος, ἑρμηνείαν τινὰ ὑποβάλλει τοῦ, ὅρεσιν οἰοπόλοις. ἔνθα δηλαδὴ μόνος τις ἀναστρέφεται διὰ τὸ ἐρημάζον τοῦ τόπου. τὸ δὲ χώρου ἄϊδρις ἐὼν, ἀνδρείαν τινὰ προσμαρτύρεται καὶ τῷ ὀδυσσεῖ. δι' ἣν

ἔπαθε ἄν τι μὴ θελκτήριον, εἰ μὴ ὁ ἑρμῆς φροντίδα ἔθετο αὐτοῦ τιμῶν τὸν σπουδαῖον καὶ αὐτὸς ὡς λόγος· καθὰ καὶ ἡ ἀθηνᾶ. ἣ καὶ εἰποῦσα ὡς οὐ δύναμαί σε προλιπεῖν οὕνεκα ἐπητὴς ἐσσί, βαρυτόνως. ἢ καὶ ἐπητὺς ὀξυτόνως. τουτέστι λόγος. ὅπου γε καὶ ἄλλως μετιὼν τῆς ὁδοῦ ταύτης κατά τι καὶ αὐτὸς ἑρμῆς, ὅς εἰπών ποτε τῇ κίρκῃ, ἐλεύσεσθαι αὐτῇ τὸν ὀδυσσέα, ὥς φησιν αὐτὴ ἐκείνη ἐν τοῖς ἑξῆς. Τὸ δὲ ἐν κίρκης ἔρχαται, ἀττικὴν ἔχει ἔλλειψιν. κεῖται γὰρ ἀντὶ τοῦ, ἐν δώμασι κίρκης καθειργμένοι εἰσίν. ἰωνικὸν δὲ τὸ ἔρχαται καθὰ καὶ πρὸ ὀλίγου τὸ ἐέρχατο. τοῦτο μὲν, ἀπὸ τοῦ εἴρηται παθητικοῦ παρακειμένου. ἐκεῖνο δὲ, ἀπὸ τοῦ ἔεργκτο ὑπερσυντελίκου. πρὸς ὅπερ ὅμοιον καὶ τὸ, εἵλικτο εἱλίχατο. ὡς ἡρόδοτος. εἱλίχατο δὲ τουτέστιν εἱλιγμένοι ἦσαν μίτραις. ὅπερ οὐκ ἀεὶ πολεμικὸν σκεῦος δηλοῖ ἀλλὰ καί τι περίθεμα κεφαλῆς. ὡς δηλοῖ τὸ ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ τὸ, ἀντὶ πίλων μιτροφόροι ἦσαν. Τὸ δὲ ὥς τε σύες, συμβάλλεταί τι πρὸς τὴν πρὸ βραχέων ῥηθεῖσαν ἀλληγορίαν, οἷα τῶν προσπεσόντων τῇ καθ' ἡδονὴν κίρκῃ, μὴ αὐτίκα μὲν γινομένων συῶν, ἀλλ' ὥς τε ἐγγὺς ὡσανεὶ συῶν διὰ τὸ χοιρῶδες τοῦ βίου. πυκινοὶ δὲ κευθμῶνες, περιφραστικῶς οἱ συφεοὶ λέγονται. Τὸ δὲ ἐκλύσομαι ἠδὲ σαώσω, ὡς ἐπὶ αἰχμαλωσίας ἐῤῥέθη. διὸ καὶ λύτρα καὶ σῶστρα τῷ ἑρμῇ ὁ ὀδυσσεὺς ὀφείλει μὴ αἰχμαλωτισθεὶς τῇ κίρκῃ δι' ἡδονῆς. καὶ ἄλλως δὲ ὥσπερ ἐκ δεσμῶν λύεταί τις, οὕτω καὶ κακῶν ἐνταῦθα λύεται τὸν ὀδυσσέα ὁ ἑρμῆς, ὥσπερ δὲ διχῶς λέγεται ὡς δεδήλωται τὸ εὔχειν καὶ εὔχεσθαι καὶ τὸ ἐκέρασαν καὶ ἐκεράσατο, οὕτω καὶ τὸ λύειν ἐνταῦθα καὶ λύεσθαι. δι'. λῦσον ἵνα ὀφθαλμοῖσιν ἴδω ἑτάρους. καὶ, ὄφρα λύσῃ ἑτάρους. καὶ, ἄγε δὴ κακῶν ἐκλύσομαι. καὶ, λυσόμενος δεῦρ' ἔρχεαι. φάρμακον δὲ ἐσθλὸν τὸ τοῦ ἑρμοῦ, δὶς ἐν τούτοις κεῖται. πρὸς διαστολὴν τῶν τῆς κίρκης. ἃ λυγρὰ καὶ κακὰ ὄντα, τοὺς προσιεμένους μετέβαλλον εἰς θηρία. Τὸ δὲ κρατὸς ἀπαλάλκει κακὸν ἦμαρ, χρήσιμον καὶ αὐτὸ εἰς ἀλληγορίαν. ὡς μὴ σωμάτων ἀλλοιουμένων τοῖς περὶ τὴν κίρκην. ἀλλὰ τοῦ κατὰ κεφαλὴν λογιστικοῦ. ἄλλως μέν τοι, διὰ τοῦ κρατὸς, ὁ πᾶς δηλοῦται ἄνθρωπος. Τὸ δὲ πάντα δέ τοι ἐρέω ὀλοφώια δήνεα κίρκης, ὃ μετ' ὀλίγα γεγονότερον ἐρεῖ, ἐρέω δὲ ἕκαστα, παρῴδηται ἐκ τοῦ, πάντα δέ τοι ἐρέω ὀλοφώια τοῖο γέροντος. ὅπερ ἐν τῇ δ ῥαψῳδίᾳ κεῖται. Τὸ δὲ κυκεῶ, ἀποκέκοπται ὁμοίως τῷ, ἱδρῶ τε ἱδρῶ καὶ τοῖς τοιούτοις. Τὸ δὲ θέλξαι καὶ ἐνταῦθα, βλάβην τινὰ δηλοῖ. τὴν ἀποθηρίωσιν γάρ, ὡς καὶ μετ' ὀλίγα τὸ. οὐδέ μ' ἔθελξε. καὶ, οὔτι πιὼν, ἐθέλχθης. ἐλάσαι δὲ ῥάβδῳ, τὸ πλῆξαι ὡς καὶ ἐν ἄλλοις πολλαχοῦ. περιμήκης δὲ κατ' ἀλληγορίαν ἡ τῆς κίρκης ῥάβδος, διὰ τὸ μὴ συνεσταλμένως ζῆν τοὺς τρυφῶντας. περιττῆς γὰρ τοῦτό γε. ξίφος δέ φασιν ἐκφοβεῖ τὴν κίρκην, ἢ ὡς δαιμόνιον οὖσαν μακροχρόνιον μὲν. εἶναι δὲ ὅμως καὶ σωματοειδῆ καὶ πάθει δειλίας ἁλώσιμον, ἢ κατά τινα φυσικὴν ἰδιότητα. τὰ γάρ τινα δαιμόνια ὡς λόγος, ὕλας τινὰς πτοοῦνται. ἡ γοῦν ἴασπις κατὰ τὸν περιηγητὴν διονύσιον, ἔχθρα ἐμπούσαις καὶ ἄλλοις εἰδώλοις. καὶ τὰς ἅδου δὲ ψυχάς, ξίφει ὀδυσσεὺς ἐκφοβῶν, ἐπέχει τῆς ἐπὶ τὸ αἷμα ὁρμῆς. Τοῦ δὲ κελήσεται ἡ κλίσις, κατὰ τὴν τοῦ θελῶ θελήσω καὶ μελλῶ μελλήσω καὶ τῶν ὁμοίων. Τὸ δὲ ἀνήνορα, δηλοῖ μὲν τοὺς ἀνάνδρους. ἀντίκειται δὲ πρὸς τοὺς εὐήνορά τε καὶ ἀγήνορα. ταυτὸν δὲ ἐνταῦθα τὸ κακὸν καὶ τὸ ἀνήνορα. Σημείωσαι δ' ἐν τούτοις καὶ ὡς οὐκ ἐκ διὸς ὁ ἑρμῆς ἐλθὼν ἀλλ' οἴκοθεν ὁρμηθεὶς, ὠφελεῖ τὸν ὀδυσσέα. εἶτα ἀπέβη πρὸς μακρὸν ὄλυμπον, ὅθεν δηλαδὴ καὶ ἦλθεν οὐράνιος αὐτὸς ὢν ἀγαθόν.

Ὅτι πρὸ μὲν ἡ τῆς κίρκης ἡ πρὸς τὸν ὀδυσσέα κολακεία τὸν τῷ ἑρμῇ φίλον, αὐτῇ δὲ ὅμως ἐκείνῃ ἐχθρόν, ἀνέτρεψεν τοῖς κατ' αὐτὴν φαρμακείαις τοῦ μώλυος. φησὶ δ', ὡς ταχὺ ἐξελθοῦσα, ἐκάλει καθὰ πρὸ αὐτοῦ καὶ τοὺς φίλους. αὐτὰρ ἐγὼν ἑπόμην ἀκαχήμενος ἦτορ, εἷσε δέ μ' εἰσαγαγοῦσα ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου καλοῦ δαιδαλέου. ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν. τεῦξε δέ μοι κυκεῶ χρυσέῳ δέπαϊ ὄφρα πίοιμι. ἐν δέ τι φάρμακον ἧκε κακὰ φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ. αὐτὰρ ἐπεὶ δῶκέν τε καὶ ἔκπιον οὐδέ μ' ἔθελξε, ῥάβδῳ πεπληγυῖα. ἔφη. ἔρχεο νῦν συφεόνδε μετ' ἄλ-

Ἑρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν ὄλυμπον,
Νῆσον ἀν' ὑλήεσσαν. ἐγὼ δ' ἐς δώματα κίρκης
Ἤια. πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κιόντι.
Ἔστην δ' ἐνὶ θύρῃσι θεᾶς καλλιπλοκάμοιο.
Ἔνθα στὰς, ἐβόησα. θεὰ δέ μευ ἔκλυεν αὐδῆς.
Ἡ δ' αἶψ' ἐξελθοῦσα, θύρας ὤιξε φαεινὰς,
Καὶ κάλει. αὐτὰρ ἐγὼν ἑπόμην ἀκαχήμενος ἦτορ.
Εἷσε δέ μ' εἰσαγαγοῦσα ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου,
Καλοῦ, δαιδαλέου. ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν.
Τεῦξε δέ μοι κυκεῶ χρυσέῳ δέπαϊ ὄφρα πίοιμι.
Ἐν δέ τε φάρμακον ἧκε κακὰ φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ,
Αὐτὰρ ἐπεὶ δῶκέν τε καὶ ἔκπιον, οὐδέ μ' ἔθελξεν,
Ῥάβδῳ πεπληγυῖα, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν.
Ἔρχεο νῦν συφεόνδε μετ' ἄλλων λέξο ἑταίρων.
Ὣς φάτ'. ἐγὼ δ' ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,

Κίρκῃ ἐπήϊξα, ὥς τε κτάμεναι μενεαίνων.
Ἡ δὲ, μέγ' ἰάχουσα, ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων.
Καί μ' ὀλοφυρομένη, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες;
Θαῦμά μ' ἔχει, ὡς οὔ τι πιὼν τάδε φάρμακ' ἐθέλχθης.
Οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος ἀνὴρ τάδε φάρμακ' ἀνέτλη,
Ὅς κε πίῃ, καὶ πρῶτον ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων.
Σοὶ δέ τις ἐν στήθεσσιν ἀκήλητος νόος ἐστίν.
Ἦ σύ γ' Ὀδυσσεύς ἐσσι πολύτροπος, ὅν τέ μοι αἰεὶ
Φάσκεν ἐλεύσεσθαι χρυσόρραπις ἀργειφόντης
Ἐκ Τροίης ἀνιόντα θοῇ σὺν νηῒ μελαίνῃ.
Ἀλλ' ἄγε δὴ κολεῷ μὲν ἄορ θέο. νῶϊ δ' ἔπειτα
Εὐνῆς ἡμετέρης ἐπιβήσομεν, ὄφρα μιγέντες
Εὐνῇ καὶ φιλότητι, πεποίθομεν ἀλλήλοισιν.

λαον λέξαι ἑταίρων. καὶ οὕτω μὲν αὐτή. ἐγὼ δὲ φέρων ἄορ ὀξὺ ὡς ὁ Ἑρμῆς ὑπετίθετο ἐρυσάμενος παρὰ μηροῦ, Κίρκῃ ἐπήϊξα, ὥς τι κτάμεναι μενεαίνων. ἡ δὲ, μέγα ἰάχουσα, ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων, καὶ ὀλοφυρομένη καὶ τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν εἰποῦσα, ἐπιφέρει. θαῦμά μ' ἔχει ὡς οὔτι πιὼν τάδε φάρμακ' ἐθέλχθης. οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος ἀνὴρ τάδε φάρμακ' ἀνέτλη ὅς κε πίῃ καὶ πρῶτον ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων. σοὶ δέ τις ἐν στήθεσσιν ἀκήλητος νόος ἐστίν. εἶτα, στοχάζεται Ὀδυσσέα τοῦτον εἶναι, ὃν ἀεὶ Ἑρμῆς ἔφασκεν ἐλεύσεσθαι αὐτῇ ἐκ Τροίης ἀνιόντα σὺν νηΐ. φησὶ γάρ. ἦ σύ γ' Ὀδυσσεύς ἐσσι πολύτροπος. ἐπὶ δὲ τούτοις, ἀξιοῖ ἡ Κίρκη, κολεῷ μὲν ἄορ αὐτὸν θεῖναι. εὐνῆς δέ φησιν ἡμετέρης ἐπιβῆναι. ὄφρα μιγέντες εὐνῇ καὶ φιλότητι, πεποιθῶμεν ἀλλήλοισι, καὶ ὅρα τὸ πεποίθομεν, ἀσυνήθης γάρ ἐστιν αὐτὸς ὡς. ὡς γὰρ ἐκ τοῦ πέπληγα γίνεται θέμα τὸ πεπλήγω κατὰ Συρακουσίους, καὶ ἐκ τοῦ πέφυκα τὸ πεφύκω καθὰ καὶ προεδηλώθη, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ πέποιθα, αὐτὸς ὡς πεποίθω. ἐξ οὗ τὸ πεποίθομεν. ἀγεννὲς δὲ τὸ τῆς Κίρκης πλάττεται ἦθος, οὐ μόνον καθότι οὕτω πρὸς εὐνήν ἐστιν εὐκατάφορος, ἀλλὰ καὶ ὅτι πάνυ δειλαίνεται. ὡς μὴ μόνον μέγα ἰάχειν ὃ δὴ γυναικεῖόν ἐστι, καὶ εἰς γονυασμὸν δὲ τραπῆναι, ἀλλὰ καὶ ὀλοφύρασθαι. εἰ καὶ ὁ γραμματικὸς Ἀρίσταρχος λισσομένη γράφει οὐ μὴν ὀλοφυρομένη. οὐδὲν γάρ φησιν ὀλοφυρτικὸν λέγει. δῆλον δὲ ὡς οὐ μόνον πρὸς μῦθον καὶ ἀλληγορίαν δὲ ἡ Κίρκη λαλεῖται, ἀλλὰ καὶ καθ' ἱστορίαν πλάττεται. καὶ παῖς Ὀδυσσέως καὶ αὐτῆς ἱστορεῖται ὁ θρυλλούμενος πατροφόντης Τηλέγονος. Τὸ δὲ μετ' ἄλλων λέξο ἢ λέξαι ἑταίρων, ἢ αὐτὸ τὸ, ἀειθμάθετι. ἢ εὐνάσθητι. τοὺς δηλαδὴ χαμαιεύνας καὶ αὐτὸς γενόμενος. Τὸ δὲ ὑπέδραμε, σχῆμά ἐστι προσώπου ὑποκεκυφότος τρέχοντος εἰς τὸ λαβεῖν ὅ ἐστιν ἅψασθαι γούνων. Ὀλοφύρεσθαι δὲ, πρὸ τούτων μὲν, ἔλεον ἐδήλου τινὰ ὡς ἐν τῷ, εἰ μή τις με θεῶν ὀλοφύρατο καί με σάωσεν. ἐνταῦθα δὲ, πένθος αὐτόχρημα ἡ λέξις δηλοῖ, ἔστι δὲ κυρίως ὀλοφύρεσθαι, τὸ ἐπί τινι ὀλοῷ φύρεσθαι δάκρυσιν. ἐκ τούτου δὲ, ὀλοφυρμός. ὡς ἐκ τοῦ ὀδύρεσθαι καὶ μύρεσθαι, ὀδυρμὸς καὶ μυρμός. Τὸ δὲ ἀνέτλη, ἐνταῦθα οὐ πόνον τινὰ δηλοῖ, ἀλλὰ στερρότητα τὴν κατὰ νοῦν. οὕτω δὲ καὶ κατωτέρω ἐν τῷ, εἰ μή μοι τλαίης ὀμόσσαι, οὐδὲ ἐκεῖ καρτερίαν τινὰ ἡ λέξις δηλοῖ, ἀλλ' ἁπλῶς βεβαίαν θέλησιν. Τὸ δὲ ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων, περίφρασίς ἐστι τοῦ, πίῃ. κεῖται δὲ κατὰ σχῆμα πρωθύστερον. τοῦ γὰρ πιεῖν, προτερεύει τὸ ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων. ἔχει δέ τι καὶ ἐλλειπτικὸν ὁ λόγος. λέγων ὅτι οὐδεὶς ἀνέτλη τὰ φάρμακα ὅς ἂν πίῃ, καὶ οὗ πρῶτον ἀμείψεται ἤτοι παρέλθῃ τοὺς ὀδόντας. λειφθέντος τοῦ οὗ, ἀπὸ κοινοῦ. ἔστι δ' ἐνταῦθα ἀμείβεσθαι οὐ τὸ ἐκ τῶν ἔσω ἔξω καθὰ ἐν ἄλλοις, ἀλλὰ τὸ ἐκ τῶν ἔξω ἐπὶ τὰ ἔσω ἰέναι. ἀκήλητος δὲ νόος, ἀπαθὴς καὶ ἄθελκτος. ἢ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἀκατάκλαστος. ἀπὸ τοῦ κλῶ ἐν πλεονασμῷ τοῦ η δοκεῖ γίνεσθαι τὸ κηλῶ. πολύτροπος δὲ πῶς λέγεται Ὀδυσσεὺς, προδεδήλωται. Τὸ δὲ ἐκ Τροίης ἀνιόντα, ταὐτόν ἐστι τῷ, ἀναπλέοντα ὡς ἐφάνη πολλαχοῦ. Ὅρα δὲ καὶ ἐν τούτοις κλυτὸν τὸ τοῦ Ὀδυσσέως ὄνομα. ὃς μελησόμενος πᾶσιν ἀνθρώποις ὡς ἀλλαχοῦ δηλοῦται, δοκεῖ κατὰ χρησμοῦ δόσιν, οὐ μόνον παρὰ Κύκλωπι, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ παρὰ τῇ Κίρκῃ. ἐκεῖ μὲν, γνωσθεὶς διὰ μάντεως. ἐνταῦθα δὲ, δι' Ἑρμοῦ. Τὸ δὲ εὐνῆς ἡμετέρης, κολακικῶς εἶπεν ἡ μυθικὴ Κίρκη. ὡς εἴπερ καὶ πρὸ πολλοῦ, κοινὴ ἦν αὐτῇ τε καὶ τῷ Ὀδυσσεῖ εὐνή. Ὀδυσσεὺς μέντοι ἐλέγχων τὸ κολακικὸν, ἄλλως μετ' ὀλίγα φησὶν, ἐν τῷ, σῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς καὶ, πῶς ἐπιβήμεναι εὐνῆς. σημείωσαι δὲ ταῦτα λαλεῖται ὡς καὶ τὸ, Κίρκης ἐπέβην περικαλλέος εὐνῆς. τῇ γὰρ προσφορᾷ τῆς εὐνῆς, τὴν μίξιν δηλοῖ.

Ὣς ἔφατ'. αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον.
Ὦ Κίρκη. πῶς γάρ με κέλῃ σοὶ ἤπιον εἶναι,
Ἥ μοι σῦς μὲν ἔθηκας ἐνὶ μεγάροισιν ἑταίρους;
Αὐτὸν δ' ἐνθάδ' ἔχουσα, δολοφρονέουσα κελεύεις

Ὁ ἑξῆς? πρείπων λόγος Ὀδυσσέως τῷ φιλοσόφῳ κατὰ τῆς ἡδονῆς Κίρκης τὸ, πῶς γάρ με κέλῃ σοὶ ἤπιον εἶναι, ἥ μοι σῦς μὲν ἔθηκας ἐνὶ μεγάροι-

Ἐς θάλαμόν τ' ἰέναι καὶ σῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς,
Ὄφρα με γυμνωθέντα, κακὸν καὶ ἀνήνορα θείης;
Οὐδ' ἂν ἔγωγε θέλοιμι τεῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς,
Εἰ μή μοι τλαίης γε θεὰ μέγαν ὅρκον ὀμόσσαι.
Μή τί μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
Ὣς ἐφάμην. ἡ δ' αὐτίκ' ἀπώμνυεν ὡς ἐκέλευον.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὄμοσέν τε τελεύτησέν τε τὸν ὅρκον,
Καὶ τότ' ἐγὼ Κίρκης ἐπέβην περικαλλέος εὐνῆς.

σιν ἑταίροις; αὐτὸν δ' ἐνθάδ' ἔχουσα, δολοφρονοῦσα, κελεύεις εἰς θάλαμόν τε ἰέναι καὶ σῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς. ὄφρα με γυμνωθέντα, κακὸν καὶ ἀνήνορα θείης; ὡς καὶ προγέγραπται. οὐδ' ἂν ἔγωγε θέλοιμι καὶ τὰ ἑξῆς, ἕως τοῦ, Κίρκη μὲν ἀπόμνυται μή τι κακὸν βουλεύσειν ἄλλο περὶ Ὀδυσσέα. αὐτὸς δ' ἐμβαίνει τῆς κατ' αὐτὴν εὐνῆς, οὐ πάντη ἀπαξιώσας ὡς καὶ προεδηλώθη, τὴν ἡδονήν, ἀλλ' ἀσφαλισάμενος ἑαυτὸν φιλοσόφως εἰς τὸ σωφρόνως καὶ ἀβλαβῶς μετ' αὐτῆς γενέσθαι. Ὅρα δὲ ὡς ὁ ἐνταῦθα, καινότροπον, ἀπὸ τοῦ γὰρ συνδέσμου ἤρξατο. οὐ μὴν τέσσαρας στίχους ἡ ἀπόδοσις ἐν τῷ, οὐδ' ἂν ἔγωγε θέλοιμι. γύμνωσιν δὲ καὶ τὴν παραφρόνησιν ἐνταῦθα ἐστὶ νοῆσαι τὴν ἐκ τοῦ ἀποθέσθαι τὸ ἄορ. ὅπερ ἀφοπλισμῷ ἔοικε γυμνωτικῷ. διὸ ὁ ἐπάγεται τό, κακὸν ὁ ἀνήνορα θείης. ἅπερ ἐκ παραλλήλου, τὸν δειλὸν δηλοῦσιν, ὁποῖοι δηλαδὴ καὶ οἱ ἐν δ' ἐχθροῖς ἄοπλοι. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, τέθεικεν Ὅμηρος καὶ τὰ ἐκ τοῦ ὀμῶ ὀμόσσω περιττοτύπου, καὶ τὸ ἐκεῖθεν παρηγμένον ὀμνύειν. δῆλον γὰρ ὡς καθὰ σὺν τοῖς ἄλλοις ἄλλοις. ἄγχω ἀγχύω ἀγχύνω ἄγχνυμι ὡς ὁ ἡλιακὸς ἐδήλωσε, οὕτω καὶ ὀμῶ ὀμύω ὀμνύω ὄμνυμι. τοῦ δὲ ὀμῶ ὀμόσσω πολλῶν ὄντων συνθέτων, ἐνθυμητέον οἱ παλαιοὶ θέλουσι τὸν συνωμότην. ὃν φασὶν οἱ παλαιοί, ὅτι συνωμότης μέν, ὁ κατὰ τοῦ δήμου ἀνιστάμενος. ξυναγωγεὺς δέ, ὁ τοὺς τοιούτους ὑποδεχόμενος. ἔτι δὲ καὶ τὴν ἀντωμοσίαν καὶ τὴν ὑπωμοσίαν καὶ τὴν ἐξωμοσίαν. ὧν κατὰ τοὺς αὐτούς, ἀντωμοσία μέν ἐστι, δίκη ἀντωμοσμένη. προόμνυσι μὲν γὰρ ὁ διώκων, δικαίως κατηγορεῖν. καὶ ἐστὶ φασὶ τὸ αὐτό, καὶ κατωμοσία. ἀντόμνυσι δὲ ὁ φεύγων, ἀδίκως ἐγκαλεῖσθαι. καὶ ἐλέγετο οὐκ ἀντωμοσία μόνον ἀλλὰ καὶ διωμοσία ὁ ἀμφοῖν ὅρκος. τὴν δὲ ὡς ἐρρέθη διωμοσίαν, κατωμοσίαν Ἡρόδοτος εἶπεν ἐν τῷ μετὰ δὲ τὴν κατωμοσίαν, ἰδίως. καὶ τοῦτο περ μὲν ἡ ἀντωμοσία. ὑπωμοσία δέ φασιν ἐστίν, ἀπόδοσις αἰτίας δι' ἣν ἂν ἀπαιτεῖταί τις πρὸς τὴν δίκην. ἐξωμοσία δέ, ὅταν φασὶν ὀμνύῃ τις ἀδύνατος εἶναι ποιεῖν τὸ προσταττόμενον.

Ἀμφίπολοι δ' ἄρα κεδναὶ ἐνὶ μεγάροισι πένοντο
Τέσσαρες, αἵ οἱ δῶμα κάτα δρήστειραι ἔασι.
Γίνονται δ' ἄρα ταί γ' ἔκ τε κρηνέων, ἀπό τ' ἀλσέων,
Ἔκ θ' ἱερῶν ποταμῶν, οἵ τ' εἰς ἅλαδε προρέουσι.
Τάων ἡ μὲν ἔβαλλε θρόνοις ἔνι ῥήγεα καλὰ
Πορφύρεα καθύπερθ'. ὑπένερθε δὲ λῖθ' ὑπέβαλλεν.
Ἡ δ' ἑτέρη, προπάροιθε θρόνων ἐτίταινε τραπέζας
Ἀργυρέας, ἐπὶ δέ σφι τίθει χρύσεια κάνεια.
Ἡ δὲ τρίτη, κρητῆρι μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα
Ἡδὺν ἐν ἀργυρέῳ, νέμε δὲ χρύσεια κύπελλα.
Ἡ δὲ τετάρτη, ὕδωρ ἐφόρει, καὶ πῦρ ἀνέκαιε
Πολλὸν ὑπὸ τρίποδι μεγάλῳ, ἰαίνετο δ' ὕδωρ.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέσσεν ὕδωρ ἐνὶ ἤνοπι χαλκῷ,
Ἔς ῥ' ἀσάμινθον ἔσασα, λό' ἐκ τρίποδος μεγάλοιο
Θυμῆρες κεράσασα, κατὰ κρατός τε καὶ ὤμων,
Ὄφρα μοι ἐκκάματον θυμοφθόρον εἵλετο γυίων.
Αὐτὰρ ἐπεὶ λοῦσέν τε καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ,
Ἀμφὶ δέ με χλαῖναν καλὴν βάλεν ἠδὲ χιτῶνα,
Εἷσε δέ μ' εἰσαγαγοῦσα ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου,
Καλοῦ, δαιδαλέου. ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν.
* Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα

Ὅτι ἀμφίπολοι τέσσαρες πλάττονται εἶναι τῇ Κίρκῃ τῇ μυθικῇ, πρέπουσαι αὐτῇ. νύμφαι δηλαδή. ἃς πολλαχοῦ ὁ ποιητὴς ἱστορεῖ ἐκ πηγῶν καὶ ἀλσέων καὶ ποταμῶν ὁ ποιούντων ποτῶν γινομένας. αἰνιττόμενος δὲ αὐτὰς φυσικὰς εἶναι δυνάμεις. τάς τε ἄλλας, ὁ ὅσαι ὑπουργοῦσι τοῖς φυτοῖς κατὰ τὴν Κίρκην, διά τε γενέσεως ζώων καὶ καρπῶν ὡραίας φορᾶς, καὶ ὅσων ἄλλων αἴτια τὰ στοιχεῖα. ὧν καὶ αἱ τοιαῦται νύμφαι γεννᾶσθαι λέγονται, ὡς ἐκεῖθεν προβεβλημέναι. τινὲς δέ γε τῶν παλαιῶν, ἀσυμβιβάστως μὲν πρὸς τὰ λοιπὰ τῆς ἀλληγορίας ὅμως δὲ ὑπονοοῦντες, ἐνιαυτὸν μὲν Κίρκην, τὰς δ' ἐνταῦθα τέσσαρας αὐτῆς διακόνους, τὰς τέσσαρας ὥρας. οὐδ' ἔνιοι γενναίως ὑποπτεύοντες οὕτως. ἄλλως μέντοι ἐστὶν εἰπεῖν ὡς ἡ Κίρκη διακόνοις τέσσαρσι χρῆται, πρὸς ἀνάλογον ἔμφασιν τῶν τῶν

ὡρῶν

Καλῇ χρυσείῃ ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
Νίψασθαι. παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
Σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα.
Εἴδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων. *
Ἐσθέμεναι δ' ἐκέλευεν, ἐμῷ δ' οὐχ ἥνδανε θυμῷ.
Ἀλλ' ἥμην ἀλλοφρονέων, κακὰ δ' ὄσσετο θυμός.
Κίρκη δ' ὡς ἐνόησεν ἔμ' ἥμενον, οὐδ' ἐπὶ σίτῳ
Χεῖρας ἰάλλοντα, στυγερὸν δέ με πένθος ἔχοντα,
Ἄγχι παρισταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Τίφθ' οὕτως Ὀδυσσεῦ κατ' ἄρ' ἕζεαι ἶσος ἀναύδῳ
Θυμὸν ἔδων, βρώμης δ' οὐχ ἅπτεαι οὐδὲ ποτῆτος;
Ἦ τινά που δόλον ἄλλον ὀΐεαι; οὐδέ τί σε χρὴ
Δειδίμεν. ἤδη γάρ τοι ἀπώμοσα καρτερὸν ὅρκον.
  Ὣς ἔφατ'. αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον.
Ὦ Κίρκη. τίς γάρ κεν ἀνὴρ ὃς ἐναίσιμος εἴη,
Πρὶν τλαίη πάσσασθαι ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος,
Πρὶν λύσασθ' ἑτάρους καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι;
Ἀλλ' εἰ δὴ πρόφρασσα πιεῖν φαγέμεν τε κελεύεις,
Λῦσον, ἵν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω ἐρίηρας ἑταίρους.

ὀρῶν πηγαῖον τε, αἳ τὰ εἰς τρυφὴν πορίζουσι τοῖς ἐθέλουσιν. ἔστι δὲ ὁ περὶ αὐτῶν ὁμηρικὸς λόγος, τοιοῦτος. ἀμφίπολοι δ' ἄρα τέως μὲν, ἐνὶ μεγάροισι πένοντο τέσσαρες, αἵ οἱ δῶμα κάτα, δρήστειραι ἔασι. γίνονται δ' ἄρα ταί γε, ἔκ τε κρηνέων, ἀπό τ' ἀλσέων, ἔκ θ' ἱερῶν ποταμῶν, οἵ τ' εἰς ἅλαδε προρέουσι. τάων ἡ μὲν, ἔβαλε θρόνοις ἔνι ῥήγεα καλὰ πορφύρεα καθύπερθεν, ὑπένερθεν δὲ λῖθ' ὑπέβαλλεν. ὅ ἐστι λῖτα ὑπετίθει. ἡ δ' ἑτέρη, προπάροιθε θρόνων ἐτίταινε τραπέζας ἀργυρέας. ἐπὶ δέ σφισι τίθει χρύσεια κύπελλα ἢ κάνεα. ἡ δὲ τρίτη, κρητῆρι μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα ἡδὺν ἐν ἀργυρέῳ. νέμε δὲ χρύσεια κύπελλα. ἡ δὲ τετάρτη, ὕδωρ ἐφόρει καὶ πῦρ ἀνέκαιε πολλὸν ὑπὸ τρίποδι μεγάλῳ. ἰαίνετο δ' ὕδωρ. καὶ ὅρα πολυσκευῆ παρασκευὴν τραπέζης τάχα περὶ σκεύη καὶ λοιπὴν ἑτοιμασίαν. τίνα δὲ καὶ τὰ εἰς δαῖτα παρατεθέντα, οὐ παρεσημήνατο ἡ ὁμηρικὴ μοῦσα. τὸ μοί τι. καὶ ἀφιεῖσα νοεῖν τὸν ἀκροατὴν ἅπερ εἰκός ἐστιν ἐνταῦθα νοεῖσθαι. τὸ δὲ, καὶ ὀκνοῦσα καὶ τοῖς τοιούτοις ἐνασχολοῦσαι ἄρτι τοὺς λόγους. ἴσως δὲ καὶ αἰνιξαμένη, τὴν δαῖτα ἀπὸ ἀλσέων καὶ ποταμῶν καὶ πηγῶν δή τινων παρατεθεῖσθαι. ὀπώρια τάχα καθ' ὕλην ζῶα καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν φυόμενά τε καὶ θάλλοντα. κρέα δηλαδὴ καὶ μέθυ ἡδὺ ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς ὁ ποιητὴς λέγει. καὶ ἄλλα δέ τινα μετὰ τὸ εἰκὸς, ὡραῖα γεννήματα τῆς γῆς. ἐν τούτοις δὲ, καὶ τὸ ἐγκρατὲς τοῦ φιλοσοφοῦντος Ὀδυσσέως ἐμφαίνεται. οὐ γὰρ εὕρηται ἐμφαγὼν ὅτι πρὸ τῆς τῶν φίλων λύσεως, ὅτι εὐθὺς μετὰ τὸ ἐκείνους λύσασθαι. ἀρκεσθεὶς ὡς ἔοικε τηνικαῦτα καιροῦ, ἀντὶ βρώσεως, τῇ χαρᾷ. ἴσως δὲ καὶ κατὰ τὸ σιωπώμενον, συμφαγὼν καὶ αὐτὸς ἐκείνοις μετὰ τὴν λύσιν. καὶ τοιαῦτα μὲν ταῦτα. Ὅρα δὲ ὅτι ὁ ποιητὴς καὶ τὰ ἑξῆς ἐπάνω τοῖς προρρηθεῖσι. φησὶν. αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέσσεν ὕδωρ ἐνὶ ἤνοπι χαλκῷ, ἔς ῥ' ἀσάμινθον ἕσασα, λό' ἐκ τρίποδος μεγάλοιο. ἔγουν ἔλουε. θυμῆρες κεράσασα κατὰ κρατός τε καὶ ὤμων. ὄφρα μοι ἐκ κάματον θυμοφθόρον εἵλετο γυίων. ὃ τελικόν ἐστιν αἴτιον τοῦ λούεσθαι. δῆλον γοῦν ὡς λούεταί τις, ἵνα ἐξέληται τοῖς θερμοῖς ὕδασι τὸ ἐκ τοῦ κάματος κακόν. ἄλλως γὰρ, χάριν ἀπορρύψεως, καὶ ψυχροῖς καταντλεῖταί τις. ἢ περὶ θάλατταν, ἢ ἐν ποταμῷ. ἐπεὶ δέ φησιν ἔλουσε καὶ ἔχρισεν ἐλαίῳ καὶ ἐνέδυσε, τότε δὴ ἐπὶ θρόνου καθίσασά με ἀργυροήλου καλοῦ δαιδαλέου, ἐσθίειν ἐκέλευσεν. ἐμῷ δ' οὐχ ἥνδανε θυμῷ, ἀλλ' ἥμην ἀλλοφρονέων. ἢ κατά τινα τῶν ἀντιγράφων, ἄλλα φρονέων. κακὰ δ' ὄσσετο θυμός. ἤτοι προεβλέπετό τι. ἐφαντάζετο. πάθος δὲ τοῦτο φρονίμου ἀνδρός. ὃς καὶ παρακειμένων τῶν ἐδίων, οὐ μόνον οὐ μεταλήψεται, ἀλλὰ καὶ φοβηθήσεται μή πού τι ἔσται δεινὸν, ἄλλα φρονῶν παρὰ τὰ βλεπόμενα. τοιοῦτον γάρ τι νῦν τὸ ἀλλοφρονεῖν. εἰ καὶ ἐν Ἰλιάδι ἐπὶ τοῦ ἀλλοιωθῆναι τὴν φρόνησιν κεῖται. καὶ εἰς εἰπεῖν, παραφρονεῖν. καθ' ὃ σημαινόμενον, καὶ Ἡρόδοτος τῇ λέξει χρῆται. ἀλλοφρονῆσαι εἰπὼν, τὸ οὕτω τινὰς μανῆναι ἀλλοιωθέντας τὴν φρόνησιν, ὡς καὶ κτείνειν φασὶν ἀλλήλους ἀπὸ λιμώσεως. Δρήστειραι δὲ, αἱ δουλεύτριαι, παρὰ τὸ δρᾶν τὸ ὑπουργεῖν. ἐξ οὗ καὶ δρηστὴρ καὶ μετὰ προθέσεως ὑποδρηστὴρ, ὁ ὑπουργός. ὅτι δὲ δρᾶν οὐ μόνον κοινότερον τὸ ποιεῖν, τεχνικῶς δὲ καὶ τὸ ὑπουργεῖν, ἔστι δὲ ὅτε καὶ τὸ θύειν, ὁ Ἀθήναιος δηλοῖ. αἱ δὲ ἀπὸ κρηνῶν καὶ ποταμῶν αὗται δρήστειραι, νηΐδες ἂν εἶεν. ὥσπερ αἱ ἀπὸ ἀλσέων, δρυάδες. εἴτουν ἁμαδρυάδες. καὶ ὀρεστιάδες. καὶ μηλίδες. καὶ τοιαῦταί τινες. ἱεροὶ δὲ ποταμοὶ, οὐ μόνον οἱ κατὰ ῥεῦμα ἱέμενοι, ἀλλὰ καὶ οἱ θεῖοι διὰ τὸ ἀέναόν τε καὶ τρόφιμον, καὶ τὸ τοῦ ὕδατος δὲ ἀρχικόν, ἢ δὲ τῶν εἰρημένων δουλίδων τῆς Κίρκης, οὕτω λαλεῖ ἡ τῆς Ὀδυσσείας παράφρασις. γένεσις δὲ τούτων, οὐχ οἵα περ ἡ ἀνθρώπων ἐστὶν ἡ δι' ἀλλήλων, ἀλλὰ ποταμοὶ καὶ ἄλση καὶ πηγαὶ ἐκείνας φύουσιν. ἐν δὲ τῷ εἰς ἅλαδε, πλεοναστῶς κεῖται ἡ τοῦ δέ. ἢ τὸ δὲ, διὰ τὸ ἐκ παραλλήλου κεῖσθαι. ὁποῖόν τι γίνεται καὶ ἐν τῷ ὅνδε δόμονδε καθὰ καὶ προσεσημείωται. Τὸ δὲ προρέουσιν, ἀδιπλασίαστον ἔχει

τὸ ἐρ καθὰ καὶ ἐν ἄλλοις γίνεται, δηλοῖ τὸ μὴ χρείαν ἐνταῦθα εἶναι ἀφελκυσμοῦ. Τὰ δὲ ῥήγεα, πλευπλείστερα ὑπὲρ τὰ λῖτα ἢ τὰ λῖτα. ταῦτα μὲν γὰρ, ὑπεβέβληται εἴτουν ὑπέστρωται. τὰ δὲ ῥήγεα καλά τε ὄντα καὶ πορφύρεα, ἐφήπλωται. εἰ δὲ πορφύρεα, βέβαπται ἄρα. τοιοῦτον δὲ ὡς πολλαχοῦ ἐδηλώθη, τὸ ῥῆγος. Τὸ μέντοι λῖτα, οὐκ ἐξ ἀνάγκης λευκὸν. ἐν δὲ τῷ, ἡ δ' ἑτέρη ὡς καὶ ἐν ἄλλοις, δῆλον ἐστὶ δύο τινῶν τὸ ἕτερον λέγεσθαι. ἡ μὲν γὰρ φησὶν ἐπετίθει τόδε. ἡ δ' ἑτέρη, τὸ δεῖνα. ἡ δὲ τρίτη καὶ ἡ τετάρτη, ἄλλα τινά. Τὸ δὲ ἐτίταινε τραπέζας, ἐμφαίνει μὴ στρογγύλας αὐτὰς ἀλλὰ παραμήκεις εἶναι. ἢ καὶ ἄλλως ἀποδιαπλωμένας καὶ οὕτω τεταμένας. καθὰ καὶ ὁ ὀκλαδίας δίφρος τέταται ὅτε εἰς καθέδραν ἑτοιμασθῇ. πλουτιστικῶς δὲ τραπέζας φησὶν, ἴσως μὲν, παρὰ θεῶν συνήθως τὸ εἰκὸν πρὸς μεγέθους ἔμφασιν ἴσως δὲ, καὶ πολλὰς ὑποτιθείς. τὴν μὲν, οἰνοχοεῖν. τὴν δὲ, ἐσθίειν. τὴν δὲ, ὑποδέχεσθαι τὰ ποτήρια. Τὸ δὲ πολλὸν πῦρ, οἰκεῖον μεγάλῳ τρίποδι. ἰαίνετο δὲ ὕδωρ, ἀντὶ τοῦ, ἐχλιαίνετο. ἐθερμαίνετο. καὶ ἔστι τοῦτο κυρίως ἰαίνεσθαι. Τὸ μέντοι ζέσεν ὕδωρ, ἐπίτασις ἐστί τις τοῦ ἰαίνεσθαι. αὐτοῦ δὲ ἐπιταλικώτερον, τὸ παφλάζειν ἢ καχλάζειν. τὸ γοῦν ζεῖν, ὅπω ταχὺ τὸ ὄνομα πεποίηκε, ἀλλ' εἰς ὅσον ἡ τοῦ ζῆτα στοιχείου δηλοῖ ἐκφώνησις. τὸ δέ γε καχλάζειν καὶ παφλάζειν, τραχυφωνότερα. Σημειοῦται δὲ ὅτι ἐν συνεχέσι δυσὶ στίχοις, τὸ ὕδωρ, ἐξέτεινε τὴν ἀρχικὴν ἐν τῷ, ἰαίνετο δ' ὕδωρ, καὶ συνέστειλεν ἐν τῷ ἐπεὶ δὴ ζέσεν ὕδωρ. ἤνοψ δὲ ὁ νῦν χαλκὸς, ἢ ὁ ἔμφωνος ὡς καὶ ἀλλαχοῦ καλῶς ἐγράφη, ἢ ὁ διαυγὴς, δι' οὗ ἔστιν ἐνοπτρίζεσθαι. Τὴν δὲ ἀσάμινθον, πύελον ὁ μετοβολεὺς ἑρμηνεύει, φράσας οὕτως. ἐπὶ λουτρὸν καὶ ἐς, ἐλουόμην ἐν πυέλῳ. Τὸ δὲ λόοι ἐκ τρίποδος, πρωτότυπόν ἐστι τοῦ λοίω καὶ τοῦ λόω. ποιητὴς δὲ αὐτὸ τοιοῦτον μόνος ῥῆμα φιλεῖ. Τὸ δὲ θυμῆρες κεράσασα, αὐτὶ τοῦ, καταχέασα οὐ πάνυ τι ζέον, ἀλλὰ δηλαδὴ εὔκρατον. ἐκ τοῦ κρατῆρος δὲ ἡ μεταφορά. ἔστι δὲ τὸ θυμῆρες τοῦτο, ἐναντίον τῷ θυμοφθόρῳ καύματι, ὃς ὑπερζεῖ γίνων διὰ πικρῶν κρίματος. Τὸ δὲ ἀλλοφρονεῖν παραφράζων ὁ ποιητὴς διὰ τῆς Κίρκης, ἴσον ἀκάνθῳ κάθεσθαι λέγει τὸν οὕτως ἔχοντα. ἔνθα καὶ ἀστεῖον ἐπίθετον κεῖται ὑπόνοιαν τῆς Κίρκης περὶ ὀδυσσέως. τί δὴ οὕτω κάθηται ἶσος ἀκάνθῳ θυμὸν ἔδων, βρώμης δ' οὐχ ἅπτεαι οὐδὲ ποτῆτος. οἱονεὶ γάρ φησιν, ὡς τί δὴ οὕτω καταπαθεῖς ἑαυτὸν καὶ οὐ τὰ εἰς βρῶσιν προκείμενα. ἴσιον δὲ καὶ ὅτι φιλοξενίας δηλωτικὰ τὸ, αὐτὰρ ἐπεὶ λοῦσέν τε καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ, ἀμφὶ δέ με χλαῖναν καλὴν βάλεν ἠδὲ χιτῶνα, εἷσε δέ μ' εἰσαγαγοῦσα ἐπὶ θρόνου, ἐσθιέμεναι δ' ἐκέλευεν. εἰ δὲ ὁ ξενοδοχηθεὶς λυπούμενος οὐκ ἐσθίει, ἁρμόζει καὶ τὸ ἐφεξῆς τὸ, ἐμῷ δ' οὐχ ἥνδανε θυμῷ, καὶ ἑξῆς ὡς προγέγραπται. εἰ δὲ ὁ ξενοδοχήσας παραμυθητικὸς εἴη τοῦ ξένου, εἴποι ἂν τάδε. τίφθ' οὕτως ἑταῖρε κάθεζαι ἶσος ἀκάνθῳ καὶ ἑξῆς. ὡς καὶ αὐτὸ αἰωτέρω κεῖται. τυχὸν δὲ, οἰκεῖον ἔσται ἐπαγαγεῖν καὶ τὸ, ἢ τινά που δόλον οἴεαι. οὐ δέ τοι χρὴ δείδιμεν. ὁ δὲ μὴ θέλων φαγεῖν πρινὴ γεύεσθαι ὃ θέλει, ἐρεῖ ἄν. ὦ οὗτος, τίς γάρ κεν ἀνὴρ ὃς ἐναίσιμος εἴη, πρὶν τλαίη πάσασθαι ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, πρὶν τὸ δεῖνα γενέσθαι. οἷον, λύσασθ' ἑτάρους καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι. Ὅτι πρόφρων μὲν, ἐπὶ ἀνδρός. ἐπὶ δὲ γυναικὸς δύναται μὲν λέγεσθαι καὶ αὐτό. ὁ δὲ ποιητὴς, ἐθέλει λέγειν πρόφρασσα ἤτοι τὰ ὑπὲρ τινὸς φραζομένη δι'. ἀλλ' εἰ δὴ πρόφρασσα πιεῖν φαγέμεν τε κελεύεις, λῦσον ἵν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω ἐρίηρας ἑταίρους. ὁ παρῳδηθείη τάχα ποτὲ ἐπὶ φίλων λυπουμένων. καὶ ὅρα τὸ πιεῖν, ἄρτι προκείμενον τοῦ φαγεῖν. αἰωτέρω μέν τοι, ἄλλως ἔχει ἐν τῷ, ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος. καὶ μετ' ὀλίγα ἐν τῷ, ἐσθίετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον. ὅλως δὲ εἰπεῖν, ἀδιάφορον ὅπως ἂν οὕτως φράζειν. Τὸ δὲ λῦσον, ποσοτικῶς παθητικῶς προγράφει ἐν τῷ, πρὶν λύσασθ' ἑτάρους. Τὸ δὲ ὀφθαλμοῖσιν ἴδω, τῆς ἐν φαντασίᾳ ὁράσεως καὶ νῦν ἔχει διαστολήν.

Ὅτι Κίρκη μετὰ τὴν ὀδυσσέως παράκλησιν, ῥάβδον ἔχουσα ἐν χειρὶ θύρας ἀνέῳγε συφεοῦ. ἐκ δ' ἔλασε σιάλοισιν ἐοικότας ἐννεώροισι. τοὺς ἑταίρους δηλαδὴ τοῦ ὀδυσσέως. οἱ μὲν, ἔπειτ' ἔστησαν ἐναντίοι αὐτῆς ἢ τοῦ ὀδυσσέως. ἡ δὲ, δι' αὐτῶν ἐρχομένη, προσάλειφεν ἑκάστῳ φάρμακον ἄλλο, οἷα δηλαδὴ πολυφάρμακος· τῶν δ' ἐκ μὲν μελέων τρίχες ἔρρεον ἃς πρὶν ἔφυσε φάρμακον οὐλόμενον τοῦ κυκεῶνος δηλονότι. ἄνδρες δ' αἶψ' ἐγένοντο νεώτεροι ἢ πάρος ἦσαν. καὶ πολὺ καλλίονές τε,

Ὡς ἐφάμην. Κίρκη δὲ διὲκ μεγάροιο βεβήκει
Ῥάβδον ἔχουσ' ἐν χειρὶ, θύρας δ' ἀνέῳγε συφειοῦ.
Εκ δ' ἔλασεν σιάλοισιν ἐοικότας ἐννεώροισιν.
Οἱ μὲν, ἔπειτ' ἔστησαν ἐναντίοι. ἡ δὲ, δι' αὐτῶν
Ερχομένη προσάλειφεν ἑκάστῳ φάρμακον ἄλλο.
Τῶν δ' ἐκ μὲν μελέων τρίχες ἔρρεον, ἃς πρὶν ἔφυσε
Φάρμακον οὐλόμενον, τό σφιν πόρε πότνια Κίρκη.
Ανδρες δ' αἶψ' ἐγένοντο νεώτεροι ἢ πάρος ἦσαν,
Καὶ πολὺ καλλίονες καὶ μείζονες εἰσοράασθαι.
Εγνωσαν δέ μ' ἐκεῖνοι, ἔφυν τ' ἐν χερσὶν ἕκαστος.
Πᾶσιν δ' ἱμερόεις ὑπέδυ γόος. ἀμφὶ δὲ δῶμα
Σμερδαλέον κονάβιζε. θεὰ δ' ἐλέαιρε καὶ αὐτή.
Ηδέ μευ ἀγχιστᾶσα προσηύδα δῖα θεάων.

καὶ

Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ.
Ἔρχεο νῦν ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης.
Νῆα μὲν ἂρ πάμπρωτον ἐρύσσατε ἤπειρόνδε.
Κτήματα δ' ἐν σπήεσσι πελάσσατε ὅπλα τε πάντα.
Αὐτὸς δ' ἂψ ἰέναι καὶ ἄγειν ἐρίηρας ἑταίρους.
Ὣς ἔφατ'. αὐτὰρ ἐμοίγ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
Βῆν δ' ἰέναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης.
Εὗρον ἔπειτ' ἐπὶ νηὶ θοῇ ἐρίηρας ἑταίρους.
Οἴκτρ' ὀλοφυρομένους, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντας.
Ὡς δ' ὅταν ἄγραυλοι πόρτιες περὶ βοῦς ἀγελαίας
Ἐλθούσας ἐς κόπρον, ἐπὴν βοτάνης κορέσωνται
Πᾶσαι ἅμα σκαίρουσιν ἐναντίαι, οὐδ' ἔτι σηκοὶ
Ἴσχουσ', ἀλλ' ἁδινὸν μυκώμεναι ἀμφιθέουσι
Μητέρας, ὣς ἔμ' ἐκεῖνοι ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσι,
Δακρυόεντες ἔχυντο. δόκησε δ' ἄρα σφίσι θυμὸς
Ὣς ἔμεν, ὡς εἰς πατρίδ' ἱκοίατο καὶ πόλιν αὐτὴν
Τρηχείης Ἰθάκης, ἵνα τ' ἔτραφεν ἠδ' ἐγένοντο.
Καί μ' ὀλοφυρόμενοι, ἔπεα πτερόεντα προσηύδων.
Σοὶ μὲν νοστήσαντι διοτρεφὲς ὣς ἐχάρημεν,
Ὡς εἴτ' εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα πατρίδα γαῖαν.
Ἀλλ' ἄγε τῶν ἄλλων ἑταίρων κατάλεξον ὄλεθρον.
Ὣς ἔφαν. αὐτὰρ ἐγὼ προσέφην μαλακοῖς ἐπέεσσιν.
Νῆα μὲν ἂρ πάμπρωτον ἐρύσσομεν ἤπειρόνδε.
Κτήματα τ' ἐν σπήεσσι πελάσσομεν, ὅπλα τε πάντα.
Αὐτοὶ δ' ὀτρύνεσθε, ἐμοὶ ἅμα πάντες ἕπεσθε.
Ὄφρα ἴδητ' ἑτάρους ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης,
Πίνοντας καὶ ἔδοντας. ἐπηετανὸν γὰρ ἔχουσιν.

καὶ μείζονας εἰσοράασθαι. τὸ ποιητὸν δὲ ζήτει αὐτόθεν ἐμφανῶν. Ἱστέον δὲ ὅτι κατὰ τὴν ἀλληγορίαν τὸ ἄλλο φάρμακον ὅπερ ἑκάστῳ νῦν προσελήφθη, τὸ μέτριόν ἐστι τῆς τροφῆς, ὅσον εἰς σωμασκίαν στρατιωτικὴν καὶ ζωογόνον τροφήν. ἔτι δὲ μετ' ὀλίγα ἡ Κίρκη λέγει, ἐσθίοντες βρώμην καὶ πίνοντες οἶνον, θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι λάβωσιν οἷον ὅτε πρώτιστον ἔλειπον πατρίδα γαῖαν τρηχείης Ἰθάκης, καὶ μὴ σκελετεύωνται. νῦν γάρ φησιν ἀσκελέες καὶ ἄθυμοι, αἰὲν ἄλης χαλεπῆς μεμνημένοι. οὐδέ ποθ' ὑμῖν θυμὸς ἐν εὐφροσύναις, ἐπεὶ μάλα πολλὰ πέποσθε. ζήτει ποῖον τὸ δεύτερον φάρμακον, οὐ μόνον εἰς ἀνθρωπείαν φύσιν ἐπανενόστησε τοὺς ἀπὸ συῶν, ἀλλὰ καὶ πολὺ κάλλιον εἰργάσατο καθάπερ εἴρηται. ἐπείπερ οἱ μὲν πάλαι κακίας εἰς ἀρετὴν στραφέντες, βελτίους ἑαυτῶν γίνονται, μαθόντες τὸ καλὸν οἷς κακῶς ἔπαθον. Ὅρα δ' ἐν τοῖς ῥηθεῖσι τὸ, θύραζε αἰτιατικόν, ἀντὶ τοῦ, ἐγένοντο κατὰ χρόνον παρατατικόν, ἢ ἀντὶ τοῦ, ἐγένετο. ἵνα ᾖ μέσος παρακείμενος. Τὸ δὲ τροφέω, πλεονασμὸν ἔπαθεν ὅμοιον καὶ τὸ, ἀδελφὸς ἀδελφεός. Ἐνίωροι δὲ σύες, ἤτοι ἐνιαυτιαῖοι. ἢ καὶ ἄλλως ἴσως, οἱ ἐννέα ὡρῶν, ἤγουν ἐτῶν δύο καὶ ἑνὸς μηνός. κρεῖττον δὲ τὸ πρῶτον κατὰ τὸ, ἐνίωροι γὰρ τέλεια καὶ ἐνιαυσίαι, ὡς ἀπὸ τοῦ ὥρου ὁ ἐνιαυτός. ὅς, ὁμώνυμος ὥρῳ ἡλίῳ ἐστί. Τὸ δὲ ἐνιώροισι, συνίζησιν ἔπαθε τοῦ ι καὶ ω εἰς ἕνα πόδα μακρόν. Τὸ δὲ φάρμακον ἄλλο, ἤγουν ἀλλοίας φύσεως παρὰ τὸ ἐν ποτῷ δὲ οὐλόμενον, ὡς εἶναι αὐτὸ μὴ τοιοῦτον ἀλλὰ σωτήριον. ῥεῖν δὲ τρίχας, ἀντὶ τοῦ ῥαδίως ἀποπίπτειν φησί. καὶ ἔστι κυριωτάτη λέξις. οὕτω δὲ καὶ αὖθις ῥεῖν κυριώτερον ὑπὲρ πίπτειν, λέγεται. φάρμακον δὲ οὐλόμενον, ὁμοίως εἰ καὶ ὀλοφώιον εἶπεν. ἐκ τοῦ ὄλλω γὰρ καὶ ἐκεῖνο. Τὸ δὲ τρηχείης Ἰθάκης, ἐπίτηδες ἔοικεν εἰπεῖν ἡ Κίρκη, ὡς οἷα κερτομοῦσα τοὺς ἐφιεμένους αὐτῆς. ἢ καὶ ἄλλως ἁπλῶς καθ' ἱστορίαν. ὃ καὶ Ὀδυσσεὺς μετ' ὀλίγα ἐρεῖ, τρηχεῖαν Ἰθάκην καὶ αὐτὸς εἰπών. ἀσκελέες δὲ, ἀντὶ τοῦ, σκληροί, ἄγαν κατεσκληκότες, ἀπὸ τοῦ σκέλλω. καθὰ καὶ προδεδήλωται, ἢ ἀπὸ τοῦ σκέλλω, ἐξ οὗ καὶ τὸ σκέλος καὶ ὁ σκελετός. ὁ δὲ τοιοῦτος τόπος, τινὲς τὴν σώματος εἶναι δηλοῖ τὴν τῶν κακοπαθειῶν μνήμην. καθὰ καὶ μετ' ὀλίγα τὸ, φθινύθουσί μοι φίλον ἦτορ ἀμφ' ἐμοὶ ὀδυρόμενοι. ἄθυμοι δὲ, οἱ μὴ εὔθυμοι. τουτέστιν οἷς οὐδέ ποτε θυμὸς ἐν εὐφροσύναις. ἄλη δὲ χαλεπὴ, πρὸς διαστολὴν ἑτέρας ἀφ' ἧς κερδαίνουσιν οἱ ἀλώμενοι, ὁποῖος καὶ ὁ Μενέλαος. Τὸ δὲ πέποσθε, οἱ μὲν, ἐκ τοῦ πάθω τὸ πάσχω παράγουσιν ἀκολουθοῦντες ἐγκλίσει. λέγοντες ὅτι καθὰ λάχω τὸ λαγχάνω οὗ παρακείμενος τροπῇ τοῦ α εἰς ο λέλοχα, καὶ προσλήψει τοῦ ν λέλογχα ἐστὶ καὶ ἐν τοῖς μὲν ταῦτα ῥηθήσονται, οὕτω καὶ πάθω πέπονθα. οὗ πληθυντικὸν μετὰ προσληφθῆναι τὸ ν, πεπόνθατε, καὶ συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ σίγμα, πέποσθε. καὶ οὕτω μὲν, οἱ τοιοῦτοι. Ἀρίσταρχος δὲ τὸ πολλὰ κακὰ πέποσθε, πέπασθε γράφει. ὅπερ ἐστὶ κέκτησθε. εἰς μέντοι τὸ, διὰ τὸ ὀχεῖς φάρμακον πίνεσθε, κρεῖττον φασὶν οἱ συγκόπτοντες αὐτὸ ἐκ τοῦ πεπόνθατε. Οὐκ ὀρθῶς ἐπίτασιν δηλοῖ,

πᾶσι δ' ἱμερόεις ὑπέδυ γόος. ἀμφὶ δὲ δῶμα σμερδαλέον κανάχιζεν ἢ κονάβιζεν. ὡσαύτως καὶ τό, οἰκτρὰ ὀλοφυρομένους θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντας. ἐν τῷ, κλαῖον ὀδυρόμενοι περὶ δὲ στοναχίζετο δῶμα. ζήτει δὲ καὶ ἐπὶ ὀδοντῦς ἐρρέθη πρὸ τούτων ἐν τῷ, κνισσῆεν δέ τι δῶμα περιστεναχίζη. Ὅτι τὸ ἀποθέσθαι, πελάσσαι τόπῳ τινί φησιν οὕτω, εἰπών. κτήματα δ' ἐν σπήεσσι πελάσσατε ὅπλα τε πάντα. ἤγουν ἐγγὺς τοῦ σπηλαίου θέσθε. λέγει δὲ νῦν ὅπλα, οὐ μόνον τὰ τῶν νεῶν, ἀλλὰ καὶ τὰ στρατιωτικά. Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ μετ' ὀλίγα κοινότερον ἐρεῖ τὸ πελάσσαι, ἐν τῷ, κεφαλὴν οὖδας δὲ πελάσσαι ἀποτμηθεῖσαν ξίφει. Ὅτι δεικνὺς ὁ ποιητὴς Ὀδυσσέα, ὅπως ἐχάρησαν ἰδόντες αὐτὸν οἱ ἑταῖροι ἐπανελθόντα ἐκ τῆς Κίρκης ἀβλαβῆ, φησὶ παραβολικῶς οὕτως. ὡς δ' ὅτ' ἂν ἄγραυλοι πόρτιες περὶ βοῦς ἀγελαίας ἤτοι κατὰ τοὺς παλαιούς, νομαίας, ἀζύκτοις, ἐλθούσας εἰς κόπρον ἐπὴν βοτάνης κορέσωνται, πᾶσαι ἅμα σκαίρουσιν ἢ σπαίρουσιν ἐναντίαι, οὐδέ τι σηκοὶ ἴσχουσιν, ἀλλ' ἁδινὸν μυκώμεναι ἀμφιθέουσι ματέρας, ὡς ἐμὲ κεῖνοι ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσι, δακρυόεντες ἔχυντο. τὸ ἐμὲ δηλαδή. ἤγουν κατὰ σπουδὴν ἔδραμον καὶ ὥσπερ ὑγρὸν χεόμενοι κατὰ πλείους. εἶτα καὶ ἄλλως τὸ αὐτὸ σαφέστερον ὑποδηλῶν, φησί. δόκησε δ' ἄρα σφίσι θυμός, ὡς ἔμεν ὡς εἰς πατρίδα ἱκοίατο ἐς πόλιν αὐτὴν τρηχείης Ἰθάκης, ἵνα τ' ἔτραφεν ἠδ' ἐγένοντο. ὃ δὴ πατρίδος ἐστὶν ὁρισμός. πατρὶς γάρ, ἡ πόλις τις περὶ ἣν ἐτράφη τις γεννηθείς. ὡς ὅγε μὴ τοιοῦτος ἀλλ' ἅμα τῷ γεννηθῆναι τῆς πατρίδος ἀποσταθείς, ἔκθετός τις ἐστὶ τῆς τοιαύτης πόλεως, καὶ οὐχ οὕτως ἐκείνην εὐτυχεῖ πατρίδα. ὡς τὴν μετὰ ταῦτα θρεψαμένην. ἐπεὶ καὶ παροιμιακῶς, πατρίς ἐστιν ἔνθα πράττῃ τις εὖ ἤγουν εὐπραγεῖ. τόδ' αὐτὸ νόημα καὶ ἄλλως φράζων ὁ ποιητὴς παραφραστικῶς, πλάττει τοὺς τοῦ Ὀδυσσέως φίλους εἰπόντας οὕτω. σοὶ μὲν νοστήσαντι διοτρεφὲς, ὡς ἐχάρημεν, ὡς εἴ τ' εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα πατρίδα γαῖαν. λέγουσι δὲ αὐτοὶ τό, σοὶ νοστήσαντι ἐχάρημεν, πρὸς διαστολὴν τῶν ἄλλων ἑταίρων οὓς αὐτοὶ ἐδόκουν ἀπολωλέναι. ἡ δὲ ῥηθεῖσα παραβολή, ἐδήλωσεν ὡς οὐ μόνον ἄρνες καὶ ἔριφοι σκιρτάζονται, ἀλλὰ καὶ πόρτιες ἤγουν νέαι βόες ἄρτι ἀρξάμεναι τοῦ πορεύεσθαι, καθ' ὁμοιότητα τοῦ νεβροῦ, ὃς καὶ αὐτὸς κατά τινας, παρὰ τὸ νέον πορεύεσθαι λέγεται. ὅτι δὲ αἱ πόρτιες, καὶ πόριες λέγονται καὶ πορτάκες, ἐδήλωσεν ἡ Ἰλιάς. κόπρον δὲ καὶ νῦν, τὰ βουστάσια λέγει. σκαίρειν δέ, τὸ σκιρτᾶν. ὅθεν καὶ σκαρθμὸς ἡ κατὰ σκίρτημα κίνησις. καὶ ἡ ἐν Ἰλιάδι πολύσκαρθμος μύρινα. ὥσπερ δὲ τό, ἀδινάων μυιάων δι' οἷος δὲ καὶ συστολῆς τῆς ἀρχούσης φέρεται, οὕτω κἀνταῦθα τό, ἀδινὸν μυκᾶσθαι ὡς ἐκ τοῦ ἄδην. ὃ καὶ ἐπὶ κακοῦ κεῖται ἐν τῷ, ἄδην ἐλάαν κακότητος. τραχεῖαν δὲ Ὀδυσσεὺς περιασπάζεται τὴν πατρίδα καὶ νῦν ὡς καὶ πρὸ τούτων, ὁ φησὶ τοῖς περὶ Ἀλκίνοον, ὡς οὐ μόνῳ αὐτῷ ἡ τραχεῖα πατρὶς φιλτάτη, ἀλλὰ καὶ τοῖς τότε ποτὲ περιοῦσι φίλοις. Ὅτι σπευστικὸν εἰς ὁδὸν τό, αὐτοὶ δ' ὀτρύνεσθε, ἐμοὶ ἅμα πάντες ἕπεσθε. εὐπείθειαν δὲ ὑπηκόων δηλοῖ τό. ὡς ἐφάμην, οἱ δ' ὦκα ἐμοῖς ἐπέεσσι πίθοντο. κωλύων δέ τις τοὺς τοιούτους εἰς ὁδὸν ἐπικίνδυνον, ἐρεῖ. ἆ δειλοί. πόσ' ἴμεν; τί κακῶν ἱμείρετε τούτων; περὶ δὲ τοῦ, ἆ δειλοί αἰτί τοῦ, ὦ δείλαιοι, ἐν τῇ Ἰλιάδι δεδήλωται ἀκριβῶς. Οἱ δὲ τὸν οὕτω κωλύοντα μὴ ἀποδεχόμενοι, εἴποιεν ἄν, τοῦτον μὲν ἐάσομεν εἰ σὺ κελεύεις αὐτοῦ μένειν, ἡμῖν δ' ἡγεμόνευε.

Ὣς ἐφάμην. οἱ δ' ὦκα ἐμοῖς ἐπέεσσι πίθοντο.
Εὐρύλοχος δέ μοι οἶος ἐρύκανε πάντας ἑταίρους.
Καί σφεας φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ἆ δειλοί. πόσ' ἴμεν; τί κακῶν ἱμείρετε τούτων;
Κίρκης ἐς μέγαρον καταβήμεναι, ἥ κεν ἅπαντας
Ἢ σῦς ἢ ἐλάφους ποιήσεται, ἢ λέοντας.
Οἵ κέν οἱ μέγα δῶμα φυλάσσοιμεν καὶ ἀνάγκῃ.
Ὥσπερ Κύκλωψ ἔρξ', ὅτε οἱ μέσσαυλον ἵκοντο
Ἡμέτεροι ἕταροι, σὺν δ' ὁ θρασὺς εἵπετ' Ὀδυσσεύς.
Τούτου γὰρ καὶ κεῖνοι ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο.
Ὣς ἔφατ'. αὐτὰρ ἔγωγε μετὰ φρεσὶ μερμήριξα,
Σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ,
Τῷ οἱ ἀποτμήξας κεφαλὴν, οὖδάσδε πελάσσαι,
Καί περ ἐόντι μάλα σχεδόν. ἀλλά μ' ἑταῖροι
Μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἄλλοθεν ἄλλος.
Διογενές, τοῦτον μὲν ἐάσομεν εἰ σὺ κελεύεις,

Ὅτι θυμούμενος Εὐρύλοχος ἐνταῦθα, λαλεῖ τινὰ παρὰ τὸ εἰκός. ἐνδεικνυμένου τοῦ ποιητοῦ, ὁποῖόν τι ἐστὶν ὁ ὑπὲρ μέτρον θυμός. φησὶ γὰρ κωλύων τοὺς τοῦ Ὀδυσσέως φίλους καταβῆναι εἰς τὸ τῆς Κίρκης μέγαρον, ὡς ἅπαντας ἐκείνη ἢ σῦς ἢ λύκους ποιήσεται, ἢ λέοντας. οἵ κέν οἱ μέγα δῶμα φυλάσσοιμεν ἐν ἀνάγκῃ. ὥσπερ Κύκλωψ ἔρξεν, ὅτε οἱ μέσσαυλον ἵκοντο ἡμέτεροι ἕταροι, σὺν δ' ὁ θρασὺς εἵπετ' Ὀδυσσεύς. τούτου γὰρ κἀκεῖνοι ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο. καὶ τὸ μὲν οἴεσθαι αὐτὸν ἐξ ἀνθρώπων μεταβληθῆναι τοὺς περὶ τὴν Κίρκην λύκους καὶ λέοντας καὶ μὴ φαρμάκοις τὰ θηρία καταθελχθῆναι πρὸς ἡμερότητα, τῆς τοῦ Εὐρυλό-

Αὐτοῦ πὰρ νηΐ τε μένειν καὶ νῆα ἔρυσθαι.
Ἡμῖν δ' ἡγεμόνευ' ἰέναι πρὸς δώματα Κίρκης.
Ὣς φάμενοι, παρὰ νηὸς ἀνήιον ἠδὲ θαλάσσης.
Οὐδὲ μὲν Εὐρύλοχος κοίλῃ παρὰ νηΐ λέλειπτο,
Ἀλλ' ἕπετ'· ἔδεισεν γὰρ ἐμὴν ἔκπαγλον ἐνιπήν.
Τόφρα δὲ τοὺς ἄλλους ἑτάρους ἐν δώμασι Κίρκη
Ἐνδυκέως λοῦσέν τε καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ.
Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας οὔλας βάλεν ἠδὲ χιτῶνας.
Δαινυμένους δ' ἄρα τούς γ' ἐφεύρομεν ἐν μεγάροισιν.
Οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους εἶδον φράσαντό τε πάντα,
Κλαῖον ὀδυρόμενοι, περὶ δὲ στοναχίζετο δῶμα.
Ἡ δέ μευ ἄγχι στᾶσα προσηύδα δῖα θεάων.
* Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Μηκέτι νῦν θαλερὸν γόον ὄρνυτε. οἶδα καὶ αὐτὴ
Ἠμὲν ὅσ' ἐν πόντῳ πάθετ' ἄλγεα ἰχθυόεντι,
Ἠδ' ὅσ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου.
Ἀλλ' ἄγετ' ἐσθίετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον,
Εἰσόκεν αὖτις θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι λάβητε,
Οἷον ὅτε πρώτιστον ἐλείπετε πατρίδα γαῖαν
Τρηχείης Ἰθάκης. νῦν δ' ἀσκελέες καὶ ἄθυμοι.
Αἰεὶ ἄλης χαλεπῆς μεμνημένοι. οὐδέ ποθ' ὕμιν
Θυμὸς ἐν εὐφροσύνῃ, ἐπεὶ ἦ μάλα πολλὰ πέπονθε.

χὸν ἀπειρίαν εἶναι δοκεῖ φασι. Τὸ δὲ ὡς Κύκλωψ ἐποίησεν, ἀδιανόητόν ἐστιν. οὐ γάρ δέ που καὶ ὁ Κύκλωψ μετέβαλε τοὺς περὶ τὸν Ὀδυσσέα ἐπὶ φυλακῇ τῇ κατ' αὐτὴν σπηλαίῳ, ἀλλ' ἐθοινήσατο καὶ ἀπώλεσε κατὰ τὸ, ὧν τοῦ ἀτασθαλίαις ὄλοντο. μέμνηται δὲ πάντως ἤθους τι ταραγμένου, τὸ ἀδιανοήτως πλάζεσθαι λαλοῦντα τὸν Εὐρύλοχον. ὁ δὲ τοῦ Εὐρυλόχου ἐν τούτοις λόγος, ἄρχεται οὕτως. ἆ δειλοί, ὡς καὶ αὐτόθι κεῖται. πόσ' ἴμεν; ἤγουν ποῦ ἐρχόμεθα; τί κακῶν ἱμείρετε τούτων, Κίρκης ἐς μέγαρον καταβήμεναι, ἥ κεν ἅπαντας ἢ σῦς ἠὲ λύκους ποιήσεται καὶ ἴσως. ἐν οἷς τὸ μὲν ἆ, σχετλιαστικόν ἐστι ἀληθὲς κοινὸν ἐπίρρημα λαμβανόμενον ποτὲ καὶ ἀντὶ τοῦ αἲ αἴ, οὗ καὶ χρῆσιν παρέχουσιν οἱ παλαιοί. Τὸ δὲ πόσε, οὐ καθαρῶς εἴληπται ἀντὶ τοῦ ποῦ, ὃ δηλοῖ τὸ ἐν τόπῳ διό. ποῦ νῦν Ἀλύρονιῶν λίπες Ἕκτορα; ἀλλὰ μᾶλλον ἀντὶ τοῦ ποῖ καὶ ποῖ. δι' ὧν δηλοῦται τὸ εἰς τόπον. διό. πῇ ἔβη Ἀνδρομάχη; καὶ, ποῖ φύγεις; Τὸ δὲ ἴμεν, ἢ ἐκ τοῦ εἶμι τὸ ἔρχομαι γίνεται τοῦ παραληγομένου τῇ ει διφθόγγῳ καὶ συστελλομένης τὴν ἄρχουσαν τῶν λόγων τῶν εἰς μι, ἅπερ ἐπὶ πληθυντικῶν καὶ παθητικῶν συστέλλουσι τὰς παραληγούσας, ἢ ἀπὸ τοῦ ἑτέρου ἶμι, ὃ καταμόνας τῷ ι παραλήγεται ὡς ἀπὸ τοῦ ἴω. καὶ οὕτω φυλάσσει ἀναλόγως τὴν διὰ τοῦ βραχέος ἰῶτα γραφήν. Σημείωσαι γὰρ ὅτι κατὰ τοὺς τεχνικούς, διαφορεῖται τὸ ἶμι παρὰ τοῖς παλαιοῖς. μονοφθόγγῳ τε παραληγόμενον τῷ ἰῶτα. καὶ διφθόγγῳ τῷ διὰ τοῦ ε καὶ ι. Τὸ δὲ σῦς ἢ ἐλάφους ποιήσονται, ἀττικῶς εἴρηται ἀντὶ τοῦ ποιήσει. Τὸ δὲ Κίρκης ἐς μέγαρον καταβῆναι, ἢ ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ βῆναι κεῖται. ἢ καὶ ἀστειότερον, ὡς εἴπερ ἔφη εἰς ᾅδου καταβῆναι διὰ τὸν ἐλπιζόμενον ὄλεθρον. ἄλλως γάρ, ἀναβῆναι ἦν ἐκεῖ κατὰ τὸ, παρὰ νηὸς ἀνήιον, εἰς τὴν Κίρκην δηλαδή. ἔχει δέ τινα τὸ ῥηθὲν ὁμοιότητα, καὶ πρὸς τὸ, ἐς Τροίαν κατιδὺν πόλιν εὐρυάγυιαν. μέσαυλον δὲ καὶ νῦν ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι, κατοικία ἀγροτική, ποιμένων ἔπαυλις. Τὸ δὲ θρασύτητα καὶ ἀτασθαλίαις τοῦ Ὀδυσσέως κατειπεῖν, πάνυ ὄντως ἦν θρασὺ καὶ ἀτάσθαλον, καὶ λόγος ἀλογίστου θυμοῦ. διὸ καὶ Ὀδυσσεύς, ἐπείπερ λυπεῖ καὶ τοὺς ἄγαν σοφοὺς τὰ τῆς ψευδοῦς ὕβρεως καὶ μᾶλλον ὅτ' ἂν ἐφ' οἷς δέον ἐπαινεῖσθαι οἱ δὲ προσεξυβρίζωνται, βουλεύεται σπασάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ, τῷ οἱ ἀποτμήξας ἢ κατά τινα τὴν ἀντιγραφὴν ἀποπλήξας κεφαλήν, οὖδάσδε πελάσσαι καὶ πηῷ περ ἐόντι μάλα σχεδόν. ἤγουν συγγενεῖ ἤδη ἀγχιστείᾳ ἐγγίζοντι. γαμβρὸς γὰρ ἦν τῷ Ὀδυσσεῖ ἐπὶ τῇ ἀδελφῇ Κτιμένῃ. ἐκώλυσαν δὲ τὸ κακόν, οἱ ἑταῖροι, οἳ μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἄλλοθεν ἄλλος. Τὸ δὲ παχέος παρὰ μηροῦ, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ μηροῦ. ὡς καὶ παρὰ νηὸς ἀνήιον ἀντὶ τοῦ ἀπὸ νηός. Ὅτι θρασύδειλος καὶ ὁ Εὐρύλοχος. ὃς οὕτω τελέως φανεὶς τὴν ὀργήν, εἶτα ὑπακούει τῷ ἄνακτι ἰδίως φησὶ γοῦν ὅτι καὶ αὐτὸς εἵπετο δείσας τὴν τοῦ Ὀδυσσέως ἐπίπληξιν. χρήσιμον δὲ εἰς ποιότητα φόβου τὸ, ἀλλ' ἕπετ', ἔδεισεν γὰρ ἐμὴν ἔκπαγλον ἐνιπήν. ἔνθα ὅρα ὅτι ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν ἡ ἐνιπή. μετ' ὀλίγα δέ, καὶ τὸ ὀδύρεσθαι, ἐκτείνει τὸ δίχρονον. Ὅτι παραμυθητικὸν πρὸς ξένους πολυπαθεῖς τὸ, μηκέτι νῦν θαλερὸν γόον ὄρνυτε. οἶδα καὶ αὐτὴ ἠμὲν ὅσ' ἐν πόντῳ πάθετ' ἄλγεα ἰχθυόεντι, ἠδ' ὅσ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντο ἐπὶ χέρσου. ἦν τοῦ Ὀδυσσέως δὲ φίλων ταῦτα. ἐπιτιμῶντος τοῦ ποιητοῦ τὰ κατ' αὐτοὺς κακά, ἐν στίχοις δυσίν. εἰσὶ δὲ ἀνάρσιοι, οἷς οὐκ ἔστιν ἁρμόσασθαι ὃ ἐστιν ἀρέσασθαι ἢ φιλιωθῆναι. θαλερὸς δὲ γόος, καθ' ὁμοιότητα τοῦ θαλερὸν δάκρυ τὸ ἄπαυστον καὶ ἀεὶ νεάζον. Ἀριστοφάνης δέ φασι, στυγερὸν γράφει.

πως Τειρεσίου μαθὼν ὅτι θάνατος δίεσσι ἐξ ἁλὸς ἔσται, ἢ ὀκνήσῃ πρὸς τὸν ἀπόπλουν, ἢ ἀποπλεύσας ἐκ τῆς Κίρκης, μὴ δὲ τῇ Καλυψοῖ πενθεῖ ἐν ὑστέρῳ ἀθανασίαν ὑπισχνουμένῃ. αὐτὴ μὲν ἡ Κίρκη, οὐ προλέγει φασὶ τὰ ἐσόμενα τῷ Ὀδυσσεῖ δυσχερῆ, ἵνα μὴ ἀπιστηθῇ ὡς δῆθεν ἔξω τι τερατευομένη καὶ φοβερὸν πλαττομένη τὸν πλοῦν. καὶ τοιοῦτον μὲν τὸ τῆς Κίρκης. ὁ δὲ Ὁμηρικὸς νοῦς τοῦ τὸν Ὀδυσσέα εἰς ᾅδου ἐλθεῖν, μέθοδός ἐστι τῶν ἐφεξῆς δηλωθησομένων μύθων τε καὶ ἱστοριῶν καὶ λοιπῶν, ἐκ τῆς τοιαύτης πλάσεως. στέλλει δὲ κατὰ τὸν ποιητὴν τοὺς περὶ τὸν Ὀδυσσέα ἡ Κίρκη εἰς ᾅδου, ψυχῇ χρησομένους Θηβαίου Τειρεσίαο, μάντιος ἀλαοῦ, τοῦ τε φρένες ἔμπεδοί εἰσι. τῷ καὶ τεθνηῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια, οἴῳ πεπνῦσθαι. τοὶ δέ, σκιαὶ ἀΐσσουσι. τοῦτο δὲ ὥσπερ ἁρμόττει ἐπιλέγεσθαί τινι, διαφέροντι τινῶν κατὰ νοῦν. ὃ καὶ δείκνυται τότε ἀκριβῶς τοῦ ἀπράγμονος. οὐ γὰρ ἁπλῶς οἰκεῖον τοῦτο ἐστι περὶ ζῶντός τινος λέγεσθαι, εἰ μὴ κατά τινα παρεκδοχὴν ἔννοιαν. Ὅμηρος μὲν γάρ, τοὶ δέ, ἐπὶ νεκρῶν φησίν, ὁ δὲ ὄντως εἰπὼν ἐν ἐπαίνῳ περί τινος ὡς οἶος πέπνυται οἱ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσι, πάντως οὐ περὶ νεκρῶν ποιεῖται τὸν λόγον, ἀλλὰ ζῶντά τινα συγκρίνει πρὸς ζῶντας. λέγων ὡς οἱ ἄλλοι ζῶντες, σκιαὶ ὥσπερ ἀΐσσουσι. σκιὰς δὲ τὰς τῶν τεθνεώτων λέγει ψυχάς, οἷα τοιχεῖ δή τινας ἐπιφαινομένας ἐν ταῖς ψυχαγωγίαις. ὡς γὰρ ἡ σκιαγραφία ζωγραφίας ἀτελεστέρα, οὕτω καὶ ἡ τῶν τοιούτων ἐπιφάνεια, τῆς ἐμφανείας τῶν ζώντων. ἱστέον δὲ ὅτι ὁ παρῳδὸς Μάτρων κέντρωνος λόγῳ συμφορήσας ἐν μετασκευῇ καὶ ἐκ τῶν κατὰ Τειρεσίαν εἴς τινα Κλεόνικον σοφὸν ἄνδρα, ἔγραψεν οὕτως. οἱ μὲν δὴ πάντες ὅσοι παρὰ ἦσαν ἄριστοι Εὔβοιός τε καὶ Ἑρμογένης Δῖός τε Φίλιππος, οἱ μὲν δὴ τεθνᾶσι καὶ εἰν αἴδαο δόμοισιν. ἔστι δέ τις Κλεόνικος ἐν ἀθανάτοισι λάχε γῆρας, οὔτε πιπτάων ἀσκέμμων οὔτε θεάτρων. ᾧ καὶ τεθνεῶτι λαλεῖν πόρε Περσεφόνεια. διὰ τῶν δηλαδὴ βιβλίων καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς λόγων. τοῦτο δέ, καὶ σκῶμμα ἔσται περί τι λάλου ἀνδρός. ἱστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ, οὔτε πιπτάων ὃ ἀκριβέστερον ἔγραφε, ὡς βραχεῖα ἐλήφθη ἡ ἄρχουσα, λόγῳ κοινῆς συλλαβῆς. οὕτω δὲ καὶ ἐν τῷ, ἱερὸς τοιαύτας τεύχοντος μαντεύεται, ἡ δευτέρα χώρα, βραχεῖαν ἔχει τὴν κατάρχουσαν λέξιν. χρησομένους δὲ λέγει, τοὺς μαντευσομένους. ὅθεν καὶ ὁ χρησμὸς καὶ τὸ χρηματίζεσθαι. χρᾶσθαι γὰρ τὸ χρεῖ δέξασθαι, ὑστερογενὴς ἐστὶ λέξις. Ὅτι δὲ Θηβαῖος ὁ Τειρεσίας, καὶ ὡς παρὰ τὸ εἴρειν ἐτυμολογεῖται, ἢ παρὰ τὰ τείρεα ὅ ἐστιν ἄστρα, καὶ ὡς τυφλὸς ἦν, λέγουσιν οἱ παλαιοί. φέρεται δὲ περὶ αὐτοῦ μυθικὸς λόγος, ὅτι δράκοντας ἐν Κιθαιρῶνι μιγνυμένους ἰδὼν καὶ τὴν θήλειαν ἀνελών, μετέπεσεν εἰς γυναῖκα. εἶτα συγκατανοήσας μετὰ χρόνον καὶ τὸν ἄρρενα, τὴν οἰκείαν φύσιν ἀπέλαβε. τούτου, Ζεὺς καὶ Ἥρα διαφερόμενοι, κριτὴν εἵλοντο οἷα πεπειραμένον ἑκατέρας φύσεως, εἰ ἄρα μᾶλλον τὸ ἄρρεν ἢ τὸ θῆλυ ἐνεργοῦντα, γίνεται. ὁ δ' ἐγνωμάτευσε πως ἐμμέτρως ὡς εἴπερ ἐν δέκα μοιρῶν εἴη τὰ τῆς τερπωλῆς, τὰς ἐννέα ἐμπιπλῆσι γυνὴ τέρπουσα νόημα. ἐφ' ᾧ ἡ Ἥρα μὲν ὀργισθεῖσα, ἐκτυφλοῖ αὐτόν, Ζεὺς δέ, δωρεῖται τὴν μαντικήν. ὡς ἔχειν οὕτω καὶ αὐτὴν ἀγαθόν τι κακόν τι. τὸ μέν, τὴν μαντοσύνην, τὸ δέ, ἡ ἀλαωτήν. Καλλίμαχος δὲ λέγει τὸν Τειρεσίαν ἰδόντα γυμνὴν λουομένην τὴν Ἀθηνᾶν περί που τὴν Βοιωτίαν, πηρωθῆναι. Σώστρατος δὲ ἐν Τειρεσίᾳ ποιήματι δ' ἐστιν ἐλεγειακόν φησι τὸν Τειρεσίαν, θήλειαν τὴν ἀρχὴν γεννηθῆναι, καὶ ἐκτραφῆναι ὑπὸ Χαρικλοῦς. καὶ ἑπτὰ ἐτῶν γενομένην, ὀρειφοιτεῖν. ἐρασθῆναι δὲ αὐτῆς τὸν Ἀπόλλωνα. καὶ ἐπὶ μισθῷ συνουσίας, διδάξαι τὴν μουσικήν. τὴν δὲ μετὰ τὸ μαθεῖν, μηκέτι ἐθέλειν ἐπιδιδόναι τῷ Ἀπόλλωνι, κἀκεῖνον ἀνδρῶσαι αὐτήν, ἵνα πειρῷτο ἔρωτος. ἡ δὲ αὐτὴν ἀνδρωθεῖσαν, κρῖναι δίκην καὶ Ἥρας ὡς αἰσχροτέρα ἐρρέθη. καὶ οὕτω πάλιν γυναικωθεῖσαν, ἐρασθῆναι Καλλωνος Ἀργείου ἀφ' οὗ σχεῖν παῖδα κατὰ χόλον Ἥρας, τὰς ὄψεις διεστραμμένον. διὸ καὶ κληθῆναι Στράβωνα. μετὰ δὲ ταῦτα τὸ ἐν Ἄργει ἄγαλμα τῆς Ἥρας καταγελῶσαν, εἰς ἄνδρα μεταβληθῆναι αὖθις, ὡς καὶ Πίθωνα λέγεσθαι. κολασθεῖσαν δὲ ὑπὸ Διός, εἰς γυναῖκα μορφωθῆναι αὖθις ὡραίαν, καὶ ἀπελθεῖν εἰς Τροιζῆνα. ὅπου, ἐρασθῆναι αὐτῆς Γλύφιον ἐγχώριον ἄνδρα, καὶ ἐπιθέσθαι αὐτῇ λουομένῃ. τὴν δέ, ἰσχύι περιγενομένην τοῦ μείρακος, πνίξαι αὐτόν. Ποσειδῶνα δὲ οὗ παιδικὰ ἦν ὁ Γλύφιος, ἐπιτρέψαι ταῖς Μοίραις δικάσαι περὶ τούτου. καὶ αὐτάς, εἰς Τειρεσίαν αὐτὴν μεταβαλεῖν καὶ ἀφελέσθαι τὴν μαντικήν. ἣν αὖθις μαθεῖν ὑπὸ Χείρωνος, καὶ διαιτῆσαι ἐν τοῖς Θέτιδος καὶ Πηλέως γάμοις. ἔνθα ἐρίσαι περὶ κάλλους τήν τε Ἀφροδίτην καὶ τὰς Χάριτας αἷς ὀνόματα, Πασιθέα, Καλή, καὶ Εὐφροσύνη. τὸν δὲ δικάσαντα, κρῖναι Καλήν, τὴν Καλὴν ἣν καὶ γῆμαι τὸν Ἥφαιστον. ὅθεν τὴν μὲν Ἀφροδίτην χολωθεῖσαν, μεταβαλεῖν αὐτὸν εἰς γυναῖκα χερνῆτιν γραῖαν. τὴν δὲ Καλήν, χαίτας αὐτῷ ἀγαθὰς νεῖμαι καὶ εἰς Κρήτην ἀπαγαγεῖν, ἔνθα ἐρασθῆναι αὐτῆς Ἄραχνον. καὶ μιγέντα, αὐχεῖν τῇ Ἀφροδίτῃ μιγῆναι. ἐφ' ᾧ τὴν δαίμονα ὀργισθεῖσαν, τὸν μὲν Ἄραχνον, μεταβαλεῖν εἰς γαλῆν. Τειρεσίαν δέ, εἰς μῦν, ὅθεν καὶ ὀλίγα φασὶν ἐσθίειν ὡς ἐκ γραός, καὶ μαντικός ἐστι διὰ τὸν Τειρεσίαν. ὅτι δὲ μαντικόν τι καὶ ὁ μῦς, δηλοῦσιν ὅτε χειμῶνος σημεῖον ἐν καιρῷ οἱ τῶν μυῶν τριγμοί, καὶ αἱ ἐκ τῶν οἰκιῶν φυγαί. ἃς διαδράσκουσιν, ὅτε κινδυνεύουσι καταπεσεῖν. τούτου δὲ τὸ διγενές, δηλοῖ σὺν ἄλλοις καὶ ὁ Λυκόφρων. παρ' ᾧ φέρεται τό, τὸν Τειρεσίαν ἀνδρῶν γυναικῶν εἰδέναι ξυνουσίας. ὁποῖόν τινα καὶ τὸν Καινέα γενέσθαι φασί. καὶ τοιαῦτα μὲν ταῦτα. ὁ δὲ ποιητὴς οὐ μόνον μαντικώτατον ἐνταῦθα τὸν Τειρεσίαν ἐμφαίνει ὡς τοιοῦτον ὄντα ὑπὲρ τὰς ἄλλας ψυχάς, ἀλλὰ καὶ στερέμνιον ἔχοντα. ὑπὲρ αὐτῷ μέν, φρένες ἔμπεδοι νοοῦντί τε καὶ πεπνυμένῳ βιότερον. οἱ δέ, σκιαὶ ἀΐσσουσι. τουτέ-

σφ

στιν οἱ περὶ τὸν ᾅδην. ὃ ὃν σημείωσαι. μὴ προφήτην γὰρ εἶναι, ὅμως ἐπάγει τό, τοὶ δέ, σκιαὶ ἀΐσσουσι. Σημείωσαι δὲ ὅτι περὶ σειρήνων μὲν καὶ σκύλλης καὶ χαρύβδεως καὶ ἡλίου βοῶν, ἐρεῖ πρὸς ὀδυσσέα ἡ κίρκη ὡς γειτνιῶσα φασὶ καθὸ τυρσηνική, τοῖς κατὰ τὸν σικελικὸν πορθμὸν μέρεσι, περὶ ὧν οὐδὲν ὁ τειρεσίας ἐρεῖ. περὶ δὲ τῶν λοιπῶν, ἐπιτρέπει τῷ μάντει ὡς ἂν μὴ ἀπιστηθῇ καθὰ καὶ προεγράφη, οἷα ὑπὲρ ἑαυτὴν τὰ τοιαῦτα εἰδυῖα. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἡ πρὸς ᾅδην κάθοδος τοῦ σοφοῦ ὀδυσσέως, αἰνίττεται ὡς οὐδὲ τὰ κάτω γῆς τὸν τοιοῦτον ἄνδρα διαπέφευγεν. ἀλλὰ τῇ κατὰ σκέψιν βαθύτητι γενόμενος ὑπὸ γῆν, ἐντυγχάνει καὶ τοῖς ἐκεῖ. τί τέ ἐστι ψυχὴ ἐμβαθύνων, καὶ τί ποτε δρᾷ ἢ πάσχει λυθεῖσα τοῦ σώματος, καὶ οἷα τὰ ὑπὸ γῆν, καὶ ἄλλα ὅσα τοιαῦτα διασκοπεῖσθαι εἰκός. τινὲς δέ, νεκυομαντείαν τεχνήσασθαι τὸν ὀδυσσέα φασὶ κίρκης ὑφηγησαμένης, πρὸς δυσμαῖς ἡλίου γενόμενον ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς φανεῖται. ἃς δὴ τόπους ᾅδου ἡ ποίησις ὑπονοεῖ. καὶ τὴν τοιαύτην ψυχαγωγίαν καὶ πρὸς τοὺς κατοιχομένους ὁμιλίαν, κάθοδον εἰς ᾅδου φασίν. ἄλλως μέντοι ὁ ποιητὴς τὴν τοιαύτην εἰς ᾅδου κάθοδον πλάττει, πρὸς χορηγίαν γραφῆς πλείονα ὡς καὶ προδεδήλωται. ἡ δὲ τοῦ πεπνῦσθαι τὸν τειρεσίαν πλάσις, δοκεῖ γενέσθαι παρὰ τό, αὐτὸν μάλιστα ὑπὲρ τὰς ἄλλας ψυχὰς ἐν ταῖς νεκυομαντικαῖς ἀνακαλεῖσθαι ψυχαγωγίαις διὰ τὸ ἐν τοῖς ζῶσι μαντικὸν αὐτοῦ.

Ὣς ἔφατ', αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.
Κλαῖον δ' ἐν λεχέεσσι καθήμενος. οὐδέ τι θυμὸς
Ἤθελ' ἔτι ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τε κορέσθην,
Καὶ τότε δή μιν ἔπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπον.
Ὦ Κίρκη. τίς γὰρ ταύτην ὁδὸν ἡγεμονεύσει;
Εἰς ᾅδος δ' οὔπω τις ἀφίκετο νηὶ μελαίνῃ.
Ὣς ἐφάμην. ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δῖα θεάων.
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Μή τι ἡγεμόνος γε ποθὴ παρὰ νηὶ μελέσθω.
Ἱστὸν δὲ στήσας, ἀνὰ δ' ἱστία λευκὰ πετάσσας,
Ἧσθαι. τὴν δέ κεν οἱ πνοιὴ βορέαο φέρῃσιν.

Ὅτι λύπης πολλῆς παραστατικὸν τό, αὐτὰρ ἐμοί γε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ. ὃ καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται. κλαῖον δ' ἐν λεχέεσσι καθήμενος. οὐδέ τι θυμὸς ἤθελ' ἔτι ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο. παρίσως δὲ ὁ αὐτὸς εἶδ' ἐξῆς τό, αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τε κορέσθην. Ὅτι ὀδυσσεὺς μὲν μαθὼν δεῖν αὐτὸν εἰς ᾅδου πλεύσειν, πυνθάνεται. ὦ κίρκη. τίς γὰρ ταύτην ὁδὸν ἡγεμονεύσει; εἰς ᾅδος δ' οὔπω τις ἀφίκετο νηὶ μελαίνῃ. ἡ δέ, μή τοι φησὶν ἡγεμόνος γε ποθὴ μελέσθω. ἱστὸν δὲ στήσας ἀνὰ θ' ἱστία λευκὰ πετάσας, ἧσθαι. τουτέστι κάθισο. τὴν δέ, πνοιὴ βορέαο φέρῃσιν. εἰς τοὺς περὶ τὸν ᾅδην δηλαδὴ τόπους. εἰ καὶ μὴ ῥητῶς τοιοῦτον πρόσκειται. συνάγοιτο δ' ἂν ἐντεῦθεν σοφιστικῶς καὶ ἀστείως, ναυτιλίας ψόγος. δεῖ γὰρ ἱστὸν στῆσαι καὶ ἀνέμοις ἑαυτόν τινα ἐπιτρέψαι, καὶ τότε ἔστιν εἰς ᾅδου στέλλεσθαι. τὸ δὲ ταύτην ὁδόν, ἔλλειψιν ἔχει καὶ νῦν προθέσεως. ἵνα ᾖ, εἰς ταύτην ὁδὸν ἡγεμονεύσει. ἔχει δὲ καὶ τό, εἰς ᾅδος, ἔλλειψιν ἀττικὴν τοῦ, δόμον ἢ τόπον ἢ τοιούτου τινός. ὥς τε τρεῖς ἐλλείψεις τὸ ῥηθὲν ἔχει χωρίον. ἤγουν τὰς δύο ταύτας. καὶ τό, πνοιὴ βορέαο φέρῃσιν. εἰς ᾅδην δηλαδή. τὸ δὲ νηὶ μελαίνῃ, πρὸς ἀσφάλειαν κεῖται λόγου. εἰ γὰρ καί τινες εἰς ᾅδος ἀφίκοντο δὴ καὶ ἡρακλῆς καὶ θησεὺς καὶ πειρίθοος, ἀλλὰ νηὶ μελαίνῃ οὐδείς. ὁ γὰρ πορθμεὺς χάρων καὶ τὸ κατ' αὐτὸν πλοιάριον, μεθ' ὅμηρον μεμύθευται. διὸ καὶ παρασημειοῦνται τοῦτο ὁ ποιητὴς ὡς πάνυ τερατῶδες. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι χάρων οὐ μόνον ὁ ῥηθεὶς δαιμονιώδης, ἀλλὰ καὶ λέοντος ἐπίθετον ἀπὸ τῆς κατ' αὐτόν φασι χαροπότητος. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐν τῷ, ὦ κίρκη, τίς γὰρ ταύτην ὁδὸν ἡγεμονεύσει, δοκεῖ πάντη ἢ ἐκ περιττοῦ κεῖσθαι ὁ αἰτιολογικὸς σύνδεσμος. θεραπευθείη δ' ἂν λόγῳ ἐλλείψεως. ἵνα λέγῃ οὕτω ὦ κίρκη ἀδύνατα φής. τίς γὰρ εἰς ᾅδου ἡγεμονεύσει. καὶ ἔχει πολὺ τὸ σεμνὸν ἡ τοιαύτη ἔλλειψις, διὰ τὴν προσωπικὴν ποιότητα.

Ἀλλ' ὁπότ' ἂν δὴ νηὶ δι' ὠκεανοῖο περήσῃς,
Ἔνθ' ἀκτή τε λάχεια καὶ ἄλσεα Περσεφονείης,
Μακραί τ' αἴγειροι καὶ ἰτέαι ὠλεσίκαρποι,
Νῆα μὲν αὐτοῦ κέλσαι ἐπ' ὠκεανῷ βαθυδίνῃ,
Αὐτὸς δ' εἰς ᾅδεω ἰέναι δόμον εὐρώεντα.
Ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ῥέουσι
Κωκυτός θ' ὃς δὴ στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ.

Ὅτι οὐχ ἁπλῶς πρὸς δύσιν τὰ τοῦ ποιητικοῦ ᾅδου ἀλλ' ὑπὲρ ῥέεθρα τοῦ ὠκεανοῦ. φησὶ γὰρ ἡ ποιητικὴ κίρκη. ἀλλ' ὁπότ' ἂν δὴ νηὶ δι' ὠκεανοῖο περήσῃς, ἔνθ' ἀκτή τε λάχεια καὶ ἄλσεα περσεφονείης, μακραί τ' αἴγειροι καὶ ἰτέαι ὠλεσίκαρποι, νῆα μὲν αὐτοῦ κέλσαι ἐπ' ὠκεανῷ βαθυδίνῃ. ἔστιν

Πέτρη τε, ξύνεσίς τε δύω ποταμῶν ἐριδούπων.
Ἔνθα δ' ἔπειθ' ἥρως χριμφθεὶς πέλας ὥς σε κελεύω,
Βόθρον ὀρύξαι ὅσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα.
Ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοὴν χεῖσθαι πᾶσιν νεκύεσσι,
Πρῶτα μελικρήτῳ, μετέπειτα δέ, ἡδέϊ οἴνῳ.
Τὸ τρίτον δ' αὖ ὕδατι. ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ παλύνειν.
Πολλὰ δὲ γουνοῦσθαι νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα.
Ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην στεῖραν βοῦν ἥ τις ἀρίστη
Ῥέξειν ἐν μεγάροισι, πυρήν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν.
Τειρεσίῃ δ' ἀπάνευθεν ὄϊν ἱερευσέμεν οἴῳ
Παμμέλαν', ὃς μήλοισι μεταπρέπει ὑμετέροισιν.
Αὐτὰρ ἐπὴν εὐχῇσι λίσῃ κλυτὰ ἔθνεα νεκρῶν,
Ἔνθ' ὄϊν ἀρνειὸν ῥέζειν θῆλύν τε μέλαιναν,
Εἰς ἔρεβος στρέψας. αὐτὸς δ' ἀπὸ νόσφι τραπέσθαι,
Ἱέμενος ποταμοῖο ῥοάων. ἔνθα δὲ πολλαὶ
Ψυχαὶ ἐλεύσονται νεκύων κατατεθνηώτων.
Δὴ τότ' ἔπειθ' ἑτάροισιν ἐποτρῦναι καὶ ἀνῶξαι,
Μῆλα, τὰ δὴ κατέκειτ' ἐσφαγμένα νηλέϊ χαλκῷ,
Δείραντας κατακῆαι. ἐπεύξασθαι δὲ θεοῖσιν,
Ἰφθίμῳ τ' Ἀΐδῃ, καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ.
Αὐτὸς δὲ ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
Ἧσθαι, μηδὲ ἐᾶν νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα
Αἵματος ἄσσον ἴμεν, πρὶν Τειρεσίαο πυθέσθαι.
Ἔνθα τοι αὐτίκα μάντις ἐλεύσεται ὄρχαμε λαῶν,
Ὅς κέν τοι εἴπῃσιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου,
Νόστον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσεαι ἰχθυόεντα.

ἐπεὶ περὶ ἐκεῖσε πέραν τοῦ ὠκεανοῦ, ὡς ἐκεῖ δῆθεν πέρατι κόσμου. αὐτὸς δ' εἰς Ἀΐδεω ἰέναι δόμον εὐρώεντα. ἤγουν σκοτεινὸν ἢ καὶ πλατύν. καὶ ὅρα τὸ εἰς Ἀΐδεω δόμον, ἁπλῶς φρασθὲν καὶ οὐκ ἐλλιπῶς κατὰ τό, εἰς Ἄϊδος δ' οὔπω τις ἀφίκετο. ἡ δὲ τοπογραφία τῆς ἐκεῖθεν τοῦ ὠκεανοῦ ἤγουν τῆς κατὰ Περσεφόνην ἄλσους καὶ τῆς ἐφεξῆς ἃ δὴ μετ' ὀλίγα εἰρήσονται, οὐκ ἂν εἶχον ἱστορικῶς ῥηθῆναι εἰ μὴ μοῦσα μυθικῶς ὑπέκειτο λέγουσα ἢ Κίρκη, δαιμόνια πρόσωπα. διὸ οἱ τοιαῦτα προτιθέμενοι λαλεῖν ποιηταί, εἰκότως καὶ τοιούτοις προσώποις χρῶνται πρὸς ἀφήγησιν. πιθανῶς δὲ ἔπλασε τὰ κατὰ τὸ ῥηθὲν ἄλσος καὶ προσφυῶς τοῖς περὶ τὸν ᾅδην. ἀκτή τε γὰρ ὁ τόπος καὶ οὐ λιπαρὰ γῆ, καὶ ἄκαρπα τὰ ἐκεῖ δένδρα. τοιαῦτα γάρ, αἴγειροι καὶ ἰτέαι. δένδρα προσήκοντα τόποις νεκρῶν. οἷς καὶ τρίχας ἔφερον; τὰ ἐν ζώοις ἄψυχα. ἢ ζωμάτων ἀπήρχοντο. καὶ αἰθέων. καὶ ἀκροδρύων. καὶ τοιούτων ἄλλων ἀψύχων. κἂν εἴπερ ζῶον ἔδει ἐπισφάξαι, στεῖραν βοῦν καὶ ἕτερα ζῶα ἔντομα οὐ μὴν ἔνορχα καὶ γόνιμα, ἐκείνοις ἔθυον. ἀλλὰ τὰ ὡς εἰπεῖν, ἐν ζώοις ἄζωα διὰ τὸ ἄγονον. οὕτω δὲ καὶ οἱ ἐφεξῆς ῥηθησόμενοι ποταμοί, προσφυῶς τοῖς ἐν ᾅδου πλάττονται, ὁ Ἀχέρων καὶ οἱ λοιποί. Ἰστέον δὲ ὅτι οἰκείως ἐν τοῖς ἑξῆς καὶ ἀσφοδελὸς λειμὼν ἐν ᾅδου πλάττεται, διὰ τὸ τὴν ἀσφόδελον ἄκαρπον ὡς κατὰ τόπον ῥηθήσεται. Ὅρα δὲ τὸ δι' ὠκεανοῖο περήσῃς, οὐ γὰρ εἰπεῖν εἰς ὠκεανὸν περάσῃς, ἀλλὰ δι' ὠκεανοῦ. ἵνα δηλοῖ ὡς ἐκ τῆς ἑσπερίας θαλάσσης εἰς ὠκεανὸν πλεύσας καὶ διὰ τοῦ τοιούτου ὠκεανοῦ ἤγουν διὰ τῆς ἔξω θαλάσσης περάσας εἰς τὴν ἐκεῖθεν ἀκτήν, ὄψει τὰ κατὰ τὸν ᾅδην. λάχεια δέ, ἡ ἐλαχίστη κατὰ τοὺς παλαιούς. ὥστε γράφοιτ' ἂν περὶ λόγῳ τούτῳ, καὶ ἡ ἐλάχεια. εἰ δὲ καὶ κύριόν ἐστι τοπικὸν ὄνομα κατὰ τὴν προρρηθεῖσαν νῆσον τὴν πρὸ τῶν Κυκλώπων, εἰδείη ἂν ἡ ὁμηρικὴ μοῦσα καὶ Κίρκη. ἄλσεα δὲ καὶ νῦν, χωρία φασὶν ἱερὰ σύνδενδρα. Τὸ δὲ μακραὶ αἴγειροι, ταὐτὸν ὡς εἰ καὶ μακεδναὶ εἶπεν. ἔφη γοῦν πρὸ τούτων, φύλλα μακεδνῆς αἰγείρου. Ἰτέαι δέ, κοινῶς μέν, δένδρα γνώριμα. ἦν δὲ καὶ ἀσπίδων ὄνομα αἱ ἰτέαι ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι ἐδηλώθη. ὠλεσίκαρποι δὲ ἰτέαι, ἢ ὅτι ἀποβάλλουσι φασὶ τὸ ἄνθος πρὶν ἢ πεπανθῆναι, ἢ διότι οἱ πίνοντες τοὺς κατ' αὐτὰς ἄνθους ὀλλύουσι τὸν καρπόν, ἤτοι ἄγονοι γίνονται ὡς καὶ Θεόφραστος ἱστορεῖ. ἐκτείνει δὲ ἡ λέξις τὴν ἄρχουσαν, ἀναγκαίως ὡς μέτρῳ χρήσιμον. ὁ γὰρ τρίβραχυς πούς, ἀσυντελὴς τοῖς ἡρωίζουσιν. οὕτω δὲ καὶ τὸ εὐρώεντα πρὸς εὐχρηστίαν μέτρου ἐκτείνει τὴν προπαραλήγουσαν ὁμοίως περὶ κητώεντα καὶ ὠτώεντα καὶ τοῖς τοιούτοις. περὶ δὲ τοῦ κέλσαι νῆα, προγέγραπται ἱκανῶς. ἔστι δὲ καὶ νῦν τὸ κέλσαι, ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ. ὡς τό, ἰέναι ἀντὶ τοῦ ἴθι καὶ ἄλλα ἐφεξῆς ὅμοια πολλά. Ὅτι τοπογραφικῶς περιηγούμενος ὁ ποιητὴς ἐν ὀλιγίστῳ καθὰ καὶ ἐχρῆν ὥσπερ τὸ τῆς Περσεφόνης ἄλσος οὕτω καὶ τὰ ἐφεξῆς καὶ αὐτὰ τὰ ἐνδοτέρω τοῦ ᾅδου, φησίν. ἔνθα μέν, τουτέστιν ἐν ᾅδου εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ῥέουσι Κωκυτός τε. ὃς δὴ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ. πέτρη τε. ξύνεσίς τε δύο ποταμῶν ἐριδούπων, λέγει δὲ ξύνεσιν κατὰ τοὺς παλαιούς, συνάφειαν καὶ εἰς ταὐτὸ συμβολὴν τῶν ποταμῶν;

τὴν ῥηθεῖσαν δηλαδή. ὡς δῆθεν τοῦ ἀχέροντος, κειμένου δ' αὐτὴν ῥεύματα συνιόντων ἐκεῖ κατὰ σύρροιαν. οἱ δέ γε μεθ' ὅμηρον, ἐπὶ φρονήσεώς τι θέασι τὴν ξύνεσιν. παρὰ τὸ ξυνιέναι καὶ αὐτοὶ νοοῦντες τὴν λέξιν, ὡς πολλῶν συνιόντων εἰς βουλήν. κατὰ τὸ, πολλῶν ἀγρομένων, τῷ πείσεαι ὅς κεν ἀρίστην βουλὴν βουλεύσῃ. διὸ καὶ ξυμβουλὴ τὸ τοιοῦτον ἔχειν, ὡς αὐτῆς οὔσης συμβολῆ. ὃ ταυτὸν ἦν τῷ, ξύνεσις. ὁμοιοπαράγωγος δὲ τῇ ξυνέσει ταύτῃ, καὶ ἡ παρὰ τῷ ἡροδότῳ ἔξεσις. ἤγουν ἀπόπεμψιν δηλοῖ γυναικὸς ἤτοι διαζύγιον. ἐν τούτοις δὲ καὶ ἐξεσίη ἡ ἐπὶ πρεσβείᾳ ἔκπεμψις. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, ὡς ἀχέροντα πυριφλεγέθων τε ῥέουσι κωκυτός τε, πρὸς διεζευγμένον σχῆμα καλεῖται. ὅπερ ἐν ἄλλοις ἐρρέθη, καὶ ἀλκμανικὸν λέγεσθαι διὰ τὸ τῷ ἀλκμᾶνι κατακόρως αὐτῷ χρᾶσθαι, δι' ὃ κάστωρ ὠκέων πώλων ἐλατῆρε καὶ πολυδεύκης. γίνεται δὲ, ὅτ' ἂν τὸ μὲν δύο λέξεις πληθυσόμενον, μεσολαβῆται μὲν μίαν τιθέμενον. οἷον, ἐγὼ ἤλθομεν καὶ σύ. τὸ γὰρ ἤλθομεν, μεσολαβεῖται δυσὶ λέξεσιν ὧν ὕστερον τίθεσθαι ἄμφω. ὡς καὶ ἐνταῦθα τὸ ῥέουσι, μέσον κεῖται τοῦ πυριφλεγέθων καὶ κωκυτὸς, ὀφεῖλον κεῖσθαι μετ' αὐτούς. πέπλασται δὲ ὡς καὶ τοῖς παλαιοῖς δοκεῖ ὁ ἀχέρων, παρὰ τὸ ἄχεα ῥέειν. ὡς καὶ ὁ πυριφλεγέθων, παρὰ τὸ πῦρ ᾧ οἱ θνήσκοντες ἐφλέγοντο. καὶ ὁ κωκυτὸς διὰ τὸν ἐπ' αὐτοῖς ὀδυρτικὸν θρῆνον. καὶ ἡ στὺξ, διὰ τὸ στυγητὰ εἶναι τὰ κάτω. καὶ διὰ τὸ στυγνάζεσθαι δὲ τοὺς θνήσκοντας. ἡ μέντοι ἱστορία, οἶδε ποταμὸν ἀληθῶς ὑπὲρ γῆς ἀχέροντα, καὶ πυριφλεγέθοντα δὲ καὶ κωκυτόν. καὶ πηγὴν τινὰ στύγα, ἀφ' ὧν τὰ ἐν ἅδου πλάττονται. οἱ γοῦν ἱστοροῦντες ἴδιον ἱερατεῖον τοὺς κιμμερίους ἐπέκεινα ἰταλίας οἰκεῖν ὑπὸ γῆν ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς ῥηθήσεται, φασὶ καὶ πηγὴν ἐν τοῖς τόποις στύγα εἶναι νομιζομένην. καὶ πυριφλεγέθοντα. καὶ ἀχέροντα. ὡς καὶ αὐτίκα μετὰ βραχὺ ῥηθήσεται. ἀνέφερον δὲ τὸν πυριφλεγέθοντα ὥσπερ καὶ τὸν κωκυτὸν, ἰταλικοὺς ἱστορεῖ ποταμοὺς, ἐκκύπτοντας τοῦ πλυδίγμονος, ὅρους τούτου ἐψιλωτάτου ἐν τοῖς ἐκεῖ. εἰ καὶ ὁ μῦθος περιηνέγκε μετηγάγετο μὲν εἰς τὸν ἅδην αὐτοὺς διὰ τὸ κατὰ τὰς κλήσεις, οἰκεῖα δοκεῖν εἶναι τὰ τοιαῦτα τοῖς ἅδου τόποις. ἡ δὲ γεωγραφικὴ τῆς στυγὸς καὶ πυριφλεγέθοντος καὶ ἀχέροντος ἱστορία, τοιαύτη. πλησίον τῆς ἰταλικῆς κύμης, ἀχερουσία λίμνη, ἀνάχυσίς τις τεναγώδης θαλάσσης. ἣ δὲ τὴν ἐν βαΐαις κόλπος ἐστὶν ὃς ἐπὶ τῶν χερρονήσων ἴσχουσαν ἰσθμὸν ὀλιγοστάδιον, ὁ ἄορνος. ἀγχιβαθής φασι καὶ ἀρτίστομος. τὸ μὲν κυκλούμενος ὀφρύσιν ὀρθαῖς. συνηρεφὴς ἀγρίᾳ ὕλῃ μεγαλοδένδρῳ καὶ ἀβάτῳ. οὗ ὁ μῦθος τοὺς ὄρνεις ὑπερπετεῖς γινομένους, καταπίπτειν εἰς τὸ ὕδωρ, φθειρομένους ὑπὸ τῶν ἀναφερομένων ἀέρων ὡς ἐν τοῖς πλουτωνίοις. διὸ καὶ τοῦτο χωρίον πλουτώνιόν τι ὑπελάμβανον, καὶ τοὺς κιμμερίους ἐνταῦθα ἔλεγον. καὶ εἰσέπλεον τινὲς προθυσάμενοι καὶ ἱλασάμενοι τοὺς καταχθονίους. ἱερέων ὑφηγουμένων τὰ τοιάδε. καὶ ὕδατος δὲ αὐτόθι πηγὴ ποταμίου ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ. οὗ ἀπείχοντο πάντες. τὸ τῆς στυγὸς ὕδωρ αὐτὸ νομίζοντες. καὶ πυριφλεγέθοντα δὲ, ἐκ τῶν θερμῶν ὑδάτων ἐτεκμαίροντο τῶν πλησίον. ὥσπερ ἴσως καὶ ἐκ τῆς ῥηθείσης ἀχερουσίας, ἀχέροντα. ἐν τούτῳ φασὶ τῷ ἀόρνῳ κόλπῳ, τὰ περὶ τὴν νέκυιαν τὴν ὁμηρικήν. καὶ νεκυομαντεῖον δὲ ἐνταῦθα ἱστοροῦσι γενέσθαι. καὶ ὀδυσσέα εἰς τοῦτο ἀφικέσθαι. καὶ τοῦτο μὲν, πλατύτερον. ἐκεῖνο δὲ, συντομώτερον. ὡς ἐν κύμῃ καὶ δικαιαρχίᾳ, πυριφλεγέθων. καὶ λίμνη ἀχερουσία. καὶ νεκυομαντεῖον τὸ ἐν τῷ ἀόρνῳ. ὁ δὲ ταῦτα γράψας γεωγράφος, λέγει καὶ ὅτι ποταμὸς ἀχέρων, καὶ περὶ θεσπρωτίαν ἐν τῇ χειμερίῳ ἄκρᾳ, ἐκβάλλων εἰς τὸν γλυκὺν λιμένα. ἔνθα δηλαδὴ ἡ χειμέριος ἄκρα κατὰ τὰ ἄκρα τῆς κερκύρας, ῥέων ἐκ λίμνης ἀχερουσίας. καὶ ὅτι ἐμβάλλει καὶ εἰς τὸν ἀλφειὸν, ἀχέρων ποταμός. ἔνθα καὶ ὁ ἅδης ἐκτετιμῆσθαι λέγεται ἱκανῶς. ὡς καὶ ἐν τοῖς τοῦ πολυίστορος γέγραπται. ὡς εἶναι καὶ ἐκεῖσε ποταμὸν τοιοῦτον ἅδου, τὸν αὐτόθι ἀχέροντα. καὶ περὶ φενεὸν δὲ, τὸ τῆς στυγὸς ὕδωρ ἱστορεῖ ὁ αὐτὸς, ἱερὸν νομιζόμενον. ἡρόδοτος δὲ, περὶ νώνακριν. ὃς καὶ αὐτὸς, λέγει ὡς ἀχέρων ποταμὸς ἐν θεσπρωτίᾳ. ἔνθα καὶ νεκυομαντεῖον. ὡς εἶναι στοχάσασθαί τινα πιθανῶς, ἐκ τῶν τοιούτων πλασθῆναι καὶ τὰ ἐν ἅδου τῷ ποιητῇ. γέγραπται δὲ περὶ στυγὸς καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν ἰλιάδα. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ, εὕρηται καὶ ταῦτα. ἄορνος, λίμνη περὶ τυρσηνίαν. καὶ ἐν κύμῃ δέ φασι τῇ χαλκιδικῇ, ἄορνος λίμνη. περὶ ἣν πεφυκότων πολλῶν δένδρων, μηδὲν τῶν ἀποπιπτόντων φύλλων, ἐμπίπτειν εἰς αὐτήν. εἶναι δὲ καὶ νεκυομαντεῖον ἐκεῖ. ταυτὸν δὲ εἰπεῖν ψυχοπομπεῖον. κατὰ τὸν γράψαντα ὅτι ἐστὶ καὶ ἐν μολοσσοῖς, ψυχοπομπεῖον. ὅθεν θεοὶ μολοττικοὶ οἱ ἐν τούτῳ. τὸ δὲ ἀπορρὼξ, κεῖται καὶ πρὸ τούτων ἐν τοῖς τοῦ κύκλωπος. ἡ δὲ πέτρα, πλάττεται πρὸς πιθανότητα τοῦ ἐκεῖθεν τὴν στύγα κατείβεσθαι. ὡς τὸ, καὶ τὸ κατειβόμενον στυγὸς ὕδωρ. ἴσως δὲ εἴη ἂν αὐτὴ, ἡ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα λεχθησομένη λευκὰς πέτρα.

Ὅτι δὲ τὸ καθ' ἱστορίαν στυγὸς ὕδωρ προσφυῶς παραλαλεῖται ᾠκίσθαι τῷ ἅδῃ ὡς λιβάδιον ὀλεθρίου ὕδατος, ὁ γεωγράφος ἱστόρησε καὶ αὐτό. εἰσὶ δὲ ὡς εἰκὸς, καὶ ἄλλα τοιαῦτα ὕδατα. ὁποῖον καὶ τὸ τῆς τιλφώσης κρήνης βοιωτίας. ἧς πιὼν τειρεσίας καὶ διὰ γῆρας οὐχ ὑπομείνας τὴν ψυχρότητα, τέθνηκεν ὡς λέγεται ἱστορεῖν ἀριστοφάνης. πίνδαρος μέντοι μεμνημένος αὐτῆς, καλλιλογεῖ τὰ κατ' αὐτὴν, οὕτω, μελιγαθὲς ἀμβρόσιον ὕδωρ τιλφώσσας ἀπὸ καλλικράνου. μνηστέον δ' ἐνταῦθα καὶ ὁμηρικοῦ ὕδατος τοῦ ἐν ἰλιάδι, ἐοικότος ἐν θέρους καιρῷ χιόνι ἢ χαλάζῃ ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ, καὶ οὐκ ἴδη οὐδ' αὐτοῦ προσήκοντος τοῖς ἐν ἅδου κατὰ τὴν ὀλεθρεύουσαν στύγα τοὺς πίνοντας καὶ οὕτω προϊάπτουσαν αὐτοὺς ἅιδι, λήθαιον ἐκεῖθεν σκύφον σπάσαντας.

Ὅτι περὶ τοὺς προσεχῶς ῥηθέντας τόπους, ἡ κίρκη κελεύει τῷ ὀδυσσεῖ βόθρον ὀρύξαι ὅσον τε πυ-

γού-

γώνιον ἔνθα καὶ ἔνθα. ἤγουν εἰς πλάτος καὶ εἰς μῆκος. ὡς γενέσθαι αὐτὸν, οὐ τετράγωνον ἰσόπλευρον κατὰ τὰς ἔνθα καὶ ἔνθα παραλλήλους πλευράς. οὐ στρογγύλον κατὰ τὸ, ἔνθα καὶ ἔνθα. ἤτοι πάντοθεν ἢ κύκλῳ πυγούσιον. ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοήν φησι χεῖσθαι πᾶσι νεκύεσσι, πρῶτα μελικρήτῳ, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἴνῳ, τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι. ὡς εἶναι καὶ τοῦτο οἷον τριττύαν τινὰ ἢ τριττὺν, κατὰ τὴν τῶν θυομένων ζώων, ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ παλύνειν, ὑποχεῖσθαι τὰ τοιαῦτα ἐφεξῆς. ἔστι δὲ πυγούσιος, ὁ πηχυαῖος. μάλιστα δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ὁ πυγωνιαῖος. καὶ κεῖται ἡ λέξις αὕτη, παρὰ τῷ δειπνοσοφιστῇ. ἔνθα λέγεται ὅτι ὅλμος, καὶ ποτήριον, κερατίου τρόπον εἰργασμένον, ὕψος ὡς πυγωνιαῖον. καὶ σημείωσαι ὅτι ὅλμος, οὐ μόνον σκεύους εἶδος τὸ σύνηθες ἡ κροῦσις καὶ ἐν Ἰλιάδι, ἀλλὰ καὶ τι ποτήριον. ἔστι δὲ πυγὼν, τὸ ἀπὸ ἀγκῶνος μέχρι δακτύλων κεκαμμένων ὅ ἐστι συνεπτυγμένων διάστημα. ὅθεν καὶ οἱ ἐν Ἰλιάδι πυγμαῖοι. αἰνίττεται δέ φασι διὰ τούτου ὁ λόγος, τὸ μὴ αὐξάνειν τοὺς τετελευτηκότας, μηδ' ἐπ' ἐξουσίας εἶναι, ἀλλὰ μεμετρῆσθαι κατὰ τὸν σύμμετρον βόθρον, καὶ ὥσπερ ἴσχεσθαι καὶ ἐγκεκλεῖσθαι καθὰ καὶ οἱ δάκτυλοι. Τὸ δὲ χοὴν χεῖσθαι, τρόπος ἐστὶν ἐτυμολογίας. οἰκεῖον δὲ νεκροῖς ἡ χοὴ, οὐ μὴν ἡ σπονδὴ ἢ ἡ λοιβή. μελίκρατον δὲ οἱ παλαιοὶ, μίγμα φασὶ μέλιτος καὶ γάλακτος ἐνταῦθα. οἱ μέντοι μεθ' Ὅμηρον μέχρι καὶ ἐσάρτι, κρᾶμα μέλιτος καὶ ὕδατος τὸ μελίκρατον οἴδασι. κεφάλαιον δὲ πόμα καθὰ τὸ ἐξ ὕδατος, οὕτω καὶ τὸ ἐκ μέλιτος, ψυχαῖς πρέπον καὶ ὅλως, τοῖς ἐν ᾅδου. διὸ καὶ ἄνω ἡλίῳ θύοντες Ἕλληνες κατὰ τὴν Φυλάρχου ἱστορίαν ἣν παραδίδωσιν ὁ δειπνοσοφιστὴς, μέλιτος σπονδὴν, οἶνον οὐ προσφέροντες τοῖς βωμοῖς. δεῖν λέγοντες, τὸν πάντα πολεῦντα καὶ συνέχοντα, ἀλλότριον εἶναι μέθης. οὕτω δὴ τοῦθεν, πρέπειν καὶ τῷ κλυτοπώλῳ ᾅδῃ. οὗ δηλαδὴ κλυτὴ ἡ πανταχοῦ γῆς ἐπιπώλησις. Τὸ δὲ τῶν ἀλφίτων πάσμα, νῦν μὲν ἐξαργεῖ πάντοθεν. τοῖς δὲ παλαιοῖς, πάνυ σύνηθες ἦν εἰς ῥόφημα. ἐνταῦθα δὲ ἡ ῥηθεῖσα χοὴ, νεκρικός τις ἂν ῥηθείη κυκεών. Ὅτι τὸ, πολλὰ δὲ γουνοῦσθαι νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα, οἰκεῖον ῥηθῆναι ὅτι μισοῦνταί πως ὑπὸ χθονὶ, καὶ ἀνωφελεῖς. ἀμενηνὰ δὲ τὰ τοιαῦτα, ἐπειδὴ καὶ αἱ σκιαὶ ἄσαρκοι οἱ τοιοῦτοι ἐρρέθησαν. πλείων δὲ, αὐτὸς ὁ ποιητὴς ἑρμηνεύσει πῶς ἀμενηνοὶ οἱ νεκροί. ἐν οἷς ἐρεῖ ὡς οὐκέτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἶνες ἔχουσιν. Ὅτι οὐ θεοὺς μόνους τὰ δῶρα πείθει κατὰ τὴν παροιμίαν, ἀλλ' ἤδη κατὰ τὴν ποιητικὴν καὶ νεκρούς, εἴγε παραγγέλλεται πρὸς τῆς Κίρκης Ὀδυσσεὺς ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην, στεῖραν βοῦν ἥτις ἀρίστη ῥέξειν ἐν μεγάροισι, πυρήν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν. Τειρεσίῃ δ' ἀπάνευθεν ὄϊν ἱερευσέμεν οἴῳ, παμμέλαν' ὃς μήλοισι μεταπρέπει. ἔστι δὲ τὸ Τειρεσίῃ ἀπάνευθεν ὄϊν ἱερεῦσαι μόνῳ, οἰκεῖον ῥηθῆναι ὅτε τις κατ' ἐξαίρετον τῶν ἄλλων δωροδοκεῖ τινα οὐκανόφθαλμον ἄνδρα ὁποῖός τις καὶ ὁ Τειρεσίας ἦν. στεῖρα δὲ βοῦς θύεται τοῖς κάτω, οἰκείως διὰ τὸ ἄγονον ὡς καὶ προερρέθη. οὕτω δὲ καὶ ὄϊς οὐχ ἁπλῶς μέλας ἀλλὰ καὶ παμμέλας. διὰ τὸ σκοτεινὸν τῶν ἐν ᾅδου. Τὸ δὲ ὃς μήλοισι μεταπρέπει. οὐ πόρρω ἐστὶ τοῦ, τέλαος. κατὰ τὸ, αἰγῶν τι πλείων. Τὸ δὲ γουνοῦσθαι νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα, ὑποκαταβὰς οὕτω παραφράσει. αὐτὰρ ἐπὴν εὐχῇσι λίσῃ κλυτὰ ἔθνεα νεκρῶν. Τὸ δὲ ῥέξειν, κυριολεκτεῖσθαι δοκεῖ καὶ ἐπὶ νεκρῶν. καθὰ καὶ τὸ χοὴν χεῖσθαι. διό φησιν. ἔνθα ὄϊν ἀρνειὸν ῥέζειν. θῆλύν τε μέλαιναν. οὕτω δὲ καὶ τὸ ἱερεύειν. διό. ὄϊν ἱερευσέμεν παμμέλανα. καὶ ὅρα ὡς ἄρρενα μὲν παμμέλανα ὄϊς τῷ Τειρεσίᾳ, θῆλυς δὲ μέλαινα, τοῖς λοιποῖς ἱερεύονται. στεῖρα ἴσως καὶ αὐτὴ κατὰ τὴν ἀνωτέρω ῥηθεῖσαν βοῦν. ἐν δὲ τῷ, πυρὴν ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν, ἐσθλὰ λέγειν δοκεῖ, μέλι. αἴθη. χλαίνας. ὅπλα. καὶ τοιαῦτά τινα ἐντάφια κατ' ἔθος ταῖς νεκρικαῖς πυραῖς. ἐν δὲ τῷ, ὄϊν ἀρνειὸν, γενικὸν μέντοι ὁ ὄϊς, εἰδικὸν δὲ ὁ ἀρνειός. ὁμοίως τῷ, βοῦς ταῦρος. καὶ, σῦς κάπριος. ὥσπερ δὲ ὑπὲρ γῆς αὐερύονται μὲν ζῷα, ὅτι τοῖς ἄνω θύονται, κάτω δὲ κλίνονται τὴν κεφαλὴν ὅτι ῥέζονται τοῖς κάτω, οὕτω καὶ τὸν ῥηθέντα ἀρνειὸν ὄϊν καὶ τὴν μέλαιναν θῆλυν, ῥέζει Ὀδυσσεὺς εἰς ἔρεβος στρέψας, διὸ ἐν δυσμαῖς ἡλίου ταῦτα τελεῖσθαι. Σημείωσαι δ' ἐνταῦθα καὶ ὅτι τὸ, ἔνθα ῥέζειν εἰς ἔρεβος στρέψας, αὐτὸς δ' ἀπονόσφι τραπέσθαι, οἰκεῖον εἰπεῖν ὅτε ζημιωθείς τις πρός τινος, εἶτα παραινεῖται μακρὰν γενέσθαι τοῦ ἀδικήσαντος, ἵνα μὴ κακῷ κακὸν προσλάβηται. Τὸν δὲ ἀρνειὸν ὄϊν καὶ τὴν θῆλυν, ὑποκαταβὰς, μῆλα συνήθως ὀνομάζει. Ὅτι ὁ παραθεὶς μὲν ἀγαθὰ εἰς ἀπόλαυσιν κωλύων δὲ μεταχεῖν αὐτῶν πρός τινος ἑτέρου, ῥηθείη ἂν ἐοικέναι τῷ ποιητικῷ Ὀδυσσεῖ ὃς ἐπεὶ ἔρρεξε μῆλα καὶ πολλαὶ ψυχαὶ ἦλθον νεκύων, εἶτα ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ ἐκάθητο μὴ ἐῶν αὐτὰς αἵματος ἐγγὺς ἐλθεῖν πρὸ τοῦ Τειρεσίου. νεκυομαντικῆς δέ φασι τερατείας καὶ ταῦτα. δοκεῖ γὰρ τῆς τοιαύτης τερατείας, ἡ ἐπαοιδὴ μόνη ἐλλείπειν παρὰ τῷ ποιητῇ. τὰ δὲ τῆς λοιπῆς τερθρείας, ἐκτεθεῖσθαι ἀνελλιπῶς.

Ὣς ἔφατ'. αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν ἠώς.
Ἀμφὶ δέ με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἵματα ἕσσεν,
Αὐτὴ δ' ἀργύφεον φᾶρος μέγα ἕννυτο νύμφη,
Λεπτὸν καὶ χαρίεν. περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἰξυῖ,

Ὅτι καὶ ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς Κίρκης καθὰ καὶ ἐν τῇ ε ῥαψῳδίᾳ ἐπὶ Καλυψοῦς, κόσμον φράζει γυναικὸς ἐν τῷ, ἀργύφεον φᾶρος μέγα ἕννυτο νύμφη, λεπτὸν καὶ χαρίεν καὶ ἑξῆς.

Καλὴν, χρυσείην. κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην.
Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ δώματ' ἰὼν, ὤτρυνον ἑταίρους
Μειλιχίοις ἐπέεσσι παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον.
Μηκέτι νῦν εὕδοντες ἀωτεῖτε γλυκὺν ὕπνον,
Ἀλλ' ἴομεν. δὴ γάρ μοι ἐπέφραδε πότνια Κίρκη.
Ὣς ἐφάμην. τοῖσιν δ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
Οὐδὲ μὲν οὐδ' ἔνθεν περ ἀπήμονας ἦγον ἑταίρους.
Ἐλπήνωρ δέ τις ἔσκε νεώτατος, οὔτε τι λίην
Ἄλκιμος ἐν πολέμῳ, οὔτε φρεσὶν ᾗσιν ἀρηρώς.
Ὅς μοι ἄνευθ' ἑτάρων ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης
Ψύχεος ἱμείρων κατελέξατο οἰνοβαρείων.
Κινυμένων δ' ἑτάρων ὅμαδον καὶ δοῦπον ἀκούσας,
Ἐξαπίνης ἀνόρουσε, καὶ ἐκλάθετο φρεσὶν ᾗσιν
Ἄψορρον καταβῆναι ἰὼν ἐς κλίμακα μακρήν.
Ἀλλὰ καταντικρὺ τέγεος πέσεν, ἐκ δέ οἱ αὐχὴν
Ἀστραγάλων ἐάγη, ψυχὴ δ' ἄϊδος δὲ κατῆλθε.
Ἐρχομένοισι δὲ τοῖσιν, ἐγὼ μετὰ μῦθον ἔειπον.
Φάσθε νύ που οἴκονδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
Ἔρχεσθ', ἄλλην δ' ἡμῖν ὁδὸν τεκμήρατο Κίρκη.
Εἰς ἀΐδαο δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης,
Ψυχῇ χρησομένους Θηβαίου Τειρεσίαο.
Ὣς ἐφάμην. τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.
Ἑζόμενοι δὲ κατ' αὖθι γόων, τίλλοντό τε χαίτας.
Ἀλλ' οὐ γάρ τις πρῆξις ἐγίνετο μυρομένοισιν.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης
Ἤομεν ἀχνύμενοι θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες,
Τόφρα δ' ἄρ' οἰχομένη Κίρκη παρὰ νηῒ μελαίνῃ,
Ἀρνειὸν κατέδησεν ὄϊν θῆλύν τε μέλαιναν,
Ῥεῖα παρεξελθοῦσα. τίς ἂν θεὸν οὐκ ἐθέλοντα
Ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιτ', ἢ ἔνθ' ἢ ἔνθα κιόντα,

διπλολογοῦμεν συνήθως κατὰ τὸ παντὶ ἀπαράλλακτον. δῆλον δὲ ὅτι τὸ χαρίεν οὐδέτερον, παροξύνεται ἀναλόγως, καθὰ καὶ ἐν Ἰλιάδι δηλοῦται. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ χάρις χάριτος οὐ μόνον χαρίεις καὶ χαρίεν, ἀλλὰ καὶ ὁ χαρίσιος. ὅθεν καὶ χαρίσιοι πλακοῦντές τινες. Ὅτι διήγερσις ῥαθυμούντων ἐστὶ, μηκέτι νῦν εὕδοντες ἀωτεῖτε γλυκὺν ὕπνον, ἀλλ' ἴομεν. τὶ δὲ τὸ ἀωτεῖν ὕπνον, καὶ ὡς τὸ ἴομεν λόγῳ κοινοῦ ἀνεστῶτος συνέλκει τὴν περὶ λέξιν, ἐρρέθη ἀλλαχοῦ. Ὅτι οὐδὲ μὲν οὐδ' ἔνθεν περ ἦγεν ἐκ Κίρκης ἀπήμονας ἦγεν ἑταίρους ὁ Ὀδυσσεύς. Ἐλπήνωρ δέ τις ἔσκε νεώτατος, οὔτε λίαν ἄλκιμος ἐν πολέμῳ, οὔτε φρεσὶν ᾗσιν ἀρηρώς. ὃς ἄνευθ' ἑτάρων ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης ψύχεος ἱμείρων, τουτέστιν ἀναψύξαι θέλων καὶ αὔρας ἐπιθυμῶν δηλαδὴ τὸ ἐκ τῆς μέθης ψυχρὸν τέγος, κατελέξατο οἰνοβαρείων. ὃ καὶ ἀλλαχοῦ ἐγράφη. κινυμένων δ' ἑτάρων ὅμαδον καὶ δοῦπον ἀκούσας, ἐξαπίνης ἀνόρουσε, καὶ ἐκλελάθετο φρεσὶν ἄψορρον καταβῆναι, ἔσω ἰὼν ἐς κλίμακα μακρήν. ἀλλὰ καταντικρὺ τέγεος πέσεν. ἐκ δέ οἱ αὐχὴν ἀστραγάλων ἐάγη. ψυχὴ δ' ἄϊδος δὲ κατῆλθεν. ὃ καὶ δέδεται ἐν τοῖς ἑξῆς λαβὰς ἀστείας λόγου κινητοῦ. πίπτει δὲ καταντικρὺ τέγεος ὁ Ἐλπήνωρ, ἐν ὑπαίθρῳ ἄνω κείμενος δηλαδὴ τῷ τὰ δώματα μὴ κεραμωτὰ εἶναι, ἀλλ' ὁποῖα καὶ νῦν ὡς εἰκὸς πολλαχοῦ ἐν ταῖς δυσμαῖς γῆς ἐπαμᾶται. ὡς ἐντεῦθεν τὴν στέγην χρήσιμον εἶναι καὶ πρὸς τὸ ἐγκοιμᾶσθαι. καὶ εὐχερὲς εἶναι καταπίπτειν ἐκεῖθεν τοὺς μὴ νήφοντας. Τὸ δὲ κινυμένων, ποιητικόν. ἐκ τοῦ κινῶ τὴν ἀρχὴν ἔχει ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι. Τὸ δὲ ἀστραγάλων ἐάγη ὅ ἐστι σπονδύλων, ἀρχὴ τοῖς μετὰ ταῦτα ὅμοιον τοῦ εἰπεῖν ὡς ὁ δεῖνα κατεάγη τῆς κεφαλῆς. τὸ μέντοι κοινότερον, ἐάγη ἀστραγάλους, ἢ κεφαλήν. Ὅτι δὲ οὐκ ἐκ τοιούτων ἀστραγάλων ἀλλ' ἑτέρων καὶ ποίων ἐκείνων, τὸ ἀστραγαλίζειν εἴρηται, ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα κεῖται. οὕτω δὲ καὶ περὶ κλιμάκων, ὅτι καὶ παλιμβάκχειοι εἰσίν. ὧν ἐτυμολογία, ἐκ τοῦ κλῶ κλινῶ. οὐδαμῶς γὰρ κλίμακος ὄφελος, εἰ μὴ κλίνοιτο, ἀλλὰ πάντη ὄρθιος ἵσταιτο. ὡς δὲ καὶ θεατρικὴ κλίμαξ ἐστὶν, εἰς τὴν Ἰλιάδα ζητητέον. Ὅτι δὲ καὶ κολαστήριον ἦν κλίμαξ καθὰ καὶ τροχὸς, ἀναλεκτέον ἐκ τῶν παλαιῶν. οἱ δὲ ῥήτορες, τὸ πρᾶγμα ἐξ αὐτοῦ ἔχουσι σχῆμα τὸ κλιμακωτόν. ἔστι δ' αὐτοῦ ὑποκοριστικὸν, τὸ κλιμάκιον. ἐξ οὗ καὶ ἀστεϊσμός τι ἐρρέθη ἐν τοῖς μετὰ ταῦτά που ῥηθησόμενον. ἐκεῖθεν δὲ καὶ αἱ παρὰ τῷ δειπνοσοφιστῇ κλιμακίδες. γυναῖκες ἐκεῖναι κολακίδες. λεγόμεναι οὕτως, ἐπεὶ ἀρεσκευόμεναί φασι ταῖς μετὰ πομπῆς ὀχουμέναις αὐταῖς ἐνδόξοις γυναιξὶ, κλίμακα ἐξ ἑαυτῶν ἐποίουν οὕτως, ὥστε ἐπὶ νώτοις αὐτῶν ἀνάβασιν γίνεσθαι καὶ κατάβασιν ταῖς ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν ὀχουμέναις. τοιοῦτον δέ τι καὶ ὁ νῦν γελοῖα ποιεῖ, ὅτι ὁ κελεύων ὁ δυνάστης φασὶν ἀναβῆναι εἰς τὴν ἐφεστρίδα. κατακύψαντος γάρ τινος, ἡ ῥάχις αὐτοῦ εἰς ἀναβολέα σχεδιάζεται τῷ κέλητι. ἡ δὲ κλίμαξ καὶ σύμβολον ὑπεβάλλετο τύχης ἀστάτους, δηλαδὴ τὸ τοὺς μὲν, ἀνάγειν ὑψοῦ κατ' εὐπραγίαν, τοὺς δὲ, ἀνά-

πάλιν ταπεινῶν, ἐδήλωσεν ὁ σοφὸς Πιττακός. ὃς ἐν Μιτυλήνῃ, ἀνετίθει ἐν τοῖς ἱεροῖς κλίμακας. αἰνιττόμενός φασι τὴν ἐκ τύχης ἄνω καὶ κάτω μετάπτωσιν. ὡς τῶν μὲν εὐτυχούντων, ἀνιόντων, καταβαινόντων δὲ τῶν ἄλλως πραττόντων. Σημείωσαι δὲ ὅτι ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι ἐδηλώθη ἐπὶ Θερσίτου, καὶ ἀφελῆ τινα πρόσωπα καὶ οὐ πάνυ σπουδαῖα, εἰς Τροίαν ἐστρατεύσατο. οἷος δὴ καὶ ὁ Ἐλπήνωρ ἐνταῦθα. ὃν Ὅμηρος οὐκ ἐθέλων σφοδρῶς κακολογεῖν, ἐπάγει τὸν περὶ αὐτοῦ λόγον ἀποφατικῶς. εἰπών, οὔτι ἀνδρεῖον πάνυ οὔτι φρενήρη αὐτὸν εἶναι. πολυμαθείας δὲ χάριν, οἱ παλαιοὶ καὶ τοιαῦτα παρασημειοῦσιν οἷς γράφουσιν, ἵνα καὶ τοιούτων εὐπορία τις γένοιτο τοῖς ἱστορεῖν ἐθέλουσιν. ἐκεῖθεν, τὸν μωρὸν οἴδαμεν σαίναν καλεῖσθαι ὡς ἀπό τινος κυρίου ὀνόματος. καὶ παράγεται Κρατῖνος, κωμῳδῶν τοιοῦτον, τὸν Θεοδοτίδην σαίναν. ἐξ ἐκείνων δὲ, καὶ κοροίβους τινὰς ἀποσκώπτομεν, μαθόντες τινὰ Κόροιβον εὐήθη, Μυγδόνα Φρύγα τὸ γένος ὕστατον τῶν ἐπικούρων ἀφικόμενον τῷ Πριάμῳ δι' εὐήθειαν. οὕτως ἔγνωμεν καὶ τὸν ἄφρονα Μαργίτην τὸν ἀπὸ τοῦ μαργαίνειν ὅ ἐστι μωραίνειν. ὃν ὁ ποιήσας τὸν ἐπιγραφόμενον Ὁμήρου Μαργίτην, ὑποτίθεται εὐπόρων μὲν εἰς ὑπερβολὴν γονέων φῦναι· γήμαντα δὲ, συμπεσεῖν τῇ νύμφῃ ἕως ἀναπεισθεῖσα ἐκείνη, τετραυματίσθαι τὰ κάτω ἐσκήψατο. φάρμακόν τε μηδὲν ὠφελήσειν ἔφη, πλὴν εἰ τὸ ἀνδρεῖον αἰδοῖον ἐκεῖ ἐφαρμοσθείη. καὶ οὕτω θεραπείας χάριν ἐκεῖνος ἐπλησίασεν. ὁμοίως καὶ τὸν Μαμμάκυθον. καὶ τὸν Μελιτίδην. καὶ τὸν Ἀμφιστίδην. οἳ διαβόητοι ἐπὶ μωρίᾳ ἦσαν. ὧν ὁ Μελιτίδης, ἀριθμεῖν τὰ μὲν ἐπίστασθαι λέγεται εἰ μὴ ἄχρι τῶν πέντε, καὶ ἀγνοεῖν πρὸς ὁπότερον τῶν γονέων ἀποκυηθείη. καὶ νύμφης μὴ ἅψασθαι, εὐλαβούμενος τὴν πρὸς μητέρα διαβολήν. ὥσπερ δὲ τούτων ἡ ἱστορία λόγου ἀξιοῦται, ἐν οἷς καὶ τὸν τὰ κύματα μετροῦντα Πελύωρον, καὶ τὸν ἐν τῷ καθεύδειν θέμενον ὑδρίαν κενὴν ὑγροῦ πρὸς τῇ κεφαλῇ καὶ θλιβόμενον τῇ σκληρότητι, καὶ διὰ τοῦτο ἄχυρα παραβύσαντα καὶ τὸ σκεῦος πλήσαντα ἵνα οἱ εἴη μαλακὸν εἰς προσκεφάλαιον, οὕτω περιέπηξε ἑαυτῷ καὶ τοὺς ἔμπαλιν σκληροτάτους. ὁ τοιοῦτος τὸ ὄνομα μὲν, Ἀχαιός. τὸ δὲ ἐπίθετον καλλικόων. ἤγουν ὡς εἰπεῖν, καλὸς εἰς τὸ κοεῖν ἤγουν νοεῖν. ἀναλόγως τῷ, ἀμνοκῶν. ἤγουν ὁ ἀμνὸς τὰ ἐς νοῦν. ὅπερ ἐστὶ προβατώδης καὶ εὐήθης. ἦν δὲ καὶ προδότης ὁ καλλικόων. προσιστορεῖται δὲ καὶ Φρυνώνδας, πανοῦργος καὶ κακοήθης. καθὰ καὶ οἱ ἐν τοῖς ἐφεξῆς δηλωθησόμενοι Εὐρύβατοι. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ Κέρκωπες ἀφ' ὧν καὶ ἀγορὰ καλουμένη κερκώπων Ἀθήνησιν ἐν ἡλιαίᾳ. καὶ παροιμία, κερκωπίζειν. καὶ μὴν αὐτοὺς εἰρῆσθαί φασί τινες, ἀπὸ ζώων προσσαινόντων τῇ κέρκῳ. Ἱστέον δὲ ὅτι οἱ ῥηθέντες σπόνδυλοι, καὶ διὰ τοῦ φ ἐλέγοντο σφόνδυλοι. ὧν παράγεται ἐν Ἰλιάδι, οἱ σφονδύλιοι. παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς φέρεται καὶ ὅτι σφονδύλη, ῥίζα ὁμοία σιλφίῳ. καὶ σφόνδυλος, ἡ δικαστικὴ ψῆφος.

Ὅτι ἀπόγνωσιν φράζει ἐπανόδου τῆς εἰς τὰ οἰκεῖα τὸ, φάσθε νύ που ἤγουν λέγετέ πως ἴσως, οἴκαδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν ἔρχεσθαι. ἄλλην δ' ἡμῖν ὁδὸν τεκμήρατο ὁ δεῖνα. τοῖς δὲ τοῦτο μαθοῦσιν, οἰκεῖον τὸ, τοῖσι δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ. ἑζόμενοι δὲ κατ' αὖθι γόων, τίλλοντό τε χαίτας. εἰ δὲ ἀναγκαίως ὅμως αὐτοὶ πορεύοιντο, καλὸν ἐπαγαγεῖν καὶ τὸ, ἀλλ' οὐ γάρ τις πρῆξις ἐγίνετο μυρομένοισιν, ἤομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες. γίνεται δὲ τὸ ἤομεν, ἀπὸ τοῦ ἴω ἴομεν παρατατικός. καὶ ἐν συναιρέσει ᾖομεν. καθὰ καὶ πρὸ ὀλίγων. ᾖομεν ὡς ἐκέλευες ἀνὰ δρυμά. Ἐν δὲ τῷ, ἄλλην δ' ἡμῖν ὁδὸν τεκμήρατο Κίρκη, σημείωσαι ὅτι καθάπερ ἐν τῷ, μέγα δ' ἡμῖν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψειν, οὕτω καὶ νῦν ἀναπεμφθέντος τοῦ τόνου, συνεστάλη ἡ λήγουσα. Ὅτι τὸ λεληθότως διελθεῖν, ῥεῖα παρὲξ ἐλθεῖν, ἢ συνθέτως, ῥεῖα παρεξελθεῖν λέγεται. ὡς δηλοῖ τὸ, Κίρκη ῥεῖα παρεξελθοῦσα. τουτέστι παρὲξ ἡμῶν ἐλθοῦσα. ἤγουν ἐγγὺς μὲν ὅμως δὲ ἠρέμα πόρρω. ὃ δὴ καὶ παρεκτὸς λέγεται κοινοτέρως κατὰ τὴν κυρίως σημασίαν τοῦ παρέξ. Ἐνταῦθα δὲ, καί τι λέγεται γνωμικῶς τοιοῦτον, τίς ἂν θεὸν οὐκ ἐθέλοντα ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιτο, ἢ ἔνθ' ἢ ἔνθα κιόντα;

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Λ. ΟΜΗΡΟΥ ῬΑΨΩΔΙΑΣ.

Ἀπαγγέλλει πῶς κατὰ τὰς Κίρκης ἐντολὰς εἰς ᾅδου κατῆλθεν. καὶ ὡς ἤκουσε Τειρεσίου τοῦ μάντεως περὶ τῆς ἑαυτοῦ καὶ τῆς ἄλλων ἑταίρων σωτηρίας, καὶ ὡς τοὺς ἥρωας καὶ τὰς ἡρωΐδας εἶδεν ἐν ᾅδου, καὶ τὴν μητέρα, καὶ τοὺς εἰς Ἴλιον συστρατευσάντων αὐτῷ, καὶ τοὺς ἐν ᾅδου κολαζομένους τινάς.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Λ. ΟΜΗΡΟΥ ῬΑΨΩΔΙΑΣ.

Ὅτι οὐ νεκυομαντεία μόνον ἀλλὰ καὶ νεκυία τῇ συλλαβῇ τὸ παρὸν ἐπιγράφεται γράμμα, διὰ τὴν ἐν αὐτῷ τοῦ Ὀδυσσέως ὁμιλίαν πρὸς τοὺς ἐν ᾅδου νεκρούς. εὐθὺς δ' ἐξ ἀρχῆς ἡ ῥαψῳδία διασκευὴν λαλεῖ ἀνάπλου ἐν ᾧ, νῆα μὲν ἂρ πάμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἅλα δῖαν. ἐν δ' ἱστὸν τιθέμεσθα καὶ ἱστία νηῒ μελαίνῃ. ἐν δὲ καὶ αὐτοὶ βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες ὡς εἰκὸς διὰ τὸ εἰς κοινὸν πλεῖν. ἡμῖν δ' αὖ κατόπισθε νεὸς κυανοπρῴροιο, ἴκμενον οὖρον ἵει πλησίστιον ἐσθλὸν ἑταῖρον, θεός. ἡμεῖς δ' ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι, κατὰ νῆα ἥμεθα. τὴν δ' ἄνεμός τε κυβερνήτης τ' ἴθυνε. τῆς δὲ πανημερίης τέταθ' ἱστία ποντοπορούσης. Καὶ ὅρα δὲ ποντοπορούσης, ἐν ᾧ δηλοῦται ὡς εἰ καὶ ποταμὸν ὁ ποιητὴς τὸν ὠκεανὸν λαλεῖ, ἀλλὰ πόντον αὐτὸν ἄλλως οἶδε, τουτέστι τὴν ἔξω θάλασσαν. διὸ καὶ ποντοπορεῖ ναῦς ἡ δι' αὐτοῦ πλέουσα. Ἑταῖρον δὲ καὶ τὸν οὖρον λέγει, τὸν ἁπλῶς βοηθόν. εἶτα μετρῶν τὸν διὰ μέσου πλοῦν καὶ ἐμφαίνων ὡς οὐ μακρὰν ἦν

Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν ἠδὲ θάλασσαν,
Νῆα μὲν ἂρ πάμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἅλα δῖαν.
Ἐν δ' ἱστὸν τιθέμεσθα καὶ ἱστία νηῒ μελαίνῃ.
Ἐν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐβήσαμεν. ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ
Βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
Ἡμῖν δ' αὖ κατόπισθε νεὸς κυανοπρῴροιο,
Ἴκμενον οὖρον ἵει πλησίστιον ἐσθλὸν ἑταῖρον,
Κίρκη ἐϋπλόκαμος δεινὴ θεὸς αὐδήεσσα.
Ἡμεῖς δ' ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι, κατὰ νῆα
Ἥμεθα. τὴν δ' ἄνεμός τε, κυβερνήτης τ' ἴθυνεν.

Τῆς δὲ πανημερίης τέταθ' ἱστία ποντοπορούσης.
Δύσετό τ' ἠέλιος. σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί.
Ἡ δ' ἐς πείραθ' ἵκανε βαθυῤῥόου ὠκεανοῖο.
Ἔνθα δὲ κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμός τε πόλις τε,
Ἠέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι. οὐδέ ποτ' αὐτοὺς
Ἠέλιος φαέθων ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν,
Οὔθ' ὁπότ' ἂν στείχῃσι πρὸς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
Οὔθ' ὅταν ἂψ ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανόθεν προτράπηται,
Ἀλλ' ἐπὶ νὺξ ὀλοὴ τέταται δειλοῖσι βροτοῖσι.
Νῆα μὲν ἔνθ' ἐλθόντες ἐκέλσαμεν. ἐκ δὲ τὰ μῆλα
Εἱλόμεθ' αὐτοὶ δ' αὖτε παρὰ ῥόον ὠκεανοῖο
Ἤομεν, ὄφρ' ἐς χῶρον ἀφικόμεθ' ὃν φράσε Κίρκη.
Ἔνθ' ἱερήια μὲν Περιμήδης, Εὐρύλοχός τε
Ἔσχον. ἐγὼ δ' ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
Βόθρον ὄρυξα ὅσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα,
Ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοὴν χεόμην πᾶσιν νεκύεσσιν.
Πρῶτα μελικρήτῳ. μετέπειτα δὲ, ἡδέϊ οἴνῳ.
Τὸ τρίτον, αὖθ' ὕδατι. ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνον.
Πολλὰ δὲ γουνούμην νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,
Ἐλθὼν εἰς ἰθάκην, στεῖραν βοῦν ἥτις ἀρίστη
Ῥέξειν ἐν μεγάροισι, πυρήν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν.
Τειρεσίῃ δ' ἀπάνευθεν ὄϊν ἱερευσέμεν οἴῳ
Παμμέλαν', ὃς μήλοισι μεταπρέπει ἡμετέροισι.
Τοὺς δ' ἐπεὶ εὐχωλῇσι λιτῇσί τε ἔθνεα νεκρῶν
Ἐλλισάμην, τὰ δὲ μῆλα λαβὼν ἀπεδειροτόμησα
Ἐς βόθρον. ῥέε δ' αἷμα κελαινεφές. αἱ δ' ἀγέροντο
Ψυχαὶ ὑπὲξ ἐρέβευς νεκύων κατατεθνηώτων,
Νύμφαι τ' ἠΐθεοί τε πολύτλητοί τε γέροντες,
Παρθενικαί τ' ἀταλαὶ, νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι.
Πολλοὶ δ' οὐτάμενοι χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν
Ἄνδρες ἀρηΐφατοι βεβροτωμένα τεύχε' ἔχοντες.
Οἱ πολλοὶ περὶ βόθρον ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος
Θεσπεσίῃ ἰαχῇ. ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ᾕρει.
Δὴ τότ' ἔπειθ' ἑτάροισιν ἐποτρύνας, ἐκέλευσα
Μῆλα τὰ δὴ κατέκειτ' ἐσφαγμένα νηλέϊ χαλκῷ
Δείραντας κατακῆαι. ἐπεύξασθαι δὲ θεοῖσιν,
Ἰφθίμῳ τ' ἀΐδῃ καὶ ἐπαινῇ περσεφονείῃ.
Αὐτὰρ ἐγὼ ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
Ἥμην. οὐδ' εἴων νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα
Αἵματος ἆσσον ἴμεν πρὶν Τειρεσίαο πυθέσθαι.

πρὸς τὸν ἄδην τόπους ἡ τῆς κίρκης ναῦς αἰτία, ἐπάγει. δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί. ἡ δ' ἐς πείραθ' ἵκανε βαθυῤῥόου ὠκεανοῖο. ὃν καὶ βαθυδίνην πρὸ ὀλίγου ἔφη. πέρατα δὲ ὠκεανοῦ νῦν, οὐχὶ τὰ πρὸς γαδείροις, ἀλλὰ τὰ ἐπικείμενα πρὸς ἑσπέραν ἄκρον κατὰ τὸ πλάσμα τῆς Ὀδυσσείας ἤτοι κατὰ τὸ μυθικὸν αἴτημα. ὅπου, γῆς μὲν πέρας τῆς ἑσπερίας, ἀρχὴ δὲ τῆς ὑπὸ γῆν, ὅ ἐστι, τοῦ ἄδου καταρχή. ἔνθα πλάττει καὶ τοὺς κιμμερίους οἰκεῖν, ἀθλίους τινὰς τούτους ἀνθρώπους. φησὶ γάρ. ἔνθα δὲ κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμός τε πόλις τε. ἠέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι. οὐδέ ποτ' αὐτοὺς ἠέλιος φαέθων καταδέχεται ἢ ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν. οὔθ' ὁπόταν στείχῃσιν ἤγουν ἄνεισι πρὸς οὐρανὸν ἀστερόεντα, οὔθ' ὅταν ἂψ ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανόθεν προτράπηται. ἀλλ' ἐπὶ νὺξ ὀλοὴ τέταται δειλοῖσι βροτοῖσιν, ἤγουν ἀθλίοις δι' αὐτὸ τοῦτο δηλαδὴ τὸ ἐν νυκτὶ εἶναι. Ἴστεον δὲ ὅτι καθάπερ ποταμοὺς ὑπὲρ γῆς ὄντας καὶ ἱστορουμένους μετήγαγεν ὁ μυθικὸς αὐτοσχεδιασμὸς εἰς ἄδου, ὀνόματα ἐπιλεξάμενος τοῖς κάτω πλασσομένοις, ὡς καὶ προδεδήλωται, οὕτω καὶ τοὺς κιμμερίους ἔθνος ὄντας ἱστορίαις γνωστόν, μετοικίζειν ἐθέλει πρὸς παροικίαν ἄδου διὰ ὁμοιότητα καὶ αὐτοὺς ὀνόματος ἐπιλεξάμενος. δοκεῖ γὰρ παραδηλοῦν κατὰ τὸν ἦχον τῆς προφορᾶς ἡ λέξις, τοὺς περὶ ἔρεβος κειμένους ὑπὲρ ἔρεβον, ὡς οἱ μὲν νεωτέρους. Κράτης μέν τοι, κερβερίους γράφει. ἀκολουθήσας οἶμαι τῷ κωμικῷ, τόπον τινὰ βερβερίοις παίζοντι. ἕτεροι δὲ χειμερίους τούτους ἔγραψαν, ἐκ τῶν ἀληθῶν ἴσως κιμμερίων τοὔ-

νομα περιστάμενοι. βορειότατοι γὰρ ἐκεῖνοι καὶ διὰ τοῦτο χειμέριοι. ἀλλ' οὕτω μὲν οἱ ὁμηρικοὶ κιμμέριοι ὡς ἐν πλάσματι περιφέρονται τῶν ἀρκτῴων ἐξῳκισμένων τόπων ἐπὶ δυσμάς. ὑπερτεθέντος τῇ ποιήσει κἀνταῦθα τοῦ πολλὰ παρ' αὐτῇ δυναμένου μύθου. καὶ οὐ μόνον ἐκ τῆς ἄρκτου εἰς ἑσπέραν, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὸν ἅδην ἀναστατοῦντος αὐτούς. ὃς οὐδὲ ἐξαμηνιαίῳ γοῦν φωτὶ κατὰ τὸ θρυλλούμενον περιλάμπει αὐτούς. ἀλλὰ παρ' ὁμήρῳ, διὰ βίου ὑπὸ σκότει τρίβει. καὶ τί γὰρ ἀλλ' ἢ προσοίκους τοῦ ἅδου; τοὺς δὲ τοιούτους, οὐδέποτε εἰκὸς ἡλίῳ λάμπεσθαι. ἡ δὲ ἱστορία, ἔθνος αὐτοὺς ἔχει σκυθικόν. νομαδικόν. ἀρκτικόν. οὗπερ ἀπόμοιρα λέγεταί ποτε μικρόν τι πρὸ ὁμήρου ἢ καὶ ἐπ' αὐτοῦ, ἐκ τοῦ κιμμερίου βοσπόρου ὁρμηθεῖσα, τρῆρες δὲ φασὶν ἐκαλοῦντο, πολλὴν τῆς ἀσίας καταδραμεῖν. καὶ τὰς σάρδεις ἑλεῖν. καὶ τῶν μαγνήτων δὲ πολλοὺς ἀνελεῖν τῶν κατὰ τὸν μαίανδρον. ἐμβαλεῖν δὲ καὶ εἰς παφλαγόνας καὶ φρύγας. ὅτε καὶ μίδας λέγεται αἷμα ταύρου πιὼν ὡς θεμιστοκλῆς ὕστερον, εἰς τὸ χρεὼν ἀπελθεῖν. φασὶ δὲ τὸ κατ' αὐτοὺς κλίμα ὀρῶν ὑψηλῶν περιεχόμενον ἐξ ἕω καὶ δύσεως καὶ ζοφῶδες ὂν, ἑξάμηνον μὲν ἔχειν ἀχλὺν καὶ διὰ τοῦτο εἶναι οἷον νύκτα. κατὰ τὸ, ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ. ὡς ἐφορῶντος μὲν ἡλίου αὐτοὺς οὐ μὴν φαίνοντος καθὰ δηλοῖ καὶ ὁ ποιητής, ὡς διασκεδάζειν τὸ τῆς ἀχλύος πάχος καὶ ἱλαρὰν ἡμέραν ἀνάγειν αὐτοῖς. τὸ δὲ λοιπὸν ἑξάμηνον, ἐκ μεσημβρίας ἢ καὶ ἄλλοθέν ποθεν, ἥλιον καθαρὸν ἐπιλάμπειν αὐτοῖς. ἀρριανὸς δέ φησιν ὅτι κιμμέριοι σκυθικὸν ἔθνος, ἐξ ἠθῶν τῶν οἰκείων ἀναστάντες καὶ πάντας τοὺς διὰ μέσον βλάπτοντες, ἦλθον ἕως βιθυνίας. ἡρόδοτος δὲ ἱστορεῖ ὅτι βασιλεύοντος ἄρδυος τοῦ γύγου, κιμμέριοι ἐξαναστάντες τῶν οἰκείων ἠθῶν ὑπὸ σκυθῶν τῶν νομάδων, ἀφίκοντο εἰς ἀσίαν, ὅτε καὶ τὰς σάρδεις εἷλον. ἄλλοι δέ φασι καὶ ὅτι ἱερὰ θεῶν καταδραμόντες, ἐσύλησαν ἐν ἀσίᾳ. ὅθεν οἱ ἀοιδοὶ μὴ ἔχοντες ἄλλως αὐτοὺς βλάψαι, μυθοπλάστῳ ἐκτοπισμῷ τὴν τοῦ ἔθνους κακίαν ἠμύναντο κατά τι φασὶ κοινὸν ἔχθος ἰώνων πρὸς αὐτούς. ἴων δὲ καὶ ὁ ποιητής, ὁ τῶν τοιούτων ἀοιδῶν κορυφαῖος. εἰσὶ δὲ οἳ καὶ εὐρωπαῖον ἔθνος ἐπέκεινα ἰταλίας ἔχον ὑπόγαιον ὡς τὰ πολλὰ ζωὴν, τοὺς κιμμερίους ἱστόρησαν. καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ αὐτοὺς ἀνέσεισαν λέγεσθαι ὑπὸ γῆν εἶναι καὶ ἅδην, καὶ ζωὴν ἔχειν ἡλίῳ ἀνεπισκόπητον. τινὲς δὲ αὐτόθι καὶ νεκυομαντεῖον ἱστόρησαν εἰς ὃ τὸν ὀδυσσέα φασὶν ἀφικέσθαι. καί τινα πόλιν ἄορνον, χωρίον πλουτώνειον, περὶ οὗ προείρηται. κἀνταῦθα τοὺς κιμμερίους οἰκίζουσι. λέγοντες τοὺς ἐκεῖ ἐν καταγείοις ἀργίλλαις οἰκεῖν, καὶ δι' ὑπονόμων παρ' ἀλλήλους φοιτᾶν, καὶ ζῆν ἀπὸ μεταλλείας, καὶ μαντεύεσθαι εἶναι δὲ πάτριον ἔθος αὐτοῖς, μηδένα τὸν ἥλιον ὁρᾶν, ἀλλὰ νυκτὸς ἐκπορεύεσθαι διὰ τῶν χασμάτων. διὸ καὶ λέγεσθαι μηδέποτε ἥλιον φαέθοντα ἐπιδέρκεσθαι. φθαρῆναι δὲ αὐτοὺς ὕστερον ὑπὸ βασιλέως, ἐπεὶ ὁ χρησμὸς οὐκ ἀπέβη ἐκείνῳ λαβόντι μαντείαν. τὰ δὲ παλαιὰ σχόλια, φασὶ καὶ ὅτι ἔθνος περιοικεῖν τὸν ὠκεανὸν οἱ κιμμέριοι. ἄλλως δὲ, ὅτι κιμμερίους ὑποτίθεται ὁ ποιητής, τοὺς κατὰ δύσιν οἰκοῦντας καὶ προσκειμένους τῷ ἅδῃ. λέγουσι δὲ καὶ ἱστορεῖσθαι, σκύθας ὑπὸ κιμμερίων ἐξελαθῆναι. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμός τε πόλις τε, περιφραστικῶς εἴρηται ἀντὶ τοῦ οἱ κιμμέριοι. διὸ ἐπάγει. ἠέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι. τοῦτο δὲ κατὰ τοὺς γεωγράφους, αἰνίττεται ζοφῶδες εἶναι τὸ κλίμα τῆς κατὰ τοὺς κιμμερίους χώρας. ὃ εἰδικώτερον φησὶ καὶ τὸ, οὐδέ ποτ' αὐτοὺς ἠέλιος φαέθων ἐφορᾷ. ἔχουσι μὲν γὰρ ἥλιον εἰ καὶ οἱ τοῦ μύθου, ἀλλὰ γοῦν οἱ τῆς ἱστορίας κιμμέριοι, ὑφ' ἥλιον ὄντες, ὅτε καὶ ὑπὲρ γῆς. οὐ μὴν φαέθοντα ὅ ἐστι φαιδρὸν αὐτοῖς ἐπιλάμποντα. τὸ δὲ ἀκτίνεσσιν, ἢ πρὸς τὸ φαέθων ἀποδοτέον ἵνα ᾖ φαέθων ἀκτίνεσσιν ἥλιος, ἢ πρὸς τὸ δέρκεται. ἵνα δοκῇ βλέπειν ἥλιος ταῖς ἀκτῖσιν, ὡς οἷα καὶ ὀφθαλμοῖς. ἀναστείχειν δὲ ἢ στείχειν πρὸς οὐρανὸν ἥλιος λέγεται, διὰ τὴν κατὰ στοῖχον ὅ ἐστι τάξιν πορείαν αὐτοῦ. ὅθεν καὶ στοιχεῖον τῶν τις μεγάλων ἡμετέρων σοφῶν λέγει αὐτόν. τὸ δὲ ἐπὶ γῆν ἀπ' οὐρανόθεν προτράπηται, ἢ ἁπλοϊκῶς ἀντὶ τοῦ ἀποκλίνῃ, ὃ δύσει, ἢ μάλιστα κατὰ τοὺς σοφοὺς, ἀντὶ τοῦ, προτραπεὶς καὶ δικυλισθεὶς, κατέλθῃ. δι' οὗ φασι δείκνυται, ὡς οἶδεν ὁ ποιητὴς ὅτι φύσει μὲν καὶ ὡς δὴ ἑκούσιος ὁ ἥλιος, πορείαν ποιεῖται ἀπὸ δύσεως ἐπ' ἀνατολάς. ὅμως μέντοι ἄλλως, ὑπὸ τοῦ παντὸς ἀνθέλκεται δυσμέραν, καὶ τῇ ἀπλανεῖ ἄκων συγκαταδύνεται, καὶ προτρεπόμενος τῇ τοῦ παντὸς κινήσει, οὐχ ἑκὼν συγκαθέλκεται. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ μὲν ὁπότ' ἂν στείχῃσι πρὸς οὐρανὸν ἀστερόεντα, τῆς ἀνατολῆς ἐστι περίφρασις. δύσεως δὲ, τὸ, ὅτ' ἂν ἂψ ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανόθεν προτράπηται. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ, οὐδέποτ' αὐτοὺς ἠέλιος ἐπιδέρκεται, διασαφητικόν ἐστι τοῦ, ἠέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι. τῶν μὲν γὰρ ἄλλων, ἔστιν ὅτε κἂν εἰ ἡ νεφέλη καὶ ἀὴρ κατασκέπασι. κιμμερίοις δὲ, οὐδέποτε ἥλιος ἐφορᾷ. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, νὺξ ὀλοὴ, πρὸς διαστολὴν ἐρρέθη τῆς κατὰ φύσιν νυκτός. ἐκείνη γὰρ, ἀμβροσίη νὺξ λέγεται, καὶ πείθειν ἔχει ὡς ἀγαθὴ, κατὰ τὸ, ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι. ὅτι δὲ καὶ σωματικὴ νὺξ κατὰ τὸ, εἰ μὴ νὺξ δμήτειρα θεῶν ἐσάωσε, καὶ ὅτε νὺξ καὶ ἡ πυκνὴ νέφωσις ἦν καὶ ἠέρα φησὶν ὅμηρος κατὰ τὸ, ζεῦ πάτερ ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος υἷας ἀχαιῶν, οἱ παλαιοὶ δηλοῦσι. λέγοντες ὅτι καὶ τοῖς κιμμερίοις τοιαύτη νὺξ τέταται, ἤγουν ζοφώδης κατάστασις. ἀὴρ ἐπινέφελος, οὐ καθαρῷ ἡλίῳ λαμπόμενος. οὐ μὴν αὐτόχρημα νὺξ καθόλου ὡς ὁ κράτης ὑποτίθεται. πῶς γάρ φησιν εἶχον ζῆν.

Ὅτι ὁμήρου εἰπόντος ἱερήϊα τὰ ἐν ἅδου σφάγια ἐπὶ τῶν νεκρῶν, φασὶν οἱ παλαιοὶ οὐκ ὀρθῶς εἰρῆσθαι τοῦτο, ἐπὶ γὰρ νεκρῶν, τόμια φασὶ καὶ ἔντομα. ἐπὶ δὲ θεῶν, ἱερεῖα. εἶτα θεραπεύοντες, φασὶν ὅτι ἱερεῖα, καὶ ἁπλῶς τὰ θρέμματα. ἐν ἄλ-

λοις

λαις δὲ, ἀττικὴ λέγεται ἡ λέξις ἐπὶ τῶν ἁπλῶς σφαζομένων. Ὅτι καθὰ πρὸ βραχέων ἀττικὸν ἦν τὸ, κιμμερίων δῆμός τε πόλις τε ἀέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι, οὕτω καὶ νῦν τὸ, τοὺς δ' ἐπεὶ εὐχωλῇσί τε, ἔθνεα νεκρῶν ἐλλισάμην. ἔθνεα γὰρ νεκρῶν, τοὺς νεκροὺς λέγει. πρὸς δ καὶ οἰκείως ἔχει τὸ, τοὺς δ' ἐπεὶ ἐλλισάμην. Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ μετ' ὀλίγα, κατὰ τὸ περὶ τοῦ κεῖται σχῆμα τὸ, ψυχὴ Τειρεσίαο ἔχων σκῆπτρον, ὡς μικρὸν ὕστερον εἰρήσεται. ἐπιμελογικὸν δὲ τὸ, λιτῇσιν ἐλλισάμην. τοῦτο δὲ, καὶ γεύσεσθαι αἵματος φασὶν, ὡς καὶ ἐν τῇ πρὸ ταύτης ῥαψῳδίᾳ. εἰς τοῦτο δὲ εἰπόντες οἱ παλαιοὶ πῶς γεύονται καὶ λίσσεται εἰ μὴ προαισθάνονται πρὶν πίωσιν αἱ ψυχαί; λύουσιν οὖν, ὥς τε, καὶ διὰ τὸ εἰπεῖν ὡς τιμὴν τοῦτο ποιεῖ τῶν δεσποτῶν πλούτωνος δηλαδὴ καὶ περσεφόνης, ἐπαγγελλόμενος καὶ οὕτω δοκῶν ἐξαπατᾶν. Ὅτι ἐν μὲν τῷ, ζεὺς κελαινεφὴς, λέγεται τὸ νέφος. ἔστι γὰρ κελαινεφὴς ἐκεῖνος, ὡς τὰ νέφη μελαίνων τῇ πυκνώσει, νεφεληγερέτης γάρ. ἐν δὲ τῷ, μῆλα λαβὼν ἀπεδειροτόμησα εἰς βόθρον, ῥέε δ' αἷμα κελαινεφὲς, ἡ λέξις τὸ κελαινεφὲς δηλοῖ, ἤγουν τὸ μέλαν. ἐπεὶ καὶ μέλαν αἷμα φασὶ πολλαχοῦ. καὶ μὴν καὶ ζεὺς κελαινεφὴς κατὰ ἀλληγορίαν, ὁ μέλας ἰδεῖν καὶ οἱονεὶ αὐτὸς κελαινοφαὴς διὰ τὸ τοῦ νοῦ δυσθέατον. Ὅτι ἐν τῷ, αἱ δ' ἀγέροντο ψυχαὶ ὑπὲξ ἐρέβευς νεκύων κατατεθνειώτων, τοιοῦτόν ἐστιν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ τὸ κατατεθνειώτων καὶ ὁ πρὸς διασολήν τινα κεῖται ὡς καὶ ἐν ἰλιάδι φαίνεται. ῥηθείη δ' ἂν τὸ τοιοῦτον ἔπος ἀστείως, ὅτι πολλοί τινες ἀλιπεῖς καὶ λεπτόσαρκοι ὁμοῦ ἀγέροντο. τὸ δὲ ἐφεξῆς, ἁρμόσει πως εἰπεῖν ἐπὶ ζωγράφοις πάντα πανηγυρικὴν διαθησάντων, τὸ, νύμφαι τ' ἠΐθεοί τε πολύτλητοί τε γέροντες, παρθενικαί τ' ἀταλαὶ, νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι· πολλοὶ δ' οὐτάμενοι χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν ἄνδρες ἀρηΐφατοι βεβροτωμένα τεύχε' ἔχοντες. Ἐν τούτοις δὲ ὅρα ὅτι ταῖς νύμφαις, τοὺς ἠϊθέους ἀντιτίθετο διὰ ἡλικίας ταυτότητα. καὶ τοῖς πολυτλήτοις γέρουσι, τὰς ἀταλὰς παρθένους κατά τι ἀντιθετικὸν σχῆμα. εἰσὶ γὰρ ἀταλαὶ παρθένοι αἱ μηδὲν δυνάμεναι τλῆναι διὰ τὸ τῆς ἡλικίας ἁπαλόν. ὃ δὲ τοιοῦτον, τοῖς πολυτλήτοις ἀντίκειται. Τὸ δὲ νεοπενθέα θυμὸν, ἀπαιτεῖ τὰς μὴ νέας, παλαιοπενθεῖς εἶναι. Τὸ δὲ οὐτάμενοι, γενικῶς καὶ νῦν κεῖται ἐπί τε τῶν τιτρωσκομένων ἐπί τε τῶν βεβλημένων. οὐ γὰρ ἂν πιθανῶς εἴποι τις ὡς τῶν μὲν οὐταμένων ἦν τις φασία, τῶν δὲ βεβλημένων, οὔ. βεβροτωμένα δὲ τεύχεα, τὰ δοκοῦντα βεβροτῶσθαι, ὅ ἐστιν αἵματι μεμολύνθαι. Ἰστέον δὲ ὅτι φαντάσματα ἦν τὰ τοιαῦτα τῷ ὀδυσσεῖ. ἐπεὶ καὶ κλῆρος ἦν ἑλληνικὸς, τὸν ἀέρα εἴδωλα τῶν τεθνεώτων σκιώδη καὶ ἀμυδρὰ ἐκματτόμενον καὶ ὡς δὴ ἐν σκιαγραφίᾳ εἰκονικῇ τι ποιοῦντα, φαντάζειν οὕτω τοὺς βλέποντας. ὡς τόν τε γέροντα, τοιοῦτον εἶδος ἐμφαίνεσθαι ἀεί. καὶ τὸν βεβλημένον δὲ, τοιαύτην θέαν ἐνδείκνυσθαι αὐτῷ. καὶ τοὺς λοιποὺς, ὁμοίως. ὡς τι ἐκεῖνο βλέπεσθαι, ὃ καὶ ζώντων προεφαίνετο. τὴν σωματικὴν δηλαδὴ χροιὰν καὶ τὰ περὶ αὐτὸν ἐπιπολάζοντα πάθη. διὸ καὶ αἱ νεοφανεῖς νύμφαι, κατὰ νυμφικὸν σχῆμα προσπίπτουσι τοῖς τοῦ ὁρῶντος ὀφθαλμοῖς. καὶ οἱ πεσόντες νεοπενθεῖς, ἐν σκυθρωπῇ καταστάσει φαίνονται. καὶ οἱ ἐν ὅπλοις θανόντες, ὅμοια φαντάσσονται. καὶ οἱ θηρῶντες, ἐν κυνηγετικῷ σκιαγραφοῦνται σχήματι. καὶ ὁ μὲν συμμάχων προστάτης, ἀγγελλόμενον ἔχει περὶ ἑαυτὸν τὸ συμμαχικὸν, ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς δηλοῖ τὰ κατὰ τὸν ἀγαμέμνονα. καὶ αἱ τῶν βεβλημένων φαντασίαι μεθ' ὅπλων ἐμφαίνονται. καὶ αἱ τῶν γερόντων ῥικναί. καὶ αἱ τῶν κατεφθιόντων, συγναί. ὥσπερ δὴ τὰ καὶ ἐν ὀνείροις. διὸ καὶ ἡ τῆς μητρὸς τοῦ ὀδυσσέως ψυχὴ μετ' ὀλίγα, σκιᾷ εἴκελον ἢ καὶ ὀνείρῳ ἔπτατο ὑπεκφεύγουσα. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ, ψυχὴ ὡς ὄνειρος ἀποπταμένη πεπότηται. ὅθεν καὶ τὸν αἴαντα οὐδ' ἂν εἴποι καὶ πάθοι ὀδυσσεὺς, μεταβάλλει ἐν ᾅδου τῆς μήνιδος, ἐσχηματισμένον κατὰ τὴν αὐτοῦ διάθεσιν. ὅτε δηλαδὴ ἦν ἐν τοῖς ζῶσι. καὶ τοιαῦτα μὲν καὶ ταῦτα. τὰ δὲ ἐφεξῆς τοῦ ὁμήρου, θορύβου δηλωτικά. φασὶ γὰρ ὡς πολλοὶ περὶ βόθρον ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος θεσπεσίῃ ἰαχῇ. ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ᾕρει, τουτέστι χλωροποιόν. ὠχρότητος ποιητικόν. ὥσπερ καὶ νωθροὶ νόσοι παρ' ἱπποκράτει, οἱ νωθροποιοί. καὶ τυφλὸν ὁ ἔρως ἤγουν τυφλοποιόν, ἐπεὶ καὶ τυφλώττει τὸ φιλοῦν περὶ τὸ φιλούμενον. Ἰστέον δὲ ὅτι τὰ ῥηθέντα ὁμηρικὰ ἓξ ἔπη, τὸ, νύμφαι τ' ἠΐθεοί τε καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ, ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ᾕρει, ἀθετοῦσιν οἱ παλαιοί. οὔπω γάρ φασι καιρὸς τοῦ ἔρχεσθαι, καὶ οὐδὲ δυνατὸν τὰς ψυχὰς φέρειν σωμάτων πληγάς. οἱ δὲ λυτικοὶ, περὶ μὲν τῶν πληγῶν, λαλοῦσιν ὡς ἀνωτέρω ἐγράφη. περὶ δὲ τοῦ μήπω καιρὸν εἶναι προσιέναι τῷ βόθρῳ ψυχὰς, φασὶν ὡς προκατακεφαλαίωσις ταῦτα τῶν ῥηθησομένων εἰσί. ταὐτὸν δ' εἰπεῖν, δηλοῦσα προέκθεσις ὡς οὐκ ἔρχονται νῦν ἀλλ' ὕστερον ἐλεύσονται. Ὅτι ἔστι καὶ ὧδε σχῆμα τὸ κατὰ τὸ σιωπώμενον ἐν τῷ, ἐκέλευσα μῆλα δείραντας κατακῆαι πυρὶ πάντως. ὅπερ ἐπιφέρονται οἱ περὶ τὸν ὀδυσσέα, εἰ καὶ ὁ ποιητὴς αὐτὸ σιωπᾷ. Ὅτι ξίφος ἐκφοβεῖ καὶ τοὺς νέκυας, καὶ οὐκ ἐᾷ αἵματος ἆσσον ἐλθεῖν πρὸ τοῦ τειρεσίου. ἐφοβεῖτο δὲ οὕτω καὶ πρὸ τούτων καὶ ἡ κίρκη ὡς ἐν τοῖς περὶ ἐκείνης ἐφάνη.

Πρώτη δὲ ψυχὴ Ἐλπήνορος ἦλθεν ἑταίρου,
Οὐ γάρ πω ἐτέθαπτο ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης.
Σῶμα γὰρ ἐν μεγάρῳ Κίρκης κατελείπομεν ἡμεῖς
Ἄκλαυτον καὶ ἄθαπτον, ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἔπειγε.

Ὅτι δόξα ἦν τοῖς ἕλλησι τὰς τῶν ἀθάπτων ψυχὰς μὴ ἀναμίγνυσθαι ταῖς λοιπαῖς, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς νεκυίαις ἐπικλώσεσιν, ἐμφαίνεσθαί τε πλανωμένας ἔξω χοῦς γενόμενα, ἢ προλέγειν

Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν, ἐλέησά τε θυμῷ.
Καί μιν φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδων.
Ἐλπῆνορ, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα;
Ἔφθης πεζὸς ἰὼν, ἢ ἐγὼ σὺν νηῒ μελαίνῃ.
Ὣς ἐφάμην. ὁ δέ μ' οἰμώξας ἠμείβετο μύθῳ.
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Ἆσέ με δαίμονος αἶσα κακὴ, καὶ ἀθέσφατος οἶνος.
Κίρκης δ' ἐν μεγάρῳ καταλέγμενος, οὐκ ἐνόησα
Ἄψορρον καταβῆναι ἰὼν ἐς κλίμακα μακρήν.
Ἀλλὰ καταντικρὺ τέγεος πέσον, ἐκ δέ μοι αὐχὴν
Ἀστραγάλων ἐάγη. ψυχὴ δ' ἄϊδόσδε κατῆλθε.
Νῦν δέ σε τῶν ὄπιθεν γουνάζομαι οὐ παρεόντων,
Πρός τ' ἀλόχου καὶ πατρὸς, ὅς ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα,
Τηλεμάχου θ', ὃν μοῦνον ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπες.
Οἶδα γὰρ ὡς ἐνθένδε κιὼν δόμου ἐξ Ἀΐδαο,
Νῆσον ἐς Αἰαίην σχήσεις εὐεργέα νῆα.
Ἔνθα σ' ἔπειτ' ἄναξ κέλομαι μνήσασθαι ἐμεῖο.
Μή μ' ἄκλαυτον ἄθαπτον ἰὼν ὄπιθεν καταλείπειν
Νοσφισθεὶς, μή τι τοι θεῶν μήνιμα γένωμαι.
Ἀλλά με κακκῆαι σὺν τεύχεσιν ἅσσά μοι ἔστι,
Σῆμά τέ μοι χεῦαι πολιῆς ἐπὶ θινὶ θαλάσσης
Ἀνδρὸς δυστήνοιο καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.
Ταῦτα κέ μοι τελέσαι, πῆξαί τ' ἐπὶ τύμβῳ ἐρετμὸν,
Τῷ καὶ ζωὸς ἔρεσσον ἐὼν μετ' ἐμοῖς ἑτάροισιν.
Ὣς ἔφατ'. αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον.
Ταῦτά τοι ὦ δύστηνε τελευτήσω τε, καὶ ἔρξω.
Νῶϊ μὲν ὡς ἐπέεσσιν ἀμειβομένω στυγεροῖσιν
Ἥμεθ', ἐγὼ μὲν ἄνευθεν ἐφ' αἵματι φάσγανον ἴσχων,
Εἴδωλον δ' ἑτέρωθεν ἑταίρου πόλλ' ἀγόρευεν.
Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ μητρὸς κατατεθνηκυίης,
Αὐτολύκου θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀντίκλεια,
Τὴν, ζωὴν κατέλειπον ἰὼν ἐς Ἴλιον ἱρήν.
Τὴν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν ἐλέησά τε θυμῷ.
Ἀλλ' οὐδ' ὣς εἴων προτέρην πυκινόν περ ἀχεύων
Αἵματος ἆσσον ἴμεν, πρὶν Τειρεσίαο πυθέσθαι.

τι μαντικῶς διὰ τὸ μή πω γενέσθαι τὸ λίθας ὥς καὶ πόμα φασὶν οἱ ἄδου ἐστὶν οἱ μεθ' ὅμηρον. ἐλπήνωρ γοῦν ἐνταῦθα ὁ πρὸ ὀλίγων ῥηθεὶς ὅπου ἡ ἀναλογία. κατὰ τὸ ῥηξήνωρ ἀγήνωρ ἐλεφήνωρ προθοήνωρ αἰτήνωρ καὶ τὰ ὅμοια, τοιοῦτος ἐν ἄδου τῷ ὀδυσσεῖ φαίνεται. φασὶ γὰρ ἡ ποίησις οὕτω. πρώτη δὲ ψυχὴ ἐλπήνορος ἦλθεν ἑταίρου. οὐ γάρ πω ἐτέθαπτο. σῶμα γὰρ ἐν κίρκης μεγάρῳ ἐλέλειπτο ἄκλαυστον καὶ ἄθαπτον, ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἔπειγε. καὶ μετ' ὀλίγα, γουνάζεται περὶ ἑαυτοῦ, εἰπὼν πρὸς ὀδυσσέα. νῦν δέ σε τῶν ὄπιθεν γουνάζομαι οὐ παρεόντων, καὶ ἑξῆς. εἶτα καὶ μαντικῶς εἰπὼν ὅτι οἶδεν ὡς ἐνθένδε κιὼν, νῆσον ἐς αἰαίην σχήσεις εὐεργέα νῆα, κέλεται μνήσασθαι αὐτοῦ τὸν ὀδυσσέα. μή με γάρ φησιν ἄκλαυτον ἄθαπτον ἰὼν ὄπιθεν καταλείπειν νοσφισθεὶς, μή τι τοι θεῶν μήνιμα γένωμαι. ἀλλά με κακκῆαι ὅ ἐστι κατάκαυσον, σὺν τεύχεσιν ἅσσά μοι ἐστί. σῆμά τέ μοι χεῦαι πολιῆς ἐπὶ θινὶ θαλάσσης, ἀνδρὸς δυστήνου καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι. πῆξαί τ' ἐπὶ τύμβῳ ἐρετμὸν, τῷ καὶ ζωὸν ἔρεσσον ἐὼν μετ' ἐμοῖς ἑτάροισι. καὶ ὅρα ὅτι κατὰ τὰ προφρασμένα, οὐδὲ ἐν ἄδου φησὶν ἄγερσον ὁ ἐλπήνωρ. οὐ μόνον ὅτι ἀφελῶς περὶ αὐτοῦ λέγειν ἀξιοῖ, ἀλλὰ καὶ ὅτι εἰς οὐδὲν χρήσιμον ζητεῖ τὸ τύμβου χῶμα ἐπὶ θινὶ θαλάσσης καὶ τὴν ὡσανεὶ δῆθεν τοῦ ἐρετμοῦ ἀναστήλωσιν. ποίοις γὰρ ἐσομένοις ἔμελλε τὸ σῆμα φαίνεσθαι ἐν παράπλῳ ὑπὲρ ἀοίκητος ἡ τῆς κίρκης νῆσος ἐστὶ ὡς ὑπονοεῖται; εἰ μὴ ἄρα ἐμφαίνει δῆθεν τούτων ὁ ποιητὴς, ψευδῆ μὲν εἶναι τὸν ὠκεανισμὸν ἢ ὅλως ἐκτοπισμὸν τῆς νήσου αἰαίης, ἀληθῶς δὲ ἐν τόποις περιπλεομένοις κεῖσθαι αὐτήν. Ὅρα δὲ ὅτι σῶμα καὶ νεκρὸν τὸ νεκρωθὲν λέγει οὐ μὴν δέμας. χρῆσις δὲ σώματος οὐ πάνυ συνήθης οὐδὲ μὴν ἐσφαλμένη, ἐν τῷ. τῶν δὲ εἰκόνων, τὰ μὲν σώματα ἦν κυπαρίσσινα. αἱ δὲ κεφαλαὶ, χρυσοεργεῖς. ἐλεφάντιναι καὶ χρυσῷ διακεκοσμημέναι. τὸ δὲ ἐπιξύλιον, ἐκ χρυσοῦ τὸ ὅλον. Τὸ δὲ ἐν κίρκης μεγάρῳ, ἁπλῶς ἐγράφη, τὸ γὰρ δηλαδὴ ἐν κίρκης οἴκῳ ἦν, ἐλλιπῶς ἔχει κατὰ ἀττικισμόν. Τὸ δὲ ἄκλαυτον, οἱ μεθ' ὅμηρον καὶ ἄκλαυστον γράφουσι. Τὸ δὲ ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἔπειγε, καὶ παροιμιῶδές ἐστιν ἐπὶ τῶν ἀναγκαίων προτιμωμένων τῶν μὴ τοιούτων. ὥσπερ καὶ τὸ, μή τι τοι θεοῦ μήνιμα γένωμαι, ἐπὶ τῶν παρακαλουμένων μὴ ἀδικεῖν. Τὸ δὲ τῶν ὄπιθεν γουνάζομαι, ἐφερμηνευτικὸν ἑξῆς αὐτίκα τὸ, οὐ παρεόντων. τούτου δὲ αὖθις, τὸ, πρός τε ἀλόχου καὶ πατρὸς

πατρὸς καὶ Τηλεμάχου. ἵνα ὄπισθεν μὲν εἶεν, οἱ μὴ παρόντες. μὴ παρόντες δὲ, ἡ ἄλοχος καὶ ὁ υἱὸς καὶ ὁ πατὴρ τὰ ὄντως φίλτατα ἐν τῇ Ἰθάκῃ τοῦ Ὀδυσσέως. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν τὸ, νῦν δέ σε τῶν ὄπισθεν γουνάζομαι, ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ τῶν μελλόντων. τοῦ ἰδεῖν δηλονότι τὴν ἄλοχον καὶ τὸν πατέρα καὶ τὸν υἱὸν, ὃν μόνον ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπες. δῆλον δὲ ὅτι ἐν τῷ γουνάζομαι τῶν ὄπισθεν, ἀπὸ κοινοῦ λειπτέον τὴν πρὸς πρόθεσιν. ὡς δηλοῖ τὸ, πρός τ' ἀλόχου. καὶ ὅτι διὰ μέτρου ἀνάγκην, ὄπιθεν ἐνταῦθα ἔφη κατὰ ἔνδειαν τοῦ σίγμα ὡς καὶ ἐν τῷ, ἄκλαυτον ἰὼν ὄπιθεν καταλείπειν. Τὸ δὲ σχήσεις νῆα, καὶ νηῒ ἀντὶ τοῦ ἐλλιμενίσεις. Τὸ δὲ νοσφισθεὶς, ἀντὶ τοῦ νόσφι γενόμενος. χωρισθεὶς. ὑποχωρήσας. Τὸ δὲ σῆμα εἰ καὶ μοναχοῦ τάφον δηλοῖ ὡς κἀνταῦθα, ἀλλὰ γενικῷ λόγῳ, τὸ ἁπλῶς σημεῖον ἑρμηνεύει ὃ καὶ συγγενές ἐστι τῷ τεκμηρίῳ. χρῆσις δὲ τούτου καὶ ἐν τῷ, σῆμα δέ τοι ἐρέω. τουτέστι γνώρισμα, ὁποῖον δή τι καὶ τὸ ἀνάχωμα τοῦ τάφου. σημεῖον ὂν καθὰ καὶ μνῆμα καὶ μνημεῖον ἤγουν μνημοσύνη, τοῦ ἐπὶ νεκρῷ αὐτὸ γενέσθαι. Τοῦ δὲ ὡς ἐρρέθη γενικοῦ σήματος, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα παράγωγα. ἐν ἐκείνοις δὲ, καὶ παράσημος ὁ ἀδόκιμος, ὡς ἀπὸ νομίσματος. ὃ κίβδηλον ὂν, παράσημον ἐκαλεῖτο. εἰ καὶ ὕστερον διεδέξατο καὶ ἡ τοιαύτη λέξις δηλοῦν τὰ βασιλικὰ παράσημα ἢ καὶ ἄλλως ἀρχοντικά. Τὸ δὲ ἀνδρὸς δυστήνοιο, καινότερον πέφρασται, τὸ γοῦν κοινὸν, οὕτω σῆμά τί μοι χεῦαι ἀνδρὶ δυστήνῳ. αἴτιον δὲ καὶ νῦν, ἡ τῆς δοτικῆς καὶ γενικῆς φιλίωσις. δῆλον δ' ὅτι πολλῶν καὶ τοιούτων καὶ ἀλλοίων καινότερον φραζομένων παρά τε ἄλλοις καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ, οὐκ ἔστι κατὰ τὸ ἐπὶ τῶν οὕτω σχηματιζομένων, σολοικισμὸν εἴτουν βαρβαρισμὸν κατακρίνειν. κέκριται δὲ σολοικοφανῆ τε σχήματα καλεῖν ταῦτα, καὶ ἁπλῶς οὕτω σχήματα. πᾶν μὲν γάρ φασι τοιοῦτον λάλημα ἤγουν σχῆμα, ἁμάρτημά ἐστιν ἑκούσιον διὰ τέχνην ἢ ξενοφωνίαν ἢ καλλωπισμόν. σολοικισμὸς δὲ, ἁμάρτημα ἀκούσιον ἐξ ἀμαθίας λαληθὲν παρὰ ὄνομα ἢ ῥῆμα ἢ ἄλλό τι ὧν λέγουσιν οἱ τεχνικοί. ἐπὶ τούτοις ὅρα καὶ ὅτι σῆμα καὶ τύμβος, ταὐτὰ νοοῦσι πολυωνυμίας λόγῳ σὺν καὶ τῷ τάφῳ καὶ τῷ μνήματι. τούτων δὲ, τύμβος μὲν, καθ' αὑτόν ἐστι. τὰ δὲ λοιπὰ τρία, σχίζονται διὰ ὁμωνυμίας, εἴγε σῆμα καὶ μνῆμα καὶ τάφος οὐκ ἀεὶ τύμβον δηλοῦσιν. ἀλλὰ τὸ μὲν καὶ σημεῖον, τὸ δὲ μνήμης, τὸ δ' ἐκπλήξεως ἀναλαμβάνονται. ὅτι μέντοι ταυτίζονται πολυωνυμικῶς, τότε σήματος μὲν οὐ παρῆκται λέξις. τῶν δ' ἄλλων, τάφου μὲν παρώνυμον σὺν ἄλλοις, καὶ ὁ ἐπιτάφιος λόγος ἢ ἀγών. τύμβου δὲ, ὁ ἐπιτύμβιος. μνήματος δὲ ὁ μνηματίτης. δοκεῖ δὲ ταῦτα, καὶ μᾶλλον ὅτ' ἂν ἐν λόγοις θεωρῆται, εἰς ταυτὸν ἥκειν τοῖς ὕστερον καλουμένοις ἐπικηδείοις καὶ θρήνοις. ὧν διαφορά. καθότι θρῆνος μέν φασιν ᾄδεται παρ' αὐτῇ τῇ συμφορᾷ πρὸ ταφῆς καὶ μετὰ ταφὴν καὶ κατὰ τὸν ἐνιαύσιον χρόνον τοῦ κήδεος, ᾀδόμενος ὑπὸ θεραπαινίδων καὶ τῶν σὺν αὐταῖς. ὁ δὲ ἐπικήδειος, ἔπαινός ἐστι τοῦ τελευτήσαντος, μετά τινος μετρίου σχετλιασμοῦ. ὥς τι συγγενῶς ἔχει ὁ ἐπικήδειος λόγος, τῷ μνηματίτῃ καὶ ἐπιταφίῳ. οἱ μέντοι θρῆνοι, διεκπίπτουσιν εἰς ἀλλόφυλον, προσοικοῦντες αὐτοὶ τοῖς παρ' Ὁμήρῳ ἀοιδοῖς θρήνων ἐξάρχοις. οἷς ἐοίκασι, καὶ οἱ τὸν ἐλεγεῖον ᾄδοντες, εἴγε παρὰ τὸ ἔλεγον ὁ ἐλεγεῖος παράγεται στίχος. καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦτα. Ἐν τοῖς ὁμηρικοῖς δὲ, κεῖται καί τι νόημα λυπηρόν τι καὶ ἀστεῖον, ἄλλως μέν τοι καὶ ἄλλως, ἐν τῷ, Ἐλπῆνορ, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα; ἔφθης πεζὸς ἰὼν ἢ ἐγὼ σὺν νηῒ μελαίνῃ. Ὀδυσσεὺς μὲν γὰρ, δακρύσας καὶ ἐλεήσας ἔφη οὕτως. ὡς δηλοῖ τὸ, τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν ἐλέησά τε θυμῷ. οἰκτροῦ γὰρ ταῦτα ῥήματα. ὁ μέντοι ἀκροατὴς διαχυθεὶς, μειδιάσοι ἂν ἐπὶ τῷ νοήματι. ὡς τοῦ πεζοῦ δῆθεν Ἐλπήνορος, παραδραμόντος τάχα τὸν πλέοντα. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι φιλοίκτου μὲν ἀνδρὸς τὸ, τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν ἐλέησά τε θυμῷ. βλαβέντος δ' ἐκμαθὴς τὸ, ἆσέ με δαίμονος αἶσα κακὴ καὶ ἀθέσφατος οἶνος. Ἐλπήνωρ δὲ τοῦτο λέγει, ἀφηγούμενος ὡς διὰ μέθην καθὰ καὶ προεγράφη καταπεσὼν τέγεος, ἐξετραχηλίσθη. κακὴν δὲ αἶσαν λέγει, τὴν ἀντιδιαστελλομένην ἀγαθῇ τύχῃ. ταυτὸν δ' εἰπεῖν, ἀγαθῷ δαίμονι. Ὅτι τὸ ἔλεγχόν τινα ἔχει ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ἐδηλώθη, τὸ, εἴδωλον δ' ἑτέρωθεν ἑταίρου πολλ' ἀγόρευεν. Ὅτι διδάσκων ὁ ποιητὴς προτιμᾶσθαι τῶν ἰδίων τὰ συμφέροντα, πλάττει τὸν καρτερικὸν Ὀδυσσέα οἰκτιζόμενον μὲν ἐπὶ τῇ μητρὶ φανείσῃ, καὶ πυκινὸν ἀχεύοντα, μὴ ἐῶντα δὲ ὅμως αἵματος ἆσσον ἐλθεῖν αὐτὴν, πρὶν Τειρεσίαο πυθέσθαι. Αὐτολύκου δὲ γενεαλογεῖ ὁ ποιητὴς Ἀντίκλειαν τὴν τοῦ Ὀδυσσέως μητέρα. ἣν ὅτι κατέλιπε ζῶσαν, ἐν τοῖς μετὰ ταῦτά που δηλωθήσεται. πυκινὸν δὲ ἀχεύειν ὥσπερ καὶ πυκινὸν ἄχος, ἤτοι κατὰ συνοχὴν καὶ μὴ ἀραιῶς ἐκ διαλειμμάτων, ἢ ἐπεὶ διαχεῖ μὲν ἡ χαρὰ πυκνοῖ δὲ καὶ συστέλλει ἡ λύπη.

Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Θηβαίου Τειρεσίαο
Χρύσεον σκῆπτρον ἔχων, ἐμὲ δ' ἔγνω καὶ προσέειπε.
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Τίπτ' αὖτ' ὦ δύστηνε λιπὼν φάος ἠελίοιο
Ἤλυθες, ὄφρα ἴδῃς νέκυας καὶ ἀτερπέα χῶρον;
Ἀλλ' ἀποχάζεο βόθρου. ἄπισχε δὲ φάσγανον ὀξὺ,

Ὅτι καὶ αἱ λοιπαὶ τῶν τεθαμμένων ψυχαὶ μὴ πιοῦσαι χοῆς καὶ αἵματος, οὔτε ἐπεγίνωσκον οὔτε τι προσεφώνουν ἀλλ' ἐλθοῦσαι ἀνεχώρουν ὀπίσω καθὰ μετ' ὀλίγα ὁ Τειρεσίας ἐρεῖ δίχα γε ὡς ἐρρέθη τοῦ Ἐλπήνορος τοῦ μή πω ταφέντος.

Αἵματος ὄφρα πίω, καί τοι νημερτέα εἴπω.
Ὣς φάτ', ἐγὼ δ' ἀναχασσάμενος, ξίφος ἀργυρόηλον
Κουλεῷ ἐγκατέπηξ'. ὁ δ' ἐπεὶ πίεν αἷμα κελαινόν,
Καὶ τότε δή μ' ἐπέεσσι προσηύδα μάντις ἀμύμων·
Νόστον δίζηαι μελιηδέα φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
Τὸν δέ τοι ἀργαλέον θήσει θεός. οὐ γὰρ ὀΐω
Λήσειν ἐννοσίγαιον, ὅτι κότον ἔνθετο θυμῷ,
Χωόμενος ὅτι οἱ υἱὸν φίλον ἐξαλάωσας.
Ἀλλ' ἔτι μέν κε καὶ ὣς κακά περ πάσχοντες ἵκοισθε,
Αἴκ' ἐθέλῃς σὸν θυμὸν ἐρυκακέειν καὶ ἑταίρων,
Ὁππότε κεν πρῶτον πελάσῃς εὐεργέα νῆα
Θρινακίῃ νήσῳ, προφυγὼν ἰοειδέα πόντον,
Βοσκομένας δ' εὕρῃς τε βόας καὶ ἴφια μῆλα
Ἠελίου, ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει.
Τὰς εἰ μέν κ' ἀσινέας ἐάᾳς, νόστου τε μέδηαι,
Καί κεν ἔτ' εἰς Ἰθάκην κακά περ πάσχοντες ἵκοισθε.
Εἰ δέ κε σίνηαι, τότε τοι τεκμαίρομ' ὄλεθρον
Νηΐ τε καὶ ἑτάροις. αὐτὸς δ' εἴπερ κεν ἀλύξῃς,
Ὀψὲ κακῶς νεῖαι, ὀλέσας ἄπο πάντας ἑταίρους,
Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης. δήεις δ' ἐν πήματα οἴκῳ,
Ἄνδρας ὑπερφιάλους, οἵ τοι βίοτον κατέδουσιν,
Μνώμενοι ἀντιθέην ἄλοχον καὶ ἕδνα διδόντες,
Ἀλλ' ἦτοι κείνων γε βίας ἀποτίσεαι ἐλθών.
Αὐτὰρ ἐπὴν μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσι
Κτείνῃς ἠὲ δόλῳ ἢ ἀμφαδὸν ὀξέϊ χαλκῷ,
Ἔρχεσθαι δὴ ἔπειτα λαβὼν εὐῆρες ἐρετμόν,
Εἰσόκε τοὺς ἀφίκηαι, οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν
Ἀνέρες, οὐδέ θ' ἅλεσσι μεμιγμένον εἶδαρ ἔδουσιν,
Οὐδ' ἄρα τοί γ' ἴσασι νέας φοινικοπαρῄους,
Οὐδ' εὐήρε' ἐρετμά, τά τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται,
Σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδές, οὐδέ σε λήσει.
Ὁππότε κεν δή τοι ξυμβλήμενος ἄλλος ὁδίτης
Φήῃ ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ,
Καὶ τότε δὴ γαίῃ πήξας εὐῆρες ἐρετμόν,
Ῥέξας ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἄνακτι,
Ἀρνειὸν ταῦρόν τε, συῶν τ' ἐπιβήτορα κάπρον,
Οἴκαδ' ἀποστείχειν. ἔρδειν θ' ἱερὰς ἑκατόμβας
Ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν
Πᾶσι μάλ' ἑξείης. θάνατος δέ τοι ἐξ ἁλὸς αὐτῷ
Ἀβληχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται, ὅς κέ σε πέφνῃ
Γήραϊ ὕπο λιπαρῷ ἀρημένον. ἀμφὶ δὲ λαοὶ
Ὄλβιοι ἔσσονται. τά δέ τοι νημερτέα εἴρω.

φάντος, ἀλλ' ὁ τειρεσίας καὶ μὴ πιὼν αἵματος, ἐπιγινώσκει τὸν ὀδυσσέα, καὶ προσφωνεῖ ὁμιλητικῶς. καὶ τοῦτό ἐστιν αὐτῷ διάφορον πρὸς τὰς ἄλλας ψυχὰς ὡς πεπνυμένου πρὸς σκιάς. ἰδίως δὲ ὅμως τὴν ἐπιφερομένην ὕλην καὶ αὐτὸς, τὸ ξίφος δηλαδὴ, ἀναχωρεῖν τι τοῦ βόθρου κελεύει τὸν ὀδυσσέα, καὶ τὸ φάσγανον ἀπίσχειν ὅ ἐστιν ἄπο ἔχειν, ἤτοι ἀφιστᾶν. ἵνα πιὼν, εἴπῃ τὰ ἀληθῆς. ὥστε καὶ ὁ τειρεσίας εἰ καὶ γνωρίζει πρὸ τοῦ πιεῖν, ἀλλ' οὐ μαντεύεται. μισθὸν δὲ αὐτὸ τὸ πιεῖν αἰτεῖ διδόασιν. ἐν τούτοις δὲ τὸν σεμνὸν τειρεσίαν σχῆμα τι καινῷ ἐξαγγέλλει ὡς καὶ προσδηλῶσαι. καινὸν δὲ φάζων τὸ καινὸν, ὡς ἡ ποιητικὴ δηλοῖ φράσις, ἔχουσα οὕτως. ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ θηβαίου τειρεσίαο, χρύσεον σκῆπτρον ἔχων. ἐμὲ δ' ἔγνω καὶ προσέειπεν. ἔδει μὲν γὰρ εἰπεῖν, ψυχὴ τειρεσίαο χρύσεον σκῆπτρον ἔχουσα. καὶ οὐκ ἦν οὐδ' οὐ τοῦτο κώλυμα τῷ μέτρῳ. ἀποδέδωκε δὲ ὅμως πρὸς τὸ σημαινόμενον ἐστι, ὁ τειρεσίας. οὕτω δέ πως ἐστι καὶ τὸ ἐπὶ τῆς τοῦ ὀδυσσέως μητρὸς, καινῶς ἐσχημάτισεν, εἰπών. ἦλθε ψυχὴ μητρὸς ἀντίκλεια. ἤγουν ἥτις ἐστὶν ἡ μήτηρ ἀντίκλεια. πρὸς δὲ τὸ ψυχὴ τειρεσίου ἔχων σκῆπτρον, ὅμοιόν ἐστι, ἔτι ἀθηναίη ἀνίαρ ἦν. δηλοῖ δὲ ὁ ποιητὴς, ὡς οὐκ ἐχρῆν εἰπεῖν ἐνταῦθα ψυχὴ τειρεσίου, ἐπεὶ αὗται μὲν εἴδωλα καὶ σκιαὶ ἀΐσσουσιν ὁ δὲ πέπνυται, ἀλλὰ ἔδει τειρεσίαν εἰπεῖν. διὸ εἰπὼν ψυχὴ, ἐπάγει τὸ οἰκεῖον, ἤγουν τὸ ἔχων, ὁ τειρεσίας δηλαδὴ οὐχ ἡ ψυχὴ τοῦ τειρεσίου. ἃ δέ γε προσεῖπεν ὁ τειρεσίας τὸν ὀδυσσέα, εἰσὶ ταῦτα. διογενὲς λαερτιάδη πολυμήχαν' ὀδυσσεῦ. τίπτ' αὖτ' ὦ δύστηνε λιπὼν φάος ἠελίοιο, ἤλυθες ὄφρα ἴδῃς νέκυας καὶ ἀτερπέα χῶρον; ἀλλ' ἀποχάζεο βόθρου. ἄπισχε δὲ φάσγανον ὀξὺ, αἵματος ὄφρα πίω καί τοι νημερ

ἡμαρτία εἴπω. ἁρμόττει δὲ τὸ, τί ποτε λιπὼν φάος ἠελίοιο ἤλυθες καὶ ἑξῆς ὁ στίχος ὅλος, ῥηθῆναι ὅτε τις ἀγαθοῦ τόπου φαῦλον ἀλλάξηται. Ἰστέον δὲ ὅτι συχνὰ ὁ ποιητὴς ἀπορεῖ περὶ τῆς εἰς ᾅδην καθόδου τοῦ Ὀδυσσέως διὰ τὸ ἄγαν μυθῶδες. ἐνταῦθα μὲν γὰρ ὁ Τειρεσίας, ἔφη. τί δ' αὖτ' ὦ δύστηνε, καὶ τὰ ἑξῆς. Ὀδυσσεὺς δὲ πρὸ τούτου, ἐπίστευσεν ὅτι εἰς ᾅδην οὔπω τις ἀφίκετο νηῒ μελαίνῃ. ἡ δὲ μήτηρ Ἀντίκλεια ἐν τοῖς ἑξῆς ἐρωτᾷ. τέκνον ἐμὸν, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον; καὶ Ἀχιλλεὺς ὁμοίως. σχέτλιε, πῶς ἔτλης ᾅδόσδε κατελθέμεν; ἔνθα καὶ τὸ τοῦ πράγματος αἰνὸν ὑποσημαινόμενος ὁ ποιητὴς, φησί. σχέτλιε τίπτ' ἔτι μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μήσεαι ἔργον; δηλῶν, ὡς καὶ ἄλλα μὲν ἐτόλμησε πολλὰ Ὀδυσσεὺς παρακινδυνεύσασθαι. τοῦτο δὲ, τῶν ἄλλων ἐστὶ παρατολμότερον. χρύσεον δὲ σκῆπτρον, φανταστικῶς μὲν ὁ μῦθος τῷ Τειρεσίᾳ δίδωσι. τιμᾷ δὲ ὅμως αὐτὸν, δῆθεν τὸ εἰσάγειν μαντικόν. ἀμύμονα γοῦν μάντιν αὐτὸν μετ' ὀλίγα ἐρεῖ. εἰκασθήσεται δὲ τοιούτῳ παραδείγματι, ὁ πρὸς μόνην φαντασίαν κιβδήλως χρυσοφορῶν ὥσπερ καὶ ὁ ἀξιῶν μὴ φόβον ἔχειν παθεῖν ἵνα μεγάλα βλάπτοι, δοκοίη ἂν καὶ αὐτὸς λέγειν κατὰ νόμον, ἄπισχε φάσγανον ὀξὺ αἵματος ὄφρα πίω. ἔγωγε μὴ ἐκφοβῇ ἵνα ἀδεῶς βλάπτοιμι. Ὅτι νόστον δυσχερῆ δηλοῖ τὸ, νόστον δίζηαι μελιηδέα, τὸν δέ τοι ἀργαλέον θήσει θεός. οὐ γὰρ ὀΐω λήσειν αὐτὸν, ὅ τοι κότον ἔνθετο θυμῷ χωόμενος. Ὀδυσσεὺς δὲ ταῦτα διηγεῖται περὶ ἑαυτοῦ, μαθὼν ἐκ τοῦ Τειρεσίου ὡς ἐγκοτοῦντα ἔχει τὸν Ποσειδῶνα τὸν τοῦ Ἀλκινόου καὶ τῆς Ἀρήτης πρόγονον. ἐπεὶ δὲ τοῦτο ἐμποδὼν αὖ κατὰ ἐδόκει γενέσθαι πρὸς τὸν οἴκαδε πλοῦν, οὐ γὰρ ἂν οἱ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν ἐκείνου ἐγκοτούμενον ῥᾳδίως ἀποπέμψαι, ἐπάγει καὶ ὅτι ἀλλὰ καὶ ὥς κε κακά περ πάσχοντες, ἵκοισθε ἂν εἰς πατρίδα εἰ τῶν ἠελίου βοῶν ἀπόσχοισθε. εἰ δὲ μὴ τοῦτο, οὐκέτι αὖ πάντες ἀλλὰ σὺ μόνος εἴπερ ἀλύξῃς ὀψὲ κακῶς νοστήσεις ὀλέσας ἄπο πάντας ἑταίρους νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης. ὃ δὴ καὶ γίνεται. οὕτω τὴν γοῦν κατὰ πεπρωμένον, πείθει τοὺς Φαίακας πρὸς ἑαυτοῦ εἶναι ὡς ἤδη πληρουμένων ὧν ὁ Τειρεσίας ἔφη, καὶ οἷς δὲ εἶπεν ὅτι ἀργαλέον θήσει θεὸς τὸν νόστον ἢ μὴν καὶ ἀδύνατον. εἰ δὲ μελιηδὴς ὡς ἐρρέθη ὁ νόστος, εἰκότως καὶ τὸ κατὰ τρυφὴν ἡδὺ, νόστιμον λέγεται. Τὸ δὲ θήσει θεὸς, ἐτυμολογικόν ἐστιν, ἐκ τοῦ θῶ γὰρ ὁ θεός. ὥσπερ καὶ τὸ, κότον ἔνθετο θυμῷ. κότος γὰρ, ἐκ τοῦ κεῖσθαι. ὃ ταυτόν ἐστι κατὰ τίθεσθαι. Ὅτι ἐν ἄλλοις εἰπὼν ὄμ' ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν, ἐνταῦθα φησίν. ὅς οἱ υἱὸν φίλον ἐξαλάωσεν, ἄλλως μὲν συντάξας ἐκεῖ, ἄλλως δὲ ἐνταῦθα. Ὅτι Θρινακία νῆσος, ἡ Σικελία, οἱονεὶ Τρινακρία, ἐπεὶ τρία ἔχει ἄκρα ὅ ἐστιν ἀκρωτήρια. Πέλωρον. Πάχυνον. Λιλύβαιον. ἢ καὶ ἄλλως, Πελωρίδα. Πάχυνον. καὶ Λιλυβαίην. καὶ ἔδει μὲν Τρινακρίαν γράφεσθαι, διὰ δὲ τὸ εὐφωνότερον, οὕτως ὠνόμασται. γέγραπται δὲ περὶ αὐτῆς καὶ ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ. Ὅτι δὲ ἦσαν αὐτόθι αἱ τοῦ ἡλίου βόες, δῆλον ἔσται μάλιστα ἐν τοῖς ἑξῆς. νῦν δὲ εἰς τοσοῦτον δεδηλῶσθαι, ὅτι αὐτόθι ἐβόσκοντο βόες καὶ ἴφια μῆλα ἠελίου, ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει. ἃς εἰ μὲν ἀσινέας ἐάσει ἐν τοῖς ἑξῆς Ὀδυσσεὺς κατὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ Τειρεσίου νόστου μεδόμενος, ἵκοιτο ἂν εἰς Ἰθάκην μετὰ καὶ τῶν ἑταίρων κακά περ πάσχων. εἰ δέ κε σίνηται τουτέστι βλάψῃ τὰ βοσκήματα, τότε τοι τεκμαίρομαι φησὶ ἤτοι σημαίνομαι καὶ μαντεύομαι ὄλεθρον νηΐ τε καὶ ἑτάροις. αὐτὸς δ' εἴπερ ἀλύξῃς, ὀψὲ κακῶς νοστήσεις ὀλέσας ἄπο πάντας ἑταίρους, νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης. δήεις δ' ἐν πήματα οἴκῳ. ποῖα ἐκεῖνα; ἄνδρας ὑπερφιάλους οἵ τοι βίοτον κατέδουσι. μνώμενοι ἀντιθέην ἄλοχον καὶ ἕδνα διδόντες. εἶτα λέγει, καὶ ὡς ἐκείνων βίας ὁ Ὀδυσσεὺς ἀποτίσεται ἐλθών. τουτέστι κτενεῖ ἠὲ δόλῳ ἢ ἀμφαδὸν ὀξέϊ χαλκῷ. εἶτα χρὴ πεῖσαι αὐτὸν τὰ ἐφεξῆς εἰρησόμενα. περιλαμβάνει δὲ ταῦτα τὴν ἐφεξῆς. τὸν εἰς Θρινακίαν δηλαδὴ πλοῦν, τοὺς μετὰ ταῦτα κινδύνους, τὴν ἐκ Φαιάκων εἰς Ἰθάκην πομπὴν, καὶ τὴν μνηστηροκτονίαν. ἣν δυνατὸν ὂν καὶ δόλῳ καταπράξασθαι, Ὀδυσσεὺς ὅμως ἀμφαδὸν ποιεῖται, τὸ ἀνδρικώτερον ἐπιλεξάμενος. Ἰστέον δὲ ὅτι ἴφια μὲν μῆλα ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, τὰ ἰσχυρότερα. ἢ καὶ ἄλλως, τὰ εὐτραφῆ. Τὸ δὲ δήεις, παρὰ τὸ πρωτότυπόν ἐστι τῆς μυθικῆς Δηοῦς ἤτοι Δήμητρος ἥ φασιν ἁρπαγείσης αὐτῇ τῆς θυγατρὸς Περσεφόνης, πολλαχόθεν ἐρευνῶσα, καὶ ὡς εἰκὸς συχνὰ ἐκ τῶν παραμυθουμένων τὸ, δήεις τουτέστιν εὑρήσεις, ἐκλήθη ἐντεῦθεν Δηώ. Τὸ δὲ τῶν μνηστήρων, δοκεῖ ἀστεῖον εἶναι, εἰ ἐκ μέρους μὲν, βιαζόμενοι κατέδοντες τὰ τοῦ Ὀδυσσέως, ἐκ μέρους δὲ καταβάλλονται ἕδνα, ὡς δι' αὐτοῦ ἀποσκευάζοντες τὸ ἀδίκημα. καὶ τῇ βίᾳ καὶ ἀδικίᾳ παραμιγνύντες δικαιοπράγημα. ἔστι δὲ καὶ ἄλλως εἰπεῖν, ὅτι τὸν μὲν Ὀδυσσέα περιφρονοῦντες ὡς μηκέτι ὄντα, κατέδουσι τὰ ἐκείνου, βίοτον τοῦτον ἀλλότριον, τὴν δὲ Πηνελόπην ἕκαστος ὡς γυναῖκα ἕξων, θεραπεύει δώροις. ἀντιθέαν δὲ αὐτὴν Ὀδυσσεὺς λέγει κληθῆναι παρὰ τοῦ Τειρεσίου, ὑποδηλῶν κατὰ Ἀλκινόου ἀγαθῆς αὐτὸν τετυχηκέναι γυναικός. δῆλον οὐκ ἂν ἐθέλοι μένειν παρὰ τοῖς Φαίαξιν, ἀλλὰ ταχὺ ἀπελθεῖν ἵνα νικήσας τοὺς μνηστῆρας, ὁποῖά τι μέγα ἔπαθλον νίκης αὐτὴν λάβηται. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τὸ, ἠὲ δόλῳ ἢ ἀμφαδὸν, ἀντὶ τοῦ καὶ δόλῳ καὶ ἀμφαδὸν νοοῦσιν οἱ παλαιοί. δόλῳ μὲν τὰ πρῶτα, διὸ ἐπεκρύψατο ἑαυτόν. ὕστερον δὲ, ἀμφαδὸν ὀξέϊ χαλκῷ. ἄλλως γὰρ, οὐκ ἐχρῆν λοξὰ τὸν Τειρεσίαν μαντεύσασθαι. Ὅτι συμβουλεύει Τειρεσίας τῷ Ὀδυσσεῖ, ἐπειδὰν περιγένηται τῶν μνηστήρων, τότε δὴ ἔρχεσθαι λαβόντα εὐῆρες ἐρετμὸν, εἰσόκε τοὺς ἀφίκηται οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν ἀνέρες, οὐδέ θ' ἅλεσσι μεμιγμένον εἶδαρ ἔδουσιν. οὐδ' ἄρα τοί γ' ἴσασι νέας φοινικοπαρῄους. οὐδ' εὐήρε' ἐρετμὰ, τά τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται. βούλεται δὲ ἡ τοῦ Τειρεσίου παραίνεσις, λαβεῖν τὸν Ὀδυσσέα κώπην ἐπὶ τοῖς ὤμοις καὶ ὁδεύειν ἕως ἂν εἰς ἀνθρώπους ἔλθοι μὴ εἰδότας θάλασσαν ἢ ἐμβρωματιζομένους

μηδ᾽ ἄλλων ἠπειρωτῶν, ἵνα δηλαδὴ τιμηθῇ Ποσειδῶν ὑπ᾽ ἠπειρωτῶν, ἐν τόποις οἷς οὐ φέρεται αὐτοῦ ὄνομα. φιλοτιμία γάρ τις καὶ τὸ τιμᾶσθαι ξένας παρ᾽ οἷς οὐ γνωρίζονται. διόπερ ὁ πρὸς εἰδότας λέγων ἐπαίνους τινῶν, ἀκούσει ἂν τὸ, εἰδόσιν ἀχαιοῖς ταῦτ᾽ ἀγορεύεις. τίνες δ᾽ ἂν εἶεν οἱ μὴ εἰδότες Ποσειδῶνα; ὅσοι οὐκ ἴσασι τὰ ἀνωτέρω ῥηθέντα. οἱ δὲ παλαιοὶ, καί τινων τοπικῶν ὀνομάτων βαρβαροφώνων δῆτα ἱστοροῦσι. Βουνίμας λέγοντες ξένα ἢ καλιάς, ἐν οἷς ὁ Ὀδυσσεὺς τὸν Ποσειδῶνα ἐτίμησε. καὶ ταῦτα μὲν, τοιαῦτα. Ὁ δὲ Ὁμηρικὸς Τειρεσίας μὴ ὀνομάζων μὲν, ἄλλως δὲ σημαίνων σαφῶς ποῖος ἂν εἴη τοιοῦτος τόπος προσήκων εἰς τιμὴν τῷ Ποσειδῶνι, φησὶν οὕτως. σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ᾽ ἀριφραδὲς, ἤγουν εὔγνωστον. διὸ οὐδέ σε λήσει. ὁππότε κεν δή τοι συμβλήμενος ἤγουν συναντήσας ἄλλος ὁδίτης, φήῃ ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ, καὶ τότε δὴ γαίῃ πήξας εὐῆρες ἐρετμὸν, ἕξας ἢ μᾶλλον ῥέξας ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἄνακτι, ἀρνειὸν ταῦρόν τε, συῶν τ᾽ ἐπιβήτορα κάπρον, οἴκαδ᾽ ἀποστείχειν ἔρδειν θ᾽ ἱερὰς ἑκατόμβας ἐκεῖσε κοινῇ τοῖς οὐρανίοις. εἶτα καὶ οἷος ἔσται θάνατος τῷ Ὀδυσσεῖ λέγων ἐν τέλει τῆς διὰ τὸ τῆς ἱστορίας ἐντελὲς, φησί. θάνατος δέ τοι ἐξ ἁλὸς αὐτῷ ἀβληχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται, ὅς κέ σε πέφνῃ γήρᾳ ὕπο λιπαρῷ ἀρημένον. ἀμφὶ δ᾽ ἑταῖροι ἢ μᾶλλον ἀμφὶ δὲ λαοὶ, ὄλβιοι ἔσονται. ἐφ᾽ οἷς τὸν λόγον περαίνων κομματικῶς, φησί. τάδε τοι νημερτέα εἴρω. καὶ ἔστιν ὁ λόγος, οἰκεῖος μάντει ὃς θαρρεῖ μηδὲν ψεύδεσθαι. Ἰστέον δὲ ὅτι σῆμα τὸ ὑπὲρ ἐστὶ σημεῖον, ὑποκοριστικὸν κοινότερον εὕρηται σημάτιον, κατὰ τὸ, γράμμα γραμμάτιον. σημάδιον δὲ εἰπεῖν, ἀκολουθεῖ μὲν ἀναλογίᾳ τῇ, χεῦμα χευμάδιον. κατὰ δὲ, βασίλειον χευμάδιον. δοκεῖ δὲ ὅμως ἰδιωτικώτερον εἶναι. Τὸ δὲ ῥηθὲν ὑπὸ τοῦ Τειρεσίου σῆμα, τοιοῦτόν ἐστι μάλιστα. ὡς ἐπεὶ ἀχρεῖόν σε εἰκὸς ὦ Ὀδυσσεῦ ποιεῖν ἔπειτα τοιούτους ἀνθρώπους εὑρήσεις, μὴ εἰδότας δηλαδὴ θάλασσαν καὶ νῆας, ἔσται σοι τῶν τοιούτων σημεῖον καὶ γνώρισμα, τόδε, εἴ τις ὁδίτης αἰτώμενος καὶ ἰδὼν φέροντά σε ἐπὶ ὤμου τὸ ἐρετμὸν ἤτοι τὴν κώπην, εἴπῃ φέρειν σε ἀθηρηλοιγὸν, ὅ ἐστι πτύον. λικμητήριον. τὸ τῶν ἀθέρων ὀλοθρευτικόν. ἐξ ὧν καὶ τὸ ἀθερίζειν ἐν Ἰλιάδι. ἐν γὰρ τῷ λικμᾶσθαι, σῖτος μὲν ἀποτίθεται, καὶ ἄχυρον δὲ τιμωρεῖται, ἀθέρες δὲ οὐδαμοῦ εἰσιν, ἅτε λεπτοὶ ὄντες καὶ ῥιπτούμενοι ἐκτός. ἔχει δὲ λόγον ἡ τοιαύτη ἑρμηνεία, καὶ διὰ τὸ πλάτην καλεῖσθαι ἄμφω. πλάτη γὰρ θαλασσία, τὸ ἐρετμόν. καὶ πλάτη χερσαία, τὸ πτύον. Σοφοκλῆς δέ φασι παραφράζων τὸ Ὁμηρικὸν, φησίν. ὤμοις ἀθηρόβρωτον ὄργανον φέρων. καὶ ὤφειλε μὲν ἀθηρόβρωτον εἶναι, ἀθὴρ γὰρ ἀθέρος ὡς αἰθὴρ αἰθέρος, καθὰ δὲ ὁ ἀθηρολοιγὸς ὃ καὶ αὐτὸ ἀθηρολοιγὸς ὀφεῖλον εἶναι, ὅμως δι᾽ ἐκτάσεως ἐγράφη διὰ τοὺς ὁμοίως τῷ, μηθώνη μεθώνη. φέρης φέρητος φερεζάδης. καὶ τοῖς τοιούτοις. πρὸς ὁμοιότητα δὲ τοῦ βροτολοιγὸς, σύγκειται ὁ ἀθηρολοιγός. ἔστι δὲ, ἰσοδύναμον τῷ ἀθηρόβρωτος. καὶ οἱ μὲν παλαιότεροι, οὕτως. οἱ δὲ νεώτεροι, ἀθηρολοιγὸν νοοῦσι τὴν κατὰ τὸ λήιον, ἤγουν τὸ τῆς ἀθέρος κέντρον. ἵνα ὡς εἰκὸς ὁ ἠπειρώτης ἐκεῖνος, ἐκφλυαρίζῃ τὴν κώπην τῇ πρὸς δρεπάνην ὅ ἐστι δο. δυικῇ ὁμοιότητι, καὶ ἔχει ἀκριβέστερον ἡ τοιαύτη ἑρμηνεία τοῦ ἀθηρολοιγοῦ. ἀθὴρ γὰρ, οὐκ ἂν φιλοτιμοῖτο τοῦ στάχυος λεπτότατον ἄκρον ὃ δίκην αἰχμῆς περιβέβληται κατὰ τὸ ἀφανίζειν ἐθελόντων σπερμολόγων ὀρνέων, ἀλλὰ μάλιστα ὡς ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα ἐγράφη, ἀθέρες ἐλέγοντο, οἱ ἀγλωνεῖς ἀστάχυες, οὓς δηλαδὴ οὐκ ἔστι θερίζειν. ἀθάρη δὲ, ἡ ἑψημένη σεμίδαλις. ἣν καὶ ἀθάρας φησὶν ὁ κωμικός. Ἰστέον δὲ ὅτι τῆς ῥηθείσης εἰκασίας τῆς κώπης πρὸς ἀθηρολοιγὸν, ἡ τοσοῦτον παίζων ὁ ἀθάλαττος ὁδίτης ἐκεῖνος δοξει πταίσασθαι, ὅσον ἀγνοῶν ἀγροικικώτερον διὰ τὸ πάντη ἀσύνηθες. οὕτω καὶ ὁ Πελοποννήσιος δίων, ἀγρότην τινὰ γράφει τὸ μὲν τῶν εὐβοικῶν ἀγορᾶς κύκλον εἰκάζοντα φάραγγι, ὁποίων πολλῶν οἱ κυνηγετοῦντες πειρῶνται καὶ κρίος δὲ τελείῳ μὴ θέρμην που χειμῶνος, ἔγνωσαι ποτὲ ἃ πρῶτον ἴτος χιόνα κατὰ τοιαῦτα μὴ ὄπω εἶδον, εἰς ἄλευρον εἰκάζων καὶ εἰς τίτανον ἢ εἰς τυρὸν, ἐν ταπεινότατο. εἰκὸς δὲ, καὶ πολυπραγμονέστερον τὸν ὁδίτην ὄντως εἰκάσαι ὡς οἱ ἀστεισμῷ. καθὰ καὶ νῦν τῶν τινες εὐτραπίζων, τοὺς ξίφη περιεζωσμένους τῶν στρατιωτῶν, οἰακίζεσθαι τῇ σπάθῃ φασὶ κατὰ ναυτικόν τινα εἰρωνισμόν. Τὸ δὲ ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ. δύναται μὲν καὶ δυικῶς νοεῖσθαι ἀντὶ τοῦ, ἀνὰ τοὺς ὤμους. Ὁμηρικώτερον δὲ, εἰπεῖν αὐτὸ εἰρῆσθαι κατὰ ἑνικὴν οἰκείαν πτῶσιν. καὶ εἰσὶ τοιαῦτες παραδείγματα συντάξεως καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα. συμπλεῖ δ᾽ ἐνταῦθα καὶ τὸ, ἀνὰ σοὶ τάδε πάντα λέλειπται. ταυτὸν δὲ τῷ, ἀνὰ τοῖς σοῖς ὤμοις ἢ ἀνὰ τῷ σῷ ὤμῳ. βοὸς δὲ ἐπιβήτορ τὸ λέπτηγα, λευκοῦ. ἴσως κατὰ τὸ λεπτιζόμενον ἐξ αὐτοῦ, ἤγουν κατὰ τὸ δέρμα. παροιμία δέ ἐστι τὸ ῥηθὲν, ἐπὶ τῶν οὐδὲ μετὰ κάματον αἰρομένων. καὶ γάρ φασι βοὶ λυθέντι ἔργου, ἐπιτίθεται ὁ ζυγὸς καὶ τὰ σκεύη τῷ δυνατωτάτῳ. Ὅρα δ᾽ ἐν τοῖς τὸ, βοὶ λυθέντι ἔργου. ὅθεν σύγκειται ὁ ὄψιος βουλυτός. ἐνταῦθα δὲ σημειωτέον καὶ ὅτι ὁ γράψας τὴν ἀνὰ πρόθεσιν εἰλῆφθαι ἀντὶ τῆς ἐπὶ ἐν τῷ, ἀνὰ σκηπτῷ(?) ἄκρῳ. ἴδε δὲ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις τοῖς ὁμοίοις, οὐκ ἠλλοίωσε τὸ τὴν ἀνὰ πρόθεσιν ἐν τοῖς τοιούτοις τὴν ἄνω σχέσιν δηλοῦν. καὶ γὰρ καὶ ἡ ἐπὶ πρόθεσις, ἐπὶ τοιούτου ἔστι καὶ ὅτι σημαινομένου τίθεται. εὖ δὲ πάντως λέγει ἐκεῖνος καὶ ὅτι ἡ ἀνὰ πρόθεσις ἐν μὲν τῷ ἀνάθορε, τὴν ἄνω σχέσιν δηλοῖ. ἐν δὲ τῷ ἀνέλαβε, τὸ ἐξ ὑστέρου. ἐν δὲ τῷ, χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, ἀντὶ τῆς σὺν λέλεπται. ἐν δὲ τῷ, ὤχησαν δ᾽ ἀνὰ δῶμα Διὸς, τῇ κατὰ ἰσοδυναμεῖ, ἐν δὲ τῷ, κτείνονται δ᾽ ἀν᾽ αὐτοῖς, ἴσον δύναται τῷ παρά. βαρυνομένη δὲ, ὡς ἐν τῷ, ἀλλ᾽ ἄνα εἰ μέμονάς γε, τὸ ἀνάστηθι σημαίνει. ἰστέον δὲ ὅτι ὁ ἐπαρίστας τραχὺ εἶναι τὸ ῥυθμῷ στίχον τὸ, τετραχθά τε καὶ πετραχθὰ διαστυφὲν ἐκ ποσὶ χειρὸς, ἐκεῖνος λέγει κατακοφάντα

φάτο μὲν ῥυθμοῦ ἕνεκεν τό. φὴν ἀνεγκλιτικὸν ἔχειν ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ. μαλακοῦσθαι δὲ, τὸ ὁμαλῶς ἀκεῖν προσπίπτοντα. διό. αἵματί οἱ δεύοντο κόμαι χαρίτεσσιν ὁμοῖαι. λέγεσθαι δὲ τὸν καὶ πολιτικὸν, ὃς αὐτὸν πάθοιο φησὶν ὁ τρόπου λέγεται. διό. ἵπποισι δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα. καὶ τοιάδε μὲν ταῦτα. εὑρήσεις δὲ ὅτι οὐ μόνον ἐπὶ ἐρετμοῦ οὐδὲ μόνον ἐπὶ πλοίου ἀλλὰ καὶ τὸ ἁπλῶς ἐπιφανὲς καὶ πρῶτον ἡ λέξις δηλοῖ καὶ εὐάγγελον, καὶ ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη. καιρία δὲ ὡς ἡ τοιαύτη λέξις τὸ, εὐῆρες ἐρετμόν. διὸ καὶ τρὶς ἐνταῦθα χρῆται Ὅμηρος ταύτῃ κατὰ σχῆμα ἐπιμονῆς. Τὸ δὲ εἰσόκε τοὺς ἀφίκηαι οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν, γέγονέ ποτε χρήσιμον κατὰ παρῳδίαν, ἀμφιδίωνι τῶν ἀχαιῶν. ὃς φεύγων φίλιππον καὶ εὑρεθεὶς καὶ ἐρωτηθεὶς ἕως πότε οὕτω τρίψει, ἔφη. εἰσόκε τοὺς ἀφίκωμαι οἳ οὐκ ἴσασι φίλιππον. ἐν δὲ τῷ, οὐδέ θ' ἅλεσσι μεμιγμένον εἶδαρ ἔδουσιν, αἰνοῦσί τινες τὸ ἅλας τοῦ ταῦτα, λέγοντες ὡς καὶ τοῖς ἠπειρώταις οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν, ἅλες εὑρίσκονται, διό. ὀρυκτοί. ἢ καὶ ἄλλως, ἐκ τῶν ἀναβραττομένων ἁλμυρὰ φρεατιαῖα ὕδατα. ὃ δή που καὶ πολλὰ τὰ ἀρκτῷα γίνεται. ἔστι δὲ καὶ ἀπὸ ῥιζῶν τινῶν ὑφαλμύρων καύσεως. ἑρμηνεύουσιν οὖν τὸ ἅλεσσι μεμιγμένον εἶδαρ, ἀντὶ τοῦ τοῖς ἐκ θαλάσσης βρώμασι. τὸ μέντοι εἰπεῖν ἅλεσσι ταῖς θαλάσσαις, οὐ δόλως προσδέδεκται. διὰ τὸ τὴν κλῖσιν τοῦ ἁλὸς, μὴ διαβαίνειν ἐπέκεινα τῶν ἑνικῶν, ὁμοίως τῇ γαίᾳ. ἐκείνη γὰρ, καὶ εἰς πληθυντικὰ μεταβαίνει ὡς πολλαχοῦ φαίνεται. κρεῖττον μέντοι νοεῖν τοὺς κοινῶς λεγομένους ἅλας. ἵνα δηλοῖ ἄκραν ἀγροικίαν ἀνθρώπων ἐκείνων οἳ οὐδαμῶς ἅλας οἴδασιν. οὔτε θαλασσίους οὔτε ὀρυκτοὺς οὔτε τοὺς ἄλλοθεν. νῆες δὲ φοινικοπάρῃοι αἱ ἀλλαχοῦ μιλτοπάρῃοι διὰ τὸ τοῦ μίλτου φοινικοῦν. πτερὰ δὲ νηὸς, τὰς κώπας λέγει, κρεῖττον ἤπερ ὁ Λυκόφρων τὰ ἱστία. εἰ γὰρ καὶ τάχους αἴτια τῇ νηῒ καὶ τὰ ἱστία καθὰ καὶ αἱ κῶπαι, ἀλλὰ τὸ σχῆμα τῶν πτερῶν μᾶλλον αἱ κῶπαι σώζουσιν ἤπερ τὰ λαίφεα. καί πως κατὰ τὰ σχιζόπτερα, πέτεται ἡ ναῦς ταῖς κώπαις ὅσα καὶ πτεροῖς. ἐν δὲ τῷ, ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ, δοτικῇ συντάσσεται ἡ ἀνὰ πρόθεσις ὡς καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι σεσημείωται. Τὸ δὲ ἱερὰ καλὰ, τὸ ὕστερον καλλιερεῖν καὶ τὸ καλλιέρημα συνέθηκεν. Ἄρνες δὲ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐῤῥέθη θύεται Ποσειδῶνι, διὰ τὸ πρᾶον τῆς θαλάσσης ὅτε ἠρέμα πορφύρει γαλήνιον. ταῦρος δὲ, διὰ τὸ κατὰ σφοδρότητα κινήσεως πληκτικόν, ἔτι δὲ καὶ διὰ τὸ μυκητικόν, καὶ διὰ τὰς ἐν τῷ ὕδατι δὲ καμπτὰς δίκην κεράτων. κάπρος δὲ, διὰ τὸ τοῦ ὑγροῦ γόνιμον. συνουσιαστικὸν γὰρ ὁ ἄῤῥην κάπρος. ὅθεν καὶ καπρᾶν, τὸ οὕτως ὀρέγεσθαι. καὶ καπρῶσα γυνὴ, ἡ οὕτως ἐφιεμένη. Τὸ δὲ συῶν ἐπιβήτορα, περίφρασίς ἐστι τοῦ, κάπρον. Ἰστέον δὲ ὅτι ἡ τοιαύτη θυσία, τριττύα λέγεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἢ τριττύαν ἔλεγον, τὴν ἐκ τριῶν ζώων θυσίαν. διό. δύο μήλων καὶ βοὸς ὡς Ἐπίχαρμος. ἢ βοὸς καὶ αἰγὸς καὶ προβάτου. ἢ κάπρου καὶ κριοῦ καὶ ταύρου. ἡ δὲ τοιαύτη καὶ βούπρῳρος φασὶν ἐλέγετο, διὰ τὸ προηγεῖσθαι αὐτῆς, οἷα νηὸς πρῷραν, τὸν βοῦν. φράζει δέ τινα τριττύαν καὶ ὁ κωμικὸς ἐν τῷ, βουθυτεῖν ὗν καὶ τράγον καὶ κριόν. ἐλέγετο δὲ καὶ δωδεκαῒς θυσία, ἡ ἐκ δώδεκα ζώων. ἡ δ' αὐτὴ, καὶ διὰ τοῦ η δωδεκηΐς. ὡς δὲ καὶ ἑκατόμβη ἐλέγετο ἡ ἐξ ἑκατὸν, καὶ χιλιόμβη ἡ ἀπὸ χιλίων, δῆλόν ἐστιν. οὕτω δὲ καὶ ὅτι ἀρνειὸς μὲν ὀξυτόνως, ζῶον, ἄρνειος δὲ, μὴν προπαροξυτόνως. Τὸ δὲ νοστῆσαι περιφράζων, οἴκαδε ἀποστείχειν λέγει. θάνατος δὲ ἔξαλος, ὁ ἠπειρωτικὸς καὶ ἔξω θαλάσσης. ἵνα λέγῃ ὅτι εἰ καὶ δυστυχεῖς ὦ Ὀδυσσεῦ κατὰ θάλασσαν, ἀλλ' ὁ θάνατός σοι οὐκ ἐν αὐτῇ ἔσται ἀλλ' ἔξω αὐτῆς. τινὲς δὲ ἐξ ἁλὸς γράφουσι κατὰ παράθεσιν ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου. λέγοντες ὡς Τηλέγονος ὁ Κίρκης καὶ Ὀδυσσέως, ἡφαιστότευκτον δόρυ ἔχων οὗ ἀδαμαντίνη μὲν ἡ ἐπιδορατὶς, αἰχμὴ δὲ κέντρον θαλαττίας τρυγόνος, χρυσοῦς δὲ ὁ σύραξ. καὶ ἐλθὼν ἐκ Τυῤῥηνίας εἰς ἀναψηλάφησιν τοῦ πατρὸς, καὶ λεηλατῶν ἀγνοίᾳ τὰ ἠπειρωτικὰ τοῦ Ὀδυσσέως κτήματα, καὶ εὑρὼν ἀντίπαλον τὸν πατέρα, ἀνεῖλεν οὐκ εἰδώς. καὶ οὕτω τῷ κατὰ θάλασσαν ἀεὶ κακῶς πράττοντι, ἐκ θαλάττης αὖθις ὁ θάνατος. ὃς ἐπέφνεν αὐτὸν καθὰ καὶ Ὀππιανὸς ἱστορεῖ, τῷ τῆς τρυγόνος κέντρῳ, ἣν φόρμισ φασὶν ἀνεῖλον φθείρουσαν τοὺς ἐν τῇ φορμίδι λίμνης ἰχθῦς. Ἰστέον δὲ ὡς εἰ καὶ ἐγράφη προσεχῶς οἷά τι ἕτερον ἡ ἐπιδορατὶς καὶ ἡ αἰχμὴ, ἀλλ' οἱ πλείους, ἰσοδύναμα ταῦτα κατὰ πολυωνυμίαν οἴδασι. διὸ εἴη ἂν καὶ ἐνταῦθα ἐπιδορατὶς μὲν ἀδαμαντίνη, τὸ ἐπὶ τῷ δόρατι ἔχειν τὸ μέσον τὸ δόρυ ἐξ ἀδάμαντος ὀξύ. αἰχμὴ δὲ τρυγόνος, τὸ ἐπὶ τῷ ἀδάμαντι ὀξύτατον. εἰ μὴ ἄρα τυχὸν μεμέρισται ἄλλως πως ἡ ἱστορία. καὶ οἱ μὲν, ἀδαμαντίνην τὴν ὅλην εἶπον ἐπιδορατίδα. οἱ δὲ, πάλιν τὴν ὅλην, ἀπὸ κέντρου τρυγόνος. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐπεὶ τὸ ἔξαλος γράφει τις εἴτε ἐξ ἁλὸς. λοξότητι χρησμοῦ μιμεῖται ὁ τοιοῦτος λόγος τοῦ Τειρεσίου διὰ τὸ ἀσαφὲς καὶ δυσεξήγητον. Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον ἐν δυσὶ λ ἔξαλλος, δηλοῖ ὅτι παντελῶς ἐστὶ παρὰ τὸν ὁμηρικὸν ἔξαλον. καὶ δηλοῖ αὐτὸ, καὶ ἡ ἔξαλλος στολή. ὅπερ ἐστὶν, ἡ ἐξέχουσα τῶν ἄλλων καὶ οὕτω παρεξηλλαγμένη. ἀβληχρὸς δὲ θάνατος, ὁ ἀσθενὴς καὶ ἠρεμαῖος διὰ τὸ αἴσους, ὁποῖος ὁ ἐν γήρᾳ μάλιστα λιπαρῷ. καὶ τοῦτο μὲν κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἔξαλος. εἰ δὲ πλαγίως τέθνηκεν Ὀδυσσεὺς, οὐκ ἂν ἀβληχρὸς θάνατος καθόλου, ὁ ἀβληχροποιὸς, ὡς ἀσθενεῖς ποιῶν τοὺς θνήσκοντας. γῆρας δὲ λιπαρὸν, τὸ δίχα νόσου καὶ τοῦ ἐκεῖθεν [illegible]. καὶ ἄλλως δὲ, τὸ εὔδαιμον. ᾧ ἐναντίον μετ' ὀλίγα τὸ, χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἱκάνει. ὄλβιοι δὲ λαοὶ, οἱ εὐδαίμονες. μέρος δὲ πάντως εὐτυχίας βασιλεῖ τὸ μέγιστον, ὀλβίους ἐπ' αὐτῷ εἶναι τοὺς λαούς. διὸ καὶ ἀλλαχοῦ φησίν. ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ.

Ὅτι δὲ ἐφ' οἷς ἂν μάθοι κακοῖς μὴ ἔχων τί ποιήσῃ, εἴποι ἂν τό, τὰ μὲν ἄρ που ἐπέκλωσαν θεοὶ αὐτοί. Αὐτῆς δὲ γενικῆς φραστικὸν τό, ἀκέουσα ἧσται ἀκέων ἧσται οὐδ' ἑὸν υἱὸν ἔτλη ἐσάντα ἰδεῖν οὐδὲ προτιμυθήσασθαι. Σαφοῦς δὲ καὶ συντόμου λόγου ἐνδεικτικὸν τό, ῥηΐδιόν τοι ἔπος ἐρέω καὶ ἐνὶ φρεσὶ θείω. Πρὸς δὲ τὰς ὁμιλητηρίους εἴποι ἂν ἁρμοδίως, ὃν τινα μὲν ἂν ἐᾷς ἆσσον ἴμεν, ὁ δέ τοι νημερτὲς ἐνίψει. ᾯ δ' ἂν ἐπιφθονέῃς, ὁ δέ τοι πάλιν εἶσιν ὀπίσω. Τὸ δὲ τοιοῦτον, καὶ ἐπὶ τῶν ἐπὶ μυθῶν βαρεῖ διδασκόντων, πῃ ὡς εἰκάζεται κτλ. Ὅρα δὲ τό, νημερτὲς ἐνίψει, ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς εἴπῃ, ὃ μὲν μετά τινος κακολογίας ὡς ἀλλαχοῦ λέγεται. Ἐν τούτοις δὲ καὶ τὸ ἀναγνωρίσαι, εἰ ἀναγνῶναι κεῖται. Διό, πῶς κέν με ἀναγνοίη. Μετ' ὀλίγα δέ, τὸ αὐτὸ καὶ δίχα προθέσεως. Ἐρεῖ γάρ, αὐτίκα δ' ἔγνω. Ἔγνω ἀνεγνώρισεν ἡ μήτηρ δηλαδὴ ἀντίκα μετὰ τὸ πιεῖν αἷμα. Ὃ δὴ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων κοινῶς ψυχῶν γίνεται. Κατὰ γὰρ τὸν Τειρεσίαν, ὃν μὲν ἐᾷ νεκύων ὁ Ὀδυσσεὺς αἵματος ἐγγὺς ἐλθεῖν, ἐκεῖνος νημερτὲς ἐρεῖ. Ὁ δὲ φθονηθείς, πάλιν εἶσιν ὀπίσω. Ἔοικε δὲ γεγράφθαι χρήσιμον ἐπί τινος οὐκ ἂν ἄλλως ἀφιλοῦντος, εἰ μὴ μετὰ βαρὺ κέρδος, ὡς ὅτε πόσιν αἵματος τοῦ ἐκ τῶν ἀφιλουμένων. Ὅτι δὲ τὸ οὕτω πιεῖν καὶ ἀναγνωρισμοῦ ἦν αἴτιον κατὰ τὸν ποιητικὸν λόγον, ὡς τοῦ μαντεύεσθαι, δηλοῖ καὶ αὐτίκα ἔγνω πιοῦσα καὶ εὐθὺς γνωρίσασα. Καὶ ὑπονοήσασα ὡς Τροίηθεν ἀλώμενος ὁ υἱὸς ἐνθάδ' ἱκάνει οὐδέ πω ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην οὐδὲ τὴν γυναῖκα ἰδών. Ὅτι πρὸς τὸν παραβαλόντα δυσδείκτῳ καὶ σκυθρωπῷ τινι τόπῳ λεχθείη ἂν τό, τέκνον ἐμόν, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα ζωὸς ἐών; χαλεπὸν δὲ ταῦτα ζωοῖσιν ὁρᾶσθαι. Ὅτι φανερῶς ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς δηλοῖ τὴν Ὀδυσσέως μυθικὴν εἰς ᾅδου κατέλευσιν, ἐπεὶ τὰ πέρατα ἐκεῖθεν τέρματα γενέσθαι τοῦ ὠκεανοῦ, ἔνθα καὶ τὸν ἀσίεραν δηλαδή φασιν εἶναι. Λέγει γάρ, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον. Καὶ ἑξῆς ὡς προεγράφη. Μέσσῳ δ' ἤγουν διὰ μέσου, μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ ῥέεθρα, ὠκεανὸς μὲν πρῶτα, τὸν οὔπως ἐστὶ περῆσαι πεζὸν ἐόντα ἢν μή τις ἔχῃ εὐεργέα νῆα. Διὰ μέσου ἄρα τοῦ ὠκεανοῦ μυθεύεται εἰς ᾅδην ὁ Ὀδυσσεὺς ἐλθεῖν πλεύσας ἐπὶ ποταμίας, ὡς προδεδήλωται. Οἷα τὴν κατὰ τὴν Κίρκην νῆσον, οὐκ ἐν ὠκεανῷ πεπλασμένης εἶναι, ἀλλὰ πρὸς τῷ ὠκεανῷ κατὰ τὴν τριλεκτικὴν τερατείαν. Τὰ δὲ δεινὰ ῥέεθρα, εἰπὲ ἐν ἄλλοις φησί. Τὸ δὲ ὠκεανὸς μὲν πρῶτα, ἀντὶ τοῦ πρὸ τῶν ἄλλων. Ἤγουν ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ποταμούς. Καὶ ἄλλως δέ, πρῶτος τοῖς ἐκεῖθεν ἐπὶ τὴν οἰκουμένην πλεύσασιν.

Ὣς ἔφατ'. αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον.
Τειρεσίη, τὰ μὲν ἄρ που ἐπέκλωσαν θεοὶ αὐτοί.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον.
Μητρὸς τήνδ' ὁρόω ψυχὴν κατατεθνηυίης.
Ἡ δ' ἀκέουσ' ἧσται σχεδὸν αἵματος, οὐδ' ἑὸν υἱὸν
Ἔτλη ἐσάντα ἰδεῖν οὐδὲ προτιμυθήσασθαι.
Εἰπὲ ἄναξ, πῶς κέν με ἀναγνοίη τὸν ἐόντα.
Ὣς ἐφάμην. ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν.
Ῥηΐδιόν τοι ἔπος ἐρέω καὶ ἐνὶ φρεσὶ θείω.
Ὅν τινα μέν κεν ἐᾷς νεκύων κατατεθνηώτων
Αἵματος ἆσσον ἴμεν, ὁ δέ τοι νημερτὲς ἐνίψει.
Ὧ δέ κ' ἐπιφθονέῃς, ὁ δέ τοι πάλιν εἶσιν ὀπίσσω.
Ὣς φαμένη, ψυχὴ μὲν ἔβη δόμον Ἄϊδος εἴσω
Τειρεσίαο ἄνακτος, ἐπεὶ κατὰ θέσφατ' ἔλεξεν.
Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἔμπεδον, ὄφρ' ἐπὶ μήτηρ
Ἤλυθε καὶ πίεν αἷμα κελαινεφές. αὐτίκα δ' ἔγνω.
Καί μ' ὀλοφυρομένη, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Τέκνον ἐμόν, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα
Ζωὸς ἐών; χαλεπὸν δὲ τάδε ζωοῖσιν ὁρᾶσθαι.
Μέσσῳ γὰρ μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ ῥέεθρα.
Ὠκεανὸς μὲν πρῶτα, τὸν οὔπως ἔστι περῆσαι
Πεζὸν ἐόντ', ἢν μή τις ἔχῃ εὐεργέα νῆα.
Ἢ νῦν δὴ Τροίηθεν ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνεις
Νηΐ τε καὶ ἑτάροισι πολὺν χρόνον, οὐδέ πω ἦλθες
Εἰς Ἰθάκην, οὐδ' εἶδες ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκα;
Ὣς ἔφατ'. αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον.
Μῆτερ ἐμή, χρειώ με κατήγαγεν εἰς Ἀΐδαο,
Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο.
Οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιΐδος, οὐδέ πω ἁμῆς
Γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχων ἀλάλημαι ὀϊζύν,
Ἐξ οὗ τὰ πρώτισθ' ἑπόμην Ἀγαμέμνονι δίῳ
Ἴλιον εἰς εὔπωλον, ἵνα Τρώεσσι μαχοίμην.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον.

σουσιν. ἵνα δ' αὐτὸς ὠκεανός, ὕστατος μὲν ὢν τοῖς ἐρχομένοις ἐκεῖ, πρῶτος δὲ, τοῖς ἐκεῖθεν ἀπαίρουσιν. Ὅτι πλάνητος ἀνδρὸς λόγος τὸ, οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον πατρίδος, οὐδέ πω ἁμῆς γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχων ἀλάλημαι ὀϊζύν. Τὸ δὲ ἁμῆς γῆς, καθ' ὁμοιότητα τοῦ ὑμῆς ὅπερ ἐστὶν ὑμετέρας κατὰ δεύτερον αὐτωνυμικὸν πρόσωπον.

Τίς νύ σε κὴρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο;
Ἢ δολιχὴ νοῦσος, ἢ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα
Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν.
Εἰπὲ δέ μοι πατρός τε καὶ υἱέος ὃν κατέλειπον,
Ἢ παρ' ἐκείνοις ἔστιν ἐμὸν γέρας, ἦέ τις ἤδη
Ἀνδρῶν ἄλλος ἔχει, ἐμὲ δ' οὐκέτι φασὶ νέεσθαι.
Εἰπὲ δέ μοι μνηστῆς ἀλόχου βουλήν τε νόον τε,
Ἠὲ μένει παρὰ παιδὶ, καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσει,
Ἢ ἤδη μιν ἔγημεν Ἀχαιῶν ὅς τις ἄριστος.
Ὣς ἐφάμην, ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ.
Καὶ λίην κείνη γε μένει τετληότι θυμῷ
Σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν. ὀϊζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
Φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἤματα δακρυχεούσῃ.
Σὸν δ' οὔπω τις ἔχει καλὸν γέρας, ἀλλὰ ἕκηλος
Τηλέμαχος τεμένη νέμεται, καὶ δαῖτας ἐΐσας
Δαίνυται ἃς ἐπέοικε δικασπόλον ἄνδρ' ἀλεγύνειν.
Πάντες γὰρ καλέουσιν. πατὴρ δὲ σὸς αὐτόθι μίμνει
Ἀγρῷ, οὐδὲ πόλινδε κατέρχεται, οὐδέ οἱ εὐναὶ
Δέμνια καὶ χλαῖναι καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.
Ἀλλ' ὅ γε χεῖμα μὲν εὕδει ὅθι δμῶες ἐνὶ οἴκῳ,
Ἐν κόνι ἄγχι πυρός. κακὰ δὲ χροΐ εἵματα εἷται.
Αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃσι θέρος τεθαλυῖά τ' ὀπώρη,
Πάντῃ οἱ κατὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο
Φύλλων κεκλιμένων, χθαμαλαὶ βεβλήαται εὐναί.
Ἔνθ' ὅ γε κεῖτ' ἀχέων, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀέξει
Σὸν πότμον γοόων, χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἱκάνει.
Οὕτω γὰρ καὶ ἐγὼν ὀλόμην καὶ πότμον ἐπέσπον.
Οὔτ' ἐμ' ἐνὶ μεγάροισιν ἐΰσκοπος ἰοχέαιρα
Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν,
Οὔτε τις οὖν μοι νοῦσος ἐπήλυθεν, ἥ τε μάλιστα
Τηκεδόνι στυγερῇ μελέων ἐξείλετο θυμόν.
Ἀλλά με σός τε πόθος, σά τε μήδεα φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
Σή τ' ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα.

Ὅτι εὑρὼν ὀδυσσεὺς μέθοδον τοῦ πρὸς τὴν φαίακας βασιλέα τὰ οἴκοι ἀφηγήσασθαι, μάλιστα μὲν οἷον μηχανεύσασθαι δεξιῶς ὁ ποιητὴς ἱστορῆσαι αὐτὰ, ποιεῖται τοιαύτην ἐρώτησιν πρὸς ἀντίκλειαν. τίς νύ σε κὴρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο, ἢ δολιχὴ νοῦσος, ἢ ἄρτεμις ἰοχέαιρα οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν. εἰπὲ δέ μοι πατρός τε καὶ υἱέος, ἤγουν περὶ πατρὸς καὶ υἱοῦ, ἢ παρ' ἐκείνοις ἐστὶν ἐμὸν γέρας, τὸ τῆς βασιλείας δηλαδὴ, ἦέ τις ἤδη ἀνδρῶν ἄλλος ἔχει. εἰπὲ δέ μοι, μνηστῆς ἀλόχου βουλήν τε νόον τε. ἢ μένει παρὰ τῷ παιδὶ καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσει, ἢ ἤδη αὐτὴν ἔγημεν ἀχαιῶν ὅς τις ἄριστος, ὡς ἐπαξίως ἔχειν τοιούτου ἀνδρός. καὶ τοιαῦτα μὲν τὰ τῆς ὀδυσσείας ὡς ἐν εἴδει πευστικοῦ. ἡ δὲ ἐρωτηθεῖσα μήτηρ, ἀμείβεται ὅτι τε λίην κείνη γε μένει τετληότι θυμῷ, τὰ ἑξῆς. καὶ ὅτι σὸν οὔπω τις ἔχει καλὸν γέρας, τὸ τῆς βασιλείας δηλονότι. ἀλλὰ ἕκηλος τηλέμαχος τεμένη νέμεται, ὅ ἐστιν ἀγρούς. καὶ δαῖτας ἴσας δαίνυται, ἃς ἐπέοικε δικασπόλον ἄνδρ' ἀλεγύνειν. πάντες γὰρ καλέουσιν. εἶτα διηγεῖται ἡ τεθνηκυῖα μήτηρ καὶ τὰ κατὰ τὸν λαέρτην, οὕτω. πατὴρ δὲ σὸς, αὐτόθι μίμνει ἀγρῷ, οὐδὲ πόλινδε κατέρχεται, οὐδέ οἱ εὐναὶ δέμνια καὶ χλαῖναι καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα. ἀλλ' ὅ γε χεῖμα μὲν, εὕδει ὅθι δμῶες ἐνὶ οἴκῳ, ἐν κόνι ἄγχι πυρός. κακὰ δὲ χροΐ εἵματα εἷται. αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃσι θέρος τεθαλυῖά τ' ὀπώρη ἡ μετὰ τὸ θέρος δηλαδὴ ὥρα, πάντῃ οἱ κατὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο φύλλων κεκλιμένων, χθαμαλαὶ βεβλήαται εὐναί. ὅπερ ἐστὶν ὑπογραφὴ στιβάδος. ἔστι γὰρ στιβὰς, βολὴ ὅ ἐστι ῥίψις ἢ θέσις φύλλων κεκλιμένων χαμαί. ταῦτα δὲ, πτωχικοῦ βιότου εἰσὶ φρασικά. τὸ δὲ ἐφεξῆς ἐστὶν, λύπην φράζει γεροντικὴν ἐπὶ συγγονεῖ ἀχρειώδει. τὸ, ἔνθ' ὅ γε κεῖτ' ἀχέων. μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀέξει σὸν πότμον γοόων ἢ σὸν νόστον ποθέων, χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἱκάνει. καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἡ μήτηρ, ἐπιφέρει. οὕτω γὰρ καὶ ἐγὼν ὀλόμην καὶ πότμον ἐπέσπον, τουτέστι, σὲ ποθοῦσα τέθνηκα. εἶτα καὶ πλατύνουσα τὸν λόγον ὡς πρὸς

τὴν τοῦ Ὀδυσσέως ἐρώτησιν, πυθομένου εἰ δολιχὴ νοῦσος ἢ Ἄρτεμις ἀπέκτεινεν αὐτήν, φησίν· οὔτ' ἐμέ γ' ἐν μεγάροισιν ἐΰσκοπος ἰοχέαιρα κατέπεφνεν, οὔτε τις νοῦσος ἐπήλυθεν, ἥτε μάλιστα τηκεδόνι στυγερῇ μελέων ἐξείλετο θυμόν. ἀλλά με σός τε πόθος, σά τε μήδεα φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ, σή τ' ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα. ὅθεν δῆλον, ὡς καὶ ἡ ἄκρα λύπη ἐπιτέμνει τὴν ζωήν. Οἰκεῖα δὲ τὰ προσεχῶς γεγραφέντα, φαθῆναι ὅτι τις ἐπὶ ἀθυμίᾳ φίλου ἀγαθοῦ πολλὰ λυπεῖται. Ὅρα δὲ ὡς οἱ νεώτεροι μὲν ἀπάγξασθαι φασὶ τὴν τοῦ Ὀδυσσέως μητέρα πεπυσμένην δόλῳ τοῦ παλαιοῦ Ὀδυσσέως τελευτήν, ὃς δὴ ναύπλιος, ὁ πολλοὺς δολίους κατεργάσατο λυπηθεὶς ἐπὶ τῷ τοῦ σοφοῦ υἱοῦ Παλαμήδους θανάτῳ, ὁ δίχα πειστός, λίαν μεταλλάξαι τὸν βίον ἱστορεῖ. οἱ δέ γε ὑπὸ ὄντες ἀπάγξασθαι αὐτήν, φασὶν ὡς τὴν ἀγχόνην ἐσίγησεν ὁ ποιητὴς διὰ τὸ μιαρὸν τοῦ τοιούτου θανάτου, αἰτίαν γὰρ ἔχειν αἰτίασιν εἶχον οἱ οὕτω τοῦ βίου ὑπεξάγοντες ἑαυτούς, καὶ οὐκ ἐδόκει καθαρὸς ὁ τοιοῦτος θάνατος. διὸ καὶ ὁ Τηλέμαχος ὕστερον τὰς κακὰς δουλίδας, κρεμάσας ἀπάγει τοῦ βίου, καὶ ὡς ὁ ποιητής φησιν, ἐκ φόνου ἐπισταυρώσας. καὶ ἐπιφημίζεται, ὅτι μὴ καθαρῷ θανάτῳ ἀπὸ θυμὸν ἑλοίμην. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ, ἢ δολιχὴ νοῦσος ἢ Ἄρτεμις, ὁ ἢ σύνδεσμος, διαπορητικός ἐστι κατὰ τοὺς παλαιούς, δίχα δηλαδὴ ἐρωτήσεως ὡς οἱ τοῖς εἰς τὴν ἄλφα ῥαψῳδίαν τῆς Ἰλιάδος γεγραμμένοις. οὕτω δὲ δηλοῦται, καὶ ὅτι πολλαχῶς ὁ τοιοῦτος νοεῖται σύνδεσμος. διαζευκτικός τε γάρ ἐστι, καὶ διασαφητικός, καὶ παραδιαζευκτικός, καὶ διαπορητικὸς ὅτε τις μὴ ἐρωτᾷ, καὶ ἰσοδυναμῶν τῷ εἰ, καὶ ἐρωτηματικός, καὶ βεβαιωτικός, καὶ συγκριτικός. οἱ τοιοῦτοι δέ, ῥητέον ὅτι καὶ λυτικὸς νόμῳ φιλοσόφων. οἷον· διὰ τί ἐπαινεῖται ἡ μέλισσα. ζητεῖ ἀπορία. λύσις δὲ αὐτῆς, ἢ ὅτι ἀγαθὴ ἐργάτις ἐστί. λαμβάνεται δέ ποτε καὶ ἀντὶ τοῦ εἰμί. οἷον· τί αὖ καλὸν ἐφίεσαι ἢ τὸν ἄνδρα τοῦτον θαυμάσαι, ἢ γὰρ ἐμὲ θαυμάσαι. ζητεῖ δὲ ἰσοδυναμεῖν ἐστὶ τῷ ἄλλα συνδέσμῳ. λαμβάνεται δέ ποτε τὸ ἢ, καὶ ἀντὶ τοῦ καθὸ φασίν, ἢ ὡσαύτως δὲ καὶ ἔχει μετ' ἐπιτάσεως γίνεται ἀντὶ τοῦ ὄντως. ἔστι μὲν ἤ, καὶ ὀξύνεται μετὰ τοῦ μήν. οἷον· ἢ μὴν ἐπειήσω τόδε. οὕτω δὲ ἐκ μετὰ τοῦ μήν. οἷον· ἢ μέν μοι πρόφρων εἶπον καὶ χερσὶν ἀρήξειν. περὶ δὲ τοῦ ἢ ἀντὶ τοῦ ἔφη ῥήματος ὄντος, ἕτερος λόγος. ὅτι δὲ ὁ σύνδεσμος λαμβάνεται ποτὲ μετὰ ψιλῆς καὶ περισπωμένης ἀντὶ τοῦ ἆρα τοῦ κατ' ἐρώτησιν περισπωμένου, οὐκ ἄδηλόν ἐστιν. ἐκεῖνο δ' ἐν τοῖς τοιούτοις καινὸν φέρεται, ὅτι τὸ ἢ, ἀντὶ τοῦ δή, ὅτι φασὶ καὶ ἐγκλίνεται. οἷον· ἐπεὶ ἢ καὶ μὴν περὶ τούτων, ἀλλοῖον δὲ οἱ τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα ἐγράφη. ὃ καὶ ζητητέον ἐκεῖ. ἐπὶ τούτοις, ἱστέον καὶ ὅτι δολιχὴ μὲν ὀξυτόνως, ἡ μακρά. δολίχη δὲ βαρυτόνως, ὄνομα πόλεως. ὥσπερ καὶ δολιχὸς μέν, ὁ μακρός. δόλιχος δὲ προπαροξυτόνως ὁ ἀγώνιος. ὅτι δὲ οὐ μόνον Ἴωνες ἰδίως ἢ τοῦ υ ἐπενθέσει ἐν τῷ, νόος νοῦσος. ὄρος οὖρος. ὅλος οὖλος. οἷον οὖλος ἄρτος καὶ τοῖς ὁμοίοις, ἀλλὰ καὶ Αἰολεῖς ποιοῦσι τοιοῦτόν τι ἐν οἷς τὸ ἀπὸ αὐτοὺς λέγουσι. καὶ τὸ θέω χέω πλέω ῥέω, οὐ διὰ μόνου τοῦ ε κλίνουσι κατὰ τὸ πλέω πλέσω, ἀλλὰ σὺν τῷ υ, θεύσω χεύσω πλεύσω ῥεύσω. Καὶ ὅτι ἡ δολιχὴ νόσος, ἀντιδιαστέλλεται πρὸς τὸν ἐκβολῆς Ἀρτέμιδος ἀλλαχοῦ δὲ καὶ Ἀπόλλωνος, γενόμενον θάνατον. ὡς τοῦ τοιούτου, αἴφνης ἐπισυμβαίνοντος καθὰ πολλαχοῦ ἐδηλώθη. καὶ μὴ δὴ νόσου δολιχῆς γενομένου, ἢ μάλιστα δὴ τηκεδόνι θανατοῖ. ἰοχέαιραν δὲ ἐνταῦθα τὴν ἰοτρόφον ἀπὸ τοῦ δηλοῦμεν οἱ μὲν ἄμεινον ἐκάλεσαν, καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι διφυλλος ἐν τῷ, Λητοῦς διός τε τοξοδάμνου τὴν θεόν, τὴν ἰοχέαιραν περιέφρασεν εἰς τοξόδαμνον. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τεσσάρων οὐσῶν ἐρωτήσεων ἐφεξῆς τοῦ Ὀδυσσέως πρὸς τὴν μητέρα. ἤγουν, τίς νόσος αὐτὴν ἐδάμασε. καὶ εἴπερ τὸ αὐτοῦ γέρας τὰ τοῦ Λαέρτου καὶ τοῦ Τηλεμάχου ἐστί. καὶ πῶς ἔχει τὰ κατὰ τὴν γυναῖκα. διὸ καὶ τρὶς αἱ πεύσεις κεῖνται τό, εἰπέ μοι τόδε. καὶ πάλιν, εἰπὲ δέ μοι πατρός τε καὶ υἱέος. καὶ, εἰπὲ δέ μοι μνηστῆς ἀλόχου βουλήν. ἡ μήτηρ οὐ τῷ ἀποκρίνεσθαι, ἀναποδίζει καὶ ἀπὸ τοῦ τέλους ἀρξαμένη, αὔξειν εἰς τὸ πρῶτον κατὰ βαθμίδα τινά. καὶ πρῶτον μέν, φησὶ περὶ τῆς γυναικὸς ὡς λίαν μένει τῷ ἀπὸ τοῦ ἑῷ τετληότι θυμῷ. εἶτα περὶ τοῦ υἱοῦ. καὶ μετ' αὐτόν, περὶ τοῦ πατρός. ἐφ' οἷς ἐπαναβᾶσα εἰς τὸ πρῶτον, λέγει περὶ τῆς νόσου ὅθεν δῆλον ὡς οὐ πάντῃ ἀναγκαῖον ἐν ταῖς πεύσεσι, πρῶτον ἀπαντᾶν πρὸς τὸ πρῶτον, καὶ ἑξῆς πρὸς τὰ καθ' ἑρμόν. ἀλλ' ὅπῃ τύχῃ γίνεσθαι τὰς τῶν ἀποκρίσεως, καὶ ὅπως ἂν συμφέρῃ τῷ ἀποκρινομένῳ. Ὅτι δὲ Ἄρτεμις καὶ Ἀπόλλων τοῖς αἰφνιδίοις ἐπιστατοῦσι θανάτοις λέγονται οἷς ἐναντίαι αἱ δολιχαὶ νόσοι, δῆλόν ἐστι. καὶ ὅπως ἀγανὰ βέλη τὰ τῶν αἴφνης θνησκόντων. Τὸ δὲ μένει τὰ παιδὶ καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσει, τετεχεῖται κατὰ τὸ παιδὶ καὶ ἔμπεδα. καθὰ καὶ πρὸ τούτου τό, εἴδωλον ἑταίρου πέλ' ἀγορεύειν. Τὸ δὲ ἔγημεν ὅτι διαφέρει τοῦ ἐγήματο. οὐκ ἄδηλον οὐδ' αὐτό. καθὰ δηλοῖ καὶ τό, θάλαμον ἐν ᾧ οὐκ ἔγημεν ἀλλ' ἐγήματο. ἀφ' οὗ δοκεῖ παραξίωσις αἰθίεως, εἰπεῖν τὸ βαινόμενος βαίνων, ὁ τὸ νυμφίος, ἄλλο τι νύμφη. Τὸ δὲ τετληότι θυμῷ, τλήμονα καὶ τὴν Πηνελόπην εἶναι δηλοῖ πρεπόντως τῷ τλήμονι ἀνδρὶ Ὀδυσσεῖ. Τὸ δὲ δαῖτας δαίνυσθαι, πρόσφορος ἐτυμολογίας ἐστίν. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι, πάντες καλέουσι, κοινότερον ῥηθὲν ἐπὶ τοῦ εἰς δεῖπνον κλήσεως, δοκεῖ δὲ ἀρχαῖον ἔθος εἶναι, εἰς δαῖτας δημοσίας προσκαλεῖσθαι τοὺς βασιλεῖς τε καὶ τοὺς δικαστάς ὡς δηλοῖ καὶ τό, δαῖτας ἃς ἐπέοικε δικασπόλον ἄνδρ' ἀλεγύνειν ὃ ἰσημα λέγειν ἐν λόγῳ ποιεῖσθαι. φροντίζειν. ἐνταῦθα δὲ καὶ εἰς ταὐτὸν ἄγει ὡς βασιλεῖ τὸ δικασπόλον, δῆλον ὅτι πρέπειν τοιοῦτον εἶναι τὸν βασιλέα. Τὸ δὲ ἐν κόνι, γράφεται μὲν καὶ διὰ διφθόγγου ἀττικῶς, μάλιστα δὲ διὰ τοῦ ι, ἐκ τοῦ κόνις κόνιος κόνι καὶ κατὰ κρᾶσιν

κεν. τὶς δὲ ὁ γουνὸς τῆς οἰνοπέδου ἀλωῆς, προγέγραπται. ἡ δὲ κατὰ τὸ θέρος πάντῃ χαμαὶ βεβλημένη τῶν φύλλων χύσις, δηλαδὴ τὶ ἐστὶ στιβάδων δηλοῖ τῷ τοῦ Ὀδυσσέως πατρί. καὶ αὐτὴν δὲ πάντῃ ἀσθενῆ τυγχάνειν παρασημαίνει, ὑπὲρ οὕτω συχνὰ πέπηξ κατὰ τὰς στιβάδων. κεκλιμένα δὲ φύλλα λέγει, οὐχ ὅτι φυλλοχόος μὲν τινὰ ταῦτα. ἀλλὰ τὰ ἐπιτήδεις φασὶ κεκλασμένα. εὐναὶ δὲ χθαμαλαί, πρὸς ἀντιστολὴν ἑτέρων ὑψηλοτέρων στιβάδων. ἵνα εἶεν αὗται πάνυ εὐτελεῖς δηλαδὴ ἤ τοι ταπειναί εἰσι καὶ διὰ τοῦτο ταπειναί, ὁποῖαι ἴσως καὶ αἱ χαμαιεῦναι. τὸ δὲ εὔσκοπος, ἄλλως μὲν ἐπὶ Ἑρμοῦ κεῖται, δηλοῖ γὰρ τὸν ἀγαθὸν σκοπευτήν, ἑτέρως δὲ, ἐπὶ τῆς θηλυκῆς Ἀρτέμιδος. ἵνα ᾖ εὔσκοπος ἄρτεμις. ἡ εὖ καταστοχαζομένη τοῦ σκοποῦ. ἐν τούτοις δὲ κεῖται καὶ τὸ, ὀϊζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ φθίνουσι νύκτες τε καὶ ἤματα δακρυχεούσῃ ὃ παρῳδηθὲν, ἁρμόσει καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου πάνυ παθαινομένου. πόθον δὲ ποιητικώτερον, ἢ οἱ ἄλλοι ποθεῖ, ὡς ἡ κίνησις, κατὰ τὸ χόλος χολή. βίοτος βιοτή καὶ ὅσα ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα. ἐκ τοῦ πείθω δὲ καὶ ὁ πόθος καὶ ποθή, ἀποβολῇ δηλαδὴ τοῦ ι τῆς διφθόγγου, ὅπερ ἀντιθέσει ἀκολουθεῖ τοῦ ο μικροῦ ἄλλως γὰρ, πεῖθος καὶ πειθὴ ὤφειλεν εἶναι κατὰ τὸ λείβω λοιβὴ καὶ τὰ ὅμοια. ἱστέον δὲ, ὅτι καὶ ὄνομα ἄνθους ὁ πόθος, καθὰ δηλοῖ καὶ Ἀθήναιος γράψας οὕτως. ἄνθη θερινά, λυχνίς. κρίνον. ἴφυον ἀμάρακος ὁ φρύγιος. ἔστι δέ φασιν, ὁ πόθος καλούμενος. διττὸς δὲ οὗτος. ὁ μὲν ἔχων ἄνθος ὅμοιον ὑακίνθῳ. ὁ δ' ἕτερος ἄχρους ἐκλευκος. ᾧ χρῶνται πρὸς τοὺς τάφους. κοινὴ δὲ λέξις ἐν τοῖς ὁμηρικῶς εἰρημένοις ὁ πόθος ὥσπερ καὶ τὸ ποθεῖν. ποθεῖν μὲν γὰρ, ἐπὶ τῶν ἀπόντων. ἐρᾶν δὲ, ἐπὶ τῶν ἐν ὄψει ὄντων. ὡς οἷον τοῦ ἔραμαι, τῆς παρούσης δηλαδὴ ἔρασ. ἀγανοφροσύνην δὲ, τὴν πρᾳότητα λέγει. εἰς δὲ τὸ ἀκριβέστερον γνωμικῶς παρασημειωθὲν ἄγειν εἰς τὸ, ὅτι καὶ ἡ ἄκρα λύπη ἐπιτέμνει τὴν ζωὴν καθὰ καὶ τὴν τῆς ἀντικλείας, σημείωσαι ὅτι καὶ τὸ, αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσι, τοιοῦτόν τι δηλοῖ ὡς καὶ ἡ καθὰ προθέσεις ἐμφαίνει. ὅς οὐ μόνον τὴν ἁπλῶς ὑπαλλαγὴν πλέοσιν ὡς ὁ κωμικὸς ἀστεΐζεται ἐν τῷ, πολιὰ γεγόνασι ταχύ γε νὴ τὸν οὐρανόν, ἀλλὰ καὶ τὴν εἰς ᾅδου κατάρρευσιν διὰ γῆρας. ὁ δὲ εἰπὼν τοὺς ποθοῦντας ἐν ἤματι γηράσκειν ἤγουν ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ διὰ λύπην τὴν ἐπὶ τῇ ἐξ ἀλλήλων ἀποδημίᾳ, ὑπερβολικῶς ἐπιτείνει ὡς ἀλλαχοῦ δηλοῦται, τὸ νόημα. οἷα τὸ ὁμηρικὸν αἶψα, καὶ τὸ ταχὺ τοῦ κωμικοῦ. ἀπογηράσας εἰς ἓν ἦμαρ. τί δὲ δεῖ καταρρυτιδοῦσθαι λύπης τὸ καὶ κακότητος κακῶς διατιθεμένων τὰ κατ' ἄνθρωπον, εἴγε καὶ τὸ ταύτης ἀνάπαλιν ἡ ἄδεια τρυφή, τοῦτο δύναται. καὶ ἐρωτικὸν ἐνταῦθα ἐκ τῶν τοῦ δειπνοσοφιστοῦ ὡς λίαν χρήσιμον, ὅτι καὶ τὰ φιλητὰ τοῖς τρυφῶσι μύρα, τὴν ὀνομασίαν κατὰ χλεύασμα ἀπὸ τοῦ μόρου ἔλαβον, ἐπειδὴ οὐ μόνον πολλῷ μόρῳ καὶ πόνῳ ματαίῳ γίνονται, ἀλλὰ καὶ ὅτι εὐοδοῦσιν εἰς μόρον διὰ ξηρότητα, ὡς γάρ φησιν Ἀριστοτέλης, καὶ μυριζόμενοι ἄνθρωποι, πολιώτεροι γίνονται. τὸ γὰρ μύρον ξηραντικόν. αὐχμηροὶ δέ φησιν οἱ μυριζόμενοι. ὁ δὲ αὐχμὸς, πολιωτέρους ποιεῖ. εἴτε γὰρ αὔανσις τριχὸς ἡ πολιὰ εἴτ' ἔνδεια θερμοῦ, ἡ ξηρότης μαραίνει. διό φασι καὶ τὰ πίλια, θᾶττον ποιεῖ πολιούς. ἐκπίνεται γὰρ ἡ οἰκεία τῆς τριχὸς ὑγρότης. ὡς ἄχρι δ' ἐνταῦθα προσοικειώσασθαι, ὡς διὰ τὴν ὡς εἴρηται τῆς ὑγρότητος ἔνδειαν δι' ἣν καὶ ἀλίβαντες οἱ νεκροὶ λέγονται, ῥηθεῖεν ἂν οὐκ ἀπροσφυῶς ἀλίβαντες, καὶ ὁ τρυφερῶς μυρούμενος καὶ οὕτω ξηραινόμενος οἰκεῖος ἂν αὐτὸς καὶ ἄλλως τῇ τοῦ ἀλίβαντος κλήσει, καὶ διὰ τὸ πλησιάζειν τὸν θάνατον δίκην καὶ ἀποπνύειν ὅπου καὶ ἐκεῖνοι νεκρικώτερον. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα καὶ ὅσα τοιαῦτα οὐκ ἂν εἰρημένα εἴη ἀχρήστως. ὅτι δὲ ἀλίβας ἔστι ποταμὸς ἐν ᾅδου πλάττεται, καὶ ὅτι ἔστιν ὁ ὀξὺς οἶνος ἀλίβας καὶ αὐτὸς ἐκαλεῖτο λόγῳ δευτέρῳ τοῦ, ὃ παρὰ στέρησιν λιβάδος τοιοῦτον οἶα νενεκρωμένος, ἀλλὰ παρὰ τὸ μὴ λείβεσθαι ἐν σπονδαῖς, οἱ παλαιοὶ παραδιδόασι. τῆς δὲ αἰολικῆς τροπῆς τοῦ ο εἰς υ ἐν τῷ μόρον μύρον ὡς πρὸ βραχέων κεῖται, πολλὰ παραδείγματα διὰ τὸ, μάλα τοιαῦτα ὡδί. ὀνυμαίνω τὸ ὀνομάζω ἐκ τοῦ ὄνυμα. οἷς σύστοιχα, τὸ ὁμώνυμος. συνώνυμος, καὶ ὅσα τοιαῦτα ἐξ αἰολίδος γλώσσης ἐκοινώθησαν. δοκεῖ δὲ, καὶ ἐκ τοῦ ὄπιθεν οὕτω λέγεσθαι ὁ ὕπτιος. ὁρᾷ γὰρ ὁ τοιοῦτος, τὴν ὄψιν ἔχων ἄνω, οὐ μὴν κάτω ὡς οἱ πρηνεῖς κείμενοι. τοιοῦτον δὲ καὶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς τὸ, ἀποπυδαρίζειν. λέξις δὲ αὕτη οὐ σημαίνει δηλοῦσα, ἢ τὸ λὰξ ποδὶ καθ' Ὅμηρον ἐνθορεῖν ἰσχίῳ ἀφραδίησιν, ἢ τὸ ἀποσκιρτᾶν ἄραντα τὸν πόδα. περὶ δὲ μύρων, γέγραπταί τινα λόγου ἄξια καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα.

Ὣς ἔφατ'. αὐτὰρ ἔγωγ' ἔθελον φρεσὶ μερμηρίξας,
Μητρὸς ἐμῆς ψυχὴν ἑλέειν κατατεθνηυίης.
Τρὶς μὲν ἐφορμήθην, ἑλέειν τέ με θυμὸς ἀνώγει,
Τρὶς δέ μοι ἐκ χειρῶν σκιῇ εἴκελον ἢ καὶ ὀνείρῳ
Ἔπτατ'. ἐμοὶ δ' ἄχος ὀξὺ γενέσκετο κηρόθι μᾶλλον.
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων.
Μῆτερ ἐμή, τί νύ μ' οὐ μίμνεις ἑλέειν μεμαῶτα

Ὅτι ὁ πολλάκις μὲν ἐγχειρήσας τοῖ θέλειν, τοσαυτάκις δὲ ἀποτυχών, ἐρεῖ τὸ, αὐτὰρ ἔγωγ' ἔθελον φρεσὶ μερμηρίξας ἑλέειν τρὶς μὲν ἐφορμήθην, ἑλέειν τέ με θυμὸς ἀνώγει. τρὶς δέ μοι ἐκ χειρῶν σκιῇ ἴκελον καὶ ὀνείρῳ ἔπτατο. ἐμοὶ δ' ἄχος ὀξὺ γενέσκετο κηρόθι μᾶλλον, εἰς ὁμοίαν δὲ ἔννοιαν ἁρμόττ

Ὄφρα καὶ εἰν ἀΐδαο φίλας περὶ χεῖρε βαλόντε,
Ἀμφοτέρω κρυεροῖο τεταρπώμεσθα γόοιο;
Ἦ τί μοι εἴδωλον τόδ' ἀγαυὴ Περσεφόνεια
Ὤτρυν', ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω.
Ὣς ἐφάμην. ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ.
Ὤμοι τέκνον ἐμὸν περὶ πάντων κάμμορε φωτῶν.
Οὔ τι σε Περσεφόνεια διὸς θυγάτηρ ἀπαφίσκει,
Ἀλλ' αὕτη δίκη ἐστὶ βροτῶν ὅτε κέν τε θάνωσιν.
Οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἶνες ἔχουσιν.
Ἀλλὰ τὰ μέν τε πυρὸς κρατερὸν μένος αἰθομένοιο
Δαμνᾷ, ἐπεί κε πρῶτα λίπῃ λεύκ' ὀστέα θυμός,
Ψυχὴ δ' ἠΰτ' ὄνειρον ἀποπταμένη πεπότηται.
Ἀλλὰ φόωσδε τάχιστα λιλαίεο. ταῦτα δὲ πάντα
Ἴσθ', ἵνα καὶ μετόπισθε τεῇ εἴπῃσθα γυναικί.
Νῶι μὲν ὣς ἐπέεσσιν ἀμειβόμεθ'. αἱ δὲ γυναῖκες
Ἤλυθον, ὤτρυνεν γὰρ ἀγαυὴ Περσεφόνεια,
Ὅσσαι ἀριστήων ἄλοχοι ἔσαν ἠδὲ θύγατρες.
Αἳ δ' ἀμφ' αἷμα κελαινὸν ἀολλέες ἠγερέθοντο.
Αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον ὅπως ἐρέοιμι ἑκάστην.
Ἥδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή.
Σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ,
Οὐκ εἴων πινέμεν ἅμα πάσας αἷμα κελαινόν.
Αἱ δὲ προμνηστῖναι ἐπήϊσαν, ἠδὲ ἑκάστη
Ὃν γόνον ἐξαγόρευεν. ἐγὼ δ' ἐρέεινον ἁπάσας.

ἁρμόττει καὶ τὸ, τί νύ μ' οὐ μίμνεις ἑλέειν μεμαῶτα; κοινὴ δὲ λέξις τὸ ἑλεῖν, διὸ καὶ τρὶς ἐνταῦθα κεῖται. Ὅρα δὲ τὸ γενέσθαι, ἀντὶ τοῦ ἐκ τῆς παραχθὲν ἐκ τοῦ γενέσθαι ἀχρήστου μᾶλλον ὄντος, ὡς εἴρηται. Τὸ δὲ ἔπτατο καὶ ἔπταμεν, πρῶτος μέσος ἀόριστός ἐστι τοῦ ἐπτάμην ὡς τὸ, πολυχαρὶς δ' αἰνόπτομην ἐξ οὗ καὶ πτέσθαι τὸ πετάσαι. ἐκ δὲ τοῦ ἐπτάμην, καὶ μετοχὴ ὁ ἀποπτάμενος. ὡς δηλοῖ μετ' ὀλίγα τὸ, ψυχὴ ἀποπταμένη. Ὅτι πόθον πολὺν δηλοῖ ἐπὶ τῆς μητρὸς ὁ ποιητὴς τὸ ὄφρα καὶ εἰν ἀΐδαο φίλας περὶ χεῖρε βαλόντε, ἀμφοτέρω κρυεροῖο τεταρπώμεσθα γόοιο. ἔστι γάρ τις τέρψις καὶ τοῦ κλαίειν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. Τὸ δὲ φίλας χεῖρε, συνήθης τῶν ποιητῶν σχῆμα. οἷα μνειακοῦ συζευγνύντι τὰ πληθυντικὰ καὶ τὰ δυϊκὰ ὡς ἰσοδύναμα. Ὅτι τὸ εἴδωλον, καὶ σκιᾶς δοξάζει ἀμυδρότερον ὁ ποιητής. καὶ διὰ τοῦτο, καὶ ψυχῆς. ἣν σκιᾷ φθάσας εἴκασεν ὡς ὁ ποιητὴς, τῇ δὲ σκιᾷ ἀΐσσουσι. διὸ μὴ δυνάμενος ὁ δυσσεὺς λαβέσθαι τῆς μητρικῆς ψυχῆς, φησίν. ἦ τί μοι εἴδωλον τόδ' ἀγαυὴ Περσεφόνεια ὤτρυνεν ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω. δῆλος δὲ γε ὑπὲρ ἀκριβέστερον, ταυτὸν εἶδος εἴδωλον καὶ σκιὰν καὶ ὄνειρον, κατά γε τὸ ἀμυδρόν. ἄλλο δέ γε τὴν ψυχὴν παρὰ τὰ τρία ταῦτα. ὅθεν ὥσπερ μὴ δυνάμενος δράξασθαι ψυχῆς, ἀπορεῖ μή ποτε οὐ ψυχὴ τὸ φαινόμενον τοῦτο ἀλλὰ εἴδωλον. οὕτω καὶ πρὸ βραχέων ἔφη ὡς ἡ τῆς μητρὸς ψυχὴ ἐξέφυγέ μοι σκιῇ εἴκελον καὶ ὀνείρῳ. καὶ μετ' ὀλίγα δὲ δὴ ψυχὴ ἠΰτ' ὄνειρον ἀποπταμένη πεπότηται. οὐ γὰρ σκιὰν φησὶ καὶ ὄνειρον αὐτὴν εἶναι, ἀλλ' ἀποπτῆναι δίκην ὀνείρου καὶ σκιᾶς. οὕτω δὲ καὶ τὸ, σκιαὶ ἀΐσσουσιν, ἀντὶ τοῦ ὡς σκιαί. Ὅτι δὲ οὐ σῶμα ἡ σωματοειδὴς ἡ ψυχὴ καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἀναφὴς, δηλοῖ εἰπών. αὕτη δίκη ἐστὶ βροτῶν, τουτέστι θέμις καὶ ἀνάγκη, ὅτε κε θάνωσι. τὸ μὴ δύνασθαι δηλαδὴ ἑλεῖν τὴν ψυχήν. οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἶνες ἔχουσιν. ἤγουν οὐ νεῦρα ἔτι κατὰ φύσιν ζωτικῶς διοικούμενα, συνέχουσι δὲ αἱ σάρκες καὶ τὰ ὀστᾶ. ἀλλ' αὐτὰ μὲν πυρὶ δάμνανται, ἐπειδὰν πρῶτα λίπῃ λεύκ' ὀστέα θυμὸς, ὃ πολλαχοῦ κεῖται. ψυχὴ δὲ ὡς ἀνωτέρω ἐρρέθη, ἀποπταμένη πεπότηται. Ὅτι δὲ ἶνες οὐ μόνον ἐπὶ νεύρων ὅθεν καὶ τὸ ἰνίον παράγεται ἀλλὰ καὶ ἐπὶ δυνάμεως τῆς κατὰ τὰ νεῦρα, δηλωθήσεται ἐν τοῖς ἑξῆς. ἔνθα φανεῖται τίς μὲν ἡ ἴς, τίς δὲ ἡ κίκυς. ἐν τούτοις δὲ κεῖται καὶ τὸ, ὤμοι τέκνον ἐμὸν περὶ πάντων κάμμορε φωτῶν, οἰκεῖον ὂν ἐπιλεχθῆναι τῷ δυστυχεῖ. ὥσπερ τὸ, ἀλλὰ φόωσδε τάχιστα λιλαίεο, ἁρμόττει ῥηθῆναι ἐπὶ μεταβολῆς τινὸς ἀπὸ κακοῦ εἰς ἀγαθόν. λείπει δὲ ἀπὸ τοῦ ἐμφαινόμενον ἐνταῦθα τὸ ἱέσθαι ἢ ἐλθεῖν ἔτι ζῶντα. ἵνα λέγῃ, ὅτι τάχιστα λιλαίεο εἰς φῶς ἐλθεῖν. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ κλέεσθαι εἰπούσης τῆς ψυχῆς ὀδυσσεῖ τὸ, ταῦτα δὲ πάντα ἴσθ' ἵνα καὶ μετόπισθε τεῇ εἴπῃσθα γυναικί, πρὸς ἔνδειξιν δηλαδὴ φιλίας, φέρεται ἐν τοῖς τῶν γραμματικῶν ἀριστοφανείοις, ὅτι τὸ ἴσθι, ἀντὶ τοῦ γίνωσκε εἴδησιν ὁμηρικῶς. ἀντὶ δὲ τοῦ ὕπαρχε, τὸ ἔσο τίθεασιν. οἷον. καὶ σὺ φίλος, μάλα γάρ σ' ὁρόω καλόν τε μέγαν τε, ἄλκιμος ἔσο. καὶ οὕτω μέν φασι παρ' ὁμήρῳ ἔχει καὶ οὐκ ἄλλως. ἄλλοι δὲ ἅπαντες, τὸ ἴσθι, καὶ ἐπὶ τοῦ ὕπαρχε τάττουσιν. εὐτελὴς μὴ τραχὺς ἴσθι. καὶ, ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, μὴ φθονερὸν ἴσθ' ἀνδρίον. ἤγουν μὴ φθονερῶς ἔσο ἄνθρωπος. καὶ ὅρα τὸ ἀνδρίον, ὑποκοριστικῶς γενόμενον ἐκ τοῦ ἀνδρὸς κατὰ τὸ, χρυσὸς χρυσίον καὶ χαλκὸς χαλκίον παρὰ τῷ κωμικῷ, καὶ φαιὸς φαιόν. κοινότερον δὲ τὸ ἀνδρίον, τὸ ἀνδράριον. Ὅτι

πάντ

τὸ δ' ἀξιοῦσθαι ὁ ποιητὴς τὴν ῥαψῳδίαν ταύτην, ἡρώων ἅμα καὶ ἡρωΐδων ποιητικὸν κατάλογον, ὅτι ἰδοὺ μόνων γυναικῶν ποιησάμενος κατάλογον. καὶ ἔστιν ἰδεῖν αὐτὸν ἐνταῦθα, τῇ τῆς νεκυίας ἀφορμῇ, πῇ μὲν, ἰσοειδῶς ἐμπλατυνόμενον καὶ διηγήσεσιν ἐγχρονίζοντα. πῇ δὲ, ἐπιτρέχοντα τὰ πολλὰ, καὶ συνολικὰ ὄντα. καὶ τὴν πολυλογίαν ἐπιτέμνοντα. καὶ μικροῖς μακρὰ περιλαμβάνοντα. ὡς ἐν τῷ, Φαίδρην τε Πρόκριν τε ἴδον. καὶ Μαῖραν. Κλυμένην τε. ἀφ' ὧν δῆλον ὡς καὶ τῷ σκοτεινῷ καὶ στενῷ τὴν ἱστορίαν Λυκόφρονι, αὐτὸς εἰδέναι φαίνεται ἀρχάς τινας τῆς ἐκείνου ποιήσεως. ἐρεῖ δέ τι καὶ περὶ Ἀχιλλέως καὶ Ἀγαμέμνονος καὶ Αἴαντος. ἀναπληρῶν τι ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, ἅπερ τῇ Ἰλιάδι ἐλλέλειπται, καὶ ἅμα πλατύνων οὕτω τὴν ποίησιν. εὐταξίᾳ δὲ τῇ ποιήσει κεχρημένος καὶ ἀκριβῶς, καταλέγει πρῶτον ἡρωΐδας. εἶτα διαναπαύσας τὸν λόγον βραχὺ, πρὸς ἥρωας μεταβαίνει ἀρχόμενος ἀπὸ Ἀγαμέμνονος. ἰστέον δὲ καὶ ὡς πρὸς ὄνομα μὲν, πλειόνων μέμνηται ἡρωΐδων. ἐμπλατύνεται δὲ ὅμως φαιδρότερον τοῖς τῶν ἡρώων διηγήμασι. μυθολογεῖ δὲ τέως τὰ κατὰ τὰς ἡρωΐδας, οὕτως. ὡς ἐπῆλθε Περσεφόνη γυναῖκας ὤτρυνεν ἐλθεῖν ὅσσαι ἀριστήων ἄλοχοι ἔσαν ἠδὲ θύγατρες. τοιαύτας γὰρ ἱστορεῖ καὶ οὐ μονοτροπεῖ πῶς τινας. αἱ δ' ἀμφ' αἷμα κελαινὸν ἀολλέες ἠγερέθοντο, αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον ὅπως ἐρέοιμι ἑκάστην. ἥδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή. σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ, οὐκ εἴων πίνειν ἅμα πάσας αἷμα κελαινόν. αἱ δὲ, προμνηστῖναι ἐπήϊσαν, ἡ δὲ ἑκάστη ὃν γόνον ἐξαγόρευεν. ἐγὼ δ' ἐρέεινον ἁπάσας. καὶ ὅρα δὴ ταυτὸν ἐνταῦθα τὸ ἐρέειν καὶ τὸ ἐρεείνειν. ὡς δηλοῖ τὸ, ἐρέοιμι ἑκάστην καὶ ἐρέεινον ἁπάσας. ἔνθα καὶ ταυτὸν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ τὸ ἑκάστην καὶ τὸ ἁπάσας. ἰστέον δὲ ὅτι τὰ δύο εἰσὶν εὐθεῖαι, τοῦ γυνὴ καὶ τοῦ γύναιξ ἀρρήτου, ἐξ οὗ ἡ γενικὴ γυναικός. ἐκ μὲν γυναικὸς, ῥῆμα τὸ γυναικίζω, καὶ ὄνομα τὸ γυναικίας. ἐκ δὲ τοῦ γυνὴ, ὁ γύνις. δηλοῖ δὲ αὐτὸς, οὐ μόνον τὸν λάγνον ἔτι δὲ καὶ τὸν δειλὸν, ἀλλὰ καὶ τὸν μὴ ἱκανὸν δι' ἀτονίαν γυναικὶ συνεῖναι. ὡς δηλοῖ παρ' Ἀθηναίῳ τὸ, Ὀλυμπιὰς παρεκλινέ ποτε τῷ ὑπὸ Ἀλεξάνδρῳ Φιλίππου συνεδρεύοντος, Θετταλὴν ἑταίραν Καλλιξείναν, πολλάκις ἀξιούσης συνεῖναι, εὐλαβοῦντο γάρ φασι μὴ γύννις ᾖ, ἐπεὶ οὐκ εὖ διέκειτο πρὸς τὰ ἀφροδίσια ὡς ἱστορεῖ Θεόφραστος. ὅρα δ' ἐν τούτοις τὸ, δι' ἀτονίαν. ῥηθὲν αἰτία τοῦ, διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἐντείνειν τὸν καυλόν. ὅθεν ἴσως ὁμηρικῶς φασὶ Διονύσιος ὁ Σικελίας μεταθέμενος, μὴ δυνάμενος διὰ γῆρας χρῆσθαι τῇ παρακειμένῃ ἑταίρᾳ, ἔφη πρὸς τοὺς συνδειπνοῦντας οἰκέτας ἐκ τῶν Ὀδυσσειακῶν ἐπῶν τὸ, οὐ δύναμαι τανύσαι, λαβέτω δὲ καὶ ἄλλος. [illegible] τὸ οὕτως. ἰστέον καὶ ὅτι τὸ ἀριστήων ἄλοχοι καὶ θυγατέρες, εὐγενείας ἐστὶν ἐπίτασις. οὐχ οὕτω γὰρ μέγα γενέσθαι ἀριστέως γυναῖκά τινα, ὡς τὸ, καὶ ἀριστέως θυγατέρα εἶναι. τὸ δὲ βούλευον, ἀνεπεκτάτως καὶ νῦν παρὰ τῷ ποιητῇ. τὸ δὲ παχέος παρὰ μηροῦ, πρὸς διαστολὴν κεῖται κνήμης καὶ ποδός. προμνηστῖναι δὲ, ὡς δὴ εἰπεῖν προμενετῖναι ὅ ἐστι μία τὴν ἄλλην μένουσα ἐν τῷ ἐπὶ στίχον καὶ κατὰ μίαν προϊέναι. καὶ ἁρμόζει ὁ ὁμηρικὸς τόπος οὗτος, προσώποις οὕτω καθ' ἕνα ἐρχομένοις καὶ μὴ κατὰ στῖφος. ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ νεμῶ νεμέσω καὶ νεμέσσω, οὕτω καὶ τοῦ μνῶ, δύο εἰσὶν ἀπογεννηθέντες μέλλοντες. μνῶ μνήσω. καὶ μνῶ μνείσω. ἐκ μὲν τοῦ μνήσω, γίνεται τὸ ὑπομνηστικὸν παρὰ τοῖς παλαιοῖς. ἐκ δὲ τοῦ μνείσω, ὁ προμνηστῖνος συγκέκειται. γόνον δὲ, τὴν γένεσιν λέγει ἢ τὸ γένος. καὶ ἔστι καὶ ἡ λέξις αὕτη, χρήσιμος εἰς τὸ, οὐ γάρ πώ τις ἑὸν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω. ἐξαγορεύειν δὲ, τὸ σαφῶς ἀγορεύειν φασίν, ἔνθα γράφουσιν οἱ παλαιοὶ, ὅτι ἐν τῷ, ἡ δὲ ἑκάστη ἐξαγόρευεν, οὐκ ἀρθρικῶς κεῖται τὸ ἡ, ἀλλὰ δηλονότι σύνδεσμός ἐστι. διό φασιν οὐδὲ ὀξυντέον αὐτό. Ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐνταῦθα αἵματος λόγος, οὐκ ἂν εἴη ἀπᾴδων ἀγρίαις γυναιξὶ καὶ αἱμοχαρέσι προσαρμοσθῆναι ὡς ἂν ἡ ῥῆσις μὴ διδῷ τινι δύναμις.

Ἔνθ' ἤτοι πρώτην Τυρὼ ἴδον εὐπατέρειαν,
Ἣ φάτο Σαλμωνῆος ἀμύμονος ἔκγονος εἶναι.
Φῆ δὲ Κρηθῆος γυνὴ ἔμμεναι αἰολίδαο.
Ἣ ποταμοῦ ἠράσσατ' Ἐνιπῆος θείοιο,
Ὃς πολὺ κάλλιστος ποταμῶν ἐπὶ γαῖαν ἵησι.
Καί ῥ' ἐπ' Ἐνιπῆος πωλέσκετο καλὰ ῥέεθρα.
Τῷ δ' ἄρα εἰσάμενος γαιήοχος ἐννοσίγαιος,
Ἐν προχοῇς ποταμοῦ παρελέξατο δινήεντος.
Πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα περιστάθη οὔρεϊ ἶσον
Κυρτωθὲν, κρύψεν δὲ θεὸν θνητήν τε γυναῖκα.
Λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην, κατὰ δ' ὕπνον ἔχευεν.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἐτέλεσσε θεὸς φιλοτήσια ἔργα,
Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν.

Ὅτι τὴν Τυρὼ ἧς ἄνω καὶ πρὸ τούτων ἐμνήσθη, εὐπατέρειαν λέγει ὅ ἐστιν εὐγενῆ, καὶ Σαλμωνέως μὲν θυγατέρα ἱστορεῖ, Κρηθέως δὲ γυναῖκα υἱοῦ Αἰόλου. οὗ τὴν εὐθεῖαν, προπαροξύνει Φιλόπονος ἐν τῷ περὶ λέξεων διαφόρως τονουμένων, πρὸς διάφορον σημασίαν. λέγων, ὅτι αἴολος μὲν, κύριον. αἰόλος δὲ, ὁ ποικίλος. ἔνθα καὶ τὴν παρὰ τῷ Στράβωνι ἀγχιάλην, ἀγχίαλον λέγει πόλιν Θρᾴκης ὀξυτόνως. ἐρασθῆναι δέ φασιν ὅμηρος τὴν Τυρὼ, ποταμοῦ ἐνιπέως

ἐνιπέως. αὐτῆς δὲ αὖ πάλιν ἐρῶντα ποσειδῶνα, ὁμοιωθῆναι τῷ ῥέοντι ἐραστῇ ποταμῷ, καὶ οὕτως αὐτῇ μιγῆναι. τὴν δὲ, ἐκ ποσειδῶνος τεκέσθαι πελίαν καὶ νηλέα, ὧν πελίας μὲν, ἐν ἰωλκῷ ἐβασίλευσε. νηλεὺς δὲ, ἐν πύλῳ. καὶ τούτους μὲν τοὺς δύο, οὕτω γενέσθαι αὐτῇ ἐκ ποσειδῶνος. ἀπὸ δέ γε κρηθέως, αἴσονα καὶ φέρητα καὶ ἀμυθάονα. καὶ τοιαύτη μὲν ἡ περὶ τῆς τυροῦς ἐνταῦθα ἱστορία. ἡ δὲ ὁμηρικὴ περὶ τούτων φράσις, τοιαύτη. ἔνθα δὴ πρώτην τυρὼ ἴδον εὐ-

Χαῖρε γύναι φιλότητι, περιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ
Τέξεις ἀγλαὰ τέκνα, ἐπεὶ οὐκ ἀποφώλιοι εὐναὶ
Ἀθανάτων. σὺ δὲ τοὺς κομέειν, ἀτιταλλέμεναί τε.
Νῦν δ' ἔρχευ πρὸς δῶμα καὶ ἴσχεο, μηδ' ὀνομήνῃς.
Αὐτὰρ ἐγώ τοι εἰμὶ Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
Ὣς εἰπὼν, ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.
Ἡ δ' ὑποκυσαμένη, Πελίην τέκε καὶ Νηλῆα.
Τὼ, κρατερὼ θεράποντε Διὸς μεγάλοιο γενέσθην
Ἀμφοτέρω. Πελίης μὲν, ἐν εὐρυχόρῳ Ἰαωλκῷ
Ναῖε πολύρρηνος. ὁ δ' ἄρ, ἐν Πύλῳ ἠμαθόεντι.
Τούς δ' ἑτέρους, Κρηθῆϊ τέκε βασίλεια γυναικῶν,
Αἴσονά τ', ἠδὲ Φέρητ', Ἀμυθάονά θ' ἱππιοχάρμην.

πατέρειαν. ἧς τὸ πρωτότυπον. εὐπάτηρ εὐπάτορος. ὃ οἱ μεθ' ὅμηρον, εὐπάτωρ φασίν. ὁμοίως τῷ προπάτωρ καὶ τοῖς τοιούτοις. ἡ δὲ τυρὼ αὐτὴ, φάτο σαλμωνῆος ἀμύμονος ἔκγονος εἶναι. φῆ δὲ κρηθῆος γυνὴ ἔμμεναι αἰολίδαο. ἣ ποταμοῦ ἠράσσατο ἐνιπῆος θείοιο. ὃς πολὺ κάλλιστος ποταμῶν ἐπὶ γαῖαν ἵησι. καὶ δὴ ἐπ' ἐνιπῆος πωλέσκετο καλὰ ῥέεθρα. τῷ δ' ἄρα εἰσάμενος ἤτοι ὁμοιωθεὶς γαιήοχος ἐννοσίγαιος, ἐν προχοῇς ποταμοῦ παρελέξατο δινήεντος. πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα περιστάθη οὔρεϊ ἶσον κυρτωθὲν, κρύψαν δὲ θεὸν θνητήν τε γυναῖκα. λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην, κατὰ δ' ὕπνον ἔχευεν. αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἐτέλεσσε θεὸς φιλοτήσια ἔργα τουτέστιν ἐρωτικὰ, ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί. καὶ ἑξῆς. χαῖρε γύναι φιλότητι. περιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ τέξεις ἀγλαὰ τέκνα. ἐπεὶ οὐκ ἀποφώλιοι εὐναὶ ἀθανάτων, ἀλλὰ δηλαδὴ ἀγλαὰ γεννῶσι. σὺ δὲ τοὺς, ἤγουν τούτους ἀττικῶς τὰ ῥηθέντα δηλαδὴ τέκνα γένους ἄρρενος ὄντα, κομέειν ἀτιταλλέμεναί τε. εἶτα ὁ ποσειδῶν ἐκφήνας ἑαυτὸν, ἐπὶ πόντον ἔδυ. καὶ αὐτὴ ὑποκυσαμένη ὅ ἐστιν ἐπ' αὐτῷ ἐγκύμων γεγονυῖα, πελίην τέκε καὶ νηλῆα. τὼ κρατερὼ θεράποντε διὸς μεγάλοιο γενέσθην. τουτέστι βασιλεῖς διογενεῖς καὶ διοτρεφεῖς. καὶ πελίης μὲν, ἐν εὐρυχόρῳ ἰαωλκῷ ναῖε πολύρρηνος ὅ ἐστι πολυθρέμμων. ὁ δ' ἐν πύλῳ ἠμαθόεντι, ὁ νηλεὺς δηλαδή. τοὺς δ' ἑτέρους, κρηθῆϊ τέκε βασίλεια γυναικῶν. αἴσονά τ', ἠδὲ φέρητα, ἀμυθάονά τε ἱππιοχάρμην. ἤγουν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, ἵπποις χαίροντα. ἢ ἐφ' ἵππων πολεμοῦντα. χάρμη, ὃ δηλοῖ τὴν μετὰ χαρᾶς μάχην. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ κύω ἐξ οὗ καὶ τὸ ὡς ἐρρέθη ὑποκυσαμένη, ὁμωνύμως παραλαμβάνεται. καὶ ἀντὶ τοῦ φιλῶ. τό τε κατὰ χείλη, καὶ τὸ ἄλλως κατὰ διάθεσιν. ὅθεν καὶ ὁ κίων. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ γεννᾶν κοινότερον, καὶ μὴν καὶ ἀντὶ τοῦ συλλαμβάνειν. ὅθεν καὶ τὸ ἐγκυμονεῖν. καὶ ἔγκυος. ἡ χρῆσις καὶ παρὰ ἀθηναίοις ἐν ᾧ, αἱ θήλειαι περδίκες ἐπὶ θήραις ἀγόμεναι, ὁπόταν ἴδωσιν ἢ ὀσφρανθῶσι τῶν ἀρρένων κατ' ἄνεμον στάντων ἢ περιπετομένων, ἔγκυοι γίνονται. καὶ οἱ ἄρρενες δὲ ὡς καὶ οἱ στρουθοὶ, πειρῶνται κινεῖν οὐ μόνον ἰδόντες τὰς θηλείας, ἀλλὰ κἂν ἀκούσωσι φωνὴν αὐτῶν. τούτου δὲ φασὶν αἴτιον, ἡ τῇ ψυχῇ ἐγγινομένη φαντασία τῶν πλησιασμῶν. ὅτι δὲ τοῦ τοιούτου κύειν καὶ παράγωγόν ἐστι κῦμα ὃ σύλληψιν δηλοῖ, παρὰ τῷ εὐριπίδῃ ἔστιν εὑρεῖν ἐν τῷ κατ' αὐτὸν ὡς καὶ προερρέθη κρεσφόντῃ. ὅπου λέγει τὴν ἐκείνου θυγατέρα, γίνεσθαι κύματος θεοσπόρου τοῦ κατὰ σύλληψιν. τὸ δὲ κυνεῖν ὅπερ ἐστὶ φιλεῖν, ὅτι πλεονασμῷ τοῦ ν, ἐκ τοῦ κυεῖν γίνεται κατὰ τὸ, οἴχω οἰχνῶ ἵκω ἱκνῶ, δῆλον καὶ ἐκ τοῦ, κύνεον ἀγαπαζόμενοι κεφαλήν τε καὶ ὤμους. ἀοίδιμοι δὲ ἐν ἱστορίαις οἱ ῥηθέντες παῖδες τῆς τυροῦς παῖδες. καὶ ὡς μὲν ὁ πελίας ἰωλκοῦ ἐβασίλευσε, νηλεὺς δὲ πύλου, προεφράσθη. οἱ δὲ κρηθεῖδαι ποίους ἔσχον τόπους, ἔστιν ἀλλαχόθεν μαθεῖν. δῆλον δὲ, ὡς καὶ αὐτοὶ περί που τὰ θετταλικὰ ᾤκουν. ὁμοίως δῆλον, καὶ ὅτι πελίας μὲν, δόλῳ τῆς φαρμακίδος μηδείας ἀφῃρέθη. νηλεὺς δὲ ὁ τοῦ νέστορος πατὴρ, ὑφ' ἡρακλέους ἐδυστύχησε. καὶ ὅτι αἴσων, πατὴρ ἰάσονος. διαλυθέντος τοῦ αἴσονος πατρικοῦ ὀνόματος καὶ καθ' ὑπέρθεσιν ποιήσαντος τὸν ἰάσονα. ὁμοίως τῷ, αἵματα ἰάματα. φέρης δὲ, υἱὸν ἔσχε τὸν ἄδμητον. οὗ υἱὸς εὔμηλος ὁ ἐν ἰλιάδι καλλίστους ἔχων ἵππους. ἀμυθάονος δὲ, προέρχεται μελάμπους ὁ μαντικώτατος. ὃν δὴ ἀμυθάονα, ὁ πίνδαρος, ἀμυθᾶνα λέγει. ὡς καὶ τὸν ἀλκμάονα ἀλκμᾶνα. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι φέρεται λόγος, ὡς τυρὼ δύο γεννήσασα παῖδας, παρὰ τοῖς ἐνιπέως ῥεέθροις ἔλιπεν. ὧν τὸν ἕτερον μὲν, κύων ἀφαιρεθεῖσα τῶν σκυλάκων, ἔτρεφε θηλὴν ἐμπαρέχουσα. τὸν δὲ ἕτερον, ἵππος πατήσασα κατὰ τὸ μέτωπον, ἐν τῷ συνδρομῇ τοῦ αἵματος ἐπελίωσε. τοῦτον ἐμέλλησε πελιδνὸν ἐποίησεν. ὅθεν τοῦτον μὲν ἱπποφορβὸς αἰπόλιμος, πελίαν ἐκάλεσε. τὸν δὲ ἕτερον, νηλέα διὰ τὸ παραδόξως ἐλεηθῆναι. ἤδη ἀπὸ τοῦ μόρου μὴ ἐλεηθῆναι. ὅτι δὲ καὶ ἕτερος παρὰ φέρητα ἥρως φαινῆς μὲν κοινότερον ἐν ἐσχάτῳ νηλέα γραφῆς δὲ οὐ, ἐκεῖνος τὴν ἐν διφθόγγῳ ἔχει τὴν παραλήγουσαν, δηλοῦσιν οἱ ἄλλοι ἱστορικοί, καὶ ὁ γράψας τεχνικὸς τὸ, νηλεὺς ἐν διφθόγγῳ, ἔχει πατὴρ τοῦ νέστο-

ρος

ρος· ἀλλ' ὁ ἀπηνής. ὃ καὶ νήλεως. ὃ γενικὴ, νήλεω ὡς μήλεω. τέκνα δὲ, νηλεῖς δὲ οἱ ἀπόγονοι. ὡς καὶ υἱδεῖς φασιν, οἱ τοῦ υἱοῦ. τοῦ δὲ τοιούτου νηλέως καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ νηλειδῶν, ἀποικία προΐστατο εἰς ἀεί ἀξία λόγου καὶ οὕτω μὲν καὶ τοῦτο. περὶ δὲ ἰωλκοῦ εἴτουν ἰαωλκοῦ, ἡ βοιωτία δηλοῖ. περὶ δὲ πύλου ἠμαθόεντος ὡς οὐχ οὕτω παρὰ τὴν ἄμαθον γίνεται ἀλλ' ὁμωνύμως ποταμῷ οὕτω καλεῖται, ἐπειδὴ τριῶν ὄντων πύλων, ποταμοὶ αὐτοὺς παραῤῥέουσι καλούμενοι ἀμαθόεντες ἀφ' ὧν ἐοίκασι καὶ αὐτοὶ οὕτω καλεῖσθαι, ἀλλαχοῦ ἱκανῶς ἐῤῥέθη. κρηθεὺς δὲ, σαλμωνέως ἦν ἀδελφός. ἀμφότεροι δὲ παῖδες αἰόλου καὶ λαοδίκης τῆς ἀλωέως. περὶ δὲ σαλμωνέως φασὶν οἱ νεώτεροι, ὡς ἄρα ὁ ἀνὴρ ἀσεβὴς ἦν, ἀντιβροντῶν τε καὶ ἀντιαστράπτων τῷ διΐ, δι' ἃ καὶ ἐκεραυνώθη. ὅμηρος μέντοι, οὐκ οἶδε τοιοῦτόν τι, ἀλλὰ ἀμύμονα τὸν σαλμωνέα φησίν. ἱστορεῖται δὲ καὶ περί που τὴν ἠλείαν βασιλεῦσαι ὁ σαλμωνεύς. ὅθεν καὶ μία τῶν ὀκτὼ περὶ πῖσαν πόλεων αἳ καὶ πισάτιδες λέγονται, σαλμώνη ἐκλήθη ἀπ' αὐτοῦ. ἰστέον δὲ ὡς εἰ καὶ ἀντιβροντᾶν καὶ ἀντιαστράπτειν ὁ σαλμωνεὺς τῷ διῒ λέγεται, οὐκ ἂν θεομαχοίη διὸς νοουμένου τοῦ ἀέρος, ἀλλὰ σοφὸς ἂν εἴη μηχανικός. καθ' ἣν σοφίαν καὶ ἄλλοι ἐποίησαν ὅμοια. τό, τε γὰρ βροντεῖον παρὰ τοῖς παλαιοῖς σκεῦος, ἦν ἀπατηλὸν μηχάνημα βροντῆς διὰ ψηφίδων ἐσκευασμένον. καὶ αἱ τοῦ ἀρχιμήδους δὲ καυστικαὶ διὰ κατόπτρων ἀστραπαὶ, δηλοῦνται ἐξ ἱστορικῶν. ἱστορεῖται δὲ καὶ σοφός τις ὃς σεισμόν τε οἴκου τινὰ διὰ μηχανῆς καὶ ἀστραπηβόλους δὲ ἀκτῖνας τεχνησάμενος κατὰ ἐχθροῦ, ἐνοσίχθων τε ὑπ' ἐκείνου ἐπεκαλεῖτο καὶ τερπικέραυνος. Τὸν δὲ ῥηθέντα ἐνιπέα, ὁ γεωγράφος πελοποννήσιον οἶδε ποταμὸν ἐμβάλλοντα εἰς τὸν ἀλφειόν. ὁ γὰρ ἐν θετταλίᾳ, ἐνιπεὺς φησὶ λέγεται καὶ οὐ διὰ τοῦ ι ἐνιπεύς. λέγει δὲ καὶ ὅτι ἀπὸ ὄθρυος ῥέων ὁ τοιοῦτος ἐνιπεὺς, δέχεται τὸν ἀπιδανὸν κατενεχθέντα ἐκ φαρσάλου. ὄνομα δὲ ὄρους ἡ ὄθρυς. εἰ δὲ νῦν μέν φασι κάλλιστον ποταμῶν τὸν ἐνιπέα ὁ ποιητὴς λέγει, ἐν δὲ ἰλιάδι τὸν ἄξιον ποταμὸν, ἔστι νοῆσαι, ὡς ἐκεῖ μὲν, τοῦ ἀξίου τὸ ὕδωρ ἐπαινῶν. ἐνταῦθα δὲ, τὸ σῶμα τοῦ μυθικοῦ ἐνιπέως. ὅθεν καὶ ἐρᾶται ὡς ἐπαφρόδιτος. ὅτι δὲ τὰς αἰσχρὰς ἐν ποταμοῖς φιλότητας, μυθοποιίας οἱ παλαιοὶ ἐποίησαν ὁποῖά τις ἐνταῦθα ἡ κατὰ τὸν ἐνιπέα καὶ τὴν τυρὼ καὶ τὸν ποσειδῶνα, εἴσεταί τις ἐντυχὼν καὶ τῷ τοῦ αἰσχίνου ἐπιστολιμαίῳ κίμωνι, καὶ μαθὼν τὸ ἐκεῖ λεχθὲν ὑπό τινος ἐγχωρίου κόρης. λαβέ μου σκάμανδρε τὴν παρθενίαν. τίνα δὲ προσφωνεῖ ἐκεῖ σκάμανδρον ἡ παῖς, δῆλον. κίμωνα γὰρ τὸν τοῦ αἰσχίνου ἑταῖρον, ὃς ἐν σκαμάνδρῳ λουομένην ἔγνω αὐτήν. δῆλον δὲ καὶ ὅτι τὸ νυμφικὸν λοῦμα ταῖς παρθένοις, ἐν ποταμοῖς ἐγίνετο, διὰ τὸ κουροτρόφους μὲν τοὺς ποταμοὺς λέγεσθαι. ἔφασαν δὲ καὶ αὐταῖς εἶναι, κούρους καὶ κούρας ἀπὸ γάμου τίκτειν, καὶ γονίμους ἔχειν κατὰ τὸ ἐν ποταμοῖς γόνιμον. Ὅρα δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα ἔκγονος διὰ τοῦ κ ὁ παῖς οὐ μὴν ἔγγονος διὰ τοῦ γ γράμματος. καὶ τηρεῖ φασὶν ὅμηρος τοῦτο δι' ὅλης τῆς ποιήσεως αὐτοῦ. δι' ὃ καὶ ὁ τοῦ, κείνου ἔκγονός ἐστι. ἀπόγονος δέ φασιν, ὁ ἐπὶ υἱός, ὃ ἔτι ἄνωθεν. καταχρῶνται δέ φασιν ἔσθ' ὅτι οἱ ἱστορικοὶ τῷ ἀπογόνῳ, ἀντὶ τοῦ υἱοῦ. εἴη ἂν οὖν κυριολεκτικῶς, ἔκγονος μὲν, ὁ προσεχῶς ἔκ τινος γεννηθείς. ἔγγονος δὲ, ὁ ὡς εἰπεῖν ἐγγίγονος. ἀπόγονος δὲ, ὁ ὑστέρω γόνος. Ἔτι ὅρα καὶ ὅτι ποικιλίας θηρώμενος ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς, φάτο εἰπὼν ἢ εἶναι, ἐν τῷ ἐφεξῆς στίχῳ, φῆ καὶ ἔμμεναι λέγει. Τὸ δὲ πολὺ κάλλιστος, πρὸς πλείω ἐῤῥέθη ἐπίτασιν, ἤρκει γὰρ ὁ κάλλιστος. Τοῦ δὲ καλλίστου ποταμοῦ, καλὰ πάντως καὶ τὰ ῥέεθρα. Τὸ δὲ παρελέξατο καὶ τὸ, ἐτέλεσσε φιλοτήσια ἔργα, σεμνῶς ἐῤῥέθη. καθὰ καὶ τὸ, λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην ὡς καὶ ἑρμογένης παρασημαίνεται. Ὅτι δὲ ἐν τῷ παρθένος ἐξ οὗ καὶ παρθενία ζώνη, ἡ παρὰ πρόθεσις κεῖται, παρθένος γὰρ ἡ ἐστερημένη τοῦ θέσθαι ἤγουν θηλάζειν, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. Τοῦ δὲ περιστάθη κῦμα, οὐκ ἔστι καιριωτέραν λέξιν εὑρεῖν. Τὸ δὲ κυρτωθὲν κῦμα, ὡς εἰς θάλαμον ὄροφον ἐσχεδίασαι, ἵνα κρύψῃ ἔσω τοὺς ἐραστάς. διὸ καὶ εἰς ὄρος ἐξισοῦται ὡς ἂν ἐξαρκέσῃ καὶ περιστῆναι καὶ καμφθῆναι κυρτωθὲν ὡς εἰς θάλαμον. Τὸ δὲ χαῖρε φιλότητι, ἀντὶ τοῦ, τῇ μίξει. ὅθεν καὶ φιλοτήσια ἔργα τὰ κατὰ τὸν ἔρωτα. Τὸ δὲ περιπλομένου ἐνιαυτοῦ, ἀντὶ τοῦ συμπληρουμένου, οὐ μὴν καὶ πεπληρωμένου ἤδη. ὥς τε καὶ τὸ, περιπλομένων ἐνιαυτῶν, οὕτω που χρὴ νοεῖν. Τὸ δὲ τέξεις, κυριολεκτεῖσθαι λέγεται ἐπὶ μητρός. ὡς δηλοῖ ὁ γράψας ὅτι τίκτειν μὲν, ἐπὶ μητρός. γεννῆσαι δὲ ἐπὶ πατρός. οὐ κυρίως οὖν φησὶν εἴρηται τὸ, ἀθάνατος τέκετο ζεύς. οὐδὲ τὸ, τίκτε μ' ἀνὴρ πολλοῖσιν ἀνάσσων μυρμιδόνεσσι. καὶ οὕτω μὲν αὐτός. ἡ δὲ κοινὴ χρῆσις, κοινοῦται ἀμφοῖν τῶν τῶν καθ' ἡμᾶς γένους ἀρχηγετῶν τὰς εἰρημένας λέξεις. γεννήτορας γὰρ αὐτοὺς φαμὲν καὶ γειναμένους καὶ τεκόντας. ὡς τό, ἆρ' οἱ τεκόντες διαφέρουσι; καὶ μὴν καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν, τέκνα ἐπίσης καὶ ἐκείνου καὶ ἐκείνης καθωμίλληται. ἀποφώλιοι δὲ εὐναὶ, οὐκ αὐτὸ τοῦτο ἀπαίδευτοι, ἀλλὰ μᾶλλον, ἀδόκιμοι κατὰ τοὺς παλαιούς. ἄγονοι. ἄκαρποι. ἐκ μεταφορᾶς δὲ ὠῶν καὶ τοῦτο ἅπερ ἀποῤῥιπτοῦνται τῶν φωλεῶν ὡς οὔρια. ἐνταῦθα δὲ μνηστέον τοῦ εἰπόντος ὅτι ἐπὶ ἑρπετῶν ὁ φωλεός ἐφ' ὧν καὶ τὸ φωλεύειν. καὶ ῥητέον, ὡς οὐ πάντη ἐκεῖνος ἀληθεύσει. ἄρκτοι γὰρ μὴ ἑρπετὰ οὖσαι, φωλεῖν λέγονται. ὃ ταυτόν ἐστι τῷ φωλεύειν. ἀφ' οὗ παράγεται ὁ φωλεός. αἱ τοιαῦται δὲ, καὶ φωλάδες λέγονται ὅτι φωλοῦσιν. ἡ ἀποφώλιος δὲ χρῆσις παρ' ὁμήρῳ, καὶ ἐν τοῖς πρὸ τούτων. κομίζειν δὲ καὶ ἀτιτάλλειν ὅ ἐστιν ἀτάλλειν, τῆς αὐτῆς σημασίας εἰσίν. ἔστι δὲ κομεῖν μὲν ὥσπερ καὶ κομίζειν, τὸ ἐπιμελεῖσθαι καὶ κομιδῆς ἀξιοῦν. ἀτάλλειν δὲ, τὸ ἀνα-

παύειν

πνεύμασι καὶ μὴ ἐὰν πλῦναί τε πρὸς πόνον. Ἑτέρους δὲ τοὺς κρηθείδας λέγει, ὡς τὰ κατειλεγμένα. ὅτι πρὸ δύο γίνεται τό τε ἐκ τοῦ ποσειδῶνος καὶ τὸ ἐκ τοῦ κρηθέως. τὸ γὰρ ἕτερον, ἐπὶ δυεῖν ποτὲ λεγόμενον, τὸ οὖν ἐκ τῶν δύο δηλοῖ. Ὅτι ἐποχὴν λόγου παραινεῖ τὸ, νῦν δ' ἔρχευ πρὸς δῶμα καὶ ἴσχεο μηδ' ὀνομήνῃς ἤτοι ἐξ ὀνόματός με εἴπῃς.

Ὅτι αἰτιόπην κατὰ μὲν ὅμηρον, θυγατέρα τὴν ἀσωποῦ θηβαίου ποταμοῦ. οἱ δὲ νεώτεροι, νυκτέως αὐτὴν ἱστοροῦσι. ταύτης καὶ διὸς υἱοί, ζῆθος καὶ ἀμφίων, οἳ καὶ τὰς θήβας. ὧν θατέρου τι χρῆμα ἔσχον ἐκ διὸς ὁ ἀπόλλων. διὰ λύρας γὰρ αὐτοσχεδιαζόμενοί φασι μέλος, ἐτείχισαν θήβας. τῶν λίθων ὥσπερ ὑπὸ τῆς θεῖας λύρας φερομένων, οὕτως ὑπὸ τοῖς καλουμένοις ὥσπερ ἐμψύχων, καὶ κινουμένων, καὶ ἀλλήλοις ἐποικοδομουμένων εἰς τειχισμόν. ὡς εἴγε πρῶτον ἀτείχιστοι οὖσαι, ὑπὸ φλεγυῶν ἐβλάπτοντο, διὰ τοῦ ἐκεῖ ἱσίνοντα. ζήθου δὲ καὶ ἀμφίονος θανόντων, εὐρύμαχος φλεγυῶν βασιλεύς, πολλῶν ἐπιβὰς ὕστερον ὡς τοῖς εἰς τὴν ἰλιάδα κεῖται, τὰς θήβας ἠρήμωσε. κάδμος δὲ, ὕστερον ἀνέκτισε. καὶ οὕτω μὲν ἱστορεῖ. ὅμηρος δὲ οὐκ οἶδε τὸν ῥηθέντα διὰ λύρας τειχισμὸν, ἀλλὰ τὴν ἱστορίαν ἀπεσιώπησε, φησὶν οὕτως. ἀντιόπην ἴδον ἀσωποῖο θύγατρα, ἣ δὴ καὶ διὸς εὔχετ' ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαῦσαι. καί ῥ' ἔτεκε δύο παῖδε ἀμφίονά τε ζῆθόν τε, οἳ πρῶτοι θήβης ἕδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο, πύργωσάν τε ἐπεὶ οὐ μὲν ἀπύργωτόν γ' ἐδύναντο ναιέμεν εὐρύχορον θήβην κρατερώ περ ἐόντε καὶ ὅ μὲν κρατερόν, συμβάλλεται αὖθις εἰς τὸ ἀπίθανον τοῦ ὑπὸ παροξυνόντων φλεγυῶν, ὑπὸ τῶν παροξυνόντων φλέγυας. οἱ δὲ, ἀλλὰ καὶ ἀγαθοὶ βασιλεῖς εἶναι φαίνονται καὶ μειλίχιοι. διὸ καὶ μετὰ λύρας πυργῶσαι τὰς θήβας ᾄδονται. ὡς ἐμμελῶς ἐλαφρῶς καὶ ὡς εἰπεῖν ἁμουσώς καὶ δίχα τοῦ ἀπῳδὸν τι τοῖς ὑπηκόοις ἐνδείξασθαι, τοι

Τὴν δὲ μετ' Ἀντιόπην ἴδον Ἀσωποῖο θύγατρα,
Ἣ δὴ καὶ διὸς εὔχετ' ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαῦσαι.
Καί ῥ' ἔτεκεν δύο παῖδ', Ἀμφίονά τε Ζῆθόν τε,
Οἳ πρῶτοι θήβης ἕδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο,
Πύργωσάν τ', ἐπεὶ οὐ μὲν ἀπύργωτόν γ' ἐδύναντο
Ναιέμεν εὐρύχορον θήβην κρατερώ περ ἐόντε.
Τὴν δὲ μετ' Ἀλκμήνην ἴδον Ἀμφιτρύωνος ἄκοιτιν,
Ἥ ῥ' Ἡρακλῆα θρασυμέμνονα θυμολέοντα
Γείνατ' ἐν ἀγκοίνῃσι διὸς μεγάλοιο μιγεῖσα.
Καὶ Μεγάρην, Κρείοντος ὑπερθύμοιο θύγατρα,
Τὴν ἔχεν Ἀμφιτρύωνος υἱὸς μένος αἰὲν ἀτειρής.
Μητέρα τ' Οἰδιπόδαο ἴδον καλὴν Ἐπικάστην,
Ἣ μέγα ἔργον ἔρεξεν ἀϊδρείῃσι νόοιο
Γημαμένη ᾧ υἱεῖ. ὁ δ' ὃν πατέρ' ἐξεναρίξας
Γῆμεν. ἄφαρ δ' ἀνάπυστα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισιν.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν θήβῃ πολυηράτῳ ἄλγεα πάσχων,
Καδμείων ἤνασσε θεῶν ὀλοὰς διὰ βουλάς,
Ἡ δ' ἔβη εἰς ἀΐδαο πυλάρταο κρατεροῖο,
Ἁψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὑψηλοῖο μελάθρου,
Ὧ ἄχεϊ σχομένη. τῷ δ' ἄλγεα κάλλιπ' ὀπίσσω
Πολλὰ μάλ', ὅσά τε μητρὸς ἐριννύες ἐκτελέουσι.
Καὶ Χλῶριν εἶδον περικαλλέα. τήν ποτε Νηλεὺς
Γῆμεν ἑὸν μετὰ κάλλος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα,
Ὁπλοτάτην κούρην Ἀμφίονος Ἰασίδαο.
Ὅς ποτ' ἐν ὀρχομενῷ μινυηΐῳ ἶφι ἄνασσεν,
Ἡ δὲ πύλου βασίλευε. τίκεν δέ οἱ ἀγλαὰ τέκνα,
Νέστορά τε, Χρόμιόν τε, Περικλύμενόν τ' ἀγέρωχον.
Τοῖσι δ' ἐπ' ἰφθίμην Πηρὼ τέκε, θαῦμα βροτοῖσι,
Τὴν πάντες μνώοντο περικτίται. οὐδέ τι Νηλεὺς
Τῷ ἐδίδου, ὃς μὴ ἕλικας βόας εὐρυμετώπους
Ἐκ φυλάκης ἐλάσειε βίης ἰφικληείης
Ἀργαλίας. τὰς δ' οἶος ὑπέσχετο μάντις ἀμύμων
Ἐξελάαν. χαλεπὴ δὲ θεοῦ κατὰ μοῖρ' ἐπέδησε.
Δεσμοί τ' ἀργαλέοι, καὶ βουκόλοι ἀγροιῶται.
Ἀλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο
Ἂψ περιτελλομένου ἔτεος, καὶ ἐπήλυθον ὧραι,
Καὶ τότε δή μιν ἔλυσε βίη ἰφικληείη,
Θέσφατα πάντ' εἰπόντα. διὸς δ' ἐτελείετο βουλή.
Καὶ Λήδην εἶδον τὴν Τυνδαρέου παράκοιτιν.
Ἥ ῥ' ὑπὸ Τυνδαρέῳ κρατερόφρονε γείνατο παῖδε,

χίζα

Κάστορά θ' ἱππόδαμον, καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα.
Τοὺς ἄμφω ζωοὺς κατέχει φυσίζοος αἶα.
Οἳ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν πρὸς ζηνὸς ἔχοντες,
Ἄλλοτε μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε
Τεθνᾶσιν. τιμὴν δὲ λελόγχασιν ἶσα θεοῖσι.
Τὴν δὲ μετ' Ἰφιμέδειαν Ἀλωῆος παράκοιτιν
Εἴσιδον, ἣ δὴ φάσκε Ποσειδάωνι μιγῆναι.
Καί ῥ' ἔτεκεν δύο παῖδε, μινυνθαδίω δὲ γενέσθην.
Ὦτόν τ' ἀντίθεον τηλεκλειτόν τ' Ἐφιάλτην.
Οὓς δὴ μηκίστους θρέψε ζείδωρος ἄρουρα,
Καὶ πολὺ καλλίστους μετά γε κλυτὸν Ὠρίωνα.
Ἐννέωροι γὰρ τοί γε καὶ ἐννεαπήχεες ἦσαν
Εὖρος, ἀτὰρ μῆκός γε γενέσθην ἐννεόργυιοι.
Οἵ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἀπειλήτην ἐν Ὀλύμπῳ
Φυλόπιδα στήσειν πολυάϊκος πολέμοιο.
Ὄσσαν ἐπ' Ὀλύμπῳ μέμασαν θέμεν. αὐτὰρ ἐπ' Ὄσσῃ
Πήλιον εἰνοσίφυλλον, ἵν' οὐρανὸς ἀμβατὸς εἴη.
Καί νύ κεν ἐξετέλεσσαν, εἰ ἥβης μέτρον ἵκοντο.
Ἀλλ' ὄλεσεν Διὸς υἱὸς ὃν ἠΰκομος τέκε Λητὼ
Ἀμφοτέρω, πρίν σφωϊν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους
Ἀνθῆσαι, πυκάσαι τε γένυν εὐανθέϊ λάχνῃ.
Φαίδρην τε Πρόκριν τε ἴδον, καλήν τ' Ἀριάδνην,
Κούρην Μίνωος ὀλοόφρονος. ἥν ποτε Θησεὺς
Ἐκ Κρήτης ἐς γουνὸν Ἀθηνάων ἱεράων
Ἦγε μέν, οὐδ' ἀπόνητο. πάρος δέ μιν Ἄρτεμις ἔσχε
Δίῃ ἐν ἀμφιρύτῃ Διονύσου μαρτυρίῃσι.
Μαῖράν τε Κλυμένην τε ἴδον, στυγερήν τ' Ἐριφύλην.
Ἣ χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμήεντα.
Πάσας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,
Ὅσσας ἡρώων ἀλόχους ἴδον ἠδὲ θύγατρας.
Πρὶν γάρ κεν καὶ νὺξ φθεῖτ' ἄμβροτος. ἀλλὰ καὶ ὥρη
Εὕδειν, ἢ ἐπὶ νῆα θοὴν ἐλθόντας ἑταίρους.
Ἢ αὐτοῦ. πομπὴ δὲ θεοῖς ὑμῖν τε μελήσει.

χίσαι τὴν πόλιν. τὴν ἑπτάπυλον φασὶν ὤικισαν ἐκεῖνοι διὰ τὸ ἑπτάχορδον εἶναι τὴν λύραν αὐτοῖς. ὡς εἶναι τὰς ἐκεῖ πύλας, ἰσαρίθμους ταῖς ῥηθείσαις χορδαῖς. ὁ δὲ γεωγράφος, καὶ τὴν τερπάνδρου, ἑπτάχορδον ἱστορεῖ. Τὸ δὲ Διὸς ἐν ἀγκοίναις ἰαῦσαι, σεμνῶς εἴρηται ἐπὶ μίξεως. λέγοντα ἐκφωνεῖν τὸ, ἀγκὰς ἔμαρψε τὴν παράκοιτιν. τούτοις δὲ ὅμοιον μετ' ὀλίγα ἐπὶ ἀλκμήνης τὸ, ἐν ἀγκοίναις διὸς μεγάλοιο μιγεῖσα. Τὸ δὲ πρῶτοι ἔκτισαν, διαστέλλει αὐτοὺς τοῦ μετὰ ταῦτα ὡς ἐρρέθη ἀνακτίσαντος κάδμου. Τὸ δὲ πυργῶσαι, τειχισμὸν πόλεως διασαφεῖ. τὸ γὰρ ἔκτιζον, καὶ ἐπὶ ἑτέρων οἰκοδομημάτων λέγεται. Ὅτι τὸν πολὺν ἡρακλέα πολλαχοῦ τῆς τε ἰλιάδος καὶ τῆς ὀδυσσείας κατακερματίσας ἱστορικῶς ὁ ποιητὴς, ἐνταῦθα μικροῦ τινος αὐτὸν ἀξιοῖ λόγου. διὸ καὶ πρὸς τὴν αὐτοῦ μητέρα συμπρολογεῖται, εἰπών. ἀλκμήνην ἴδον ἀμφιτρύωνος ἄκοιτιν. ἣ τὸν ἡρακλέα γείνατο διὶ μιγεῖσα. καλεῖ δὲ αὐτὸν, θρασυμέμνονα θυμολέοντα ὃ μένος αἰὲν ἀτειρῆ. Ἰστέον δὲ ὅτι φθάσας εἰπεῖν ὡς πρώτην τυρὼ ἴδον, εἶτα ὅτι ἀντιόπην ἴδον, ἐνταῦθα τρεῖς ἡρωΐδας εἰς ἓν συνάγει ῥῆμα, εἰπών. ἀλκμήνην ἴδον καὶ μεγάρην καὶ ἐπικάστην. ἐπαναπαυσάμενος δὲ τῷ τοιούτῳ ῥήματι, ἐρεῖ ἐφεξῆς καὶ χλῶριν ἴδον. καὶ λήδην ἴδον. καὶ ἰφιμέδειαν εἴσιδον. εἶτα καθ' ἐπαλλαγήν τινα εἰπὼν φαίδρην τε πρόκριν τε ἴδον καὶ ἀριάδνην, ἐπάγει πάλιν. μαῖράν τε κλυμένην τε ἴδον καὶ ἐριφύλην. καὶ οὕτω διὰ πασῶν τῶν ἡρωΐδων, ἀρκεσθήσεται ἀγαγὼν ἓν ῥῆμα τὸ ἐκ τοῦ ἰδεῖν. Ἰστέον δὲ ὡς ἐν τούτοις, χλωρὶς ἡ τοῦ χλωρέως νοεῖται ψυχή. καθὰ ὁ παραφραστὴς δημοσθένης δηλοῖ ἐν τῷ, ἴδον ἐνταῦθα χλῶριν, λέγων δὲ τὴν ψυχὴν τοῦ χλωρέως. καὶ ὅμοιά φησιν ἔσται μοι ἐπὶ πάσης. Ὅτι μεγάρα κρέοντος θυγάτηρ βασιλέως θηβῶν ἡρακλεῖ γημαμένη, ἔσχε παῖδας τρεῖς. ἡρακλέος δὲ σταλέντος τὴν εἰς κέρβερον, ἐκάκου τοὺς ἡρακλείδας τούτους λύκος βασιλεὺς τηνικαῦτα θηβῶν. ἡρακλῆς δὲ ἄνω γενόμενος, ἀνεῖλεν ἐκεῖνον αὐτῇ γυναικὶ καὶ τέκνοις. ἥρας δὲ χόλῳ εἰς μανίαν συνελαθεὶς, διεχειρίσατο καὶ τοὺς παῖδας ὧν χάριν ἀνεῖλε τὸν λύκον. διὸ καὶ τεκνοραίστης κεῖται παρὰ λυκόφρονι. ὡς δέ τινες φασι, καὶ τὴν μεγάραν διεχειρίσατο. μέλλων δέ φασι καὶ τὸν ἀδελφὸν ἰφικλέα διαθέσθαι τὰ ὅμοια, ἐκωλύθη φθάσαντος ἐκείνου κατὰ φύσιν θανεῖν. ἑτέρωθεν δὲ τὰ τῆς ἱστορίας ταύτης, ὅμηρος γὰρ, στίχῳ ἑνὶ παρέγραψε τὴν μεγάραν, οὐδέν τι προσεπιπλακών. ὃ καὶ ἐφ' ἑτέρων τινῶν ποιήσει ἐν τοῖς ἑξῆς. ποικιλίαν καὶ οὕτω τεχνώμενος τῷ λόγῳ ἐν

τῇ, τῇ μὲν πλατύτερον μηκύνεσθαι· τῇ δὲ πρὸς μόνα ὀνόματα διὰ τὸ δῆλα εἶναι τὰ πολλὰ τῶν τοιούτων ἱστορούμενα. Τὸν δὲ κρείοντα, κρέοντα ἔφη ὁ ποιητὴς ὡς ταυτὸν ὂν οὕτως εἰπεῖν. Ὅτι τὴν τοῦ Οἰδίποδος φύσει μὲν μητέρα, δυσποτμίᾳ δὲ γυναῖκα Ἰοκάστην, Ἐπικάστην ὁ ποιητὴς οἶδεν. ἣν καὶ καλὴν ὀνομάζει. καὶ ἱστορῶν ἐν βραχεῖ τὰ κατ' αὐτὴν οἷα ὡς εἰκὸς φειδόμενος ἐμπλατύνεσθαι τοῖς πολλὰ τούτων λόγοις, φησίν. ἣ μέγα ἔργον ἔρεξεν ἀϊδρείῃσι νόοιο, ἤγουν κατὰ ἄγνοιαν, γημαμένη ᾧ υἱεῖ. ἤγουν τῷ ἑαυτῆς υἱῷ. ὁ δ' ὃν πατέρ' ἐξεναρίξας, γῆμεν. ἄφαρ δ' ἀνάπυστα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισιν. ἀλλ' ὁ μὲν, ἐν Θήβῃ πολυηράτῳ ἄλγεα πάσχων Καδμείων ἤνασσε θεῶν ὀλοὰς διὰ βουλάς. ἡ δ' ἔβη εἰς Ἀΐδαο πυλάρταο κρατεροῖο, ἤγουν τέθνηκεν, ἁψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὑψηλοῖο μελάθρου, ᾧ ἄχεϊ σχομένη. ἤγουν οἰκείας χάριν λύπης. τῷ δ' ἄλγεα κάλλιπεν ὀπίσσω πολλὰ μάλα, ὅσσα τε μητρὸς ἐρινύες ἐκτελέουσιν. εἶεν δ' ἂν ταῦτα, οὐ τὰ ὑπ' ἄλλων ἱστορηθέντα, ἡ λεγομένη φυγὴ τῆς πατρίδος καὶ ἡ πλάνη καὶ ἡ τύφλωσις, ἀλλ' ἡ καταῤῥησις τῶν εἰδότων. ἡ ἐκ τῶν πολιτῶν διαφήμισις. ἡ τῶν προσηκόντων ἀποστροφή. τηκεδόνες νόσων. φόβοι ὡς εἰκὸς νύκτεροι. τὸ δὲ μεῖζον, ἡ σύνεσις. ὅτι σύνοιδεν εἰργασμένος δεινά. τῇ δὲ τῶν ἄλλων προσηκόντων ἀποστροφῇ, συνεξετάζεται καὶ ἡ τῶν ἀῤῥένων παίδων, οἳ ἀπώλοντο ἀλληλοκτονήσαντες διὰ τὰς ἐκ τοῦ πατρὸς ἀράς. ὧν αἴτιον κατά τινας, ὅτι παρέθεντο ἐκεῖνοι τῷ πατρὶ ἐκπώματα ἅπερ ἐκεῖνος ἀπηγορεύκει. ἦσαν δὲ ἐκεῖνα κατὰ τὸν πεποιηκότα τὴν κυκλικὴν Θηβαΐδα, πατρὸς ἑοῖο τιμήεντα γέρα, τουτέστι τοῦ Λαΐου. ἐλύπησε γὰρ ὡς ἔοικε τὸν γέροντα, οὐ μόνον ἡ τῶν τέκνων παρακοή, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνάμνησις τοῦ πατρικοῦ φόνου. ἄλλοι δέ γε, ἕτερα μετ' ἄλλων πλεῖον χάριν τὸν Οἰδίπουν καταράσασθαι τοῖς τέκνοις ἱστοροῦσι, λυπηθέντα γάρ ποτε τραπέζαις μὴ γέρας ἐχούσαις, ὁποῖα ποτὲ ἦν κατὰ τὸν εἰπόντα, χεῖρα τυροῦ καὶ μέλιτος πίονος ἀρχομένην. δοκεῖ δὲ ἀπορίαν ἔχειν. πῶς αἱ μὲν τῆς μητρὸς ἐρινύες ἄλγεα τῷ Οἰδίποδι ἐκτελέουσιν, αἱ δὲ τοῦ φονευθέντος πατρὸς, οὔ. καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὡς τυχὸν ὁ Οἰδίπους ἐλύπησε τὸ πλέον ἤπερ ἔδει τὴν μητέρα γνωσθέντος τοῦ κακοῦ, διὸ καὶ μετῆλθον αὐτὸν αἱ μητρὸς καὶ ἐρινύες. εἰ γὰρ δὴ μόνον τὸν ἔκθεσμον γάμον μετέρχονται αὐτόν, οὐκ ἂν ἀφῆκαν αὐτὸν ἔξω ποινῆς οὐδὲ δὴ τὸν πατέρα οὐχ ὁσίως πεφονευμένον. Σημείωσαι δ' ἐν τούτοις καὶ ὡς εἴπερ ἄλγεα πάσχων ἤνασσε Καδμείων ὁ Οἰδίπους μέχρι τέλους ὡς φαίνεται δοκεῖν Ὁμήρῳ, οὐκ ἄρα ἔφυγεν οὐδὲ ἐπλανᾶτο κατὰ τοὺς τραγικούς. εἰ δὲ καὶ ἐτύφλωσεν αὐτόν, οὐκ ἂν αὐτὸ ἐσίγησεν ὁ ποιητὴς, ὡς οὐδὲ τὴν ἀγχόνην τῆς Ἐπικάστης. Ἱστέον δὲ καὶ ὅτι, ἀνέστρεψε τὴν τοῦ διηγήματος ἀρχὴν Ὅμηρος μνησθεὶς πρῶτον τοῦ γάμου τῆς μητρὸς εἶτα τοῦ φόνου τοῦ πατρός. καὶ ἔστιν οὐχ ἁπλῶς κοινότερον, ἀλλὰ γρυφωδέστερον. οὐ γὰρ ἔφη γημαμένη τῷ υἱῷ ἐξεναρίξαντι τὸν πατέρα, ἀλλὰ γημαμένη τῷ υἱῷ. ὁ δὲ, τὸν πατέρα ἐξεναρίξας, ἔγημε τὴν μητέρα δηλαδή. σιγηθεῖσαν, διὰ τὸ μὴ καλὸν εἶναι διασαφεῖσθαι τὰ αἰσχρά. Ὁ δὲ Οἰδίπους, καὶ Οἰδιπόδης λέγεται ποιητικῶς. κληθεὶς οὕτω, διὰ τὸ οἴδημα ὃ ἔπαθε, ζευχθεὶς τοὺς ἀστραγάλους τῶν ποδῶν, ὅτε βρέφος ὢν ἐξετέθη ὡς ἱστοροῦσιν οἱ τραγικοί. ὅτι δὲ ὅμως καὶ ἄλλως τὰ κατὰ τὸν Οἰδίποδα καὶ τὸν Λάϊον λέγεται, δηλοῦσι μὲν ἐξ ἄλλων, οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ ἐκ τοῦ ἱστορήσαντος ὅτι σφίγξ. γυνή τις ἦν εἰδεχθὴς περὶ τὴν Βοιωτίαν, λῃστρικὴ καὶ φονία ὡς Παλαιφάτῳ δοκεῖ. Οἰδίπους δὲ ἀνεῖλεν αὐτήν, προσποιησάμενος φιλίαν ἢ συμμαχίαν. ὅθεν ἐτιμήθη ἔχει ὑπὸ Θηβαίων. ἐφ' οἷς φθονήσας Λάϊος, ἐπέρχεται καὶ θνήσκει ἐν τῇ μάχῃ, καὶ τότε ἡ μήτηρ λαμβάνει αὐτόν. ὡς δὲ ἔγνω ἀποβάντα τὸν πάλαι τῷ Λαΐῳ δεδομένον χρησμόν, ἐξετύφλωσεν ἑαυτόν. Ὅτι δὲ κατὰ τὴν εἰρημένην σφίγγα κακὰ τὸ εἶδος ἦν καὶ ἡ μέδουσα μία τῶν γοργόνων, καὶ ἐν τοῖς τοῦ Πινδάρου δηλοῦται. δοκεῖ δὲ τοιαύτη τὸ εἶδος ἡ Ἑκάτη εἶναι καθὰ καὶ ἡ ἔμπουσα, διὸ καὶ οἱ μῦθοι φοβερὰς αὐτὰς τοῖς βλέπουσι πλάττονται. Ἐπιστέον καὶ ὅτι καθ' ὁμοιότητα τοῦ Οἰδίποδος, εὕρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ ἰσχιοίδης ὁ μεγάλα ἰσχία ἔχων, οὕτω δὲ καὶ γαστροίδης τις καλεῖται ὑπὸ ἀττικῶν. καὶ ὠμοίδης δὲ, ὁ τοὺς ὤμους ἐξῳδηκώς. καὶ πεοίδης ὁ τὸ πέος ὅ ἐστι τὸ αἰδοῖον. ἐξ οὗ καὶ ὁ πεώλης ἐπὶ κιναίδου. οὕτω δὲ καὶ χειλωνίδης ὁ μεγάλα φασὶ χείλη ἔχων. χελύνη γάρ, τὸ χεῖλος. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν. ὑπ' ὀργῆς τὴν χελύνην ἐσθίων. Τὸν δὲ Οἰδιπόδην σχηματίζων Ἡρωδιανὸς ἔνθα λέγει περὶ τοῦ φαινόλης φαινόλου ψεφόλης ψεφόλου, παραδίδωσιν ὡς ἡ γενικὴ τοῦ Οἰδίποδος, μετατεθεῖσα τοῦ ος εἰς ης, ποιεῖ τὸ Οἰδιπόδης Οἰδιπόδου. ὅπερ ὅμοιόν ἐστι, τρίποδος τριπόδης καὶ ἑπτάποδος ἑπταπόδης παρ' Ἡσιόδῳ. Τὸ δὲ μέγα ἔργον ἔρεξε, σεμνῶς ῥηθὲν, τὴν ἐσχάτην δηλοῖ μῖξιν. οὕτω δὲ καὶ ἐπὶ Αἰγίσθου, ἔφη μάλα μέγα ἔργον ἐκεῖνον μήσασθαι, τὴν τολμηθεῖσαν δηλαδὴ παρ' αὐτοῦ μοιχείαν. Τὸ δὲ γημαμένη καὶ τὸ ἔγημε, φασὶ τὴν διαφορὰν δηλοῖ τοῦ γῆμαι καὶ τοῦ γήμασθαι ὡς καὶ οὐ πρὸ πολλῶν δεδήλωται. ἀνάπυστα δὲ, τὰ ἀκουστὰ ἢ φανερά. καὶ κατὰ τοὺς παλαιοὺς εἰπεῖν, ἀνὰ στόμα πᾶσι κείμενα πυνθάνεσθαι. γίνεται δὲ ἡ λέξις, ἐκ τοῦ πεύθω πεύσω. ἐξ οὗ πύσις ἡ δι' ἐρωτήσεως μάθησις, ὡς ἐκ τοῦ κεύσω ἡ κύσις. ἐκ δὲ τοῦ πύσις, ἄπυστον καὶ ἀνάπυστον. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, ἐκ τοῦ πέπυσμαι πέπυσται, πυστὸν τὸ ἀκουστὸν καὶ ἄπυστον τὸ ἀνήκουστον. καὶ μετὰ δευτέρας στερήσεως, ἀάπυστον τὸ μὴ ἀνήκουστον ἀλλὰ δηλαδὴ ἀκουστόν. καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν δι' εὐφωνίαν, ἀνάπυστον. οὕτω καὶ γνωστὸν ἄγνωστον ἀάγνωστον καὶ ἀνάγνωστον, κατὰ τὸν εἰπόντα μηστὴρ ἐθέλων καλὸν ἔχειν ἀνάγνωστον ἀλλὰ δηλονότι πᾶσι γνωστόν. Πολυήρατον δέ φασι Θήβην ἄρτι λέγει, τὴν πολλὰς ἀρὰς ἤγουν βλάβας θεόθεν ὑπομείνασαν, οὐ γὰρ δή που φασὶ τὴν ἐράσμιον, οὐ γὰρ ἀκόλουθον τοῦτο ἐνταῦθα τοῖς ἐπαγο-

μένοις

μένοις. Τὸ δὲ θεῶν ὀλοὰς διὰ βουλάς, πρὸς τὸ ἄλγεα πάσχων συντακτέον. πυλάρτης δὲ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐῤῥέθη ᾅδης, ὁ τὰς πύλας ἀραρυίας ἔχων διὰ τὸ ἐκεῖθεν δυσέξιτον. Τὸ δὲ ἁψαμένη βρόχον αἰπύν, αὐτί τοῦ κρεμάσασα. ἢ μᾶλλον ἐνδήσασα ἐφόθεν. ὕψος γὰρ δηλοῖ τὸ αἰπύ. ὡς δηλοῖ ἐπιχεῖν ἐς τό, ἀφ' ὑψηλοῖο μελάθρου. Ἱστέον δὲ ὅτι πολλῶν προσώπων ἁψαμένων βρόχους ἐπὶ λύπαις, ἔπαθον οὕτω κατὰ τὴν παλαιὰν ἱστορίαν καὶ αἱ Λυκαμβίδαι ἐπὶ τοῖς Ἀρχιλόχου ποιήμασι, μὴ φέρουσαι τὴν ἐπιφορὰν τῶν ἐκείνου σκωμμάτων. ἦν γὰρ ὁ ἀνὴρ, δεινὸς ὑβρίζειν. ὅθεν εἰς παροιμίαν ἐπὶ τῶν οὕτω σκώπτειν εὐφυῶν ἦν, Ἀρχίλοχον πεπάτηκας. ὡς εἴ τις εἴποι, σκορπίον ἢ ὄφιν ἢ κακὴν ἄκανθαν. καὶ κόρη δέ τις φασὶν Ἰάμβη αἰσχρῶς ὑβρισθεῖσα, κατέλυσε τὸν βίον ἀγχόνῃ. διὸ καὶ ὁ παρωνομασμένος αὐτῇ ἴαμβος ἐκ βραχείας ὢν καὶ μακρᾶς, αἰνίττεται ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐῤῥέθη, τὸ καὶ τὴν ὕβριν ἧς εἶδος καὶ τὸ σκώπτειν, ἀπό τινος βραχίονος αἰτίας ἀρχομένην, εἰς κακὸν μέγα καταλήγειν, ζήλῳ τοῦ ὁμηρικοῦ ἔριδος. ἣ ὀλίγη τὰ πρῶτα κορύσσεται, τέλος, ὑψοῦται ὅπερ φησὶν ὁ ποιητής. ὅτι δὲ σκωπτόλης τὰ πρῶτα ὁ ἴαμβος, δηλοῖ καὶ ὁ πικρὸς Ἱππῶναξ, χωλιαμβοποιῶν ἀνδράχολα. ὅτι δὲ καὶ ἱλαροί τινες ᾖδοντο ἴαμβοι, δηλοῖ ὁ ἱστορήσας ὡς Δημήτηρ λυπουμένη ἐπὶ ἡρπαγμένῃ τῇ κόρῃ, παρεξενώθη Κελεῷ καὶ τῇ γυναικὶ Μετανείρῃ ἐν τῇ Ἀττικῇ. θεράπαινα δὲ αὐτῶν Ἰάμβη, παρεμυθεῖτο αὐτὴν ὀρχουμένη, τοιούτῳ μέτρῳ. μυζὸς δὲ ἰσχνούς, αἱ ὑπὲρ τοῦ μυζοῦ. ὃ καὶ ἄλλως κατὰ ἔλλειψιν, αἱ τοῦ μυζὸς τιμωροὶ ὅ ἐστιν ἐπίκουροι. Ὁ δὲ Νηλεὺς ὁ Ποσειδῶνος καὶ Τυροῦς ὡς πρὸ βραχέων ἐῤῥέθη, ἐν Ἰωλκῷ πόλει θετταλικῇ γεννηθεὶς τῇ πρὸ ὀλίγων εἰρημένῃ, ἣν ὑποκεῖσθαί φασι τῇ κατὰ Δημητριάδα θαλάσσῃ ἑπτὰ σταδίους, ὁ τοίνυν τοιοῦτος Ἰώλκιος Νηλεὺς μετὰ θάνατον τοῦ κατὰ τὸν μῦθον θετοῦ πατρὸς Κρηθέως, ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ Πελίου ἐξελαθείς, ἀφίκετο εἰς τὴν Πελοποννησίαν Μεσσήνην, καὶ ἔγημε Χλῶριν μετὰ κάλλος τουτέστι διὰ κάλλος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα. ὁπλοτάτην κούρην Ἀμφίονος Ἰασίδαο. ὅς ποτ' ἐν Ὀρχομενῷ Μινυείῳ ἶφι ἄνασσεν ἡ δὲ Πύλου βασίλευε. τίκε δέ οἱ ἀγλαὰ τέκνα, Νέστορά τε Χρόμιόν τε Περικλύμενόν τ' ἀγέρωχον. τοῖσι δ' ἐπ' ἰφθίμην Πηρὼ τέκε, θαῦμα βροτοῖσιν. ὅπερ ἐφερμηνεύων, φησί. τὴν πάντες μνῶντο περικτίται. οἷς δηλαδὴ ὡς εὖ εἰδόσι, θαῦμα ἦν ἡ Πηρώ. Νηλεὺς δέ, οὐκ ἐθελέ τινι δοῦναι αὐτήν, ὃς μὴ ἕλικας βόας εὐρυμετώπους ἐκ Φυλάκης ἐλάσειε βίης Ἰφικληείης. ἀργαλέας. ἤγουν δυσκόλους καὶ ἐργώδεις κτηθῆναι καὶ ἀπελαθῆναι. τὰς δ' οἶος ὑπέσχετο μάντις ἀμύμων ὁ Μελάμπους, ἐξελάαν. χαλεπὴ δὲ θεοῦ κατὰ μοῖρ' ἐπέδησε, δεσμοί τ' ἀργαλέοι καὶ βουκόλοι ἀγροιῶται. ὧν οὕνεκα καὶ αἱ βόες ἀργαλέαι ἦσαν. ἀλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο, ἂψ περιτελλομένου ἔτεος, ἐπήλυθον ὧραι αἱ τοῦ ἐφεξῆς δηλαδὴ ἔτους. καὶ τότε δὴ μιν ἤγουν τὸν μάντιν, ἔλυσε βίη Ἰφικληείη, θέσφατα πάντ' εἰπόντα. Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. καὶ οὕτω μὲν ὁ ποιητὴς ἀσαφῶς καὶ μᾶλλον τὰ περὶ τὸ τέλος τοῦ διηγήματος ἐξέθετο διὰ συντομίαν ἐπίτηδες, οὐδὲ γὰρ προὔθετο τοιαῦτα ἱστορεῖν. ἀλλὰ ταῦτα μέν, ἐν παρέργῳ μεσολαβεῖται, αὐτοῦ δὲ σπουδὴ ἐπὶ τὰ ἑξῆς τὰ τὸν Ὀδυσσέα. οἱ δέ γε ἱστοροῦντες, οὕτω φασὶ σαφέστερον ἐπεὶ καὶ πλατύτερον. μετὰ θάνατον Σαλμωνέως κομιζομένη Τυρὼ τουτέστιν ἐπιμελῶς ἐκτρεφομένη παρὰ Δηιονεῖ τῷ θείῳ, φθείρεται ὑπὸ Ποσειδῶνος. εἶτα Κρηθεῖ τῷ τοῦ πατρὸς ἀδελφῷ δίδοται εἰς γάμον, ἐξ ἧς γεννᾶται Νηλεύς. καὶ αὐξηθείς, ἀπαιτεῖ τὸν Δηιονέως Ἴφικλον τὰ τῆς μητρὸς Τυροῦς ὅσα φθάσας ἐκεῖνος νοσφίσατο. ἐν οἷς ὡς εἰκὸς ἦσαν καὶ καλόν τι χρῆμα βοῶν. τοῦ δὲ μὴ ἀποδιδόντος, ἀμυνόμενος ὁ Νηλεὺς ἐκεῖνον, ὑπέσχετο τὸν γάμον τῆς θυγατρὸς Πηροῦς ἣν ἀπὸ τῆς ἐκθέσεως Χλωρίδος ἔσχε, τῷ ἀνασωσομένῳ ἐκ τοῦ Ἰφίκλου τὰ τῆς μητρὸς Τυροῦς. Μελάμπους δὲ πειραθεὶς ἀπελάσαι τὰς βοῦς ἵνα τῷ ἀδελφῷ Βίαντι τὸν τῆς Πηροῦς καταπράξηται γάμον, ἠγρεύθη. καὶ περὶ παιδοποιίας μαντευσάμενος τῷ Ἰφίκλῳ, ἦν γὰρ ἄπαις, καὶ ἐπιτυχών, ἀπελύθη. λαβὼν καὶ τὰς ὀφειλομένας βόας τῇ Τυροῖ. καὶ οὕτω προὐξενήσατο τὸν ἐκείνης γάμον τῷ ἀδελφῷ. ἐξ ὧν ὕστερον οἱ Βιαντίδαι. καὶ οὕτω μὲν οἱ τοιοῦτοι. ἄλλοι δέ, πλατύτερον οὕτω φασί. Τυρὼ μετὰ θάνατον Σαλμωνέως τοῦ πατρός, ἦλθεν ἐκ Φυλάκης πρὸς Δηιονέα τὸν τοῦ πατρὸς ἀδελφόν. ἢ καὶ ἄλλως εἰπεῖν, ἐξ Ἰωλκοῦ εἰς Φυλάκην πρὸς τὸν αὐτῆς θεῖον, ὑφ' οὗ καὶ ἐξεδόθη ἀνδρὶ τῷ Κρηθεῖ. θανόντος δὲ Δηιονέως ὃν καὶ Δηίονα καλοῦσί τινες, βασιλεὺς Φυλάκης ὁ ἔγγονος Ἴφικλος ὁ καὶ Ἰφικλῆς. ὃς ἰδιοποιησάμενος καί τινα τῶν τῆς Τυροῦς, ἀπισχυρίζετο μὴ ἂν ἀποδοῦναι. Νηλεὺς δὲ τῇ μητρὶ Τυροῖ ἐπαμύνων, ἐδίδου τὴν θυγατέρα Πηρὼ κάλλει διαφέρουσαν, τῷ ἐξ Ἰφίκλου λαβόντι τὰς βοῦς ὅσαι διέφερον τῇ μητρί. ἐπεχείρει δὲ οὐδείς, ἦσαν γὰρ ἄμαχοι τῷ Ἰφίκλῳ βουκόλοι τε ἀγροιῶται καὶ κύνες. Βίας δὲ ὁ Ἀμυθάονος θαῤῥήσας ἀνύσαι ἂν τὰ τοῦ ἄθλου τῷ διὰ Μελάμποδα τὸν ἀδελφόν, ἄνδρα τὴν μαντικὴν ἄριστον, ὑφίσταται τὸ ἔργον κατὰ ἔρωτα τῆς Πηροῦς. καὶ πείθει τὸν ἀδελφὸν ὑποδῦναι τὸν ἀγῶνα. ὁ δέ, καίτοι εὖ εἰδὼς ὅτι ἁλώσεται, τολμᾷ ὅμως διὰ τὸν ἀδελφόν. καὶ δὴ ἀπελθών, ἑάλω. καὶ παραδοθεὶς Ἰφίκλῳ καὶ καθειρχθείς, ἐφυλάσσετο. δοθέντων δὲ πρὸς ὑπουργίαν αὐτῷ ἀνδρὸς καὶ γυναικός, ὁ μὲν ἀνήρ, ἐπιεικὴς ἦν πρὸς αὐτόν. ἡ δὲ γυνή, ἐλύπει. ἐπεὶ δὲ ὁ χρόνος προὔβαινεν, ἀκούει σκωλήκων ψόφου τινὸς ἐκ τοῦ τεισμοῦ, ὑπὲρ ἐθέσθαι τοῦ τέγους. οἱ δέ, ἐδήλουν οἷς ἔτειζον καθάπερ ἂν μάντις αἴσθοιτο δεινὸς ἐπαΐειν τοιούτων φωνῶν, ὡς ἄρα βεβρώκοιεν ἤδη τὴν δοκόν. ἦν δέ φασι καὶ τὰ τοιαῦτα δεξιὸς ὁ Μελάμπους, οἷα ὑπὸ δρακόντων καθαρθεὶς τὰ ὦτα ὡς καὶ τῶν ἀλόγων κατακούειν ζώων. καὶ τοίνυν τὸ τῆς δοκοῦ πάθος μα

θὰν, προσποιεῖται μαλακῶς ἔχειν. καὶ αἰτήσαντα, προσκαλεῖται τὸν Ἀμυθάονος ἐξαγαγεῖν αὐτὸν τοῦ οἰκίσκου, ὑφαψαμένους τὴν μὲν γυναῖκα, τῆς κάτω τῆς κλίνης. τὸν δὲ ἄνδρα τῆς πρὸς τῇ κεφαλῇ. τῶν δὲ, οὕτω πεποιηκότων καὶ τῆς κλίνης ἀπηχθείσης τοῦ δωματίου ἔξω πρὸς τοῦ ἀνδρὸς, ἐν τοσούτῳ κλᾶται ἡ δοκὸς καὶ ἐμπίπτει τῇ γυναικὶ ἔσω καὶ κτείνει αὐτήν. καὶ ὁ προειρηθεὶς ἀνὴρ, ἀγγέλλει τῷ γέροντι τοῦ Φυλάκου. κἀκεῖνος, τῷ Ἰφίκλῳ. ὁ δὲ ἐρωτᾷ τὸν Μελάμποδα, τίς τε εἴη, καὶ εἰς ὃ ἥκοι. καὶ πάντα μαθὼν, ἐπαγγέλλεται δώσειν τὰς βοῦς εἴπερ ὁ Μελάμπους ἐξεύροι τρόπον ἵνα γονῆς αὐτῷ, οὐ γὰρ παίδων ἄγονος. ὁ δὲ, βουθυτήσας, διαιρεῖ μοίρας τοῖς ὄρνισι. καὶ ἐπικαλεσάμενος δύο αἰγυπιοὺς, ἐρωτᾷ εἰ ἔστι μηχανὴ παίδων γονῆς τῷ Ἰφίκλῳ. μὴ ἐχόντων δὲ εἰπεῖν, ἧκε ἐπὶ πᾶσιν ὁ αἰγυπιὸς, καὶ τὰς τῆς ἀπαιδίας αἰτίας λέγει. οἱ δὲ ἄρα, τὸ ὀχευθῆναι ὑπὸ τοῦ Φυλάκου μετὰ τοῦ πατρὸς μετὰ μαχαίρας τὸν Ἴφικλον παῖδα ὄντα, κατά τινα ὀργήν. καὶ τὸν Φύλακον μὲν καταλαβόντα, ἐμπῆξαι τὴν μάχαιραν ἀχράδι ἥτις ἐστὶν ἄπιος κατά τινας, ἀγρία. καὶ περιφῦναι τῇ μαχαίρᾳ τὸν τοῦ φυτοῦ φλοιὸν, καὶ καλύψαι περιέχοντα ἐντός. καὶ τὸν Ἴφικλον, τὸ ἐντεῦθεν μὴ παιδοποιεῖν διὰ τὸ ἐκεῖθεν δέος. ὑπέδειξε δὲ καὶ τὴν ἄχερδον ὁ αἰγυπιὸς, καὶ ὅπη εὑρήσει τὴν μάχαιραν. ἣν καὶ ἐκέλευσεν ἐκκαλύψαι τοῦ φλοιοῦ ἐκλέψαντα. καὶ κεμοσάμενον καὶ ἀποσμήξαντα, διδόναι πίνειν τὸν ἰὸν ἐν οἴνῳ ἐπὶ δέκα ἡμέρας, τὸν Ἴφικλον. ποιεῖ δὲ κατὰ ταῦτα ὁ Ἴφικλος καὶ φύει τὴν γονήν. εἰ δὲ ἐπιμνήματι διακρίνω, φέρεται καὶ ὅτι ἐκτέμνοντί ποτε τῷ Φυλάκῳ ζῷα, τῷ ἐσχάρᾳ κεῖ παῖς ὢν Ἴφικλος. ὃν ἐκπλῆξαι θέλων ὁ πατὴρ, καὶ ἀνατείνας κατ' αὐτοῦ μάχαιραν, εἶτα εἰς τὸ πλησίον δένδρον ἐμπῆξαι θελήσας, ἐξενεγκεῖν αὐτὸν τοῖς μορίοις οὕτω συμβάν. Μελάμπους δὲ αὐτὴν ἀνευρὼν, ἐκέλευσε τὸν Ἴφικλον ξύσαντα τὸν ἰὸν πίνειν. καὶ αὐτὸς πιὼν οὕτω, γίνεται παίδων πατήρ. κεῖται δὲ παρὰ τοῖς παλαιοῖς, καὶ ὅτι Μελάμπους ὡς ἐρρέθη παρ' αἰγυπιοῦ μαθὼν τὸ τῆς ἀπαιδίας αἴτιον, καὶ ἀναζητήσας τὴν μάχαιραν ἀχερδοῦ φλοιῷ κεκαλυμμένην ἣν ἐπήγνυ Φύλακος ὁ Ἰφίκλου πατὴρ ὁπόταν ἐκτέμνοι τὰ πρόβατα, θύσας τοῖς θεοῖς τοῖς μηνύσασιν ὑπὲρ τῆς τῶν τετραπόδων εὐνουχίας, τὸν Ἴφικλον ἀπέφηνε πατέρα Πρωτεσιλάου τε τοῦ εἰς Τροίαν πρώτου πεσόντος, καὶ Ποδάρκους. καὶ λαβὼν οὕτω τὰς βόας καὶ ἀγαγὼν εἰς Πύλον, δίδωσιν εἰς ἕδνον τῷ Νηλεῖ. καὶ τὴν Πηρὼ λαμβάνει πρὸς γάμον Βίαντι τῷ ἀδελφῷ. ἐξ ἧς γίνονται παῖδες, Περιάλκης, Ἄρειος. καὶ Ἀλφεσίβοια. φασὶ δὲ καὶ ὅτι μετὰ τὸ ἀχθῆναι τὰς βόας, οὐκ ἐδίδου τὴν κόρην ὁ Νηλεὺς, οἷα μὴ βουλόμενος Βίαντι συνοικίσαι αὐτήν. μάχῃ δὲ νικηθεὶς ὑπὸ τῶν περὶ Ἀμυθάονα, ἔδωκεν ἄκων. διὸ καὶ ἔφυγε τὴν Πύλον ὁ Μελάμπους ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς προϊστορήσει ὁ ποιητὴς, ἵνα μὴ προσκρούοι τῷ Νηλεῖ θείῳ τε πρὸς πατρὸς ὄντι καὶ βασιλεῖ. καὶ τοιαύτη μὲν ἡ τῆς Χλώριδος καὶ τῶν κατ' αὐτὴν ἱστορία. τὸ δὲ πρὸς μέρος τοῦ ῥηθέντος ὁμηρικοῦ χωρίου, τοιαῦτα. Ἐν τῷ Χλῶριν εἶδον, εἰ δὲ φθόγγου γράφοιτο τὸ ῥῆμα καθὰ καὶ ἐν τῷ, Λήδην εἶδον, λέγω τὰ τοιαῦτα. καί ποτε τὴν Τυρὼ ἴδον καὶ τὸ Ἀλκμήνην ἴδον καὶ Ἰφιμέδειαν εἴσιδον καὶ Φαίδρην ἴδον καὶ Μαῖραν ἴδον. διὰ τοῦ ι γράψαι κατὰ χρόνον δευτέρου ἀορίστου. περικαλλέα δὲ τὴν Χλῶριν λέγει, ἐπεὶ καὶ διὰ κάλλος αὐτὴν ὁ Νηλεὺς ἔγημεν, οὗ χάριν καὶ μυρία ἔδωκεν ἕδνα. ἔνθα φανερῶς ὡς καὶ ἐν ἄλλοις, ἕδνα Ὅμηρος λέγει, τὰ τοῦ νυμφίου πρὸς τὴν νύμφην. Ἰασίδης δὲ ὁ ῥηθεὶς Ἀμφίων, πρὸς διαστολὴν τοῦ ἑτέρου ὃς ἦν ὡς ἐρρέθη ἐκ Διός. περὶ δὲ Ὀρχομενοῦ, ἱκανῶς ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα ἐδηλώθη. ἐνταῦθα δὲ, εἰπεῖν ἀρκέσει, ὅτι τε πολλοὶ Ὀρχομενοί. καὶ ὅτι Μινύειος Ὀρχομενὸς, ἢ ἀπὸ παραρρέοντος ποταμοῦ, ἢ ἀπὸ ἔθνους ἢ γένους τῶν Μινυῶν. ὧν τινες, καὶ εἰς Ἰωλκὸν ἀπῴκησαν τὴν Θετταλικήν. ὅθεν Μινύαι οἱ Ἀργοναῦται παρὰ τοῖς ἄλλοις, καὶ Λυκόφρονι. δῆλον δὲ ὡς διαλυθεὶς ὁ Μινύειος, πεντασύλλαβος ἐκ τετρασυλλάβου γίνεται. Μινύειος γὰρ ὡς ὁ χαλκήϊος καὶ τὰ τοιαῦτα. Τὸ δὲ ὅς ποτ' ἐν Ὀρχομενῷ ἄνασσεν ἡ δὲ Πύλου βασίλευεν, οὐ πάνυ ἔχει σαφῶς εἴτε περὶ Ἀμφίονος εἴτε περὶ Νηλέως λέγεται, ὁμοίως καὶ τὸ, ἡ δὲ Πύλου βασίλευεν, ἑτέρως ἀμφιβάλλεται εἴτε νοητέον ἀντὶ τοῦ, καὶ Πύλου ἐβασίλευεν, εἴτε καὶ ὅτι ὁ πατὴρ μὲν Ἀμφίων, ἐν Ὀρχομενῷ ἄνασσεν. ἡ δὲ θυγάτηρ Χλῶρις, Πύλου ἐβασίλευε διὰ τὸν ἄνδρα Νηλέα. Ὁ δὲ Χρόμιος, τῇ ὀξύνσει ὁμοίως τῷ δόλιος. Τυχίος, καὶ τοῖς τοιούτοις ὡς τὸ βραχύ. τὸν δὲ Περικλύμενον Ἡσίοδός φασι δῶρον εἰληφέναι παρὰ Ποσειδῶνος, ἀμείβειν ἑαυτὸν εἰς οἷον ἂν ζῷον ἢ δένδρον αἱροῖτο εἰκόνα. ἔστι δὲ καὶ ἡ τοῦ Ἐρυσίχθονος θυγάτηρ εὐτυχεῖ κατὰ Λυκόφρονα. καὶ ἡ Θέτις δὲ καὶ ὁ Πρωτεύς. οἱ τοῦ μύθου χαμαιλέοντες. διό φασι καὶ ὁ ποιητὴς ἀγέρωχον αὐτὸν ἐνταῦθα καλεῖ, ὡς ἀγόμενον ῥᾳδίως καὶ χεόμενον εἰς ὃ ἂν βούλοιτο. ὥσπερ δὲ ἴσως ὕδωρ τὸν τοιοῦτον Περικλύμενον τὰ εἰς πολλὰ εὐμετάβλητον, ὅτε τῷ Ἡρακλεῖ πολιορκοῦντι τὴν Πύλον συνέμιξεν. εἰς μέλισσαν γάρ φασι μεταβληθεὶς καὶ ἴσως ἐπιτυχῶς βληθεὶς, ἀπήχθη τοῦ ζῆν. δοκεῖ δὲ ὁ ἀνὴρ παλαμνηδὴς εἶναι τὰ εἰς μεθόδους πολεμικὰς καὶ εἰς λοιπὰς ἐπιτεχνήσεις. διὸ καὶ μῦθον ἐκποιεῖν περὶ αὐτοῦ, ὡς πολύμορφος ἦν ταῖς εἰς πολλὰ μεταβολαῖς. δώδεκα δὲ παίδων τῷ Νηλεῖ γενομένων, τριῶν ἐνταῦθα μέμνηται ὁ ποιητής. ἴσως μὲν ἐπεὶ οὗτοι μόνοι αὐτῷ ἀπὸ τῆς καλῆς Χλώριδος ἦσαν. ἴσως δὲ καὶ ὅτι οὗτοι τῶν ἄλλων ὑπερῆρξαν τότε. Νέστωρ μὲν, κατὰ τὴν σύνεσιν. Χρόμιος δὲ, ὡς πρεσβύτερος. Περικλύμενος δὲ, ὡς γενναιότερος. ὃ καὶ ὡς δεξιώτερος καθὰ εἴρηται. Τὸ δὲ ἰφθίμην τὴν Πηρὼ εἰπεῖν, συντελεῖ εἰς τὸ καὶ γυναῖκας οὕτω διαφέρουσας λέγεσθαι. περιηχεῖται δὲ, οἱ παλαιοὶ, καὶ σημειοῦνται ὅτι ἐς τὸ, θαῦμα ἰδέσθαι ἐκτιθέασι πύρ-

γοσάν

γωσάν τε, ἵνα δὴ μὴ ἔκτισαν, ἀντὶ τοῦ οἰκισθῆναι ἐποίησαν. τὸ δὲ πύργωσαν, ἀντὶ τοῦ ἐπόλισαν. ἤγουν ὡς πόλιν ἐτείχισαν. Τὸ δὲ οἱ δή τι Νηλεὺς ἕδνα δίδου ὃς μὴ βόας ἐκ Φυλάκης ἐλάσῃ, κατὰ σχῆμα κάλλους ἔφρασεν ἀποφατικῶς ὁ ποιητής. ἦν δὲ σαφέστερον εἰπεῖν καταφατικῶς ὅτι Νηλεὺς δὲ τὴν θυγατέρα ἐδίδου ὃς ἂν τὰς μητρικὰς βόας ἐξελάσῃ τῆς Φυλάκης πόλεως Θετταλικῆς. Ὅτι δὲ τὸ βίη Ἰφικληείη περιφραστικῶς δηλοῖ τὸν Ἰφικλῆ, δῆλον. καθὰ καὶ τὸ, βίη Ἡρακληείη, τὸν Ἡρακλῆν. ἀγροιῶται δὲ, οἱ ἀγρόται, κατὰ διπλοῦν πλεονασμὸν τοῦ τε ι δηλαδὴ καὶ τοῦ ω μεγάλου. Τὸ δὲ ἀλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ, ἐπήλυθον ὧραι, φράσις ἐστὶν ἐνιαυσίας ἀνακυκλήσεως. καὶ ὅρα τὸ, ἐπήλυθον ὧραι. αἱ τοῦ δευτέρου δηλαδὴ ἔτους τοῦ ὡς οἷον εἰπεῖν μετὰ τὸν πρῶτον ἀνατέλλοντος, τοιοῦτον γάρ τι τὸ περιτέλλεσθαι. ἐκ δὲ τοῦ ἐπήλυθον ὧραι, αἱ ἐπίβδαι τοῖς Δωριεῦσιν ἐλέχθησαν, αἳ μεθέορτοι εἰσὶν ἡμέραι. ἐκλήθησαν οὕτω, παρὰ τὸ ἐπιβαίνειν ταῖς ἑορταῖς. ἤγουν ἐπ' αὐταῖς ἔρχεσθαι, τουτέστι μετ' αὐτάς. τὸ δὲ Διὸς ἐτελείετο βουλὴ καθὰ καὶ ἐν Ἰλιάδι, ἀντὶ τοῦ, ἐπληροῦτο τὸ πεπρωμένον. ἔστι δὲ ταυτὸν Διὸς βουλὴν εἰπεῖν καὶ θεοῦ μοῖραν ὅπερ ἀνωτέρω ἐῤῥέθη ἐν τῷ, θεοῦ κατὰ μοῖρ' ἐπέδησεν. Ὅτι ἡ Λήδα, ἐξ Αἰτωλῶν ἦν. Πλευρωνία. παῖς μὲν Θεστίου ὡς καὶ ἀλλαχοῦ προεδηλώθη. Τυνδαρίου δὲ κατὰ τὸν ποιητὴν παράκοιτις τοῦ ἐκ Λακεδαίμονος. ἣ δὴ ὑπὸ Τυνδαρέῳ κρατερόφρονε γείνατο παῖδε. Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα. τοὺς, ἄμφω ζωοὺς κατέχει φυσίζοος αἶα. οἳ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες. ἄλλοτε μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δὲ τεθνᾶσι. τιμὴν δὲ λελόγχασιν ἶσα θεοῖσι. τούτων δὲ τῶν δύο νεωτέρων, Πολυδεύκης μὲν, θείου αἵματος λέγεται εἶναι. Κάστωρ δὲ, θνητοῦ. τοῦ Τυνδάρεω γάρ. ὃν Ὅμηρος μὲν κοινῶς κλίνει καθὰ δηλοῖ τὸ, Τυνδαρέου παράκοιτιν ὡς παιδαρίου. καὶ τὸ, ὑπὸ Τυνδαρέῳ παροξυτόνως λέγειν. οἱ μέντοι μεθ' Ὅμηρον ἀττικοί, Τυνδάρεων προπαροξυτόνως φασὶν ὡς Μενέλεων. ἔτι δὲ καὶ τὸν Πηνέλεων ἀττικοὶ μὲν, διὰ μακρᾶς λέγουσι καὶ προπαροξυνοῦσι κατὰ πᾶσαν τὴν κλίσιν. ὁ δὲ ποιητής, κοινότερον προφέρει. ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, Πηνελέοιο ἄνακτος. Ἰστέον δὲ ὅτι θρυλοῦνται οἱ ῥηθέντες Διόσκοροι ἐπὶ φιλαδελφίᾳ, καθὰ καὶ οἱ Ἀκτορίωνες. περὶ ὧν ἐν τῇ Ἰλιάδι ἐγράφη. οἱ δὲ Διόσκοροι δίχα τοῦ υ λέγονται, ἀδελφοὶ ὄντες Ἑλένης. ἐφ' ὧν τὸ ἑτερήμεροι ζώουσιν, ἀντὶ τοῦ παρ' ἡμέραν. ὡς μιᾷ μὲν, τεθνάναι ἀμφοτέρους. τῇ ἑτέρᾳ δὲ, ζῆν. ἡμισυνέμει γὰρ ὁ Πολυδεύκης δὲ τῆς ἀθανασίας αἴγιον, τῷ πρὸς ἡμέραν θανάτῳ ἐν ᾗ συγκατακρύπτεται τῷ ἀδελφῷ. ἔστι δὲ ὅτε τὸ συνεχὲς τοῦ θανάτου τῷ Κάστορι, τῇ ἐφ' ἡμέραν ζωῇ, ὁ Πολυδεύκης συναναβαίνεται τῷ ἀδελφῷ. καὶ ταῦτα παρατεθέντα ὧν παρ' οἷς, τὸ ἑτερήμερον αὐτοῖς ἐξήρτισαν. αἰνίττεται δέ φασιν ὁ μῦθος ταῦτα, εἰς τοὺς ἐν οὐρανῷ διδύμους, οἳ καὶ αὐτοὶ λέγονται εἶναι οἱ Διόσκουροι. οἳ γενόμενοι μὲν κατὰ γῆς, δοκοῦσιν δῆθεν τεθνάναι. ἀνατέλλοντες δὲ, ζῆν λέγονται. ἕτεροι δὲ οὐ πάνυ πιθανῶς νοοῦντες τὸ ἑτερήμερον ἐπὶ τοῦ, τὸν μὲν, τῇ δὲ ζῆν τῇ ἡμέρᾳ ὡς τοῦ ἑτέρου ἐν νεκροῖς ὄντος, τῇ δὲ ἑτέρᾳ τὸν λοιπὸν ὡς θατέρου τεθνεῶτος, εἰς τὰ δύο κατ' οὐρανὸν ἡμισφαίρια τοὺς Διοσκούρους ὑπονοοῦσιν. ὧν θάτερον μὲν, ὑπὲρ γῆς ἀεὶ ἐστι. θάτερον δὲ, ὑπὸ γῆν. ὅπερ ἀνατρέπων ὁ παραβάτης, φασὶν ὡς οὐκ ἔχει λόγον, εἰρῆσθαι Διοσκούρους παρ' Ὁμήρῳ τὰ δύο ἡμισφαίρια τοῦ παντός. δεῖ γὰρ τὸ ἀνεπαίσθητον τῆς τοῦ φωτισμοῦ φύσει παραυξήσεως ἐν ἑκάστῃ ἡμέρᾳ, οὐδὲ ἐπινοῆσαι ῥᾴδιον πῶς ἐστιν ἑκάτερον αὐτῶν ἑτερήμερον. λέγει δὲ, μᾶλλον τοῖς κύκλοις ἐφαρμόζειν τὸ ἑτερήμερον τοῖς τε ἄλλοις, καὶ τοῖς τροπικοῖς. καὶ ταῦτα μὲν κατὰ ἀλληγορίαν. ἡ δὲ ἱστορία, πολλὰ τοὺς Διοσκούρους σεμνύνει. τὸ δὲ ἐξ ᾠοῦ γενέσθαι αὐτοὺς, τῶν νεωτέρων ἐστὶ πλάσμα. κάμμιλον δὲ παρὰ Λυκόφρονι. Ὅμηρος δὲ, οὐδὲν τοιοῦτον μυθολογεῖ. ἀρκούμενος μετριάζειν ἐν τοῖς τοιούτοις. οὕτω δέ πως καὶ Κλέαρχος αἰδούμενος δῆθεν ἐπὶ τῷ μυθικῷ τούτῳ λόγῳ, εὑρὼν τὰ ὑπερῷα, καλούμενα παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ ᾠά, ὑπό τινων Ἑλένην ἐν τοιούτοις οἰκήμασι τραφεῖσαν, φήμην πέμψαι πολλοῖς ὡς ἐξ ᾠοῦ εἴη γεγεννημένη. καὶ Νεοκλῆς μέν φασιν ὁ Κροτωνιάτης, ἀπὸ σελήνης τὸ τοιοῦτον ἔφη ᾠὸν πεσεῖν. ᾠοτοκεῖν γὰρ τὰς σεληνίτιδας γυναῖκας φησί. καὶ τοὺς ἐκεῖ γενομένους, πεντεκαιδεκαπλασίους ἡμῶν εἶναι. καὶ οὕτω μὲν αὐτός. ὁ δὲ ἴειφος, λόγιος δὲ ἦν καὶ αὐτὸς ἀνήρ, χῆνα λέγει ᾠὰ λευκά τε καὶ μεγάλα τὴν Λήδαν τεκεῖν, ἐξ ὧν οἱ καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι κάμμιλοι Διόσκουροι. ὁ δὲ μυλοπτεριος Ἴβυκος, καὶ τοὺς Μολιονίδας, ὁμοίως παράγει ἐξ ᾠοῦ. εἰπὼν αὐτοὺς, ἅλικας ἰσοκεφάλους ἑνιγυίους ἀμφοτέρους γεγαῶτας ἐν ὠέῳ ἀργυρέῳ καθὰ καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα ἐγράφη. ἡ δὲ λυρικὴ Σαπφὼ καὶ αὐτὴ στοιχοῦσα τῷ εἰρημένῳ περὶ τῶν Διοσκούρων μύθῳ, ἀλλ' αὐτή, ὅτι ᾠὸν δισυλλάβως ὅτι ὤϊον διὰ τοῦ ι τρισυλλάβως γράφει. ἀλλὰ στίξασα καὶ οὕτως ἐκφωνήσασα τὸ ι δ προσγέγραπται ἐν τῷ ᾠόν, τρισυλλάβως προφέρει ἐν τῷ, φασὶ δή ποτε Λήδαν ὤϊον εὑρεῖν. καὶ ἀλλαχοῦ, ὠΐου πολὺ λευκότερον. καὶ οὕτω μὲν ἡ Σαπφώ. Ἐπίχαρμος δέ φασι καὶ αὐτὸς διὰ τοῦ ι λέγει ὤϊον ὁμοίως τῷ Ἰβύκῳ, ἐν τῷ, ὤϊα χηνός. καὶ Σιμωνίδης ἐν τῷ, δι' ὅτι χηνὸς ὤϊον μαιανδρίου. Ἀθηναῖος δὲ ὁ ταῦτα παραδοὺς, καὶ ὠάριον οἶδε διὰ τεσσάρων, ἤγουν τετρασυλλάβως. ὡς καὶ σαμιάειον τὸ σαμίον. ἐξ οὗ καὶ Ζεὺς παρὰ τῷ κωμικῷ, σάμινθος, παίζοντι τὰ συνήθη. ἔνθα σαμίου Διὸς υἱὸν λέγει τὸν Διόνυσον. καὶ ταῦτα μὲν, τοιαῦτα. ἡ δὲ Λήδα, ἴσως ἂν ἀπὸ τοῦ λήδιον γίνοιτο. ἔστι δὲ λήδιον ἀττικῶς, λεπτόν τι περιβόλαιον οἰκεῖον τοῖς τρυφῶσιν. εἰ δὲ τοῦθ' οὕτως ἔχει, ἔστιν ἀπορῆσαι πῶς μὴ καὶ ἡ Λήδα προσγεγραμμένον ἔχει τὸ ι ἐν τῇ παραληγούσῃ κατὰ τὸ λήδιον. ὃ διαλυθὲν ἐκ τοῦ λεῖον. εἴ τι γέ

ψαι τὸ περὶ τὴν ἀλίζονα εἰς ν καὶ γενόμενον ὑποκοριστικῶς ἐν τῇ πρὸ ταύτης ῥαψῳδίᾳ λήδιον, ἀμείψει τὸ περὶ γεωφῶτι, εἰς λήδιον. πολὺ δὲ φασιν ἀσήτατος, ὅτι πολυάδοντι τὰ κρίνθια λίδα. τὸ δ' εἰ γ' περὶ τὰ ἱερεῖ δεῖ τῷ λήδανον ὅπερ ἐστὶ λάδανον, ἀπίστικα τῶν τοιούτων βάρβαρον ὂν ὡς αὐτὸς ἐκεῖνος ἱστορικώτατα. Περὶ δὲ Διοσκούρων, διείληπται μὲν καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα. ῥητέον δὲ καὶ νῦν ὅτι κατ' ἐξαίρετον αὐτοὶ ἔχουσι τὸ φάναι λέγεσθαι συγκεκριμένως. ἄλλως μέν τοι ἐν τῇ ἀρχαιότητι πολλοὶ ἐλέγοντο Διὸς κοῦροι καθότι καὶ ἑλένη κόρη Διός. ἔτι δὲ καὶ ἀφροδίτη. ἱστορία δὲ ἡ λέγουσα ὅτι ξενοφῶν ὁ γλυκὺς ἐκεῖνος ἀπαρχὰς μάλιστα ἐπωνομάζετο, παραδίδωσι καὶ τὸ οἱ ἐξ ἐκείνου καὶ φιλησίας υἱοὶ γρύλλος καὶ διόδωρος, διόσκουροι ἐπεκαλοῦντο. Ἰστέον δὲ ὅτι τυνδαρίδας εἰπών τις τοὺς διοσκούρους, ἀπορήσοι ἂν εἰκότως διὰ τί μὴ διὰ διφθόγγου ἡ παραλήγουσα γράφεται, ὡς ἀπὸ τοῦ τυνδάρεως ἵνα συναιροῖτο ὡς ἐκ τοῦ τυνδαρεΐδης. ἔχει μὲν λόγον ἡ ἀπορία, κρατεῖ δὲ ἡ διὰ τοῦ ι γραφὴ ὡς ἀπὸ λαθέντος τοῦ ε πρὸς χρησιμότητα μόνου δακτυλικοῦ. ἐξαίρετα δὲ τοῖς διοσκούροις ὧν μὲν, τὸ ἱππόδαμον, ὧν δὲ, τὸ πὺξ ἀγαθόν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, οὓς ζωοὺς κατέχει φυσίζοος αἶα, ἐκθεῖναι ἂν καλῶς ἐπὶ τῶν κατὰ μὴ θάνατον τιμωμένων. ὁμοίως κατὰ τὴν ᾠδὴν καὶ τὸ, οἳ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν ἔχοντες, ζώουσι. τιμὴν δὲ λελόγχασιν ἶσα θεοῖσι. Τὸ δὲ ἄλλοτε μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι ἄλλοτε δ' αὖτε τεθνᾶσιν, οἰκεῖον ἐπὶ τῶν νῦν μὲν εὐτυχούντων, νῦν δὲ οὔ. παρέχουσι δέ τινα ἔχει τὸ, ζωοὺς κατέχει φυσίζοος αἶα. τίς δὲ ἡ φυσίζοος, ἡ Ἰλιὰς δηλοῖ. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἄλλοτε μὲν ζώουσιν ἄλλοτε δ' αὖ τεθνᾶσιν, ἐπιδιόρθωσις ἐστὶ τοῦ, οὓς ἄμφω ζωοὺς κατέχει ἡ γῆ. ἐκεῖνο μὲν γάρ, ἁπλοϊκῶς ἐρρέθη. πῶς γάρ ἐστιν ἄμφω ζῆν ἀεὶ, τοὺς καὶ θνήσκοντας· τοῦτο δὲ, διαφέροι τὸν μυθικὸν νοῦν. ὃς βέλτιον καὶ ζῆν αὐτοὺς ἱστορημένους, καὶ αὖ πάλιν θνήσκειν. Τὸ δὲ λελόγχασι, δηλοῖ μὲν τὸ ἔλαχον, μᾶλλον δὲ ἐξαιρέτως ἔσχον ἀπὸ τοῦ λίαν. ἐξ οὗ ὁ ἐπίλεκτος καὶ τὸ ἐπιλογάδην ἐπίρρημα. καὶ οἱ λογάδες οὐ μόνον ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ λίθοι. ἐστὶ δὲ χρόνου ἡ παρακειμένου καθ' ὁμοιότητα τοῦ κέκλοφα καὶ κέκοφα ἤτοι ἡ λέλογχα καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν δι' εὐφωνίαν, λέλογχα. ἡ μέσος παρακείμενος λέλογχα προσλαβὼν καὶ τὸ χ. ἔστιν ἀμφοτέρων μίγμα τοῦ τε λέλογα καὶ τοῦ λέλοχα. οὕτω δὲ μικτόν τι καὶ τὸ οἴνοχα ἐστὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ σύνθετα. τὸ μὲν γὰρ μικρὸν ο, μέσου παρακειμένου ἴδιον ἐνεργητικοῦ δὲ τὸ σύμφωνον τῆς παραληγούσης. καὶ οὕτω μὲν κοινότερον. ἡρωδιανὸς δὲ ἐκ τοῦ λέχω τὸ λαγχάνω παράγει τὸ λέλογχα τροπῇ τοῦ ε εἰς ο μικρὸν ὁμοίως τῷ πείθω πέποιθα, λέγει ἐστὶ πλεονάζειν ἐν αὐτοῖς τὸ ν, ὡς καὶ ἐν τῷ κέχανδα. ἤτοι οἴνοχα κέχανδα ὅτι πολλὰ ἐστὶ ἐσθλά. Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ λελόγχασι, συστέλλει τὴν παραλήγουσαν, παρὰ τὴν κοινὴν μὲν παρατήρησιν, ἣ μακρὸν ἀπαιτεῖ οἷα τὰ τῶν βαρυτόνων παρακειμένων τρίτα πρόσωπα. πλὴν ἄλλως, ἀναλόγως τῇ πρὸ αὐτοῦ ἐγκλίσει τοῦ λέλογχα. εἰ δ' ἴσως εὑρεθείη που κατ' ἔκθλιψιν τοῦ λογχώ γραφόμενον, τιμὴν δὲ λελόγχασ' ἶσα θεοῖσι, τότε δὴ καὶ αὐτὸ ἐκτεταμένον ἔσται κατὰ τὸ τετύφασι καὶ πεποιήκασι καὶ τὰ ὅμοια. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ λίδα, λίσσα λέγεται κατὰ Ἡρωδιανὸν δωρικῶς. δάελα δέ φησι, καὶ ἡ φιλομήλα καὶ ἡ ἀνδρομέδα, τροπῇ τοῦ ε εἰς α πεποιημένα. καὶ λέγει ἐκεῖνος καί τινα αἰτίαν εἰς τοῦτο, περὶ πολυασμῶν τὸ λίδα κατὰ τὸ μῦσα. ἴσως δὲ δάειον καὶ ἡ τόλμα, δ' ἀναλογώτερον τοῦ τόλμη φησὶν Ἡρωδιανός. Ὅτι Ἰφιμεδείας καὶ ἀλωέως υἱοί, ὦτός τ' ἀντίθεος, τηλεκλειτός τ' ἐφιάλτης. οὓς δὴ μηκίστους θρέψε ζείδωρος ἄρουρα καὶ πολὺ καλλίστους μετά γε κλυτὸν ὠρίωνα. ἐννέωροι γάρ τοί γε. καὶ ἐννεαπήχεες ἦσαν εὖρος, ἀτὰρ μῆκός γε γενέσθην ἐννεόργυιοι. οἳ καὶ ἀθανάτοισιν ἀπειλήτην, ἐν ὀλύμπῳ φυλόπιδα στήσειν πολυάϊκος πολέμοιο. ἐπεὶ δὲ οὐκ ἦν πιθανῶς βουλεύεσθαι τοὺς ἐκ γῆς γενέσθαι, διανοεῖται τὸ ἵνα ἐξ ἴσου θεοῖς μεγέθους πολεμῶσιν, ἀλλοκότους ἀναβάσεις ὡς οἷά τινας κρείσσους πολεμικάς. φησὶ γοῦν ὅτι ὄσσαν ἐπ' οὐλύμπῳ μέμασαν θέμεν, αὐτὰρ ἐπ' ὄσσῃ πήλιον εἰνοσίφυλλον, ἵν' οὐρανὸς ἀμβατὸς εἴη, καὶ ὅρα ὡς ἐν τούτοις ὄλυμπον καὶ τὸ ὄρος ἐμφαίνει ᾧ ἄλλον οἱ ῥηθέντες θεῖναι τὴν ὄσσαν, καὶ τὸν οὐρανὸν δὲ, ἐν τῷ, ἀθανάτοισιν ἀπειλήτην ἐν ὀλύμπῳ φυλόπιδα στήσειν. ἐνταῦθα γὰρ ὄλυμπος, ὁ οὐρανὸς κατὰ ἀλληγορίαν. διὸ καὶ ἐπήγαγεν ἵν' οὐρανὸς ἀμβατὸς εἴη. ἄλλως γὰρ εἰ τοῖς ἐν ὀλύμπῳ τῷ ὄρει θεοῖς πολεμεῖν ἔμελλον ἐκεῖνοι, ἀδιανόητόν ἐστιν ὄσσαν ἐπὶ ὀλύμπῳ θεῖναι, αὐτὰρ ἐπ' ὄσσῃ πήλιον. καὶ μὴ ἐν αὐτῷ τῷ ὀλύμπῳ τῷ ὄρει συμμῖξαι πρὸς μάχην, ἀλλὰ καταμηχανᾶσθαι τὴν ὀρείων εἰκῆ. καὶ ἦν μὲν ἀδύνατον τὸ τῶν παίδων βούλευμα, καὶ αὐτὸ τοῦτο, παιδικόν. διὸ ἀθετεῖται πρός τινων τὰ τοιαῦτα ἔπη τοῦ ὁμήρου. εἰ καὶ οἱ λυτικοί φασιν ὅτι μέμασαν οἱ παῖδες ποιῆσαι τὸ ἀδύνατον οὐ μὴν ἔπραξαν. ὁ δὲ ποιητὴς τερατευόμενος ἐπὶ πλέον, λέγει καὶ ὅτι καὶ κἂν ἐξετέλεσαν εἰ ἥβης μέτρον ἵκοντο. ἀλλ' ὄλεσεν διὸς υἱὸς ἀπόλλων ἀμφοτέρους πρίν σφωϊν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους ἀνθῆσαι, πυκάσαι τε γένυς εὐανθέϊ λάχνῃ. ἔστι δὲ ὁ ἐνταῦθα πολιτικὸς νοῦς κατὰ τὸ περφίειον, λόγος ὑποθετικός. ὃς ἀδύνατον ἀδυνάτῳ συμπλέκων, τῇ τοῦ ἑνὸς ἀναιρέσει, συναναιρεῖ καὶ τὸ ἕτερον. τοιοῦτος δὲ λόγος τό, εἰ ἐπετάσθη ὁ δεῖνα, πτέρυγας εἶχεν. ἀλλὰ μὴν οὐκ εἶχε πτέρυγας, οὐδ' ἄρα ἐπετάσθη. ὅμοιον γοῦν καὶ ταῦθα τὸ, ἐξετέλεσαν ἂν, εἴπερ ἥβης μέτρον ἵκοντο, ἀλλὰ μὴν οὐ δυνατὸν τοὺς θεομαχοῦντας ἡβῆσαι, οὐδ' ἄρα δυνατὸν ἐκτελέσαι αὐτοὺς ὃ ἤθελον. δοκοῦσι δὲ, θανάτῳ αἰφνιδίῳ ἁρπαγῆναι οἱ τοιοῦτοι. διὸ τοιούτοις ὁ ἀπόλλων ἐπιστατῶν, ῥιπτεῖν τοὺς οὕτω πίπτοντας λέγεται. οἱ μέντοι νεώτεροι, φασὶ τὴν ἄρτεμιν νυμφαγωγοῦσαν αὐτοῖς, ἔλαφον μέσον παρεισαγαγεῖν. τοὺς δὲ, ἀφέντας ἐπ' αὐτὴν δόρατα, τοῦ ζῴου μὲν μὴ τυχεῖν, ἀλλήλων δὲ κα-

τευσα

τὴν ὑπεροχὴν οὖσαι εἰς θάνατον. περὶ τούτων δὲ Πίνδαρος γενέσθαι φησὶ τὰ κατ' αὐτούς. ταχεῖα δὲ μυθολογεῖται ἡ τῶν παίδων τῆς Ἰφιμεδείας εἰς αὔξησιν πλέωσις, εἰ οὕτω μεγάλα ἐφρόνησαν καὶ πρὸ τῆς καθ' ἡλικίαν ἀκμῆς. καὶ ἴσως ἐντεῦθεν λαβὼν Καλλίμαχος, ἔφη τὸ, δῖος δ', ταχὺ μὲν ἤεξεν οὐράνιε Ζεῦ, καὶ τὰ ἑξῆς. εἰ δὲ ταχὺ ἀνέθαλες, ταχὺ ἀπερρίνησεν, κατὰ νέον οἶδεν, οὕτω γὰρ αἱ εἰς ἄκρον αὐξήσεις σφάλλονται. ἡ δὲ τοῦ μηκίστου καὶ καλλίστου ὑπερθέσις ἐπὶ τούτων, ὡς πρὸς ὅλους γηγενεῖς πάντως ἀνθρώπους ἐρρέθη. Τιτυὸς γὰρ ἐν τοῖς ἑξῆς, ἐπὶ ἐννέα μὲν κεῖσθαι φαίνεται πέλεθρα, ὃ μεῖζον οὐκ ἔστιν ἢ κατ' ἄνθρωπον μῆκος. ἀλλ' ἐκεῖνος, οὐχ ἁπλῶς ἄνθρωπος ἀλλὰ γηγενής, καὶ ἄλλως δὲ, εἴπερ ἐνναετεῖς ὄντες τοιοῦτοι ἦσαν, πληρωθέντες, ὑπερεβάλλοντο ἂν καὶ τὸν ῥηθέντα Τιτυόν. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι οὐχ ἁπλῶς μακροὶ οἱ Ἀλωεῖδαι ἀλλὰ μήκιστοι. οἱ δ' ἁπλῶς καλοὶ καὶ κάλλιστοι, ἀλλὰ πολὺ κάλλιστοι. εἰ δὲ αὐτοὶ μετὰ τὸν Ὠρίωνα εἰσὶ τοιοῦτοι, συλλογιστέον τὴν τοῦ κάλλους ὑπερβολὴν τοῦ Ὠρίωνος, ἴσως δὲ καὶ τὴν τοῦ μήκους. Ὅτι δὲ καὶ ἀλληγορεῖται ὁ Ὦτος καὶ ὁ Ἐφιάλτης, καὶ ὅτι καὶ ἀσεβεῖς ἦσαν, καὶ ὡς ἐμφαίνουσι λέξεις ὁ Ὦτος καὶ ὁ Ἐφιάλτης, ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα δεδήλωται. νῦν δὲ ῥητέον, ὡς οἱ ἀναβαίνειν θέσθαι τὸν οὐρανὸν μυθευόμενοι θέλειν Ἀλωεῖδαι, αἰνίττοιντο ἄν, ὅτι οὐρανομήκεις ἦσαν, ἢ ὅτι περιφανεῖς καὶ ὑψηλοὶ, ὡς ὑπὲρ μὲν ὄντες ἐκ γῆς ἀλλ' οὐράνιοι. διὸ καὶ αἱ παρὰ τῶν δημοσοφιστῶν τῶν ἀθηναίων κόλακες εἶπον τινὲς ὡς τὴν ἐπ' οὐρανὸν ἀναφέρουσαν ὁδὸν Ἀθηναῖοι οἴδασι μόνοι, τοιοῦτον ἴσως ὑπέφαινον καὶ αὐτοί. ἔτι προσθετέον καὶ ὡς ὁ ἐκεῖ ῥηθεὶς πάθος ἤγουν τὸν ἐφιάλτην, ἐπιάλτην κατὰ παλαιὰν παρασημείωσιν ὁ ἀλκυόνος λέγει. τὸ δ' αὐτὸ πάθος, καὶ ἠπίαλόν τινες λέγουσιν, ἔτι δὲ καὶ ἠπιόλην, ὡς τὴν φαινόλην, καθὰ δηλοῖ ὁ εἰπὼν ὅτι ὁ ἠπίαλος, οὐ μόνον σημαίνει τὸ ῥιγοπύρετον, ἀλλὰ καὶ δαίμονα τοῖς κοιμωμένοις ἐπερχόμενον ὃν οἱ πολλοὶ ἐπιάλην φασὶ διὰ τοῦ ε. περὶ δὲ τοῦ πρώτου Ὤτου ὃν δηλοῖ καὶ τὰ τῆς Ἰλιάδος, ἱστορεῖ ὁ καλὸς Ἀθήναιος, ὅτι ὄρνεον ἐστὶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μάλιστα μεμιμημένον ὃν ἂν ἴδῃ ποιοῦντα ἄνθρωπον. διὸ στάντες οἱ κυνηγοὶ κατάντικρυ αὐτοῦ, ὑπαλείφονται τινὶ φαρμάκῳ τοὺς ὀφθαλμούς. παρασκευάσαντες ἄλλα φάρμακα κολλητικὰ βλεφάρων ἐν λεκανίσκαις. καὶ παραθέντες καὶ οἱ ὦτοι θεώμενοι, ὑπαλείφονται καὶ αὐτοὶ ἐκ τῶν λεκανιδίων ἀναλαβόντες. καὶ οὕτω ταχέως ἁλίσκονται. λέγονται δὲ οἱ τοιοῦτοι ὦτοι, καὶ τὴν ῥαφὴν αὐτοῦ ἀναμιμνήσκεσθαι. δοκεῖ δὲ καί τι ἵππῳ, καὶ [illegible] δορκάδων πλεονάζει. πλεονάζουσι γὰρ αὐτῶν. ἱστορεῖ δὲ καὶ Ἀριστοτέλης, μιμεῖσθαι τὴν ἀνθρώπων [illegible] ὦτον κατὰ πάντα, διὸ καὶ ἀντορχούμενος, ἁλίσκεται. ἔοικε δὲ οἱ ῥᾷον ὑπὸ τοῦ τυχόντος ὑπαπατώμενοι, ὦτοι ἐλέγοντο. προσφυέστερον δ' ἂν ὅτι καλοῖντο, οἱ ἐκ μόνης ἀκοῆς ἀπολείπονται καὶ ἀνεξετάστως ἀπάτην πάσχοντες. Τὸ δὲ θρέψε ζείδωρος ἄρουρα, πρὸς διαστολὴν ἴσως κεῖται τοῦ Τιτυοῦ, ὃν οὐ μόνον ἔθρεψεν, ἀλλὰ καὶ ἔτικτεν ἡ γῆ. καὶ ὅμως ἔστι καὶ τούτους γηγενεῖς λέγειν οὐ μόνον διὰ τὸ ὑπὸ γῆς θρεφθῆναι, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ μήκιστον. ἐπεὶ καὶ δοκοῦσιν οἱ μεγαλοσώματοι γῆς εἶναι. διὸ καὶ ἐγγαῖος τῇ γῇ παρωνόμασται ὡς καὶ οἱ γίγαντες. ἄλλως δὲ, εἰκὸς καὶ τούτους Ποσειδῶνος ὄντας, μηκίστους εἶναι κατὰ τὸν Πολύφημον καὶ τὸν Ἰλάωνα τοὺς προρρηθέντας. ἐν δὲ τῷ ἐννεαπήχεις εὖρος, μῆκος δὲ ἐννεόργυιοι, ἐπαινοῦσιν οἱ παλαιοὶ τὴν δαιμονίαν τῆς συμμετρίας σωματικῆς ἀναλογίαν. ἀνάλογον γάρ φασι σῶμα, οὗ τὸ πλάτος, τρίτον τοῦ μήκους. ὡς καὶ ἐνταῦθα ἑκάστης ὀργυιᾶς ἀνὰ τελείων πήχεων οὔσης, τὸ ἐννεάπηχυ εὖρος τρίτον ἐστὶ τοῦ ἐννεοργυίου μήκους. Τὸ δὲ ἀπειλήτην, ἢ καύχημα ἢ σφοδρότητα λόγου δηλοῖ, διττὴ δὲ ἡ γραφὴ τῆς παραληγούσης τοῦ ἀπειλήτην. διὰ διφθόγγου μὲν, ὡς ἀπὸ τοῦ παρατατικοῦ τοῦ ἠπείλεον. διὰ τοῦ η δὲ, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀπειλησάντων κατὰ συγκοπήν. Ὅρα δὲ καὶ ὡς φύλοπις ὡς μάχης ἐστὶν ἐπίθετον. καθὰ δηλοῖ τὸ, φυλόπιδα στήσειν πολέμοιο. ὥς τε ὅτι ἡ φύλοπις μόνη που κεῖται, λείπει ἐκεῖ τὸ, πολέμου. ἢ τοιοῦτόν τι. Τὸ δὲ στῆσαι, ὅμοιον τῷ, ἔγειρε μάχην, κινεῖν ὥσπερ τὰ πρὸ τούτου καὶ ἡσυχάζουσαν, ἐντεῦθεν δὲ λαβόντες οἱ μεθ' Ὅμηρον, συστήσασθαι φασὶ πόλεμον. καὶ πολεμικὴν ἐπιστήσασιν. καὶ στάσιν δὲ μάχιμον. καὶ ὅσα τοιαῦτα. Ὄσσα δὲ καὶ Πήλιον, ὄρη θετταλικὰ ἐγγίζοντα τῷ Ὀλύμπῳ, ὄρει μακεδονικῷ. εἰσὶ δὲ καὶ ἐν Πελοποννήσῳ ὁμώνυμα ὄρη, καθὰ καὶ ἐν τοῖς τοῦ Γεωγράφου δεδήλωται. εἰνοσίφυλλον δὲ, τί ἐστι καὶ πῶς παράγεται, προδεδήλωται. τὸν δὲ καιρὸν τῆς ἥβης ὑποδηλῶν ὁ ποιητὴς, ἔφη τὸ, πρίν σφῶϊν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους ἀνθῆσαι. τότε γάρ τις καὶ ἡβᾷ ὅτε ἀπὸ κροτάφου ἡ τρίχωσις ἀρξαμένη, ἐπεχειρῶ ἐς γένειον ἕρπει κατὰ τὸ εἰπόντα. περὶ δὲ κροτάφων, ἱκανῶς ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα ἐγράφη. ἴουλοι δέ φασιν, αἱ κατὰ τῶν γενείων πρῶται τρίχες. λεγόμενοι οὕτως, ἐπεὶ πρὶν οἱ τούτους ἔχοντες, ἴενται ἤδη ἐπὶ τὸ ὅλον, ἤγουν τὸ τέλειον ὡς ἐξανδρούμενοι. ἀπὸ δὲ τούτων καθ' ὁμοιότητα, ἔοικε λέγεσθαι καὶ πολύπουν ζωΰφιον ὁ ἴουλος. τοὺς δὲ ἀνθοῦντας τούτους ἰούλους, καὶ λάχνην εὐανθέα καλεῖ, φιλοτιμούμενος τῷ διαφόρῳ τῆς φράσεως. καὶ ἔστι τῷ μὲν, κροτάφοις ἰούλους ἀνθεῖν, καὶ γένυν πυκάζεσθαι ὅ ἐστιν ἐσκεπάσθαι, εὐανθεῖ λάχνῃ. ὃ πρὸς διαστολὴν εἴρηται λάχνης ἑτεροίας, ὁποία καὶ ἡ παρὰ τῷ Θερσίτῃ ψεδνή. Ὅτι Φαίδρα Μίνωος ἦν θυγάτηρ, γυνὴ Θησέως. ἣ ἐρῶσα τοῦ σώφρονος Ἱππολύτου καὶ ἐκπεσοῦσα οὗ ἤθελεν, αὐτή τε ἀπήγξατο, καὶ ἐκεῖνον διαβαλοῦσα τῷ ὑπὸ κόλπου γράμματι, φθαρῆναι καταραθέντα πρὸς τοῦ πατρὸς [illegible], καθὰ καὶ Εὐριπίδης ἱστορεῖ. Ὅτι Κέφαλος ὁ Δηϊονέως περὶ οὗ καὶ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ ἐγράφη, γήμας Πρόκριν τὴν Ἐρεχθέως καὶ θέλων ἀποπειράσασθαι εἰ σωφρονοίη, ἀποδήμησιν διὰ αὐτῆς τοῦ νυμ-

φῶρος. μετὰ δὲ χρόνον, συσκιάσας ἑαυτὸν ἑτεροίῳ σχήματι, ἔρχεται εἰς τὴν οἰκίαν. καὶ κόσμον χρυσοῦν εἰς πειθὼ προβαλόμενος, πείθει τὴν πρόκριν μιγῆναι αὐτῷ. ἧς πεισθείσης, ἐκφαίνει ὁ κέφαλος ἑαυτόν. ἡ δὲ αἰτιᾶται μὲν ἐκεῖνον ὡς μὴ ἑαυτοῦ ἐγκρατῆ. ὅμως δὲ καταλλάττεται. τὸ δ' ἐντεῦθεν ὑπεξιόντα τὸν ἄνδρα συχνάκις ἐπὶ θήρας, ὑποπτεύει ἐκείνη, καὶ καλέσασα τὸν συνεπακτῆρα, ἐρωτᾷ τί ποιεῖ ὁ κέφαλος συχνάκις ἀποδημῶν. ὁ δὲ, ἔφη ὡς ἐπί τινος κορυφῆς ὄρους ἐκεῖνος ἱστάμενος, βοᾷ· ὦ νεφέλη, παραγενοῦ. καὶ ἡ πρόκρις ὑπονοήσασα τὸ τῆς νεφέλης ὄνομα μή πη λανθάνῃ κύριον ὄν, ἀπελθοῦσα ἐκεῖ, κρύπτεται. καὶ τοῦ κεφάλου ἀναβοωμένου τὸ σύνηθες, ἐξέδραμεν αὐτὴ, καὶ τρέχει εἰς αὐτόν. ὁ δὲ τῷ ἀδοκήτῳ διαταραχθεὶς, βάλλει αὐτὴν τῷ μετὰ χεῖρας ἀκοντίῳ, καὶ κτείνει. ἰστέον δὲ ὅτι τι παρῳδεῖται ἐπ' αἰθρίῳ, καὶ ἡ πρόκρις αὕτη καθὰ καί τις ἀρχαβώνη καὶ ἑτέρα ῥοδογούνη καὶ ἄλλη ἀταλάντη. ὅτι παροιμία ἐξ αὐτῆς φέρεται τὸ, πρόκριδος ἄκοντα, ἐπὶ τῶν εὐστόχως ἀκοντιζόντων καὶ μὴ ἀποτυγχανόντων. καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ προκεκρίσθαι ἡ τοιαύτη πρόκρις ἐτυμολογεῖσθαι δοκεῖ. εὕρηται δὲ καὶ πρόκρις διὰ τοῦ ν ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ θηλυκὸν ὄνομα. αὐτὸ δὲ, γένος ἰσχάδων δηλοῖ. Ὅτι ἀνδρόγεων τὸν μίνωος υἱὸν ἀπερχόμενον κρήτηθεν ἀθήναζε κατὰ καιροὺς ἀγώνων καὶ νικῶντα τὸ πένταθλον, ἀνεῖλον ἀθηναῖοι φθόνῳ. κακωθέντες δὲ κοινῇ ἐκ θεομηνίας διὰ τὸν τοῦ φόνου ἄδικον, ἀναγκάσθησαν χρησμῷ στέλλειν εἰς κρήτην ἀνὰ ἔτος, ἑπτὰ ἠιθέους καὶ παρθένους ἑπτὰ τοὺς κλήρῳ λαχόντας, βορὰν μινωταύρῳ ἐσομένους. ὃν πασιφάη μὲν ἔτεκε ταύρῳ μιγεῖσα τέχνῃ δαιδάλου. λαβύρινθος δὲ, σπήλαιον ἐκεῖνο ὑπόγειον κρητικὸν πολυέλικτον, εἶχεν ἐνδιαιτώμενον. χρόνῳ δέ ποτε θησεὺς αἰδεσθεὶς, ἐπέρριψεν ἑκὼν ἑαυτὸν τῷ τοῦ μινωταύρου δασμῷ ἐπὶ καλῷ τῆς πατρίδος, ὡς δὲ συναπελθὼν εἰς κρήτην, ἔτυχέ πως ἐρῶντα παθεῖν τὴν καλὴν ἀριάδνην κόρην μίνωος ὀλοόφρονος. ἡ τοίνυν, αὕτη ῥόπτρον ὑποτίθεται τῷ θησεῖ δι' οὗ καὶ τοῦ θηρίου περιγίνεται καὶ τὸν τοῖς ἄλλοις ἀδιεξόδευτον λαβύρινθον διαφεύξεται. ἡ ὑποθεμένου δαιδάλου, δίδωσι τῷ ἐρωμένῳ, ἀγαθίδα μίτου τὴν καὶ ἐν ἰλιάδι λεχθεῖσαν, ἐφ' ᾧ εἰσελθόντα τὸ σπήλαιον ἐκδῆσαι τῷ τῆς θύρας ζυγῷ. ὃ ἀνειλίσσοντα, ἰέναι μέχρι καὶ εἰς τὸν τοῦ λαβυρίνθου μυχόν. ὃ εἰ περιείσαι τοῦ κακοῦ, ὀπίσω ἐπανειλίσσοντα ἐξελθεῖν. ὡς δὲ ἐπράχθη πάντα κατὰ νοῦν τῷ θησεῖ, λαβὼν τὴν ἀριάδνην καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ ἅπαντας ἠιθέους καὶ τὰς παρθένους, ἀποπλεῖ μέσης νυκτός. καὶ προσορμισθεὶς τῇ δίᾳ, νῆσος δὲ αὕτη πρὸ τῆς κρήτης ἱερὰ διονύσου ἣ καὶ νάξος ἐκλήθη, ὁμιλεῖ τῇ ἀριάδνῃ. ἐπιστᾶσα δὲ ἀθηνᾶ, κελεύει, αὐτὴν ἐάσαντα πλεῖν εἰς ἀθήνας. ὁ δὲ, ἐάσας, ποιεῖ οὕτω. διόνυσος δὲ καταμαρτυρήσας τῆς γυναικὸς ἀσέβειαν ἐπεὶ ἐν τῷ αὐτοῦ ἱερῷ ἐγνώσθη τῷ θησεῖ, ἐποίησεν ἀναιρεθῆναι αὐτήν. ἔοικε δὲ ἡ γυνὴ, αἰφνιδίῳ θανάτῳ ἀπαχθῆναι τοῦ ζῆν. οὐ γὰρ ἂν οὕτω ῥᾳδίως ὁ καλὸς θησεὺς περιεῖδε τὴν εὐεργέτιν. καὶ δηλοῖ τὸ τοῦ θανάτου ἀνεπαίσθητον, ἡ ἐπιστατοῦσα τοῖς τοιούτοις ἄρτεμις. φησὶ γὰρ ὁ ποιητὴς συντομώτατα ἱστορῶν, ὅτι ποτὲ θησεὺς ἐκ κρήτης ἐς γουνὸν ἀθηνάων ἱεράων ἦγε μὲν οὐδ' ἀπόνητο. πάρος δέ μιν, ἄρτεμις ἔκτα, ὃ ἔχει τουτέστιν ἐπέσχε θανάτῳ, τοῦ ἀποπλεῦσαι, δίῃ ἐν ἀμφιρύτῃ, διονύσου μαρτυρίῃσιν. ἤγουν καταμαρτυρίαις, κατηγορίαις. οἱ μέντοι νεώτεροι, φασὶ τὸν διόνυσον ἐπιστάντα μετὰ τὸν θησέως ἀπόπλουν, δοῦναι αὐτῇ στέφανον χρυσοῦν. καὶ μιγέντα, παραμυθήσασθαι. τὴν δὲ ἄρτεμιν, ἀνελεῖν αὐτὴν ὡς προδοῦσαν τὴν παρθενίαν. ὕστερον δὲ, ἐν τοῖς ἄστροις τεθῆναι αὐτήν τε καὶ τὸν ῥηθέντα στέφανον καὶ τὸν αὐτῇ ἀκολουθοῦντα κύνα. ἰστέον δὲ ὅτι λαβύρινθος, οὐ μόνον περὶ κρήτην, ἀλλὰ καὶ ἐν ἑτέροις τόποις, καθὰ καὶ περὶ ναυπλίαν οἱ τῶν ἐκεῖσε κυκλώπων τῶν καὶ ἐγχειρογαστόρων, οἰκοδομητοὶ καὶ αὐτοί. περὶ ὧν ἐδηλώθη καὶ ἀλλαχοῦ. δῆλον δὲ ὅτι καὶ ὁ λαβύρινθος, εἶδός τι κοιλίας ὑπογαίου ἢ καὶ ὑπονόμου. ἡ μέντοι γοργύρα ἢ καὶ ἰωνικῶς γοργύρη, ἄλλο τι παραπλῶς παρὰ ταῦτα, ὑπόνομος μὲν καὶ αὐτὴ οὖσα, βορβορώδης δέ γε. ὁ δὲ μίνως, ἐκτείνει τὴν ἀρχὴν. ὀλοόφρων δὲ ὁ τοιοῦτος, τοῖς κακούργοις δηλαδή. ἐξεκάθηρε γὰρ λῃστῶν τὴν θάλασσαν. δι' ὃ φεύγοντες ἐκεῖνον, ἐκάλουν κρυσφύγετα, τὰς καταφυγὰς τῆς ἐκ τοῦ τοιούτου κρητὸς φυγῆς αὐτῶν. τὸ δὲ πρὸς τοὺς κακοὺς ἀδυσώπητον αὐτοῦ, δηλοῖ καὶ ἡ τοῦ νίσου σκύλλα. ἣν προδοῦσαν αὐτῷ τὸν πατέρα, ἐκεῖνος ἀνεῖλεν. ὡς ἐν τοῖς [illegible] γέγραπται. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι εἰ καὶ κραναὰ κατὰ τὴν ἱστορίαν ἡ ἀττική, ἀλλ' ὁ ποιητὴς γουνὸν ἀθηνάων λέγει, σεμνύνων αὐτὴν ὡς γόνιμον, ἀφ' ἧς αἱ τῶν καρπῶν πανταχοῦ διαδόσεις, ὡς δηλοῖ τὰ κατὰ κελεὸν καὶ τριπτόλεμον. καλεῖ δὲ καὶ ἱερὰς τὰς ἀθήνας διὰ τὰς ἐκεῖ πολλὰς τελετάς. Τὸ δὲ οὐδ' ἀπόνητο, σύνηθες τοῖς παλαιοῖς, καθὰ καὶ τὸ ὀνήμενος. τὸ γὰρ ἀπώνατο καὶ ἀπονάμενος, οἱ μεθ' ὅμηρον λέγουσιν. ἡ δὲ ῥηθεῖσα νῆσος δίη, ἱερὰ διονύσου γενέσθαι λέγεται. περὶ δὲ τοῦ ῥηθέντος δαιδάλου, καὶ ὡς ἄριστος ἦν ἀνδρειαντοποιός, ἔτι δὲ καὶ περὶ μινωταύρου, δεδήλωται καὶ ἀλλαχοῦ. Ὅτι μαῖρα προίτου καὶ ἀντείας θυγάτηρ βασιλέων ἄργους, καλὴ τὸ εἶδος, τὴν παρθενίαν ἑλομένη, συνῆν ἀρτέμιδι. ἐπεὶ δὲ συνῆλθε διὶ ἐξ ὧν λοκρὸς ὁ τὰς θήβας συνοικίσας ζήθῳ καὶ ἀμφίονι, τοξεύεται ὑπ' ἀρτέμιδος. ἕτεροι δὲ παρθένον φασὶ τὴν μαῖραν ἀποθανεῖν. Ὅτι κλυμένη θυγάτηρ ἴφιος ἢ μινύου, ἀπὸ φυλάκου τοῦ δηιονέως ἴφικλον τίκτει παῖδα ποδώκη ὃν οὐ πρὸ πολλῶν γραφέντα. ὅν φασι διὰ τὴν τῶν ποδῶν ἀρετὴν, καὶ ἀνέμοις ἁμιλλᾶσθαι, καὶ ἐπ' ἄκρων ἀνθερίκων θέειν καὶ μὴ κατακλᾶν αὐτούς. ἡσίοδος δέ φησι προμιγῆναι αὐτὴν ἡλίῳ καὶ τεκεῖν φαέθοντα. Ὅτι μάντις ἄριστος καὶ ἀμφιάραος υἱὸς Οἰκλέος ὃς γήμας ἐριφύλην

γυναῖκα οὐ μόνον καλὴν ἀλλὰ καὶ ὡς εἰκὸς συνετὴν, θυγατέρα Ταλαοῦ ἀδελφοῦ Ἀδράστου, καὶ διενεχθέντι πρὸς Ἄδραστον εἶτα διαλυθεὶς, συνέθετο ἵνα περὶ ὧν ἂν εἰς τὸ μέλλον διαφέρωνται αὐτοὶ, κριτὴν αἱρῶνται τὴν Ἐριφύλην αὐτοῖς. καὶ αὐτῶν στοιχούντων τοῖς κριθεῖσι, τῆς ἐπὶ Θήβας στρατείας προκειμένης, Ἀμφιάραος μὲν ἐκώλυεν εἰδὼς τὸ ἐσόμενον, Ἄδραστος δὲ ἤθελε μάχην. Ἐριφύλη δὲ δώροις προληφθεῖσα. τὰ δὲ ἦν, ὅρμος χρύσεος δοθεὶς αὐτῇ παρὰ Πολυνείκους ἢ Ἀδράστου, καὶ αἱρεθεῖσα εἰς κρίσιν, ἔκρινε δεῖν εἶναι στρατεύσασθαι τοὺς Ἀργείους. καὶ ὁ Ἀμφιάραος τὴν μὲν γυναῖκα μεμψάμενος, ἐξώρμησεν ὅμως καὶ αὐτὸς εἰς πόλεμον. ᾧ δὴ γεγονὼς Ἀλκμαίων, ὃν Πίνδαρος Ἀλκμᾶνα καλεῖ, ἐπιτάξει, ὁπότ᾽ ἂν ἡβήσῃ, μὴ πρότερον μετὰ τῶν ἐπιγόνων εἰς Θήβας ἐλθεῖν, πρὶν ἢ κτεῖναι τὴν μητέρα. ὃ καὶ ποιήσας ὁ Ἀλκμαίων, ἐτιμωρήθη μὲν παρὰ Ἐρινύων καθὰ καὶ Ὀρέστης, ἀπελύθη δὲ αὖθις οἷα τιμωρήσας πατρί. διὸ στυγερὰν τὴν Ἐριφύλην ὁ ποιητὴς καλεῖ. ἣ χρυσόν φησι φίλου ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμήεντα, ἤγουν ἐδωροδοκήθη κατὰ τοῦ ἀνδρός. ἢ καὶ ἄλλως χρυσὸν ἔλαβεν αἰτίᾳ τοῦ ἀνδρὸς ὡς δῆθεν ἀποτιμήσασα ἐκεῖνον ὅρμου χρυσοῦ. τιμήεις δὲ πολλαχοῦ λέγεται ὁ χρυσός, διὰ τὸ ὑπερέχειν τῶν λοιπῶν ὑλῶν. Ὅτι σχῆμα προαναλήψεως τό, πάσας δ᾽ οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ᾽ ὀνομήνω ὅσσας ἡρώων ἀλόχους ἴδον ἠδὲ θύγατρας. λέγει δὲ ὁ ποιητὴς ταῦτα, ἐμφαίνων ὡς πολλὰς ἔχων εἰπεῖν, παρέδραμεν. εἰ δὲ ταύτας νῦν οὐκ ἔχει ὀνομάσαι Ὅμηρος διὰ τὸ σοφοὶ ἐδέησαν, σιγητέος ἀλλ᾽ οὖν καὶ ἐν Ἰλιάδι, μὴ ἔχων τὴν τῶν Ἀχαιῶν ὀνομάσαι πληθύν. δῆλον δὲ ἐκεῖθεν ὁ στίχος οὗτος παρείληπται. παρῳδία δὲ τοῦ ῥηθέντος στίχου καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς τό, πάντας δ᾽ ἐγὼ οὐκ ἂν μυθήσομαι οὐδ᾽ ὀνομήνω. ἔστι δὲ μυθήσασθαι μὲν, τὸ ἁπλῶς ἀφηγήσασθαι. ὀνομῆναι δὲ, τὸ πρὸς μόνον εἰπεῖν ὄνομα. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι καὶ ἐφεξῆς ἐν τῷ περὶ τῶν ἡρώων λόγῳ, σχήματι ὁμοίῳ χρήσεται εἰπών, ὡς ἴδον ἂν καὶ ἄλλους οὓς ἔθελον, οἷον καὶ Θησέα καὶ Πειρίθοον, ἀλλά τι δέος ἐκώλυσε. ὑποδηλοῦνται δὲ ταῦτα οἷα μὲν ἰσχυρὰ εὐπειρία γραφῆς ἔκ τε τῶν ἡρωΐδων ἔκ τε τῶν ἡρώων, ὅπως δὲ αὐτὴν παρεᾷ δῆθεν τὸ τῆς ἱστορίας μὴ καίριον. ἔτι δὲ καὶ δῆθεν τὴν ἄκαιρον μακρολογίαν. πρὶν γάρ κεν καὶ νὺξ φησὶ φθεῖσθαι ἄμβροτος. ἤγουν οὐκ ἂν δῆθεν πάσας ἐν νυκτὶ περατωθείη ὁ περὶ τούτων λόγος. Τὸ δὲ φθεῖται, οὐκ εὔδηλον εἴτε διὰ διφθόγγου ὡς ἀπὸ τοῦ φθείω φθῶ, εἴτε διὰ τοῦ ι ὡς ἐκ τοῦ φθίω. πλεονάζει δὲ ἡ διὰ διφθόγγου γραφή, ὡς ἀπὸ τοῦ ῥηθέντος φθῶ. οὕτω οὐ μόνον τὸ φθείρω παράγεται ὡς τοῦ φθῶ ὁ φθείρω, ἀλλὰ καὶ τὸ φθίνω, ὁμοίως τῷ κλῶ κλίνω. Ὅτι προοιμιῶδες τό, ἀλλὰ καὶ ὥρη εὕδειν, νυκτὸς δηλαδὴ οὔσης ὥσπερ αὖ πάλιν ἡμέρας, ἐρεῖ τό, ἀλλὰ καὶ ὥρη ἔρχευ. ἰστέον ὅτι πρό. τό, ἀλλὰ καὶ ὥρη εὕδειν. ποιῶν ὁ Ἀλκίνοος ἐρεῖ τό, οὐδέ πω ὥρη εὕδειν ἐν μεγάρῳ. ἔνθα καὶ ὅρα τὸ εὕδειν ἐν μεγάρῳ, εἰ γὰρ καὶ ὥρα εὕδειν, ἀλλ᾽ οὐ τοῖς ἐν μεγάρῳ ἔχουσιν ἄδειαν ἀναπαύσεως. ἄλλως δὲ εἰπεῖν Ὀδυσσεὺς μὲν λέγει τό, ἀλλὰ καὶ ὥρη εὕδειν, ὡς τῆς νυκτὸς ἤδη φθινούσης. ὁ δὲ Ἀλκίνοος φησὶν οὐδέπω εἶναι ὥραν εὕδειν διὰ τὸ τὴν νύκτα μάλα εἶναι μακράν.

Ὣς ἔφατ᾽. οἱ δ᾽ ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Κηληθμῷ δ᾽ ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκιόεντα.
Τοῖσιν δ᾽ Ἀρήτη λευκώλενος ἤρχετο μύθων.
Φαίηκες, πῶς ὔμμιν ἀνὴρ ὅδε φαίνεται εἶναι,
Εἶδός τε μέγεθός τε ἰδὲ φρένας ἔνδον ἐΐσας;
Ξεῖνος δ᾽ αὖτ᾽ ἐμός ἐστιν, ἕκαστος δ᾽ ἔμμορε τιμῆς.
Τῷ μὴ ἐπειγόμενοι ἀποπέμπετε, μηδὲ τὰ δῶρα
Οὕτω χρηΐζοντι κολούετε. πολλὰ γὰρ ὑμῖν
Κτήματ᾽ ἐνὶ μεγάροισι θεῶν ἰότητι κέονται.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρων ἥρως Ἐχένηος,
Ὃς δὴ Φαιήκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν.
Ὦ φίλοι, οὐ μὰν ἧμιν ἀπὸ σκοποῦ οὐδ᾽ ἀπὸ δόξης
Μυθεῖται βασίλεια περίφρων. ἀλλὰ πίθεσθε.
Ἀλκινόου δ᾽ ἐκ τοῦδ᾽ ἔχεται ἔργον τε ἔπος τε.
Τὸν δ᾽ αὖτ᾽ Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε.
Τοῦτο μὲν οὕτω δὴ ἔσται ἔπος, αἴκεν ἐγώ γε
Ζωὸς Φαιήκεσσι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.
Ξεῖνος δὲ τλήτω μάλα περ νόστοιο χατίζων,
Ἔμπης οὖν ἐπιμεῖναι ἐς αὔριον, εἰς ὅκε πᾶσαν

Ὅτι θαυμάσαντες οἱ τῶν Φαιάκων ἄριστοι τὴν σοφίαν Ὀδυσσέως ἐφ᾽ οἷς εἶπε, πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ, κηληθμῷ δ᾽ ἔσχοντο. τουτέστι κάτοχοι ἐγένοντο εὐφροσύνῃ πολλῇ. ἐπίτασις γὰρ ἡδονῆς ὁ κηληθμός. διὸ καὶ ὁ Πλούταρχος ἐν συμποσιακοῖς, ὡς διαφοράν τινα λέγει τὴν εὐφροσύνην καὶ τὴν κήλησιν. ἐκ δὲ τοῦ κηλεῖν, καὶ παρὰ τῷ Πινδάρῳ κηληδόνες παράγονται, ὧν Ἀθήναιος μέμνηται, ὡς θελγούσαις οὐδὲν ἔλαττον ὑπὲρ αἱ τοῦ μύθου σειρῆνες. ἀναλογίας δέ ἐστιν ὁ κηληθμός, τοῖς κατὰ τὸν ὀρχηθμὸν καὶ βρυχηθμὸν καὶ τὰ τοιαῦτα. ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ κηλεῖν, καὶ γλωσσοκηλόπης κεκομψευμένον παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὁ γλώσσῃ κηλῶν καὶ κόμπτων. δόξοι δ᾽ ἂν καὶ ὁ κήλων ἐκ τοῦ αὐτοῦ γίνεσθαι ῥήματος.

ἴσως

ἴσως δὲ καὶ κύκλῳ ἡ ἀντιφράσις.

Δωτίνην τελέσω. πομπὴ δ' ἄνδρεσσι μελήσει,
Πᾶσι μάλιστα δ' ἐμοί. τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ δήμῳ.

Ὅτι ἁβρυνομένη τῷ πρόσφυεῖ ῥήτορι ἀρήτη ἡ βασίλεια, ἐρωτᾷ τοὺς ἀκροατὰς αὐτῆς φαίακας, πῶς ὕμμιν ἀνὴρ ὅδε φαίνεται εἶναι, εἶδός τε μέγεθός τε ἰδὲ φρένας ἔνδον ἐΐσας. ἅπερ ἔπαινός ἐστιν ἀνδρὸς ἀγαθοῦ. εἶτα ἐπάγει ταῦτα. ξεῖνος δ' αὖτ' ἐμός ἐστιν, ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς. δύο ταῦτα προβαλλομένη πρὸς τὸ μὴ μετριολογεῖσθαί φασιν ἤγουν σμικρολογεῖσθαι ἐπὶ τῷ ὀδυσσεῖ τοὺς φαίακας. τὸ, αὐτῆς τε ξεῖνον εἶναι τὸν ὀδυσσέα τῆς μεγάλης ἀρήτης, καὶ τὸ, ἕκαστον τῶν ἀκροατῶν τιμῆς μοῖραν ἔχειν οἷα ἄλλοις καὶ ἐπὶ τῷ πλουτεῖν. διό φασι μὴ ἐπειγόμενοι ἀποπέμπετε. τουτέστι μὴ κατεπείγετε ὑμεῖς τὸν πλοῦν εἰ καὶ αὐτὸς ἐθέλοι ὀτρύνεσθαι ὑμᾶς ἅμα ἠοῖ φαινομένῃ εἰς πομπήν. ἐφ' οἷς προκαλουμένη τι εἰς ξενίαν, καὶ ἑρμηνεύουσα ὅτι τὸ, ἕκαστος ἔμμορε τιμῆς δὴ τὸν παρ' ἑκάστῳ πλοῦτον λέγει, φησί. μὴ δὲ τὰ δῶρα οὕτω χρηΐζοντι κολούετε. πολλὰ γὰρ ὕμμιν κτήματα ἐνὶ μεγάροισι θεῶν ἰότητι κέονται. ὡς κειμήλια δηλαδή. καὶ ὅρα ὅπως εὐτυχέστερον ὀδυσσεὺς πρώτην ἱκετεύσας τὴν δέσποιναν. Τὸ δὲ μὴ οὕτω κολούετε. ἀντὶ τοῦ, μὴ δὴ τὸ ἐπείγεσθαι κολοβοῦτε τὸν ξένον τὴν δόσιν πολλὰ ἔχοντες. Τὸ δὲ θεῶν ἰότητι, θεόσδοτον ἀποτίθεσθαι πλοῦτον παραινεῖ ὡς μὴ ἰδιόποιον. Ὅτι ἀρήτης εἰπούσης περὶ ὀδυσσέως τὰ προσεχῶς εἰρημένα, ὁ γέρων ἥρως ἐχένηος ὃς καὶ τῶν φαιάκων προγενέστερος λέγεται, προμαρτυρηθεὶς καὶ ξυνετὸς εἶναι καὶ λόγιος, ἐπαινεῖ τοὺς βασιλικοὺς λόγους, καὶ πεισθῆναι συμβουλεύει αὐτοῖς, εἰπών. ὦ φίλοι οὐ μὰν ἧμιν ἀπὸ σκοποῦ οὐδ' ἀπὸ δόξης μυθεῖται βασίλεια περίφρων. ἀλλὰ πίθεσθε. ἔστι δὲ τὸ μὲν οὐκ ἀπὸ σκοποῦ, ἢ ἀντὶ τοῦ, εὔστοχα ἐκ μεταφορᾶς τῶν εὖ τοξευόντων κατὰ σκοποῦ, ἢ ἀντὶ τοῦ, οὐ πόρρω τοῦ ἡμετέρου ἤθους. φιλόξενοι γὰρ ἐσμέν. Τὸ δὲ οὐδ' ἀπὸ δόξης, ἀντὶ τοῦ οὐ μακρὰν ὧν περὶ αὐτῆς δοξάζομεν, ὑπολαμβάνοντες ὅτι δηλαδὴ εὖ περὶ τοὺς ξένους διάκειται. σημείωσαι δὲ ὡς ἐχένηος ὁ αὐτὸς γέρων καὶ τὴν βασιλίδα καὶ προκαλούμενος αὐτὸν κατάρξαι τοῦ ἐπιδοῦναι, ἐπάγει. ἀλκινόου δ' ἐκ τοῦδ' ἔχεται ἔργον τε, ἔπος τε. ἤγουν αὐτὸς κατάρχει τοῖς ἄλλοις τῶν τε ἔργων τῶν τε λόγων. ἔπαινος δὲ καὶ τοῦτο ἐνδόξου ἀνδρός. εἶτα ὁ βασιλεὺς συγκατατιθέμενος τῷ τοῦ γέροντος λόγῳ, προσῆρ δὲ γὰρ τῇ γυναικὶ ἐφ' οἷς εἶπε μὴ ἐπειγομένοις ἀποπέμπειν τὸν ξένον μὴ δὲ κολοβοῦν οὕτω τὰ δῶρα. φησί. τοῦτο μὲν οὕτω δὴ ἔσται ἔπος αἴ κεν ἔγωγε ζωὸς ἀνάσσω. ἤγουν ἀεὶ ἐμὴ ἔσται ἡ ἐν ἔργοις καὶ λόγοις ἐνταῦθα ἰσχύς. ξεῖνος δὲ τλήτω ἐπιμεῖναι εἰσαύριον ἔστε πᾶσαν δωτίνην τελέσω. πομπὴ δ' ἄνδρεσσι μελήσει πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί. τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ δήμῳ. ὃ παρῴδηται ἀπὸ τοῦ, μῦθος δ' ἄνδρεσσι μελήσει πᾶσι. μάλιστα δ' ἐμοί. τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ. ἔτι δὲ καὶ ἄλλοθεν ἐκ τοῦ, πόλεμος δ' ἄνδρεσσι μελήσει καὶ ἑξῆς. Ὅρα δὲ τὸ, ζωὸς ἀνάσσω, πρὸς διαστολὴν τοῦ τι μετὰ θάνατον παραδομένου ἐν βασιλείᾳ. καὶ τοῦ δὴ τῶν διαδόχων ἀνάσσοντος. Τὸ δὲ πᾶσαν δωτίνην τελέσω, διέσταλται πρὸς τὸ τὰ δῶρα κολούειν. ἐπεὶ καὶ ἀντίκειται τὸ κολοβὸν καὶ τὸ ἐντελές. Τὸ δὲ τοῦ, γὰρ κράτος ἐστὶν ἐνὶ δήμῳ, ἑρμηνεία τίς ἐστι καὶ παράφρασις τοῦ, ἐκ ἀλκινόου ἔχεσθαι ἔργον τε ἔπος τε. Σημείωσαι δὲ ὅτι καὶ ἐν τῷ, οὐ μὰν ἧμιν ἀπὸ σκοποῦ, συστολὴ γίνεται τῆς ληγούσης τοῦ ἧμιν καὶ τὸν τόνον ἀναδεχομένης.

Ὅτι ἀλκινόου εἰπόντος ὡς ὁ ξεῖνος τλήτω ἐπιμεῖναι εἰσαύριον δηλ. τὸ ἐντελὲς τῆς δωτίνης, λέγει ὀδυσσεὺς ἐντέχνως καὶ κερδαλέως. ἀλκίνοε, εἴ με καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἀνώγοιτε αὐτόθι μίμνειν, πομπὴν δ' ὀτρύνοιτε καὶ ἀγλαὰ δῶρα διδοῖτε. καί κε τὸ βουλοίμην καί κεν πολὺ κέρδιον εἴη, πλειοτέρῃ σὺν χειρὶ φίλην ἐς πατρίδ' ἱκέσθαι. καί κ' αἰδοιότερος καὶ φίλτερος ἀνδράσιν εἴην πᾶσι. τοῖς ἐκεῖ δηλαδή. ὁ δὴ ἔπαινος πλέον ἐστίν. ὡς τῶν πλουσίων, καὶ φιλουμένων τοῖς πλείοσι καὶ δι' αἰδοῦς ἀγομένων. καὶ οὕτω μὲν ὀδυσσεύς. ἐπεὶ δὲ οὐκ ἔδει ταῦτα εἰπεῖν ὑπὲρ τοὺς

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις ὀδυσσεύς.
Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν.
Εἴ με καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἀνώγοιτ' αὐτόθι μίμνειν,
Πομπὴν τ' ὀτρύνοιτε καὶ ἀγλαὰ δῶρα διδοῖτε.
Καί κε τὸ βουλοίμην, καί κεν πολὺ κέρδιον εἴη,
Πλειοτέρῃ σὺν χειρὶ φίλην ἐς πατρίδ' ἱκέσθαι.
Καί κ' αἰδοιότερος καὶ φίλτερος ἀνδράσιν εἴην
Πᾶσιν, ὅσοι μ' ἰθάκηνδε ἰδοίατο νοστήσαντα.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε.
Ὦ Ὀδυσεῦ, τὸ μὲν οὔ τί σ' ἐΐσκομεν εἰσορόωντες,
Ἠπεροπῆά τ' ἔμεν καὶ ἐπίκλοπον, οἷά τε πολλοὺς
Βόσκει γαῖα μέλαινα πολυσπερέας ἀνθρώπους,
Ψεύδεά τ' ἀρτύνοντας ὅθεν κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο.
Σοὶ δ' ἔπι μὲν μορφὴ ἐπέων, ἔνι δὲ φρένες ἐσθλαί.
Μῦθον δ' ὡς ὅτ' ἀοιδὸς ἐπισταμένως κατέλεξας,

Πάντων ἀργείων, σέο τ' αὐτοῦ κήδεα λυγρά.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον.
Εἴ τινας ἀντιθέων ἑτάρων ἴδες, οἵ τοι ἅμ' αὐτῷ
Ἴλιον εἰς ἅμ' ἕποντο, καὶ αὐτοῦ πότμον ἐπέσπον.
Νὺξ δ' ἥδε μάλα μακρή, ἀθέσφατος. οὐδέ πω ὥρη
Εὕδειν ἐν μεγάρῳ. σὺ δέ μοι λέγε θέσκελα ἔργα.
Καί κεν ἐς ἠῶ δῖαν ἀνασχοίμην, ὅτε μοι σὺ
Τλαίης ἐν μεγάρῳ τὰ σὰ κήδεα μυθήσασθαι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν.
Ὥρη μὲν πολέων μύθων, ὥρη δὲ καὶ ὕπνου.
Εἰ δ' ἔτ' ἀκουέμεναί γε λιλαίεαι, οὐκ ἂν ἔγωγε
Τούτων σοι φθονέοιμι καὶ οἰκτρότερ' ἄλλ' ἀγορεῦσαι
Κήδε' ἐμῶν ἑτάρων. οἳ δὴ μετόπισθεν ὄλοντο.
Οἳ Τρώων μὲν ὑπεξέφυγον στονόεσσαν ἀϋτήν,
Ἐν νόστῳ δ' ἀπόλοντο κακῆς ἰότητι γυναικός.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ψυχὰς μὲν ἀπεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλῃ
Ἁγνὴ Περσεφόνεια γυναικῶν θηλυτεράων,
Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
Ἀχνυμένη. περὶ δ' ἄλλαι ἀγηγέραθ' ὅσσαι ἅμ' αὐτῷ
Οἴκῳ ἐν Αἰγίσθοιο θάνον καὶ πότμον ἐπέσπον.
Ἔγνω δ' αἶψ' ἐμὲ κεῖνος, ἐπεὶ πίεν αἷμα κελαινόν.
Κλαῖε δ' ὅγε λιγέως θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἴβων,
Πιτνὰς εἰς ἐμὲ χεῖρας ὀρέξασθαι μενεαίνων.
Ἀλλ' οὐ γάρ οἱ ἔτ' ἦν ἲς ἔμπεδος οὐδέ τι κῖκυς,
Οἵη περ πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι.
Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσά τ' ἰδών, ἐλέησά τε θυμῷ.
Καί μιν φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδων.

κατηπάζοντα τὴν πομπήν, ὑποπτεύθη γὰρ ἂν ὡς εἰκός, ψεύστης εἶναι καὶ κερδαλέος, ἀπατῶν Ἀλκίνοος ἑαυτοῦ τὴν τοιαύτην κατὰ Ὀδυσσέως δόξαν, ἐπαινοῦς εἰς αὐτὸν λαλεῖ ἐπί τε ἀληθείᾳ καὶ ἁπλότητι ἢ λογιότητι, εἰπὼν ὦ Ὀδυσσεῦ, τὸ μὲν οὔ τι σ' ἐΐσκομεν ἠπεροπῆά τε ἔμεν καὶ ἐπίκλοπον οἷά τε πολλοὺς βόσκει γαῖα μέλαινα πολυσπερέας ἀνθρώπους. ψεύδεά τ' ἀρτύνοντας ὅθεν κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο, σοὶ δ' ἔπι μὲν μορφὴ ἐπέων ἔνι δὲ φρένες ἐσθλαί, μῦθον δ' ὡς ὅτ' ἀοιδὸς ἐπισταμένως κατέλεξας. εἶτα ἑρμηνεύων τὸν τοιοῦτον μῦθον, φησί, πάντων Ἀργείων σέο τ' αὐτοῦ κήδεα λυγρά. καὶ ὅρα κἀνταῦθα τὴν τε λέγειν ἐπιστήμην τοῖς ἀοιδοῖς ἀνατιθέντα Ὅμηρον, ὧν εἷς καὶ αὐτός. Τὸ δὲ εἰς οἰκτρότερον, πρὸς τὸ ἰσαύειον ἐρρέθη. λέγεται ἀστείως τοῦ Ὀδυσσέως, ὡς οὐ μόνον οἰκτρότερον μῦθον κερδαίνει, ἀλλὰ καὶ εἰς ἑαυτὸν ἀσφαλέστερα τὰ χείρω, ἡ γίνεσθαι καὶ μὴ ὑπόκοος ἀλλὰ πεπληρωμένα. Τὸ δὲ αἰδοιότερον ἐστὶ τὸ πλουτοῦν τι, συμφωνεῖ τῷ Ἡσιόδου, πλούτῳ δ' ἀρετὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ. ἐπίκλοπος δὲ μύθων κατὰ τοὺς παλαιούς, ὁ παραλογιστικός. ἢ ὁ τῶν ἀλλοτρίων ἐπιθυμητικός. κλέπτου γὰρ καὶ ἄμφω ταῦτα ἴδια. Τὸ δὲ οἷά τε πολλοὺς βόσκει γῆ, δύναται ποτὲ μὴ κωλύοντος τοῦ μέτρου, κοινότερον φράζεσθαι, καὶ οἵους πολλοὺς βόσκει. καλῶς δὲ τὸ βόσκει, ὡς τῶν τοιούτων ἀνδρῶν ἀλογίστως ζώντων κατά τινα βοσκήματα, οἷς οἰκεῖον καὶ τὸ πολυσπερέας. ὡς δηλοῖ καὶ ὁ ποιητὴς εἰπών, πολυσπερέας φάλαγγας τετραπόδων. Τὸ δὲ ἀρτύνειν ψεύδεα ὅθεν ἄν τις οὐδὲ ἴδοιτο, τὴν μυθικὴν τεχνικὴν δηλοῖ πιθανότητα. καθ' ἣν πλανώμενός τις, οὐκ ἂν ἔχοι συνιδεῖν εἰ μῦθος ἐστὶ τὸ λεγόμενον. δῆλον γὰρ ὅτι ἀρετὴ μύθου, ἡ κατὰ εὐπλασίαν πιθανότης καὶ τό, ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα. ὥς τι δοκεῖν τὸν ποιητήν, καθηγήσασθαι καὶ τοῦ κατὰ τὸν μῦθον ὁρισμοῦ τοῖς ὕστερον κατὰ τὸ εἰδέναι πλάττειν πιθανῶς τὰ ψεύδη, ὡς εἶναι αὐτὰ ἐτύμοις ὁμοῖα. ὅπερ ἐστὶ καὶ μύθου ἔργον. ὅς, λόγος ἐστὶ ψευδὴς ἀλήθειαν ἔχων ἔμφασιν. οὕτω καὶ ποιητὴς ἔστιν ὃς τὴν γνώμην πρὸ τῶν ὕστερον ῥητόρων ὁρίζεται ἐν τῷ, εἶπε πρός με βαιά, ἀεὶ δ' ὑμνούμενα. ὁ προθεωρήσας ἐκεῖνος, ἐπάγει γνωμικὸν τό. γύναι γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει. εἰ γάρ ἐστι γνώμη, παραίνεσις κεφαλαιώδης καθολική, δῆλον ὡς καὶ ἐκεῖνος, οὕτω πως τὴν γνώμην ὁρίζεται. τὸ γὰρ καλὸν ἡ σιγὴ ταῖς γυναιξί, βαιός ἐστι παραινετικὸς λόγος, ἤτοι κεφαλαιώδης, καὶ σύντομος. ὁ δ' αὐτός, καὶ καθολικὸς διὰ τὸ ἀεὶ ὑμνεῖσθαι. αἰώνια γάρ πως τὰ ἀληθῆ γνωμολογήματα. ἰστέον δὲ ὅτι εἰ καὶ μὴ νῦν ἴσως δοκεῖ λέγειν ὁ Ὀδυσσεὺς ψεύδεα ὅθεν ἄν τις οὐδὲ ἴδοιτο, ἀλλ' ὅτε εἰς Ἰθάκην παραγένηται, πολλὰ τοιαῦτα λαλεῖ. ὅθεν καὶ τὰ πολλὰ τῆς ποιήσεως ὕποπτα τίθησι. Τὸ δὲ μορφὴ ἐπέων καὶ φρένες ἐσθλαί, δηλοῖ δύνασθαι μὲν τὸν Ὀδυσσέα μορφάζειν τὰ ψευδῆ καὶ οὕτως εἰκονίζειν ἀλήθειαν, μὴ ἂν δὲ ποιεῖν τοῦτο εἰκῇ καὶ ἁπλῶς διὰ τὰς ἐσθλὰς φρένας. κατὰ τό, ψεῦδος.

ψεῦδος δ' οὐκ ἐρέει, μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστί. Τὸ δὲ ἔπι μὲν μορφὴ ἐπέων, γράφεται καὶ ἔνι μὲν μορφὴ ἐπέων ὅ ἐστι κάλλος ἢ πιθανότης. Τὸ δὲ πάντων ἀργείων, ἢ παρέλκον ἔχει τὸ πάντων, ἢ ἁπλοϊκῶς αὐτὸ λέγει ὁ βασιλεὺς ὡς καὶ ἐν τῷ, ἀέθλων πειρηθῶμεν πάντων. οὔτε γὰρ ἐκεῖ πάντων ἀέθλων ἁπάντων πεῖρα γίνεται, οὔτε ἐν τῷ ἐνταῦθα πάντων ἀργείων νόστος καταλέγεται. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἁπλοϊκώτερον ὁ βασιλεὺς ἔφη τὸν ὀδυσσέα ἐπισταμένως εἰπεῖν ἃ κατέλεξεν. εἰ γὰρ κατὰ τὸν μῦθον ἐπιστάμενος, οὐκ οἶδεν ἄρα, μὴ εἰδὼς δέ, οὐκ εὖ κλίνει τὸν ὀδυσσέα λαλεῖν. εἰ δὲ πρὸς ἀκρίβειαν λαλεῖ καὶ εἰδὼς λέγει, ὃ λέγει οὐκ ἄρα πεποίηκεν ἐκ τόπου. Ὅτι ἠθικῶς ὁ ποιητὴς δηλῶσαι τὴν ὥραν ὅτι τὰ νῦν ποιούμενα γίνεται, καὶ ὅτι φθινόπωρον ἦν ἢ καὶ πορρωτέρω τοιαύτης ὥρας, φησί. νὺξ ἤδη μάλα μακρὴ ἀθέσφατος. ἀλκίνοος δὲ τοῦτό φησι. λέγων καὶ ὅτι οὐδέ πω ὥρη εὕδειν ἐν μεγάρῳ καθὰ καὶ πρὸ ὀλίγων ἐγράφη. εἶτα ἐνδεικνύμενος ὅπως χαίρει τοῦ σοφοῦ ὀδυσσέως ἀκούων, ἐπάγει. σὺ δέ μοι λέγε θέσκελα ἔργα. καί κεν ἐς ἠῶ δῖαν ἀνασχοίμην ὅτε μοι σὺ τλαίης ἐν μεγάρῳ τὰ σὰ κήδεα μυθήσασθαι. ἤτοι τὰ τῶν σῶν ἑτάρων. κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων. οὐ γὰρ τὰ ἑαυτοῦ νῦν ἐρεῖ ὀδυσσεύς, ἀλλ' ὡς ὁ βασιλεὺς ἀπῄτησε, τὰ τῶν ἀντιθέων ἑτάρων, οἳ ἅμα αὐτῷ εἰς ἴλιον ἑσπόμενοι, ἔθανον. διὸ καὶ ὀδυσσεὺς οὕτως ἑρμηνεύων, ἐρεῖ. ἀλκίνοε, ὥρη μὲν πολέων μύθων, ὥρη δὲ καὶ ὕπνου. τουτέστιν, ἡ παροῦσα νὺξ ἐξαρκεῖ καὶ εἰς τὸ πολλὰ εἰπεῖν καὶ εἰς τὸ ἱκανῶς ὑπνῶσαι. μάλιστα δὲ γνωμικώτερον, ἔστι μὲν καιρὸς καὶ τοῦ λαλεῖν πολλά, οἷος ὁ ἐν ἡμέρᾳ. ἔστι δὲ καιρὸς καὶ τοῦ ὑπνοῦν, ὡς ἄρτι ὁ τῆς νυκτός. εἰ δὲ ἀκουέμεναί γε λιλαίεαι, ὅ ἐστιν εἰ δὲ ἀκούειν ἐπιθυμεῖς, οὐκ ἂν ἔπειτα τούτων σοι φθονέοιμι. καὶ οἰκτρότερ' ἄλλ' ἀγορεύειν κήδεα ἐμῶν ἑτάρων. ὥς τι, τὰ τῶν φίλων ἄρτι λαλήσει ὁ ὀδυσσεύς. ἀγαμέμνονος, ἀχιλλέως καὶ τινῶν ἑτέρων πρὸς γε τὸ παρὸν ὡς ἐζήτησεν ὁ βασιλεύς. πλείων δέ, καὶ ἄλλοι ἔτι τινὰ εὐμεθόδως ἐκθήσονται κατὰ ποικίλλων οὕτω τοὺς λόγους. εἶτα ἑρμηνεύων ποίων ἑτάρων κήδεα ἐρεῖ, φησίν. οἳ δὴ μετόπισθεν ὄλοντο τουτέστιν ὕστερον. ὡς δηλοῖ καὶ τό, οἳ τρώων μὲν ὑπεξέφυγον στονόεσσαν ἀϋτήν, ἐν νόστῳ δ' ἀπόλοντο κακῆς ἰότητι γυναικός. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μάλα καὶ τὸ ἀθέσφατος, εἰς διασάφησιν κεῖνται τοῦ τῆς νυκτὸς μήκους. καὶ ὅτι καθὰ νῦν ὁ βασιλεὺς καὶ ἐς ἠῶ ἀνασχέσθαι λέγει τοῦ ὀδυσσέως μυθουμένου, οὕτω που καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ἡ πηνελόπη ἐρεῖ. αἴ κ' ἐθέλοις ξεῖνε παρήμενος ἐν μεγάροισι τέρπειν, οὔ κέ μοι ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισι χυθείη. Ἰστέον ὅτι τὸ ὁμηρικὸν ζηλῶν λέγει τις παρὰ ἀθηναίῳ τό, ὥρη δ' ἐρᾶν, ὥρη δὲ γαμεῖν, ὥρη δὲ παύεσθαι. ᾧ συνάπτεται καὶ τό, ἡνίκ' ἐχρῆν εὕδειν, τότ' ἄρχεσθαι ἐδύνατο ῥυθμὸν ἐπὶ γηραιῷ τρυφητῇ. καὶ ὅτι ὁμήρου εἰπόντος οἰκτρὰ κήδεα, ἐσπίθον ἐσοφίσατο φιλόξενος νοῦν ἀστεῖον ὅτι τοῦ τυράννου διονυσίου τραγῳδίας οἰκείας ἀναγινώσκοντος ἀπὸ ἀκροάσεως φιλοξένῳ μετὰ τὸ ἐπανακληθῆναι τῶν λατομιῶν, καὶ ἐρωτήσαντος τὸν φιλόξενον τί δή ποτε οἱ δοκεῖ περὶ αὐτῆς καὶ ὁποῖα τις ἂν εἴη, ψέγειν μὲν οὐκ ἔχων τὴν τοῦ τυράννου γραφήν, ἐπαινεῖν δὲ μὴ ἐθέλων, οἰκτρὰ εἶπε. καὶ οὕτω τὸν διονύσιον ἐσοφίσατο, νοήσαντα ὡς οἰκτρὰ ἡ τραγῳδία ἐστίν, ὅπερ ἐστὶν ἀρετὴ λόγου τραγικοῦ. τὸ δ' ἦν ἄλλως ἀπὸ φιλοξένου λεχθέν, ὅτι μοχθηρὰ καὶ οἴκτου ἀξία ἦν ὡς λόγῳ καὶ οἰκτρὸν ἀνδράποδον λέγομεν. στονόεσσα δὲ ἀϋτή, ἡ μάχη πρὸς διαστολὴν ἑτέρας ἤχους μὴ τοιαύτης. κακῆς δὲ ἰότητι γυναικὸς λέγει, ἢ τὴν τῆς ἀρχεκάκου ἑλένης δι' ἣν τὰ μεγάλα κακά οἷς ἀπώλοντο εἵνεκα πολλοί, ἢ τὴν τῆς κλυταιμνήστρας ὅσον ἐπὶ τῷ ἀνδρὶ καὶ τοῖς κατ' αὐτόν. ἃς ἦν ἔξοχα λυγρὰ εἰδυῖαν μετ' ὀλίγα ἐρεῖ ὀδυσσεύς, καὶ δόλον ἀρτῦσαι τῷ ἀνδρὶ τηλόθ' ἐόντι. ἑρμηνεύων γοῦν μετ' ὀλίγα τὴν γυναικείαν ταύτην ἰότητα, ἐρεῖ τὸ τὸν τοῦ ἀτρέως γόνον μισηθῆναι ὑπὸ διός, γυναικείας διὰ βουλὰς ἐξ ἀρχῆς. ἑλένης μὲν γὰρ ἀπωλόμεθα εἵνεκα πολλοί, τῷ δὲ ἀγαμέμνονι δόλον ἤρτυσεν ἡ γυνὴ τηλόθ' ἐόντι. τινὲς δὲ κακὴν γυναῖκα, νῦν τὴν κασάνδραν φασί, τοῦτο μοί τοι οὐ καλῶς. οὐδὲν γὰρ ἡ κασάνδρα τῷ τῶν ἀχαιῶν ὀλέθρῳ συνήργησεν, ἀλλὰ τοῦ παντὸς κακοῦ αἴτιος ὁ φθείρας αὐτὴν λοκρός. εἰ δ' ἔγε τό, κακῆς ἰότητι γυναικὸς ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ τῆς κακωθείσης κασάνδρας κατὰ τοὺς παλαιούς, ἔχοι ἂν καὶ τοῦτο λόγον. ἡ γὰρ κατὰ τῆς τοιαύτης γυναικὸς βουλὴ τοῦ λοκροῦ, πολλοὺς ἐν νόστῳ ἀπώλεσε. διὸ καὶ κακὴ λέγοιτ' ἂν καὶ αὐτὴ θυμικώτερον, διὰ τὸ εἵνεκα αὐτῆς φαῦλον ἀποτέλεσμα. εἰκὸς δὲ καὶ ἄλλως αὐτὴν κακὴν λέγεσθαι πρὸς τοῦ ὀδυσσέως, οἷα μισουμένην διὰ τὸ ὑπὲρ τροίας καὶ τοῦ κατὰ τὸν δουρείου ἵππου ταύτης μάντευμα. Ὅτι ἁγνὴν περσεφόνην λέγει, ὡς ἁγνισμοῦ δεομένων τῶν θνησκόντων κατὰ τό, πυρὶ καθαγνίσαι δέμας. σοφοκλῆς δὲ ἄλλως λαβὼν ἐντεῦθεν, δυσκάθαρτον ᾅδου λιμένα φησί. τινὰ δὲ τῶν ἀντιγράφων, αἰνὴ περσεφόνη γράφουσιν. Ὅτι θρηνῶδες τό, κλαῖε δ' ὅγε λιγέως θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἴβων, πιτνὰς ὅ ἐστι πετάσσων, εἰς ἐμὲ χεῖρας ὀρέξασθαι μενεαίνων. λέγει δὲ ὀρέξασθαι καὶ νῦν, τὸ ἐκτεῖναι. Ὅτι τό, οὐ γάρ οἱ ἔτ' ἦν ἲς ἔμπεδος οὐδέ τι κῖκυς οἵη περ πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν, ἐρρέθη μὲν περὶ ἀγαμέμνονος. ἁρμόσει δέ ποτε ῥηθῆναι καὶ περί τινος ἐκλυθέντος ἢ νόσῳ ἢ γήρᾳ. λέγει δὲ ἶνα μέν, τὴν ἐκ τῶν νεύρων ἰσχὺν ὡς καὶ προεδηλώθη, ἢ καὶ νεῦρά τινα. κῖκυν δέ, τὴν τοῦ κίειν ὅ ἐστι πορεύεσθαι δύναμιν. ἔστι δὲ τό, οὐ γάρ οἱ ἔτ' ἦν ἴς, ἀκόλουθον τῷ, οὐ γὰρ ἔτι σάρκας καὶ ὀστέα ἶνες ἔχουσι. καὶ τὸ περιπέφρασται ἐκεῖθεν γοργῶς. ὅτι δὲ καὶ ποταμός τις ἦν καλούμενος ἴς, ἔστι καὶ ἐκ τοῦ λυκόφρονος ἐκλέξασθαι.

Ὁ Ὀδυσσεὺς μὲν ἐκ τῶν καθ' ἑαυτὸν στοχαζόμενος ὅμοια παθεῖν τὸν Ἀγαμέμνονα, ἐρωτᾷ ἐκεῖνον ἐν ᾅδου, τίς κὴρ αὐτὸν ἐδάμασε θανάτου. καὶ ἢ Ποσειδῶν ἐδάμασε πλέοντα ὄρσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον πνοὴν ὃ καὶ αὐτὸς ἔπαθεν, ἢ ἀνάρσιοι αὐτὸν ἄνδρες ἐδηλήσαντο ἐπὶ χέρσου, βοῦς περιταμνόμενον, ἤγουν πέριξ τῆς ἀλλοτρίας γῆς τέμνοντα, καὶ οἰῶν πώεα καλά. ἢ περὶ πόλεως μαχόμενον καὶ γυναικῶν.

Ἀτρείδη κύδιστε ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
Τίς νύ σε κὴρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο;
Ἠέ σέ γ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν
Ὄρσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον ἀϋτμήν.
Ἠέ σ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου,
Βοῦς περιταμνόμενον ἠδ' οἰῶν πώεα καλά.
Ἠὲ περὶ πτόλιος μαχεούμενον, ἠδὲ γυναικῶν.
Ὣς ἐφάμην. ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπε.
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Οὔτ' ἐμέ γ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν
Ὄρσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον ἀϋτμήν,
Οὔτε μ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου,
Ἀλλά μοι Αἴγισθος τεύξας θάνατόν τε μόρον τε,
Ἔκτα σὺν οὐλομένῃ ἀλόχῳ οἶκόνδε καλέσσας,
Δειπνίσσας ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ,
Ὣς θάνον οἰκτίστῳ θανάτῳ. περὶ δ' ἄλλοι ἑταῖροι
Νωλεμέως κτείνοντο σύες ὣς ἀργιόδοντες,
Οἵ ῥά τ' ἐν ἀφνειοῦ ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο,
Ἢ γάμῳ ἢ ἐράνῳ ἢ εἰλαπίνῃ τεθαλυίῃ.
Ἤδη μὲν πολέων ἀνδρῶν φόνῳ ἀντεβόλησας
Μουνὰξ κτεινομένων καὶ ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ,
Ἀλλά κε κεῖνα μάλιστα ἰδὼν ὀλοφύραο θυμῷ,
Ὡς ἀμφὶ κρητῆρα τραπέζας τε πληθούσας
Κείμεθ' ἐνὶ μεγάρῳ. δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν.
Οἰκτροτάτην δ' ἤκουσα ὄπα Πριάμοιο θυγατρὸς
Κασσάνδρης, τὴν κτεῖνε Κλυταιμνήστρη δολόμητις
Ἀμφ' ἐμοί. αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ γαίῃ χεῖρας ἀείρων,
Βάλλον ἀποθνήσκων περὶ φασγάνῳ. ἡ δὲ κυνῶπις,
Νοσφίσατ'. οὐδέ μοι ἔτλη ἰόντι περ εἰς ἀΐδαο
Χερσὶ κατ' ὀφθαλμοὺς ἑλέειν, σύν τε στόμ' ἐρεῖσαι.
Ὣς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός,
Ἥτις δὴ τοιαῦτα μετὰ φρεσὶν ἔργα βάληται.
Οἷον δὴ καὶ κείνη ἐμήσατο ἔργον ἀεικές,
Κουριδίῳ τεύξασα πόσει φόνον. ἦτοι ἔφην γε
Ἀσπάσιος παίδεσσιν ἰδὲ δμώεσσιν ἐμοῖσιν
Οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι. ἡ δ' ἔξοχα λυγρὰ ἰδυῖα,
Ἥ τε κατ' αἶσχος ἔχευε καὶ ἐσσομένῃσιν ὀπίσσω
Θηλυτέρῃσι γυναιξί, καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔῃσιν.

ὁποῖα δή τινα ἐποίησεν Ὀδυσσεὺς καὶ ἔπαθε περὶ τὴν τῶν Κικόνων γῆν. καὶ τοιαῦτα μὲν ὁ Ὀδυσσεύς. ἐν οἷς ἀμέγαρτος ἐρρέθη πνοή, ἡ πολλὴ καὶ ἄφθονος, ἢ ἄζηλος καὶ ἀφθόνητος. ὁ δὲ Ἀγαμέμνων ὡς ἐν ἠθοποιίας λόγῳ ἀποφήσας μήτε περὶ θάλασσαν παθεῖν τι δεινὸν μήτε περὶ χέρσον, ἐπάγει ὅτι Αἴγισθος αὐτῷ τεύξας θάνατόν τε μόρον τε, ἔκτα σὺν οὐλομένῃ ἀλόχῳ οἶκόνδε καλέσας. δειπνίσας καθὰ καὶ προεγράφη, ὡς τίς τι κατέκτανε βοῦς ἐπὶ φάτνῃ. ὡς θάνον φησὶν οἰκτίστῳ θανάτῳ. περὶ δ' ἄλλοι ἑταῖροι νωλεμέως κτείνοντο, σύες ὡς ἀργιόδοντες, οἳ δὴ ἐν ἀφνειοῦ ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο, ἢ γάμῳ ἢ ἐράνῳ ἢ εἰλαπίνῃ τεθαλυίῃ, κτείνονται δηλαδή. εἶτα σαφηνίζων τὸ τοῦ πάθους τραγῳδικὸν καὶ οἰκτιστὸν, ἐπιφέρει. ἤδη μὲν πολλῶν φόνῳ ἀνδρῶν ἀντεβόλησας μουνὰξ κτεινομένων ἤγουν καταμόνας ἐν μονομαχίᾳ καὶ αὖ πάλιν ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ, ἤγουν τῇ ὁμιλαδὸν μάχῃ. ἀλλά κε κεῖνα μάλιστα ἰδὼν, ὀλοφύραο θυμῷ, ὡς ἀμφὶ κρατῆρα τραπέζας τε πληθούσας, κείμεθ' ἐνὶ μεγάρῳ. δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν. ἤγουν ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ἐρρέθη, ἐθύετο ἢ περιερρεῖτο αἵματι, ἢ φαντασίαν εἶχε τοῦ θύειν ὅ ἐστιν ὁρμᾶν καὶ κινεῖσθαι διὰ τὸ ἐπ' αὐτοῦ ῥέον αἷμα. ἐφ' οἷς ἐπάγει καὶ τὰ οἰκτρότερα, φησίν. οἰκτροτάτην δ' ἤκουσα ὄπα Πριάμοιο θυγατρὸς Κασσάνδρης, τὴν κτεῖνε Κλυταιμνήστρα δολόμητις ἀμφ' ἐμοί. αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ γαίῃ χεῖρας ἀείρων, βάλλον ἀποθνήσκων περὶ φασγάνῳ. ἡ δὲ κυνῶπις, νοσφίσατο. οὐδέ μοι ἔτλη ἰόντι περ εἰς ἀΐδαο, χερσὶ κατ' ὀφθαλμοὺς ἑλεῖν

ἔγειν καθελεῖν καὶ συγκλεῖσαι οὐδὲ στόμα ἐρεῖσαι ὅ ἐστιν ἁρμόσαι χάσμα εὐπρεπέως ὡς μὴ διακεχηνὸς φαί-νεσθαι. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ συγκλεῖσαι στόμα καθελόντα. ὅτι γνωμικὸν ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύ-ντερον, διὰ κόσμον τὸ τῆς φράσεως ἀφηγηματικὸν καὶ ὕπτιον, ἐπάγει γνωμικόν. ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός, ἥτις δὴ τοιαῦτα μετὰ φρεσὶν ἔργα βάληται καὶ οὕτω γνωματεύσας, εὐθὺς, ὡς γὰρ ἔδει πλέον φιλοσοφεῖν ἐν λόγῳ ποθείνῳ, γίνεται τῆς ἐφεξῆς. καὶ φησίν. οἵη δὴ καὶ κείνη ἐμήσατο ἔργον ἀεικές. κουριδίῳ τεύξασα πόσει φόνον. ἤτοι ἔφην γε ἀσπάσιος τοῖσιν ἐμοῖς οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι. ἡ δ' ἔξοχα λυγρὰ εἰδυῖα, ἑαυτῇ τε κατ' αἶσχος ἔχευε, καὶ ἐσσομένῃσιν, ὀπίσσω θηλυτέρῃσι γυναιξὶ, καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔῃσι. τουτέστιν ἀγαθὴ, ἀληθῶς γὰρ ἐκ τῆς κλυταιμνήστρας καὶ τῆς κατ' αὐτὴν, αἱ γυναῖκες διαβάλλονται. σκώπτονται. οἴδασι γὰρ καὶ ἐκ τῶν ἅπαξ ποτὲ γενομένων οἱ ῥήτορες ὥσπερ ἐπαίνους οὕτω καὶ ψόγους τόπους πορίζεσθαι. καὶ τοιαύτη μὲν ἡ κατὰ τὸν ἀγαμέμνονα ὑπόθεσις. ὃς ἐρεῖ καὶ τινὰ ἕτερα ἐν τοῖς ἐφεξῆς. Ἰστέον δὲ ὅτι σεμνῶς ἔφη ὡς βοῦν ἐπὶ φάτνῃ τὸν βασιλέα φονευθῆναι ὃν ἐν ἄλλοις καὶ βοὶ ταύρῳ εἴκασεν ἐκπρεπέστατα ἐν ἀγέλῃ. τοὺς μέντοι ἑταίρους, οὐκ ἐσίμωσε μὲν, οἰκτρῶς δὲ θανεῖν ἔφη κατὰ σύας. ἔχει δὲ οἶκτον πρὸς τὸ σεμνὸν, καὶ εἰ μὴ ἐργαζομένῳ βοὶ ὁ βασιλεὺς παραβάλλεται οὐδὲ μαχομένῳ πρὸς ἀντίπαλον οὐδ' ἄλλο τι ποιοῦντι γενναίου βοὸς ἄξιον, ἀλλὰ πρὸς τῇ φάτνῃ ἀναγκαίως ὄντι καὶ κρύφα πεσόντι μὴ καὶ αἰσθόμενος, ἀμύνεται τοὺς φονευτάς. Τὸ δὲ περὶ βοὸς τοῦτο ῥητὸν, ἐχρησίμευσεν ὕστερον εἰς ἀστειότητα τῷ ἱστορεῖ ἀθηναίῳ. μηνυθεὶς γάρ τις ὑπὸ ψάλτου κακοῦ καὶ πεσὼν εἰς βαρὺν ὕπνον, εἶτα ἔξυπνος γεγονὼς, καὶ ἐρωτηθεὶς τί πάθοι, ἔφη ὡς ὁ ἐπίβουλος καὶ ἐναγὴς ψάλτης ὡς βοῦν ἐπὶ φάτνῃ δεδειπνίσας ἀπέκτεινέ με. Ἐνταῦθα δὲ ὅρα καὶ ὅτι φθάσαν ἐν δυσὶ στίχοις γοργῶς διηγήσασθαι τὸν τοῦ βασιλέως θάνατον ἐν τῷ δηλῶσαι ὡς αἴγισθος αὐτὸν ἔκτα σὺν οὐλομένῃ ἀλόχῳ, νῦν καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς αὔξει καὶ πλατύνει τὸ ἁπλῶς ἤδη καὶ συντόμως διηγηθέν. περὶ δὲ γάμου καὶ εἰλαπίνης, ἱκανῶς προείρηται. ἔνθα καὶ παρεσημάνθη, ἢ ὡς ὁ ἐνταῦθα ἔρανος, οὐκ ἐκ ταπεινῆς εἶναι φαίνεται συμβολῆς ἀλλὰ πολυτελής ἐστιν ὡς ὑπὸ ἀφνειοῦ τινος γεγονώς. Κρητῆρας δὲ ἐνικῶς, διὰ τὸ μέτρον ἔφη. οὐ γὰρ ἐνεδέχετο κρητῆρας εἰπεῖν. ἄλλως γὰρ οὐκ εἰκὸς ἐν τοσαύταις τραπέζαις κρατῆρα ἕνα εἶναι. καὶ ὅμως τὸ εἰπεῖν, ἐμφαίνεται τὸ πλῆθος ὑδαρέστερον. Ἐνταῦθα δὲ σημείωσαι τὸ τῆς παροιμίας εἰς τὸ, ὡς ἐπὶ πολὺ ἐπιθυμίαις εἶναι μέθης τοῖς δυνάσταις, διό φησι ποιεῖ ὅμηρος τὸν ἀχιλλέα λοιδορούμενον τὸν βασιλέα, οἰνοβαρὲς κυνὸς ὄμματ' ἔχων, λέγει καὶ ὡς ἐφ' ὁμοίοις ὁ ποιητὴς καὶ τὸν ἐκείνου θάνατον ἀμφὶ κρητῆρα τραπέζας τε πληθούσας ἐκείμεθα. ἢ ἔστι γελοῖον, εἰ ἐν ᾅδου τοιοῦτον παρασημαίνει ἐν τῷ, ἀμφὶ κρητῆρα τραπέζας τε πληθούσας ἐκείμεθα. Τράπεζαι δὲ πλήθουσαι. τὸ τοῦ βασιλέως εἴδωλον, ὡς δι' ἐν οἴκτῳ μεμνημένου τῆς ὑπὲρ γῆν τρυφῆς. Τράπεζαι δὲ πλήθουσαι καθ' ὁμοιότητά τινα ποταμοῦ πλήθοντος, ἢ πρὸς διαστολὴν δὲ τῶν κενῶν. ὡς τὸ, κεναῖς δ' ἀμφίσταμαι τραπέζαις. ἡ δὲ ἰλιὰς, ἢ σελήνην οἶδε πλήθουσαν. ὅθεν τοῖς ὕστερον συντίθεται τὸ πλησισέληνον. ὅπερ ἄλλοι μετέλαβον εἰς τὸ πλησιφαής. Ὅρα δ' ἐν τοῖς ῥηθεῖσι, καὶ ὅτι δάπεδον καὶ νῦν, ἴσως τὸ τοῦ μεγάρου ἔδαφος εἶπεν, ἔνθα καὶ αἱ τράπεζαι καὶ οἱ κρατῆρες. Τὸ δὲ ἔκτεινεν ἀμφ' ἐμοὶ, ἤ ἀντὶ τοῦ δι' ἐμὲ ἀνεῖλε, τουτέστιν ἐπ' αἰτίᾳ ἐμοῦ ὡς οἷα ἐπί τινος ἐπιξένου ὅ ἐστιν ἐπικόρμου, ὁποῖον τὴν κασάνδραν, ἢ ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἐμοί. τουτέστιν ἐπ' αἰτίᾳ ἐμοῦ ὡς ... καὶ ἐν ἰλιάδι γίνεται. Τὸ δὲ αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ γαίῃ χεῖρας ἀείρων βάλλον καὶ ἑξῆς, καὶ πρὸ αὐτῶν δὲ τὸ, οἰκτροτάτην ἤκουσα ὄπα κασάνδρης, ἀμφιβόλως ἔχουσι. τὸ μὲν γὰρ οἰκτροτάτην ἤκουσα ὄπα κασάνδρας, διττὴν ἔννοιαν προβιβάζεται, ἢ γὰρ οἰκτρὰν φησὶν ἤκουσα φωνὴν τῆς ... ἣν κτεῖνε κλυταιμνήστρα ἀμφ' ἐμοὶ, ἢ οἰκτροτάτην περὶ τῆς πριάμου ἤκουσα φωνὴν διὰ τὸ ὡς εἰ πριαμίδος κτεινομένης ἐπ' ἐμοὶ ὡς ἐρρέθη, ἢ οἰκτροτάτην ... ὑπὸ κλυταιμνήστρας ὀνειδίζεσθαι αὐτὴν ἀμφ' ἐμοί. καὶ τοῦτο μὲν, οὕτω διπλῆν κατ' ἔννοιαν. ἐπίτηδες ποτὲ καὶ τοιαῦτα τεχνωμένου τοῦ ποιητοῦ χάριν ποικιλίας κατὰ λόγον δεινότητος. ὅμοια δὲ καὶ τὰ ἐφεξῆς. ἔχει δὲ, αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ γαίῃ χεῖρας ἀείρων ἔβαλλον ἀποθνήσκων περὶ φασγάνῳ, ἡ δὲ κυνῶπις, νοσφίσατο. ἤγουν λέγει ὅτι ἐγὼ μὲν πρὸς τῇ γῇ θνήσκων, ἐπέβαλλον χεῖρας αἴρων πρὸς τὸ φασγάνῳ ὡς ἐπαμύνειν, ἡ δὲ κλυταιμνήστρα φθάσασα ἐστέρησέ με τοῦ ἀμυντηρίου, νοσφισαμένη αὐτό. ἢ ὅτι ἐγὼ μὲν, πρὸς τῇ γῇ τὰς χεῖρας αἴρων ἔβαλλον σφαδαστικῶς προσαρμόττων ἐν τῷ θνήσκειν τῷ φασγάνῳ. ἡ δὲ γυνὴ, ἐχωρίσθη μου νοσφισαμένη καὶ μὴ τὰ ὅσια ἐπ' ἐμοὶ τελέσασα. διὸ ἐπάγει. οὐδέ μοι ἔτλη καταπερ ἰόντι χερσὶ κατ' ὀφθαλμοὺς ἑλέειν. Ὅρα δὲ τὴν ἐρωτικὴν καὶ ἐν τοῖς ῥηθεῖσι σεμνότητα. τοὺς τε ὀφθαλμοὺς καθελεῖν καὶ τὸ στόμα συνερεῖσαι. Ὅρα δὲ ... ὀλομένην μόνον προσφωνεῖν ἢ κυνῶπα. τὴν γὰρ χείρω γυναῖκα, ὠρκίσατο ὁ παθὼν οἰκτρὰ βασιλεὺς, ὀλομένην μόνον προσφωνεῖν ἢ κυνῶπα. τὴν γὰρ χείρω γυναῖκα, προσφυὴς τῇ ὡς ἐρρέθη κυνώπιδι κλυταιμνήστρα. Κουρίδιον δὲ πόσιν. Τὸ δὲ κεύθοιτο, πάνυ ἐνταῦθα προσφυὲς τῇ ὡς ἐρρέθη κυνώπιδι κλυταιμνήστρα. Κουρίδιον δὲ πόσιν τὸν ἀγαμέμνονα τῇ κλυταιμνήστρᾳ εἶπεν τουτέστιν ἐξ ἔτι κόρης οὔσης αὐτῆς, ὁμήρῳ μὲν ἀρέσκει, εὐελπίστην τὸν ἀγαμέμνονα τῇ κλυταιμνήστρᾳ ... ταντάλῳ γνωρίζει, ἐν οἷς αὐτὴν εἰσάγει λέγουσαν. τραγῳδίας δὲ, ἄλλως οἶδεν ὃς προγαμηθεῖσαν αὐτὴν τῷ ταντάλῳ γνωρίζει, ἐν οἷς αὐτὴν εἰσάγει λέγουσαν. ἔγημας ἄκουσάν με καὶ λάβες βίᾳ, τὸν πρόσθεν ἄνδρα τάνταλον κατακτανών. Τὸ δὲ κατ' αἶσχος ἔχευεν ἤτοι κατέχεεν αἰσχύνην, ὅμηρος μὲν, δοτικῇ ἐνταῦθα συνέταξεν. οἱ δὲ ὕστερον, μετὰ γενικῆς ποιοῦνται τὴν σύνταξιν. Τὸ δὲ εὐεργὸς, διαφέρει τοῦ εὐεργὴς, καθότι εὐεργὴς μὲν, ἡ τεχνικῶς εἰργασμένη, ὡς τὸ ναῦς εὐεργὴς οἷον. οὕτω δὲ καὶ ἅρμα εὐεργὲς, τὸ κατὰ τέχνην εἰργασμένον. ἔτι εὐεργὴς, καὶ ὁ εὐεργέτης. ὡς τὸ, οὐκ ἔστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων. εὐεργὸς μὲν οὖν ἐνταῦθα. ἡ ἀγαθοεργὸς ὡς εἴρηται.

Ὅτι

Ὅτι διακόπτεται Ὀδυσσέως ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος λόγοις, καὶ εἰπόντος. ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ γόνον Ἀτρέος Ζεὺς ἐκπάγλως ἤχθηρε γυναικείας διὰ βουλὰς, ἐξ ἀρχῆς. ὃ δύναταί ποτε παρῳδηθῆναι ἐπί τινος αἰτιαθέντος ὑπὸ γυναικῶν βλάπτοιτο. καὶ προσθεμένου ὡς δι' Ἑλένην μὲν ἀπωλόμεθα πολλοί, σοὶ δὲ Κλυταιμνήστρα δόλον ἤρτυε τηλόθι ἐόντι, ἵνα συνοπτέον ᾖ τὴν τῶν Ἀτρείδων γυναικῶν ἀτροπίαν δι' ἣν καὶ αὐτὴν μοιχευθεῖσαν ὑπὸ ἑνὸς πολλὰ ἐγένετο δεινά, φησὶν ὁ ἐν ᾅδου Ἀγαμέμνων παραινῶν τῷ Ὀδυσσεῖ, ταῦτα.

Ὣς ἔφατ'. αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
Ὦ πόποι. ἦ μάλα δὴ γόνον Ἀτρέος εὐρύοπα Ζεὺς
Ἐκπάγλως ἤχθηρε γυναικείας διὰ βουλὰς
Ἐξ ἀρχῆς. Ἑλένης μὲν ἀπωλόμεθ' εἵνεκα πολλοί,
Σοὶ δὲ Κλυταιμνήστρη δόλον ἤρτυε τηλόθ' ἐόντι.
Ὣς ἐφάμην. ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
Τῷ νῦν μή ποτε καὶ σὺ γυναικί περ ἤπιος εἶναι,
Μή οἱ μῦθον ἅπαντα πιφαυσκέμεν ὅν κ' ἐῢ εἰδῇς,
Ἀλλὰ τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κεκρυμμένον εἶναι.
Ἀλλ' οὐ σοί γ' Ὀδυσσεῦ φόνος ἔσσεται ἔκ γε γυναικός,
Λίην γὰρ πινυτή τε καὶ εὖ φρεσὶ μήδεα οἶδε
Κούρη Ἰκαρίοιο περίφρων Πηνελόπεια.
Ἦ μέν μιν νύμφην γε νέην κατελείπομεν ἡμεῖς
Ἐρχόμενοι πόλεμόνδε. πάϊς δέ οἱ ἦν ἐπὶ μαζῷ
Νήπιος. ὅς που νῦν γε μετ' ἀνδρῶν ἵζει ἀριθμῷ
Ὄλβιος. ἦ γὰρ τόν γε πατὴρ φίλος ὄψεται ἐλθών,
Κἀκεῖνος πατέρα προσπτύξεται ἣ θέμις ἐστίν.
Ἡ δ' ἐμὴ οὐδέ περ υἷος ἐνιπλησθῆναι ἄκοιτις
Ὀφθαλμοῖσιν ἔασε, πάρος δέ με πέφνε καὶ αὐτόν.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι.
Κρύβδην μηδ' ἀναφανδὰ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
Νῆα κατισχέμεναι, ἐπεὶ οὐκέτι πιστὰ γυναιξίν.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον.
Εἴ που ἔτι ζώοντος ἀκούετε παιδὸς ἐμοῖο,
Ἤ που ἐν Ὀρχομενῷ, ἢ ἐν Πύλῳ ἠμαθόεντι,
Ἤ που πὰρ Μενελάῳ ἐνὶ Σπάρτῃ εὐρείῃ.
Οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Ὀρέστης.
Ὣς ἔφατ'. αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
Ἀτρεΐδη, τί με ταῦτα διείρεαι; οὐδέ τι οἶδα
Ζώει ὅγ' ἢ τέθνηκε, κακὸν δ' ἀνεμώλια βάζειν.
Νῶι μὲν ὣς ἐπέεσσιν ἀμειβομένω στυγεροῖσιν
Ἕσταμεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.

διὸ νῦν μή ποτε καὶ σὺ γυναικί περ ἤπιος εἶναι, ἤγουν ἴσθι. μὴ δέ οἱ μῦθον ἅπαντα πιφαυσκέμεν ἤγουν φάσκε ὃν ἂν εὖ εἰδῇς. ἀλλὰ τὸ μὲν, φάσθαι. τὸ δὲ, κεκρυμμένον εἶναι. ἤγουν τὸ μὲν, εἰπὲ διὰ τὴν κατὰ βίον κοινωνίαν. τὸ δὲ, ἐπίκρυφον διὰ ὑπόνοιαν ἀπιστίας. καὶ ὅρα τὸ κεκρυμμένον εἶναι, ἐλλειπτικῶς ῥηθὲν ἀντὶ τοῦ ἐθέλησον κεκρυμμένον εἶναι. ἢ καὶ ἄλλως, ἀντὶ τοῦ κεκρυμμένον ἔσο. ἐπεὶ δὲ ἦν ὁ Φαίαξ βασιλεὺς ἕτοιμος ἐπέχειν τοῦ Ὀδυσσέως τὴν πομπὴν εἰ οὕτως ἔχει τὰ κατὰ τὴν γυναῖκα ὑπόπτως, ἐπάγει. ἀλλ' οὐ σοί γ' Ὀδυσσεῦ φόνος ἔσσεται ἔκ γε γυναικός. εἰ καὶ τύχοι ἄλλοθέν ποτε κεῖται σοι δηλαδὴ τοιοῦτον κακόν. λίην γὰρ πινυτή τε καὶ εὖ φρεσὶ μήδεα οἶδεν. ὃ δὴ ἔπαινός ἐστι σώφρονος γυναικός. εἶτα καὶ ἱστορῶν εὐμεθόδως τὰ κατ' ἐκείνην, φησίν. ὡς νύμφην μὲν αὐτὴν νέην κατελείπομεν ἡμεῖς, ἐρχόμενοι πόλεμόνδε τὸν εἰς Τροίαν δηλαδή. πάϊς δέ οἱ ἦν ἐπὶ μαζῷ νήπιος. ὅς που νῦν γε μετ' ἀνδρῶν ἵζει ἀριθμῷ. τουτέστι συντιμᾶται τοῖς ἀνδράσιν ἢ ἐν ἀνδράσι τελείοις τέτακται αὐξηθείς. ὄλβιος. ἦ γὰρ τόν γε πατὴρ φίλος ὄψεται ἐλθών. καὶ κεῖνος πατέρα προσπτύξεται, ἣ θέμις ἐστί, καὶ ὅρα ὡς ὄλβιον εἶπεν υἱὸν ἐνταῦθα, ὃς ἂν ἀξιωθῇ ἀγαθὸς ὢν, ἀγαθῷ συνεῖναι πατρί. ὃ μὴ σχὼν ὁ Ἀγαμεμνονίδης Ὀρέστης, οὐκ ἂν εἴη ὄλβιος. φησὶ γοῦν. ἡ δ' ἐμὴ, οὐδέ περ υἷος ἤγουν τοῦ υἱοῦ ἐμπλησθῆναι ἄκοιτις ὀφθαλμοῖσιν ἔασε, πάρος δέ με πέφνε καὶ αὐτόν. οἷς πάλιν ἐπιπλοκὴν παραινέσεων, καὶ τῷ παθητικῷ εἴδει τοῦ λόγου συγκεραννὺς [illegible], φησί. ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι. κρύβδην μηδ' ἀναφανδὰ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν νῆα κατισχέμεναι ἤτοι κάτισχε καὶ ἐλλιμένιζε, ἐπεὶ οὐκέτι πιστὰ γυναιξί. τοῦτο δὲ ὡς δὴ γνωμικῶς ῥηθὲν, ἐλλειπτικῶς πέφρασται. ἵνα λέγῃ ὅτι οὐκέτι πιστά ἐστι τὰ τῶν γυναικῶν, ὃ ταὐτόν ἐστι τῷ, οὐκέτι πιστευτέον γυναιξί. μὴ δὲ συγχωρητέον αὐταῖς ἐξουσιάζειν ὃ δὴ λέγεται, πάντα τὰ προσαίπτοντα τοῖς ἀνδράσιν. ἔχει δὲ ὁ λόγος καὶ προαναφώνησιν τῶν εἰσέπειτα, ὡς τὸν Ὀδυσσέως μὴ παρ-

φρασισομένου τὴν οἴκοι ἔλευσιν. εἶτα καὶ ἐρωτᾷ ὁ ἐν ᾅδου Ἀγαμέμνων ὡς εἰκὸς περὶ τοῦ υἱοῦ, εἴπερ ἔτι ζῶν ἐκεῖνος ἀκούεται, ἤπου ἐν Ὀρχομενῷ ἢ ἐν Πύλῳ ἤπου παρὰ Μενελάῳ ἐν Σπάρτῃ. οὐ γάρ πού φησι τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Ὀρέστης. ὃ πρὸ τούτων ἔφη τις ἐπὶ Ὀδυσσέως, λέγει δὲ ὁ Ἀγαμέμνων οὕτως, οὐ μαντευόμενος. τῷ Τειρεσίᾳ γὰρ τοῦτο καὶ μόνῳ δίδοται, ὃς οἶος ἐν ᾅδου πέπνυται. ἀλλ' ὅτι οὐκ οἶδε τὸν υἱὸν ἔτι αὐτὸς ἐν ᾅδου, διὸ οὐδὲ ζῶν ἐκεῖνον. ἱστέον δὲ ὅτι ἐν Πύλῳ μὲν στοχάζεται κατὰ τὸ εἰκὸς εἶναι τὸν Ὀρέστην ὁ πατήρ, διὰ τὴν τοῦ φιλοβασιλέως Νέστορος φιλίαν, παρὰ δὲ Μενελάῳ, διὰ τὴν ἀδελφικὴν συγγένειαν. ἐν Ὀρχομενῷ δὲ διὰ τὸ πάνυ ἀσφαλὲς τοῦ τόπου καὶ ἄσυλον. ἔνθα καὶ τὰ τῶν πέριξ πόλεων ἀπετίθεντο χρήματα ὡς καὶ ἡ Ἰλιὰς ἐδήλωσε. διό τι γάρ, ἔχρην τὸν Ὀρέστην ἢ παρὰ γνησίῳ συγγενεῖ φυλάττεσθαι, ἢ παρὰ φίλῳ ἀγαθῷ, ἢ παρὰ ἀλλοτρίῳ ἐν τόπῳ ἐχυρῷ, οἷος καὶ ὁ Ὀρχομενός. καὶ τοῦτο μέν, κατὰ φύσιν ἐνταῦθα ἐγράφη. Ὅμηρος δέ, προτάσσει μὲν τὸν Ὀρχομενόν· δεύτερον δὲ τίθησι τὴν Πύλον. τρίτην δὲ τὴν τοῦ Μενελάου Σπάρτην. ὅπερ δόξει αὐτῷ δή που καινότερον. ἱστέον δὲ ὡς εἰ καὶ πιθανῶς ἐνταῦθα στοχάζεται ὁ βασιλεύς, ἀλλ' οὐχ εὑρίσκει τὸ ἀληθές, οἷα σκιά τις ἀΐσσων καὶ αὐτός. ὁ γάρ τοι Ὀρέστης, ἐν τῇ πατρίδι ἐστίν, ἀνύσας ἅπερ ἤθελεν. Ὀδυσσεὺς δέ, μηδὲν εἰδὼς μηδ' αὐτός, φησὶν ὡς οὔτι οἶδε, ζώει ὅγε ἢ τέθνηκε. τουτέστιν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται, ἢ ζῇ ὁ Ὀρέστης ἢ τέθνηκεν. ἀπὸ κοινοῦ γὰρ κοινέον τὸ ἤ, καὶ ἐν τῷ ζώει. τοιοῦτόν τι καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Φιλοκτήτῃ τό, ἑκόντα μὴ δ' ἄκοντα. ἤγουν μήτε ἑκόντα μήτε ἄκοντα. καὶ ἐκεῖ γὰρ ἐκ τοῦ δευτέρου, καὶ εἰς τὸ πρῶτον μεθελκύσαι τὸ μή, κατὰ τὸ ἀπὸ κοινοῦ σχῆμα. ὅμοιόν τι καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς τό, ἁλὸς ἢ ἐπὶ γῆς. ἤγουν ἢ ἐπὶ ἁλός, εἶτα ἐπαγαγὼν Ὀδυσσεὺς γνωμικὸν σύνηθες τό, κακὸν δ' ἀνεμώλια βάζειν, περαιοῖ τὰ κατὰ τὸν Ἀγαμέμνονα. ἐν τούτοις δὲ κεῖται καὶ ἔπος στυγερόν, οὔτι τὸ μισητὸν οὔτε τὸ φευκτόν, ἀλλὰ τὸ στυγνόν. φησὶ γὰρ Ὀδυσσεὺς ὅτι ἡμεῖς μὲν ἕσταμεν, ἔπεσιν ἀμειβόμενοι στυγεροῖσιν. ὃ καὶ ἑρμηνεύων, ἐπάγει. ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες. ἃ δὴ οἰκεῖα ἐπὶ λυπουμένων λέγεσθαι.

Ὅτι πλάττει ὁ ποιητὴς ἐμφανισθῆναι τῷ Ὀδυσσεῖ μετὰ τὸν Ἀγαμέμνονα, ἥρωας. τὸν Ἀχιλλέα, τὸν Πάτροκλον, τὸν Ἀντίλοχον, καὶ τὸν Αἴαντα, καὶ περὶ μὲν Ἀχιλλέως ὃν Ὅμηρος φιλεῖ ἐπὶ μάλιστα ὡς ἡ Ἰλιὰς ἐδήλωσε, διηγεῖται πλείονα. περὶ δὲ Πατρόκλου καὶ Ἀντιλόχου, οὐδὲν οὐδ' ὅλως. ἀλλ' ἀρκεῖται εἰπὼν ἀορίστως ἐν παραλειπτικῷ τό, αἱ δ' ἄλλαι ψυχαὶ ἕστασαν ἀχνύμεναι, εἴροντο δὲ κήδεα ἑκάστη. τουτέστιν ἔλεγον ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως ἐρωτῶντος, ἤ τι καὶ ἄλλως μὴ ἐρωτώμεναι. τὸν Αἴαντα δέ, πλάττει προσφανούμενον μέν, μὴ ἀπαμειβόμενον δέ, διὰ τὸ πρὸς τὸν Ὀδυσσέα μῖσος τὸ περὶ Τροίαν ἐπὶ τῇ τῶν ὅπλων κρίσει. εἰ δὲ ὁ Αἴας μισῶν οὐ προσφθέγγεταί τι, πιθανῶς ἄρα ὁ ποιητὴς οὐ πλάττει ψυχὴν Τρωικὴν ἐπιφανεῖσαν τῷ Ὀδυσσεῖ. ὃς ἐπὶ τῷ τῆς Τροίας ἀφανισμῷ, ἔχει πτολίπορθος λέγεσθαι. ἐν δὲ τοῖς ῥηθεῖσι προσώποις, Πατρόκλου μὲν πρὸς μόνον ὄνομα ἐμνήσθη. τὸν δὲ Ἀντίλοχον, ἀμύμονα ἔφη καθὰ καὶ τὸν Ἀχιλλέα μετ' ὀλίγα.

Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
Καὶ Πατροκλῆος, καὶ ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο,
Αἴαντός θ' ὃς ἄριστος ἦν εἶδός τε δέμας τε
Τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα.
Ἔγνω δὲ ψυχή με ποδώκεος Αἰακίδαο,
Καί ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Σχέτλιε, τίπτ' ἔτι μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μήσεαι ἔργον;
Πῶς ἔτλης Ἄϊδόσδε κατελθέμεν, ἔνθα τε νεκροὶ
Ἀφραδέες ναίουσι, βροτῶν εἴδωλα καμόντων;
Ὣς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον.
Ὦ Ἀχιλεῦ Πηλῆος υἱὲ μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
Ἦλθον Τειρεσίαο κατὰ χρέος, εἴ τινα βουλὴν
Εἴποι, ὅπως Ἰθάκην ἐς παιπαλόεσσαν ἱκοίμην.
Οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιΐδος, οὐδέ πω ἁμῆς
Γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχω κακά. σεῖο δ' Ἀχιλλεῦ
Οὔτις ἀνὴρ προπάροιθε μακάρτατος, οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω.
Πρὶν μὲν γάρ σε ζωὸν ἐτίομεν ἶσα θεοῖσιν
Ἀργεῖοι, νῦν αὖτε μέγα κρατέεις νεκύεσσιν
Ἐνθάδ' ἐών. τῷ μὴ τι θανὼν ἀκαχίζευ Ἀχιλλεῦ.
Ὣς ἐφάμην. ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν.
Μὴ δή μοι θάνατόν γε παραύδα φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ
Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη,
Ἢ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.
Ἀλλ' ἄγε μοι τοῦ παιδὸς ἀγαυοῦ μῦθον ἐνίσπες.

τῷ

Ἢ ἔτ' ἐς πόλεμον πρόμος ἔμμεναι, ἦε καὶ οὐκί.
Εἰπὲ δέ μοι Πηλῆος ἀμύμονος εἴ τι πέπυσαι,
Ἢ ἔτ' ἔχει τιμὴν πολέσιν μετὰ μυρμιδόνεσσιν,
Ἦ μιν ἀτιμάζουσιν ἀν' ἑλλάδα τε φθίην τε,
Οὕνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖράς τε πόδας τε.
Οὐ γὰρ ἐγὼν ἐπαρωγὸς ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο,
Τοῖος ἐών, οἷός ποτ' ἐνὶ τροίῃ εὐρείῃ
Πέφνον λαὸν ἄριστον, ἀμύνων ἀργείοισιν.
Εἰ τιός δ' ἔλθοιμι μίνυνθά περ ἐς πατέρος δῶ,
Τῷ κέ τεῳ στύξαιμι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
Οἳ κεῖνον βιόωνται, ἐέργουσίν τ' ἀπὸ τιμῆς.

τὸν δὲ αἴαντα ἐπαινῶν, λέγει. ὃς ἄριστος ἦν εἶδός τε δέμας τε τῶν ἄλλων δαναῶν μετ' ἀμύμονα πηλείωνα. ὃν εὐθὺς καὶ ποδώκη αἰακίδην φησίν, αὐτὸ τε ὂ πηλειάδην ἀχιλλέα εἰπών. ἐν νῦν μὲν, οὕτω τὸν αἴαντα ἐπήγαγε τοῦ ἀχιλλέως, ἄριστον ἐν εἰπὼν πάντων μετὰ τὸν ἀχιλλέα. προϊὼν δὲ καὶ πάλιν εἰπὼν ὃς περὶ μὲν εἶδος περὶ δ' ἔργα τέτυκτο τῶν ἄλλων δαναῶν μετ' ἀμύμονα πηλείωνα, εἶτα καὶ ἴσον μετ' ὀλίγα φησὶν αὐτὸν τοῦ ἀχιλλέως, κατά γε τιμὴν οὐ μὴν κατὰ εἶδος καὶ ἔργα, ἐν τῷ, τοῖος γάρ σφιν πύργος ἀπώλεο. σεῖο δ' ἀχαιοὶ ἶσον ἀχιλλῆος κεφαλῇ ἀχνύμεθα φθιμένοιο, διαμπερές. ἔνθα καὶ τὸ ἐπὶ κακῷ τῶν ἀχαιῶν ὑπερδήλων γενέσθαι τὸν τοῦ αἴαντος θάνατον, φησὶν ὡς ἐκπάγλως ἤχθηρε ζεὺς δαναούς, καὶ διὰ τοῦτο σοὶ ἐπὶ μοῖραν ἔθηκε. τὴν τοῦ θανάτου δηλαδή. καὶ οὕτω τὸν αἴαντα σημειώσας ὁ ὀδυσσεὺς μειλιχίοις, ὅμως οὐκ ἴσχυσε πεῖσαι τὸν βαρύμηνιν ὁμιλῆσαι αὐτῷ. ὁ δὲ ἀκούσας δάμασον μένος καὶ ἀγήνορα θυμόν, ἐπείθετο. σημείωσαι δ' ἐν τοῖς ῥηθεῖσι περὶ αἴαντος καὶ ὅλον τό, περὶ μὲν εἶδος περὶ δ' ἔργα τέτυκτο. καὶ ἄλλων ἔπαινος τοῦ, ἄριστος ἦν εἶδός τε δέμας τε. τοῦτο γάρ, οὐ βλάπτει καὶ πράξεων ἀρετήν. καὶ τοιαῦτα μὲν τὰ κατὰ τὸν αἴαντα. τὸν μέντοι ἀχιλλέα σημειολογῶν διὰ τοῦ ὀδυσσέως ὁ ποιητής, ὦ ἀχιλλεῦ μέγα φέρτατε φησὶν ἀχαιῶν. καί, σεῖο δ' ἀχιλλεῦ οὔτις ἀνὴρ προπάροιθε μακάρτατος, οὔτ' ἄρ ὀπίσσω, ἤγουν εἰς τὸ μέλλον. βραχὺν τοῦτον ἔπαινον τοῦ τηλικούτου εἰπών, ὅτι μὴ δὲ ἦν καιρὸς πλέω λαλεῖν. εἶτα καὶ τὸν τοιοῦτον στίχον κατασκευάζων καὶ ἅμα ἐπισυνείρων καὶ παραμυθητικὴν ἔννοιαν, φησί. πρὶν μὲν γάρ σε ζωὸν ἐτίομεν ἶσα θεῷ ἀργεῖοι, νῦν αὖτε μέγα κρατέεις νεκύεσσι, διὸ μήτι θανὼν ἀκαχίζευ ἀχιλλεῦ. καὶ τοιοῦ δὲ μὲν καὶ τὸ ὑπὲρ ἀχιλλέως. τὸν μέντοι υἱὸν αὐτοῦ, πλατὺ ἐγκωμιάσει ὡς μετ' ὀλίγα εἰρήσεται. ἰστέον δὲ ὅτι ἀχρειμονῶν καὶ πάλιν ἑαυτὸν ὀδυσσεὺς ἐπὶ τῇ εἰς ἅδην καθόδῳ, καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν ἐνδεικνύμενος ὁ ποιητὴς καθὰ καὶ αὐτὸ προερρέθη, ὡς παρὰ τὴν τολμηρῶς ἡ τοῦ ὀδυσσέως ἐπλάσθη κάθοδος, ποιεῖ τὸν ἀχιλλέα ἐρωτῶντα. διογενὲς λαερτιάδη πολυμήχαν' ὀδυσσεῦ. σχέτλιε, τίπτ' ἔτι μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μήσεαι ἔργον. πῶς ἔτλης ἄϊδός δε κατελθέμεν. ἔνθα τε νεκροὶ ἀφραδέες ναίουσι βροτῶν εἴδωλα καμόντων; Ὅρα δὲ τὸ σχέτλιε, ὡς οὔτε τὸν ἄδικον δηλοῖ. τί γὰρ ἠδίκησεν ὀδυσσεὺς εἰς ἅδου ἐλθών; ἀλλ' οὐδὲ ὅλως ἐπὶ ὕβρει τέθειται. οὐ γὰρ ἂν τὸν διογενῆ καὶ πολυμήχανον φίλον, εἰκῇ οὕτως ἐσκώπτε. σημαίνει δὲ κἀνταῦθα συνήθως ἡ λέξις, τὸν σφοδρὸν καὶ ὁρμητίαν καὶ ἄξιον σχέσθαι καὶ τλῆναι. διὸ καὶ ἐπήγαγε. πῶς ἔτλης ἄϊδός δε κατελθέμεν. ἀφραδέες δὲ νεκροὶ κατὰ τοὺς παλαιούς, οἱ ἄφραστοι, καὶ ἀθεώρητοι, ἢ οἱ ἀσώματοι· τουτέστι φρένας μὴ ἔχοντες, αἵ εἰσι κρεμαστῆρες τοῦ ἥπατος. κατὰ τό, ὅθι τε φρένες ἧπαρ ἔχουσι. καὶ ἄλλως δὲ ἀφραδέες νεκροί, ὡς πρὸς σύγκρισιν τοῦ τειρεσίου ὃς μόνος ἐπέπνυτο. πῶς δὲ εἴδωλα καμόντων οἱ ἐν ἅδου νεκροί, προγέγραπται. Ὅτι χρεῖος οὐ μόνον ἐπὶ ὀφειλῆς ὃ καὶ ὀξύτερον οὐκ ὀλίγοι τῶν παλαιῶν ὡς προερρέθη, ἀλλὰ καὶ τὸ χρειῶδες πρᾶγμα καὶ αὐτὸ ἡ χρεία. διό. ἦλθον τειρεσίαο κατὰ χρεῖος. τινὲς δὲ τὸ τειρεσίαο κατὰ χρεῖος, ἀντὶ τοῦ χρησμώδημα φασίν. Ὅτι ὁ πατρίδος ἐπὶ πολὺ ἀποδημῶν, ἐρεῖ ἄν. οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον τῆς δεῦρος χώρας, οὐδέ πω ἁμῆς γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχω κακά. Ὅτι φιλόζωος ἐνταῦθα πλάττεται ἀχιλλεύς. ὃς ὑπὸ ὀδυσσέως ἀκούσας μὴ χρῆναι ἀκαχίζεσθαι αὐτὸν ἐπεὶ μέγα κρατεῖ νεκύεσσι, προκρίνει τοῦ εὐκλεῶς οὕτω ζῆν, τὴν τυχοῦσαν βιοτήν. καὶ ταῦτα ἐν τροίᾳ, τὸν ὀλιγοχρόνιον ἔντιμον βίον τοῦ μὴ τοιοῦδε αἱρούμενος. φησὶ γάρ. μὴ δή μοι θάνατόν γε παραύδα φαίδιμ' ὀδυσσεῦ. βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐών, θητευέμεν ἄλλῳ ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη, ἢ πᾶσι νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν. τὸ δὲ πᾶς ἂν εἴποι ὁ μὴ θέλων οὐδαμινῶν καὶ ἀχρείων τινῶν ἄρχειν, ἀλλὰ τῆς τοιαύτης τιμῆς ἐλαττόνι προστιθέμενος. ὡς φιλοπάτωρ δέ φασιν ἀχιλλεὺς ταῦτα αἱρεῖται, φιλότιμος καὶ νῦν ὢν καὶ διὰ τὴν τοῦ πατρὸς τιμὴν τοιαῦτα αἱρούμενος. οἷα στοχαζόμενος, ἀτιμάζεσθαι ὡς εἰκὸς τὸν πατέρα ἐπεὶ μὴ ἔχει ἀρωγὸν κατ' αὐτόν. διὸ καὶ ἐρωτήσας τὸν ὀδυσσέα περὶ τοῦ πατρὸς εἰ ἔχει τὴν βασιλικὴν τιμὴν ἐν τοῖς μυρμιδόσιν, ἦ μιν ἀτιμάζουσιν ἀν' ἑλλάδα τε φθίην τε οὕνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖράς τε πόδας τε, ἐπάγει. οὐ γὰρ ἐγὼν ἐπαρωγὸς ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο, τοῖος ἐὼν οἷός ποτε ἐν τροίᾳ πέφνον λαὸν ἄριστον, ἀμύνων ἀργείοισιν. εἰ τοιός δ' ἔλθοιμι, μίνυνθά περ ἐς πατέρος δῶ. τῷ κέ τεῳ στύξαιμι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους, οἳ κεῖνον βιόωνται, ἐέργουσί τ' ἀπὸ τιμῆς. τουτέστιν ὑπὲρ αὐτὸν βίαν

ἔχων τὴν πάλαι ἀνδρίαν, συγατὸν ἂν καὶ φευκτὸν ἐποίησα τὸ ἐμὸν μένος καὶ τὰς ἀπελάστους χεῖρας, τινὶ τῶν βιαζομένων τὸν πηλέα. Καὶ ὅρα τὸ τέῳ ἀντὶ τοῦ τινὶ πλεονασμὸν ἔχειν τοῦ ε, ἐμφερῶς τῷ ὁ τέως τοῖς τοιούτοις ἃ προγέγραπται. καὶ ὅτι τὸ στύξαιμι, οὐ μόνον αὐτοπαθῶς ἀντὶ τοῦ φρίξαιμι, καὶ μισήσαιμι, ἀλλ' ἰδοὺ νῦν καὶ ἀλλοπαθῶς ἀντὶ τοῦ, εἰς μῖσος ἐκπέμψαιμι ἀγάγοιμι. σημειωτέον δ' ἐνταῦθα τὸ στύξαιμι, διπλόην ἐμφαῖνον κινήσεως κανονικῆς. εἴτε ἀπὸ ἀσυνήθους βαρυτόνου κανονίζεται θέματος τοῦ στύγω στύξω, εἴ ἴσως ἀπὸ τοῦ στύω στυγέω, γίνεται κατὰ ἀπέλευσιν τοῦ ε τῇ παραληγούσῃ στύγω. καὶ τροπῇ τοῦ γ εἰς κ διὰ τὸ εὐφωνότερον, στύκω. εἶτα τροπῇ τοῦ κ καὶ σ εἰς ξ ὁ γίνεται καὶ ἐπὶ τοῦ δοκέω δόκω δόξω, ἀναπλεῖται τὸ στύξω εἶτα τὸ ἔστυξα καὶ τὸ στύξαιμι. ὡς δὲ φιλίως ἔχει τὸ γ καὶ τὸ κ, δηλοῖ καὶ ἡ τοῦ κ εἰς τὸ γ μεταχώρησις ἐν τῷ, ἔοιγμεν ἀντὶ τοῦ ἐοίκαμεν ὃ κεῖται παρὰ σοφοκλεῖ. ὅτι δὲ εἰ καὶ τὸ στυγέω στυγῶ περισπώμενον τέτεκται, ὅτι, στυγὴς δὲ καὶ ἄλλος, ὅθεν καὶ τὸ στυγερὸν καὶ ὁ στυγατός, ὅμως ἔχει χώραν εἶναι καὶ βαρύτονον στύγω στύξω, δῆλον καὶ ἐκ τοῦ στύξ. ὃ πάντως, ἐκ τοῦ στίξω παρῆκται. τοιοῦτον δὲ ἴσως θέματος καὶ τὸ, κατὰ τὸ ἔστυγον αὐτήν. δοκεῖ γὰρ εἶναι ἀπὸ τοῦ στύγω στύξω ἔστυγα ἔστυγον. εἰ μή που ἄρα ὥσπερ ἐκ τοῦ ἰδοῦσα καὶ ἐκτύπησα γίνεται τὸ ἴδουπον καὶ ἔκτυπον, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ ἐστύγησα τὸ ἔστυγον. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. παραυδᾶν δὲ, τὸ παραμυθεῖσθαι. ὡς γὰρ ἐκ τοῦ μυθεῖσθαι καὶ φάσκειν καὶ ἀγορεύειν, καὶ αἰνεῖν, γίνεται τὸ παραμυθεῖσθαι καὶ τὸ παραιφάσκειν καὶ τὸ παραγορεῖσθαι καὶ τὸ παραινεῖν, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ αὐδᾶν ἰσοδυνάμου ἐκείνοις ῥήματος, τὸ παραυδᾶν. οὐ μὴν οὕτως καὶ ἐκ τοῦ λέγειν καὶ τοῦ ἐκεῖθεν λόγου, παραμυθίαν δηλοῖ καὶ τὸ παραλογίζεσθαι ἀλλ' αὐτὸ, ἐπὶ κακοῦ σοφισμοῦ καὶ ἀπάτης ποὺς τίθεται. Τὸ δὲ βουλοίμην κ' ἐπάρουρος, διπλῆν ἔχει γραφήν. ἢ γὰρ ἐπάρουρος, ὁ γῆν ἐργαζόμενος εἴτε καὶ ἁπλῶς ἐπίγειος, ἢ πειουλλόβως πάρουρος ὁ εἰς φυλακὴν γῆς τεταγμένος μισθωτικῶς. οὖρος γὰρ, καὶ ὁ φύλαξ. ὁ καὶ ἐπίουρος. ἄκληρος δὲ ἀνὴρ, ὁ ὀλιγόκληρος. διὸ ἑρμηνεύων ἐπήγαγεν, ᾧ μὴ βίοτος εἴη πολύς. Ορα δὲ καὶ ὅτι πόλις καὶ ἐνταῦθα ἡ ἑλλὰς κατὰ τοὺς παλαιοὺς οὖσα, καθὰ καὶ ἡ φθία. λαμπραὶ δὲ ἄμφω καὶ περιώνυμοι. διὸ καὶ ὀδυσσεὺς εὐρὺ κλέος ἔχειν ἐρρέθη που καθ' ἑλλάδα καὶ μέσον ἄργος. καὶ εὐελπίδες δὲ οἱ παλαιοὶ ἀχρεῖον τὸ ἄλλως τὰ τῆς ἑλλάδος εἴδους εἰπεῖν, γῆν ἀφίεται ἡ φθίας ὁ ἐκεῖσε χορὸς, τὴν αὐτὴν δηλοῖ ἔννοιαν τὸ, καθ' ἑλλάδα καὶ μέσον ἄργος οἱ διαφόροις λέξεσι. διαιρεῖ τι γὰρ, οἱ πολλοὶ τὸ ἄργος ἔστι τὴν πελοπόννησον. καὶ ἡ φθία δὲ, θετταλικὴ καθὰ καὶ ἡ ἑλλάς. ὡς γοῦν μεγάλων τμημάτων ἐν ἀχαιοῖς, ἡ ποίησις μνημονεύει τῶν τε κατὰ θετταλίαν τῶν τε κατὰ πελοπόννησον. Τὸ δὲ γῆρας κατέχει χεῖρας καὶ πόδας, δίδωσιν ἀστείως τὸ γῆρας δεσμὸν φύσεως εἰπεῖν. Τὸ δὲ οἷος ποτὲ ἐν τροίᾳ ἔπεφνον λαὸν ἄριστον, τὸ τοῦ ἀχιλλέως δηλοῖ φιλότιμον μεμνημένον ὧν ἐρίζουσιν, ἔτι δὲ καὶ τὸ ἀνδρεῖον. ὡς μὴ λαὸν ἁπλῶς φονεύοντος, ἀλλὰ καὶ ἄριστον.

Ὅτι δέ φασι, ἡρωϊκῶς ἀληθευτικῶς, ἐρεῖ τὸ, πᾶσαν ἀληθείην μυθήσομαι ὥς με κελεύεις. ἰστέον δὲ ὅτι ἐνθυμεῖται νῦν τις ἀχιλλέα καὶ αἴαντα καὶ νεοπτόλεμον. ἰδὲ δὲ καὶ πάτροκλον τὸν ἀείμαθον αἰγινήταις, εὔξαιτ' ἂν ὑπὲρ εὐροεῖ τὰ κατὰ βίον καὶ ἄριστα τύχοι εὐχῆ, μὴ ἀκοῦσαι παροιμιωδῶς πρὸς τῶν τέλει τοῦ βίου τὸ, τὰ πρῶτ' ἀρίστοις παῖδας αἰγινήταις ἐμπίπτειν. καὶ γάρ τοι καὶ οἱ ῥηθέντες ἥρωες ἀκμαῖοι μὲν, ἐθάλλον. ὕστερον δέ φασιν ἐπὶ τὸ χεῖρον μετέβαλλον ὡς αἱ κατ' αὐτοὺς ἱστορίαι δηλοῦσιν.

Ὅτι τὸν νεοπτόλεμον ὀδυσσεὺς ἤγαγεν εἰς τροίαν ἀπὸ σκύρου, ἢ τῆς νήσου κατά τινας ὢν εἷς, καὶ ὁ σοφοκλῆς, ἢ καθ' ἑτέρους, ἀπό τινος πόλεως δολόπων σκύρου καλουμένης. τὸν δὲ νεοπτόλεμον τοῦτον ὅς καὶ πύρρος ἐκαλεῖτο κα-

Ὣς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον.
Ἤτοι μὲν Πηλῆος ἀμύμονος οὔτι πέπυσμαι,
Αὐτάρ τοι παιδός γε Νεοπτολέμοιο φίλοιο
Πᾶσαν ἀληθείην μυθήσομαι ὥς με κελεύεις.
Αὐτὸς γάρ μιν ἐγὼ κοίλης ἐπὶ νηὸς ἐΐσης
Ἤγαγον ἐκ σκύρου μετ' ἐϋκνήμιδας ἀχαιούς.
Ἤτοι ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην φραζόμεθα βουλὰς,
Αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε, καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων.
Νέστωρ ἀντίθεος καὶ ἐγὼ νικάσκομεν οἴω.
Αὐτὰρ ὅτ' ἀμφὶ πόλιν τροίην μαρναίμεθ' ἀχαιοὶ,
Οὔτι ποτ' ἐς πληθὺν μένεν ἀνδρῶν οὐδ' ἐν ὁμίλῳ,
Ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ ὃν μένος οὐδενὶ εἴκων.
Πολλοὺς δ' ἄνδρας ἔπεφνεν ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.
Πάντας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,
Ὅσσον λαὸν ἔπεφνεν ἀμύνων ἀργείοισιν.
Ἀλλ' οἷον τὸν τηλεφίδην κατενήρατο χαλκῷ
Ἥρω Εὐρύπυλον. πολλοὶ δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
Κήτειοι κτείνοντο γυναίων εἵνεκα δώρων.
Κεῖνον δὴ κάλλιστον ἴδον μετὰ Μέμνονα δῖον.
Αὐτὰρ ὅτ' ἐς ἵππον κατεβαίνομεν ὃν κάμ' Ἐπειὸς

Ἀργείων οἱ ἄριστοι, ἐμοὶ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο
Ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν λόχον ἠδ' ἐπιθεῖναι,
Ἔνθ' ἄλλοι Δαναῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Δάκρυά τ' ὠμόργνυντο. τρέμε δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστου.
Κεῖνον δ' οὔποτε πάμπαν ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
Οὔτ' ὠχρήσαντα χρόα κάλλιμον, οὔτε παρειῶν
Δάκρυ' ὀμορξάμενον. ὁ δέ με μάλα πόλλ' ἱκέτευεν
Ἱππόθεν ἐξέμεναι. ξίφεος δ' ἐπεμαίετο κώπην,
Καὶ δόρυ χαλκοβαρές. κακὰ δὲ Τρώεσσι μενοίνα.
Ἀλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπήν,
Μοῖραν καὶ γέρας ἐσθλὸν ἔχων, ἐπὶ νηὸς ἔβαινεν
Ἀσκηθής, οὔτ' ἂρ βεβλημένος ὀξέϊ χαλκῷ,
Οὔτ' αὐτοσχεδίην οὐτασμένος, οἷά τε πολλὰ
Γίνεται ἐν πολέμῳ. ἐπιμὶξ δέ τε μαίνεται Ἄρης.
Ὡς ἐφάμην. ψυχὴ δὲ ποδώκεος Αἰακίδαο
Φοίτα μακρὰ βιβῶσα κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα
Γηθοσύνη, ὅ οἱ υἱὸν ἔφην ἀριδείκετον εἶναι.
Αἱ δ' ἄλλαι ψυχαὶ νεκύων κατατεθνηώτων
Ἕστασαν ἀχνύμεναι. εἴροντο δὲ κήδε' ἑκάστη.
Οἴη δ' Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο
Νόσφιν ἀφεστήκει κεχολωμένη εἵνεκα νίκης.
Τήν μιν ἐγὼ νίκησα δικαζόμενος παρὰ νηυσί,
Τεύχεσιν ἀμφ' Ἀχιλῆος. ἔθηκε δὲ πότνια μήτηρ.
Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.
Ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν τοιῷδ' ἐπ' ἀέθλῳ.
Τοίην γὰρ κεφαλὴν ἕνεκ' αὐτῶν γαῖα κατέσχεν.
Αἴανθ'. ὃς πέρι μὲν εἶδος πέρι δ' ἔργ' ἐτέτυκτο
Τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα.
Τὸν μὲν ἐγὼν ἐπέεσσι προσηύδων μειλιχίοισιν.
Αἶαν παῖ Τελαμῶνος ἀμύμονος, οὐκ ἂρ ἔμελλες
Οὐδὲ θανὼν λήσεσθαι ἐμοὶ χόλου εἵνεκα τευχέων
Οὐλομένων, τὰ δὲ πῆμα θεοὶ θέσαν Ἀργείοισιν.
Τοῖος γάρ σφιν πύργος ἀπώλεο. σεῖο δ' Ἀχαιοὶ
Ἶσον Ἀχιλλῆος κεφαλῇ Πηληϊάδαο
Ἀχνύμεθα φθινόμενοι διαμπερές. οὐδέ τις ἄλλος
Αἴτιος, ἀλλὰ Ζεὺς Δαναῶν στρατὸν αἰχμητάων
Ἐκπάγλως ἤχθηρε. τεῒν δ' ἐπὶ μοῖραν ἔθηκεν.
Ἀλλ' ἄγε δεῦρο ἄναξ ἵν' ἔπος καὶ μῦθον ἀκούσῃς
Ἡμέτερον. δάμασον δὲ μένος καὶ ἀγήνορα θυμόν.
Ὡς ἐφάμην. ὁ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο. βῆ δὲ μετ' ἄλλας
Ψυχὰς εἰς ἔρεβος νεκύων κατατεθνηώτων.
Ἔνθα χ' ὅμως προσέφη κεχολωμένος ἤ κεν ἐγὼ τόν,
Ἀλλά μοι ἤθελε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι
Τῶν ἄλλων ψυχὰς ἰδέειν κατατεθνηώτων.

θὲ καὶ ἀλλαχοῦ ἰδὲ λάθη, ἐγκωμιάζων ὁ ὁμηρικὸς ὀδυσσεύς, φησίν. ὅτε ἀμφὶ πόλιν Τρώων φραζοίμεθα βουλάς, αἰεὶ πρῶτος ἔφραζε καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων. νέστωρ ἀντίθεος καὶ ἐγὼ νικάσκομεν οἴω. τουτέστι μόνοι. αὐτὰρ ὅτ' ἐν πεδίῳ Τρώων μαρναίμεθα χαλκῷ, οὔ ποτ' ἐνὶ πληθυῖ μένεν ἀνδρῶν οὐδ' ἐν ὁμίλῳ, ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ ὃν μένος οὐδενὶ εἴκων. πολλοὺς δ' ἄνδρας ἔπεφνεν ἐν αἰνῇ δηιοτῆτι. τουτέστι, πολλοὺς ἀνεῖλε μαχόμενος. πάντας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω ὅσσον λαὸν ἔπεφνεν ἀμύνων ἀργείοισιν. ἀλλ' οἷον τὸν τηλεφίδην κατενήρατο χαλκῷ ἥρω' εὐρύπυλον. πολλοὶ δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι κήτειοι κτείνοντο γυναίων εἵνεκα δώρων. κεῖνον δή, κάλλιστον ἴδον μετὰ μέμνονα δῖον. αὐτὰρ ὅτ' ἐς ἵππον κατεβαίνομεν ὃν κάμ' ἐπειός ἀργείων οἱ ἄριστοι, ἐμοὶ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο, ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν λόχον ἠδ' ἐπιθεῖναι. ἔνθ' ἄλλοι δαναῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες, δάκρυά τ' ὠμόργνυντο οἷα δηλαδὴ δακρύοντες, τρέμε δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστου. κεῖνον δ' οὔποτε πάμπαν ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν οὔτ' ὠχρήσαντα χρόα κάλλιμον, οὔτε παρειῶν δάκρυ' ὀμορξάμενον. ὅπερ ἐστὶ περίφρασις τοῦ δακρύσαντα. ὁ δέ με μάλα πόλλ' ἱκέτευεν, ἱππόθεν ἐξέμεναι ὅ ἐστιν ἐξελθεῖν. ξίφεος δ' ἐπεμαίετο κώπην, καὶ δόρυ χαλκοβαρές, οὐ κατ' ἐμοῦ δηλαδὴ τοῦ λοχαγοῦ ὡς κωλύοντος αὐτόν, ἀλλὰ κατὰ τῶν Τρώων, ὡς ἕτοιμος ὢν συμμῖξαι αὐτοῖς. διὸ ἑρμηνεύων, ἐπάγει. κακὰ δὲ Τρώεσσι μενοίνα ἤγουν προεθυμεῖτο. ἀλλ' ὅτε δή φησι πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπήν, μοῖραν καὶ γέρας ἐσθλὸν ἔχων, ἐπὶ νηὸς ἔβαινεν, ἀσκηθής. ὅ ἐστιν ἀβλαβὴς ὡς πολλαχοῦ δεδήλωται. ὃ καὶ ἑρμηνεύων, ἐπάγει.

οὔτ' ἄρ βεβλημένος ὀξέϊ χαλκῷ, οὔτ' αὐτοσχεδίην οὐτασμένος, οἷά τε πολλὰ γίνεται ἐν πολέμῳ. ἐπιμὶξ δέ τε μαίνεται ἄρης. ταῦτα δὲ τοῦ Ὀδυσσέως εἰπόντος, γηθόσυνος ἐπὶ τοῖς τοῦ παιδὸς ἀγαθοῖς ὁ καλὸς Ἀχιλλεὺς γενόμενος, ᾤχετο φησὶ γάρ. ὣς ἐφάμην. ἡ δὲ τοῦ Ἀχιλλέως ψυχὴ φοίτα μακρὰ βιβῶσα κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα, γηθοσύνη ὅ οἱ υἱὸν ἔφην ἀριδείκετον εἶναι. τοιοῦτον οἱ ἀγαθοὶ πατέρες ἐπὶ ἀξίοις παισί. Καὶ ὅρα ὅπως δεξιῶς ὁ ποιητὴς κἀνταῦθα ἱστορίας παρενείρετο πολλάς τε καὶ εὐχρήστους μετὰ γοργότητος, ἵνα μὴ τῷ μονοειδεῖ τῶν φθασάντων ὑπνιάζῃ ἀποκναιόμενος ὁ ἀκροατής. μάλιστα δὲ τὸ καινὸν ἡ φράσις ἔχει, ἐν τῷ καὶ ἀνηκούστους ἱστορίας ἐνταῦθα τιθέναι. αἷς οὐχ εὕρηται ἐνδιατρίψας ὁ ποιητὴς ἀλλαχοῦ. Ἰστέον δὲ ὅτι Ὁμήρου καὶ τῶν ὕστερον, ἵνα παῖδα λεγόντων Δηιδαμείας καὶ Ἀχιλλέως τὸν Νεοπτόλεμον, δ' ἐλάτειος ὁ ἰλιεὺς δύο ἱστορεῖ, ὕστερόν τι καὶ Νεοπτόλεμον. ὃν ἀνελών φησιν ἐν Φωκίδι Ὀρέστης ἀγνοίᾳ, ὕστερον δὲ γνούς, τάφον αὐτοῦ ἐποίησε περὶ Δαυλίδα, καὶ ἀναθεὶς τὸ ξίφος ᾧ ἀνεῖλεν αὐτόν, ἀπῆλθεν εἰς τὴν Λευκὴν νῆσον ἣν ὁ Λυκόφρων φαλκειδῶσαν ἀκτὴν καλεῖ, καὶ τὸν Ἀχιλλέα ἐξιλεώσατο. Ἀχιλλέα δὲ ὅτι Πάρις ἀνεῖλε τοξεύσας, καθωμίληται. Σωσίστρατος δὲ ἱστορεῖ Ἀλέξανδρον, Ἀπόλλωνος ἐρώμενον καὶ μαθητὴν τοξείας, ἐφ' οὗ τόξον ἐλεφάντινον ἔχοντα, τοξεῦσαι Ἀχιλλέα κατὰ γαστρός. Τελλὶς δὲ ἱστορεῖ Πενθεσίλειαν ἀνελεῖν τὸν Ἀχιλλέα. αἰτησαμένης δὲ Θέτιδος τὸν Δία, ἀναστῆναι αὐτὸν καὶ ἀποκτεῖναι ἐκείνην. ἄρεα δὲ πατέρα Πενθεσιλείας, δίκην λαχεῖν Θέτιδι. κριτὴν δὲ γενόμενον Ποσειδῶνα, κατακρῖναι ἄρην. καὶ τοιάδε μὲν ταῦτα. ἐν δὲ τοῖς προσεχῶς ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ ῥηθεῖσιν, ἔστιν ἰδεῖν ὡς πολὺ τὸ τοῦ Νεοπτολέμου ἔν τε τοῖς πρὸ τῆς πολιορκίας καὶ τοῖς ἐν αὐτῇ καὶ μετ' αὐτήν, ἐγκώμιον. οὗ τὸ κεφάλαιον, τὸ καὶ λόγοις αὐτὸν ἐμπειρίαν καὶ ἔργοις εὐδοκιμεῖν. καὶ ὀξύτατος δὲ νόος αὐτοῦ ἐπιμαρτυρεῖται τὸ ἀεὶ πρῶτον βάζειν. ἐμφαίνεται δὲ καὶ ἀγχίνοιαν, τὸ μὴ ἁμαρτάνειν μύθων. ἄλλως γάρ, πολλοὶ πρῶτοι μὲν βάζουσι προπετεῖς ὄντες, ἁμαρτάνουσι δὲ μύθων. πιστούμενοι μὴ ἀσφαλὲς εἶναι τὸ φρονεῖν ταχέως κατὰ τὸ τραγικόν. εἰ δὲ τοῦ ἀντιθέου Νέστορος καὶ τοῦ πολυμηχάνου Ὀδυσσέως δεύτερος ἐξετάζεται ἐν βουλαῖς ὁ Νεοπτόλεμος, οὐκ ἂν εἴη μεμπτέος. εἴγε ἡ ἐμπειρία ἔχει τι λέγειν τῶν νέων σοφώτερον. Ἔστι δ' εἰπεῖν ἐνταῦθα, καὶ ὅτι πάνυ φιλαχιλλεὺς ὢν ὁ ποιητὴς ὡς ἡ Ἰλιὰς ἔδειξε, καὶ τὸ τῆς ἱστορίας βαθὺ φρέαρ τῆς ἐπ' ἐκείνῳ ἐξήντλησεν ἐκεῖ. ἐνταῦθα βραχύ μοί τι ἐλάλησεν ἐπὶ τῷ πατρί. φιλοτιμεῖται δὲ σεμνῦναι τὸν υἱὸν ὡς ἐγχωρεῖ, οἷα πατρῴζοντα. μεθοδεύσας δεξιῶς καὶ τῷ μεγάλῳ αἴαντι τοῦτον παραβαλεῖν, εἴγε ὥσπερ ἐκεῖνος παραδίδοται μὴ παθεῖν πληγὴν ἐν ὅλῳ τῷ Ἰλιακῷ πολέμῳ, οὕτως ἐξέβη καὶ ὁ Νεοπτόλεμος εἴτουν Πύρρος. ὃν φασὶ τινες πρῶτον τοῦ δουρείου ἵππου ἐκπηδῆσαι. αὐτὸν προνομασθῆναι ἐκ τοῦ βραχὺν πυρρίχιον ὠθῆσαι. παρ' οἷς καὶ ὕμνος ἐν τῷ τοιούτῳ μέτρῳ πυρριχιακῷ χρήσιμος καὶ εἰς πυρρίχην ὄρχησιν, περὶ ἧς ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα δεδήλωται. Τὸ δὲ οὐχ ἡμάρτανε μύθων, οὐκ ἀφαμαρτοεπῆ τὸν Νεοπτόλεμον εἶναι δηλοῖ ὅπερ ἐν Ἰλιάδι τῷ Μενελάῳ ἐπιμαρτυρεῖται. Τὸ δὲ οὐκ ἐν πληθυῖ οὐδ' ἐν ὁμίλῳ, ἀντὶ τοῦ οὔτε ἐν τῷ κοινῷ τῶν Ἀχαιῶν ὄχλῳ, οὔτε ἐν τοῖς κατὰ ἴλας μαχομένοις. ἴσως δὲ καὶ ταυτὸν ἐκ παραλλήλου τὸ ἐν πληθυῖ καὶ τὸ ἐν ὁμίλῳ. Τὸ δὲ ἑὸν μένος, ἢ τοῖς ὄπισθεν συντακτέον, ἵνα λέγῃ ὅτι πολὺ προθέεσκε κατὰ τὸ ἑὸν μένος, ἢ τοῖς ἐφεξῆς. ἵνα ᾖ, οὐδενὶ εἴκων τοῦ ἑαυτοῦ μένους. δῆλον δὲ ὅτι ὁ πολὺ προθέων τῶν ἄλλων, οὔτε τι ἐν πληθυῖ μένει οὔτε ἐν ὁμίλῳ. Τὸ δὲ πολλοὺς ἔπεφνεν, ἀναγκαίως ἐπῆκται. πολλοὶ γὰρ προθέουσι μέν, πέφνουσι δὲ οὐδένα. εἰ δὲ καὶ ἀλογίστως προθέουσιν, οἱ τοιοῦτοι ὡς τὰ πολλὰ καὶ περιπίπτουσι. Τὸ δὲ πολλοὺς ἔπεφνεν ἐφερμηνεύων ἐπιφέρει, πάντας οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι ὅσσον λαὸν ἔπεφνεν.

Ὅτι δὲ περιώνυμος ἐν ταῖς ἱστορίαις ὁ Τήλεφος ὃς καὶ παροιμίαν παρήγαγε τήν, ὁ τρώσας ἰάσεται, καὶ ὅτι Εὐρύπυλος καὶ ὁ Τηλεφίδης Εὐρύπυλος, πολλαχοῦ δηλοῦται. ὁ δὲ γεωγράφος ἱστορεῖ καὶ ὡς ἐν τοῖς περὶ Κάικον τόποις φαίνεται βασιλεύειν καθ' Ὅμηρον ὁ Εὐρύπυλος. ὃς δὴ Κάικος, διέχει φασὶν Ἐλαίας αἰολικῆς πόλεως, σταδίους δώδεκα. ἡ δὲ Ἐλαία διέχουσα τοῦ Περγάμου σταδίους ἑκατὸν εἴκοσιν, ἐπίνειον εἶναι λέγεται Περγαμηνῶν. Ἐν δὲ τῷ, ἥρω Εὐρύπυλον, οἱ μέν, ἥρωα νοοῦσι κατ' ἔκθλιψιν. οἱ δέ, ἥρω φασὶ δισυλλάβως, ἢ κατὰ κλίσιν ἰσοσύλλαβον, ἢ μᾶλλον κατὰ ἀποκοπήν. ὁμοίως τῷ, γέλω ἔκθανον. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι Εὐρύπυλος μέν, τὸ κύριον. τὸ δὲ ἐπιθετικόν, εὐρυπυλής. ὡς δηλοῖ τό, εὐρυπυλὲς ἄιδος δῶ. ἔχει δέ τινα ὁμοίαν διαφόρησιν κατὰ λέξεως, καὶ τὸ ἄτερπος καὶ ἀτερπής. ὧν τοῦ μέν, χρῆσις ἐν τῷ, ἀτέρπου ὀϊζύος. τοῦ δέ, ἐν τῷ, ἀτερπέα δ' αὐλὴν ἐκύρσαι. Κήτειοι δὲ κατὰ μὲν Ἀρίσταρχον, οἱ μεγάλοι, παρὰ τὸ κῆτος. κατὰ ἀναλογίαν τοῦ, κῦδος κύδειος καὶ τῶν ὁμοίων. ἐν οἷς καὶ ἀπὸ τοῦ γῆρος, ἀκάνθης ἐξάνθημα παρὰ τῷ Ἀράτῳ, τὸ γήρειον. ὡς ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα διεσαφήθη. ἐν δὲ τοῖς τοιούτοις ἐξετάζεται διατί τὸ σκότιος δέ, σκότιον δέ ἑ γείνατο μήτηρ, ἔτι δὲ καὶ τό, σκοτίους ἀπιόντας διὰ τῆς πολεμίας, οὐκ ἐγράφησαν διὰ τῆς ει διφθόγγου ὡς ἀπὸ τοῦ σκότος, ὁμοίως τῷ, κῆτος κήτειος καὶ τοῖς κατ' αὐτό. ῥητέον ὅτι γίνεται μὲν σκότιος ἐκ τοῦ σκότος, πλὴν οὐκ ἐκ τοῦ οὐδετέρου ἀλλὰ τοῦ ἀττικωτέρου ἀρσενικοῦ, κατὰ τό, δόλος δόλιος νόμος νόμιος. Ἔστι δὲ ἰστέον καὶ ὅτι κητείους, τοὺς μισθωτοὺς εἶπε διὰ τὸ ἀκόρεστον, ἐκ μεταφορᾶς κήτους. ἕτεροι δέ, ἔθνος Μυσίας φασὶ τοὺς ὕστερον Ἐλαΐτας, ἀπὸ Κητείου ποταμοῦ χειμαρρώδους ἐν τῇ Ἐλαΐτιδι, ὃν καὶ Κητώεντα φασίν. ἄλλοι δὲ Κητείους τοὺς Περγαμηνοὺς νοοῦσιν. ἔνιοι δὲ γράφουσι

φουσι

φονοι, κήδειοι. τουτέστι κηδεσταί. συγγενεῖς. οὓς καὶ ἄλλως εἰπεῖν, κήδιστοι. εἰσὶ δὲ οἳ γράφουσι καὶ χήτειοι. γυναίων, εἵνεκα δώρων. τουτέστιν ἐστερημένοι γυναικῶν, ἕνεκα δώρων ἤγουν μισθοῦ. ἐπὶ δώροις ὁ ἕκτωρ καὶ ἐδωδῇ κατέτρυχε τοὺς λαοὺς, διὰ τοὺς συμμάχους ὧν εἷς καὶ ὁ εὐρύπυλος. τινὲς δὲ τὸ γυναίων καὶ τὸ δώρων ὁμοῦ ἀναγινώσκουσι. νοοῦντες κτητικῶς γύναια δῶρα τουτέστι γυναικεῖα, ἢ τὸν ἑρμιόνης γάμον, ὃν ἐν τῇ τροίᾳ τῷ νεοπτολέμῳ ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν ὁ μενέλαος. ἢ χρυσῆν τινα φασὶν ἄμπελον. ἣν ζεὺς μὲν ἐχαρίσατο ἀντὶ γανυμήδους τῷ πατρὶ τρωΐ, πρίαμος δὲ ἐκ διαδοχῆς ἐλθοῦσαν εἰς αὐτὸν, ὑπέσχετο ἀστυόχῃ τῇ ἑαυτοῦ μὲν ἀδελφῇ εὐρυπύλου δὲ μητρὶ, εἰ πέμψει ἐπὶ συμμαχίᾳ τὸν υἱὸν, φάμενος, ἐπὶ τῇ μητρὶ κεῖσθαι τὴν εἰς πόλεμον ἐξέλευσιν αὐτοῦ. ἵνα δηλοῖ ὁ λόγος, ὡς διὰ γυναικὸς δωροδοκίαν εὐρύπυλος συνεμάχησεν. ἄλλοι δέ φασι τῇ εὐρυπύλου γυναικὶ ὑποσχέσθαι δῶρα πρὸς πριάμου εἰ ἀναπείσει τὸν ἄνδρα συμμαχῆσαι τρωσίν. ἔδωκε δέ τι κρεῖσσον. ἀκούεται, ὡς ὑπόσχεσιν ἔθετο πρίαμος εὐρυπύλῳ καθὰ καὶ πρὸ αὐτοῦ τῷ ὀθρυονεῖ, μίαν τῶν θυγατέρων δώσειν ἐπικουρήσαντι. καὶ τοῦτο εἶναι φασὶ τὰ γυναικεῖα δῶρα. ὁ δὲ γεωγράφος εἰς ταῦτα γράφει, τοὺς παρ᾽ ὁμήρῳ κητείους μὴ εἰδέναι οὓς δεῖ δέξασθαι ἤ τι νοῆσαι. οὐδὲ τὸ, γυναίων εἵνεκα δώρων. τοὺς δὲ γραμματικοὺς μυθάρια παραβάλλοντας, εὑρεσιλογεῖν μᾶλλον ἢ λύειν τὸ ζητούμενον. λέγει δὲ καὶ τὸν κήτειον ποταμὸν ῥέειν εἰς τὸν κάϊκον, ὃ περὶ τὴν ἰδίαν αἰτιαί. ἱστέον δὲ ὅτι οὐ μόνον ἐπὶ τῇ δεδηλωμένῃ ἀστυόχῃ δῶρον ἔχυσε κατὰ φίλου παιδός, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἐριφύλῃ κατὰ ἀνδρὸς τοῦ καλοῦ ἀμφιάρεω. ἦν δὲ τὸ ἐπὶ ταύτῃ δῶρον, ὅρμος χρυσοῦς ὃς ὕστερον περιῆλθε τῷ φοίβῳ ἐξ αἰτίας τοιαύτης. ἀλκμαίων ὁ ἐξ ἀμφιάρεω καὶ ἐριφύλης, τὴν μητέρα κτανὼν χόλῳ τῷ ὑπὲρ τοῦ πατρὸς ὁμοίως ὀρέστῃ. καὶ δὴ τοῦ ἐκ μανίας περιπεσὼν καθὰ καὶ ἐκεῖνος εἶτα τῆς μανίας ἀπαλλαγείς, καὶ εὐχόμενος μηκέτι ταῦτα παθεῖν. καὶ ἀκούσας ἐξ ἀπόλλωνος τὸ, τίμησον μ᾽ αἰτεῖς δῶρον μανίης ἀμπαῦσαι καὶ σὺ φέρειν τιμῆεν ἐμοὶ γέρας ᾧ ποτε μήτηρ ἀμφιάρεων ἔκρυψ᾽ ὑπὸ γαίας αὐτοῖσι σὺν ἵπποις, ἔδωκε τὸν ζητηθέντα χρύσεον ὅρμον τῆς ἐριφύλης καὶ ἀπηλλάγη, ἔοικε δὲ χαίρειν τὸ θεῖον δαιμόνιον, ἄλλοις τε ἀναθήμασιν ὡς πολλαχοῦ δηλοῦται, καὶ κόσμοις δὲ γυναικῶν. μενελάῳ γοῦν ἐρομένῳ τὸν πύθιον πῶς ἂν ἀλέξανδρον τίσαιτο, ἔφη ἐκεῖνος οὕτω. πάγχρυσον φέρε κόσμον ἑλὼν ἀπὸ σοῦ ἀλόχοιο δειρῆς, ὅν ποτε κύπρις ἔδωχ᾽ ἑλένῃ μέγα χάρμα, ὥς τοι ἀλέξανδρος τίσιν ἐχθίστην ἀποδώσει. καὶ ἀνέθηκεν ἐκεῖνος τὸν ζητηθέντα ὅρμον καὶ ἀπηλλάγη τέλεον. κάλλιστον δὲ ὁ ποιητὴς τὸν εὐρύπυλον ἱστορεῖ μετά γε τὸν αἰθίοπα μέμνονα, τῶν ζωικῶν ἐπικούρων λαλῶν. ἦν δὲ πάντως τοιοῦτος καὶ ὁ νεοπτόλεμος, ὃν χρόα κάλλιμον φησί. περικαλλὴς δὲ ὁ μέμνων, καὶ δοκεῖ δὴ τὸ κάλλος, ἡμέρας υἱὸς ἦν, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ἐρρέθη. ὡς δὲ καὶ τιθωνοῦ ἦν υἱὸς, καὶ ὡς ἐξ αἰθιόπων ἐπικουρήσων ἦλθεν εἰς τροίαν, καὶ ὡς ἀχιλλεὺς αὐτὸν κατέρριψε κρατοῦντα ὡς ἀνθιστάμενον τοῖς ἀχαιοῖς, τοῖς ἱστοροῦσι τεθρύληται. ὅτι δὲ ὁ τοιοῦτος μέμνων καὶ τὸν καλὸν ἀνεῖλε νεστορίδην ἀντίλοχον, ἡ ἱστορία δηλοῖ. περὶ οὗ ἱστορεῖ ἀσκληπιάδης ὁ μυρλεανός, ὡς χρησμοῦ δοθέντος νέστορι φυλάττεσθαι ἐπὶ τῷ υἱῷ ἀντιλόχῳ τὸν αἰθίοπα, ἔδωκεν αὐτῷ μνήμονα ὁ πατὴρ καὶ ὑπασπιστὴν, χάλκωνα κυπαρισσιέα. ὃς ἐρασθεὶς πενθεσιλείας καὶ βοηθῶν αὐτῇ, ἀνῃρέθη ὑπ᾽ ἀχιλλέως. καὶ τὸ σῶμα ὑπ᾽ ἑλλήνων ἀνεσκολοπίσθη. ἐδόθησαν δὲ καὶ ἄλλοις τισὶ ἡρώων μνήμονες, οἷον ὡς ἀχιλλεῖ πρὸς τῆς μητρὸς, ὡς ἱστορεῖ καὶ λυκόφρων. καὶ τῷ πατρόκλῳ δὲ ὑπ᾽ ἀχιλλέως εὔδωρος μετὰ τὴν μῆνιν ἐν τῇ ναυμαχίᾳ, ὥστε μὴ πρόσω χωρεῖν. ἀναιρεθῆναι δ᾽ αὐτὸν εὐθὺς ἐν τῇ συμβολῇ ὑπὸ πυραίχμου. διὸ καὶ αὐτὸν πρῶτον ἀναιρεθῆναι ὑπὸ πατρόκλου ἱστορεῖ τιμόλαος ὁ μακεδών. ἀντίπατρος δὲ ὁ ἀκάνθιος, φησὶ καὶ ὡς ἕκτορι δάρητα φρύγα δοθῆναι μνήμονα, μὴ ἀνελεῖν φίλον τοῦ ἀχιλλέως, ἀπόλλωνος τοῦ θυμβραίου τοῦτο χρήσαντος. ὃν δὲ αὐτομολῆσαί τι, ὑπὸ ὀδυσσέως ἀναιρεθῆναι. ἀρίστιος δὲ, ἱστορεῖ καὶ πρωτεσιλάῳ δοθῆναι μνήμονα. δάρδανον θετταλόν. δοθέντος χρησμοῦ φυλάσσειν τῷ παιδί, ἀναιρεθῆναι εἰ πρῶτος πηδήσει ὃ καὶ γέγονε. μή ποτε οὖν φασὶ παρ᾽ ὁμήρῳ τοῦτο λύεται τὸ, τὸν δ᾽ ἔκτανε δάρδανος ἀνήρ, ὡς τοῦ δαρδάνου μὴ ἐνθυμήσαντος αὐτῷ τὴν ἀπόβασιν. καὶ μὴν φιλόστρατος, ὑπὸ ἀχάτου φίλου αἰνείου τὸν πρωτεσίλαον ἀναιρεῖ. καὶ οὗτός ἐστι κατ᾽ αὐτὸν, ὁ παρ᾽ ὁμήρῳ δάρδανος ἀνήρ. εἰς δὲ τοῦτο, πλείω ἐν τῇ ἰλιάδι γέγραπται. καὶ ἔστω μὲν καὶ ταῦτα. Τὸ δὲ εἰς ἵππον καταβαίνομεν τὸν δούρειον δηλαδὴ, σχήματι ἐμφάσεως ἐστι συλλογισμοῦ, ἂν ἴδιον διὰ ὑπονοίας αὔξειν τὸ δηλούμενον, βάθος δηλοῖ καὶ εὐρυχωρίαν τῆς ἐκείνου γαστρός. φασὶ δὲ τοὺς εἰς αὐτὸν καταβάντας τινὲς μὲν ὧν καὶ στησίχορος, ἑκατὸν εἶναι. ἕτεροι δὲ, δώδεκα. μενέλαον, διομήδην, φιλοκτήτην, μηριόνην, νεοπτόλεμον, εὐρύπυλον, εὐρυδάμαντα, φείδιππον, λεοντέα, μέγητα, ὀδυσσέα, καὶ εὔμηλον. εἰ δὲ τοῦθ᾽ οὕτως ἔχει, πῶς ἐστὶν ἄντικλος ὃν φθάσας ἐμνημόνευσεν ὁ ποιητής; Τὸ δὲ ὃν κάμ᾽ ἐπειός, ἀντὶ τοῦ, περὶ ὃν ἐκάμεν. ἢ καὶ ἄλλως, ἀντὶ τοῦ, ὃν καμὼν ἐποίησε. κατὰ τὸ, ὃν ἐπειὸς ποίησε σὺν ἀθήνῃ. Τὸ δὲ ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν λόχον ἠδ᾽ ἐπιθεῖναι, ἀπῳδεῖται ἀπὸ τῆς ἰλιάδος ἐκ τοῦ, ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος ἠδ᾽ ἐπιθεῖναι. οὕτω γὰρ καὶ ἐν τῷ ἵππῳ ἐπετέτραπτο τῷ ὀδυσσεῖ πάντα. ἤγουν καὶ κλεῖσαι καὶ αὖθις ἀνοῖξαι τοῖς ἀριστεῦσιν ὅτε καιρός. διὸ καὶ ὁ νεοπτόλεμος, αὐτὸν μάλα ἱκέτευεν ἐξελθεῖν. φρονίμῳ δὲ πάντως ἀνδρὶ ὁ τοῖος καὶ ὀδυσσεὺς, τὸ τοιοῦτον ἔργον ἐπέτρεπεν. ἤγουν τὸ ὡσανεὶ πυλωρεῖν οἱ τοῦ δουρείου ἵππου. Τὸ δὲ ἡγήτορες καὶ μέδοντες, τῆς αὐτῆς κἀνταῦθα ἐννοίας εἰσίν. ἔστι δὲ καὶ ἄλλως νοῆσαι ἡγήτορας μὲν, τοὺς κατ᾽ ἀνδρείαν καὶ

ῥώμη

ξωμαλεότητα ἡγουμένους. μεθοδίας δὲ, τοὺς κατὰ τὸ μέθοδεσθαι ἤγουν βουλεύεσθαι. Τὸ δὲ δακρύειν καὶ τρέμειν, οὐ παντελῶς τὴν ἀνδρείαν ἀποφάσκει, ἀλλ' ἔστιν αὐτοῖς ἐν καιρῷ καὶ τοιαῦτα παθεῖν κατὰ τοὺς τῆς ἀρετῆς κανόνας ὡς καὶ ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα ὑποδηλοῖ. τὸ δὲ τοῦ ὀμόργνυσθαι, προγέγραπται. ἐκ δὲ τοῦ ὠχρῶσαι, τὸ ὠχριάσαι γίνεται καθ' ὁμοιότητα τοῦ μεθύσαι καὶ μεθιάσαι, καὶ τοῦ κατηφεῖν καὶ κατηφιᾶν. Τὸ δὲ ἱππόθεν ἐξίμεναι, γράφεται καὶ ἐξέμεναι, ἀντὶ τοῦ ἐκπέμψαι. ὅτι μέντοι ἐξῆλθον τοῦ δουρείου ἵππου οἱ ἐντὸς, ἱππόθεν ἐκχύμενοι ἔφη ὁ ποιητής. καὶ κεῖται ἡ τοιαύτη λέξις πολλαχοῦ ἐπὶ συντόνου κινήσεως στρατιωτικῆς. Τὸ δὲ κώπῃ ξίφους, εἰκασμὸν ἐμποιεῖ τοῖς πολλοῖς τοῦ ἀπαθὲς πρός γε τὴν θαλασσίαν πλάτην ἐν ἀστειότητι. ὡς εἰρῆσθαι κώπην ξίφους, πρὸς διαστολὴν τοιαύτης κώπης ἤτοι πλάτης. δῆλον δὲ ὅτι καὶ κωπῆεν ξίφος ἐκ ταύτης λέγεται. ἐν δὲ τῷ, οὔτε βεβλημένος οὔτε αὐτοσχεδίην οὐτασμένος, διαφορὰ ὡς καὶ ἐν ἄλλοις φαίνεται, τοῦ τε πόρρωθεν βάλλεσθαι καὶ τοῦ ἐγγύθεν οὐτάζεσθαι. Τὸ δὲ ἐπιμὶξ μαίνεται Ἄρης, τὸ τοῦ Ἄρεος δηλοῖ ἀλλοπρόσαλλον, καὶ ὅπως κοινὸς ὁ ἐνυάλιος. Τὸ δὲ μαίνεται, ἀντὶ τοῦ κινεῖται. τοῦτο δὲ, οὐχ ἁπλῶς. ἀλλ' ὡς τῆς κατὰ μάχην κινήσεως μανίᾳ ἐοικυίας διὰ τὸ ἐνθουσιᾶν. Τὸ δὲ ἐφοίτα μακρὰ βιβῶν γηθοσύνῃ, χαρᾶς παραστατικόν. Τὸ δὲ κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα, οἱ μὲν συναλείφουσι καί φασι τετρασυλλάβως ἀσφοδελόν. εἰσὶ δὲ οἳ καὶ χωρὶς τοῦ α γράφουσι σφοδελόν. καὶ φέρεται ἀμφοτέρως. ὡς καὶ ἀσταφὶς καὶ σταφίς. καὶ ἄσταχυς καὶ στάχυς. ἄλλοι δὲ σποδελὸν, διὰ τὴν σποδὸν τῶν καιομένων νεκρῶν. διὸ καὶ ὁ ἀσφοδελὸς ἢ σφοδελὸς, ᾠκείωται νεκροῖς διὰ τὸ πρὸς τὴν σποδὸν ὁμοιόφωνον, καὶ ἐφυτεύετο ἐν τοῖς τάφοις τὸ τοιοῦτον φυτὸν, ὡς δηλοῖ καί τι τῶν παρὰ τῷ Πορφυρίῳ ἐπιγραμμάτων. λέγον ὡς ἀπό τινος τάφου, ὅτι νώτῳ μὲν μαλάχην καὶ ἀσφόδελον πολύριζον, κόλπῳ δὲ τὸν δεῖνα ἔχω. ὅτι δὲ καὶ πολύριζον ὁ ἀσφόδελος, ἡ πεῖρα δηλοῖ. γνώριμος δέ ἐστι καὶ ἐξ ὀνόματος εἰ καὶ βαρβαρίζεται παρά τισιν. ὀξύνεται δὲ ὁ ὁμηρικὸς οὗτος ἀσφοδελὸς πρὸς διαστολὴν, ὡς περιεκτικὸς ὢν ἀσφοδέλων. ἀσφόδελος μὲν γὰρ προπαροξυτόνως, τὸ φυτὸν κατὰ Ἐρέννιον Φίλωνα. ἀσφοδελὸς δὲ ὀξυτόνως, ὁ αὐτοῦ τόπος. Τρύφων δέ φασι προκρίνει ὁμοτονεῖν ἄμφω, ἐπεὶ πολλάκις ὁμότονα τοῖς περιέχουσι τὰ περιεχόμενα. σπόροδον γοῦν, καὶ ὁ τόπος ἐν ᾧ τὸ φυτὸν πωλεῖται, καὶ αὐτὸ τὸ φυτόν. ὁμοίως καὶ κρόκος, ὁ τόπος τε καὶ τὸ ἐν αὐτῷ πεφυκός. ἀττικοὶ δὲ οὕτω ποιοῦσιν ἐπὶ πολλῶν. Σημειοῦνται δὲ καὶ ὅτι ὥσπερ ἀσφοδελὸς ὀξυτόνως κατὰ ἔννοιαν περιεκτικῶς ἐρρέθη, οὕτω καὶ ἀχυρὸς κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, ὁ ἀχυροβολών. ἕτερος δέ τις καὶ χρῆσιν εἰς τοῦτο φησιν. ἐκάθιζον ὅτι ζεῦσαι καὶ κειμένον τὸν ἀχυρόν. οὕτω δὲ καὶ ὁ ἐν Ἰλιάδι [illegible] ἐρινεὸς, περιεκτικοῦ τύπου ἐστί. τόπον γὰρ δηλοῖ περιέχοντα ἐρινεούς. ὅμοιον δέ πως καὶ τὸ ἄστρον κατά γε τὸ περιεκτικὸν εἶναι ἀστέρων, εἰ καὶ μὴ ἐσχημάτισται μηδ' αὖ κατὰ τὰ περιεκτικὰ ὧν εἷς ὢν ὀξύτονος ἡ κατάληξις. ἐν οἷς καθ' Ἡρωδιανὸν, καὶ ὁ πλατανών. ἔτι δὲ πρὸς ἄλλοις, καὶ ὁ ἑορτὼν μὲν ἀττικός. δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἡ πτέρυξ κατὰ τὴν Ἀριστάρχειον ἔκδοσιν, περιεκτικῆς ἐννοίας ἐστὶν ὡς καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα δεδήλωται. κοινοῦ δὲ πάντως τύπου περιεκτικοῦ καὶ τὸ ᾠδεῖον, σχολεῖον, μουσεῖον, βαλανεῖον, κουρεῖον, χαμαιτυπεῖον καὶ ὅσα τοιαῦτα. καὶ ὁ νομὸς δὲ, περιεκτικόν τι ἐστί. τόπον γὰρ δηλοῖ ἐν ᾧ ἡ νομή. καὶ ἡ ἀχυρμιὰ δὲ καὶ ἡ μυρμηκιά, μιᾶς λέξεως προφορᾷ, τόπον τινὰ δηλοῦσι καὶ τὸ ἐν αὐτῷ περιεχόμενον.

Ὅτι ἐπὶ ἐχθρῷ νικηθέντι καὶ δήμιος ἀφεστηκότι, ἔστιν εἰπεῖν τὸ, νόσφιν ἀφεστήκει κεχολωμένος εἵνεκα νίκης τὴν μὲν ἐγὼ νίκησα. Ὀδυσσεὺς δὲ τοῦτό φησι τὸ Αἴαντος ὅν ἐνίκησε δικαζόμενος παρὰ νηυσὶ, τεύχεσιν ἀμφ' Ἀχιλῆος. ἔθηκε δὲ αὐτὰ Θέτις. παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη. τουτέστι φρόνησις. καθ' ἣν καὶ περιγίνεται τῆς ἀνδρείας. Αἴαντος ὁ συνετὸς Ὀδυσσεύς, καὶ δὴ τοῦτο τῷ ἀθλίῳ φίλτατος. ὃς καὶ δυσχεραίνων ἐπὶ τῷ φόνῳ τοῦ ἥρωος, φησὶν ἐνδιαθέτως. ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν τοιῷδ' ἐπ' ἀέθλῳ. ὃ δή ἐστι λέγεσθαι, ὅτι τις νικήσει ἐφ' οἷς οὐ χρή. τοίην γάρ φησι κεφαλὴν εἵνεκ' αὐτῶν γαῖα κατέσχεν. ἐφ' οἷς εἰπόντος τοῦ ποιητοῦ ὅτι ὁ Αἴας πέρι μὲν εἶδος πέρι δ' ἔργα τέτυκτο ἤγουν περιττὸς καὶ πολὺς ἦν κατά τε εἶδος κατά τε πράξεις, καὶ ἐπαγαγόντος τὸ, τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα, γέγραπται σχόλιον παλαιὸν σύμφωνον τοῖς τοῦ ποιητοῦ, τὸ, παῖ Τελαμῶνος Αἶαν αἰχμητὰ, λέγουσί σ' ἐς Τροίαν ἄριστον ἐλθεῖν Δαναῶν, καὶ Ἀχιλλέα. συλλαλεῖ δὲ τῷ τοιούτῳ λόγῳ, καὶ ἡ Ἰλιάς. Ἰστέον δὲ ὡς οἱ μὲν, ἁπλοϊκώτερον φασὶ Τρῶας καὶ Ἀθηνᾶν δικάσαι Ὀδυσσεῖ καὶ Αἴαντι περὶ τῶν Ἀχιλλέως ὅπλων ἐρίζουσι. καὶ δὴ Κόϊντος διασκευάζει ἐν τοῖς αὐτοῦ τὴν δίκην ῥητορικῶς. ἕτεροι δέ φασιν ὅτι ἐπιτηδὲς Ἀγαμέμνων φυλαττόμενος τὸ δόξαι θατέρῳ τῶν ἡρώων χαρίσασθαι, αἰχμαλώτους τῶν Τρώων συναγαγὼν, ἤρετο αὐτοὺς ὁπότερος τῶν δύο τούτων ἡρώων πρὸς κακοῦ μᾶλλον αὐτοῖς ἐγένετο, τῶν δὲ εἰπόντων ὡς ὁ Ὀδυσσεὺς, ἐκρίθη λοιπὸν ἄριστον εἶναι τὸν πλεῖστα μάλιστα λυπήσαντα τοὺς ἐχθρούς. καὶ εὐθὺς, Ὀδυσσεὺς μὲν ἔλαβε τὰ ὅπλα, Αἴας δὲ ἀπῆλθε ξίφει πεσών. τὰ δὲ τοιαῦτα ὅπλα, καὶ οὐλόμενα λέγει Ὀδυσσεὺς διὰ τὸν τοῦ Αἴαντος θάνατον. καὶ πῆμα θεόθεν αὐτὰ τεθῆναι τοῖς Ἀργείοις φησίν. εἰπὼν καὶ πρὸς τὸν Αἴαντα λόγον ἐπιπρέποντα μνησικάκῳ ἀνδρὶ, τὸ, οὐκ ἄρ' ἔμελλες οὐδὲ θανὼν, λήσεσθαι ἐμοὶ χόλου εἵνεκα τευχέων. ἐν τούτοις δὲ κεῖται καὶ ἔπος δυσωπητικὸν θυμουμένου, τὸ, ἀλλ' ἄγε δεῦρο ἄναξ ἵν' ἔπος καὶ μῦθον ἀκούσῃς ἡμέτερον. δάμασον δὲ μένος καὶ ἀγήνορα θυμόν. ἔνθα ὅρα καὶ τὸ ἔπος καὶ μῦθον, ταυτὰ ὄντα κατὰ θέσιν παράλληλον. κεῖται δ' ἐν τῷ ῥηθέντι ὁμηρικῷ χωρίῳ, καὶ τὸ, ἔνθα κεν ὁμῶς

πρὸ

προσέφη κεχολωμένος ἢ κεν ἐγὼ τόν. ἤγουν τότε δὴ ἂν ἔπειτα ἴσως ὁ αἴας καίτοι κεχολωμένος, προσέφη αὖ ἐμὲ καθὰ ἐγὼ αὐτόν, ἀλλά μοι ἤθελε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι, τὸ δέ τι ποιήσειν. οἰκεῖον δὲ τοῦτο εἰπεῖν, ὅτι δυνάμενός τις πεῖσαί τινα, ὅμως ἀπέχεται διά τι ἀναγκαιότερον. ἔστι δὲ τοῦτο, καὶ δεινότης ὁμηρικὴ δηλοῦσα ὡς ἔπλασεν ἂν λαλοῦντα τὸν αἴαντα, εἰ μὴ πρὸς τὰ ἐφεξῆς ἠπείγετο. Ἱστέον δὲ ὅτι παρράσιος ὁ ἐφέσιος ζωγράφος ἐκ τῶν εἰρημένων κατὰ τὸν αἴαντα πολιτείας ἐπὶ τῇ ἀτυχίᾳ τῆς ἀχιλλείων ὅπλων οἰκείας ἀστείας ἐπορίσατο τοιαύτην. ἀγωνιζόμενος γάρ ποτε τὸν αἴαντα ἐν σάμῳ φασὶ πρὸς ἀντίτεχνον καταδεέστερον ὢν ἡττηθείς, συναχθομένων αὐτῷ τῶν φίλων, ἔφη ὡς αὐτὸς μὲν, ὀλίγον φροντίζει, αἴαντι δὲ συνάχθεται δεύτερον ἡττηθέντι.

Ἔνθ' ἤτοι Μίνωα ἴδον Διὸς ἀγλαὸν υἱόν,
Χρύσεον σκῆπτρον ἔχοντα, θεμιστεύοντα νεκύεσσιν
Ἥμενον. οἱ δέ μιν ἀμφὶ δίκας εἴροντο ἄνακτα
Ἥμενοι ἑσταότες τε κατ' εὐρυπυλὲς ἄϊδος δῶ.
Τὸν δὲ μετ' Ὠρίωνα πελώριον εἰσενόησα,
Θῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
Τοὺς αὐτὸς κατέπεφνεν ἐν οἰοπόλοισιν ὄρεσσι,
Χερσὶν ἔχων ῥόπαλον παγχάλκεον αἰὲν ἀαγές.
Καὶ Τιτυὸν εἶδον γαίης ἐρικυδέος υἱόν,
Κείμενον ἐν δαπέδῳ. ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα.
Γῦπε δέ μιν ἑκάτερθε παρημένω ἧπαρ ἔκειρον
Δέρτρον ἔσω δύνοντες, ὁ δ' οὐκ ἀπαμύνετο χερσί,
Λητὼ γὰρ ἥλκησε διὸς κυδρὴν παράκοιτιν
Πυθώδ' ἐρχομένην διὰ καλλιχόρου πανοπῆος.
Καὶ μὴν Τάνταλον εἰσεῖδον κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα,
Ἑσταότ' ἐν λίμνῃ. ἡ δὲ, προσέπλαζε γενείῳ.
Στεῦτο δὲ διψάων, πιέειν δ' οὐκ εἶχεν ἑλέσθαι.
Ὁσσάκι γὰρ κύψει' ὁ γέρων πιέειν μενεαίνων,
Τοσσάχ' ὕδωρ ἀπολέσκετ' ἀναβροχέν. ἀμφὶ δὲ ποσσὶ
Γαῖα μέλαινα φάνεσκε, καταζήνασκε δὲ δαίμων.
Δένδρεα δ' ὑψιπέτηλα κατακρῆθεν χέε καρπόν,
Ὄγχναι καὶ ῥοιαὶ καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι,
Συκέαι τε γλυκεραὶ καὶ ἐλαῖαι τηλεθόωσαι.
Τῶν ὁπότ' ἰθύσει' ὁ γέρων ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι,
Τὰς δ' ἄνεμος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιόεντα.
Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσεῖδον κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα,
Λᾶαν βαστάζοντα πελώριον ἀμφοτέρῃσιν.
Ἤτοι ὁ μὲν σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε,
Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον. ἀλλ' ὅτε μέλλοι
Ἄκρον ὑπερβαλέειν, τότ' ἀποστρέψασκε κραταιΐς
Αὖτις, ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής.
Αὐτὰρ ὅ γ' ἂψ ὤσασκε τιταινόμενος, κατὰ δ' ἱδρὼς
Ἔρρεεν ἐκ μελέων. κονίη δ' ἐκ κρατὸς ὀρώρει.
Τὸν δὲ μετ' εἰσενόησα βίην ἡρακληείην.
Εἴδωλον. αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τέρπεται ἐν θαλίῃς. καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην,

Ὅτι προθέμενος ὅμηρος εἰπεῖν καὶ περί τινων ἐν ᾅδου μὲν κολαζομένων, ἄλλως δὲ ὅτι ἐβίουν εὖ ἐχόντων ὡς ἐν τοῖς ζῶσι, ὁποῖος ὁ τιτυὸς καὶ ὁ τάνταλος καὶ ὁ σίσυφος, πρό γε τέως αὐτῶν, λέγει τὸν δικαστεύοντα τῶν δικαιοῦντος τὴν ἐπ' αὐτοῖς ἐν ᾅδου κόλασιν, ὅπερ ὁ μίνως προσεκάθητο. εἶτα γράφει περὶ ὠρίωνος, λαλεῖ καὶ περὶ τῶν ῥαθύμων ἀθλίων τελῶν ἡρώων. μεθ' οὓς περαιοῖ τὸν λόγον εἰς τὸν σκιοφανῆ ἡρακλέα, οὐ κόλασιν ἔχοντα, ὥσπερ οὐδὲ ὁ ὠρίων. σκιὰν δὲ καὶ αὐτὸν ἀΐσσοντα κατὰ τοὺς ῥαθῦναι φθάσαντας. ἔστι δὲ ἃ λέγει περὶ μίνωος, ταῦτα. ἔνθ' ἤτοι μίνωα ἴδον διὸς ἀγλαὸν υἱόν, χρύσεον σκῆπτρον ἔχοντα, θεμιστεύοντα νεκύεσσιν ἥμενον. ἐν οἷς δηλαδὴ σχήματι ζῶν ἦν. οἱ δέ μιν ἀμφὶ δίκας εἴροντο ἄνακτα ἥμενοι ἑσταότες τε, οἱ μὲν δηλονότι ὡς συνδικασταί, οἱ δ' ὡς κρινόμενοι, κατ' εὐρυπυλὲς ἄϊδος δῶ. τὸ οὐ πρὸ ὀλίγου γέγραπται. οὕτω δὲ κατὰ ὅμοιον βιωτικὸν σχῆμα, βλέπει ὀδυσσεὺς καὶ τὸν ὠρίωνα, φησὶ γάρ. τὸν δὲ μετ' ὠρίωνα πελώριον εἰσενόησα, θῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα τοὺς προρρηθέντας, τοὺς αὐτὸς κατέπεφνεν ἐν οἰοπόλοισιν ὄρεσι. περὶ ὧν ἐδηλώθη ἐν ἄλλοις. χερσὶν ἔχων ῥόπαλον παγχάλκεον αἰὲν ἀαγές. ἤγουν ἄκλαστον. ἄθραυστον. μὴ ἀγνύμενον. καὶ τοῦ μὲν, ἀορίστως ἔφη θῆρας ἐπὶ ὠρίωνος τοῦ προϊστορηθέντος. μετ' ὀλίγα δὲ ὁ τοῦ ἡρακλέος τελαμών, ἄρκτους ἔφασ-

κε

τι καὶ σύας καὶ λέοντας. ἴσως δὲ ἐκεῖνα μὲν, ὡς ἐγκατατυπωμένα ζωγραφικῶς. ταῦτα δὲ, κατὰ σκιάδια κινουμένην ἰδίᾳ φαντασιωδῶς. καθὰ καὶ προγέγραπται. ὅρα δὲ ἐν τῷ, ὠρίωνα τι λόγιον, ὅτι ἐκτείνεται μὲν ἡ παραλήγουσα τοῦ ὠρίωνος, συστέλλεται δὲ ἡ παραλήγουσα, ὃ δὴ ἐπὶ ἰξίονος καὶ ἰασίονος καὶ τῶν ὁμοίων γίνεται. Σημείωσαι δὲ καὶ ὡς οὐ μόνον ἡρακλῆς ῥοπαλοφόρος ἱστόρηται, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ὠρίων ῥοπάλῳ χρῆται κατά γε τὴν κατά τινα ὁμοιότητα τοῦ ἐν ἰλιάδι κορυνήτου. χρύσεον δὲ σκῆ-

Παῖδα διὸς μεγάλοιο καὶ Ἥρης χρυσοπεδίλου.
Ἀμφὶ δέ μιν κλαγγὴ νεκύων ἦν οἰωνῶν ὥς,
Πάντοσ' ἀτυζομένων. ὁ δ' ἐρεμνῇ νυκτὶ ἐοικὼς,
Γυμνὸν τόξον ἔχων, καὶ ἐπὶ νευρῆφιν ὀϊστὸν,
Δεινὸν παπταίνων, αἰεὶ βαλέοντι ἐοικώς.
Σμερδαλέος δέ οἱ ἀμφὶ περὶ στήθεσιν ἀορτὴρ,
Χρύσεος ἦν τελαμὼν, ἵνα θέσκελα ἔργα τέτυκτο,
Ἄρκτοι τ' ἀγρότεροί τε σύες χαροποί τε λέοντες,
Ὑσμῖναί τε μάχαι τε, φόνοι τ' ἀνδροκτασίαι τε.
Μὴ τεχνησάμενος μηδ' ἄλλο τι τεχνήσαιτο,
Ὃς κεῖνον τελαμῶνα ἑῇ ἐγκάτθετο τέχνῃ,
Ἔγνω δ' αὐτίκα κεῖνος ἐπεὶ ἴδεν ὀφθαλμοῖσι.
Καί μ' ὀλοφυρόμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

πτρον φαντασιωδῶς δίδοται καὶ τῷ μίνωϊ. τιμῆς, ὡς δικαστῇ. τοῦ δὲ, ὡς θείῳ ἀνδρί. τοῦ δὲ θεμιστεύειν, πρωτότυπον τὸ θεμίσσω. ἐξ οὗ καὶ παρὰ παυσανίᾳ τὸ θεμισσίτω, τουτέστι νομοθετείτω. δικαζέτω. καὶ ἡ θέμις. ἧς γενικὴ δωρικὴ, θέμιτος, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ἐῤῥέθη. καὶ ἀπ' αὐτῆς τὸ θεμιστεύειν. ὅτι δὲ θέμιστες οὐ μόνον δίκαι, ἀλλὰ καὶ μαντεῖαι καὶ βουλαὶ, δῆλον ἐκ τῶν παλαιῶν. ἱστέον δὲ ὅτι ἡ μὲν πλείων ἱστορία, δίκαιον οἶδε τὸν μίνωα. τινὲς δὲ δι' ἀποστασίαν, τυραννικόν φασιν αὐτὸν καὶ βίαιον καὶ δασμολόγον. τραγῳδοῦντες καὶ τὰ περὶ μινώταυρον καὶ λαβύρινθον ὡς ὁ γεωγράφος φησίν. Ὅτι τιτυὸς γῆς υἱὸς βιασάμενος ὑπὲρ γῆς τὴν λητὼ, κακῶς ἔπασχεν ἐν ᾅδου, τὸ ἧπαρ κειρόμενος ὑπὸ γυπῶν. λέγει δὲ τὰ κατ' αὐτὸν ὁ ποιητὴς οὕτω. καὶ τιτυὸν ἴδον γαίης ἐρικυδέος υἱὸν, κείμενον ἐν δαπέδῳ. ὃ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα. ὡς δῆθεν τοιοῦτός τις ὢν καὶ ὅτε ζῶν ἦν. γῦπε δέ μιν ἑκάτερθε παρημένω, ἧπαρ ἔκειρον δέρτρον ἔσω δύνοντες. ὃ δ' οὐκ ἀπαμύνετο χερσί. λητὼ γὰρ ἕλκησε διὸς κυδρὴν παράκοιτιν. Καὶ ὅρα ὡς οἱ δοξότεροι ἐπὶ τῆς γῆς τὸ ὡς ἐῤῥέθη ἐρικυδὲς, ὑπὲρ ἐπὶ τῆς λητοῦς τὸ ἁπλῶς κυδρόν. θρασὺς δὲ ὁ τιτυὸς καὶ λῃστρικὸς καὶ ὡς εἰπεῖν πτασιώδης, ὅθεν καὶ δοκεῖ λαχεῖν τοὔνομα. δηλοῖ δὲ τὸν ἄνθρωπον, καὶ ὁ γράψας ὅτι τιτυὸς κατεῖχε τὴν βοιωτικὴν πανοπίαν βίαιος ἀνὴρ καὶ παράνομος. ὃν ἀνεῖλεν ἀπόλλων. ὥσπερ καὶ πύθωνα, ἐπίκλησιν δράκοντα. ὃ δὲ καθ' ὅμηρον πάσχει ὁ τιτυὸς, δικαιωθῆναι φαίνεται πρὸς τὸν μίνωα. οὕτω δὲ καὶ ἡ τοῦ ταντάλου καὶ τοῦ σισύφου δίκη ἐκεῖθεν κατεψήφισται. ἔοικε δὲ καὶ μεριμνητικός τις ἐν ζῶσιν εἶναι ὁ τιτυὸς, καὶ ὑπὸ φροντίδων οἷά τινων γυπῶν, συνεχῶς ἀεὶ κείρεσθαι τὰ ἐντός. κάτω κείμενος, τουτέστι περὶ γῆν κεκυφὼς τὰ πολλὰ διὰ τὸ γεωργικόν. ὅθεν ταύτην τὴν φαντασίαν παρέπεσεν αὐτῷ καὶ ἐν ᾅδου. διὸ καὶ γῆς υἱὸς, διὰ τὸ ἄγαν αὐτῆς ἐπιμελεῖσθαι. τοῦτο δὲ, καὶ διὰ τὸ μεγαλοσώματον, ὡς ἐν τοῖς περὶ ἀλωαδῶν προγέγραπται. ἴσως δὲ, οὕτω καὶ ὁ αὐταῖος υἱὸς ἐμυθεύθη γῆς. ἐκεῖνος μέντοι, καὶ ὡς καταπαλαίων εὐμεθόδως τοὺς ἀντιπαλαίοντας τῷ δοκεῖν καταπίπτειν εἰς γῆν, τῇ γῇ τε βοηθεῖσθαι κατὰ τὴν πάλην ἐλέγετο, καὶ γῆς υἱὸς εἶναι. Ἱστέον δὲ ὅτι τῶν τις πάλαι ἀστείων, παρῳδήσει ἐν τοῖς ῥηθεῖσιν οὕτως ἐπὶ σικύων μεγάλων. καὶ σικυὸν ἴδον γαίης ἐρικυδέος υἱὸν, ὃ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο ῥαπίξας. μάγειρον δέ φασιν ἐκεῖνος ἦν ὁ παρῳδός. Τὸ δὲ ἐπὶ ἐννέα πέλεθρα κεῖσθαι τὸν τιτυὸν, ὑπερβολικόν ἐστι καὶ οὐδὲ πιθανόν. ὥσπερ ἐν ἰλιάδι ὁ ἄρης πεσὼν, ἑπτὰ ἐπέσχε πέλεθρα. πέλεθρον δὲ καὶ πλέθρον, μέτρον τι γῆς περιφερόμενον μέχρι καὶ νῦν πολλαχοῦ. οἱ δέ φασι καὶ ὅτι μέρος ἕκτον σταδίου ἐστίν. ὡς τι κατέχειν τὸν τιτυὸν, τόπον σταδίου ὅλου καὶ ἥμισυ. εἴρηται δὲ περὶ πλέθρου, καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν ἰλιάδα. καλῶς δέ φασιν εἰς ἧπαρ κολάζεται ὁ φαύλως ἐπιθυμήσας τιτυός. ὡς γὰρ καρδία, θυμοῦ ἐστὶν ἑστία, καὶ λογιστικοῦ, κεφαλή. οὕτω καὶ ἧπαρ, ἐπιθυμίας. ὁ δ' αὐτὸς, οἰκείως οὐδ' ἀπαμύνεσθαι χερσὶν εἶχε, αἷς ἐβιάσατο. Δέρτρον δὲ, οἱ μὲν τὸ ἐν τοῖς ἐγκάτοις ἐπίπλοον, ὡς αὐτίμαχος ὁ κολοφώνιος δηλοῖ ἐν τῷ, χολάδας δέρτροισι καλύψας. ἀπολλόδωρος δὲ, τὸν περὶ κοιλίαν ἐπίπλουν, ὃν καὶ ἀργίτην δημὸν ἐκεῖνος καλεῖ. δωριεῖς δὲ, τὴν ὑπὸ τὴν δορὰν σάρκα τὴν περικαλύπτουσαν τὴν κοιλίαν, δέρτρον φασί. καὶ ἄλλως δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς γοργότερον εἰπεῖν, δέρτρον, ἡ ὑπὸ τὴν σάρκα πιμελή. ἢ ὁ ὑποκείμενος ὑμὴν τῷ ἥπατι. ἢ ὁ ἐπίπλους. ἢ ἡ δορά. ἢ τὸ ἦτρον. ἄλλοι δὲ, τὸ ἐφήβαιον, δέρτρον εἶπον. ἱπποκράτης δὲ ἐν τῷ περὶ τραυμάτων, φησίν. οὐ σαρκοφυὲς ἐντέρου τὸ λεπτὸν δέρτρον. Τὸ δὲ ἕλκησεν, ἀντὶ τοῦ ἐβιάσατο. καὶ ὅρα ὡς ἄλλο μὲν τὸ εἵλκυσε κοινῶς, ἕτερον δὲ νῦν τὸ ἕλκυσε, τὸ πειρᾶν γὰρ δηλοῖ. ἐπὶ βιασ τεθὲν γυναικός. τὸ δέ γε ἑλκῶσαι, ὕστερόν ἐστι παρὰ τοῖς μεθ' ὅμηρον ἐπὶ τραυματισμοῦ λεγόμενον. ἡ δὲ λητὼ

διὸς

διὸς παράκοιτις λεγομένη, δῆλος ὅτι ἄλλως λέγεται ὑπὲρ ἥρα. καὶ καθὰ μνηστήρων ἀλόχους ὁ ποιητὴς φησί που, τὰς τοῦ ὀδυσσέως δμωίδας. οὕτω δὲ καὶ τοῦ πριάμου εἶπε μὲν παῖδας, καὶ ἡ κατ' ἐξαίρετον γυνὴ ἑκάβη, ἔπεκτον δὲ αὐτοῦ καὶ γυναῖκας ἄλλας. Τὸ δὲ πυθώδε, αἰτιατικῆς τῆς εἰς πυθώ. ἣ διφορεῖται. πυθὼν γάρ τι λεγομένη καὶ κλινομένη πυθῶνος, καὶ πυθώ, ὡς ἡ σαπφώ. ἧς δοτικὴ, πυθοῖ ὡς σαπφοῖ. Δῆλον δὲ ὅτι τόποι φωκίδος καὶ ἡ πυθὼ καὶ ὁ πανοπεὺς, περὶ οὓς ἦν ἄρχων ὁ τιτυός. ἔοικε δὲ καὶ καλὸς εἶναι τόπος ὁ πανοπεὺς, διὸ εὑρίσκεται τοῦ ποιητοῦ μὴ εὐρύχωρον αὐτὸν εἰπεῖν ἀλλὰ καλλίχορον. Ὅτι δὲ τὸν τάνταλον εὐριπίδης μὲν, ἀεὶ ἀωρουμένου τινὰ δίκην φησὶν ὑπὸ λίθου ἠρτημένου ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ ἐκθροοῦντος αὐτόν. ἕτεροι δὲ, τὸ σίπυλον ὄρος αὐτοῦ ἐπικαταστρέφεσθαι φασὶν ὑπὸ διός. ἐπειδὴ κύνα χρυσοῦν ἔμψυχον ἔχων αὐτὸς δὴ ἐκ κρήτης κλέψας πανδάρεος ἀπὸ τεμένους διός, αὐτοῦ παρακατέθετο. εἶτα ὑπὸ ἑρμοῦ ἀπαιτούμενος καὶ ὀμόσας μὴ ἔχειν, ἐφωράθη αὖθις ἔχων διὰ τοῦ ἑρμοῦ. ὅμηρος δὲ ἄλλως πλάττων, διψᾶν φησὶν ἐν ἅδου ἀεὶ καὶ πεινᾶν αὐτόν. καὶ ὕλην μὲν ἔχειν τὴν εἰς χρείαν, μὴ ἔχειν δὲ ἀπολαύειν αὐτῆς. φησὶ γὰρ ὁ παρ' αὐτῷ ὀδυσσεὺς, οὕτω. καὶ μὴν τάνταλον εἰσεῖδον κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα, ἑσταότ' ἐν λίμνῃ. ἡ δὲ, προσέπλαζε γενείῳ. στεῦτο δὲ διψάων, πιέειν δ' οὐκ εἶχεν ἑλέσθαι. ὁσσάκι γὰρ κύψει' ὁ γέρων πιέειν μενεαίνων, τοσσάχ' ὕδωρ ἀπολέσκετ' ἀναβροχέν. ἀμφὶ δὲ ποσσὶ γαῖα μέλαινα φάνεσκε. καταζήνασκε δὲ δαίμων, δένδρεα δ' ὑψιπέτηλα κατὰ κρῆθεν χέε καρπὸν, ὄχναι καὶ ῥοιαὶ καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι. συκαῖ τε γλυκεραὶ καὶ ἐλαῖαι τηλεθόωσαι. τῶν, ὁπότ'. ἰθύσει' ὁ γέρων ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι ἤτοι ἐφάψασθαι, τὰς δ' ἄνεμος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιόεντα. ἅρπυιάτις ὧν αὐτὸς οἷς ἔμελλε φαγεῖν τάνταλος. Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ, ἑσταότα, εὑρίσκεται γραφόμενον καὶ ἑστεότα. καὶ ὅτι περὶ αὐτοῦ καὶ τῶν κατ' αὐτὸ, ἡρακλείδης γράφει ὡς αἱ ὁμοφωνίαι τῶν ῥημάτων, διαλανθάνειν ποιοῦσι καὶ θέματα καὶ κλίσεις. διὸ πολλάκις αἰὸς παρακειμένου. πολλοὶ ἀνεστῶτες εὑρίσκονται. αἰὸς δὲ φημι, ἐν φωνῇ μόνῃ νοουμένου καὶ μὴ ἐν γραφῇ. καὶ μᾶλλον εἰ καὶ πνεῦμα διάφορον ἔχει αὐτοῦ. τοῦ γοῦν ἦκα παρακειμένου δυσὶ πνεύμασι χρωμένου, εἰσὶν ἀνεστῶτες εἰ μὲν ψιλοῦνται, ἔθω δὴ ἔθων αἰνῶς ἀλωὴν, αἴδω δὲ αἰδομένων δ' αἰδρῶν. αἴθω δ' καίω. αἴθω. ἄδω. ἴδω δ' ἐσθίω. δασυνομένου δὲ, ἀνεστῶς αὖ γίνοιτο. ἕδω. καὶ ἕζω. καὶ ἕω οὗ σύνθετον τὸ ἀφῆκα. καὶ ἥκω. ἔτι δὲ καὶ τὸ ἵημι. καὶ οὕτω μὲν παρακειμένου αἰὸς πολλοὶ ἀνεστῶτες εὕρηνται. αἰὸς δὲ αὖθις ἀνεστῶτος παρακείμενοι πολλοὶ, ὡς δὴ ἐπὶ τοῦ φιλῶ καὶ γηθῶ. ἐφ' ὧν εἷς μὲν παρακείμενος ὁλόκληρος, πεφίληκα γεγήθηκα. δεύτερος δὲ, γέγηθα πέφιλα. τρίτος παρ' ἴωσι δίχα τοῦ κάππα. πεφίληα γεγήθηα. οἷς φησι καὶ ὅμηρος χρῆσθαι εἰωθὸς ἐφ' ἑτέρων ῥημάτων. ὡς ὅτι ἐκ τοῦ τετύχηκα τετύχηα λέγει, διὰ τὸ μετοχὴν τετυχηώς. τέταρτος δέ φησι παρακείμενος τοῦ φιλῶ, πεφίληκα. πρὸς ὃν ὅμηρος ἔγραψε τὸ, νεκύων κατατεθνηώτων ἐκ τοῦ τέθνηκα παρακειμένου. πέμπτος παρακείμενος ἐκ τοῦ πεφίληκα, ὁ πεφίληα δίχα τοῦ ἰῶτα. οὗ πρὸς ἀκολουθίαν τὸ, ἑστεότ' ἐν λίμνῃ, ἀπὸ τοῦ ἑστεὼς φησὶ μετοχῆς τοῦ στῶ ῥήματος. πολλάκις δέ φησιν ὑπαλλάττουσι καὶ ἐκτείνουσι διαφορὰν παρακειμένων, ἐκ τοῦ ε εἰς τὸ α. τὸ γοῦν ἕστεα, ἕστακα λέγουσιν. ἀφ' οὗ μετοχὴ ἑστακώς. τοῦτο δέ φησιν, ἡ μετάπτωσις ἐστὶ τοῦ ε εἰς α ἰωνικῶς, ἢ τοῦ η εἰς α. Κατὰ δὲ τὸ ἕστακα ἑστακώς, γίνεται καὶ δεδακὼς ἐκ παρακειμένου τοῦ δέδακα. οὕτω δὲ καὶ βεβακὼς μεμακὼς γεγακὼς καὶ ἄλλα. ἐν τούτοις δὲ ὁ αὐτὸς ἡρακλείδης ἐπὶ τὸ πεπαθυῖα διασαφῶν ὅπερ ἐν τοῖς ἑξῆς που κεῖται παρ' ὁμήρῳ, λέγει ὅτι τὰ ὑποτακτικὰ ὧν αἱ μετοχαὶ εἰς ὢν ὀξύτονοι διὸ τύχω τυχὼν εὕρω εὑρὼν, ὁμοίως τοῖς περισπωμένοις δεικτικοῖς κατὰ τὸν παρακείμενον κλίνονται. διὸ τετύχηκα εὕρηκα. ἐξ ὧν μετοχαὶ, τετυχηκὼς εὑρηκώς. οὐκοῦν καὶ τοῦ πάθω παθὼν κλίσις ὁμοία, πεπάθηκα πεπαθηκώς. θηλυκὸν, πεπαθηκυῖα. ὥσπερ δὲ λεληκηκὼς λεληκώς. γεγηθηκὼς γεγηθὼς ἰωνικῇ συγκοπῇ, οὕτω καὶ πεπαθηκὼς πεπαθώς. οὗ θηλυκὸν πεπαθυῖα. Σημείωσαι δ' ἐν τοῖς προειρημένοις, τὸ ἐν φωνῇ μόνῃ καὶ μὴ ἐν γραφῇ. ὃ δηλοῖ παρακείμενον φωνούμενον μὲν ἀκολουθίᾳ κλίσεως καὶ νοήσει μόνῃ, μὴ γραφόμενον δὲ, ὡς ἄχρηστον δηλαδὴ καὶ ἀνύπαρκτον ὡς ἡρακλείδης φησίν. Ἐπιστέον καὶ ὅτι λέγεται τὰ εἰρημένα πάσχειν ὁ τάνταλος, ἐπειδὴ ζῶν θεοῖς. τῶν ἀπορρήτων μετέδωκε τοῖς ὁμήλιξι. καὶ οὐ μόνον μυστηρίων τῶν ἐν λόγοις, ἀλλὰ καὶ ἀμβροσίας καὶ νέκταρος. τοιαῦτα δ' ἂν, λέγοιτο πάσχειν καὶ ἅπας ὁ φαντασιοκόπος ὢν καὶ ἐλπίσι κεναῖς ἐφ' οἷς οὐ χρὴ βοσκόμενος, ἢ μοχθῶν μὲν ἐπὶ χρυσαῖς ἐλπίσι καὶ καραδοκίᾳ κέρδους τινὸς καὶ μᾶλλον ἀγροικικώτερον. εἶτα ἐκπίπτων αὐτῶν ὅτε πρὸς τοῖς ἐλπιζομένοις γίνεται καὶ πρὸ χειρῶν ἔχει τὸ ἀγαθόν. καὶ ὁ τάνταλος δὲ, τοιοῦτός τις ἂν δόξειεν εἶναι. πρὸς οὐδέν τι τέλος χρηστὸν ἀεὶ ἐλπιδοκοπούμενος. τῶν δέ γε πλασμένων ἠωρῆσθαι αὐτὸν οὐρανοῦ μέσον καὶ γῆς, οἱ μὲν αἰτίαν τῆς κολάσεως εἶπον καὶ αὐτοὶ, τὸ προσεχῶς ῥηθεῖσαν. καὶ μάλιστα, τὸ ἀκόλαστον γλῶσσαν, διὸ καὶ μέσος κρέμαται. τῶν τε ἄνω ἀχρεῖς περὶ οὓς ἠδίκησε, καὶ μὴ δὲ τοῖς κάτω ζῶν οὓς φιλεῖν ἔδοξεν, ὡς ἂν ἐπίσης καὶ ἀμφοτέρων στέροιτο. καὶ εἰσὶ τοιοῦτοι, ὅσοι κακῆς ὑπολήψεως ἁλόντες, ὧν τε εἶχον πρότερον ἐξέπεσον, καὶ ὧν δὲ εἶχον ἐρωτικῶς. ἄλλοι δὲ φιλόσοφον γεγονότα τὸν τάνταλον δοξάσαι εἶπον μύδρον εἶναι τὸν ἥλιον καὶ μὴ σῶμά τι θεῖον καὶ γόνιμον ἀρρήτων δυνάμεων. ὅθεν ἡλίου χόλῳ τιμωρεῖσθαι λίθου δίκην καταφορᾷ, ἠρτημένου χρυσοῦ καὶ ὡς εἰ-

περὶ ἠλιώδους ἀλύσεως. ἡλίῳ γὰρ ἡ τοῦ χρυσοῦ ὕλη ἀνάκειται. ἵνα περὶ ὃ ἐσφάλη, ἐκεῖθεν εἴη καὶ τὸ δεινόν. ἄνωθεν δηλαδὴ καὶ διὰ ἠλιώδους ὕλης καὶ διὰ λίθον. ὃς δὴ ὁμοειδής τις τῷ μύδρῳ ἐστίν. ἐν δὲ τοῖς τοῦ Ἀθηναίου, κεῖται ὅτι φιλήδονος καὶ ὁ ἀρχαῖος γέγονε Τάνταλος. συνδιατρίβειν γὰρ θεοῖς, ἐξουσίας ἔτυχε παρὰ τοῦ Διὸς αἰτήσασθαι ὅτου ἐπιθυμεῖ. ὁ δ' ἀπολαύσεως ὢν ἀπλήρωτος, πρὸς τοῖς ἄλλοις μεγάλοις ᾔτει τὸ καὶ τὴν ζωὴν κατὰ τοὺς θεούς. ἐφ' οἷς ἀγανακτήσας ὁ Ζεύς, τὴν μὲν εὐχὴν ἐπετέλεσε διὰ τὴν ὑπόσχεσιν, ὅπως δὲ μηδὲν ἀπολαύῃ τῶν παρακειμένων ἀλλὰ διατελῇ ταραττόμενος, ὑπὲρ κεφαλῆς ἐξήρτησεν αὐτῷ πέτρον, δι' ὃν οὐ δύναται τυχεῖν οὐδενός. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ῥηθέντος ἀερίου Ταντάλου, καὶ ταντάλιζεσθαι παρὰ τραγικοῖς, τὸ σαλεύεσθαι καὶ σείεσθαι. ὅθεν τὸ, ταλάντοις ἐκταντα-λωθεὶς παρὰ Σωπάτρῳ, σκώπτειν βούλεταί τινα ὡς ἐκ πλούτου κατασειόμενον εἰς νοῦν διὰ τρυφήν. καὶ παροιμία δέ φασιν ἴσως ἐκεῖθεν τὸ, Ταντάλου τάλαντα. ἐπεὶ πλούσιός ποτε ἦν, ὡς δηλοῖ φασι Φιλήμων, εἰπών, Κροίσῳ λαλοῦσι καὶ Μίδᾳ καὶ Ταντάλῳ. ἢ καὶ ἀπὸ τῆς τοῦ ὀνόματος φασὶν ὁμοιότητος, ὡς ἀγαθίδες ἀγαθίδων, ἢ ἀγαθίδες ἀγαθῶν. λέγουσι δὲ οἱ τοιοῦτοι ὀνόματος ὁμοιότητα, τὴν ἐντανὶ παρήχησιν τοῦ Ταντάλου καὶ τοῦ ταλάντου. ὥσπερ δὴ παρηχεῖται καὶ τὸ, ἀγαθῶν ἀγαθίδες· περὶ οὗ εἴρηται ἀλλαχοῦ. ὁ δὲ τὸν Τάνταλον ὑποπτεύσας πρὸς τῇ δίνῃ τρυφῇ καὶ ὀπώραις χαίρειν, ἀστείως ἔλεγεν ὅτι Τάνταλος, οὐδὲ θανὼν ἀπαλλάττεται τῆς τούτων ἐπιθυμίας. ὑπὲρ ὃ κολάζων αὐτὸν θεὸς ποιῶν, καθάπερ οἱ τὰ ἄλογα τῶν ζώων θαλλοῖς ἄγοντες, τοιούτοις καρποῖς ἀκροβολίζεται αὐτὸν τῆς ἀπολαύσεως ὅτε τῆς ἐλπίδος ἐγγὺς ἔλθῃ. ὅτι δὲ καὶ φιλικώτατος αἰθέρι πως ἦν Τάνταλος, ὁ Φιλόστρατος ἱστορεῖ. ἐξ οὗ καὶ παροιμιωδῶς φασιν εὕρηται τὸ, ἡ Ταντάλου φιλοτησία πινέσθω. ἦν δὲ αὕτη, παρ' Ἰνδοῖς πόσις ἐν κρατηρίοις μεγάλοις. ἐξ ὧν ἐκεῖνοι καθεύδειν μέλλοντες ἔπινον, κιρνῶντες ἐπὶ τὰς φιάλας ὡς λέγεται. φασὶ δὲ, καὶ ὑπὲρ φιλότητος τὸ τοιοῦτον ἔθος εὑρῆσθαι τοῖς Ἰνδοῖς. καὶ πεποίηνται αὐτοῦ οἰνοχόον Τάνταλον. ὡς δηλαδὴ καὶ ἐκείνου οὕτως ὁσιουμένου τὸ φιλοτήσιον, ἢ ἐν τοῖς παρὰ θεοῖς εἶναι ἢ ἐν τῷ κατ' ἀνθρώπους βίῳ. Καὶ ὅρα περιώνυμον τοῦ Ταντάλου εἰ καὶ Ἰνδοῖς ἔγνωσται. εἰ δὲ καὶ τὸ Φρύγιον ὄρος ὁ Σίπυλος ἢ τὸ Σίπυλον ἐπέπεσεν αὐτῷ κατὰ Διὸς μῆνιν, ἔχει πάντως ἐντεῦθεν συγκρότησιν ἑρμηνείας τὸ ταντάλωθῆναι, κείμενον παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ, ἀντίπηπα δ' ἐπὶ γᾷ πέσε ταντάλωθείς. ἔχων τὸ τοῦ Ταντάλου πάθος. τὸ δὲ ἦν φασι, κατασεισθῆναι μάλιστα μὲν οὖν τὸ ἄνωθεν κάτω πεσεῖν κατὰ γῆς ἀντιτύπου. ἢ τῇ πτώσει, παρηκολούθησε καὶ ἐπίκρυψις ἐπικαταρραγέντος αὐτῷ τοῦ Σιπύλου. ὅπερ οὐκ ἐξ ἀνάγκης καὶ ὁ τοῦ Σοφοκλέους ἔπαθε Καπανεύς. ἐταντάλωθη γὰρ ἐκεῖνος, μόνῳ τῷ τῆς πτώσεως ἀντιτύπῳ, οὐ μὴν καὶ τῷ λόγῳ τῆς ἐπικρύψεως. ὅτι δὲ φαντασία ἦν καὶ τὰ ἐπὶ Σισύφῳ ῥηθησόμενα πλάσματι, δηλοῖ καὶ ὁ Ἀλκμὰν ἐν τῷ, ὁρέοντι μὲν οὐδὲν δοκέοντι δέ. ἔνθα ὅρα τὸ ὁρέοντι, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι τρίτῃ ὑποπέπτωκε συζυγίᾳ τὸ ὁρῶ. καὶ τὸ μὲν ὁράω ὡς βοάω, τέτριπται κοινότερον. ἔστι δὲ καὶ ὁρέω πολλαχοῦ. ἰδοὺ δὲ καὶ ὁρέω παρὰ Ἀλκμᾶνι οὗ μετοχὴ ὁρέων. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. Τὸ δὲ προσέπλαζεν, ἐκ τοῦ προσπελάζειν συγκέκοπται. ὁμώνυμον οὖν ἐντεῦθεν τὸ πλάζειν. τὸ μὲν, ἀντὶ τοῦ πελάζειν. τὸ δὲ, ἀντὶ τοῦ πλανᾶν. Τὸ δὲ στεῦτο, ἀντὶ τοῦ ἵστατο. χρησαμένου φασὶ τοῦ διασκευαστοῦ τῇ λέξει, παρὰ τὴν συνήθειαν τοῦ ποιητοῦ. ἐν Ἰλιάδι γὰρ, στεῦται δέ τι ἔπος ἐρέειν Ἕκτωρ, ἀντὶ τοῦ ὑπισχνεῖται. διαβεβαιοῦται. ἢ φαίνεται. ἔστι δὲ ὅμως καὶ τούτου θεραπεία ἐκ τοῦ ποιητοῦ. παρ' ᾧ ἐν Ἰλιάδι κεῖται τὸ στέωμεν ἀντὶ τοῦ σταθῶμεν. ὅθεν ὡς εἰκὸς στέτο καὶ πλεονασμῷ στεύετο, καὶ συγκοπῇ στεῦτο. Τὸ δὲ διψάων, ἐνταῦθα μὲν κυριολεκτεῖται. παρ' ἄλλοις δὲ καὶ αὐτὸ καὶ τὰ κατ' αὐτὸ, ἰσχυρὰν ἐπιθυμίαν μεταφορικῶς δηλοῦσιν. οἷον ἐν τῷ, ἰσχύειν κελεύω χεῖρα διψῶσαν φόνου. καὶ ἐν τῷ, διψῶ ἐμὴν χαρίσασθαι. καὶ ἐν τῷ, ὅταν οἶμαι δημοκρατουμένη πόλις ἡ δὴ Πλάτων φησὶν ἐλευθερίας διψήσασα, κακῶν οἰνοχόων προστατούντων τύχοι καὶ πορρωτέρω τοῦ δέοντος ἀκράτου μεθυσθῇ. ἐκ τοῦ τοιούτου διψᾶν, καὶ πολυδίψιον κατά τινας Ἄργος ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, τὸ πολυπόθητον. Ἐν δὲ τῷ, κύψει ὁ γέρων καὶ ἰθύσει ὁ γέρων, ἐμφατικῶς τὸ γέρων παρείληπται ὡς ἐν οἴκτῳ. Τὸ δὲ ἀναβροχέν, ἀντὶ τοῦ ἐρροφήθη, κατὰ ὀνοματοποιίαν καὶ μίμησιν ἔχει. τραχύτερον δὲ αὐτοῦ, τὸ ἀναβροχθεῖν. ἐξ οὗ καὶ ὁ βρόχθος καὶ τὸ βροχθίζειν. ὡς καὶ τὸ ῥοχθεῖν τραχυφωνότερον τοῦ ῥοθεῖν. τινὲς δὲ καὶ διὰ τοῦ υ γράφουσιν ἀναβρυχέν, καθ' ὁμοιότητα τοῦ βέβρυχεν. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐπεὶ ἡ ἀνὰ πρόθεσις κωλύειν δοκεῖ νοεῖν τὸ ἀναβροχὲν ἀντὶ τοῦ καταποθέν, ἐπάγει πρὸς ἑρμηνείαν τὸ, ἀμφὶ δὲ ποσσὶ γαῖα φαίνεται καὶ ἔτι μᾶλλον τὸ, καταζήνασκε δὲ δαίμων. τουτέστιν οὐχ ἁπλῶς γῆ ἐφαίνετο ἀλλὰ καὶ ξηρά. ὥσπερ ἐν τῷ, ὕδωρ ἀναβροχέν, περιττὴ κεῖται ἡ πρόθεσις. οὕτω γάρ ἐστιν ἀναπιεῖν εἰπεῖν τὸ καταπιεῖν. ἴσως δὲ καὶ διὰ τὸ πολλάκις τὴν τοιαύτην βρόξιν γίνεσθαι, ἐρρέθη τὸ ἀναβροχέν. κεῖται γὰρ μυριαχοῦ ἡ ἀνὰ πρόθεσις, ἐπὶ τοῦ πάλιν καὶ πάλιν τὸ αὐτὸ γίνεσθαι. Τοῦ δὲ ἀζήνασκε, πρωτότυπον μὲν ἄζω. παράγωγον δὲ ἀπ' αὐτοῦ τὸ ἀζαίνω. ἀφ' οὗ κατὰ δευτέραν παραγωγὴν τὸ ἀζηνάσκω λέξις, μόνοις ποιηταῖς χρήσιμος. κατακρῆθεν δὲ ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι, ἀντὶ τοῦ κατακάρηθεν ἤτοι κατὰ κεφαλῆς. Τὸ δὲ χέε καρπόν, διαψιλῆ ὀπώραν δηλοῖ, ὄμβρου δίκην γινομένης ὑπὲρ κεφαλῆς τοῦ Ταντάλου. Τὸ δὲ ὄγχναι καὶ ῥοιαὶ καὶ

ἐφ

ἐφεξῆς οἱ δύο στίχοι, ἐν τοῖς περὶ φαιάκων ἐγράφησαν. Τὸ δὲ ἰθύσα, δηλοῖ μὲν τὸ ὁρμήσῃ παρὰ χρῆμα ἐκ τοῦ θύω τὸ ὁρμῶ, ἐκτείνῃ δὲ τὴν ἄρχουσαν. γίνεται δὲ ἀπ' αὐτοῦ τὸ ἰθὺς καὶ εὐθύ, ἐπιῤῥήματα. ἴστεον δὲ καὶ ὡς πολλὴ διαφορὰ κῆπων ἀδώνιδος καὶ δένδρων ταντάλου. διὸ ἐκεῖνοι μὲν παροιμιακῶς ἐπὶ τῶν ἀκαρπῶν τίθενται. ἐκεῖνο δὲ, ἐπὶ τῶν ἀκάρπων καὶ ὠκυμόρων. κῆποι γὰρ ἀδώνιδος, φυτάρια ταχὺ ἀναθάλλοντα ἕως χύτρας ἢ ἀῤῥίχου. καὶ ὅλως, κοφίνου τινός. καὶ αὐτίκα ῥιπτούμενα κατὰ θαλάσσης καὶ ἀφανιζόμενα καθ' ὁμοιότητά τινα τοῦ κατὰ τὸν ὠκύμορον ἄδωνιν θανάτου. ὃς ἀνθήσας νεωτήσιον, ταχὺ ἀπηλλάγη κατὰ τὸν μῦθον καταβληθεὶς ὑπὸ ἄρεος. γυναῖκες δὲ τοὺς τοιούτοις τιμῶσαι κήπους, ὁσίους ἐπιταφίους ἀδώνιδι. Ὅτι ὁ σίσυφος περὶ οὗ καὶ ἡ ἰλιὰς δηλοῖ, θανὼν κατὰ μῦθον καὶ δόλῳ αὖθις ἀναβιοὺς, οὐκ ἤθελε κάτω ἐλθεῖν καθὰ συνέθετο, εἰ μὴ βαθὺ γῆρας λαβὼν αὐτὸν κατήγαγεν. ὅθεν κόλασιν εὗρεν ἐν ᾅδου. διὸ καὶ φαντάζεται αὐτὸν ὀδυσσεὺς ἐκεῖ, κρατερὰ ἄλγεα ἔχοντα, λᾶαν βαστάζοντα πελώριον ἀμφοτέρῃσιν. ἤτοι ὁ μὲν σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε, λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον. ἀλλ' ὅτε μέλλοι ἄκρον ὑπερβαλέειν, τότ' ἀποστρέψασκε κραταιὶς αὖθις. ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής. αὐτὰρ ὅγε, ἂψ ὤσασκε τιταινόμενος. κατὰ δ' ἱδρὼς ἔῤῥεεν ἐκ μελέων. κονίη δ' ἐκ κρατὸς ὀρώρει. πολλὰ δὲ τῶν τοιούτων ἐπῶν ἁρμόσοι ἂν καματηρῷ καὶ ἐπιμόχθῳ ἀνδρὶ, ὁποῖός τις ἔοικεν εἶναι ὁ σίσυφος. ἀνὴρ φαινόμενος ἐγχειρεῖν μὲν ἀεὶ μοχθηραῖς πράξεσι καὶ ὡς δι' εἰπεῖν ἀναγωγοῖς, μὴ ἀνύειν δὲ τὰ ἐγχειρούμενα διὰ τὸ δυσκατέργαστον. καὶ θέλειν μὲν εἶναι μεγαλουργὸς, μὴ ἔχειν δὲ τοῦ τοιούτου τέλους τυχεῖν, ἀλλὰ πονεῖν ἀπέραντα. διὸ καὶ φαντασίαις τοιαύτην ἐν ᾅδου πέμπει τοῦ βλέποντι. ὅτι δὲ κλεπτίστατος ἦν ἀνθρώπων, καὶ ὅτι βασιλικὸς ἀνὴρ, καὶ ὡς διαβάλλεται ὀδυσσεὺς ἐξ αὐτοῦ εἶναι. διὸ καὶ σισυφίδην αὐτὸν ὁ παρὰ τῷ σοφοκλεῖ χορὸς καλεῖ, ὃ καὶ λαερτιάδης λέγεται, πολλαχοῦ δηλοῦται. ὁ δὲ θάνατος αὐτοῦ καὶ ἡ αὖθις ἀναβίωσις, κρύψιν τινὰ δηλοῖ τοῦ ἀνδρὸς δολερὰν καὶ ἀνδρὶ κλέπτῃ πρέπουσαν. καθὰ καὶ ζάμολξις κατάγαιον φασὶν οἴκημα κατασκευάσας ὡς καὶ πυθαγόρας. καὶ ἀφανισθεὶς ἐκ θρακῶν αἰφνίδιος, τετάρτῳ ἔτει ἐφάνη, καὶ οἱ θρᾷκες αὐτῷ πάντα τὰ κατ' αὐτὸν ἐπίστευσαν. ὅτι καὶ ἦν εἰκὸς λογίσασθαι καὶ αὐτὸν τὸν σοφόκλειον, καὶ εἰπεῖν. τί γάρ με λυπεῖ τοῦθ' ὅταν λόγοισι θανὼν, ἔργοισι σωθῶ κἀξενέγκωμαι κλέος; εἰκὸς δὲ καὶ νόσῳ θανασίμῳ κάτοχον γενόμενον τὸν σίσυφον, εἶτα δὴ ἀνασφήλαντα, φήμην πέμψαι ὡς ἐξ ᾅδου πέφευγε. δῆλον δὲ καὶ ὅτι δωρικὸν ἅμα καὶ αἰολικὸν ὄνομα τὸ σίσυφος. σιοὺς μὲν γὰρ οἱ δωριεῖς φασὶ τοὺς θεούς. ὡς καὶ ὁ κωμικὸς δηλοῖ ἐν τῷ, ναὶ τὼ σιώ, ἀντὶ τοῦ νὴ τοὺς θεοὺς ἢ τὰς θεάς. σύφος δὲ, ὁ σοφὸς παρὰ αἰολεῦσιν. ὅθεν σίσυφος, ὁ θεόσοφος. καὶ εἰκὸς κορινθίων διαλέκτου εἶναι τὴν λέξιν. παρ' οἷς δωρίζουσιν, ἦρχεν ὁ σίσυφος. ὡς δὲ οἱ δωριεῖς ἔχαιρον καὶ αἰολίζοντες, δηλοῖ πίνδαρος ἀναμὶξ οὕτω ποιῶν, ἤτοι καὶ δωρικῶς γράφων καὶ αἰολικῶς. ὡς δὲ καὶ τὸν θάνατον ὁ σίσυφος ἔδησεν, ἐν τοῖς εἰς τὴν ἰλιάδα δεδήλωται. Τοῦ δὲ εἰρημένου σιοῦ, παράγωγον καὶ ὁ θίασος, καθὰ δηλοῖ ὁ δειπνοσοφιστής. λέγων, ὅτι ἔρανοί εἰσι κατὰ τοὺς πολλοὺς, αἱ ἀπὸ τῶν συμβαλλομένων εἰσαγωγαί, ἀπὸ τοῦ συνερᾶσθαί φασι καὶ συμφέρειν ἕκαστον. ἐκαλοῦντο δὲ καὶ θίασοι. καὶ οἱ συνιόντες ἐπὶ τὰ τοιαῦτα, ἐρανισταὶ καὶ συνθιασῶται. ἐκαλεῖτο δέ φασι θίασος καὶ ὁ τῷ διονύσῳ παρεπόμενος ὄχλος, ἀπὸ τοῦ θεοῦ ὃν σιὸν ἐκάλουν οἱ λάκωνες. οἱονεὶ σίασος, καὶ τροπῇ θίασος. καθὰ καὶ ὁ βρυχασμὸς ὡς μυχασμός. καὶ τροπῇ ὁμοίᾳ βρυχηθμός. οὕτω δὲ καὶ ὠρύω ὠρυσμὸς, ὡς ῥύω καὶ ξύω ῥυσμὸς καὶ ξυσμός. καὶ μεταβολῇ ὁμοίᾳ τοῦ σ εἰς θ, ὠρυθμὸς παρὰ κωμικῷ. Ὅρα δ' ἐν τοῖς ῥηθεῖσι, τὸ συνερᾶσθαι, καινὸν ὄν. καὶ ἴσως ἀπ' αὐτοῦ γίνεται κατ' ἐναντίαν, τὸ ἐξερᾶν οὗ πλείων χρῆσις. ἔτι δὲ καὶ τὸ συμφέρειν, γνησίως ῥηθὲν καὶ δηλοῦν τὸ συνάγειν. ὅπερ ἐπὶ βαστάγματος, συνδιαφέρειν λέγεται. ἀφ' οὗ τροπικῶς εἴρηται τὸ, συνδιαφέρει ὁ δεῖνα τῷ δεῖνι τὴν ἀρχήν. ἔτι ὅρα καὶ τὸ, αἱ ἀπὸ τῶν συμβαλλομένων εἰσαγωγαί, ὅπερ ἐστὶ περίφρασις τοῦ, αἱ συμβολαί, αἱ συμποσιακαὶ δηλαδή. ὧν δήλωσις καὶ ἐν τῇ α ῥαψῳδίᾳ τίθεται. Τὸ δὲ λᾶαν βαστάζειν καὶ τὸ ὠθεῖν, ἐοίκασιν ἀντικειμένως ἔχειν. βαστάζεται μὲν γὰρ, τὸ φερόμενον. ὠθεῖται δὲ, τὸ ἀπὸ τῶν κάτω ἐπὶ τὰ ἄνω βιαζόμενον. πῶς οὖν τὸν αὐτὸν λίθον καὶ βαστάζει καὶ ὠθεῖ ὁ τάνταλος; ἔστι δὲ εἰπεῖν ὡς ἴσως εἰς μὲν τὸν λόφον, ὠθεῖ. ὅτε δὲ κατακυλισθεὶς ὁ λίθος ἀποστραφῇ πέδονδε, τότε βαστάζων αὐτὸν ἕως τῶν ποδῶν τοῦ λόφου, εἶτα πάλιν ὠθεῖ ἄνω. Τὸ δὲ σκηρίπτεσθαι ἀφ' οὗ συγκοπὴν τὸ σκήπτεσθαι ποιεῖ τὸ σκῆπτρον καὶ τὸ σκιπάνιον, ἀντερείδειν δηλοῖ. Τὸ δὲ λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον, ἐπαινεῖται χάριν τῆς συνθήκης. ἐμφαίνει γὰρ τὴν δυσχέρειαν τοῦ τῆς ὠθήσεως ἔργου, τῇ τῶν φωνηέντων ἐπαλληλίᾳ. δι' ὧν ὀγκουμένων τὸ στόμα, οὐκ ἐᾶται τρέχειν ὁ λόγος. ἀλλ' ὀκνηρὰ βαίνει συνεξομοιούμενος τῇ ἐργωδίᾳ τοῦ ἄνω ὠθεῖν. ἀμέλει τὸ, ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδὴς, ἀχάλινον ὂν καὶ διὰ τοῦτο τροχαστικὸν τῇ φράσει, τὸ εὐπετὲς δηλοῖ τῆς τοῦ λίθου καταφορᾶς. λᾶας δὲ οὐ μόνον λίθος ἐνταῦθά τε καὶ ἀλλαχόθι μυριαχοῦ κλινόμενος λάαος καὶ κατὰ κρᾶσιν λᾶος, ἀλλὰ καὶ ἦλιδος ἐπίνδον κατὰ τοὺς παλαιούς. οὗ μέμνηται καὶ λυκόφρων κατὰ κρᾶσιν ἐν τῷ, καὶ λᾶν πορθεῖ. λόφος δὲ, δῆλον ὡς οὐ μόνον γῆς ὕψος, ἀλλὰ καὶ μέρος ποτὲ τραχήλου ζώου. ἐξ οὗ καὶ

καταλοφάδεια ὡς καὶ προειλέχθη, ἀντὶ τοῦ κατὰ τοῦ τραχήλου. ὅθεν καὶ λοφοῦσθαι φασὶ κυρίως τὸ ἐφεθίσθαι ἄχθος τι ἐπὶ τοῦ τραχήλου, ἐκ μεταθέσεως δηλαδὴ τῆς ἀρχούσης ὡς καὶ ἐν ἰλιάδι γέγραπται. ἄκρον δὲ ὑπερβαλεῖν, τὸ ὑπὲρ ἄκρον λόφον ῥῖψαι τὸν λίθον, τουτέστιν ἐπὶ τὸ ἐκεῖθεν μέρος τοῦ λόφου. καὶ ἔστιν ἡ μεταφορὰ ἐκ τῶν ἀκοντιζόντων καὶ τῶν τοιούτων. οἳ κατ' ἐπίτασιν βολῆς, ὑπερβάλλουσι τὸν σκοπόν. Τὸ δὲ κραταιΐς, ἐπίρρημά ἐστιν ἀντὶ τοῦ κραταιῶς. ἀναλογεῖ δὲ τῷ λικριφὶς καὶ τοῖς τοιούτοις. γράφεται δὲ καὶ ἐν δυσὶ λέξεσι, κραταιῒ ἴς, ἤγουν ἡ κραταιὰ ἰσχὺς τοῦ λίθου. εἰ δὲ ἵνα λέγῃ ἐπὶ λίθου περιπτικωτέρας, καινὸν οὐδέν. ἔγγε καὶ ἀναιδῆ τὸν τοιοῦτον λέγει, ἐκ τῶν ἐμψύχων καὶ τοῦτο μεταγαγών. εἰ δὲ τὸ μακρὸν α τοῦ κραταιὰ ἐξέθλιψε, καινὸν οὐδὲ αὐτὸ τάγε εἰς ποίησιν. ἐνθυμητέον γὰρ ἐνταῦθα δίχα μυρίων ἄλλων, καὶ τὸ, ἐάν χρεὼ ἦ. ἤγουν ἡ χρεία ὑπάρχει. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ὁ τὴν ὀδύσσειαν παραφράσας καλὸς ῥήτωρ, τὸ, κραταιῒ ἴς, οὐ φιλεῖ. ἐθέλει δὲ ἡ κραταιῒς γράφεσθαι, ἢ ... ἀλλὰ κραταιῒς ὥς τινα τῶν ἀντιγράφων φέρει. γράφει γὰρ οὕτως. Ὁ σίσυφος ἐώθει πρὸς τὸν ὦμον, πέτρον μέγαν καὶ ἐμβριθῆ. χαλεπωτάτην δὲ καὶ οὗτος αὖ συμφορὰν διετέλει. κυλινδεῖν γὰρ ἦν ἀνάγκη αὐτῷ πρός τινα ὄρθιον καὶ ὑψηλὸν λόφον ἄκρον, τὸν λίθον. καὶ ἐποίει τοῦτο, τοῖς ποσὶ καὶ ταῖς χερσὶ γλίσχρως καὶ χαλεπῶς ἀντιλαμβανόμενος ὡς δὴ ὑπερκυλίσων τὰ ἄκρα εἰς τὸ ἐπέκεινα. ὁπότε δὲ ἐγγυτάτω γένοιτο τῇ ἐλπίδι κατεργάσασθαι τοῦτο, δαίμονος ἰσχὺς ὀνόματι κραταιῒς, ὑποφέρεσθαι ἐποίει κάτω τὴν πέτραν ἀποστρέψασα. Τὸ δὲ τιταινόμενος, σχῆμα ὠθοῦντος δηλοῖ. ὃς χερσί τε καὶ ποσὶ τιταίνει βιαζόμενος τὸ ὠθούμενον. Ὅρα δὲ φανερὰν καὶ ἐνταῦθα διαφορὰν τοῦ κυλίειν καὶ τοῦ ὠθεῖν. ὠθεῖται μὲν γὰρ, λίθος κάτωθεν ἄνω, κυλίνδεται δὲ, ἀνάπαλιν. ὁ δὲ καταρρέων ἱδρὼς, φάντασμα καὶ αὐτὸς καὶ οὐκ αὐτόχρημα ἱδρώς.

Ὅτι ἐκ τοῦ γνωρίμου ἀγαμέμνονος ὀδυσσεὺς ἀρξάμενος λαλεῖν τὰ περὶ ἡρώων, εἰς τὸν αἰδεσιμώτατον ἡρακλέα παύει τὸν λόγον. ὃν καὶ σκιαγραφεῖ ἐν ᾅδου, δεινόν. καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτο ἐοικότα νυκτί. καὶ δεινὸν παπταίνοντα. καὶ τόξον ἔχοντα γυμνὸν ὡς καὶ δοκεῖν βαλεῖν ἄν. καὶ τελαμῶνι χρώμενον, ὃς τῷ ἡρακλεῖ συνεξηγρίωτο οἷς ἔφερε δεινοῖς ποικίλμασιν, ἵνα φαντάζοιτο καὶ αὐτὸς καθ' ἣν ἐν ζώσιν εἶχε σμερδαλεότητα. διαβάλλουσι δὲ καὶ τὸν τοιοῦτον τόπον οἱ ὁμηρομάστιγες, διὰ τὸ εἰπεῖν τὸν ποιητὴν ὅτι τὴν ἥβην ἔχει τὴν διὸς καὶ ἥρας θυγατέρα κατὰ τὸν μῦθον. καὶ ὅτι εἴδωλον μὲν αὐτοῦ ἐν ᾅδου, αὐτὸς δὲ σὺν θεοῖς αἰεὶ τέρπεται. καὶ ὅτι ὁπλοφορεῖ ὡς ἐρρέθη. καὶ ὅτι αὐτίκα ἰδὼν τὸν ὀδυσσέα, λαλεῖ πρὶν πιεῖν αἵματος. ἀλλὰ τοῦτο μὲν, λυθείη ἂν διὰ τοῦ νοηθῆναι ὡς κατὰ τὸ σιωπώμενον πιεῖν. πρὸς δὲ τὰ ἄλλα ὅσα φασὶν ἐκεῖνοι, ὅτι δηλαδὴ οὐκ ἂν πιθανῶς λέγοι τὴν ἥβην ἡρακλέος γυναῖκα ἣν ὁ μῦθος θεοῖς φησι παρθένον οὖσαν οἰνοχοεῖν. καὶ πῶς οἷόν τε τὸν αὐτὸν ἐν ᾅδου τε εἶναι καὶ ἐν οὐρανῷ. καὶ ὡς οὐδὲ πιθανὸν οὐδὲ τὸ τοιαύτην ἔχειν σκευήν. καὶ τοιαῦτά τινα ἐγχειροῦντες ἕτεροι λυτικῶς ὡς αὐτοὶ ἐθέλουσι. σημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ, ὅτι δὲ διάφοροι ἡρακλέες ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, ὧν εἷς καὶ ὁ διὸς καὶ ἀστερίας. ὅς φασι πορευόμενος εἰς λιβύην, ἀνῃρέθη μὲν ὑπὸ τυφῶνος. ἰόλαος δ' αὐτῷ προσενεγκόντος ὄρτυγα, ὀσφρανθεὶς ἀνεβίω. ἔχαιρε γάρ φασι καὶ περιῶν τῷ ζώῳ τούτῳ. καὶ ὅτι ἐνταῦθα μόνον παρὰ τῷ ποιητῇ, θεὸς ἡρακλῆς πέπλασται. παρατηροῦσι δὲ τῷ εἰρημένῳ περὶ ὄρτυγος λόγῳ, ὅτι καὶ ὀρτύγιον λέγεται παρὰ τοῖς κωμικοῖς ὑποκοριστικῶς. ἡ χρῆσις τὸ, τί σὺ ποιεῖν δύνασαι ὀρτυγίου ψυχὴν ἔχων. φράζει δὲ τὸν περὶ ἡρακλέος τόπον ὁ ποιητὴς, οὕτω. εἰσενόησα βίην ἡρακληείην. εἴδωλον. αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι τέρπεται ἐν θαλίῃς. καὶ ἔχει καλλίσφυρον ἥβην παῖδα διὸς μεγάλοιο καὶ ἥρης χρυσοπεδίλου. ἀμφὶ δέ μιν κλαγγὴ νεκύων ἦν οἰωνῶν ὥς, πάντοσ' ἀτυζομένων ἤτοι ταρασσομένων. ὁ δ' ἐρεμνῇ νυκτὶ ἐοικώς. γυμνὸν τόξον ἔχων καὶ ἐπὶ νευρῆφιν ὀϊστόν. δεινὸν παπταίνων. αἰεὶ βαλέοντι ἐοικώς. σμερδαλέος δέ οἱ ἀμφὶ περὶ στήθεσσιν ἀορτὴρ, χρύσεος ἦν τελαμὼν, ἵνα θέσκελα ἔργα τέτυκτο. ἄρκτοι τ' ἀγρότεροί τε σύες χαροποί τε λέοντες, ὑσμῖναί τε μάχαι τε, φόνοι τ' ἀνδροκτασίαι τε. εἶτα ἐπισημαινόμενος καινόν τι καὶ ἐπιτυχὲς σχῆμα τὸν ἀορτῆρα εἶναι, φησί. μὴ τεχνησάμενος μηδ' ἄλλό τι τεχνήσαιτο, ὃς κεῖνον τελαμῶνα ἑῇ ἐγκάτθετο τέχνῃ. τουτέστιν. ὃς ἐκεῖνον τὸν τελαμῶνα ἐποίησε, τοῦτο γάρ ἐστι περιφραστικῶς τὸ, ἑῇ ἐγκάτθετο τέχνῃ, ἐκεῖνος τεχνήσαιτο ἤτοι ἐτεχνήσατο αὐτὸν, μὴ τεχνησάμενος μηδ' ἄλλο τι. τουτέστιν οὐδὲν ἄλλο διὰ βίου ποιήσας ἔργον ἀλλ' ἢ μόνον ἐκεῖνον. ἢ καὶ ἄλλως, οὐδὲν ἕτερον τοιοῦτον ἔργον τεχνησάμενος. ὡς εἴ τις φασὶν εἴποι ὅτι φειδίας ποιήσας τὸν δία, τοιοῦτον οὐδὲν ἄλλο τῇ ἑαυτοῦ τέχνῃ ἐγκατέθετο. Ἕτεροι δὲ τὸν λόγον εἰς ἀρὰς δεξάμενοι σχῆμα, φασὶν ὡς μὴ γένοιτο τῷ τεχνησαμένῳ τὸν τελαμῶνα ἐκεῖνον ἄλλό τι τεχνήσασθαι. ὃς οὕτω σμερδαλέον καὶ φοβερὸν πρᾶγμα ἐσκεύασεν. ἢ μᾶλλον, μὴ ὁ τεχνησάμενος, ποιήσοι τι ἕτερον ἔργον. ὃς περὶ ἓν μόνον ἐκεῖνον τὴν τέχνην ἀνάλωσε καὶ οὐ πολλοὺς τοιούτους ἀσχοληθεὶς ἐτεχνήσατο. καὶ ἔστι τὸ μὴ τεχνησάμενος μηδ' ἄλλό τι τεχνήσαιτο, περιττότητα ἔχον τοῦ ὡς ἀπαγορευτικοῦ ἐπιρρήματος. ὤφειλε γὰρ εἰπεῖν, μὴ τεχνησάμενος ἄλλό τι. ἢ τεχνησάμενος μηδ' ἄλλό τι δέ, τὴν ἄκραν ἐμφαῖνον ἀπαγόρευσιν, ἐδίπλασε τὸ μὴ, καθ' ὁμοιότητα τοῦ, οὐδὲ φρύαιτος ὗος, καὶ τῶν τοιούτων τινὲς δὲ τὸν τοιού-

των

τὸν στίχον, δυσὶ κόμμασι μερίσαντες, τὸ μὲν πρῶτον, ἐλλειπτικῶς νοοῦσι. τὸ δὲ δεύτερον, ἁπλῶς. ἵνα ᾖ, μὴ τεχνησάμενος εἴη, μηδ᾽ ἄλλο τι τεχνήσαιτο. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ, μὴ μνηστεύσαντες μηδ᾽ ἄλλοθ᾽ ὁμιλήσαντες καὶ ἐκεῖνο γάρ τινες, στιγμὴν ὑπὸ τῷ μὴ μνηστεύσαντες ἰδίᾳ καὶ ἑξῆς. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐν μὲν τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἡρωικοῖς προσώποις, τοῖς ἀπὸ τοῦ ἰδεῖν ἐχρήσατο ῥήμασιν ὁ ποιητής. δι᾽. τὰς δεῖνα ἴδον. ἢ εἰσεῖδον. ὁμοίως καὶ τὸν δεῖνα. ἐπὶ δέ γε ἡρακλέος καὶ ὠρίωνος, τὸ εἰσενόησα εἶπε. καὶ ὅτι καθὰ περὶ τὸν ἀγαμέμνονα ψυχαὶ ἄλλαι ἀγηγέρατο ὅσαι ἅμα αὐτῷ ἔθανον, καὶ τῷ πελωρίῳ δὲ ὠρίωνι θῆρες οὓς αὐτὸς κατέπεφνεν, οὕτω καὶ περὶ τὸν ἡρακλέα, τρόπον μέντοι ἄλλον, θῆρες φαίνονται, οὐ παρ᾽ αὐτοῦ πεσόντες, ἀλλὰ τῷ παρ᾽ αὐτῷ τελαμῶνι σκιαστικῶς ἐμφαινόμενοι. Καὶ ὅτι τὸ, ἐρεμνῇ νυκτὶ ἐοικὼς καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ, βαλέοντι ἐοικὼς, χρήσιμον εἰς τὴν ἀπειλοῦμενον ἀτέλεστα. καθὰ καὶ τὸ τοῦ ἡρακλέος ἐν ἅδου εἴδωλον, οὐκ εἶχε βλάπτειν εἰ καὶ βαλέοντι ἐῴκει. σπαταλῶντα δέ τινα δηλοῖ τὸ, αὐτὸς δὲ τέρπεται ἐν θαλίαις καὶ ἔχει καλλίσφυρον ἥβην. Τὸ δὲ βίην ἡρακληείην, εἴδωλον. ἣν μὲν ἂν κοινὸν εἴπερ ἔγραφε, βίης ἡρακλέος εἴδωλον. ὡς δὲ νῦν κεῖται, ὁμηρικόν ἐστι καὶ ἀττικόν. πλείστας μὲν στιζομένης ἐν τῷ, βίην ἡρακληείην. εἶτα πρὸς σαφήνειαν ἐπαγομένου τοῦ εἴδωλον. ἵνα μὴ νοοῖτο ἄρτι. ἡρακλῆς αὐτὸς ἐκεῖνος, ἀλλὰ τὸ αὐτοῦ εἴδωλον, ὡς τοῦ μὲν σώματος, καυθέντος κατὰ τὴν τραχινίαν οἴτην. τῆς δὲ ψυχῆς, ἄνω οὔσης. τοῦ δὲ εἰδώλου, περὶ τὸν ἅδην. οὗ καταπαίζει εὐφυῶς ὁ λουκιανός. ἡ δὲ ἥβη ἀλληγορικῶς διὸς καὶ ἥρας λέγεται, διὰ τὸ ἀκάματον καὶ ἀεὶ ἀκμάζον τῶν στοιχείων εἰς ἅπερ ἀλληγορεῖται ἥρα καὶ ζεύς. ἀπὸ ἥβης δὲ οὐ ταύτης τῆς μυθικῆς οὐδὲ μὲν τῆς καθ᾽ ἡλικίαν, ἀλλὰ τῆς κατὰ μέρος σωματικὸν ὅθεν καὶ τὸ ἐφήβαιον. ἔτι δὲ καὶ τὸ ἡβυλλιᾶν παρὰ τῷ κωμικῷ, ἔπαιξέ τις τῶν παλαιῶν ἐξ ἀφορμῆς τῆς κατὰ τὴν μῦθον ἥβης, οὕτως. ἐκαυχήσατό τις, φιλεῖν τράχηλον γυναικὸς καὶ στήθους καὶ ὀμφαλόν. καὶ αὐτὸς μὲν, οὕτως ἔφη. ὁ δὲ ἀκούσας, εἶπεν ὡς πονηρὸν τοῦτ᾽ ἴδη. καὶ γὰρ ὁ ἡρακλῆς, ἀπὸ τῆς ὀμφάλης ἐπὶ τὴν ἥβην μετεβιβάσθη. νεκύων δὲ κλαγγὴν οἰωνῶν ἐνταῦθα εἰπὼν ὡς οἰωνῶν, ἐρεῖ ἀλλαχοῦ τετριγμὸν ψυχῶν τῶν ἐν ἅδου οἷα νυκτερίδων, ὡς ἐκεῖ φανεῖται. Τὸ δὲ ἐοικὼς οὕτω. καίριον, ὥς τι δὶς αὐτὸ εἶπεν ἐν τῷ, νυκτὶ ἐοικὼς, καὶ βαλέοντι ἐοικώς. ἔνθα καὶ κάλλος ἐστίν. ὡς ἐν τέλει στίχων, κειμένων τῶν τοιούτων μετοχῶν. γυμνὸν δὲ τόξον λέγει, τὸ ἔξω γωρυτοῦ. ἀορτὴρ δὲ καὶ τελαμὼν, ταυτά εἰσι κατὰ πολυωνυμίαν ὡς καὶ ὁ ποιητὴς δηλοῖ εἰπών, ἀορτήρ. εἶτα πρὸς ἑρμηνείαν ἐπαγαγὼν τὸ, χρύσεος τελαμών. γίνεται δὲ ὁ ἀορτὴρ, παρὰ τὸ ἀείρω τὸ κρεμῶ καὶ μετεωρίζω. καὶ δηλοῖ τὴν κρεμαστῆρα τοῦ ξίφους. Σύες δὲ ἀγρότεροι, πρὸς διαστολὴν τῶν οἰκοτραφῶν σιάλων. χαροποὶ δὲ λέοντες, οἱ τοιούτους ἔχοντες τοὺς ὀφθαλμούς. χρώματος δὲ ὀφθαλμῶν δηλωτικὸν καὶ τὸ χαροπὸν, λεγόμενον καὶ ἐπὶ παρδάλεων. ἀπὸ δὲ τῆς τοιαύτης χαροπότητος, καὶ χάρων ὁ λέων ἐν ῥητορικῷ κεῖται λεξικῷ, ἐκεῖνο δὲ, ἴσως καὶ κατ᾽ ἀντίφρασιν. μᾶλλον γὰρ φοβερὸς ὁ λέων καὶ οὐ χαρὰν ποιῶν. ἤδη δὲ καὶ κατὰ τὸ θανατοποιόν. ἐπεὶ καὶ ὁ χάρων ἐν ἅδου διακονεῖ. Τὸ δὲ ὑσμῖναί τε μάχαι τε, ταυτά εἰσιν. ὥσπερ καὶ τὸ, φόνοι τ᾽ ἀνδροκτασίαι τε. Τὸ δὲ ὃν ἐγκάτθετο τέχνῃ, δηλοῖ μὲν ὡς ἐῤῥέθη κατὰ περίφρασιν τὸ ἐτεχνήσατο. πάνυ δὲ καλῶς ἐνταῦθα ἔχει τὸ ἐγκατέθετο, διὰ τὸ μὴ ῥᾷον ᾗ ἀπόνως κατασκευάσασθαι τὸν ἀορτῆρα, ἀλλὰ κειμηλιωθῆναι δι᾽ εἰς χρονίαν κατασκευήν.

Διογενὲς λαερτιάδη πολυμήχαν᾽ Ὀδυσσεῦ.
Ἆ δεῖλ᾽ ἦ τινα καὶ σὺ κακὸν μόρον ἡγηλάζεις,
Ὅν περ ἐγὼν ὀχέεσκον ὑπ᾽ αὐγὰς ἠελίοιο;
Ζηνὸς μὲν πάϊς ἦα κρονίονος, αὐτὰρ ὀϊζὺν
Εἶχον ἀπειρεσίην. μάλα γὰρ πολὺ χείρονι φωτὶ
Δεδμήμην. ὅδε μοι χαλεποὺς ἐπετέλλετ᾽ ἀέθλους.
Καί ποτέ μ᾽ ἐνθάδ᾽ ἔπεμψε κύν᾽ ἄξοντ᾽. οὐ γὰρ ἔτ᾽ ἄλλον
Φράζετο τοῦδέ τί μοι χαλεπώτερον εἶναι ἄεθλον.
Τὸν μὲν ἐγὼν ἀνένεικα καὶ ἤγαγον ἐξ ἀΐδαο,
Ἑρμείας δέ μ᾽ ἔπεμψεν ἰδὲ γλαυκῶπις ἀθήνη.
Ὣς εἰπὼν, ὁ μὲν αὖτις ἔβη δόμον ἄϊδος εἴσω.
Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἔμπεδον εἴ τις ἔτ᾽ ἔλθοι
Ἀνδρῶν ἡρώων, οἳ δὴ τοπρόσθεν ὄλοντο.
Καί νύ κ᾽ ἔτι προτέρους ἴδον ἀνέρας οὓς ἔθελόν περ,
Θησέα, Πειρίθοόν τε, θεῶν ἐρικυδέα τέκνα.

Οἶδε ὁ ποιητής τι καὶ ὁ ὀδυσσεὺς, ὁ μὲν συνιστῶν παραφαίνειν ἑαυτὸν ὡς ἡρακλέους ἆθλον μικροῦ ἀνύσαντα καὶ τῶν ἡρακλέος ἄθλων τὸν δυσκατεργαστότερον, ὁ δὲ, τὸ ἄπιστον τῆς εἰς ἅδου καθόδου τοῦ ὀδυσσέως θεραπεύων ῥητορικῷ νόμῳ δι᾽ ὁμοίου δείγματος ὡς μηκέτι καινὸν ὂν τὸ κατὰ τὸν ὀδυσσέα εἰ καὶ ἄλλοτε τοιοῦτον τι γέγονε, πλάττουσι τὸν ἡρακλέα ἐν ἅδου, ὡς ἔγνω τὸν ὀδυσσέα, καὶ διογενῆ καὶ πολυμήχανον ὀνομάσας, προσφωνεῖ οὕτως. ἆ δεῖλ᾽. ἤδη τινὰ καὶ σὺ κακὸν μόρον ἡγηλάζεις ὅν περ ἐγὼν ὀχέεσκον ὑπ᾽ αὐγὰς ἠελίοιο; ζηνὸς μὲν

φημι παῖς ἦν κρονίονος. αὐτὰρ ὀϊζὺν εἶχον ἀπειρεσίην. μάλα γὰρ πολὺ χείρονι φωτὶ δεδμήμην. ὁ δέ μοι χαλεποὺς ἐπετέλλετ᾽ ἀέθλους. ὃ δὲ ἔχει τις λέγειν ἀγαθὸς ἀνὴρ ὑποτεταγμένος χείρονι τινὶ, ὃ δὲ ἐπιτασσόμενος ὑπ᾽ ἐκείνου ἐπιφέρει. καὶ ποτέ μ᾽ ἐνθάδ᾽ ἔπεμψε κύν᾽ ἄξοντα, οὐ γὰρ ἔτ᾽ ἄλλον φράζετο τοῦ δέ τι μοι κρατερώτερον εἶναι ἄεθλον.

Ἀλλὰ πρὶν ἐπὶ ἔθνε᾽ ἀγείρετο μυρία νεκρῶν,
Ἠχῇ θεσπεσίῃ ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ᾕρει,
Μή μοι γοργείην κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου
Ἐξ ἄϊδος πέμψειεν ἀγαυὴ Περσεφόνεια.
Αὐτίκ᾽ ἔπειτ᾽ ἐπὶ νῆα κιὼν, ἐκέλευον ἑταίρους
Αὐτούς τ᾽ ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
Οἱ δ᾽ αἶψ᾽ εἴσβαινον, καὶ ἐπὶ κληῗσι κάθιζον.
Τὴν δὲ κατ᾽ ὠκεανὸν ποταμὸν φέρε κῦμα ῥόοιο.
Πρῶτα μὲν εἰρεσίῃ, μετέπειτα δὲ κάλλιμος οὖρος.

τὸν μὲν ἐγὼν ἀνένεικα, τὸν κύνα δηλαδὴ κέρβερον, καὶ ἤγαγον ἐξ ἀΐδαο. ἑρμείας δέ μ᾽ ἔπεμψεν ἠδὲ γλαυκῶπις ἀθήνη. Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ἡρακλῆς ὡς καὶ ἐν ἰλιάδι δηλοῦται, εἰς φιλόσοφον ἄνδρα ἐκλαμβάνεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς. διὸ καὶ οὐκ ἀπῃθάνον ὀδυσσεία τε καὶ ἡρακλεία φιλοσοφίας τροφίμους ἄνδρας, τὰ αὐτὰ ποιεῖν ἐνεργήμασι. ὅθεν καὶ καθὰ τῶν ὀδυσσέως ἄθλων τὰ πλείω κατορθοῖ, δι᾽ ἃ καὶ τοὺς κακλώπους ἀπολέλυται, συμπράξαντός τι καὶ τοῦ ἑρμοῦ, οὕτω καὶ τὸν ἡρακλῆ ἀθηνᾶ πέμπει καὶ ἑρμῆς, ἀνάξοντα τὸν θρυλούμενον κέρβερον. οὗ ἡ ἀλληγορία ἑτέρωθι κεῖται. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, ἃ δειλὲ καὶ ὦ δειλοὶ, πολλαχοῦ κείμενον, πολλάκις καὶ ἐλεεινὸν τὶ δηλοῦν βούλεται. Ἠγηλάζειν δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, τὸ διώκειν. ἄγειν. φυγαδεύειν. πορθεῖν. ἵνα ᾖ τὸ, κακὸν μόρον ἡγηλάζεις, ἀντὶ τοῦ κακὴν τύχην ἄγεις. καὶ τὸ πάγχυ κακὸν ἡγηλάζει, ἀντὶ τοῦ ὁδηγεῖ. ἄγει. πρωτότυπον δὲ αὐτοῦ, τὸ ἄγειν καὶ τὸ ἐλᾶν. ὅθεν ἀγηλατεῖν. καὶ κατὰ παραγωγὴν, ἀγηλάζειν. καὶ κατὰ τροπὴν, ἡγηλάζειν. διὸ οὐδὲ δασύνεται ἡ ἀρχουσα. ἐκ τοῦ ἄγειν γάρ. χρήσιμον δὲ εἰς τοῦτο καὶ τὸ ἀγηλατεῖν παρὰ σοφοκλεῖ. ἐκεῖνο μέν τοι, καὶ δασύνεται παρὰ τὸ ἄγος. Τὸ δὲ ὀχέεσκον, ἀντὶ τοῦ ὤχεον ἤτοι ἔφερον. ἐβάσταζον. καὶ ἔστι τὸ, κακὸν μόρον ἡγηλάζειν ἤγουν ἄγειν καὶ κακὸν μόρον ὀχεῖν ἀντὶ τοῦ φέρειν, ταυτόσημα. Τὸ δὲ κρονίονος ἐκτείνει μὲν καὶ ἐνταῦθα κατὰ ἀναχρονισμὸν τὴν προπαραλήγουσαν, συστέλλει δὲ τὴν παραλήγουσαν. ὡς δὲ πολὺ χείρων ἡρακλέος ὁ ἐπιτάσσων αὐτῷ εὐρυσθεὺς, καὶ ὅπως τοῦτο συνέβη, ἡ ἰλιὰς δηλοῖ. Τὸ δὲ ἐπιτέλλεσθαι, διφορεῖται. λέγεται γὰρ ποτὲ καὶ ἐπιτέλλειν ἐνεργητικῶς. Τὸ δὲ ἔπεμψε, δὶς ἐνταῦθα λεχθὲν, διαφόρως εἴρηται. εὐρυσθεὺς μὲν γὰρ πέμπει ἤτοι συστέλλει τὸν ἡρακλέα. ἑρμῆς δὲ καθ᾽ ὁδηγίαν πέμπει. δὶς δὲ καὶ τὸ ἔτι ἐνταῦθα εἶπεν, ἐν τῷ, οὐ γὰρ ἔτι ἄλλον φράζετο τοῦ δ᾽ ἔτι κρατερώτερον ἄεθλον, πλεοναστικῶς τοῦτό γε ποιήσας καὶ οὐ κατά τινα διαφοράν. Τὸ δὲ ἀνένεικα, ἀντὶ τοῦ ἀνήνεγκα. λέγεται δὲ τὸ αὐτὸ, ἀνενείκασθαι, ὅτι καὶ δηλοῖ τὸ ἀνελθεῖν. ὡς τὸ, ἀνενείκαντο εἰς τὸ κωρύκιον παρὰ ἡροδότῳ. ἴσως δὲ, καὶ τόπι ἀνακομιδήν τινα δηλοῖ ὡς καὶ τὸ, ἐς σπάρτην ἀνενείκαντο καὶ αὐτοὶ ἀνέβησαν. τοιοῦτον δέ τι καὶ τὸ, ἀνενείκατο φώνησέν τε. ἤγουν ἀναγαγὼν πνεῦμα, ἐμφιλοσοφήσας. Ὅτι ἐμφαίνων ὁ ποιητὴς πολλὰ μὲν ἔτι ἔχειν διηγήσασθαι περὶ παλαιῶν ἡρώων, οἷ καὶ τὰ κατὰ θησέα καὶ πειρίθοον, πολιτικὸν δὲ κρίνας ἐμβραδύνειν τοῖς κάτω, ὃς καὶ πατρόκλου καὶ ἀντιλόχου πρὸ βραχέων μνησθεὶς, οὐδὲν ἱστόρησε περὶ αὐτῶν, ὡς ἂν μὴ ἐπιπολὺ παρατείνῃ τὸ ἐπεισόδιον, φησί. καὶ δὴ ἄν ἔτι προτέρους ἴδον ἀνέρας, οὓς ἔθελόν περ, θησέα, πειρίθοόν τε. θεῶν ἐρικυδέα τέκνα. ἀλλὰ πρὶν ἐπὶ ἔθνε᾽ ἀγείρετο μυρία νεκρῶν ἠχῇ θεσπεσίῃ. ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ᾕρει. τοῦτο δὲ προφασίζεται δύναται εἴς τινα δειλὴν πλαστολογίαν. Ἀοίδιμος δὲ ἐν ἱστορίαις καὶ ὁ πειρίθοος καὶ ὁ θησεὺς. οὓς καὶ ἐθέλειν διὰ τοῦτο ἰδεῖν, εἶπεν ὁ ὀδυσσεύς. χλωρὸν δὲ καὶ νῦν δέος, τὸ χλωροποιὸν ἤτοι ὠχροποιόν. ὡς καὶ οἶνος ἐρυθρὸς κατὰ τοὺς παλαιοὺς, οὐ μόνον ὁ μέλας, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐρυθροποιὸς τοῖς πίνουσιν. Ὅτι δέδιεν ὀδυσσεὺς ἐν ἅδου, μή μοι γοργείαν κεφαλὴν φησὶ δεινοῖο πελώρου ἐξ ἄϊδος πέμψειεν ἀγαυὴ περσεφόνεια βραδύνοντι κάτω. λέγει δὲ γοργείαν κεφαλὴν, δαιμόνιόν τι φοβερόν. ὅλην γοργόνα. κατὰ τὸ, τεῦκρε, φίλη κεφαλή. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ, γελοῖον εἶναι τὸν φόβον. ὡς εἴπερ μὴ εἴδωλον καὶ ἡ γοργὼν ἐν ἅδου ἦν, ἀλλ᾽ αὐτὴ ἐκείνη. ἐμφαίνει δὲ ὅμως ὀδυσσεὺς ἀκολούθως τοῖς πεπλασμένοις, ὡς δέει κατὰ τὴν ποτὲ ἀληθῆ γοργόνα, οὕτω καὶ ἡ τῆς γοργόνος εἰκασία. γοργείην γὰρ κεφαλὴν οἱ παλαιοὶ, τὴν τῆς γοργόνος εἰκόνα φασί. κεῖται δὲ περὶ γοργείας κεφαλῆς καὶ ἐν ἰλιάδι, ὅπου περὶ τῆς κατὰ τὴν ἀθηνᾶν αἰγίδος ἐρρέθη. ἔνθα ὥσπερ ἡ ἔρις καὶ ἡ ἀλκὴ οὐκ αὐτὰ ἐκεῖνα εἰσὶ τὰ σωματωθέντα, οὕτως οὐδὲ γοργεία αὐτόχρημα κεφαλὴ τῇ αἰγίδι ἐντίθεται. ἀλλὰ ἢ ἀντίμιμόν τι αὐτῆς, ἢ κατάπληξις δηλοῦται γινομένη διὰ τῆς αἰγίδος οἷα καὶ γοργόνος τινός. Ἰστέον δὲ ὅτι τὲ καὶ πᾶς ἄγριος ἀνὴρ καὶ φοβερὸς, λέγοιτο ἂν γοργείη κεφαλὴ δεινοῖο πελώρου. καὶ ὅτι ἄλλων ἄλλα φαμένων περὶ γοργόνος ἤτοι γοργοῦς. δηλοῖ γὰρ αὐτῆς ἡ κλίσις καθὰ καὶ τῆς ἀηδόνος καὶ τῆς χελιδόνος, ἀλέξανδρος ὁ μύνδιος ἱστορεῖ ὡς ἐν τοῖς τῶν ἀθλωνίων φέρεται, ὅτι τὴν γοργόνα τὸ ζῶον,

καλοῦσιν οἱ ἐν Λιβύῃ νομάδες ὅπου καὶ γίνεται, κατώβλεπα ἢ κατώβλεπας. ἔστι δὲ προβάτῳ ἀγρίῳ ὅμοιον, κατὰ δέ τινας, μόσχῳ. τῇ δ' ἀναπνοῇ, πάντα τὰ ἐντυχόντα διαφθείρει. καὶ ἐμβλέψας δὲ κτείνει, οὐ πνεύματι ἀλλὰ τῇ γινομένῃ ἀπὸ τῶν ὀμμάτων φορᾷ. τοιούτῳ δ' ἂν εἰκάζοιτο ζώῳ, πᾶς ὁ κατὰ πρόσχημα μὲν ἀρετῆς κάτω νεύων εἰς γῆν, ὅλως δὲ πῦρ ὅ φασιν ὢν ἐς φθοράν. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τῆς ἐνταῦθα γοργείας κεφαλῆς καὶ ἐκ τῶν ἐπιῤῥεῖν ἔθνεα νεκρῶν, λαβὼν ὁ Πλάτων ἔφη τό, ἐπιῤῥεῖ μοι ὄχλος τοιούτων γοργόνων καὶ πηγάσων καὶ ἑξῆς. παράγωγον δὲ ἡ γοργεία κεφαλή, οὐ τῆς γοργοῦς ἀλλὰ τῆς γοργόνος. ἵνα ᾖ γοργονεία καὶ ἐν συγκοπῇ γοργεία. γοργόνος δὲ παράγωγον κτητικῷ τύπῳ, καὶ τὸ γοργόνειον. εἴδωλόν τι αὐτὸ γοργόνος ἀνακείμενον ἀθηνᾷ πολιάδι. οὗ χρῆσις ἐν τῷ, τῆς θεοῦ τὸ γοργόνειον ἐκ τῆς ἀκροπόλεως ὑφελόμενος. ὅτι δὲ ἡ περσεφόνη, καὶ κόρη παρὰ τοῖς ὕστερον φέρεται λέγεσθαι κατά τινα ἐξοχὴν καὶ μᾶλλον παρ' ἀττικοῖς, δῆλόν ἐστι. πέμπει δὲ περσεφόνη πρὸς ἐκφόβησιν, γοργείας κεφαλήν, καθὰ καὶ ἔμπουσαν ἡ ἑκάτη. ἔμπουσα γάρ φασι, φάσμα δαιμονιῶδες ὑπὸ ἑκάτης πεμπόμενον. ὃ τινὲς μὲν, ὀνόκωλιν λέγουσιν. οἱ δὲ, ὀνοσκελίν. Ὅτι εἰ καὶ ἐν ἄλλοις ὁ ποιητὴς ἐμφαίνει θάλασσαν εἶναι τὸν ὠκεανὸν κατὰ τοὺς φιλοσόφους, ἀλλ' ἐνταῦθα ποταμὸν φανερῶς αὐτὸν λέγει, ποιητικῶς φράζων. οὔτε τῆς ἀληθείας ὅλως ἀπέχεσθαι, καὶ τῇ ποιήσει δὲ τὰ εἰκότα χαριζόμενος. φησὶ οὖν, τὴν δὲ νῆα κατ' ὠκεανὸν ποταμὸν φέρε κῦμα ῥόοιο. πρῶτα μὲν εἰρεσίῃ, ἔπειτα δὲ κάλλιμος οὖρος. ὡσαύτως δὲ καὶ ἐν τῇ εὐθὺς ἐφεξῆς ῥαψῳδίᾳ. αὐτὰρ ἐπεὶ ποταμοῖο λίπεν ῥόον ὠκεανοῖο νηῦς. ἴσως δὲ καὶ ἡ κίρκη εἰποῦσα ὅτι μέσσῳ γὰρ μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ ῥέεθρα ὠκεανὸς μὲν πρῶτα, ποταμὸν δοξάζει καὶ τὸν ὠκεανόν. δηλοῦσα ἐκεῖ καὶ αὐτή, ὅτι πέραν ὠκεανοῦ, ἡ νεκυία πλάττεται τῷ ποιητῇ. καὶ ἔστι μὲν ἁπλοϊκώτερον. ὁ δὲ γεωγράφος φησὶν ὅτι ἐν τῷ, ἐπεὶ ποταμοῦ λίπε ῥόον ὠκεανοῦ, μέρος τι ὠκεανοῦ ὁ ποταμός. ἄλλως γάρ φησιν οὐκ ἂν λέγοιτο ὅτι ἐκ τοῦ ὠκεανοῦ ἦλθεν εἰς τὸν ὠκεανόν. ὥστε κατὰ τὸν γεωγράφον, δοκεῖ λέγειν Ὅμηρος ὡς ἐκ τοῦ μεγάλου ὠκεανοῦ τῆς ἔξω δηλαδὴ θαλάσσης περὶ ἣν πλάττεται μυθικῶς καὶ ἡ τῆς κίρκης εἶναι νῆσος. πλεύσας εἰς ᾅδην διὰ ποταμοῦ ὠκεανοῦ, εἶτα διὰ τοῦ αὐτοῦ αὖθις ποταμοῦ ἐπαλινόστησεν εἰς τὴν θάλασσαν ἔνθα ἦν ἡ κίρκη. ἐπάγει γάρ, ἀπὸ δ' ἵκετο κῦμα θαλάσσης εὐρυπόροιο, νῆσον αἰαίην. ὥς τι ἀπὸ θαλάσσης ὀδυσσεὺς διὰ ποταμοῦ ὠκεανοῦ εἰς ᾅδην ἐλθὼν εἶτα διὰ τοῦ αὐτοῦ ποταμοῦ ἐνεχθείς, εἰς τὴν κατὰ κίρκην εὐρύχωρον ἀφικνεῖται θάλασσαν. ἥτις ποτὲ αὕτη θάλασσα. εἴτε ἡ ἔξω κατὰ τὸν ὠκεανόν, εἴτε καὶ μάλιστα ἡ καθ' ἡμᾶς ἑσπερία ἡ μετὰ τὸν μέγαν ὠκεανόν. πρὸς τῇ οἰκουμένῃ μὲν ἀληθῶς οὖσα περί που τὰ τυῤῥηνικὰ ἢ σικελικά. τῷ δὲ μύθῳ μετατιθεμένη ὅποι περ ἐκείνῳ δοκεῖ. τῷ καὶ ἀποστομώσαντι τὸν ἄπειρον ἢ ἀπέρατον ποταμὸν εἰς παννυχίους πλοῦν καθὰ προδεδήλωται. πανημερίης γὰρ τοὺς ποντοπορούσης καὶ ἠελίου δύντος, ἡ ναῦς εἰς κιμμερίους ἦλθε. καὶ διὰ τοσούτου ἄρα ἐπανῆλθε καιροῦ. δι' ἡμέρας γάρ. ὡς τῆς μεταξὺ νυκτός, ἐν ᾅδου διαγενομένου τοῦ Ὀδυσσέως. οὐ γὰρ ἔδει, τὰ τοῦ ᾅδου ὑπὸ φωτὶ κλέπτεσθαι. δηλοῖ δὲ τὸ ταχὺ τῆς ἐπανόδου, καὶ τὸ μὴ δὲ ἐφόδια παρὰ κίρκης τῇ τοῦ Ὀδυσσέως ἐνδεηθῆναι νηΐ. ὡς δὲ καὶ δύντος ἠελίου εἰς τὴν νῆσον ἡ ναῦς ἐπανεχώρησε, δῆλον ἐκ τοῦ, εὐθὺς, ἐν ψαμάθοισιν ἀποβρίξαι τοὺς περὶ Ὀδυσσέα, τουτέστι κοιμηθῆναι ὡς προδεδήλωται. Τὸ δὲ εἰρεσίῃ, τὰ παλαιὰ τῶν ἀντιγράφων ἐν δοτικῇ πτώσει ἔχουσιν. ἵνα λέγῃ ὡς πρῶτα μέν, τὸ κῦμα ἔφερε τὴν νῆα ἐν εἰρεσίᾳ, ἔπειτα δὲ οὖρος καλός. κῦμα δὲ καὶ ἐνταῦθα ποταμοῦ, ὡς καὶ πρὸ τούτου πορφύρεον κῦμα περιστάθη οὔρεϊ ἶσον τὸ τοῦ ἐνιπέως.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Μ· ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Διηγεῖται τὴν ἐξ ᾅδου γενομένην αὐτοῦ ἐπάνοδον πρὸς Κίρκην. καὶ ὡς τὰς σειρῆνας παρέπλευσε καὶ τὰς πλαγκτὰς πέτρας, σκύλλαν τε καὶ χάρυβδιν, καὶ τὴν τῶν αὐτοῦ νεῶν καὶ τῶν ἑταίρων ἀπώλειαν, αἰτιολογῶν διὰ τὴν τῶν ἡλίου βοῶν, καὶ ὡς μόνος ἐπὶ ξύλου πρὸς Καλυψὼ διεσώθη.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Μ· ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ·

Ὅτι ἐν ταύτῃ ῥαψῳδίᾳ τὴν διήγησιν ἀπαρτίζει τῆς κατ' αὐτὸν πλάνης ὁ Ὀδυσσεύς. ἀφηγησάμενος ὅπως τὰς σειρῆνας παραπλεύσαι, καὶ τὴν σκύλλαν διαδράσαι, καὶ ἀπαθὴς ἐκπέσοι τοῦ κατὰ χάρυβδιν κακοῦ, καὶ οἷα πάθοι διὰ τὰς τοῦ ἡλίου βόας. ὧν φαγόντες οἱ αὐτοῦ ἑταῖροι, ὤλοντο νήπιοι. διὸ καὶ ἐπιγραφὴ τοῦ γράμματος τούτου, αὕτη. τὰ περὶ σειρῆνας καὶ σκύλλας καὶ χάρυβδιν καὶ βόας ἡλίου. Ὅτι λιποῦσα ποταμὸν ὠκεανὸν ἡ τοῦ ὀδυσσέως ναῦς ὡς πρὸ ὀλίγου ἐρρέθη, ἀφίκετο εἰς τὴν αἰαίην νῆσον, ὅθι φησὶν ἠοῦς ἠριγενείης οἰκία καὶ χοροί εἰσι καὶ ἀντολαὶ ἠελίοιο. τοῦτο δέ φασι λέγει ὁ ποιητής, οὐχ ὡς ἀνατελλούσης τῆς ἡμέρας ἐν τῇ αἰαίῃ, ἑσπερία γὰρ αὕτη, ἀλλ' ἤ φασιν ἁπλούστερον λέγει ὡς ἐπεὶ τὴν ἐξ ᾅδου ἐγενόμεθα ὅπου ἡμέρα καὶ ἥλιος· διὸ καὶ ὑφ' ἥλιον ἡ τοιαύτη λέγεται. ἢ ὡς πρὸς σύγκρισιν τὴν κιμμερίων καὶ ἁπλῶς τὴν ἐν ᾅδου, ἑσπεριωτάτων ὄντων. πρὸς οὓς συγκριθεῖσα ἡ κατὰ τὴν κίρκην νῆσος, ἑῷος οἶκος ἐστίν. ἔτι δὲ τὴν τοιαύτην νῆσον καὶ ὡς πρώτην φῶς φασι παρέχουσαν, ἀνατολὴν ἡλίου ἔφη. ἐπεὶ ἐπὶ τῷ ὑψηλῷ φασιν ὄντος τοῦ κιρκαίου, ἥλιος

Αὐτὰρ ἐπεὶ ποταμοῖο λίπεν ῥόον ὠκεανοῖο
Νηῦς, ἀπὸ δ' ἵκετο κῦμα θαλάσσης εὐρυπόροιο,
Νῆσόν τ' αἰαίην, ὅθι τ' ἠοῦς ἠριγενείης
Οἰκία καὶ χοροί εἰσι καὶ ἀντολαὶ ἠελίοιο,
Νῆα μὲν ἔνθ' ἐλθόντες, ἐκέλσαμεν ἐν ψαμάθοισιν,
Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Ἔνθα δ' ἀποβρίξαντες ἐμείναμεν ἠῶ δῖαν.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Δὴ τότ' ἐγὼν ἑτάρους προΐειν ἐς δώματα Κίρκης,
Οἰσέμεναι νεκρὸν Ἐλπήνορα τεθνηῶτα.
Φιτροὺς δ' αἶψα ταμόντες, ὅθ' ἀκροτάτη πρόεχ' ἀκτὴ
Θάπτομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.

ἐκ

Αὐτὰρ ἐπεὶ νεκρός τ' ἐκάη καὶ τεύχεα νεκροῦ,
Τύμβον χεύαντες, καὶ ἐπὶ στήλην ἐρύσαντες,
Πήξαμεν ἀκροτάτῳ τύμβῳ εὐῆρες ἐρετμόν.
Ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν. οὐδ' ἄρα Κίρκην
Ἐξ Ἀΐδεω ἐλθόντες ἐλήθομεν, ἀλλὰ μάλ' ὦκα
Ἦλθ' ἐντυναμένη. ἅμα δ' ἀμφίπολοι φέρον αὐτῇ
Σῖτον καὶ κρέα πολλά, καὶ αἴθοπα οἶνον ἐρυθρόν.
Ἡ δ' ἐν μέσσῳ στᾶσα μετηύδα δῖα θεάων.
Σχέτλιοι, οἳ ζώοντες ὑπήλθετε δῶμ' Ἀΐδαο,
Δισθανέες, ὅτε τ' ἄλλοι ἅπαξ θνήσκουσ' ἄνθρωποι.
Ἀλλ' ἄγετ' ἐσθίετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον
Αὖθι πανημέριοι, ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένηφι
Πλεύσεσθ'. αὐτὰρ ἐγὼ δείξω ὁδόν, ἠδὲ ἕκαστα
Σημανέω, ἵνα μήτι κακορραφίῃ ἀλεγεινῇ
Ἢ ἁλὸς ἢ ἐπὶ γῆς ἀλγήσετε πῆμα παθόντες.

ἐκ νυκτὸς ἐπιλάμπει τὸ τῆς κίρκης ξόανον. τινὲς δὲ εἴπερ οὕτω φράσαι τὸν ποιητὴν, ὡς τῆς νηὸς τοῦ ὀδυσσέως πρὸς τοῖς ἀνατολικοῖς μέρεσι τῆς νήσου ὁρμισαμένης ἐν τῷ ἐκ τοῦ ᾅδου ἐπανελθεῖν. ἄλλοι δὲ οὐ περὶ νήσου ἀλλὰ τοῦ ὠκεανοῦ ἁπλῶς τοῦτο ἐνόησαν. ἀναδύνων γὰρ κάτωθεν ἥλιος εἰ καὶ μὴ ἐντεῦθεν ὅμως οὖν ἐκ ὠκεανοῦ, ἡμέραν ποιεῖ. χοροὶ δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, καὶ οἱ ἁπλῶς τόποι καὶ χῶραι. ὡς καὶ εὐρύχορόν φασι λέγει ἀλλαχοῦ γῆν, τὴν εὐχωρίας καὶ μεγάλην. Ὅτι ἐξ ᾅδου ἐλθὼν ὀδυσσεὺς, τὰ εἰς ἐλπήνορα πρῶτον ἀφοσιοῦται. Φιτροὺς γάρ φησι ταμόντες, ἐθάπτομεν ἐκεῖνον ὅθι ἀκροτάτη πρόεχεν ἀκτή. καὶ τύμβον χεύαντες καὶ ἐπὶ στήλην ἐρύσαντες, πήξαμεν ἀκροτάτῳ τύμβῳ κατὰ τὴν ἐκείνου ἐν ᾅδου παραγγελίαν, εὐῆρες ἐρετμόν. ὅπερ ἴσως ἦν καὶ ἀντὶ στήλης. Τίνες δὲ οἱ φιτροὶ, καὶ ὅτι τὸ, προέχει ἀκτὴ, ποιεῖ τὴν προέχουσαν ἀκτὴν, δεδήλωται ἀλλαχοῦ. Κεῖται δ' ἐν τούτοις καὶ τὸ νεκρὸν, ἤγουν τὸ τεθνεῶτα, περιττόν. φησὶ γοῦν, νεκρὸν ἐλπήνορα τεθνεῶτα. ποῖος γὰρ νεκρὸς, οὐ τεθνεώς; ἢ τίς τεθνεὼς, οὐ νεκρός; πολλαὶ δὲ καὶ ἄλλαι παρὰ τῷ ποιητῇ πολλαχοῦ λέξεις κεῖνται περισσαί. Δῆλον δὲ ὅτι ὥσπερ ὁ φιτρὸς παρὰ τὸ φύειν, οὕτω καὶ ὁ φίτυς ἐπὶ πατρὸς, καὶ φίτυ τὸ γέννημα. Ὅτι ἐν τῷ, ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν, διέπειν, τὸ ἐνεργεῖν λέγει, ὅθεν καὶ δίοπος ὁ οἰκονόμος παρ' αἰσχύλῳ. Ὅτι τὸ, ἦλθε κίρκη ἐντυναμένη, δύναται μὲν εἶναι καὶ ἀντὶ τοῦ, ἄλλως ἑαυτὴν ἐπιτηδεύσασα ὅπως ἀρέσοι τῷ ὀδυσσεῖ, καθὰ καὶ μετ' ὀλίγα αἱ σειρῆνες λιγυρὴν ἐντύνουσιν ἀοιδήν. ἔστι δὲ εἰπεῖν καὶ ἀντὶ τοῦ, ἑτοιμάσασα δαῖτα ἐν τῷ λαθεῖν ἔνθα παρῆσαν. κατὰ τὸ, ἐπικόσμιον ἔνθα δαιτός. διὸ καὶ ἐπάγει ἃ περ ἐρεῖ τις ἐπὶ δαψιλείᾳ τρυφῆς. ἅμα δ' ἀμφίπολοι φέρον σῖτον καὶ κρέα πολλὰ καὶ αἴθοπα οἶνον ἐρυθρόν. οἷς ἀκόλουθον ἐφεξῆς τὸ, ἀλλ' ἄγετ' ἐσθίετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον αὖθι πανημέριοι. τὰ δὲ ἐπαγόμενα, φιλοξενίας εἰσὶ λόγοι. τὸ, ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένηφι, πλεύσεσθε. αὐτὰρ ἐγὼ δείξω ὁδὸν ἠδὲ ἕκαστα σημανέω, ἵνα μή τι κακορραφίῃ ἀλεγεινῇ ἢ ἁλὸς ἢ ἐπὶ γῆς ἀλγήσετε πῆμα παθόντες. οὐδεμία δέ τις ἐστὶ τῶν ἐν τοῖς ῥηθεῖσιν ὁμηρικῶν λέξεων, περὶ ἧς οὐ δεδήλωται ἐν ἄλλοις. Ὅτι ἀστείως ἡ κίρκη πρὸς τοὺς ἀμφὶ τὸν ὀδυσσέα ἐξ ᾅδου ἐλθόντας, φησί. σχέτλιοι, οἳ ζώοντες ὑπήλθετε δῶμ' ἀΐδαο. δισθανέες, ὅτε τ' ἄλλοι ἅπαξ θνήσκουσ' ἄνθρωποι. Καὶ ὅρα ὡς διὰ τὸ μὴ πρέπειν σεμνῷ προσώπῳ ἐν οὐ καιρῷ τοιαῦτα παίζειν, δι' ὀλίγου ὁ ποιητὴς ἐξήνεγκε τὸ ἀστεϊσμα. καὶ ὅτι οὐδὲ νῦν ὁ σχέτλιος, ἐπὶ ἀδίκου κεῖται. ἀλλὰ σχετλίους, ἢ τοὺς τολμητίας εἶπεν, ἢ τοὺς ἐπιπόνους μὲν πολλὰ ἀνασχομένους καὶ τλάντας. Τὸ δὲ δισθανέες, ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου ἀναγινώσκει ἀπολλόδωρος. λέγων ὅτι τὸ δὶς καὶ τρὶς, ἀποβάλλει τὸ σίγμα ἐν ταῖς συνθέσεσι. δίπους. τρίπους. ὤφειλεν οὖν καὶ διθανέες. νοητέον δὲ τὸν ἀπολλοδώρου λόγον, χωρὶς τῶν ἀριθμητικῶν. δισχιλίους γὰρ μετὰ τοῦ σίγμα καὶ τρισχιλίους φαμέν. καὶ οὕτω μὲν αὐτός. ἕτεροι δὲ, τοσοῦτον ἀποδέουσι προσέχειν αὐτῷ, ὥς τι καὶ τὸ, δὶς παῖδες οἱ γέροντες, δισπαιδὲς γράφουσι συνθέτως ἐν ἑνὶ μέρει λόγου. ἄλλως τοῦτο ποιοῦντες, παρὰ τὸ, δίπους δίπουδος, ὁ δύο κατατεμνόμενος δηλαδὴ παῖδας. δοκεῖ δὲ πρὸς μίμησιν τῆς συνθέσεως τοῦ ὁμηρικοῦ δισθανοῦς, εἰρῆσθαι δυσθανὴς παρὰ τοῖς ὕστερον, ὁ βιαιοθάνατος.

Ὣς ἔφαθ'. ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
Ὣς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἥμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
Ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
Οἱ μὲν κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός.

Ὅτι καθὰ στρατιωτικὸν τὸ ἐν τοῖς ὅπλοις κατακοιμᾶσθαι, οὕτω καὶ ναυτικὸν τὸ, οἱ μὲν κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός. Ὅτι ἐν τῷ, εἴρετο τὸν Ὀδυσσέα καὶ προσέλεκτο καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα, ὑπονοεῖται μὲν

μὲν, καί τι φιλοτίμως ἐπὶ κίρκης. μάλιστα δὲ, ὁμιλίαν διὰ λόγων δηλοῖ τὸ προσέλεκτο. καθ' ὁμοιότητα τοῦ, ἐξερέεινεν ἕκαστα. ἤτοι τὰ ἐν ᾅδου. ἃ δὴ πάντα κατὰ μοῖραν ὀδυσσεὺς τῇ κίρκῃ κατέλεξεν. Ἔνθα ὅρα τὸ ἕκαστα καὶ τὸ πάντα, πῶς γοργῶς ἐτέθη καὶ ὡς ὑπὲρ μνημονικῶς. οὐ γὰρ ἐθέλουσι δὶς λογεῖσθαι ὁ ποιητὴς οὔτε ἀρτάδην οὔτε κεφαλαιωδῶς τὰ κατὰ τὸν ᾅδην. Ὅτι τὸν μὲν πεῖραν δεινοῦ τινος εἶτα καὶ πολλὰ ἑτέρων δυσχερῶν ἀκούσαντι, ἁρμόττει λαλεῖσθαι τὸ, ταῦτα μὲν οὕτω πάντα πεπείρανται. σὺ δ' ἄκουσον ὥς τοι ἐγὼν ἐρέω. μνήσει δέ σε καὶ θεὸς αὐτός. Ἔστι δὲ τὸ πεπείρανται, ἀντὶ τοῦ, πεπλήρωνται. ἀπὸ τοῦ πέρας. ὡς ἐκ τοῦ φαίνω τὸ πέφανται. Ὅτι τερατώδη τινὰ μέλλων φράζειν ὁ ποιητὴς ἔτι δὲ καὶ δεινὰ ἐν τοῖς ἑξῆς, φθάνει προοικονομικῶς αὐτὰ λέγειν διὰ τῆς κίρκης. ἣν πλάττει προλέγουσαν τῷ ὀδυσσεῖ ἃ ἐν τοῖς ἑξῆς πείσεται ὁπηνίκα εἴς τε τὰς σειρῆνας ἦλθε, καὶ τῇ σκύλλῃ προσέσχε, καὶ εἰς τὴν χάρυβδιν ἐμπέσε, καὶ τὰς ἡλίου βόας ὕβρισεν ἐπὶ ἐσχάτῳ κακῷ. καὶ οὕτω πρότερον ἐκτεθειμένος διὰ τῆς κίρκης τὰ τέσσαρα ταῦτα δεινὰ, εἶτα ἐπεξαγάγει ἐν τοῖς ἑξῆς τὴν ὀδυσσείαν ἑκάστῳ αὐτῶν. καὶ τέως, πρῶτα περὶ σειρήνων ἡ κίρκη φησὶν οὕτω. σειρῆνας μὲν πρῶτον ἀφίξεαι, αἵ ῥά τε πάντας ἀνθρώπους θέλγουσιν, ὅτε σφέας εἰσαφίκηται. ὅς τις ἀϊδρείῃ πελάσῃ καὶ φθόγγον ἀκούσῃ σειρήνων, τῷ δ' οὔτι γυνὴ καὶ νήπια τέκνα οἴκαδε νοστήσαντι παρίσταται οὐδὲ γάνυνται. ὃ δὴ περίφρασίς ἐστι τοῦ, οὐκ ἐπανέρχεται οἴκαδε. ἀλλά τε σειρῆνες λιγυρῇ θέλγουσιν ἀοιδῇ, ἥμεναι ἐν λειμῶνι. πολὺς δ' ἀμφ' ὀστεόφιν θὶς ἀνδρῶν πυθομέ-

Ἡ δέ με χειρὸς ἑλοῦσα φίλων ἀπονόσφιν ἑταίρων,
Εἷσέ τε, καὶ προσέλεκτο, καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα.
Αὐτὰρ ἐγὼ τῇ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα.
Καὶ τότε δή μ' ἐπέεσσι προσηύδα πότνια Κίρκη.
Ταῦτα μὲν οὕτω πάντα πεπείρανται. σὺ δ' ἄκουσον
Ὥς τοι ἐγὼν ἐρέω. μνήσει δέ σε καὶ θεὸς αὐτός.
Σειρῆνας μὲν πρῶτον ἀφίξεαι, αἵ ῥά τε πάντας
Ἀνθρώπους θέλγουσιν, ὅτε σφέας εἰσαφίκηται.
Ὅς τις ἀϊδρείῃ πελάσῃ καὶ φθόγγον ἀκούσῃ
Σειρήνων, τῷ δ' οὔτι γυνὴ καὶ νήπια τέκνα
Οἴκαδε νοστήσαντι παρίσταται οὐδὲ γάνυνται.
Ἀλλά τε σειρῆνες λιγυρῇ θέλγουσιν ἀοιδῇ
Ἥμεναι ἐν λειμῶνι. πολὺς δ' ἀμφ' ὀστεόφιν θὶς
Ἀνδρῶν πυθομένων. περὶ δὲ ῥινοὶ μινύθουσιν.
Ἀλλὰ παρὲξ ἐλάαν. ἐπὶ δ' οὔατ' ἀλεῖψαι ἑταίρων
Κηρὸν δεψήσας μελιηδέα, μή τις ἀκούσῃ
Τῶν ἄλλων. ἀτὰρ αὐτὸς ἀκουέμεν αἴ κε θέλῃσθα.
Δησάντων σ' ἐν νηῒ θοῇ χεῖράς τε πόδας τε
Ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ. ἐκ δ' αὐτῷ πείρατ' ἀνήφθω,
Ὄφρα κε τερπόμενος ὄπ' ἀκούσῃς σειρήνοιιν.
Αἰ δέ κε λίσσηαι ἑτάρους λῦσαί τε κελεύῃς,
Οἱ δέ σ' ἐνὶ πλεόνεσσι τότ' ἐν δεσμοῖσι διδέντων.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τάς γε παρὲξ ἐλάσωσιν ἑταῖροι,
Ἔνθα τοι οὐκέτ' ἔπειτα διηνεκέως ἀγορεύσω
Ὁπποτέρῃ δή τοι ὁδὸς ἔσσεται, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
Θυμῷ βουλεύειν. ἐρέω δέ τοι ἀμφοτέρωθεν.
Ἔνθεν μὲν γὰρ πέτραι ἐπηρεφέες. προτὶ δ' αὐτὰς
Κῦμα μέγα ῥοχθεῖ κυανώπιδος ἀμφιτρίτης.
Πλαγκτὰς δή τοι τάς γε θεοὶ μάκαρες καλέουσι.
Τῇ μέν τ' οὐδὲ ποτητὰ παρέρχεται. οὐδὲ πέλειαι
Τρήρωνες, ταί τ' ἀμβροσίην διὶ πατρὶ φέρουσιν.
Ἀλλά τε καὶ τῶν, αἰεὶ ἀφαιρεῖται λὶς πέτρη.
Ἀλλ' ἄλλην ἐνίησι πατὴρ ἐναρίθμιον εἶναι.
Τῇ δ' οὔπω τις νηῦς φύγεν ἀνδρῶν ἥ τις ἵκηται,
Ἀλλά θ' ὁμοῦ πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν
Κύμαθ' ἁλὸς φορέουσι πυρός τ' ὀλοοῖο θύελλαι.
Οἴη δὴ κείνῃ γε παρέπλω ποντοπόρος νηῦς
Ἀργὼ πασιμέλουσα παρ' Αἰήταο πλέουσα.
Καί νύ κε τὴν ἔνθ' ὦκα βάλεν μεγάλας ποτὶ πέτρας,
Ἀλλ' Ἥρη παρέπεμψεν, ἐπεὶ φίλος ἦεν Ἰήσων.
Οἱ δὲ δύω σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει
Ὀξείῃ κορυφῇ, νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε
Κυανέη. τὸ μὲν, οὔποτ' ἐρωεῖ, οὐδέ ποτ' αἴθρη
Κείνου ἔχει κορυφὴν, οὔτ' ἐν θέρει, οὔτ' ἐν ὀπώρῃ.

Οὐδέ κεν ἀμβαίη βροτὸς ἀνὴρ, οὐ καταβαίη,
Οὐδ' εἴ οἱ χεῖρές τε ἐείκοσι καὶ πόδες εἶεν.
Πέτρη γὰρ λίς ἐστι, περιξεστῇ ἐϊκυῖα.
Μέσσῳ δ' ἐν σκοπέλῳ ἐστὶ σπέος ἠεροειδὲς,
Πρὸς ζόφον εἰς ἔρεβος τετραμμένον, ᾗπερ ἂν ὑμεῖς
Νῆα παρὰ γλαφυρὴν ἰθύνετε φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ.
Οὐδέ κεν ἐκ νηὸς γλαφυρῆς αἰζήϊος ἀνὴρ
Τόξῳ ὀϊστεύσας κοῖλον σπέος εἰσαφίκοιτο.
Ἔνθα δ' ἐνὶ σκύλλη ναίει, δεινὸν λελακυῖα.
Τῆς ἤτοι φωνὴ μὲν ὅση σκύλακος νεογιλῆς
Γίνεται, αὐτὴ δ' αὖτε πέλωρ κακόν. οὐδέ κέ τίς μιν
Γηθήσειεν ἰδὼν, οὐδ' εἰ θεὸς ἀντιάσειεν.
Τῆς ἤτοι πόδες εἰσὶ δυώδεκα πάντες ἄωροι.
Ἓξ δέ τέ οἱ δειραὶ περιμήκεες. ἐν δὲ ἑκάστῃ
Σμερδαλέη κεφαλή. ἐν δὲ, τρίστοιχοι ὀδόντες
Πυκνοὶ καὶ θαμέες, πλεῖοι μέλανος θανάτοιο.
Μέσση μέν τε κατὰ σπείους κοίλοιο δέδυκεν,
Ἔξω δ' ἐξίσχει κεφαλὰς δεινοῖο βερέθρου.
Αὐτοῦ δ' ἰχθυάᾳ σκόπελον περιμαιμώωσα,
Δελφῖνάς τε κύνας τε, καὶ εἴποθι μεῖζον ἕλῃσι
Κῆτος, ἃ μυρία βόσκει ἀγάστονος ἀμφιτρίτη.
Τῇ δ' οὔπω ποτὲ ναῦται ἀκήριοι εὐχετόωνται
Παρφυγέειν σὺν νηΐ. φέρει δέ τε κρατὶ ἑκάστῳ
Φῶτ' ἐξαρπάξασα νεὸς κυανοπρώροιο.
Τὸν δ' ἕτερον σκόπελον, χθαμαλώτερον ὄψει ὀδυσσεῦ,
Πλησίον ἀλλήλων. καί κεν διοϊστεύσειας.
Τῷ δ' ἐν ἐρινεὸς ἐστὶ μέγας, φύλλοισι τεθηλώς.
Τῷ δ' ὑπὸ δῖα χάρυβδις ἀναρροιβδεῖ μέλαν ὕδωρ.
Τρὶς μὲν γάρ τ' ἀνίησιν ἐπ' ἤματι, τρὶς δ' ἀναρροιβδεῖ
Δεινόν. μὴ σύ γ' ἐκεῖθι τύχοις ὅτε ῥοιβδήσειεν.
Οὐ γάρ κεν ῥύσαιτό σ' ὑπ' ἐκ κακοῦ οὐδ' ἐνοσίχθων.
Ἀλλὰ μάλα σκύλλης σκοπέλῳ πεπλημένος ὦκα
Νῆα παρὲξ ἐλάαν. ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτερόν ἐστιν
Ἓξ ἑτάρους ἐν νηῒ ποθήμεναι, ἢ ἅμα πάντας.
Ὣς ἔφατ'. αὐτὰρ ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον.
Εἰ δ' ἄγε δή μοι τοῦτο θεὰ νημερτὲς ἐνίσπε.
Εἴπως τὴν ὀλοὴν μὲν ὑπεκπροφύγοιμι χάρυβδιν.
Τὴν δέ κ' ἀμυναίμην ὅτε μοι σίνοιτό γ' ἑταίρους.
  Ὣς ἐφάμην. ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δῖα θεάων.
Σχέτλιε, καὶ δ' αὖ τοι πολεμήϊα ἔργα μέμηλε
Καὶ πόνος, οὐδὲ θεοῖσιν ὑπείξεαι ἀθανάτοισιν;
Ἡ δέ τοι οὐ θνητὴ, ἀλλ' ἀθάνατον κακόν ἐστι.
Δεινόν τ' ἀργαλέον τε καὶ ἄγριον οὐδὲ μαχητόν.
Οὐδέ τις ἐστ' ἀλκή. φυγέειν κάρτιστον ἀπ' αὐτῆς.

ναιν. περὶ δὲ ῥινοὶ μινύθουσιν. ἀλλὰ παρὲξ ἐλάαν. ἐπὶ δ' οὔατ' ἀλεῖψαι ἑταίρων, κηρὸν δεψήσας μελιηδέα μή τις ἀκούσῃ τῶν ἄλλων. αὐτὰρ αὐτὸς ἀκουέμεν αἴκ' ἐθέλῃσθα, δησάντων σ' ἐν νηὶ θοῇ χεῖράς τε πόδας τε, ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ. ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθω. ὄφρα κε τερπόμενος, ὄπ' ἀκούσῃς σειρήνοιιν. εἰ δέ κε λίσσηαι ἑτάρους λῦσαί τε κελεύῃς. οἱ δέ σ' ἔτι πλεόνεσσι τότ' ἐν δεσμοῖσι διδέντων. καὶ ταῦτα μὲν ἡ κίρκη. ἐπεὶ δὲ χρὴ καὶ αὐτὸ συνεχῶς ἐνταῦθα τὸ πρᾶγμα γεγράφθαι τὸ κατὰ τὴν ὀδυσσέως ὅτι τὰς σειρῆνας ὑπερεῖδε τῇ παραθέσει, ἑνὸς τούτου γενομένου ὕφους, ἡ κατὰ τὰς σειρῆνας ἀλληγορία ἁπλῶς δηλονότι ὡς ἐκ διερρωγότων συγγραφέων, ἔχει καὶ ἡ ἐν ἐκείνοις ὁμηρικὴ φράσις, οὕτως. ὀδυσσέως ἀφηγουμένου τοῖς ἑταίροις ἃ εἶπεν αὐτῷ ἡ κίρκη. εἶτα ἐπισυνείροντος καὶ τὰ ἐφεξῆς. Σειρήνων μὲν πρῶτον ἀνώγει θεσπεσιάων φθόγγον ἀλεύασθαι, καὶ λειμῶν' ἀνθεμόεντα. οἶον ἔμ' ἠνώγει ὄπ' ἀκουέμεν. ἀλλά με δεσμῷ δήσατ' ἐν ἀργαλέῳ ὄφρ' ἔμπεδον αὐτόθι μίμνω, ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ. ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθω. εἰ δέ κε λίσσωμαι ὑμέας λῦσαί τε κελεύω, ὑμεῖς δὲ πλεόνεσσι τότε δεσμοῖσι πιέζειν. ταῦτα δὲ ἐμοῦ λέγοντος, καρπαλίμως ἐξίκετο νηῦς εὐεργὴς, νῆσον σειρήνοιιν. ἔπειγε γὰρ οὖρος ἀπήμων. αὐτίκ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἠδὲ γαλήνη ἔπλετο νηνεμίη. κοίμησε δὲ κύματα δαίμων. ἀνστάντες δ' ἕταροι, νεὸς ἱστία μηρύσαντο. καὶ τὰ μὲν, ἐν νηὶ γλαφυρῇ θέσαν. οἱ δ' ἐπ' ἐρετμὰ ἑζόμενοι, λεύκαινον ὕδωρ ξεστῇς ἐλάτῃσι. δεύτερον τὸν ὃ φασὶ στελλόμενοι πλεῖν. πρῶτος γὰρ, ὁ δὴ ὥρα ἀπήμονος. αὐτὰρ ἐγὼ κηροῖο μέγαν τροχὸν ὀξέϊ χαλκῷ τυτθὰ

διατμήξας, χερσὶ στιβαρῇσι πίεζον. αἶψα δ' ἰαίνετο κηρός. τουτέστιν ἐθερμαίνετο, καθὰ κεῖται πολλαχοῦ. ἐπεί φησι κέλετο μεγάλη ἴς, ἡ τῆς ἡμῶν δηλαδὴ στιβαρῶν χειρῶν, ἡ κατὰ τὸ πιέζειν. ἠελίου τ' αὐγὴ ὑπεριονίδαο ἄνακτος. ἑξείης δ' ἑτάροισιν ἐπ' οὔατα πᾶσιν ἄλειψα. οἱ δ' ἐν νηΐ μ' ἔδησαν ὁμοῦ χεῖράς τε πόδας τε. ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ. ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνῆπτον. αὐτοὶ δ' ἑζόμενοι, πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς. τουτέστιν ἐκωπηλάτουν. ὡς ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος δὲ τοῦτο φησί. καθὰ καὶ τὸ, ἐλαύνειν ὕδωρ ἐλάταις. καὶ γὰρ καὶ τύπτεται καὶ λευκαίνεται ἡ θάλασσα κώπαις ὑπὸ τῶν ἐρεσσόντων, ὡς δῆλον μάλιστα ἐν νυκτί. ἀλλ' ὅτε φησί, τόσσον ἀπῆμεν ὅσσον τε γέγωνε βοήσας, ῥίμφα διώκοντες, τὰς δ' οὐ λάθεν ὠκύαλος νηῦς ἐγγύθεν ὀρνυμένη. λιγυρὴν δ' ἔντυνον ἀοιδήν. δεῦρ' ἄγ' ἰὼν πολύαιν' ὀδυσσεῦ μέγα κῦδος ἀχαιῶν νῆα κατάστησον ἵνα νωιτέρην ὄπ' ἀκούσῃς. οὐ γάρ πώ τις τῇδε παρήλασε νηῒ μελαίνῃ, πρίν γ' ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ στομάτων ὄπ' ἀκοῦσαι. ἀλλ' ὅγε τερψάμενος, νεῖται καὶ πλείονα εἰδώς. ἴδμεν γάρ τοι πάνθ' ὅσ' ἐνὶ τροίῃ εὐρείῃ ἀργεῖοι τρῶές τε θεῶν ἰότητι μόγησαν. ἴδμεν δ' ὅσσα γένηται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ. ὣς φάσαν ἱεῖσαι ὄπα κάλλιμον. αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ ἤθελ' ἀκουέμεναι. εἰκὸς γὰρ ἦν ἐμπλατύνεσθαι αὐτὰς ἐπὶ πλέον τῇ τοιαύτῃ ᾠδῇ. λῦσαι δ' ἐκέλευον ἑταίρους, ὀφρύσι νευστάζων. οὐδὲ γὰρ ἦν ἄλλως ἀκούεσθαι διὰ τὸ ἄλειμμα τοῦ κηροῦ. οἱ δὲ ὡς παρηγγέλθησαν, προπεσόντες ἔρεσσον. αὐτίκα δ' ἀναστάντες περιμήδης εὐρύλοχός τε οἱ καὶ ἐν ἅδου ὑπουργοῦντες τῷ ὀδυσσεῖ

Ἢν γὰρ δηθύνῃσθα κορυσσόμενος παρὰ πέτρῃ,
Δείδω μή σ' ἐξαῦτις ἐφορμηθεῖσα κίχῃσι
Τόσσῃσιν κεφαλῇσι, τόσους δ' ἐκ φῶτας ἕληται.
Ἀλλὰ μάλα σφοδρῶς ἐλάαν, βωστρεῖν τε κραταιῒν
Μητέρα τῆς σκύλλης, ἥ μιν τίκε πῆμα βροτοῖσιν.
Ἥ μιν ἔπειτ' ἀποπαύσει ἐς ὕστερον ὁρμηθῆναι.
Θρινακίην δ' ἐς νῆσον ἀφίξεαι. ἔνθα δὲ πολλαὶ
Βόσκοντ' ἠελίοιο βόες καὶ ἴφια μῆλα.
Ἑπτὰ βοῶν ἀγέλαι. τόσα δ' οἰῶν πώεα καλά.
Πεντήκοντα δ' ἕκαστα. γόνος δ' οὐ γίνεται αὐτῶν.
Οὐδέ ποτε φθινύθουσι, θεαὶ δ' ἐπιποιμένες εἰσίν,
Νύμφαι ἐϋπλόκαμοι Φαέθουσά τε Λαμπετίη τε.
Ἃς τέκεν ἠελίῳ ὑπερίονι δῖα Νέαιρα.
Τὰς μὲν ἄρα θρέψασα τεκοῦσά τε πότνια μήτηρ.
Θρινακίην ἐς νῆσον ἀπῴκισε τηλόθι ναίειν,
Μῆλα φυλασσέμεναι πατρώϊα καὶ ἕλικας βοῦς.
Τὰς εἰ μέν κ' ἀσινέας ἐάας νόστου τε μέδηαι,
Ἦ τ' ἂν ἔτ' εἰς ἰθάκην κακά περ πάσχοντες ἵκοισθε.
Εἰ δέ κε σίνηαι, τότε τοι τεκμαίρομ' ὄλεθρον
Νηΐ τε καὶ ἑτάροις. αὐτὸς δ' εἴπερ κεν ἀλύξῃς
Ὀψὲ κακῶς νεῖαι ὀλέσας ἄπο πάντας ἑταίρους.
Ὣς ἔφατ'. αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν ἠώς.
Ἡ μὲν ἔπειτ' ἀνὰ νῆσον ἀπέστιχε δῖα θεάων.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα κιὼν, ὤτρυνον ἑταίρους.
Αὐτούς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
Οἱ δ' αἶψ' εἴσβαινον καὶ ἐπὶ κληῗσι κάθιζον.
Ἑξῆς δ' ἑζόμενοι, πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Ἡμῖν δ' αὖ κατόπισθε νεὸς κυανοπρώροιο
Ἴκμενον οὖρον ἵει πλησίστιον ἐσθλὸν ἑταῖρον,
Κίρκη ἐϋπλόκαμος δεινὴ θεὸς αὐδήεσσα.
Αὐτίκα δ' ὅπλ' ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα,
Ἥμεθα. τὴν δ' ἄνεμός τε κυβερνήτης τ' ἴθυνεν.
Δὴ τότ' ἐγὼν ἑτάροισι μετηύδων ἀχνύμενος κῆρ.
Ὦ φίλοι, οὐ γὰρ χρὴ ἕνα ἴδμεναι οὐδὲ δύ' οἴους
Θέσφαθ' ἅ μοι Κίρκη μυθήσατο δῖα θεάων.
Ἀλλ' ἐρέω μὲν ἐγώ. ἵνα εἰδότες ἤ κε θάνωμεν,
Ἤ κεν ἀλευάμενοι θάνατον καὶ κῆρα φύγωμεν.
Σειρήνων μὲν πρῶτον ἀνώγει θεσπεσιάων
Φθόγγον ἀλεύασθαι, καὶ λειμῶν' ἀνθεμόεντα,
Οἶον ἔμ' ἠνώγει ὄπ' ἀκουέμεν. ἀλλά με δεσμῷ
Δήσατ' ἐν ἀργαλέῳ ὄφρ' ἔμπεδον αὐτόθι μίμνω,
Ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ. ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθω.
Εἰ δέ κε λίσσωμαι ὑμέας λῦσαί τε κελεύω,
Ὑμεῖς δὲ πλεόνεσσι τότ' ἐν δεσμοῖσι πιέζειν.

καὶ

Ἤτοι ἐγὼ τὰ ἕκαστα λέγων ἑτάροισι πίφαυσκον.
Τόφρα δὲ καρπαλίμως ἐξίκετο νηῦς εὐεργὴς
Νῆσον σειρήνοιιν, ἔπειγε γὰρ οὖρος ἀπήμων.
Αὐτίκ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἠδὲ γαλήνη
Ἔπλετο νηνεμίη. κοίμησε δὲ κύματα δαίμων.
Ἀνστάντες δ' ἕταροι νεὸς ἱστία μηρύσαντο.
Καὶ τὰ μὲν ἐν νηῒ γλαφυρῇ θέσαν. οἱ δ' ἐπ' ἐρετμὰ
Ἑζόμενοι, λεύκαινον ὕδωρ ξεστῇς ἐλάτῃσιν.
Αὐτὰρ ἐγὼ κηροῖο μέγαν τροχὸν ὀξέϊ χαλκῷ
Τυτθὰ διατμήξας, χερσὶ στιβαρῇσι πίεζον.
Αἶψα δ' ἰαίνετο κηρὸς, ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἲς,
Ἠελίου τ' αὐγὴ ὑπεριονίδαο ἄνακτος.
Ἑξείης δ' ἑτάροισιν ἐπ' οὔατα πᾶσιν ἄλειψα.
Οἱ δ' ἐν νηΐ μ' ἔδησαν ὁμοῦ χεῖράς τε πόδας τε,
Ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ. ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνῆπτον.
Αὐτοὶ δ' ἑζόμενοι, πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν ὅσον τε γέγωνε βοήσας,
Ῥίμφα διώκοντες, τὰς δ' οὐ λάθεν ὠκύαλος νηῦς
Ἐγγύθεν ὀρνυμένη, λιγυρὴν δ' ἔντυνον ἀοιδήν.
Δεῦρ' ἄγ' ἰὼν πολύαιν' Ὀδυσεῦ μέγα κῦδος ἀχαιῶν,
Νῆα κατάστησον, ἵνα νωϊτέρην ὄπ' ἀκούσῃς.
Οὐ γάρ πώ τις τῇδε παρήλασε νηῒ μελαίνῃ,
Πρίν γ' ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ στομάτων ὄπ' ἀκούσῃ.
Ἀλλ' ὅγε τερψάμενος νεῖται καὶ πλείονα εἰδώς.
Ἴδμεν γάρ τοι πάνθ' ὅσ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
Ἀργεῖοι Τρῶές τε θεῶν ἰότητι μόγησαν,
Ἴδμεν δ' ὅσα γίνηται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
Ὣς φάσαν, ἱεῖσαι ὄπα κάλλιμον. αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
Ἤθελ' ἀκουέμεναι. λῦσαι δ' ἐκέλευον ἑταίρους,
Ὀφρύσι νευστάζων. οἱ δὲ, προπεσόντες ἔρεσσον.
Αὐτίκα δ' ἀνστάντες Περιμήδης Εὐρύλοχός τε,
Πλείοσί μ' ἐν δεσμοῖσι δέον μᾶλλόν τε πίεζον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τάς γε παρήλασαν, οὐδ' ἔτ' ἔπειτα
Φθογγῆς σειρήνων ἠκούομεν οὐδέ τ' ἀοιδῆς,
Αἶψ' ἀπὸ κηρὸν ἕλοντο ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι,
Ὅν σφιν ἐπ' ὠσὶν ἄλειψ', ἐμέ τ' ἐκ δεσμῶν ἀνέλυσαν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἐλείπομεν, αὐτίκ' ἔπειτα
Καπνὸν καὶ μέγα κῦμα ἴδον καὶ δοῦπον ἄκουσα,
Τῶν δ' ἄρα δεισάντων, ἐκ χειρῶν ἔπτατ' ἐρετμά.
Βόμβησεν δ' ἄρα πάντα κατὰ ῥόον. ἔσχετο δ' αὐτοῦ
Νηῦς, ἐπεὶ οὐκ ἔτ' ἐρετμὰ προήκεα χερσὶν ἔπειγον.

καὶ τὰ ἑρεῖα ἔχοντες, πλείοσί με ἐν δεσμοῖσι δέον, μᾶλλόν τε πίεζον. αὐτὰρ ἐπειδὴ τάς γε παρήλασαν. οὐδ' ἔτ' ἔπειτα φθογγῆς σειρήνων ἠκούομεν οὐδ' ἔτ' ἀοιδῆς, αἶψ' ἀπὸ κηρὸν ἕλοντο ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι ὃν σφιν ἐπ' ὠσὶν ἄλειψα, ἐμέ τ' ἐκ δεσμῶν ἀνέλυσαν. ἐγκρατέστεροι δηλαδὴ αὐτοὶ φανέντες Ὀδυσσέως. ὁ μὲν γὰρ ἥττω τῆς ἡδονῆς. ὁ δὲ μή τι εἰδὼς ἐστὶν ὅσον ἰσχύει ἡδονή. οἱ δὲ πρὸς ἰσχύος ἔχοντες ἀπαγαγεῖν τὸν κηρὸν καὶ ἀκοῦσαι τῶν σειρήνων, οὐκ ἐπεχείρησαν οὕτως. αἴτιον δὲ, ἡ κατ' ἀλληγορίαν διδασκαλία. καθ' ἣν ὁ φιλόσοφος μὲν Ὀδυσσεὺς τὰς τῶν φίλων ἀκοὰς κηρῷ ἀλείψας, τουτέστιν ἀλείπτης ἐκείνων διὰ παιδείας ἀπροσίτως εἰς φιλοσοφίαν γενόμενος, αὐτὸς μὲν ἐπιστημόνως ἤκουσεν ὡς ἂν πειραθείη. τῶν δ' ἄλλων οὐκ ἀφῆκέ τινα εἰς ἀκοὴν ἐλθεῖν τῶν σειρήνων. ἃς ἡ ἀλληγορία εἰς τὰς οὐ μελλούσας ἡδονὰς μεταλαμβάνειν οἶδεν. ᾔδει γὰρ οἷα φιλόσοφος, ὅτι ἀκούσαντές τινες παραμενοῦσι. καὶ τὴν θῖνα τῶν ὀστέων προσεπαυξήσουσι κατακηληθέντες τῇ ἡδονῇ. ἅπερ ὀστᾶ, ὁ μὲν γραμματικὸς Ἀριστοφάνης νοεῖ ἐπισεσωρεῦσθαι σωρηδόν, ὡς τῶν ἀκροατῶν παρατυχόντων, τηκομένων τῇ ἐκ τῆς ἀοιδῆς ἡδονῇ, καὶ οὕτω θνησκόντων. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, ὡς ἐκλειπόντων διὰ τὴν τῶν ἀναγκαίων σπάνιν ἣν πάσχουσι προσεστηκότες ἐπὶ μακρὸν τῇ ᾠδῇ. τέως γε μὴν, οὐδ' αὐτὸς ἀνέτως ἀκούει τῶν σειρήνων, ἀλλ' ὀρθὸς χεῖράς τε πόδας τε δεδεμένος ἐν ἱστοπέδῃ, ὀρθὸς μὲν, διότι οὐ κατακαμφθεὶς ὑπέκυψε πρὸς τὰ θέλγητρα, ἔμπεδον δὲ ἦν αὐτόθι μίμνων. δεδεμένος δὲ ὅτι μὴ ἀνέτως ἔχων, ἑαυτὸν ἐκείνοις ἐκδίδωκεν, ἀλλὰ δεσμῷ φιλοσοφίας εἴχετο. παρ' αὐτῷ μέντοι ἦν ἀκοῦσαί τι καὶ μή. ἑκούσιον γὰρ ἡ ἀρετὴ καὶ αἱρετὸν κατὰ θέλησιν. διὸ καὶ ἡ κίρκη ἔφη, αὐτὸς δὲ ἀκουέμεν αἴκ' ἐθέλῃσθα. ὅθεν καὶ αὐτῷ πε-

ρατα τοῦ δεσμοῦ δηλαδή, αὐτόθι. ὡς τοῦ φιλοσόφου, ἔχοντος ἑαυτοῦ ἐξημμένον τὸν τοιοῦτον δεσμὸν καὶ μὴ λυόμενον. οὗ δὴ δεσμοῦ καὶ τὸ ὡς ἐρρέθη κατ' ὀρθὰν στάσεως, σύμβολον ἐπιτιμητικὸν ἡ ἱστοπέδη φαίνεται. στάσιν καὶ πέδην ἀλληγορικῶς ἐμφαίνουσα. ὁ δὲ κηρὸς ᾧ τὰς τῶν ἑταίρων ἀκοὰς ὁ σοφὸς Ὀδυσσεὺς ἤλειψε, πρός τι τὸν μῦθον πάνυ δεξιῶς εἴληπται, ἄλλη γὰρ οὐδεμία ὕλη ἀσφαλῶς ἅμα καὶ ἀλύπως ἀποφραγνύναι ἀκοὰς ἔχει. καὶ ὡς πρὸς ἀλληγορίαν δέ, φιλόσοφόν τινα διδασκαλίας λόγον ὑπαινίττεται. φιλοπόνου γὰρ μελίττης ἔκλογον ὁ μελιηδὴς κηρός. καὶ θήκη γλυκέος χυμοῦ. φιλοπονία δὲ πάντως, καὶ τὸ γλυκὺ τῆς φιλοσοφίας ἐρανίζεται. ὁ δὲ τοιοῦτος μελιηδὴς κηρὸς καὶ ὁ κατ' αὐτὸν λόγος προστεθεὶς ἀκοαῖς ποι καὶ δὴ ἐγκατοικοδομηθεὶς αὐταῖς, οὐκ ἀφίησι παρεισδῦναι σειρήνεια μέλη, ἐφ' οἷς οὐ χρή. ἀλλ' ἔξω που τῶν φαύλων ἀφεὶς αὐτά, ὡς δέον ἐξεκρουσεν. ἐπεὶ δὲ καὶ μέγας ὀρθοῖτ' ἄν ποτε ὑπὸ σμικροτέρων κατὰ τὴν τραγῳδίαν, εἰκὸς καὶ τὸν φιλόσοφον εἴπερ τι τῶν σειρήνων μὴ χρεὼν ὂν ἀκούειν, ὁ δὲ πειρᾶται τοῦτο, κωλύεσθαι ὑπὸ τῶν φίλων τῶν ἐγγεγραμμένων κανόνι φιλίας. μὴ καὶ προσεπισπάσαιντο βλάβος τι καὶ αὐτοί, προσεσχηκότος τοῦ φιλοσόφου ἑταίρου τῇ λιγυρᾷ τῶν σειρήνων ἀοιδῇ. θαυμάζουσι δέ τινες εἴπερ ὁ τοῦ λωτοῦ μὴ θελήσας πειράσασθαι Ὀδυσσεύς, τοῦ τῶν σειρήνων μέλους ἀπογεύσασθαι οὐκ ἐξετράπετο. θαυμαστὸν δέ γε οὐδέν, γεῦσις μὲν γὰρ περίεργος, οὐκ ἂν ῥᾳθυμήσειεν ἄνδρα φιλόσοφον. ᾠδὴ δὲ σπουδαία πρὸς τέχνην καὶ ἐμμελὴς καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν κάλλιμος καὶ λιγυρὰ καὶ φωνὴ μελίγηρυς, ὑπαγάγοι ἄν. οὐχ ὥς τι μέντοι καὶ κατασχεῖν αὐτὸν διατελοῦσα. ἣ καὶ δύναται μὴ πάντας ἁπλῶς θέλγουσα τοὺς τυχόντας, ἀλλ' ὅς ἂν εἰς αὐτὴν ἀφικόμενος ἀϊδρείῃ πελάσῃ καὶ οὕτω φθόγγον ἀκούσῃ. ὡς τόν γε ἰδότα, οὐκ ἂν μάλα θέλξοι. ὁποῖος καὶ Ὀδυσσεύς. ὥσπερ οὐδὲ τοὺς αὐτοῦ ἑταίρους ἀφικομένους μὲν μὴ ἀκούσαντας δέ. ποία δέ τις ἡ τοιαύτη τῶν σειρήνων ἐπιστημονικὴ ᾠδὴ ἡ τὸν φιλόσοφον ἔχουσα θέλγειν, ἐγκώμια φέρε εἰπεῖν τὰ εἰς ἡμᾶς αὐτούς. οἷς μάλιστα χαίρομεν ἱστορίαι. παλαιοὶ λόγοι. συγγραφαί. συνθῆκαι μύθων τῶν τε ἄλλων, καὶ ὅσοι φιλοσόφως ἀνάγονται. τοῖς τοιούτοις, δώσει τὰς ἀκοὰς ἐν καιρῷ καὶ φιλόσοφος. καὶ τὰ μὲν εὐθὺς ἐμφρόνως, τὰ δὲ καὶ τὸ χρήσιμον ἐρανισάμενος, ἐγκαταμίξει τι ἐκεῖθεν καλὸν καὶ οἰκείοις συγγράμμασι καὶ γενήσεται θεσπεσία σειρὴν οἷά τις καὶ αὐτός. ἢ γὰρ οἱ μεγάλοι σοφοὶ οὐκ ἀπὸ τοιούτων ὁρμώμενοι, πολιτείας τε συγγεγράφασι. καὶ οἰκονομικοὺς λόγους ἐξέθεντο. καὶ ἠθικὰ ἐξεδίδαξαν. ἤδη δὲ καὶ τοὺς φυσικοὺς αὐτῶν λόγους τοιοῖσδε πολλοῖς ἡδύσμασι παραρτύουσιν; ὡς δὲ τοιαῦταί τινες αἱ σειρῆνες, δηλοῖ καὶ ἡ ἀοιδὴ ἣν λιγυρὴν ἐντύνουσιν ὡς καὶ πρὸ ὀλίγου γέγραπται, ἡ τὸν Ὀδυσσέα θέλξασα. τό, δεῦρ' ἄγε πολύαιν' Ὀδυσσεῦ μέγα κῦδος Ἀχαιῶν, τοῦτο ἐγκώμιον εἰς αὐτὸν Ὀδυσσέα φύσει γλυκύ. χαίρομεν γὰρ ὡς τὰ πολλά, ἐπαινούμενοι ἄνθρωποι καθὰ καὶ οἱ παλαιοὶ τεχνικοὶ παρετήρησαν. εἶτα μετ' ὀλίγα ἐπάγει τὰ ἐξ ὧν καὶ τερπόμενοι καὶ πλείονα οἴδαμεν. ἴδμεν γάρ φησι πάντα ὅσα ἐν Τροίῃ Ἀργεῖοι Τρῶές τε μόγησαν. ταῦτα ὁ ἐξ ἱστοριῶν γάργαλος τῆς ἀκοῆς καὶ ὁ ἐκ μυθικῶν καὶ λοιπῶν πολιτικῶν διηγήσεων. ἴδμεν δ' ὅσσα γένηται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ. ταῦτα, ἡ περὶ φύσεως θεωρία. καὶ ἱστορία ζῴων τε καὶ φυτῶν καὶ ὅσα τοιαῦτα. ἴσως δὲ καὶ ἡ τοῦ μέλλοντος σκέψις, ἡ κατὰ λόγον. οὐ γὰρ εἶπεν ὅσα γίνεται, ἀλλ' ὅσα γένηται ἤγουν ἔσται. Ὅρα δ' ἐν τούτοις τοῖς ὁμηρικοῖς ὀκτὼ στίχοις, ὡς ἐτόλμησεν ὁ γλυκὺς καὶ μελίγηρυς ἀοιδὸς Ὅμηρος, ὑποκρίνεσθαι τὰς σειρῆνας ὡς ἐν ἠθοποιΐᾳ. οἷα εἰδὼς τὴν ποίησιν καὶ μάλιστα τὴν αὐτοῦ, σειρήνων οὖσαν ἀοιδήν. ἔοικε γὰρ ἐν οἷς εἴπω, τὰ καθ' ἑαυτὸν ὑπαινίττεσθαι ὁ ποιητής. καὶ ὅλως εἰπεῖν, τὰ τῆς ποιήσεως. ἧς ὁ ἀκούσας, τερψάμενός τι ἄπεισι καὶ πλείονα εἰδὼς ὡς εἰ καὶ σειρήνων ἤκουσε. διὸ καὶ ἐπιτυγχάνει οἷς ἠθοποιεῖ τό, οὕτως αἱ σειρῆνες εἶπον ὡς ἐγὼ νῦν ἀείδω, ἀφιεῖσαι ὄπα κάλλιμον. οὐχ ἁπλῶς οὕτω τὴν ἐκείνων ὄπα ἐπαινῶν, ἀλλ' ὅτι καὶ κάλλιμος ἦν. ἧς Ὀδυσσεὺς μέν, ἤθελεν ἀκούειν διὰ προοιμίου καὶ διὰ σκοποῦ τοῦ μέλους δελεασθείς, ἵνα καὶ εἰδείη πλείονα εἰδὼς καὶ τερψάμενος ἀπέλθοι. τῶν δὲ ἑταίρων οἱ μὲν προπεσόντες, ἤρεσσον ὡς ἂν πόρρω γένοιντο. οἱ δέ, τῇ τοῦ φίλου Ὀδυσσέως ἐπιθυμίᾳ συναπαύξοντες τὴν εἰς αὐτὸν βίαν, ἐπίεζον ὡς ἐρρέθη δεσμοῖς πλείοσι καθὰ ἐκέλευσεν ἐκεῖνος θηρώμενος μετ' ἀσφαλείας τὸ ἡδύ. καὶ οὕτως ὁ πολιτικὸς φιλόσοφος δελεασθεὶς πρὸς βραχὺ τοιαύταις ᾠδαῖς διὰ τὸ ἐν αὐταῖς θεσπέσιον ποιητικῶς εἰπεῖν ὅς γε καὶ τερπόμενος ἔχει, παραπλεύσεται ὅμως αὐτάς. καὶ τῶν δυνατῶν εἰς πολιτείας χρησίμως γενήσεται, κεράσας τῇ θεωρίᾳ τὸ πρακτικόν. ὅτι ἀεὶ πρὸς ταῖς σειρῆσιν ἐθέλων εἶναι, οὔτε μηδ' ἔπειτα συγγινόμενος, ἀλλὰ ποιῶν ἄμφω. καὶ πῇ μέν, ἐν χρῷ αὐταῖς γινόμενος. πῇ δέ, ἀφιστάμενος. τοῦτο τί δηλοῖ τό, παρὲξ ἐλάαν. ὡς ἡ τοῦ παρὲξ ἐπιρρήματος πολλαχοῦ φαινομένη σημασία δείκνυσιν. ἐοίκασιν δὲ αἱ ὁμηρικαὶ σειρῆνες, θεωρητικώτεραι εἶναι. οἷα περί τε ἱστορίαν οὖσαι καὶ περὶ φυσιολογίαν ὡς ἐρρέθη. καὶ ὅλως εἰπεῖν, μάθησιν. διὸ καὶ Ὀδυσσεὺς ἔχων λέγειν καὶ αὐτός, ὡς καὶ γηράσκων μανθάνω, γλίχεται ἀκούειν. καὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ᾠδῆς ἀκροασάμενος, γενέσθαι ἱμείρεται ταύτης. ἀλλ' οὐ παραμένει, οὐδ' ἐγκάθηται μόνῃ τῇ θεωρίᾳ, ἀλλὰ καὶ εἰς πρᾶξιν σπεύδει, ὡς ἂν τέλειος ὢν φιλόσοφος. ἔκ τε θεωρίας συγκεκροτημένος ἔκ τε πράξεως. κιρνάμενος οὕτως, ἐπ' ἀγαθῷ τῶν ἑαυτοῦ ἑταίρων καὶ φυλετῶν εἴγε πείθοιντο. καὶ οὕτω μὲν ἐστὶ τὰ τῶν σειρήνων συμβιβάσαι ἀλληγορικῶς. ἐν οἷς ἐφάνη Ὀδυσσεὺς εἰς τοσοῦτον καὶ μόνον ἀπαρνάμενος τῶν σειρήνων, εἰς ὅσον μαθεῖν τὸν σκοπὸν τῆς αὐτῶν ᾠδῆς, καὶ μὴ πειρᾶν τῆς τοῦ μέλους γλυκύτητος. ἕτεροι δέ, ψαλτρίας ζῳὰς καὶ

ἑται

ἐν ταῖς ἰδέαις ἰσοειδεστέρων τὰς σειρῆνας ἐπίθοντο. αἱ γοῦν παροδεύοντας τὴν ἐφόδιον περίσπωσι, θνήσκειν μὲν οὐκ ἐποίουν, τοῦτο δὲ, τὸ τοῦ μύθου ὑπερβολῆς. οὐδεὶς δὲ ἐστὶ καὶ οὕτω κακῶς πάσχειν, ἀνάγκαζον. ἄλλοι δὲ, τόπους ἔφασαν εἶναι συνεχεῖς αἰόντας ποτῦμα γῦθον ἀναφισώμενον. ᾧ προσηχοῦντες ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων αὐλοί τινες, μέλος ἀπετέλουν τοὺς προσδιύοντας ἐπαγόμενον, καὶ θαῦμα ἐμποιοῦν. καὶ παραμένειν πείθοντας οὐ μὴν ὥς τι καὶ θάνατον πάσχειν, τῶν ἀναγκαίων ἐπιλειπόντων. τοῦτο γὰρ μυθικῶς ὑπερβέβληται. καὶ πεφύκασι τοῦτο πολλαχοῦ διὰ τῆς ᾠδῆς αἱ τοιαῦται φύσεις. καὶ οὐ μόνον ἐπὶ συνσόμενον τόπων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ὑδάτων. αἷς κύματα προσαπολαζόμενα καὶ ὄχθοις ἠρέμα κοίλοις ᾠδὴν καὶ ἐκεῖ προσαραχοσόμενα. κέλαδον ἀφιᾶσιν οὐ δύσηχον, ἀλλά τι γλυκύτατον ἔχοντα. τὸν δὲ μῦθον ὁ μέν τις, ἀχελῴου οὐ στερότης τῆς ἀμυθάονος ἐν τερψιχόρης μούσης, αὐτὰς λέγει. ἕτερος δὲ, φυῆναι φησὶν αὐτὰς, αἵματος ῥυέντος ἐκ τοῦ κέρατος τοῦ ἀχελῴου κέρως ὅτι αὐτὸν κατεπάλαισεν ἡρακλῆς. ἄλλος δὲ, καὶ ταῖς μούσαις ἐρίσαι περὶ ᾠδῆς ἀπλανεῖς αὐτὰς. ἐκείνων ἐκείνην. ἀφ' ἧς πτερόεντες λόγοι ἀλλαχοῦ δηλοῦνται δῆ τὰ πτερὰ τῶν σειρήνων ἅπερ κατὰ τὸ παράδοξον αἱ μοῦσαι ἀπ' αὐτῶν ἐστέψαντο. λέγονται δὲ καὶ παρθενίαν ἑλέσθαι. διὸ καὶ ἀπεστύγησεν φασὶν ἀφροδίτη καὶ ὠρνίθωσεν αὐτάς. αἱ δὲ, ἀπέπτησαν εἰς τυῤῥηνίαν, καὶ ᾤκησαν νῆσον ἀνθεμοῦσαν. δύο δὲ αὐτὰς ἐμφαίνει ὁ ποιητὴς ἐν οἷς λέγει ὅπα ἀκούσῃς σειρήνοιιν. καὶ νῆσον σειρήνοιιν. δυϊκὸν γὰρ τὸ σειρήνοιιν. ὡς τὸ ποδοῖιν καὶ ὤμοιιν. καὶ συνέδραμόν τινες τῷ ὁμήρῳ. διὸ καὶ ὀνόματα φασὶν εἶναι αὐταῖς, ἀγλαοφήμην καὶ θελξιέπειαν. οἱ δὲ νεώτεροι ἐν οἷς καὶ λυκόφρων, τρεῖς αὐτὰς ἀριθμοῦσι. παρθενόπην. λίγειαν. καὶ λευκωσίαν. ὧν μιᾶς τὸ περιθοονης. καὶ μνῆμα περὶ νεάπολιν. οὕτω δὲ, καὶ πτερωτὰς αὐτὰς πλάττουσιν, οὐ μὴν οὕτω καὶ ὁ ποιητής. ἡ γοῦν ἱστορία τὸν ὀδυσσέα παραπλεύσαντα προσαπτομένας εἶναι πτεροῖς διωκοῦντο. ὅτι δὲ καὶ μὴ ἀλύπως φέρουσαι ὡς ὀδυσσεὺς μόνος παρέπλευσεν αὐτὰς, καθῆκαν ἑαυτὰς εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐξεβράσθησαν εἰς ἐπωνύμους αὐτῶν τόπους, θρυλοῦσιν οἱ παλαιοί. ὁ δὲ γεωγράφος, ἱστορεῖ καὶ ὅτι περί που τὴν τῶν καμπανῶν, πρόκειται πρὸς τῷ ποσειδωνιάτῃ κόλπῳ, τὸ ἀθήναιον ἀκρωτήριον. ἐν ᾧ ἀθηνᾶς ἱερὸν, ὀδυσσέως ἵδρυμα. κάμψαντι δὲ τὴν ἄκραν, κεῖνται νησίδια ἔρημα τρία πετρώδη, ἃ ἐκαλοῦντο σειρῆνες. λέγει δέ τι περὶ σειρήνων καὶ κηρῶν, καὶ πλούταρχος ἐν τοῖς κατ' αὐτὸν συμποσιακοῖς. παρὰ ἀριστοτέλει δὲ ζωΰφιόν τι ἔντομόν ἐστιν ὁ σειρήν. ἀρσενικῶς οὕτω καλούμενος. ὅτι δὲ καὶ σεμνῷδη τινὰ φωνὴν ὁ τοιοῦτος ἔχει σειρὴν, σοφός τις ἱερὸς δηλοῖ. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ, εὕρηται καὶ ταῦτα. σειρῆνες, τὰ ἄστρα. σείρια γὰρ καλοῦνται παρὰ τὸ σειριᾶν ὅ ἐστιν ἀστράπτειν. ὅθεν φασὶν ἴσως καὶ τέρια. ὅτι δὲ σειριᾶν τὸ λάμπειν, δηλοῖ καὶ ὁ σείριος, ἐκ τοῦ τοιούτου ῥήματος γεγονώς. ἕτερος δέ τις, γράφει ὅτι σειράζει, αἰτίου, στρέφει. καὶ ἀστράπτει. τινάσσει. καὶ σειριᾷ, φλεγμαίνει. καρποῦται. ἴστεον δὲ ὅτι πίνδαρος, κηληδόνας λέγει, ποιήσας τοὺς ἀκροωμένους ἐπιλαθέσθαι τῶν τροφῶν ὑφ' ἡδονῆς καὶ οὕτως ἀφανίζεσθαι. οὐ πάνυ δὲ δῆλον εἴτε κηληδόνας ἐκεῖνος ἐπιθετικῶς τὰς σειρῆνας λέγει διὰ τὸ κατ' αὐτὰς, ὅμηρος ἂν εἴποι, κηληθμὸν, εἴτε καὶ ἄλλά τινα ᾠδικὰ δαιμόνια. ἀθήναιος δὲ, παραφέρει μέγαρόν τινα ἐκ τοῦ κατὰ τὰς σειρῆνας μύθου ἀστειζόμενον οὕτως. ἣν τοὐπίχειρον ἁρμόσωμαι ἅπαξ, ὅπερ ἐπὶ τῶν ἐμπροσθεν σειρήνων ἐγένετο καὶ νῦν ταυτὸ τοῦτ' ὄψει πάλιν. ὑπὸ τοῦ ὀσμῆς γὰρ, οὐδὲ εἷς δυνήσεται ἁπλῶς διελθεῖν τὸν στενωπὸν τουτονί. ὁ δὲ παριὼν πᾶς, εὐθέως πρὸς τὴν θύραν ἑστήξεται ἀχανὴς προσπεπατταλευμένος ἄφωνος, ἄχρις ἂν τῶν φίλων βεβυσμένος τὴν ῥῖνα ἕτερός τις, προσδραμὼν ἀποσπάσῃ. σημειῶσαι δ' ἐν τοῖς εἰρημένοις, καὶ ὡς ὀδυσσεὺς ὁ ἐν ἰλιάδι ὀκνῶν τὸ μάλα αἰνεῖσθαι οὐκ ἀηδῶς, ἐνταῦθα ἔχουσι τὸ εἶναι πολύαινος. ὅς γε καὶ ἄλλως. αὐχεῖ δὲ μέλειν πᾶσιν ἀνθρώποισιν. ἤγουν διὰ φροντίδος ὑπάρχειν. ὃ μεῖζόν ἐστι τοῦ πολύαινον καὶ αὐτοῦ εἶναι. καὶ ὡς οἱ ἐν τούτοις ἑταῖροι τοῦ ὀδυσσέως, καὶ φίλοι ἂν εἶεν. εἰ καὶ ἄλλως, οὐ πάντως ὁ ἑταῖρος, φίλος ἐστὶ κατὰ κυριολεξίαν. αὐτίκα ὁ τῶν πλεόντων ἄθλος ἑταῖρος, οὐ κατὰ τὴν κυρίως φιλίαν ἑταῖρος εἴρηται, ἀλλ' ὡς συνεργός. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, φιλιστός. φίλος μέντοι ἅπας, καὶ ἑταῖρός ἐστι. καὶ ταῦτα μὲν μέχρι τοσοῦδε. τὰ δὲ πρὸς μέρος τοῦ ῥηθέντος χωρίου, τοιαῦτα. θέλγειν μὲν κἀνταῦθα, τὸ καθ' ἡδονὴν ἀοιδῆς ἐξιστᾶν, ὥσπερ ἐν ἄλλοις τὸ κατ' ἔκπληξιν ἢ φόβον ἢ ἔρωτα ἤ τι τοιοῦτον. τὸ δὲ πάντας θέλγειν ὅς εἰσαφίκηται καὶ ὅς ἀϊδρείῃ πελάσει, σχῆμα συνήθες τῷ ποιητῇ, καταβαίνοντι πολλαχοῦ ἐκ τοῦ καθόλου εἰς τὸ μερικόν. ὡς καὶ ἐν τῷ, τίνυνται ἀνθρώπους ὅς ἐπίορκον ὀμόσσῃ. δῆλον δὲ ὅτι ταυτὸν τὸ ὅτις καὶ ὅσις, καθὰ καὶ τὸ ὃ καὶ ὅς. τὸ δὲ φθόγγον ἀκούσῃ σειρήνων καὶ τὸ, ὅπα σειρήνοιιν, δηλοῖ μὲν καὶ ἐνθάδε τὴν κοίνωσιν καὶ συγγένειαν τοῦ δυϊκοῦ καὶ τοῦ πληθυντικοῦ. συντελεῖ δὲ τὸ μὲν σειρήνοιιν, τοῖς ὡς εἴρηται δυάζουσι τὰς σειρῆνας. τὸ δὲ σειρήνων, τοῖς πληθύνουσι. τὸ δὲ γάνυνται, δηλοῖ τῷ δακτυλικῷ ποδισμῷ, χρῆναι μὴ διπλασιάζεσθαι τὸ ν ἐν τῷ γάννυσθαι. ὥσπερ οὐδὲ ἐν τῷ γάνος, γανόωντες, καὶ γανύσκονται. ἐν λειμῶνι δὲ ἀνθεμόεντι ἡ τῶν θεσπεσίων σειρήνων ἀοιδὴ, πρὸς αἴνιγμα τοῦ κατ' αὐτὴν ἀνθηροῦ. ὁ δὲ τῶν ὀστέων θὶς, πολὺν δηλοῖ νεκριμαῖον πληθυσμόν. παραπλεῖσθαι δὲ τὴν νῆσον τῶν σειρήνων δηλοῖ ὁ θὶς τῶν ὀστῶν. οὐ γὰρ ἂν ἄλλως οὕτω πολλοὶ πίπτοντες, θῖνα ὀστῶν ἐξήγειραν. εἴθε δὲ ἦν καὶ πρὸ τοῦ σπηλαίου τοῦ βορωτάτου πολυφήμου θίς τις ὀστέων, ὡς ἂν ὑποπτεύσας κακόν τι ὁ ὀδυσσεὺς, ἀπῆλθεν ἐκεῖθεν ἄλυπος. ὥσπερ δὲ θὶς ὀστέων, οὕτω καὶ ἄμμου καὶ ἑτέρων τινῶν. δεψῆσαι δὲ κηρὸν, τὸ μαλάξαι ἀπὸ τοῦ δέψω δέψαι. ἐξ οὗ καὶ βυρσοδέψης. καὶ βοῦν, τουτέστι βύρσαν ἀδέψητος. ὁ

διὰ τοῦ διψιάσθαι χρῆσις, καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ. ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ σκύλαξ δίψιος κατὰ τοὺς παλαιοὺς, καὶ σκυλάδιψος, ὁ δέρμασι διψῶν ὥσπερ μύρτοι παρὰ τοῖς βύρσαις. ὅτι δὲ σκῦλον τὸ δέρμα, καὶ οἱ τοῖς εἰς τὴν ἰλιάδα δεδήλωται. ἀφ' οὗ καὶ τὸ σκυλοδέψην φασί τινες γίνεσθαι. τό δὲ ἐστιν, ἐπὶ τοῦ τομῆς. ὅθεν καὶ ἀποσκολύφθαι αἰδοῖον λέγεται. καὶ ἀπεσκολυμμένος ὁ ἐστερημένος παθῶν. δῆλον δὲ ὡς τὸ δίψω διψῶ παρασχηματίζεται ἀναλόγως ὡς τὸ ἱσῶ καὶ ποθῶ καὶ καθιδρῶ, ἐξ ὧν τὸ ἱσοῦμαι καὶ ποθοῦμαι καὶ καθιδροῦμαι, ἐπεὶ πότε τὸ διψῶ διψήσω. ἐξ οὗ τὸ, κηρὸν διψήσας. οὕτω δὲ οἱ θυμιατήριον καὶ τὸ μαλακὸς ὁ ἐν τῷ γραμματείῳ, κατ' αἴλιον διονύσιον. ὡς τὸ παρὰ τοῖς παλαιοῖς πινακίδιον, κηρῷ τοιούτῳ μαλακῷ ἀληλιμμένον ἐν ᾧ ἐγράφον διά τινος γραφείου σκληροῦ. γίνεται δὲ ὁ κηρὸς οἷα εἰκὸς, ὡς καὶ τὸ μέλι. ἀπὸ τοῦ κηραίνειν γάρ. ὃ καὶ παρὰ τῷ σοφοκλεῖ κεῖται. ὥσπερ ἐκεῖνο, ἀπὸ τοῦ μέλειν. δι' ὧν ἀμφοτέρων, τὸ φροντίζειν δηλοῦται καὶ ἄλλως δὲ κηρὸς, παρὰ τὸ κάω τουτέστι καίω. ἡ δὲ κατ' αὐτὸν ὀξεῖα τάσις, ἐστὶ μὲν καὶ καινοτική. καὶ ὅμως δὲ, ὑποβάλλει διαστολήν τινα κατὰ τὸν εἰπόντα ὅτι κῆρος μὲν βαρυτόνως, ποταμὸς ἀρμενίας. κηρὸς δὲ ὀξυτόνως, ὁ συνεγνωσμένος. Τὸ δὲ κηρὸν μελιηδέα, τὸν περὶ τοιοῦτον δηλοῖ. ὅτι δηλαδὴ αἱ σύραγγες αὐτοῦ μέλι ἐπαμίθιον. Τὸ δὲ δησάντων σε ἐν νηΐ καὶ πλέοσιν ἐν δεσμοῖσι διδόντων, ἀπηκῶς ἀντὶ ῥητῶν προστακτικῶν εἰσὶ προστακτικῶν, ὡς πολλαχοῦ γίνεται. διὸ ἑρμηνεύων ὀδυσσεὺς ἐρεῖ. ἀλλά με δεσμῷ δήσατε. ἱστοπέδη δὲ ὁ τόπος ᾧ ἀντίθεται ὁ ἱστὸς, ἢ ξύλον ὀρθὸν ᾧ προσδέδεται ὁ ἱστός. Ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατα ἀνῆφθαι λέγει, ἀντὶ τοῦ, τὰ πέρατα τῶν σχοινίων ἐνδεδέσθαι ἢ τοῦ ὀδυσσέως ἢ ἐκεῖ περὶ τὴν ἱστοπέδην. Τὸ δὲ λίσσῃ ἑταίρους μὲ λῦσαι, παρεχηκότι ἐοικεν. ὁποῖα καὶ ἄλλα τοιαῦτα προσεσημειώθησαν. Οἱ δὲ τὸν ὀδυσσέα δεσμοῦντες ἀργαλέοι δεσμοί, ὃ δὴ τρόπος ἐτυμολογίας ἐστί, ῥηθεῖεν ἂν εἶναι ἡ αἰδὼς καὶ ἡ νέμεσις, ὑφ' ὧν κατεχόμενος ὀδυσσεὺς, οὐχ ἕπεται τῶν σειρήνων. αἰδούμενος εἰ νεμεσηθείη τὰ δεύτερα τῶν ἑταίρων φερόμενος καὶ ἄλλους ὑπαλείφων εἰς ἀρετὴν, αὐτὸς ἀκρατὴς γίνεται ἡδονῆς. καὶ ἰδοὺ ὄφελος τοῦ ὀδυσσέως καὶ τοῦτο ἐκ τῶν φίλων συμπαρεῖναι αὐτῷ. Τὸ δὲ πιέζειν, λέγεται καὶ πιεζεῖν. ὡς δηλοῖ τὸ, χερσὶ στιβαρῇσι πιέζευν, ἀντὶ τοῦ, ἐπίεζον. ὃ πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων ῥῆμα ἐστίν. ὅμοιον τῷ ἐποίευν καὶ τοῖς τοιούτοις. διφορεῖται οὖν παρὰ τῷ ποιητῇ τὸ πιέζω. οὐ μόνον βαρυτονούμενον, ἀλλὰ καὶ περισπώμενον. καὶ ἔστιν ἡ τοῦ περισπωμένου χρῆσις, καὶ παρὰ πλουτάρχῳ καὶ ἑτέροις. Τὸ δὲ ἔπεγε γὰρ οὖρος, τροπικῶς ὡς ἐπὶ ἐμψύχου τοῦ οὔρου ἔφρασε. Τὸ δὲ γαλήνη ἔπλετο νηνεμίη, κεῖται καὶ ἐν τῇ ε ῥαψῳδίᾳ. Τὸ δὲ κοίμησε δὲ κύματα δαίμων, περιέχει πως καὶ αὐτό. καὶ ἔστι χρῆσις τούτου. καὶ παρὰ ἱμερίῳ τῷ σοφιστῇ, ἐν τῷ ἔνθα δή φασιν οἱ παλαιοί, ὡς ἀνήνυθεν λαβὼν ἡσίοδος. ἐμυθεύσατο περὶ σειρήνων καὶ τοὺς ἀνέμους θέλγεσθαι. ἐστία δὲ μαρύσασθαι, τὸ συστεῖλαι δηλοῖ. μαρύεται δέ τις καὶ κρόκην γυρουμένην ἢ περὶ ἄτρακτον ἢ καὶ ἄλλως ὁπωσοῦν. λέγονται δὲ μέχρι καὶ νῦν μαρύεσθαι καὶ ἁλιεῖς περὶ αἰγιαλὸν σχοινία, ὅτι συνάγοντες κατὰ κύκλον εἰλοῦσιν αὐτά. καὶ ἀράχνας δὲ οὕτω μαρύεται κατά τινα εἴλησιν, τὸν αὐτῶν ἱστόν. καὶ ἱμονιοστρόφοι δὲ, οὕτω μαρύουσι ἅπερ συγκλώθουσιν. Ἐκ δὲ τοῦ, ἐπ' ἐρετμὰ ἑζόμενοι, λαβὼν ὁ κωμικὸς ἔφη τὸ, κάθιζ' ἐπὶ κώπην. Τροχὸν δὲ κηροῦ, ἀκριβέστατα λέγει. κύκλον γὰρ εἰπεῖν, τὸ στερεὸν ἤτοι τεχνῶς διεστὸς, οὐκ ἀκριβές. ἐπίπεδον γὰρ κυρίως, ὁ κύκλος ὁ ἀβαθής οὕτω δὲ καὶ τυροῦ τροχὸς, καθ' ὁμοιότητα τῶν κατὰ ἅρμα καὶ ἅμαξαν. ὑπερκιονίδην δὲ ἥλιον λέγει ἁπλῶς, ὃν ἀλλαχοῦ φασὶ συγκεκομμένως ὑπερίονα. Ὁ δὲ ἐν νηῒ θηούσῃ δεσμὸς τῶν τε χειρῶν τῶν τε ποδῶν τοῦ φιλοσόφου ὀδυσσέως, παντελῆ μὲν ἀπραξίαν δηλοῖ αὐτοῦ ὅτι θεωρητικῶς βιοῖ, οὐ μὴν καὶ παντελῆ ἀκινησίαν. εἰ γὰρ καὶ μὴ ποσὶ κινεῖται βαδιστικῶς, ἀλλ' ἑτέρως θεῖ καὶ διαβαίνει ἔνθεν ἐκεῖ κατὰ τὸ πρέπον τῇ θεωρίᾳ μετὰ τῶν ὅσα οἷα προσωπικῶς τε καὶ τοπικῶς καὶ ὡς εἰπεῖν πολυτρόπως μεταχειρίζονται ὅτι θεωρεῖν ἀφεὶς, τοῦ πρακτικὴν γενήσεται. καί πως τηνικαῦτα κινούμενός τι ἀκοντίζει. καὶ αὖ πάλιν ἀκίνητος ὤν, θεῖ κατὰ τὸ νοεῖν ἢ καὶ ὡς ἤδη πέτεται ὀξυδρομῶν. Τὸ δὲ ῥίμφα διώκοντες, ὑπερβατῶς μὲν συνταχθὲν, ὀρθῶς ἔχει. ἵνα λέγῃ ὅτι αὐτοὶ ἑζόμενοι ἄλα τύπτον ἐρετμοῖς, ῥίμφα διώκοντες. εἰ δέ τις αὐτὸ συντάξει ἑτέρως, ἢ σολοικίσει ἢ σολοικοφανῶς συντάξει, εἰπεῖν εὐφημότερον. ἵνα λέγῃ ἀπηκῶς, δὲ ἄγειν ἡ ναῦς ῥίμφα διώκοντες, τουτέστιν οἱ ἐν τῇ νηῒ ναῦται ἄνδρες. διὰ τὸ μηδένα εἶναι κατὰ τὸν βαγικὸν μήτε ναῦν μήτε πόλιν ἔρημον ἀνδρῶν τῶν ὄντων ἔσω. κεῖται δὲ τὸ διώκοντες, ἀντὶ τοῦ κατὰ σπουδὴν ἐλαύνοντες ὡς ὑπέρ τι ἰδίωκον. ἐδίωκον δὲ πάντως τὸ συμφέρον. καθὰ καί τις ἐν μάχῃ φεύγων καὶ αἰτηθεὶς, διώκειν ἔφη. τὸ συμφέρον ὀπίσω τυγχάνον. Τὸ δὲ πέλασσαν, νῦν μὲν ἐπὶ νηός. λέγεται δὲ κατὰ κυκλολεξίαν ὁμοίαν, καὶ ἐπὶ ἅρματηλατῶν. Τὸ δὲ πουλυβότειρα καὶ πλείονα εἰδὼς, τὸ τέλος ἐστὶ τῆς ποιήσεως. ἡ ἀρετὴ, σοφίζειν μεθ' ἡδονῆς. Τὸ δὲ ἴδμεν πάντα, παιανολογεῖ τὸ καὶ τὸν ὀδυσσέα παρὰ σειρήνων γινώσκεσθαι, διὸ καὶ πρὸς ὄνομα καλοῦσιν αὐτόν. ὑπεμφαίνει δὲ, καὶ μαντικὴν εἶναι τὴν ποίησιν εἴγε καὶ αἱ ἀοιδοὶ σειρῆνες, οἴδασιν οὐ μόνον ὅσα κατὰ ἱστορίας γεγονότα μὴ εἶδον αὐταί, ἀλλὰ καὶ τὰ ὄντα, καὶ ὅσα δὲ ὡς καὶ πρὸ ὀλίγων ἐρρέθη γενήσεται. Ἐν δὲ τῷ, οὐ φθογγῆς ἠκούομεν οὐδὲ ἀοιδῆς, φανερὰ διαφορὰ τοῦ τε ἁπλῶς οὕτω φθογγῆς, καὶ τῆς μετὰ τοῦ περιᾴδειν ἤτοι μέλπειν. ὁποία τίς καὶ ἡ ἐμμετρος καὶ ἡ κατὰ σειρῆνας. ἐστὶ γὰρ ἀοιδὴ, φθογγὴ ἐμμελής. δῆλον δὲ ὅτι τὸ καὶ ἐπὶ ἀλόγων ἡ φθογγὴ καθὰ καὶ τὸ φθέγγεσθαι, καὶ ὅτι ὥσπερ χόλος

χολὴ

χολὴ μόνος μονὴ καὶ τὰ ὅμοια, οὕτω καὶ φθόγγος φθογγή. ὡς δὲ καὶ τὸ κελαδεῖν τότε δηλοῖ καὶ τὸ κατ' ὄρνιθας, διαφέρει τὸ ἄδειν, δηλοῖ ὁ γράψας οὕτω. καὶ τὰς ἀλεκτορίδας ἀπείπετο, τὸ μὴ κελαδούσας καὶ ἀδούσας ἐπὶ τοῖς ᾠοῖς μιμεῖσθαι τὸν μοιχόν. ἡ δὲ αὐδὴ, ἄλλο τι παρὰ ταῦτα. δηλοῦται γὰρ, ἀνθρωπίνη φωνὴ ὠνομάσθαι ἡ τοιαύτη λέξις. οὐ φθογγὴ ἁπλῶς οὖσα ἡ ἡ τυχοῦσα φωνὴ, ἀλλὰ σὺν δὲ σημαντικὴ ἐμφαίνουσα καὶ ἁρμονίου φθογγῆς οὕτω φωνῆς. καὶ γελοιότερον δὲ εἰπεῖν, λαλιᾶς. διὸ καὶ παρὰ τὸ αὔω τὸ φωνῶ καὶ τὸ δέω τὸ δεσμῶ ἐτυμολογεῖσθαι δοκεῖ. καὶ ἁρμόζειν ἀνθρώποις ὡς μάλιστα καθὰ καὶ ὁ λόγος. ὅθεν καὶ αὐδήεσσα κίρκη ἡ εἴπερ ἄλλη τοιαύτη, οὐχ ἁπλῶς ἡ πολυβόητος ἡ πολυλάλητος, ἀλλὰ ἡ χρωμένη αὐδῇ. τουτέστιν ἀνθρωπίνῃ διαλέκτῳ. εἰ δέ ποτε καὶ ἡ φωνὴ ὁμοίως τῇ αὐδῇ ἐπὶ ἀνθρώπου ἰδιάσει καὶ νεώτερον, θεραπεύει τότε φιλοσόφως ἡ τόλμα δι' ἐτυμολογίας. τηνικαῦτα γὰρ, οὐ φαμὲν ὁρισμὸν φωνῆς τοιαύτης τὸ, ἀέρα πεπληγμένον αὐτὴν εἶναι, ἢ ἴδιον αἰσθητὸν ἀκοῆς, ἀλλὰ δηλαδὴ φῶς νοῦ. τοιοῦτος γὰρ ὁ προφορικὸς λόγος, διαφωτίζων τοῖς ἀκροαταῖς τὸν ἐνδιάθετον ὃς ἐν καρδίᾳ μελετᾶται. Ὅτι μετὰ τὰς σειρῆνας, τρεῖς ὑποτίθεται τόπους. ὧν ὁ μὲν εἷς, πάντῃ πάντως ἄπλωτος οἷα ἐπικίνδυνος, ὁ περὶ τὰς ῥηθησομένας πλαγκτάς. ὁ δ' ἑτέρῳ δὲ πλευρῷ, δύο σκόπελοι. ὧν ὁ μὲν εἷς ὑψηλότερος ἐφ' ὃν ἡ σκύλλα, κακὸν ἐκείνη ἄφυκτον μὲν οὐκ ὂν δὲ πλαγκταί. ὁ δὲ ἕτερος, οὗ μὲν, μέγα κακὸν εἴπερ τύχῃ καὶ πανώλεθρον. τοῦ δὲ, οὐδόλως κακὸν, εἴπερ ἄλλως τύχῃ ὡς ῥηθήσεται, περὶ ὃν ἡ χάρυβδις. ἔνθα ναῦς ἐμπεσοῦσα, ἀναῤῥοιβδούσης μὲν ἐκείνης, ἐξόλλυται. κατὰ χώραν δὲ μενούσης. οὐδὲν ἔπι πάσχει κακόν. μέσος δὲ τῶν πλαγκτῶν καὶ τῶν ἑτέρωθεν δύο σκοπέλων, ἢ μάλιστα μέσος τῶν δύο τούτων σκοπέλων πλησίον ὄντων κατὰ τὸν ποιητὴν ὁ πορθμὸν οὕτως ἀποπλεόντων, πορθμὸς οὗτος πλάτει, ἔστιν στενώτατος. κίρκη δὲ παραινεῖ τῷ ὀδυσσεῖ, μή τι τῷ προφανεῖ κακῷ ἑαυτὸν ἐπιῤῥίψαι τῷ περὶ τὰς πλαγκτὰς, μή τι τῇ ἀδήλῳ καὶ ἀμφιῤῥόπῳ σωτηρίᾳ τῇ κατὰ τὴν χάρυβδιν. ἀλλὰ τῷ προφανεῖ μικροτέρῳ κακῷ πλησιάζειν, τῷ σκοπέλῳ τῆς σκύλλης. ὡς τῶν κακῶν τὸ μεῖον καὶ αὐτὸν ἐπιλέξασθαι. γράφει δὲ ὁ ποιητὴς τὰ τοιαῦτα, οὕτως. αὐτὰρ ἐπειδὴ τάσδε τουτέστι τὰς σειρῆνας παρὲξ ἐλάσωσιν ἑταῖροι, ἔνθά τοι οὐκέτ' ἔπειτα διηνεκέως τουτέστι κατευθὺ καὶ ἀκριβῶς ἀγορεύσω, ὁποτέρη δή τοι ὁδὸς ἔσεται. ἀλλὰ καὶ αὐτὸς θυμῷ βουλεύειν, ὅ ἐστι βούλευε. ἐρέω δέ τοι ἀμφοτέρωθεν. εἶτα ἑρμηνεύων τί ἐστι τὸ ἐρεῖν ἀμφοτέρωθεν, ἐπάγει. ἔνθεν μὲν γὰρ, πέτραι ἐπηρεφέες. τουτέστι καὶ ὑψηλαὶ καὶ ταῖς ἐξοχαῖς δι' ἐρέφειν δοκοῦσαι. προτὶ δ' αὐτὰς, ὅ ἐστι πρὸς αὐταῖς κῦμα μέγα θαλάσσης ῥοχθεῖ. πλαγκτὰς δή τοι τάς γε θεοὶ μάκαρες καλέουσι. τῇ μέν τε ὄρνιν τῇ δὲ, οὐδὲ ποτητὰ παρέρχεται. οὐδὲ πέλειαι τρήρωνες, ταί τ' ἀμβροσίην διὶ πατρὶ φέρουσιν. ἀλλά τε καὶ τῶν, αἰεὶ ἀφαιρεῖται λὶς πέτρη. ἀλλ' ἄλλην ἐνίησι πατὴρ ἐναρίθμιον εἶναι. τῇ δ' οὔπω τις νηῦς φύγεν ἀνδρῶν ἥτις ἵκηται. ἀλλά θ' ὁμοῦ πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν κύμαθ' ἁλὸς φορέουσι πυρός τ' ὀλοοῖο θύελλαι. οἴη δὴ κείνῃ γε παρέπλω ποντοπόρος νηῦς ἀργὼ πασιμέλουσα παρ' αἰήταο πλέουσα. καὶ νύ κε τὴν, ἔνθ' ὦκα βάλεν μεγάλας προτὶ πέτρας τὸ κῦμα δηλαδὴ, ἀλλ' ἥρη παρέπεμψεν ἐπεὶ φίλος ἦεν ἰήσων, καὶ τοιόνδε μὲν τὸ κατὰ τὰς πλαγκτὰς ὁμηρικὸν πλάσμα. τὸ δὲ περὶ τῆς ἐφεξῆς, τοιοῦτον. οἱ δὲ δύο σκόπελοι, οἱ ἑτέρωθεν δηλαδή. καθ' οὓς τὸ ἀμφοτέρωθεν συμβιβάζεται ἀντιπαρακειμένους τοῖς ἐξ ἑτέρου μέρους πλαγκταῖς. οἱ τοίνυν δύο οὗτοι σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει ὀξείῃ κορυφῇ, νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε κυανέη. τὸ μὲν, οὔποτ' ἐρωεῖ. οὐδέποτ' αἴθρη κεῖνον ἔχει κορυφὴν οὔτ' ἐν θέρει οὔτ' ἐν ὀπώρῃ. οὐδέ κεν ἀμβαίη βροτὸς ἀνὴρ, οὐ καταβαίη, οὐδ' εἴ οἱ χεῖρές τε ἐείκοσι καὶ πόδες εἶεν. πέτρη γὰρ λίς ἐστι περιξεστῇ εἰκυῖα. μέσσῳ δ' ἐν σκοπέλῳ, ἐστὶ σπέος ἠεροειδὲς, πρὸς ζόφον εἰς ἔρεβος τετραμμένον. ᾗπερ ἂν ὑμεῖς νῆα παρὰ γλαφυρὴν ἰθύνετε φαίδιμ' ὀδυσσεῦ. οὐδέ κεν ἐκ νηὸς γλαφυρῆς αἰζήϊος ἀνὴρ τόξῳ ὀϊστεύσας, κοῖλον σπέος εἰσαφίκηται. ἔνθα δ' ἐνὶ σκύλλη ναίει δεινὸν λελακυῖα. τῆς ἤτοι φωνὴ μὲν, ὅση σκύλακος νεογιλῆς γίνεται, αὐτὴ δ' αὖτε πέλωρ κακόν. οὐδέ κέ τίς μιν γηθήσειεν ἰδὼν οὐδ' εἰ θεὸς ἀντιάσειε. τῆς ἤτοι πόδες μέν εἰσι δυώδεκα πάντες ἄωροι. ἓξ δέ τε οἱ δειραὶ περιμήκεες. ἐν δὲ ἑκάστῃ, σμερδαλέη κεφαλή. ἐν δὲ τρίστοιχοι ὀδόντες, πυκνοὶ καὶ θαμέες, πλεῖοι μέλανος θανάτοιο. μέσση μέν τε κατὰ σπείους κοίλοιο δέδυκεν. ἔξω δ' ἐξ ἴσχει κεφαλὰς δεινοῖο βερέθρου. αὐτοῦ δ' ἰχθυάᾳ σκόπελον περιμαιμώωσα, δελφῖνάς τε κύνας τε καί εἴποθι μεῖζον ἕλῃσι κῆτος, ἃ μυρία βόσκει ἀγάστονος ἀμφιτρίτη. τῇ δ' οὔ πώποτε ναῦται ἀκήριοι εὐχετόωνται παρφυγέειν σὺν νηΐ. φέρει δέ τε κρατὶ ἑκάστῳ φῶτ' ἐξαρπάξασα νεὸς κυανοπρῴροιο. τὸν δ' ἕτερον σκόπελον, χθαμαλώτερον ὄψει ὀδυσσεῦ, πλησίον ἀλλήλων, καί κεν διοϊστεύσειας. τῷ δ' ἐν ἐρινεός ἐστι μέγας φύλλοισι τεθηλώς. τῷ δ' ὑπὸ δῖα χάρυβδις ἀναῤῥοιβδεῖ μέλαν ὕδωρ. τρὶς μὲν γάρ τ' ἀνίησιν ἐπ' ἤματι, τρὶς δ' ἀναῤῥοιβδεῖ δεινόν. εἶτα ἑρμηνεύων τὸ τοιοῦτον δεινὸν, φησί, μὴ σύ γε κεῖθι τύχοις ὅτε ῥοιβδήσειεν. οὐ γάρ κεν ῥύσαιτό σ' ὑπ' ἐκ κακοῦ οὐδ' ἐνοσίχθων. ἀλλὰ μάλα σκύλλης σκοπέλῳ πεπλημένος, ὦκα νῆα παρὲξ ἐλάαν. ἐπεὶ πολὺ φέρτερόν ἐστιν ἓξ ἑτάρους ἐν νηῒ ποθήμεναι ἢ ἅμα πάντας. ὧν τοὺς ἓξ μὲν, ἡ σκύλλα λήψεται πλεούσης τῆς νηὸς διὰ τοῦ δηλωθέντος στενοῦ πορθμοῦ. τὴν δὲ ὅλην πληθὺν, ἡ χάρυβδις ἐξολεῖ ἀναῤῥοιβδήσασα εἴπερ εἰς αὐτὴν ἡ ναῦς ἐμπεσεῖται. καὶ οὕτω μὲν διὰ τούτων τοὺς ῥηθέντας τρεῖς ἔφρασε τόπους ἡ ποιητικὴ κίρκη. καὶ ὃ [illegible] τὸν ὀδυσσέα ἐδίδαξε. πολλὴ δὲ καὶ

ἐνταῦθα ἡ ποιητικὴ ἀρετή. πρός τι γὰρ ἕκαστον πολλὰ διδάσκει. καὶ μάλιστα ὅτι περιπίπτειν εἰκὸς μυρίοις δεινοῖς τὸν τὸν κατὰ βίον θάλασσαν ἐμπλέοντα. καὶ ὅτι χρὴ τὸν φιλοσόφως βιοῦντα, σκέπτεσθαι τὰ περὶ τὰ ἐναντία κατὰ πολλὴν ἀκρίβειαν. καὶ ὡς χρεὼν τῶν φίλων ὑπερπονεῖσθαι καὶ τοῖς δυστυχῶς παραπίπτουσιν, ἀντιβαίνειν ὡς δυνατὸν κραταιῶς. καὶ μὴ δὲ ἀπέχεσθαι τῶν σκοπιμωτάτων διὰ τὰ ἐφιστάμενα δυσχερῆ. ἔχει δὲ καὶ ἱστορίαν τὸ χωρίον συχνὴν, τοπικήν τε καὶ ἑτέραν. τὴν μὲν αὐτόθεν, τὴν δὲ μετὰ πλασμάτων τινῶν. ἔγκεινται δὲ αὐτῷ καὶ μῦθοι, ὧν εἰσὶν οἳ καὶ ἀλληγοροῦνται. καὶ φράσις δὲ αὐτῷ θαυμασία ἐπαινετὴ συντετραχυσμένη που κατὰ τὸ δέον, καὶ φοβερῶς τῇ τῶν πραγμάτων συγγινομένη σκυθρωπότητι. πολὺ δὲ ἔχει καὶ τὸ τῆς πλάσεως πιθανὸν ὡς τὰ κατὰ μέρος δείξει ὄντα ἐν τοιοῖσδε. Τὸ μὲν ῥοχθεῖν, ὡς τραχὺν ἦχον δηλοῖ κατ' ὀνοματοποιίαν, ἱκανῶς δεδήλωται. Πλαγκταὶ δὲ πέτραι, ἢ διότι προσπλάζονται ἀλλήλαις συμπίπτουσαι καὶ συγκρούονται πλάζουσαι ὅθεν καὶ πυρικαταβολοῦσιν ὡς ῥηθήσεται, ἢ διότι κῦμα φασὶ συνεχῶς ἐκεῖ προσπλάζεται. θεοὶ δὲ αὐτὰς οὕτω καλοῦσιν, ὡς ἀνθρώπων μή τι εἰδότων τὰς πέτρας ταύτας πλαγκτὰς διὰ τὸ μυθικῶς ἐκπεποτισμένον, μή τι καλούντων. τοῦτο δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ μώλυος εἴπη. Σημείωσαι δὲ ὅτι τὰς χαλεπὰς πλαγκτὰς πέτρας ἃς καὶ διεξέπλευσεν ἀβλαβὴς μόνη ἡ Ἀργὼ ἐκ τῆς Κολχίδος παρ' Αἰήταο, ἤγουν ἐκ τοῦ Αἰήτου πλέουσα, ὁ ποιητὴς ὡς διά τινος περιβόλου τερασίας μηχανῆς, ἐκ τοῦ κατὰ Θρᾴκην πορθμοῦ εἰς τὸν Σικελικὸν ἐξετίναξε οἷα ἀρχιτέκτων τοῦ μύθου. καὶ ῥιζώσας ἐκεῖ, ἐξετόπισε κατὰ ὁμοιότητα δῆθεν τῶν κατὰ Θρᾴκην συμπληγάδων. ἃς περὶ τὸν πρὸ τοῦ Εὐξείνου Θρᾳκικὸν πορθμὸν πλατυνομένας ἔστιν ὡς ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ ἐρρέθη, παρῆλθεν ἡ Ἀργὼ κατὰ τοὺς μεθ' Ὅμηρον, ἐκ τῆς Προποντίδος καὶ τοῦ Πόντου εἰς τὴν Κολχίδα γῆν ἐκ Θετταλίας ἀναπλέουσα. ἐκ δὲ τῆς Κολχικῆς καθ' ἑτέραν κέλευθον παλίμπλουν στελλομένη, οὐκ ἐκύρσε ταῖς καθ' Ὅμηρον ἄρτι μυθευομέναις πλαγκταῖς. λέγεται γοῦν πρός τινων, ὅτι παλινοστοῦντες ἐκ Κόλχων οἱ Ἀργοναῦται, οὐ τὸν αὐτὸν ἐστείλαντο πλοῦν. οὐδὲ τὸν Εὔξεινον αὖθις διὰ τοῦ κατὰ τὸ Βυζάντιον πορθμοῦ καὶ τῶν ῥηθεισῶν συμπληγάδων διεξέπλευσαν. ἀλλ' ἔχοντες τήν τε Μήδειαν τό, τε χρυσοῦν κῶας τὸν σκοπὸν καὶ τὸ ἆθλον ἐκείνου τοῦ πλοῦ, ἄλλην ἐτράποντο. καὶ κατὰ μέν τινας, τὸν ὠκεανὸν περιπλεύσαντες ἕως καὶ εἰς τὸν Ἀτλαντικόν, εἶτα ἐκεῖθεν διὰ Λιβύης πεζῇ ἐπ' ὤμων τὴν Ἀργὼ διαγαγόντες καὶ τῇ Λιβυκῇ ἐμβαλόντες θαλάσσῃ, πρὸς τῷ Σικελικῷ πορθμῷ καὶ ταῖς Ὁμηρικαῖς ταύταις πλαγκταῖς ἐγένοντο. ἃς καὶ αὐτὰς εὐτυχῶς διεκδύντες καθὰ καὶ τὰς Θρᾳκικὰς συμπληγάδας, διεσώθησαν. καὶ ἔστιν εὑρεῖν τι τῆς ἱστορίας ταύτης καὶ ἐν τῷ Πινδάρῳ καὶ τῷ Λυκόφρονι. ἕτεροι δέ φασιν ὅτι τῷ Ἴστρῳ τὴν Ἀργὼ ἐκ τοῦ Εὐξείνου προσσχόντες οἱ Ἀργοναῦται, καὶ διὰ ποταμοῦ ἑτέρου ἢ καὶ διά τινος ἀποσπάδος τοῦ μεγάλου Ἴστρου τῷ Ἀδρίᾳ κόλπῳ ἐμβαλόντες, καὶ ὡς ἔπος εἰπεῖν, μεταβάντες ἐκ τοῦ Ἴστρου εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος, εἶτα πρὸς τὰ ἑσπέρια κάμψαντες, εἰς τὸν Σικελικὸν πορθμὸν διεξέπεσον. ὅτι καὶ παρέπλευσαν ὥσπερ πρὸ τούτων τὰς Θρᾳκίας συμπληγάδας, οὕτω καὶ τὰς ἑσπερίας τότε πλαγκτάς. ἀλλὰ ταύτας μὲν, ἔτι κινουμένας οἶδεν ὁ ποιητὴς ἐπὶ τῆς κατὰ τὸν Ὀδυσσέα πλάνης. τὰς δὲ τοῦ Θρᾳκικοῦ Βοσπόρου, ἔπαυσεν ἤδη πάλαι ὁ μῦθος τῆς συνεχοῦς κινήσεως, καθά που δηλοῖ καὶ Πίνδαρος, δίδυμοι γάρ φησιν ἦσαν ζωαί. ἐκυλίνδοντο δὲ κραιπνότεραι ἢ ὑπὲρ ἄνεμος. ἀλλ' ἤδη τελευτὰν αὐταῖς ἐκεῖνος ἡμιθέοις πλοῦς ἄγαγεν. ὡς εἱμαρμένον ὄν, στήσεσθαι ὅτε ναῦς τις διεκπλεύσῃ αὐτάς. ἔστι δὲ ὁ περὶ τῶν Θρᾳκικῶν συμπληγάδων καὶ τῆς Ἀργοῦς λόγος, τοιοῦτος. Οἱ ἐπὶ τὴν Ἀργὼ, τὴν Βιθυνῶν φασὶν ἀναπλέοντες χώραν, εὗρον τὸν Φινέα τυφλὸν ὄντα διὰ τοιαύτην αἰτίαν. ἔχων ἐκεῖνος παῖδας ἐκ Κλεοπάτρας τῆς Βορέου εἶτα ἐπιγήμας ἑτέραν, ἐξέδοτο αὐτοὺς τῇ μητρυιᾷ διαβληθέντας, πρὸς ἀναίρεσιν. Ζεὺς δὲ χαλεπήνας, ἔδοτο αὐτῷ αἵρεσιν εἰ ἄρα βούλοιτο πηρωθῆναι ἢ ἀποθανεῖν. ὁ δὲ προαιρεῖται μὴ βλέπειν ἥλιον. ἀγανακτήσας οὖν ὁ ἥλιος, ἁρπυίας ἐπιπέμπει αὐτῷ αἳ λιμώττειν ἐποίουν τὸν ἄνθρωπον, ἀφαρπάζουσαι δαινυμένου τὰ βρώματα, τοῦτον ἰδόντες οἱ περὶ τὸν Ἰάσονα καὶ σοφὸν εἶναι μαθόντες, παρεκάλουν ὑποθέσθαι ὡς διεκπλεύσουσι τὰς πέτρας. ὁ δὲ ἤθελεν ὑποθέσθαι, εἰ τὰς ἁρπυίας ἀπελάσουσι. καὶ αὐτοὶ ἐπαγγέλλονται οὕτω ποιεῖν σφίν. ἐρωτᾷ οὖν ὁ Φινεὺς ὅσον ἂν εἴη τὸ τάχος τῆς Ἀργοῦς. εἰπόντος δὲ ἐκείνου ὅσον πλειάδος, ἐκέλευσεν ἀφεῖναι περιστερὰν μέσον τῶν πετρῶν. κἂν μὲν αὐτὴ μεσολαβηθῇ, μὴ δὲ τούτους πλέειν. ἐὰν δὲ περισωθῇ, τότε περαίνειν ἀφόβως τὸν πλοῦν. ἀπολυθείσης οὖν τῆς περιστερᾶς καὶ συσχεθείσης οὐ πάσης ἀλλὰ κατὰ τὸ οὐραῖον, εἰσβάλλουσι τοῦ λοιποῦ διὰ τῶν συμπληγάδων αὐτοί. αἱ δὲ συμβύσασαι, τὴν ἄκραν πρῷραν τῆς Ἀργοῦς ἔκλασαν κατὰ τὸ ἐν τῇ περιστερᾷ σύμβολον. οἱ δὲ Βορεάδαι Ζήτης καὶ Κάλαις οὓς ὁ μῦθος πτερωτοὺς πλάττει, καθάπερ καὶ Περσέα τὸν ποιητικῶς ἀρβυλόπτερον, ἤγουν πτερόπουν κατὰ τὸν μῦθον. ταῖς γὰρ ἀρβύλαις αἵπερ εἰσὶν εἶδος ὑποδήματος, οἱ πόδες δηλοῦνται. οἱ τοίνυν Βορεάδαι συμπλέοντες τοῖς Ἀργοναύταις, τὰς ἁρπυίας ἃς ἡ τοῦ μύθου ἱστορικὴ θεραπεία ἀσώτους δαπάνας οἶδε γυναικῶν, ἀπελαύνουσιν. ἀέριοι ἀρθέντες καὶ ἐκδιώξαντες. καὶ οὕτως ἐλευθεροῦσι τὸν γέροντα. ὃ δὴ προϋπέσχετο. καὶ τὸ ἐντεῦθεν, οἱ Ἀργοναῦται εἰς Κόλχους διασώζονται. τοῦ λοιποῦ δὲ, ἐν τῇ τῶν Ἀργοναυτῶν ἐπανελεύσει, μετεκδέχεται ἡ ποιητικὴ διασκευὴ, τὴν καὶ διὰ τῶν πλαγκτῶν διέκδυσιν τῆς Ἀργοῦς. καὶ τοῦτο μὲν, τοιοῦτον. παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς φέρεται καὶ ταῦτα ῥητῶς. αἱ πλαγκταὶ οὕτω καλούμεναι, κατέχουσι τὸν περὶ Σικε-

λίαν

λίαν πορθμὸν, ζῆν τρέχειν μεμυθεῦσθαι κατὰ αἰτίαν τοιαύτην. στενοῦ τοῦ πορθμοῦ ὄντος καὶ πολλοὺς ἀγκωνισμοὺς ἔχοντος, ὅ τε μὲν, συμπίπτειν δοκεῖ τοῖς πλέουσι τὰ προκείμενα. ὅ τε δὲ, ἀνοίγεσθαι. πλανωμένης τῆς ὄψεως διὰ τὸ τάχος τοῦ πλοῦ. πλαγκτὰς οὖν λέγειν τὸν ποιητὴν, οἷα πλαζομένας κυλιομένας, ὡς ἐκ τῆς συγκρούσεως καὶ πῦρ ἀποπλέειν. οὐδ' ἴσως ἐκ τοῦ πλάσσειν εἴποι τις ἂν ἔχειν τὰς πλαγκτὰς, ἐπεὶ αὖ τ' ἂν οὕτω συμπληγάδες λέγονται καὶ αὐταί. ποτητὰ δὲ, γενικῶς τὰ πτηνὰ λέγει, ἃ ὥσπερ πτηνὰ ἐκ τοῦ πτῶ πτήσσω, οὕτω καὶ ποτητὰ ἐκ τοῦ ποτῶ ποτάσσω. Τὸ δὲ οὐδὲ πέλειαι, κατ' ἐξαίρετον ἤτοι κατ' ἐξοχήν τινα κεῖται. οὐ μόνον δὲ ὅτι ἐν τῷ πτήσσειν ὠκὺ τὸ ζῶον, ἀλλὰ καὶ ἵνα δηλοῖ ἀναιδεῖς τὰς πέτρας, εἰ μηδὲ πελειάδων φείδεσθαι οἴδασιν αἳ Διῒ ἀμβροσίαν φέρουσιν. ἀθήναιος δὲ, γράφει ὅτι ἐπεὶ Διῒ τὴν ἀμβροσίαν φέρουσι πελειάδες, εἰ καὶ μὴ ὄρνις ἀλλὰ πλειάδες αἱ προσημαίνουσαι τὰς ὥρας τοῖς ἀνθρώποις, δῆλον ὅτι καὶ ἀπὸ τῶν πτηνῶν αὐτὰς χωρίζειν ὅμηρος ἐν τῷ, τῇ μὲν, οὐδὲ ποτητὰ παρέρχεται καὶ ἑξῆς. ὡς δὲ τὰς πλειάδας, τῶν ἐνδοξοτάτων ἐν τοῖς ἀπλανέσιν ὁ ποιητὴς ὑπείληφε, δηλοῖ ἐν τῇ ἀσπιδοποιΐᾳ. προτάξας αὐτὰς μετὰ τὴν τῶν ἄλλων συναρίθμησιν ἐν τῷ, ἐν δὲ τὰ τείρεα πάντα καὶ ἑξῆς. δῆλον δὲ τὸ τῶν πελειάδων ἤτοι πλειάδων ἀξίωμα, καὶ παρὰ τῇ βυζαντίᾳ μοιροῖ ἐν τῷ, Ζεὺς τρήρωσι πελειάσιν ὤπασε τιμήν. αἳ δή τοι θέρεος καὶ χείματος ἄγγελοι εἰσίν. εἶδος δὲ περιστερᾶς ἡ πέλεια. ὡς μάλιστα ἴδιον τὸ ῥᾷον δειλαινομένην, διὸ καὶ τρήρων λέγεται. ἱστορεῖται δὲ ζωικῶς, ὅτι περιστερῶν εἴδη πέντε, οἰνάς, μείζων περιστερᾶς, οἰνωπὸς τὸ χρῶμα. φάψ, μέση περιστερᾶς ἐστι καὶ οἰνάδος. φάττα, μέγεθος ἀλέκτορος, χρῶμα δὲ αὐτῇ, σποδιόν. καὶ τρυγὼν, πάντων ἐλάττων. ἡ χρῶμα πυρρόν. καὶ περιστερὰ δὲ ἡ κοινοτέρα. πολυχρονιωτέραν δέ φασι τούτων, ἡ φάττα. ζῶσα ἐστι τεσσαράκοντα ἔτη. δωριεῖς δέ φασι τὴν πελειάδα, ἀντὶ περιστερᾶς τιθέασιν. ἀττικοὶ δὲ τὴν περιστερὰν, περιστερὸν λέγουσιν. ἄλεξις. ἀφροδίτης εἰμὶ περιστερός. τίκτουσι δέ φασι πάσας ὥρας ἔτους. διὸ καὶ δεκάκις τοῦ ἐνιαυτοῦ τιθέασιν. ἐν αἰγύπτῳ δὲ, δωδεκάκις. κυοῦσα γὰρ, τῇ ἐχομένῃ ἡμέρᾳ συλλαμβάνει. ἱστέον δὲ καὶ ὅτι εἴπερ μόνον πελειάδων ἐπίθετον εἶναι δοκεῖ τὸ τρήρωσι, ἐπεὶ δι' ἀεὶ ἐν φόβῳ εὐλαβὴς ἡ ὄρνις αὕτη, τρεῖν δέ ἐστι τὸ εὐλαβεῖσθαι ὥς φησιν ἀθήναιος, ὅμως πιθανόν ἐστι τὸ ἐπίθετον καὶ ἐπὶ πλειάδων λεγόμενον. αἳ τὸν προειρημένον ὠρίωνα μυθεύονται φεύγειν διώκοντα τὴν αὐτῶν μητέρα πληιόνην, ἣ κατά τινας αἱ πληϊάδες παρονομάζονται. Τὸ δὲ τὰς πέτρας καὶ τῶν πελειάδων ἀεὶ ἀφαιρεῖσθαι ὅτι ἀμβροσίαν Διῒ φέρουσιν, ὁ μὲν ἀθήναιος, λέγει ὑπὸ τῆς ὀξύτητος τῶν πλαγκτῶν πετρῶν καὶ τῆς λειότητος, ἀφαιρεῖσθαι μίαν τῶν πλειάδων. δηλοῖ δὲ πρὸς τοῦ Διὸς αἰνίττεσθαι χάριν τοῦ σώζειν τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν. ποιητικῶς αἰνιττομένου ὁμήρου, ὡς τῶν πλειάδων ἓξ ὁρωμένων, ὅμως ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν οὐκ ἀπόλλυται. λέγονται δὲ καὶ τῷ ἀριθμῷ καὶ τοῖς ὀνόμασιν, ἑπτά. ὁ δὲ μῦθος, οὕτω καθιστᾷ. ὡς οὐδὲ αὗται ἀσινεῖς τὰς πέτρας διέρχονται, ἀλλὰ κωλύονται, οὐ βεβαίου τυχὸν ὄντος ἑτέρου τῶν μερῶν. ὁ δὲ ποιητὴς, μίαν ἔφασεν. ὡς νοεῖσθαι μὲν ἐστι τοῦτο. δοκεῖν δὲ ὅμως, καὶ ὅλην πέλειαν μίαν ἐκ πολλῶν βλάπτεσθαι. διὸ καὶ ἐπάγει τό, ἀλλ' ἄλλην ἐνίησι πατὴρ ἐναρίθμιον εἶναι, ὡς τοῦ ἀριθμοῦ ἐπιλειπόντος. οἱ δὲ παλαιοὶ οὕτω τὰ τοῦ λόγου θεραπεύουσι. χάρων ὁ ἀμφιπολίτης ἀλεξάνδρου τοῦ μακεδόνος ἐρωτήσαντός φασι τί βούλεται παρὰ τῷ ποιητῇ τὸ τὰς περιστερὰς εἰπεῖν κομίζειν ἀμβροσίαν τῷ Διῒ, καὶ τὸ ἀφαιρεῖσθαί τι αὐτὰς ἐστι τῶν πελειῶν, περὶ τῶν πλειάδων εἶναι τὸν λόγον ἔφη. ἃς εἶναι μὲν ἑπτά, φαίνεσθαι δὲ ἓξ τοῖς ἐκεῖ. τῆς μιᾶς διὰ τὸ καὶ ὅλως ἀμυδρὸν τοῦ ἀστρίου, ἀφανιζομένης ὑπὸ τῶν πετρῶν. ὡς δὲ ἡμεῖς φασι πελειάδων ἤτοι πλειάδων ἐπιτελλουσῶν, ἀρχόμεθα θερίζειν, οὕτω καὶ θεοὶ τὴν ἀμβροσίαν κομίζεσθαι. ὅτι δὲ πολλοὶ τὰς πλειάδας πελειάδας ὠνόμασαν. ἱκανῶς δείκνυσιν ὁ ἀθήναιος. δηλοῖ τιθεὶς τὴν ἐτυμολογίαν τοῦ ὀνόματος καθ' ἣν αἱ πλειάδες, πέλειαι καὶ πελειάδες παρὰ ποιηταῖς λέγονται. ὡς πλανᾶσθαι πολλοὺς, ὄρνις εἶναι τὰς πλειάδας, ὧν τι παρασχηματισμῷ φασι τοῦ κατὰ πρόσθεσιν γράμματος οὖν τοῦ ε διὰ οὖν ἐκ τῆς τῶν πλειάδων τρισυλλαβίας εἰς τὴν τετρασυλλαβίαν πελειάδων περιέβησαν, καὶ ὅτι δοκεῖ φασι τὸ τρήρωσι ὡς καὶ ἐν τοῖς περὶ τῆς σχεδίας τοῦ ὀδυσσέως προδεδήλωται, μόνων ἐπίθετον εἶναι τῶν πελειάδων. ἐπάγει δὲ τούτοις ὁ αὐτὸς ῥήτωρ, καὶ χρήσεις ταύτας. μοιρὼ ἡ βυζαντία λέγουσα τὴν ἀμβροσίαν τῷ Διῒ τὰς πλειάδας κομίζειν, γράφει ὡς καὶ προδεδήλωται, Ζεὺς τρήρωσι πελειάσιν ὤπασε τιμὴν ταύτην. σιμωνίδης δὲ, πελειάδας οὐρανίας τὰς πλειάδας φησί. καὶ πίνδαρος δὲ, ἔνθα ὀρείας αὐτὰς πελειάδας λέγει, ὡς κειμένας ἐπὶ τῆς οὐρᾶς τοῦ ταύρου, καθὰ καὶ αὐτὸ προγέγραπται. καὶ αἰσχύλος δὲ ἐμφανέστερον προσπαίζων πρὸς τὴν ὁμοφωνίαν, ἀπτέρους πελειάδας εἶπεν ἐκ τῆς πτώσεως ὀρθῆς. καὶ λαμπροκλῆς, αἳ ποταναῖς ὁμώνυμοι πελειάσιν ἐν αἰθέρι κεῖνται. οὗ ὅρα τὸ ποταναῖς. ληφθὲν μὲν ἀπὸ ῥήματος οὗ καὶ τὰ ποτητά, παρατεθὲν δὲ ὂν τοῦ πτηναῖς. καὶ τοιαῦτα μὲν τὰ τοῦ δειπνοσοφιστοῦ περὶ πελειάδων εἴτουν πλειάδων. ἐν δὲ τοῖς οὕτως ὀνομάσασιν ἐστὶ καὶ Εὐελπίδης. ἑπταπόρου δρόμημα πελειάδος εἰπών. καὶ θεόκριτος δέ. παρ' ᾧ κεῖται τό, ἀντέλλοντι πελειάδες. ἀλλ' οὕτω μὲν ὁ ἀμφιπολίτης χάρων. ἀριστοτέλης δέ φασιν ἀλληγορικῶς εἶπε δηλοῦν ὅμηρον, ὡς ἐξ ἀναθυμιάσεως τρέφεσθαι τοὺς θεοὺς ἤτοι τὰ ἄνω σώματα, ἀεροπόρον ζῶον παραλαβόντα εἰς ἔνδειξιν τῆς τοιαύτης τροφῆς. τὸ δὲ ἀφαιρεῖσθαί τι ὑπὸ τῆς πέτρας, δηλοῦν ἔφη ὡς καὶ ἡ γῆ ἕλκει ἐκ τῆς τοιαύτης ἀναθυμιάσεως. ἀλέξανδρος δὲ ὁ βασιλεὺς, δῆλον τὸ δοκεῖν φασι τοὺς βίους φιλοσόφους καὶ ἱστο-

τῆς μείζους, αἰσθέσθαι τὸν ποιητὴν τῆν ἐκείνων τροφήν, τοῦ ἀθανατωτάτου καὶ τρυφερωτάτου ζώου, ἐφ' οὗ βραχύτι ἂν παρακομίζηται. ἄλλοι δὲ, δια μὲν, νοοῦσι τὸν ἥλιον ἀκολούθως πλάτωνι, ὃς ἐν φαίδρῳ φησίν. ὁ μὲν δὴ μέγας ἐν οὐρανῷ ζεὺς ὅ ἐστιν ἥλιος πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων. ἀμβροσίαν δὲ, τὰς ἀτμίδας αἷς ὁ ἥλιος τρέφεται, καθὰ δοξάζει καὶ δημόκριτος. δῆλον δὲ ὡς καὶ ἐκ θαλάσσης τοιαύτη ἀνιμωμένη τροφὴ αἴρεται. εἰσὶ δὲ οἵ φασι καὶ ὡς ὅτι τὸ ἄστρον ὁ ταῦρος ἐγγύς ἐστι τῶν πλαγκτῶν γίνεται, συμβαίνει ἕνα τῶν ἐπὶ τῆς οὐρᾶς αὐτοῦ ἑπτὰ ἀστέρων οἳ πλειάδες λέγονται, ἀμαυροῦσθαι τῇ ἐκ τῶν πλαγκτῶν ἀναφορᾷ τῶν καπνῶν. καὶ τοῦτό ἐστι τὸ τὰς πλαγκτὰς ἀφαιρεῖσθαι μίαν τῶν πελειάδων. ἀλέξανδρος δὲ ὁ πάφιος, ἱστορεῖ τὸν ὅμηρον, υἱὸν αἰγυπτίων δμασαγόρου καὶ αἴθρας. τροφὸν δὲ αὐτοῦ, προφῆτιν τινὰ θυγατέρα ὥρου ἱερέως ἴσιδος. ἧς ἐκ τῶν μαστῶν, μέλι ῥεῦσαι ποτὲ εἰς τὸ στόμα τοῦ παιδίου. καὶ τὸ βρέφος ἐν νυκτὶ φωνὰς ἐννέα προέσθαι. χελιδόνος, ταῶνος, περιστερᾶς, κορώνης, πέρδικος, πορφυρίωνος, ψαρός, ἀηδόνος, καὶ κοττύφου. εὑρεθῆναι τε τὸ παιδίον μετὰ περιστερῶν ἐννέα παῖζον ἐπὶ τῆς κλίνης. εἰσαχθεῖσαν δὲ παρὰ τοῖς τοῦ παιδὸς τὴν σιβύλλαν, ἐμμανῆ γεγονυῖαν, ἔπη σχεδιάσαι. ὧν ἀρχὴ, δμασαγόρα πολύνικε. ἐν οἷς καὶ μεγακλεᾶ καὶ στεφανίτην εὐχὴν προσειπεῖν. καὶ ναὸν κτίζειν κελεύειν ἐννέα πιερίδων. ἐδήλου δὲ τὰς μούσας, ὧν δὲ καὶ τοῦτο ποιῆσαι, καὶ τῷ παιδὶ αὐξηθέντι, ἐξειπεῖν τὸ πρᾶγμα. καὶ τὸν ποιητὴν οὕτω σημῆναι τὰ ζῶα οἷς βρέφος ὢν συνέπαιζε. καὶ πειῆσαι αὐτὰ, τοῦ διὶ τὴν ἀμβροσίαν κομίζοντα. τὸ δὲ λὶς πέτρα δὶς ἐνταῦθα ῥηθὲν, δηλοῖ μὲν κατά τι περισσὸν καινὸν, τὰς δύο πλαγκτάς. ἀποκέκοπται δὲ ἐκ τοῦ λισσή. ὅ ἐστι λεία. σὺν δ' ἀναδιδόμενον πέτρη. καὶ οὕτω συμπίπτουσι πρὸς τὸ λισσὸν λιμένα. διὸ περισπῶσι τινὲς ἐκεῖνο πρὸς διαφοράν. οὐκ ἔχει δὲ κλίσεως κίνησιν τὸ, λὶς πέτρη, ὡς οὐδὲ ἄλλη τις λέξις ἀποκοπὴν παθοῦσα τὴν ἐσχάτην συλλαβὴν ἐγγὺς τῆς λεγούσης καθ' ἣν κινεῖται τὰ κλινόμενα. ὁποῖον τὸ δῶ, τὸ κρῖ, τὸ λίπα, καὶ ἕτερα. πίνακες δὲ νεῶν, σανίδες ὡς καὶ ἀλλαχοῦ. ἐξ ὧν καὶ τὸ, ῥῆμα τὰ πινακίδιον ἀποστοῦν, παρὰ τῷ κωμικῷ. οἱ δὲ παλαιοὶ τὴν λέξιν ἑρμηνεύουσιν ἐνταῦθα, καὶ ἀποκλάσματα καὶ ναυάγια. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, ὁμοῦ πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν κύματα φορέουσι. χρονικὸν ἔχει τὸ ὁμοῦ. ἴσον ὂν τῷ, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ, τῇ ὁμοῦ ἐτρεφόμην. καὶ τὸ, ὁμοῦ ἴχον ὠκέας ἵππους ἐν ἰλιάδι. ἴσθι ὅτι δέ φασι τὸ ὁμοῦ, καὶ ἐπὶ χρονικοῦ ἐπιρρήματος τάσσεται κατὰ τὰ ἀσκληπιάδην, ὡς ἐν τῷ, εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς ἀχαιούς εἰ μή τις εἴποι καὶ τοῦτο, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. ἵνα λέγῃ ὡς ἐν τροίᾳ ἡ μάχη καὶ ὁ λοιμὸς δαμᾷ. ὅτι δὲ καὶ τὸ ἅμα λαμβάνεται τὰ πλείω χρονικῶς, πρόδηλόν ἐστιν. οἷον. ἔνθα δ' ἅμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν, ἤγουν ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ. καὶ, κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστος. καὶ, οἱ δ' ἅμα πάντες ἐφ' ἵπποισι μάστιγας ἄειραν. τοιοῦτον φασὶ καὶ τὸ, σόλων ἅμα ἐγίνετο ἀναχάρσιδι. ὅπερ ἐστι, κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἤκμασαν. οὐ δήπου γὰρ τὸν ἕλληνα σόλωνα καὶ τὸν σκύθην σοφὸν, ὁ αὐτὸς τόπος εἰς γένεσιν παρήγαγε. πυρὸς δὲ ὀλοοῖο θύελλαι, τῆς ἐκ τῶν πλαγκτῶν δηλαδὴ καθὰ καὶ προεδηλώθη. αἳ πῦρ φασιν ἐν τῷ συναράττεσθαι πρὸς ἀλλήλας ἐκβάλλουσι καθὰ καὶ τὰ πυρεῖα, εἰ χρὴ μικροῖς τὸ οὕτω μέγα παραβαλεῖν. διὸ καὶ ὀδυσσεὺς ἐν τοῖς ἑξῆς εἰ καὶ μὴ πῦρ ἀλλὰ πυρὸς σημεῖον καπνὸν ὁρᾷ καὶ δοῦπον ἀκούει τὸν ἐκ τῆς συρρήξεως καὶ παρατρίψεως τῶν πλαγκτῶν. ἡ δὲ πολυθρύλητος ἀργὼ, κατ' ἀντίφρασιν ἐκλήθη ἀργώ. καθὰ καὶ τὸ ἀργὸν ὅ ἐστι ταχύ. πάνυ γὰρ ἦν κατὰ τὴν ἱστορίαν ὠκύαλος. πασιμέλουσα δὲ αὐτὴ, διά τι τὸ πολυΐστορητος εἶναι, καὶ διὰ τὸ πᾶσι τοῖς ἐξ ἑλλάδος διὰ μελήσεως τεθῆναι διὰ τὸ ἀργοναύτας φέρουσα, τὸ τῶν ἑλλήνων ἄωτον. οὕτω δ' ἂν εἴη καὶ ὁ ὀδυσσεὺς, πασιμέλων. ὃς πᾶσιν ἀνθρώποισιν ἐφη μέλειν δι' ὃς οἶδε δόλους. τινὲς δὲ γράφουσι, φρεσιμέλουσα. ἐπειδή φασιν αὐτὴν εἰς τὸν φᾶσιν κολχικὸν ποταμὸν ἐλθοῦσαν, ἐπισκευάσαι οἱ ἀργοναῦται ἀκούσαντες ὑπό του παραβλάβη κατὰ τὸν πλοῦν. πρὸς ὁμοιότητα δὲ, τῆς πασιμέλουσα, ἐκλήθη καὶ πασιφίλα, ἑταίρα παλαιὰ εὐειδής. αὐτὸ δὲ ἴσως ἐκ τοῦ πασιφάη παρείληπται. τὸ δὲ μέλημα τὸ μὲν ἀργοῦς ὡς παρὰ πᾶσι γέγονε, δῆλόν ἐστιν. ὡς δὲ καὶ ὀδυσσεὺς μάλιστα ἔμελλεν ἅπασι, δηλοῖ πρὸς ἄλλοις καὶ εὔφαντος. οὐ μόνον ὀδυσσέως εἰκόνα φασὶν ἐν τῇ σφραγῖδι περιφέρων, ἀλλὰ καὶ τέκνοις θέμενος κλῆσιν ὀδυσσέως χάριν, ἀντίκλειαν ὁμωνύμως τῇ ἐκείνου μητρὶ καὶ τηλέγονον καθ' ὁμωνυμίαν τοῦ ἐκ κίρκης καὶ ὀδυσσέως. ἥρη δὲ παραπέμψαι λέγεται τὴν ἀργὼ, ἐπεὶ ὡς εἰκὸς εὐαερίᾳ πολλὴ κατὰ τὸν πλοῦν ἐχρήσατο. ἢ καὶ ἄλλως, ἐπειδὴ ἥρα μὲν, ἡ βασιλεία ὡς καὶ ἐν ἰλιάδι πολλαχοῦ ἐφάνη. ἐπιτυχὴς δὲ βασιλείας ὁ ἰάσων γέγονε διὰ τὸν παρόντα πλοῦν, διὰ τοῦτο φιλεῖσθαι τῇ ἥρᾳ λέγεται τουτέστι τῇ βασιλείᾳ ἧς ἔτυχεν. εἰ καὶ ὁ θεῖος πελίας οὐκ εὐηλπίως ἐν ἄλλοις δηλοῦται. τὸ δὲ οἱ δὲ δύο σκόπελοι ὁ μὲν οὐρανὸν ἱκάνει, κακοσύνθετος πέφρασται. ὤφειλε γὰρ εἰπεῖν, τῶν δὲ δύο σκοπέλων ὁ μὲν ὁ δέ. οὐ ποιεῖ δὲ οὕτως, ἢ ὁρίσας πρᾶγμα καινὸν τὸ κατὰ τοὺς δύο σκοπέλους καινῶς φράσαι, ἢ καὶ ὅτι οὐκ ἔχει ῥῆμα κοινὸν ἐπαγαγεῖν ὑπάρχον τοῖς δυσὶ σκοπέλοις. οὐ γὰρ ὅμοιοι αὐτοὶ οὐδὲ ἴσοι, ἵνα εἴπῃ ὡς οἱ δὲ δύο σκόπελοι τοιοίδε εἰσὶν ἢ τόδε ποιοῦσι. διὸ μερίζων, λέγει ὡς ὁ μὲν ἦν τοιόσδε, ὁ δὲ τοιόσδε. εἰσὶ δὲ καὶ ἐν ἰλιάδι πολλὰ τοιαῦτα σχήματα. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τό, ὁ μὲν, οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει, μετὰ εἰκοσιεπτὰ στίχους ἀποδίδωσι δίχα ἐπαναλήψεως, εἰπών. τὸν δὲ ἕτερον σκόπελον, χθαμαλώτερον ὄψει. ἔνθα ὅρα καὶ ὡς ἀκαταλλήλως ἡ τοιαύτη σύνταξις ἀποδίδοται. τὸ μὲν γὰρ ὀρθὸν καὶ κοινὸν, τοιοῦ-

τερ. ὁ μὲν, οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει. ὁ δὲ ἕτερος σκόπελος, χθαμαλώτερος. ὅμως μέντοι καὶ ἑτέρως σχηματίζων καὶ τοῦτον, ἔφη ὡς ὁ μὲν οὐράνιός ἐστι. τὸν δὲ ἕτερον, χθαμαλώτερον ὄψει. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι εὐθὺς καὶ ἕτερον ἐπισυνάπτει σχῆμα κατὰ τὸ, νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε. τὸ μὲν, οὔποτ' ἐρωεῖ. ἐχρῆν μὲν γὰρ εἰπεῖν, ἡ μὲν, οὔποτ' ἐρωεῖ. τουτέστιν οὐδέποτε ἀναχωρεῖ ἐκεῖθεν ἡ νεφέλη. ὁ δὲ ἄλλως ἔφη. τὸ μὲν, οὔποτ' ἐρωεῖ. τουτέστι τὸ νέφος. ὃ ταυτὸν τῇ νεφέλῃ κατὰ πολυωνυμίαν. σκόπελος δὲ, κυρίως μὲν ἐξ οὗ ἔστι τὰ κύκλῳ σκοπεῖν. ὁ δ' ἐνταῦθα σκόπελος, οὐκ ἂν εἴη τοιοῦτος. οὗ ἡ κορυφὴ μὲν, ὀξεῖα. ἡ δὲ λειότης, οὐκ ἂν ἀφίσοι εἰσβῆναί τινα. εἴη ἂν οὖν σκόπελος καθ' ἕτερον τρόπον, ὡς πανταχόθεν κατασκοπούμενος. ὅτε οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει τῷ ὕψει. ὃ δὴ καὶ αὐτὸ, χρήσιμον ἐν τοῖς πρὸ τούτων εἰς τὸ μέγεθος τῶν κιόνων τοῦ ἄτλαντος. ὅμοιος δέ πως καὶ ὁ ἕτερος ὁ χθαμαλώτερος. Τὸ δὲ ὀξὺ τῆς κορυφῆς τοῦ σκοπέλου, οἶδεν ἡ κίρκη. ἄλλως γὰρ οὐκ ἔγνωσται ὡς νεφελούμενον. Τὸ δὲ ἀμφιβέβηκεν, οὐδ' ἐνταῦθα ἐπικουρίαν σημαίνει κατὰ τὰς ἐν Ἰλιάδι ἀμφιβάσεις τῶν ζώντων ἐπὶ τοῖς κειμένοις, ἀλλὰ περίκλεισίν τινα δηλοῖ καὶ κύκλῳ σκέπην τὴν ἄνω. κυανέη δὲ νεφέλη, πρὸς διαστολὴν ἑτέρων. αἳ ποῦ μὲν, πυρράζουσι. ποῦ δὲ, καὶ ὑπολευκαίνονται. αἴθρη δὲ, ἡ εὐδία ἀπὸ τοῦ αἰθὴρ αἰθέρος. ὡς ἀπὸ γαστὴρ ἡ γάστρη. κατὰ τὸ, γάστρην μὲν πῦρ ἀμφέπει. καὶ ἐντεῦθεν αἰθρηγενέτης βορρᾶς ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐλέχθη. Ἐν δὲ τῷ, οὔτ' ἐν θέρει οὔτ' ἐν ὀπώρῃ ὅτι μάλιστα ἡ αἴθρη πυρρωτίζεται, ἡ ὀπώραν λέγει, τὸν μεταξὺ θέρους καὶ φθινοπώρου καιρόν. ἢ τὸ φθινόπωρον, ἐλλείψει τῆς συνήθους προθέσεως. κατὰ τὸ, μὴ δὲ μένειν οἶνόν τε νέον καὶ ὀπωρινὸν ὄμβρον, ἤγουν μετοπωρινόν. Τὸ δὲ οὐδέ κεν ἀμβαίη οὐ καταβαίη, κάλλος ἔχει διὰ τὰ κομματικὰ πάρισα. ἐχρῆν γὰρ μὴ διάλυσιν φρονεῖν τὸ χωρίον εἶναι, ἀλλά τι καὶ διαγελάσαι πρὸς καλλονήν. ἀφελῶς δὲ προσκεῖται τὸ, οὐ καταβαίη. ἄλλως γὰρ, δῆλον ὡς ἔνθα οὐκ ἔστιν ἀναβῆναι, ἐκεῖ οὐδὲ καταβῆναι. πλεοναστῶς γοῦν κεῖται. Τὸ δὲ γράφειν οὐδ' ἐπιβῆναι, οὐκέτι ἀφελὲς ἀλλὰ γελοῖον. Τὸ δὲ χεῖρες εἴκοσι καὶ πόδες, μῖγμα ἐστὶν ἀφελείας καὶ ὑπερβολῆς. εἰπὼν μὲν γὰρ εἴκοσι καὶ μή τινα πλείω ἀριθμὸν, ἀφελέστερον ἔχει. πολλαπλασιάσαι δὲ ὅτῳ τὸν ἄνθρωπον, ὑπερβάλλον ἐστὶ, καὶ πλεῖον πάντως τῶν, οἷα τινὶ σώματα εἰσὶν ὁ ἡ Ἰλιὰς γράφει. Τὸ δὲ περιξεστῇ εἰκυῖα, ὡσεὶ γοργῶς τὴν λειότητα τῆς πέτρας ἐδήλωσε διὰ παραβολῆς ξεστικῆς. βούλεται γὰρ ὡς εἰ καὶ ἐστιλβῶσθαι αὐτήν. κρεῖττον δὲ βαρυτόνως γράφειν περιξέστη ὁμοίως τῷ ἀσβέστῳ. ὃ γοῦν [illegible], ἔχει τι καὶ αἰτιολογίας. Τὸ δὲ εἰκυῖα, οὐ κατὰ τὴν ὕστερον ἰωνικὴν γλῶσσαν λέγεται. οἱ γὰρ μεθ' Ὅμηρον, ὡς δηλοῖ καὶ Ἡρόδοτος, οἰκὸς γράφουσι, καὶ ἀκολούθως, καὶ οἰκυῖα. ἀττικοὶ δὲ, ἐοικὸς καὶ ἐοικυῖα. πολλαχοῦ δὲ καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ ὁ τοιοῦτος ἀττικισμός. ἐξ οὗ καὶ τὸ, ἐώκειν ὑπερσυντέλικος. δι' ὃ καὶ πάντα ἐώκει. Τὸ δὲ μέσσῳ σκοπέλῳ, τὸ πάνυ δολιχόδειρον τῆς σκύλλης δίδωσι συλλογίζεσθαι. εἴπερ ὁ μὲν σκόπελος αὐτὸς, οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει. κατὰ μέσον δὲ αὐτὸν ἡ σκύλλα οὖσα, καθίησι τὰς δειρὰς ὅσα καὶ ὁρμιάς. καὶ οὐ μόνον ἰχθυᾶται, ἀλλὰ καὶ ἀφαρπάζει εἴ πού τις παραπλέει. δηλοῖ δὲ ὃ τοῦ σπηλαίου ὕψος, καὶ τὸ εἰπεῖν, μηδ' ἂν τοξικώτατον ἄνδρα ὀϊστεύσαντα, βαλεῖν ἕως ἐκεῖ. Τὸ δὲ πρὸς ζόφον καὶ τὸ εἰς ἔρεβος, ἐκ παραλλήλου μὲν εἴρηνται, δυσμικὸν μέρος δηλοῦσιν. αἰνίττονται δὲ, θανάτου καὶ ᾅδου τόπον εἶναι τὰ ἐκεῖ διὰ τὴν σκύλλαν. Τὸ δὲ νῆα παρὰ γλαφυρὴν ἰθύνειν, ταυτόν πως ἐστὶ τῷ, παρεξελάαν. δῆλον δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ γλάφω, ναῦς γλαφυρὰ καταχρηστικῶς. ἡ δ' αὐτὴ ὁμοίως καὶ σκάφος ἀπὸ τοῦ σκάπτω. ὅπερ ἐπὶ γῆς κυριολογεῖται. ὡς δηλοῖ παρ' Ἡσιόδῳ τὸ, σκάφος οἰνέων. τὸ δὲ φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ, ἁπλῶς οὕτω παρέρριπται πρὸς ἀναπλήρωμα στίχου. καθὰ καὶ μετ' ὀλίγα ἐν τῷ, χθαμαλώτερον ὄψει Ὀδυσσεῦ. Τὸ δὲ αἰζήϊος ἀνὴρ τετρασυλλάβως ῥηθὲν, δηλοῖ ὡς ἐν τῷ αἰζηός, προσγέγραπται τὸ ι. ὅπερ ἐνταῦθα στιχθὲν, ἐκπεφώνηται. Τὸ δὲ κοῖλον σπέος, ταυτόν ἐστι τῷ, σπέος ἠερόεις. δῆλον γὰρ ὡς τὰ βαθέα σκοτάζεται διὰ τὸ τοῦ ἀέρος μέλαν. Ὅρα δὲ τὸ ὀϊστεύσας εἰσαφίκοιτο ἀντὶ τοῦ φθάσοι ἕως ἐκεῖ τῇ βολῇ. καὶ ἔστιν ἐνταῦθα τὸ εἰσαφικέσθαι, ταυτὸν τῷ καθικέσθαι, ὅ ἐστιν ἅψασθαι. Τὴν δὲ σκύλλαν, φόρκυνος θυγατέρα καὶ ἑκάτης ὁ μῦθος λέγει. ἔχουσαν πρὸς ταῖς πλευραῖς σκύλακας, κατέχουσαν τὸν περὶ σπήλαιον πορθμόν. ὅμηρος μέντοι, κράταιιν ἐν τοῖς ἑξῆς μητέρα τῆς σκύλλης δηλοῖ. ἐπάγων καὶ, ἥ μιν τίκτε πῆμα βροτοῖσιν. Εἰ δὲ καὶ ὅμηρος κράταιιν λέγει αὐτὴν, ἀλλ' οἱ μάγοι, ἑκάτην φασὶν αὐτὴν καλοῦσιν. εἰσὶ δὲ οἳ τρίτωνα φασὶν εἶναι πατέρα τῆς σκύλλης. στησίχορος δὲ, λάμιαν αὐτῆς μητέρα ποιεῖ. ἣν δὴ λάμιαν, ὁ μῦθος μὲν, δαιμόνιόν τι πλάττει. ὁ δὲ κωμικὸς, καὶ λαγνείας αὐτῆς ἐμφαίνει ἐν τῷ, λαμίας ὄρχεις ἀπλύτους. νίκανδρος δέ φασιν ὁ κολοφώνιος, ἐν γλώσσαις, ἰχθύος αὐτὴν εἶδος ὄνομα καθὰ καὶ τὴν σκύλλαν. εἰπὼν ὅτι ὁ καρχαρίας ἰχθὺς, καὶ λάμια καὶ σκύλλα καλεῖται. ὅτι δὲ Ὁμήρου ἓξ πλασαμένου κεφαλὰς τῇ σκύλλῃ, ἕτεροι τρικέφαλον αὐτὴν ἐμυθεύσαντο, δηλοῖ καὶ ὁ κωμικὸς ἀναξίλας ἔνθα τὰ τοιαῦτα μυθικὰ τέρατα, εἰς κατασκόπους ἑταίρας μετέλαβεν. εἰπών. ὅς τις ἀνθρώπων ἑταίραν ἠγάπησεν, οὐ γένος ἂν δύναιτο παρανομώτατον φράσαι. τί γὰρ ἢ δράκαιν' ἄμικτος. ἢ χίμαιρα πύρπνους. ἢ χάρυβδις. ἢ τρίκρανος σκύλλα ποντία κύων. σφίγξ. ὕδρα, λέαιν'. ἔχιδνα. πτηνά δ' ἁρπυιῶν γένη, εἰς ὑπερβολὴν ἀφῖκται τοῦ καταπτύστου γένους. ἔστι δὲ σκοπεῖν ἀπ' ἀρχῆς καὶ ἑξῆς τὰ εἰς κατασκευὴν τῆς προτάσεως. Ἴστεον δὲ καὶ ὅτι ἐπιρρεπὴς ὁ μῦθος εἰς τὰ νεκυώδη φάσματα. ὃς καὶ τὴν ἑκάβην ἀπεκύνωσε. καὶ τὴν ἑκάτην δὲ κυνὸς κεφαλὴν

ἔχουσαν πλάττει. καὶ Καλλίμαχος δὲ ἐν ὑπομνήμασι, τὴν ἄρτεμιν ἐπιχολωθῆναι φησὶν ἑκάτῃ τῶν καλο-στευ. ἐκβαλλομένην δὲ ὑπὸ τῆς γυναικός, τὸ μὲν πρῶτον, μεταβαλεῖν αὐτὴν εἰς κύνα. εἶτ᾽ αὖθις ἐλεήσασαν, ἀρχὴν ταύτην εἰς ἄνθρωπον. καὶ αὐτὴν μὲν αἰσχυνθεῖσαν ἐπὶ τῷ συμβεβηκότι, ἀπάγξασθαι. τὴν δὲ θεὸν περιθεῖσαν αὐτῇ τὸν οἰκεῖον κόσμον, ἑκάτην ὀνομάσαι. καὶ τοιάδε μὲν ταῦτα. ὅτι δὲ τὴν σκύλλαν ἡρακλῆς μὲν ἀνεῖλεν, ὁ δὲ μῦθος αὖθις ἐξανίστησι καὶ ἀθάνατον κακὸν ἐποίησεν, οἶδε καὶ ὁ λυκόφρων. ἡ δὲ ἀλληγορία τὴν σκύλλαν ταύτην, εἰς αὐθάδειαν μετάγει καὶ κακώδη θρασύτητα. ἣ οὐδ᾽ αὐτὴ κατὰ ὀδυσσέως ἴσχυε παρακούσασθαι. τὸν μέντοι φίλον πατὰς ὡς εἰκός, ἐσίνατο. συμπλεῖ δὲ τῇ τοιαύτῃ ἀλληγορίᾳ, καὶ ὁ πατὴρ φόρκυς, ὡς ἐν τῇ α ῥαψῳδίᾳ ἐγράφη. ἔτι δὲ καὶ τὸ τῆς μητρὸς ἑκάτης ἢ ἁπλῶς κύνειον, ἢ κατά τινας κυνοπρόσωπον. τὸ δὲ λελακυῖα, ἔχει μὲν θεματικὸν παρακείμενον καὶ δῆλον τοῦ η. λέληκε γὰρ ὡς τὸ, δαιμονίη τί λέληκας. δηλοῖ δὲ φωνὴν ἄναρθρον, καθὰ καὶ τὸ λακεῖν. ὡς τὸ, ὀστέα ἔλακε. ἤτοι ἦχον ἀπετέλεσαν θραυσθέντα. εἰ καὶ ὁ κωμικὸς παίζων χαριεστέρως, ἐπὶ φωνῆς ἀνάρθρου τὸ ῥῆμα τίθησιν ἐν τῷ. τί δῆτα ὁ φοῖβος ἔλακεν. ἰωνικῶς δὲ ἡ λέξις τοῦ ἄλφα προπαραληγομένου συσταλέντος τοῦ η δωριεῖς μὲν γάρ, τὸ ἦτα εἰς α μακρὸν τρέπουσιν. δι᾽. δῆμος δᾶμος. μὴν μάν. ἴωνες δὲ, εἰς βραχὺ καταστρέφουσιν. δὴ, λελακυῖα λελακυῖα. μεμηκυῖα μεμακυῖα. οὕτως ἀφθόνιος. ἡρακλείδης δὲ ἐν οἷς λέγει τὸ δάκνω, δωρίσι καὶ ἰάσι πεπτῶσθαι διαλέκτω, δωριεῖς μὲν γάρ φασιν οἱ παλαιοὶ τοῦ η, τὸ η. εἴω θέω. δύω δύω. ἴωνες δὲ βραχύνουσι τὸ η διὰ τοῦ α, ἐπάγει οὕτω. μεσημβρία μεσαμβρία. πῆρα πάρα. λελακυῖα λελακυῖα. μεμηκυῖα μεμακυῖα. συλλαλῶν οὕτω καὶ αὐτὸς τῷ ἀφθονίῳ. τὸ δὲ δεινὸν προσκεῖται εἰς τὸ λελακυῖα, ἵνα μεγαλύνῃ κατ᾽ ἔννοιαν τὸ τῆς λέξεως ταπεινόν. ἄλλως γάρ, κατὰ νεογνὴν σκύλακα ἡ σκύλλα ὑλακτεῖ ὡς ὁ ποιητὴς δηλοῖ τὸ πέλωρ κακόν. τὸ δὲ σκύλακος, δοκεῖ καθ᾽ ὑποκορισμὸν ἐσχηματίσθαι ὁμοίως τῷ, λίθακι περὶ πέτρῃ. ἀφαιρεῖται δὲ τοῦ ἑνὸς λ. ἐκ τῶν δύο, τῇ σκύλλῃ προσπεπονημένων. νεογνὸν δὲ, τὸ νεωστὶ γενόμενον. διὸ ἐτυμολογικῶς ἐρρέθη τό, φωνὴ ὅση σκύλακος νεογνῆς γίνεται. ὅθεν καὶ ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν τὸ νεογνῆς ὁμοίως τῷ ἀρχομένῳ τοῦ γίνεσθαι. δῆλον δὲ ὅτι τὸ ἐκ τοῦ γίνω, προϋπάρχει ἄρρεν ὄνομα τὸ νεογνὸν, ἐξ οὗ συγκέκοπται τὸ νεογνόν, καὶ ὅτι τροπὴν ἔχει τοῦ ν εἰς λ, καὶ τὸ πνεύμων πλεύμων, καὶ τὸ νίτρον λίτρον. ἀφ᾽ οὗ καὶ ψευδόλιτρος κονία παρὰ τῷ κωμικῷ. ἔτι δὲ καὶ αἶκνον εἰς ὅπερ λίαν ἐκρέουσι, καὶ αἶκλον. ὧν τὸ μὲν αἶκνον συναιρεθὲν, αἶκνον γίνεται. τὸ δὲ αἶκλον, παρονομάζει τὰ καλούμενα ἐπάικλα. τραγήματα δέ τινα δείπνου ἦσαν ἐκεῖνα κατὰ τὴν παρὰ τῷ ἀθηναίῳ ἱστορίαν, ἃ καὶ μάττυα φασὶν ἐκαλεῖτο, ἐκ λυδῶν δηλαδὴ γίνεται εἰσφορά τις οὖσα χηνῶν καὶ τρυγόνων καὶ λαγωῶν. ἦν δὲ ὡς εἰκὸς ἡ ἀναλογία τοῦ ἐπάικλα, κατὰ τὰ ἐπιδόρπια, τὰ παρὰ τοῖς βαρβαρωτέροις ἀκάδεστα καλούμενα. δωριέων δέ φασι δοκεῖ γλώσσης εἶναι τὸ αἶκλον. τὸ δὲ πέλωρ κακὸν, ἀστείως ἀντίκειται πρὸς τὸ, σκύλακος νεογνῆς. ἀστεῖον οὖν ἀντίθετον εἰπεῖν ὅτι τῇ σκύλλῃ, φωνὴ μὲν σκύλακος ὀλίγος, αὐτὴ δὲ μέγα κακόν. ἔστι δὲ τὸ φωνὴ μὲν ὅση σκύλακος καὶ τὸ ἑξῆς, οἰκεῖον ποτὲ πρὸς τοὺς ἀπειλὰ μὲν ὑπολαλοῦντας κακὰ δὲ ἐνεργοῦντας. ἁρμόσει δέ ποτε καὶ προσώπῳ λεπτοφώνῳ μὲν κακούργῳ δέ. ἰστέον δὲ καὶ ὡς κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὁμήρου εἰπόντος τὸ, ὅση φωνὴ σκύλακος, προσέπλασαν τῇ σκύλλῃ καὶ κυνῶν κεφαλὰς οἱ νεώτεροι. πιθανώτερον δέ φασι, δρακόντων τοιῶν κεφαλάς. εἰπὼν γὰρ πόδας αὐτὴν ἔχειν δώδεκα, ἓξ δὲ δειράς, ἐν δὲ ἑκάστῃ κεφαλὴν, ἐπάγει. ἐν δὲ τρίστοιχοι ὀδόντες. δρακόντων δὲ οὐ μὴν κυνῶν ἡ τῶν ὀδόντων τριστοιχία. ἔστι δέ που καὶ ἑτέρων, δι᾽ μεγίστων κητῶν. τὸ δὲ οὐδ᾽ εἰ θεὸς ἀντιάσειεν, ὑπερβολή ἐστι πρὸς ἐκφόβησιν ὀδυσσέως. εἰωθότος τοῦ ποιητοῦ παραλαμβάνειν ἐστὶν ὅτε καὶ τὸ θεῖον πρόσωπον ἐν ταῖς ὑπερβολαῖς. διό. ἔνθα καὶ ἀθάνατος ἐπελθὼν, θηήσαιτο. καὶ, οὐδ᾽ ἄρης ὀνόσαιτο μετελθών. καὶ, ἐκ δ᾽ ἂν σε ῥύσαιτο κακοῦ οὐδ᾽ ἐννοσίγαιον. καὶ, οἵτε μάλιστα νῆας διαρραίουσι θεῶν ἀέκητι ἀνάκτων. παραλογεῖ δὲ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ, οὐδ᾽ εἰ θεὸς ἀντιάσειε, τὴν τῶν ἑταίρων τοῦ ὀδυσσέως ἀπώλειαν ὑπὸ τῆς σκύλλης. ὡς μὴ δυνατὸν ὂν μηχανῇ τινι παρασωθῆναι αὐτούς. ὑπόκειται μὲν γὰρ μὴ εἶναι ταύτην ἐπελθεῖν θεόν. ὁμοίως δὲ, ὑποτίθεται καὶ ἡ σκύλλα κακὸν ἀκαταπλάστατον διὰ τὸ πάντῃ πάντως ἄφυκτον. ἐν ὑψίστῳ τε γὰρ σπηλαίῳ οἰκεῖ, καὶ οἷον μὴ βέλος ἐκεῖ ἀφικνεῖσθαι. καὶ οὐδὲ θνήσκειν οἶδε. καὶ οὐ μόνον ἀνθρώπῳ ἀλλὰ καὶ θεῷ ἂν εἴη δυσπρόσιτος. οὐ πειραζομένῳ μὲν ὑπ᾽ αὐτῆς, οὐ γηθήσοντι δὲ ὅμως εἴπερ ἴδοι αὐτήν, τὸ πέλωρ κακόν. καὶ ὅσα ἄλλα καταλαλεῖ αὐτῆς μετ᾽ ὀλίγα ὁ ποιητής. πόδες δὲ ἄωροι κατὰ τοὺς παλαιούς, ἢ λεπτοί, ἢ παραιωρούμενοι καὶ ἀσθενεῖς. ἢ δυσφύλακτοι, οὓς οὐδεὶς ἂν ὠρύσηται ὅ ἐστι φυλάξηται διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς ὀξύτητα. ὠρεῖν γάρ φασι, τὸ φυλάσσειν. ὅθεν καὶ ὁ πυλωρός. καὶ δυσωρεῖν ἐν ἰλιάδι, τὸ δυσχερῶς φυλάσσειν. ἔνιοι δέ φασι, δασείως ἀναγινώσκουσιν. ἵνα εἶεν ἄωροι, οἱ ὠμοὶ καὶ σκληροὶ καὶ ἄγριοι. ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀώρων καὶ μὴ πεπόνων ἤτοι πεπόνων ἤτοι πεπείρων καρπῶν. ἔνθα ὅρα τὸ, δασείως ἀναγινώσκουσιν, ὡς τοῦ ω μεγάλου ἐνταῦθα ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις ἑρμηνείαις ψιλουμένου. οἱ δὲ τῇ ῥηθείσῃ, δασυνομένου δῆ τὴν ὥραν ἢ δηλοῖ τὸν καιρόν. ὅτι δὲ οἱ παλαιοὶ καὶ ἐν μέσῳ λέξεων ἐπνευμάτιζον τὰ φωνήεντα, καὶ ἡ ἰλιὰς δηλοῖ. ἄλλοι δὲ, ἀώρους τούτους πόδας εἶπον, ὧν πολλὴ φροντίς, κατ᾽ ἐπίτασιν τοῦ α. εἰσὶ δὲ οἳ τοὺς ἐμπροσθίους πόδας ἀώρους φασί. φέροντες καὶ χρῆσιν τοῦ κωμικοῦ, εἰπόντος, ἢ τοὺς ἀώρους εἶπας πόδας κομίζειν; σὺ δὲ φέρεις ὀ-

πισθίους

πεποιθότος; δοκεῖ δέ τισιν ὡς καὶ Ἀριστάρχῳ, ἀώρους εἰρῆσθαι. καὶ τοὺς ἀλίκτας ὧδε. καὶ δὴ τοὺς κώλους μὴ ἔχοντας, ὥρα γὰρ ἡ ὠρὴ ὀξυτόνως, ἡ κωλῆ κατὰ Ἴωνας. εἰσὶ δὲ οἳ τὸ ἄωροι, ταὐτὸν εἴπερ ἐστὶ τῷ ἀόριστοι διὰ μέγεθος. ἤγουν μεγάλοι, ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ω. Ἀπελλάνικος δέ φασιν ὁ Ῥόδιος, ἀώρους, τοὺς συνεσταλμένους νοεῖ. ἄμφω δέ φασιν ἀποδίδοναι ἀορίστους ὡς καὶ περιρρεῖν, τοὺς χωλιτευὰς καὶ δυσφυλάκτους. ἢ τοὺς ἀκινήτους καὶ δυσεκμήτους καὶ μὴ ὀρεύειν δυναμένους, ἐκταθέντος δηλαδὴ τοῦ ο εἰς ω. ὃ δὲ χρῆται φασὶν αὐτοῖς ἡ Σκύλλα πρὸς θήρας, διὰ δύνασθαι δῆθεν κατὰ τοῦ σπηλαίου δοκεῖ. ὃ αὐτὴ ἤγουν κατὰ τὰ ὄστρεα, προσέχεσθαι τῷ σπηλαίῳ. ἔχειν δὲ τὸ πᾶν τὸ ἴσχιον, ἐν μόναις ταῖς δειραῖς. ἔνθα ἔτι διώκει τοὺς παραπλέοντας. καὶ ὃ δὲ ὁ Ὀδυσσεὺς γενόμενος ὕστερον μεταξὺ τοῦ πρέμνου πρὸς τῇ Χαρύβδει πλησίον τοῦ κατ' αὐτὴν σπηλαίου ἐπῆλθεν, οἷα προσπεφυκυῖα. μόνας δὲ τὰς ἓξ κεφαλὰς ἔξω τοῦ βερέθρου ἴσχουσα. ὅτι δὲ προειρημέναι αἱ δειραὶ τῆς Σκύλλης, πρὸ ὀλίγου εἴρηται. Σμερδνὰς δὲ αὐτῆς τὰς κεφαλὰς εἶναι, οὐδὲν ἀπεικός. ἧς καὶ τὸ κατὰ νεογιλὴν σκύλακα ὕλαγμα, δεινὸν ἦν. Τὸ δὲ πυκνοὶ καὶ θαμέες, ἐκ παραλλήλου μὲν τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχουσι. δηλοῦσι δὲ σύνθεσιν τήν τι καθ' ἕνα ἕκαστον ὀδόντα, καὶ μάλιστα τὴν κατὰ τοὺς στοίχους τοὺς τρεῖς. νοητέον δὲ ἀναλόγως, καὶ καρχαρόδοντα τὴν Σκύλλαν εἶναι. Τὸ δὲ πλεῖοι μέλανος θανάτοιο, ἀστείως ἔφη. ὡς εἴπερ εἶπεν ἰοῦ πλήρεις. λέγοιτο δ' ἂν καὶ ὁ διάβολος τοιούτους ὀδόντας ἔχειν. Τὸ δὲ ἔξω δ' ἐξίσχει κεφαλάς, γράφεται καί, ἔξω δ' ἓξ ἴσχει κεφαλάς. ὃ ἔχει τι ἀστεῖον καὶ κάλλους. Τὸ δὲ βέρεθρον, κοινῶς μὲν βάραθρον. κατὰ Μακεδόνας δέ φασι, καὶ ζέρεθρον λέγεται. τροπὴν δὲ τὸ βέρεθρον ἔχει ἐκ τοῦ βαράθρου, ὁποία καὶ τὸ πένθος ἐκ τοῦ πάθους. Τὸ δὲ ἰχθυάα, καταχρηστικῶς ἔφη ἀντὶ τοῦ ἁλιεύει. οὐ γὰρ ἰχθύες οἱ δελφῖνες καὶ οἱ κύνες, ἀλλὰ κήτη ὡς καὶ ὁ ποιητὴς φησίν. ὁποῖα καὶ ἄλλα ἡ Σκύλλα αἱρεῖ. καὶ χρὴ ἔχειν καὶ τοῦτο εἰς συγκρότησιν τοῦ, νέκταρ ἐῳνοχόει. τοιοῦτον δέ τι σὺν ἄλλοις τοῖς ἀλλαχοῦ δηλωθεῖσι, καὶ παρὰ Ὀππιανῷ τὸ, δινωτὸς κίβος μολίβου. κατὰ τὴν ἄχρησιν γὰρ καὶ τοῦτο. ἐπεὶ ἄλλως εἰ τετράγωνος κύβος, πῶς δινωτὸς ἤτοι τορευτός; καὶ αὖ πάλιν εἰ δινωτός, πῶς κύβος; ἱστέον δὲ ὅτι τὸ, αὐτοῦ ἰχθυάα, οἰκείως φασὶ πλάττεται τοῖς περὶ τὸ Σκύλλαιον συμβαίνουσιν. ἔνθα οἱ θύννοι ἀγεληδὸν φερόμενοι καὶ τῆς Σικελίας ἀφάμενοι, περιπίπτουσι τοῖς κητώδεσι, καὶ πιαίνουσι τοὺς γαλεώτας. οὓς καὶ ξιφίας φασὶ καὶ κύνας καλοῦσι. τὴν δὲ θήραν τῶν τοιούτων γαλεωτῶν, ὁ γεωγράφος ἱστορεῖ ὅπως γίνεται. Τὸ δὲ καὶ εἴποθι μεῖζον ἕλῃσι, τὴν πολλὴν ἰσχὺν τῆς Σκύλλης ἐμφαίνει, ὡς ἢ τῶν μεγάλων κητῶν περιγινομένης. ἢ μὴ μόνων δελφίνων ἢ κυνῶν οἷς καὶ αὐτοῖς πολλάκις βελτίω τὸ μέγεθος, ὡς δὲ μυρία κήτη βόσκει ἡ ἐκεῖ θάλασσα, μεμαρτύρηται. κυριώτερον δὲ τὸ βόσκειν ἐνταῦθα, ἤπερ ὅτε Ἀλκίνοος ἔφη ὡς πολλοὺς βόσκει γαῖα πολυσπερίας ἀνθρώπους. Ὅτι δὲ βοσκήματα πόντου τὰ ἐν αὐτῷ ζῷα, δεδήλωται. δῆλον δὲ καὶ ὅτι ἡ τῶν μνίων καὶ φυκίων καὶ βρύων τῶν κατὰ θάλασσαν νομή, βόσκει τὰ νεμόμενα. ἴσως δὲ καὶ ἑτέρων τινῶν φυτῶν ὡς εἰκὸς θαλαττίων. θύννοι γοῦν ἱστοροῦνται ἐπέκεινα Σικελίας βαλανηφαγεῖν ἀπὸ δρυαρίων φυομένων κατὰ θάλασσαν. Ὅτι δὲ τὸ βόσκειν καὶ περισπωμένως προφέρεται, δῆλον μὲν καὶ ἐκ τῶν ὡς ἐρρέθη βοσκημάτων. καὶ ἐξ αὐτοῦ δὲ Ὁμήρου εἰπόντος ἐν τοῖς ἑξῆς τὸ, βοσκήσεις γαστέρα. οὕτω καὶ Ἡσίοδος οἶδε τὸ διδασκῶ διδασκήσω περισπωμένως. καὶ οὕτω θεραπεύεται ῥηματικὴ ἀναλογία. ἐπεὶ γὰρ ὅσα βαρύτονα ῥήματα εἰς τὴν σκω συλλαβὴν λήγουσιν, οὐ δύνανται κριθῆναι μετὰ τοῦ σίγμα εἰς μέλλοντα, περισπῶνταί τινα ἐξ αὐτῶν διὰ κλίσιν ἀκώλυτον. Ἀγάστονος δὲ Ἀμφιτρίτη, ἡ ἡ πολύκτυπος. στένειν γὰρ λέγεται καὶ πόντος ἀντὶ τοῦ ἠχεῖν, ἢ ἡ τοῖς ναυαγοῦσιν αἰτία στόνων πολλῶν. νῆται δὲ ἀκήριοι, οἱ ἀβλαβεῖς, καὶ μὴ παθόντες κῆρά τινα. τὸ μέντοι ἀκήριον αἶψα τίθησιν ἐν Ἰλιάδι, ταὐτόν ἐστι τῷ, νεκρόν. ἀκήριος γὰρ ἐκεῖ, ὁ ἄψυχος. Ἐν δὲ τῷ, κρατὶ ἑκάστῳ, καινογενές τι ἐμφαίνεται ὅτι ὁ κρὰς εἶναι τὸ κατὰ γένος ἀρσενικόν, ὅτι ἡ ἕκαστος κράς. οὕτω δὲ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς τό, σῷ κράατι τίσεις. ἢ γὰρ ὁ σὸς κρὰς ἔστιν εἰπεῖν καὶ ἐκεῖ, ἢ ὁ κρὰς ὁ σός. ἀμφότερα δέ, καινόφωνα. ἐνταῦθα δέ, καὶ ἕτερόν τι ἐστὶν ἄπορον. πῶς γὰρ τὸ κράατι ἐκεῖνο οὐ προπερισπᾷ τὴν ἐνταῦθα συναίρεσιν. ἵνα ᾖ κρᾶτι προπερισπωμένως ὁμοίως τῷ, κέαρι κῆρι καὶ ἔαρι ἦρι. καὶ τούτου μὲν ζητητέον λύσιν. τῶς τέως δέ, ἱστέον καὶ ὅτι ἀκολούθως Ὁμήρῳ καὶ ὁ κωμικὸς λέγει τὸ, ἀμφὶ κρατὶ σῷ βρύοντα στέφανον μύρτων. καὶ ὅτι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον, κατὰ γένος εἰρῆσθαι οὐδέτερον. ὡς ἐμφαίνει Πίνδαρος ἐν Ἰσθμιονίκαις εἰπών. τρία κρᾶτα ἤτοι κράατα. Τὸ δὲ νεὼς κυανοπρῴροιο, οὐδεὶς ἂν εἴποι μὴ ἀττικῶς εἰρῆσθαι. τὰ γὰρ κοινότερα, ναὸς καὶ νηὸς ὡς γραὸς γρηός. Ἰωνικὸν δὲ ὡσαύτως τὸ νηὸς καὶ γρηός. τὰ πλείω δὲ τῶν παλαιῶν ἀντιγράφων, καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις τόποις, διὰ τοῦ ο μικροῦ ἔχουσι τὴν λήγουσαν τῆς νεός. ὁ δὲ ἐρινεός, εὐφυῶς ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ πέπλασται διὰ τὸ πιθανόν. εἴωθε γὰρ εἰκῆ ὁπεῖ ποτε τύχῃ αὐτοφυῶς καὶ οὐκ ἀπὸ χερομαχίας, τὸ τοιοῦτον φυτὸν γίνεσθαι. ὡς καὶ ἐνταῦθα κατὰ τὸ εἰκός. καὶ οὐκ ἂν εἰς τοσοῦτον ἐπιθειολογήσειν ὁ ποιητής, εἴπερ ἄλλο τι φυτὸν παραπεφυκέναι τῇ Χαρύβδει ἐπλάσατο. μέγας δὲ πλάττεται ὁ τοιοῦτος ἐρινεός, ὡς ἂν δύναιτο ἀνέχειν τὸν ἥρωα. οὗ χάριν καὶ πέπλασται ἵνα σωθῇ ἀποκρεμασθεὶς αὐτοῦ. φύλλοις δὲ τέθηλεν, ἵνα μὴ ἀπεξηραμμένος ὤν, ἀσφαλὴς τῷ Ὀδυσσεῖ κατά τινα συνήθη ἐπικουρίαν γίνηται. καὶ ἅμα, ἵνα καὶ βαρυνόμενος τοῖς φύλλοις, ἕτοιμος εἴη τῷ Ὀδυσσεῖ

πρὸς ἀντίληψιν. μέγας τε ὢν καὶ δασὺς καὶ οὕτω βαρὺς καὶ κάτω ῥέπων εἰς θάλασσαν. δηλοῖ δὲ, καὶ μὴ δὲ βαθὺν χειμῶνα εἶναι τὴν ὥραν ἐν φύλλοις ἔτι τεθηλὼς ὁ ἐρινεός. καθὰ καὶ ὁ πτόρθος ἐν τοῖς πρὸ τούτων ὃς ἐν φαιακίᾳ χρήσιμος τῷ ὀδυσσεῖ γέγονε. περὶ δὲ χαρύβδεως, τοιαῦτά τινα ἱστόρηται. μεσσήνη ἐν τῷ κατὰ σικελίαν κόλπῳ τοῦ πελωρίδος, πόλις μεγάλη. κτίσμα πελοποννησίων μεσσηνίων. ἡ πρότε καλουμένη ζάγκλη, διὰ τὴν ἔχει σκολιότητα. ζάγκλιον γὰρ παρὰ τοῖς ἐκεῖ, τὸ σκολιόν. ὅθεν καὶ ζάγκλον, τὸ δρέπανον. ἐνταῦθα μικρὸν πρὸ τῆς πόλεως. ἡ χάρυβδις δείκνυται ἐν τῷ πόρῳ, βάθος ἐξαίσιον. εἰς ὃ αἱ τοῦ πορθμοῦ παλίρροιαι μετὰ συστροφῆς καὶ δίνης μεγάλης ἐκραχλίζουσαι τὰ σκάφη κατάγουσιν. οἱ δὲ ταῦτα ἱστοροῦντες, προσιστοροῦσι καὶ ὡς τό, τρὶς μὲν ἀνίησιν ἐπ' ἦμαρ, τρὶς δὲ ἀναρροιβδεῖ, δὶς ὀφείλει γράφεσθαι. διότι καὶ τὴν κατὰ τὸν σικελικὸν πορθμὸν παλίρροιαν ἀφ' ἧς ἐπλάσθη καὶ τὰ κατὰ χάρυβδιν, δὶς ἑκάστης ἡμέρας γίνεσθαι. ὡς ἡ περὶ τὸν χαλκιδικὸν εὔριπον ἑπτάκις καθ' ἡμέραν ἑκάστην γίνεται. πλὴν δίγε τοῦ ποιητοῦ, τρὶς γέγραπται, ἢ ἁμαρτήματος φασὶν ὡς εἰκὸς γραφικοῦ γενομένου, ἢ τῆς κίρκης πρὸς τὸ ἐκφοβῆσαι χρησαμένης ὡς εἰς ὑπερβολὴν, τῷ τοιούτῳ ἀριθμῷ. καθὸ καί τινας τρισμακαρίους καὶ τρισαθλίους φαμέν. τὸ μέντοι τὴν χάρυβδιν ἐς τὸ παντελὲς ἀναπίνεσθαι ὡς καὶ τὴν ἄμμον ἢ τὰς ὑποκειμένας πέτρας φαίνεσθαι, εἶτ' αὖθις πάλιν ἀνιέναι, οὐδεὶς ἱστόρησεν ἀληθὲς εἶναι. πλασθῆναι δὲ ἄλλως αὐτὸ ὑποτοπάζεται, ἀπὸ ἀμπώτεων γινομένων ἀλλαχοῦ. φησὶν οὖν καὶ ὁ γεωγράφος ὅτι ἀπὸ τῶν ἀμπώτεων καὶ τῶν πλημμυρίδων ἃς ὁ ὠκεανὸς πάσχει, τὴν χάρυβδιν ὁ ποιητὴς ἐμυθεύσατο. οὐ παντάπασι πλάσσας, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἱστορουμένων ἐκεῖ, διασκευάσας καὶ τὰ κατὰ πορθμόν. ἐν ᾧ δὶς καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ νύκτα παλίρροια γίνεται. εἰ καὶ ἡ κίρκη τραγῳδίας καὶ φόβου χάριν, τρὶς ταύτην φησὶ γίνεσθαι. ὁ δ' αὐτὸς, λέγει καὶ μεταξὺ ἀπαμείας τῆς συριακῆς καὶ ἀντιοχείας, χάσμα τι χάρυβδιν λέγεσθαι. εἰς ὃ καταδῦς ὀρόντης, πάλιν ἀνατέλλει ἐντεῦθεν. ὀνομάζεται δὲ καὶ λυκιακή τις ἔτι καὶ νῦν χάρυβδις. ὅτι δὲ τὸ κατὰ τὴν χάρυβδιν πλάσμα τοῦ ποιητοῦ, ἄμπωτιν καὶ ταύτην ὑποβάλλει νοεῖν, οὐκ ἔστιν ἀμφιβαλεῖν. ἱστέον δὲ καὶ ὅτι ὁ κίλιξ ποιητὴς τοπογραφῶν τι ἅμα ἐν παραβολῇ καὶ μυθικῶς αἰτιολογῶν τὸ κατὰ τὴν χάρυβδιν, ἰονίου τε καὶ τυρσηνικοῦ πόντου μέσην κεῖσθαι αὐτὴν ἱστορεῖ. ὡς καὶ τῶν κατὰ τὸν σικελικὸν πορθμὸν, οὕτω κειμένων. ἃ δὴ ἀπορρῶγα πορθμοῦ λέγει ἐκεῖνος. καὶ πνεύματι δὲ ὑπογαίῳ τυφωνικῷ αὐτὴν φησὶν ἀνακυκᾶσθαι κατά τινα δῆθεν ὁμοιότητα τοῦ ἐν σικελίᾳ αἰτναίου πυρός. οἷα τοῦ μυθικοῦ τυφῶνος, ὥσπερ τῇ αἴτνῃ, οὕτω καὶ τοῖς κατὰ χάρυβδιν τόποις ὑποκειμένου. ἵνα καθὰ ἐν ἰλιάδι ζεὺς ἀμφὶ τυφωεῖ γαῖαν τινὰ ἱμάσσει πνεύματι δηλαδὴ ἐλαυνομένῳ σφοδρῷ, οὕτω καὶ ἡ χάρυβδις ὁμοίῳ τινὶ πνεύματι λαύρῳ κάτωθεν κατὰ πάθος ἀμπώσεως ἀναταρασσομένη, τάχα ἅπερ ἡ ποίησις παρατείνεται. ὅτι δὲ εἴς τινα πολυδάπανον ἀσωτίαν καὶ ἡ χάρυβδις ἀλληγορικῶς ἐκλαμβάνεται, δῆλόν ἐστιν ἐκ τῶν παλαιῶν. ὁποίῳ δή τινι λόγῳ καὶ ἡ κωμῳδία τὴν φάραγγα ἐπὶ ὁμοίου νοήματος τίθησιν. ὡς εἴ τις εἴποι τὸν δάπανον κλέπτην ἢ συκοφάντην, φάραγγα συκοφαντίας ἢ κλοπῆς. καὶ τάδε μὲν καὶ ταῦτα. περὶ δὲ πάθους ἀμπώσεως, καὶ ἐν τοῖς τοῦ ποιητοῦ διείληπται. νῦν δὲ ἀρκεῖ φάναι ὅτι τὸ ἀττικῶς ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν ἡ ἄμπωτις ὡς καὶ οἱ αἱματοπότης καὶ ὑδροπότης κατὰ αἴλιον διονύσιον. καὶ ὡς εἴπερ ὑπόθοιτό τις παύσασθαί ποτε ὕστερον τὸ κατὰ τὴν χάρυβδιν ἀμπώτισμα, εἴη ἂν ἡ ἐκεῖσε γῆ, ἁλίπεδον. λέγεται γὰρ παρὰ τοῖς παλαιοῖς δασέως ἁλίπεδον, πεδίον πρότερον θάλασσα γεγονός. ὁ δὲ γεωγράφος ἐν οἷς ἱστορεῖ περὶ αἴτνην καὶ λεοντίνην ἀξένους τινὰς ἄνδρας εἶναι, δι' οὓς ἀπροσπέλαστα ἦσαν τὰ κατὰ τὸν πορθμὸν ὁποῖοί τινες καὶ κύκλωπες καὶ λαιστρυγόνες, λέγει ὡς καὶ ἡ χάρυβδις καὶ τὸ σκύλλαιον, ὑπὸ λῃστῶν κατείχετο. ἔοικε δὲ ἡ χάρυβδις, ἢ κατὰ ὀνοματοποιΐαν τινὰ λαχεῖν καὶ μίμησιν ἤχου· ἢ παρωνυμεῖσθαι τῷ χάρωνι διὰ τὸ κατ' αὐτὴν ὄλεθρον, ἢ καὶ ἐκ τοῦ συμβαίνοντος ἐτυμολογεῖσθαι, παρὰ τὸ εἰς χάος ῥᾷσιν ὑποδύειν, τοῦ τι στοιχείου ἐν τῇ συγκοπῇ τραπέντος εἰς β. ὡς ἐπὶ τοῦ ὑπερβάλλειν ἐββάλλειν. ὑποπτεύεται δὲ, καὶ ὡς δαιμόνιον πλάττεσθαι. διὸ καὶ δῖαν αὐτὴν χάρυβδιν ὁ ποιητὴς λέγει. ὡς καὶ δῖαν θάλασσαν. καίτοι τινὲς τὸ δῖαν, ἀντὶ τοῦ φοβερὰν εἶπον, ὡς ἀπὸ τοῦ δίω τὸ φοβοῦμαι. ὅθεν καὶ τὸ δεδιέναι. ἄλλοι δέ φασιν, ὡς οὐκ ἐδήλωσεν ὁ ποιητὴς πότερον θηρίον ἐστὶν ἢ ἄμπωτις, ἡ χάρυβδις. φέρεται δὲ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, καὶ ὅτι χάρυβδις, θαλάσσης βάθος ἀναπλωτικόν, μεταξὺ τοῦ ἀδρίου καὶ τοῦ τυρρηνικοῦ πελάγους. ᾧ συλλαλεῖ καὶ ὁ μεταβολεὺς δημοσθένης, εἰπὼν ὅτι τῷ φυτῷ ὑπέκειτο ἡ ὀνομαζομένη μὲν χάρυβδις. αὕτη δὲ ἐστὶν, ἄμπωτις τοῦ πελάγους βιαιοτάτη καὶ αὖθις πλημμύρα. ἱστέον δὲ ὅτι οὐ κλίνεται ὡς θέτις θέτιδος ἶρις ἴριδος οὕτω καὶ χάρυβδις χαρύβδιδος, ἵνα μὴ ἐπάλληλον δὶς γένηται τὸ δ καθ' ἡρωδιανόν. τοιούτῳ δὲ λόγῳ καὶ τὸ, ἐκ τοῦ δείδω δέδοιδα, δέδοικα γέγονε. πολλαὶ δέ τινες καὶ ἄλλαι ἀλλεπαλληλίαι μισοῦνται. τὸ δὲ χάρυβδις ἀναρροιβδεῖ ὕδωρ, οὐ μακρὰν δ' αὐτό ἐστι τοῦ παρηχεῖν. ὥσπερ παρήχησίς ἐστί τις καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς τὸ, σκύλλη κοίλης ἐκ νηὸς ἑταίρους ἓξ ἕλετο. ταυτὸν δὲ ἀναρροιβδεῖν εἰπεῖν καὶ ῥοιβδεῖν. ὡς δηλοῖ τὸ, ὅτι ῥοιβδήσειε. δηλοῦται δὲ καὶ ἐν ἀμφοτέροις τὸ ῥοφεῖν εἴτουν ἀναρροφεῖν κατὰ ὀνοματοποιΐαν ὁμοίαν τινὰ ἔχει καὶ τὸ ῥοχθεῖν. τραχύτερον μέντοι ἐκεῖνο, τοῦ ῥοιβδεῖν, καθὰ καὶ τὸ ἐρροίβδησε, τραχυφωνότερον τοῦ ἐρροίζησεν, ἅπερ εἶεν ἂν ὅμοιά τινα, εἴπερ

καὶ

καὶ ὁ ῥοῖζος εὕρηται ῥοῖβδος λεγόμενος κατὰ τό, πτερῶν γὰρ ῥοῖβδος οὐκ ἄσημος ἦν. Ὅρα δὲ ὅτι τὸ μὲν ἐνταῦθα ἀνίησι, τὴν ἄνω σχέσιν ἡ πρόθεσις δηλοῖ. ἐν δὲ τῷ ἀναροιβδεῖ, πλεονάζει ὡς καὶ πρὸ τούτων ἐπὶ τοῦ ἀτάλλειν ἐν τῷ, ὕδωρ ἀναβροχέν, ὅ ἐστιν ἀναπωθέν. ἀναροφηθέν. καὶ ὅτι ἐν μὲν τῷ, δὶς χάρυβδις ἀναροιβδεῖ, ἐκτείνεται τὸ παραλῆγον α καὶ ἔχει διπλάζειν τὸ ρ. ἐν δὲ τῷ, τρὶς δ' ἀναροιβδεῖ, συστέλλεται κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῶν προθέσεων. Τὸ δὲ ἐπ' ἦμαρ, ἀντὶ τοῦ, ἐφ' ἑκάστῳ νυχθημέρῳ. ὡς γίνεσθαι ἑκάστην ἀναρροιβδήσεις, δι' ὡρῶν ὀκτὼ περιοδικῶς. ὡς τεκμαίρονται οἱ παλαιοὶ ἐν τοῖς ἑξῆς περὶ τὸ τέλος τῆς ῥαψῳδίας. Τὸ δὲ ἀναροιβδεῖ δεινόν. καὶ τό, δεινὸν λελακυῖα. καὶ τό, σμερδαλέη κεφαλή. καὶ τό, δεινοῖο βερέθρου. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς τό, δεινόν τ' ἀργαλέον τε, καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ μάλιστα ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα τό, δεινὸν ἐβεβρύχει, φοβερὰ εἶναι τὰ τοιαῦτα ποιητικὰ χωρία δηλοῖ τάτε ἄλλα, καὶ τὴν κατὰ τὴν φράσιν τραχύτητα. Τὸ δὲ μὴ σύγε κεῖθι τύχοις ὅτε ῥοιβδήσειε, πάνυ ἐνδιαθέτως ἐρρέθη πρὸς ἔνδειξιν τοῦ, μέγα εἶναι τὸ δεινόν. δύναται δὲ ῥηθῆναι αὐτὸ καὶ ὅτε τις εὔχεται μὴ παρατυχεῖν τινι τῶν πάνυ ἀδίκων, παρ' οἷς ἀναροιβδεῖται τὰ ἀλλότρια, ὅτε προσεμπελάσειέ τις ἀφελῶς, καὶ τὸ ἐφεξῆς. ὡς οὐ γάρ κεν ῥύσαιτό σε ὑπ' ἐκ κακοῦ οὐδ' ἐνοσίχθων. οὐδ' ἔστιν ἐλπὶς τὸν ἀδικούμενον βοηθηθῆναι ὑπὸ γυναικὸς ἀδίκου μὲν καὶ αὐτῆς οὐ πάνυ δὲ χαρύβδεως, οἰκεῖον παραινεῖται καὶ τό, ἀλλὰ μάλα σκύλλης σκοπέλῳ πεπλημένος καὶ τὰ ἑξῆς, ὡς χρήσιμον κριθὲν αὖ τῷ τεχνικῶς γράφοντι. τὸ δὲ φέρτερον ἐκ τοῦ φέρειν γινόμενον, συστοιχεῖ οὐ μόνον πρὸς τὸ προφερέστερον, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ συμφέρον καὶ ὑπερφερές. Τὸ δὲ πενθήμεναι, δῆλον ὡς ἀπὸ τοῦ πενθαίνω ἀχρήστου παράγεται ῥήματος. ὡς καὶ τὸ φορῆναι ἀπὸ τοῦ φοραίνω. ἴσως δὲ καὶ ἄλλως αὐτὰ τὸ μέν, ἐκ τοῦ πενθῶ πένθημι. τὸ δέ, ἐκ τοῦ φορέω φόρημι γίνεται. Ὅτε ζητῶν πῶς ἂν ἐκφύγοι ἄδικόν τινα μεγάλα βλάπτειν δυνάμενον, ἢ αὖ πάλιν ἕτερόν τινα ὅμοιον ἀμύναιτο, εἴποι ἂν τό, εἰδ' ἄγε δή μοι τοῦτο νημερτὲς ἐνίσπες εἴπως ἀντὶ τοῦ ὅπως καθὰ καὶ προδεδήλωται, τὴν ὀλοὴν μὲν ὑπεκπροφύγοιμι χάρυβδιν. τὴν δέ κ' ἀμυναίμην ὅτε μοι σίνοιτό γ' ἑταίρους. ὁ δὲ τοιοῦτος, ἀκούσει ἂν τό, σχέτλιε, καὶ δ' αὖ τοι πολεμήια ἔργα μέμηλε καὶ φόνος, οὐδὲ τοῖς κρείττοσιν ὑπείξεαι; δεινὸν τὸ κακόν, ἀργαλέον τε καὶ ἄγριον οὐδὲ μαχητόν. οὐδέ τις ἐστὶν ἀλκή, φυγέειν κράτιστον ἀπ' αὐτοῦ. ἢν γὰρ δηθύνῃσθα κορυσσόμενος, δείδω μή σ' ἐξαῦτις ἐφορμηθεῖσα, κίχῃσι τόσσῃσι κεφαλῇσι, τόσσους δ' ἐκ φῶτας ἕληται. ἀλλὰ μάλα σφοδρῶς ἐλάαν. εἰ δὲ καὶ φιλομήτωρ ὁμοία τῷ πολυκεφάλῳ ἀδίκῳ πρόσεστιν, εἰκὸς προσαρμόσαι καὶ τό, βωστρεῖν δὲ κράταιιν τὴν καὶ προγραφεῖσαν, μητέρα τῆς σκύλλης, ἥ μιν τέκε πῆμα βροτοῖσιν ἥ μιν ἔπειτ' ἀποπαύσει ἐς ὕστερον ὁρμηθῆναι. Καὶ ὅρα τὸ ἥ μιν δὶς ἐν παραθέσει λεχθέν. ἔστι δὲ βωστρεῖν, τὸ ἀναβοᾶσθαι ἤγουν ἐπικαλεῖσθαι. καὶ λαμβάνεται συνήθως ἀντὶ προσκλητικοῦ. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ βοῶ βοήσω βοητὸς καὶ κατὰ κρᾶσιν βωτῶ. ὅθεν τὸ ἐπιβωτᾶ παρὰ ἡροδότῳ. πλεονασμῷ δὲ τοῦ σίγμα καὶ ῥῶ. βωστρῶ, καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἐλαστρῶ ὡς καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν ἰλιάδα γέγραπται. καὶ τοῦ, χωστρὶς χωστρίδος καὶ τῶν ὁμοίων. παρὰ δὲ θεοκρίτῳ κεῖται ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τοῦ ψυλαφικῶς ἐν ἀγγαῖς ἀναβοᾶσθαί τινα. Ἐν τούτοις δέ, δοκεῖ πως ἑρμηνεύεσθαι καὶ ὁ σχέτλιος. ὡς τοιοῦτος ὤν, ὁ πολεμήια ἔργα ἐν μελέσει ἔχων. καὶ φόνῳ καὶ δεινοῖς ἐγχειρῶν καὶ μὴ ἐνδιδόντα φεύγειν ἐθέλων ἀλλ' ἐπέχων τλημόνως ἑαυτόν. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ δυνατώτερον νόημα καὶ πειθὼ ἔχον τὴν ὀδυσσεία ὡς δεινὸν ἡ σκύλλα καὶ ἄμαχον ἐστὶ κακόν, τελευταῖον ἐτηρήθη τῇ κίρκῃ κατὰ λόγον ἀκμῆς, ὅπερ ἐστὶ τοιοῦτον, ἡ δέ τοι, οὐ θνητή. ἀλλ' ἀθάνατον κακόν ἐστιν, ἤγουν δαίμων κακοποιὸς καὶ μὴ πεφυκὼς θανεῖν. δεινόν τε καὶ τὰ ἑξῆς ὡς προσεχῶς ἐγράφη. κείμενα συχνὰ κωμικῶς πρὸς ψόγον τῆς σκύλλης, εἰ καὶ μὴ ἐπίστευσεν ὀδυσσεὺς ὡς τὰ ἑξῆς δηλώσει. ἀλλὰ πειρασάμενος ἀπιστῆσαι εἶτα παθών, ἔγνω. Σημείωσαι δὲ ἐν τῷ, οὐ θνητή, ἀλλ' ἀθάνατον κακόν ἐστιν, ὅτι καὶ παρ' ὁμήρῳ διαφέρει ἀθάνατος καὶ θεός. καὶ γὰρ οἱ ἀχιλλέως ἵπποι, ἀθάνατοι μὲν πλάττονται, οὐ μὴν καὶ θεοί. οὕτω δὲ καὶ ἡ σκύλλα. καὶ ἡ ψυχὴ δὲ θεῖον οὖσα καὶ ἀθάνατον, ὅμως οὐ θεός ἐστιν. Ὅτι ἐν τῇ προρρηθείσῃ θρινακίῃ νήσῳ ἔστι δὲ ἡ σικελία, ἐβόσκοντο πολλαὶ ἠελίοιο βόες καὶ ἴφια μῆλα. καὶ ἑρμηνεύων τὸ πολλαί, ἐπάγει. ἑπτὰ βοῶν ἀγέλαι. τόσα δ' οἰῶν πώεα καλά. πεντήκοντα δ' ἕκαστα καθ' ἑκάστην δηλαδὴ ἀγέλην. γόνος δ' οὐ γίνεται αὐτῶν, οὐδέ ποτε φθινύθουσι. θεαὶ δ' ἐπιποιμένες εἰσί, φαέθουσά τε λαμπετίη τε. ἃς τέκεν ἠελίῳ δῖα νέαιρα. τὰς μὲν ἄρα θρέψασα τεκοῦσά τε πότνια μήτηρ, ἐκεῖ ἀπῴκισε μῆλα φυλασσέμεναι πατρώια καὶ ἕλικας βοῦς. περὶ τούτων συμβουλεύει κίρκη τῷ ὀδυσσεῖ, ὡς εἰ μὲν ἀσινέας ταύτας ἐάσῃς νόστου μεδόμενος, ἔτ' ἂν εἰς ἰθάκην κακά περ πάσχοντες ἵκοισθε. εἰ δέ κε σίνηαι, τότε τοι τεκμαίρομαι ὄλεθρον. ὃ δὴ καὶ πρὸ τούτων ἐποίει, τότε κακὸν προλέγουσα, καὶ τὴν θεραπείαν αὐτοῦ. Ἰστέον δὲ ὅτι τὰς ἀγέλας ταύτας καὶ μάλιστα τὰς τῶν βοῶν, φασὶ τὸν ἀριστοτέλην ἀλληγορεῖν εἰς τὰς κατὰ δωδεκάδα τῶν σεληνιακῶν μηνῶν ἡμέρας. γινομένας πεντήκοντα πρὸς ταῖς τριακοσίαις, ὅσος καὶ ὁ ἀριθμὸς ταῖς ἑπτὰ ἀγέλαις, ἐχούσαις ἀνὰ πεντήκοντα ζῷα. διὸ οὔτε γόνον αὐτῶν γίνεσθαι ὅμηρος λέγει, οὔτε φθοράν. τὸ γὰρ αὐτὸ ποσὸν ἀεὶ ταῖς τοιαύταις ἡμέραις μένει. φαέθουσα δὲ καὶ λαμπετία, αἱ κατὰ τὸν ἥλιον δυνάμεις, ἢ ἡμέραι αἱ τὸν καθ' ἡμᾶς βίον ὑπὸ χρόνον ὄντα, διαποιμαίνουσαι. ἃς ἔτικεν ἡλίῳ νέαιρα, ἡ ἀεὶ νεάζουσα ἐν αὐτῷ καὶ ἀκμαία κίνησις. τὰς δὲ τοιαύτας ἀγέλας, οἱ μὲν ὀδυσσέως ἑταῖροι εἰ καὶ μὴ ἔφαγον, ἀναιδὲς

γὰρ τοῦτό γε εἰς ἀλληγορίαν, ἀλλ' ὡς οὐδὲν δέον κατεσπάνισεν. καὶ τὸ κατὰ τὴν ξενοφῶντα πλανηθεῖσαν περὶ ἄλωμα ἐπὶ καιρόν, ἐν κοινοῖς παρανάλωσε. ὁ δ' ὀδυσσεὺς ἀεὶ σπουδαῖος ὢν, παραφυλάξαι αὐτοὺς ὡς φιλόσοφος ἐπεῖπεν. οἱ δέ φασιν ἐργάτας εἶναι τοὺς βόας οὓς καὶ ἱεροὺς ἡλίου οἱ παλαιοὶ ἐνόμιζον. διὸ καὶ ἀθηναίοις ἀπώμοτον ἦν θύειν βόας ἐργάτας. ὅθεν τὸν ἥλιον ἀγάσασθαι, διότι τοιαύτας βόας ἐλάσαντες, ἔθυσαν. ὅ φασιν οὐκ ἂν ἔπαθεν ὁ ἥλιος εἰ προβάτων ἥψαντο. ἴσως δὲ καὶ λευκοὶ οἱ βόες, καθ' ὁμοιότητα χρώματος πρὸς τὸν ἥλιον. τοῦτο δὲ οὐ πάνυ ἀληθές, διὰ τὸ ἕλικας αὐτὰς ῥηθῆναι ὅ ἐστι μελαίνας κατά τινας. ὅτι δὲ καὶ καθ' ἱστορίαν, ἀγέλας ὅλας ἱερῶν ζώων ἕλληνες ἀφιέρουν δαίμοσιν ὧν οὐκ ἦν θέμις ἅπτεσθαί τινας, ἐν οἷς καὶ πλεῖστα ὡσεὶ ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνειμένα, δι' ταῶνες καὶ χῆνες καὶ τοιαῦτά τινα, καθαμιλλῶνται ἐν ταῖς ἱστορίαις. ἡρόδοτος δὲ ἱστορεῖ, ἐν τῷ ἰονίῳ κόλπῳ ἱερὰ εἶναι ἡλίου πρόβατα πάνυ πολλὰ ὄντα τοῖς ἐκεῖ ἀπολλωνιάταις οἷς ἀπὸ τόπου τὸ ὄνομα. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ὁ μῦθος τὰ ῥηθέντα ζῶα τοῦ ἡλίου, ἐν ταυτότητι ποσοῦ φυλάττων ἀεί, ἀθάνατά τι ἐκεῖνα βούλεται εἶναι. τί δὲ δηλοῖ τὸ ἴφια μῆλα, προδεδήλωται. καὶ ὡς ἀγέλη μὲν, ἐπὶ βοῶν. πῶυ δὲ, ἐπὶ οἰῶν κατὰ κυριολεξίαν. τὸ δὲ γόνος δ' οὐ γίνεται αὐτῶν οὐδέ ποτε φθινύθουσιν, εἰκὸς ἐπιλεχθῆναι καὶ θησαυροῖς οὓς καταχωννύουσιν οἱ πολλοί. τὸ δὲ ἐπιποιμένες, ταυτὸν τῷ ἐπιβουκόλος καὶ τοῖς τοιούτοις. ἡ δὲ νέαιρα, καὶ κύριον ὕστερον ὄνομα γυναικὸς ἀττικῆς παρά τισι δῆλον, καὶ δημοσθένει. τὸ δὲ θρεψαμένη τεκοῦσά τε, προθυστερεῖται συνήθως τρόπῳ ποιητικῷ. τὸ δὲ μῆλα φυλάσσειν, σεμνῶς εἶπεν ἀντὶ τοῦ ποιμαίνειν. τὸ δὲ εἰ μὲν ἀσινέας ἐᾷς καὶ ἑξῆς, ἔστι κατὰ παράδειγμα χρησιμεῦσαι ποτέ τισι παραγγέλλεται μὴ ἅπτεσθαί τινος ἐπιβλαβοῦς αὐτοῖς. Ὅτι ὥσπερ ὁ ἐκ τῆς καλυψοῦς, οὕτω καὶ ὁ ἐκ τῆς κίρκης ἀπόπλους τοῦ ὀδυσσέως, ἀπλοϊκῶς ἔχει καὶ ἀφελῶς. οὐδὲν γάρ τι αἱ νύμφαι πρὸς τὸν ὀδυσσέα λαλοῦσιν ἀπιόντα. τυχὸν μὲν, διὰ τὸ παθαίνεσθαι. ἴσως δὲ, καὶ μὴ θέλοντος τοῦ ποιητοῦ καὶ ἐν τοῖς τοιούτοις ἀδολεσχῆναι λόγοις. ὡς δέον ὂν, κατὰ τὸ σιωπώμενον νοεῖσθαι ὅσα ἐν τοῖς τοιούτοις εἰκὸς γίνεσθαι. ἐνταῦθα οὖν κίρκη μὲν, ἀνὰ νῆσον ἁπλῶς οὕτως ἀπέστιχεν. ὀδυσσεὺς δὲ, ἄπεισιν. οὐ συνταξάμενοι, οὐδὲ λαλήσαντές τι οὐδὲν, ἢ ὅσον ὡς παθηνάμενοι. Ὅτι καὶ νῦν τὸν πλησίστιον οὖρον, ἐσθλὸν ἑταῖρον λέγει. ἀφελῶς καὶ γλυκέως ἐπεὶ ἀνέμου καὶ τὸ ἐσθλὸς καὶ τὸ ἑταῖρος. ὅπερ ἐστὶ βοηθός. συνεργός. ὥς φασιν οἱ παλαιοί. ἄλλως μέντοι πρὸς ἀλήθειαν. φίλος. λόγῳ γλυκύτατος. διὸ καὶ σοφοκλῆς ἀφελῶς ἔφη τό, τίς δ' αἵμων ὁ φίλτατος. Ὅτι ἔνθα κοινὸς ὁ κίνδυνος, χρὴ δημοσιευθῆναι εἰς μέσον παραλεχθῆναι τὰ ἀπόρρητα. καί που λέγειν τὸ τοῦ ὀδυσσέως. ὦ φίλοι. οὐ γὰρ χρὴ ἕνα ἴδμεναι οὐδὲ δύ' οἴους τὰ δέ τινα, ἀλλ' ἐρέω μὲν ἐγὼ ἵνα εἰδότες ἤ κε θάνωμεν ἤ κεν ἀλευάμενοι, θάνατον καὶ κῆρα φύγοιμεν. Ὅρα δὲ ὡς κἀνταῦθα συνήθως ἤρξατο μὲν ἀπὸ τῆς γενικῆς εἰδήσεως, ἐπήγαγε δὲ ἀποδοτικῶς τὰ ἄλλα. εἶτα εὐθὺς ὀδυσσεὺς ἄρχεται λέγειν τοῖς περὶ αὐτόν, ὃ παρήγγειλεν ἡ κίρκη περὶ σειρήνων. τὰ μέντοι ἐφεξῆς δεινά, στρατηγικῶς ἐπικρύπτει τοῖς ἑταίροις. ὡς ἂν μὴ μαθόντες, ἀποδυσπετήσωσι πλέειν. ὅτι δὲ παρήγγειλεν ἡ κίρκη σειρήνων θεσπεσιάων φθόγγον ἀλεύασθαι καὶ λειμῶν' ἀνθεμόεντα, καὶ ὡς μόνον τὸν ὀδυσσέα ἐκέλευσεν ἀκούειν μὲν, δεσμῷ δὲ ἀργαλέῳ δεθῆναι ὄφρ' ἔμπεδον αὐτόθι μίμνοι καὶ τὰ ἑξῆς, προδεδήλωται ἱκανῶς. εἰ δὲ μηδὲ τὰς σειρῆνας μεγάλοις κακοῖς περιέπεσεν ὀδυσσεύς, ἔστιν ἠθικῶς ἐκλαβέσθαι αὐτὸ εἰς δεῖγμα τοῦ ἔπεσθαι ὡς τὰ πολλὰ τῇ ἡδονῇ τέλος οὐκ εὔχαρι.

Ὅτι ἐπεὶ τὰς τῶν σειρήνων ἔλιπον νῆσον οἱ περὶ ὀδυσσέα, αὐτίκα καπνὸν εἶδον προρρηθέντα καὶ μέγα κῦμα ἴδον καὶ δοῦπον ἄκουσεν ὁ ὀδυσσεύς, πρῶτος ὡς εἰκός. οἷα κατὰ νοῦν ἔχων τὰ τῆς κίρκης. τῶν δὲ λοιπῶν ὡς ἂν μετ' αὐτὸν μαθόντων καὶ δεισάντων, ἐκ χειρῶν ἔπτατ' ἐρετμά. βόμβησαν δ' ἄρα πάντα κατὰ ῥόον. ἔσχετο δ' αὐτοῦ νηῦς. φαίνεται δέ φασιν ἄρτι καπνός, ἐπεὶ ἐν ἡμέρᾳ οὐ φαίνεται πῦρ. τὸ δὲ ἔπτατο, ἔχει τι ἐς ἔμφασιν εὐτραπελίας. ὥγε τὰ ἐν ἄλλοις πτερὰ νηῶν ἐρετμά, νῦν ἐκπετασθῆναι λέγεται καθά τινα πτερά. καὶ εἶχε μὲν εἰπεῖν, χειρῶν ἔκφυγ' ἐρετμά. ἔκρινε δὲ κάλλιον, οὕτω φράσαι. Ὅρα δὲ καὶ νῦν τὸ βομβεῖν ἐπὶ οἵου κτύπου ἐλέχθη. δῆλον δὲ, ὡς καὶ λίθος βομβεῖ δισκοβόλος καὶ ὁ φαιακικὸς δίσκος. καὶ μέλισσα δέ. καὶ βροντή. ἐκ τούτου δὲ, καὶ ἔντομόν τι ζῶον ὁ βομβύλιος. καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ δὲ, βομβὰξ ποιητικὸν ἐπίρρημα, καθ' ὁμοιότητα τοῦ βαβαί. ὡσαύτως καὶ βομβαλοβομβάξ.

Ὅτι δεδιότων τῶν ὀδυσσέως ἑταίρων τὴν διὰ τοῦ πορθμοῦ πάροδον, αὐτὸς μειλιχίοις ἐπέεσι παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον ὤτρυνεν. ὦ φίλοι. οὐ γάρ πώ τι κακῶν ἀδαήμονές εἰμεν, οὐ μὲν δὴ τόδε μεῖζον ἔπι κακὸν ἢ ὅτε κύκλωψ εἴλει ἐνὶ σπῆϊ γλαφυρῷ κρατερῆφι βίηφι, ἀλλὰ καὶ ἔνθεν, ἐμῇ ἀρετῇ βουλῇ τε νόῳ τε ἐκφύγομεν.

Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νηὸς ἰὼν, ὤτρυνον ἑταίρους
Μειλιχίοις ἐπέεσσι παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον.
Ὦ φίλοι, οὐ γάρ πώ τι κακῶν ἀδαήμονές εἰμεν.
Οὐ μὲν δὴ τόδε μεῖζον ἔπι κακὸν, ἢ ὅτε Κύκλωψ
Εἴλει ἐνὶ σπῆϊ γλαφυρῷ κρατερῆφι βίηφι,
Ἀλλὰ καὶ ἔνθεν ἐμῇ ἀρετῇ βουλῇ τε νόῳ τε
Ἐκφύγομεν, καί που τῶνδε μνήσεσθαι ὀΐω.
Νῦν δ' ἄγεθ' ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω πειθώμεθα πάντες.

καὶ

Ὑμεῖς μὲν κώπῃσιν ἁλὸς ῥηγμῖνα βαθεῖαν
Τύπτετε κληΐδεσσιν ἐφήμενοι, αἴ κέ ποθι Ζεὺς
Δώῃ τόνδε γ' ὄλεθρον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι.
Σοὶ δὲ κυβερνῆθ' ὧδ' ἐπιτέλλομαι, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
Βάλλευ, ἐπεὶ νηὸς γλαφυρῆς οἰήια νωμᾷς.
Τούτου μὲν καπνοῦ καὶ κύματος ἐκτὸς ἔεργε
Νῆα, σὺ δὲ σκοπέλου ἐπιμαίεο, μή σε λάθῃσι
Κεῖσ' ἐξορμήσασα, καὶ ἐς κακὸν ἄμμε βάλῃσθα.
Ὣς ἐφάμην. οἱ δ' ὦκα ἐμοῖς ἐπέεσσι πίθοντο.
Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἐμυθεόμην ἄπρηκτον ἀνίην,
Μή πως μοι δείσαντες ἀπολλήξειαν ἑταῖροι
Εἰρεσίης, ἐντὸς δὲ πυκάζοιεν σφέας αὐτούς.
Καὶ τότε δὴ Κίρκης μὲν ἐφημοσύνης ἀλεγεινῆς
Λανθανόμην, ἐπεὶ οὔ τί μ' ἀνώγει θωρήσσεσθαι.
Αὐτὰρ ἐγὼ καταδὺς κλυτὰ τεύχεα, καὶ δύο δοῦρε
Μάκρ' ἐν χερσὶν ἑλὼν, εἰς ἴκρια νηὸς ἔβαινον
Πρῴρης. ἔνθεν γάρ μιν ἐδέγμην πρῶτα φανεῖσθαι
Σκύλλην πετραίην, ἥ μοι φέρε πῆμ' ἑτάροισιν.
Οὐδέ πῃ ἀθρῆσαι δυνάμην. ἔκαμον δέ μοι ὄσσε
Πάντῃ παπταίνοντι πρὸς ἠεροειδέα πέτρην.
Ἡμεῖς μὲν στεινωπὸν ἀνεπλέομεν γοόωντες.
Ἔνθεν μὲν γὰρ σκύλλ', ἑτέρωθι δὲ δῖα χάρυβδις
Δεινὸν ἀνερροίβδησε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ.
Ἤτοι ὅτ' ἐξεμέσειε, λέβης ὣς ἐν πυρὶ πολλῷ
Πᾶσ' ἀναμορμύρεσκε κυκωμένη. ὑψόσε δ' ἄχνη
Ἄκροισι σκοπέλοισιν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἔπιπτεν.
Ἀλλ' ὅτ' ἀναβρόξειε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ,
Πᾶσ' ἔντοσθε φάνεσκε κυκωμένη. ἀμφὶ δὲ πέτρη
Δεινὸν ἐβεβρύχει. ὑπένερθε δὲ γαῖα φάνεσκε
Ψάμμῳ κυανέῃ. τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ᾕρει.
Ἡμεῖς μὲν πρὸς τὴν ἴδομεν δείσαντες ὄλεθρον.
Τόφρα δέ μοι σκύλλη κοίλης ἐκ νηὸς ἑταίρους
Ἓξ ἕλεθ', οἳ χερσίν τε βίηφί τε φέρτατοι ἦσαν.
Σκεψάμενος δ' ἐς νῆα θοὴν ἅμα καὶ μεθ' ἑταίρους,
Ἤδη τῶν ἐνόησα πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν
Ὑψόσ' ἀειρομένων. ἐμὲ δ' ἐφθέγγοντο καλεῦντες
Ἐξονομακλήδην. τότε γ' ὕστατον. ἀχνύμενοι κῆρ.
Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προβόλῳ ἁλιεὺς περιμήκεϊ ῥάβδῳ
Ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοισι δόλον κατὰ εἴδατα βάλλων
Ἐς πόντον προΐησι βοὸς κέρας ἀγραύλοιο,
Ἀσπαίροντα δ' ἔπειτα λαβὼν ἔρριψε θύραζε,
Ὣς οἵ γ' ἀσπαίροντες ἀείροντο προτὶ πέτρας.
Αὐτοῦ δ' ἐνὶ θύρῃσι κατήσθιε κεκλήγοντας
Χεῖρας ἐμοὶ ὀρέγοντας ἐν αἰνῇ δηιοτῆτι.

καὶ πού τι καὶ μαίεσθαι δεῖν. νῦν δ' ἄγεθ' ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω πειθώμεθα πάντες. ἔστι δὲ ἡ τοῦ Ὀδυσσέως βουλὴ, τὸ, κώπαις αὖθις ἁλὸς ῥηγμῖνα βαθεῖαν τύπτειν. αἴ κέ ποθι θεὸς δώῃ τόνδε γ' ὄλεθρον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι. τὸν ἐκ τοῦ τόπου δηλαδὴ περὶ ὃν ὁ καπνὸς καὶ ὁ δοῦπος. εἶτα καὶ μέθοδον διδοὺς πῶς ἂν ὑπεκφύγωσιν, ἐπάγει. σοὶ δὲ κυβερνῆθ' ὧδ' ἐπιτέλλομαι. ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ βάλλευ, ἐπεὶ νηὸς γλαφυρῆς οἰήια νωμᾷς. τούτου μὲν καπνοῦ καὶ κύματος τοῦ κατὰ τὰς πλάγκτας δηλαδὴ, ἐκτὸς ἔεργε νῆα, σὺ δὲ σκοπέλου ἐπιμαίεο. τουτέστι ζητητικῶς ἐπιθυμεῖ. ἐφάπτου. μή σε λάθῃσι κεῖσ' ἐξορμήσασα, καὶ ἐς κακὸν ἄμμε βάλῃσθα. τουτέστι πρὸς τὸν ἑτέρωθεν ἴσω σκόπελον. μήποτε ἐξορμήσασα ἤγουν ἔξω αὐτοῦ πλεύσασα, ἐγχρίσῃς ἡμᾶς. ὡς τοῦ σκοπέλου δηλαδὴ ἀκινδύνου ὄντος περὶ ὃν ἦν ἡ σκύλλα. Καὶ σημείωσαι ὡς κἀνταῦθα ἐπικρύπτει τὸ ἀληθὲς ὁ Ὀδυσσεύς, ἐμφαίνων μὲν ἀγαθὸν εἶναι τὸ διὰ τοῦ ῥηθέντος σκοπέλου πλεῦσαι, οὐχ οὕτω δὲ εἰδὼς ἔχειν τὸ πρᾶγμα. οὐ γὰρ ἀκίνδυνος οὐδ' οὗτος ὁ σκόπελος, ἀλλὰ ὀλιγοκίνδυνος. καὶ διὰ τοῦτο αἱρετὸς μᾶλλον καὶ τῶν πλαγκτῶν καὶ τῆς χαρύβδεως. διὸ καὶ Ὀδυσσεὺς ἐπισημαίνεται, εἰπών. σκύλλην δ' οὐκέτ' ἐμυθεόμην ἄπρηκτον ἀνίην. τουτέστι καθ' ἧς οὐκ ἦν τι πρᾶξαι καὶ μηχανήσασθαι. ὡς ἔστι δῆλον κἀντεῦθεν, ὅτι οὐκ ἐκκαλυπτέον τὰς ἀπράκτους ἀνίας τοῖς φίλοις οὐδὲ ἡμᾶς. ἱστέον δὲ ὅτι ἐν τοῖς εἰρημένοις, τὸ μὲν ὦ φίλοι οὐ γάρ πώ τι κακῶν ἀδαήμονές ἐσμεν τλήμοσιν ἀνθρώποις ἁρμόττει. τὸ δὲ ἀλλὰ καὶ ἔνθεν ἐμῇ ἀρετῇ βουλῇ τε νόῳ τε ἐξεφύγομεν, ἔπαινος ἀνδρὸς περισωσαμένου τινάς. τὸ δὲ αἴ κέ πο

Οἴκτιστον δὴ κεῖνο ἐμοῖς ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
Πάντων ὅσσ' ἐμόγησα, πόρους ἁλὸς ἐξερεείνων.

ἤν θεὸς δώῃ. τὸν δὲ ὄλεθρον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι, καιροῦ ἐπικινδύνου δηλωτικόν. τὸ δὲ τούτου μὲν καπνοῦ καὶ κύματος καὶ ἑξῆς, δύναται παραδηλοῦσθαι, ὅτι ἐστὶ συμβουλὴ περὶ τοῦ ἔλαττόν τι κακὸν αἱρεῖσθαι μείζονος. ἔνθα σημείωσαι ὅτι τε καπνὸς οὗτος οὐχ ἡδὺς τῷ Ὀδυσσεῖ κατὰ τὸν ἐν τῇ α ῥαψῳδίᾳ, ὃν ἐκθρώσκοντα ἧς γαίης ἰδεῖν ἵετο. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ὁμηρικοῦ τοῦδε τόπου, παρέλκυσαι καὶ τὸ, ἐκ καπνοῦ καταθεῖναι ὅπλα ἢ ἄλλο τι. ἀλλοῖον ὂν αὐτὸ παρὰ τὸ, ὑπὲρ καπνοῦ τὸ παλάλιον. καὶ ὅτι πολλαχοῦ σημεῖον πραγμάτων ὑποκειμένων τινῶν, ὁ καπνὸς εἴληπται παρὰ τῷ ποιητῇ, ὡς καὶ ἐν τοῖς κατὰ Κίρκην. καὶ ὅτι δὲ παραβολὴν ἐν Ἰλιάδι ἀπὸ νησιωτικοῦ λαμβάνει καπνοῦ. καὶ ὅτι οὐ πᾶς καπνὸς ἀηδής, ἀλλ' εἰσὶν οἳ χαρὰν ὑποκινοῦσι. καὶ εἰσὶν αὖ τοιοῦτοι, οὐ μόνον οἱ ἐξ ἀρωματικῶν ξύλων καί τινων τοιούτων, ἀλλὰ καὶ οἱ σημαίνοντες τὰ πρὸς ἡδονήν, ὡς ὁ εἰρημένος τῆς α ῥαψῳδίας. καὶ ὁ τὸν παρὰ τῇ κωμῳδίᾳ καπνοσφάντην συντεθείς. ὁ μὴ κατὰ τὸν κωμικὸν ἐκπέμπων τῆς οἰκίας, ἀλλ' εἰσάγων τοὺς φιλοδειπνοῦντας βίῳ παρασιτικῷ. οἳ, καὶ αὐτοὶ λέγοιντ' ἂν ἐθέλειν καὶ καπνὸν ἀποθρώσκοντα νοῆσαι οἰκίας πλουσίου εἰλαπινάζουσ. ἡδὺς δὲ καπνὸς τοῖς πάλαι δεισιδαίμοσι, καὶ ὁ θυητικός. ἀφ' οὗ ἐν Ἰλιάδι ἐρρέθη τὸ, κάπνισσάν τε κατὰ κλισίας καὶ δόρπον ἕλοντο, καθὰ καὶ ἐκεῖ ἐξηγήθη. τοῖς δέ τι φοινικίοις καπνοῖς ἐναριθμητέον, καὶ τὸν κωμικευόμενον ἀπὸ σύκων ἐξ ὧν καὶ αἰνιττόμενον τὸν συκοφάντην. ὃς οὐ βλέφαρα δάκνων λυπεῖ, ἀλλὰ ψυχὴν αὐτήν. καὶ ὧδε μὲν ταῦτα. Ὅρα δὲ ὅτι ἀρξάμενος καὶ νῦν ἀπὸ τοῦ γὰρ, μετὰ πέντε στίχους τὸ τῆς ἐννοίας ἀποδίδωσι κρέμασμα ἐν τῷ, νῦν δ' ἄγετε. ὃ ταὐτόν ἐστι τῷ, ἀλλ' ἄγετε. ὃ δὴ συνήθης Ὁμήρῳ καθὰ καὶ πρὸ ὀλίγων δεδήλωται. Ἐν δὲ τῷ, ὦ φίλοι, λείπει τὸ εἰπών. συνεπτέρχεται τῷ λόγῳ τῷ, τῷ καιρῷ καὶ τῷ τοῦ λαλοῦντος Ὀδυσσέως σπουδῇ. πάντως γὰρ τὸ ἐντελὲς οὕτως. ὤτρυνον ἑταίρους εἰπών, ὦ φίλοι. οὕτω δὲ καὶ ἐν τῷ, τινὶ δὲ μνήσεσθαι οἴω, λείπει οὐ ὑμᾶς. Τὸ δὲ μεῖζον ἔπι κακόν, τινὰ μὲν ἀντιγράφει, κατὰ ῥῆμα προσφέρουσιν, ἵνα λέγῃ ὡς μεῖζον ἀμφίπει κακόν. τινὰ δὲ, πρόθεσιν ἔχει, ἔπι ἀντὶ τοῦ ἔπεστι. Τὸ δὲ καρτερῷ βίῃ, σύγκρισιν ὑπολαλεῖ βίας καὶ φρονήσεως. οἱονεὶ λέγοντος Ὀδυσσέως, ὅτι Κύκλωψ μὲν, βίαν εἶχε καθ' ἡμῶν. ἐγὼ δὲ, νόον τε εὐγνώμονα. ἀρετὴν δὲ, καὶ νῦν τὴν ἀνδρίαν εἶπεν Ὀδυσσεύς. ἐπιμαρτυρούμενος ἑαυτῷ, καὶ ἀνδρείῳ εἶναι καὶ συνετῷ. Ἰστέον δὲ ὅτι ἔχει τι ὅμοιον τὸ κατὰ τὴν Σκύλλαν πρὸς τὸ τοῦ Κύκλωπος, ἐπεὶ καὶ ἐκεῖ καὶ ὧδε, ἀπὸ σπηλαίου τὸ κακόν. καὶ φίλοι δὲ ὥσπερ ἐκεῖ, οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἓξ ἀπόλλονται. ῥηγμῖνα δὲ βαθεῖαν ἁλός, τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης νῦν λέγει, ἤτοι τὸ ἐπιπλάζον. παρὰ τὸ ῥήγνυσθαι κύματα. ἢ ἐπεὶ κύματα ῥήγνυνται καὶ ἐκεῖ. διαστέλλεται δὲ αὕτη τῆς κατὰ τοὺς αἰγιαλούς, κατὰ τὸ βαθύ. αὕτη μὲν γὰρ, βαθεῖα. ἐκείνη δὲ, ἢ ἀβαθὴς ἢ ἀγχιβαθής. Τὸ δὲ ἐνὶ θυμῷ βάλλευ, περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ, ἐν θυμῷ, παθητικῶς δὲ ὑπεβάλλετο οὐχὶ βάλλε. Οἰήια δὲ τίνα εἰσίν, ἤδη προδεδήλωται. Ὅτι τὸ, ἐντὸς πυκάζοιεν σφέας αὐτούς, ἀντὶ τοῦ κρύπτοιεν, σκέπτοιεν. Ὅτι ὥσπερ ἐν Ἰλιάδι ἐν τῷ, ἢ λάθετ' ἢ οὐκ ἐνόησε, λήθην λέγει τὴν ἑκούσιον ἀμέλειαν, οὕτω καὶ νῦν φησὶν Ὀδυσσεὺς τὸ, Κίρκης μὲν ἐφημοσύνης ἀλεγεινῆς λανθανόμην. ἤγουν ἑκὼν ἠμέλουν. ἔστι δὲ ἐφημοσύνη, ἡ ἐντολή. ὥσπερ αὖ μνημοσύνη, ἡ ἀμέλεια. ἣν δὲ Κίρκης ἐντολή, μὴ θωρήσσεσθαι κατὰ τῆς Σκύλλης. ὁ παραφρονήσας Ὀδυσσεύς, καταδὺς κλυτὰ τεύχεα. καὶ δύο δοῦρε μακρὰ ἐν χερσὶ λαβὼν ἐκεῖνα ἀμφοτεροδέξιον, εἰς ἴκρια νηὸς ἔβαινε πρῴρης. ἔνθεν γάρ φησιν ἐδέγμην πρῶτα φανεῖσθαι Σκύλλην πετραίην, ἥ μοι φέρε πῆμ' ἑτάροισιν. οὐδέ πῃ ἀθρῆσαι δυνάμην. ἔκαμον δέ μοι ὄσσε πάντῃ παπταίνοντι πρὸς ἠεροειδέα πέτρην. ἃ δή, χρήσιμα παρῳδεῖσθαι ὅτε σκοπευσάμενός τις ἐπὶ μακρὸν μὴ βλέπει τὸ ζητούμενον. Ὅρα δὲ τὸ, ἴκρια πρῴρης. οὐ γὰρ μόνον πρύμνης ἴκρια ὡς καὶ προεγράφη, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ πρῴρης. ἑτέρωθι δὲ, καὶ μέσον τῆς νηὸς ἔνθα οἱ ναῦται κοιμῶνται, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, νηὸς ἐπ' ἰκριόφιν καταλέξεται. ἀλεγεινὴν δὲ λέγει τὴν ῥηθεῖσαν ἐντολὴν τῆς Κίρκης, ὡς ἀπὸ τῶν τοιαύτην κριθεῖσαν. ἣν γὰρ ἀφόρητον αὐτῷ παριδεῖν τοὺς ἑταίρους ὀλλυμένους. πετραίην δὲ Σκύλλην ἔφη ὡς προσπεφυκυῖαν τῷ σκοπέλῳ, καθὰ πρὸ βραχέων γέγραπται. Ὅτι εἰπών, ἡμεῖς δὲ στεινωπὸν ἀνεπλέομεν γοόωντες, καὶ θέλων ἑρμηνεῦσαι τί λέγει στεινωπόν, ἐπάγει. ἔνθεν μὲν γὰρ Σκύλλα, ἑτέρωθι δὲ δῖα Χάρυβδις δεινὸν ἀνερροίβδησε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ. ἵνα εἴη στεινωπός, ὁ στενὸς πορθμὸς ὁ μεταξὺ Σκύλλης καὶ Χαρύβδεως. οὗ τὴν στενότητα καὶ πρὸ ὀλίγων ἐδήλωσεν ὁ ποιητὴς ἐν τῷ πλησίον ἀλλήλων τοὺς σκοπέλους εἰπεῖν, καὶ νῦν μὲν, οὕτως. οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον, καὶ ἐπὶ ῥυμοτομιῶν καὶ ἀγυιῶν τὴν λέξιν τιθέασιν ἔνθα δὴ λαθεῖν ἀπεστοῦνται ὦπες οἱ τῶν βλεπόντων, διὰ τὰ ἔνθεν καὶ ἐκεῖθεν οἰκοδομήματα ἢ ὅλως φράγματα. ὥσπερ οὖν πάλιν ἐν τοῖς μὴ τοιούτοις, πλατύνεται τὸ βλέπειν. ὅθεν καὶ εὐρωπὸν σπήλαιόν τι ἔφη τὸ πλατὺ ἀπεναντίας τῷ στενωπῷ. Τὸ δὲ ἀνερροίβδησεν, αἰνιττόμενοι ἑρμηνεύουσί τινες τῶν παλαιῶν. ἴσως δὲ, οὐ καλῶς, διὰ τὰ προρρηθέντα. ἐν οἷς ὁ ποιητὴς τὸ μὲν ἐξακοντίζεσθαι τὸ τοιοῦτον ὕδωρ, ἀνιέναι εἶπεν. ἀναροιβδεῖν δὲ, τὸ καταπίνεσθαι. εἰς τοῦτο δὲ, χρήσιμον καὶ Μνησιμάχου τοῦ κωμικοῦ τὸ, κρατῆρ' δ' ἐξερροίβδητ' οἴνου. ἴσον ὂν τῷ, ἐξήντλησε καὶ ἔξω πίνων ἐφάνη. Ὅτι τὸ, ὡς ἐρρέθη ἀναπνικὸν

πτὸν τῆς χαρύβδεως ἑρμηνεύων ὁ ποιητὴς, φησὶν οὕτως. ἤτοι ὅτ' ἐξεμέσειε, λέβης ὣς ἐν πυρὶ πολλῷ πᾶσ' ἀναμορμύρεσκε κυκωμένη, ὑψόσε δ' ἄχνη ἄκροισι σκοπέλοισιν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἔπιπτεν. ἀλλ' ὅτ' ἀναβρόξειε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ, πᾶσ' ἔντοσθε φάνεσκε κυκωμένη. ἀμφὶ δὲ πέτρη δεινὸν ἐβεβρύχει. ὑπένερθε δὲ, γαῖα φάνεσκε ψάμμῳ κυανέη. τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ᾕρει. Ὅτι καὶ αὐτὸ καθὰ καὶ τὸ, δεινὸν ἀνερροίβδησεν, αἰνίττεται φοβερὸν εἶναι τὸ χωρίον οὐκ ἐκ γραφῆς ὥσπερ τότε γινόμενον, οὕτω καὶ ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ φραζόμενον. ἐν ᾧ καὶ ἡ ἐξ ὀνομάτων ποιῶν τραχυφωνία, σημαντικῶς καὶ δεινῶς ἐπιτετήδευται διὰ τῶν ἀναρροιβδεῖν, καὶ μορμύρειν, καὶ ἀναβρόχειν, καὶ βεβρυχέναι, καὶ τῶν λοιπῶν. Ὅρα δὲ τὸ ἐξεμέσειεν, ὃ πρὸ τούτων ἀνιέναι εἶπεν ἐν τῷ, τρὶς μὲν γάρ τ' ἀνίησιν. ἔστι δὲ τὸ ἐξεμεῖν, ὑψηλότερον καὶ πρέπον χωρίῳ δεινῷ. καὶ ἦν μὲν προσφυὲς, ἐν τούτοις προσθεῖναι που καὶ τὸ ἐρεύγεσθαι, ἀκολούθως τῷ ἐξεμεῖν, οὐχ εἵλετο δὲ ὁ ποιητής. ἡ δὲ ἀπὸ τοῦ λέβητος παραβολὴ, μικροπρεπὴς μὲν, πάνυ δὲ διασαφητικὴ τοῦ πράγματος. καὶ αὐτὸς γὰρ, πνεύματι κυκώμενος, ἀναζεῖ καὶ βράζεται. καὶ τὸ ὕδωρ δὲ τότε, πνεύματι ἀνωθούμενον βιαιοτάτῳ καθὰ καὶ προδεδήλωται, ἀναμορμύρει αἰρόμενον ὑψοῦ. ὡς τὴν αὐτοῦ ἄχνην, καὶ τῶν ὑψηλοτάτων σκοπέλων καθικνεῖσθαι. καίριον δὲ τὸ κυκᾶσθαι ἐν τούτοις, διὸ καὶ δὶς εἴρηται. Τοῦ δὲ μορμύρειν ἡ παραγωγὴ, ὁμοία τῇ τοῦ μαρμαίρειν, ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι δεδήλωται. Τὸ δὲ ἀναβρόξειε, ταυτόν ἐστι τῷ ἀναρροιβδεῖν. ἄμφω δὲ, ἴσον δύναται τῷ ἀναρροφεῖν, ὡς καὶ προδεδήλωται. τραχυφωνότερον δὲ τούτου τὸ ἀναμορμύρειν. ἐξ οὗ καὶ ἡ μυθικὴ Μορμὼ πλάττεται, δαιμόνιόν τι φοβερόν. θέμα δὲ τοῦ ἀναβρόξειεν ἄχρηστον. τὸ βρόχω. ἐξ οὗ καὶ ὁ βρόχος ἐπὶ λαιμοῦ. καὶ βροχθίζειν, τὸ διὰ τοῦ ὡσανεὶ βρόχθου προάγειν. Τὸ δὲ ἄκροισι, καὶ τὸ σκοπέλοισι, καὶ τὸ ἀμφοτέροισι, διαγελᾷ τῇ παρισώσει. ὡς αὖ μὴ διόλου σκυθρωπὸν εἴη τὸ χωρίον. Ἔχει δέ τι κάλλους καὶ τὸ, ἀναμορμύρεσκε καὶ φάνεσκεν, εἰ καὶ μακρὰν ἀλλήλων κεῖνται.

Ὅτι τῶν περὶ Ὀδυσσέα πρὸς τὴν Χάρυβδιν ἀπιδόντων ὅτι ἀναρροιβδήσει δηλαδὴ, ἐξεμοῦσα γάρ. ὕστερον μόνος ἰδὼν Ὀδυσσεὺς, πειρᾶται ὧν ἄρτι ἀφήγηται, τόφρα Σκύλλη κοίλης ἐκ νηὸς ἑτάρους ἓξ ἕλετο. ὥσπερ ἐπιλέγδην ἑλοῦσα ἐκείνους καθὰ δηλοῖ καὶ τὸ ἕλετο τουτέστιν ἐξαιρέτους ἔλαβε. οὓς ἑρμηνεύων, ἐπάγει. οἳ χερσί τε βίηφί τε φέρτεροι ἦσαν. οἳ καὶ ὑψόσε ἀειρόμενοι, ἐμὲ φωνεῦντες φθέγγοντο καλεῦντες ἐξονομακλήδην. τότ' ὕστατον. ἀχνύμενοι κῆρ καὶ οὐ νῦν μόνον, ἀλλὰ καὶ ὅτι αὐτοὺς ἐπὶ θύρῃσι κατήσθιε κεκλήγοντας, χεῖρας ἐμοί φασιν ὤρεγον. ἐφ' οἷς ἐλεεινολογίας τῷ φειδητῷ διηγήματι ἐπιπλέκων, φησίν. οἴκτιστον δὴ κεῖνο ἐμοῖς ἴδον ὀφθαλμοῖσι, πάντων ὅσα μόγησα οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ πόρους ἁλὸς ἐξερεείνων. καὶ ἔστι τοῦτο, θεωρία τις ὁμηρική. παρασημειωμένη τῷ ποιητῇ, καὶ οἰκτροῦ πολύ τι ὑπεῖναι τῷ παρόντι ἀφηγήματι. ὡς παρακεῖσθαι ἀλλήλοις αὐτῷ μὲν, δεινὸν χωρίον. ἐνταῦθα δὲ, ἐλεεινόν. Ὅτι δὲ τὸ Σκύλλη κοίλης ἐκ νηὸς, παρηχεῖν δοκεῖ, γέγραπται οὐ πρὸ πολλῶν. τοιοῦτον δέ τι καὶ ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου τὸ, κοίλη κύλιξ. Ὅτι δὲ καὶ τὸ κεκλήγοντας καθὰ καὶ τὸ πεπλήγοντας Συρακούσιοι λέγουσιν, ἐδηλώθη που καὶ αὐτό. Ὅτι παραβολικῶς δηλῶν ὁ ποιητὴς ὅπως ῥᾷον ἡ Σκύλλα τοὺς τοῦ Ὀδυσσέως ἑταίρους ἀνῆγε ταῖς περιμήκεσι δειραῖς, φησίν. ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προβόλῳ ἁλιεὺς, περιμήκεϊ ῥάβδῳ ἰχθύσιν οὐ μεγάλοις τισὶν ἀλλὰ τοῖς ὀλίγοισι δόλον κατὰ εἴδατα βάλλων, ἤγουν βρώματά τινα δέλεαρ καταβάλλων ὅ ἐστι ῥίπτων ἐς πόντον προΐησι βοὸς κέρας ἀγραύλοιο, ἀσπαίροντα δ' ἔπειτα λαβὼν ἔρριψε θύραζε, ὣς οἵγ' ἀσπαίροντες ἀείροντο προτὶ πέτρας, ἤτοι ἀέριοι ἐκουφίζοντο φερόμενοι. καὶ ἔστιν ἡ παραβολὴ αὕτη, ἔχουσά τι γλυκύτητος, οὐ μόνον ὡς παραβολὴ ἁπλῶς, ἀλλὰ καὶ ὡς τοιαύτη παραβολή. σκυθρωπὸν δηλαδὴ ἔχουσα οὐδὲν, ἀλλ' ἐξ ὕλης οὖσα γλυκείας. τοιαῦτα γὰρ καὶ τὰ θηρατικὰ διηγήματα. ἰσχὺν δὲ πάντως τὸν Ὀδυσσέα νῦν ἀδεάζοντα. οὕτω φράζειν πρὸς τοὺς τρυφῶντας Φαίακας. ἵνα μὴ τὸ παθητικὸν τοῦ λόγου ἄκρατον ὂν, ἀπηνὲς ᾖ ἐκείνοις εἰς ἀκρόασιν. Ὅρα δὲ ὡς πρόβολον, ὃν προβάλλεται λίθον λέγει. ὅθεν λαβόντες οἱ μεθ' Ὅμηρον, καὶ τὸν σύμμαχον, πρόβολον τροπικῶς λέγουσι. ῥάβδον δὲ ἁλιεύοντα παράγει, ὡς ἀσφαλέστερον ὂν τοῦτο τοῦ καλάμοις ἁλιεύειν, καὶ διὰ τοῦτο, προσφυέστερον ταῖς δειραῖς τῆς Σκύλλης. ὁ γὰρ κάλαμος, εὐσυντριπτός ἐστι, καὶ μάλιστ' ὅταν μέγα τι ἀνέλκῃ. ὀλίγους δὲ ἰχθύας, οὐ τοὺς τῷ πλήθει κατὰ διωρισμένον ποσὸν, ἀλλὰ τοὺς μικρούς. καὶ ἔστι πολλαχοῦ χρῆσις τῆς τοιαύτης σημασίας παρὰ τῷ ποιητῇ. παλαιὸς δὲ ὁ γράψας ὅτι ὅλος μὲν, ἐπὶ πηλικότητος τάσσεται, καὶ ἐφ' ἑνὸς ἀνθρώπου ἢ ἁπλῶς ζῴου, πᾶς δὲ ἐπὶ ποσότητος καὶ πολλῶν. ὁ λέγων οὖν ὅλος ἄνθρωπος, ἓν λέγει σῶμα. ὁ δὲ λέγων πᾶς ἄνθρωπος, πλείους δηλοῖ. ἔτι δὲ δηλώσας καὶ ὅτι μέγας μὲν, ἐπὶ πηλικότητος. πολὺς δὲ, ἐπὶ ποσότητος. διὸ τὸ, πολλὴ ὥρα ἤτοι πόση ἀκυρολογεῖται. λέγει καὶ ὅτι μικρὸς μὲν ἐπὶ πηλικότητος, ἤγουν μεγέθους, ὀλίγος δὲ, ἐπὶ ποσότητος. καὶ τηλικοῦτος μὲν, ἐπὶ πηλικότητος. τοσοῦτος δὲ, ἐπὶ ποσότητος. Ὅμηρος δ' ἐναλλάσσει. καί σε τοσοῦτον ἔθηκα φησὶ, ἀντὶ τοῦ τηλικοῦτον. καὶ, ἰχθύσιν ὀλίγοις ἤγουν μικροῖς. καὶ, ὀλίγος ἐὼν ἤγουν μικρός. Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ παντελῶς ὀλίγος ἰχθὺς, ἀπιχθὺς ἐλέγετο παρὰ τοῖς παλαιοῖς, καὶ δῆλον ὅτι μὴ ἐσθιόμενον. καὶ φέρουσιν ἐκεῖνοι χρῆσιν εἰς τοῦτο ἐκ τοῦ κωμικοῦ. ἐν μέντοι τῷ τῆς ὀνομασίας ἡλικιῶν τοῦ γραμματικοῦ Ἀριστοφάνους, φέρεται ὅτι ἀπίχθυες κατά τινας, οἱ μὴ ἐσθίοντες ἰχθῦς. καὶ φέρει ἐκεῖνος καὶ Ἀριστοφάνους χρῆσιν ἐξ Ἐρεχθέως, ταύτην. τοὺς δ' εἶναι ἀπίχθυς βαρβάρους οἰκεῖν δο-

κῶ. προσέχει δὲ καὶ ὀλίγαις λέξεσιν αἷς ὁμοία ἐμφαίνεται σημασία τῆς ἀρχῆς προβληθεῖσα. ἀπείνους γάρ φησι θυσίας καλεῖσθαι, τὰς νηφαλίους. καὶ ἄχυσμα δέ τινα ἱερά, ὧν οὐκ ἐπὶ βωμοῦ ὁ καθαγισμὸς ἀλλ' ἐπὶ ἐδάφους. Ὅρα δὲ κἀνταῦθα ἰχθυοφαγίαν παλαιὰν ὡς καὶ πρὸ τούτων ὅπου ἐσθίειν τινὲς ὅ, τι φίλας χεῖρας ἵκοιτο. εἰ καὶ εὔβουλος κωμικώτερον παίζων, φησίν. ἰχθὺν δὲ ποῦ ὅμηρος ἐσθίοντα εἴρηκέ ποτε τῶν ἀχαιῶν; καὶ λέγει μὲν ἐκεῖνος ἀληθῶς. οὐδαμοῦ γὰρ προσάπτει ἡρωικῷ τροφὴν ἐξ ἰχθύων διασκευάσας. ὅμως μέντοι, νοεῖται ὡς καὶ ἰχθυοφαγοῦσι κατ' ἀνάγκην οἱ ἥρωες. εἰ δὲ μὴ ἰχθυοφαγοῦσιν οἱ πυθαγορεῖς, ἀλλ' ὕστερον, οὐδὲν αὐτὸ πρὸς τὰ πάλαι ἡρωικά. ἦν δὲ τοῖς πυθαγορείοις ἀπηγορευμένον τὸ ἰχθυοφαγεῖν ὡς σύμβολον τοῦ ἐχεμυθεῖν, ἐπειδὴ θεῖον ἡγοῦντο τὴν σιωπήν. σιγαλὸν γὰρ ὁ ἰχθύς, δίχα γε τοῦ σκάρου διὸ καὶ ἔλλοψ ἐρρέθη, ὡς τὸ ἴλλεσθαι ὅπερ ἐστὶν ἐκβάλλεσθαι ἐκκλείεσθαι στερεῖσθαι ὄπος. καθολικὸν δὲ ὁ ἔλλοψ ἐπὶ πάντων ἰχθύων, καθὰ καὶ ὁ μέροψ ἐπὶ ἀνθρώπων. εἰ καὶ ἰδίως ἰχθύς τις, ἔλλοψ καλεῖται. καθὰ καὶ ἄνθρωπός τις, μέροψ ὁ καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ. ἦν δὲ καὶ κύριον ὄνομα ἰχθὺς παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὁ ἀθηναῖος λέγει. προσιστορῶν, ὡς μὴ μόνον τὸν σκάρον φθέγγεσθαι. γράφει γὰρ οὕτω. πολλαχοῦ εὑρίσκονται ὄρνιθες οἱ ἰχθύες, ζῶντές τε. τοιοῦτοι δὲ οἱ ποταμοὶ ἐπὶ χύσεις ἔχοντες, ὅτε ἐρημῶν ναμάτων. ὃ καὶ τοῦτο ἔτερον. ἱστορεῖ δὲ καὶ τό, τοὺς ἐν κλείτορι ποταμῷ ἀρκαδικῷ τὸν καλούμενον ἰχθύας, φθέγγεσθαι. καὶ τι ἀριστοτέλους εἰπόντος, μόνον σκάρον φθέγγεσθαι καὶ τὸν ποτάμιον χοῖρον καὶ ἐν ἀόρνῳ δὲ τοῦ ποταμοῦ, ἰχθύες οἳ καλοῦνται ποικίλοι, φθέγγονται οἷα κίχλαι. δοκεῖ δὲ ὁ εἰρημένος σκάρος ὡς ἡ σκαρίς, ἐκ τοῦ σκαίρειν γίνεσθαι. ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ ἀσπαίρειν, ὁ ἄσπαρος. ὅς ὑπὸ φιλωνίδης, ἴσχε γάφος. ἁλιεύομεν ἀσπάρους καὶ σκάρους. τὴν, ἡγοῦν ὧν τινῶν, οὐδὲ τὸ σκαρὸς θέμιστον ἐκβαλεῖν θεοί. ἡ τεμελογία δὲ ἰχθύος, ἐκ τοῦ ἴσχειν ἴσαι ἔοικε. τὴν ἐπιφερόντα ἰσχὺν ἀπὸ τῶν δύο φιλῶν συμφώνων, εἰς τὰ σφόδρα ἀντίστοιχα. καὶ ἀκολούθως, φιλαδέντος καὶ τοῦ κατάρχοντος ἰῶτα διὰ τὸ ἐπαγόμενον δασὺ χ. ὅπερ οὐ δύναται προκεῖσθαι δασέα, δίχα γε τοῦ ὑχ. ὅπερ ἐστὶν ὅπου.

Ὅτι δὲ τοὺς ἰχθῦς ἅπαντας ἐμπεδοκλῆς καμασῆνας λέγει. καὶ διά τι. καὶ ὅτι φιλιστίωνι αἰνὸν εἶναι ἀπὸ τό, μηδὲ κατ' ἰχθὺν ὠδύνας λίων μὴ δ' αὖ αἰτῶ παραβῆς. καὶ ὅτι ἐν λυκίᾳ καὶ ἰχθυομάντεις ἦσάν τινες. παρ' οἷς ὁ ἱερεὺς χρησμοὺς ἐδίδου, ὀρφῶν φαινομένων ἢ φαλλαινῶν ἢ πρίστιδων μεγάλων τινῶν ἢ ἄλλων. καὶ ὅτι τῶν εἰρημένων ὀρφῶν εὐθετεῖ κατὰ τὰ ὠνιά, διφορεῖται καθὰ καὶ ὁ λαγὼς κατά τινας καὶ ὁ ταώς, ἔτι δὲ καὶ ὁ καλός. καὶ ὅτι τὸ ὀρφὸς ὃ γράφεται διὰ τοῦ ο μικροῦ. χρῆσις ἐν τῷ, ὀρφοῖσι σελαχίοις τε ἐς φάγροις βοράν. καὶ ὅτι ὁ νέος ὀρφός, ὑπ' ἐνίων ὀρφωνίσκος ὑποκορισικῷ τύπῳ καλεῖται ὡς ἀπὸ τοῦ ὀρφὸς ἄξ δὲ φανὸς ὡς μείραξ. καὶ ὅτι τοὺς μὴ κατὰ τὸν ὅμηρον εἰπεῖν, ὀλίγους ἰχθύας ἀλλὰ δηλαδὴ μεγάλους, νοσομακεῖναί τις εἴποι αἱ θέρωπαι φάγοιεν ἰχθῦς διὰ τὸ πολυδάπανον τῶν ὀψωνημάτων αὐτῆς ἐπερος δ' ἄλλας, οἳ τοὺς πικταῖς ὀνόμασι διὰ τὸ ταλίαισμον αὐτῶν αἰθίας. λαβρακα. καὶ τοὺς λοιπούς. καὶ ὅτι βοῦς περί που τὴν θρᾴκην, ἰχθύας ἔθιον παραβαλλομένους αὐτοῖς ἐς τὰς φάτνας. καὶ ὅτι ἐφίεται τοῦ ποιητοῦ τό, φράζει ἰχθῦς φροντίστας μή μοι βρέφη, αἰσχρός ἐστι λόγος φιλεῖντος μὲν τοὺς μείζονας ἐκφαυλίζοντος δὲ τὰ ἰχθύδια. καὶ ὅτι ἄλλοι ἱστοροῦνται φιλίχθυες. οἷς τὸ ἀθάνατον ἐστὶν ὑπερ ἐκάθηται, καὶ ὅτι αἱ δηλιάδες ἦγον αἱ κατὰ τὴν δῆλον νῆσον γυναῖκες θύουσι τῇ βριζοῖ, αὕτη δ' ἐστὶν ἡ αἱ ὕπνων μαντεῖς, προσφέρουσιν αὐτῇ σκάφας πλήρεις ἁπάντων ἀγαθῶν, δηλονότι εὔχεσθαι αὐτὴν φασὶ ἐπὶ τῶν πλοίων σωτηρίας. ἔοικεν ἄρα τὸ βρίζω ὡς ἡ σαπφὼ κύριον δοῦναι ὄνομα. ὃ χρήσιμον εἰς τὸ βρίζειν ἤγουν μηδὲ βοσκάρ κοιμᾶσθαι οὐ χρυσοῖς καὶ παρ' ὁμήρῳ. ὁ αὐτὸς δὲ ῥήτωρ. καὶ ὅτι ἄλλως ἰχθύας ἀχρειουμένων ὡς θεοὺς φιλοῦσι, φασί. πένητες, οὐκ ἔχοντες ἀγοράσαι ἐπιγάστριον θύννακος. οὐδὲ κεφάλιον λαβρακος. οὐδὲ γογγρόν. οὐδὲ σηπίας, ἃς οὐδὲ μάκαρας ὑπερορᾶν οἶμαι θεούς. ἐν οἷς ὅρα τὸ θύννακος, ὑποκεῖσθαι ἐν ὁμοίοις τῷ ὄφακος. ἐπὶ ἐκείνου τῆς ᾠδίας ποιῶν ἐπὶ ὁμοίᾳ ἐννοίᾳ, φασί. θεοῦ δὲ κἂν ξηρὰν ἐθέλῃς ἐσθίειν. γελοῖον τὸ λοιπόν. ἀθανάτοισι θεοῖσι φυὴν καὶ εἶδος ὁμοίαι. ἂν δ' ὀξὺ ῥάνας τὰ ἀβῆς, ἀπὸ λαμπρᾶς ἐκείνου. δῆλον δ' ὅτι παρὰ τὸ θύειν τὸ ὁρμᾶν διπλωθέντος τοῦ ἀμετάβολου, γίνεται ὁ θύννος καὶ ὅτι ῥῆμα ὁ λοιπιαιός ἐστι αὐτῷ παίζων παρέξαγε τὸ ἀχρειοῦν ἰχθυίζεσθαι ἤγουν ὑποφρονεῖσθαι. ὡς τοῦ φόνου μὴ σπουδασθῶσι ἰχθύος ὄντος, εἰ καὶ ἄλλοι πάνυ σπουδάζουσιν αὐτόν. δόλος δέ, παρὰ τὸ δέλω γίνεται, ἀφ' οὗ καὶ τὸ δέλεαρ, καὶ τὸ ὡς λεβάζον, οὕτω καὶ δελέαρ. Κέρας δὲ βοὸς ἀγραύλοιο φασὶ λέγει συρίγγιον περιτιθέμενον τῷ ἀγκίστρῳ εἰς ἀσφάλειαν τῆς ὁρμιᾶς. καὶ ἄλλως δὲ φράζει τὸ αὐτὸ κατὰ τοὺς παλαιούς, εἰώθασιν οἱ ἁλιεῖς μεταξὺ τοῦ ἀγκίστρου καὶ τῆς σπάρτου, κέρας βόειον προσάπτειν. ἵνα κατατρώγοντες τὸ ἄγκιστρον οἱ ἰχθύες, μὴ ἀποτρώγωσι τὴν σπάρτον. ἕτεροι δέ, κέρας τὴν τρίχα εἶπον. γέγραπται δὲ περὶ τοῦ τοιούτου κέρατος ἐν τοῖς εἰς τὴν ἰλιάδα πλατύτερον. Τὸ δὲ ἀσπαίροντα, ἐλλειπτικῶς ἔχει λείπει γὰρ τὸ ἰχθύν. νοούμενον δηλαδὴ ἀπὸ κοινοῦ. ἔστι δὲ ἀσπαίρειν ἀσπαστικόν τι, τὸ σπᾶσθαι καὶ ἐπωδύνως κινεῖσθαι. Ἐν δὲ τῷ, ποτὶ πέτρας, ἡ ζητήσις ἐστιν ἀτριβὴς ἐστὶ πλεονασμὸς τῆς μιᾶς εἰς πολλάς, ἢ πρὸς ἀλήθειαν, τὴν τοῦ σκοπέλου φύσιν λέγει, ὡς τοῦ ῥαχιώδους διαιρουμένου εἰς πέτρας πολλάς. ἰστέον δὲ ὅτι οἱ παλαιοί, καὶ ὀνόματα τῶν ἁρπασθέντων ἀφῆκαν τοῖς μετ' αὐτούς, ταῦτα. στήσιον. ὀρμίνιον ἀμφίνομον. ἄγχιμον ὄρνυτον. καὶ σίνωπον. οὐ πρὸς ὁμοιότητα, ἴσως ὀπώπη. ἀφ' ἧς ὁμωνύμως ἡ κατὰ σινώπην χερόννησος.

Ὅτι ἐν τῷ, αὐτὰρ ἐπεὶ πέτρας φύγομεν δεινήν τε χάρυβδιν, σκύλλην τε, αὐτίκ' ἔπειτα θεοῦ ἐς ἀμύμονα νῆσον ἱκόμεθα τὴν τοῦ ἡλίου δηλαδή, συνεχεῖς ἀλλήλοις τόπους ἱστορεῖ. ὡς εἶναι ταῦτα πάντα, περὶ τὸν κατὰ σικελίαν τόπον. ἔπαινος δὲ τῆς νήσου ταύτης, οὐ μόνον τὸ ἀμύμονα εἶναι, ἀλλὰ καὶ τὸ ἡλίου νῆσον λέγεσθαι. οὕτω δὲ καὶ ἡ ῥόδος ἡλίου αἰνεῖται κατὰ πίνδαρον. καλὴ δὲ ὡς εἰκὸς οὖσα, ἡλίου εἶναι λέγεται, ὃς χαίρει τοῖς καλοῖς. ὃ καὶ αἱ βόες τοιαῦται. ὡς δηλοῖ τὸ, καλαὶ βόες εὐρυμέτωποι.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πέτρας φύγομεν, δεινήν τε χάρυβδιν.
Σκύλλην τ', αὐτίκ' ἔπειτα θεοῦ ἐς ἀμύμονα νῆσον
Ἱκόμεθ'. ἔνθα δ' ἔσαν καλαὶ βόες εὐρυμέτωποι,
Πολλὰ δ' ἴφια μῆλ' ὑπερίονος ἠελίοιο.
Δὴ τότ' ἐγὼν ἔτι πόντῳ ἐὼν ἐν νηῒ μελαίνῃ,
Μυκηθμοῦ ἤκουσα βοῶν αὐλιζομενάων,
Οἰῶν τε βληχήν. καί μοι ἔπος ἔμπεσε θυμῷ,
Μάντιος ἀλαοῦ θηβαίου Τειρεσίαο,
Κίρκης τ' αἰαίης, ἥ μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν
Νῆσον ἀλεύασθαι τερψιμβρότου ἠελίοιο,
Δὴ τότ' ἐγὼν ἑτάροισι μετηύδων ἀχνύμενος κῆρ,
Κέκλυτέ μευ μύθων κακά περ πάσχοντες ἑταῖροι,
Ὄφρ' ὑμῖν εἴπω μαντήϊα Τειρεσίαο,
Κίρκης τ' αἰαίης, ἥ μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν
Νῆσον ἀλεύασθαι τερψιμβρότου ἠελίοιο.
Ἔνθα γὰρ αἰνότατον κακὸν ἔμμεναι ἄμμιν ἔφασκεν.
Ἀλλὰ παρὲξ τὴν νῆσον ἐλαύνετε νῆα μέλαιναν.
Ὣς ἐφάμην. τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.
Αὐτίκα δ' Εὐρύλοχος στυγερῷ ἠμείβετο μύθῳ.
Σχέτλιος εἰς Ὀδυσεῦ. περί τοι μένος. οὐδέ τι γυῖα
Κάμνεις. ἦ ῥά νυ σοί γε σιδήρεα πάντα τέτυκται.
Ὃς ἑτάρους καμάτῳ ἀδηκότας ἠδὲ καὶ ὕπνῳ,
Οὐκ ἐάᾳς γαίης ἐπιβήμεναι. ἔνθά κεν αὖτε
Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον.
Ἀλλ' αὔτως διὰ νύκτα θοὴν ἀλάλησθαι ἄνωγας,
Νήσου ἀποπλαγχθέντας ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ.
Ἐκ νυκτῶν δ' ἄνεμοι χαλεποὶ δηλήματα νηῶν
Γίνονται. πῇ κέν τις ὑπεκφύγοι αἰπὺν ὄλεθρον,
Ἤν πως ἐξαπίνης ἔλθῃ ἀνέμοιο θύελλα,
Ἢ νότου ἢ ζεφύροιο δυσαέος, οἵτε μάλιστα
Νῆα διαρραίουσι θεῶν ἀέκητι ἀνάκτων,
Ἀλλ' ἤτοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,
Δόρπον θ' ὁπλισόμεσθα θοῇ παρὰ νηῒ μένοντες.
Ἠῶθεν δ' ἀναβάντες ἐνήσομεν εὐρέϊ πόντῳ.

Ὅτι κυριολεκτῶν, λέγει μυκηθμὸν ἀκοῦσαι βοῶν αὐλιζομενάων, οἰῶν τε βληχήν. μυκῶνται μὲν γὰρ, αἱ βόες. βληχῶνται δὲ οἶς. εἰ δέ που οἱ ἰλιάδι ἐπὶ προβάτων καὶ αἰγῶν κεῖται κοινῶς ὁμοῦ τὸ μηκᾶσθαι, συλληπτικὸς ὁ τρόπος ἐκεῖ. αἶγες γὰρ, κυρίως μηκῶνται. προβάτων δὲ, οὐκ ἔστι τοῦτο. ἀλλ' ἡ βληχή. ἱστέον δὲ ὅτι μάλιστα τὸ βῆ, φωνῆς προβάτων ἐστὶ σημαντικόν. καὶ φέρεται παρὰ αἰλίῳ διονυσίῳ καὶ χρῆσις κρατίνου τοιαύτη. ὁ δ' ἠλίθιος ὥσπερ πρόβατον βῆ βῆ λέγων, βαδίζει. καὶ εἰκὸς, καὶ τὴν βληχὴν ἐκ τοῦ τοιούτου βῆ παρῆχθαι κατὰ πλεονασμὸν τοῦ λ. ἵνα ᾖ βληχὴ, ὁ τοῦ βῆ ἦχος. αὐλιζόμεναι δὲ βόες, αἱ μὴ ἄγριαι, ἀλλὰ αἱ κατ' ἔπαυλιν δηλαδή. οὕτω λεπτὸς τότε κατὰ τὸν ὀδυσσέα ἐβόησεν(?). ἡμέρας ὡς εἰκὸς ἔχοντος καὶ διὰ τοῦτο καὶ ῥᾷον κατακροᾶσθαι(?) καὶ ἀτρεμῶς(?) ὡς μηδένα γνῶναι τὸν ὀδυσσέα. Ὅτι τὸ ἐνθυμηθῆναι, ἐμπεσεῖν θυμῷ λέγει ἐν τῷ, καί μοι ἔπος ἔμπεσε θυμῷ μάντιος ἀλαοῦ.

Ὅτι δὶς ἐνταῦθα τερψίμβροτον λέγει τὸν ἥλιον ὁ ὀδυσσεύς. αἰνιττόμενος, ὡς οὐκ ἐχρῆν αὐτὸν λύπην πρὸς βροτοὺς … ὡς αὐτὸς τέρπει … οἱ τοῦ ὀδυσσέως ἑταῖροι λυπήσαντες αὐτὸν, εἰκότως ὤλοντο.

Ὅτι πρόρρησιν κακοῦ ἔχει τὸ, ἔνθα γὰρ αἰνότατον κακὸν ἔμμεναι ἄμμιν ἔφασκεν. Ὅτι καὶ ἐνταῦθα τὸ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ, ἀντὶ τοῦ κατέπεσε διὰ ῥᾳθυμίας. ὡς ἐκ μεταφορᾶς τῶν κλωμένων σωμάτων. Ὅτι σχέτλιος καὶ ὧδε. ὁ καρτερικὸς καὶ ἀναίσθητος(?) …, σχέτλιος εἰς ὀδυσσεῦ. διὸ ἑρμηνεύων, ἐπάγει. περί τοι μένος. ἀντὶ τοῦ, περιττόν σοι ἐστὶ μένος. καὶ πάλιν. οὐδέ τι γυῖα κάμνεις. καὶ πάλιν ἦ ῥά νυ σοί γε σιδήρεα πάντα τέτυκται. καὶ ὅρα ὡς πλεονάκις ἐνταῦθα εἶπε κομματικῶς τὸ αὐτὸ νόημα κατ' ἐνέργειαν(?). τουτέστιν εἶπε, σχέτλιος εἶς. καὶ περί τοι μένος. καὶ οὔτι γυῖα κάμνεις. καὶ σιδήρεά σοι πάντα. ἔπαινοι δὲ ταῦτα καρτερικοῦ καὶ φερεπόνου ἀνδρός. σεμνότερον δὲ πέφρασται τὸ τέταρτον κόμμα καὶ ποιητικώτερον. ὅμοιον δὲ καὶ τὸ, σι

σίδηρον τοῦ ὕπνου. πλὴν ἐκεῖ μὲν, ὕπνος μόνον σιδήρεον. ἐνταῦθα δὲ, πάντα σιδήρεα. Ὅτι οἱ δὲ, ἑταίρους καμάτῳ ἀδηκότας ἠδὲ ὕπνῳ, κάματον μὲν λέγει τὸν ἤδη γενόμενον. ὕπνον δὲ, τὸν μὴ γεγονότα. ἤγουν οὓς ἐστέρηνται οἱ τοῦ ὀδυσσέως φίλοι. διὸ καὶ ἀδηκότας εἰσὶν ἤγουν ἀηδῶς ἔχοντας, διά τε τὸν κάματον, καὶ διὰ τὸ ἐστερῆσθαι ὕπνου. εἰπεῖν γὰρ ὕπνον κατά τινας τὴν ἀγρυπνίαν ἀντιφραστικῶς, δυνήσει ἄν τις. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ πολλὴ χρῆσις παρὰ ποιηταῖς τοῦ ἀδηκὼς ἀδηκότος, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ κατὰ τὸν τοιοῦτον παρακείμενον εἰς εἶδος ἤγουν τοῦ ἀδῶ ἀδήσω, καὶ τοῦ ἐκεῖθεν παθητικοῦ παρακειμένου ἄρρητον γίνεται ὄνομα, ἀδήμων ἀδήμονος ὅθεν τὸ ἀδημονεῖν. καὶ ὅτι ὁ ἄδος ὁ κόρος, τῷ εἰρημένῳ ῥήματι γειτνιάζει. καὶ ὅτι ἀδεῖν λέγεται δίχως, τὸ ἀρέσκειν ὡς ἀπὸ δευτέρου μέλλοντος τοῦ οἰκείως θεματικὸς τὸ ἥδω ἤτοι εὐφραίνω. δασυνομένου αὐτοῦ ἐκεῖ, καὶ τὸ ἀδεῖν ψιλοῦται αἰολικῶς. οὗ χρῆσις ἐν ἰλιάδι. ἔτι δὲ τὸ ἀδῶ ἀδήσω, καὶ αὐτόχρημα τὸ ἥδεσθαι δηλοῖ ποτε, δῆλον ἀπὸ χρήσεως ἱππώνακτος ἣν ἡρακλείδης προφέρει, εἰπόντος, ἄδηκε βουλή. ἤγουν ἤρεσε τὸ βούλευμα. καὶ εἴη ἂν τοῦ τοιούτου παρακειμένου μετοχὴ, ἀδηκὼς ὁ ἡδυνθεὶς, ἀπ᾽ ἐναντίας τῷ ὁμηρικῷ. ἤδη ἐκ τοῦ τοιοῦδε ἄδηκε, καὶ τὸ ἀδηκὼς γίνεται ἀττικῶς μὲν καὶ αἰολικῶς τὸ εὔαδεν, ἀντὶ τοῦ, ἥδυνεν. κοινότερον δὲ, τὸ, ἑαδότα μῦθον ἔειπε, ζητητέον εἰς ἀκρίβειαν. Ὅτι κεῖται τὸ ἀμφιερύτῃ καὶ ἐνταῦθα, μετὰ οἷος ἀμεταβόλου. καὶ λαρὸς δόρπος, ὁ γλυκὺς, μετὰ ἐκτάσεως τοῦ διχρόνου. καὶ νὺξ θοὴ, ἡ ταχεῖα. ἢ κατὰ παθητικὴ ἡ ὀξεῖα. ὡς δεδήλωται ἀλλαχοῦ. Ὅτι ὁ τοῦ ὀδυσσέως κηδεστὴς εὐρύλοχος ἐπιτηδείως προσπαιγνίσας τὸν ὀδυσσέα ὡς τλήμονον, εἶτα καὶ μεμψάμενος εἰ μὴ τοὺς φίλους ἐᾷ γῆς ἐπιβῆναι κατὰ τὴν ἡλίου νῆσον δόρπον χάριν, ἀλλ᾽ αὐτοὺς ἐθέλει νυκτὶ ἐθέλει αὐτοὺς πλανᾶσθαι νήσου ἀποπλαγχθέντας ἐν ἠεροειδεῖ πόντῳ, ἐπάγει. ἐκ νυκτῶν δ᾽ ἄνεμοι χαλεποὶ δηλήματα νηῶν γίνονται. ὅ ἐστι βλαβεροὶ ὄλεθροι. πῆ κέν τις ὑπεκφύγῃ αἰπὺν ὄλεθρον ἤν πως ἐξαπίνης ἔλθοι ἀνέμοιο θύελλα, ἢ νότου δὲ καὶ τὸ ὑποδεῖται μὲν μικρὸν, ἢ ζεφύροιο δυσαέος, οἵ τε μάλιστα νῆα διαρραίουσι θεῶν ἀέκητι ἀνάκτων, ἐν ᾧ ἐκεῖ δηλαδὴ κλίματι. ἐν ἑτέροις γὰρ τόποις, ἕτεροι ἄνεμοι χαλεποὶ καὶ ὀλέθριοι. Τὸ δὲ ἐκ νυκτῶν, ἀντὶ τοῦ ἐν αὐταῖς νυξί. μετ᾽ ὀλίγα δὲ ὅτι τρίχα νυκτὸς ἦν. ἐγείρεται ζαὴς ἄνεμος. ἡ καὶ μετὰ νύκτας. ὁμοίως δὲ, πρόβατα πόμενα ἐν βοτάναις. ἤγουν μὲν τὸ βοσκηθῆναι. δηλήματα δὲ, ἀπὸ τοῦ δηλῶ δηλήσω ἐξ οὗ καὶ τὸ δηλητήριον. τὸ δὲ θεῶν ἀέκητι. ὑπερβολικῶς ἐρρέθη καθὰ καὶ προδεδήλωται. Ὅτι τὸ ἐκ γῆς ἀποπλεύσειν, ἐκ νόσφι πόντῳ λέγει ἐν τῷ, ἠῶθεν δ᾽ ἀναβάντες ἐνήσομεν εὐρέϊ πόντῳ. τουτέστιν ἐμβαλοῦμεν, τὴν νῆα δηλαδὴ, ἀναβῆναι δὲ καὶ νῦν, τὸ ἀναπλεῦσαι.

Ὅτι πειθοῦς παρασαλεύσαντος, ὡς ἔφατο ὁ δεῖνα, ἐπὶ δ᾽ ᾔνεον ἄλλοι ἑταῖροι. Ὅτι ἐκ δὲ, καὶ τότε δὴ γίνωσκον ὃ δὴ κακὰ μήδετο δαίμων, ὅπερ οἰκεῖον λέγειν ἐν προγνώσει κακοῦ, ἔστιν ἑρμηνεῦσαι καὶ τὸ σοφόκλειον γνωμάτευμα, τὸ λέγον, δεινὸν τὸ φρονεῖν ἔνθα μὴ τέλη λύει φρονοῦντι. ὅ ἐστι, δεινόν ἐστι προειδέναι τὸ μέλλον, ἔνθα μὴ λυσιτελεῖ τῷ προειδότι. τοῦτο γὰρ πραγματικῶς ἐνταῦθα. διδάσκων ὁ ποιητὴς, προειδέναι μὲν φησὶ τὸν ὀδυσσέα ὡς κακὰ ἔσται τοῖς περὶ αὐτὸν προσορμισθεῖσι τῇ τοῦ ἡλίου νήσῳ, ἀνύσαι δὲ ὅμως οὐδὲν μηδὲ ἐν. μηδ᾽ ἀπώνασθαι τῆς προγνώσεως τοῦ μέλλοντος, διὰ τὴν τῶν ἑταίρων βίαν καὶ τὸν λιμόν. ὧν ἡ μὲν βία, κατέσχεν αὐτὸν παραμεῖναι τῇ τοῦ ἡλίου νήσῳ. ὁ δὲ λιμὸς, ἠνάγκασε τοὺς ἑταίρους ἅψασθαι τῶν τοῦ ἡλίου βοῶν. καὶ μὴν ὤμοσαν οἱ ἑταῖροι κρα

Ὣς ἔφατ᾽ Εὐρύλοχος, ἐπὶ δ᾽ ᾔνεον ἄλλοι ἑταῖροι.
Καὶ τότε δὴ γίνωσκον ὃ δὴ κακὰ μήδετο δαίμων.
Καί μιν φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδων.
Εὐρύλοχ᾽, ἦ μάλα δή με βιάζετε μοῦνον ἐόντα.
Ἀλλ᾽ ἄγε νῦν μοι πάντες ὀμόσσατε καρτερὸν ὅρκον,
Εἴ κέ τιν᾽ ἠὲ βοῶν ἀγέλην, ἢ πῶυ μέγ᾽ οἰῶν
Εὕρωμεν, μή πού τις ἀτασθαλίῃσι κακῇσι
Ἢ βοῦν ἠέ τι μῆλον ἀποκτάνῃ, ἀλλὰ ἕκηλοι
Ἐσθίετε βρώμην, τὴν ἀθανάτη πόρε Κίρκη.
Ὣς ἐφάμην. οἱ δ᾽ αὐτίκ᾽ ἀπώμνυον ὡς ἐκέλευον.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ᾽ ὄμοσάν τε τελεύτησάν τε τὸν ὅρκον,
Στήσαμεν ἐν λιμένι γλαφυρῷ εὐεργέα νῆα
Ἀγχ᾽ ὕδατος γλυκεροῖο, καὶ ἐξαπέβησαν ἑταῖροι
Νηός. ἔπειτα δὲ δόρπον ἐπισταμένως τετύκοντο,
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Μνησάμενοι δ᾽ ἤπειτα φίλους ἔκλαιον ἑταίρους,
Οὓς ἔφαγε Σκύλλη γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἑλοῦσα.
Κλαιόντεσσι δὲ τοῖσιν ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος.
Ἦμος δὲ τρίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ᾽ ἄστρα βεβήκει,
Ὦρσεν ἐπὶ ζαὴν ἄνεμον νεφεληγερέτα Ζεὺς
Λαίλαπι θεσπεσίῃ. σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψε

Γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον. ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Νῆα μὲν ὡρμίσαμεν κοῖλον σπέος εἰσερύσαντες,
Ἔνθα δ' ἔσαν νυμφέων καλοὶ χοροί, ἠδὲ θόωκοι.
Καὶ τότ' ἐγὼν ἀγορὴν θέμενος, μετὰ μῦθον ἔειπον.

πρὸν δὲ ἐρημωμένοι κτᾶνται βοῦν ἢ μῆλον τῶν τοῦ ἡλίου, ἣν δὲ ὁ λιμὸς ἐπικρατέστερος. ὅπερ ὕστερον ἐπικείμενον, ἐπὶ ὅρκοις ἢ ἐπίορκον ὀμόσαι, καὶ διὰ τοῦτο βλαβῆναι. Ἔνθα καὶ ὅρα τὴν ἐξ ἐπιορκίας βλάβην, εἰ καὶ ἄλλως οὐχ ἑκουσία ἦν πάντη ἀλλ' εἶχεν ἀφορμὴν τὸν λιμόν. Ἐν δὲ τοῖς εἰρημένοις, πρῶτα μὲν ἰστέον ὅτι τὸ γίνωσκον, ὑμαρτῆσθαι δοκεῖ μὴ γραφόμενον γιγνώσκον ἐν δυσὶ γ ὡς Ἡρακλείδης βούλεται. λέγει γὰρ ἐκεῖνος ὅτι ὥσπερ πλῶ πλίσκω ἰωνικῶς διὰ τοῦ κάππα παραληγόμενον τοῦ σίγμα καὶ τοῦ ἰῶτα, ὁμοίως καὶ θορῶ θορίσκω, καὶ μολῶ μολίσκω. οὕτω καὶ νοῶ νοίσκω. ἐκ τούτων δὲ κατὰ κρᾶσιν, θρώσκω βλώσκω. νώσκω. καὶ αἰολικῶς γνώσκω. αἰολεῖς γὰρ φασὶ τὸ νοῶ, γνῶ φασίν. ὅθεν καὶ τὸ ἀμφιγνοεῖν, ἤγουν διχονοεῖν. καὶ ἡ ξύγγνοια. καὶ τὸ ἀγνοεῖν. καὶ ἡ ἄγνοια. ἐφ' οἷς παρεξάγει ὁ Ἡρακλείδης, ὡς προστιθέασι τὸ γ ταῖς λέξεσι καὶ οἱ ἠπειρῶται ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐῤῥέθη, τὸν δοῦπον γδοῦπον λέγοντες, ὅθεν καὶ ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης. ἔνθα μνηστέον καὶ τοῦ, ἐπὶ δ' ἐγδούπησαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη. προσθετέον δ' εἰπεῖν, ὅτι ἀπὸ τοῦ νέφος νόφος καὶ γνόφος. αἰολικὸν ὁ δνόφος. καὶ ὅτι τὸ ἐν Ἰλιάδι γεῖτο ἤγουν εἵλετο, ἔξωθεν ἔχει τὸ γ. καὶ ὡς ἡ γνώμη, πλεονάζει καὶ αὐτὴ τῷ γ, γενομένη δηλαδὴ ἐκ τοῦ νοῶ νοίσω, δωρικῶς μὲν νώμη, αἰολικῶς δὲ γνώμη, διδάσκει ὡς ἴωνες ὅτ' ἂν ἀναδιπλῶσι ῥήματα, τὸ αὐτὸ ἀρκτικὸν τιθοῦσι πρώτης καὶ δευτέρας συλλαβῆς. λαβέσθαι λελαβέσθαι. κάμω κεκάμω. πιθέσθαι πεπιθέσθαι. δάσκω διδάσκω. τύσκω τιτύσκω. χωρὶς εἰ μὴ μέλλοι δύο δασέα κεῖσθαι παράλληλα. τοίνυν φησὶ τοῦ νοίσκω συνῃρημένου ὡς εἴρηται εἰς τὸ νώσκω, εἴη ἂν ἐπ' αὐτοῦ ἰωνικὴ ἀναδίπλωσις, νινώσκω διὰ τῶν δύο ν. τοῦ δὲ γνώσκω ἠπειρωτικοῦ, γιγνώσκω διὰ τῶν δύο γ. ὡς εἶναι τῷ λόγῳ τούτῳ, ἡμαρτημένον τὸ γινώσκω διὰ μόνου τοῦ κατ' ἀρχὴν γ γράμματος. εἰ δὲ τοῦτο τοιοῦτον καθ' Ἡρακλείδην, ἡμαρτοῖτο ἂν ὁμοίως, καὶ τὸ γίνεσθαι καὶ τὰ κατ' αὐτὸ πάντα. οἷς οἱ μὲν παλαιοί, ἐν δυσὶ γάμμα ἐχρῶντο, γίγνομαι λέγοντες καὶ γιγνόμενος. οὕτω δὲ καὶ τὰ ἄλλα. οἱ δὲ ὕστερον ὥσπερ καὶ φειδόμενοι γραφικοῦ μέλανος, τὸ δεύτερον γάμμα παρέλειψαν. ἔστι γὰρ κἀνταῦθα ὡς Ἡρακλείδης βούλεται, καθὰ μένω μίμνω κατὰ διπλασιασμόν, καὶ μεταθέσει τοῦ ε εἰς ι μίμνω κατὰ ἴωνας, οὕτω καὶ γένω γίγνω. καὶ ἐξ αὐτοῦ, γίγνω γίγνομαι καὶ τὰ ἀπ' αὐτῶν. ἐν τούτοις δέ, περὶ ἀναδιπλώσεως ἀκριβολογούμενος Ἡρακλείδης, λέγει ὅτι ὁ πλεονάζων μὲν συλλαβῆς ἀναδίπλωσις ἦν, ὑστερεῖται τὸ ὁλόκληρον μιᾷ συλλαβῇ. ἤγουν λείπεται τὸ τέλειον καὶ κοινόν, μιᾶς συλλαβῆς πρὸς τὸ διπλασιαζόμενον. τὸ γὰρ λάβω, μιᾷ συλλαβῇ οὕτως ὑστερεῖ τοῦ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν λελάβω. τὸ δ' αὐτό, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων. ὅτε δὲ γράμματι ἐνδεικνυρεῖται ἐνίοτε ἡ ἀναδίπλωσις, τότε ἰσοσυλλαβεῖ τῷ ἀναδεδιπλωμένῳ τὸ ὁλόκληρον. οἷον. μένω μίμνω. γένω γίγνω. οὕτω δὲ καὶ μέλω μίμλω. καὶ πλεονασμῷ ἤγουν παρενθέσει τοῦ βῆτα, μίμβλω. παρεντεθέντος τοῦ βῆτα, διότι τὸ μὴ δύνασθαι κατὰ μίαν συλλαβὴν τῷ λάμβδα ἕπεσθαι τὸ μ. ὡς δῆλον καὶ ἐκ τοῦ ὡς ἐῤῥέθη μολίσκω βλώσκω. καὶ ἐκ τοῦ, παραμιμέλλω παραμίμβλωκε. καὶ πρῶτον μέν, ταῦτα ἰστέον ὡς ἀναγέγραπται. εἶτα, καὶ ὅτι τὸ ὀμῶ ἤγουν ὀμνύω, ἔστι μὲν καὶ πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων ὡς δῆλον ἐκ τοῦ ὀμεῖν ἀπαρεμφάτου. ἴσως δέ, καὶ ἐκ τοῦ ὀμοῦμαι ὀμῇ ὀμεῖται. συνηθεστέρα δέ ἐστιν ἡ κατὰ τρίτην συζυγίαν τῶν περισπωμένων προφορὰ τοῦ τοιούτου ῥήματος. ὡς γὰρ ὀμῶ ὀμώσω τὸ ἐνάσω ἡ χρῆσις ἐν Ἰλιάδι, οὕτω καὶ ὀμῶ ὀμόσω κατὰ μόνην ἐκφώνησιν, τό, ὅρκον δώσω. εἰ δὲ μὴ παραλήγεται ὁ τοιοῦτος μέλλων τῷ ω μεγάλῳ κατὰ τὸ χρυσῶ χρυσώσω καὶ τὰ ὅμοια καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν, καινὸν οὐδὲν τοῖς ἐπισκεπτομένοις τὴν καὶ ἐν τοιούτοις ἀνάλογον ὁμοιότητα. ἔστι γὰρ φάναι, ὅτι ὥσπερ ἡ πρώτη συζυγία τῶν περισπωμένων, ποτὲ μέν, ἐν τῷ μέλλοντι τῷ ε παραλήγεται οἷα τοῦ ἐνεστῶτος προσλαμβανομένου τὸ σίγμα πρὸ τοῦ λήγοντος ω. οἷον. καλέω καλέσω. ἐμέω ἐμέσω. αἰνέω αἰνέσω. νεικέω νεικέσω. καὶ τῶν ὁμοίων. ποτὲ δέ, τρέπει ἐκτατικῶς τὴν ἐν τῷ μέλλοντι βραχεῖαν παράληξιν, εἰς μακράν. ὃ γίνεται ἐν τῷ καλήσω, ἀφ' οὗ ὁ ἐν τῇ Ἰλιάδι καλήτωρ. καὶ ἐν τῷ ἐπαινήσω. καὶ νεικήσω. καὶ τοῖς λοιποῖς ὧν διαφιλὴς ἡ χρῆσις. ἔτι δὲ καὶ ἐν τῇ τῶν περισπωμένων δευτέρᾳ συζυγίᾳ, πῆ μέν, ὁ μέλλων τὸ τοῦ θέματος παράληγον α τηρεῖ ὡς ἐν τῷ γελάω γελάσω, πῆ δέ, εἰς τέλειον μακρὸν τρέπει ὡς ἐν τῷ βοάω βοήσω. οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς περισπωμένης τρίτης γίνεται συζυγίας. καὶ τὸ μὲν ὀμόω τὸ ὀμνύω, καὶ ἀρόω, τὸ ἀροτριῶ καὶ ὀνόω τὸ μέμφομαι καὶ βόω τὸ τρέφω, προσλήψει τοῦ σίγμα φυλάσσουσι τὸ παράληγον ο ἐν τῷ ὀμόσω ἀρόσω ὀνόσω βόσω ἐξ οὗ καὶ τὸ βόσκω καὶ ἡ βόσις καὶ ἡ βότειρα, τὴν παραλήγουσαν τοῦ ἐνεστῶτος φυλάσσουσι τὸ μέντοι χρυσόω χρυσώσω καὶ τὰ λοιπὰ ὅλα τὰ πρὸς αὐτό, ἐξέτειναν τὸ ἀνάλογον ο εἰς ω μέγα. ὃ κατακεκράτηκεν ἡ τοιαύτη γραφὴ ἐν τῇ συνηθείᾳ. ὥσπερ καὶ τῶν εἰς ως μετοχῶν ὀξυτόνων ἀπαλλαττομένων τοῦ ω μεγάλου ἐν ταῖς πλαγίαις. οἷον ἐν τῷ ἑστηκὼς ἑστηκότος τεθνηκὼς τεθνηκότος καὶ τοῖς ἄλλοις ὅλοις. μόνα κοινότερον τὸ ἑστῶτος βεβῶτος γεγῶτος τεθνεῶτος, ἐφύλαξεν τὸ ω τῆς εὐθείας ἐν

ἐν τῇ γενικῇ, πρὸς εὐθύμιον ἀναλογίαν τοῦ γέλως γέλωτος, ἱδρὼς ἱδρῶτος καὶ τῶν ὁμοίων. οὕτω δὲ τὰ δεύτερα παθητικὰ πρόσωπα τῶν εἰς μαι λεγόντων ῥημάτων, ὁποῖον τὸ τύπτομαι τύπτῃ, καὶ τὰ λοιπὰ ὅλα κατὰ τὴν παλαιὰν ἀτθίδα διὰ τῆς ει διφθόγγου γραφόμενα, ὡς καὶ ἐν τοῖς τοῦ κωμικοῦ πίφωσιν, οἱ ὕστερον ἀττικοὶ γράψαντες διὰ τοῦ η σὺν τῷ ἰῶτα προσγεγραμμένῳ, ἀφῆκαν σώζεσθαι ἐν γραφῇ τῇ διὰ τῆς ει διφθόγγου χάριν παλαιᾶς συνηθείας τὸ βούλομαι βούλει. οἴομαι οἴει. ὄψομαι ὄψει. καὶ ἔσομαι ἔσει καὶ κατὰ κρᾶσιν εἶ. εἰ δὲ ὁ βώτωρ καὶ ἡ βωτιάνειρα, χρὴ γὰρ ἀνακάμψαι τι βραχὺ ἐς τὰ πρὸ ὀλίγων, διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεται, λογιστέον ὅτι ταῦτα ὑπεμνημονεύσαμεν, ἐγχωρεῖν καὶ τὸ βῶ βόσω ἐκταθῆναι εἰς ω μέγα καὶ τὰ ἄλλα. οὐ μὴν τὸ αὐτὸ βούλεται καὶ ὁ βοτήρ. Ὅτι βίαν δηλοῖ τό, ἦ μάλα δή με βιάζετε μοῦνον ἐόντα. πληροφορίαν δὲ τὸ ἐπ' ἀγαθῷ ἀπαιτητικὸν τό, ἀλλ' ἄγε νῦν μοι πάντες ὀμόσσατε καρτερὸν ὅρκον, μή πού τις ἀτασθαλίῃσι κακῇσι τοιοῦτο δέ τι. Ἐλλιμένισιν δὲ φράζει τό, στήσαμεν ἐν λιμένι γλαφυρῷ εὐεργέα νῆα ἄγχ' ὕδατος γλυκεροῖο, καὶ ἐξαπέβησαν ἑταῖροι νηός. Καὶ ὅρα ὡς οὐ μόνον ναῦς γλαφυρά, ἀλλὰ καὶ λιμὴν ἐνταῦθα γλαφυρός. τεθεῖσα δὲ φράσις τό, μνησάμενοι δ' ἤπειτα, φίλους ἔκλαιον ἑταίρους. κλαιόντεσσι δὲ τοῖσιν ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος. ὁ δὴ καὶ πρὸ τούτων ἡ Πηνελόπη ἔπαθε καὶ μετὰ ταῦτα πείσεται κλαίουσα ἐπὶ τῷ ἀνδρί. μέσον δὲ τούτων κεῖται καὶ ἀφελὴς στίχος καὶ εὔπλοος τό, ἃς ἔφαγε Σκύλλη γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἑλοῦσα. Ὅτι ἐν μὲν Ἰλιάδι τὰς δύο μοίρας τῆς νυκτὸς παρελθεῖν, ὑπολειφθῆναι δὲ τὴν τρίτην, δηλῶς ἔφρασεν ὁ ποιητής. ἐνταῦθα δὲ οὕτω συντομώτερον φησίν. ἦμος δὲ τρίχα νυκτὸς ἔην μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει. μετοχλάξει χρησάμενος. ἐκεῖ μὲν μὲν γάρ, ἤρξατο ἐκ τοῦ, ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε. κατέληξε δὲ εἰς τό, τριτάτη δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται. ἐνταῦθα δέ, τὸ ἀνάπαλιν πεποίηκεν. Ὅρα δὲ τό, τρίχα νυκτὸς ἦν, ἤγουν τριχῆ. ὅμοιον ὂν τῷ, τόφρα δὲ κ' ὑψίποσι κακῶς ἦν. ὡς τι μὴ δὲ τό, ἀθλίως ἀνίων ἦν, παρὰ τὸ εἰκὸς εἶναι λέγεσθαι πρός τινων ἀντὶ τοῦ ἡσύχως ἦν. Τὸ δὲ μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει, ἀντὶ τοῦ, μετέβη τὰ ἄστρα, ἤτοι μετεκινήθη ὡς εἰκὸς πρὸς δύσιν. Ὅτι ἐν τῷ, ὦρσεν ἔπι ζαὴν ἄνεμον Ζεύς, περισπᾷ τὸ ζαὴν Ἀρίσταρχος ὡς τὸ ἐρημὴν καὶ πεδιήν. καὶ τοῦτο μὲν οἱ παλαιοί φασιν. εἰκὸς δὲ νῦν καὶ τὴν εὐθεῖαν ἴσως περισπᾶν κατὰ τὸ ἐρημὴς καὶ πεδιής. καὶ μὴν ἐκεῖνα συναιροῦνται, ἄδηλον δὲ εἰ ὑπὲρ οὕτω καὶ ὁ ζαῆς, ὃς δηλοῖ τὸν ἄγαν πνέοντα. Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ ῥηθεὶς ζαὴς ἄνεμος νυκτὸς μὲν ἀρξάμενος πνεῖν παραμείνας δὲ ὅλον μῆνα ὡς καὶ μετ' ὀλίγα εἰρήσεται, τὴν ἐσχάτην βλάβην τοῖς τοῦ Ὀδυσσέως ἐπήγαγε. κεῖται δ' ἐνταῦθα καὶ διασκευὴ ῥηθεῖσα καὶ ἀλλαχοῦ, τὸ θεσπεσίην ταῦτα λαίλαπος καὶ τὸ τῶν νεφῶν πυκνώσεως. δι' ἧς ὀρώρει οὐρανόθεν νύξ, δηλαδὴ τις αὐτὴ παρὰ τὴν εἰρημένην νύκτα καθ' ἣν ὁ ἄνεμος ἔπνευσεν. ἵνα ἡ νὺξ αὕτη ἐπὶ νυκτὶ ἐκείνῃ, σκοτοῦσα τὸν ἀέρα εἰς πλέον. Ὅτι ὅρμος φαίνεται καὶ ἐνταῦθα σαφῶς, τόπος λιμένος ἔνθα ἡ ναῦς ὁρμεῖ. εἰπὼν γοῦν Ὀδυσσεὺς ἐν λιμένι γλαφυρῷ στῆσαι τὴν νῆα, ἐπάγει μετ' ὀλίγα. νῆα μὲν ὡρμίσαμεν κοῖλον σπέος εἰσερύσαντες, τουτέστιν ἐν ὅρμῳ ἐστήσαμεν. Ὅτι δὲ πολλὰ σπήλαια καὶ πολλαχοῦ αὐτοφυῆ παράλια δεκτικὰ τοιούτων νεῶν, καὶ ἡ πεῖρα δηλοῖ. Ἐν δὲ τῷ τοιούτῳ σπηλαίῳ, πλάττει καὶ νύμφας διατρίβειν. εἰπὼν ἔνθα δ' ἔσαν νυμφέων καλοὶ χοροί, ἤγουν τόποι τοῦ χορεύειν, ἠδὲ θόωκοι. καὶ τοῦτο μέν, οὕτω πεφρασμένως ἐν βραχυλογίᾳ ἔφη, ἀρχὴν ἐνδιδοὺς τοῦ ἐοικέναι καὶ ἄλλα τοιαῦτα εἶναι. πλείω δὲ ἐν τοῖς περὶ τοῦ ἐν Ἰθάκῃ τῶν νυμφῶν ἄντρου, πλατυνεῖ τὴν ἔκφρασιν ἐφ' ὁμοίοις. ἣν καὶ ὁ σοφὸς Πορφύριος ἱκανοῦ λόγου ἠξίωσε. δοκεῖ δέ, ναϊάδων καὶ ἐνταῦθα μεμνῆσθαι νυμφῶν, αἳ τῷ γλυκερῷ ἔχαιρον ὕδατι τῷ περὶ τὸν ῥηθέντα γλαφυρὸν λιμένα.

Ὅτι καὶ ἐνταῦθα ὡς καὶ πρὸ ὀλίγων, ἔννοιαν δὲ ἀρχομένην ἐκ τοῦ γάρ, ἀποδίδωσιν εἰς τὸν δὲ σύνδεσμον πάνυ γοργῶς. εἰπών. ὦ φίλοι. ἐν γὰρ νηὶ θοῇ βρῶσίς τε πόσις τε, τῶν δὲ βοῶν ἀπεχώμεθα μή τι πάθωμεν. καὶ ἔστι καὶ τοῦτο ὅμοιον, ὡς εἰ καὶ συνήθως εἶπεν, ἀλλὰ τῶν βοῶν ἀπεχώμεθα. ἢ καὶ ἄλλως, ἀντὶ τοῦ δὴ ἐγράφη ὁ δὲ σύνδεσμος. ἵνα λέγῃ, ὅτι ἐπεὶ ἔχομεν βρῶσιν, ἀπεχώμεθα δὴ τῶν βοῶν. τὸ δὲ γράψαι τῶν δὲ βοῶν ἀπεχώμεθα ἤγουν τέ-

Ὦ φίλοι. ἐν γὰρ νηὶ θοῇ βρῶσίς τε πόσις τε
Ἔστιν, τῶν δὲ βοῶν ἀπεχώμεθα μή τι πάθωμεν.
Δεινοῦ γὰρ θεοῦ αἵδε βόες καὶ ἴφια μῆλα
Ἠελίου, ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει.
Ὣς ἐφάμην, τοῖσιν δ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
Μῆνα δὲ πάντ' ἄληκτος ἄη νότος. οὐδέ τις ἄλλος
Γίνετ' ἔπειτ' ἀνέμων, εἰ μὴ εὖρός τε νότος τε.
Οἱ δ', εἵως μὲν σῖτον ἔχον καὶ οἶνον ἐρυθρόν,
Τόφρα βοῶν ἀπέχοντο λιλαιόμενοι βιότοιο.
Ἀλλ' ὅτε δὴ νηὸς ἐξέφθιτο ἤια πάντα,
Καὶ δὴ ἄγρην ἐφέπεσκον ἀλητεύοντες ἀνάγκῃ,
Ἰχθῦς ὄρνιθάς τε φίλας ὅτι χεῖρας ἵκοιτο,

ω

τορ

Γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν, ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός.
Δὴ τότ' ἐγὼν ἀνὰ νῆσον ἀπέστιχον, ὄφρα θεοῖσιν
Εὐξαίμην, εἴ τίς μοι ὁδὸν φήνειε νέεσθαι.
Ἀλλ' ὅτε δὴ διὰ νήσου ἰὼν ἤλυξα ἑταίρους,
Χεῖρας νιψάμενος ὅθ' ἐπισκέπας ἦν ἀνέμοιο,
Ἠρώμην πάντεσσι θεοῖς οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν.
Οἱ δ' ἄρα μοι γλυκὺν ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχευαν.
Εὐρύλοχος δ' ἑτάροισι κακῆς ἐξήρχετο βουλῆς.
Κέκλυτέ μευ μύθων κακά περ πάσχοντες ἑταῖροι.
Πάντες μὲν στυγεροὶ θάνατοι δειλοῖσι βροτοῖσι,
Λιμῷ δ' οἴκτιστον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν.
Ἀλλ' ἄγε τ' ἠελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας,
Ῥέξομεν ἀθανάτοισι τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
Εἰ δέ κεν εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα πατρίδα γαῖαν,
Αἶψά κεν ἠελίῳ ὑπερίονι πίονα νηὸν
Τεύξομεν, ἔνθα κε θεῖμεν ἀγάλματα πολλὰ καὶ ἐσθλά.
Εἰ δὲ χολωσάμενός τι βοῶν ἕνεκ' ὀρθοκραιράων
Νῆ' ἐθέλῃ ὀλέσαι, ἐπὶ δ' ἕσπονται θεοὶ ἄλλοι,
Βούλομ' ἅπαξ πρὸς κῦμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσαι,
Ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐὼν ἐν νήσῳ ἐρήμῃ.

των, οὐ δοκεῖ τοῖς παλαιοῖς. λέγει δ' ἐνταῦθα καὶ δνοφερὸν θεόν, τὸν ἥλιον, ἐκφοβῶν τοὺς ἑταίρους κατὰ τό, ἦε νυκτὶ ἐοικώς. ἄλλως γάρ, ἥμερός ἐστιν. ὅθεν καὶ τὸ κατάστημα δὲ τὸ περὶ γῆς ποιεῖ, ἡμέρα λέγεται διὰ τὴν τοιαύτην ἐν τῷ παντὶ ἡμερότητα τὴν ἀπεναντίαν τῇ νυκτί. ἣν μάλιστα διὰ τὸ δεινόν, δειλίαν φαμέν. λέγει δὲ καὶ ὡς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει ὁ ἥλιος, πλὴν εἰ καὶ τοιοῦτός ἐστιν, ἀλλ' ὅμως ἡ Λαμπετίη μετ' ὀλίγα, τὴν τῶν βοῶν ἀπώλειαν ἄγγελος ἥκει αὐτῷ εἰδότι, ποιοῦσα τὸ καθῆκον αὐτῇ ποιμενικῶς. ἔδει γὰρ ὡς ποιμαινούσας, ἀγγεῖλαι τὸ ὀφειλόμενον. Ὅτι διασκευάζων ὁ ποιητὴς τὴν τοῦ λιμοῦ βίαν δι' ἣν εἰς ἐπιορκίαν κατώλισθον οἱ περὶ τὸν Ὀδυσσέα παριδόντες τὰ ὡμολογημένα, φησί. μῆνα δὲ πάντα ἄλληκτος ἄεν νότος, οὐδέ τις ἄλλος γίνετ' ἔπειτ' ἀνέμων εἰ μὴ εὖρός τε νότος τε. οἱ δ' ἕως μὲν σῖτον ἔχον καὶ οἶνον ἐρυθρόν, τόφρα βοῶν ἀπέχοντο λιλαιόμενοι βιότοιο. ἀλλ' ὅτε δὴ νηὸς ἐξέφθιτο ἤια πάντα τουτέστι τὰ εἰς ὁδὸν βρώματα, καὶ δὴ ἄγρην ἐφέπεσκον, τουτέστι θήραν ἐνήργουν ἀλητεύοντες ἀνάγκῃ, ἰχθῦς ὄρνιθάς τε φίλας ὅ,τι χεῖρας ἵκοιτο, γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν. ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός. ἐπὶ τούτοις οὖν ὁ Ὀδυσσεὺς βαλόμενος ἐπὶ νοῦν τὸ τῆς ἀμηχανίας φάρμακον τὴν εὐχήν, ἀνὰ νῆσον ἀπέστιχεν εὐξόμενος εἴ τινα ὁδὸν θεὸς φήνει νέεσθαι. τοῦτο δέ, δεινότης ἐστὶ ποιητική. οἰκονομοῦντος Ὁμήρου, πιθανῶς οὕτω φονευθῆναι τὰς βόας διὰ τὴν ἄγαν πολὺ καὶ ἀπαραίτητον τῆς τοῦ λιμοῦ βίας. καὶ μάλιστα εἰ καὶ κοιμηθῇ Ὀδυσσεύς. παρόντος γὰρ καὶ ἐγρηγορότος, οὐκ ἂν δεόντως ἐπιθειολογεῖσθαι τὰ τοῦ πλημμελήματος. εἰς δὲ συμβάλλεται πιθανῶς, καὶ τὸ ἐγγὺς νεῶν τὰς βόας νέμεσθαι καὶ μὴ δὲ ἀπηγριῶσθαι. καὶ διὰ τοῦτο μὲν Ὀδυσσεὺς ἄπεισι κατὰ λόγον εὐχῆς. ἀλλ' ὅτε δή φησι διὰ νήσου ἰὼν, ἤλυξα ἑταίρους, χεῖρας νιψάμενος ὅθ' ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο, ἠρώμην θεοῖς. οἱ δ' ἄρα μοι γλυκὺν ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχευαν. καὶ τότε δὴ ἐγένετο τὸ εἰς τὰς βόας κακόν, κατὰ τὰ ἄσσα ἄδηπ. Τὸ δὲ μῆνα πάντα, ἀντὶ τοῦ ὅλον. καὶ ἔστιν ἔθος Ὁμήρῳ οὕτω γράφειν μυριαχοῦ. ἤγουν τιθέναι τὸ πᾶν ἐπὶ ὁλότητος. Τὸ δὲ ἄεν νότος ἤτοι ἔπνει, πολλὰ μὲν τῶν ἀντιγράφων, ἐν τῷ ε ἔχει, ἀκολούθως τῷ πρώτῳ προσώπῳ τῷ ἄεν. οὐκ ὀλίγα δέ, καὶ διὰ διφθόγγου. ὁμοίως τῷ, ἀνέμων διάει μένος. ὡς ἐν τῇ ε ῥαψῳδίᾳ ἐγράφη. δόξοι δ' ἂν μαρτυρεῖν τῇ διὰ τοῦ ε γραφῇ, καὶ τό, Θρήκηθεν ἄητον. ἤγουν ἐκ Θράκης πνέουσι. ὁ δ' ἀκριβὴς δὲ Ἡρακλείδης, οὕτω βούλεται. ἵνα ὥσπερ ἐκ τοῦ φιλῶ φίλημι αἰολικῶς, οὕτως εἴη καὶ ἀπὸ τοῦ ἀῶ ἄημι. ὁ ἀκολούθως ὡς φίλημι φίλετον, οὕτω καὶ ἄει ἄετον. συλλαλεῖ δὲ τῇ εἰρημένῃ δὴ τοῦ ε γραφῇ, καὶ ὁ ἀήτης ὃς δηλοῖ ἄνεμον. περὶ οὗ λέγει ὁ Ἡρακλείδης, τοιαῦτα. παραγίνεται ὁ ἀήτης. ὡς ἀπὸ τοῦ ει περισπωμένου τοῦ ἀῶ ἀήσω. διὸ ἡμάρτηται κατὰ τὸν τόνον. τὰ γὰρ τοῖς εἰς ω περισπωμένοις ῥήμασι παρασχηματιζόμενα εἰς της ἀρσενικὰ τῷ η παραληγόμενα, ὀξύνεται. οἷον. ποιῶ ποιήσω ποιητής. ὁμοίως, ἠχητής μιμητής. οὐκοῦν καὶ τὸ ἀῶ ἀήσω, τοιοῦτον γεννᾷ. ὁ δὲ ἀήτης, οὐχ οὕτως ἀλλὰ βαρύνεται. λέγει δὲ τοῦτον ἁμάρτημα εἶναι καὶ τὸ χερῶσαι. τοῦ γὰρ ῥήματος ὄντος περισπωμένως χερῶ, τοὔνομα οὐκ ὀξυνεῖται. ἅμα δὲ τοῦτο, καὶ περισσὸν ἔχει τὸ σ. καὶ σημαίνει τὸ τοιοῦτον κοινῶς παραδοθὲν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλείδου. ἡ γὰρ Ἰλιὰς διορθωθεῖσα ὡς ἔοικεν ὕστερον, οὐ γράφει χερῶσαι προπερισπωμένως, ἀλλ' ὀξύνει. ἔτι. χερωσαὶ δὲ δηκτῆσιν ἀντίονται. περὶ δὲ τοῦ, εἴτε βαρυτόνως ἄω εἴτε περισπωμένως ἀῶ, προδεδήλωται ἐν τῷ, νᾶον δ' ὀρῶ ἄγγεα πάντα. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. Τὸ δὲ οὐδέ τις ἄλλος ἐγίνετο ἀνέμων, ἄκριτα ἐρρέθη. οὐ γὰρ σαθερός

ὄντες οἱ ἄνεμοι κατὰ τὰ στοιχεῖα καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ, ἀλλ' ἐν τῷ γίνεσθαι τὸ εἶναι αὐτοῖς, καθὰ καὶ τοῖς ὑετοῖς καὶ ὅσα τοιαῦτα. Τὸ δὲ εἰ μὴ εὖρός τε νότος τε, ταυτόν ἐστι τῷ, ἀλλ' εὖρός τε νότος τε. καὶ τῷ, ὅτι μὴ εὖρος τε νότος τε. οὕτω γὰρ φράζουσιν οἱ ῥήτορες. ἔχει δέ τι καὶ ἐπιδιορθώσεως ὁ λόγος. αἰωπῶν γὰρ νότου μόνου μνησθεὶς, νῦν καὶ εὖρον συμπνεῖν φησί. Τὸ δὲ σῖτον καὶ οἶνον, τὰ ἀναγκαιότατα τῶν βρωμάτων δηλοῖ. ὧν ἐπιλιπόντων, παῤῥησιάζεται λιμός. Τὸ δὲ λιλαιόμενοι βιότοιο, ἀνθρωπίνως ἐῤῥέθη. ὡς τῶν λιμωττόντων, καὶ τὸ ζῆν περιφρονούντων, εἰ μόνον εὕροιεν τι φάγοιεν, ὡς μετ' ὀλίγα δηλώσει Εὐρύλοχος. Ἐν δὲ τῷ, καὶ δὴ ἄγρην ἐφέπεσκον, περιττεύει ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ὁ καὶ σύνδεσμος. Τὸ δὲ ἀνάγκῃ, ἑρμηνευτικόν ἐστι τὸ, ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός. δῆλον δὲ ὡς εἰ μὴ ἀνάγκη ἦν τοιαύτη, οὔτε ἰχθυοφάγουν οἱ παλαιοί, οὔτε ὀρνίθων ἐπεχειροῦντο θήρας. ἣν ὡς αἱμύλον ὁ Πλάτων οὐ φιλεῖ. Ἐν τούτοις δὲ, μνηστέον καὶ τῶν τοῦ Ἀθηναίου. εἰπόντος ὡς εἰ καὶ ἁπλῆ πανταχοῦ παρ' Ὁμήρῳ τοῖς ἥρωσιν ἡ δίαιτα θεωρουμένη ἐν παραθέσει κρεῶν ὡς ἐπὶ πολὺ βοείων, καὶ αὐτῶν ὀπτημένων. καὶ αὐτῷ δὲ Ἀλκινόῳ τῷ τρυφερῷ, καὶ τοῖς ὑβρισταῖς μνηστῆρσι. καὶ οὔτε ἰχθυοφαγοῦντας τοὺς τοιούτους ποιεῖ. οὔτε ὄρνιθας προσιεμένους. οὔτε μελίπηκτα φιλοῦντας. οὔτε μαγειρικὰς μαγγανείας, καὶ ὑποβινητιῶντα ὥς φησι Μένανδρος βρώματα. καὶ τὸ παρὰ τοῖς ἄλλοις λασανοκακκάβην καλούμενον ἔδεσμα, ὅμως ἐπετηδεύετό ποτε καὶ ἰχθύων καὶ ὀρνίθων ἄγραι οἱ ἀμφὶ τοὺς ἥρωας. ἐν γοῦν Θρινακίᾳ θηρεύουσιν οἱ τοῦ Ὀδυσσέως, ἰχθῦς ὄρνιθάς τε γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν. ἅπερ οὐκ ἐν τῇ Θρινακίᾳ πάντως ἐχάλκευσαν, ἀλλ' ἐπεφέροντο φασὶν ἐν τῷ πλῷ δηλονότι. ὥς τε ἦν αὐτοῖς τῆς τοιαύτης θήρας τέχνη. ἧς ἐπιστήμων καὶ ὁ ποιητὴς ὤν, εἰκάζει τοὺς ὑπὸ Σκύλλης ἁρπαζομένους, ἰχθύσι περιμήκει ῥάβδῳ ἁλισκομένοις. καὶ τοιαῦτα μὲν ταῦτα. Ὅτι δὲ εἰ καὶ μὴ φιλίχθυας οἶδε τοὺς παλαιοὺς Ὅμηρος ἀλλ' ὡς ἐπὶ πολὺ κρεοφάγους, ὅμως οἱ ὕστερον ἔψεγον τὸ πρᾶγμα, ὡς δηλοῖ Θεόπομπος. γράψας ὅτι τὸ ἐσθίειν πολλὰ καὶ κρεαφαγεῖν, τοὺς λογισμοὺς ἐξαιρεῖ, καὶ τὰς ψυχὰς ποιεῖται βραδυτέρας. ὀργῆς τε καὶ σκληρότητος καὶ πολλῆς σκαιότητος ἐμπίπλησι. Τὸ δὲ ἰχθῦς ὄρνιθάς τε, τῶν ῥηθείσης ἄγρας ἐστὶ διασαφητικόν. Τὸ δὲ γναμπτοῖς ἀγκίστροις, εἰκὸς μὲν καὶ διὰ μόνους τοὺς ἰχθύας εἰρῆσθαι, εἰκὸς δὲ καὶ διὰ τοὺς ὄρνιθας. ἀγκιστρεύονται γάρ ποτε δελεαζόμενοι καὶ αὐτοί, καὶ μᾶλλον οἱ θαλάσσιοι. ἐτυμολογεῖ δέ πως καὶ τὸ γναμπτὸν, τὰ ἄγκιστρα. εἴπερ ἄγκιστρον λέγεται, παρὰ τὸ ἄγειν ἤτοι περιάγειν καὶ κάμπτειν, ὅ ἐστι γνάμπτειν. Τὸ δὲ ἀπόστιχοι, ἐνταῦθα κατὰ λόγον ἀορίστου δευτέρου διὰ τοῦ ι γράφεται. Τὸ δὲ ἤλυξα ἑταίρους, οὐ φυγήν τινα δηλοῖ, ἀλλὰ τὸ ἁπλῶς ἐκκλῖναι καὶ ἐκτὸς γενέσθαι τοῦ βλέπεσθαι ὑπ' αὐτῶν. χεῖρας δὲ νίπτεται Ὀδυσσεὺς εὐξόμενος, καθά που καὶ ὁ υἱὸς Τηλέμαχος. Τὸ δὲ σκέπας ἀνέμοιο, κατά τινα ἴσως κεῖται παρατήρησιν. ὡς δέον ὂν τὸν περὶ ἀνέμων εὐξόμενον, ἐν σκέπῃ εἶναι πρὸς τὸ μὴ ἀνεμίζεσθαι, εἴπερ κατὰ τοὺς παλαιούς. γλυκὺς δὲ ὕπνος, ὁ ἐν ἄλλοις νήδυμος. οὐκ ἐπὶ κακῷ δὲ τοῦ Ὀδυσσέως ὁ ὕπνος, ἀλλὰ τοὺς ἑταίρους βλάπτει. διὸ καὶ αἰνλεῖ αὐτὸν μετ' ὀλίγα ἐρεῖ. αὐτὸς μὲν γὰρ διὰ τὴν εὐχὴν καὶ ὅτι μὴ δὲ μετέχει τοῦ κακοῦ, περισωθήσεται. ἰδοὺ δὲ κἀνταῦθα ὕπνος ἐπὶ κακῷ, καθὰ καὶ ὁ μετὰ τὸν Αἴολον γλυκὺς ἐπελθὼν κεκμηκότι τῷ Ὀδυσσεῖ. Ὅτι Ὀδυσσέως ὑπνοῦντος, Εὐρύλοχος ἑτάροισι κακῆς ἐξήρχετο βουλῆς. εἰπὼν γνωμικῶς. πάντες μὲν στυγεροὶ θάνατοι δειλοῖσι βροτοῖσι, λιμῷ δ' οἴκτιστον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν. διὰ τὴν ἐκεῖθεν δηλαδὴ τηκεδόνα στενοχωρουμένου τοῦ λιμώττοντος. εἶτα ἐπαγαγὼν Εὐρύλοχος τὴν τοῦ λόγου ἀξίωσιν ἐν τῷ, ἀλλ' ἄγετ' Ἠελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας, ῥέξομεν ἀθανάτοισι. καὶ ὑπισχόμενός τι δι' οὗ μειλιχθείη ἂν ἥλιος, ὅπερ ἐστὶ, τεύξειν ταχὺ ἡλίῳ πίονα νηὸν ὅτε εἰς Ἰθάκην ἀφίκοιντο, ἐν δὲ θεῖναι ἀγάλματα πολλὰ καὶ ἐσθλά, ἐπάγει νόημα δεύτερον ἐξ ἀντιπαρατάσεως, τοιοῦτον. εἰ δὲ χολωσάμενός τι βοῶν ὀρθοκραιράων, νῆα ἐθέλῃ ὀλέσαι, ἐπὶ δ' ἕσπωνται θεοὶ ἄλλοι, βούλομαι ἅπαξ πρὸς κῦμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι, ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐὼν ἐν νήσῳ ἐρήμῃ. λέγει δὲ στρεύγεσθαι, τὸ τήκεσθαι λιμῷ, καὶ οἷον κατὰ στράγγα ὑπεῤῥεῖν ὀπίσω τι ἢ τὸ ἀπολιβάζειν. ὃ ταυτόν ἐστι τῷ λείβεσθαι. ἤτοι κατά τι λιβάδιον ὑγροῦ, ῥέειν εἰς φθοράν. Τὸ δὲ ἐξήρχετο βουλῆς, δύναται καὶ ἐξῆρχε λεχθῆναι. διφορεῖ γὰρ πολλαχοῦ καὶ τὸ τοιοῦτον ῥῆμα ὁ ποιητής. Τὸ δὲ θανεῖν καὶ πότμον ἐπισπεῖν, ἢ ταυτά εἰσιν, ἢ καὶ ἄλλως, πότμον μὲν ἐπισπεῖν, τὸ δυσπότμως ζῆν. θανεῖν δὲ, τὸ τῆς τοιαύτης ζωῆς δεινὸν ἀπαρτίλισμα. καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ εἴη ἂν πρωθύστερον τὸ θανεῖν καὶ πότμον ἐπισπεῖν. προηγεῖται γὰρ τοῦ θανεῖν, τὸ δυσπότμως ζῆν. Τὸ δὲ βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας, ἄλλως μὲν λιχνείαν ἔχει, ὡς δέον ὂν ἐπιλέξασθαι εἰς τροφὴν τὰς κρείττονας. φαίνεται δὲ, διὰ θυσίαν λεχθῆναι. κατὰ τὸ, πίονα μηρία ἔκηα. ὡς χρεὼν ὂν, τὰ τοιαῦτα θύειν. ἔνθα σημείωσαι ὡς ῥητορικώτερον, οὐκ αὐτὸ τοῦτο φαγεῖν τὰς βοῦς συμβουλεύει Εὐρύλοχος. ἀλλ' αὐτὸ μὲν, ὑπολαλεῖ ἐν τῷ εἰπεῖν μὴ θέλειν λιμῷ τήκεσθαι. ἐν δὲ φαινομένῳ, ῥέξειν ἐθέλει τὰς ἀρίστας βόας. καὶ οὐδὲ ἡλίῳ μόνῳ, ὅπερ ἐστὶν, ἀλλ' ἀθανάτοις τοῖς περὶ οὐρανόν. ἵνα δῆθεν ἀντικαθίστανται ἐκεῖνοι τῷ ἡλίῳ βουλομένῳ βλάπτειν τοὺς περὶ τὸν Ὀδυσσέα. διὸ καὶ ἔφη τὸ, εἴπερ νῆα ἐθέλῃ ὀλέσαι, ἐπὶ δ' ἕσπωνται θεοὶ ἄλλοι. οὕτω πως καὶ ἐν Ἰλιάδι. οὐ πιεῖν ἁπλῶς ἡ μήτηρ Ἑκάβη συμβουλεύει τῷ υἱῷ Ἕκτορι, ἀλλὰ σπεῖσαι τῷ Διΐ. εἶτα, καὶ αὐτὸν πίνοντα ὀνήσεσθαι. πίονα δὲ νηὸν λέγει, τὸν πιαινόμενον λιπαροῖς θύμασιν. ἀγάλματα δὲ καὶ νῦν, ἀγαλλιάματα. ἀγλαΐσματα. κατὰ τὸ, ἀγλαΐης δ' ἕνεκα κομέουσιν ἄνακτας

κει. λέγει δὲ νῦν οὗτος, τὰ ἀναθήματα. ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, θεῖναι ἀγάλματα. ἐκ τοῦ θεῖναι γὰρ τὸ ἀνάθημα. ὀρθόκραιραι δὲ, αἱ ὄρθιαι τὰς κεφαλὰς καὶ γαῦροι διὰ τὸ ἀγλαῖον καὶ αὔχημα. κραῖρα γὰρ, ἡ κεφαλή. ὡς καὶ ἐν ἰλιάδι. ἐντεῦθεν δὲ τροπικῶς καὶ νῆες ὀρθόκραιραι. ἐξ ὧν ἀπλεβῶν τις καὶ μεταγράψας, ἔφη τὰ βούπρωρα. Τὸ δὲ χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι, τὸν τοῦ κατὰ θάλασσαν θανάτου τρόπον δηλοῖ. ἔχει δέ τι καὶ ἀστεῖον. ὡς αἱρετὸν ὂν χανεῖν καὶ πληρωθῆναι τοῦ θανατοῦντος ὑγροῦ, ἤπερ θανεῖν μεμυκότα λιμῷ. Τὸ δὲ ἐρήμῃ, σύνηθες τοῖς ῥήτορσιν. οἳ οὐ μόνον ἔρημον, ἀλλὰ καὶ ἐρήμην φασίν.

Ὣς ἔφατ' Εὐρύλοχος, ἐπὶ δ' ᾔνεον ἄλλοι ἑταῖροι.
Αὐτίκα δ' ἠελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας
Ἐγγύθεν, οὐ γὰρ τῆλε νεὸς κυανοπρώροιο
Βοσκέσκοντ' ἕλικες καλαὶ βόες εὐρυμέτωποι,
Τὰς δὲ περίστησάν τε καὶ εὐχετόωντο θεοῖσι,
Φύλλα δρεψάμενοι τέρενα δρυὸς ὑψικόμοιο,
Οὐ γὰρ ἔχον κρῖ λευκὸν ἐϋσσέλμου ἐπὶ νηός.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' εὔξαντο καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν,
Μηρούς τ' ἐξέταμον, κατά τε κνίσῃ ἐκάλυψαν
Δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.
Οὐδ' εἶχον μέθυ λεῖψαι ἐπ' αἰθομένοις ἱεροῖσιν.
Ἀλλ' ὕδατι σπένδοντες, ἐπώπτων ἔγκατα πάντα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
Μίστυλλόν τ' ἄρα τ' ἄλλα καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν.
Καὶ τότε μοι βλεφάρων ἐξέσσυτο νήδυμος ὕπνος.
Βῆν δ' ἰέναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης,
Ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κιὼν νεὸς ἀμφιελίσσης,
Καὶ τότε με κνίσης ἀμφήλυθεν ἡδὺς ἀϋτμή.
Οἰμώξας δὲ θεοῖσι μετ' ἀθανάτοισι γεγώνευν.
Ζεῦ πάτερ ἠδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
Ἦ μάλα μ' εἰς ἄτην κοιμήσατε νηλέϊ ὕπνῳ,
Οἱ δ' ἕταροι μέγα ἔργον ἐμητίσαντο μένοντες.
Ὠκέα δ' ἠελίῳ ὑπερίονι ἄγγελος ἦλθε
Λαμπετίη τανύπεπλος, ὅ οἱ βόας ἔκταν' ἑταῖροι.
Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι μετηύδα χωόμενος κῆρ.

Ὅτι εὐρυλόχου λαλήσαντος τὰ προσηχῶς ῥηθέντα, πεισθέντες οἱ ἀκούσαντες, αἴνεσαν γὰρ καὶ ταῦτα ἡ κακὴ βουλὴ, αὐτίκα ἠελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας ἐγγύθεν, οὐ γὰρ τῆλε νεὸς βοσκέσκοντο ἕλικες καλαὶ βόες εὐρυμέτωποι, τὰς δὲ, περιστήσαντο καὶ εὐχετόωντο θεοῖσι. φύλλα δρεψάμενοι τέρενα δρυὸς ὑψικόμοιο. οὐ γὰρ ἔχον κρῖ λευκὸν ἐϋσσέλμου ἐπὶ νηός. ἐπεὶ δὲ εὔξαντο καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν, καὶ τὰ ἑξῆς τὰ πολλαχοῦ δηλωθέντα θυτικῆς ἐξασκήσεως, οὐδ' εἶχον μέθυ λεῖψαι ἐπ' αἰθομένοις ἱεροῖσιν, ἀλλ' ὕδατι σπένδοντες, ἐπώπτων ἔγκατα πάντα. ἃ δὴ τὰ σπλάγχνα κατὰ πολυωνυμίαν εὐθὺς ἐρεῖ, ὡς ἀπὸ τοῦ σπλὰν ἤτοι δαπλὰν κατὰ τοὺς παλαιούς. ἀφ' οὗ ὡς ἐκ μέρους, σπλάγχνα καὶ τὰ λοιπὰ ἔγκατα. Τὸ δὲ ἐγγὺς τὰς βόας βόσκεσθαι διατί ἔπλασεν ὁ ποιητὴς, προείρηται. χρήσιμον δὲ ὂν καὶ τοῦτο εἰς οἰκονομίαν, ἐδίδαξεν ὁ ποιητὴς μονήρης χάριν, εἰπών. ἐλάσαντες ἐγγύθεν, οὐ γὰρ τῆλε βοσκέσκοντο. ἔχει δέ τι περιχύσεως, τὸ βόσκοντο καὶ τὰς βόας. ἃς καὶ οἰκτίζεσθαι δοκεῖ ὁ ποιητὴς ἐν τῇ τῶν συχνῶν ἐπιθέτων στοιβῇ. Ὅρα δὲ ἐν τῷ, τὰς δὲ περιστήσαντο καὶ ἐν τῷ, οὐδ' εἶχον μέθυ λεῖψαι, ὅτι περιττὸς κεῖται ὁ δὲ σύνδεσμος. τὸ γοῦν ὀρθὸν τῆς συντάξεως, ταύτας περιέστησαν καὶ οὐκ εἶχον μέθυ λεῖψαι. κεῖται δὲ συνήθως κἀνταῦθα ὁ δὲ σύνδεσμος, ἀντὶ τοῦ δή. Τὸ δὲ περιστήσαντο, ἢ ἀντὶ τοῦ κύκλῳ περιεστάθησαν ὥστε συνέχειν αὐτὰς, ἢ ἀντὶ τοῦ ὡς εἰς θυσίας ἔστησαν. Τοῦ δὲ εὐχετόωντο ῥήματος, δοκεῖ προϋπάρχειν ὁ εὐχέτης. ὡς ἀπὸ τοῦ εὐχέω εὐχῶ ἀρρήτου ῥήματος, ὁμοίως τῷ πλέω πλῶ καὶ τοῖς τοιούτοις. δῆλον δὲ ὡς ἡ εὐχὴ καὶ τὸ εὔχεσθαι, παρὰ τὸ εὖ χέειν ἤτοι ῥέειν λόγους γίνεται. ἢ μᾶλλον, παρὰ τὸ ἔχεσθαι τοῦ εὖ, ἤτοι τοῦ ἀρίστου. τοιοῦτον γὰρ ἡ πρὸς τὸ θεῖον ἀνάτασις δι' εὐχῆς. δύναται δὲ εἶναι εὐχὴ, καὶ ἀπὸ τοῦ εὖ ἔχειν. οὗ τὸ ἀνάπαλιν, δυσαναχετεῖν. ὁ μὲν γὰρ εὐχόμενος δηλονότι, εὖ ἔχει ἐφ' ᾧ ποιεῖ. ὁ δὲ δυσαναχετῶν, δυσκόλως ἔχει ὡς καὶ ἡ λέξις δηλοῖ. φύλλα δὲ οἱ περὶ τὸν εὐρύλοχον δρέπονται, εἰς εὐπορίστους οὐλοχύτας. οὓς μὴ ἔχοντες, ἀντὶ μὲν ὀλῶν ὅ ἐστιν ἀκεραίων κριθῶν ἐξ ὧν οἱ οὐλοχύται παρονομάζονται, φύλλοις χρῶνται δρυός. ἀντὶ δὲ οἴνου, ὕδατι χέειν λοιβῆς. ποιοῦσι δὲ καὶ ταῦτα, πρὸς ἀνάμνησιν τῆς παλαιφάτου τροφῆς. ἧς πρεσβυτάτη ἦν κατὰ τοὺς παλαιοὺς τοῖς ἀνθρώποις, ἡ ἐκ δρυός. ἐβαλανηφάγουν γάρ. ὡσαύτως δὲ καὶ ἡ διὰ μόνου ὕδατος. εἰς ταυτὸν οὖν ἄγοιτο ἂν, οὐλοχύτας τε σὺν οἴνῳ προβαλέσθαι, καὶ φύλλα δρυὸς καὶ ὕδωρ πότιμον ἅπερ ὁ τοῦ λιμοῦ καιρὸς σχεδιάζει νῦν εἰς προθύματα. Ὅτι δὲ τίμιον ἡ δρῦς ἦν ποτε ὡς παλαιά τις ἀνθρώπων τιθήνη, ἐκ

παλλῶν δένδρων. ὧν τινὰ καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα εἴρηται. δρῦς τε δ' ἐκεῖθεν, ἅπαν ξύλον ὡς ἀπὸ μέρους ἀξίου λόγου. καὶ δρύκαρπα, οἱ τῶν ξύλων καρποί. λέγονται δ' ἐκ δρυὸς οὐ μόνον δρυπεπεῖς ἐλαῖαι βαρυτόνως κατὰ τοὺς παλαιούς, αἱ ἐν τῷ δένδρῳ πεπανθεῖσαι αἳ καὶ γεργέριμοι, ἀλλὰ καὶ ἁπλῶς δρυπεπὴς καρπὸς, ὁ ἐπὶ τοῦ δένδρου πεπανθείς. ἐλέγοντο δὲ καὶ ἰσχάδες τινὲς, δρυπεπεῖς. ὧν ἡ μέση, ὀξεῖα κατὰ τοὺς παλαιούς. τουτέστι αἱ προξύνονται οὐ μὴν προπαροξύνονται. διὸ καὶ δοτικὴν πληθυντικὴν αὐτῶν, προφέρουσι προπαροξύτονον. δρυπέπεσι γάρ. ἐλέγετο δὲ καὶ δρυπελεῖν, τὸ ξύλοις ἁπλῶς πελιορκεῖν ἢ τὸ κακουθίζεσθαι, ὡς καὶ τοῦτο φασὶν οἱ παλαιοί. ἀπὸ προοιμίας τε, δεῖνῃ δρυὸς βαλανίζει. καὶ δρύτη δέ φασι, πύελος κυρίως ἡ ξυλίνη, ὡς ἀπὸ δρυός. ἧς ἡ χρῆσις καὶ παρ' αἰσχύλῳ ἐν ἀγαμέμνονι. εἰ δὲ δι' δίφθογγον γράφεται ἡ δροίτη ἐκεῖ διὰ τὸν οἶτον, οὐ κωλύει τοῦτο τὴν ῥηθεῖσαν ἑρμηνείαν αὐτῆς. συγκέκοπται γὰρ ἐκ τοῦ δρυοίτη. ἵνα ᾖ κυρίως δροίτη, πύελος ἡ λάρναξ ἐπὶ πενθοῦσιν. ἐκ τῆς δρυὸς δὲ καὶ ὁ κατὰ μὲν τὸν κωμικὸν δρυκολάπτης, κατὰ δὲ ἀριστοτέλην δρυοκολάπτης. ὅπερ δένδρον τῷ ῥάμφει κολάπτων. ἐκεῖθεν δὲ καὶ δρύοχοι ὡς καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς ἑξῆς μέμνηται. καὶ δρυοπαγὴς σόλος, ὁ δρύϊνος πάσσαλος. σόλους γάρ φασιν ἔλεγον τὰ ἀρχεγονούμενα, δηλαδὴ τὸ σανισάλταται. ὅτι δὲ καὶ δενδρυάζειν ἐντεῦθεν τὸ ἐν δρυσὶν ὅ ἐστι δένδροις κρύπτεσθαι, δεδήλωται καὶ αὐτὸ ἀλλαχοῦ. εἰ δὲ οὐχ ἡδὺς ὁ τότε κατὰ τοὺς δενδρυάζοντας βίος καὶ τοὺς βαλάνους φαγόντας, ἀλλὰ νῦν οὐ περὶ βίου τρυφεροῦ ὁ λόγος ἀλλ' ἀρχαϊκοῦ. τραχὺν γοῦν τὸν βίον ἐκεῖνον εἶναι, καὶ παροιμία δηλοῖ παρὰ παυσανίᾳ, λέγουσα. ἔφυγον κακὸν εὗρον ἄμεινον. ἣν ἔλεγέ φασιν ἀμφιθαλὴς παῖς ἀθήνησιν, ἐστεμμένος ἀκάνθαις μετὰ δρυΐνων καρπῶν, λίκνον βαστάζων πλῆρες ἄρτων. αἰνισσόμενος τὴν ἐκ τοῦ παλαιοῦ βίου ἐπὶ τὸ κρεῖττον μεταβολήν. δοκεῖ δὲ καὶ δρέπειν καὶ δρέπεσθαι, ἐκεῖθεν λέγεσθαι. ἵνα ᾖ δρέπειν, τὸ περὶ δρῦν ἕπειν ἤγουν ἐνεργεῖν, δηλαδὴ τὸ τρυγᾶν δρύκαρπα. τέρενα δὲ φύλλα δρέπονται δρυὸς, δηλαδὴ τὸ ὡς ἐν ἀχράσοις εὐχρηστότερον διὸ οὐδὲ ἀπὸ χθαμαλῆς ἀλλ' ὑψικόμου δρυὸς ταῦτα, δηλαδὴ τὸ λαμπρότερον. μέθυ δὲ καὶ νῦν, ἁπλῶς ὁ οἶνος. Ὅτι δὲ ταυτὸν λείβειν καὶ σπένδειν, δηλοῖ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ, μέθυ λεῖψαι. καὶ ὕδατι σπένδοντες. οὗ πρωτότυπον καθ' ἡρακλείδην, τὸ σπείδω. ἀργεῖοι γάρ φασι καὶ κρῆτες ἐξαιροῦντες τὸ ι, τασσουσι τὸ ν, τὴν ὡς πρόθεσιν ας λέγοντες. καὶ τὸ ἰκεύς, ἰκέας. οἷς ὡμοίωται τὸ σπείδω σπένδω. ἡ δὲ διάλεκτός φασιν αὕτη, ἔτι καὶ νῦν σώζεται παρὰ τοῖς αὐτηγράφοις. τὸ γοῦν αἰεί, αἰὲν φασι. καὶ τὸ οὐ μέντοι, οὐ μέντον. διό. ὁ μέντοι κάματόν γε μάχην οἷα κυδιάνειρα. ἔμπαλιν δέ φασι χρῶνται σικελοὶ τῷ ι ἀντὶ τοῦ ν. τὸ ἔνδον, ἔνδοι λέγοντες. καὶ ὅμηρος. εἰνανυχες ἀντὶ τοῦ ἐννάνυχες. καὶ τοιόνδε μὲν καὶ τοῦτο. Ὅτι δὲ τὸ ὀπτᾶν ἐπιχωριάζει τοῖς τότε μᾶλλον ὑπὲρ τὸ ἕψειν, δηλοῖ καὶ τὸ ὀπτανεῖον. οὐ γὰρ ἕψεσθαι ἠξιώθη τὸ μαγειρεῖον καλεῖσθαι ἀλλ' ἐκ τοῦ ὀπτᾶν. Ὅτι ἐθέλων εἰπεῖν ὀδυσσεὺς ἀφυπνίσθην, περιφράζει αὐτὸ οὕτως. καὶ τότε μοι βλεφάρων ἐξέσσυτο νήδυμος ὕπνος. ἐν φθάσας, γλυκὺν ἔφη. ὡς ἐπὶ σωματικοῦ δέ τινος ἔφη τὸ ἐξέσσυτο, ἀντὶ τοῦ ἐξεπήδησεν. ᾤχετο. Ὅτι τὸ ὀσμήσασθαι περιφράζων, φησί. καὶ τότε με κνίσσης ἀμφήλυθεν ἡδὺς ἀϋτμή. καὶ ὅρα τὸ ἡδὺς, θηλυκῶς λεχθέν. ὁμοίως τῷ, θῆλυς ἐέρση. καὶ πολὺς ὑγρά. ὡς τὸ, πουλὺν ἐφ' ὑγρήν. Ὅτι ὁ ἐπὶ βλάβῃ κοιμηθεὶς, ἐρεῖ ἄν τὸ, ἦ με μάλ' εἰς ἄτην κοιμήσατε νηλέϊ ὕπνῳ. καὶ ὅρα ὡς τὸν γλυκὺν ἄλλως καὶ νήδυμον ὕπνον, νηλέα καλεῖ ὁ κακωθεὶς δι' αὐτοῦ. Ὅτι τὴν προῤῥηθεῖσαν θυγατέρα τοῦ ἡλίου λαμπετίαν, ταυὐπεπλον λέγει, δηλοῦσα τὴν ταχεῖαν τῆς οἰκουμένης ἅπλωσιν τῆς ἡλιακῆς λάμψεως. ἣν καὶ ὅσα ὀφθαλμόν τινα δοκεῖ ἔχειν ἥλιος. διὸ καὶ αὐτὴ ἡ μηνύει μυθικῶς τῷ πατρὶ τὴν τῶν βοῶν ἀπώλειαν ὡς καὶ προδεδήλωται.

Ὅτι ἔδοξεν ὁμήρῳ, ὑποπτείαν ἐνταῦθα πλάσαι τίνα ὁ ἥλιος εἴπῃ πρὸς δία μαθὼν ὡς ἀπώλοντο αὐτῷ αἱ βόες. καὶ λαλεῖ μὲν εἰς τοῦτο, οὐ μακρολογεῖ δὲ, ὅτι μὴ δὲ ἦν εἰκός. καὶ ἃ δὲ λαλεῖ, γλυκέως λαλεῖ. ὡς ἂν ὁ κατὰ νοῦν γλυκύτης παραγάγῃ τὸν ἀκροατὴν καὶ ὑπολείψῃ τὴν ἐξ αὐτοῦ μέμψιν. ἀξιώσας οὖν ἐν δυσὶ στίχοις τιμωρηθῆναι τοὺς βοσκτοὺς, ἐπάγει γλυκέως κατὰ ἀφέλειαν, ὅτι ἔχαιρον μὲν ταῖς βουσὶν, ἰὼν εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα, ἠδ' ὁπότ' ἂψ ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανόθεν προτραποίμην

Ζεῦ πάτερ, ἠδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
Τίσαι δὴ ἑτάρους λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
Οἵ μευ βοῦς ἔκτειναν ὑπέρβιον. ᾗσιν ἔγωγε
Χαίρεσκον μὲν ἰὼν εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
Ἠδ' ὁπότ' ἂψ ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανόθεν προτραποίμην.
Εἰ δέ μοι οὐ τίσουσι βοῶν ἐπιεικέ' ἀμοιβὴν,
Δύσομαι εἰς ἀΐδαο, καὶ ἐν νεκύεσσι φαείνω.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς.
Ἠέλι', ἤτοι μὲν σὺ μετ' ἀθανάτοισι φάεινε
Καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν.
Τῶν δέ κ' ἐγὼ τάχα νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ
Τυτθὰ βαλὼν κεάσαιμι μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
Ταῦτα δ' ἐγὼν ἤκουσα Καλυψοῦς ἠϋκόμοιο.

Ἡ δ' ἔφη Ἑρμείαο διακτόρου αὐτὴ ἀκοῦσαι.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν,
Νείκεον ἄλλοθεν ἄλλον ἐπισταδόν. οὐδέ τι μῆχος
Εὑρέμεναι δυνάμεσθα. βόες δ' ἀπετέθνασαν ἤδη.
Τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοὶ τέρατα προὔφαινον.
Εἷρπον μὲν ῥινοί. κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει,
Ὀπταλέα τε καὶ ὠμά, βοῶν δ' ὣς γίνετο φωνή.
Ἑξῆμαρ μὲν ἔπειτα ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι
Δαίνυντ', ἠελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας.
Ἀλλ' ὅτ' ἂρ ἕβδομον ἦμαρ ἐπὶ Ζεὺς θῆκε Κρονίων,
Καὶ τότ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο λαίλαπι θύων.
Ἡμεῖς δ' αἶψ' ἀναβάντες ἐνήκαμεν εὐρέϊ πόντῳ,
Ἱστὸν στησάμενοι, ἀνά θ' ἱστία λεύκ' ἐρύσαντες.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἐλείπομεν, οὐδέ τις ἄλλη
Φαίνετο γαιάων ἀλλ' οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα,
Δὴ τότε κυανέην νεφέλην ἔστησε Κρονίων
Νηὸς ὕπερ γλαφυρῆς. ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς.
Ἡ δ' ἔθει οὐ μάλα πολλὸν ἐπὶ χρόνον. αἶψα γὰρ ἦλθε
Κεκληγὼς ζέφυρος, μεγάλῃ σὺν λαίλαπι θύων.
Ἱστοῦ δὲ προτόνους ἔρρηξ' ἀνέμοιο θύελλα
Ἀμφοτέρους. ἱστὸς δ' ὀπίσω πέσεν, ὅπλα τε πάντα
Εἰς ἄντλον κατέχυνθ'. ὁ δ' ἄρα πρύμνῃ ἐνὶ νηὶ
Πλῆξε κυβερνήτεω κεφαλήν, σὺν δ' ὀστέ' ἄραξε
Πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς. ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι ἐοικὸς
Κάππεσ' ἀπ' ἰκριόφιν, λίπε δ' ὀστέα θυμὸς ἀγήνωρ.
Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε, καὶ ἔμβαλε νηὶ κεραυνόν.
Ἡ δ' ἐλελίχθη πᾶσα Διὸς πληγεῖσα κεραυνῷ.
Ἐν δὲ θεείου πλῆτο. πέσον δ' ἐκ νηὸς ἑταῖροι.
Οἱ δὲ κορώνῃσιν ἴκελοι περὶ νῆα μέλαιναν
Κύμασιν ἐμφορέοντο. θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόστον.
Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νηὸς ἐφοίτων, ὄφρ' ἀπὸ τοίχους
Λῦσε κλύδων τρόπιος, τὴν δὲ ψιλὴν φέρε κῦμα.
Ἐκ δέ οἱ ἱστὸν ἄραξε ποτὶ τρόπιν. αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
Ἐπίτονος βέβλητο βοὸς ῥινοῖο τετευχώς.
Τῷ ῥ' ἄμφω συνέεργον ὁμοῦ τρόπιν ἠδὲ καὶ ἱστόν.
Ἑζόμενος δ' ἐπὶ τοῖς, φερόμην ὀλοοῖς ἀνέμοισιν.
Ἔνθ' ἤτοι ζέφυρος μὲν ἐπαύσατο λαίλαπι θύων,
Ἦλθε δ' ἐπὶ νότος ὦκα φέρων ἐμῷ ἄλγεα θυμῷ,
Ὄφρ' ἔτι τὴν ὀλοὴν ἀναμετρήσαιμι Χάρυβδιν.
Παννύχιος φερόμην. ἅμα δ' ἠελίῳ ἀνιόντι,
Ἦλθον ἐπὶ Σκύλλης σκόπελον δεινήν τε Χάρυβδιν.
Ἡ μὲν, ἀνερροίβδησε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ.
Αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ μακρὸν ἐρινεὸν ὑψόσ' ἀερθεὶς,
Τῷ προσφὺς ἐχόμην ὡς νυκτερὶς, οὐδέ πῃ εἶχον

μένοι. εἰ δέ μοι οὐ τίσουσι βοῶν ἐπιεικέ' ἀμοιβὴν, δύσομαι εἰς Ἀΐδαο, καὶ ἐν νεκύεσσι φαείνω. ὡς μανικὴ δὲ λαβεῖν τὴν ἡμέραν ἔχειν, φάος φέρειν ἀθανάτοις τε καὶ βροτοῖς. καὶ ὁ Ζεὺς αὐτῷ μὲν τῷ ἡλίῳ οὐκ ἐφίησι τίσασθαι τοὺς κακούργους. οὐ γὰρ ὁπλοφορεῖ καὶ ἥλιος κατὰ τὸν τῶν μύθων Ἀπόλλωνα, ὃς τοξεύων ἐκάκωσε ποτὲ τοὺς Ἀχαιούς. οὐδὲ κατὰ τὸν Ποσειδῶνα, ὃς τὸ Ἑλληνικὸν ἐν Τροίᾳ τεῖχος τῇ τριαίνῃ ἀνεμόχλευσεν. ἀλλὰ τῷ μὲν ἡλίῳ ἐπιτρέπει φαίνειν ὡς καὶ πρίν, ἀθανάτοις τε καὶ θνητοῖς. αὐτὸς δὲ κατὰ σχῆμα προεκθέσεως τὰ μέλλοντα ἐκτιθέμενος, ὑπισχνεῖται, μετὰ βραχὺ τὴν ναῦν ἐκείνων ἀργῆτι κεραυνῷ τυτθὰ βαλὼν κεάσαι μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ. γίνεται οὕτως ἐν τοῖς ἑξῆς. πιθανῶς δὲ ὁ Ζεὺς ἀναδέχεται τὴν τῶν Ἰθακησίων τούτων ποινήν. οὐ μόνον ὡς ταυτιζόμενός πῃ τῷ ἡλίῳ κατὰ τὸ, ὁ μὲν δὴ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων, ἔτι δὲ καὶ ὡς χαριζόμενος τῷ ὁμοίῳ. εἱμαρμένη γάρ τις θεωρεῖται καὶ κατὰ τὸν ἥλιον καθὰ καὶ παρὰ τῷ Διῒ ὡς πολλαχοῦ δηλοῖ ὁ ποιητής, ἀλλὰ καὶ διότι ὅπλα ἔχει προσφυῆ τῷ μέλλοντι κακῷ. κατὰ τὸ, τὰ ἄλλα κῆλα πιφαυσκόμενος. κῆλα δὲ Διὸς, τὰ περὶ τὸν ἀέρα δείματα, ὧν καὶ ὁ κεραυνὸς, ὁ τὴν τοῦ Ὀδυσσέως ὀλέσας ναῦν. περὶ ἧς σημειωτέον ὡς εἰ καὶ εἰς πλοῖον ἡ ναῦς ἑρμηνεύεται, ἀλλ' Ὁμήρῳ ἡ τοῦ πλοίου λέξις οὐκ ἔγνωσται. καὶ ὅτι δὲ πλοῖον εὑρέθη λέγεσθαι, διαφορὰ ἦν τῶν λέξεων. ἐρίνεος ὢν φίλων, διαφέρειν φασὶ νῆας πλοίων κατὰ δίδυμον. τὰ μὲν γὰρ, στρογγύλα. αἱ δὲ, στρατιώτιδες. ὡς ὁ φέρει καὶ χρῆσιν ἀεὶ στοίχους ταύτην. ἐλίξασθαι ὁ μολοσσὸς, οὐ τὴν μετὰ πεμψαμένων Ταραντίνων ἐπὶ

Οὔτε στηρίξαι ποσὶν ἔμπεδον, οὔτ᾽ ἐπιβῆναι.
Ῥίζαι γὰρ ἑκὰς εἶχον. ἀπήωροι δ᾽ ἔσαν ὄζοι,
Μακροί τε μεγάλοι τε, κατεσκίαον δὲ χάρυβδιν.
Νωλεμέως δ᾽ ἐχόμην, ὄφρ᾽ ἐξεμέσειεν ὀπίσσω
Ἱστὸν καὶ τρόπιν αὖτις. ἐελδομένῳ δέ μοι ἦλθον
Ὀψ. ἦμος δ᾽ ἐπὶ δόρπον ἀνὴρ ἀγορῆθεν ἀνέστη
Κρίνων νείκεα πολλὰ δικαζομένων αἰζηῶν,
Τῆμος δὴ τάγε δοῦρα χαρύβδιος ἐξεφαάνθη.
Ἧκα δ᾽ ἐγὼ καθύπερθε πόδας καὶ χεῖρε φέρεσθαι.
Μέσσῳ δ᾽ ἐνδούπησα παρὲξ περιμήκεα δοῦρα.
Ἑζόμενος δ᾽ ἐπὶ τοῖσι, διήρεσα χερσὶν ἐμῇσι.
Σκύλλην δ᾽ οὐκέτ᾽ ἔασε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Εἰσιδέειν, οὐ γάρ κεν ὑπέκφυγον αἰπὺν ὄλεθρον.
Ἔνθεν δ᾽ ἐννῆμαρ φερόμην. δεκάτῃ δέ με νυκτὶ
Νῆσον ἐς ὠγυγίην πέλασαν θεοί. ἔνθα Καλυψὼ
Ναίει ἐϋπλόκαμος δεινὴ θεὸς αὐδήεσσα.
Ἥ μ᾽ ἐφίλει τ᾽ ἐκόμει τε. τί τοι τάδε μυθολογεύω.
Ἤδη γάρ τοι χθιζὸς ἐμυθεόμην ἐνὶ οἴκῳ,
Σοί τε καὶ ἰφθίμῃ ἀλόχῳ. ἐχθρὸν δέ μοι ἐστὶν
Αὖτις ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογεύειν.

τὸν πρὸς τοὺς βαρβάρους πόλεμον, ἐξετέλεσε ναυσὶ μὲν ποντοπορήσας. πλοίοις δὲ, συχνοῖς ἐπαγωγοῖς τε καὶ στρατιωτικοῖς. Ἰστέον δὲ ὅτι πολλαχοῦ μὲν ὁ μῦθος πλάττει τοὺς παρ᾽ αὐτῷ θεοὺς πορεύοντας καὶ ἀφ᾽ ἑαυτῶν πολλὰ διοικοῦντας καὶ αὐτονόμως. ἔστι δὲ οὗ κατὰ μίμησιν τῶν ἐν ἀνθρώποις, περὶ ἐκείνους καὶ ἐν κοινῷ σκεπτομένους τὸ ποιητέον, καὶ τὰ μὲν τῆς Ἰλιάδος ἐκδηλοῦται. ἡ δὲ Ὀδύσσεια, οὐ προοιμίων εὐθὺς τὴν ἀθανάτων ἔχει μὴ δίχα τοῦ πατρὸς Διὸς, ποιοῦσαν τὰ ὑπὲρ Ὀδυσσέως. ἰδοὺ δὲ καὶ ὁ ἥλιος ἐν κοινῷ καταγορεύει τῶν λυπησάντων καὶ ἀκούει τὸ γενόμενον. καὶ μετ᾽ ὀλίγα δὲ, ὁ Ποσειδῶν καὶ λέξιν τῶν Φαιάκων ποιήσεται ὡς παραπεμψάντων μόνον τὸν ἐχθρὸν Ὀδυσσέα, καὶ ἐπιτρέπει τὰ κατ᾽ ἐκείνους. πάνυ δὲ ἀφελὲς ἐνταῦθα τὸ τοῦ μυθικοῦ ἡλίου ἦθος καὶ ἀκκιστικόν, εἰ διὰ βόας ἑαυτὸν συστελεῖ τοῦ λάμπειν. καὶ ὡς εἰπεῖν, ταρταρώσει γενναίως ὑπόγαιος. ὅπερ ὁ Κρόνος καὶ οἱ περὶ αὐτὸν, οὐχ ἑκόντες ἐποίησαν ἀλλὰ πρὸς βίαν ἔπαθον. καὶ ἔστιν ἐνθυμητικὸν τὸ μικρᾶς λύπης ἀθλιάζεσθαι μέγα κακόν. πιθανεύεται δὲ ὅμως ἡ ποίησις τὴν μεγίστην ταύτην λύπην, ὡς ἂν ἀκολουθήσας μέγα κακὸν τοῖς βραχέσι γίνεται. καὶ ἀντιτίθησι τῷ φιλτάτων ἡλίου βοῶν, τὰς οἰκείας ψυχάς. ἀστερόεις δὲ οὐρανὸς, ὁ ἀστέρας ἔχων. τύπῳ δηλαδὴ τινι ποιητικῷ. ὅτι δέ που θώραξ ἐρρέθη ἀστερόεις ἢ ἄλλό τι τοιοῦτον, τὸ λαμπρὸν δηλοῖ τροπικῶς. τούτου δὲ λόγου καὶ τὸ παραβολικῶς ἀστέρι ἐναλίγκιον εἰπεῖν τινα ἢ στεροπῇ ἐοικέναι, καὶ ὅσα τοιαῦτα. τί δὲ τὸ προτρέπεσθαι τὸν ἥλιον ἐπὶ γαῖαν ἐξ οὐρανοῦ, προδεδήλωται. ἐπαρκέα δὲ ἀμοιβὴν, τὴν ἐοικυῖαν φασὶ καὶ ἀναλόγως ἀποτισθεῖσαν. οὐδαμοῦ γὰρ οἶδεν ἐπὶ πρᾳότητος τὸ ἐπαρκές. ἀμοιβὸν δὲ τινὰ, τὴν ποινὴν λέγει, εἰ καὶ ἄλλως οἱ περὶ Εὐρύλοχον ὑπέσχοντο ἱερωσύνας ἀμοιβὴν ὑπὲρ τῶν βοῶν. ἤγουν ναὸν τε καὶ κατασκευὴν καὶ ἀναθημάτων πολλῶν καὶ ἐσθλῶν εἰ ἀποσωθεῖεν οἴκαδε. Ἰστέον δὲ ὅτι ὁπηνίκα λαμπρός τις ἀνὴρ καὶ πολύχρυσος λελυπημένος, ἀπαγγείλῃ ἑαυτὸν ἐκ τοῦ μέσου μεθίστασθαι εἰς τὸ ἀφανές, εἰκὸς ἐπ᾽ αὐτῷ προσαρμόσαι ἢ κατὰ τὴν ᾠδὴν ἢ καθ᾽ ἕτερόν τινα τρόπον ῥητορικῶς, τὴν τοῦ ἡλίου τε ἀπειλὴν, καὶ τὴν τοῦ Διὸς παραμυθίαν. ἵνα τις δυσχεραίνων εἴπῃ τι τοιοῦτον. μὴ χρῆναι δ᾽ ἐᾶσαι τὸν ἥλιον καὶ ἀποκρύψαι τηλικοῦτον φῶς καὶ ἀλαμπῆ τὰ κατὰ τὸν τόπον ἐκεῖνον ἐᾶσαι, ἀλλὰ φαίνειν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν. καὶ εἴ τι ἕτερον τοιοῦτον ὑποβάλλει ἡ κατὰ τέχνην μέθοδος. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι χαίρων μὲν τοῖς μύθοις ὁ ποιητὴς ὑπεισδέρεται δὲ ἀχρείας ἐνταῦθα, ὡς ἐρωτῶντός τινος πόθεν Ὀδυσσεὺς εἰδὼς, λέγει τὰ κατὰ τὸν ἥλιον καὶ τὸν Δία οἷς αὐτὸς οὐ παρέτυχε; τὸν μὲν μῦθον οὐκ ἀνατρέπει, τὸ δὲ ἀχρεούμενον ἀπίθανον θεραπεύων, λέγει εἰπόντος Ὀδυσσέως οὕτως. ταῦτα δ᾽ ἐγὼν ἤκουσα Καλυψοῦς, ἡ δ᾽ ἔφη Ἑρμείαο αὐτὴ ἀκοῦσαι. δῆλον δ᾽ ἐκ τούτου, ὅτι τε ἡ Καλυψὼ καὶ ὅσαι κατ᾽ αὐτὴν οὐ δύνανται, οὐκ οἴδασι τὰ τῶν θεῶν εἰ μή τις ἐκεῖθεν ἐλθὼν αὐταῖς εἴπῃ, καὶ ὅτι καὶ τὰ ἄλλα ὅσα εἰκὸς μὴ αὐτόθεν εἰδέναι τὸν Ὀδυσσέα, ἐκ τῆς Καλυψοῦς καὶ τῆς Κίρκης ἔχει μαθεῖν. οὕτω γὰρ καὶ τὴν Ἀρτακίαν ἐρρέθη κρήνην εἰδέναι. καὶ τὸν Ἀντιφάτην Λαιστρυγόνα, καὶ ὡς θυγατέρα ἐκεῖνος εἶχε. καὶ ὅτι δὲ οἱ Κύκλωπες παίδων καὶ γυναικῶν ἐθεμίστευον. καὶ εἴ τι δὲ ἄλλο τοιοῦτον. περὶ δὲ τοῦ φαείνω καὶ τῶν κατ᾽ αὐτὸ εἰ καὶ σποράδην πολλὰ δεδήλωται, ὅμως οὐκ ἄχαρι συλλαβεῖν ἐνταῦθα τὰ πλείω συντόμως, ὡς οἷόν τε. οὕτω. τοῦ φαείνω ἐξ οὗ δύναται εἶναι καὶ τὸ φαεινόν, πρωτότυπόν ἐστι τὸ φάω. οὗ εὕρηται παρατατικὸς ἐν χρήσει. ἐκ τούτου δὲ πλεονασμῷ τοῦ υ φαύω αἰολικῶς, ἔνθεν ἡ φαῦσις. τοῦ δὲ τοιούτου φάω, παράγωγον ῥῆμα μὲν, φαέθω ἐξ οὗ καὶ φαέθων τὸ κύριον. ὄνομα δὲ, τὸ φάος καὶ τὰ παρ᾽ αὐτὸ ἄλλα καὶ ἡ Πασιφάη. ἐν οἷς, καὶ τὸ φάλιον ὅπερ ἐστὶ λαμπρὸν, καὶ ὅσα παρ᾽ αὐτά. ἐκ δὲ τοῦ ὡς ἐρρέθη

φάω

φάω ῥήματος, συμπίπτει τὸ φῶ τὸ σύστοιχον τῷ φατί. δοκεῖν αὐτὸ, τρίτης εἶναι συζυγίας τῶν περισπωμένων, ὡς ἀπὸ τοῦ φάσκω φαίνεται. καὶ τοιοῦτον μὲν τὸ δεδηλωμένον φάω καὶ φῶ. ἔστι δὲ καὶ ἕτερον φῶ, κατάρχον τοῦ φένω καὶ τοῦ φόνος καὶ τῶν ὅσα ἐκ τούτων. μυρία δὲ ἐκεῖνα. τὸ δὲ φῶ τοῦτο, προσλήψει τοῦ θ γινόμενον φθῶ, γεννᾷ τὸ φθείρω καὶ τὸ φθίνω καὶ τὰ τούτων παράγωγα, πολλὰ καὶ αὐτὰ ὄντα. τοῦ δ' αὐτοῦ φῶ, παράγωγον τὸ φάζω. ἐξ οὗ ἀρηΐφατος, ὁ ἐν μάχῃ φονευθείς. καὶ ἐπίσφατος πλεονασμῷ συνήθει τοῦ σ, ὁ ὀλέθριος κατὰ τὸ πεφάσθαι. οὗ χρῆσις ἐν τῷ, τρεῖς οἷος αὐτὸς πεφάσθαι. καὶ νεκρὸς πρόσφατος, ὁ ἐγγὺς χρόνῳ ἤγουν ἐκ νέου πεφονευμένος. αὐτοῦ δὲ, καὶ δύο παθητικοὶ παρακείμενοι. ὁ μὲν εἷς μετὰ τοῦ σ, οὗ μετοχὴ, πεφασμένος ταῦρος ὁ παρὰ Λυκόφρονι. καὶ ἕτερος δίχα τοῦ σ ἔχων τρίτον πληθυντικὸν, τὸ πέφανται. διό, πολέοντες σόοι οἳ πέφανται ἤγουν ἐφονεύθησαν. ὅτι δὲ τὸ δηλωθὲν φάζω προσθέσει τοῦ σ, σφάζω γίνεται, καὶ ὡς ἐξ αὐτοῦ σὺν ἄλλοις μυρίοις καὶ ἡ διασφὰξ, δῆλον ἐκ τῶν παλαιῶν. ἔτι, φάω φῶ λέγεται καὶ τὸ λαλῶ τὸ πρωτότυπον τοῦ φημί. ἐκεῖθεν δὲ φάσις ὁ λόγος καὶ πρόφασις καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν. καὶ φατὸς καὶ φατειὸς ὁ λεκτός. καὶ πρόφατος, ὁ πρὸ ὀλίγου φατός. ἄλλως οὗτος κατὰ τὸν δεδηλωμένον πρόσφατον νεκρόν. τοῦ δὲ φῶ ὅτι λέγω, πρόσεστι καὶ τὸ φαίνω τὸ ἁπλοῦν τοῦ ἀποφαίνω καὶ τῆς ἀποφάνσεως. ἕτερον δὲ αὐτὸ κατὰ τὸ φαίνω τὸ λάμπω, οὗ τρίτον οἰκεῖον παθητικοῦ παρακειμένου τὸ, τέλος δ' οὔπω τι πέφανται. ἤγουν ἐφάνη. ἐξέλαμψεν, οὐ διαφέρει πάντως τὸ, ἐκφανὸν ἔπος πέφανται παρὰ Σοφοκλεῖ ἀντὶ τοῦ ἀπεφάνθη. ἐγνωματεύθη. ἔτι τοῦ φῶ τὸ λάμπω, παράγωγον τὸ φάεσω ὡς βράσσω. χρῆσις δὲ αὐτοῦ σύνθετος, ἐν τῷ ἀλλοφάσσειν. ὅπερ ἐν τῷ Ἰλιακῷ ἐπιταφίῳ παρασεσημείωται. ἔτι ἐκ τοῦ φῶ τὸ φαίνω καὶ τοῦ φῶ τὸ λέγω παράγωγα, φάσκω. καὶ ἐπενθέσει τοῦ υ, φαύσκω. καὶ αὖ διπλασιασμῷ, πιφάσκω. καὶ μεταβολῇ τῆς δασείας εἰς τὸ ἀντίστοιχον αὐτῆς ψιλὸν, πιφαύσκω. ἤγουν φαίνω ἐπιδεικνύμενος ἢ λέγω. χρῆσις δὲ ἀμφοῖν, πολλαχοῦ. ὡς δὲ ἐκ τοῦ φῶ, καὶ τὸ φράζειν ἐστὶ, προδεδήλωται ἐν τῇ α ῥαψῳδίᾳ. Ὅτι ἐν τῷ, νείκεον ἄλλοθεν ἄλλον ἐπισταδὸν, ἀντὶ τοῦ ἑστηκότως, εἴπερ ἐστὶν οὕτω καὶ αὐθ' οἷος φράσαι. πλείων δὲ ἐν ἄλλοις ἡ χρῆσις τοῦ ἐπισταδὸν, ἀντὶ τοῦ ἐπιστημόνως. ἔστι δὲ τοῦτο μὲν ἐκ τοῦ ἐφίστασθαι, ἐκεῖνο δὲ ἐκ τοῦ ἐπίστασθαι. Ὅτι ἀμηχανίας δηλωτικὸν τὸ, οὐδέ τι μῆχος εὑρέμεναι δυνάμεθα. κεῖται δ' ἐνταῦθα καὶ τὸ τεθνάναι ἐπὶ βοῶν. ἐπάγει γάρ. βόες δ' ἀποτεθνᾶσιν ἤδη. Ὅτι τέρατα προὐφαίνοντο τοῖς Ὀδυσσέως ἑταίροις ἐν τῇ τῶν βοῶν τοῦ ἡλίου σφαγῇ, τοιαῦτα. εἷρπον μὲν ῥινοί. κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει ὀπταλέα τε καὶ ὠμά. εἶτα ἑρμηνεύων τὸ ἐμεμύκει καὶ διαστέλλων αὐτὸ ἀπὸ τοῦ δηλοῦντος τὸ ἔμυσαν, ἐπάγει. βοῶν δ' ὡς γίνετο φωνή. ἔστι γὰρ μυκηθμὸς, φωνὴ βοός. Ὅρα δὲ ὡς καὶ ὁ ποιητὴς παρασημειοῦται τέρατα εἶναι τὰ ῥηθέντα. διὸ καὶ ὡς πάνυ τερατώδη, λαβὰς γελοιασμοῦ δέδωκε τοῖς παίζειν ἐθέλουσιν. δῆλον δὲ ὅτι τὸν τοῦ συνειδότος ἔλεγχον ταῦτα ἐμφαίνουσι. καθ' ὃν αἰσχρῶς λογιοῦντες τὰ γεγονότα οἱ τοῦ Ὀδυσσέως ἑταῖροι, τὰ ῥηθέντα φαντάζονται. ἡ δὲ καθ' Ἡρόδοτον ἱστορία, δηλοῖ ὅμοιόν τι τέρας καὶ αὐτή. φαμένη ὅτι ἐν τοῖς Περσικοῖς, τάριχοί τινες ἐπὶ τῷ πυρὶ κείμενοι, ἐπάλλοντο καὶ ἤσπαιρον ὡς νεάλωτοι ἰχθύες. ἐδήλουν δέ φασιν ἐκεῖνοι περὶ ὧν τότε ἔνθα τὸ τέρας ἦν, ὅτι Πρωτεσίλαος καὶ τεθνεὼς καὶ τάριχος ὢν, δύναται βλάψαι τὸν ἀδικοῦντα. οὐ τοιαύτη μέντοι καὶ νῦν δήλωσις τῶν τεράτων ἐστίν, ἀλλ' ἔνδειξις ποινῆς τῆς ὑπὲρ τῶν βοῶν. ἐν τούτοις δὲ, φαίνεται Ὀδυσσεὺς μὴ ἀπογεύσασθαι καὶ αὐτὸς τῶν βοῶν, διὸ καὶ περιεσώθη. ἐρεῖ γὰρ ἑξῆμαρ μὲν ἑταῖροι δαίνυντο. οὐ μὴν δαινύμεθα. Ὅτι ἀνάπαλιν εὐδίας φάσις τὸ, καὶ τότ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο λαίλαπι θύων. ἡμεῖς δ' αἶψ' ἀναβάντες, ἐνήκαμεν εὐρέϊ πόντῳ. ἱστὸν στησάμενοι, ἀνά θ' ἱστία λευκὰ ἐρύσαντες. Τὸ δὲ ἐνήκαμεν, ὁ μέλλων, πρὸ βραχέων ἐῤῥέθη ἐν τῷ, ἐνήσομεν εὐρέϊ πόντῳ. Ὅτι ἀχανὲς ὑπογράφων πέλαγος ὁ ποιητὴς καὶ πλέον κινδυνῶδες, φησίν. ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἐλείπομεν οὐδέ τις ἄλλη φαίνετο γαιάων ἀλλ' οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα, δὴ τότε κυανέην νεφέλην ἔστησε Κρονίων νηὸς ὕπερ γλαφυρῆς. ἤχλυσε πόντος ὑπ' αὐτῆς. τουτέστιν, ἀχλὺς ἐπλήσθη. ἡ δ' ἔθει τουτέστιν ἔθεεν, οὐ μάλα πολλὸν ἐπὶ χρόνον. αἶψα γὰρ ἦλθε κεκληγὼς ζέφυρος μεγάλῃ σὺν λαίλαπι θύων. ἱστοῦ δὲ προτόνους ἔῤῥηξεν ἀνέμοιο θύελλα, ἀμφοτέρους. ἱστὸς δ' ὀπίσω πέσεν. ὅπλα τε πάντα εἰς ἄντλον κατέχυντο. ὁ δ' ἄρα πρύμνῃ ἐνὶ νηῒ, πλῆξε κυβερνήτεω κεφαλήν. σὺν δ' ὀστέ' ἄραξε πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς. ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι ἐοικὼς, κάππεσ' ἀπ' ἰκριόφιν, λίπε δ' ὀστέα θυμὸς ἀγήνωρ. Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε καὶ ἔμβαλε νηῒ κεραυνόν. ἡ δ' ἐλελίχθη πᾶσα Διὸς πληγεῖσα κεραυνῷ. ἐν δὲ θεείου πλῆτο. πέσον δ' ἐκ νηὸς ἑταῖροι. οἱ δὲ κορώνῃσιν ἴκελοι κύμασιν ἐφορέοντο. θαλασσίας δὲ κορώνας ἐνταῦθα λέγει, ὁποίων καὶ ἐν τοῖς πρὸ τούτων ἐμνήσθη. προϊὼν δὲ, ἐρεῖ καὶ ὅτι ἀπὸ τοίχους λῦσε κλύδων τρόπιος. Ὅρα δὲ ὅτι γαιάων ἔφη πληθυντικῶς, εἰ καὶ ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς μὴ εἶναι πληθυντικὸν τῆς γῆς. ὥσπερ οὐδὲ τῆς ἁλός. δοκεῖ δὲ τὰς νήσους οὕτω λέγειν. ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, Κρήτη τις ἔστι γαῖα μέσῳ ἐνὶ πόντῳ. ἡ δὲ ὑπὲρ τῆς νηὸς σταθεῖσα νεφέλη, ἐκ νεφίας εἶναι παραδηλοῖ τὸν πνεύσαντα ἄνεμον. βίαιοι δὲ οἱ τοιοῦτοι καὶ μεγάλην κινοῦντες θύελλαν. Ἐν δὲ τῷ, προτόνους ἀμφοτέρους, ὅρα ὅτι τε ἀρσενικῶς οἱ πρότονοι, ὡς καὶ Ὀππιανὸς δηλοῖ, πρότονος νηὸς εἰπὼν ὁμοίως τῷ ἐπίτονος, καὶ ὅτι οὐχ ἁπλῶς πρότονος ἅπαν σχοινίον, ἀλλὰ δύο περὶ ὧν καὶ προδεδήλωται. εἰ δὲ ῥαγέντων τῶν προτόνων ἱστὸς ὀπίσω ἔπεσε, δῆλον ὅτι συνεκτικοὶ τοῦ ἱστοῦ οἱ πρότονοι. ὁ δὲ ὀπίσω πεσὼν ἱστὸς

ὃς καὶ τὴν τοῦ κυβερνήτου κατέαξε κεφαλήν, αἰτία πρόφορον πτῶσιν δηλοῖ ἐοικώς. ἄντλον δέ, ὁ τόπος ὁ ἐν ᾧ τὸ ὕδωρ συῤῥεῖ τό, τι αἴωθεν καὶ ἐκ τῶν ἁρμονιῶν. ὃ δὴ ἀντλίαν ἡ κοινὴ γλῶσσα φησίν, ἔτι δὲ ἡ παλαιά, ὡς δηλοῖ ὁ εἰπὼν οὕτως. ἄντλος, ἀντλία. δεξαμενή. λέγεται δέ φασι καὶ γαῦλος ἡ ἀντλία. ἐντεῦθεν δὲ καὶ τὸ ἀγγεῖον ᾧ ἀντλεῖται τὸ τοιοῦτον ὕδωρ, ἀντλίον φασὶν ἐκαλεῖτο κατὰ δέ τινας, καὶ ἀντλιαντλητήρ. λέγει δέ τις τῶν παλαιῶν, ὅτι ἀντλιαντλητῆρα κάδον δὲ οἶδα λέγειν. χρῆσις δὲ τοῦ ἄντλου, καὶ παρὰ τῷ ὀππιανῷ. Τὸ δὲ ἀράξαι, τραχύτερον τοῦ λακεῖν. διὸ καὶ τό, ἔλακε δ' ὀστέα, λειοτέραν ἔχει φωνὴν τοῦ ἄραξεν ὀστέα. ἀρνευτὴρ δὲ ὅτι ὁ κυβιστητὴρ λέγεται, καὶ ὅτι ἐκ τῶν ἀρνῶν ἡ λέξις παράγεται, ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα ἐδηλώθη. Ἐν δὲ τῷ, κάππεσεν ἀπ' ἰκριόφιν, τὰ περὶ τὴν πρύμναν ἴκρια δηλοῖ. ὡς δὲ καὶ περὶ πρῴραν καὶ περὶ τὸ μέσον εἰσί, προδεδήλωται. Τὸ δὲ ἀγήνωρ, εἰκῆ παρέῤῥιπται πρὸς ἐντέλειαν ἔπους ἐν τῷ, λίπε δ' ὀστέα θυμὸς ἀγήνωρ. Τὸ δὲ ἄμυδις βρόντησε καὶ ἑξῆς, σύγχρονον δηλοῖ τῇ τοῦ νέφους ῥήξει καὶ τῇ ἐντεῦθεν βροντῇ, τὴν τοῦ κεραυνοῦ ἐκδρομήν. Τὸ δὲ θεῖον ὡς δηλοῖ καὶ θέαφον. καὶ ἡ κατὰ τοῦτο δὲ ἔννοια, ἐδηλώθη ἐν Ἰλιάδι. ῥηθήσονται δέ τι καὶ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα περὶ αὐτοῦ. ἐνταῦθα δὲ τό, ἐν δὲ θεείου πλῆτο, ἑρμηνεύουσιν οἱ παλαιοί, ἐπλήσθη πυρός, πλεονασμῷ τοῦ ε. τοῖχοι δὲ νεώς, τὰ ἑκατέρωθεν πλάγια τοῦ πλοίου. ὧν πέρας, ἡ πρύμνη καὶ ἡ πρῷρα. καὶ ὥσπερ τινὲς ἐν τοῖς μεγάλοις τῶν πλοίων, ὁ μέν τις τοῦ δεξιοῦ τοίχου ἄρχων, ὁ δὲ τοῦ ἀριστεροῦ. καθὰ καὶ πρύμνης μὲν, προΐστανται κυβερνῆται. πρῴρας δέ, διοικονομεῖται ὁ πρωρεύς. ἔστι δὲ εἰπεῖν καὶ ὅτι ὡς οἷα μεταφορητός τις οἶκος οὖσα ἡ ναῦς, καὶ τοίχους ἔχειν λέγεται. οἳ καὶ λύονται ἐν ναυαγίῳ. καθὰ καὶ πόλεως κρήδεμνα ἐν πολιορκίᾳ, ἥτις εἴη ἂν ναυαγία πόλεως. Ὅτι Ὀδυσσεὺς ὁ ἐν τοῖς πρὸ τούτων τῇ Λευκοθέᾳ μὴ πεισθεὶς τὴν σχεδίαν μὲν καταλιπεῖν αὐτὸ μόνοις φέρεσθαι νήχεσθαι δέ, οὐ τότε πρώτως τὸν τοιοῦτον εὗρε πόρον, ἀλλ' ἐντεῦθεν εἶχε κερδῆσαι. φησὶ γοῦν ὅτι καὶ μετὰ τὸ ναυάγιον, ἐγὼ δὲ διὰ νηὸς ἐφοίτων ὄφρ' ἀπὸ τοίχους λῦσε κλύδων τρόπιος. ἤγουν διέσπασεν ἐκ τῆς τρόπιος, λύσας τῆς ἁρμονίας καὶ τῆς συνδέσεως. τὴν δὲ ψιλὴν φέρε κῦμα τουτέστι τὴν τρόπιν. εἶτα ἐν μεγίστῃ δυστυχίᾳ βραχύ τι σχὼν ἀγαθόν, βλέπει τὸν ἱστὸν ἀραχθέντα πρὸς τὴν τρόπιν μετὰ καὶ ἐπιτόνου. καὶ οὕτω συναρμόσας ὅ ἐστι συνδήσας ὁμοῦ τήν τε τρόπιν καὶ τὸν ἱστὸν καὶ ἐπικαθίσας, ἐνδίδωσι τοῖς ἀνέμοις ἑαυτόν. καλλωπίζων ἴσως κἀνταῦθα ὡς καὶ ἐν τοῖς μετὰ τὴν Καλυψὼ ἔπαθε. καὶ μέχρι μὲν ὀλίγου, ἔπλεεν οὐ πολὺν ἔχων κίνδυνον, ζεφύρῳ φερόμενος. ὃς ἀπῆγεν αὐτὸν τῆς τε Χαρύβδεως καὶ τῶν σκοπέλων, ὡς ἐπὶ τὴν πατρίδα. νότος δὲ ἐπελθών, ἐπανέστρεψεν αὐτὸν εἰς τὰ δεινά. ἔνθα μικροῦ ἂν ὤλετο εἰ μὴ ὁ προσφυθεὶς ἐρινεὸς αὐτὸν διεσώσατο. ἔστι δὲ ἡ περὶ τούτων ὁμηρικὴ φράσις, τοιαύτη. ἐκ δέ οἱ ἱστὸν ἄραξε ποτὶ τρόπιν, τουτέστι προσέκρουσεν ὡς ὁμοῦ γενέσθαι αὐτά. ἵνα οὕτω πιθανῶς ὁ ἱστὸς καὶ ἡ τρόπις δύναιντο φέρειν ἐφεζόμενον τὸν ἥρωα. δέον τοῦτο γὰρ καὶ εἰς τὸ ἐνθάδε κακωθῆναι βλαβεῖσαν τὴν ναῦν ἐπλάσατο. ἵνα ἡ μὲν εἰς μικρὰ κατατμηθῇ, διαστῇ καὶ τὴν τρόπιν καὶ τὸν ἱστόν. ὁ δὲ κλύδων, προσαράξῃ αὐτά. καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς συνδήσας τῷ ἐπιτόνῳ, σχοίη ἐντεῦθεν ὄφελος. ἐπάγει οὖν. αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ ἐπίτονος βέβλητο, βοὸς ῥινοῖο τετευχώς. ἤγουν τμῆμα ὢν βοείου δέρματος. τῷ, ῥ' ἄμφω συνέεργον ὁμοῦ τρόπιν ἠδὲ καὶ ἱστόν. ἑζόμενος δ' ἐπὶ τοῖς, φερόμην ὀλοοῖς ἀνέμοισιν. ἔνθ' ἤτοι ζέφυρος μὲν ἐπαύσατο λαίλαπι θύων. ἦλθε δ' ἐπὶ νότος ὦκα φέρων ἐμῷ ἄλγεα θυμῷ, ὄφρ' ἔτι τὴν ὀλοὴν ἀναμετρήσαιμι Χάρυβδιν, παννύχιος φερόμην. ἅμα δ' ἠελίῳ ἀνιόντι, ἦλθον ἐπὶ Σκύλλης σκόπελον δεινήν τε Χάρυβδιν. ἡ μὲν, ἀνεῤῥοίβδησε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ. αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ μακρὸν ἐρινεὸν ὑψόσ' ἀερθείς, τῷ, προσφὺς ἐχόμην ὡς νυκτερίς. οὐδέ πῃ εἶχον οὔτε στηρίξαι ποσὶν ἔμπεδον οὔτ' ἐπιβῆναι. ῥίζαι γὰρ ἑκὰς εἶχον, ἀπήωροι δ' ἔσαν ὄζοι, μακροί τε μεγάλοι τε, κατεσκίαον δὲ Χάρυβδιν. νωλεμέως δ' ἐχόμην ὄφρ' ἐξεμέσειεν ὀπίσσω ἱστὸν καὶ τρόπιν. ἐελδομένῳ δέ μοι ἦλθον ὀψέ. ἧκα δ' ἐγὼ καθύπερθε πόδας καὶ χεῖρε φέρεσθαι. μέσσῳ δ' ἐνδούπησα παρὲξ περιμήκεα δοῦρα. ἑζόμενος δ' ἐπὶ τοῖσι, διήρεσα χερσὶν ἐμῇσιν. ἐν τούτοις δὲ ἑρμηνεύουσι καὶ τὸ ὀψὲ ἦν ὃ ἐξεβράσθη ὁ ἱστὸς καὶ ἡ τρόπις, φασίν. ἦμος ἐπὶ δόρπον ἀνὴρ ἀγορῆθεν ἀνέστη κρίνων νείκεα πολλὰ δικαζομένων αἰζηῶν, τῆμος δὲ τάγε δοῦρα Χαρύβδιος ἐξεφαάνθη. καὶ φασὶν οἱ παλαιοί, δοκεῖν τὸν καιρὸν περὶ ὀγδόην ὥραν εἶναι, εἴγε δεκατεσσάρων ὡρῶν ὄντων τῇ νυκτὶ καὶ τῇ ἡμέρᾳ, τρὶς ἑκάστης ἡμέρας ἡ Χάρυβδις ἀνίει τὰ ἑαυτῆς. οἱ δὲ τοιοῦτοι, καὶ δόρπον ἐνταῦθα τὴν δειλινὴν ὥραν φασίν. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐπίτονος λέγεται ἱμὰς ἀνέλκων τὸ κέρας ὑψοῦ πρὸς ἱστόν. οἱ δὲ παλαιοί, μάλιστα οὕτως. ἐπίτονος, δέρμα ᾧ πλοίου ἱστὸς κατασφαλίζεται. Ὀλοοὺς δὲ ἀνέμους λέγει, τόν τε σφοδρὸν ζέφυρον ὃς πρὶν αὐτὸν ἔφερε, καὶ τὸν μετὰ ταῦτα νότον, ὃς μάλιστα ἤλγυνε τὸν Ὀδυσσέα στρέψας ἐπὶ τὸ κακόν. Τὸ δὲ ἀναμετρήσαιμι, σημαίνεται παρὰ τῶν παλαιῶν ὡς διὰ τὸ σημαντικώτατον τῆς φωνῆς, μὴ δὲ δυνάμενον μεθερμηνευθῆναι. δύναται δὲ καὶ κατά τι τῶν, δὶς μετρῆσαι ληφθῆναι ἡ λέξις. ἐμέτρησε μὲν γὰρ αὐτὴν Ὀδυσσεὺς τὸ πρῶτον, ὅτε οἶδεν ἀναῤῥοιβδήσασαν ὅ ἐστιν ἀναῤῥοφήσασαν. νῦν δὲ ἀναμετρεῖ αὐτήν, ἐξεμέσασαν. ὅπερ ἀντίκειται πραγματικῶς πρὸς τὸ ἀναῤῥοιβδήσασαν καὶ ἀναβρόξασαν, ἤγουν ἀναπιοῦσαν. Ἰστέον δὲ ὅτι Ὅμηρος μὲν τὸ ἀναμετρήσαιμι, ὡς ἐπί τινος ἔφη μελισμοῦ. οἷα τοῦ μετρεῖν, λαμβανομένου καὶ ἐπὶ ἐννοίας τοιαύτης. Ἡσίοδος δέ, ἄλλως ἐχρήσατο τῇ λέξει ἐν ᾧ, εὖ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος εὖ δ' ἀποδοῦναι, αὐτῷ τῷ μέτρῳ. μέτροις

μὲν

μὲν εἰπών, τὸ σκῦτος ὃ λαμβάνομεν πιλὸν φασίν, ὅτι τοιοῦτον δάνος λόγῳ ἵνα πάλιν ἀποδῶμεν μετρεῖσθαι δεῖ, ὃ δ' ἄπο λαμβάνει δάνειον καὶ τινες ὀβολιαῖον. οὕτω γὰρ φασὶν ἐν Σικελίᾳ νόμισμα ἐκαλεῖτο. οἱ δὲ λοιποί φασιν ὅμηρος ἐν τῷ, τὸ χθιζὸν ἀχαιοὶ χρέος ἀποτίσωνται. ἤγουν τὸ γενόμενον αὐτοῖς ἐν τῇ μάχῃ ἐλάττωμα χρεολυτήσωσιν ὥσπερ ὀφειλόμενον δάνειον. καὶ τοιοῦτον μὲν τὸ μισθὸν καὶ μεμετρῆσθαι τὸ ἐπὶ δάνεος καθ' ἡσίοδον. χρήσασθαι δέ φασι λέγεται ἴσως, ἢ μᾶλλον ὁ σκῦτος. εἰ δὲ ζήτει ἀληθές, ὅμως χρέους ἐν τῷ καθόλου ὁ ἁπλῶς ἀνενέγκων εὕρηται. ὡς δηλοῖ καὶ ὁ κωμικὸς ἐν τῷ, ὑπὸ γὰρ τόκων χρεῶν τε δυσκολωτάτων διόλλυμαι. Τὸ δὲ περιφύς, τὸ λεῖον τι πίεσμα δηλοῖ τοῦ ἐμφύς, ὡς νυκτερὶς δὲ προσπεφυκὼς ὁ Ὀδυσσεὺς τῷ ἐρινεῷ, τυχὸν μὲν πρὸς εὐόχησιν τοῦ στερεμνίου τῶν κλάδων ὧν οὐχ ὡς βαρὺς ἥρως ἐξεκρέματο ἀλλ' ὡς κουφοτάτη νυκτερίς. ἴσως δὲ καὶ διότι καὶ ἡ νυκτερὶς οὐκ εἴωθεν ἐπιβαίνειν κλάδων ἀλλ' ἐκκρέμαται, ὡς καὶ ἐν τῷ τέλει τῆς Ὀδυσσείας φαίνεται. οὐκ εἶχε δὲ Ὀδυσσεὺς ὅπῃ στηρίξαι ἔμπεδον οὔτε ἐπιβῆναι, τὸ μὲν διὰ τὸ βάθος τῆς Χαρύβδεως. τὸ δέ, ὅτι μακρὰν ἦσαν τοῦ κρημνοῦ αἱ τοῦ ἐρινεοῦ ῥίζαι καὶ τὸ ἐπ' αὐταῖς πρέμνον. διὸ κρέμαται. ἐπεὶ δὲ μέσον ἦν ἐπιβάσεως καὶ στηριγμοῦ, πιθανολογεῖ ῥᾳδίως οὕτως ἰσχῦσαι τὸν Ὀδυσσέα ἐπερείσασθαι τοῖς ξύλοις τοῦ ἐρινεοῦ ἑαυτόν. ὑψοῦ γὰρ καὶ τὰ πτώσεως, ἔλαβεν ἂν κατὰ τὸν τρόπον ἐπίβασιν. ἀπήωροι δὲ ὄζοι, οἱ ἀπῃωρημένοι. διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ἐπεσκίαζον παρατείνουσα. ὅτι δὲ ὡς μὲν μεγάλοι, ἀπεῖχον τὸν Ὀδυσσέα. ὡς δὲ μακροί, σκιάζουσι τὴν Χάρυβδιν, καὶ χθαμαλοὶ γίνονται. ὡς οὕτω πιθανῶς τὸν Ὀδυσσέα σχεῖν δράξασθαι τοῦ ἐρινεοῦ, ἐν τῷ τὴν Χάρυβδιν ἀναρροιβδεῖν. εἰ δὲ σκιάζεται ἡ Χάρυβδις τῷ ἐρινεῷ, τόπος ἄρα ἐστὶ καὶ οὐ θηρίον κατά τινας. Ὅτι δὲ παρατετηρημένως ὁ ποιητὴς οὐκ ἄλλο τι δένδρον περιφύει τοῖς περὶ Χάρυβδιν κρημνοῖς, ἀλλὰ ἐρινεόν, ὃς καὶ ἐν κρημνοῖς καὶ οἰκοδομήμασι καὶ ἐπὶ τείχεσι φύεται, προδεδήλωται. Τὸ δὲ ἐξεμέσειεν ἴσον τῷ τρόπῳ, ἐντελῶς πέφρασται. ὥσπερ πρὸ ὀλίγου ἐν τῷ, ὅτ' ἐξεμέσειεν ὡς λέβης, λείπει τὸ, ὕδωρ ἁλμυρόν. ἐστὶ τοιοῦτον. οὕτω δὲ καὶ τὸ μὲν τρὶς ἀναρροιβδεῖ, ἐλλιπῶς ἔχει. τὸ δὲ ἀναρροιβδεῖ μέλαν ὕδωρ, ἐντελῶς. σαφέστερον δὲ τοῦ ἐξεμεῖν, τὸ ἐκφαίνεσθαι. ὡς δηλοῖ τό, δοῖρα Χαρύβδεως ἐξεφαάνθη τὰ πρὸ τούτων δηλαδὴ κρυπτόμενα. τὸ δὲ εἰρημένον ὀψέ, οὐ τὸ πρὸς ἑσπέραν δηλοῖ, ἀλλὰ τὸ μετὰ παρέλκυσιν χρόνου. φασὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ ὅτι ἑσπέρα μέν, τὸ μετὰ δύσιν ἡλίου κατάστημα. ὀψὲ δέ, οὐχ ἁπλῶς τὸ μετὰ πολὺ τῆς δύσεως, ἀλλὰ τὸ μετὰ πολὺν χρόνον. ἡ δὲ ῥηθεῖσα τοῦ κριτοῦ περίφρασις, παράγγελμά τι φασὶν ἠθικὸν ἔχει τό, δεῖν τὸν κρίνοντα ὀψὲ εἰς οἶκον ἀπιέναι διημερεύοντα καὶ λύοντα φιλονεικίας. ὃ δὴ καὶ τὸν Δράκοντα ἱστοροῦσι ποιεῖν. τὴν μὲν οἴκησιν ὁμιλοῦντα, δι' ἡμέρας δέ, ταῖς τῶν φυλετῶν δίκαις λύοντα. Τὸ δὲ κρίνων νείκεα, δηλοῖ μὲν καὶ τὸ διαχωρίζειν. ἐπεὶ καὶ διχαστὴς οἷον ἐστὶν ὁ δικαστὴς κατὰ τοὺς σοφούς. πέφρασται δὲ αὐτὸ κατὰ ἀντίληψιν. τὸ δέ γε κρίνειν ἁπλῶς οὕτω ῥηθέν, λείπεται τὸ νείκεα ἢ στάσεις ἢ φιλονεικίας ἢ τοιοῦτόν τι. Τὸ δὲ ἐνιδούπησα, ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος ἀντὶ τοῦ ἔπεσον. παρακολουθεῖ γὰρ τῇ τοιαύτῃ πτώσει, καὶ δοῦπος. τοιοῦτον δ' ἐστὶ καὶ τό, δεδουπότος Οἰδιπόδαο. ἐκεῖνο δέ, θανάσιμον δοῦπον δηλοῖ. Τὸ δὲ παρέξ, φανερὰν ἑρμηνείαν ἔχει κἀνταῦθα ἐγγύτατός τι καὶ πως ἀπώσεως. παρὰ μὲν γὰρ τοῖς ξύλοις, ἐγγὺς ἔπεσεν Ὀδυσσεύς. ἔξω μέντοι αὐτῶν, καὶ οὐκ ἐπ' αὐτοῖς ἐγγὺς ἄνω αὐτῶν. ἵνα μὴ προσαραχθεὶς αὐτοῖς, βλαβῇ. Τὸ δὲ διήρεσα χερσίν, ἀστείως ἅμα καὶ περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ ἐνηχόμην εἴρηται.

Ὅτι προσημαίνεται Ὀδυσσεύς, εὐτυχῶς αὐτῷ συμπεσεῖν τὸ μὴ ὁραθῆναι αὐτὸν τῇ Σκύλλῃ. φησὶ γάρ. Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἔασε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε εἰσιδέειν. οὐ γάρ κεν ὑπέκφυγον αἰπὺν ὄλεθρον. δῆλον δὲ ὡς καὶ ἡ κατὰ κρημνὸν ἐκεῖ ἔκφυσις τοῦ ἐρινεοῦ, πρὸς εὐτυχίαν αὐτῷ ἦν. καθὰ καὶ ἡ συνάραξις τοῦ ἱστοῦ πρὸς τὴν τρόπιν. παραμεμίκται γοῦν τι τῆς εὐτυχίας οὕτω τῇ πολλῇ δυσπραγίᾳ τοῦ ἥρωος.

Ὅτι ἐννῆμαρ ἐκεῖθεν φερόμενος Ὀδυσσεύς, νῆσον ἐς Ὠγυγίην πέλασε πολύτροπος βεβαίως ὢν καὶ ἡ Καλυψώ που ἔφη. ἔνθα με φησὶν ἐκείνη φίλει τ' ἐκόμει. Τὸ δ' ἐντεῦθεν παύων ὁ ποιητὴς τὴν ἐπὶ τὰ ἑξῆς πρόοδον τοῦ λόγου, φησί. τί τοι τάδε μυθολογεύω. ἤδη γάρ τοι χθιζὸς ἐμυθεόμην ὑμῖν, ἐχθρὸν δέ μοι ἐστὶν αὖτις ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογεύειν. ὅ ἐστι, ἰδιοτολογεῖν τὰ ἀριδήλως ῥηθέντα. ἐξ οὗ δῆλον, ὅτι οὐδεμία τῶν παρ' Ὁμήρῳ διττολογιῶν ἀχρεία οὐδὲ μάταιον ἐπ' ἀδολεσχίᾳ περιέρριπται. ὁ δὲ τοιοῦτος τοῦ Ὀδυσσέως λόγος, χρήσιμός ἐστι παντὶ μὴ ἐθέλοντι παλιλλογεῖν τὰ εἰρημένα σαφῶς. ὃ δὲ Ὀδυσσεὺς παραιτεῖται, Ὁμήρου πάντως ἐστὶ λόγος πρὸς τὸν ἀκροατήν. ἀναμιμνήσκων ὡς τὰ ἐφεξῆς τῶν ἄρτι ῥηθέντων, προϊστόρηται. διὸ εἰς καινὸν δὴ παλιλλογηθήσονται. Ὅρα δὲ ἐν τῷ μυθολογεύειν, μακρὰν λόγου ᾗ καὶ οἱ παλαιοὶ μὴ γινώσκεσθαι Ὁμήρῳ λόγου λέξιν φασίν. ἐν δὲ τῷ, ἀριζήλως, ἡ τοῦ δ καὶ τοῦ ζ συγγένεια δείκνυται.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Ν.
ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Κοιμώμενον Ὀδυσσέα μετὰ τῶν δώρων ἐκτιθέασιν οἱ Φαίακες εἰς τὴν γῆν τῶν Ἰθακησίων. καὶ τὴν μὲν ναῦν αὐτῶν ὑποστρέφουσαν, λίθον ποιεῖ Ποσειδῶν. Ἀθηνᾶ δὲ ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ ὄντι τῷ Ὀδυσσεῖ συμβουλεύει περὶ τῆς μνηστηροφονίας. καὶ τὰ χρήματα ἔν τινι σπηλαίῳ ἀποκρύπτει. καὶ εἰς γέροντα μεταμορφοῖ τὸν Ὀδυσσέα.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ν.
ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Ὅτι ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ ταύτῃ παυσάμενος Ὀδυσσεὺς τῶν τῆς πλάνης κακῶν, ἄρχεται δὲ τοῦ λοιποῦ κατὰ τὰ ποίμνια ἀθλεύσεως καὶ ἐκεῖ τὰ λειπόμενα. διὸ καὶ ἐπιγράφουσι ταύτην οἱ παλαιοί, οὕτως. Ὀδυσσέως ἀπόπλους παρὰ Φαιάκων καὶ ἄφιξις εἰς Ἰθάκην. λέγει δὲ κἀνταῦθα ὁ ποιητὴς ἀκὴν γενομένης σιωπῇ τῶν Φαιάκων, κηληθμῷ σχεθῆναι ἐφ' οἷς Ὀδυσσεὺς ἀφηγεῖτο. ποιεῖ δὲ καὶ τὸν βασιλέα ὑπισχνούμενον διὰ ταῦτα, καὶ ἕτερα δῶρα τῷ Ὀδυσσεῖ ἐπίκτητα ὧν εἶχε λαβεῖν. Ὅτι ὑπὲρ τοῦ ἀλλαχοῦ, ἐνταῦθα μάλιστα κυρίως κεῖται τὸ χαλκοβατές, ἐπὶ δόματος. φησὶ γὰρ Ἀλκίνοος. Ὦ Ὀδυσσεῦ, ἐπεὶ ἵκευ ἐμὸν ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ καὶ ἑξῆς. τὰ γὰρ Ἀλκινόου δώματα, πολλῷ χαλκῷ συγκεκρότηται ὡς προδεδήλωται. Ὅτι ὑπόσχεσιν ἐπ' ἀγαθοῖς τό, ἐπεὶ ἵκευ ἐμὸν ποτὶ δῶ, οὔ σε παλιμπλαγχθέντα σ' ὀΐω ἂψ ἀπονοστήσειν εἰ καὶ μάλα πολλὰ πέπονθας. Ὅτι προοιμίῳ ἐπιστρεπτικῷ εἰς προσοχὴν Ἀλκίνοος χρᾶται τούτῳ, ὑμέων δ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ ἐφιέμενος τάδε εἴρω. ὅσοι ἐνὶ μεγάροισι γερούσιον αἴθοπα οἶνον αἰὲν πίνετ' ἐμοῖσιν, ἀκουάζεσθε δ' ἀοιδοῦ. δύο ταῦτα λέγων ἐξαίρεται δοκοῦντα

ΩΣ ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Κηληθμῷ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκιόεντα.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε.
Ὦ Ὀδυσσεῦ, ἐπεὶ ἵκευ ἐμὸν ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ
Ὑψερεφές, τῷ σ' οὔτι παλιμπλαγχθέντα γ' ὀΐω
Ἂψ ἀπονοστήσειν, εἰ καὶ μάλα πολλὰ πέπονθας.
Ὑμέων δ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ ἐφιέμενος τάδε εἴρω,
Ὅσσοι ἐνὶ μεγάροισι γερούσιον αἴθοπα οἶνον
Αἰεὶ πίνετ' ἐμοῖσιν, ἀκουάζεσθε δ' ἀοιδοῦ.
Εἵματα μὲν δὴ ξείνῳ ἐϋξέστῃ ἐνὶ χηλῷ
Κεῖται, καὶ χρυσὸς πολυδαίδαλος, ἄλλά τε πάντα
Δῶρ' ὅσα Φαιήκων βουληφόροι ἐνθάδ' ἔνεικαν.

Ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν τρίποδα μέγαν ἠδὲ λέβητα.
Ἀνδρακάς. ἡμεῖς δ' αὖτε ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον,
Τισόμεθ'. ἀργαλέον γὰρ ἕνα προικὸς χαρίσασθαι.
Ὣς ἔφατ' Ἀλκίνοος. τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
Οἱ μὲν, κακκείοντες ἔβαν οἶκόνδε ἕκαστος.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠώς,
Νῆά δ' ἐπεσσεύοντο, φέρον δ' εὐήνορα χαλκόν,
Καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηχ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο.
Αὐτὸς ἰὼν διὰ νηὸς ὑπὸ ζυγά, μή τιν' ἑταίρων
Βλάπτοι ἐλαυνόντων ὁπότε σπερχοίατ' ἐρετμοῖς.
Οἱ δ' εἰς Ἀλκινόοιο κίον, καὶ δαῖτ' ἀλέγυνον.
Τοῖσι δὲ βοῦν ἱέρευσ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο
Ζηνὶ κελαινεφέϊ Κρονίδῃ, ὃς πᾶσιν ἀνάσσει.
Μῆρα δὲ κήαντες, δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα
Τερπόμενοι. μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδὸς
Δημόδοκος, λαοῖσι τετιμένος. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Πολλὰ πρὸς ἠέλιον κεφαλὴν τρέπε παμφανόωντα
Δῦναι ἐπειγόμενος, δὴ γὰρ μενέαινε νέεσθαι.
Ὣς δ' ὅτ' ἀνὴρ δόρποιο λιλαίεται, ᾧ τε πανῆμαρ
Νειὸν ἀνέλκητον βόε οἴνοπε πηκτὸν ἄροτρον,
Ἀσπασίως δ' ἄρα τῷ κατέδυ φάος ἠελίοιο
Δόρπον ἐποίχεσθαι, βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι,
Ὣς Ὀδυσεῖ ἀσπαστὸν ἔδυ φάος ἠελίοιο.
Αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα.
Ἀλκινόῳ δὲ μάλιστα πιφαυσκόμενος φάτο μῦθον.
Ἀλκίνοε κρεῖον πάντων ἀριδείκετε λαῶν.
Πέμπετέ με σπείσαντες ἀπήμονα. χαίρετε δ' αὐτοί.
Ἤδη γὰρ τετέλεσται ἅ μοι φίλος ἤθελε θυμός,
Πομπὴ καὶ φίλα δῶρα. τά μοι θεοὶ οὐρανίωνες
Ὄλβια ποιήσειαν ἀμύμονα δ' οἴκοι ἄκοιτιν
Νοστήσας εὕροιμι σὺν ἀρτεμέεσσι φίλοισιν,
Ὑμεῖς δ' αὖθι μένοντες εὐφραίνοιτε γυναῖκας
Κουριδίας καὶ τέκνα. θεοὶ δ' ἀρετὴν ὀπάσειαν
Παντοίην, καὶ μή τι κακὸν μεταδήμιον εἴη.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπῄνεον, ἠδ' ἐκέλευον
Πεμπέμεναι τὸν ξεῖνον, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπεν.
Καὶ τότε κήρυκα προσέφη μένος Ἀλκινόοιο.
Ποντόνοε. κρητῆρα κερασσάμενος μέθυ νεῖμον
Πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον. ὄφρ' εὐξάμενοι Διὶ πατρί,
Τὸν ξεῖνον πέμπωμεν ἑὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ὣς φάτο. Ποντόνοος δὲ μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα.
Νώμησεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπισταδόν. οἱ δὲ, θεοῖσιν
Ἔσπεισαν μακάρεσσι τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
Αὐτόθεν ἐξ ἑδρέων. ἀνὰ δ' ἵστατο δῖος Ὀδυσσεύς,

τοῖς Φαίαξι, τὸ αἰεὶ πίνειν, καὶ τὸ ἀκούειν ἀοιδοῦ, τοῦ Δημοδόκου δηλαδή. ἔστι δὲ ὁ μὲν ἐρώμενος, ὁ τι τῶν ἐντελλόμενος. ὅθεν καὶ ἐφημοσύνη ἡ ἐφετμὴ ἡ ἐντολή. γερούσιος δὲ οἶνος ὡς ἐν Ἰλιάδι, ὁ ἐν τῷ τῶν γερόντων ἤτοι τῶν ἐντίμων συμποσίῳ πινόμενος. Σημειῶσαι δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα, τὸ πίνειν, καὶ τὸ ἐσθίειν συνεξακούεται. τιμᾷ δὲ ὅμως ἐκφωνεῖσθαι τὸ πίνειν, ἐπεὶ ἡ συμπόσιον ἡ τοιαύτη συνέταξις καλεῖται καὶ εἰλαπίνη ὡς ἐπὶ πολύ. καλεῖται μὲν οὖν ἴσως ὅτι, ἡ δαίς. ὡς τό, τίς δαὶς τίς δ' ὅμιλος. τὸ δὲ ἀκουάζεσθαι, δῆλον ὅτι τὸ ἀκούειν ἐστὶ παραγωγή. Ὅτι χρυσὸν πολυδαίδαλον Ἀλκίνοος ἐνταῦθα λέγει, τὸν ἀργὸν καὶ ἀκατέργαστον καὶ εἰς πολλὰ δαιδάλλεσθαι ἐπιτήδειον. τοιοῦτος δὲ, ὁ τῶν ταλάντων ὧν φθάσας ἔλαβεν ἐκ τῶν Φαιάκων Ὀδυσσεύς. δῆλον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ πολυδαίδαλος ἑξασυλλάβου, συγκέκοπται ὁ πολυδαίδαλος. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ κρητικοῦ Δαιδάλου καὶ ἡ τοιαύτη λέξις ὡς πολλαχοῦ φαίνεται. Ὅτι πρὸς τοῖς ἤδη δοθεῖσι δώροις τῷ Ὀδυσσεῖ, καὶ ἕτερα παρέλκων ἐκ τῶν βουληφόρων Ἀλκίνοος χαρίζεσθαι ὧν ἐξ φιλορθύνει Ὀδυσσεύς, φησίν. ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν τρίποδα μέγαν ἠδὲ λέβητα, ἀνδρακάς. ἡμεῖς δ' αὖτε ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον, τισόμεθα. ἀργαλέον γὰρ ἕνα προικὸς χαρίσασθαι. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν ἀσαφεῖ παρέρριψαν τό, τρίποδα ἠδὲ λέβητα, οὐ δηλώσαντες εἴτε ἄπυρον εἴτε ἐμπυριβήτην γίγνεται, ἀλλὰ σιγᾷ τὸ μὲν ὡς ἀναγκαῖον ἱστορηθῆναι. χαλκὸν εὐήνορα εἰπὼν αὐτὰ μετ' ὀλίγα, ὃς ὕλη τοῖς τοιούτοις ἐστίν. ἐν δέ γε τοῖς ἑξῆς εἰπὼν τὰ τοῦ Ὀδυσσέως δὲ τρίποδας περικαλλέας ἠδὲ λέβητας ἀριθμεῖ, ἐμφαίνει μὲν ὡς καὶ τρίποδες καὶ λέβητες ἐδόθησαν τῷ

αὐτῷ.

Ὀδυσσεῖ. οὐ διευκρινεῖ δὲ τὸ ποσόν. εἰ δὲ ἴσως εἴπῃ, ἀνδρακὰς λαβεῖν τὸν Ὀδυσσέα καὶ τρίποδας καὶ λέβητας, κωλύει τι εἰς τὸν νοῦν διὰ τό, τρίποδα μέγαν ἠδὲ λέβητα. εἰ μὴ ἄρα γράφοι τις καὶ ἐνταῦθα τρίποδας μέγας ἠδὲ λέβητας. τότε γάρ, ἔσονται ἀνδρακάς, τρίποδες δεκατρεῖς καὶ λέβητες δεκατρεῖς, ὃ κρεῖττον.

Ἀρήτῃ δ᾽ ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἀμφικύπελλον.
Καί μιν φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Χαῖρέ μοι ὦ βασίλεια διαμπερές, εἰσόκε γῆρας
Ἔλθῃ καὶ θάνατος, τά τ᾽ ἐπ᾽ ἀνθρώποισι πέλονται.
Αὐτὰρ ἐγὼ νέομαι. σὺ δὲ τέρπεο τῷδ᾽ ἐνὶ οἴκῳ,
Παισί τε καὶ λαοῖσι καὶ Ἀλκινόῳ βασιλῆϊ.

φέρεται γοῦν καὶ τοιαύτη γραφὴ ἐν τοῖς ἀκριβεστέροις τῶν ἀντιγράφων. Τιμιώτερον δὲ λέβητος, ὁ πολλάκις τρίπους. διὸ καὶ ἥφαιστος ἐν Ἰλιάδι ἀσχολεῖται εἴκοσι τρίποδας τεύχων. διαφορὰ δὲ τρίποδος καὶ λέβητος, φανήσεται ἐν τοῖς ἑξῆς. βουληφόρους δέ, ὁ Ἀλκίνοος τοὺς τῶν φαιάκων προὔχοντας λέγει, ἴσως διὰ ὑποκρατήσεως ὡς κ(αὶ) προεδηλώθη, τό, ὃς αὐτοῦ ἔχεσθαι ἔργον ἐστί τι. ὃ ἐπιβεβαιώσας ἐκεῖ, ἔφη ἐν ἐπινόῳ πάντων, ὃς τοῦτο μὲν οὕτω δὴ ἔσται ἔπος, αἴκεν ἔγωγε ζωὸς ἀνάσσω. ὡς τε αὐτὸς μέν, ἄναξ. οἱ δὲ λοιποί, οὐ μόνον βουληφόροι, ἀλλὰ καὶ ἄριστοι. ἤδη δὲ ἴσχει, καὶ βασιλεῖς διὰ τὸ πάνυ οἶμαι, πλεῖον. ὃ καὶ ἐπὶ δήμων ἐφάνη. Τὸ δὲ ἀνδρακάς, ὀξύνεται μὲν κατὰ τὸ ἑκάς καὶ ἀγκάς καὶ ἐντυπάς. δηλοῖ δέ, τὸ κατ᾽ ἄνδρα. ἵνα μὴ τὸ τρίποδα μέγαν ἠδὲ λέβητα, ἐπὶ ἑνὸς μόνον τρίποδος καὶ ἑνὸς λέβητος νοηθείη. ἀλλὰ ἑνὸς κατὰ ἕκαστον ἄνδρα ἡμῶν δηλαδὴ τῶν δεκατειῶν βασιλέων. ἵνα καὶ οἱ τρίποδες, καὶ οἱ λέβητες, τρεῖς ὦσι καὶ δέκα. οὐ γὰρ ἂν εἷς ἐξ ἡμῶν τῶν προὐχόντων ἢ ἐκ τῶν δημοτῶν, δυνηθείη ἂν τοσαῦτα προικὸς χαρίσασθαι. ἤγουν προῖκα καὶ δωρεάν. φρύνιχος δέ φασιν ἀνδρακάδα πού ἔφη, τὴν τῶν ἀνδρῶν ἑκάδα, ἀπὸ εὐθείας τῆς, ἡ ἀνδρακάς. ἵνα ᾖ τὸ ἀνδρακάς, ἀντὶ τοῦ κατὰ δέκα ἄνδρας. ὅπερ ἐνταῦθα οὐκ ἐσυμβίβαστον. τινὰ δὲ τῶν ἀντιγράφων, ἔχουσιν ἄνδρα κάθ᾽ ἡμεῖς δὲ καὶ ἑξῆς. ἵνα διὰ ὀρθοῦ λέγῃ κοινῶς, ὅτι δῶμεν κατὰ ἄνδρα. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τό, ἄνδρα κάτα. ἐκ δὲ τοῦ ῥηθέντος ἀγείρειν εἴτουν ἀγυρτάζειν, καὶ ὁ ἀγύρτης γίνεται καὶ ἀγυρμός. Τὸ δὲ τισόμεθα οἱ μὲν παλαιοί φασιν, εἰσπραξόμεθα. ἔστι δὲ καὶ συνήθως εἰπεῖν, ἀντιτισόμεθα. τὸ γὰρ ἐκ τοῦ δήμου ἀγερθέν, τοῖς βουληφόροις ἀποδοθήσεται ὑπὲρ ὧν ἄρτι δεδώκασι τῷ Ὀδυσσεῖ. Ἱστέον δὲ ὅτι τὸ ὡς ἐῤῥέθη ἀγείρειν ἐκ τοῦ δήμου τὰ δωρηθέντα, σμικροπρεπὲς μέν. ἔθος δὲ ὅμως παλαιὸν κατὰ τὰς λεγομένας συνδοσίας καὶ διανομάς. Ὅτι δὲ προῖκα οἱ παλαιοὶ τὴν δωρεὰν ἔλεγον, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ καταπροίξασθαι αὐτὴν παρῆγον, δηλοῦνται καὶ ἀλλαχοῦ. εἴη δὲ ἂν τὸ καταπροίξασθαι, ὅμοιόν τι τῷ καταπροέσθαι. ὅ ἐστι προδοῦναι. ἑρμηνευθείη δ᾽ ἂν καὶ χάρις ἡ προῖξ. ὡς δηλοῖ τό, προικὸς χαρίσασθαι. ἀττικὸς δὲ ἀνὴρ οὕτω φράζει. τὸ γὰρ κοινότερον, προῖκα χαρίσασθαι. ἰδιωτισμὸς δὲ καὶ ἄμφω ἔχει. ἔστι γὰρ τὸ μέν, διὰ προικός. τὸ δέ, κατὰ προῖκα. ὅ μέντοι ἐπὶ γαμηλίου δώρου τὴν προῖκα νοεῖσθαι, τῶν μεθ᾽ Ὅμηρόν ἐστιν. ἡ δὲ τοιαύτη προῖξ ὅτι καὶ φερνὴ λέγεται, δηλοῖ φασιν ἐν Φαέθοντι Εὐριπίδης. εἰπών. ἐλεύθερος δ᾽ ὤν, δοῦλός ἐστι τοῦ λέχους. πεπραμένον τὸ σῶμα τῆς φερνῆς ἔχων. ἔστι δὲ φερνὴ μέν, παρὰ τὸ φέρειν. ἡ προσφερομένη δηλαδή. προῖξ δέ, παρὰ τὸ προΐκω προΐξω. τὰ δύο σημαινόμενα. προίξασθαι γάρ, οὐ μόνον τὸ δωρεὰν δοῦναι, ἀλλὰ καὶ τὸ καταπροδοῦναι. ὃ καὶ προΐεσθαι καὶ καταπροΐεσθαι λέγεται ἀττικώτερον. Ὅτι χαλκὸν εὐήνορα κἀνταῦθα λέγει, τὸν εἰς ἀνδρείαν πάλαι που συντελοῦντα ὅτι εἰς ὁπλοποιΐαν χρήσιμος ἦν. οὐκ ἐνεργείᾳ δὲ τοιοῦτος ἀλλὰ δυνάμει, ὁ τῶν ἐνταῦθα τριπόδων καὶ λεβήτων χαλκός. χαλκὸς γοῦν αὐτόχρημά ἐστι, δυνάμενός ποτε καὶ ὁπλοποιηθῆναι καὶ οὕτως εὐήνωρ γενέσθαι. Ὅτι ὁ Ἀλκίνοος ἐμὸν τὸν σοφὸν Ὀδυσσέα, οὐ μόνον καταπλουτίζει δώροις, ἀλλὰ καὶ διασώζειν οὐκ αἰσχύνεται. αὐτὸς γὰρ ἰὼν διὰ νηός, ὑπὸ ζυγὰ κατέθηκε τὰ δῶρα. μή τινα ἑταίρων βλάπτοι ἐλαυνόντων ὁπότε σπερχοίατο ἐρετμοῖς. οὕτω καὶ Αἴολος, αὐτὸς κατέδησε τὸν ἀσκὸν ἐν ᾧ οἱ ἄνεμοι. ζυγὰ δὲ τὰς ναυτικὰς λέγει καθέδρας. ἀφ᾽ ὧν καὶ τὸ ἐζυγῶσθαι ἐπὶ νεῶν. ἄμφω γὰρ ταῦτα συμβαίνει περὶ τὰ ζυγά. ἤγουν καὶ τὸ τοὺς τοίχους τῆς νηὸς ζευγνῦναι, καὶ εἰς καθέδρας χρήσιμα εἶναι. Ὅτι συνεπισπεύδων ὁ ὁμηρικὸς ἐνταῦθα λόγος τῷ Ὀδυσσεῖ, τέμνει γενομένην θυσίαν βραχυλογεῖ, καὶ τὴν τοῦ δημοδόκου δὲ ἀοιδὴν οἵα τις ἦν σιωπᾷ. ἐνδεικνύμενος δὲ καὶ τὴν τοῦ Ὀδυσσέως πολλὴν σπουδὴν εἰς τὸ ἀποπλεῦσαι, συχνὰ βλέπειν ἐκεῖνον λέγει πρὸς ἥλιον πότε δῦναι. φράζει δὲ οὕτω πως. τοῖσι δὲ βοῦν ἱέρευσεν ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο, Διῒ ὃς πᾶσιν ἀνάσσει. μηρὰ δὲ κήαντες, δαίνυντ᾽ ἐρικυδέα δαῖτα, τερπόμενοι. μετὰ δέ σφισιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδὸς δημόδοκος, λαοῖσι τετιμένος. αὐτὰρ Ὀδυσσεύς, πολλὰ πρὸς ἠέλιον κεφαλὴν τρέπε παμφανόωντα, δῦναι ἐπειγόμενος. δὴ γοῦν μενοίνα νέεσθαι. τοῦτο δὲ παντὶ ἁρμόζει σπεύδοντι εἰς νυκτὸς ὁδόν. εἶτα καὶ διὰ παραβολῆς δηκνὺς τὴν πολλὴν τοῦ Ὀδυσσέως ἔπειξιν, ἐπιφέρει. ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἀνὴρ δόρποιο λιλαίεται, ᾧ τε πανῆμαρ νειὸν ἀνέλκητον βόε οἴνοπε πηκτὸν ἄροτρον. ἀσπασίως δ᾽ ἄρα τῷ, κατέδυ φάος ἠελίοιο δόρπον ἐποίχεσθαι, βλάβεται δέ τε γούνατ᾽ ἰόντι, ὡς Ὀδυσεῖ ἀσπαστὸν ἔδυ φάος ἠελίοιο. ἐπισπεύδει δὲ τὸν ἀπόπλουν Ὅμηρος, ἵνα καὶ τῆς

ἐπεισοδιώδους ἱστορίας ὀψέποτε ἀπαλλαχθῇ, καὶ τὸν Τηλέμαχον ἐπαναγάγῃ ἐκ τῆς Σπάρτης. καὶ μὴν ἐπιπλέον ἀπιθάνως ἐκεῖ βραδύνοντος τοῦ παιδός. ἀργεῖν τὰ κατὰ τὸν πατέρα σπουδαῖα ἔργα. Ὅρα δὲ τὸ ἰδὼν, καὶ κατιδὼν καὶ δῦναι, ὧν οὐκ ἔστι καιριωτέρα λέξις ἐπὶ τοῦ ποθοῦντος γῆν ἐλθεῖν τὸν ἥλιον. φιλότιμον δὲ εἰς ἔργον ἄνδρα ἡ ῥηθεῖσα παραβολὴ δηλοῖ καὶ καματηρόν. ἄγει καὶ παροιμίαν· τρεῖς ἄσιτος. καὶ ἐπανιὼν, ὀκλάζει τοῖς γόνασι διὰ τὸ πολὺ τοῦ καμάτου. καὶ οὕτως ἐπιτείνεται περὶ τοιούτῳ ἡ σπουδὴ τοῦ ἐλθεῖν οἴκαδε καθὰ καὶ περὶ Ὀδυσσεῖ ἡ τοῦ νόστου. Οἴνοπες δὲ βόες, ἢ μέλανες διὰ τὸ, μέλας οἶνος. ἢ πυρροὶ διὰ τὸ, οἶνος ἐρυθρός. πηκτὸν δὲ ἄροτρον, ἢ τὸ εὐπαγές, κατὰ συνήθη ἔλλειψιν τοῦ εὖ. χρὴ γὰρ, εὐπαγὲς αὐτὸ εἶναι ἢ καὶ διότι πρῶτον ἐποιοῦντο ὡς εἰκὸς τὸ πηκτὸν, εἶθ' ὕστερον ἐξευρέθη τὸ παρ' Ἡσιόδῳ αὐτόγυον, οὗ περ οὐδαμοῦ μέμνηται Ὅμηρος. ἀπὸ δὲ τοῦ βλάπτεται, ἡ βλάβη γίνεται. ὡς καὶ ἡ ἀποκρυβὴ, ἀπὸ ἀῤῥήτου θέματος τοῦ κρύβω. καὶ ἡ καλύβη, ἐξ ὁμοίου τοῦ καλύβω. ἐφ' ὧν, ἴσως ἐκ τοῦ βέβλαφα καὶ κέκρυφα καὶ κεκάλυφα, οἱ εἰρημένοι σχηματισμοὶ παρήχθησαν κατὰ ἀναλογίαν συνήθη, μακεδόνων ἔθει, μεταβαλλόντων τὸ φ εἰς β, ὡς ἐν τῷ Φίλιππος καὶ τοῖς ὁμοίοις καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται. Ὅτι καὶ ἀπιόντες οἱ παλαιοὶ ἀπὸ ξενοδόχων, προσεφώνουν τὸ χαίρειν, ἐπευχόμενοι καὶ τὰ εἰκότα. ὃ καὶ Ὀδυσσεὺς ἐνταῦθα ποιεῖ, εἰπών. πέμπετέ με σπείσαντες, ἀπήμονα. χαίρετε δ' αὐτοί. ἤδη γὰρ τετέλεσται ἅ μοι φίλος ἤθελε θυμὸς, πομπὴ καὶ φίλα δῶρα. τά μοι θεοὶ ὄλβια ποιήσειαν. ἀμύμονα δ' οἴκοι ἄκοιτιν νοστήσας εὕροιμι σὺν ἀρτεμέεσσι φίλοισιν. ὑμεῖς δ' αὖθι μένοντες, εὐφραίνοιτε γυναῖκας κουριδίας καὶ τέκνα. θεοὶ δ' ἀρετὴν ὀπάσειαν παντοίην. καὶ μή τι κακὸν μεταδήμιον εἴη. καὶ ταῦτα μὲν πρὸς τοὺς ἄνδρας ὁ Ὀδυσσεύς. ἰδίᾳ δὲ τῇ Ἀρήτῃ προπίνας ὡς ἐφεξῆς εἰρήσεται, φησί. χαῖρέ μοι ὦ βασίλεια διαμπερὲς εἰσόκε γῆρας ἔλθῃ καὶ θάνατος τάτ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται. αὐτὰρ ἐγὼ νέομαι. σὺ δὲ τέρπεο τῷδ' ἐνὶ οἴκῳ, παισί τε καὶ λαοῖσι καὶ Ἀλκινόῳ βασιλῆϊ. καὶ ὅρα ὡς φανερῶς ἐνταῦθα βασιλέα καθ' ὑπεροχὴν ἔφη τὸν Ἀλκίνοον. τὰ δὲ ῥηθέντα νῦν παρὰ Ὀδυσσέως, χρήσιμα πολλαχοῦ. καὶ μᾶλλον, ὅτε τισὶ μεγάλοις προσώποις ἀπιὼν συντάσσοιτο τὰ συνήθη. ἀρτεμὴς δὲ καὶ νῦν, ὁ ὑγιής. καὶ ὡς εἰπεῖν, ἀκέραιος καὶ ὅλος. ὡς οἱονεὶ ἀτμής. ἢ καὶ ἄρτιος. ἐξ οὗ δοκεῖ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, παρωνομάσθαι καὶ ἡ παρθένος Ἄρτεμις. ἀρετὴν δὲ παντοίαν, τὴν εὐδαιμονίαν λέγει. ἐντεῦθεν δὲ λαβόντες οἱ μεθ' Ὅμηρον, συγκεκροτῆσθαι τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν ἐξ ἁπάσης ἀρετῆς. ἔτι δὲ τῆς ῥηθείσης ἀρετῆς ἑρμηνεία τὸ, μή τι κακὸν μεταδήμιον εἴη. ὥσπερ καὶ τοῦ, χαῖρε διαμπερὲς, τὸ, εἰσόκε γῆρας ἔλθῃ καὶ θάνατος. Ὅτι οἱ μὲν τῶν Φαιάκων ἄριστοι, αὐτόθεν ἐξ ἑδρίων ἢ ἐξ ἰδίων ἔσπεισαν πέμποντες τὸν Ὀδυσσέα. ἱδρύσεως γὰρ καὶ μονῆς τῆς κατὰ χώραν ἔδει αὐτοῖς. Ὀδυσσεὺς δὲ, ἀναστὰς ἔσπεισεν. ἀπιέναι γὰρ αὐτὸν ἔδει. ὁ δ' αὐτὸς καὶ τῇ Ἀρήτῃ ἐν χερὶ θεὶς τὸ δέπας, ἐπεύχεται τὰ προσεχῶς ἄνω ῥηθέντα. καὶ σημείωσαι ὅτι πρόποσίς ἐστί τις καὶ ὅπερ ἐνταῦθα ποιεῖ Ὀδυσσεύς. προτείνει γὰρ τῇ βασιλίσσῃ δέπας ὥς τι περ καθὰ καὶ ἐν Ἰλιάδι ὁ αὐτὸς, περὶ Ἀχιλλεῖ. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δὲ, περὶ δούλῳ Εὐμαίῳ. καὶ γὰρ καὶ τὸ, πλησάμενος δ' οἴνοιο δέπας δείδεκτ' Ἀχιλῆα, προπόσεως ἦν. καθ' ἣν πληροῦντες δέπας, ἐδίδουν πρός τινα, ὡς καὶ νῦν Ὀδυσσεὺς τῇ Ἀρήτῃ. καὶ ἣν φασι κυρίως προπίνειν, τὸ πρὸ ἑαυτοῦ διδόναι τινὶ πίνειν. ἔστι δὲ ὅτι, καὶ τὸ ποτήριον ἀποχαρίζεσθαι.

Ὣς εἰπὼν, ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσετο δῖος Ὀδυσσεύς.
Τῷ δ' ἅμα κήρυκα πρόϊε μένος Ἀλκινόοιο
Ἡγεῖσθαι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης.
Ἀρήτη δ' ἄρα οἱ δμωὰς ἅμ' ἔπεμπε γυναῖκας.
Τὴν μὲν, φᾶρος ἔχουσαν ἐϋπλυνὲς ἠδὲ χιτῶνα.
Τὴν δ' ἑτέρην, χηλὸν πυκινὴν ἅμ' ἔπεμπε κομίζειν.
Ἡ δ' ἄλλη, σῖτόν τ' ἔφερε καὶ οἶνον ἐρυθρόν.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν,
Αἶψα τάγ' ἐν νηῒ γλαφυρῇ πομπῆες ἀγαυοὶ
Δεξάμενοι, κατέθεντο πόσιν καὶ βρῶσιν ἅπασαν.
Κὰδ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ στόρεσαν ῥῆγός τε λίνον τε
Νηὸς ἐπ' ἰκριόφιν γλαφυρῆς, ἵνα νήγρετον εὕδῃ
Πρύμνης. ἂν δὲ καὶ αὐτὸς ἐβήσετο καὶ κατέλεκτο
Σιγῇ. τοὶ δὲ καθίζον ἐπὶ κληῗσιν ἕκαστοι
Κόσμῳ. πεῖσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῖο λίθοιο.
Ἔνθ' οἱ ἀνακλινθέντες ἀνερρίπτουν ἅλα πηδῷ,

Ὅτι τὸ ἐξῆλθε περιφράζων, φησίν. ὡς εἰπὼν, ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσετο. ἀλλαχοῦ δὲ ἐπὶ εἰσόδου, ὑπερέβη λάϊνον οὐδόν φησιν. ἐνταῦθα δὲ, βασιλικῶς ἅμα καὶ φιλοφρόνως κήρυκα τε στέλλει ὁ βασιλεὺς ἡγεῖσθαι τῷ Ὀδυσσεῖ ἐπὶ νῆα, καὶ δμωὰς δὲ γυναῖκας ἡ δέσποινα πέμπει. τὴν μὲν φᾶρος ἔχουσαν ἐϋπλυνὲς ἠδὲ χιτῶνα, κατ' ἐπιβολήν τινα δηλαδὴ τῆς πρὸ ὀλίγου φιλόφρονος εὐχῆς. τὴν δ' ἑτέρην, χηλὸν πυκινὴν ἅμ' ἔπεμπε κομίζειν. ἡ δ' ἄλλη, σῖτον τ' ἔφερε καὶ οἶνον ἐρυθρόν. δηλονότι διὰ τοὺς ἐρέτας. ἴσως δὲ, καὶ διὰ τὸν Ὀδυσσέα. καὶ ὅρα ὅτι τὸ ἐλλεῖπει τὸ σχῆμα, εἰπών. τὴν μὲν φᾶρος,

Καὶ τῷ νήδυμος ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτε
Νήγρετος, ἥδιστος, θανάτῳ ἄγχιστα ἐοικώς.
Ἡ δ' ὥς τ' ἐν πεδίῳ τετράοροι ἄρσενες ἵπποι
Πάντες ἅμ' ὁρμηθέντες ὑπὸ πληγῇσιν ἱμάσθλης,
Ὑψόσ' ἀειρόμενοι ῥίμφα πρήσσουσι κέλευθον,
Ὣς ἄρα τῆς, πρύμνη μὲν ἀείρετο, κῦμα δ' ὄπισθε
Πορφύρεον μέγα θῦε πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.
Ἡ δὲ, μάλ' ἀσφαλέως θέεν ἔμπεδον. οὐδέ κεν ἴρηξ
Κίρκος ὁμαρτήσειεν ἐλαφρότατος πετεηνῶν,
Ὣς ἡ ῥίμφα θέουσα, θαλάσσης κύματ' ἔταμνεν.
Ἄνδρα φέρουσα θεοῖς ἐναλίγκια μήδε' ἔχοντα.
Ὃς πρὶν μὲν μάλα πολλὰ πάθ' ἄλγεα ὃν κατὰ θυμόν,
Ἀνδρῶν τε πτολέμους, ἀλεγεινά τε κύματα πείρων.
Δὴ τότε γ' ἀτρέμας εὗδε λελασμένος ὅσσ' ἐπεπόνθει.
Εὖτ' ἀστὴρ ὑπερέσχε φαάντατος, ὅς τε μάλιστα
Ἔρχεται ἀγγέλλων φάος ἠοῦς ἠριγενείης,
Τῆμος δὴ νήσῳ προσεπίλνατο ποντοπόρος νηῦς.

φᾶρος ἔχουσαι. τὴν δ' ἑτέρην, χηλόν. ἡ δ' ἄλλη, σῖτον ἔφερε. καὶ ὅτι κατὰ κυριολεξίαν ἔφρασε τὸ, τὴν μέν. καὶ τὸ, τὴν ἑτέρην. καὶ τὸ, ἡ δ' ἄλλη. τὸ μὲν γὰρ ἕτερος, ἐπὶ δύο εἴωθε λέγεσθαι. τὸ δὲ ἄλλος, ἐπὶ πλειόνων. καὶ ὅτι τὸ ἔπεμπε, δὶς εἶπε διὰ τὸ τῆς λέξεως καίριον. Τὸ δὲ σῖτον καὶ οἶνον ὑποκαταβάς, παραφράζει τὸ ἐμ (?) κατατίθεσθαι (?), εἰπών. κατέθεντο πόσιν καὶ βρῶσιν. Οἱ δὲ ἐπιμελούμενοι τοῦ Ὀδυσσέως οἱ Φαίακες ἐν τῇ νηΐ, καταστορέσαι ῥῆγός τε λίνον τε νηὸς ἐπ' ἰκριόφιν γλαφυρῆς, ἵνα νήγρετον εὕδῃ πρύμνης. καὶ νῦν μὲν, ἁπλῶς ἔφη νήγρετον. ὑποκατιὼν δὲ, φησὶν ὅτι νήδυμος ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτε τοῦ Ὀδυσσέως, νήγρετος, ἥδιστος. θανάτῳ ἄγχιστα ἐοικώς. καὶ οὐκ ἔστιν οὕτω γοργῶς, κάλλιον φρασθῆναι ὕπνον βαθύτατον. ὃ χρὴ (?) εἰ καὶ ὅτι ἐκ νηὸς αὐτὸν ἄραντες ἐν τοῖς ἑξῆς οἱ Φαίακες αὐτῷ σύν τε λίνῳ καὶ ῥήγεϊ σιγαλόεντι κὰδ δ' ἄρ' ἐπὶ ψαμάθῳ ἔθεσαν, ὕπνῳ οὐδὲ τότε ἀφυπνισθεὶς δεδμημένος ἔτι τῷ εἰρημένῳ ὕπνῳ. πλάττει δὲ ὁ ποιητὴς οὕτω, οὐ μόνον ὅτι συμπληροῖ τὸ πρᾶγμα τοῦ παραδόξου οἷα φόνον ἀπροσδόκητον φέρον τοῖς μνηστῆρσι, καὶ ἀφορμὰς οὕτω πολλὰς πλατυσμοῦ εἰς γραφὴν χορηγεῖν τῷ ποιητῇ, καὶ καινοτομίαν ἐργαζόμενον τὴν τῆς ποιήσεως περιπέτειαν, ὡς ἀγνοήσαντος τοῦ Ὀδυσσέως τὴν πατρίδα μετὰ τὸ ἀφυπνισθῆναι, καὶ ἀχθέσαντος, καὶ δυσπαθήσαντος, καὶ τοιαῦτά τινα ἕτερα παθόντος τε καὶ ποιήσαντος, ἀλλὰ καὶ ἄλλως πιθανῶς πρός γε τὸ φαινόμενον. ἐπειδὴ ἐοίκασιν αἰδεῖσθαι οἱ Φαίακες μὴ καὶ δόξωσιν ἀφυπνίσαντες τὸν ἥρωα, μισθὸν τοῦ πλοῦ ἀπαιτεῖν. τυχὸν δὲ, καὶ δεδίασι μὴ συγχυθέντες καταμηνύσωσι τὴν τέως κεκρύφθαι δοκοῦσαν Φαιακίαν, καὶ οὕτω ῥᾷον ἐπιβουλευθῶσιν. ἄνθρωποι φιλήδονοι συνειδότες ἑαυτοῖς καὶ βίον ἀπολαυστικὸν καὶ ἀπόλεμον. οἷς οὐ βιὸς μέλει οὐδὲ φαρέτρη, ἀλλὰ δαῖτες καὶ χοροὶ καὶ λουτρὰ καὶ τὰ τούτοις σύστοιχα. ὅθεν καὶ νυκτὸς αὐτοῖς ὁ κατάπλους γέγονεν, ἵνα μὴ ἔχῃ Ὀδυσσεὺς ἡμέρας οὔσης, παρασημειοῦσθαι τόπους τινάς. ὅτι δὲ καὶ εἰκὸς ἦν, τοὺς Φαίακας ὑπὲρ ἀφυπνίσαι τὸν Ὀδυσσέα ἐθελῆσαι συνεισελθεῖν αὐτῷ οἴκαδε, καὶ ὡς ἐκεῖνος μὴ πεισθεὶς μὲν, ἔδοξεν ἂν ἀγνώμων καὶ ἀφιλόξενος, πεισθεὶς δὲ καὶ συναπελθὼν οἴκοι, ἐγνωρίζετο, καὶ ἐχρέωστο (?) ἐκ τῆς ποιήσεως τὸ τῆς μνηστηροκτονίας εὐμέθοδον, δῆλόν ἐστι. διὰ ταῦτα γοῦν, ἐπέκρινεν ὁ ποιητὴς οὕτω καὶ μὴ ἄλλως πέμψαι τὸν Ὀδυσσέα οἴκαδε διὰ τὸ εὐπλαστότερον καὶ πιθανώτερον. καὶ ὅρα ὕπνον τοῖον, πάνυ χρηστὸν τῷ Ὀδυσσεῖ. εἰ καὶ πρὸ τούτων ὑπνώσας, ἐδυστύχησεν. Ὅτι δὲ ταῖς τῶν Φαιάκων ναυσὶ προσπλάττεται οὐ μόνον τὸ κατ' ἰσχὺν (?) ὅ ἐστιν αὐτὰς ἐμμελεΐζεσθαι (?) ὅπου βούλονται, ἀλλὰ καὶ τὸ ἔτι τερατωδέστερον τὸ δύνασθαι ὕπνον ἐπιπίμπτειν, προδηλοῦται ὅπου ἐλέχθη τό, ἄσμενον (?) σὺ μὲν δεδμημένος ὕπνῳ, λέξεσι (?). καὶ πάλιν. μή τις καθ' ὁδὸν δηλήσεται ὁππότ' ἂν σὺ μὲν εὕδῃς γλυκὺν ὕπνον. ἐπ' ἰκριόφιν δὲ νηὸς πρύμνης κοιμᾶται Ὀδυσσεύς, διότι τὸ ἐντιμότερόν ἐστι καὶ ἀρχικὸν ἡ πρύμνα διὰ τὸν κυβερνήτην, καὶ διότι οὐδὲ ἔδει ἐπὶ τῶν καταστρωμάτων κείμενον, ἐμποδὼν γενέσθαι τοῖς ἐρέσσουσιν. ἐν δὲ τῷ, νήγρετον εὕδοι, λείπει τὸ, ὕπνον. πεπαιδευμένον δὲ τὸ Ὀδυσσέως ἐν τούτοις καὶ τὸ, ἂν δὲ καὶ αὐτὸς ἐβήσετο καὶ κατέλεκτο σιγῇ. τί γὰρ καὶ ἔδει ἄρτι λαλεῖν ἄνδρα σοφόν, εἰδότα ἐν τῷ καιρῷ τὰς γλώττας σπένδεσθαι τῷ Ἑρμῇ καθάπερ προείρηται. κεῖται δ' ἐνταῦθα καὶ ἀπόπλου σύντομος διασκευή. τό, οἱ δὲ κάθιζον ἐπὶ κληῖσιν ἕκαστοι, κόσμῳ. πεῖσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῖο λίθοιο. τρόπου δὲ τοῦτο προθυστέρου. πρῶτον γὰρ ἀπολυθέντος τοῦ ἔξω δεσμοῦ ναῦς, εἶτα ἀποπλεῖ. Τρητὸν δὲ λίθον λέγει, ὃν παρὰ τὸ τρῶ, ὃ τρυπῶ, ἢ παρὰ τὸ γρῶ τὸ ἐσθίω, γρώνην ὁ Λυκόφρων καλεῖ. Τὸ δὲ ἐπιπίπτειν βλεφάροις ὕπνον, ὡς ἀπὸ μεγέθους βαρέος καὶ δυσμετακινήτου μετήνεκται. διὸ καὶ οἰκείως ἐπάγει τό, νήγρετος. ὃ δὶς ἐνταῦθα λεχθὲν, προκλητικόν ἐστι τοῦ, θανάτῳ ἐοικώς. ὁ γάρ τοι νήγρετος καὶ ὁ ταναηλεγής, ταὐτὸν δηλοῦσιν. ὧν τὸ μὲν, ἐνταῦθα τοῦ ὕπνου ἐπιλέγει. τὸ δὲ ταναηλεγής, πολλα-

χοῦ

χοῦ τοῦ θανάτῳ ἐπιτίθεται. ὃς καὶ αὐτὸς καθὰ τανηλεγὴς, οὕτω καὶ νήγρετος λέγοιτ' ἄν. καὶ μᾶλλον αὐτός. ὁ γάρ τοι ὕπνος, ἄλλως λέγεται νήγρετος. οὐχ ὡς ἀνέγερτος δηλαδὴ, ἀλλ' ὡς δυσέγερτος. Τὸ δὲ ἥδιστος, πρὸς διαστολὴν τοῦ καρωτικοῦ καὶ καρηβαρικοῦ ὕπνου πρόσκειται. Τὸ δὲ ἄγχιστα, κἀνταῦθα ταυτόν ἐστι τῷ σχεδόν. ἵνα λέγῃ ὕπνον θανάτῳ σχεδὸν ἐοικότα. ἐπίτασις μέν τοι τοῦ σχεδόν ἐστι τὸ ἄγχιστα. καὶ ἔοικεν αὖ μάλιστα ὁ τοιοῦτος ὕπνος, ἀδελφὸς τοῦ θανάτου. Ὅτι τερατολογῶν Ὅμηρος τὴν αὐτοῦ φίλην νῆα ἐφ' ἧς ὁ ὀδυσσεὺς πέμπεται οἴκαδε, τετρώρου τε κινήμασιν εἰκάζει τὸν δρόμον αὐτῆς, καὶ αὖθις ὑπὲρ ἱέρακα πέτεσθαι λέγει κατὰ τὸν πλοῦν. τὸ μὲν κατὰ μόνον τὸ ἀσφαλὲς τοῦ κατ' αὐτὴν δρόμου καὶ ἀκλινές. τὸ δὲ, διὰ τὸ εἰσάγειν ὠκύαλον καὶ ὡς εἰπεῖν πτηνόν. ἵνα δύο τούτων παραβολῶν, ἡ μία μὲν, ἡ πρὸς τὸ τοῦ πλοῦ στερεόν. ἡ δὲ ἑτέρα, πρὸς τὸ τοῦ τάχους πτηνόν. καὶ ὡς ὁ ποιητὴς λέγει, ἡ μὲν πρὸς τὸ μάλ' ἀσφαλέως θέεν ἔμπεδον. ἡ δὲ πρὸς τὸ ῥίμφα θέειν. φησὶ γάρ. ἡ δ' ὥστ' ἐν πεδίῳ τετράοροι ἄρσενες ἵπποι, πάντες ἅμ' ὁρμηθέντες ὑπὸ πληγῇσιν ἱμάσθλης, ὑψόσ' ἀειρόμενοι ῥίμφα πρήσσουσι κέλευθον, ὣς ἄρα τῆς, πρύμνη μὲν ἀείρετο. κῦμα δ' ὄπισθεν πορφύρεον μέγα θῦε πολυφλοίσβοιο θαλάσσης. ἡ δὲ μάλ' ἀσφαλέως θέεν ἔμπεδον. οὐδέ κεν ἴρηξ κίρκος ὁμαρτήσειεν ἐλαφρότατος πετεηνῶν. ὡς ἡ ῥίμφα θέουσα, θαλάσσης κύματ' ἔταμνεν. καὶ οὕτω περαίνει τὰς δύο παραβολάς, τὴν μὲν πρὸς τὸ τοῦ πλοῦ ἰσόῤῥοπον καὶ ἀσφαλὲς ῥηθεῖσαν ὡς εἰ καὶ ἐν χέρσῳ ἔθεε. τὴν δὲ πρὸς τὸ πολὺ τοῦ τάχους ὅπερ διεφαίνετο καὶ πρὸ τούτων ἐν τῷ, ὡσεὶ πτερὸν ἠὲ νόημα, πτερὸν γὰρ ἐκεῖ, τὸ πτηνὸν ἐνοεῖτο συννοούμενον ὡς ὅλον, τῷ μέρει αὐτοῦ τῷ πτερῷ, ἐπάγει. ὡς θέεν ἡ τοιαύτη ναῦς ἄνδρα φέρουσα θεοῖς ἐναλίγκια μήδε' ἔχοντα. ὃς πρὶν μὲν μάλα πολλὰ πάθ' ἄλγεα ὃν κατὰ θυμόν, ἀνδρῶν τε πτολέμους ἀλεγεινά τε κύματα πείρων ὅ ἐστι περῶν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐφάνη. δὴ τότε γ' ἀτρέμας εὗδε λελασμένος ὅσσ' ἐπεπόνθει. Σημειωτέον δ' ἐν ταῖς ῥηθείσαις παραβολαῖς, ὡς ἡ μὲν πρώτη, συνήθως πέφρασται μετὰ παραβολικοῦ ἐπιῤῥήματος, φησὶ γάρ. ἡ δ' ὥστ' ἐν πεδίῳ καὶ ἑξῆς ὡς ἐγράφη. ἡ δὲ ἑτέρα, καινότερον συνετέθη ἀνελπίστως. οὐ σχηματισθεῖσα κατὰ παραβολήν, ἀλλὰ μᾶλλον καθ' ὑπερβολὴν δι' ἐπιβολῆς ἀποφατικῆς. φησὶ γάρ. οὐδ' ἴρηξ ὁμαρτήσοι ἂν αὐτῇ. ὡς δῆθεν μικροπρεπὲς ὄν, εἰπεῖν ὡς ἔθεε κατὰ ἱέρακα ναῦς αὕτη ἢ καὶ ὑπὲρ ἐκεῖνον ὠκεῖα εἴη κατὰ νόημα ἦν τὸ τάχος αὐτῆς. τοιαῦται συχναὶ τρεῖς καὶ ἐν Ἰλιάδι παραβολαὶ ὑπερβολικαί, ὁποῖον φησὶν ὁ ποιητὴς ὡς οὔτε πῦρ οὔτε ἄνεμος οὔτε θάλασσα τοσοῦτον ἦχον ἔχει ὅσον δὲ τηλικαῦτα πόλεμος. καὶ ὅμως εἰ καὶ εἶπεν ὡς οὐδέ κεν ἴρηξ κίρκος ὁμαρτήσειεν, ἀλλ' ἡ ἀπόδοσις, παραβολικῶς ἐζεύχθη. φησὶ γάρ. ὡς ἡ ῥίμφα θέουσα ἦν. πῶς δὲ οὕτως; οὐ κατὰ ἱέρακα δηλαδὴ, ἀλλὰ πάντως ὑπὲρ αὐτόν. ἢ καὶ ἄλλως τὸ αὐτὸ φράσαι, οὕτως ἔθεεν, ὡς οὐδ' ἂν ἱέραξ πέτοιτο. ἔστι μέντοι εἰπεῖν καὶ ὅτι τὸ, ὡς ἡ ῥίμφα θέουσα θαλάσσης ἔταμνεν. τῶν δύο παραβολῶν ἐστιν ἀπόδοσις. τῆς τε κατὰ τὸ τέτρωρον καὶ τῆς κατὰ τὸν ἱέρακα. ἐπεὶ καὶ τὸ θέειν δίκην τετρώρου καὶ τὸ, ὡς οὐδ' ἂν ἱέραξ, ῥίμφα θέειν ἐστί. καὶ ἔστιν ἡ ἔννοια, συνημμένη ἐκ δύο παραβολικῶν ἐννοιῶν, οὕτω πως. ὡς ἵπποι αὖ τετράοροι ὁρμηθεῖεν καὶ ὡς οὐδ' ἂν ἱέραξ κίρκος πέτοιτο, οὕτως ἡ φαιακικὴ ναῦς κατὰ θαλάσσης ἔθεεν. ἐπαινοῦντες δὲ καὶ ἄλλως τὴν πρώτην παραβολὴν οἱ παλαιοί, φασὶ τὸν ποιητὴν εὖ κεχρῆσθαι αὐτῇ. ὡς γὰρ ἵπποι τρέχοντες, ἐκ τῶν ὄπισθεν διεγείρονται πληττόμενοι, οὕτω καὶ ναῦς ἐλαυνομένη ἀνέμοις, ἐκ τῆς πρύμνης κουφίζεται. Τετράοροι δὲ ἢ κατά τινας τετράορες ἵπποι, οἱ τέσσαρες ὁμοῦ συνεζευγμένοι. ἀείρω γὰρ, τὸ συζευγνύω. ὥσπερ αὖ ξυνωρίς, δύο ἵππων σύζευξις. ξυνωρίς τις οὖσα. ἢ καὶ ἄλλως τετράοροι, ἀντὶ τοῦ τέσσαρες ὀρνύοντες. οἱ δὲ τοιοῦτοι, καὶ τετράσειροι λέγονται, παρὰ τὴν σειράν. ἀφ' ἧς καὶ ἄσειρος ἵππος, ὁ ἄδετος. καὶ παράσειρος, ὁ παρήορος. οἶδεν οὖν φασιν Ὅμηρος καὶ τὸ τέτρωρον καθὰ καὶ πρὸ τούτου τὸν κέλητα. εἰ καὶ μὴ ποιεῖ χρωμένους αὐτοῖς τοὺς ἥρωας. Ἰστέον δὲ ὅτι τοῦ τετράορος, πρωτότυπον τὸ ἄορ ἄορος. ὅθεν ὦρες ἐν Ἰλιάδι αἱ γυναῖκες. ἀναδραμούσης δὲ τῆς ῥηθείσης γενικῆς εἰς εὐθεῖαν, γίνονται ἀπ' αὐτῆς οἱ τετράοροι. ἐξ ὧν τὸ τέτρωρον. ὅπερ οἱ γραμματικοὶ ὡς ἐν ῥητορικῷ, εἴρηται λεξικῷ, ἀξιοῦσι προπερισπᾶν, ὡς ἀπὸ τοῦ τετράορον. καθὰ καὶ προείρηται ὅπου καὶ ἡ αἰτία κεῖται τῆς προπαροξυτονήσεως. ἀρσένων δὲ ἵππων μέμνηται, ὡς αὐτῶν μάλιστα χρησίμων εἰς τέτρωρον. ὅτι δὲ καὶ θηλείας εἰκὸς ὑποζεύγνυσθαι, ἡ ἀγαμεμνονία ἐν Ἰλιάδι αἴθη δηλοῖ. Τὸ δὲ ὑπὸ πληγαῖς, ταυτὸν τῷ, ὑπὸ πληγῶν. καὶ εἰσὶ κεντρηνεκέες οἱ οὕτω πάσχοντες ἵπποι. τὸ δὲ ὑψόσε ἀειρόμενοι, ἐμφαίνει δύνασθαι τετραόρους λέγεσθαι, καὶ οἱ ὁμοῦ τέσσαρες ἀείρονται. τετίσι κοῦφα καὶ οἷον μετάρσια θέουσιν. ἢ ὧν ἕκαστος, διὰ τεσσάρων ποδῶν ἀείρεται. κατὰ τὸν εἰπόντα τραγικόν, τετράορον φάσμα ταύρου. πρωτότυπον δὲ τοῦ αἴρειν, τὸ ἀείρειν. ὡς καὶ τὸ ἀεικίζειν τοῦ αἰκίζειν καὶ ἡ ἀεικία τῆς αἰκίας. ὅμοιον δέ τι καὶ ἐπὶ τῆς ἀϊδοῦς γίνεται. καὶ ἐπὶ τοῦ φαείνειν φαίνειν. κέλευθον δὲ καὶ νῦν, οὐ τὴν θαλασσίαν ἀλλὰ τὴν διὰ χέρσου λέγει ὁδόν. δεξιῶς οὕτω τὴν λέξιν χρησάμενος εἰς τὴν τοῦ τετρώρου πρὸς τὴν νῆα παραβολικὴν ὁμοιότητα. Τὸ δὲ πρύμνη ἀείρετο, τῆς παραβολῆς ἐστι τὸ καιριώτατον. καθ' ὃ τετραόροις ἵπποις εἰκάζεται ἐλαυνομένοις πληγαῖς ἐκ τῶν ὄπισθεν. κῦμα δὲ θαλάσσης, πρὸς διαστολὴν ποταμίου φησὶ κύματος. εἰσὶ γὰρ καὶ κυματίαι ποταμοί. ὡς ὁ ποιητὴς τέ που ἐδήλωσε, καὶ ὁ γράψας δὲ τὸ, κυματίης ἐγένετο. Τὸ δὲ ἀσφαλέως καὶ τὸ ἔμπεδον, τὴν αὐτὴν μὲν δηλοῖ

ἔννοιαν. ἔστι δὲ ἔμπεδον μὲν, τὸ περὶ γῆν. ἀσφαλὲς δὲ, ὃ μὴ σφάλλεται κλονούμενον ἢ ἐμποδιζόμενον. ὁ δὲ ἴρηξ, ψιλοῦται ἰωνικῶς. εἰ καὶ ὁ ἱέραξ δασύνεται κοινῶς τε καὶ ἀττικῶς. ὁ δὲ κίρκος, εἶδος ἱέρακος. καὶ συγκεῖται τὸ γένος τοῦ εἴδους καὶ νῦν κατὰ λόγον περιβολῆς. ὡς καὶ ἐν τῷ, βοῦς ταῦρος. καὶ σῦς κάπρος. καὶ τοῖς ὁμοίοις. ἴσως δὲ ὡς παρὰ τὸ κρίκειν ὁ κρὶξ, οὕτω καὶ παρὰ τὸ κρίζειν ὁ κίρκος. ὅπερ ἐστὶν, ἤχου μίμημα. ἐξ οὗ καὶ τὸ κρίγειν ἐν τῇ ἰλιάδι. καὶ εἰκὸς μὲν κρίκον εἶναι τὸ ὀρθὸν, παθεῖν δὲ μετάθεσιν, πρὸς διαστολὴν ἑτέρου κρίκου τοῦ ἀπὸ σιδήρου ἢ τοιαύτης τινὸς ὕλης. ὅθεν καὶ ῥῆμα τὸ κρικῶ κρικώσω. ὅτι δὲ ὁ τοιοῦτος ἴρηξ ἐλαφρότατος πετεηνῶν, ζωικὴ ἱστορία ἐστί. Τὸ δὲ θεοῖς ἐναλίγκια μήδε' ἔχοντα. ἐγγύς ἐστι τοῦ διὶ μῆτιν ἀτάλαντος. Ἐν δὲ τῷ, ἀνδρῶν πείρων τελίμενος, νοητέον ἰδικόν τινα μετοχήν. ἤγουν. ἀνύων, ἢ τελευτῶν, ἤ τι τοιοῦτον. τὸ γὰρ πείρων, οὐχ ἁρμόζει ἐπὶ ἁπλῶς τελίμενον. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ, οἵπερ καὶ οἶνον ἔδων. ὅτι δὲ τὸ πείρειν καὶ ἐπὶ τοῦ περᾶν λέγεται, προείρηται. Τὸ δὲ πολλὰ πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμὸν, παρείληπται μὲν ἐκ τῆς ἀρχῆς τοῦ βιβλίου. δηλοῖ δὲ ὡς χθὲν οὕτω καὶ ἐκεῖ σίζειν. καὶ μὴ αἰαγινὰ στένειν, ἀρνύμενος ὃν κατὰ θυμόν. Τὸ δὲ λελασμένος, οἰκεῖον ἐποίησε νήγρετον. θανάτῳ μὲν γὰρ ἄγχιστα ὁ τοιοῦτος ὡς ἐρρέθη ἔοικεν ὕπνος. θανόντων δὲ ἴδιον μυθικῶς, τὸ πίνειν τοῦ τῆς λήθης ὕδατος. Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ, ἄνδρα φέρουσα θεοῖς ἐναλίγκια μήδε' ἔχοντα καὶ ἑξῆς, προσπαθῶς ὁ ποιητὴς ἔφη κατ' ἐνδιάθετον λόγον ἐπὶ τῷ ὀδυσσεῖ. ὡς εἰ καὶ μήτηρ φίλον παῖδα τιμήσασα, λαλεῖ τι ἔπαινον εἰς αὐτόν. καὶ ὅτι σεμνὸς ἐνταῦθα στίχος κατὰ τὸ ὁλοδάκτυλον τὸ, δὴ τότε γ' ἀτρέμας εὗδε λελασμένος ὅσσ' ἐπεπόνθει. ὁποῖον ἐν ἄλλοις καὶ ἐν ἰλιάδι τὸ, κεῖτο μέγας μεγαλωστὶ λελασμένος ἱπποσυνάων. Ὅτι μετρῶν ὁ ποιητὴς τὰς ἐκ φαιάκων ἕως καὶ εἰς ἰθάκην πλοῦν. μιᾷ νυκτὶ ἀνύεσθαι αὐτὸν ἱστορεῖ. φησὶ γοῦν. εὖτ' ἀστὴρ ὑπερέσχε φαάντατος ὅς τε μάλιστα ἔρχεται ἀγγέλλων φάος ἠοῦς ἠριγενείης ὁ καὶ φωσφόρος διὰ τοῦτο καλούμενος ἕωος αὖ πάλιν ἕσπερος ποτὲ ὤν, διὰ τὸ πρὸς τὸν τοιοῦτον αἰεὶ πάλιν, τῆμος δὴ νήσῳ προσεπίλνατο ποντοπόρος νηῦς. εἰ δέ τι χρὴ δεικνύναι ὁ λόγος ἀπίθανος διὰ τὸ κατὰ τὸν μῦθον πολὺ τοῦ ἐν μέσῳ διαστήματος, ἐκπτόησαι γὰρ κατ' αὐτὸν ἡ τῆς φαιάκων νηὸς, ἀλλὰ τὸ πάνυ πολὺ τάχος τῆς φαιακικῆς νεώς, ἀπαραδεικτόν πως τὸν λόγον ποιεῖ.

Ὅτι ἐκφραστικόν τι κἀνταῦθα γράφει προθύμως ὁ ποιητὴς, ἐκφράζει τόν τε ἐν τῷ δήμῳ τῆς ἰθάκης λιμένα, καὶ τὸ ἐκεῖσε νυμφαῖον ἄντρον. τὸν μὲν ἐπαινῶν, ὡς ναυσὶν ἀγαθὸν ἐνορμίσασθαι. τὸ δὲ ἄντρον ὑποτιθεὶς, εἰς ταμιεῖον τοῖς τοῦ ὀδυσσέως χρήμασιν ἅπερ ἀναγκαῖον ἦν τιθασῶς κρυβῆναι. ἄλλως γὰρ, οὔτε αὐτοῦ ἦν ὑπαίθρῳ ἐχρῆν αὐτὰ κεῖσθαι, οὔτε περὶ τοὺς ἀγροὺς ἀχθῆναι, οὔτε πολλῷ πλέον ἐπὶ τὴν πόλιν. ἄρχεται δὲ ἀπὸ συνήθους ὑπαρκτικοῦ ῥήματος. καὶ φησί. φόρκυνος δέ τις ἐστὶ λιμὴν ἁλίοιο γέροντος, ἐν δήμῳ ἰθάκης. δύο δὲ προβλῆτες ἐν αὐτῷ ἀκταὶ ἀπορρῶγες λιμένος ποτιπεπτηυῖαι. αἵ τ' ἀνέμων σκεπόωσι δυσαήων μέγα κῦμα ἔκτοθεν. ἔντοθεν δέ τ' ἄνευ δεσμοῖο μένουσι νῆες ἐΰσελμοι ὅτ' ἂν ὅρμου μέτρον ἵκωνται. αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος, τανύφυλλος ἐλαίη. ἀγχόθι δ' αὐτῆς, ἄντρον ἐπή-

Φόρκυνος δέ τις ἐστὶ λιμὴν ἁλίοιο γέροντος,
Ἐν δήμῳ ἰθάκης. δύο δὲ προβλῆτες ἐν αὐτῷ
Ἀκταὶ ἀπορρῶγες λιμένος ποτιπεπτηυῖαι.
Αἵ τ' ἀνέμων σκεπόωσι δυσαήων μέγα κῦμα
Ἔκτοθεν. ἔντοσθεν δ' αὖ δεσμοῖο μένουσι
Νῆες ἐΰσελμοι, ὅτ' ἂν ὅρμου μέτρον ἵκωνται.
Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος, τανύφυλλος ἐλαίη.
Ἀγχόθι δ' αὐτῆς, ἄντρον ἐπήρατον ἠεροειδές,
Ἱρὸν νυμφάων, αἳ νηιάδες καλέονται.
Ἐν δὲ κρητῆρές τε καὶ ἀμφιφορῆες ἔασι
Λάϊνοι. ἔνθα δ' ἔπειτα τιθαιβώσσουσι μέλισσαι.
Ἐν δ' ἱστοὶ λίθεοι περιμήκεες. ἔνθα τε νύμφαι
Φάρε' ὑφαίνουσιν ἁλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι.
Ἐν δ' ὕδατ' ἀενάοντα. δύω δέ τε οἱ θύραι εἰσίν.
Αἱ μὲν πρὸς βορέαο καταιβαταὶ ἀνθρώποισιν.
Αἱ δ' αὖ πρὸς νότου εἰσὶ θεώτεραι. οὐδέ τι κείνῃ
Ἄνδρες ἐσέρχονται, ἀλλ' ἀθανάτων ὁδός ἐστιν.
Ἔνθ' οἵγ' εἰσέλασαν πρὶν εἰδότες, ἡ μὲν, ἔπειτα
Ἠπείρῳ ἐπέκελσεν ὅσον τ' ἐπὶ ἥμισυ πάσης,
Σπερχομένη. τοίων γὰρ ἐπείγετο χερσ' ἐρετάων.
Οἱ δ' ἐκ νηὸς βάντες ἐϋζύγου ἤπειρόν δε,
Πρῶτον Ὀδυσσῆα γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἄειραν,
Αὐτῷ σύν τε λίνῳ καὶ ῥήγεϊ σιγαλόεντι.

Κὰδ δ' ἄρ' ἐπὶ ψαμάθῳ ἔθεσαν δεδμημένον ὕπνῳ.
Ἐκ δὲ κτήματ' ἄειραν, ἅ οἱ, Φαίηκες ἀγαυοὶ
Ὤπασαν οἴκαδ' ἰόντι διὰ μεγάθυμον Ἀθήνην.
Καὶ τὰ μὲν οὖν παρὰ πυθμέν' ἐλαίης ἀθρόα θῆκαν
Ἐκτὸς ὁδοῦ, μή πού τις ὁδιτάων ἀνθρώπων
Πρίν γ' Ὀδυσῆ' ἔγρεσθαι ἐπελθὼν δηλήσαιτο.
Αὐτοὶ δ' αὖτ' οἶκόνδε πάλιν κίον. οὐδ' ἐνοσίχθων
Λήθετ' ἀπειλάων, τὰς ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ
Πρῶτον ἐπηπείλησε. Διὸς δ' ἐξείρετο βουλήν.

ρατον ἠεροειδές. ἱρὸν νυμφάων, αἳ νηϊάδες καλέονται. ἐν δὲ κρητῆρές τε καὶ ἀμφιφορῆες ἔασι λάϊνοι. ἔνθα δ' ἔπειτα τιθαιβώσσουσι μέλισσαι. ἐν δ' ἱστοὶ λίθεοι περιμήκεες. ἔνθά τε νύμφαι φάρε' ὑφαίνουσιν ἁλιπόρφυρα θαῦμα ἰδέσθαι. ἐν δ' ὕδατ' αἰενάοντα. δύω δέ τε οἱ θύραι εἰσίν. αἱ μὲν πρὸς βορέαο καταιβαταὶ ἀνθρώποισιν. αἱ δ' αὖ πρὸς νότου εἰσὶ θεώτεραι. οὐδέ τι κείνῃ ἄνδρες ἐσέρχονται, ἀλλ' ἀθανάτων ὁδός ἐστι. ταῦτα δὲ, πεπλασμένα εἰσὶν ὥς φασιν οἱ παλαιοί. διὸ καὶ ὁ Πορφύριος τὸ παρ' Ὁμήρῳ ἄντρον, εἰς ἀλληγορίαν μεταλαβὼν, λέγει καθόλου πᾶν ἄντρον καὶ σπήλαιον, τῷ κόσμῳ καθιερῶσθαι. καὶ πολλὰ γράφων εἰς αὐτό. ὡς οἷα τοῦ κόσμου, ἄντρου τινὸς ὄντος μεγίστου. ὅπερ ἠεροειδὲς μὲν λέγεται, διὰ τὸ τῆς ἀρχεγόνου ὕλης αἰσχρὸν καὶ ἀνείδεον. ἐπήρατον δὲ, διὰ τὸ εἶδος καὶ τὴν ἐξ αὐτοῦ εἰδοποιητικὴν διακόσμησιν, ἀφ' ἧς καὶ ὁ κόσμος ἐκλήθη. ἄλλως γὰρ πῶς ἂν εἴη φησὶ τὸ αὐτὸ καὶ ἠεροειδὲς καὶ ἐπήρατον, τοῦ ἠεροειδοῦς φοβεροῦ μᾶλλον ὄντος οὐ μὴν ἐπεράστου; νύμφας δὲ ναΐδας ἐκεῖνος ἀλληγορεῖ, ψυχὰς ἰούσας εἰς γένεσιν. αἷς κρατῆρας οἷον τινὰς καὶ ἀμφιφορεῖς ὁ μῦθος δίδωσι, τὰ κατ' ἀνθρώπους σώματα. αὐτά τε γὰρ, ἐκ γῆς. καὶ οἱ κρατῆρες, γῇ ὠπτημένοι εἰσίν. οἱ δὲ ὑφασμένοι ἱστοὶ τῶν νυμφῶν, σαρκοποιΐα ἐστὶν ἡ ἐν ὀστοῖς ὀστέα καί τισι σήμασιν. ἣ καὶ θαῦμα ἰδέσθαι λέγεται, διὰ τὸ κατὰ φύσιν θεῖον τῆς τοιαύτης ἐργασίας. ἡ δὲ τοῦ μέλιτος ἐργασία, καὶ αὐτὴ ψυχαῖς φησὶν οἰκεία διὰ τὸ τοῦ μέλιτος πολυδύναμον. γλυκύ τε ὂν τῇ γεύσει, καὶ συναγόμενον ἐξ ἀνθέων ὑπὸ μελισσῶν. ὧν τῇ κλήσει αἱ δικαίως βιοῦσαι ψυχαὶ ὀνομάσονται καὶ πρὸς τὰ θεῖα τῇ καθαρότητι ἢ καθάρσει στρεφόμεναι. μέλισσαι καλούμεναι καὶ αὗται, διότι καὶ καθαρτικῆς ἐστὶ τὸ μέλι δυνάμεως καὶ συντηρητικῆς. τραύματά τε γὰρ χρόνια μέλιτι ἐκκαθαίρονται, καὶ πολλὰ τῷ μέλιτι μένει ἄσηπτα. καὶ οὕτως ἱκανῶς ἐνδιατρίψας ὁ φιλόσοφος κατά τινα μίμησιν τῷ ὁμηρικῷ μέλιτι, λέγει καὶ τὰς δύο πύλας τοῦ ἄντρου, καρκίνον εἶναι καὶ αἰγόκερων. ὧν διὰ μὲν αἰγοκέρωτος, ἐδόξαζόν τινες, ψυχὰς ἀνιέναι. διὰ δὲ καρκίνου, ἀναβαίνειν. ὡς εἶναι τὸν μὲν καρκίνον, βόρειον καὶ καταβατικόν. αἰγόκερων δὲ, νότιον καὶ ἀναβατικὸν ψυχῶν εἰς θεούς. διὸ καὶ θεωτέρας εἶναι αὐτάς. καὶ τοιαῦτα λαλεῖ πολλὰ γλαφυρότητι λόγων τιμάζων τὸ τοῦ μύθου γλαφυρὸν ἄντρον. ὁ μέντοι γεωγράφος, μὴ εἶναι φησὶν ἐν Ἰθάκῃ νῦν ἄντρον τοιοῦτον ὁποῖον ὁ ποιητὴς φράζει. μὴ δὲ νυμφαῖον, διὰ τὸ μεταβολὴν ὡς εἰκός τινα συμβεβηκέναι τῷ μακρῷ χρόνῳ. Φόρκυνος δὲ λιμὴν ὁ ῥηθεὶς λέγεται, ἢ διὰ τὸ ἴσως τιμᾶσθαι Φόρκυνα ἐκεῖ, ἢ καὶ διὰ τὸ ἀγαθὸν εἶναι τὸν λιμένα καὶ δι' ὃ σώζεσθαι ὑπὸ Φόρκυνος τοὺς ἐν αὐτῷ καταίροντας. ἄλλως δέ γε, καὶ πᾶς λιμὴν, Φόρκυς κατὰ τὴν ἀλληγορίαν ἐστὶν, ὅπου φέρονταί φασιν αἱ ὁλκάδες. τίς δὲ ὁ τῆς Ἰθάκης δῆμος, ἤδη σαφῶς προδεδήλωται. ἀπορρῶγες δὲ ἀκταὶ, αἱ διερρωγυῖαι. ὡς οὕτω στόμα εἶναι τῷ λιμένι δι' αὐτῶν δι' οὗ λείως δέξασθαι κατὰ ψάμμου τὴν φαιακικὴν ναῦν ὡς ὁ ποιητὴς βούλεται. Ὅρα δὲ καὶ ὡς οὐδ' ἐνταῦθα πέτραι προβλῆτες, ἀλλὰ ἀκταὶ προβεβλημέναι τοῖς κύμασι, καὶ περιαγνύουσαι αὐτά. ὡς ἐντεῦθεν, τὸν μέσον αὐτῶν λιμένα γαληνιᾶν. ποτιπεπτηυῖαι δὲ, αἱ προσπεπτωκυῖαι πρὸ τοῦ λιμένος καὶ εἰς σκέπην οὖσαι τῶν ἀνέμων. Τὸ δὲ σκεπόω παρεκτεταμένον ἐξ οὗ τὸ σκεπόωσι, πρωτότυπόν ἐστι τοῦ σκεπάζω. ὡς καὶ τὸ πετῶ, τοῦ πετάζω. καὶ τὸ βιβῶ, τοῦ βιβάζω. ὃ δηλοῖ τὸ ὀχεύειν ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ. ἔτι δὲ καὶ τὸ ἁπλῶς βαίνειν. Τὸ δὲ δυσαέων, σημειῶδές ἐστι. γέγονε γὰρ ἐκ τοῦ δυσαὴς, δυσαέος. καὶ κατὰ ἔκτασιν, δυσαῆος καθ' ὁμοιότητα τοῦ Ἡρακλέους Ἡρακλῆος. καὶ ἄρης ἄρηος. καὶ Διοκλῆος ποτὶ δῶμα. καὶ Ἰφικλῆος. καὶ τῶν ὁμοίων. Τὸ δὲ ἐντὸς τοῦ λιμένος ἄνευ δεσμοῦ μένειν τὰς νῆας ὃ δὴ λιμένος ἔπαινός ἐστιν ἡ τῶν Φαιάκων νῆος οὐ δοκεῖ ἔχειν, εἴπερ πρὸ ὀλίγων ἀναπλέοντες, πεῖσμα ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῖο λίθοιο. Τὸ δὲ ὅρμου μέτρον ἵκοντο, περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ, εἰς τὸν ὅρμον. ἐν ᾧ καὶ ὅρα ὡς φανερὰ κἀνταῦθα διαφορὰ λιμένος καὶ ὅρμου. ἐπεὶ οὐχ ἁπλῶς ἐν τῷ λιμένι μένουσιν αἱ νῆες ἄνευ δεσμοῦ, ἀλλ' ὅτε ὅρμον ἵκωνται. ἔστι δέ φασιν ὅρμος, τὸ τέλος τῆς ἐν θαλάσσῃ καταγωγῆς. Ὅτι δὲ Ἀθηνᾶς ἱερὸν φυτὸν ἡ ἐλαία, καὶ ὡς ἐν Ἀθήναις πρῶτον εὕρηται, ὁ μῦθος λέγει. διὸ καὶ μετ' ὀλίγα, ἐν τῷ τῆς ἐλαίας ταύτης πυθμένι τὰ τοῦ Ὀδυσσέως τίθενται χρήματα. ὡς δι' εὐτυχῶς παρακατατεθειμένα τῇ Ἀθηνᾷ. διὸ καὶ συντηροῦνται. ὡς δὲ ὁμωνύμως ἐλαία καὶ τὸ φυτὸν καὶ ὁ καρπὸς εἰ καὶ ἄλλως. οἱ Ἀττικοὶ ἐλαίαν μέν φασι τὸ δένδρον ἐλάαν δὲ τὸ ἐξ αὐτοῦ, δῆλόν ἐστιν. οὕτω δὲ καὶ ἐπὶ ῥοιᾶς φαίνεται εἴτουν ῥόας. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπὶ

φοίνικος. καὶ τοῦ φυτοῦ μὲν, χρῆσις πρὸ τούτων παρ' ὁμήρῳ. καρποῦ δὲ, ἔστι δ' ἄλλοις μυρίοις, καὶ ἐν τῷ, φοινίκων αἰ' ὄρχων. οὓς ἴσως, εὐνούχους καλοῦσιν οἱ δ' ἀπυρήνους. εἰσὶ γὰρ καὶ φοίνικες οἱ μηδόλως ἔχοντες πυρῆνας, ἢ σμικροτάτους. Τὸ δὲ ἄντρον ἱερὸν νυμφάων, ὁμοίως πέφρασται τῷ, ἄλσος ἱερὸν ἀθήνης. ὃ πρὸ τούτων που εἴρηται. Οἱ δὲ λίθινοι κρατῆρες καὶ ἀμφιφορῆες, ἀναθήματα νυμφῶν χαροποιέντα. οἰκεῖον δὲ πρὸς ναϊάδας, τὰ τοιαῦτα δοχεῖα τοῦ ὕδατος. Τιθαιβώσσειν δὲ κυρίως ἐπὶ μελισσῶν, τὸ ἀποτιθέναι βόσιν ἑαυταῖς. ὅ ἐστι σιμβλοποιεῖν. οὗ ἡ παραγωγὴ, ὁμοία τῇ τοῦ πτολεμίστοιο καὶ τοῦ μεσαιπολίου ὡς ἐν τῇ ἰλιάδι γέγραπται. ἡ δὲ ἐκείνη παραγωγὴ, ἔοικε μὲν καὶ τῷ, ἀκρόχολος ἀκράχολος ἀττικῶς ὁ ἄκρως χολούμενος. οὐ προσλαμβάνει δέ τι καὶ τὸ ἰῶτα κατὰ τὸ μεσαιπόλιος καὶ τὰ ὅμοια. καθὰ οὐδὲ ὁ ὁμηρικὸς παλαπάειος. καί τοι γε τῶν ὕστερον, ἐν τοῖς τοιούτοις τὸ ἰῶτα προσλαμβανόντων. ὡς δηλοῖ καὶ ὁ παλαίπωρος. καὶ ὁ παλαίμαχος. μέλισσαι δὲ, ὅτι παρὰ τὸ μήλοις ἐφιζάνειν ἤγουν ἄνθεσι γίνονται, καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν ἰλιάδα δεδήλωται. ὡς δὲ καὶ παρὰ τὸ μέλω, καὶ αὗται καὶ τὸ μέλι, ἀλλὰ ἑτέρως κεκοίνωται. λέγεται δὲ καὶ ὅτι ἀλκμὰν, κηρίνην ὀπώραν λέγει τὸ μέλι. τούτου δὲ παράγωγον ὁ μέλιτος τὸ κύελον. καὶ ὁ ἐπὶ ἀφροσύνῃ ἐξάκουστος μελιτίδης. καὶ ἡ ἐντελῶς μὲν εἰπεῖν, μελιτόεσσα. συναιρεθεῖσα δὲ ἰδίως παρὰ ἀττικῶν εἰς τὸ μελιτοῦττα πρὸς δασύτητα τοῦ, οἰνόεσσα οἰνοῦττα. ἐπὶ μελιπήκτων δὲ ἡ μελιτοῦττα. καὶ οὐχ ἁπλῶς κατὰ τὸ μελιτόεσσα γαλέτη καὶ τὰ ὅμοια. Οἱ δὲ λίθινοι ἱστοὶ, πιθανῶς νοεῖσθαι ὀφείλουσιν. οὐ γὰρ ὕφασμα δηλοῦσιν, ἀλλὰ ὑφαντικὰ ὄργανα, τὸ ἐκ λίθων δηλαδὴ αἴτιον ἐν ᾧ τυλίσσεται τὸ ὑφαινόμενον. καὶ τοὺς ἱστόποδας. καὶ τὰ ἐπ' αὐτοῖς. Ταυτὸν δὲ ἐν τούτοις τὸ λάϊνοι καὶ οἱ λίθινοι, μετουσιαστικὰ γὰρ καὶ ἀμφότερα. ἁλιπόρφυρα δὲ φάρεα, τὰ πορφύροντα δίκην ἁλός. ἢ τὰ ἁλουργά. Τὸ δὲ ὕδατα αἰενάοντα, ἐν ἐνὶ μέρει λόγου γράφεται καὶ δι' αἰὲν, διὰ τὸ μέτρον. φέρεται δ' ἔνιοι καὶ ἀενάοντα κατ' ἔκτασιν τῆς ἀρχούσης. πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἀκάματος καὶ ἀθάνατος καὶ τῶν ὁμοίων ὅσα τριβράχεα. Τὸ δὲ πρὸς βορέαο καὶ πρὸς νότου, ἐλλέλειπται. τὸ γὰρ πλῆρες, πρὸς μέρος βορρᾶ καὶ πρὸς μέρος νότου. Ἐκ δὲ τοῦ καταιβαταὶ, παρῆκται καὶ ὁ καταιβάτης ἢ ζεὺς ἢ κεραυνός. Τὸ δὲ θεώτεραι, πρωτότυπόν ἐστι τοῦ θεότεραι. οὗ ἑρμηνεία τὸ, οὐδέ τι κείνῃ ἄνδρες ἐσέρχονται. καὶ μάλιστα τὸ, ἀλλ' ἀθανάτων ὁδός ἐστιν. ὃ δίχα ἐκθλίψεως γραφὲν, λεσχικῷ ποτὲ προσαρμόσει τόπῳ. οὐκ ἀπροσφυῶς ἂν λεχθησομένῳ, θανάτων ὁδῷ οὐ μὴν ἀνδρῶν. Τὸ δὲ ἐκείνῃ, ἐπίρρημά ἐστιν ἴσον τῷ, ἐκεῖσε. καὶ κεῖται παρὰ ἀναλογίαν τὴν ἄλλην καὶ ταύτῃ καὶ τὴν ὁμοίαν.

Ὅτι εἰς τὸν ἰθακήσιον λιμένα οἱ φαίακες εἰσέλασαν, πρὶν εἰδότες. πόθεν δὲ εἰδότες ἢ πῶς, οὐ φησὶν ὁ ποιητής. ἀλλ' ἀφίησι νοεῖν, ὅτι οἴδασιν ὡς εἰκὸς, φαίακες κερκυραῖοι ὄντες ἰθακησίοις γείτονες. τοῦ γὰρ ἐκτοπισμοῦ πλάσματος ὄντος, ἀληθές ἐστι τῆς κατὰ φαιακίαν κεφαλληνίας οὐ πολὺ ἀπέχειν τὴν ἰθάκην, στενὸν καὶ μετέωρον ἔχουσαν λιμένα, καλούμενόν φασι φόρκυνα, καὶ αἰγιαλόν τινα ἐν ᾧ νυμφῶν ἱερὸν ἄντρον. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τὸ εἰπεῖν ὡς ἴσασιν αἱ φαιακικαὶ νῆες τὰς ἑκάστων πόλεις, τοῦτ' ἔστι τὸ τοὺς ναύτας φαίακας, εἰδέναι ὅποι πλέουσι. καὶ ὅτι πάνυ πιθανῶς ἐνταῦθα ἐρρέθη τὸ πρὶν εἰδότες. ἵνα εἰκοτολογηθῇ, τὸ ἐν νυκτὶ τολμῆσαι τοὺς φαίακας ὑπεῖξαι κατὰ τῆς χέρσου κώπαις ὅλαις τὴν νῆα. ὅπερ οὐκ ἂν ἐποίησαν οὕτως νυκτὸς, εἰ μὴ ἀκριβῶς ᾔδεσαν. Ἱστέον δὲ ὅτι λέγονται μὲν παρὰ τοῖς παλαιοῖς νυμφαῖοι μύρμηκες, οἱ πτερωτοί. καὶ οἱ ἐν κυάμοις δὲ σκώληκες. ἄδηλον δὲ εἴπερ ἀπὸ τῶν τοῦ μύθου καὶ αὐτοὶ νυμφῶν παρονομάζονται, πλὴν ὅμως εἰκὸς ἑτέρως γε ἐξ ἱστορίας τινὸς αἰτίας ἀρχθῆ.

Ὅτι ἐμμεμαυῖα κατὰ τὴν ἰθάκην ἡ φαιακικὴ ναῦς, ἠπείρῳ ἐπέκελσεν ὅσον τ' ἐπὶ ἥμισυ πάσης, σπερχομένη. τοῖον γὰρ ἐπείγετο χερσὶν ἐρετάων. ἤγουν οὕτω γὰρ ἤπειγον αὐτὴν οἱ ἐρέσσοντες. ταυτὸν δ' εἰπεῖν, ἔσπερχον. ὑποθετέον δὲ, ἄπετρον καὶ ἀμμῶδες εἶναί τι καὶ παρὰ φαιάκων δὲ ὡς ἐρρέθη γινώσκεσθαι τὸν ἐκεῖ αἰγιαλόν. οὐ γὰρ ἂν οὕτως ἡ ναῦς ἐπέκελσεν εἴπερ αἱ ἀκταὶ πετρώδεις ἦσαν ἢ καὶ ἄλλως σκληραί. ἐπιτηδὲς δὲ γίνεται καὶ τοῦτο, ἵνα μὴ θόρυβος ἐν τῷ κατάπλῳ γένηται. διὸ καὶ τὸν ὀδυσσέα ὡς καὶ προδεδήλωται, ἔπειτα γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἄειραν αὐτῷ σύν τε λίνῳ καὶ ῥήγεϊ σιγαλόεντι. καὶ ἐπὶ ψαμάθῳ κατέθεσαν δεδμημένον ὕπνῳ βαθεῖ δηλαδή. ὃς αὐτῷ ἐπῆλθεν, ἀγρυπνήσαντι παρὰ φαίαξιν. ἵνα δηλαδὴ μὴ ἀφυπνίσαντες αὐτὸν ὡς προερρέθη, δόξωσι μισθὸν τῆς πομπῆς ἀπαιτεῖν ἀγεννῶς. ὃ καὶ καταισχυνθῶσι. καὶ τὰς ἄλλας δὲ αἰτίας ὡς προγέγραπται. λέγει δὲ καὶ ὡς χρήματα ἐξάειραν ἤτοι βαστάσαντες ἐξήγαγον, ἅ οἱ, φαίακες ἀγαυοὶ ὤπασαν οἴκαδε ἰόντι, διὰ μεγάθυμον ἀθήνην. ἤγουν διὰ τὴν φρόνησιν. ἧς χάριν οἷα σοφὸς παρὰ φαιάκων εὐεργέτηται. καὶ τὰ μὲν, παρὰ πυθμένα ἐλαίης ὡς προδεδήλωται, ἀθρόα ἔθηκαν ἐκτὸς ὁδοῦ ἤγουν ἔξω τῆς ὁδοῦ. μήπου τις ὁδιτάων ἀνθρώπων πρὶν ὀδυσσῆα ἔγρεσθαι, ἐπελθὼν δηλήσαιτο. δίκαιοι καὶ οὗτοι ὄντες, καὶ μή τι θελήσαντες οὐ τοσοῦτον ἀποστερῆσαι τὸν ξεῖνον αὐτοί. προμυθευσάμενοι δὲ, καὶ μὴ δι' ὑφ' ἑτέρων αὐτὸν τοῦτο παθεῖν. αὐτοὶ δέ φασιν οἴκονδε πάλιν κίον. Ὅρα δὲ ὅτι τὸ λίνον, οὐ δίκτυον ἐνταῦθα λέγει ἀλλ' ὕφασμά τι ἐκ λίνου. καὶ ὡς οὐ μόνον ἐπὶ ἀγγείων ὁ πυθμὴν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ δένδρων. πυθμένα γὰρ ἐλαίας, τὰς ῥίζας ἔφη. οὗ πυθμένος ἡ ἐτυμολογία, γέγραπται ἀλλαχοῦ.

Ὅτι καὶ ὁ Ποσειδῶν ἐνταῦθα κατὰ τῶν Φαιάκων ἀγανακτεῖ, καθὰ πρὸ τούτου διὰ τοὺς τοῦ Ὀδυσσέως ἑταίρους ὁ ἥλιος, ἐκκαλεῖ τὸ λυπεῖν βιωτικῶς. καὶ ἀπὸ τοῦ μείζονος λαμβάνων ἐπιχείρημα, φησί· Ζεῦ πάτερ, οὐκέτ' ἔγωγε ἐν θεοῖς τιμήεις ἔσομαι, ὅτε με βροτοὶ οὔ τι τίουσι Φαίηκες. καὶ ταῦτα, οἵ περ ἐμῆς ἔξ εἰσι γενέθλης. ἐπειδὴ ὁ ἀρχαῖος Φαίαξ Ποσειδῶνος υἱός φασιν ἐκ δόξης καὶ Κερκύρας τῆς Ἀσωποῦ. εἶτα καὶ προβολὴν κατὰ Φαιάκων ποιούμενος, λέγει ὡς ἐγὼ μέν, ἐφάμην αὐτὸν πολλὰ κακὰ παθόντα, οἴκαδε ἐλεύσεσθαι, ἐπεὶ σὺ πρῶτον ὑπέσχου καὶ κατένευσας. οἱ δέ, εὕδοντα ἐν νηὶ θοῇ ἐπὶ πόντον ἄγοντες, κατέθεσαν ἐν Ἰθάκῃ. ἔδοσαν δέ οἱ ἄπειρα δῶρα. χαλκόν τε χρυσόν τε ἅλις, ἐσθῆτά θ' ὑφαντήν. πόλλ' ὅσ' ἂν οὐδέποτε Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς, λαχὼν ἀπὸ ληίδος αἶσαν. καὶ οὕτω μὲν ὁ Ποσειδῶν, ἀγανακτούμενος ὑπὲρ αὐτοῦ μέν, μαχοῦντα τὸν Ὀδυσσέα ἤθελεν εἰς Ἰθάκην ἐλθεῖν ὡς καὶ εἰς τὴν τῶν Φαιάκων νῆσον. οἱ δέ, οὐ μόνον ἀπόνως ἀλλὰ καὶ ἀνεπαισθήτως αὐτὸν ὑπνοῦντα τῇ πατρίδι ἀποκατέστησαν. ὁ δὲ τὸν μῦθον Ζεὺς παραμυθησάμενος, καὶ εἰπὼν τίμιον αὐτὸν ἐν θεοῖς εἶναι, παραχωρεῖ ποιῆσαι ὅπερ ἂν ἐθέλοι εἰς τοὺς Φαίακας. τοῦ δὲ Ποσειδῶνος εἰπόντος, ἐθέλειν Φαιάκων περικαλλέα νῆα ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν, ἐν ἠεροειδεῖ πόντῳ ῥαῖσαι, ἵνα ἐπὶ δεινῷ μεγάλῳ πληγέντες, ἤδη σχῶνται, ἀπολλήξωσι δὲ πομπῆς ἀνθρώπων, μέγα δέ σφιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψαι. ὁ Ζεὺς οἷα πολύμητις, μαθεῖν ὢν ὅπως χρὴ ῥαῖσαι τὴν νῆα, φησίν. ὦ πέπον, ὡς μὲν ἐμῷ θυμῷ δοκεῖ εἶναι ἄριστα, ὁππότε κεν δὴ πάντες ἐλαυνομένην προΐδωνται λαοὶ ἀπὸ πτόλιος, θεῖναι λίθον ἐγγύθι γαίης, νηὶ θοῇ ἴκελον, ἵνα θαυμάζωσιν ἅπαντες ἄνθρωποι. μέγα δέ σφιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψαι. ὁ δὲ Ποσειδῶν ἀκούσας, ἔβη φησὶν ἐς Σχερίην περὶ ἧς προγέγραφε. ὅθι δηλαδὴ Φαίηκες γεγάασι. καὶ ὁ μὲν ἔνθα ἔμενεν. ἡ δὲ ναῦς μάλα σχεδὸν ἦλθε ῥίμφα διωκομένη.

Ζεῦ πάτερ, οὐκέτ' ἔγωγε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τιμήεις ἔσομαι, ὅτε με βροτοὶ οὔ τι τίουσι
Φαίηκες, τοί περ τε ἐμῆς ἔξ εἰσι γενέθλης.
Καὶ γὰρ νῦν Ὀδυσῆ' ἐφάμην κακὰ πολλὰ παθόντα,
Οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι. νόστον δέ οἱ οὔ ποτ' ἀπηύρων
Πάγχυ, ἐπεὶ σὺ πρῶτον ὑπέσχεο καὶ κατένευσας.
Οἱ δ' εὕδοντ' ἐν νηὶ θοῇ ἐπὶ πόντον ἄγοντες,
Κάτθεσαν ἐν Ἰθάκῃ. ἔδοσαν δέ οἱ ἄσπετα δῶρα,
Χαλκόν τε χρυσόν τε ἅλις, ἐσθῆτά θ' ὑφαντήν.
Πόλλ' ὅσ' ἂν οὐδέ ποτε Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς,
Εἴ περ ἀπήμων ἦλθε λαχὼν ἀπὸ ληίδος αἶσαν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς.
Ὢ πόποι ἐννοσίγαι' εὐρυσθενές, οἷον ἔειπες;
Οὔ τι σ' ἀτιμάζουσι θεοί. χαλεπὸν δέ κεν εἴη,
Πρεσβύτατον καὶ ἄριστον ἀτιμίῃσιν ἰάλλειν.
Ἀνδρῶν δ' εἴ περ τίς σε βίῃ καὶ κάρτεϊ εἴκων
Οὔ τι τίει, σοὶ δ' ἔστι καὶ ἐξοπίσω τίσις αἰεί.
Ἔρξον ὅπως ἐθέλεις, καί τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
Αἶψά κ' ἐγὼν ἔρξαιμι κελαινεφὲς ὡς ἀγορεύεις.
Ἀλλὰ σὸν αἰεὶ θυμὸν ὀπίζομαι ἠδ' ἀλεείνω.
Νῦν αὖ Φαιήκων ἐθέλω περικαλλέα νῆα
Ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν, ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ
Ῥαῖσαι, ἵν' ἤδη σχῶνται, ἀπολλήξωσι δὲ πομπῆς
Ἀνθρώπων. μέγα δέ σφιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψαι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς.
Ὦ πέπον, ὡς μὲν ἐμῷ θυμῷ δοκεῖ εἶν' ἄριστα,
Ὁππότε κεν δὴ πάντες ἐλαυνομένην προΐδωνται
Λαοὶ ἀπὸ πτόλιος, θεῖναι λίθον ἐγγύθι γαίης,
Νηὶ θοῇ ἴκελον, ἵνα θαυμάζωσιν ἅπαντες
Ἄνθρωποι. μέγα δέ σφιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψαι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τό γ' ἄκουσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Βῆ ῥ' ἴμεν ἐς Σχερίην ὅθι Φαίηκες γεγάασιν,
Ἔνθ' ἔμεν'. ἡ δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθε ποντοπόρος νηῦς
Ῥίμφα διωκομένη. τῆς δὲ σχεδὸν ἦλθ' ἐνοσίχθων.
Ὅς μιν λᾶαν ἔθηκε, καὶ ἐρρίζωσεν ἔνερθεν,
Χειρὶ καταπρηνεῖ ἐλάσας. ὁ δὲ νόσφι βεβήκει.
Οἱ δὲ πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον
Φαίηκες δολιχήρετμοι ναυσίκλυτοι ἄνδρες.

Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον.
Ὤμοι, τίς δὴ νῆα θοὴν ἐπέδησ' ἐνὶ πόντῳ
Οἴκαδ' ἐλαυνομένην; καὶ δὴ προὐφαίνετο πᾶσα.
Ὣς ἄρα τις εἴπεσκε. τὰ δ' οὐκ ἴσαν ὡς ἐτέτυκτο.
Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν.
Ὢ πόποι. ἦ μάλα δή με παλαίφατα θέσφαθ' ἱκάνει
Πατρὸς ἐμοῦ, ὃς ἔφασκε Ποσειδάων' ἀγάσασθαι
Ἡμῖν, οὕνεκα πομποὶ ἀπήμονές εἰμεν ἁπάντων.
Φῆ ποτε Φαιήκων ἀνδρῶν περικαλλέα νῆα
Ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ
Ῥαισέμεναι, μέγα δ' ἧμιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψαι.
Ὣς ἀγόρευ' ὁ γέρων. τὰ δὲ δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
Ἀλλ' ἄγεθ' ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω πειθώμεθα πάντες.
Πομπῆς μὲν παύσασθε βροτῶν ὅτε κέν τις ἵκηται
Ἡμέτερον προτὶ ἄστυ. Ποσειδάωνι δὲ ταύρους
Δώδεκα κεκριμένους ἱερεύσομεν αἴ κ' ἐλεήσῃ,
Μὴ δ' ἡμῖν περίμηκες ὄρος πόλει ἀμφικαλύψῃ.

τῆς δὲ χειρὸς ἦλθεν ἀποσίχων. ὅς μιν λᾶαν ἔθηκε καὶ ἐρρίζωσεν ἔνερθε χειρὶ καταπρηνεῖ ἐλάσας. τὴν δὲ Φαιάκων οὓς καὶ νῦν δολιχηρέτμους ὁ ναυσικλυτοὺς τοὺς ἄνδρας λέγει, ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον κατά τινα ἰσοπαθείαν. ὤμοι, τίς δὲ νῆα θοὴν ἐπέδησ' ἐνὶ πόντῳ οἴκαδ' ἐλαυνομένην; καὶ δὴ προὐφαίνετο πᾶσα. καὶ οὕτω μὲν ἄλλος ἔφη τῶν ἐς ὕστερον Φαιήκων. Ἀλκίνοος δέ, ὢ πόποι φησίν. ἦ μάλα δή με παλαίφατα θέσφατα ἱκάνει πατρὸς ἐμοῦ, τοῦ Ναυσιθόου δηλαδή. ὃς ἔφασκε Ποσειδάωνα ἀγάσασθαι ἡμῖν καὶ ἑξῆς τὰ τέρας εἰρημένα ὡς καὶ ἐν τῷ τέλει τῆς θ ῥαψῳδίας ὁ αὐτὸς ἔφη. εἶτα ἐπάγει, ὡς ἀγόρευ' ὁ γέρων. τὰ δὲ δὴ νῦν πάντα τελεῖται. εἶτα καὶ ὡς ἤδη τὴν ναῦν ἐρραισμένην ἰδὼν κατὰ τὸ θέσφατον, βουλεύεται περὶ τῶν ἑξῆς. καὶ φησίν. ἀλλ' ἄγεθ' ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, πειθώμεθα πάντες. πομπῆς παύσασθε βροτῶν ὅτε τις ἵκηται εἰς ἡμᾶς. Ποσειδάωνι δὲ ταύρους δώδεκα κεκριμένους ἱερεύσομεν αἴ κ' ἐλεήσῃ. μὴ δ' ἡμῖν περίμηκες ὄρος πόλει ἀμφικαλύψῃ. ἤγουν ὡς κάλυμμά τι καὶ σκέπασμα ἐπιρρίψῃ. ὁποῖα πολλὰ μυθικῶς γέγονεν. δῆλον δ' οὖν, ὡς καὶ ὑψηλὸν ὄρος ὑπερκεῖσθαι πλάττει τῆς τῶν Φαιάκων πόλεως. Σημείωσαι δὲ ὅτι πλάττει μὲν τὰς ῥηθείσας ἀπειλὰς ὁ ποιητής, ἵνα καὶ μὴ ζητῶμεν ποῦ ποτε ἂν εἴη ἡ ἔκτοπος Φαιακία ἣν αὐτὸς περιπλάττεται. ὡς δέον ἄν, ὑπονοεῖν ἐκ τῶν ἀπειληθέντων, ὅτι ἠφάνισται. οὐ τολμᾷ μέντοι καὶ εἰπεῖν ἐκβῆναι τὴν ἀπειλὴν εἰς τέλος, τὸ τῆς ἱστορίας δυσωπούμενος ἀληθές. ἡ γὰρ τῶν Φαιάκων, σῴζεται φανερῶς. παραρρίπτει δ' ἔγε ὅμως τὰ τῆς ἀπειλῆς, εἰς ἀποφυγὴν ἐλέγχου. εἰ γάρ τις τὴν ἀναπλαττομένην Φαιακίαν ζητεῖ παρ' Ὁμήρῳ μαθεῖν, ἔχοι ἂν αὐτὸς εἰπεῖν, μὴ εἰδέναι εἴτε κατὰ τὴν ἀπειλὴν κατεχώσθη ἐκείνη καὶ ὤλετο, εἴτε καὶ ἀτέλεστον ἔμεινε τὸ ἀπειληθέν. διὸ καὶ τοὺς Φαίακας εὐχομένους πεποίηκε μετὰ τὴν τῆς νηὸς ἀπολίθωσιν, μὴ καὶ τὴν πόλιν ὄρει καλυφθῆναι. ὡς ἐνδεχομένου ὄντος καὶ τούτου. ἐπὶ ἐνδεχομένοις γὰρ ἡ εὐχή. καὶ εἰ μὲν εὑρίσκεται ἡ Φαιακία ὅπου δήποτε ὥσπερ δὴ καὶ εὑρίσκεται, ἐκβῆναι δοκεῖ τὰ τῆς εὐχῆς τοῖς Φαίαξι. καὶ ἐλαθεῖσα ἡ πόλις, περίεστιν. εἰ δὲ μὴ εὑρίσκεται, πάντως δὲ ἡ μυθικὴ οὐκ ἂν εὑρίσκοιτο. οὐκ ἄρα οὐδὲ ζητητέα ἐστίν, ὡς ἤδη ἀφανισθεῖσα κατὰ τὰς τοῦ Ποσειδῶνος ἀπειλάς. οὕτω δὲ καὶ τὸ μή ποτε ἱστορηθῆναι ὕστερον πομπὴν ἑτέραν ξενικὴν ἐκ Φαιάκων καὶ μεγαλοπρεποῦς φιλοξενίας ἐν τῷ ἐφεξῆς χρόνῳ, πιθανὸν ἐκ τῶν τοιούτων φαίνεται. ἀϊστωθεῖσα μὲν γὰρ ἡ Φαιακία, οὐκ ἂν οὔτε φιλοξενίᾳ οὔτε πέμψαι τινά. περιοῦσα δέ, οὐδ' ἂν οὕτω τοιοῦτόν τι ποιήσαι. ἀπώμοτον γὰρ ἤδη ἦν τοῖς Φαίαξιν, εὐλαβουμένοις τὴν τοῦ Ποσειδῶνος χόλον. ὥσπερ δὲ τὰ περὶ τῆς ἀπειλῆς τοῦ Ποσειδῶνος ἱστόρησεν ὁ ποιητὴς διὰ πολλά, οὕτω καὶ τὴν τῆς θυσίας πληρῶν. ἐκεῖνο καὶ μόνον εἰπών, ὅτι εὔχοντο Ποσειδάωνι ἑστεῶτες περὶ βωμὸν οἱ τῶν Φαιάκων ἄρισται. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ὄψεως φαντασία ὡς εἰκὸς τὴν τῆς Φαιακικῆς νηὸς πλασθῆναι πεποίηκεν ἀπολίθωσιν. φασὶ γάρ, λίθον ἐκεῖ που περίοπτον κεῖσθαι ἐν θαλάσσῃ περὶ Κέρκυραν, νηὸς φαντασίαν ἐμφαίνοντα. καὶ δι' αὐτήν, ἄρα τοιοῦτον λόγον πλασθῆναι. ὃ δὴ καὶ ὁ ποιητὴς ὑπεμφαίνει ἐν τῷ, θεῖναι λίθον ἐγγύθι γαίης νηῒ θοῇ ἴκελον, οὐ μὴν βυθίσαι. τοῦτο δὲ καὶ μυθικῶς φησίν, ἵνα δηλαδὴ βλεπόμενος ὁ λίθος, σωφρονίζοι τοὺς ὁρῶντας καὶ ἀποπαύοι οὕτω τῆς τῶν ξένων πομπῆς. τῇ δὲ Ὁμηρικῇ τῆς νηὸς ἀπολιθώσει, καὶ ἑτέρας ὁμοίας αἰνίσσεται ὁ μῦθος. φάμενος ὅτι Πομπίλος θαυματουργὸς ἄνθρωπος, διαπεραιῶν κόρην φίλην Ἀπόλλωνος ἁρπαγῆς τρόπῳ, οὐκ εὐστόχησεν. ἀλλὰ καταληφθεὶς ὑπὸ Ἀπόλλωνος, εἰς τὸν ὁμώνυμον ἰχθὺν μετεμορφώθη ἀπολιθωθείσης καὶ τῆς νηός. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τούτοις Διὸς βουλὴν εἰπών, εἶτα ἑρμηνεύων ἐς ταυτὸν ἂν βουλὴν Διὸς εἰπεῖν καὶ εἱμαρμένης κατέθηκεν, ἐπάγει. ἐπεὶ οὐ [illegible] καὶ κατέθηκεν. Ἔτι ἰστέον καὶ

δὲ

ὅτι τὸ, οἵ δ' εὕδοντα σὺν νηῒ θοῇ ἐπὶ πόντον ἄγοντες καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ, λαχὼν ἀπὸ ληΐδος αἴσαν, ἐπιτομὴ κεφαλαιώδης ἐστὶ τῶν περὶ τὴν Ὀδυσσείαν, ὅσα μετὰ τὴν εἰς Φαίακας αὐτοῦ καταφυγὴν γέγονε. Τὸ δὲ κατέθεσαν ἐν Ἰθάκῃ, ἀστείως ἔχει. ὡς οἷα γὰρ ἄψυχόν τι αὐτὸν ἄραντες, ἐπὶ ψάμμῳ ἔθεσαν. Ἐν δὲ τῷ, ἐσθῆτα ὑφαντὴν, πλεονασμὸν ἑκούσιον συνήθως καὶ τὸ εὖ. ἵνα λέγῃ ἐσθῆτα εὔυφαντον. Τὸ δὲ πολλὰ, οἰκείως ἔφη καὶ νῦν κατὰ γένος οὐδέτερον ἐπὶ χαλκοῦ καὶ χρυσοῦ καὶ ἐσθῆτος. διὰ τὸ κατὰ τὸν ποιητὴν, χρήματα εἶναι αὐτὰ, ἐφ' ὧν οἰκεῖον εἰπεῖν τὸ πολλά. Τὸ δὲ περικαλλέα νῆα, ἐνδείκνυται καὶ μιλτοπαρῄους καὶ ἄλλως δέ γε εὐπροσώπους εἶναι τὰς τῶν Φαιάκων νῆας. Τὸ δὲ καλύψαι, καὶ νῦν ἀντὶ τοῦ ἐπιθεῖναι. ἐπιπάσαι. καταπετάσαι. ἐπικαταστρέψαι. ὡς ἐκ μεταφορᾶς νέφους. ἢ λίθου. ἢ τοιούτου τινός. οὐκ ἐπὶ πανωλεθρίᾳ μέντοι ἀλλ' ἐκπλήξει ὡς δηλοῖ ὁ ποιητὴς, ἵνα μηκέτι τὰ αὐτὰ ποιῶσι. Τὸ δὲ ἐμῷ θυμῷ δοκεῖ εἶναι ἄριστα, ἐπιεικῶς εἴρηται. τὸ μέντοι σαφέστερον ἦν, εἰπεῖν ὡς ἔστιν ἄριστα ἤγουν ἄριστον. Τὸ δὲ θεῖναι λίθον νῆα θοὴν ἴκελον, ἁρμόζει ἐπὶ δυσκινήτου νηός. ὅτι καὶ οἱ αὐτῆς ναῦται, ἀστείως ἂν ἀργοναῦται λέγοιντο. ἀκολούθως δὲ καὶ ἀργὴ λέγοιτ' ἂν ἡ τοιαύτη ναῦς. Ἐν δὲ τῷ ῥίμφα διωκομένη, ὅρα τὴν τῶν Ὁμηρικῶν ἐπιχείρησιν λέξεων. οὐ μόνον γὰρ ὡς προεγράφη ἀπερχομένη ναῦς καὶ ἐπειγομένη χερσὶν ἐρετάων, ἀλλὰ καὶ διωκομένη. ὅ ἐστι κατὰ σπουδὴν θέουσα. μετ' ὀλίγα δὲ, ἐλαυνομένη. Τὸ δὲ ἐρρίζωσε, πεποιηκότες ἐστὶ τοῦ μὴ καὶ βυθισθῆναι τὴν ναῦν. πιθανολογία δέ τις βραχεῖα τῆς ῥιζώσεως, τὸ, ἐγγύθι γαίης. ἐν γὰρ βάθει ῥαισθεῖσα, οὐκ ἦν πιθανὸν τηλικαύτην ῥίζωσιν ὑποβληθῆναι αὐτῇ. Χειρὶ δὲ καταπρηνεῖ, ἢ καταστρεφομένῃ ὥς φασιν οἱ παλαιοί. ἢ κατὰ τὸ θέναρ δηλαδὴ πλήξασα. Ἡ δὲ ῥηθεῖσα ἠθοποιΐα ἡ ἐκ τοῦ λαοῦ, στοιχεῖ κἀνταῦθα. δίστιχος γάρ. εἴωθε γὰρ ὁ ποιητὴς ὡς πολλαχοῦ τῶν αὐτοῦ ποιήσεων φαίνεται, στενολεσχεῖν τὰς ἐκ κοινοῦ ἠθοποιΐας κατὰ τὸ εἰκός. Τὸ δὲ παλαίφατα θέσφατα, πάρισον μέν ἐστι σχῆμα ἐπαινετόν. δηλοῖ δὲ παλαίτατον χρησμόν. Ταῦροι δὲ κεκριμένοι, οἱ ἐπίλεκτοι. τοιαῦτα γὰρ ἔδει θύεσθαι. Τὸ δὲ περίμηκες ὃ μέγα φθάσας εἶπε, ταυτόν ἐστι τῷ περιμήκετον. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὰ ῥηθέντα θέσφατα, ἐνταῦθα μὲν καιρίως κεῖται. ἀναμνήσεως ἕνεκα παλαιοῦ γενομένου μαντεύματος διὰ τὴν ἀπελίθωσιν τῆς νηός. ἐν δέ γε τῇ θ ῥαψῳδίᾳ, ἐντεῦθεν μετάκεινται οὐκ ὀρθῶς, καθὰ δοκεῖ τοῖς παλαιοῖς. ὁ γὰρ ἐκεῖ μεμνημένος Ἀλκίνοος τοιούτου χρησμοῦ φόβον αὐτῷ δεινὸν ἐπισείοντος, πῶς ἂν τὸν ξεῖνον Ὀδυσσέα ἔπεμψεν. Ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι ἐν μέσῳ τοῦ ῥηθέντος Ὁμηρικοῦ χωρίου, κεῖται τὸ. ὢ πόποι εὐρυσθενὲς οἷον ἔειπες. οὔτι σ' ἀτιμάζουσι. χαλεπὸν δέ κεν εἴη πρεσβύτατον καὶ ἄριστον ἀτιμίῃσιν ἰάλλειν. ἀνδρῶν δ' εἴ πέρ τίς σε βίῃ καὶ κάρτεϊ εἴκων οὔτε τίει, σοὶ δ' ἔστι καὶ ἐξοπίσω τίσις αἰεί. ἔρξον ὅπως ἐθέλεις καί τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ. οἰκεῖα δὲ ταῦτα λεχθῆναι πρός τινος μείζονος, πρὸς ἄνδρα μέγαν ἀτιμούμενον παρὰ ἐλαττόνων. Ζεὺς δὲ ταῦτα πρὸς τὸν Ποσειδῶνα φησίν. Ἔνθα ὅρα καὶ τὸ, πρεσβύτατον καὶ ἄριστον. ὡς μὴ πάνυ τιμίου ὄντος τοῦ πρεσβύτου εἰ μὴ καὶ ἄριστός ἐστι. καὶ ὅτι τὸ ἐθέλεις καὶ τὸ φίλον ἔπλετο θυμῷ, ἐκ παραλλήλου ταὐτὸ δηλοῦσιν. Ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι ὁ τοιαῦτά ποθεν ἀκούσας ὁποῖα ὁ Ποσειδῶν ἐκ τοῦ Διὸς, εἴποι ἂν καλῶς αὐτὸς τὸ τοῦ Ποσειδῶνος. αἶψα ἐγὼ ἔρξαιμι ὡς ἀγορεύεις, ἀλλὰ σὸν αἰεὶ θυμὸν ὀπίζομαι ἠδ' ἀλεείνω. ἔστι δέ φασι τὸ ὀπίζομαι, ἀντὶ τοῦ αἰδοῦμαι. μάλιστα δὲ ἀντὶ τοῦ, διὰ ὄπιδος καὶ ἐπιστροφῆς ἄγω. Τὸ δὲ ἐθέλω ῥαῖσαι ἵν' ἤδη σχῶνται, ἀπολλήξωσι δὲ πομπῆς ἀνθρώπων. καὶ ὅ, πομπῆς μὲν παύσασθαι βροτῶν ὅτε κέν τις ἵκηται εἰς ἡμᾶς, ἀπόρρησίς ἐστι φιλοξενίας διά τινα κακοποίησιν. ἐπὶ δὲ τῶν λεγόντων ἃ μὴ οἴδασιν, οἰκεῖον τὸ, ὡς ἄρα τις εἴπεσκε, τὰ δ' οὐκ ἴσαν ὅπῃ ἐγίνωσκον ὡς ἐτέτυκτο. Προμαντεύματος δὲ ἴδιον τὸ, ἢ μάλα δή με παλαίφατα θέσφατα ἱκάνει τοῦ δεῖνος. ὃς ἔφασκε τόδε τι. Τὸ δὲ ὃς ἔφασκεν ὁ δεῖνα τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται, ἐπὶ ἀποβάσεως λέγοιτ' ἂν πράγματος. πρὸ τούτων μέν τοι ὅτε μή πω τὸ πρᾶγμα εἰς τέλος ἐξέβη, ἄλλως ἔφη εἰπών. ὡς ἀγόρευ' ὁ γέρων. τὰ δὲ, θεὸς ἢ τελέσειεν, ἢ ἀτέλεστ' εἴη.

Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἔδδεισαν, ἑτοιμάσσαντο δὲ ταύρους.
Ὣς οἱ μέν ῥ' εὔχοντο Ποσειδάωνι ἄνακτι
Δήμου Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Ἑσταότες περὶ βωμόν. ὁ δ' ἔγρετο δῖος Ὀδυσσεὺς
Εὕδων ἐν γαίῃ πατρωΐῃ, οὐδέ μιν ἔγνω
Ἤδη δὴν ἀπεών. περὶ γὰρ θεὸς ἠέρα χεῦεν
Παλλὰς Ἀθηναίη κούρη Διὸς, ὄφρα μιν αὐτὸν
Ἄγνωστον τεύξειεν, ἕκαστά τε μυθήσαιτο.
Μή μιν πρὶν ἄλοχος γνοίη ἀστοί τε φίλοι τε,

Ὅτι Ὀδυσσεὺς ἐγερθεὶς ἐξ ὕπνου, οὐκ ἔγνω γαῖαν πατρῴαν ἔχων τὴν πατρίδα γῆν, ἤδη δὴν ἀπεών. περὶ γὰρ θεὸς ἠέρα χεῦε Παλλὰς Ἀθηναίη, ὄφρα μιν αὐτὸν ἄγνωστον τεύξειεν ἕκαστά τε μυθήσαιτο. μή μιν πρὶν ἄλοχος γνοίη ἀστοί τε φίλοι τε, πρὶν πάσας μνηστῆρας ὑπερβασίην ἀποτῖσαι. τοὔνεκα δ' ἀλλοειδέα φαίνετο πάντα ἄνακτι. ἀτραπιτοί

Πρὶν πᾶσαν μνηστῆρσιν ὑπερβασίην ἀποτῖσαι.
Τοὔνεκ' ἄρ' ἀλλοειδέα φαινέσκετο πάντα ἄνακτι,
Ἀτραπιτοί τε διηνεκέες, λιμένες τε πάνορμοι,
Πέτραι τ' ἠλίβατοι, καὶ δένδρεα τηλεθόωντα.
Στῆ δ' ἄρ' ἀναΐξας, καί ῥ' εἴσιδε πατρίδα γαῖαν.
Ὤμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὣ πεπλήγετο μηρὼ
Χερσὶ καταπρηνέσσ'. ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα.
Ὤμοι ἐγώ, τέων αὖτε βροτῶν ἐς γαῖαν ἱκάνω.
Ἦ ῥ' οἵγ' ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι,
Ἦε φιλόξεινοι, καί σφιν νόος ἐστὶ θεουδής.
Πῆ δὴ χρήματα πολλὰ φέρω τάδε. πῆ δὲ καὶ αὐτὸς
Πλάζομαι. αἴθ' ὄφελον μεῖναι παρὰ Φαιήκεσσιν
Αὐτοῦ. ἐγὼ δέ κεν ἄλλον ὑπερμενέων βασιλήων
Ἐξικόμην, ὅς κέν μ' ἐφίλει καὶ ἔπεμπε νέεσθαι.
Νῦν δ' οὔτ' ἄρ πῃ θέσθαι ἐπίσταμαι, οὐδὲ μὲν αὐτοῦ
Καλλείψω, μή πως μοι ἕλωρ ἄλλοισι γένηται.
Ὢ πόποι. οὐκ ἄρα πάντα νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι
Ἦσαν Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Οἵ μ' ἐς ἄλλην γαῖαν ἀπήγαγον. ἦ τέ μ' ἔφαντο
Ἄξειν ἐς Ἰθάκην εὐδείελον, οὐδ' ἐτέλεσσαν.
Ζεὺς σφέας τίσαιτο ἱκετήσιος, ὅς τε καὶ ἄλλους
Ἀνθρώπους ἐφορᾷ καὶ τίνυται ὅς τις ἁμάρτῃ.
Ἀλλ' ἄγε δὴ τὰ χρήματ' ἀριθμήσω καὶ ἴδωμαι,
Μή τι μοι οἴχονται κοίλης ἐπὶ νηὸς ἄγοντες.

τε διηνεκέες λιμένες τε, πάνορμοι, πέτραι τ' ἠλίβατοι, καὶ δένδρεα τηλεθόωντα ὧν ἦν καὶ ἡ προρρηθεῖσα ἐλαία. Καὶ ὅρα πιθανὰ φωνήσιν ταύτην καὶ οἰκονομίαν δὲ τῶν ἐφεξῆς. προεκτίθεται γὰρ ὁ ποιητὴς, ὡς ἡ παρ' αὐτῷ ἀθηνᾶ, τουτέστιν ἡ ῥητορικὴ κατὰ δεινότητα μέθοδος, ὑπεβάλλετο αὐτῷ, δεῖν εἶναι ἄγνωστόν τι τὸν ὀδυσσέα πᾶσιν ἅπασι, καὶ ἕκαστα τῶν ἐν τῷ οἴκῳ δηλοποιηθῆναι αὐτῷ, καὶ μὴ πρότερον γνωσθῆναί τινι πρὶν ἢ τοὺς μνηστῆρας ἀνελεῖν. τοῦτο γὰρ καὶ παραδοξότερον καὶ πιθανώτερον. διὸ καὶ πλάσιον ἀγνοεῖσθαι αὐτῷ τὴν πατρίδα, ἵνα τὰ ἐφεξῆς εὐμεθόδως πλασθέντα δι' ἐμφανείας τῆς ἀθηνᾶς. ἄλλως δὲ ἀθηνᾶ ἐνταῦθα, ἡ κατὰ τὸν ὀδυσσέα φρόνησις. ἡ δεόντως ὑποτιθεμένη αὐτῷ μὴ γνωσθῆναί τινι τῶν ἁπάντων δίχα γε τῶν ἀρχὴν δεησομένων ἀναγκαίων. μὴ δ' αὐτῷ τῷ πατρὶ μὴ δὲ τῇ γυναικί, ἐξ ὧν οὐδὲν ἦν αὐτῷ χρήσιμον εἰς τὸ τοὺς μνηστῆρας κτανεῖν. ἡ δὲ τοιαύτη πολλὴ σύννοια καὶ τὸ ἐπὶ μεγίστοις ἄγαν φροντιστικὸν, οὐδὲ ἀφῆκε τὸν ὀδυσσέα τὴν πατρίδα γνωρίσαι, καὶ ἄλλως ἤδη δὴν ἀπιόντα. Τὸ δὲ ἕκαστα μυθίζεσθαι, περὶ τῆς γυναικὸς λέγει καὶ τῶν μνηστήρων καὶ τοῦ συβώτου καὶ τοῦ τηλεμάχου, καὶ ὅσα ἄλλα ἐν τοῖς ἑξῆς προοικονομικῶς καὶ οἰκονομικῶς ἐρεῖ τε καὶ ποιήσει ἡ μυθικὴ ἀθηνᾶ. Ἐν τούτοις δὲ, ὅρα καὶ ὅτι παρασημειοῦται ὁ ποιητὴς ὡς οὐκ ἂν οἱ μνηστῆρες δίκην ἔτισαν τῆς ὑπερβασίας, εἰ τὸν ὀδυσσέα ἔγνωσαν ἡ γυνή τε καὶ οἱ λοιποί. Ἐν δὲ τῷ, ἀστοί τε φίλοι τε, φίλους μὲν, τοὺς συγγενεῖς λέγει καὶ ὅσοι δὲ ἄλλως οἰκεῖοι. ἀστοὺς δὲ, οὓς ἀλλαχοῦ ἔτας ἔφη. ἀλλοειδέα δὲ, ὧν τὸ εἶδος ἠλλοίωται. ἀτραπιτοὶ δὲ ὁδοί, αἱ μὴ ἔχουσαί φασιν ἐκτροπὴν ἤτοι κάμψιν, αἱ στεναὶ δηλαδὴ καὶ εὐθεῖαι. ὅθεν καὶ διηνεκεῖς λέγονται παρὰ τὸ διόλου ἠνέχθαι καὶ μὴ παρεκκλίνειν. οὕτω καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς αὔλακα διηνεκέα ἐρεῖ, τὴν ἐπιμήκη. λέγεται δὲ καὶ ἀταρπιτὸς κατὰ μετάθεσιν ἡ τοιαύτη ὁδὸς, ἔτι δὲ καὶ ἀταρπός. ἣ διαφορά τις εἶναι δοκεῖ πρὸς τὴν ἁπλῶς λεγομένην ὁδόν. ὡς δηλοῖ καὶ παροιμία λέγουσα. ὁδοῦ παρούσης τὴν ἀτραπὸν ζητεῖς; ἔοικε δὲ καὶ ἕτερόν τι τῆς ἀτραπιτοῦ εἶναι ἡ ἁμαξιτὸς καὶ ἡ λεωφόρος, καὶ αὗται μᾶλλον λέγεσθαι ὁδός. πάνορμοι δὲ λιμένες, οἱ ἀγχιβαθεῖς. εἰς οὓς διὰ τοῦτο, πᾶσα ναῦς καὶ ἐν παντὶ ἀνέμῳ ὁρμίζεται. δῆλον δὲ ὅτι εἰκὸς καὶ μὴ πανόρμους λιμένας εἶναι τινάς. φαίνεται δὲ καὶ ἐνταῦθα διαφορὰ λιμένος τε καὶ ὅρμου. πληθύνας δὲ τὸν ῥηθέντα ἕνα λιμένα τὸν τοῦ φόρκυνος, λιμένας αὐτὸν ἐνταῦθα πανόρμους φησίν. οὕτω δὲ καὶ πέτρας ἠλιβάτους λέγοι ἄν. ἐμφαίνων τὸ νήριτον ἢ νήιον ἰθακήσιον ὄρος. ὥσπερ καὶ δένδρεα τηλεθόωντα, διὰ τὴν προρρηθεῖσαν ἴσως ἐλαίαν. Ὅτι ἠθοποιεῖ τὸν λόγον κἀνταῦθα ὁ ποιητὴς, μιμούμενος ἅπερ ἂν εἴποι ὀδυσσεὺς ἀγνοῶν που ἐξετέθη πρὸς τῶν φαιάκων. καὶ πρῶτα μὲν, πλάττει ὅπως διετέθη ὀδυσσεὺς ἀφυπνισθεὶς, εἰπών. στῆ δ' ἄρ' ἀναΐξας, καὶ εἴσιδε πατρίδα γαῖαν. ὤμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα καὶ ὣ πεπλήγετο μηρὼ χερσὶ καταπρηνέσσιν. ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα. εἶτα εὐθὺς ἐπιπλέξας ἠθοποιΐαν, φησίν. ὤμοι ἐγώ. τέων αὖτε βροτῶν ἐς γαῖαν ἱκάνω. ἦ ῥ' οἵγ' ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐγράφη, ἢ φιλόξεινοι, καί σφιν νόος ἐστὶ θεουδής. πῆ δὴ χρήματα πολλὰ φέρω

τά

τάδε, ποῦ δὲ καὶ αὐτὸς πλάζομαι. αἴθ' ὄφελον τὰ χρήματα δηλαδή, μεῖναι παρὰ φαιήκεσσιν αὐτοῦ. ἐγὼ δέ κεν ἄλλον ὑπερμενέων βασιλήων ἐξικόμην, ὅς κέν με φιλεῖ καὶ ἔπεμπε νέεσθαι. νῦν δ' οὔτ' ἄρ πη θέσθαι ἐπίσταμαι. οὐδὲ μὲν αὐτοῦ καλλείψω, μήπως μοι ἕλωρ ἄλλοισι γένηται. ὢ πόποι. οὐκ ἄρα πάντα νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι ἦσαν φαιήκων ἡγήτορες, οἵ μ' εἰς ἄλλην γαῖαν ἀπήγαγον. ἦ τέ μ' ἔφαντο ἄξειν εἰς ἰθάκην εὐδείελον οὐδ' ἐτέλεσσαν. ζεὺς σφέας τίσαιτο ἱκετήσιος, ὅς τε καὶ ἄλλους ἀνθρώπους ἐφορᾷ καὶ τίνεται ὅς κεν ἁμάρτῃ. ἀλλ' ἄγε δὴ τὰ χρήματ' ἀριθμήσω καὶ ἴδωμαι μήτι μοι οἴχωνται κοίλης ἐπὶ νηὸς ἄγοντες. ἐθέλει ὀδυσσεὺς ποιῆσαι τοῦτο, οὐ σμικρολογούμενος, ἀλλὰ τεκμαιρόμενος, τουτέστι σημεῖον ἐντεῦθεν ποιούμενος. εἰ γὰρ μηδὲν τῶν χρημάτων ἀπέλιπον, οὐδ' ἄρα εἰς ἀλλοτρίαν γῆν αὐτὸν κατήγαγον. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, εἰ περὶ τὰ χρήματα ἔπταισαν, οὐδ' ἄρα εἰς ἰθάκην αὐτὸν ἤγαγον. οὐ πιστεύει δέ φασιν οὐδὲ περὶ τοῦ κίρκης δεσμοῦ ἀνεπιβουλεύτῳ ὄντι, ὡς ὁ διὰ τὴν ἄγαν ἔκπληξιν ἐκδρονηθεὶς τοῦ σκέψασθαι αὐτόν, ὃ καὶ ὡς εἰκός, οἰηθεὶς τοὺς φαίακας μεμαθηκέναι καὶ αὐτοὺς τὸν τοιοῦτον δεσμόν. Ὅρα δὲ τὴν ῥηθεῖσαν ἠθοποιΐαν ἀπολύτως τε κατὰ τὸ κομματικὸν πεπλεγμένην, καὶ αἰθερῶς ἔχουσαν, καὶ ὅλως, ἐκτεθειμένην κατὰ τὸν ὕστερον παρατεθέντα ἐν ταῖς ἠθοποιΐαις κανόνα. Τὸ δὲ τίων βροτῶν ἀντὶ τοῦ, τίνων, ἰωνικὸν πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ι ὡς καὶ τὸ ὀτίεισι καὶ ὅσα τοιαῦτα. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ ἕλωρ οὐκ ἐπὶ σπαραγμοῦ θηριώδους ἐνταῦθα κεῖται, ἀλλ' ἐπὶ μοίρας ἁπλῶς βιαίας μέντοι. Τὸ δὲ εἰς ἄλλην γαῖαν ἀπήγαγον, ἀνδρὸς θυμουμένου ἦθος δηλοῖ. ὃς καὶ τοὺς ἀναιτίους αἰτιᾶσθαι οἶδε. τὸν γὰρ ὀδυσσέα, οὐχ οἱ τῶν φαιάκων ἡγήτορες καὶ μέδοντες ἀπήγαγον, ἀλλὰ δημόται φαίακες. ἴσως δέ, οὕτω παραγγείλαντας τούτους ἐκεῖθεν. εὐδείελος δέ, οὐχ ἡ ἰθάκη μόνη, ἀλλὰ καὶ πᾶσα νῆσος ὡς πολλαχοῦ φαίνεται, διὸ καὶ μετ' ὀλίγα ἐρεῖ. ἦ πού τις νήσων εὐδείελος. ἱκετήσιος δὲ ζεύς, δοκεῖ πρωτότυπον εἶναι τοῦ ἱκέσιος. Τὸ δὲ ἐπὶ νηὸς ἄγοντες, ἐπὶ ἀψύχου καὶ νῦν τὸ ἄγειν τίθησιν. εἴωθε δὲ ἡ λέξις ἐπὶ νηῶν λέγεσθαι. ὅθεν καὶ ἀγώγιμα, τὰ ἐν αὐταῖς φορτία. καὶ αὐταί, φορτηγοί.

Ὣς εἰπὼν, τρίποδας περικαλλέας ἠδὲ λέβητας
Ἠρίθμει καὶ χρυσὸν, ὑφαντά τε εἵματα καλά.
Τῶν μὲν ἄρ' οὔτι πόθει. ὁ δ' ὀδύρετο πατρίδα γαῖαν,
Ἑρπύζων παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Πόλλ' ὀλοφυρόμενος. σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν ἀθήνη,
Ἀνδρὶ δέμας ἐικυῖα νέῳ ἐπιβώτορι μήλων
Παναπάλῳ, οἷοί τε ἀνάκτων παῖδες ἔασιν.
Δίπτυχον ἀμφ' ὤμοισιν ἔχουσ' εὐεργέα λώπην.
Ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσι πέδιλ' ἔχε, χερσὶ δ' ἄκοντα.
Τὴν δ' Ὀδυσσεὺς γήθησεν ἰδὼν, καὶ ἐναντίον ἦλθε.
Καί μιν φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ὦ φίλ'. ἐπεί σε πρῶτα κιχάνω τῷδ' ἐνὶ χώρῳ.
Χαῖρέ τε, καὶ μή μοί τι κακῷ νόῳ ἀντιβολήσαις,
Ἀλλὰ σάω μὲν ταῦτα, σάω δ' ἐμέ. σοὶ γὰρ ἔγωγε
Εὔχομαι ὥστε θεῷ, καί σευ φίλα γούναθ' ἱκάνω.
Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ,
Τίς γῆ, τίς δῆμος, τίνες ἀνέρες ἐγγεγάασιν.
Ἤ πού τις νήσων εὐδείελος, ἦέ τις ἀκτὴ
Κεῖθ' ἁλὶ κεκλιμένη ἐριβώλακος ἠπείροιο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις ἀθήνη.
Νήπιος εἰς ὦ ξεῖν', ἢ τηλόθεν εἰλήλουθας,
Εἰ δὴ τήνδε τε γαῖαν ἀνείρεαι. οὐδέ τι λίην
Οὕτω νώνυμός ἐστιν. ἴσασι δέ μιν μάλα πολλοί.
Ἠμὲν ὅσοι ναίουσι πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε,
Ἠδ' ὅσοι μετόπισθε ποτὶ ζόφον ἠερόεντα.

Ὅτι ἀριθμήσας Ὀδυσσεὺς τρίποδας περικαλλέας ἠδὲ λέβητας, περὶ ὧν καὶ προδεδήλωται, καὶ χρυσὸν ὑφαντά τε εἵματα καλὰ ἅπερ ἐσθῆτα ὑφαντὴν πρὸ ὀλίγων εἶπε, τούτων μὲν οὔτι ἐπόθει, τουτέστιν ἐζήτει. οὐδὲν γὰρ ἀπέλιπεν. ὁ δ' ὠδύρετο πατρίδα γαῖαν, ἑρπύζων παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης, πολλὰ ὀλοφυρόμενος. ἑρπύζει δέ, καταπεσὼν διὰ λύπην. ἀπεναντίας οἷς τὸ ὁ ἀγαμέμνων ἐποίησεν. ὃς ἐπιβὰς τῆς πατρίδος, ἔκυσε τὴν γῆν. Ἐν οἷς δὲ αὐτὸς ἐπλήσθη τῆς τῶν φαιάκων γῆς ἐπιβάς, ἔκυσε γὰρ τότε καὶ αὐτὸς ζείδωρον ἄρουραν. ὁ μέντοι πατὴρ αὐτοῦ λαέρτης, καὶ δὴ γήρως ἀκράτωρ ἑαυτοῦ ὤν, ἑρπύζει παρὰ γουνὸν ἀλωῆς. καὶ νῦν μέν, οὕτως ἑρπύζει ὀδυσσεύς. προϊὸν δέ, κύσει καὶ αὐτὸς τὴν πατρίδα γῆν, ἀναγνοὺς αὐτήν.

Ὅτι ὀλοφυρομένῳ τῷ ὀδυσσεῖ, σχεδόθεν ἦλθεν ἀθήνη ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα νέῳ ἐπιβώτορι μήλων παναπάλῳ, οἷοί τε ἀνά-

Ἤτοι μὲν τρηχεῖα καὶ οὐχ ἱππήλατός ἐστιν,
Οὐδὲ λίην λυπρή, ἀτὰρ οὐδ' εὐρεῖα τέτυκται.
Ἐν μὲν γάρ οἱ σῖτος ἀθέσφατος, ἐν δέ τε οἶνος
Γίγνεται. αἰεὶ δ' ὄμβρος ἔχει, τεθαλυῖά τε ἐέρση.
Αἰγίβοτος δ' ἀγαθὴ καὶ βούβοτος. ἔστι μὲν ὕλη
Παντοίη. ἐν δ' ἀρδμοὶ ἐπηετανοὶ παρέασιν.
Τῷ τοι ξεῖν' Ἰθάκης γε καὶ ἐς Τροίην ὄνομ' ἵκει,
Τήν περ τηλοῦ φασὶν Ἀχαιΐδος ἔμμεναι αἴης.
Ὣς φάτο. γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Χαίρων ᾗ γαίῃ πατρωΐῃ, ὥς οἱ ἔειπε
Παλλὰς Ἀθηναίη κούρη Διὸς αἰγιόχοιο.
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

ἀνάκτων παῖδες ἔασιν. δίπτυχον ἀμφ' ὤμοισιν ἔχουσα εὐεργέα λώπην. ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσι πέδιλ' ἔχε, χερσὶ δ' ἄκοντα. τοιαῦτα δὲ οὐκ ἂν φοροίη βώτωρ ὅ ἐστι ποιμὴν, μὴ εὐγενὴς ὤν. Ὅτι δὲ καὶ οἱ βασιλικοὶ παῖδες ἐποίμαινον, δηλοῖ καὶ τὸ, πάντας γὰρ κατέπεφνεν Ἀχιλλεὺς βουσὶν ἐπ' εἰλιπόδεσσι. καὶ τὸ, ἤδη μὲ καὶ ἄλλοτ' ἐφόβησεν ὅτε βουσὶν ἐπῆλθεν ἡμετέρῃσιν, ὁ Αἰνείας δὲ οὕτως ἐν Ἰλιάδι φησί. πλεονάζει δὲ ἐν τῷ ἐπιβώτορι συνήθως ἡ πρόθεσις ὡς καὶ ἐν τῷ ἐπίουρος. ἐκτείνεται δὲ ὁ βώτωρ, καθὰ καὶ ὁ δώτωρ. οὐ μέντοι καὶ ὁ βοτήρ. ὥσπερ οὐδὲ ὁ δοτὴρ παρά γε τοῖς ὕστερον, ὅμηρος γὰρ ἐκτείνει καὶ αὐτό. Ἰστέον δὲ ὅτι προσφυῶς νῦν παναπάλῳ νέῳ εἰκάζεται ἡ κατὰ τὴν Ἀθηνᾶν, ὡς οἷα παλλὰς πάλλαξ, ὅ ἐστι νέος. ἀφ' ἧς λέξεως καὶ ἡ παλλακὶς γίνεται. ἔτι δὲ καὶ διὰ τὸ νεάζον τῆς ἐν τῷ ὠμογέροντι Ὀδυσσεῖ φρονήσεως. ἴσως δὲ καὶ διὰ τὴν ἐν τοῖς ἄρτι ἁπλότητα καὶ ἀφέλειαν αὐτοῦ. ἡ δὲ δίπτυχος ἀμφ' ὤμοις λώπη, περίβλημα δοκεῖ μακεδονικὸν εἶναι. λώπη δὲ κυρίως, λεπτὸν ὕφασμα κατὰ τὸν τοῦ κρομύου λοπὸν, ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς που ἐρεῖ ὁ ποιητής. ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται, ὡς γε δηλοῖ ἐκ τοῦ λέπω τὸ λεπίζω. τοῦτο δὲ μεγαλύνεται κατὰ ἔκτασιν. ἐκ τούτου δὲ καὶ τὸ ἐξελώπισα ἐν ῥητορικῷ κεῖται λεξικῷ, ἀντὶ τοῦ ἐξέδυσα. ἔξω τοῦ λοποῦ ἐποίησα. φέρεται δὲ καὶ δίχα προθέσεως, λωπίζειν τὸ γυμνοῦν καὶ λῶπος δὲ προπαροξυτόνως, τὸ ἱμάτιον. ὅθεν καὶ λωποδύτης ὁ τὰ ἱμάτια ἐκδύων. Τὰ δὲ πέδιλα, οὐκ ἠθέλησεν εἰπεῖν ὁποῖα ἦσαν, διὰ τὸ σύντομον τοῦ λόγου.

Ὅτι τὸ, ὦ φίλ᾽ ἐπεί σε πρῶτα κιχάνω τῷδ' ἐνὶ χώρῳ, χαῖρέ τε καὶ μή μοί τι κακῷ νόῳ ἀντιβολήσαις, ἀλλὰ σάω μὲν ταῦτα, σάω δ' ἐμέ. σοὶ γὰρ εὔχομαι ὥς τε θεῷ. καὶ σεῦ φίλα γούναθ' ἱκάνω. ταῦτα τοίνυν Ὀδυσσεὺς μὲν λέγει κολακικῶς καὶ ἀφελῶς καὶ πάνυ γενναίως πρὸς τὴν φαινομένην Ἀθηνᾶν. ἁρμόσει δ' ἴσως τι καὶ ὅτε τις εὐτυχόν τινι παρ' ἐλπίδα, ἑαυτόν τε καὶ τὰ περὶ αὐτὸν πιστεύσει ἐκείνῳ. Ὅρα δὲ ὅτι τὸ κιχάνω καὶ τὸ ἱκάνω διὰ τῶν ἐκ τύπων δηλοῦται, ἐκτείνουσι κἀνταῦθα τὸ ἐν τῇ παραληγούσῃ δίχρονον. τοῦτο δὲ καὶ νῦν παρασημειούμεθα, διὰ τὴν ἀμφιβολίαν τῆς προπαραληγούσης τοῦ ἱκανότατος. Τὸ δὲ σάω, κατὰ ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ σάωζε γέγονεν. Ὅτι τριγενὴς περὶ τόπου ἐρώτησις, τὸ, τίς γῆ τίς δῆμος τίνες ἀνέρες ἐγγεγάασιν. ἤγουν ὁποία ἡ γῆ, ἀσία ἢ εὐρώπη. ποῖος δῆμος, λάκων ἢ ἀττικός. οἱ ἄνδρες οἷοι, δίκαιοι ἢ ἄδικοι. εἰκὸς δὲ χρησιμεῦσαί τινι καὶ ἑξῆς τὸ, ἦπου τις νήσων εὐδείελος ἠέ τις ἀκτὴ κεῖται ἁλὶ κεκλιμένη ἐριβώλακος ἠπείροιο. εὔλογος δὲ ἡ τοιαύτη τῷ Ὀδυσσεῖ ἀπορία, ἐν αἰγιαλῷ γὰρ ὢν, οὐκ οἶδεν εἴτε νήσου ἐστὶν ἀκτὴ ὁ τόπος, εἴτε καὶ ἄλλως πέρας ἠπείρου. Ὅτι ἐπαινῶν ὁ ποιητὴς φράζων τῆς Ἰθάκης διὰ τῆς μυθικῆς Ἀθηνᾶς πρὸς ἀκροατὴν τὸν Ὀδυσσεῖ, φησὶ καὶ οὐδέ τι λίην οὕτω νώνυμός ἐστιν. ἴσασι δέ μιν μάλα πολλοί. ἠμὲν ὅσοι ναίουσι πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε, ἠδ' ὅσσοι μετόπισθε ποτὶ ζόφον ἠερόεντα. ἤτοι μὲν τρηχεῖα καὶ οὐχ ἱππήλατός ἐστιν οὐδὲ λίην λυπρὴ, αὐτὰρ οὐδ' εὐρεῖα τέτυκται. ἐν μὲν γάρ οἱ σῖτος ἀθέσφατος, ἐν δέ τε οἶνος γίνεται. αἰεὶ δ' ὄμβρος ἔχει τεθαλυῖά τε ἔρση. αἰγίβοτος δ' ἀγαθὴ καὶ βούβοτος. ἔστι μὲν ὕλη παντοίη. ἐν δ' ἀρδμοὶ ἐπηετανοὶ παρέασι. τῷ τοι ξεῖν' Ἰθάκης γε καὶ ἐς Τροίην ὄνομ' ἵκει. διὰ τὸν Ὀδυσσέα δηλαδή. ὃς ἐπ' αὐτῇ πτολίπορθος ἐπωνομάζεται. τήν περ τηλοῦ φασὶν Ἀχαιΐδος ἔμμεναι αἴης. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ, ψεύδεσθαι τὴν ῥηθεῖσαν ἔκφρασιν. καὶ μὴ λέγειν τὸν ποιητὴν οἷα ἐστὶν ἡ κραναὴ αὕτη νῆσος, ἀλλ' οἵαν εἶναι χρὴ νῆσον εὐδαιμόνως οἰκουμένην. δίχα οὖν τῶν ἄλλων, οὐδὲ βούβοτος ἡ νῆσος, εἴγε τὰ τοῦ Ὀδυσσέως βουστάσια φασὶν ἐν ἠπείρῳ ἦν. εἰ μὴ ἄρα συλληπτικῶς ἴσως τῇ Ἰθάκῃ συνεπινοητέον καὶ τὴν ἀντιπέραν αὐτῆς κειμένην ἤπειρον. ἔστι δὲ εἰπεῖν, καὶ ὡς ἐγκωμίου νόμῳ, οὐ πᾶν λέγει τὸ ἀληθὲς οὐδὲ περὶ τῆς Ἰθάκης, ἀλλὰ προσεπιτίθησιν, αὔξησει χρώμενος. Σημείωσαι δὲ ὡς ἄλλως ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς τὴν Ἀθηνᾶν ποιεῖ ἀπλοϊκώτερον σεμνύνουσαν τὸν τῆς Ἰθάκης ἔπαινον ἐν τῷ εἰπεῖν καὶ εἰς Τροίαν ἱκάνειν τὸ αὐτῆς ὄνομα. οὐδὲν γὰρ μέγα, εἴπερ εἰς Τροίαν μόνην φθάνει. ποιεῖ δὲ Ὅμηρος οὕτω, διὰ τὸ ἀφελὲς τοῦ φαινομένου παναπάλου βώτορος νέου, ὃς οὐκ ἂν ἔχοι μεγάλα λαλεῖν. καὶ ἔοικεν ἡ τοιαύτη ἐγκωμιαστικὴ σμικροπρέπεια, τῷ εἰς Ὀδυσσέα ἐπαίνῳ τῆς Πηνελόπης εἰπούσης, τοῦ ἀνδρός που κλέ-

ος

ὁ εἶναι καθ' Ἑλλάδα καὶ ἄργος. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, οὔτε λίην αἰχώρος, ἀντὶ τοῦ οὐδόλως νοεῖται ὁμοίως τοῦ οὐ πάμπαν. Τὸ δὲ πρὸς ἠῶ καὶ πρὸς ἥλιον, τὴν αὐτὴν ἔχουσιν ἔννοιαν. ὥσπερ καὶ τὸ μετόπισθεν καὶ τὸ ποτὶ ζόφον. ἔνθα καὶ ὅρα ὡς εὐλόγως ἐπὶ δύσεως τίθησι τὸ ὀπίσω. ὡς τῆς ἀνατολῆς, πρόσωπον λόγον ἐχούσης διὰ τὸν ἐκεῖθεν ἀνιόντα ὀφθαλμὸν τῆς ἡμέρας ἥλιον. τὸ δὲ ἤτοι μὲν τρηχεῖα, τὸ τῆς λέξεως δηλοῖ φιλάληθες ὥσπερ καὶ τὸ, οὐχ ἱππήλατος. καὶ τὸ, οὐδὲ λίην λυπρή. καὶ τὸ, αὐτὰρ οὐδ' εὐρεῖα. καὶ τὸ μὴ εἰπεῖν δὲ αὐτὴν μηλόβοτον. ἐμφαίνει γάρ τοι ῥᾳθυμότερον, ὡς εἴγε μὴ ἐπικρύπτηται σφόδρα τῆς νήσου, ἀληθεύοι ἂν καὶ ἐπὶ τοῖς κατ' ἐκείνην ἀγαθοῖς. ἀρδμοὶ δὲ οἱ ἐξ ὑδάτων ἐγχωρίων ποτισμοὶ τῶν ζώων. καὶ οὕτω μὲν ἡ Παλλὰς Ἀθηνᾶ. Ὀδυσσεὺς δὲ φησι μεθ' ἃ χαίρων ᾗ γαίῃ πατρωΐῃ. τουτέστιν ὅτι ἔγνω τῆς πατρίδος ἐπιβῆναι. ἴσως δὲ χαίρει καὶ τῷ τῆς πατρίδος ἐγκωμίῳ. φιλοῦσι γὰρ ὅσια τὰ τοιαῦτα κατὰ τοὺς παλαιοὺς ῥήτορας.

Οὐδ' ὅγ' ἀλήθεια εἶπε. πάλιν δ' ὅγε λάζετο μῦθον,
Αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι νόον πολυκερδέα νωμῶν.
Πυνθανόμην Ἰθάκης γε καὶ ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ,
Τηλοῦ ὑπὲρ πόντου. νῦν δ' εἰλήλουθα καὶ αὐτὸς
Χρήμασι σὺν τοίσδεσσι. λιπὼν δ' ἔτι παισὶ τοσαῦτα
Φεύγω, ἐπεὶ φίλον υἷα κατέκτανον Ἰδομενῆος,
Ὀρσίλοχον πόδας ὠκύν, ὃς ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ
Ἀνέρας ἀλφηστὰς νίκα ταχέεσσι πόδεσσιν,
Οὕνεκά με στερέσαι τῆς ληΐδος ἤθελε πάσης
Τρωϊάδος, τῆς εἵνεκ' ἐγὼ πάθον ἄλγεα θυμῷ,
Ἀνδρῶν τε πτολέμους ἀλεγεινά τε κύματα πείρων,
Οὕνεκ' ἄρ' οὐχ ᾧ πατρὶ χαριζόμενος θεράπευον
Δήμῳ ἐνὶ Τρώων, ἀλλ' ἄλλων ἦρχον ἑταίρων.
Τὸν μὲν ἐγὼ κατιόντα βάλον χαλκήρεϊ δουρὶ
Ἀγρόθεν, ἐγγὺς ὁδοῖο λοχησάμενος σὺν ἑταίρῳ.
Νὺξ δὲ μάλα δνοφερὴ κάτεχ' οὐρανόν. οὐδέ τις ἡμᾶς
Ἀνθρώπων ἐνόησε. λάθον δέ ἑ θυμὸν ἀπούρας.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόν γε κατέκτανον ὀξέϊ χαλκῷ,
Αὐτίκ' ἐγὼν ἐπὶ νῆα κιὼν, Φοίνικας ἀγαυοὺς
Ἐλλισάμην, καί σφιν μενοεικέα ληΐδα δῶκα.
Τούς μ' ἐκέλευσα Πύλονδε καταστῆσαι καὶ ἐφέσσαι,
Ἢ ἐς Ἤλιδα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί.
Ἀλλ' ἦτοι σφέας κεῖθεν ἀπώσατο ἲς ἀνέμοιο,
Πόλλ' ἀεκαζομένους, οὐδ' ἤθελον ἐξαπατῆσαι.
Κεῖθεν δὲ πλαγχθέντες ἱκάνομεν ἐνθάδε νυκτός.
Σπουδῇ δ' ἐς λιμένα προερέσσαμεν. οὐδέ τις ἧμιν
Δόρπου μνῆστις ἔην, μάλα περ χατέουσιν ἑλέσθαι.
Ἀλλ' αὔτως ἀποβάντες ἐκείμεθα νηὸς ἅπαντες.
Ἔνθ' ἐμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπήλυθε κεκμηῶτα.
Οἱ δὲ, χρήματ' ἐμὰ γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἑλόντες,
Κάτθεσαν ἔνθα περ αὐτὸς ἐπὶ ψαμάθοισιν ἐκείμην.
Οἱ δ' ἐς Σιδονίην εὖ ναιομένην ἀναβάντες
Ὤχοντ'. αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην ἀκαχήμενος ἦτορ.

Ὅτι μέλλων πλάσσειν Ὅμηρος τὸν Ὀδυσσέα λαλήσοντα τὰ φαινόμενα ἄπιστα, προσποιεῖται ὡς ψεύσεται, ἵνα λάθοι Ὀδυσσεὺς ὤν. παρήγγελται γὰρ, κρύβδα μὴ δ' ἀναφανδὰ ἐς τὴν πατρίδα ἱκέσθαι. φησὶ γοῦν ὃ προσαρμόζει παντὶ ψευδομένῳ. οὐδ' ὅγ' ἀλήθεια εἶπε. πάλιν δ' ὅγε λάζετο μῦθον. ἤγουν πρὸς ψεῦδος ἐλάλησεν. ἀνάπαλιν γὰρ τῆς ἀληθείας τὸ ψεῦδος. δῆλον δὲ ὅτι οὐ ματαίως οὕτω, ἀλλὰ καιρὸν εὑρὼν ὁ Ὀδυσσεὺς τὸ ψεύσασθαι, λαλεῖ οὐ πρὸς ἀλήθειαν, αἰεὶ ἐν στήθεσι νόον πολυκερδέα νωμῶν. Καί ἐστιν ἐνταῦθα παραποιήσαντα εἰπεῖν, ὡς ψεύδεσιν ἱερὸς μάλα γὰρ πεπονημένος ἐστίν. ἔφη μὲν οὖν καὶ ἐν τοῖς Φαίαξι πολλὰ ψευδῆ ὁ Ὀδυσσεύς. πλὴν ἀλλ' ἐκεῖνα μυθικῆς ἀρχῆς ἐξῆπτο προσπεπλασμένης. τὰ ἑτέρων. ὁποῖα πρὸς ἄλλοις καὶ τὰ περὶ ἡρώων καὶ ἡρωΐδων. ἐν γάρ τοι τοῖς καθ' ἑαυτὸν, ἀληθεύειν ἔδοξε. ἐνταῦθα δὲ καὶ ἔτι ἐν τοῖς πρὸς Εὔμαιον καὶ ἐν οἷς δὲ ἐντυγχάνεται τῇ Πηνελόπῃ καὶ τοῖς μνηστῆρσι περὶ τὸ καθ' ἑαυτὸν, οὐκ ἐκ παλαιῶν μύθων τὰ ψεύσματα ἀλλ' αὐτοῦ Ὀδυσσέως πλάσματα. ὅθεν ἐστὶ τὴν ὅλην ταύτην κρίσιν ὡς ἐστὶ προεῖρηταί που, ὑπέρτερον τίθησιν ὁ ποιητής. ὡς οἷα ψεύδεα λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα. καὶ πείθων καθὰ ἐστὶν Ὀδυσσεύς, οὕτω δὴ καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀκροατὰς οἷς εἰκότως λαλεῖ. ἄρχεται δὲ τῶν πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν ψευδῶν ὁ ποιητής, ὅπω

παιδ

θαινομένην ἰθάκης γε καὶ ἐν κρήτῃ εὑρέθη, τηλοῦ ὑπὲρ πόντου. νῦν δ' ἦλθον καὶ αὐτὸς χρήμασι σὺν τοῖσδεσι. λιπὼν δ' ἔτι παισὶ τοσαῦτα φεύγω, ἐπεὶ φίλον φησὶν υἱὸν κατέκτεινα ἰδομενῆος. οὗ καὶ ὄνομα πλάττει, ὀρσίλοχον, πρὸς πιθανότητα διηγήματος. καὶ ἀρετὴν δὲ αὐτοῦ λέγει, τὸ, πόδας ὠκὺν εἶναι. ὃ καὶ ἑρμηνεύων περιφραστικῶς, ἐπάγει. ὃς ἐν κρήτῃ εὐρείῃ ἀλφηστὰς νίκα ταχέεσσι πόδεσσι. λέγει δὲ καὶ αἰτίαν τοῦ φόνου, τὴν ἐκ τοῦ ῥηθέντος ὀρσιλόχου πολλὴν ἀδικίαν. ὅς φησιν ἤθελέ με στερέσαι ληΐδος πάσης τρωΐδος. καὶ τρόπον δὲ τοῦ φόνου λέγει τὸ, ἔβαλον χαλκήρει δουρὶ λοχησάμενος. καὶ τόπον ὑποτίθησιν, ἀγρόν. εἰπὼν κατελθόντα ἀγρόθεν ἐγγὺς ὁδοῖο. ἔτι δὲ καὶ καιρόν. νὺξ γάρ φησι μάλα δνοφερή. καὶ οὕτω ποιήσας τὸν λόγον πιστόν τι ἅμα καὶ ἐμπερίβολον, μέμνηται καὶ φοινίκων ἀνδρῶν ὡς ἀγαθῶν ἐμπόρων καὶ μὴ θελόντων ἀπατῆσαι. οὓς νῦν μὲν ἀγαυοὺς καλεῖ. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς που, τρώκτας ἐρεῖ. καὶ λέγει λίσσεσθαι μὲν αὐτοὺς ἐκείνους καὶ πολλὰ δοῦναι ἐφ' ᾧ πύλονδε καταστῆσαι τοῦτον καὶ ἐφέσαι ὅ ἐστι καθίσαι ἱδρύσαι, ἢ καὶ εἰς ἤλιδα δῖαν ὅθι κρατέουσιν ἐπειοί. ἀλλ' αὐτοὺς μὲν ἐκεῖθεν ἀπώσατό φησιν ἄνεμος πόλλ' ἀεκαζομένους, οὐδ' ἤθελον ἐξαπατῆσαι. ἐκεῖθεν δὲ ἐνταῦθα ἐλθόντων, αὐτὸς μὲν, κοιμηθῆναι φησί. τοὺς δὲ, τὰ χρήματα ἐκ νηὸς ἑλόντας καταθεῖναι ἐν ψαμάθοισι. καὶ ταῦτα ἐς σιδονίην εὖ ναιομένην ἀναβῆναι. καὶ τοῦτ' ἦν αἴτιον τοῦ εἰπεῖν ὡς οὐκ ἤθελον οἱ φοίνικες ἀπατῆσαι. ἵνα δηλαδὴ πιστεύηται περὶ τῶν χρημάτων, ὡς δῆθεν μὴ θελόντων ἐκείνων κερδῆσαι τὰ ἀλλότρια. ἄλλως γὰρ, ἄπορον ἔδοξεν ἂν τῷ φανέντι βώτορι, πῶς ξένος ἀνὴρ ἐν ἰθάκῃ μετὰ χρημάτων εὕρηται. καὶ ὅρα ὅτι καὶ νῦν καθὰ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ψευδολογίαις, κρῆτα ἑαυτὸν ὁ ὀδυσσεὺς πλάττει. ἐπιλεξάμενός τι τὸν κρητικὸν τόπον διὰ τὸ δυσεξέλεγκτον ὡς μακρὰν τῆς ἰθάκης ὄντα, καὶ ἀφορμὴν προκαταβαλόμενος παροιμίᾳ τῇ λεγούσῃ, κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται. πιθανευόμενος δ' ἐν τούτοις ὁ ὀδυσσεὺς, καὶ τὴν ἐφ' ἀδικίαν εἰς αὐτὸν τοῦ ὕστερον φονευθέντος ὀρσιλόχου, λέγει ἐγκοτεῖν αὐτὸν ἐκεῖνον, διότι ἄλλων αὐτὸς ἄρχων ἑταίρων, οὐκ ἐθεράπευσέ φησιν ἐκεῖνον. Ἔνθα σημείωσαι ὡς ἐντεῦθεν θεράπων παρὰ τῷ ποιητῇ, ὃς χαριζόμενός τινι θεραπεύει. Ὅρα δ' ἐν τούτοις καὶ τὸ πυνθανόμενον ἰθάκης. γενικῇ συντάχθέν. καὶ ληφθὲν ἀντὶ τοῦ, ἤκουον περὶ ἰθάκης. Τὸ δὲ στερέσαι, στερῆσαι κοινῶς λέγεται. ὁμοίως τῷ, ποθέσω καὶ ποθήσω περὶ οὗ προείρηται. Τὸ δὲ πύλον δὲ καταστῆσαι, ἀντὶ τοῦ εἰς πύλον ἀπαγαγεῖν. ὅπερ ἡμεῖς ἀποκαταστῆσαι φαμέν. Ὅτι δὲ ἠλεῖοι οἱ ἐπειοὶ, καὶ ἐν ἄλλοις δηλοῦται. Τὸ δὲ ἀπώσατο, ἐπὶ ἀνέμου ἐνταῦθα ῥηθὲν, τὸν παρὰ τοῖς ὕστερον ὦσιν καὶ ἐξῶσιν παρήγαγεν. ὃς δύναται ὡς εἰκὸς διὰ τὸ ἀπώσατο, καὶ ἀπώστης λέγεσθαι. Τὸ δὲ ἀεκαζομένους, ἀπὸ ῥήματός ἐστι παράγωγον τοῦ ἀεκάζω. πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἀκούω ἀκουάζω, ὃ πρὸ ὀλίγου κεῖται. Τὸ δὲ ἐς σιδονίην, ἑρμηνεύει σιδονίους εἶναι τοὺς ῥηθέντας φοίνικας. ἵνα κἀνταῦθα συνήθως, τῷ μέρει συνεκφωνοῖτο καὶ τὸ ὅλον. μέρος γὰρ φοινίκων οἱ σιδόνιοι, ὡς πολλαχοῦ φαίνεται. Ὅτι δὲ καὶ συστέλλει παρ' ὁμήρῳ ἡ σιδὼν τὴν ἐφεξῆς τῶν πλαγίων κλίσιν, ἐν ἄλλοις ἐδηλώθη καὶ αὐτό. καὶ ὡς οἱ μεθ' ὅμηρον, οὐ συστέλλουσιν ἀλλὰ διόλου φυλάττουσι τὸ ω τῆς εὐθείας πανταχοῦ, συστέλλοντες καὶ τὴν ἀρχουσαν. καὶ ταῦτα, τοῦ ποιητοῦ ἐκτείνοντος αὐτήν. ἡρωδιανὸς δὲ λέγει ὅτι τὸ, σιδῶνος γραφόμενον ὡς ἀντρῶνος πλευρῶνος. μετέπεσε παρ' ὁμήρῳ, συναποτείνειν τοῖς εἰς δων λήγουσι ῥηματικοῖς. ἤγουν τῷ, ἀλγηδόνος ἀηδόνος. Ἐν δὲ τῷ ῥηθέντι χωρίῳ, γράφουσιν οἱ παλαιοὶ, ὅτι πιθανῶς ὁ σοφὸς ὀδυσσεὺς πρὸς τὸν φαινόμενον ἰθακήσιον παῖδα πλάττει ἀνῃρηκέναι υἱὸν ἰδομενέως τοῦ φιλουμένου τῷ ὀδυσσεῖ. ὡς ἂν αὐτὸν προσῶνται φασὶ δὲ αὐτοῦ οἱ μνηστῆρες ἤτοι προσδέξωνται ὡς ἐχθρὸν τοῦ ἰδομενέως, ὃν ὀδυσσεὺς ἐφίλει. φιλοῖτο γὰρ ἂν πάντως ὑπὸ τῶν μνηστήρων ὁ τῷ φίλῳ τοῦ ὀδυσσέως ἐχθρός. υἱοὺς δὲ φασὶν ἐν κρήτῃ ἔχειν λέγει, ἐκφοβῶν ὡς εἴτι καὶ πάθοι ἐν ἰθάκῃ κακὸν, ἕξει τοὺς τιμωρήσαντας. καὶ τὸν ὀρσίλοχον δὲ ἀνελεῖν λέγει διὰ στέρησιν τῆς λείας, δεικνὺς ὡς ἀμυντικὸς ὢν, οὐδὲ νῦν παραχωρήσει τοῖς ἐν ἰθάκῃ, ἀνατιμωτὶ στερῆσαι αὐτὸν ὧν ἔχει χρημάτων. τοὺς φοίνικας δὲ ἐπαινεῖ, διδάσκων μὴ δεῖν ἀδικηθῆναι μηδὲ ὑπὸ τῶν κατὰ τὴν ἰθάκην, εἴγε καὶ οἱ φιλοκερδεῖς φοίνικες αὐτοῦ ἀφέσαντο. Ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι ἐν τῇ ῥηθείσῃ ψευδοδηγήσει, κεῖνταί τινα χρήσιμα εἰς ῥητορολογίας παραπλοκήν. οἷ' τὸ μὲν πόδας ὠκὺν ὃς ἀνέρας ἀλφηστὰς νίκα ταχέεσσι πόδεσσιν, ἔπαινος ἀνδρὸς πεδάρου. Τὸ δὲ στερέσαι μελλήσαντος ἤθελε πάσης, τῆς εἵνεκα ἐγὼ πάθον ἄλγεα θυμῷ, ἀνδρῶν τε πτολέμους ἀλεγεινά τε κύματα πείρων, οὕνεκα οὐ χαριζόμενος θεράπευον, ἄνδρα καθυπογράφει ἀδικούμενον διὰ τὸ μὴ ἐθέλειν ζῆν κολακικῶς. Τὸ δὲ νὺξ δὲ μάλα δνοφερὴ κάτεχεν οὐρανὸν, οὐδέ τις ἡμέας ἀνθρώπων νόησεν, λάθον δέ ἑ θυμὸν ἀπούρας, νυκτερινὸν λαθραῖον φόνον δηλοῖ. Τὸ δὲ κεῖθεν δὲ πλαγχθέντες ἱκόμεσθα ἐνθάδε νυκτὸς, σπουδῇ δ' ἐς λιμένα προερέσσαμεν ἢ μάλιστα προερέσσαμεν, οὐδέ τις ἡμῖν δόρπου μνῆστις ἔην μάλα περ χατέουσιν ἑλέσθαι, ὅ ἐστι πεινῶσι περιφραστικῶς, ἀλλ' αὔτως ἀποβάντες ἐκείμεθα, νυκτερινὸν κατάπλουν φράζει πάνυ καματηρόν. Τὸ δὲ, ἔνθ' ἐμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπήλυθε κεκμηότα, ὑπνῶντα ἄρα μόζει ἐπὶ μετὰ κάματον. ἀρχαϊκὸν δὲ τὸ, ἐμὲ γλυκὺς ὕπνος ἐπῆλθεν. οἱ γοῦν μεθ' ὅμηρον, ἐπῆλθέ μοι φασίν. Ἐν τούτοις δὲ σημείωσαι τὸ μνῆστις, πλεονασμὸν ἔχον τοῦ σίγμα, οὐ γὰρ ὡς ἐκ τοῦ λέλησαι ἡ λῆσις, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ μέμνησαι μνῆσις, ἀλλ' ἐκ τοῦ μέμνηται.

Ὅτι ὀδυσσέως ψευσαμένου ὡς ἐῤῥέθη πιθανῶς πρὸς τὸν φαινόμενον νεανίαν ἐν ἰθάκῃ, ὃς ἦν ἡ ἀθηνᾶ, πρῶτα μὲν μείδησεν ἀφελῶς καὶ αὐτὴ καθὰ πρὸ αὐτῆς ὀδυσσεύς. εἶτα δέμας εἰκασθεῖσα γυναικὶ καλῇ τε μεγάλῃ τε καὶ ἀγλαὰ ἔργα εἰδυίῃ, ἐποίησε κατὰ τὸ εἰκὸς ἵνα φαντασθείη τὴν θήλειαν θεὰν ἀθηνᾶν, χειρί τέ μιν κατέρεξε καὶ προσέφη. κερδαλέος ἂν εἴη καὶ ἐπίκλοπος ὅς σε παρέλθοι ἐν πάντεσσι δόλοισι, καὶ εἰ θεὸς ἀντιάσειε. σχέτλιε, ποικιλομῆτα, δόλων ἄτε, ὃ ἐστιν ἄατε, ἀκόρεστε, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται, οὐκ ἄρ' ἔμελλες οὐδ' ἐν σῇ περ ἐὼν γαίῃ λήξειν ἀπατάων, μύθων τε κλοπίων, οἵ τοι πεδόθεν φίλοι εἰσίν; ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, εἰδότες ἄμφω κέρδεα ὡς οἷα κερδαλέοι. ἐπεὶ σὺ μὲν ἐσσὶ βροτῶν ὄχ' ἄριστος ἁπάντων βουλῇ καὶ μύθοισιν, ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσι μήτι τε κλέομαι καὶ κέρδεσιν. οὐδὲ σύ γ' ἔγνως παλλάδ' ἀθηναίην κούρην διός, ἥτε τοι αἰεὶ ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίσταμαι ἠδὲ φυλάσσω, ὃ δὴ χρήσιμον ἐστὶ προσωπικῆς βοηθείας λέγεσθαι. ὥσπερ τὰ πρὸ αὐτοῦ, ἐπὶ ἐπαίνῳ κερδαλέων καὶ λογίων προσώπων. εἶτα φησὶν ἡ ἀθηνᾶ, καὶ ὅτι αὐτὴ φαιήκεσσι φίλον πάντεσσιν ἔθηκε τὸν ὀδυσσέα, δηλαδὴ ὡς ἀθηναΐζοντα κατὰ τὴν φρόνησιν. καὶ νῦν δὲ ἱκέσθαι φησὶν ἐνταῦθα, ἵνα μῆτιν συνυφάνῃ, χρήματα κρύψαι ὅσα φησὶ φαιήκές σοι ὤπασαν ἐμῇ βουλῇ τε νόῳ τε. τουτέστι διὰ συνέσιν ἣς ἀθηνᾶ προΐσταται. ἔτι δὲ φησὶ, καὶ ἵνα εἴπω ὅσσά τοι αἶσα ἐν δόμοις κήδεα ἀνατλῆσαι. σὺ δὲ τλῆναι ἀνάγκῃ. μηδέ τῳ ἐκφάσθαι μήτ' ἀνδρῶν μήτε γυναικῶν πάντων οὕνεκα ἦλθες ἀλώμενος. ἀλλὰ σιωπῇ πάσχειν ἄλγεα πολλά, βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν.

Ὣς φάτο. μείδησε δὲ θεὰ γλαυκῶπις ἀθήνη,
Χειρί τέ μιν κατέρεξε. δέμας δ' ἤικτο γυναικὶ
Καλῇ τε μεγάλῃ τε καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυίῃ.
Καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Κερδαλέος κ' εἴη καὶ ἐπίκλοπος ὅς σε παρέλθοι
Ἐν πάντεσσι δόλοισι, καὶ εἰ θεὸς ἀντιάσειε.
Σχέτλιε, ποικιλομῆτα, δόλων ἆτ', οὐκ ἄρ' ἔμελλες
Οὐδ' ἐν σῇ περ ἐὼν γαίῃ λήξειν ἀπατάων,
Μύθων τε κλοπίων, οἵ τοι πεδόθεν φίλοι εἰσίν;
Ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα εἰδότες ἄμφω
Κέρδε'. ἐπεὶ σὺ μέν ἐσσι βροτῶν ὄχ' ἄριστος ἁπάντων
Βουλῇ καὶ μύθοισιν. ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσι
Μήτι τε κλέομαι καὶ κέρδεσιν. οὐδὲ σύ γ' ἔγνως
Παλλάδ' ἀθηναίην κούρην διός, ἥτε τοι αἰεὶ
Ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίσταμαι ἠδὲ φυλάσσω,
Καὶ δέ σε φαιήκεσσι φίλον πάντεσσιν ἔθηκα;
Νῦν δ' αὖ δεῦρ' ἱκόμην, ἵνα τοι σὺν μῆτιν ὑφήνω,
Χρήματά τε κρύψω, ὅσα τοι φαίηκες ἀγαυοὶ
Ὤπασαν οἴκαδ' ἰόντι ἐμῇ βουλῇ τε νόῳ τε.
Εἴπω θ' ὅσσά τοι αἶσα δόμοις ἔνι ποιητοῖσι
Κήδε' ἀνασχέσθαι. σὺ δὲ τετλάμεναι καὶ ἀνάγκῃ.
Μηδέ τῳ ἐκφάσθαι, μήτ' ἀνδρῶν μήτε γυναικῶν
Πάντων οὕνεκ' ἄρ' ἦλθες ἀλώμενος. ἀλλὰ σιωπῇ
Πάσχειν ἄλγεα πολλά, βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν.

ὅπερ ἐπὶ φρενήρεια ἐστὶ παραίνεσις. προεκτιθέμενον ῥυθμικῶς καὶ ὅπως χρὴ τὸν ὀδυσσέα οἰκονομῆσαι τὰ καθ' ἑαυτόν. εἰ δὲ μετὰ ταῦτα ὁ ὀδυσσεὺς ἄκοντα μὲν ἑαυτὸν ἀνακαλύψῃ τῇ μαίᾳ εὐρυκλείᾳ, ἑκὼν δὲ τῷ τηλεμάχῳ καὶ τῷ εὐμαίῳ καὶ ἑτέροις τισίν, ἔνδηλον ὅτι πλεῖόν τι τῆς ἀθηνᾶς αὐτὸς ἐνενόει. τουτέστι τῆς κατὰ πρώτην ἐπιβολὴν παρ' αὐτῷ συνέσεως. ἐπεὶ κατὰ παροιμίαν, αἱ δεύτεραί πως φροντίδες σοφώτεραι. ἰστέον δὲ ὡς ἡ ῥηθεῖσα μεθομοίωσις τῆς ἀθηνᾶς ἡ ἐκ παναπάλου νεανίου εἰς καλήν τε μεγάλην τε γυναῖκα, ῥηθείη ἂν σκοπιμώτερον μὴ πάνυ ἀποικίναι τῶν κατὰ πρωτέα ἢ τῶν κατὰ τειρεσίαν μεταβολῶν. σιωπᾷ δὲ εἰς τοιοῦτον νῦν καὶ τό, ἐν γοῦν αὐτὴν παντὶ ἐΐσκεν, ὃ μετ' ὀλίγα εἰρήσεται. οὗ λόγου παράδειγμα καὶ ἡ ἐν τῇ φαιακίᾳ παρθενικὴ νεᾶνις, ᾗ ὡμοιώθη ἀθηνᾶ. Τὸ δὲ κερδαλέος ἂν εἴη καὶ ἐπίκλοπος ὅστις παρέλθῃ ἐν πάντεσσι δόλοισι, πανούργῳ ἀνθρώπῳ ἐπιλεχθήσεται. Ἔνθα τό, ὅς σε παρέλθοι, δηλαδὴ ἐστὶ τοῦ, ἐπεὶ οὐ παρελεύσεται. ὅπερ ἐν ἰλιάδι κεῖται. ἐντελέστερον δὲ τοῦτο ἐκείνου καὶ σαφέστερον. Τὸ δὲ καὶ εἰ θεὸς ἀντιάσειε, τεχνικὴ ἐστὶ συνήθης ὑπερβολή. Σχέτλιος δέ, οὐδ' ἐνταῦθα κατὰ ὕβριν ὅλως εἴρηται, ἀλλὰ δηλοῖ καὶ νῦν, τὸν ἐπιχειρητικὸν καὶ τλήμονα. Τὸ δὲ οὐδ' ἐν σῇ περ ἐὼν γαίῃ, καλῶς καὶ αὐτὸ ἐῤῥέθη. ξένος μὲν γάρ τις, διὰ τὸ εὐεπηρέαστον παραλογίσεταί που καὶ ψεύσεται, ὡς καὶ ὁ ψευδοπλασίτης ὀδυσσεὺς ἐν τοῖς κατ' οἶκον ποιεῖ. αὐτόχθων δέ, τί ἂν ψεύδοιτο; μῦθοι δὲ πλόκιοι, οἱ πεπλεγμένοι καὶ σκολιοί. δῆλον γὰρ ὅτι σκολιοῦται πᾶν τὸ πλεκόμενον, καὶ οὐκ ἔχει τὴν προτέραν εὐθύτητα. τινὲς δὲ κλοπίων γράφουσιν ἀντὶ τοῦ, δολίων.

Τὸ δὲ πεδόθεν, ἀντὶ τοῦ ἐκ γενετῆς. καὶ ὡς οἷον ἐκ πέδου τουτέστι γῆς. καὶ ὡς εἰπεῖν, ἐκ ῥίζης αὐτῆς. ἡ δὲ μεταφορά φασιν ἐκ τῶν φυτῶν. ἢ ἀντὶ τοῦ, βρεφόθεν, καὶ ἐξ αὐτοῦ πέδου εἰς ὃ καὶ πίπτουσι καὶ ἑρπύουσιν οἱ ἀρτιγενεῖς. ἵνα λέγῃ ὅτι συνανετράφης τοῖς ψεύδεσι. Τὸ δὲ ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα εἰδότες ἄμφω κέρδεα καὶ ἑξῆς, παρῳδηθείη ἂν ἐπί τι συστάσει φρονήσεως, καὶ εἰς δήλωσιν τοῦ μὴ ἂν ἐξαπατηθῆναι. Ἔνθα ὅρα καὶ τὸ εἰδότες ἀπὸ ἀρσενικοῦ τοῦ ὀδυσσέως διαβιβασθὲν καὶ εἰς τὴν ἀθηνᾶν. ἐπικρατεῖ γὰρ πανταχοῦ ἡ ἀρσενικὴ σύνταξις. ἐνταῦθα δὲ, καὶ ἐπίκρισίς ἐστι ποιητική. ὡς ἀθηνᾶ μὲν ἐν θεοῖς κερδίστη ἐστίν. ἐν ἀνθρώποις δὲ, ὀδυσσεύς. ἐν τούτοις δὲ, σημείωσαι ὡς εἰ καὶ κέρδεα ὡς μάλιστα ἡ χθονία οἶδεν, ἀλλ' οὐκ ἤδη καὶ κερδῷα λέγεται κατὰ τὸν κερδῷον ἑρμῆν. ἐκεῖνο γάρ, ἑτεροίου λόγου ἐστὶ δεδηλωμένου ἐν ἄλλοις. σημεῖον δὲ τοῦ κέρδεσιν ἐμπρέπειν αὐτήν, καὶ τό, οὐδὲ σύ γ' ἔγνως παλλάδα, ᾧ γάρ τι καὶ τοῦτο τὴν κερδίαν αὐτῆς. Τὸ δὲ μήτι κλέομαι, ἀντὶ τοῦ, τῇ βουλῇ εὐκλεής εἰμι. παραγωγῆς δὲ εἰπεῖν, κλείζομαι. καὶ ἐκτείνεται τὸ μῆτι. καθὰ καὶ ἐν ἰλιάδι ἐν τῷ, μῆτι δ' ἡνίοχος περιγίνεται ἡνιόχοιο. Ἐν δὲ τῷ, παλλάδ' ἀθηναίην. ἐπαγάλλεται αὐτὴ τῷ τῆς παλλάδος ἐπιθέτῳ. γινομένῳ καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται, ἢ παρὰ τὸ πάλλω, ἢ παρά τινα πάλλαντα. ἢ καὶ διὰ τὸ ἀκμάζον καὶ εὐειδές. λέγουσι γὰρ οἱ παλαιοί, τὰς εὐειδεστάτας καὶ εὐγενεῖς παρθένους, ἱερᾶσθαι καὶ καλεῖσθαι παρ' ἕλλησι παλλάδας. δι' ὃ καὶ τὸν νέον οὐ μόνον πάλλαντα καλοῦσιν, ἀλλὰ καὶ πάλληκα. καὶ τὴν παλλακὴν δὲ ὡς παρεῤῥίφθη. ἐντεῦθεν παράγουσιν. ἴσως δὲ καὶ οἱ νῦν ἀττικοὶ παλληκας, ἐντεῦθεν καλεῖσθαι δοκοῦσι. αἱ παλλάδες δὲ κόδια, τὸ ἁπλῶς καὶ κατὰ τὸ πλῆρες ἀναπλῶσαι ὡς δεδήλωται ἀλλαχοῦ.

Ὅτι πολυγνάμονι ὄντως καὶ τοιούτῳ ἀνδρὶ καὶ γνωσίμῳ ἐπιλησθεῖσα τό, ἀργαλέον σε γνῶναι βροτῷ ἀντιάσαντι, καὶ μάλ' ἐπισταμένῳ. σὲ γὰρ αὐτὴν παντὶ ἐΐσκεις. λέξιν δὲ φιλίας δηλοῖ τό, τόδε δ' ἐγὼν εὖ οἶδ' ὅτι μοι πάρος ἠπίη ἦσθα ἕως τοῦ δεῖνος καὶ ἑξῆς. μετ' αὐτὸν δὲ, οὐκ ἔτι ἔπειτα ἴδον οὐδ' ἐνόησα ἐλθόντα ὅπως τί μοι ἄλγος ἀλάλκοις. ἀλλ' αἰεὶ φρεσὶν ᾗσιν ἔχων δεδαϊγμένον ἦτορ. ἠλώμην ἕως με θεὸς κακότητος ἔλυσε, βούλεται δ' ἔ τινα δηλοῖ τό, θάρσυνάς τ' ἐπέεσσι καὶ ἐς πόλιν ἤγαγες. ἐκ τούτων δὲ τό, νῦν δέ σε πρὸς πατρὸς γουνάζομαι. ἀπάτης δὲ ὑποψία τό, σὲ δὲ κερτομέουσαν ὀΐω ταῦτ' ἀγορευέμεναι ἵν' ἐμὰς φρένας ἠπεροπεύσῃς. ὀδυσσεὺς δὲ ταῦτα φησὶν ὑποπτεύων τοὺς τῆς ἀθηνᾶς λόγους μὴ καὶ αὐτοὶ ψευδεῖς ὦσι κατ' αὐτόν. αὐτὴ δὲ ἀποδεξαμένη τὸ στεῤῥότατον τοῦ ὀδυσσέως, φησὶν ἔπαινον σαθροῦ ἀνδρὸς τοιόνδε. αἰεί τοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσι νόημα. τῷ σε οὐ δύναμαι προλιπεῖν δύστηνον ἐόντα, οὕνεκα ἐπητής ἐσσι καὶ ἀγχίνοος καὶ ἐχέφρων. ἔστι δὲ ἐπητὴς ὁ λόγιος παρὰ τὸ ἔπος, ἢ ὁ χαίρων τῇ ἀληθείᾳ παρὰ τὴν

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Ἀργαλέον σε θεὰ γνῶναι βροτῷ ἀντιάσαντι
Καὶ μάλ' ἐπισταμένῳ, σὲ γὰρ αὐτὴν παντὶ ἐΐσκεις.
Τοῦτο δ' ἐγὼν εὖ οἶδ', ὅτι μοι πάρος ἠπίη ἦσθα,
Εἵως ἐνὶ Τροίῃ πολεμίζομεν υἷες Ἀχαιῶν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπὴν,
Βῆμεν δ' ἐν νήεσσι, θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιούς,
Οὔ σεγ' ἔπειτα ἴδον κούρη Διὸς οὐδ' ἐνόησα
Νηὸς ἐμῆς ἐπιβᾶσαν, ὅπως τί μοι ἄλγος ἀλάλκοις.
Ἀλλ' αἰεὶ φρεσὶν ᾗσιν ἔχων δεδαϊγμένον ἦτορ,
Ἠλώμην, εἵως με θεοὶ κακότητος ἔλυσαν.
Πρίν γ' ὅτε Φαιήκων ἀνδρῶν ἐν πίονι δήμῳ
Θάρσυνάς τ' ἐπέεσσι, καὶ ἐς πόλιν ἤγαγες αὐτή.
Νῦν δέ σε πρὸς πατρὸς γουνάζομαι, οὐ γὰρ ὀΐω
Ἥκειν εἰς Ἰθάκην εὐδείελον, ἀλλά τιν' ἄλλην
Γαῖαν ἀναστρέφομαι, σὲ δὲ κερτομέουσαν ὀΐω
Ταῦτ' ἀγορευέμεναι ἵν' ἐμὰς φρένας ἠπεροπεύσῃς,
Εἰπέ μοι εἰ ἐτεόν γε φίλην ἐς πατρίδ' ἱκάνω.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Αἰεί τοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα.
Τῷ σε καὶ οὐ δύναμαι προλιπεῖν δύστηνον ἐόντα,
Οὕνεκ' ἐπητής ἐσσι καὶ ἀγχίνοος καὶ ἐχέφρων.
Ἀσπασίως γάρ κ' ἄλλος ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν,
Ἵετ' ἐνὶ μεγάροις ἰδέειν παῖδάς τ' ἄλοχόν τε.
Σοὶ δ' οὔπω φίλον ἐστὶ δαήμεναι οὐδὲ πυθέσθαι,
Πρίν γ' ἔτι σῆς ἀλόχου πειρήσεαι, ἥτε τοι αὔτως
Ἧσται ἐνὶ μεγάροισιν. ὀϊζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
Φθίνουσι νύκτες τε καὶ ἤματα δακρυχεούσῃ.

ἐν

Αὐτὰρ ἐγὼ τὸ μὲν οὔποτ' ἀπίστεον, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
Ἤιδε' ὃ νοστήσεις ὀλέσας ἀπὸ πάντας ἑταίρους,
Ἀλλά τοι οὐκ ἐθέλησα Ποσειδάωνι μάχεσθαι
Πατροκασιγνήτῳ, ὅς τοι κότον ἔνθετο θυμῷ,
Χωόμενος ὅτι οἱ υἱὸν φίλον ἐξαλάωσας.
Ἀλλ' ἄγε τοι δείξω Ἰθάκης ἕδος, ὄφρα πεποίθῃς.
Φόρκυνος μὲν ὅδ' ἐστὶ λιμὴν ἁλίοιο γέροντος.
Ἥδε δ' ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἐλαίη.
Ἀγχόθι δ' αὐτῆς, ἄντρον ἐπήρατον ἠεροειδὲς
Ἱρὸν νυμφάων, αἳ νηϊάδες καλέονται,
Τοῦτο δέ τοι σπέος εὐρὺ κατηρεφὲς, ἔνθα σὺ πολλὰς
Ἔρδεσκες νύμφῃσι τελήεσσας ἑκατόμβας.
Τοῦτο δὲ Νήριτόν ἐστιν ὄρος καταειμένον ὕλῃ.

ἐπὶ πρόσθεσιν καὶ τὸ ἑτεόν. ἐξίνηται δέ φασιν ἡ λέξις παρὰ τοῖς παλαιοτέροις. οἱ δὲ ὕστερον, παροξύνουσιν αὐτό. λέγοντες ἐπήτην, τὸν φρόνιμον. ἀγχίνοος δὲ διαφέρει ἐχέφρονος, ὡς καὶ ἀγχίνοια φρονήσεως. ἡ μὲν γὰρ, σύνεσίς ἐστι τοῦ δέοντος ἐν βραχεῖ χρόνῳ, ἄγχι νοοῦσα. ἤγουν ἐγγὺς καὶ ἐν ὀλιγίστῳ χρόνῳ. ἡ δὲ φρόνησις, οὐ τοιαύτη, ἀλλ' ἔχει παράτασιν. ἐπὶ δὲ τούτοις δεικνῦσα ἡ Ἀθηνᾶ ὅπως ὁ Ὀδυσσεὺς ἐχέφρων ἐστὶν, ἐπάγει, ἀσπασίως γάρ κεν ἄλλος ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν, ἵετ' ἐνὶ μεγάροις ἰδέειν παῖδάς τ' ἄλοχόν τε. σοὶ δ' οὔπω φίλον ἐστὶ δαήμεναι οὐδὲ πυθέσθαι, πρίν γ' ἔτι σῆς ἀλόχου πειρήσεαι. τοῦτο δὲ, Ὀδυσσείως ἔπαινος. εἰ οὕτω στερέμνια φρονεῖ, ὡς μὴ εὐθὺς ἁρπάσαι τὴν τῶν οἰκείων ἐντυχίαν, ἀλλ' ἐκεῖνα πειράσασθαι ὅπως ἔχουσι περὶ αὐτόν. εἶτα καὶ πληροφορεῖ περὶ τῆς γυναικὸς ὡς ἀγαθὴ περὶ τὸν ἄνδρα ἐστίν. εἰποῦσα ἐπαινετικῶς, ὅτι αὔτως τουτέστιν οὕτως ὡς καὶ ἐξ ἀρχῆς, ἧσται ἐνὶ μεγάροισιν. ὀϊζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ φθίνουσι νύκτες τε καὶ ἤματα δακρυχεούσῃ. Ὅτι κοινότητι σχῆμα καὶ τὸ, οὐ γὰρ ὀΐω ἥκειν εἰς Ἰθάκην ἀλλὰ ἄλλην γῆν ἀναστρέφομαι. τὸ γὰρ κοινότερον, ἀναστρέφεσθαι ἦν. Ὅτι ὅπερ ἄν τις ἀπορήσοι πρὸς τὸν ποιητὴν πῶς δηλαδὴ παρεώρα τὸν Ὀδυσσέα ἡ φίλη Ἀθηνᾶ κακῶς ἐν τῇ δὲ κατὰ τὴν πλάνην πάσχοντα, λύει ἐνταῦθα. προποιήσας τὸν Ὀδυσσέα πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν ἀπορῆσαί τι περὶ τούτου αὐτοῦ. ἣ αὐτὴν ἄρτι πλάσασα λέγουσα λυτικῶς, ὡς ᾔδεα μὲν ὅ ἐστιν ἠπιστάμην ὃ νοστήσεις ὀλέσας ἀπὸ πάντας ἑταίρους, καὶ οὔποτε ἀπίστουν ταῦτά γε. ἀλλά τοι οὐκ ἐθέλησα Ποσειδάωνι μάχεσθαι πατροκασιγνήτῳ, ὅς τοι χόλον ἢ κότον ἔνθετο θυμῷ, χωόμενος περὶ τοῦ υἱοῦ Κύκλωπος. ἐντεῦθεν εὐεπιδεὴς ὠφελημένος, ποιεῖ τὴν Ἄρτεμιν ἀπολογουμένην τῷ καλῷ Ἱππολύτῳ. αἰτιωμένῳ εἰ παρεῖδεν ἐκεῖνον αὐτὸν ὀλλύμενον Ἀφροδίτης χόλῳ. καὶ λέγουσαν. οὐδεὶς ἀπαντᾶν βούλεται προθυμίᾳ τῇ τοῦ θέλοντος, ἀλλ' ἀφιστάμεθ' ἀεί. Ὅρα δ' ἐνταῦθα τὸ ἀπιστεῖν ὡς ἐναντίον κείμενον τῷ εἰδέναι. φησὶ γάρ. οὔποτ' ἀπίστεον ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ ᾔδεα. Ὅτι ἐπίτροχον εἶδος περιηγήσεως ὡς πρὸς εἰδότα, τὸ, Φόρκυνος μὲν ὅδ' ἐστὶ λιμὴν ἁλίοιο γέροντος. ἥδε δ' ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἐλαίη. ἀγχόθι δ' αὐτῆς, ἄντρον ἐπήρατον ἠεροειδές. ἱρὸν νυμφάων, αἳ νηϊάδες καλέονται. οὗτοι δὲ οἱ δύο στίχοι, ἔν τισι τῶν ἀντιγράφων οὐ κεῖνται. τὸ μέντοι ἐφεξῆς, ἐν ἅπασι κεῖται. τοῦτο δέ τοι σπέος ἐστὶ κατηρεφὲς, ἔνθα σὺ πολλὰς ἔρδεσκες νύμφῃσι τελήεσσας ἑκατόμβας. τοῦτο δὲ Νήριτόν ἐστιν ὄρος καταειμένον ὕλῃ. ἤγουν ἐστὶ καταλημμένον ὁ εἶδες. ἤγουν δασύ. ἀπὸ τοῦ ἕω τὸ ἐνδύω. ἐξ οὗ ἔννυμι. ἀφ' οὗ ἐνύω τὸ σκεπάζω. καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, εἰνύω. ὡς τὸ, θειξὶ δὲ νήϊον καταείνυον. περὶ Ἰθάκην δὲ ἡ ῥηθεῖσα ἐπιλευστικὴ τοπογραφία. Ἀθηνᾶς περιηγουμένης ταῦτα τῷ Ὀδυσσεῖ ὅ ἐστι φρονήσεως. γνοὺς γὰρ ἐκ πολλῶν φθασάντων, ἀγαθοὺς τοὺς Φαίακας καὶ μηδέ τινος τῶν χρημάτων λειπόμενος, πιστεύει τοῦ λοιποῦ τῆς πατρίδος εἶναι. καὶ ἀνακινήσας τὴν μνήμην, περιέσει τὰ ἐμβέντα. οἷονεὶ ὁμιλῶν ἑαυτῷ καὶ λέγων, ὡς οὗτος μὲν ὁ Φόρκυνος λιμήν. αὕτη δὲ, ἐλαία ἱερά. ἐκεῖνο δὲ, ἄντρον. οὗ καὶ μέμνηται συχνὰ ὁ ποιητὴς ὡς ἐπιτηδείου τῷ Ὀδυσσεῖ ἀποκρύψαι τὰ χρήματα. καὶ οὕτω τῆς Ἀθηνᾶς ἤδη σκεδασάσης τὴν τῆς λήθης, καὶ τῆς πατρίδος χθονὸς τῷ Ὀδυσσεῖ γνωσθείσης δι' ἀναμνήσεως, εὐοδοῦται κατὰ ὅμοιον τρόπον τὰ ἐφεξῆς. καὶ Ἀθηνᾶς προηγουμένης τῷ ἥρωι ἔργον τι καὶ λόγους, τά τε χρήματα κρύπτει, αὐτὸς κατατιθεὶς ἀσφαλῶς, καὶ λίθον ταῖς θύραις ἐπιθεὶς ἤγουν τῇ ὀπῇ τῆς πέτρας διὰ τῆς αὐτῆς Ἀθηνᾶς. καὶ τὸ ἐντεῦθεν ἐκεῖ καθισθεὶς παρὰ πυθμένα ἐλαίης, συμφράζεται τῇ φρονούσῃ Ἀθηνᾷ οἷα καὶ ἀγχίνοος καὶ ἐχέφρων, τὰ κατὰ τοὺς μνηστῆρας. καὶ ἡ μὲν, ἐρεθίζει αὐτὸν κατ' ἐκείνων. καὶ τὴν βίαν αὐτῶν φράζει. καὶ τὸ ποιητέον ὑποτίθησι. καὶ παρίστασθαι ὑπισχνεῖται αὐτῷ κατὰ τῶν μνηστήρων. καὶ ἀλλοιοῖ δὲ τὸ εἶδος αὐτοῦ πρὸς τὸ εἰδεχθέστερον. καὶ σκευάζει πτωχικώτερον, χάριν ἐπικρύψεως. καὶ συμβουλεύει ἀπελθεῖν πρῶτα εἰς τοὺς κατὰ τὴν νῆσον ἀγροὺς εἰς τὸν καλὸν Εὔμαιον. καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς, ποιεῖ οὕτως ὡς ἡ φρόνησις δηλαδὴ αὐτῷ νουθετοῦσα ὑπέβαλε. καὶ οὕτως εὐοδοῦται τὰ ἐφεξῆς. ἐν τούτοις δὲ καὶ ἐπαινῶν ὁ ποιητὴς τὴν μέθοδον τῆς κρύφα τὸν Ὀδυσσέα ἐλθεῖν εἰς τὰ ἑαυτοῦ. ποιεῖ τὸν αὐτὸν Ὀδυσσέα χάριν ὁμολογοῦντα τῇ Ἀθηνᾷ ἐφ' οἷς αὐτῷ ὑπέθετο τὴν τοιαύτην βουλὴν, εἰπὼν οὕτως. ὢ πόποι, ἦ

μάλα δὴ ἀγαμέμνονος φθίσεσθαι κακὸν οἶτον ἐνὶ μεγάροισιν ἔμελλον, εἰ μή μοι σὺ ἕκαστα θεὰ κατὰ μοῖραν ἔειπες. καίτοι γε οὐδὲν εἰ θεὰν εἶπε τὴν ἑαυτοῦ φρόνησιν, ὃ καὶ μῆνιν ἄειδε θεὰ εἰπὼν πρὸς τὴν ἐν ἑαυτῷ γνῶσιν ὡς ἐρρέθη ἐκεῖ. οὕτω δὲ καὶ ἄνδρα μοι ἔννεπε μοῦσα. ὅ ἐστιν ἡ κατ' ἐμὲ γνῶσις. καὶ τοιαῦτα μὲν ταῦτα. Τὸ δὲ ῥηθὲν ἱερὸν ἄντρον τῶν νηΐδων νυμφῶν, φαίνεται καὶ ὑδάτων κατάρρυτον εἶναι νάμασι. διὸ καὶ νυμφῶν ἱερὸν λέγεται. περὶ ὧν προγέγραπται. δῆλον γὰρ ὡς χαίρουσιν αἱ τῆς ἀλληγορίας νύμφαι τῇ κατὰ γῆν ὑγρότητι. Σπέος δὲ καὶ ἄντρον εἰπεῖν ταυτὸν κατὰ πολυωνυμίαν ἐστὶν ὥσπερ καὶ σπήλαιον. Ἐπηρεφὲς δὲ, κοινότερον μὲν, τὸ αὐτόροφον. οἱ δὲ παλαιοί, γράφουσι καὶ χθαμαλόν. ἔτι δὲ περιϊὼν, καὶ θεσπέσιον καλεῖ κατά τι κοινὸν ἴσως ἐπίθετον. διὸ καὶ ἐν τῷ τέλει τοῦ βιβλίου, ἄντρου μνησθεὶς ἐν παραβολῇ, θεσπέσιον ἐκεῖνο καλεῖ. τοῦτο δὲ, δηλοῖ τὸ ἐν τοῖς ἄντροις σεμνόν. ἅπερ εἰς κόσμον ἀλληγοροῦνται ὡς καὶ προείρηται. Ὅρα δ' ἐν τούτοις καὶ ὅπως ἐπίτομα γοργότατα ὁ ποιητὴς ἐν ὀλίγιστῳ, τὰ πρὸ μικροῦ πλατύτερον ἐκφρασθέντα περί τε τοῦ λιμένος καὶ τὴν κατ' αὐτόν.

Ὅτι ὥσπερ πρὸ ὀλίγων μέδεται ὀδυσσεὺς χαίρων ᾗ γαίῃ πατρώῃ, οὕτω καὶ νῦν ἀκριβέστατα γνοὺς αὐτὴν, γήθησε χαίρων ᾗ γαίῃ. καὶ οὐκ ἔτι ἑρπύζει παρὰ θῖνα θαλάσσης ἀχθόμενος. ἀλλὰ καὶ κύσε κινεῖ ζείδωρον ἄρουραν ὡς εἰ καὶ φίλην μητέρα. καὶ νύμφαις ἀρᾶται χεῖρας ἀνασχών. καὶ κατὰ ἠθοποιίαν πλάττεται λόγον οὕτω. νύμφαι νηιάδες κοῦραι διός. τουτέστιν ἀέρος ὡς ἡ ἀλληγορία ἐδήλωσεν. οὔποτ' ἐγώ γε ὄψεσθαι ὑμᾶς ἐφάμην. νῦν δ' εὐχωλῇς ἀγανῇσι χαίρετε. ἀτὰρ καὶ δῶρα διδώσομεν ὡς τὸ πάρος περ. αἴ κεν ἐᾷ πρόφρων με θεὸς αὐτόν τε ζώειν, καί μοι φίλον υἱὸν ἀέξῃ. ταῦτα δὲ παραφρασθέντα πη, προσαρμόσει βιωτικῷ ἀνδρὶ σεσωσμένῳ ἀπὸ κακοῦ. Τὸ δὲ διδώσομεν, πρωτότυπόν ἐστι τοῦ δίδωμι. δῆλον γὰρ ὡς ἐκ τοῦ διδῶ διδώσω τὸ δίδωμι. Ὅτι θαρσυντικὸν κἀνταῦθα τὸ, θάρσει, μηδ' ἔτι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.

Ὅτι ὁ τέως μὲν σχάζων τὴν χρηματικὴν φροντίδα ἐθέλων δὲ πρῶτον σκέψασθαι, ὅποι ἂν τὸ, ἀλλὰ χρήματα μὲν, θείομεν αὐτίκα νῦν μυχῷ ἄντρου θεσπεσίοιο ἢ ἁπλῶς τόπου τινὸς, αὐτίκα νῦν. ἵνα περ τάδε τοι σόα μίμνῃ. αὐτοὶ δὲ, φραζώμεθα ὅπως ὄχ' ἄριστα γίνηται. μετὰ κομιδὴν δὲ ἀσφαλιστικὴν χρημάτων φράζει τὸ, ἐφόρει χρυσὸν καὶ ἀτειρέα χαλκὸν, εἵματά τ' εὐποίητα. καὶ

Ὣς εἰποῦσα θεὰ, σκέδασ' ἠέρα. εἴσατο δὲ χθών.
Γήθησεν τ' ἄρ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Χαίρων ᾗ γαίῃ. κύσε δὲ ζείδωρον ἄρουραν.
Αὐτίκα δὲ νύμφῃς ἠρήσατο χεῖρας ἀνασχών.
Νύμφαι νηιάδες κοῦραι διός, οὔποτ' ἐγώ γε
Ὄψεσθ' ὔμμ' ἐφάμην. νῦν δ' εὐχωλῇς ἀγανῇσι
Χαίρετ'. ἀτὰρ καὶ δῶρα διδώσομεν ὡς τὸ πάρος περ,
Αἴ κεν ἐᾷ πρόφρων με διὸς θυγάτηρ ἀγελείη,
Αὐτόν τε ζώειν, καί μοι φίλον υἱὸν ἀέξῃ.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις ἀθήνη.
Θάρσει. μή τι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
Ἀλλ' ἄγε χρήματα μὲν μυχῷ ἄντρου θεσπεσίοιο
Θείομεν αὐτίκα νῦν, ἵνα περ τάδε τοι σόα μίμνῃ.
Αὐτοὶ δὲ φραζώμεθ' ὅπως ὄχ' ἄριστα γένηται.
Ὣς εἰποῦσα θεὰ δῦνε σπέος ἠεροειδές,
Μαιομένη κευθμῶνας ἀνὰ σπέος. αὐτὰρ Ὀδυσσεύς,
Ἆσσον πάντ' ἐφόρει χρυσὸν καὶ ἀτειρέα χαλκόν,
Εἵματά τ' εὐποίητα, τά οἱ φαίηκες ἔδωκαν.
Καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηκε λίθον δ' ἐπέθηκε θύρῃσι
Παλλὰς ἀθηναίη κούρη διὸς αἰγιόχοιο.
Τὼ δὲ καθεζομένω ἱερῆς παρὰ πυθμέν' ἐλαίης,
Φραζέσθην μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὄλεθρον.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε θεὰ γλαυκῶπις ἀθήνη.
Διογενὲς λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Φράζευ ὅπως μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσεις.
Οἳ δή τοι τρίετες μέγαρον κατακοιρανέουσιν,
Μνώμενοι ἀντιθέην ἄλοχον καὶ ἕδνα διδόντες.
Ἡ δὲ, σὸν αἰεὶ νόστον ὀδυρομένη κατὰ θυμόν,
Πάντας μέν ῥ' ἔλπει καὶ ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἑκάστῳ
Ἀγγελίας προϊεῖσα, νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Ὢ πόποι, ἦ μάλα δὴ Ἀγαμέμνονος ἀτρεΐδαο
Φθίσεσθαι κακὸν οἶτον ἐνὶ μεγάροισιν ἔμελλον,
Εἰ μή μοι σὺ ἕκαστα θεὰ κατὰ μοῖραν ἔειπες.

Ἀλλ' ἄγε μῆτιν ὕφηνον ὅπως ἀρτίσομαι αὐτούς.
Πὰρ δέ μοι αὐτὴ στῆθι, μένος πολυθαρσὲς ἐνεῖσα,
Οἷον ὅτε Τροίης λύομεν λιπαρὰ κρήδεμνα.
Αἴ κέ μοι ὣς μεμαυῖα παρασταίης γλαυκῶπι,
Καί κε τριηκοσίοισιν ἐγὼν ἄνδρεσσι μαχοίμην
Σὺν σοὶ πότνια θεὰ, ὅτε μοι πρόφρασσ' ἐπαρήγοις.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Καὶ λίην τοι ἔγωγε παρέσσομαι, οὐδέ με λήσεις
Ὁππότε κεν δὴ ταῦτα πενώμεθα. καί τιν' ὀΐω
Αἵματί τ' ἐγκεφάλῳ τε παλαξέμεν ἄσπετον οὖδας
Ἀνδρῶν μνηστήρων, οἵ τοι βίοτον κατέδουσιν.

τὰ μὲν εὖ κατέθηκε. λίθοις δ' ἐπέθηκε θύρῃσι. λέγει δὲ θύρας ὡς καὶ προεδηλώθη, τὴν τοῦ σπηλαίου ὀπήν. πληθύνας τὴν λέξιν, πρὸς ἔνδειξιν τῆς κατὰ τὴν μυθικὴν ἀθηνᾶν ἰσχύος. ἡ ἀναλόγως, μέγαν ἐστὶ λογίσασθαι ὅν λίθον τὸν ταῖς τοιαύταις θύραις ἐπιτιθέμενον. Ὅρα δὲ τὸ, εἵματα εὔποιητα, ὡς χρήσιμον εἰς τὸ, ἐσθῆτα ὑφαντικήν. δῆλον γὰρ ὅτι καὶ ἐκεῖνα ἐνφαντος ὡς καὶ προεδηλώθη, καὶ τὰ νῦν εὔποιητα εἵματα.

Τὸ δὲ ἵνα περ τάδε τοι σόα μίμνη, οὐκ ἀναγκαίως ἀντὶ τοῦ ἔνθα μένει νοηθείη ἄν, ἀλλὰ μᾶλλον ἀντὶ τοῦ, ὅπως μένη φυλαττόμενα. Ὅτι ἱερὰν τὴν προῤῥηθεῖσαν ἐλαίαν λέγει, καὶ δι' ἄλλας μὲν αἰτίας. μάλιστα δὲ, διὰ τὸ μυθικῶς καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη, ἀνιερῶσθαι αὐτὴν τῇ ἀθηνᾷ. διὸ καὶ τόπος ἐνταῦθα βουλῆς ὁ πυθμὴν αὐτῆς γίνεται, ὅτι ὀδυσσεὺς τῇ ἀθηνᾷ συμφράζεται προκαθεκτικῷ λόγῳ περὶ τῶν ἑξῆς. εἰ δὲ ἀκολούθως τῇ ἐν ἀθήναις ἱερᾷ ἐλαίᾳ καὶ ἡ ἐν ἰθάκῃ πέπλασται, οὐκ ἄν τις ἀποχειρίσαιτο ἀσφαλῶς. Ὅτι καὶ ἐνταῦθα ἕδνα, τὰ ἐξ ἀνδρῶν πρὸς γυναῖκα. φησὶ γὰρ ὅτι τρίετες ἤδη οἱ μνηστῆρες μνώμενοι τὴν πηνελόπην καὶ ἕδνα διδόντες. ὃ δὴ πανύσουσιν ἐν τοῖς ἐφεξῆς αὐτοί, καὶ τοῦ ὀδυσσέως παρόντος καὶ βλέποντος, καὶ χαίροντος τῇ ζητήσει τῆς γυναικός. Ὅτι παράκλησις ἐπὶ συμμαχίᾳ τὸ, ἀλλ' ἄγε μῆτιν ὕφηνον ὅπως ἀρτίσομαι αὐτούς. πὰρ δέ μοι αὐτὴ στῆθι μένος πολυθαρσὲς ἐνεῖσα. εἰ δὲ καὶ γενναῖος ὁ δυσωπούμενος, ἁρμόσει καὶ τὰ ἐφεξῆς. αἴ κέ μοι παρασταίης, καί κε τριηκοσίοισιν ἐγὼ ἄνδρεσσι μαχοίμην σὺν σοὶ ὅτι μοι πρόφρασσα ἐπαρήγοις. εἰ δὲ ὁ παρακληθεὶς ὑπόσχηται, οἰκεῖον ἐπαγαγεῖν καὶ τὸ, καὶ λίην τοι ἔγωγε παρέσσομαι οὐδέ με λήσεις, ὁππότε κεν δὴ ταῦτα πενώμεθα. καί τιν' ὀΐω αἵματί τ' ἐγκεφάλῳ τε παλαξέμεν ἄσπετον οὖδας. ἐκ τῆς ὀδυσσέως δὲ καὶ ἀθηνᾶς ὁμιλίας ταῦτά εἰσι, προκαθεκτικῶς ῥηθέντα καὶ αὐτὰ περὶ τῶν εἰσέπειτα. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ, καὶ τριακοσίοις ἂν μαχοίμην σὺν σοί, ὑπονοοῦσι τὸν στίχον οἱ παλαιοὶ ὡς μὴ ἔχοντα ὑπερβολήν. φαμὲν μὲν ὡς ἐκ τῇ λάμβδα τῆς ἰλιάδος καὶ ἀθηνᾶς δίχα, πλείοσιν ἢ τριακοσίοις ἀντίστη ὀδυσσεύς. τέως μέν τοι ὅπως ἂν καὶ ἔχοι ὁ λόγος, ἀξιόμαχος ὢν ὁ ὀδυσσεὺς πρὸς τριακοσίους, θαῤῥῶν ἂν τοῖς μνηστῆρσιν ἐπίθοιτο, τοῖς μήτε τοσούτοις, μήτε ἄγαν στρατιωτικοῖς. καὶ νῦν μὲν, πρὸς τριακοσίους εἶπεν ὁ ὀδυσσεὺς ἀντιστῆναι ἂν ἐπιφανέντος, ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς πρὸς πεντήκοντα λόχους γενναῖος ἂν ἔσεσθαι, ἀκούει πρὸς ἀθηνᾶς. ὅ ἐστι πρὸς δισχιλίους καὶ ἐπέκεινα. καὶ ἔστιν ἐκεῖνο ὑπερβολή. ὡς δέον ὂν, τὸν μὲν ὀδυσσέα, μετριώτερον εἰπεῖν. τὴν δὲ ἀθηνᾶν, ὑπερβολικώτερον διὰ τὸ σεμνόν. Ἐν τούτοις δὲ καὶ ἄλλως πανταυτολογῶν ὀδυσσεὺς, Τροίης ἐλύομεν φησι λιπαρὰ κρήδεμνα. λιπαρὰ μὲν λέγων κατὰ τοὺς παλαιούς, τὰ ἔνδηλα καὶ λαμπρά. εἰκὸς δὲ δηλοῦσθαι οὕτω καὶ τὰ εὐδαίμονά ποτε. κρήδεμνα δὲ μεταφορικῶς καὶ νῦν, τὰς τῶν πύργων στεφάνας καὶ λοιπὰς ἐξοχάς. Τὸ δὲ πενώμεθα, ὅθεν τὴν ἀθηνᾶν συνεργοῦσαν τῷ ὀδυσσεῖ παριστᾷ. Τὸ δὲ ὀΐω, ἐπιφανῶς ἡ ἀθηνᾶ λέγει. οὐ γὰρ δίεται ὃ λέγει ἀλλ' ἀκριβῶς οἶδε. μάλιστα δὲ οὐκ ἐπιφαίνεται ἀλλὰ βαρέως λαλεῖ, ὡς καὶ μετ' ὀλίγα ἐρεῖ. παλάξειν δὲ, τὸ ἀναδεῦσαι ὥς φασιν οἱ παλαιοί, καὶ φύρσαι καὶ μολῦναι. δηλοῖ δὲ περὶ τῆς τοιαύτης λέξεως, ἡ ἰλιάς. Ἄσπετον δὲ οὖδας περιφραστικῶς, τὴν ἄπειρον λέγει. ὅ ἐστι τὴν ἁπλῶς γῆν. ἄλλως γάρ, πῶς ἄσπετος ἡ βραχεῖα καὶ ἡ περὶ χεσπέδον καθ' ἣν οἱ μνηστῆρες πεσοῦνται. οἱ δὲ παλαιοί, λέγουσι περὶ τῆς ἐνταῦθα τοῦ ὀδυσσέως βουλῆς δι' ἧς χερσὶν ὀλίγαις ἐπιθέσθαι τοῖς μνηστῆρσι μελετᾷ, ὅτι οὐκ ἠθέλησε ἄλλοθεν συμμαχίαν λαβεῖν, ἐπειδὴ τοῖς μὲν πολίταις οὐ προΐετο πολεμῆσαι, ὡς μηδὲν αἰτίοις. οἷα καὶ μαθὼν ἐν ᾅδου, φυλάττεσθαι τὰς βασιλικὰς τιμὰς τῷ υἱῷ. οἱ δὲ μνηστῆρες, δίχα συμμαχίας εὐεπιχείρητοί εἰσιν, εἴπερ ὀδυσσεὺς καὶ μόνος πρὸς τριακοσίους ἢ καὶ πρὸς λόχους ὅλους πολλούς, ἀντίμαχός ἐστιν ἀξιόμαχος σὺν ἀθηνᾷ. τουτέστι μετὰ καὶ φρονήσεως. καθ' ἣν καὶ μάλιστα τῶν μνηστήρων περιγίνεται.

Ἀλλ' ἄγε σ' ἄγνωστον τεύξω πάντεσσι βροτοῖσι.
Κάρψω μὲν χρόα καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι.

Ὅτι ἐπεὶ ἔδει τὸν ὀδυσσέα μὴ λαμπρὰ φοροῦντα μηδὲ φαιδρῷ προσώπῳ ἐμφανισθῆναι τοῖς ἑαυτοῦ, εἰκὸς καὶ

ὅλως τοῦτο πεπεῖσθαι πρός γε αὐτῆς ἐδυνατίως. ὁ δὲ ποιητὴς κἀνταῦθα τερατώδης τι ἐθελήσας πλάσασθαι, παραδίδει τὴν μυθικὴν ἀθηνᾶν λέγουσαν οὕτως. ἀλλ' ἄγε σε ἄγνωστον τεύξω πάντεσσι βροτοῖσι. κάρψω μὲν χρόα καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι. ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὀλέσω τρίχας. ἀμφὶ δὲ λαῖφος ἕσσω ὅ κεν στυγέῃσιν ἰδὼν ἄνθρωπος ἔχοντα, ὃ στυγήσεις ἰδὼν ἄνθρωπον ἔχοντα. κνυζώσω δέ τοι ὄσσε πάρος περικαλλέ' ἐόντε, ὡς ἂν ἀεικέλιος καὶ διὰ τοῦτο δυσειδὴς ἄγνωστος, πᾶσι μνηστῆρσι φανείης σῇ τ' ἀλόχῳ καὶ παιδί, τὸν ἐν μεγάροισιν ἔλειπες. καὶ μετ' ὀλίγα δὲ ὅτι ἡ ἀθηνᾶ τοῦτο ποιεῖ, ἐμφαίνει φράζει ὁ ποιητής. πλὴν ἴσως, καὶ πεισίθησιν ἐκεῖ καὶ παρασκευάζει δέ τινα πρὸς συμφέρον. φησὶ γάρ. κάρψε μέν οἱ χρόα. καὶ ἑξῆς τὴν ὅλην στίχας. ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὄλεσε τρίχας. ἀμφὶ δὲ δέρμα πάντεσσι μελέεσσι παλαιοῦ θῆκε γέροντος. κνύζωσε δέ οἱ ὄσσε. καὶ ἑξῆς τὸ πᾶν τοῦ στίχου. ἀμφὶ δέ μιν ῥάκος κακὸν ἄλλο ἠδὲ χιτῶνα ῥωγαλέα, ῥυπόωντα, κακῷ μεμορυγμένα καπνῷ. ἀμφὶ δέ μιν μέγα δέρμα ταχείης ἕσσ' ἐλάφοιο ψιλόν. δῶκε δέ οἱ σκῆπτρον καὶ ἀεικέα πήρην, πυκνὰ ῥωγαλέην. ἐν δὲ στρόφος ἦν ἀορτήρ. Ἐν οἷς ὅρα τὴν σκευὴν ἀρχαϊκήν τινα οὖσαν ὡσεὶ παράδειγμα τῆς ὕστερον κωμικῆς μεθόδου, ἣ πρὸς εὐτέλειαν τὰ σκηνικὰ διεσκεύαζεν, ὡς καὶ ὁ Ἀριστοφάνης δηλοῖ. πολλὴ δὲ ἡ τῆς ἀλλοιώσεως ταύτης τοῦ Ὀδυσσέως συμβολὴ πρὸς ἃ μέλλει ποιεῖν. οὐ γὰρ ἔχει τι καλὸν ὡς καὶ προειργάσθαι, ἀλλὰ κατὰ τὴν

Ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὀλέσω τρίχας. ἀμφὶ δὲ λαῖφος
Εσσω, ὅκεν στυγέῃσιν ἰδὼν ἄνθρωπος ἔχοντα.
Κνυζώσω δέ τοι ὄσσε πάρος περικαλλέ' ἐόντε,
Ως ἂν ἀεικέλιος πᾶσι μνηστῆρσι φανήῃς,
Σῇ τ' ἀλόχῳ καὶ παιδὶ, τὸν ἐν μεγάροισιν ἔλειπες.
Αὐτὸς δὲ πρώτιστα συβώτην ἐσαφικέσθαι.
Ος τοι ὑῶν ἐπίουρος. ὁμῶς δέ τοι ἤπια οἶδε,
Παῖδά τε σὸν φιλέει καὶ ἐχέφρονα Πηνελόπειαν.
Δήεις τόν γε σύεσσι παρήμενον. αἱ δὲ νέμονται
Πὰρ κόρακος πέτρῃ, ἐπί τε κρήνῃ ἀρεθούσῃ,
Εσθουσαι βάλανον μενοεικέα, καὶ μέλαν ὕδωρ
Πίνουσαι. τά θ' ὕεσσι τρέφει τεθαλυῖαν ἀλοιφήν.
Ενθα μένειν, καὶ πάντα παρήμενος ἐξερέεσθαι.
Οφρ' ἂν ἐγὼν ἔλθω σπάρτην ἐς καλλιγύναικα,
Τηλέμαχον καλέουσα τεὸν φίλον υἱὸν Ὀδυσσεῦ,
Ος τοι ἐς εὐρύχορον λακεδαίμονα πὰρ Μενέλαον
Ωχετο, πευσόμενος μετὰ σὸν κλέος εἴ που ἔτ' εἴης.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις ὀδυσσεύς,
Τίπτε τ' ἄρ' οὔ οἱ ἔειπες ἐνὶ φρεσὶ πάντ' εἰδυῖα;
Ἦ ἵνα που καὶ κεῖνος ἀλώμενος ἄλγεα πάσχῃ
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον, βίοτον δέ οἱ ἄλλοι ἔδουσι;
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Μὴ δή τοι κεῖνός γε λίην ἐνθύμιος ἔστω.
Αὐτή μιν πόμπευον, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο
Κεῖσ' ἐλθών. ἀτὰρ οὔ τιν' ἔχει πόνον, ἀλλὰ ἕκηλος
Ησται ἐν ἀτρείδαο δόμοις, παρὰ δ' ἄσπετα κεῖται.
Η μέν μιν λοχόωσι νέοι σὺν νηῒ μελαίνῃ,
Ιέμενοι κτεῖναι πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι.
Αλλὰ τά γ' οὐκ ὀΐω, πρὶν καί τινα γαῖα καθέξει
Ανδρῶν μνηστήρων, οἵ τοι βίοτον κατέδουσιν.
Ως ἄρα μιν φαμένη, ῥάβδῳ ἐπεμάσσατ' ἀθήνη.
Κάρψε μέν οἱ χρόα καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι.
Ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὄλεσε τρίχας. ἀμφὶ δὲ δέρμα
Πάντεσσι μελέεσσι παλαιοῦ θῆκε γέροντος.
Κνύζωσεν δέ οἱ ὄσσε πάρος περικαλλέ' ἐόντε,
Αμφὶ δέ μιν ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλεν, ἠδὲ χιτῶνα
Ρωγαλέα ῥυπόωντα, κακῷ μεμορυγμένα καπνῷ.
Αμφὶ δέ μιν μέγα δέρμα ταχείης ἕσσ' ἐλάφοιο,
Ψιλόν. δῶκε δέ οἱ σκῆπτρον καὶ ἀεικέα πήρην,
Πυκνὰ ῥωγαλέην. ἐν δ' ἦ στρόφος ἦεν ἀορτήρ.
Τώ γ' ὣς βουλεύσαντε, διέτμαγον. ἡ μὲν, ἔπειτα
Ες λακεδαίμονα δῖαν ἔβη μετὰ παῖδ' Ὀδυσῆος.

ποιητὴν, καὶ συγχεῖται βλεπόμενος. διόπερ οὐδ' ἂν πολυπραγμονηθείη γνωρισθεὶς τινί. ἄγνωστος δὲ γίνεται πᾶσι, δίχα γε τῆς μαίας Εὐρυκλείας. πλὴν οὐδ' αὐτὴ ἐκ τοῦ εἴδους ἁπλῶς ἀναγνωρίζει τὸν Ὀδυσσέα, ἐκ τῆς κατὰ τὸν μηρὸν δὲ οὐλῆς ὡς φανήσεται. Κάρψαι δέ ἐστι, τὸ ξηρᾶναι καὶ συσπάσαι, ἐκ τοῦ κάρφω. ἀφ' οὗ καὶ τὸ κάρφος. κάρφεται δὲ χροῦς ὁ τοῦ γέροντος, ὡς δηλοῖ τό, ἀμφὶ δὲ δέρμα πᾶσι μέλεσσι παλαιοῦ θῆκε γέροντος. ταὐτὸν γὰρ εἰπεῖν κάρψε χρόα, καὶ δέρμα γέροντος ἔθετο. ὠνοματοπεποίηται δὲ τὸ κάρφω, ἐξ οὗ καὶ καρφαλέον τὸ ξηρόν. ὡς τό, καρφαλέον δ' ἄϋσεν. ἔτι δὲ καὶ τὸ ὑπέρεχον κατὰ τοὺς παλαιούς. ἐπειδὴ τῷ ὑπερέχειν, ξηρότης ἕπεται. ὡς εἶναι αὐτὰ οὕτω, καὶ ἀλίβαντα, καὶ αὖα, μετὰ δασείας ἀττικῶς. οὕτω δὲ καὶ ὕφαυον διὰ τὸ ἀποφαυάνθαι γέρα, εἶπεν ἂν ὁ κωμικός. ὡς δὲ ἐδάσυνον οἱ ἀττικοὶ τὸ αὖα καθὰ καὶ τὸ εὕω, ἡ παράδοσις δηλοῖ. τάχα γὰρ ἐκ τοῦ εὕω τροπῇ τοῦ ε εἰς α παρῆχθη τὸ αὔω. ἐξ οὗ ἴσως καὶ ἀφαυρὸς ὁ ἀσθενὴς καὶ μὴ διερὸς κατὰ τὸν ποιητὴν εἰπεῖν, ἤγουν ὑγρὸς καὶ ὑγιής, ἀλλ' οἷον ξηρός. δοκεῖ δὲ τοῦ κάρφω μέσος παρακείμενος εἶναι, κέκαρπα. καὶ ἐξ αὐτοῦ, καρπός. ὥς οἱ παλαιοί φασι καὶ αὐτό. περὶ δὲ τοῦ ξανθὰς εἶναι τῶν Ὀδυσσέως κόμας, ἤδη τὸ δέον προγέγραπται. ὡς δὲ καὶ παρὰ τὸ ξαίνειν ὁ ξανθὸς καὶ ἡ ξανθὴ παρῆχθαι δοκεῖ, ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα δεδήλωται. ὁμοίως δέ, καὶ ὡς ἀλλήλοις ἀντιμεταχωροῦσι τὰ ψιλὰ καὶ τὰ δασέα, πλεονάκις. οὕτω γὰρ ἐκ τοῦ σκύτος μέν, ὁ σκύθης. καὶ ἐκ τοῦ πεῖν ἅλις, ἡ φιάλη. καὶ ἐκ τοῦ ξαντός, ὁ ξανθός. αὖθις δὲ ἐκ τοῦ ἑστία καὶ ἐφέστιος, τὸ ἐπίστιον ἰωνικῶς. καὶ ἐκ τοῦ κολαφαβρός, ὁ κολαπαβρός. καὶ ὅσα τοιαῦτα. Λαῖφος δέ, πτωχικόν τι ἱμάτιον κατὰ τὸ σπεῖρον. διὸ καὶ καθὰ σπεῖρον λέγεται νεώς, οὕτω καὶ λαῖφος, τὸ ἱστίον. διὰ τὸ καὶ τοῦ σπείρου καὶ τοῦ λαίφους ἀσθρὸν καὶ ἐπιτήδειον τοῖς πλέουσι. Τὸ δὲ κνυζώσω, ἀντὶ τοῦ ῥυσώσω. ἀπρεπεῖς καὶ ῥυσοὺς ποιήσω, ὁποῖοί φασιν οἱ τῶν καθευδόντων ὀφθαλμοί. κατὰ δέ τινας, καὶ οἱ τῶν κυνῶν. διὸ καὶ ἐντεῦθεν παρῆχθαι δοκεῖ τὸ κνυζοῦν. ὅθεν καὶ κνυζηθμὸς ὁ τοῖς ἑξῆς, ἐπὶ κυνῶν εὑρεθήσεται κείμενος. Ἡρωδιανὸς δὲ τοῦτο μέν, ἐμφαίνει ἀπὸ τοῦ κνύζειν γενέσθαι τὸν κνυζηθμὸν δηλαδή. τὸ δὲ ἀπὸ κυνῶν εἰπεῖν τὸ κνυζώσω, ὀκνεῖ, ἀπίθανον εἰπὼν καὶ δυσκατάστατον, πολυστὰν ἐκ τῆς κατὰ κύνας μεταφορᾶς τὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἀπρεπές. ὁμοίως ἀπίθανον λέγει καὶ τὸ ἐκ τῆς κονύζης γενέσθαι αὐτό, ἧς ἡ χρῆσις ἐν τῷ, χαμαιζήλοιο κονύζης. ἐπικρίνει δέ, ἄμεινον εἶναι φιλοξένῳ πείθεσθαι. εἰπόντι ὡς παρὰ τὸ κνύω γίνεται, ὃ δηλοῖ τὸ ξύω. δωρικὸν μὲν ὄν, προφερόμενον δὲ καὶ παρὰ ἀττικοῖς καὶ ἴωσιν. οὗ χρῆσις καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ ἐν θεσμοφοριαζούσαις. οὗτος πόθῳ μοὔκνυεν ἔληκον τὴν θύραν. ἤγουν διὰ τὸν πόθον μου, ἔξυε τὴν θύραν. καὶ ἀρέσκεται ὥσπερ ἑρπύω ἑρπύζω, καὶ μύω μύζω τρύω τρύζω, οὕτως εἶναι καὶ κνύω κνύζω, ἐξ οὗ καὶ τὸ κνυζῶ ὁμοίως τῷ, δίζω διζῶ. καὶ ἄλλως δὲ παρὰ τὸ κνύζα κνυζῶ, ὡς κόρυζα κορυζῶ καὶ ῥίζα ῥιζῶ. ἐκ δὲ τοῦ ῥηθέντος κνύω, καὶ κνῦμα δακτύλων προφέρει ἐκ τοῦ κωμικοῦ. καὶ κνύος δέ, τὴν φθορὰν κατὰ γένος οὐδέτερον. ὁμοίως τῷ, θύω θύος. καὶ φλύω φλύος παρὰ ἀρχιλόχῳ ἐπὶ φλυαρίας. φέρων καὶ χρῆσιν ἐκ τοῦ παρὰ ἡσιόδῳ καταλόγου περὶ τῶν προιτίδων. καὶ γάρ σφιν κεφαλῆσι κατὰ κνύος αἰνὸν ἔχευεν. ἀλφὸς γὰρ χρόα πάντα κατέσχεν. ἐκ δέ νυ χαῖται ἔρρεον ἐκ κεφαλέων. ψίλωτο δὲ καλὰ κάρηνα. παράγει δὲ τὸ τοιοῦτον κνύω, ἐκ τοῦ κνῶ. ἐξ οὗ καὶ ἡ κόνις ὡς ἀλλαχοῦ φαίνεται. καὶ τὸ κναίω ἀντὶ τοῦ διαφθείρω. οὗ χρῆσις καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ. καὶ τὸ κνίζω ἤγουν ἐξεπιπολῆς καὶ ἰσχνῶς καταξύω. ἀφ' οὗπερ οὐ μόνον ἡ κνῖσα ὡς καὶ αὐτὸ ἐν ἄλλοις κεῖται, ἀλλὰ καὶ ἡ κνίζα. ὡς σχίζω σχίζα. Ἀνακρέων, κνίζα τις ἤδη καὶ πέπειρα γίνομαι σὴν διὰ μαργοσύνην. ὁμοίως δὲ ἐκ τοῦ κνῶ λέγει καὶ τὸ κνάπτειν γίνεσθαι. ὡς γὰρ ῥῶ ῥάπτω τὸ τὰ διαλελυμένα εἰς ῥῶσιν ἄγω, καὶ βῶ βάπτω τὸ ἐμβιβάζω πῃ τὸ οἰόμενον, καὶ θῶ θάπτω τὸ ἀποτίθεμαι εἰς ταφήν, οὕτω καὶ κνῶ κνάπτω. ἀφ' οὗ κναφος φυτὸν ἀκανθῶδες. ᾧ τὰ ἄεικτα φασὶν ἱμάτια ἐπισύροντες, κατεργάζονται. τὸ δ' αὐτό, καὶ γνάπτω. ὅθεν καὶ ὁ κναφεὺς καὶ γναφεὺς ὁ αὐτός. λέγει δὲ καὶ ὅτι τὰ εἰς ζω ῥήματα παραληγόμενα τῷ υ, φιλεῖ πως βαρύνεσθαι. οἷον τρύζω, γρύζω, σύζω, κλύζω, ἀτύζω, ὀλοφύζω, ὀτοτύζω. εὑρέθη μέντοι τινὰ καὶ περισπώμενα ὧν ἔσθ' ὅτε καὶ προκατάρχει ὄνομα, ὡς τὸ κορυζῶ, καὶ τὸ φυζῶ. οὗ μέσος παρακείμενος ἐν τῷ, πεφυζότες εἰσὶ νεβροί. καὶ τὸ μυζῶ. ἐξ οὗ τό, μεμυζότι μυσαλέωτι, παρὰ ἀντιμάχῳ. ἔτι λέγει καὶ ὅτι τὰ εἰς ζω περισπώμενα τῷ υ παραληγόμενα, ὀφείλει τρίτης συζυγίας εἶναι. τοῦτο δέ, ἐλέγχοιτ' ἂν ἐκ τοῦ κνυζηθμοῦ. ἐκεῖνο γάρ, οὐκ ἀπὸ τρίτης γίνεται συζυγίας. ἔτι ὁ αὐτὸς ἑρμηνεύων τὸ κνυζῶσαι, ἀντὶ τοῦ διαφθεῖραι κεῖσθαι λέγει. διὸ φασὶν ἐπιφέρει Ὅμηρος τό, πάρος περικαλλέ' ἐόντι. καὶ οὕτω μὲν Ἡρωδιανός. Ἕτεροι δὲ κνυζῶσαι φασὶ τὸ διὰ ψώρας αἰσχῦναι. κνύζα γάρ φασιν ἡ ψώρα. Ὄσσε δὲ ὡς μὲν ἀπὸ τοῦ ὄσσω τὸ βλέπω γίνεται, καὶ ὡς κατά τινας μετεπλάσθη ἀπὸ εὐθείας δυϊκῶς τῆς, τὼ ὄσσω, γέγραπται ἀλλαχοῦ. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς λέγει ὅτι καθάπερ ὁ σκότος καὶ τὸ σκότος ἐν ὁμοίᾳ καταλήξει, καὶ ὁ ἔλεγχος καὶ τὸ ἔλεγχος, οὕτω καὶ τὸ ὄσσος, οὗ ὤφειλε τὸ δυϊκὸν γενέσθαι, τὼ ὄσσεε. παθὸν δὲ

ἀρχαιστὴν, ἢ συγκοπήν. ἄδηλον γάρ φησι τὸ πάθος, ἐπείπερ τὸ δασὺ βαρύνεται. δέ φασιν οὐ μόνον καθὸ τι αἰολικὸν δοκεῖ εἶναι, ἀλλὰ καὶ ὅτι τὰ εἰς ος μονογενῆ δισύλλαβα τῷ ο παραληγόμενα ἢ ἐξ αὐτοῦ ἀρχόμενα καὶ ἔχοντα δὶς τὸ αὐτὸ σύμφωνον, βαρύνεται. κόννος, ὄῤῥος, κόκκος, κόττος. οὕτως ἄρα καὶ ὄασος, εὕρηται μονογενῆ, διὰ τὸ πελλός. μάχεται τῷ κανόνι τὸ, κεμμός. θαυμαστὸν δέ φησι οὐδὲν εἴπερ τὰ εἰς ος λήγοντα τῷ ο παραληγόμενα, φιλεῖ οὐκ ἔχειν σύμφωνα κατὰ πάθος διπλοῦται ὡς τὸ, τόσος. τοῦτο δὲ μόνον ἔχει δασὺ αὐτό. τοιαῦτα δὲ κατὰ τὸν κανόνα τὸ, νόσος καὶ δρόσος. ὁ γὰρ κροσσός, οὐκ οἶδε φησὶ σύνηθες ἔλλειψιν. ῥωγαλέα δὲ ἱμάτια δηλαδὴ, τὰ διεῤῥωγμένα. τροπῇ τοῦ μακροῦ εἰς μακρόν. οὕτω δὲ καὶ πήρη πυκνὰ ῥωγαλέη, ἡ πολύχιστος, γελοία δὲ αὐτὴ, εἴπερ ποτὲ μὴ δυναμένη τηρεῖν τὰ ἐντὸς ὅθεν καὶ πήρα λέγεται, ἡ δὲ εἰς πυκνὰ διέῤῥωκται. μεμορυχμένα δὲ ἢ μεμορυγμένα, διχῶς γὰρ φέρεται καθὰ καὶ τὸ, βρυχμὸς καὶ βρύγμα, τὰ μεμολυσμένα καὶ πεφυρμένα κατὰ τοὺς παλαιούς. κρεῖττον δὲ, ἠφανισμένα εἰπεῖν, παρὰ τὸν μόρον ἐξ οὗ τὸ μορύσσω. μέγα δὲ δέρμα ἐλάφου καὶ ψιλὸν, τὸ μὲν, ἀνάλογον τῷ ἡρωικῷ σώματι. τὸ δὲ, πρὸς γελοιασμὸν πλείονα, εἰ μὴ λεοντῆν εἰ μὴ παρδαλῆν εἰ μὴ λυκέην φορεῖ, ἀλλ᾽ ἐλάφου δέρμα καὶ αὐτὸ τριχῶν ποιούμενον. Ἐν δὲ τῷ, σκῆπτρον καὶ ἀεικέα πήρην, τὸ ἀεικὲς καὶ ἐπὶ τοῦ σκήπτρου νοητέον. οὐ γὰρ βασιλικὸν δήπου ἦν ἐκεῖνο, ἀλλὰ πτωχικῆς ῥάβδος. ἀεικὴς δὲ πήρα, ἡ μὴ κατὰ τὸ εἰκὸς ἐσκευασμένη διὰ τὸ πυκνὰ ῥωγαλέον. ὃ κωλύει πάντως τὴν πήραν, τηρεῖν τὰ βαλλόμενα. τοῦτο δὴ τὸ ἐτυμολογεῖ αὐτήν. παρὰ τὸ τηρεῖν γὰρ ἡ πήρα λέγεται γίνεσθαι. καὶ δῆλως δὲ διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν ἀεικὴς πήρα. ἣν οὐκ ἂν εἰκάσοι τις πήρα. καθὰ καὶ ἀεικέλιος ὀδυσσεὺς ἐῤῥέθη φανῆναι τοῖς μνηστῆρσιν, ἀντὶ τοῦ μὴ ἂν πρὸς ὀδυσσέα εἰκασθησόμενος. διχῶς δέ φασιν ἡ πήρα. λέγεται γὰρ οὕτω καὶ ὃ φέρουσιν οἱ ποιμένες ἐπ᾽ ὤμων, καὶ ἰατρικὸν δέ τι ἐγχειρίδιον. στρόφος δὲ, σχοινίον ἐστραμμένον ἤτοι κλωστὸν, ἢ καὶ ἱμὰς τοιοῦτος. ἐφ᾽ οὗ ἀείρεται ἤτοι βαστάζεται καὶ κουφίζεται πήρα. διὸ καὶ ἀορτὴρ λέγεται. οὕτω δὲ καὶ τελαμών τις, λέγεται ἀσπίδος ἀορτήρ. ὅτι δὲ στρόφος οὐ μόνον ὁ [illegible]νὸς ἀλλὰ καί τι νόσημα ζωικὸν, δηλοῖ καὶ ὁ κωμικὸς ἐν τῷ, στρόφος μὲ ἔχει ὦ δαῖμον καὶ ὀδύνη τὴν γαστέρα. δῆλον δὲ καὶ ὡς ἐκ τοῦ στρόφος, ἡ στροφή. κατὰ τὸ, χόλος χολὴ καὶ τὰ ὅμοια.

Ὅτι τὸν συβώτην, καὶ ὑῶν ἐπίουρον λέγει καὶ σύνεσι παρώμενον περιφραστικώτερον. πρὸ ὑῶν δὲ, καὶ ὑφορβόν. δῆλον δὲ, ὡς πλεονασμὸν περιέσσως ἔχει καθὰ πρὸ ὀλίγου ὁ ἐπιβώτωρ. οὕτω καὶ νῦν ὁ ἐπίουρος. περὶ εὐμαίου δὲ ὁ λόγος. ὃν συνιστῶν ὁ ποιητὴς ὡς ἀγαθὸν οἰκέτην φησὶν αὐτὸν ἤπια τοῖς δεσπόταις εἰδέναι τηλέμαχόν τε φιλεῖν καὶ ἐχέφρονα πηνελόπειαν. καθὰ καὶ ὀδυσσεὺς αὐτοὺς φιλοίη. φησὶ γάρ. ὁμῶς δέ τοι ἤπια οἶδεν. ἤγουν ὁμοίως σοὶ τῷ ὀδυσσεῖ ἤπιός ἐστι πρὸς τοὺς σούς. πολλὰ δὲ καὶ ἐν τοῖς ἐφεξῆς δείγματα τῆς αὐτοῦ πρὸς τοὺς δεσπότας εὐνοίας. διόπερ εἰκότως καὶ ἐφιλεῖτο καὶ φιληθήσεται.

Ὅτι τόπους περὶ τὴν ἰθάκην ἱστορεῖ, κόρακος πέτραν καὶ κρήνην ἀρέθουσαν, ἔνθα τὰ βασιλικὰ συβόσια. φησὶ γὰρ ὅτι αἱ δὲ σύες νέμονται πὰρ κόρακος πέτρῃ ἐπί τε κρήνῃ ἀρεθούσῃ, ἔσθουσαι βάλανον μενοεικέα καὶ μέλαν ὕδωρ πίνουσαι, τάθ᾽ ὕεσσι τρέφει τεθαλυῖαν ἀλοιφήν. ὑφοῖ δὲ τίθεται ἐν τῷ, κόρακος πέτρῃ. ὡς κύριον γάρ που εἴρηται. καθὰ καὶ τὸ, μεγάλη πόλις ἡ ἐν ἀρκαδίᾳ. κόραξ δὲ οὗτος ἦν ἐγχώριος ἀνὴρ, υἱὸς ἀρεθούσης γυναικὸς ἐκ τῶν ἐκεῖ. ὃς διώκων λαγωὸν ἐν ἰθάκῃ, κατὰ κρημνοῦ ἐνέχθη καὶ τέθνηκεν. ἡ δὲ μήτηρ διὰ λύπην ἐλθοῦσα ἐπί τινα κρήνην, ἀπήγξατο. ἐντεῦθεν ἀπὸ μὲν τῆς μητρὸς, ἀρέθουσα κρήνη ἐκεῖ. ἀπὸ δὲ τοῦ υἱοῦ, κορακοσπέτρα. ἐξ οὗ ὁ ἐντόπιος, κορακοπετρίτης. ὡς τῆς ῥηθείσης μεγάλης πόλεως, μεγαλοπολίτης. ἔστι δέ φασιν ἀρέθουσα, καὶ ἐν σμύρνῃ, καὶ ἐν χαλκίδι τῇ κατὰ εὔβοιαν, καὶ ἐν συρακούσαις. ἣ καὶ μάλιστα ἐν ἱστορίαις περιθρύλληται. ἧς λέγεται καὶ τὸν ἀλφειὸν ἐρᾶν, καὶ τὸ ἐκ πελοποννήσου τέμνοντα ἴσως καὶ εἰς σικελικὸν πέλαγος, παρ᾽ ἐκείνην φοιτᾶν. γλυκὺν ἐραστὴν, ἁλμυρᾶς θαλάσσης ὕδατι ἀμιγὲς τὸ ῥεῖθρον φυλάσσοντα. ἱστορεῖ δὲ μιᾶς τούτων ἀποτυφλωθῆναι σεισμῷ τὰς πηγὰς, ὁ γεωγράφος. αἳ συχναῖς φησιν ἡμέραις ὕστερον, κατ᾽ ἄλλο στόμιον ἀνέβλυσαν. Ἰστέον δὲ ὡς ὅμηρος μὲν, τοιαύτην οἶδε κορακοσπέτραν. ἴσως δὲ ἐκ τοιούτου τινὸς καὶ τὸ ἐν λυκίᾳ ὠνόμασται κορακήσιον. ἐξ αὐτοῦ δὲ τὸ, εἰς κόρακας καθά φασιν οἱ παλαιοί. ὡς ἀπὸ τῶν οἰκητόρων τὸ τοιοῦτον κιλίκιον κορακήσιον πονηρῶν ὡς εἰκὸς ὄντων. τινὲς μέντοι τὸ ἐς κόρακας, ἀντὶ τοῦ, εἰς κακὰ ἔργα. ὅμοιον φασὶ τῷ, εἰς αἶγας ἀγρίας. παυσανίας δέ φησιν ὅτι βοιωτοῖς ἔχρησεν ὁ θεὸς ἔνθα λευκοὶ κόρακες αὐτοῖς ὀφθῶσιν, ἐκεῖ κατοικεῖν. ἰδόντες οὖν φησι κόρακας πετομένους περὶ τὸν παγασιτικὸν κόλπον οὓς ἄρα κοῦροι παῖδες ἐγύψωσαν, ᾤκισαν ἐκεῖ. καλέσαντες τὸ χωρίον κόρακας. ὕστερον δὲ αἰολεῖς ἐκβαλόντες αὐτοὺς, ἔπεμπον ἐκεῖ τοὺς φυγαδευομένους. ὁ δ᾽ αὐτὸς, λέγει καὶ ὅτι ἀριστοτέλης ἱστορεῖ λοιμοῦ κατασχόντος καὶ κοράκων πολλῶν γενομένων, τοὺς ἀνθρώπους θηρεύοντας αὐτοὺς καὶ περικαθαίροντας ἐπαοιδαῖς, ἀφιέναι ζῶντας. καὶ ἐπιλέγειν τῷ λοιμῷ, φεῦγ᾽ ἐς κόρακας. ὁ δὲ αἴσωπος, πλάττει μυθικῶς κολοιὸν μέγαν νομίζοντα τοῖς κόραξιν ἐξισοῦσθαι, προσμῖξαι αὐτοῖς. ἐκπεσόντα δὲ, ὑποστρέψαι πάλιν εἰς τοὺς κολοιούς. τοὺς δὲ ἀγανακτήσαντας, παίειν αὐτόν. καὶ βοᾶν. φεῦγ᾽ ἐς κόρακας. ἀριστείδης δὲ ἀποδίδωσι διὰ τὸ ἐν τραχέσι τόποις καὶ κρημνώδεσι τοὺς κόρακας νεοσσοποιεῖσθαι, λέγειν ἡμᾶς φεῦγ᾽ ἐς κόρακας. ὃ ἐστιν εἰς ἀποκρήμνους τόπους καὶ εἰς φθοράν. δῆλον δὲ

ὅτι

ὅτι πολλοὶ τόποι ἀπὸ ζώων ἐκαλοῦντο. ὡς καὶ ἡ λεοντάρνη. καὶ ἡ λεοντόπολις. καὶ ἡ βουκεφάλα. καὶ τὸ κυνόσαργες γυμνάσιον ἔξω τοῦ ἄστεος ἀθήνησιν. ὃ τινὲς κυνοσαργὲς ὀξυτόνως προφέρουσιν ὁμοίως τῷ πολυκαρπές. κρατεῖ δὲ ὅμως ἡ τοῦ προπαροξυτόνου ἀνάγνωσις. ὡς δηλοῖ τὸ, ἐν κυνοσάργει. ὅτι δὲ καὶ ἐν ἄργει, κυνάδρα κρήνη ἐξ ἧς ἔπινον οἱ ἐλευθερούμενοι. ὅθεν τὸ ἐν κυνάδρα ἐλευθέριον ὕδωρ, παροιμιακῶς ἐπὶ τῆς κατ' ἐλευθερίαν ζωῆς. ἐκλήθη δὲ οὕτως ἡ ῥηθεῖσα κρήνη, διὰ τὸ κύνα φασὶ ταύτῃ τουτέστιν ἐκεῖ, διαδρᾶναι. ὥσπερ καὶ κυνόσαργες, ἀπὸ κυνὸς ἀργοῦ ὅ ἐστι λευκοῦ, κρέας ἐκ θυσίας ἁρπάσαντος ἢ ἀπαγόντος ἐκεῖ. ἱστέον δὲ καὶ ὅτι ὥσπερ τόποι γῆς, οὕτω καὶ νῆες ἐκληρώσαντο ἔστιν ἃ μέρη παρώνυμα ζώων. ὅτι συὸς τύπος παροιμιωδῶς, ἐπεὶ περὶ τὰ σάμια πλοῖα, συὸς εἶχε τύπον ἐν ταῖς πρώραις, ἐντεῦθεν ὁ λουκιανὸς καὶ ἕτεροι, χηνίσκον λέγουσι νηός, τύπωμά τι χηνὸς περὶ ἐπίσημον ἐν ναυσίν. ἐντεῦθεν δὲ καὶ τὸ παρὰ Λυκόφρονι ταυρόμορφον πλοίου τύπωμα. καὶ τοιαῦτα μὲν ταῦτα. περὶ δὲ βαλάνου καὶ ὡς ποιεῖ σύας αὔτη, προδεδήλωται.

Ὅτι προεκτιθέμενος ὁ ποιητὴς τὴν διάθεσιν τῆς ἐφεξῆς ἱστορίας, πλάττει τὴν ἀθηνᾶν παραγγέλλουσαν τῷ ὀδυσσεῖ, τοῖς ἀγροῖς παραμένειν καὶ πάντα ἐξερέεσθαι ὄφρ' ἂν αὐτὴ ἐπανακαλέσηται ἐκ σπάρτης τὸν τηλέμαχον, καὶ συμμίξῃ τῷ πατρί. ὅπερ ἀναγκαῖον τῇ ποιήσει ἐστὶν ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς φανεῖται.

Ὅτι καλλιγύναικα τὴν σπάρτην κἀνταῦθα λέγει, δηλαδὴ τὴν ἑλένην. καὶ λακεδαίμονα δὲ εὐρύχορον. ἑρμηνεύει δὲ καὶ τὸ ἐν τοῖς φθάσασί που γραφὲν περὶ τηλεμάχου. ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσιν. ὃ διπλῆν ἔχον ἐκεῖ ἔννοιαν, συγκροτεῖται ἐκ τῶν ἐνταῦθα. ἢ γὰρ λέγει ἐκεῖ ὅτι ἄπεισιν ὁ τηλέμαχος πευσόμενος περὶ τοῦ πατρὸς ὅπου κλέος ἤγουν φήμη λέγει αὐτὸν εἶναι καὶ διατρίβειν. καὶ φησὶ κἀνταῦθα ὁμοίως ἡ τοῦ μύθου ἀθηνᾶ, ὅτι ᾤχετο τηλέμαχος πευσόμενος μετὰ σὸν κλέος εἴ που ἔτι εἴης. ἢ δηλοῖ ἄλλως ἐκεῖνο, ὅτι ᾤχετο γνωσόμενος περὶ τοῦ πατρὸς ὁ τηλέμαχος, ἵνα κλέος αὐτὸν ἤγουν τὸν τηλέμαχον ἔχῃ τουτέστι τιμὴ ὡς φιλοπάτορα ὄντα. καὶ λέγει καὶ ἐνταῦθα πάλιν μετ' ὀλίγα ἡ αὐτὴ ἀθηνᾶ, ὅτι αὐτὴ μὲν πόμπευον ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο κεῖσε ἐλθών. ἔνθα ὅρα τὸ πόμπευον, ἐξ οὗ ὁ πομπεύς. ὡς ἡγεμονεὺς ἐκ τοῦ ἡγεμονεύω, καὶ ἡνιοχεὺς ἐκ τοῦ ἡνιοχεύω. ἐν τούτοις δὲ καὶ τὴν τῶν πολλῶν ἀπορίαν λύει τὴν ὡς εἰκὸς λεγομένην. τί δή ποτε τηλέμαχος ἀποδημεῖ ἔξω καιροῦ; ἢ ἵνα που κἀκεῖνος ἀλώμενος ἄλγεα πάσχῃ πόντον ἐπ' ἀτρύγετον, βίοτον δέ οἱ ἄλλοι ἔδωσι; λύουσα γὰρ τῷ ὀδυσσεῖ τοῦτο ἡ ἀθηνᾶ, φησὶν ὡς οὔ τινα ἔχει πόνον, ἀλλὰ ἕκηλος ἧσται ἐν μενελάου δόμοις, παρὰ δ' ἄσπετα κεῖται. ἤγουν παρατίθενται αὐτῷ πολλὰ εἰς τρυφήν. καὶ θεοῦ πέμποντος, κλέος ἐσθλὸν αἴρεται. εἶτα καὶ προαναφωνουμένη τὸ μέλλον. φησὶν ὡς λοχῶσι μὲν αὐτὸν οἱ μνηστῆρες ἱέμενοι κτεῖναι. ἀλλὰ τά γ' οὐκ ὀΐω, πρὶν καί τινα γαῖα καθέξει. βαρέως δὲ καὶ νῦν εἴρηται τὸ οὐκ ὀΐω, ἤτοι οὐ νομίζω. ἄλλως γάρ, οὐκ ἂν ἀγνοεῖν λέγοιτο ἡ ἀθηνᾶ. τὸ δὲ πρίν καί τινα γαῖα καθέξει, περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ, πρὶν τεθνήξεταί τις. παραπέφρασται δὲ αὐτό, ἐκ τοῦ πρὸ ὀλίγων ῥηθέντος. καί τινα οἴω αἵματί τ' ἐγκεφάλῳ τε παλαξέμεν οὖδας. ἐν τούτοις δὲ κεῖται καὶ τό, μὴ δή τοι κεῖνός γε λίην ἐνθύμιος ἔστω, ἀντὶ τοῦ, μὴ ἐν θυμοῦ ἐκεῖνον. κατὰ περίφρασιν λεχθὲν καὶ αὐτό. λέγει δὲ καὶ ὡς ῥάβδῳ ἐπεμάσσατο ἀθηνᾶ καὶ μετεποίησε τὸν ὀδυσσέα εἰς εἰδεχθῆ γέροντα ὁποῖος ἐσκιαγραφεῖτο προσηχῶς. καθὰ καὶ ἡ κίρκη ῥάβδῳ πλήττουσα, ἠλλοίου μορφάς.

Ὅτι διατμαγῆναι, οὐ μόνον τὸ διακοπῆναι ἤτοι ἀποτμηθῆναι, ἀλλὰ καὶ τὸ χωρισθῆναι τοπικῶς, ὡς δηλοῖ ἐνταῦθα τό, ὡς βουλεύσαντε διέτμαγον. ὃ καὶ διασαφῶν ὅμηρος, ἐπάγει. ἡ μέν, ἐς λακεδαίμονα δίαν ἔβη. ὀδυσσεὺς δέ, εἰς τὸν ἀγρόν. ὅρα δ' ἐνταῦθα καὶ ὅτι ἀθηνᾶς οὔσης καὶ ὀδυσσέως τό, βουλεύσαντε, ἀρσενικῶς ἀπεδόθη ὡς πανταχοῦ γίνεται.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Ξ. ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Ξενισμὸς Ὀδυσσέως γίνεται ἐν τῷ ἀγρῷ παρ' Εὐμαίῳ, καὶ φιλάνθρωπος ὁμιλία. Ἄλλως. Ὀδυσσέως παρουσία πρὸς Εὔμαιον, καὶ λόγοι γίνονται, ἀναπλάττοντος ἑαυτὸν ἢ πράξεις τινὰς ἐκτιθεμένου.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ξ. ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Ὅτι τοῦ δούλου Εὐμαίου ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ ταύτῃ ἐντυγχάνει Ὀδυσσεύς, ὡς ἀγαθὸν ἴσως τοῦ. διὸ καὶ ἐπιγραφὴ ταύτης, αὕτη Ὀδυσσέως πρὸς Εὔμαιον ὁμιλία. ἄρχεται δὲ οὕτως. αὐτὰρ ὁ ἐκ λιμένος προσέβη τρηχεῖαν ἀταρπὸν χῶρον ἀν' ὑλήεντα δι' ἄκριας ἤγουν κατὰ τὰς ἄκρας τῶν ὀρῶν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται. ὅθεν καὶ Ζεὺς ἐπάκριος, ᾧ ἐπ' ἄκρων ὀρέων ἱδρύοντο βωμοί. εἰκὸς δὲ πάντως, τὴν κραναὴν Ἰθάκην καὶ τραχείας ἔχειν ἀταρποὺς καὶ ὕλην καὶ ἄκριας. Ἐκ δὲ τοῦ ἀτραποῦ, καὶ ἀτραπίζειν ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ κεῖται, τὸ βαδίζειν, ὁδοιπορεῖν. Ὅτι σημαίνων τὸν Εὔμαιον, δῖον ὑφορβὸν λέγει ἐνταῦθα. μετ' ὀλίγα δὲ καὶ ὄρχαμον ἀνδρῶν. ἤγουν ἀρχικὸν ἄνδρα. ὃ καὶ ἄρχοντα δούλων ἑτέρων ὡς καὶ μετὰ ταῦτα φανεῖται. καὶ νῦν δὲ δηλοῦται ἐν τῷ, ὅς οἱ βιότοιο μάλιστα κήδετο οἰκήων οὓς κτήσατο δῖος Ὀδυσσεύς. καὶ ὅρα ὅτι δῖον καὶ τὸν δεσπότην προσεῖπε καθὰ καὶ τὸν δοῦλον ὑφορβόν. Ἰστέον δὲ ὅτι οἰκῆες οὐ μόνον οἱ οἰκέται, ἀλλὰ καὶ πάντες ἁπλῶς οἱ τῆς οἰκίας ἐλέγοντο καθὰ καὶ ἐν ἄλλοις εἴρηται. Ὅτι τὰς τοῦ Εὐμαίου παραδεκτοὺς σπουδὰς περὶ τὰ δεσποτικὰ πράγματα, φράζει οὕτως. τὸν δ' ἄρ' ἐνὶ προδό

Αὐτὰρ ὁ ἐκ λιμένος προσέβη τρηχεῖαν ἀταρπὸν,
Χῶρον ἀν' ὑλήεντα δι' ἄκριας, ᾗ οἱ Ἀθήνη
Πέφραδε δῖον ὑφορβὸν, ὅ οἱ βιότοιο μάλιστα
Κήδετ' οἰκήων, οὓς κτήσατο δῖος Ὀδυσσεύς.
Τὸν δ' ἄρ' ἐνὶ προδόμῳ εὗρ' ἥμενον, ἔνθά οἱ αὐλὴ
Ὑψηλὴ δέδμητο περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
Καλή τε μεγάλη τε περίδρομος· ἥν ῥα συβώτης
Αὐτὸς δείμαθ' ὕεσσιν ἀποιχομένοιο ἄνακτος,
Νόσφιν δεσποίνης καὶ Λαέρταο γέροντος,
Ῥυτοῖσιν λάεσσι, καὶ ἐθρίγκωσεν ἀχέρδῳ.
Σταυροὺς δ' ἐκτὸς ἔλασσε διαμπερὲς ἔνθα καὶ ἔνθα,
Πυκνοὺς καὶ θαμέας, τὸ μέλαν δρυὸς ἀμφικεάσσας.
Ἔνδοθεν δ' αὐλῆς, συφεοὺς δυοκαίδεκα ποίει

Πλησίον ἀλλήλων, εὐναὶ συσίν. ἐν δὲ ἑκάστῳ
Πεντήκοντα σύες χαμαιευνάδες ἐρχατόωντο
Θήλειαι τοκάδες. τοὶ δ᾽ ἄρσενες ἐκτὸς ἴαυον
Πολλὸν παυρότεροι, τοὺς γὰρ μινύθεσκον ἔδοντες
Ἀντίθεοι μνηστῆρες, ἐπεὶ προΐαλλε συβώτης
Αἰεὶ ζατρεφέων σιάλων τὸν ἄριστον ἁπάντων.
Οἱ δὲ, τριηκόσιοί τε καὶ ἑξήκοντα πέλοντο.
Πὰρ δὲ κύνες θήρεσσιν ἐοικότες αἰὲν ἴαυον,
Τέσσαρες, οὓς ἔθρεψε συβώτης ὄρχαμος ἀνδρῶν.
Αὐτὸς, δ᾽ ἀμφὶ πόδεσσιν ἑοῖς ἀράρισκε πέδιλα,
Τάμνων δέρμα βόειον ἐΰχροον. οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Ὤχοντ᾽ ἄλλυδις ἄλλος ἅμ᾽ ἀγρομένοισι σύεσσιν
Οἱ τρεῖς. τὸν δὲ τέταρτον, ἀπέπροέηκε πόληνδε,
Σῦν ἀγέμεν μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ἀνάγκῃ,
Ὄφρ᾽ ἱερεύσαντες κρειῶν κορεσαίατο θυμόν.
Ἐξαπίνης δ᾽ Ὀδυσῆα ἴδον κύνες ὑλακόμωροι.
Οἱ μὲν, κεκληγόντες ἐπέδραμον. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς,
Ἕζετο κερδοσύνῃ. σκῆπτρον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
Ἔνθα κεν ᾧ παρὰ σταθμῷ ἀεικέλιον πάθεν ἄλγος,
Ἀλλὰ συβώτης ὦκα ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπὼν,
Ἔσσυτ᾽ ἀνὰ πρόθυρον. σκῦτος δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
Τοὺς μὲν ὁμοκλήσας σεῦεν κύνας ἄλλυδις ἄλλον
Πυκνῇσι λιθάδεσσιν. ὁ δὲ, προσέειπεν ἄνακτα.
Ὦ γέρον, ἦ ὀλίγου σε κύνες διεδηλήσαντο
Ἐξαπίνης, καί κεν μοι ἐλεγχείην κατέχευας.
Καὶ δέ μοι ἄλλα θεοὶ δόσαν ἄλγεά τε στοναχάς τε.
Ἀντιθέου γὰρ ἄνακτος ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων
Ἧμαι, ἄλλοισιν δὲ σύας σιάλους ἀτιτάλλω
Ἔδμεναι. αὐτὰρ κεῖνος ἐελδόμενός που ἐδωδῆς,
Πλάζετ᾽ ἐπ᾽ ἀλλοθρόων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε,
Εἴπου ἔτι ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο.
Ἀλλ᾽ ἕπεο κλισίηνδ᾽ ἴομεν γέρον. ὄφρα καὶ αὐτὸς
Σίτου καὶ οἴνοιο κορεσσάμενος κατὰ θυμὸν,
Εἴπῃς ὁππόθεν ἐσσὶ, καὶ ὁππόσα κήδε᾽ ἀνέτλης,

μὴ εὗρεν Ὀδυσσεύς. αὐθέ. αἱ αὐλαὶ, ἡ φιλαὶ δέδμητο κατωρυχέεσσι λίθοισι καὶ λίθοι μεγάλοι περίδρομος ἤγουν περιδεδρομημένη. ἀγρότερος. ἐκ κλοτρέως δὲ τὸ πολυχωρίστερον. ἣν δὲ συβώτης αὐτὸς δέδμητο ὕεσσιν ἀποιχομένοιο ἄνακτος, νόσφι δεσποίνης καὶ λαέρταο γέροντος, ῥυτοῖσι λάεσσι, καὶ ἐθρίγκωσεν ἀχέρδῳ. σταυροὺς δ᾽ ἐκτὸς ἔλασσε διαμπερὲς ἔνθα καὶ ἔνθα, πυκνοὺς καὶ θαμέας καὶ μεγάλους, τὸ μέλαν δρυὸς ἀμφικεάσσας. ἔντοσθεν δ᾽ αὐλῆς, συφεοὺς δυώδεκα ποίει πλησίον ἀλλήλων εὐνὰς συσίν. εἶτα τὰς σύας ἀριθμῶν, φησὶν ἐν δ᾽ ἑκάστῳ, πεντήκοντα σύες χαμαιευνάδες ἐρχατόωντο θήλειαι τοκάδες. τοὶ δ᾽ ἄρσενες ἐκτὸς ἴαυον, πολλὸν παυρότεροι. οὓς καὶ τὴν αἰτίαν προστιθείς, ἐπάγει. τοὺς γὰρ μινύθεσκον ἔδοντες ἀντίθεοι μνηστῆρες. ἐπεὶ προΐαλλε συβώτης αἰεὶ ζατρεφέων σιάλων τὸν ἄριστον ἁπάντων. ὃς καὶ αὐτοὺς μετρῶν, ἐπιφέρει. οἱ δὲ τριηκόσιοί τε καὶ ἑξήκοντα πέλοντο. καὶ τοιαῦτα μὲν ἃ περὶ τῶν τοιούτων ἱστορεῖ ὅμηρος. ἰστέον δὲ ὅτι ἀντὶ τοῦ κατωρυχέεσσι λίθοισι, τὰ τῶν ἀντιγράφων ἀκριβέστερα, πεσσοῖσιν ἤτοι χάρω γράφουσιν. ἐχέτω γὰρ τοιοῦτον ἐστὶν ἀναγκαίως πρὸς τῆς αὐλῆς τόπον, ἵνα προδίσκοιτο τὰ περιξ. ὁποῖός τις καὶ ὁ τοῦ τηλεμάχου πρὸ τοῦ θάλαμος ἦν. ὅρα δὲ καὶ νῦν ὅτι πρόδομος, ὁ ἔξω, μὲν ὤν, εὐθὺς ἡ αὐλή. τὸ δὲ αὐτὸς δέμασε, κατ᾽ ἐξοχὴν ἔχει τὸ αὐτός. ὅπερ ἑρμηνεύων, ἐπάγει τὸ, ἀποιχομένοιο ἄνακτος. καὶ τὸ, νόσφι δεσποίνης καὶ λαέρταο. ὡς αὐτὸς δεσπόσας δίχα ἐκείνων. ὃ τὴν περὶ τὰ δεσποτικὰ ἐμφαίνει κηδεμονίαν τοῦ δούλου. ῥυτοὶ δὲ λίθοι, οἱ μεγάλοι, καὶ μὴ φορητοὶ ἀλλ᾽ ἑλκυστοί. ὃς οὐκ ἔστι δηλαδὴ φέρειν ἀλλ᾽ ἕλκειν διὰ τὸ πολὺ τοῦ μεγέθους. οἱ λέγοιντ᾽ ἂν ὡς εἰκὸς καὶ κατωρυχέες διὰ τὸ ὥσπερ κεῖν ἐπεὶ τι μὲν ὀρωρύχθαι κατὰ γῆς τοῦ δὲ καὶ ὑπερῆχθαι. θριγκῶσαι δὲ, τὸ χαρακῶσαι. ἢ στεφάνῃ καὶ ὡς θριγκά τινα ἐπιθεῖναι οἰκοδομήμασιν, ἢ καὶ ἄλλως φραγμοῖς, κόσμου ἢ ἀσφαλείας χάριν. ἀπὸ τοῦ θριγκὸς τὸ θριγκὸς κατὰ αἰτιοστοιχίαν συμφώνων, ὡς προγέγραπται. διὸ παρὰ πολλοῖς τῶν ῥητόρων, καὶ θριγχίον γράφεται. ἀχερδος δὲ, περὶ ἧς ἤδη καὶ ἡ κατὰ τὴν μελάμποδα ἱστορία ἐδήλωσεν, φυτόν φασιν ἀκανθῶδες, ἐξ οὗ αἱμασιαὶ γίνονται θριγκοῦσαι τὰ ἔνδον. οἱ δὲ τὴν ἀγρίαν ἄπιον φασίν, ἀκανθώδη καὶ αὐτὴν οὖσαν. πολλαχοῦ δὲ τὸ δ᾽ καὶ ἐν ταύτῃ. ἄλλως γάρ, ἄχερδος ἐστὶν ἧς ἅψασθαι οὐκ ἔστι χερί. σταυροὶ δὲ, ὀρθὰ καὶ ἀπεξυσμένα ξύλα. τὰ καὶ σάνατα παρὰ τοῖς νῦν λαλοῦσιν εὐγενῶς. γίνονται δὲ παρὰ τὴν εἰς ἀέρα στάσιν, ἢ παρὰ τὸ εἰς εὖρος ἵστασθαι

ζεσθαι. οἱ δ' αὐτοὶ, καὶ σκόλοπες λέγονται. ἀφ' ὧν τὸ ἀνασκολοπίζεσθαι καὶ ἀνασταυροῦσθαι. Τὸ δὲ ἔλασσε, ἀντὶ τοῦ ἐξήλασε. παρέτεινε. ὃ δὴ ἐστὶ παρ' αὐτῶν νοεῖται τῇ σημαινομένῃ τοῦ ἐλαύνειν. Τὸ δὲ ἔνθα καὶ ἔνθα, ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ διαμπερές. Τὸ δὲ πυκνοὺς καὶ θαμέας, καὶ νῦν τῇ παραλλήλῳ θέσει, τὴν ἄγαν δηλοῖ πυκνότητα. Μέλαν δὲ δρυὸς, οἱ μὲν τὴν ἐντεριώνην φασὶν, ἤγουν τὸ ἐγκάρδιον τῆς δρυὸς, μέλαν ὡς τὰ πολλὰ ὄν. ἀρίσταρχος δὲ, τὸν φλοιὸν οὕτω νοεῖ. κράτης δὲ, τὴν δασύτητα καὶ πολλὴν πυκνότητα τῶν φύλλων, μελάνδρυον καλεῖ. ὡς αἰτίαν τῷ ξύλῳ μελανίας διὰ τῆς σκιᾶς. φέρεται δὲ καὶ αἰσχύλου χρῆσις ἐν Φιλοκτήτῃ, κρεμάσας τόξον πίτυος ἐκ μελανδρύου. Ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ, εὕρηται καὶ ὅτι μήτρα, τὸ μέσον τοῦ ξύλου ὅ τινες ἐντεριώνην λέγουσιν. ὥστε ταυτὸν εἶναι τῷ λόγῳ τούτῳ, μήτραν ἐντεριώνην, καὶ μέλαν δρυός. Τὸ δὲ εὐνὰς σισὶν, ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ συφεούς. συφεὸς γάρ ἐστι, συῶν εὐναὶ ὅθεν καὶ παρετυμολογεῖται ὡς φέρων σύας. περὶ δὲ χαμαιευνάδων συῶν, προγέγραπται. ὧν καὶ ἡ αι δίφθογγος συστέλλεται παρὰ τῷ ποιητῇ ὡς ἐκεῖ δηλοῦται. Ἰστέον δὲ, ὅτι ἐπὶ συῶν ἡ λέξις αὕτη κυρία. ἀνθρώπων μέντοι, χαμαιεῦναι παρὰ τῷ ποιητῇ ἐν Ἰλιάδι. ἐπειδὴ καὶ χαμευνίαι καὶ χαμευνάδες παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ψίαθοι καὶ στιβάδες. οἵ φασι, καὶ ὅτι χαμεύνα, ἡ ταπεινὴ κλίσις καὶ στιβάς. καὶ ὅρα οἵα διαφορὰ τοῦ χαμαιευνάδες πεντασυλλάβου ταύτης λέξεως, πρὸς τὰς ἐν τετρασυλλαβίᾳ χαμαιεύνας καὶ τὰς χαμευνάδας καὶ τὰ λοιπά. Τὸ δὲ ἐρχατόωντο, καινῶς παρῆκται. προϋπάρχει μὲν γὰρ ἰωνικῶς τὸ ἔρχατο. ἐξ αὐτοῦ δὲ γίνεται τὸ ἐρχατῶ, οὐκ ἀγαθὸν ῥῆμα εἰς πεζὴν γραφήν. Ὅρα δὲ καὶ ὡς μεταξὺ ἀρσένων συῶν καὶ τοκάδων, οὐκ ἔθετο μὲν τὰς στείρας, ὑφῆκε δὲ ὅμως καὶ αὐτὰς διὰ τοῦ εἰπεῖν θήλειαι τοκάδες, διὰ τὸ εἶναι καὶ ἑτεροίας θηλείας αἳ μὴ τοκάδες εἰσί. Τὸ δὲ ἀντίθεοι μνηστῆρες, εἰ μὲν τοὺς ἀσεβεῖς δηλοῖ, πάνυ σφοδρῶς ἔχει. ἐπιφανέστερον δὲ αὐτοῦ μετ' ὀλίγα τὸ, μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν. εἰ δὲ τοὺς ἰσοθέους λέγει διά τι γένος τυχὸν καὶ κάλλος καὶ πλοῦτον καὶ ἀνδρίαν, ὁμαλικωτερόν ἐστι. καθὰ καὶ τὸ, θεοειδῆ ποτε εἰπεῖν τὸν πάριν. εὐλογιστικὸς γάρ ἐστι καὶ οὐκ οἶδεν ἔξω καιροῦ κακολογεῖν ὁ ποιητής. ζατρεφέας δὲ, νῦν μὲν σιάλους λέγει, ὥσπερ καὶ μετ' ὀλίγα, αἶγας. πρὸ δὲ τούτων, καὶ φώκας ζατρεφέας ἱστόρησε. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τὸ ἄριστον καὶ ἐνταῦθα ἐπὶ συὸς ἔθηκεν ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐφεξῆς, οὐ πάνυ κυριολεκτῶν.

Ὅτι καὶ τοῖς σμικροτάτοις καλά τινα παραπλέκων ὁ ποιητὴς, πλάττει ἐνταῦθα καὶ ὅτι ἐκινδύνευσεν ἂν μικροῦ ὁ ὀδυσσεὺς ἐκ τῶν κυνῶν τοῦ εὐμαίου, εἰ μὴ οἷα σοφὸς, ἐφυλάξατο. φησὶ γάρ. πὰρ δὲ κύνες θήρεσσιν ἐοικότες, λύσσης τυχὸν ἢ λύσσῃσιν, ὀκνεῖ γὰρ διασαφῆσαι τὴν λέξιν, ἑκτὸς ἴαυον τέσσαρες, οὓς ἔθρεψε συβώτης ὄρχαμος ὡς ἐρρέθη ἀνδρῶν τῶν ἐφεξῆς δηλωθησομένων. αὐτὸς δ' ἀμφὶ πόδεσσιν ἑοῖς ἀράρισκεν ἤγουν ἥρμοζε πέδιλα. τάμνων δέρμα βόειον εὐχροές. οἱ δὲ δὴ ἄλλοι ὧν δηλαδὴ ὄρχος ὁ εὔμαιος, ᾤχοντ' ἄλλυδις ἄλλος ἅμ' ἀγρομένοισιν ὕεσσιν οἱ τρεῖς. τὸν δὲ τέταρτον, ἀποπροέηκε πόλινδε, σῦν ἀγέμεν μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ἀνάγκῃ. ὄφρα ἱερεύσαντες, κρειῶν κορεσαίατο θυμόν. ἐξαπίνης δ' ὀδυσῆα ἴδον κύνες ὑλακόμωροι. οἱ μὲν, κεκλήγοντες ἐπέδραμον. αὐτὰρ ὀδυσσεὺς, ἕζετο κερδοσύνῃ. σκῆπτρον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός. ἔνθα κεν ᾧ πὰρ σταθμῷ ἀεικέλιον ἤτοι ἀπρεπὲς πάθεν ἄλγος, ἀλλὰ συβώτης ὦκα ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπὼν ἤγουν ἐπιδραμὼν, ἔσσυτ' ἀνὰ πρόθυρον, σκῦτος δέ οἱ ἔκπεσε χειρός. τοὺς μὲν ὁμοκλήσας, σεῦεν ἤγουν ἐδίωξε πυκνῇσι λιθάδεσσιν. ὁ δὲ, προσέειπεν ἄνακτα. ὦ γέρον, ἦ ὀλίγον σε κύνες διεδηλήσαντο ἐξαπίνης. καί κέ μοι ἐλεγχείην κατέχευας. εἶτα εὐμαθῶς δεικνὺς ὅμηρος ὁποῖος τῷ ὀδυσσεῖ ὁ δοῦλος ἦν, πλάττει αὐτὸν μνησθέντα ἐκείνου περιπαθῶς, ἐν τῷ εἰπεῖν, καὶ δ' ἐμοὶ ἄλλα θεοὶ δόσαν ἄλγεά τε στοναχάς τε. ἀντιθέου γὰρ ἄνακτος ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων, ἧμαι. ἄλλοισι δὲ σύας σιάλους ἀτιτάλλω ἔδμεναι. αὐτὰρ κεῖνος ἐελδόμενός που ἐδωδῆς, πλάζεται. εἴπου ἔτι ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο. εἶτα καὶ προσκαλεῖται τὸν γέροντα δεσπότην εἰς τὴν κλισίαν ἐλθεῖν, εἰπὼν ἃ δεῖ τις ἐρεῖ προσκαλούμενος τοιοῦτον ἄνδρα ἐπὶ ξενίᾳ. ἔφη γάρ. ἀλλ' ἕπεο κλισίηνδε ἴομεν γέρον, ὄφρα καὶ αὐτὸς σίτου καὶ οἴνοιο κορεσσάμενος κατὰ θυμὸν, εἴπῃς ὁππόθεν ἐσσὶ καὶ ὁππόσα κήδε' ἀνέτλης. καὶ ὅρα τὸ, καὶ αὐτὸς κορεσσάμενος. ὡς πρὸς τοὺς μνηστῆρας γὰρ ἀντιτείνεται, οἳ ἀεὶ κρειῶν ἐκορέννυντο. Τὸ δὲ ἀραρίσκειν, ἐκ τοῦ ἀράρω ἀχρείου ῥήματος παρῆκται ὁμοίως τῷ πλίσκω ῥυίσκω καὶ τοῖς τοιούτοις. Τὸ δὲ τάμνων δέρμα, ζηλοῦται παρὰ τοῖς ὕστερον τὸ σκυτοτομεῖν. δῆλον δ' ὅτι ἄλλο δέρμα καὶ ἄλλο κῶας ἢ κῶος. δέρμα μὲν γὰρ, τὸ ἁπλῶς ἐκδερόμενον. κῶας δὲ, ἐν ᾧ κεῖταί τις ἢ κοιμᾶται, ἀπὸ τοῦ κῶ ῥήματος. ὅθεν οὐ μόνον σὺν ἄλλοις καὶ ὁ κῶμος καὶ τὸ κωμάζειν, ἀλλὰ καὶ ἡ κώμη, καὶ ὁ κωμήτης, καὶ ὁ κώμαξ, ὃς δηλοῖ, φλύαρον. τὸν καὶ κόπον κατὰ τοὺς παλαιοὺς καὶ βωμολόχον. Τὸ δὲ εὐχροὲς δέρμα, ὑγιεινοῦ ζώου δηλοῖ. οὗ τὸ δέρμα εὐπαγὲς καὶ πυκνὸν, καὶ οὕτως εὔχρηστον εἰς πέδιλα. ἔοικε δὲ καὶ ἀδέψητον εἶναι τὸ τοιοῦτον δέρμα καὶ τρίχας ἔχον δι' ὧν ἦν εὐχροές. Τὸ δὲ ἀνάγκῃ τουτέστι κατὰ βίαν, τὸ αἴτιόν ἐστιν οὗ ἕνεκα δυσπαθήσας ὁ ποιητὴς, ὑπερφιάλους ἀνωτέρω τοὺς μνηστῆρας ὕβρισεν. οὓς φθάσας, ἀντιθέους εἶπε. Τὸ δὲ κορέσασθαι ὅτι ἀνοίκειον ἀγαθοῖς ἀνδράσι, πολλαχοῦ ἐδηλώθη. οἰκεῖον δὲ ἀγαθοῖς τὸ, ἔφαγον ὅσον ἤθελε θυμός. καὶ τὸ, ἄραρε θυμὸν ἐδωδῇ. καὶ τὸ, βρώσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο. καὶ ὅσα τοιαῦτα. Κύνες δὲ ὑλακόμωροι, κατὰ μὲν ἀρίσταρχον, οἱ ὀξύφωνοι. ἐπεὶ καὶ μόρον ἐν ἄλλοις ἐδηλώθη λέγεσθαι τὸ ὀξύ. ὃ ἐξετάσθη ἐν τῷ

ὑλα

ὑλακόμωροι. κρεῖττον δέ φασιν ἀποδιδόναι, οἱ περὶ τὴν ὑλακὴν μεμορημένοι ὅ ἐστι πεπονημένοι. ἐκταθέντος πάλιν τοῦ ο τῇ παραλογούσῃ. ἢ καὶ οἱ περὶ ὑλακὴν ἢ φυλακὴν ὄντες, παρὰ τὴν ὥραν τὴν φυλακήν. ἵνα ὦσιν ὑλακόωροι. πλεονάσαντος δὲ τοῦ μ, ὑλακόμωροι. ἀπὸ δὲ τῆς τοιαύτης ὥρας καὶ τοῦ ἐξ αὐτῆς ῥήματος τοῦ ὠρεῖν ὁ πυλωρὸς καὶ ὁ ἀρκυωρὸς καὶ τὰ ὅμοια. εἰπεῖν δὲ ὡς ἔγκειται τῇ λέξει ταύτῃ τὸ μωρὸς, ἀσύνετόν ἐστιν. οὐ γὰρ οἶδε τὴν λέξιν ταύτην ὁ ποιητὴς, ἀλλ' ὕστερον εὕρηται. τὴν μὲν ἀρχὴν, προπαροξυνομένη ὡς καὶ προδεδήλωταί που. μῶρος γάρ, δι' ὦ πλεῖστα μῶροι τῶν φρενῶν τετώμενοι. ὀξυνθεῖσα δὲ παρὰ τοῖς ὕστερον. δῆλον δὲ ὅτι κυνῶν ἴδιον ἡ ὑλακὴ, ὥσπερ καὶ τὸ ὑλακτεῖν. καὶ τὸ βαΰζειν δὲ παρὰ Θεοκρίτῳ. τὸ γὰρ κεκλαγγότας, ἀπὸ οἰωνῶν οἱ ταῦθα μετῆκται. ὥσπερ τὸ ἐπὶ κυνῶν ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα ῥηθήσεται ἡ κλαγγή. κερδοσύνην δὲ, τὴν φρόνησιν λέγει τὴν καὶ κερδαλεότητα, ἣν ἀθλίως φθάσασα τοῦ ἥρωι ἐπιμαρτύρεται. φασὶ δὲ φυσικὸν βούλημα εἶναι ἀνθρώποις πρὸς ἐκμείλιξιν κυνῶν, τὸ καθεσθῆναί τινα καὶ προΐεσθαι τὸ ἐν χερσὶν ὅπλον ὡς μὴ ἐπιτιθέμενον. ὅθεν, ἔοικε κύνας ἀνιέναι τὸν θυμὸν τοῖς τοιούτοις. ὡς καὶ ἐγγίσαντας ἔστι καὶ ὀσφρησαμένους ἔστι δὲ οἷς καὶ προσουρήσαντας, ἀπαλλάττεσθαι. καὶ μάλιστα εἰ τὸ τῆς ἐκ ποιοῦς ἄθερμ ἐπίχοιεν. Ὅτι δὲ οὐ μόνον τοῦ νῦν πτωχικοῦ σκήπτρου ἤτοι ὡς εἰκὸς ῥοπάλου ἀλλὰ καὶ τοῦ ἄλλως ἁπλῶς σκήπτρου διαφορὰ πρὸς τὸν σκίπωνα ἐνδοξότερον ὄντα, δηλοῖ ὁ γράψας ῥήτωρ τὸ, προεδρίαν καὶ πορφύραν καὶ σκίπωνα ἀντὶ σκήπτρου. Τὸ δὲ ἔκπεσε χειρὸς, οὐ διὰ φόβον φασὶ τοῦ Ὀδυσσεῖ γενέσθαι, ἀλλ' ἁπλῶς οὕτω διὰ σπουδήν. καθὰ καὶ ὁ σκῦτος ὁμοίως ἐξέπεσε τῆς τοῦ Εὐμαίου χειρός. Τὸ δὲ μετασπὼν, σύστοιχόν ἐστι τοῦ ἐπισπὼν καὶ ἐπισπόμενος καὶ ἐπισπεῖν, καὶ τοῖς ὁμοίοις. Οἱ δὲ ῥηθέντες κύνες, πάνυ ἄγριοι εἰ μὴ κεκλήγοντος τοῦ συβώτου φύγοιεν ἀλλὰ καὶ λιθάκων δέονται, διὸ καὶ ὀρθῶς Ὀδυσσεὺς εὐλαβεῖται αὐτούς. αἱ δὲ λιβάδες, ἐοίκασι μικρότεραι εἶναι τῶν λιθάκων. ὑπὲρ Ὀδυσσεὺς ἐν τοῖς ἑξῆς λιθάκεσσι τὸν ἑαυτοῦ φανεῖται δέμας ποτὶ θάλαμον. Τὸ δὲ ὀλίγου σε κύνες διεδηλήσαντο, ἐλλειπτικῶς ἐγράφη ἀντὶ τοῦ δι' ὀλίγου καιροῦ. ὅπερ οἱ μεθ' Ὅμηρον, καὶ μικροῦ λέγουσι, καὶ μικροῦ δεῖν. Τὸ δὲ σύας σιάλους, ἔχει καὶ ἑτέρας πρὸ αὐτοῦ ὁμοίας παραχήσεις. τίνες δὲ ἀλλόθροοι ἄνδρες, ἱκανῶς προδεδήλωται.

Ὣς εἰπὼν, κλισίηνδ' ἡγήσατο δῖος ὑφορβός.
Εἷσεν δ' εἰσαγαγὼν, ῥῶπας δ' ὑπέχευε δασείας.
Ἐστόρεσεν δ' ἐπὶ δέρμα ἰονθάδος ἀγρίου αἰγὸς
Αὐτοῦ ἐνεύναιον μέγα καὶ δασύ. χαῖρε δ' Ὀδυσσεὺς
Ὅττι μιν ὣς ὑπέδεκτο, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε.
Ζεύς τοι δοίη ξεῖνε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι
Ὅττι μάλιστ' ἐθέλεις, ὅτι με πρόφρων ὑπέδεξο.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὔμαιε συβῶτα.
Ξεῖν', οὔ μοι θέμις ἔστ' οὐδ' εἰ κακίων σέθεν ἔλθοι,
Ξεῖνον ἀτιμῆσαι. πρὸς γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες
Ξεῖνοί τε πτωχοί τε. δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε
Γίνεται ἡμετέρη. ἡ γὰρ δμώων δίκη ἐστὶν,
Αἰεὶ δειδιότων ὅτ' ἐπικρατέωσιν ἄνακτες
Οἱ νέοι. ἦ γὰρ τοῦγε θεοὶ κατὰ νόστον ἔδησαν,
Ὅς κεν ἔμ' ἐνδυκέως ἐφίλει καὶ κτῆσιν ὄπασσεν,
Οἷά τε ᾧ οἰκῆι ἄναξ εὔθυμος ἔδωκεν,
Οἶκόν τε κλῆρόν τε πολυμνήστην τε γυναῖκα,
Ὅς οἱ πολλὰ κάμῃσι, θεὸς δ' ἐπὶ ἔργον ἀέξῃ,
Ὡς καὶ ἐμοὶ τόδε ἔργον ἀέξεται ᾧ ἐπιμίμνω.
Τῷ κέ με πόλλ' ὤνησεν ἄναξ εἰ αὐτόθ' ἐγήρα,
Ἀλλ' ὄλεθ'. ὡς ὤφελλ' Ἑλένης ἀπὸ φῦλον ὀλέσθαι
Πρόχνυ, ἐπεὶ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν.
Καὶ γὰρ κεῖνος ἔβη Ἀγαμέμνονος εἵνεκα τιμῆς
Ἴλιον εἰς εὔπωλον, ἵνα Τρώεσσι μάχοιτο.

Ὅτι τὸν Ὀδυσσέα εἰς τὴν κλισίαν ἀγαγὼν ὁ εὔνους δοῦλος Εὔμαιος καὶ καθίσας, ῥῶπας ὑπέχευε δασείας. ἐστόρεσε δ' ἐπὶ δέρμα ἰονθάδος ἀγρίου αἰγὸς αὐτοῦ ἔγκοιτον ἐκεῖ ἐνεύναιον μέγα καὶ δασύ. χαῖρε δ' Ὀδυσσεὺς ὡς εἰκὸς, ὅττι μιν ὣς ὑπέδεκτο, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε. θεός σοι δοίη ξεῖνε ὅττι μάλιστ' ἐθέλεις, ὅτι με πρόφρων ὑπέδεξο. τοῦτο δὲ, πᾶς ἂν εἴποι ὀρθῶς ὁ καλῶς ὑπό τινος ξενισθείς. κλισία δὲ ἡ νῦν εὐτελὴς οἴκησις. ἔστι καὶ σταθμὸς αὕτη. καὶ μέσαυλον. καὶ αὐλή. καὶ ἔπαυλις. οὐ μὴν οἶκος. ἢ δῶμα. ἢ μέγαρον. ῥῶπες δὲ καὶ νῦν, ἱμαντώδη φυτὰ παρὰ τὸ ῥέπειν, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται σαφῶς. Τὸ δὲ ὑπέχευεν, ἁπαλότητα δηλοῖ τὴν ἐκ φύλλων ἢ πτόρθων λεπτῶν, ἵνα μὴ πάνυ τραχεῖα ἢ δασεῖα στιβὰς εἴη. ἰονθάδος δὲ, ἢ τῆς νέας κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἢ τῆς ταχείας παρὰ τὸ ἰέναι ἄθην. ὥσπερ καὶ ἴξαλος παρὰ τὸ ἴξεσθαι ἅλις. ἵνα ᾖ ταυτὸν ἰονθάς

θάς καὶ ἴξαλος αἴξ. ὁ τοῦ δασέως. ἴονθοι γάρ φασιν, αἱ ῥίζαι καὶ αἱ πρῶται τῶν ῥιζῶν ἐκφύσεις. ὁ τῆς ἰχώσεως ἴονθος ὅ ἐστιν ἐξανθήματα σώματός φασιν ἀκμάζοντος. ἅπερ οἱ νῦν χνοάζοντες, ἰονθοφάγια φασί. καὶ δοκεῖ πιθανότητα ἔχειν μάλιστα ὁ τοιοῦτος νοῦς. εἰκὸς γὰρ τὰ τοιαῦτα δέρματα, εἰς στρωμνὴν εἶναι χρηστά. ὡς μὴ εὐχρηστούμενα εἰς ἀσκὸν διὰ τοὺς ἴονθους. ἐκ τῶν ἴονθων δὲ καὶ τὸ ἐξιονθίζειν ἤγουν ἐκ ῥιζῶν αἴρειν τὰς τρίχας ὡς ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ κεῖται. ἴονθοι γάρ φασιν, αἱ πρῶται φυόμεναι τρίχες. Ἰστέον δὲ ὅτι εἰ μὲν θηλυκῶς κεῖται τὸ ἰονθάδος, ἀττικόν ἐστι τὸ, ὁ ἄγριος αἴξ. εἰ δὲ ἐκεῖνο ἀρσενικῶς ἔχει ἐπεὶ καὶ ὁ ἄγριος αἴξ ἐστι παρ' ἀττικοῖς ὡς δηλοῖ καὶ μετ' ὀλίγα τὸ, αἰγῶν ὅς τις φαίνεται ἄριστος. εἴη ἂν τὸ ἰονθάδος αἰγός, ἀλλ' ἀρνὸς λόγον τοῦ, ἀρνάδος. ἰθάδος διὰ τοῦ ι ψιλοῦ. καὶ ἠθάδος δὲ διὰ τοῦ η τα. ὡς καὶ Λυκόφρων δηλοῖ ἐν τῷ, ἰαυθμοὺς ἠθάδας διζήμενοι. Ἔνθα ὅρα τὸ ἰαυθμούς. οὗ θέμα, ἰαύειν τὸ διατρίβειν, ἐξ οὗ καὶ οὖν αὐτὸς ὁ μὴ ἀκαριαῖος ἀλλὰ τριβὴν ἔχων χρόνος. εἰ δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ὕπνου λέγεταί ποτε τὸ ἰαύειν, διατριβὴν ὕπνου σημαίνει καὶ οὐ τὸν ἁπλῶς ὀλίγον ὕπνον. Τὸ δὲ αὐτοῦ, οὐχ ἁπλῶς κεῖται ἀντὶ τοῦ ἐκεῖ, ἀλλὰ κατὰ ἔλλειψιν ἀττικήν, ἀντὶ τοῦ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τόπου. Ἐπεύναιον δέ φασιν, ἐγκοίμητρον. ἐγκοίτιον. Τὸ δὲ μέγα καὶ δασύ, πρὸς τὸ δέρμα συντακτέον. ἔχρῆν δὲ τοιοῦτον αὐτὸ εἶναι πρὸς ἰσότητά τε καὶ πρὸς αἰχμαλωσίαν ἡρωϊκοῦ τληπαθοῦς σώματος. Σημείωσαι δὲ καὶ ἐνταῦθα ὃ ἐκατ' ὀνόμαζε, ταυτὸν ὂν τῷ, ἔπος ἔφατο. καὶ τοῖς τοιούτοις. οὐ γὰρ ἂν ἐξ ὀνόματος ἄρτι καλοίη ὁ δῖος ξένος ὀδυσσεὺς τὸν εὔμαιον, ὃν οὔπω οἶδεν. Ὅτι ἐν ἰλιάδι μὲν, ὅμηρος πολλαῖς χρῆται ἀποστροφαῖς ἐπὶ προσώπων ἀξίων λόγου. οἷον. οὐδὲ σέθεν μενέλαε θεοὶ ἐλάθοντο. καὶ, τὸν δὲ προσέφης πατρόκλεες ἱππεῦ. καὶ ἕτερα δὲ ὅμοια. ἐν δὲ τῇ ὀδυσσείᾳ, ἐπὶ μόνου εὐμαίου σχηματίζει οὕτως ὁ ποιητής. φιλῶν τῆς εὐνοίας τὸν δοῦλον. καὶ τοῦ εἰς πολλὰ χρησιμεύειν ἐνταῦθα τῇ ποιήσει. καὶ ἀρξάμενος ἐνπῦθεν, λέγει ὅπερ πολλαχοῦ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς. τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης εὔμαιε συβῶτα. Εἰσὶ δὲ οἱ τούτου λόγοι, ὁποῖοι ἂν εἶεν ξενοδόχου ἀνδρὸς ὑπουργικοῦ ἀγαθοῦ καὶ εὐπόρου, λυπουμένου μὲν ἐπὶ νέοις δεσπόταις, μεμνημένου δὲ παλαιᾶς εὐεργεσίας τῆς ἐκ τοῦ δεσπότου εὐχῇ. φησὶ γάρ ξεῖν' οὔ μοι θέμις ἐστὶν οὐδ' εἰ κακίων σέθεν ἔλθοι, ξεῖνον ἀτιμῆσαι. πρὸς γὰρ διός εἰσιν ἅπαντες ξεῖνοί τε πτωχοί τε. δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε γίνεται ἡμετέρη. ἡ γὰρ ἤγουν αὕτη, δμώων δίκη ἐστίν, αἰεὶ δειδιότων ὅτ' ἐπικρατέωσιν ἄνακτες οἱ νέοι. ἦ γάρ, τοῦ γε θεοὶ κατὰ νόστον ἔδησαν ὅς ἐμὲ ἐφίλει καὶ κτῆσιν ὄπασσεν, οἷά τε ᾧ οἰκῆϊ ἄναξ εὔθυμος ἔδωκεν, οἶκόν τε κλῆρόν τε πολυμνήστην τε γυναῖκα, ὅς οἱ πολλὰ κάμῃσι θεὸς δ' ἐπὶ ἔργον ἀέξει. ὡς καὶ ἐμοὶ τόδε ἔργον ἀέξεται ᾧ ἐπιμίμνω. τῷ κέ με πόλλ' ὤνησεν ἄναξ εἰ αὐτόθ' ἐγήρα, ἀλλ' ὤλετο, καὶ ἀφελεῖ μὲν ἐνταῦθα εἰπεῖν ὅτι διὰ τὴν ἑλένην. ὁ δὲ, ἄλλως, διὰ λύπην ἄγριον σχηματίσας τὸν τοιοῦτον λόγον εἰς ἀρὰν, φησίν. ὡς ὤφελλ' ἑλένης ἀπὸ φῦλον ὀλέσθαι πρόχνυ. τουτέστι παντελῶς. ἡ πρόγονυ ὅ ἐστι πρόρριζον, ἐπεὶ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε. καὶ γὰρ κεῖνος ἔβη ῥώσεσι μαχεσόμενος. καὶ ὅρα δὴ ἡ λύπη ἐστίν. εἴγε δι' αὐτὴν ὁ φιλοδέσποτος εὔμαιος ἐπαρώμενος τῇ ἑλένῃ συναπελθεῖν καὶ τοῖς δεσπόταις δοκεῖ. οἱ μέν τοι παλαιοί, φασὶ φῦλον ἑλένης, οὐ τὴν κατὰ πλάτος συγγένειαν τὴν εἰς πᾶν τὸ γένος διήκουσαν, ἀλλὰ τὴν κατὰ βάθος ἐν ἐκείνῃ τελευτησαμένην. δι' ὃν τῆς ἑλένης πατέρα καὶ αὐτὴν καὶ τοὺς ἐξ αὐτῆς. καθὰ καὶ μετ' ὀλίγα ἐν τῷ, μνηστῆρες ἀγαυοὶ τηλέμαχον οἴκαδ' ἰόντα λοχῶσιν ὅπως ἀπὸ φῦλον ὄληται νώνυμον ἐξ ἰθάκης ἀρκεισίου ἀντιθέοιο, φῦλον ἀρκεισίου λέγει τὸν λαέρτην καὶ τὸν ἐξ αὐτοῦ ὀδυσσέα καὶ τὸν ἀπ' αὐτοῦ τηλέμαχον. ἄλλοι δὲ ἀφιλοπόνως ἐπιβαλόντες, ὅτι τὸν ἱκάριον, λάκωνα εἶναί φασι τὸ γένος τὸν τῆς πηνελόπης πατέρα, μήποτε αὐτανεψίας τυγχάνειν τὴν ἑλένην καὶ τὴν πηνελόπην. οὐ γὰρ ἂν φασι τὸν φιλοδέσποτον εὔμαιον κατὰ τῶν τελειόντων δεσποτῶν ἀρᾶσθαι, διὰ τοῦ φῦλον ὅ ἐστι τοῦ γένους τῆς ἑλένης εἰπεῖν. Ὅρα δὲ ὅτι ἐν τρισὶν ἐφεξῆς στίχοις ὁ ποιητὴς τῇ τοῦ ξένου ἐχρήσατο λέξει κατ' ἀρχάς. εἰπὼν. ξεῖν', οὔ μοι θέμις. καὶ, ξεῖνον ἀτιμῆσαι. καὶ, ξεῖνοί τε πτωχοί τε. κάλλος τι καὶ οὕτω τεχνησάμενος. ὅτι δὲ διαφέρει ξένος πτωχοῦ, προδεδήλωται. Τὸ δὲ αὕτη γε δμώων δίκη, ταυτόν ἐστι τῷ, αὕτη θέμις. οὗτος νόμος. οὗτος τρόπος. τοῦτο ἔθος. καὶ ὅσα τοιαῦτα. Τὸ δὲ ἐπικρατέωσιν ἄνακτες, εὐφήμως περὶ μνηστήρων ἔφη τῶν βιαίων, ὁ εὐπαίδευτος δοῦλος. Τὸ δὲ οἱ νέοι, καλὸν μὲν ἦν καὶ χωρὶς ἄρθρου. ἔχει δὲ οὕτω δὴ τὴν διαφορὰν, τελείαν βαρύτητα. Τὸ δὲ οἷα, ἐδύνατο μὲν οἷον εἰπεῖν ὀρθῶς. ἵνα ἦν, κτῆσιν ὄπασσεν οἷον ᾧ οἰκῆϊ ἄναξ ἔδωκεν. εἵλετο δὲ, καινότερον ἀποδοῦναι οὐ πρὸς κτῆσιν ἀλλ' ὡς πρὸς τὰ πράγματα. τοιαῦτα γὰρ ὁ οἶκος καὶ ὁ κλῆρος καὶ ἡ γυνή. ἐν οἷς ἐνθυμητέον, ὅτι οὐχ ὡς ἔχων ταῦτα ὁ εὔμαιος ἐκ τοῦ δεσπότου, ἀπαριθμεῖται. ἀλλ' ὡς ἕξων ἂν καὶ εὐτυχήσων καὶ αὐτὸς εἴπερ ἔζη ὁ δεσπότης ὀδυσσεύς. δῆλον δὲ τοῦτο ἐκ τῶν μετὰ ταῦτα. ἔνθα ἐρεῖ ὀδυσσεὺς τῷ τε φιλοιτίῳ καὶ τῷ εὐμαίῳ, ὅτι ἄξομαι ἀμφοτέροις γυναῖκας. ὡς τε οὐκ εἶχον οὐδ' ὁ εὔμαιος ἄρτι γυναῖκα δοθεῖσαν αὐτῷ ὑπὸ ὀδυσσέως. διὸ χαρακτῆρα σώζων ὁ εὔμαιος ἀγαθοῦ δούλου, δοκεῖ λέγειν ὡς ἔδωκεν ἂν καὶ ἐμοὶ ὀδυσσεὺς ὅσα δεσπότης εὔθυμος ὅ ἐστιν εὔψυχος, ἀγαθῷ δούλῳ δίδωσι πολλὰ καμόντι καὶ τῷ κατ' αὐτὸν ἔργον αὔξοντι δὴ τοῦ ἐπιμένειν, ὃ καὶ μάλιστα χρήσιμον τοῖς δουλεύουσι. τὸν δὲ τοιοῦτον νοῦν διασαφῶν, ἐπάγει. ὡς πολλά με ἂν ὤνησεν ἄναξ εἰ αὐτόθι ἐγήρα. Ἰστέον δὲ ὅτι οἰκεὺς καὶ ἐνταῦθα, οὐ μόνον δοῦλος, ἀλλὰ καὶ ὁ κατ' οἶκον φιλητός. ἐπαμφοτερίζει γὰρ

ἡ λέξις

ἡ λέξις ὡς ἐν τῇ Ἰλιάδι ἐφάνη. οὕτω δέ φασι καὶ ἄτιμος, οὐ μόνον ὁ δοῦλος, ἀλλὰ καὶ ὁ [illegible] ἐλεύθερος. καὶ λάτρεις δὲ, κατὰ τοὺς μὲν ὁ ἁπλῶς θεράπων, κατὰ δ' ἑτέρους, ὁ κατὰ πολεμικὴν περίστασιν ἁλοὺς καὶ εἰς δουλείαν ἀπαχθείς. δοῦλος μέν τοι, μετὰ ζῇ τῇ δουλείᾳ καθὰ καὶ ὁ δμώς. ὡς δῆλον καὶ ἐν τῷ, εἴ τις τε δμώων τε. οὕτω δὲ καὶ τὸ, ἀμφίπολος, κοινόν φασιν ἄῤῥενος δούλου καὶ θηλείας ὄνομα. οἱ δὲ ταῦτα σημειωσάμενοι, καὶ τὴν ἐλευθερίαν διασκεπτόμενοι, ἐξελεύθερον μὲν εἶπον, τὸν διὰ χρέος ὑπὸ τοῦ δανειστοῦ γενόμενον δοῦλον δίκην εἶτα ἀπολυθέντα. ἀπελεύθερον δὲ, τὸν ἐν τῇ κοινῇ συνηθείᾳ. Τὸ δὲ οἶκόν τε, παρεχητικῶς ἅμα καὶ ἐτυμολογικῶς ἔχει πρὸς τὸ, οἰκεῖν. κλῆρον δὲ καὶ ὧδε συνήθως, τὸ ἐκ τοῦ κληροῦσθαι λάχος νοητέον. οὐ διαφορὰ πρὸς κλῆρον. ὅτι κληροῦνται μὲν, πολλοὶ ὡς εἰκός. λαγχάνει δὲ εἷς ὁ ἐπιτυγχάνων. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. Ἐν οἷς σημείωσαι καὶ ὅτι τὸ ἔδωκεν ἤγουν ἀφῆκε κλῆρον, ἀφορμὴ γέγονε τοῖς ὕστερον, τῆς τῶν κληρονόμων συνθέσεως καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. Τὸ δὲ ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε, δοκεῖ ἀσυνθέτως εἰρῆσθαι πρὸς τὸ πρόχνυ. ἵνα πως λέγῃ, ὡς ἐπὶ γόνυ πέσον τὸ τῆς Ἑλένης φῦλον, ἐπεὶ πολλῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε. περὶ δὲ τοῦ ὡς ὤφελλον ἀπολέσθαι, ἱστέον ὡς ἡ τοιαύτη ἔννοια δοκεῖ ἀπεύχεσθαι τὸ ἐν τοῖς πράγμασιν ἐνδεχόμενον. ὁ γὰρ φάμενος ὡς ὤφελλε γενέσθαι τόδε τι, δυσαρεστεῖται εἴπερ τι ἔφυγεν αὐτὸ γενέσθαι ἢ μὴ γενέσθαι καὶ μὴ κατὰ τὸ ὀφειλὸν ἀναγκαῖον γέγονεν. ὁμοίας δὲ ἐννοίας καὶ τὸ, ὡς ὤφελλέ τι μὴ γενέσθαι. δῆλον δὲ ὅτι τὸ καὶ ὀφέλλειν τέτακται κοινῶς καὶ ὀφέλλειν δὲ ποιητικώτερον. καὶ ὅτι τὸ ὀφείλω, καὶ πολυσπασμοῦ ὑπόνοιαν ἔχει. διὸ ὡς οἰκῶ οἰκέτης καὶ οἰκίσιον, οὕτω καὶ ὀφειλῶ ὀφειλέτης καὶ ὀφειλίσιον. καὶ ὅτι τὸ ὀφείλω συγκοπὲν, ὄφλω γέγονε. διαφορὰ δέ φασιν αὐτῶν, ὅτι ὄφλει μέν τις ἐπὶ δίκῃ. ὀφείλει δὲ, ὡς ἡ κοινὴ λέγει συνήθεια. οὐκοῦν καὶ ὁ γέλωτα ὄφλων, κατὰ δίκης λόγῳ τοῦτο πάσχειν λέγεται.

Ὣς εἰπὼν, ζωστῆρι θοῶς συνέεργε χιτῶνα,
Βῆ δ' ἴμεν ἐς συφεοὺς, ὅθι ἔθνεα ἔρχατο χοίρων.
Ἔνθεν ἑλὼν δύ' ἔνεικε. καὶ ἀμφοτέρους ἱέρευσεν.
Εὗσέ τε. μίστυλλέ τε. καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρεν.
Ὀπτήσας δ' ἄρα πάντα, φέρων παρέθηκ' Ὀδυσῆϊ
Θέρμ' αὐτοῖς ὀβελοῖσιν. ὁ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνεν.
Ἐν δ' ἄρα κισσυβίῳ κίρνη μελιηδέα οἶνον.
Αὐτὸς δ' ἀντίον ἷζεν. ἐποτρύνων δὲ προσηύδα.
Ἔσθιε νῦν ὦ ξεῖνε, τά τε δμώεσσι πάρεστι,
Χοίρε'. ἀτὰρ σιάλους γε σύας μνηστῆρες ἔδουσιν,
Οὐκ ὄπιδα φρονέοντες ἐνὶ φρεσὶν οὐδ' ἐλεητύν.
Οὐ μὲν σχέτλια ἔργα θεοὶ μάκαρες φιλέουσιν,
Ἀλλὰ δίκην τίουσι καὶ αἴσιμα ἔργ' ἀνθρώπων.
Καὶ μὲν δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι, οἵτ' ἐπὶ γαίης
Ἀλλοτρίης βῶσιν, καί σφιν Ζεὺς ληΐδα δοίη,
Πλησάμενοι δέ τε νῆας ἔβαν οἶκόνδε νέεσθαι.
Καὶ μὲν τοῖς, ὄπιδος κρατερὸν δέος ἐν φρεσὶ πίπτει.
Οἵδε δέ τ' ἴσασι, θεοῦ δέ τιν' ἔκλυον αὐδὴν,
Κείνου λυγρὸν ὄλεθρον, ὅτ' οὐκ ἐθέλουσι δικαίως
Μνᾶσθαι, οὐδὲ νέεσθαι ἐπὶ σφέτερ'. ἀλλὰ ἕκηλοι
Κτήματα δαρδάπτουσιν ὑπέρβιον, οὐδ' ἔπι φειδώ.
Ὅσσαι γὰρ νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐκ Διός εἰσιν,
Οὔποθ' ἓν ἱρεύουσ' ἱερήϊον, οὐδὲ δύ' οἴω.
Οἶνον δὲ φθινύθουσιν ὑπέρβιον ἐξαφύοντες.
Ἦ γάρ οἱ ζωή γ' ἦν ἄσπετος. οὔ τινι τόσση
Ἀνδρῶν ἡρώων, οὔτ' ἠπείροιο μελαίνης,
Οὔτ' αὐτῆς Ἰθάκης. οὔτε ξυνεείκοσι φωτῶν

Ὅτι σπουδῆς δηλωτικὸν τὸ, ὣς εἰπὼν, ζωστῆρι θοῶς συνέεργε χιτῶνα. ὡς εἴ τις εἴποι, ἐνεκομβοῦτο δὴ ἔργον. ὥς τε τὰ πρὸ τούτου, ἄζωστος ἦν ὁ τοῦτο ποιήσας εὔμαιος. ὁποῖοι ἐπὶ τοὺς ἀγῶνας ἐξιέναι ἱστοροῦνται οἱ ἐν ταῖς γυμνασίοις νήσοις. ἄζωστοι γάρ φασιν. ὁ δὲ Ἡσίοδος ἐπὶ ἀργίας τὸ ζώννυσθαι τίθησιν ἐν τῷ, γείτονες ἄζωστοι κίον, ζώσαντο δὲ πηοί, ἑτέρου λόγου ἐκεῖνο καὶ οὐδέν τι πρὸς τὰ ἐνταῦθα.

Ὅτι ἔθνεα χοίρων λέγει, ἀντὶ τοῦ πλήθη. ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι ἔθνεα μελισσάων. ὅθεν λαβὼν καὶ Ὀππιανός, ἔθνεα πόντου τοὺς ἰχθύας φησίν. Ὅτι ἀρχαϊκὸν ἁπλοῦν ὁ ποιητὴς διασκευάζων μαγείρευμα, φησί. βῆ ἐς συφεούς. ὃ ἑρμηνεύων, ἐπάγει. ὅθι ἔθνεα χοίρων. εἶτα, ἡ διασκευὴ συντομωτάτη διὰ τὸ μὴ δεῖν εἶναι ἄρτι παιγνιωδῶς φρασθῆναι αὐτήν. ἔνθεν ἑλὼν δύο, ἔνεικε. καὶ ἀμφοτέροις ἱέρευσεν ὅ ἐστιν ἔσφαξεν. εὗσέ τε. μίστυλλέν τε. καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρεν. ὀπτήσας δ' ἄρα πάντα, φέρων παρέθηκεν Ὀδυσῆϊ θερμὰ αὐτοῖς ὀβελοῖσιν. ὁ δ' ἄλφιτα λευκὰ ἐπάλυνεν ὅ ἐστιν ἐπέπασε κα-

τὰ ἔθος ἀρχαῖον τὸ ὕστερον ἀργῆσαι. ἐν δ' ἄρα κισσυβίῳ κίρνη μελιηδέα οἶνον. ἤγουν συνέμιξεν ὕδατι ὥς τι κάθος τιθέν. ὅρα δὲ τὸ κισσὺ καὶ μίσυλλιον ἔπειρε, πάρεισα συχνὰ τὴν τοῦ ξενικοῦ τραπέζης φράσιν γεωργοῦς ἀρτύοντα. ἔχει δὲ ὁ τόπος οὗτος, καὶ ἐπαναστροφὴν εἰς μειωσμὸν λέξεως ἐν τῷ, ἱερεύσας σύας, ὡς τὸ, σαμία μία ναῦς. καὶ ἔστι κύκλους καὶ τόξον. περὶ δὲ τοῦ εὔ-

Ἔστ' ἄφενος τοσσοῦτον. ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω.
Δώδεκ' ἐν ἠπείρῳ ἀγέλαι. τόσα πώεα οἰῶν,
Τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν,
Βόσκουσι ξεῖνοί τε καὶ αὐτοῦ βώτορες ἄνδρες.
Ἔνθα δέ τ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν ἕνδεκα πάντα
Ἐσχατιῇ βόσκοντ'. ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ ὄρονται.
Τῶν αἰεί σφιν ἕκαστος ἐπ' ἤματι μῆλον ἀγινεῖ
Ζατρεφέων αἰγῶν ὅς τις φαίνηται ἄριστος.
Αὐτὰρ ἐγὼ σῦς τάσδε φυλάσσω τε ῥύομαί τε,
Καί σφι συῶν τὸν ἄριστον ἐΰ κρίνας ἀποπέμπω.

σου, ἱκανῶς προγέγραπται. ὥσπερ καὶ περὶ τῆς λέξεως τοῦ ζωστοῦ τόπου, ἐν ἄλλοις δεδήλωται. ἔνθα ἐστὶ περὶ τοῦ μισύλλειν. ὃ καιριώτατα εἰπεῖν, ταυτόν ἐστι τῷ σμικρύνειν ὡς ἐκεῖ φαίνεται. ἀγροικικὸν δὲ καὶ ἡ νῦν τράπεζα καθὰ καὶ ἡ ῥηθεῖσα στρωμνή, κισσύβιον τε γὰρ ὁ κρατὴρ περὶ οὗ προγέγραπται. καὶ ἡ βορὰ μονοειδής. κρέα ὀπτὰ ὀβελοῖς αὐτοῖς ἀφελῶς παρακείμενα, ἤγουν σὺν αὐτοῖς ὀβελοῖς ἀτεχνῶς. κισσύβιον δὲ καὶ νῦν ὡς καὶ προεδηλώθη, ποτήριον ἀγροτικόν. ὃ μετ' ὀλίγα σκύφος ἐρεῖ δευτέρως ἐν τῷ, σκύφος ἔδωκεν οἴνου πλεῖον. ὅπερ ὁ Λυκόφρων, ἀρσενικῶς οἶδεν, εἰπών. τὸν δὲ λοίσθιον ἐκπιὼν σκύφον. τινὲς δὲ σκύφον ἐνταῦθα γράφουσι καὶ τὸ ὁμηρικόν. ἰστέον δὲ ὅτι τὸν καλὸν εὔμαιον μαγειρικῶς ἐνεργήσαντα ἐνταῦθα τῷ δεσπότῃ ὡς εἴρηται, τέττιγα μὲν ἐρεῖ τις ἄν, οὐκ ἂν δὲ καὶ μαίσωνα. Χρύσιππος γάρ φησιν οἴεται μαίσωνα μὲν ὡς ἀπὸ τοῦ μασᾶσθαι, καλεῖσθαι τὸν πολιτικὸν μάγειρον. τὸν δ' ἐκτόπιον, τέττιγα. ἦν δὲ καὶ κωμῳδίας ὑποκριτὴς, μαίσων. πρόσωπον εὑρηκὼς καλούμενον μαίσωνα. ἐξ οὗ ἐστι σκώμματα μαισωνικά. ὡς δοκεῖν, παρὰ τὸν τοιοῦτον μαίσωνα, εἰρῆσθαι καὶ τὸν μάγειρον, μαίσωνα. πλὴν εὐφυῶς καὶ Χρύσιππος ἐτυμολογεῖ. λέγεται δὲ καὶ ἡ θετταλικὴ ματτύη, ἐκ τοῦ μασᾶσθαι παρῆχθαι ὥσπερ καὶ ἡ μαστίχη. ὁ δὲ Ἀθήναιος λέγει, ὅτι ἡμεῖς φαμὲν, ἀπὸ τοῦ μάττειν. ἀφ' οὗ καὶ ἡ μάζα καὶ ἡ κυπρία μαγίς. ἐστι ὑπερμαζᾶν, τὸ ἄγαν τρυφᾶν. λέγει δὲ καὶ ὡς καταρχὰς μὲν, τὴν κοινὴν καὶ δημοτικὴν ταύτην τροφὴν τὴν ἐκ τῶν ἀλφίτων, μάζας ἐκάλουν. ὅθεν καὶ μαζαγρίτης ὁ καὶ ἄκολος. καὶ μάττειν, τὸ σκευάζειν αὐτήν. ὕστερον δὲ ποικίλαντές τινες τὴν ἀναγκαίαν τροφὴν ἀκολάστως καὶ πολυτελῶς, μικρὸν παραγαγόντες τοὔνομα τῆς μάζης, ματτύην ὠνόμαζον πᾶν πολυτελὲς ἔδεσμα. καὶ ματτυάζειν, τὸ σκευάζειν αὐτό. εἴτε ἰχθὺς ἦν εἴτε ὄρνις εἴτε λάχανον εἴτε ἱερεῖον εἴτε σπερμάτιον. διὸ καὶ Ἄλεξις πρὸς δήλωσιν ἀκολάστου παρασκευῆς, προσετίθετο τῇ ματτύῃ τὸ λέπεσθαι. εἰπών. προπόσεις πίνειν, λέπεσθαι, ματτυάζειν. ἦν δέ φασι λέπεσθαι παρ' Ἀθηναίοις, ἐπὶ ἀσελγοῦς καὶ φορτικῆς ἀφροδισίων ἡδονῆς, ὁποία καὶ ἡ τοῦ δέφεσθαι. Ὅρα δὲ ὅτι ὀπτὰ κἀνταῦθα, ὁ σπουδαῖος εὔμαιος τῷ ὀδυσσεῖ κρέα παρέθετο, σχεδιάσας διὰ τάχος. ἄλλως μέντοι, ἐπαινεῖται μᾶλλον ὀπτήσεως ἡ ἕψησις. οὐ μόνον γάρ φασιν ὠμότητα ἀφαιρεῖ, ἀλλὰ καὶ τὰ σκληρὰ μαλάττειν δύναται, καὶ τὰ λοιπὰ πεπαίνειν. ἔτι δ' εὐμενέστερον καὶ ἀκινδυνότερον συμπέττει τὴν τροφήν. Ὅτι διαφορά τις εἶναι δοκεῖ χοίρων καὶ συῶν ὡς ἐμφαίνει ὁ εὔμαιος ἐν τῷ, ἔσθιε νῦν ὦ ξεῖνε τά τε δμώεσσι πάρεστι χοίρε'. ἀτὰρ σιάλους γε σύας μνηστῆρες ἔδουσι. καὶ ἴσως ἡ καθ' ἡλικίαν ἡ διαφορὰ τοῖς χοίροις καὶ τοῖς σιάλοις. ἢ κατὰ τὸ, ζατρεφέας μὲν εἶναι τοὺς σιάλους. οἳ καὶ καλοῦνται οὕτω διὰ τὸ σιτεῖσθαι ἅλις. ὀλιγοτρεφεῖς δὲ τοὺς χοίρους. ὁποῖα καὶ τὰ παρὰ τοῖς ῥήτορσι μετάχοιρα, τὰ τῶν ὑῶν ὀψίγονά φασι καὶ λιπογάλακτα. δοκοῦσι δὲ ἴσως ὀρθοῦ, δέλφακες οἱ ὁμηρικοὶ ἐνταῦθα εἶναι χοῖροι. οὓς δὴ δέλφακας, Ἀριστοφάνης μὲν ὁ γραμματικὸς ἐν τῷ περὶ ἡλικιῶν, τοὺς νέους χοίρους λέγει. μᾶλλον δὲ τοὺς νεωτάτους, γράψας οὕτω. Τῶν συῶν οἱ μὲν τέλειοι καὶ ἐνόρχαι, κάπροι. οἱ δὲ πίονες αὐτῶν, σίαλοι. ἡ δὲ θήλεια, σῦς μόνον. Ἱππῶναξ δὲ, γρόμφιν λέγει. εἴτε καθόλου πᾶσαν τὴν θήλειαν, εἴτε τὴν παλαιὰν τῇ ἡλικίᾳ. τὰ δὲ νέα, δέλφακες μέν. τὰ πεπηγότα πως ἤδη τοῖς σώμασι. τὰ δὲ ἔτι ἁπαλὰ καὶ ἔνικμα, χοῖροι. καὶ οὕτω μὲν ὁ εἰρημένος Ἀριστοφάνης τοὺς δέλφακας, στερροτέρους οἶδε χοίρων καὶ πληθοτέρους. Ἐπίχαρμος δέ φασι, τοὺς ἄρρενας καὶ πλείους. Ἀριστοφάνης δὲ, ἐπὶ θηλείας τάττει τοὔνομα ἐν τῷ, δέλφακος ὀπωρινῆς. ὅπερ ὁ δειπνοσοφιστὴς παρασημειωσάμενος, λέγει ἐπικρίνων, ὡς κυρίως αἱ θήλειαι οὕτω λέγοιντ' ἄν, ὡς δελφύας ἔχουσαι ἤτουν μήτρας ὅθεν καὶ οἱ ἀδελφοί. ἀποφαίνεται δὲ καὶ ἐκ τῶν εἰρημένων λόγων τοῦ Ἀριστοφάνους τοῦ γραμματικοῦ δηλαδὴ, σαφὲς εἶναι ὅτι τὰ μὲν χοίρια, ὡς εὐτελῆ ἐσθίεσθαι τοῖς δούλοις, τοὺς δὲ σιάλους, τοῖς μνηστῆρσιν ὡς καὶ πλέους καὶ εὐτραφεστέρους διὰ τὸ σιτεῖσθαι. καθὰ δηλοῖ καὶ ἡ ἐτυμολογία τῆς λέξεως τῶν σιάλων οἳ σιτεύονται ἅλις. ἔτι πρὸς τούτοις ἰστέον καὶ ὅτι οὐ μόνον φειδοῖ τῇ τοῦ δεσπότου οἱ ἀμφὶ τὸν εὔμαιον οὐ σιάλους ἀλλὰ συΐδια ἤσθιον, ἀλλὰ καὶ κατά τι ἔθος. ἱερέ-

τα

τι γὰρ ἴσως καὶ τότε τὸ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα νομοθετηθὲν οὕνεκά φασι θρεμμάτων ἐπιγονῆς. οὐ γὰρ τὸ μὴ σφάττειν πρόβατον ἄπεκτον ἢ ἄτοκον. διὸ τὰ ὄϊα τέλεια ἤσθιον. καὶ τὴν ἔρξαι δέ φασι τῶν Ἀθηναίων, ἔθος ἦν, ἢ θύειν ἀμνήν. ἔνθα ὅρα τὸ ἀμνήν. ἧς ἀρσενικὸν ὁ ἀμνός. τῇ δ' αὐτῇ, οὐδὲ πυρὸς ὄζην γένεσθαι. ὡς δὲ καὶ χοῖρον ἴωνες τὴν θήλειαν λέγουσιν, ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου κεῖται καὶ αὐτό. ἔτι ἱστέον καὶ ὅτι καὶ ὁ κωμικὸς οὕτω φησί, χοίροι τρώγοις ἂν ἰσχάδας, καὶ ἀλλαχοῦ δὲ, ἐπὶ νεάκων χοίρων τὴν λέξιν τίθησιν. ὑποδηλοῖ δὲ, ὅμηρος ἐνταῦθα σμικρότητα χοίρων, εἴγε δύο ἱερευθέντες εἰς βρῶσιν παρατίθενται. κεῖται δὲ τοιαύτη χρῆσις καὶ παρὰ τοῖς ἑρμηνεύσασι τι ὅτι σαργάνη ἦν σκεῦός τι ὃ περιπερτυμένοι, ἔφερον τοὺς γαλαθηνοὺς χοίρους. ἦν δέ τι καὶ χοιροτροφεῖον. ἔτι δὲ καὶ χοιροκομεῖον, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Λυσιστράτῃ δηλοῖ. καὶ ταῦτα μὲν ἔχει λόγον. τὸ δὲ χύελον, πάνυ δυσχερὲς πῶς ἂν διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γράφοιτο. εἰ μὴ ἄρα ἴσως κατὰ ὀνοματοποιίαν τινά. ὅτι γὰρ ἄλλως μέτεστί τι τῶν χοίρων καὶ τοῖς χυλίοις, δηλοῖ ὁ εἰπὼν ὅτι χύελον, δεσμὸς ᾧ δεσμεῖται τὰ χοιρίδια. καὶ ὅτι χύελον, ξύλον ᾧ προσδεσμεύονται οἱ ὗς. ὑπονοεῖται δὲ κατὰ ὀνοματοποιίαν ἡ τοιαύτη γραφὴ, ἐξ ἧς γράφει Αἴλιος Διονύσιος, εἰπών. χύζε, ἐπίφθεγμα πρὸς τοὺς ὗς. οὐ χεῖρον δὲ εἰδέναι καὶ ὅτι παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὑοσπίλωθρος κυρίως ὁ τῶν ὑῶν κόπρος λέγεται. ὅρα δὲ ὅπως ἀγαθοῦ δούλου ὑπογράφει ἦθος ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς, οὐ φιλοῦντος εἰ καὶ ζῇ ἐλευθερίως, ἀλλὰ καὶ ἀχθομένου ὑπὲρ αὐτοὺς μὲν κάμνει ἐπὶ τοῖς τοῦ δεσπότου, ἐσθίουσι δὲ οἱ κακοὶ μνηστῆρες. τάχα δὲ καὶ ὑπογρύζει ὁ εὔμαιος ἐπὶ τοῖς σιάλοις, εἰ μὴ καὶ αὐτοῖς ἔξεστι τῶν τοιούτων ἀπολαύειν. καί πως, ὅμοιόν τι πάσχει τοῖς ὕστερον συρακουσίοις ὀψοποιοῖς ἢ μαγείροις. ὧν εἴ τις ἴδιον εὕροι βρῶμα καὶ περιττὸν, ἐξουσίαν οὐκ εἶχε φασὶ χρήσασθαι αὐτοῖς ἄλλως ὅτι μὴ κατὰ καιρὸν ὃν ἔδει. ὁ δὲ ἦν, ἐνιαυτός, οὔ μήπω συμπεπληρωμένου, θλίβοιντο ἂν καὶ ἐκεῖνοι μετέχοντες τοῦ εὑρήματος. Ὅτι κατὰ ὕβρεως καὶ ὑβριστῶν λεχθείη ἂν τὸ, οὐκ ὄπιδα φρονέοντες ἐνὶ φρεσὶν οὐδ' ἐλεητύν. οὐ μὲν σχέτλια ἔργα θεοὶ φιλέουσιν, ἀλλὰ δίκην τίουσι καὶ αἴσιμα ἔργ' ἀνθρώπων. τοῦτο δὲ, γνωμικῶς ἐρρέθη παρὰ τοῦ εὐμαίου. τὸ δὲ ἐφεξῆς, πάνυ ἐπιστημονικὸν τῶν κατὰ πόλεις βιαίων καὶ ἀδίκων ἀνδρῶν. τὸ, καὶ μὲν δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι, οἵτ' ἐπὶ γαίης ἀλλοτρίης βῶσι, τουτέστιν ἐπιβῶσιν ἀλλοδαπῆς χώρας, καί σφι Ζεὺς ληΐδα δοίη. πλησάμενοι δέ τε νῆας, ἔβαν οἶκόνδε νέεσθαι. καὶ μὲν τοῖς, ὄπιδος κρατερὸν δέος ἐν φρεσὶ πίπτει. οἵδε δέ τι ἴσασι, θεοῦ δέ τινα ἔκλυον αὐδήν. ὅπερ ἐστὶν ὅμοιόν τι τῷ, ἑπόμενος θεοῦ ὀμφῇ. Σημείωσαι δ' ἐνταῦθα τὸ ἀκατάλληλον τῆς συντάξεως καὶ σολοικοφανὲς, ἐν τοῖς, καὶ μὲν δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι. καὶ μὲν τοῖς, ὄπιδος κρατερὸν δέος. ἐχρῆν γὰρ εἶναι κατὰ δοτικὴν πτῶσιν, καὶ μὲν δυσμενέσι καὶ ἀναρσίοις, ὄπιδός ἐστι δέος. μιμεῖται δὲ ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα θυμούμενον ἄνδρα τὸν εὔμαιον καὶ μὴ κρατοῦντα τῆς ἀκολουθίας τοῦ λόγου. ἴσως δὲ καὶ ἄλλως δύναται ὀρθῶς ἔχειν, εἴπερ τὸ δεύτερον μὲν, ληφθείη ἀντὶ τοῦ ἀλλὰ ἵνα εἴποι μὴ ἐγκρίμως ἀλλὰ ἀπολύτως, ὅτι καὶ μὲν ἀνάρσιοι ἄνδρες πλήσαντες δὴ τὰς νῆας, ἀπῆλθον. ἀλλὰ καὶ τούτοις δέος ἐστὶν ὄπιδος. κρεῖττον μέντοι τὸ πρῶτον καὶ λογικώτερον καὶ ἀβίαστον. πειρατεὶ δὲ ὑποδηλοῦνται οἱ ῥηθέντες ἀνάρσιοι, ὡς δηλοῖ τὸ πλησάμενοι νῆας. ὄπιδα δὲ καὶ νῦν, τὴν εἰς τὸ μέλλον θείαν ἐπιστροφὴν λέγει. Ἐλεητὺν δὲ, τὸν ἔλεον αἰολικῶς, ὥς φασιν οἱ παλαιοί. Ὅτι βιαίαν μνηστείαν φράζει τὸ, οὐκ ἐθέλουσι δικαίως μνᾶσθαι, οὐδὲ νέεσθαι ἐπὶ σφέτερα, ἀλλὰ ἕκηλοι κτήματα δαρδάπτουσιν ὑπέρβιον, οὐδ' ἔπι φειδώ. ἢ οὐκέτι φειδώ. δαπάνην δὲ ἀνένδεκτον βίου πολλοῦ ἀλλοτρίου δηλοῖ τὸ, ὅσσαι γὰρ νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐκ Διός εἰσιν, ἤγουν ἐξ ἀέρος ἢ οὐρανοῦ κατὰ ἀρχαῖον, οὔ ποτε ἓν ἱερεύουσιν ἱερήϊον τουτέστιν οὐδέ ποτε σφαγιάζουσι σφάγιον ἕν, ὃ δὴ τρόπος ἐτυμολογίας ἐστὶν, οὐδὲ δύ' οἴω. ἀλλὰ δηλαδὴ πολλά. οἶνον δὲ φθινύθουσιν ὑπέρβιον ἐξαφύοντες, ἤγουν ἀντλοῦντες. ὃ δὴ πρωτότυπόν ἐστι τοῦ ἀφύσσοντες. Σύστασις δὲ πλούτου τὸ, ἦ γάρ οἱ ζωή γ' ἦν ἄσπετος. οὔτινι τόσση ἀνδρῶν ἡρώων, οὔτε ξυνεείκοσι φωτῶν ἔστ' ἄφενος τοσοῦτον. Καὶ ὅρα ὅτι τὴν ζωὴν ἔφη τὴν εἰς τὸ ζῆν κτῆσιν καὶ χορηγίαν οἷα διχῶς τῆς ζωῆς λεγομένης κατὰ τοὺς παλαιούς, ἐπί τε τῆς συνήθους δηλαδὴ καὶ ἐπὶ τῆς περιουσίας. καὶ ὅτι τὸ ξυνεείκοσιν, ὅμοιόν ἐστι τοῖς σύνδυο καὶ σύντρεις καὶ τοῖς τοιούτοις. καὶ ὅτι οὐδετέρως ἔφη τὸ ἄφενος καθὰ καὶ ἐν Ἰλιάδι. ἐκ τούτοις δὲ, καὶ ἤπειρον ἔφη μέλαιναν, ἰδίως τὴν ἀντικρὺ τῆς Ἰθάκης. καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ πολλαχοῦ. ὥσπερ καὶ κατωτέρω εὐθύς. ἔνθα τὰ τοῦ Ὀδυσσέως ἀριθμῶν ζῷα ὅσα εἶχε πάλαι ποτὲ, φησὶν ὁ εὔμαιος. ἐγὼ δώδεκ' ἐν ἠπείρῳ ἀγέλαι βοῶν δηλαδή. ἴσως δὲ καὶ ἵππων. ἐπ' ἀμφοῖν γάρ φασιν ἡ ἀγέλη κυριολεκτεῖται. ἐκ παραγωγῆς ἀγελαῖος μὲν, ὁ ἐξ ἀγέλης ἀγέλαιος δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς προπαροξυτόνως, ὁ ἀμαθής. τούτοις δ' ἐπάγει ὁ ποιητὴς τὸ, τόσα πώεα οἰῶν, τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν, βόσκουσι ξεῖνοί τε καὶ αὐτοῦ βώτορες ἄνδρες. ἔνθα δέ τ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν ἕνδεκα πάντα ἐσχατιῇ βόσκονται, ὧν αἰεί σφιν ἕκαστος ἐπ' ἤματι μῆλον ἀγινεῖ τουτέστιν ἄγει, ζατρεφέων αἰγῶν ὅς τις φαίνηται ἄριστος. αὐτὰρ ἐγὼ σῦς τάσδε φυλάσσω τε ῥύομαί τε καί σφι συῶν τὸν ἄριστον ἐκκρίνας ὅ ἐστιν ἐπιλεξάμενος, ἀποπέμπω. Καὶ ὅρα ὡς καὶ ἐνταῦθα συῶν ἄριστος ἐρρέθη ὥσπερ καὶ αἰγῶν ἄριστος. Οἰῶν δὲ ὅπερ ἐστὶ προβάτων εὐθεῖα, ὄϊς οἶς. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ φθοῖς φθοῖς. τούτων δὲ, οἶς μὲν, ἔχει καὶ πλαγίας. φθοῖς δὲ, οὐ δίδωσι πεῖραν εἴπερ πλαγιάζει εἰς γενικὴν καὶ ἑξῆς, ἔστι δὲ φθοῖς, ποιός τις πλακοῦς. οὗ τὴν κατασκευὴν, οὕτω τις περιλαλεῖ. τυρὸν ἐκπιέσας, τρίβε. καὶ ἐμβαλὼν εἰς κόσκινον χάλκεον, διηθεῖ.

ὅτ' ἐπέβαλον μέλι καὶ σιλίγνεως ἡμίναν, καὶ συμμάλαξον εἰς ἕν. ἐν τούτοις δὲ, διαθεῖν μὲν, τὸ διυλίζειν. ὅπερ ἀπηθεῖν λέγει ὁ κωμικός. ὅθεν καὶ ἠθμὸς ὁ διυλιστήρ. περὶ δὲ σιλίγνεως, ζητητέον μὲν ὅτι ποτὲ εἶδος ἐστίν. ἰστέον δὲ ὡς παράγει ἄρτον λεγόμενον σιλιγνίτην καὶ σιλιγνίαν, διὰ τὴν ἐκεῖθεν μῖξιν. ἡ δὲ ἡμίνα, ἥμισυ ἥμισύ ἐστι μέτρον τοῦ ἐν. ἡ χρῆσις ἐν τῷ, ἔλαιον πλεῖον ἑνὸς ἐν. Ὅρα δὲ ὅτι εἰπὼν ὁ ποιητὴς πώεα οἰῶν καὶ δυνάμενος ἐπαγαγεῖν, τόσα δ' ὧν ἔγωγε χοίρων συβόσια, ὤκνησεν οὕτω ποιῆσαι. ἵνα μὴ τῇ ψιλοδοπαρηχήσει τοῦ, οἰῶν καὶ ὑῶν, δοκοίη ἀστεΐζεσθαι εἰς οὐδὲν δέον. διὸ, συῶν ἔγραψεν εἰπών. τόσα πώεα οἰῶν τόσα συῶν συβόσια. Ἐν δὲ τῷ, ὅσσαι νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐκ Διός εἰσι, πολιτικῶς κεῖται καὶ ἀφελῶς τὸ νύκτες. τὸ δὲ ὅλον, περίφρασίς ἐστι τοῦ ἀεὶ καὶ τοῦ ὁσημέραι. ὃ ἐστιν ὅμοιον τῷ, αἰεὶ ἐπ' ἤματι. ἀγέλαι δὲ, βοῶν πάντως. εἰ καὶ ὁ ποιητὴς διὰ τὸ πάνυ φανερὸν σιωπᾷ τοῦτο. περὶ δὲ τῶν ἐφεξῆς λέξεων, ἐν ἄλλοις διείληπται. Τὸ δὲ βόσκουσι, πρὸς ἐν, σχήματος ἐστὶν ἴσον ἐξάλλαγμα γάρ. μετὰ γὰρ τὸ, δώδεκα ἐν ἠπείρῳ ἀγέλαι, τὸ, τόσα πώεα καὶ τὰ ἑξῆς, αἰτιατικαί εἰσι διὰ τὸ βόσκουσι. καὶ οὐδὲν μὲν ἐκώλυεν εἰπεῖν καὶ οὕτω δώδεκα ἀγέλας καὶ τόσα πώεα καὶ τόσα συβόσια καὶ τόσα αἰπόλια βόσκουσιν. οὐχ εἵλετο δὲ ὁ ποιητὴς οὕτως εἰπεῖν, ἀλλὰ στίξας εἰς τὸ ἀγέλαι, οὕτω συνέταξε τὰ ἑξῆς πρὸς αἰτιατικὴν διὰ τὸ βόσκουσι. ξεῖνοι δὲ, τοὺς μισθωτοὺς λέγει. Τὸ δὲ ἐπ' ἤματι, ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ αἰεί. ἵνα εἴη ἀεὶ, τὸ καθ' ἑκάστην ἡμέραν. μᾶλλον δὲ τοῦ φανερῶς ἐπὶ αἰγὸς ἑρμηνεύεται. Ἰστέον δὲ ὅτι περὶ τοῦ τῶν αἰγῶν κρέατος ὡς τροφιμώτατόν ἐστιν, οἱ παλαιοὶ μαρτυροῦσι. Κλειτόμαχος οὖν φασὶν ἱστορεῖ τινα Θηβαῖον ἀθλητὴν, ὑπερβαλεῖν ἰσχύϊ τοὺς καθ' ἑαυτὸν, κρέασιν αἰγείοις χρώμενον. εὔτονοι γὰρ ἐντεῦθεν καὶ γλίσχροι χυμοὶ γίνονται, καὶ πλεῖον χρόνον ὑπομένειν ἐν τοῖς ὄγκοις δυνάμενοι. ἐσκώπτετο δὲ ὅμως ὁ ἀθλητὴς φασὶ διὰ τὴν ἀπὸ τοῦ ἱδρῶτος δυσωδίαν. τὰ δὲ ὕεια καὶ ἄρνεια κρέα ἀδιαπόνητά φασιν ὑπάρχοντα τοῖς ἴσοις, ῥᾷον φθείρεσθαι διὰ τὴν πιμελήν. τὰ δὲ ἀντιφανῆ ἐπαινῶν αἶγα ὁ Κύκλωψ, λέγει οὐρανίαν αἶγα ἐν τῷ, βοῦς ἀγελαῖος. ταῦρος ὑλιβάτας. αἶξ οὐρανία. κριὸς τομίας. καὶ ἑξῆς ὡς ἀλλαχοῦ ἐγράφη. λέγει δὲ ἂν ἐκεῖνος αἶγα οὐρανίαν, ὡς δὴ μεγάλην καὶ ὑψηλὴν πρός τινα ὁμοιότητα αἰγῶν τῶν κατ' οὐρανὸν ὧν αἱ αἰγίδες παρώνυμοι. ἀκόλουθον δὲ τοιαύτῃ αἰγὶ, καὶ ὁ ὑλιβάτης ταῦρος οὗ παρώνυμον ὁ ὑλιβάτας. Εἰς δὲ τὸ ἔσθιε, σημείωσαι ὅτι τὸ ἐσθίειν, καὶ ἀπεσθίειν λέγεται τινὶ μετὰ προθέσεως, οἷον ἀπό τινος ἐσθίειν δῆλον. οἴμοι τάλας. δάκνει δάκνει ἀπεσθίει μου τὴν ἀκοήν. ἐνέργεια δὲ ἀπεσθίειν, καὶ τὸ μὴ ἐσθίειν. δι' τοῖς βλίτοις διὰ χρεὼ τὴν κοιλίαν ξηρὰν ἔχει. τὰ πετραῖα τῶν ἰχθύων ἀπεσθίει. ἤγουν μὴ ἔσθιε. χοῖρος δὲ ὅτι καὶ κρύφιόν τι δηλοῖ, δεδήλωταί που. ὡς δὲ καὶ ἐπαινοῦντες αὐτῶν παρώνυμοι αἱ χοιρῖναι, ὁ Ἀθήναιος λέγει, αὗται δέ φασιν, ἆθλα ἐτίθεντο ταῖς παννυχίσι τῷ διαγρυπνήσαντι. ὁ δὲ κωμικὸς, φαίνεται χοιρίνας εἰδέναι, καί τινας ψήφους δικαστικάς. Τὸ δὲ ἀγινεῖ, ἀχρεῖον μὲν εἰς πεζογραφίαν. ἐκτείνει δὲ τὴν παραλήγουσαν. Τὸ δὲ φυλάσσω τε ῥύομαί τε, οὐ διαφέρουσι κατὰ νοῦν. Ἰστέον δὲ ὡς εἰ ὃ φαίνονται πολλοὶ τῷ Ὀδυσσεῖ γενέσθαι δοῦλοι, ἀλλὰ τὸ βόσκουσι ξεῖνοί τε ὃ αὐτοῦ βώτορες ἄνδρες, οὐκ ἀφίησιν αὐτοὺς τοσούτους εἶναι ὁπόσοι τοῖς ὑστερογενέσιν ἱστόρηνται. ἀλλ' εἰσίας οὗτοί γε εἶδόν τι τὸ μακρὸν, εἴ τις ἐνθυμοῖτο διὰ ἱστοριῶν, ὡς Νικίας μέν τις χιλίους ἔχων οἰκέτας, ἐμίσθωσέ φασιν αὐτοὺς εἰς τὰ ἀργυρεῖα Σωσίᾳ τῷ Θρᾳκὶ ἐφ' ᾧ ὀβολὸν ἕκαστον τελεῖν τῆς ἡμέρας. Δαρδανεῖς δὲ, δούλους ἐκτῶντο ὁ μὲν, χιλίους. ὁ δὲ, καὶ πλείους. ὧν ἕκαστος ἐν μὲν εἰρήνῃ, γεωργεῖν λέγεται. ἐν πολέμῳ δὲ, λοχίζεσθαι ὑπὸ ἡγεμόνι τῷ ἰδίῳ δεσπότῃ. Ῥωμαίων δὲ ἕκαστος, μυρίους καὶ δισμυρίους πολλοὶ δὲ καὶ πλείους, οὐκ ἐπὶ προσόδοις φασὶν ὡς ὁ τῶν Ἑλλήνων ζάπλουτος Νικίας. ὁ Μνάσων δέ φασιν ὁ Φωκεὺς, πλείους ἐκέκτητο δούλους τῶν χιλίων.

Ὁ Εὔμαιος μὲν, κατέλεγε τῶν μνηστήρων. Ὀδυσσεὺς δὲ τὴν γαστέρα ἐν τοσούτῳ τιμελῶν, κρέα τ' ἤσθιε πῖνέ τε οἶνον ἁρπαλέως ἀκέων, κακὰ δὲ τοῖς ἐχθροῖς φύτευεν. αὐτὰρ ἐπεὶ δείπνησε καὶ ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ, ὃ καὶ ἀλλαχοῦ ἐγράφη, ἐποίησε τόδε. δύναται δὲ προσαρμόσαι ταῦτα τῷ ἐν καιρῷ δαιτὸς μὴ ἐθέλοντι δὴ πεινᾶν ἀκούειν πολυλογιῶν. Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ οὕτως ἐσθίων κατὰ σπουδὴν δὴ πεινῶν, ὀξυχειρίᾳ χρῆται ἐν ἑκάστῳ τῶν λιχνέων ἅμα κατὰ τὸν ὑπό-

Ὣς φάθ'. ὁ δ' ἐνδυκέως κρέα τ' ἤσθιε πῖνέ τε οἶνον
Ἁρπαλέως ἀκέων, κακὰ δὲ μνηστῆρσι φύτευεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δείπνησε καὶ ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ,
Καί οἱ πλησάμενος δῶκε σκύφος ᾧπερ ἔπινεν
Οἴνου ἐνίπλειον, ὁ δ' ἐδέξατο, χαῖρε δὲ θυμῷ.
Καί μιν φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ὦ φίλε, τίς γάρ σ' ἐπρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν,
Ὧδε μάλα ἀφνειὸς καὶ καρτερὸς ὡς ἀγορεύεις,
Φῆς δ' αὐτὸν φθίσθαι Ἀγαμέμνονος εἵνεκα τιμῆς;
Εἰπέ μοι, αἴκέ ποθι γνώω τοιοῦτον ἐόντα.
Ζεὺς γάρ που τόδε οἶδε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
Εἴκέ μιν ἀγγείλαιμι ἰδών. ἐπὶ πολλὰ δ' ἀλήθην.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα συβώτης ὄρχαμος ἀνδρῶν.
Ὦ γέρον, οὔτις ἐκεῖνον ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν,
Ἀγγέλλων πείσειε γυναῖκά τε καὶ φίλον υἱόν.
Ἀλλ' ἄλλως κομιδῆς κεχρημένοι ἄνδρες ἀλῆται,
Ψεύδοντ'. οὐδ' ἐθέλουσιν ἀληθέα μυθήσασθαι.
Ὃς δ' ἂν ἀλητεύων Ἰθάκης ἐς δῆμον ἵκηται,
Ἐλθὼν ἐς δέσποιναν ἐμὴν, ἀπατήλια βάζει.
Ἡ δ' εὖ δεξαμένη, φιλέει καὶ ἕκαστα μεταλλᾷ.
Καί οἱ ὀδυρομένῃ, βλεφάρων ἄπο δάκρυα πίπτει,
Ἣ θέμις ἐστὶ γυναικὸς ἐπὴν πόσις ἄλλοθ' ὄληται.
Αἶψά κε καὶ σὺ γεραιὲ ἔπος παρατεκτήναιο,
Εἴ τίς τοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα δοίη.
Τοῦ δ' ἤδη μέλλουσι κύνες ταχέες τ' οἰωνοὶ,
Ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύσαι, ψυχὴ δὲ λέλοιπεν.
Ἢ τόν γ' ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες. ὀστέα δ' αὐτοῦ
Κεῖται ἐπ' ἠπείρου ψαμάθῳ εἰλυμένα πολλῇ.

τι ὡς ἐπὶ τὰ ἀλλότρια δεῖπνα ὁποῖα νῦν τρόπον τινὰ ἐστὶ τὰ τῶν Ὀδυσσέως, πᾶς γίνεται ὀξύχειρ. οὐκ ἐγκρατής. ὁ δὲ ὀξύχειρ, καὶ ὀξυλάβος ῥηθείη ἄν, ὁ κατ' αὐτὴν σπουδὴν, ὀξυλαβῶν. Ὅτι φιλοτήσιον δηλοῖ τὸ, πλησάμενος δ' ὦκε σκύφον ᾧ περ ἔπινεν, οἴνου ἐνίπλειον. ὁ δ' ἐδέξατο, χαῖρε δὲ θυμῷ. ἐπαινετικὸν δὲ τὸ, τίς ἐκεῖνος ὧδε μάλ' ἀφνειὸς καὶ καρτερὸς ὡς ἀγορεύεις; εἰπέ μοι αἴ κέ ποθι γνώω τοιοῦτον ἐόντα. εἰ δὲ καὶ πλανήτης ὁ τὴν τοιαύτην ποιεῖς ἐρώτησιν, εἴποι ἂν καὶ τό, θεός που τόδε οἶδεν εἴ κέ μιν ἀγγείλαιμι ἰδὼν, ἐπὶ πολλὰ δ' ἀλήθην. ὁ δὲ μὴ μέλλων πεισθῆναι τοιούτῳ ἀγγέλῳ, εἴποι ἄν. ὦ γέρον οὔτις ἐκεῖνον ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν, ἀγγέλλων πείσει περὶ ἐκείνου. Ἰστέον δὲ ὅτι Ὀδυσσεὺς ἐνταῦθα δίδωσι σκύφον τῷ Εὐμαίῳ δεξιούμενος κατὰ τὸν τοῦ προπίνειν λόγον ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται.

Ὅτι δηλῶν κατὰ παλαιὰν γνώμην ὁ ποιητὴς ὡς ψεῦσαι καὶ λόγον συντίθενται οἱ πλανῆται πτωχοὶ ὡς ἐπὶ πολύ, φησὶν ὅτι ἄλλως τουτέστι μάτην οὕτω κομιδῆς κεχρημένοι τουτέστιν ἐπιμελείας χρῄζοντες ἄνδρες ἀλῆται, ψεύδονται. οὐδ' ἐθέλουσιν ἀληθέα μυθήσασθαι, ὅπερ ἐστὶ περίφρασις τοῦ ψεύδονται. Ὅτι ἐν μὲν τοῖς ἑξῆς, ὁ Τηλέμαχος αἰτιᾶται τὴν μητέρα ὡς ἐμπλήγδην τοῖς ξένοις προσφερομένην διὰ τὸ ἐπὶ τῷ ἀνδρὶ φιλόξενον, καὶ μὴ διακρίνουσαν τίς τε ἀγαθὸς καὶ τίς μὴ τοιοῦτος. ἐνταῦθα δὲ ὁ Εὔμαιος τὴν εὔνοιαν ἐκείνην ἄλλως διηγηματικῶς καὶ σαφέστερον φράζων, φησίν. ὃς δ' ἂν ἀλητεύων εἰς Ἰθάκην ἵκηται, ἐλθὼν εἰς δέσποιναν ἐμὴν, ἀπατήλια βάζει. ἡ δ' εὖ δεξαμένη, φιλεῖ καὶ ἕκαστα μεταλλᾷ. καί οἱ ὀδυρομένῃ, βλεφάρων ἄπο δάκρυα πίπτει. ἣ θέμις ἐστὶ γυναικὸς ἐπὴν πόσις ἄλλοθ' ὄληται. εἶτα φησὶ πρὸς τὸν Ὀδυσσέα, ὅπερ οἰκεῖον εἰπεῖν πρὸς πτωχὸν ὑποπτευόμενον ἐπὶ ψεύδεσιν. αἶψά κε σὺ γεραιὲ ἔπος παρατεκτήναιο, εἴ τίς τοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα δοίη. λέγει δὲ παρατεκτήνασθαι τὸ παρατεχνήσασθαι, ὡς ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀτέχνων τεκτόνων, ἢ τῶν ἀπατώντων ἐφ' οἷς τεκταίνουσι. Τὸ δὲ ἣ θέμις ἐστὶ, δύναται καὶ ἀντὶ τοῦ καθὰ δίκαιον, κεῖσθαι, καὶ ἄλλως δὲ, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ, ἣ τε δμώων δίκη ἐστίν. Ὅτι περίεργος αἰσχρῶς ἀπολωλότος, ῥηθήσεται τὸ, τοῦ δ' ἤδη μέλλουσι κύνες ταχέες τ' οἰωνοὶ, ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύσαι, ψυχὴ δὲ λέλοιπεν. ἢ τόν γ' ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες. ὀστέα δ' αὐτοῦ κεῖται ἐπ' ἠπείρου, ψαμάθῳ εἰλυμένα πολλῇ, ὅ ἐστι κεκαλυμμένα. ὡς εἴπερ ἐτάφησαν κατά τι αὐτόματον. Τὸ δὲ ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύσαι, οὐδὲν ἂν εἴη ἕτερον, ἢ ἕλωρ γενέσθαι τὸν οὕτω παθόντα. εἴπη ἑλώριον. Ἰστέον δὲ ὅτι τῷ ὀνόματι τῶν ἰχθύων ἐνταῦθα, καὶ τὰ κήτη συμπεριείληπται. καὶ ὅτι τὸ ἐπ' ἠπείρου ψαμάθῳ κεκαλύφθαι τὰ ὀστᾶ, προηγεῖται τὸ, εἰν ἁλὶ κῦμα κυλίνδει.

Ὣς ὁ μὲν ἔνθ' ἀπόλωλε. φίλοισι δὲ κήδε' ὀπίσσω
Πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τετεύχαται. οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον
Ἤπιον ὧδε ἄνακτα κιχήσομαι ὁππόσ' ἐπέλθω.
Οὐδ' εἴ κεν πατρὸς καὶ μητρὸς αὖτις ἵκωμαι
Οἶκον, ὅθι πρῶτον γενόμην καί μ' ἔτρεφον αὐτοί.
Οὐδέ νυ τῶν ἔτι τόσσον ὀδύρομαι ἱέμενός περ
Ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι ἐὼν ἐν πατρίδι γαίῃ.
Ἀλλά μ' Ὀδυσσῆος πόθος αἴνυται οἰχομένοιο.
Τὸν μὲν ἐγὼν ὦ ξεῖνε καὶ οὐ παρεόντ', ὀνομάζειν

Ὅτι δοῦλος ἀγαθὸν ἐπ' ἀλλοδαποῖς ἀπολέσας δεσπότην, ὃ καὶ τοῖς ξένοις ὑπουργικὸς ἀνὴρ ὁμοίως τοιούτου οἰκοδεσπότου δεσποτῶν, εἴποι ἂν ὡς ἐν ἠθοποιΐᾳ, τοιάδε. ὡς ὁ μὲν ἔνθ' ἀπόλωλε. φίλοισι δὲ κήδε' ὀπίσσω πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τετεύχαται. οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον ἤπιον ὧδ' ἄνακτα κιχήσομαι ὁππόσ' ἐπέλθω. οὐδ' εἴ κεν πατρὸς καὶ μητρὸς αὖτις ἵκωμαι οἶκον,

ὅθι πρῶτον γενόμην καί με ἔτρεφον ὅποι. οὐδέ τι τῶν, ἔτι τόσον ὀδύρομαι ἀχνύμενος περ ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι. ἀλλά με τοῦ δεῖνος πόθος αἴνυται οἰχομένοιο.

Αἰδέομαι. πέρι γάρ μ' ἐφίλει καὶ κήδετο θυμῷ.
Ἀλλά μιν ἠθεῖον καλέω καὶ νόσφιν ἐόντα.

τὸν μὲν ἐγὼ ὦ ξεῖνε καὶ οὐ παρεόντα, ὀνομάζειν αἰδέομαι. περὶ γάρ με φίλει καὶ κήδετο θυμῷ. ἀλλά μιν ἠθεῖον καλέω καὶ νόσφιν ἐόντα. ἔστι δὲ ἠθεῖος, ὁ πρεσβύτερος ἀδελφός, ὡς ἡ Ἰλιὰς μάλιστα ἐδήλωσε. Τὸ δὲ αἴνυται ὅτι τὸ λαμβάνειν δηλοῖ καὶ πόθος γίνεται, προδεδήλωται. ποικίλη δὲ αὕτη λέξις καὶ τοῖς κατὰ λογάδην γράφουσιν ἀξιοπρεπής. Τὸ δὲ καὶ οὐ παρεόντα, παιδευτικόν ἐστι τοῦ μὴ χρῆναι ἀπόντας τοὺς φίλους περιφρονεῖν καὶ ἔξω ψυχῆς βάλλειν, μὴ καί τις τῷ ἐκείνου προσομιλίᾳ τό, αἰδὼς ἐν ὀφθαλμοῖς. ὃ παροιμία μέν ἐστι χρηστὴ τοῖς μεμφομένοις τὸ ἀλλοπρόσαλλον καὶ ἀχάριστον καὶ κολακικόν. εἴληπται δὲ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, ἐκ ἀριστοτέλους, φαμένου τὴν αἰδῶ ἐν ὀφθαλμοῖς εἶναι οὐ γνωμικῶς ὡς ἡ παροιμία βούλεται, ἀλλὰ φυσικῶς δηλαδὴ καὶ ἀστείως, οἷα τῶν αἰδημόνων, καὶ ἐκ αὐτῆς ὄψεως χαρακτηριζομένων. δι' ἐφ' οἷς αἰδεῖσθαι χρή, χαλῶσι τὰ βλέφαρα καὶ βλέπειν ἀτενὲς ὀκνοῦσιν. οὐ μὴν κατὰ τοὺς θρασυτέρους ἀσκαρδαμυκτεῖ βλέπουσιν ὡς ὁ κωμικὸς γράφει, διὸ καὶ προσφυῶς ἐτυμολογοῦσι τὴν αἰδῶ, οἱ φάμενοι γενέσθαι αὐτὴν παρὰ τὸ α στερητικὸν μόριον καὶ τὸ ἰδεῖν. ἵνα ἡ οὕτω, δυσωπία τις καὶ ἡ αἰδώς. καλῶς ἄρα ἡ αἰδὼς ἐν ὀφθαλμοῖς εἶναι λέγεται ὡς οἷά τινι τόπῳ καὶ δόμῳ αἰσθητῷ. οὖσα μὲν ἐν ψυχῇ, ἀναλάμπουσα δὲ διὰ ὄψεως. ἐς ὅσα καὶ περιστατικὰ γενὲς διακινήσασα φαίνεται. ἐντροπὴ φασὶν ὅτι καθ' ἕκαστον ὧν τις ἔχει σεβασμίων. σεβόμεθα γοῦν αἰδοῖς λόγῳ, τοὺς προέχοντας ἔν τινι ἀγαθῷ. δηλ. ἀρετῇ. ἐμπειρίᾳ. εὐδοξίᾳ καὶ τοῖς ὁμοίοις. ὅτω δὲ καὶ ἀρετῆς ἐκπεσεῖν αἰδούμεθα. ἐσ πισόντες δὲ ὑπὸ ἐντραπέντες, τότε δὴ αἰσχύνην παθεῖν λεγόμεθα ἐφ' οἷς ἡμαρτομεν. καὶ οὐκέτι μόνους τοὺς εἰρημένους ἀγαθοὺς ἀλλὰ καὶ πάντας ἀνθρώπους, διὰ τὸ δοκεῖν ἅπασιν αἰσχρὰ νενομίσθαι τὰ πεπραγμένα. Τὸ δὲ ὀνομάζειν αἰδέομαι, ἀντὶ τοῦ αἰδοῦμαι ὀδυσσέα νῦν καλεῖν πρὸς ὄνομα διχάζοντος προσρήσεως φιλόφρονος. ὡς ἐν τῇ μνηστηροφονίᾳ παρόντα προσφωνεῖ, πολυμήχαν' ὀδυσσεῦ. Σημείωσαι δὲ τὸ ὀνομάζειν τεθὲν ὁμοίως τῷ ὀνομαίνειν, ἀντὶ τοῦ καλεῖν ἐξ ὀνόματος. οὐ μὴν τοιοῦτον καὶ τὸ ἐξονομάζειν φαίνεται παρὰ τῷ ποιητῇ. ἔτι δὲ καὶ δῆλος, ὀδυσσέα μέν φησιν αὐτὸν οὐκ ἂν ἐθέλοιμι καλέσαι. ὥσπερ γὰρ ἄν τις καὶ ξένος τοιόσδε οὐ μὴν ἀλλ' οὐδὲ δεσπότην, οὐ γάρ μοι τοιοῦτος ἐκεῖνος ἦν, οἷα πάνυ με φιλῶν καὶ κηδόμενος. καλῶ τοίνυν αὐτὸν, ἠθεῖον κατὰ φιλοφροσύνην ἀδελφικήν. Καὶ ὅρα ὅπως λίαν πάνυ φιλεῖ τὸν ὀδυσσέα ὁ εὔμαιος, διὸ καὶ συλλήπτορα τῆς μνηστηροφονίας ἕξει αὐτὸν ὀδυσσεὺς ἐν τοῖς ἑξῆς. ὀψὲ μὲν δι καιροῦ καὶ ὅτι πρὸς αὐτῶν τῶν ἔργων γενήσεται. εἰ γὰρ οὐκέτι πιστὰ γυναιξὶν, οὐδ' ἂν δούλοις μάλιστα. Σημείωσαι δὲ ἐκ τῶν ἐνταῦθα, ὡς οὐκ ἐξ ἀνάγκης ἀεὶ τὸ δούλοις διομένοις τοῖς δεσπόταις ἀλλ' ὅταν μὲν αὐτοῖς ἱλαρὰ τὰ τῶν δεσποτῶν, τιθασσεύονται ὡς ἐπιπολύ. βαρύτης δὲ ἄγριος δεσποτική, ἐξαγριοῖ αὐτούς. ἐνθυμητέον οὖν ὁποῖοι αἱ τοῖς λάκωσι καὶ τοὺς ἀμφ' αὐτοὺς οἱ εἵλωτες. οἳ δίχα κακώσεων δήπου, καὶ πληγὰς τεταγμένας ἐλάμβανον κατ' ἐνιαυτὸν δίχα γε τοῦ ἀδικῆσαί τι, ἵνα φασὶ μή ποτε δουλεύειν ἀπομάθωσιν. ἐνθυμητέον δ' ἐν τούτοις, καὶ ὡς εἰ δεσπότην αἰδεῖται ὀδυσσέα καλεῖν ὁ καλὸς εὔμαιος ὅτι μὴ δὲ δουλικῶς ὑπ' ἐκείνῳ ἐτάττετο, ἀλλ' οὖν κύριον οὐκ ἂν αἰδοῖτο ἐκεῖνον ὀνομάζειν. ὃ δὴ ἁρμόζει καὶ πατρὶ ἐπὶ υἱῷ. κατὰ τὸν εἰπόντα ὅτι κύριος γυναικὸς καὶ υἱῶν, ἀνὴρ καὶ πατήρ. δεσπότης δὲ, ἀργυρωνήτων. καὶ ὅμως οὐδ' αὐτὸ ἂν αἱροῖτο εὔμαιος οἷα μὴ δὲ ὑπ' ἐξουσίᾳ δοκῶν κεῖσθαι. εἵλετο οὖν, ἠθεῖον μάλιστα καλεῖν τὸν δεσπότην, διὰ τὸ τὰ μὲν ἄλλα, ἐξισοῦσθαι, χρόνῳ δὲ πρεσβύτερον ἀδελφικῶς εἶναι τὸν ὀδυσσέα. ὅτι δὲ οὐκ ἀναγκαῖος ὁ κύριος ἐπὶ δεσπότου τάττεται ἀλλά ποτε καὶ συγγενικὴν ὡς ἐρρέθη δηλοῖ σχέσιν, καὶ ὁ κωμικὸς σημαίνει ἐν τῷ, σημαίνειν καὶ κυρίους. ὡς ἐπὶ αἰδοῦς ἐκεῖνο φράσας καὶ γυναικός.

Ὅτι πρὸς τὸν μὴ ῥᾳδίως πιστεύοντα οἷς λέγει τις, ἐρεῖ ἐκεῖνος τό, ὦ φίλ' ἐπειδὴ πάμπαν ἀναίνεαι θυμὸς δέ τοι αἰὲν ἄπιστος ἀλλ' ἐγὼ οὐκ αὕτως μυθήσομαι, ἀλλὰ σὺν ὅρκῳ εὐαγγέλιον δέ μοι ἔστω. ἤγουν κείσθω μοι δῶρον ὑπὲρ ἀγαθῆς ἀγγελίας. ἐκεῖνος δ' αὖθις ὁ ἀπιστῶν, ἐρεῖ. ὦ δεῖνα, οὔτ' ἂρ ἐγὼν εὐαγγέλιον τόδε τίσω, ὅτι τόδε τι γενήσεται. δι'.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
Ὦ φίλ', ἐπειδὴ πάμπαν ἀναίνεαι, οὐδέ τι φῆσθα
Κεῖνον ἐλεύσεσθαι, θυμὸς δέ τοι αἰὲν ἄπιστος,
Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ αὔτως μυθήσομαι ἀλλὰ σὺν ὅρκῳ,
Ὡς νεῖται Ὀδυσεύς. εὐαγγέλιον δέ μοι ἔστω
Αὐτίκ' ἐπεί κεν κεῖνος ἰὼν τὰ ἃ δώμαθ' ἵκηται,
*Ἕσσαι με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἵματα καλά.
Πρὶν δέ κε καὶ μάλα περ κεχρημένος, οὔτι δεχοίμην.
Ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς ἀΐδαο πύλῃσι

αὐτ.

Γίνεται, ὃς πενίῃ εἴκων, ἀπατήλια βάζει.
Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίη τε τράπεζα,
Ἱστίη τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἣν ἀφικάνω,
Ἦ μέν τοι τάδε πάντα τελείεται ὡς ἀγορεύω.
Τοῦ δ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς.
Τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἱσταμένοιο,
Οἴκαδε νοστήσει, καὶ τίσεται, ὅς κεν ἐκείνου
Ἔνθα δ' ἀτιμάζει ἄλοχον καὶ φαίδιμον υἱόν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὔμαιε συβῶτα.
Ὦ γέρον, οὔτ' ἄρ ἐγὼν εὐαγγέλιον τόδε τίσω,
Οὔτ' Ὀδυσεὺς ἔτι οἶκον ἐλεύσεται. ἀλλὰ ἕκηλος
Πῖνε, καὶ ἄλλα παρὲξ μεμνώμεθα, μὴ δέ με τούτων
Μίμνησκ', ἦ γὰρ θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ἐμοῖσιν
Ἄχνυμαι, ὁππότε τις μνήσῃ κεδνοῖο ἄνακτος.
Ἀλλ' ἤτοι ὅρκον μὲν ἐάσομεν, αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἔλθοι, ὅπως μιν ἐγώ γ' ἐθέλω καὶ Πηνελόπεια,
Λαέρτης θ' ὁ γέρων, καὶ Τηλέμαχος θεοειδής.
Νῦν αὖ παιδὸς ἄλαστον ὀδύρομαι ὃν τέκ' Ὀδυσσεὺς
Τηλεμάχου. τὸν ἐπεὶ θρέψαν θεοὶ ἔρνεϊ ἶσον,
Καί μιν ἔφην ἔσσεσθαι ἐν ἀνδράσιν οὔτι χερείω
Πατρὸς ἑοῖο φίλοιο φρένας καὶ εἶδος ἀγητόν,
Τοῦ δέ τις ἀθανάτων βλάψε φρένας ἔνδον ἐΐσας,
Ἠέ τις ἀνθρώπων. ὁ δ' ἔβη μετὰ πατρὸς ἀκουὴν
Ἐς Πύλον ἠγαθέην. τὸν δὲ μνηστῆρες ἀγαυοὶ
Οἴκαδ' ἰόντα λοχῶσιν, ὅπως ἀπὸ φῦλον ὄληται
Νώνυμον ἐξ Ἰθάκης Ἀρκεισίου ἀντιθέοιο.
Ἀλλ' ἤτοι κεῖνον μὲν ἐάσομεν ἤ κεν ἁλώῃ,
Ἤ κε φύγοι, καί κέν οἱ ὑπέρσχοι χεῖρα Κρονίων.
Ἀλλ' ἄγε μοι σὺ γεραιὲ τὰ σαυτοῦ κήδε' ἐνίσπε.
Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' ἐῢ εἰδῶ,
Τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆες.
Ὁπποίης δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο. πῶς δέ σε ναῦται
Ἤγαγον εἰς Ἰθάκην. τίνες ἔμμεναι εὐχετόωντο.
Οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν ὀΐομαι ἐνθάδ' ἱκέσθαι.

οὔτ' ἐκεῖνος οἴκαδ' ἐλεύσεται κατὰ τὴν ποιητὴν εἰπεῖν. αἰνεῖσθαι δέ ἐστι, τὸ μὲν συγκατατίθεσθαι, παρὰ τὴν αἴνεσιν καὶ τὸν αἶνον ὃς δηλοῖ συγκατάθεσιν. ὅθεν ὃ ἐστιν ἡ συναίνεσις ὃ τὸ συναινεῖν καὶ συγκαταινεῖν. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ οὐκ αὔτως ἐν τοῖς ἀντιγράφοις διὰ τοῦ κ ἐκφερόμενον, δηλοῖ ψιλοῦσθαι τὸ αὔτως ἰωνικῶς, ὃ ἐστιν ὡς ἀπὸ τοῦ αὐτός. Ὅτι ὁ μὲν πράγματος ἀπόβασιν ζητεῖ τὸ προσοιχῶς ῥηθὲν εὐαγγέλιον, εἴπερ ἄν. εὐαγγέλιον δέ μοι ἔστω, αὐτίκα ἐπειδὰν τόδε γένηται. πρὶν δὲ κεῖνος μάλα περ κεχρημένος, οὔτι δεχοίμην ἔνθα ὅρα τὸ αὐτίκα, ἐμφαντικῶς ὑπὸ τοῦ ὀδυσσέως ῥηθὲν εἰς δήλωσιν τοῦ, ὅτι πάρεστιν ὁ λαλούμενος ὀδυσσεύς, καὶ χρὴ λοιπὸν αὐτίκα δοθῆναι τὸ εὐαγγέλιον. ἐπεὶ δὲ πρόσω ὑπερτίθεσθαι, στρέφει μετ' ὀλίγα τὸν λόγον ἄλλως εἰς ἐπικρυψιν τοῦ αὐτίκα. ὃ λέγει ὡς τοῦδε τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐλεύσεται ὀδυσσεύς. Ὅτι γνωμικῶς ἐρρέθη τό, ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς ἀίδαο πύλῃσι γίνεται, ὃς πενίῃ εἴκων, ἀπατήλια βάζει. πρόσκειται δὲ τὸ πενίῃ εἴκων, πρὸς διαστολὴν ἑτέρων εἰπεῖν ἐπαινουμένων ἃ πέσοι ἄν τινα πρὸς ἀπατηλὰ λαλεῖν. ὡς ὀδυσσεὺς τοὺς μνηστῆρας ἀπατᾷ λόγοις οἷα ἐχθρός. καὶ τὴν πηνελόπην δέ, ὡς ἂν ἑαυτὸν ἀναγκαίως ἐπικρύψει. ὁμοίως δὲ καὶ τὸν εὔμαιον. Τὸ δὲ ἀπατήλιον, ὁμοίως τῷ νοσφίλιον ἐσχημάτισται καὶ τοῖς τοιούτοις. τὸ δὲ ἐχθρὸς γάρ μοι καὶ ἑξῆς ὁ ὅλος στίχος, καὶ ἐν Ἰλιάδι κεῖται ταυτολογίας τρόπῳ. Ὅτι προανακεφαλαιούμενος κἀνταῦθα ὁ ποιητὴς τὰ ἐφεξῆς, ποιεῖ τὸν ὀδυσσέα λέγοντα οὕτω πρὸς εὔμαιον. ἴστω θεός, ξενίη τε τράπεζα, ἱστίη τ' ὀδυσσῆος ἀμύμονος ἣν ἀφικάνω. ἦ μέν τοι τάδε πάντα τελείεται ὡς ἀγορεύω. τοῦ δ' αὐτοῦ λυκάβαντος, ἢ μᾶλλον κατὰ τοὺς ἀκριβεστέρους, τοῦ δ' αὖ τοῦ λυκάβαντος, ἐλεύσεται ἐνθάδ' ὀδυσσεύς, τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς τοῦ δ' ἱσταμένοιο. τουτέστι περὶ ἀκριβῆ τριακάδα μηνὸς ὡς φανήσεται ὅτε καὶ ἡλίου ἔκλειψις ἱστορηθήσεται, οἴκαδε νοστήσει. καὶ ἔστι τοῦτο, σαφέστερον τοῦ, τὸν ὀδυσσέα ἐλθεῖν ἐνθάδε τοῦδ' ἐκ τοῦδε λυκάβαντος. ὥσπερ αὖ πάλιν ἐστὶ πλέον τούτου σαφὲς τό, εὐαγγέλιον δέ μοι ἔστω αὐτίκα ἐπειδὰν κεῖνος ἔλθοι. ὥρισται γὰρ ἐνταῦθα ἐμφαντικῶς, ὡς ἤδη νῦν ἦλθεν. ἐπόμνυται δὲ ὁ τοιοῦτος ξεῖνος, καὶ ὅτι τίσεται τοὺς ἐχθροὺς ἐλθὼν ὀδυσσεύς. καὶ οὕτω μὲν ὁ ἀλήτης δεσπότης. ὁ δὲ εὔμαιος ὑπερτίθεται χρείαν ὅρκων ἐν τοῖς ἀδήλοις εἶναι πρὸς βεβαίωσιν ἀλλ' εὐχῆς πρὸς ἀπέλπισμα, φησίν. ἀλλ' ἤτοι ὅρκον μὲν ἐάσομεν, ἐκεῖνος δὲ ἔλθοι ὅπως μιν ἐγώ γ' ἐθέλω καὶ οἱ αὐτοῦ. ἰστέον δὲ ὡς ἡρακλείδης ἐμφα-

τεῖσθαι εἰπὼν τὸ ἴσω, γράφει τοιαῦτα. τὰ διὰ τοῦ σ ἐκφερόμενα προστακτικὰ καὶ εἰς ω λήγοντα, ἀρκτικὸν ἔχει τὸ ω, τὸ θ. δηλονότι λεγέσθω. ποιείσθω. καὶ τὰ ὅμοια. ἡμάρτηται οὖν τὸ ἴσω καθὰ καὶ τὸ ἴσω, διὰ τοῦ τ λεγόμενα. νοητέον δέ φησιν ἡμαρτῆσθαι αὐτὰ, διὰ τὴν πρόθεσιν τοῦ σ, ὑπὲρ τὴν διὰ τοῦ τ γραφήν. ταῦτα δὲ οὕτως εἰπὼν, ἐπάγει μετ' ὀλίγα, ὅτι οἷοι ἐν τῷ ἴσω καὶ ἴσω, οὔ φασι πλεονάζειν τὸ σ. ἐκ τοῦ ἰσέτω δὲ καὶ ἰσέτω κατ' ἔξαρσιν γενέσθαι τὸ ἴσω ἢ ἴσω. κἂν μὲν ἀοριστώδη χρόνον σημαίνει τὸ ἴσω, τὸ α εἶναι ἐξαιρούμενον. ἐπὶ δὲ μέλλοντος, τὸ ε λείπειν οὐ τὸ α. ἐφ' οἷς ἐπικρίνει, ὅτι τὸ α λείπει. ἵνα ᾖ ἰσάτω ἴσω. ποιείτω γὰρ ἢ νυξάτω, οὐδεὶς λέγει. εἰ δέ φησι καὶ λείπει τὸ ε, ὡς οἰστῶ τε νοητέον, κατὰ τὸ νοείτω. ἐν τούτοις δὲ καταστασιάζει καὶ τοὺς τὸ ἴτω ἀφ' οὗ τὸ ἴσω, ἴτω λέγοντας ἐκτάσει τοῦ ε εἰς ητα, λέγει ὡς οὐδὲν εἰς τω λῆγον προστακτικὸν ἔχον παρατέλευτον τὸ ε, μετατίθεσιν αὐτὸ εἰς ητα. οὐδεὶς γὰρ τὸ φερέτω λεγέτω φερήτω λεγήτω φησίν. οὐκοῦν οὐδὲ ἴτω ἤτω. ὡς δέ φησι καὶ τὸ ἴτω ἡμάρτηται διὰ τοῦ ι λεγόμενον, παράπηγμα δὲ ἰδεῖν ἔξει τόδε. πᾶσα μετοχὴ εἰς ων ὀξύτονος, τὸ τρίτον προστακτικὸν διὰ τοῦ ετω περαιοῖ. ἐλθὼν ἐλθέτω, σχὼν σχέτω, σπὼν σπέτω καὶ μετασπέτω. ταύτῃ τοι καὶ ἀπὸ τοῦ εἰπὼν, εἰπέτω ῥητέον. προστακτικὸν μέντοι ἀορίστου μετοχῆς ἅπασαι ληγούσης εἰς σίγμα, ὅτι εἰς τω πάντως αὐτοῦ ἐπὶ τρίτου προσώπου, τῷ ἦτα παραλήγεται. δηλονότι σφαγεὶς σφαγήτω, δαρεὶς δαρήτω. καὶ ἀπὸ τοῦ θεὶς οὖν καὶ εἷς, θέτω καὶ ἕτω, οὐ μὴν θείτω καὶ εἵτω, ἔνθα ἡμαρτῆσθαι εἰπὼν κατὰ τὸ θείτω καὶ εἵτω ὑγιῶς ὑπαρχέτω, καὶ τὸ ἵτω ἀφ' οὗ σύνθετον τὸ ἀφέτω, λέγει καὶ ὅτι τινὲς ὅτι ἴτω φασὶ προστακτικὸν, οὔτε ἀπ' αὐτοῦ τὸ ἴτω. ἀλλὰ ἰέτω τρισύλλαβον ἀπὸ τῆς ἰὰς μετοχῆς. ὅθεν γενέσθαι τὸ εἵτω ἐν διφθόγγῳ. καὶ ἐκεῖθεν, ἴτω διὰ τοῦ ἦτα ὡς ἐν τῇ α ῥαψῳδίᾳ προγέγραπται. ὁ δ' αὐτὸς Ἡρακλείδης τὸ αὐτὸ ἰὼν ὀξυτόνου μετοχῆς τὸ εὐκτικὸν κανονίζων, λέγει ὅτι καθὰ τῶν ἐλθὼν καὶ εἰπὼν μετοχῆς, εὐκτικὰ ἔλθοι καὶ εἴποι, οὕτω δὲ καὶ σχὼν ἐπίσχοι, καὶ ἐπισπὼν πότμον ἐπίσποι, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἰὼν, ἴοι οὐχὶ εἴη. περὶ δὲ τοῦ εἴη οὗ λόγος ἔσται τις καὶ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα, λέγει ὡς πᾶν ῥῆμα εὐκτικὸν ἔχον τὴν ει δίφθογγον παρατέλευτον καὶ τὸ τέλος διὰ τοῦ η, ἐκ μετοχῆς πεποίηται ληγούσης εἰς εις οὐ μὴν εἰς ων. καὶ τοῦτο φανερόν φησιν ἐκ τῶν αἰολικῶν μετοχῶν. αἰολεῖς γὰρ τὸ νοῶν νοείην φρονῶν φρονείην καὶ τὰ ὅμοια τὰ παρ' ἡμῖν, φιλείην λέγουσι καὶ νοείην, ἐπειδὴ καὶ τὰς μετοχὰς αὐτῶν εἰς εις προφέρουσι, φίλεις καὶ νόεις λέγοντες ἀντὶ τοῦ φιλῶν καὶ νοῶν. κατὰ δὲ τὸ ὅμοιον, καὶ ἀπὸ τοῦ ὢν πρωτοτύπου μετοχῆς συζυγίας πρώτης τῶν περισπωμένων, εἴη ἂν εὐκτικὸν τὸ οἴη, καὶ αἰολικῶς, εἴη. ἐπεὶ καὶ ἡ μετοχὴ εἷς. οὕτω δὲ πρῶτον εἰπὼν, ὑποκαταβὰς γράφει οὕτως. ἀπὸ τῶν θεὶς καὶ βλεὶς, γίνεται θείω εὐκτικὸν καὶ βλείω, ἡ χρῆσις ἐν Ἰλιάδι. πᾶν δὲ τοιοῦτον εὐκτικὸν ἄγον εἰς ω λῆγον παρὰ Σικελοῖς ἀπὸ τῶν παρ' ἡμῖν εἰς εις ληγουσῶν μετοχῶν, μεταβάλλον τὸ ω εἰς ε πληθυντικὸν ποιεῖ προσθέσει τοῦ τε. θείω θεῖτε, σφαγείω σφαγεῖτε, βληθείω βληθεῖτε. εἶτα εἰπὼν ὅτι οὕτω καὶ Ὅμηρος ἀπὸ τοῦ διακριθεὶς καὶ τὸ ἐκεῖθεν σικελικοῦ διακριθείω, ἔφη τὸ, διακριθεῖτε τάχιστα, καὶ ἀπὸ τοῦ κατὰ Σικελοὺς εἰς μετοχῆς καὶ τοῦ εἴω εὐκτικοῦ, τὸ εἶτε. δηλονότι. ποῖοί κ' εἶτ' Ὀδυσῆϊ ἀμυνέμεν ὅπερ ἐν τοῖς ἑξῆς κεῖται, καταδέχεται καὶ τοὺς λέγοντας τὰ τοιαῦτα συγκεκόφθαι. δηλονότι τὸ διακριθεῖτε ἐκ τοῦ διακριθείητε. καὶ τὸ εἶτε ἀπὸ τοῦ εἴητε. εἰπών. ὡς οὐ διαφερόμεθα αὐτοῖς. οὐ γὰρ ἄτοπον, αὐτὰ κατὰ συγκοπὴν ἐξενηνέχθαι. καὶ τοιαῦτα μὲν καὶ ταῦτα. Ἱστία δὲ Ὀδυσσείας νῦν, ἡ τοῦ Εὐμαίου οἴκησις δηλονότι κτῆμα ἐκείνου εἶναι. εἰ καὶ ἄλλως, ἡ Διὸς ἑστίη ἱερὰ ἡ κατ' οἶκον ἑστία ὡς πολλαχοῦ εἴρηται, ἡ τῇ μυθικῇ Ἑστίᾳ ἱέρωται. περὶ δὲ ἑστίας καὶ ἱστίας, γέγραπται καὶ πρὸ τούτων ὅπου καὶ περὶ ἐσχάρας. δῆλον δὲ ὡς καθάπερ ὅρμος καὶ βωμὸς, μέρη ὁ μὲν λιμένος ὁ δὲ ναοῦ, καὶ ὅμως ἐξ αὐτῶν καὶ ὁ ὅλος λιμὴν καὶ ὁ ναὸς καλοῦνται ὁμωνύμως τοῖς μέρεσιν, οὕτω καὶ ἑστία ἢ ἱστία κυρίως μὲν ἐσχάρα οἴκου καθ' ἣν ἔθυον ὁσημέραι διότι ἑστιοῦχος ἢ θεᾷ τινι ἣν ἐκάλουν ἑστίαν, διὰ τὸ συνιστᾶσαι τὸν οἶκον δι' αὐτῆς. ἐκεῖθεν δὲ καθ' ὁμωνυμίαν, ἑστία τε καὶ ἱστία καὶ ὁ ὅλος οἶκος ἐλέγετο. ὡς δὲ ἐκ τούτων καὶ Ζεὺς ἐφέστιος καὶ ἐπίστιος, καὶ ἑστία ἡ ἐκεῖθεν τροφὴ, καὶ παροιμία τὸ, ἀφ' ἑστίας, καὶ ὅσα τοιαῦτα, οὐδ' αὐτὰ σεσίγηται. ἀλλ' ἐν διαφόροις τόποις κατέσπαρται. περιέχουσι δ' ἔπος τὸ, ἴστω νῦν Ζεὺς καὶ ἱστίη Ὀδυσσῆος. λυκάβας δὲ καὶ νῦν ὁ ἐνιαυτός. οὐ μόνον διὰ τὸ λυγαίως ὅ ἐστι λεληθότως καὶ δηλονότι σκοτεινῶς περιέρχεσθαι, ἀλλὰ καὶ διότι αἱ κατ' αὐτὸν ἡμέραι, καθ' ὁμοιότητα διαβάσεως λύκων, ἀλλήλων ἔχονται. πιστεύεται γάρ φασι τοὺς λύκους διαβαίνοντας βίαιον ποταμὸν, ἐνδακόντας τὴν κέρκον τῶν ἀεὶ προηγουμένων τοὺς ἑπομένους, στιχηδὸν διεξέρχεσθαι καὶ οὕτω μὴ παρασύρεσθαι ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ δῆλον ἀλλαχοῦ ὡς καὶ Αἰλιανὸς ἱστορεῖ.

Ὅτι ὁ μὴ θέλων ἀκούειν ἕκαστος ἀγγελλόμενα λυπηρὰ, ἐρεῖ ἂν τὸ, ἀλλὰ ἕκηλος πῖνε, καὶ ἄλλα παρὲξ μεμνώμεθα, μή δέ με τούτων μίμνησκε. ἦ γὰρ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν ἄχνυται, ὁππότε τις μνήσῃ τοῦ ἄνακτος. δηλονότι κεδνοῖο ἄνακτος ἢ ἑτέρου τινός. Καὶ ὅρα ὡς ἐν τῷ, ἕκηλος πῖνε, συννοεῖται καὶ τὸ ἔσθιε. καὶ ὅτι τὸ παρὲξ περὶ οὗ πολλαχοῦ ἐρρέθη, αὐτὸ καθ' αὑτὸ κεῖται δίχα συντάξεως τῆς πρὸς πτῶσίν τινα. δηλοῖ δὲ καὶ νῦν διὰ μὲν τοῦ ἐξ, τὸ ἔξω εἶναι τούτους τοὺς τοιαῦτα λέγειν. διὰ δὲ τοῦ παρὰ, τὸ ἐγγὺς ὅμως εἶναι ἤγουν πρὸς αὐτοὺς τοὺς ἄλλως λαλεῖν περὶ τῶν καθ' ἑαυτούς. καὶ ὅτι ἀδιαφόρως συνέταξε τὸ αὐτὸ ῥῆμα κατά τε αἰτιατικὴν καὶ γενικὴν, εἰπών. ἀλλὰ μεμνώμεθα. καὶ, μή δέ με τούτων μίμνησκε. καὶ ὅτε τις μνήσῃ κεδνοῖο ἄνακτος. Ἐν τούτοις δὲ συμμαλογῶν ἑαυτὸν ὁ δοῦλος, προτάσσει ἀφελῶς τὸ οἰκεῖον ὄνομα τῶν

δεσπ

δεσποτικῶν, εἰπών. ἔλθοι ὀδυσσεὺς ὡς ἐγὼ θέλω καὶ πηνελόπη λαέρτης τε καὶ τηλέμαχος. καὶ εἰκὸς ἐπὶ τούτοις χαίρειν τὸν δεσπότην ὀδυσσέα καὶ εἰς ἐλέγχον αὐτὰ πίστιν τοῦ δούλῳ καταλογίζεσθαι.

Ὅτι ἔκφρασις ἤθους ἀγαθοῦ διαγραφέντος, τὸ, ὃν ἐπεὶ θρέψε θεὸς ἔρνεϊ ἶσον, καί μιν ἔφην ἔσεσθαι ἐν ἀνδράσιν οὔτι χερείω πατρὸς ἑοῖο φίλοιο δέμας καὶ εἶδος ἀγητόν, τοῦ δέ θεὸς βλάψε φρένας ἔνδον ἐΐσας. ἠέ τις ἀνθρώπων. Εὔμαιος δὲ ταῦτα φησὶ περὶ τηλεμάχου ἐφ' οἷς ἀπῆλθε διὰ πατρὸς ἀκοήν. εἰπών, ὅ δὴ νῦν αὖ παιδὸς ἄλαστον ὀδύρομαι ὃν τέκ' ὀδυσσεύς. καὶ θεραπεύει καὶ οὕτω τὴν δεσποτικὴν φιλίαν δῆθεν τὸ πρὸς τοὺς δεσπότας φιλοίκειον. εὐμεθόδως δὲ περιέῤῥιψεν ὁ ποιητὴς τοῦτο τε καὶ τὰ ἑξῆς, οἷα μέλλων μετ' ὀλίγα ἐπανελθεῖν εἰς τοὺς περὶ τηλεμάχου λόγους καὶ ἐπαναγαγεῖν ἐκεῖνον ἀναγκαίως εἰς ἰθάκην ἐκ λακεδαίμονος. ὡς δὲ οὐ βέβλαπται τὰς φρένας ὁ νεανίας καθὰ τῷ εὐμαίῳ δοκεῖ, δέδηλωται μὲν καὶ πρὸ βραχέων ἡ μυθικὴ ἀλήθεια. προκατεσκεύασται δὲ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ τοῦ βιβλίου τοῦδε καταρχῇ. δηλοῖ γὰρ ὡς ὁ διάτι χρήσιμον πλοῦς, οὐ κατηγορεῖ τοῦ παιδὸς βλάβην φρενῶν. Ὁ δὲ πρὸς ἔρνος εἰκασμὸς, καὶ πρὸ τούτων τῇ τοῦ ἀλκινόου θυγατρὶ προσήρμοσται. Τὸ δὲ ἤ τις ἀνθρώπων, οὐκ ἀμάρτυρον. πολλοὶ γὰρ καὶ ὑπὸ ἀνθρώπων βλάπτονται φρένας, καὶ οὐ μόνον φαρμάκοις, ἀλλὰ καὶ λόγοις τὰ πλείω αἱμύλοις καὶ ἀπατητικοῖς. κεῖται δ' ἐν τούτοις καὶ φῦλον ἀρκέσιον τὸ προῤῥηθέν, δηλοῦν τὴν κατὰ σειρὰν πρὸς βάθος διαδοχήν. καὶ τὸ, ὑπερέσχε χεῖρα θεὸς, ἀντὶ τοῦ ὑπεράνω ἔσχε καὶ σκεπάσει. φησὶ γάρ, ἀλλ' ἤτοι κεῖνον μὲν ἐάσομεν ἤκεν ἁλώῃ ἤκε φύγῃ, καί κέν οἱ ὑπερέσχῃ χεῖρα θεός. ὑπὲρ οἰκείων ῥηθῆναι, ὅτι τις καταπαύει λόγον τὸν περὶ τινος κινδυνεύοντος. Ὅτι δὲ ὁ ἀρκείσιος πάππος ὀδυσσέως, καὶ ὡς ἡ ἀπὸ ἄρκτου ἡ ἀπὸ τοῦ ἀρκείου ἀρκείσιος παρῆκται, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. καὶ κεῖται ἀλλαχοῦ. Ὅτι ἀνάκρισις ξένου τὸ, ἀλλ' ἄγε μοι σὺ γεραιὲ τὰ σαυτοῦ κήδε' ἔνισπε καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον. καὶ ἑξῆς περὶ τοῦ, τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες. ποίης πόλεως ὁ ἀνὴρ καὶ χωρίων, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ τὰ τοιαῦτα κεῖται.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις ὀδυσσεύς.
Τοιγὰρ ἐγώ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
Εἴη μὲν νῦν νῶιν ἐπὶ χρόνον, ἠμὲν ἐδωδὴ
Ἠδὲ μέθυ γλυκερὸν κλισίης ἔντοσθεν ἐοῦσι
Δαίνυσθαι ἀκέοντ', ἄλλοι δ' ἐπὶ ἔργα τράποιντο;
Ῥηιδίως κεν ἔπειτα καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἅπαντα
Οὔτι διαπρήξαιμι λέγων ἐμὰ κήδεα θυμοῦ,
Ὅσσα γε δὴ ξύμπαντα θεῶν ἰότητι μόγησα.
Ἐκ μὲν κρητάων γένος εὔχομαι εὐρειάων,
Ἀνδρὸς ἀφνειοῖο πάις. πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι
Υἷες ἐνὶ μεγάρῳ ἠμὲν τράφεν ἠδ' ἐγένοντο
Γνήσιοι ἐξ ἀλόχου, ἐμὲ δ' ὠνητὴ τέκε μήτηρ
Παλλακίς. ἀλλά με ἶσον ἰθαγενέεσσιν ἐτίμα
Κάστωρ ὑλακίδης, τοῦ ἐγὼ γένος εὔχομαι εἶναι.
Ὃς τότ' ἐνὶ κρήτεσσι θεὸς ὣς τίετο δήμῳ,
Ὄλβῳ τε πλούτῳ τε καὶ υἱάσι κυδαλίμοισιν.
Ἀλλ' ἤτοι τὸν κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι
Εἰς ἀΐδαο δόμους. τοὶ δὲ ζωὴν ἐδάσαντο
Παῖδες ὑπέρθυμοι καὶ ἐπὶ κλήρους ἐβάλοντο.
Αὐτὰρ ἐμοὶ μάλα παῦρα δόσαν, καὶ οἰκί' ἔνειμαν.
Ἠγαγόμην δὲ γυναῖκα πολυκλήρων ἀνθρώπων,
Εἵνεκ' ἐμῆς ἀρετῆς, ἐπεὶ οὐκ ἀποφώλιος ἦα,
Οὐδὲ φυγοπτόλεμος. νῦν δ' ἤδη πάντα λέλοιπεν.
Ἀλλ' ἔμπης καλάμην γέ σ' ὀίομαι εἰσορόωντα
Γινώσκειν. ἦ γάρ με δύη ἔχεν ἤλιθα πολλή.
Ἦ μὲν δὴ θάρσος μοι ἄρης τ' ἔδοσαν καὶ ἀθήνη,

Ὅτι ὁ ἐν φαίαξιν εἰπὼν ὀδυσσεὺς ὡς εἴμι καὶ εἰς ἐνιαυτὸν θέλοντι μένειν καὶ δῶρα δὲ δοῖτε, βουλοίμην ἂν τοῦτο, αὐτὸς καὶ νῦν τῷ εὐμαίῳ φιλοπευστοῦντι, φησίν. εἴη μὲν νῦν ἡμῖν ἐπὶ χρόνον, ἠμὲν ἐδωδὴ, ἠδὲ μέθυ γλυκερὸν κλισίης ἔντοσθεν ἐοῦσι δαίνυσθαι ἀκέοντ'; ἄλλοι δ' ἐπὶ ἔργα τράποιντο; ῥηιδίως κεν ἔπειτα καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἅπαντα οὔτι διαπρήξαιμι λέγων ἐμὰ κήδεα θυμοῦ. ὅσσα γε δὴ ξύμπαντα μόγησα. καὶ εἰκὸς τὸν πολύτλαντα, καὶ πολλὰ ἔχειν λέγειν. μεγάλα γὰρ ταῦτα. χρόνον δὲ κἀνταῦθα, τὸν πολὺν ἔφη καὶ ἐγγὺς ἂν ἐνιαυτοῦ ὡς ἐμφαίνει ὁ ποιητὴς διὰ τοῦ, καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἅπαντα. Τὸ δὲ κλισίης ἔντοσθεν ἐοῦσιν, ἀσφαλῶς ἔφη. ὡς οἷα δῆθεν ἐθέλων καθῆσθαι ἀργὸς καὶ ἐσθίειν. διὸ καὶ ἐπήγαγε πρὸς σαφήνειαν τό, ἀκέοντε. καὶ τό, ἄλλοι δ' ἐπὶ ἔργα τράποιντο. ἢ ἐπὶ ἔργα ἔποιεν. ἀντὶ τοῦ ἐνεργοῖεν ἐφέποιεν. Ὅτι θελήσας ὁ ποιητὴς ἐμφῆναι ὥς οἱ εἰς τὴν ἰθάκην ἐρχόμενοι ἐπηρώτων ἂν τοὺς τοῦ ὀδυσσέως ψευδῆ ἀγγέλλοντες, ποιεῖ μὲν τὸν ὀδυσ

Ὀδυσσεὺς ψευδόμενον καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς πρός γε τοὺς μνηστῆρας καὶ πρὸς τὴν γυναῖκα, καθὰ καὶ πρὸ τούτων ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς ἐπειράσατο. ποιεῖ δὲ καὶ νῦν τὸ ὅμοιον ἐπὶ τοῦ Εὐμαίου. καὶ δαπανᾷ μὲν στίχους ὑπὲρ τοὺς ἑξήκοντα καὶ ἑκατὸν, ἀπατήλια βάζων. εἴδοι δ' ἂν ὡς ἐν ἂν τῶν τις ἑσπέριον ἀνθρώπων ἐπιγραφείη λόγον οὕτω ψευδῶν, ἀρτύει αὐτὸν ἐν τῷ μέσῳ, ἱστορίαις τε ἀληθινοῖς, τοπογραφίαις καὶ ἐπιθέτοις οὐκ ὀλίγοις χρησίμοις καὶ λόγου ἀξίοις. ὡραΐζει δὲ καὶ ῥητορικῶς καλλιγραφίᾳ τὴν διήγησιν. καὶ ὅλως, πολὺ τὸ ἐπαγωγὸν ἐνέθηκε καὶ τὸ πιθανὸν τῷ λόγῳ, ἵνα μὴ διὰ τὴν ψευδῆ πλάσιν ἐξαθετίζοιτο. καὶ τέως, Κρῆτα καὶ νῦν ἑαυτὸν πλάττει Ὀδυσσεύς. ἐν Κρήτῃ τὴν σκηνὴν τῆς ψευδολογίας πηξάμενος. εἰπὼν δὲ ὅτι ἐκ μὲν Κρητάων γένος εὔχομαι εὐρειάων, ἐλλειπτικῶς φράσας. τὸ γὰρ ἐντελὲς, οὕτω πως. ἐκ μὲν Κρητάων εὐρειάων τὸ γένος μοι εὔχομαι εἶναι, ὡς δηλοῖ μετ' ὀλίγα τὸ, τῆς ἐγὼ γένος εὔχομαι εἶναι. καὶ οὐδὲ ἑνικῶς ὡς πρὸ μικροῦ, Κρήτην εἰπὼν, ἀλλὰ πληθύνας τὸ ὄνομα πρὸς ἔμφασιν τοῦ μεγέθους τῆς νήσου. οὕτω καὶ ἀνέρος ἀφνειοῖο πάϊς εἶναι λέγει. πολλοὶ δέ φησι καὶ ἄλλοι υἷες ἐνὶ μεγάρῳ ἠμὲν τράφον ἠδ' ἐγένοντο γνήσιοι. ὅπερ εἴποι ἂν ὁ σεμνυνόμενός τινα ἐπὶ γένει λαμπρῷ. ἔνθα δηλοῖ, ὡς καὶ νῦν πρωθύστερον τὸ ἠμὲν τράφον ἠδ' ἐγένοντο. οὐ μὴν ὀρθὸν φύσει κατὰ τὸ, ὅθι πρῶτον γενόμεσθα καί μ' ἔτρεφον αὐτοί, ὃ πρὸ ὀλίγων ἔφη ὁ Εὔμαιος. εἶτα λέγει καὶ ὅτι ὠνητή με μήτηρ τέκε παλλακίς. ἐπαγόμενος οὕτω τὸν Εὔμαιον, οἷα ὁμομαστιγίας ὢν κατὰ τὸ κωμικόν. καὶ λέγει ἔχων προοιμιακῶς, τὸ, τὴν ἐμὴν κάμοψε νόσον.

Καὶ ῥηξηνορίην, ὁπότε κρίνοιμι λόχονδε
Ἄνδρας ἀριστῆας, κακὰ δυσμενέεσσι φυτεύων.
Οὔποτέ μοι θάνατον προτιόσσετο θυμὸς ἀγήνωρ,
Ἀλλὰ πολὺ πρώτιστος ἐπάλμενος ἔγχει ἕλεσκον
Ἀνδρῶν δυσμενέων ὅτε μοι εἴξειε πόδεσσι.
Τοῖος ἔ' ἐν πολέμῳ. ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν,
Οὐδ' οἰκωφελίη, ἥτε τρέφει ἀγλαὰ τέκνα.
Ἀλλά μοι αἰεὶ νῆες ἐπήρετμοι φίλαι ἦσαν,
Καὶ πόλεμοι καὶ ἄκοντες ἐΰξεστοι καὶ ὀϊστοί,
Λυγρὰ, τάτ' ἄλλοισίν γε καταριγηλὰ πέλονται.
Αὐτὰρ ἐμοὶ τὰ φίλ' ἔσκε, τάπου θεὸς ἐν φρεσὶ θῆκεν.
Ἄλλος γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις.
Πρὶν μὲν γὰρ Τροίης ἐπιβήμεναι υἷας ἀχαιῶν,
Εἰνάκις ἀνδράσιν ἦρξα καὶ ὠκυπόροισι νέεσσιν,
Ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς. καί μοι μάλα τύγχανε πολλὰ
Τῶν ἐξαιρεύμην μενοεικέα. πολλὰ δ' ὀπίσσω
Λάγχανον. αἶψα δὲ οἶκος ὀφέλλετο. καί ῥα ἔπειτα
Δεινός τ' αἰδοῖός τε μετὰ κρήτεσσι τετύγμην.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τήνδε στυγερὴν ὁδὸν εὐρύοπα Ζεὺς
Ἐφράσαθ', ἣ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε,
Δὴ τότε μ' ἤνωγον καὶ ἀγακλυτὸν Ἰδομενῆα
Νήεσσ' ἡγήσασθαι ἐς Ἴλιον. οὐδέ τι μῆχος
Ἦεν ἀνήνασθαι. χαλεπὴ δ' ἔχε δήμου φῆμις.
Ἔνθα μὲν εἰνάετες πολεμίζομεν υἷες ἀχαιῶν.
Τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν Πριάμου πέρσαντες, ἔβημεν
Οἴκαδε σὺν νήεσσι. θεὸς δ' ἐκέδασσεν ἀχαιούς.
Αὐτὰρ ἐμοὶ δειλῷ κακὰ μήδετο μητίετα Ζεύς.
Μῆνα γὰρ οἶον ἔμεινα τεταρπόμενος τεκέεσσι,
Κουριδίῃ τ' ἀλόχῳ, καὶ κτήμασιν. αὐτὰρ ἔπειτα
Αἴγυπτόνδε με θυμὸς ἀνώγει ναυτίλλεσθαι,
Νῆας ἐΰ στείλαντα σὺν ἀντιθέοις ἑτάροισιν.
Ἐννέα νῆας στεῖλα, θοῶς δ' ἐσαγείρατο λαός.
Ἑξῆμαρ μὲν ἔπειτα ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι
Δαίνυντ'. αὐτὰρ ἐγὼν ἱερήϊα πολλὰ παρεῖχον,
Θεοῖσίν τε ῥέζειν, αὐτοῖσί τε δαῖτα πένεσθαι.
Ἑβδομάτῃ δ' ἀναβάντες ἀπὸ Κρήτης εὐρείης,
Ἐπλέομεν βορέῃ ἀνέμῳ ἀκραεῖ καλῷ
Ῥηιδίως, ὡσεί τε κατὰ ῥόον. οὐδέ τις οὖν μοι
Νηῶν πημάνθη, ἀλλ' ἀσκηθέες καὶ ἄνουσοι
Ἥμεθα. τὰς δ' ἄνεμός τε κυβερνῆταί τ' ἴθυνον.
Πεμπταῖοι δ' Αἴγυπτον ἐϋρρείτην ἱκόμεσθα.
Στῆσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιελίσσας.
Ἔνθ' ἤτοι μὲν ἐγὼ κελόμην ἐρίηρας ἑταίρους
Αὐτοῦ πὰρ νήεσσι μένειν, καὶ νῆας ἔρυσθαι.

Ὀπτῆρας δὲ κατὰ σκοπιὰς ὤτρυνα νέεσθαι.
Οἱ δ' ὕβρει εἴξαντες, ἐπισπόμενοι μένεϊ σφῷ,
Αἶψα μάλ' αἰγυπτίων ἀνδρῶν περικαλλέας ἀγροὺς
Πόρθεον. ἐκ δὲ γυναῖκας ἄγον καὶ νήπια τέκνα,
Αὐτούς τ' ἔκτεινον. τάχα δ' ἐς πόλιν ἵκετ' ἀϋτή.
Οἱ δὲ, βοῆς ἀΐοντες, ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι
Ἦλθον. πλῆτο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων,
Χαλκοῦ τε στεροπῆς. ἐν δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
Φύζαν ἐμοῖς ἑτάροισι κακὴν βάλεν. οὐδέ τις ἔτλη
Μεῖναι ἐναντίβιον. περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔστη.
Ἔνθ' ἡμέων πολλοὺς μὲν ἀπέκτανον ὀξέϊ χαλκῷ.
Τούς δ' ἄναγον ζωοὺς σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκῃ.
Αὐτὰρ ἐμοὶ Ζεὺς αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶν ὧδε νόημα
Ποίησ'. ὡς ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν
Αὐτοῦ ἐν αἰγύπτῳ, ἔτι γάρ νύ με πῆμ' ὑπεδέκτο.
Αὐτίκ' ἀπὸ κρατὸς κυνέην εὔτυκτον ἔθηκα,
Καὶ σάκος ὤμοιιν. δόρυ δ' ἔκβαλον ἔκτοσε χειρός.
Αὐτὰρ ἐγὼ βασιλῆος ἐναντίον ἤλυθον ἵππων,
Καὶ κύσα γούναθ' ἑλών. ὁ δ' ἐρύσατο καί μ' ἐλέησεν,
Ἐς δίφρον δέ μ' ἕσας, ἄγεν οἴκαδε δάκρυ χέοντα.
Ἦ μέν μοι μάλα πολλοὶ ἐπήϊσσον μελίῃσιν,
Ἱέμενοι κτεῖναι. δὴ γὰρ κεχολώατο λίην.
Ἀλλ' ἀπὸ κεῖνος ἔρυκε. Διὸς δ' ὠπίζετο μῆνιν
Ξεινίου, ὅς τε μάλιστα νεμεσσᾶται κακὰ ἔργα.
Ἔνθα μὲν ἑπτάετες μένον αὐτόθι. πολλὰ δ' ἄγειρα
Χρήματ' ἀν' αἰγυπτίους ἄνδρας. δίδοσαν γὰρ ἅπαντες.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ὄγδοόν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθε,
Δὴ τότε φοῖνιξ ἦλθεν ἀνὴρ ἀπατήλια εἰδὼς,
Τρώκτης. ὃς δὴ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισιν ἐώργει.
Ὅς μ' ἄγε παρπεπιθὼν ᾗσιν φρεσὶν, ὄφρ' ἱκόμεσθα
Φοινίκην, ὅθι τοῦ γε δόμοι καὶ κτήματ' ἔκειτο.
Ἔνθα παρ' αὐτῷ μεῖνα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο
Ἂψ περιτελλομένου ἔτεος, καὶ ἐπήλυθον ὧραι,
Εἰς λιβύην μ' ἐπὶ νηὸς ἐέσσατο ποντοπόροιο,
Ψεύδεα βουλεύσας, ἵνα οἱ σὺν φόρτον ἄγοιμι.
Κεῖθι δέ μ' ὡς περάσειε καὶ ἄσπετον ὦνον ἕλοιτο,
Τῷ ἑπόμην ἐπὶ νηὸς ὀϊόμενός περ ἀνάγκῃ.
Ἡ δ' ἔθεεν βορέῃ ἀνέμῳ ἀκραέϊ καλῷ
Μέσσον ὑπὲρ κρήτης, Ζεὺς δ' ἄρα σφισι μήδετ' ὄλεθρον,
Ἀλλ' ὅτε δὴ κρήτην μὲν ἐλείπομεν, οὐδέ τις ἄλλη
Φαίνετο γαιάων, ἀλλ' οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα,
Δὴ τότε κυανέην νεφέλην ἔστησε κρονίων
Νηὸς ὕπερ γλαφυρῆς. ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς.

καὶ τὸ, τὴν αὐτὴν ἕλκομεν ζυγόν. ἰστέον δὲ παλαιός. ἵνα ἐλαττοῖ τὸ γένος καὶ ὅμοιος ἔσται λέγων τοῦ ξενίζοντα συβώτην δοῦλον, πῶς δοκεῖ ὡς φιλαλήθης ὢν ἐπὶ τοῖς λοιποῖς. διὸ καὶ φοίνικα παρεισάγει λέγει ναύκληρον, ἐπεὶ καὶ τὸν εὔμαιον ὑπὸ φοινίκων οἶδε πραθέντα ὡς ῥηθήσεται ἐν τοῖς ἑξῆς. καὶ φθάσας πρὸ μικροῦ εὐλογῆσαι τοὺς φοίνικας ὡς μὴ ἀπατᾶν ἐθέλοντας, ὅμως νῦν οἷά τις ἀμφοτερόγλωσσος, ἄγει μὲν τὸν φοίνικα ναύκληρον, ἀπατήλια φησὶν εἰδέναι, καὶ πολλὰ κακὰ ἀνθρώπους ἐοργέναι. περὶ λῃστρικῶς τοῦτο λέγων. οἷα γοῦν ἤδει ἐξ ὧν ἔπαθεν. ἄλλως τε, οὐκ ἂν εἰδὼς, ἐκωλύθησε. τὸν δ' αὐτὸν φοίνικα, καὶ ὁμωνύμως ἐκεῖ τοῦ περὶ αἰλιανῷ, τρώκτην καλεῖ, ὅ ἐστι φάγον. φιλοκερδῆ φιλάργυρον ἐκ παντὸς ἐθέλοντα τρώγειν ὅ ἐστι κερδαίνειν. ἰστέον δὲ παλαιοὺς δὲ, καὶ ἀπατεῶνα. παραλογιστήν. δι' ὃν εὔμαιος ἀκούων ἐπεκτείνεται. ἰστέον δὲ ὅτι περίκλυτον γένος οἱ φοίνικες, ἐξ ὧν καὶ φοινίκια γράμματα. ἐπεί φασι δοκεῖ κάδμος ἀπὸ φοινίκης αὐτὰ κομίσαι. δηλοῖ δ' αὐτὸ καὶ ὁ γράψας. ὅτι φοίνικες εὗρον γράμματ' ἀλεξίλογα ... ὧν ἐν τοῖς ἑξῆς ῥηθήσεται. καὶ ψεῦδος δὲ φοινικικὸν, ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸν κάδμον τὸν φοίνικα καὶ τὸν δράκοντα καὶ τοὺς σπαρτοὺς μυθικῶς λεγομένων, ὥς φησι παυσανίας. ἵνα ᾖ φοινικικὸν ψεῦδος, τὸ τερατῶδες. Ὁ δὲ ὀδυσσεύς, καὶ τὸ ῥάκος τὸ κακὸν ὃ φορεῖ καὶ τὸν χιτῶνα τὰ ῥωγαλέα, τοὺς φοίνικας αὐτὸν βαλεῖν φησί. διαβάλλων τοὺς οὐδ' ἐκ παίσαντας, ἵνα φιλοφρόνως ἐφελκύσηται τὸν εὔμαιον. ἔνθα καὶ ὅρα τὸ παλλακὶς, παράγωγον ὂν τοῦ παλλακὴ, ὁμοίως τὸ πύλη πυλίς. καὶ τοῖς τοιούτοις. ὅθεν ᾗ γίνεται ἡ παλλακίς,

οὐ πρὸ πολλῶν δέδεικται. χρῆσις δὲ παλλακῆς καὶ λοιπὰ περὶ αὐτῆς, καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα. οἱ παλαιοὶ δὲ, φασὶν ὅτι διαφορὰν ἑταίρας καὶ παλλακῆς καὶ γυναικὸς ὁ Δημοσθένης διδοὺς, λέγει. ὡς τὰς μὲν ἑταίρας, ἡδονῆς ἕνεκα ἔχομεν. τὰς δὲ παλλακὰς, τῆς καθ' ἡμέραν παλλακείας, τὰς δὲ γυναῖκας, τοῦ παιδοποιεῖσθαι γνησίως καὶ τῶν ἔνδον φύλακα πιστὴν ἔχειν. κεῖται δ' ἐν τούτοις, καὶ τὸ ἰθαιγενὴς, ὁ γνήσιος, ἐγὼ γὰρ ὁ μὲν ἐκ παλλακίδος καθάπερ αὐτὸς ἐδήλωσεν, εἰπὼν ὡς οὐ γνήσιος μὲν ἦν τῷ πατρὶ, ὁ δὲ αὐτὸν ἶσον ἰθαιγενέεσσιν ἐτίμα. ἔστι δὲ ἰθαιγενὴς, ὁ ἐκ τῆς κατ' ἰθὺ πατρὸς κατ' εὐθύτητα νόμων γεννηθεὶς καὶ μὴ πλαγίως πως τοῦ γένους ἐπισυναγόμενος. λέγεται δὲ περὶ ἀλλὰ, καὶ ἐπὶ πολιτῶν αὐτοχθόνων. ἔστι δ' ὅτε, ὁ πλεονασμὸς τοῦ ἰῶτα λέγει τὴ ἰθαιγενὴς. ὡς καὶ ἐν τούτῳ ἐστιγράφου· ἐπ. ἀμείνος ἰθαμένης ἰθαιμένης κύριον. ὅπερ διὰ τοῦ ι ὁ ἀρχαῖος τοῦ ἰθαιγενὴς καθά πως τελειοῦται, ὡς δῆθεν πρὸς τὸ ἰθὺ. ὅμηρος γὰρ εἰς δακτύλου ἀπαρτισμὸν αὐτὴν τίθησιν, εἰπών. ἀλλά με ἶσον ἰθαιγενέεσσιν ἐτίμα. λέγει δὲ ὀδυσσεὺς, καὶ ὡς κάστωρ ἦν αὐτοῦ πατὴρ ὑλακίδης. ὃ ἐστιν ὑλάκου υἱὸς οὐ μὴν ὁ τῶν διοσκούρων ἕτερος. ὃν καὶ σημαίνων, ἐπιτίθεται τὸ αἰδοῖος αὐτὸς, εἰπών. ὃς τότ' ἐνὶ κρήτεσσι θεὸς ὣς τίετο δήμῳ, ὄλβῳ τε πλούτῳ τε καὶ υἱάσι κυδαλίμοισι. λέγει δὲ καὶ ζωὴν ἐν τούτοις καθὰ καὶ πρὸ ὀλίγου, τὴν εἰς τὸ ζῆν περιουσίαν. εἰπών. οἱ δὲ ζωὴν ἐδάσαντο. εἰς ὃ καὶ κλήρους ἐπεὶ συνήθως βάλλεσθαι δὴ τὸ ἀφθονώτερόν τε καὶ δίκαιον. φασὶ γάρ. καὶ ἐπὶ κλήρους ἐβάλοντο. ὡς τὸ ἐλλάδι ἕκαστον λαχεῖν τὸ ἴσον. διὸ ὁ πολυκλήρους αἱρεῖ

Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε, καὶ ἔμβαλε νηὶ κεραυνόν.
Ἡ δ' ἐλελίχθη πᾶσα Διὸς πληγεῖσα κεραυνῷ.
Ἐν δὲ θείου πλῆτο, πέσον δ' ἐκ νηὸς ἅπαντες.
Οἱ δὲ, κορώνῃσιν ἴκελοι περὶ νῆα μέλαιναν
Κύμασιν ἐμφορέοντο, θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόστον.
Αὐτὰρ ἐμοὶ Ζεὺς αὐτὸς ἔχοντί περ ἄλγεα θυμῷ,
Ἱστὸν ἀμαιμάκετον νηὸς κυανοπρώροιο
Ἐν χείρεσσιν ἔθηκεν, ὅπως ἔτι πῆμα φύγοιμι.
Τῷ ῥα περιπλεχθεὶς, φερόμην ὀλοοῖς ἀνέμοισιν.
Ἐννῆμαρ φερόμην. δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ
Γαίῃ Θεσπρωτῶν πέλασεν μέγα κῦμα κυλίνδον.
Ἔνθα με Θεσπρωτῶν βασιλεὺς ἐκομίσατο Φείδων
Ἥρως ἀπριάτην. τοῦ γὰρ φίλος υἱὸς ἐπελθὼν,
Αἴθρῳ καὶ καμάτῳ δεδμημένον ἦγεν ἐς οἶκον,
Χειρὸς ἀναστήσας, ὄφρ' ἵκετο δώματα πατρός.
Ἀμφὶ δέ με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἕσσεν.
Ἔνθ' Ὀδυσῆος ἐγὼ πυθόμην. κεῖνος γὰρ ἔφασκεν
Ξεινίσαι ἠδὲ φιλῆσαι ἰόντ' ἐς πατρίδα γαῖαν.
Καί μοι κτήματ' ἔδειξεν ὅσα ξυναγείρατ' Ὀδυσσεύς.
Χαλκόν τε χρυσόν τε πολύκμητόν τε σίδηρον.
Καὶ νύ κεν ἐς δεκάτην γενεὴν ἕτερόν γ' ἔτι βόσκοι,
Τόσσά οἱ ἐν μεγάροις κειμήλια κεῖτ' ἄνακτος.
Τὸν δ' ἐς Δωδώνην φάτο βήμεναι, ὄφρα θεοῖο
Ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλὴν ἐπακούσῃ,
Ὅππως νοστήσει' Ἰθάκης ἐς πίονα δῆμον,
Ἤδη δὴν ἀπεών, ἢ ἀμφαδὸν, ἦε κρυφηδόν.
Ὤμοσε δὲ πρὸς ἔμ' αὐτὸν ἀποσπένδων ἐνὶ οἴκῳ,
Νῆα κατειρύσθαι καὶ ἐπαρτέας ἔμμεν ἑταίρους,
Οἳ δή μιν πέμψουσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ἀλλ' ἐμὲ πρὶν ἀπέπεμψε. τύχησε γὰρ ἐρχομένη νηῦς
Ἀνδρῶν Θεσπρωτῶν ἐς Δουλίχιον πολύπυρον.
Ἔνθ' ὅγε μ' ἠνώγει πέμψαι βασιλῆι Ἀκάστῳ
Ἐνδυκέως. τοῖσιν δὲ κακὴ φρεσὶν ἥνδανε βουλὴ
Ἀμφ' ἐμοὶ, ὄφρ' ἔτι πάγχυ δύης ἐπὶ πῆμα γενοίμην.
Ἀλλ' ὅτι γαίης πολλὸν ἀπέπλω ποντοπόρος νηῦς,
Αὐτίκα δούλιον ἦμαρ ἐμοὶ περιμηχανόωντο.
Ἐκ μέν με χλαῖνάν τε χιτῶνά τ' εἵματ' ἔδυσαν,
Ἀμφὶ δέ μοι ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλον ἠδὲ χιτῶνα,
Ῥωγαλέα. τὰ καὶ αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὅρηαι.
Ἑσπέριοι δ' Ἰθάκης εὐδειέλου ἔργ' ἀφίκοντο.
Ἔνθ' ἐμὲ μὲν κατέδησαν ἐϋσσέλμῳ ἐνὶ νηὶ
Ὅπλῳ ἐϋστρεφεῖ στερεῶς. αὐτοὶ δ' ἀποβάντες
Ἐσσυμένως παρὰ θῖνα θαλάσσης δόρπον ἕλοντο.
Αὐτὰρ ἐμοὶ δεσμὸν μὲν ἀνέγναμψαν θεοὶ αὐτοὶ

ῥεῖα

Ῥηϊδίως. κεφαλῇ δὲ κατὰ ῥάκος ἀμφικαλύψας,
Ξεστὸν ἐφόλκαιον καταβὰς. ἐπέλασσα θαλάσσῃ
Στῆθος. ἔπειτα δὲ χερσὶ διήρεσ' ἀμφοτέρῃσι
Νηχόμενος, μάλα δ' ὦκα θύρηφ' ἔα ἀμφὶς ἐκείνων.
Ἔνθ' ἀναβὰς, ὅθι τε δρύος ἦν πολυανθέος ὕλης,
Κείμην πεπτηώς. οἱ δὲ, μεγάλα στενάχοντες
Φοίτων, ἀλλ' οὐ γάρ σφιν ἐφαίνετο κέρδιον εἶναι
Μαίεσθαι προτέρω. τοὶ μὲν πάλιν αὖτις ἔβαινον
Νηὸς ἔπι γλαφυρῆς, ἐμὲ δ' ἔκρυψαν θεοὶ αὐτοὶ
Ῥηϊδίως. καί με σταθμῷ ἐπέλασσαν ἄγοντες
Ἀνδρὸς ἐπισταμένου. ἔτι γάρ νύ μοι αἶσα βιῶναι.

ποσ μετ' ὀλίγα ἐρεῖ, ἐφ' οἷς πολλοὶ βάλλονται κλῆροι κατὰ λαχμούς. ὅθεν καὶ τὸ κληρονομεῖν παρετυμολογεῖται. δῆλον γὰρ, ὡς κλήροις διενέμοντο οἱ παῖδες τὴν πατρικὴν κτῆσιν. ὅθεν ἡ κληρονομία λέγεται. ἐκ μέντοι τοῦ ζῶ, ἀλλαχοῦ παραφραστικῶς πολλὰ περιφράζονται τό, οἵ τ' εὖ ζώουσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται. Ἐκτίθεται δὲ ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ προοίμιον ἐλλιπὲς, τό, ἐκ καλάμης ἐστὶ δῆλον ἄν τι θερισμένον ἄσταχυν ὃ κεῖσθαι εἴωθεν ἐπὶ αἰσχρῶν γυναικῶν, αἳ καὶ περὶ καιρὸν γήρως ἐμφαίνουσι λείψανα τῆς παλαιᾶς ἀρετῆς. εἰπὼν γὰρ ἐπαινετικῶς τό, ἠγαγόμην δὲ γυναῖκα πολυκλήρων ἀνθρώπων εἵνεκ' ἐμῆς ἀρετῆς ὃ ἐστὶν ἀνδρίας, ἐπεὶ οὐκ ἀποφώλιος ἦα οὐδὲ φυγοπτόλεμος, ἐπάγει. νῦν δ' ἤδη πάντα λέλοιπεν ἀλλ' ἔμπης καλάμην γέ σ' ὀΐομαι εἰσορόωντα, γινώσκειν. ἦ γάρ με δύη ἔχει ἤλιθα πολλή. τουτέστιν οἴομαι σε ὁρῶντα τὸ τῆς νεότητος ὑπόλειμμα τὴν τοῦ θέρους καλάμην ἤγουν τουτὶ τὸ σῶμα τὸ φέρον ποτὲ καρπὸν ἀρετῆς, γινώσκειν ἐξ αὐτοῦ οἷος ἂν ἦν ἐγὼ καὶ ὅτι τὸ τῆς ἡλικίας μοι λήιον ἤκμαζεν. ἐπεὶ καὶ τὸν σύγχυν τις πυρὸν, ἐκ τῆς ὑπολειφθείσης καλάμης ἤγουν ὑποστάθμης τεκμαίρεται. ὅτι δὲ ἡ τοιαύτη καλάμη καὶ καλαμαία λέγεται κατὰ παραγωγὴν ὁμοίως τῷ, μέλισσα μελισσαία καὶ οὐρὰ οὐραία δραχμὴ δραχμαία λιμὴν λιμναία γαλήνη γαληναία σελήνη σεληναία ἅμαξα ἁμαξαία καὶ ἄλλοις, καὶ ὅτι ἐξ αὐτῆς, τροπικῶς καλαμᾶσθαι τὸ εἰσάγειν ἀδικεῖν ὡς ἐκ μεταφορᾶς τῶν καὶ τὴν καλάμην ἐπικείρειν ἐκποιούντων, δῆλόν ἐστιν. Ἰστέον δὲ ὅτι φυγοπτόλεμος μὲν ὁ ἐνταῦθα παρ' Ὁμήρῳ φύξηλις, ἀνάπαλιν ἐκπίπτει τῷ φιλοπτολέμῳ. περὶ δὲ ἀποφωλίου, καὶ ἀλλαχοῦ ἱκανῶς ἐδηλώθη. Τὸ δὲ ἦα κοινότερον μὲν εἰπεῖν, πρῶτος ἀόριστος τοῦ ἦν ἐστίν. ὃς ἰωνικῶς, ἔον λέγεται. οὗ μετοχὴ ἐών. περὶ οὗ πολλὰ Ἡρακλείδης βαττολογεῖ. ἰάδι δὲ συστολῇ, εὕρηται καὶ ἔα. ἀφ' οὗ κατὰ κρᾶσιν, ἦ δίχα τοῦ ν. οὗ τὸ κοινὸν ἦν μετὰ τοῦ ν. ὃ πολλὰ λογοπραγήσας Ἡρακλείδης, ἐσπάραξεν. ὃς τοιαῦτά τινα περὶ τῶν δεδηλωμένων γράφει. Ἴωνες, τοὺς παρωχημένους ἀπὸ τῶν αὐτῶν στοιχείων προφέρονται ταῖς μετοχαῖς. δι' ὃ εἰπὼν εἶπον. λαβὼν λάβον, οὕτως ἐὼν καὶ ἔα ἰακῶς. δῆλον ὅτι κοινῶς ἦν. ἐπεὶ καὶ ἡ ἐὼν μετοχὴ ἀπὸ τοῦ ε ἄρχεται. ἡμάρτηται δέ φησι τὸ ἔα, εἰς ἄλφα περατούμενον. καὶ ἀσιανῆς ἔχεται φωνῆς. καὶ οἱ ἑλληνίζοντες δὲ ἐν Κιλικίᾳ, οὕτω προφέρονται. τὰς γὰρ εἰς ων λεγούσας ὀξυτόνους μετοχὰς δέον ἐπὶ τῶν ῥημάτων εἰς ον περαιοῦσθαι βραχυνομένας κατὰ πρῶτον πρόσωπον, δι' ὃ λαβὼν ἔλαβον, φαγὼν ἔφαγον, καὶ τὰ ὅμοια, αὐτοὶ ἀποβάλλοντες τὸ ν καὶ μετατιθέντες τὸ μικρὸν ο εἰς βραχὺ ἄλφα, προφέρονται. ἀπὸ τοῦ λαβὼν καὶ φαγὼν, ἔλαβα λέγοντες καὶ ἔφαγα. καὶ τρίτα δὲ τούτων πληθυντικὰ εἰς αν λήγοντα λέγουσιν. ὁ οὖν ἀπὸ τῆς ἐὼν φησὶ μετοχῆς ἔα λέγων ἀντὶ τοῦ ἔον, ἁμαρτάνει ὥς τις καὶ ἀπὸ τοῦ λαβὼν, ἔλαβα φαίη. λέγει δὲ ὡς καὶ ἀναλογώτερον τοῦ ἔα, τὸ ἦα. γλώσσης μὲν ὂν ἀσιανῆς, κείμενον δὲ καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ. αἱ δ' ἀπὸ ψιλουμένου ε δισύλλαβοι μετοχαὶ, τὸ ε εἰς η μεταβάλλουσιν ἐν ῥήμασι. λέγει δὲ καὶ χρῆσιν εἶναι τοῦ ἔον, παρὰ Ἀλκαίῳ. καὶ ὅτι ὥσπερ φαγόντος ἔφαγον, δραμόντος ἔδραμον, ἀπὸ λύσεως τῆς μετοχικῆς λεγούσης, οὕτω καὶ ἐόντος, ἔον ῥητέον καὶ οὐκ ἔα. καὶ ὡς ἰακώτερον μὲν τὸ ἔον, τὸ δὲ ἦον, κοινόν. ὅθεν τὸ ἦες καὶ ἦε. τὸ δὲ ἦον ἐπὶ πρώτου προσώπου, ἐξαιρέσει τοῦ ο, ἦν γίνεται. ὃ ὁμόφωνον κατὰ Χαλκιδεῖς, τό, ἦν ἐκεῖνος. ἀφ' οὗ δωρικῶς Ἡσίοδος ἔφη τό, τοῦ δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί. τὸ δὲ τοιοῦτον Ἡσιόδειον ἦν, ποιεῖ φησι τὸ ἦσαν προσθέσει τοῦ σίγμα καὶ τοῦ ἄλφα. ὃ δὴ καὶ οἱ τῇ ἀσιανῇ χρώμενοι φωνῇ ποιοῦσι. τὸ ἔφυγον καὶ ἦλθον προσθέσει τῆς σαν συλλαβῆς, ἐφύγοσαν λέγοντες καὶ ἤλθοσαν. οὕτω δὲ καὶ τὰ ὅμοια. παραδίδωσι δὲ ὁ αὐτὸς, καὶ ὅτι ἀεὶ σ' ἀρχαῖοι, τὸ ἦν, ἔα γενέσθαι εἶπεν κατὰ τμῆσιν ὁποῖά τις γένηται καὶ ἐν τῷ, ἦνται ἔαται καὶ τοῖς ὁμοίοις. καὶ ἐν τῷ, ἀσνάγην ἀσνάγεα. Διομήδην Διομήδεα. καὶ ἐν τῷ, ἤδην ἤδεα καὶ τοῖς λοιποῖς. περὶ ὧν ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα δηλωθήσεται. καὶ οὕτω μὲν καὶ ταῦτα οὐ κατὰ πάρεργον. Σημείωσαι δὲ τὸ σύντομον τοῦ κατὰ τὴν καλάμην παραβολικοῦ προοιμίου. μιᾷ γὰρ μόνῃ λέξει τῇ καλάμῃ δηλαδὴ χρησάμενος ἐξ ὅλου τοῦ πράγματος, ἀφῆκεν ὡς ἐν ἐλλείψει, τὸ ὅλον ἀπ' αὐτῆς νοεῖν. ὅτι λήιου μάθε τις. ὅτι καρποῦ. ὅτι ἄλλου τινός. καὶ μὴν, εἶχε βραχείᾳ τινὶ τοιαύτῃ προσθήκῃ, ἀναπληρῶσαι τὸν νοῦν. ἵνα εἴπῃ, ὡς οἶμαί σε καλάμην εἰσορῶντα, γινώσκειν τὸ λήιον, ἢ τὸν καρπόν. ἔκρινε δ' ὅμως κάλλιον τὸ ἐλλιπῶς παροιμιάσασθαι. πολλαὶ δὲ καὶ ἄλλαι τοιαῦται παραβολαί, ἃς ἀποδέχονται μάλιστα οἱ παλαιοὶ διὰ τὸ συμβολικώτερον λέγεσθαι. λέγει δὲ καὶ ἑτέρας ἐν τοῖς ἑξῆς πα-

ῥοιμίας τὸ, κατὰ ῥοῦν φέρεσθαι. ὅπερ οἶδε μεταφορικῶς ποτὲ ἐπὶ τῶν κατὰ βίον εὐπλοούντων λέγεσθαι, εἰπὼν φέρεσθαι οὔρῳ βορέῃ ἀνέμῳ ἀκραέϊ καλῷ ῥηϊδίως ὡσεί τι κατὰ ῥόον, τουτέστιν ὡς ἐν ὕδατι καταῤῥέοντι καὶ οὐ στατῷ κατὰ ἰσότητα ἐμφάσεως. οὔρῳ βορέῳ ἀκραεῖ λέγει. οὐχ οὕτω τὸν ἄκρως ἀέντα, ὡς μᾶλλον τὸν μὴ κεκραμένον ἑτέροις ἀνέμοις. τοῦ γοῦν τοιούτου, ὀξύτητα κατηγορεῖ ὅμηρος ἐν τῷ, ὀξὺ μεμαυῖα ἀνέμοιο θύελλα. ἐπικοινῶν καὶ ἐπὶ οἴνου τὸ ἀκέρασον ἐν τῷ, πίθοι οἴνου ἀκρήτοιο ποτὸν ἔχοντες. τὸ δὲ κατὰ ῥοῦν, ἀνάπαλιν ἔχει τὸ ἀνάῤῥουν χωρεῖν. ὃ καὶ αὐτὸ παροιμιάζεται ἐπὶ τῶν ἐξ εὐτυχίας μεταβαλλόντων εἰς τὸ ἀνάπαλιν. ἔτι δ' ἐν τούτοις καὶ γνωμικὸν παροιμίας ἐκτίθεται, τῆς λεγούσης, ἄλλα παρ' ἄλλοις καλά. εἰπών. ἄλλος γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις ὥσπερ ἔοικε καὶ ἐν ἰλιάδι τό. ἄλλος ἄλλῳ ἔρεζε θεῶν. ἔτι ὁ πλαστὸς οὗτος καστορίδης, διδάσκει καὶ τί μὲν τὸ γέρας παρὰ τοῖς παλαιοῖς, τί δὲ τὸ ἑτεροῖον κέρδος τοῖς ἀριστεῦσιν. ὧν τὸ μὲν γέρας, αὐτὸς πρότερον ἐξαιρεῖται ὁ στρατηγός. τὸ δὲ ἕτερον ὕστερον ἐκ τοῦ λαχεῖν αὐτῷ περιγίνεται. φησὶ γάρ. ὧν ἐξαιρεύμην μενοεικέα, πολλὰ δ' ὀπίσσω λάγχανον. ἤγουν κληρούμενος ἐλάμβανον καὶ οὐ κατ' ἐξαίρετον. ἔνθα καὶ λῃστρικὸν ἄνδρα ἑαυτὸν γίνεσθαι πλαττόμενος, μέμνηται ὡς ἐκ παρόδου καὶ ὅτι ἡ τροία δεκάτῳ ἔτει ἐπορθήθη. καὶ ὡς θεὸς ἐν τῷ νόσφι διεσκέδασεν ἀχαιούς. δηλοῖ δὲ ὡς καὶ πρὸ τούτων, καὶ ὅτι αἴγυπτος καὶ ὁ νεῖλος ἐκαλεῖτο, φησὶ γάρ. αἴγυπτον ἐϋῤῥείτην ἱκόμεσθα. καὶ, στῆσα δ' ἐν αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας. οὐ δὴ αἰγύπτῳ καὶ διάστημα μετρῶν τὸ ἀπὸ κρήτης, φησί. πεμπταῖοι δ' αἴγυπτον ἐϋῤῥείτην ἱκόμεσθα. ἱστορῶν δὲ καὶ τὴν τοῦ νείλου ποιότητα, περικαλλέας λέγει τοὺς ἐκεῖσε ἀγρούς. λέγει δὲ καὶ στεῖλαι νῆας, ἀντὶ τοῦ εὐτρεπίσαι. ὅθεν ὁ στόλος. καὶ ὅτι ὀπίζεσθαι μῆνιν, ἔτι δὲ ἐπιστροφὴν ἔχειν, ὅθεν καὶ ὅπις ἀπολύτως λέξει μιᾷ, θεοῦ ἐπιστροφὴ κυρίως οὕτως ἑρμηνευομένη. ὅπις τε γὰρ ἡ τῶν ὄπισθεν ἤτοι τοῦ μέλλοντος ἔννοια, καὶ ἐπιστροφὴ δὲ, τὸ εἴς τι ὀπίσω στρέφεσθαι. σεμνολογῶν δὲ καὶ τὸν ξένιον, φησὶν ὅτι μάλιστα νεμεσᾶται κακὰ ἔργα. ἱστορεῖ δὲ καὶ φοινίκην πρὸς ὄνομα καὶ λιβύην. λίπων καὶ περάσαι, τὸ πέρας διαπωλῆσαι, καθὰ καὶ ἐν ἰλιάδι φησὶ γάρ. ὡς περάσειε καὶ ἄσπετον ὦνον ἕλοιτο. ἔνθα, καὶ φόρτον λέγει τὸν τῆς νηός. καὶ τὸ ἄγεσθαι συνήθως τίθεισιν ἐπ' αὐτοῦ, εἰπών. ἵνα οἱ σὺν φόρτον ἄγοιμι. κοινωνήσας ἐνταῦθα τὸ φέρειν καὶ τὸ ἄγειν κατὰ συνήθειαν. ἐξ ὧν τὸ φορτηγεῖν. ἀφηγεῖται δὲ, καὶ κινδυνεῦσαι καθὰ καὶ πρὸ τούτων ἔφη μετὰ τὰς τοῦ ἡλίου βόας, ἀπαραλλάκτως τοῖς ἐκεῖσε στίχοις χρώμενος. ἐν οἷς φράζεται θαλάσσης ἀγριότης καὶ νεὼς κίνδυνος καὶ ἀνδρῶν ἀπώλεια. καὶ σωθῆναι δὲ λέγει ὁμοίως, ἱστὸν ἀμαιμάκετον νηὸς ἐν χείρεσσι λαβὼν ᾧ περιπλεχθείς, ἐφέρετο. πλάσσας καὶ τὰ τοιαῦτα ἐξ ὧν ἔπαθε. καὶ διδάξας ἄλλα ψευδῆ ἐν τούτοις τῇ πεπρωμένῃ τύχῃ χρησάμενος. καὶ ἀκόλουθα τοῖς πρώτοις πλάσσας τὰ δεύτερα. ἔστι δὲ ἱστὸς ὁ ἀμαιμάκετος, ὁ πάνυ μέγας. καὶ ὡς εἰπεῖν, ἀμήκετος ἤτοι ἄγαν μακρός. τῆς μαι συλλαβῆς ἐξ ἀναδιπλασιασμοῦ μὲν οὔσης, ἐκταθείσης δὲ κατὰ τὴν τῆς διχρόνου ἐπέκτασιν. ἡ μέν τοι ἀμαιμάκετος χίμαιρα οἷα ζῶον οὖσα, εἰκότως ἢ παρὰ τὸ ἄγαν μαιμᾶν εἰρῆσθαι λέγεται. τὸ δέ γε ἱστὸν νηός, πρὸς διαστολὴν εἰρῆσθαι δοκεῖ τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ χάριν σαφηνείας. ὡς τόγε μὴ οὕτως ἑρμηνεύειν, δώσει ἄν ποτε λαβὰς λόγων τοῖς σκώπτουσιν. ἐπεί τοι ἐκ τοιούτου τρόπου λόγος ἀστεῖος ἐξέπεσε παρὰ τοῖς παλαιοῖς, διὰ τὸ ἐξ ὁμωνυμίας τῆς λέξεως ταύτης ἀσαφές. λέγεται γὰρ ἐν κορίνθῳ ἑταίρας τινὸς ἐπαινουμένης ὡς ἐργατικῆς, εἰπεῖν τὸν ἀκούσαντα ὅτι ἢ πῶς οὐκ ἂν εἴη ἐργατική. ἥτις ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ δύο ἱστοὺς καθεῖλε; καὶ δοκεῖ μὲν ὁ λόγος δηλοῦν, δύο ἱστάρια. τὸ δὲ ἦν ἄλλως. ὅτι ταχὺ δύο ναυκλήρους ἀπήγαγεν ἐκείνη τοῦ εὐπορεῖν, φοιτήσαντας ἐπ' αὐτήν. ἔτι ὁ ὑποβολιμαῖος οὗτος κρητικός, καὶ φείδωνά τινα ἱστορεῖ θεσπρωτῶν βασιλέα, ὃς αὐτὸν δῆθεν κομίσσατο αἴθρῳ καὶ καμάτῳ δεδμημένον. παραλλάξας ταῦτα, ἐκ τῶν κατὰ τὴν φαιακίαν. ἔνθα καὶ τὴν ἑαυτοῦ στιβὴν ἰδίᾳ καὶ τὸ ἐκεῖθεν ψῦχος, ὃ ἐνταῦθα διὰ τοῦ αἴθρου ὑποδηλοῖ. εἰ δὲ φιλόξενοι καὶ μεγαλόδωροι ἐκεῖ οἱ φαίακες, ἀλλ' ἐνταῦθα ὁ θεσπρωτῶν βασιλεύς, φείδων ἀστείως λέγεται οἷα ὀλίγα τινὰ δοὺς τούτῳ. χλαῖναν δηλαδὴ καὶ χιτῶνα. χώρα δὲ ἡ πόλις ἡ θεσπρωτία, περὶ τὰ ἔσχατα θετταλίας. ἀρσενικοῦ δὲ γένους ὁ ῥηθεὶς αἶθρος. ὡς γὰρ πύλη πύλος, διό. πύλῳ ἐν νεκύεσσι. καὶ ὠνὴ ὦνος. ὡς τὸ, ἄσπετον ὦνον ἕλοιτο, καὶ χολὴ χόλος, οὕτω καὶ αἴθρη αἶθρος. ἐξ οὗ ὁ αἰθρηγενέτης. κεῖται δ' ἐνταῦθα καὶ κῦμα κυλινδόμενον ἐπ' αὐτοῦ τοῦ κύματος. ὡς γὰρ αἶνος λέγεται κῦμα κυλινδεῖν, οὕτω καὶ κῦμα, κυλινδόμενον ἐστὶ τὸ κυμαινόμενον. ἔστι δ' ἐν τούτοις ἢ τὸ ἀπειράτην, ὡς ἐπίῤῥημα. δηλοῦν τὸ δίχα τοῦ πειρᾶσθαι. ἵνα ᾖ ἀντὶ τοῦ, ἀπείρως. κατὰ ἀναλογίαν τοῦ. ἄντην ἢ μάτην. ἴσως δὲ, καὶ ὡς ὄνομα. φησὶ γάρ. οὐθ' ἅμα κεκμήσατο ἀπειράτην. ἐν δέ γε τῇ ἰλιάδι ληφθεῖσα ἢ ὡς ὄνομα ἡ τοιαύτη λέξις, θηλυκοῦ γένους ἦν. κεῖται δ' ἐν τούτοις ἢ τὸ πυθέσθαι μετὰ γενικῆς. διό. ἔνθ' ὀδυσῆος ἐγὼ πυθόμην, ὁμοίως τῷ. πυνθανόμην ἰθάκης. ποιεῖται δὲ μνήμην καὶ δωδώνης πόλεως θεσπρωτικῆς ποτέ, εἰ καὶ ὕστερον ὑπὸ μολοττοῖς φασὶν ἐγένετο. ἢ τὴν ἐκεῖσε μαντικὴν δρῦν ἐκλαλεῖ. εἰπών. τὸν δ' ἐς δωδώνην φάτο βήμεναι, ὄφρα θεοῖο ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο διὸς βουλὴν ἐπακούσῃ. περὶ ἧς ἢ ἐν τοῖς ἑξῆς κεῖται. ἱερὰ δὲ κατὰ τὸν γεωγράφον δρῦς τιμᾶται ἐν δωδώνῃ. ἀρχαιοτάτην ὑποληφθεῖσα φυτῶν, ἢ πρώτην τροφὴν ἀνθρώποις παρασχόν. ὁ δ' αὐτός, καὶ εἰς τὰς ἐκεῖ λεγομένας μαντικὰς πελείας. φησὶν ὅτι αἱ πέλειαι εἰς οἰωνοσκοπίαν ὑπονοοῦνται. καθὰ καὶ κορακομάντεις

ἔσαν

δονα ποιεῖ. οἱ δὲ, τὸ παλαιὸν μὲν, ἄνδρας προφητεύειν φασίν. ὕστερον δὲ, τρεῖς ἀποδειχθῆναι γραίας προφήτιδας, ἃς πελείας καλεῖσθαι, γλώσσῃ μολοττῶν, ὡς τοὺς γέροντας πελείους. καὶ πᾶσι μὲν ἐκεῖ γυναῖκας χρηματίζειν ὅ ἐστι χρᾶσθαι καὶ μαντεύεσθαι. μόνοις δὲ βοιωτοῖς, ἄνδρας. καὶ τὴν αἰτίαν, ὁ γεωγράφος ἐκτίθεται. λέγει καὶ τόμουρον ἢ τμάρον ὄρος θεσπρωτικὸν ἐν ᾧ τὸ δωδωναῖον ἱερόν. διὸ καὶ ἐν τῷ, εἰ μέν κ' αἰνήσωσι διὸς μεγάλοιο θέμιστες ὅπερ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα γράφει ὁ ποιητὴς, ἱστοροῦσι γράφειν, εἰ μὲν αἰνήσωσι διὸς μεγάλοιο τόμουροι. λέγοντες, μὴ εὖ ἐνταῦθα κεῖσθαι τὸ θέμιστες. ἀλλὰ δεῖν μᾶλλον εἰπεῖν, μαντεῖαι. ὃ δηλοῦσιν οἱ τόμουροι. οἷς φαίνεται σύστοιχος εἶναι καὶ ὁ παρὰ τῷ λυκόφρονι τόμουρος. ἡρόδοτος δὲ, ἀρχαιότατον εἰπὼν τῶν ἐν ἕλλησι χρηστηρίων τὸ ἐν δωδώνῃ μαντεῖον, φησὶ καὶ ὅτι λέγεται ὡς δύο μέλαιναι πελειάδες ἐκ θηβῶν τῶν αἰγυπτίων ἀναπτάμεναι, ἡ μὲν ἐς λιβύην ἀφίκετο, ἡ δὲ εἰς δωδώνην. ἔνθα καθεσθεῖσα ἐπὶ φηγὸν, ἐλάλησε φωνῇ ἀνθρωπίνῃ, χρῆναι μαντεῖον ἐκεῖ διὸς γενέσθαι. καὶ ἐγένετο. ἡ δὲ ἐς λιβύην πέλεια, χρηστήριον ἄμμωνος ἐκέλευσε ποιεῖν τοὺς λίβυας. καὶ ἐποίησαν. δοκοῦσι δέ μοι φασὶν αἱ πελειάδες αὗται βάρβαροι γυναῖκες εἶναι, διὸ καὶ ἐδόκουν ὁμοίως ὄρνισι φθέγγεσθαι. μετὰ δὲ χρόνον, συνετῶς ἐλάλησαν βαρβαρίζουσαι. τὸ δὲ μέλαν τῆς πελειάδος, σημαίνει ὅτι αἰγυπτία ἡ γυνὴ ἦν. ἱέρειαι δέ φασι τῆς δωδωναίου, πρεσβυτάτη μὲν, προμένεια. ἡ δὲ μετ' αὐτὴν, τιμαρέτη. ἡ δὲ νεωτάτη, νικάνδρα. περὶ δὲ δωδώνης, δηλοῦται καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ. δῆλον δὲ, ὡς ἐκ ταύτης καὶ τὸ παροιμιακὸν δωδωναῖον χαλκεῖον. περὶ οὗ παυσανίας φησὶν, ὅτι ἐν δωδώνῃ πολλῶν παραλλήλων κειμένων λεβήτων, εἴ τις ἑνὸς ἅψεται, φασὶν ἐκ διαδοχῆς πάντας ἠχεῖν. ἀριστοτέλης δὲ, δύο στύλους εἶναι λέγει. καὶ ἐπὶ μὲν θατέρου, λέβητα ἱστάναι. ἐπὶ δὲ θατέρου, παῖδα κρατοῦντα μάστιγα. ἧς τοὺς ἱμάντας χαλκοῦς ὄντας καὶ σφομάτους ὑπ' ἀνέμου, τῷ λέβητι προσκρούειν. ὃν δὲ τυπτόμενον, ἠχεῖν. καὶ τοιαῦτα μὲν καὶ ταῦτα. τὸ δὲ κρύβδην, κρυφηδὸν ἐνταῦθα φησὶν εἰπών. ἢ ἀμφαδὸν ἢ κρυφηδόν. ὃ καὶ κάλλος ἔχει τὸ ἐκ παρισώσεως. οὗ σημειῶσαι ὅτι οὐκ ἔστι τὸ, ἢ ἀμφαδὸν ἢ κρυφηδὸν, νοῆσαι ὡς ἐν τοῖς πρὸ τούτων τινὲς ἔφασαν, ἀντὶ τοῦ, καὶ φανερῶς καὶ κρύφα. ἀλλ' ἔστι φανερῶς, διαζευκτικὸν τὸ νόημα. ἔστι δὲ ἐν τούτοις καὶ ἰσωτικὸν σχῆμα τὸ, ὄμνυε δὲ πρὸς ἔμ' αὐτόν. κεῖται δ' ἐνταῦθα καὶ τὸ τυγχάνειν ἐπὶ τοῦ κατὰ τύχην γίνεσθαι. δι' οὗ. καί μοι μάλα ἐτύγχανε πάντα, ἤγουν εὐτυχῶς ἀπέβαινε. καὶ, τύχησε γὰρ ἐρχομένη νηῦς ἐς δουλίχιον. τὸ δὲ δουλίχιον, νῆσος δὲ αὕτη μία τῶν ἐχινάδων δηλουμένη καὶ ἐν βοιωτίᾳ, πολύπυρον λέγει. ἔοικε γὰρ, πίων εἶναι ἡ νῆσος καὶ ἀγαθὴ σιτοφορεῖν. λέγει δὲ καὶ βασιλέα ταύτης, ἄκαστόν τινα ὁμώνυμον τῷ ᾀδομένῳ ἥρωι. δύης δὲ πῆμα φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὄφρ' ἔτι πάγχυ δύης ἐπὶ πῆμα γενοίμην. ὅπερ ὅμοιόν πως ἐστὶ τῷ, πῆμα ἄτης. ὡς σοφοκλῆς. μὴ κακὸν κακῷ τιθεὶς ἄκος, πλέον τὸ πῆμα τῆς ἄτης τίθει. καὶ ἔοικε δύη μὲν καὶ ἄτη, δαιμονιώδεις τινὲς πλάττεσθαι οὐσίαι. πῆμα δὲ εἶναι, τὸ ἐκ τῆς δύης καὶ τῆς ἄτης κακόν. ἴσως δὲ καὶ περιφραστικῶς ἄτης πῆμα καὶ δύης πῆμα, ἡ ἄτη αὐτὴ καὶ ἡ βλάβη. ὡς καὶ δούλιον ἦμαρ, ἡ δουλεία. ἐρεῖ γάρ. αὐτίκα δούλιον ἦμαρ ἐμοὶ περιμηχανόωντο. ἔνθα ἐστὶν ἰδεῖν ὡς ἐξέφυγε ψυχρότητα γραφῆς ὁ ποιητὴς, εὐμεθόδως. ἄλλος μὲν γάρ τις, ἐπεταλεύσατο ἂν ὡς εἰκὸς, ἐγγὺς τοῦ, δουλίχιον πολύπυρον, θεῖναι τὸ, δούλιον ἦμαρ. εἰπὼν ὡς πλεύσας ἐς δουλίχιον, δούλιον ἦμαρ εἶδον. ὅμηρος δὲ διὰ μέσου παραρρίψας μετὰ τέσσαρας στίχους τοῦ, ἐς δουλίχιον, ἐπήγαγε τὸ, δούλιον ἦμαρ. οὐ τεχνησάμενος παιγνήμονα παρήχησιν ἵνα μὴ ἐχρῆν. ἐπ' ἀδυνάτοις, τερατολογεῖ καὶ τὴν τῶν ῥωγαλέων ἱματίων ἔνδυσιν, παθεῖν αὐτὴν πλαττόμενος ὑπὸ τῶν δουλιχιωτῶν. λέγει δὲ καὶ νηὸς ὅπλον εὐστρεφὲς, τὸ σχοινίον. καὶ τὸ λῦσαι τοῦ δεσμοῦ, ἀνεγνάμψαι. ἐν τῷ, αὐτὰρ ἐμοὶ δεσμὸν ἀνέγναμψαν θεοὶ αὐτοί. ἡ μὲν γὰρ σύνδεσις, καμπὴν ἔχει. ἡ δὲ λύσις, ἀνακάμπτει. εἰπὼν δὲ καὶ ὅτι ξεστὸν ἐφόλκαιον καταβὰς ἐπέλασα θαλάσσῃ στῆθος ἔπειτα δὲ χερσὶ διήρεσ' ἀμφοτέρῃσι νηχόμενος, μάλα δ' ὦκα θύρηφι ἔα ἤγουν ἔξω τῆς θαλάσσης ἦν, ἐφόλκαιον τὸ πηδάλιον λέγει ὡς ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς, παρὰ τὸ ἐφέλκεσθαι τῇ νηΐ. διὸ καὶ ξεστὸν αὐτό φησιν οὐ μὴν γλαφυρόν. ἢ μᾶλλον. ἢ ἄλλο τι τῶν ταῖς ναυσὶν ἐπιτιθεμένων. ἐφόλκιον μέντοι, εἶδος πλοίου παρά τε τῷ γεωγράφῳ. φησὶ γάρ. ἐφόλκια δύο, λέμβοις λῃστρικοῖς ὅμοια, καὶ πλοῖον μέγα. καὶ παρὰ παυσανίᾳ. εἰπόντι, λέμβος καὶ ἐφόλκιον, σκάφος ἢ πλοῖον. τὸ δ' αὐτὸ ἐφόλκιον, καὶ ἐφολκίδα λέγει ὁ τὰ ἐρωτικὰ παίξας ἀλεξανδρεὺς ῥήτωρ, πλεονάσας τῇ λέξει δηλαδὴ τὸ καΐκιον. δῆλον δὲ ὅτι τὸ λέμφος διὰ τοῦ φ οὐ μὴν διὰ τοῦ β ὄντα, ἡ πεπηγυῖα μύξα κατὰ τοὺς παλαιούς, ἐκ τῶν μυκτήρων. ὅθεν καὶ λέμφος, ὁ εὐήθης. ἐπειδή φασιν εἰς μωρίας δεῖγμα σκοπητέον τοὺς ῥεομένους ἐκ τῶν μυκτήρων. ὅθεν καὶ ἀπομύξαι τινὰ, τὸ ἐξαπατῆσαι. καὶ ὅτι καὶ τὰ μυξώδη κρέα, λέμφοι ἐκαλοῦντο. καὶ ὅτι ὥσπερ ὁ λέμφος ὁ προσηχῶς ῥηθεὶς, κοινὴ καὶ τοῖς πολλοῖς ἀσυνήθης λέξις ἐστὶν, οὕτω καὶ ὁ παρὰ τῷ κωμικῷ κρατίνῳ σάννας. κύριος μέντοι, οὐ τὸν εὐήθη ἁπλῶς δηλοῖ, ἀλλὰ τὸν μωρόν. ὃν ἴσως ἡ κοινὴ γλῶσσα, τζαντὸν λαλεῖ. δόξει δ' ἂν εἰλῆφθαι ἡ λέξις, ἀπὸ τῶν ἀσιανῶν σάννων. οὓς οἱ ἰδιῶται, τζάννους καλοῦσι. βαρβαρικοὺς ὄντας καὶ ὡς εἰκὸς εὐήθεις δι' ἀπαιδευσίαν. ὁ δὲ τὸν σάνναν τοῦτον παρασημειωσάμενος ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς, καὶ ἄλλας ἐκτίθεται κρατινοφώνους λέξεις. οἷον, ἀσίλλαν, σκεῦός τι ἰχθυηρόν. οὗ χρῆσις παρὰ σιμωνίδῃ ἐν τῷ, πρόσθε μὲν ἀμφ' ὤμοισιν ἔχων τραχεῖαν ἀσίλλαν, ἰχθῦς ἐξ ἄργους ἐς τεγέην ἔφερε. προφέρει δὲ καὶ τὸ, μοιχὴ καὶ μοιχὶς, ἀσυνήθη. δι' ὧν δη-

λοῦται ἡ μοιχαλίς. καὶ τὸ στεγανόμιον, ὃ δηλοῖ φασι παρ' ἡμῖν μὲν, τὸν τόπον ἐν ᾧ ἑστιῶνται. παρ' Ἀττικοῖς δὲ, τὸν μισθὸν τοῦ πανδοχέως. καὶ τὸ ἐπιποππάζειν ὑβρίζειν. ὃ κατά τινας, ἐπιμωκάζειν. ὅθεν παρὰ Ἀριστοφάνει τὸ, ἀοιδὸς ἐπιποππάσσεια. λέγει δὲ καὶ λαπίζειν παρὰ Σοφοκλεῖ, τὸ συρίζειν. καὶ βαυβᾶν, τὸ κοιμᾶσθαι. ὅθεν ἡ δὲ, πρώτως λεῖπό με βαυβᾶν μετ' αὐτοῦ. ὅθεν φασὶ καὶ παρὰ Κρατίνῳ τὸ, λόγος τις ὑπῆλθ' ἡμᾶς ἀμαθὴς συββαύβαλος. συναπτέον δὲ τούτοις ξενικὸν, καὶ τὸ ἀρδαλῶσαι, ἤγουν μολῦναι. προφέρουσι καὶ τὸ, τὴν μὲν ἄρδαλ' ἀπ' ἐμοῦ ἀπόγγισον. καὶ τὸ, αἰγύπτιος ἱμάτιον ἠρδάλωσέ μου. παραδιδόασι δὲ καὶ ὅτι τὸ ἰσχάζουσι παρὰ Λυκόφρονι, καὶ παρ' ἄλλοις τὸ ἐλίγουσι, καὶ τὸ, οἱ δὲ πλησίον γενομένων φεύγουσι, φασὶ τῆς Χαλκιδέων ἰδιά εἰσιν. ἔτι καὶ τὸ σίμμιν περὶ οὗ ἀλλαχόθι ἐγράφη, θηλυκῶς προάγει. εἰπὼν ὅτι σίμμις ἡ εἰς τὰ ὄμματα χρήσιμος, αἰγύπτιον μέν ἐστι φασί. κεῖται δὲ ἡ λέξις καὶ παρὰ Ἴωνι τῷ ποιητῇ, ἐν τῷ, καὶ τὴν μέλαιναν σίμμιν ὀμματογράφον. ἔφη δὲ καὶ ὅτι ἡ μαγὶς, ἀπὸ τῆς μάζης ἢ τοῦ μασσεῖν ῥηθεῖσα, παράγει τὸν μάγειρον. ὃς οὕτω φασὶ λέγεται, παρὰ τὸ μαγίδας αἴρειν ἤγουν προσφέρειν. ἔτι λέγει, καὶ δοκὸν τὴν δόκησιν καὶ ὑπόληψιν. ὅθεν τῷ γ' ἐμῷ δοκῷ, ἤγουν τῇ ἐμῇ δοκήσει. καὶ ὅτι παρὰ Αἰτωλοῖς τὸ, τοῖς γέρουσι, γερόντοις φράζεται. ὅθεν Μιλησίοις καὶ τοῖς συναρχίαις καὶ τοῖς γερόντοις. καὶ τὸ παθήμασι, παθημάτοις. καὶ Πλάτων δέ φησιν ὁ κωμικὸς, ὁ πρόσωπος εἴρηκεν ἀντὶ τοῦ, πρόσωπον καὶ ἀντὶ τοῦ γάλακτος ὁ γάλατος, τὸ γάλα ἔκλινε δισυλλάβως. εἴρηται δέ φασι καὶ τὸ ἀπόστηθι, ἄποστα. καθὰ δηλαδὴ καὶ τὸ κατάβηθι, κατάβα παρὰ Ἀριστοφάνει. καὶ οἱ ἡμίτοι, ἡμίαι ὡς κεχλίαι. Εὔπολις δέ φησιν, ἐπὶ τοῦ Κολοφώνου τὴν ἡμίαν τιθέασιν. ἐπὶ δὲ πᾶσι, λέγει ὁ αὐτὸς γραμματικὸς, καὶ μεμφὰν παρ' Εὐριπίδῃ τὴν μέμψιν λεχθῆναι. καὶ τοιαῦτα μὲν ταῦτα.

Ἐκ δὲ τοῦ προῤῥηθέντος ἐφόλκιον ὃ παραλήγεται κατὰ μόνας τῶν ἰῶτα διχρόνων. καὶ τὸ σῶμα οἱ σοφοὶ συμβολικῶς παροιμίας λόγῳ, ἐφόλκιόν φασιν. ὡς μεγάλῃ τινὶ ἐφελκόμενον νηΐ, τῇ ψυχῇ. χρήσιμον δὲ ἴσως εἰς τὴν τοιαύτην λέξιν καὶ τὸ, ἐφελκομένοισι πόδεσσιν. ὃ ἐν Ἰλιάδι κείμενον, δηλοῖ πάρεσιν ποδῶν ἑλκομένων ἐν ᾧ σύρεσθαί τινα. τὸ δὲ ῥῆμα ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐφολκαῖον καὶ τὸ ἐφόλκιον, ποιεῖ καὶ τὸ ἐφολκόν. ὃ δηλοῖ τὸ ἐπαγωγόν. ὡς Καλλίμαχος. ἔχοι μὲν δή τι παιδὸς ἐφολκόν. ἡ μέντοι παρὰ τοῖς ἰατροῖς ἐφελκὶς, οὐχ ὁμοίως γίνεται, ἀλλὰ ἐκ τοῦ ἕλκος. καὶ δοκεῖ τι συμπλέκειν εἰς αὐτὴν, ὁμωνυμικὸν τὸ, ἐφ' ἕλκει ἕλκος ἄρνυται. παρὰ δέ γε τῷ Δειπνοσοφιστῇ φέρεται τὸ ὄνομα ἐφόλκια, πλοίων εἶναι διαφορά. ἐφελκόμενα δηλαδὴ μείζοσι ναυσί. φησὶ γάρ. ἐφόλκια δ' ἦσαν αὐτῇ τῇ τοῦ Ἱέρωνος δολωνόπη μεγίστῃ νηὶ τῇ Συρακουσίᾳ κληθείσῃ τὸ πρῶτον εἶτα Ἀλεξανδρίδι, κέρκουρος, ἐπίκωπος. ἁλιάδες τε καὶ σκάφαι πλείους. τοῦ δὲ καὶ λέμβον τὸ ἐφόλκιον λέγεσθαι, χρῆσις φέρεται Ἀλεξανδρίδου παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ. ἦν δὲ καὶ ἐπίθετον ἢ κύριον ἀνδρὸς ἴσως ὁ λέμβος. Τὸ δὲ νυχόμενος, ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ, χερσὶ διώρυσσε. Τὸ δὲ θύρηφ' ἴα, ἴσον ἐστὶ τῷ, θύραζε ἰών. Τὸ δὲ καὶ προσηλαύνειν ἔα οὗ χρῆσις καὶ ἐν τῷ, τοῖος ἔα. ἀπολελύσθαι δοκεῖ ἀπὸ τοῦ ἦ. οὗ μνήμη καὶ παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ. εἰπόντι ὡς Ἴωνες μὲν, ἔα φασίν. Ἀττικοὶ δὲ, ἦ μονοσυλλάβως. οἱ δὲ μέσοι, σὺν τῷ ν ἦν. ἐπειδὴ μέσος ἦν, αἰνιττόμενοι. τὸ δὲ τρίτον οὐδέποτε φασὶν αὐτοὶ τοῦ ν. ὁ τοῦ δὲ ῥήτωρ γράφει, ἔα καὶ οὐ συναιρεῖ ἦ. Ἴωνες δὲ ἐπεκτείνοντες, ἔα φασίν. ἔστι ταυτὸν, ἔα καὶ ἦ καὶ ἦα καὶ ἦν καὶ ἔσκον καὶ ἦεν ἐπὶ πρώτου προσώπου. κεῖται γὰρ ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον. ὡς καὶ τὸ, τοῖος ἔον ἐν πολέμῳ. ἔτι πλάττει ὁ ψευδόπτωχος. καὶ περὶ ὅρκου τὸ ἱκανῶς διαφυγεῖν αὐτὸν τοὺς Δουλιχιώτας ναύτας. εἰπών. εὖ δ' ἀναβὰς ὅθι τε δρίος ἦν πολυανθέος ὕλης, κείμην καταπτήξας, ἤγουν καταπτηχώς. εἰπὼν καὶ ζῷον καθ' ὁμοιότητα τὴν ἐν τῇ φαντασίᾳ. πολυανθῆ δὲ ὕλην λέγει, οὐκ ἐξ ἀνάγκης τὴν ἄρτι τοιαύτην, ἀλλὰ τὴν ἐν καιρῷ τοῦ ἄνθους. ἐπὶ δὲ πᾶσι, κολακεύων τὸν ξενοδόκον Εὔμαιον, λαλεῖ ὅπερ εἰκὸς ἦν παρ' ἄλλου ὁμοίου τινὸς ῥηθῆναι πρὸς ξενοδοχοῦντα. καί με σταθμῷ ἐπέλασσαν ἄγοντες θεοὶ, ἀνδρὸς ἐπισταμένου. ἔτι γάρ νύ μοι αἶσα βιῶναι. καὶ ὅρα τὸ, ἔτι εἰ δή μοι αἶσα βιῶναι, οἰκεῖον ὂν εἰπεῖν ἐξαλύξει κινδύνου. ὥσπερ καὶ τὸ, ἐμὲ δ' ἔκρυψαν θεοὶ αὐτοὶ, πρέπει λέγειν ὅτι ἐκείνους πολεμίους λαθὼν ἐκφύγοι τις. σταθμὸν δὲ καὶ νῦν, τὸν ἀγροτικὸν οἶκον λέγει. ὡς ἐκ μέρους τοῦ κατὰ τὰς θύρας. ἐπιστάμενον δὲ ἄνδρα, τὸν σπουδαῖον φασίν, ἤτοι ἀγαθόν. ἀφ' οὗ γέγονεν ἀφορμὴ τοῖς ὕστερον, τοῦ λέγειν ἐπιστήμας τὰς ἀρετάς. καὶ τοιαῦτα μὲν ὡς ἐν ὀλίγῳ ἐπιλυτικῶς ἀνθολογῆσαι τὰ τῆς ἐρωτικῆς ψευδομυθίας. ὧν ἐν μέσῳ, καὶ νόημά τι ἐμφαίνεται φιλόσοφον τὸ μὴ ἐξ ἀνάγκης ἀεὶ τὰ σύνθετα διαιρεθέντα, τὴν αὐτὴν φυλάσσειν ἔννοιαν. φιλόσοφος μὲν γὰρ καὶ φιλῶν σοφίαν ὁ αὐτός. καθὰ καὶ φιλοσοφία καὶ φιλία σοφίας. οὕτω δὲ καὶ ἐπὶ ἑτέρων μυρίων ὅσων. οὐ μὴν ἀεὶ τὸ τοιοῦτον. τὸ γοῦν οἰκωφελίας ὄνομα σύνθετον ἕτερον οἶδεν ὁ ποιητὴς ἐν τούτοις, τοῦ, οἶκον ὀφέλλειν. εἰπὼν γοῦν ὁ ψευδοπλάνης Ὀδυσσεὺς ὅτι ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν οὐδ' οἰκωφελίη, ἐπάγει μετ' ὀλίγα ὅτι ἐν πολέμοις πολλὰ μὲν ἐξαιρεύμην τουτέστιν ἐξῃρούμην, ἤγουν κατ' ἐξαίρετον ἐκλεγόμενος ἐλάμβανον ὡς οἷα γέρας καθὰ πρὸ ὀλίγου ἐῤῥέθη. πολλὰ δ' ὀπίσσω λάγχανον. αἶψα δὲ οἶκος ὀφέλλετο. ἕτερον οὖν οἰκωφελία καὶ ἕτερον ὀφέλλεσθαι οἶκον. ἐκείνην μὲν γὰρ, οὐ φιλεῖ Ὀδυσσεύς. τὸ δὲ ὀφέλλεσθαι οἶκον, φιλεῖ πραγματωδῶς. καὶ ἔστιν ὀφέλλεσθαι μὲν οἶκον, τὸ ἄλλως αὔξεσθαι χρήμασιν, ἐξ ὧν ἐσθλός τ' αἰδοῖός τε παρὰ τοῖς εἰδόσι τις τίθεται, ὡς αὐτὸς εὐθὺς λέγει σεμνύνων συνήθως τὸν πλοῦτον εἴγε τοιούτους ποιεῖ τοὺς ἔχοντας. οἰκωφελία δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἡ οἰκου-

ρία καὶ ἐπιμέλεια τοῦ οἴκου διὰ γεωργίας τυχὸν ἢ τοιούτου τινός, οὐ μὴν δὲ ἀποδημίας τῆς κατ᾽ ἐμπορίαν ἢ κατὰ πόλεμον. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, οἰκωφελία ἐστὶ πορισμὸς βίου εἰρηναῖος, ἤτοι ὁ κατὰ εἰρήνην κουροτρόφος. διὸ εἰπὼν οἰκωφελίη, ἐπήγαγεν. ἥ τε τρέφει ἀγλαὰ τέκνα. ὃ ταυτόν ἐστι τῷ, κούρους τρέφει. τουτέστι κουροτρόφος ἐστίν. ἀπεναντίας πρὸς τοὺς βροτολοιγοὺς πολέμους καὶ τὰ ἑξῆς λυγρὰ καὶ ῥιγαλά. εἰσὶ δὲ οἳ καὶ τὴν οἰκοδομίαν, οἰκωφελίαν εἶπον. δι᾽ ἧς οἶκος ἀνεγειρόμενος ὀφέλλεται ὅ ἐστιν αὔξεται. ἰστέον δὲ, ἴσως εὐτελέστερον καὶ οὐ πόῤῥω γελοίου. οὕτω καὶ παρ᾽ Ἡσιόδῳ ὁ χειροδίκης μὲν τὸ σύνθετον, οὐκ ἀγαθόν. δηλοῖ γὰρ τὸν κατὰ χεῖρα βίαιον. ᾧ δὲ δίκη ἐν χερσίν, ἀγαθὸς ἐκεῖνος. ψέγων οὖν ἐκεῖνος τοὺς τότε, λέγει ὅτι δίκη ἐν χερσὶν αὐτοῖς καὶ αἰδὼς οὐκ ἔστιν. Ἔτι ὁμοίως ὑπὸ σκιᾷ μὲν μαχοῦνται κατὰ Ἡρόδοτον Ἕλληνες, τοῦ νέφους τῶν βαρβαρικῶν βελῶν σκιάζοντος τὸν ἥλιον. ἡ δὲ σκιαμαχία τὸ σύνθετον καὶ τὸ σκιαμαχεῖν, ἑτέραν ἔχουσιν ἔννοιαν. Ἔτι κατὰ τὸν ὅμοιον τρόπον καὶ τὸ, ὠμογέροντα δέ μέν φασιν εἶναι, διάφορον ἔοικεν εἶναι τοῦ, ὠμῷ γήραϊ δεῖξαι τὸν Λαέρτην θέλουσα ἡ γυνή. ὠμογέρων μὲν γὰρ, ἡλικία γέροντος, ἄρτι παραλλάξαντος τὸν ἀκμάζοντα, καὶ ἐλευσομένου εἰς τὸ λέγεσθαι γέρων. εἶτα εἰς τὸ πέμπελος. μηδὲ δή γε, ὡς τὸ σύφαρ. ὠμῶς μέντοι γηράσαι λέγεται, ὁ μὴ ἀκριβῶς γέρων ἀλλὰ πρὸ ὥρας ὑποπεσὼν τῷ γήρᾳ. καὶ τοιόνδε μὲν καὶ τοῦτο. πολλὰ δὲ τῶν τοῦ ῥηθέντος ψευδοχωρίου, χρήσιμα καὶ εἰς λόγων παρασκευάς. ὅτι τὸ, τοὶ δὲ ζωὴν ἐδάσαντο καὶ ἐπὶ κλήρους ἐβάλοντο, χρήσιμον εἰς τὸν ... δασμόν. ἔνθα καὶ κάλλος ἔχει τὸ ἐν τοῖς δυσὶ στίχοις ὁμοιοκατάληκτον. ἐν οἷς καὶ περίφρασις τοῦ θανεῖν τὸ, ἀλλὰ τὸν μὲν, κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι εἰς ἀΐδαο δόμους. ἤγουν ἀλλ᾽ οὗτος μὲν, ἔθανεν. ἔπαινος δὲ προσωπικὸς τὸ, ἠγαγόμην δὲ γυναῖκα πολυκλήρων ἀνθρώπων εἵνεκ᾽ ἐμῆς ἀρετῆς, ὅ ἐστιν ἀνδρείας. ἐπεὶ οὐκ ἀποφώλιος ἦα οὐδὲ φυγοπτόλεμος. εἰ δὲ καὶ δυστυχὴς τὰ ὕστερον ἀπέβη ὁ τοιοῦτος, οἰκεῖα καὶ τὰ ἐφεξῆς. νῦν δ᾽ ἤδη πάντα λέλοιπεν, ἀλλ᾽ ἔμπης καλάμην γε καὶ ἑξῆς ὡς προγέγραπται. ὁμοίως δὲ ἔπαινος ἀνδρείας καὶ τὸ, ἦ μὲν δὴ θάρσος μοι Ἄρης τ᾽ ἔδοσαν καὶ Ἀθήνη. καὶ ῥηξηνορίην ὁπότε κρίνοιμι λόχονδε ἄνδρας ἀριστῆας κακὰ δυσμενέεσσι φυτεύων. οὔποτέ μοι θάνατον προτιόσσετο θυμὸς ἀγήνωρ. ἀλλὰ πολὺ πρώτιστος ἐπάλμενος προμάχου δίκην καὶ διὰ τὸ ποδώκης δὲ ὡς εἰκὸς εἶναι, ἔγχει ἕλεσκον ἀνδρῶν δυσμενέων ὅς ἄν μοι εἴξειε πόδεσσιν, ὑποχωρήσας δηλαδή. τοῖος ἔον ἐν πολέμῳ. τὸ γὰρ κατὰ γῆν δηλοῦται. ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν οὐδ᾽ οἰκωφελίη ἥτε τρέφει ἀγλαὰ τέκνα. εἰ δὲ καὶ ναύμαχος ἀγαθὸς ὁ τοιοῦτος, ἐπάγει καὶ τὰ ἐφεξῆς τούτοις ἀλλά μοι νῆες ἐπήρετμοι φίλαι ἦσαν, καὶ πόλεμοι καὶ ἄκοντες ἐΰξεστοι καὶ ὀϊστοί. λυγρά. τάτ᾽ ἄλλοισί γε καταριγηλὰ πέλονται. αὐτὰρ ἐμοὶ τὰ φίλ᾽ ἔσκε, τά που θεὸς ἐν φρεσὶ θῆκεν. ἐπειδὴ ὡς ἐῤῥέθη ἄλλος ἄλλοις τέρπεται ἔργοις. ἔστι δ᾽ ἐν τοῖς ἄρτι ῥηθεῖσι, θάρσος μὲν, θερμότης ἔμφρων ἐναντία τῷ θράσει. ἣν καὶ λαβεῖν ἐξ Ἀθηνᾶς φησὶν Ὀδυσσεύς. ῥηξηνορία δὲ, ἡ ἐκ ῥωμαλεότητος ἀνδρεία καὶ ῥῆξις ἀνέρων ἀνθισταμένων. ἣν ὁ Ἄρης αὐτῷ δοῦναι λέγεται εἰ δὲ, θάρσος μοι Ἄρης τ᾽ ἔδοσαν καὶ Ἀθήνη. ὃ δὴ καὶ αὐτὸ, ἀλκμανικόν ἐστι σχῆμα κατὰ τὸ, Πυριφλεγέθων τε ῥέουσι Κωκυτός τε. Τὸ δὲ οὔποτέ μοι θάνατον προτιόσσετο θυμός, ἐν πολέμῳ δηλαδή. ἄλλως γὰρ ἐν τοῖς ἑξῆς, κατ᾽ οἶκον εὕρηται Ὀδυσσεὺς ὀϊσάμενος θάνατον. ὃς ἐπετέλλετό ποτε τῇ γυναικὶ, ὡς εἰ τεθνήξομαι, τοιόνδε τά, καὶ τά. λόχου δὲ μέμνηται, ὡς ἐν αὐτῷ μάλιστα καθὰ καὶ ἡ Ἰλιὰς δηλοῖ, τῶν ἀνδρείων διαφαινομένων. Ἔργον δέ τινες, τὴν γεωργίαν μόνην ἐνόησαν κατ᾽ ἐξοχὴν ἐν τῷ, ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκε. περὶ τὴν ἔραν λέγοντες τοῦτο καὶ τὴν γῆν ταυτοδυνάμους λέξεις. οἰκωφελίαν δὲ, οὐ μόνον τὴν οἰκουρικὴν οἰκονομίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμπορίαν. τὴν οἰκοδομίαν γοῦν ὡς καὶ προεῤῥέθη νοῆσαι, ἀποδεδοκίμασαι. Τὸ δὲ ἐπήρετμοι καὶ τὰ ἑξῆς, πρὸς ἀντιδιαστολὴν κεῖται τῶν ἄλλως μὲν φόρτου ναυτιλλομένων. εἰ γοῦν καὶ ἐκεῖνο εἶδεν οἶκον ὀφέλλειν, ἀλλ᾽ Ὀδυσσεὺς προτιμήσασθαι λέγει τὸ κινδυνωδέστερον. Τὸ δὲ λυγρὰ καὶ τὸ ῥιγαλὰ ὅ ἐστι φρικτὰ καὶ θανατηρά, οὐδετέρως προήνεκται, ὡς πρὸς πράγματα. πάντως γὰρ, πρᾶγμα καὶ οἱ λυγροὶ καὶ ῥιγαλοὶ πόλεμοι καὶ τὰ ἑξῆς. Τὸ δὲ δηλῶ ὅτι δὴ τήν γε στυγερὴν ὁδὸν θεὸς ἐφράσατο ἣ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ᾽ ἔλυσεν ὁποία καὶ ἡ περὶ Τροίαν, ἐπὶ μεγάλου πολέμου ἢ καὶ ἄλλως ὁδοῦ ἐπικινδύνου ῥηθήσεται. φόβον δὲ δήμου ἐμφαίνει τὸ, οὐδέ τι μῆχος ἦεν ἀνήνασθαι. χαλεπὴ δ᾽ ἔχε δήμου φῆμις. ἤγουν ὠργίζοντο οἱ δημόται. Καὶ ὅρα τὸ φῆμις, διὰ τοῦ ἰῶτα καὶ νῦν ἔχον τὴν παραλήγουσαν. Σπουδὴν δὲ ἐμπορικὴν φράζει τὸ, ὀλίγον ἔμεινα τεταρπόμενος τεκέεσσι κουριδίῃ τ᾽ ἀλόχῳ καὶ κτήμασιν. αὐτὰρ ἔπειτα θυμὸς ἀνώγει ναυτίλλεσθαι, νῆας εὖ στείλαντα. ἐξ οὗ ῥήματος καὶ ὁ στόλος γίνεται. Ἐννέα δὲ αἱ τοιαῦται πλάττονται νῆες, διὰ τὸ φιλεῖσθαι τὸν τοιοῦτον ἀριθμὸν τῷ ποιητῇ φανερῶς. Εἰλαπίνην δὲ λαμπρὰν δηλοῖ τὸ, ἑξῆμαρ μὲν ἔπειτα οἱ δαῖτα δαίνυντο. αὐτὰρ ἔγωγε ἱερήϊα πολλὰ παρεῖχον θεοῖσί τε ῥεζέμεναι αὐτοῖσί τε δαῖτα πένεσθαι. λέγει δὲ καὶ νῦν ἱερεῖα, τὰ σφάγια. πλοῦν δὲ εὐτυχῆ φράζει τὸ, ἐπλέομεν βορέῃ ἀνέμῳ ἀκραέϊ καλῷ ῥηιδίως, ὡσεὶ κατὰ ῥόον. περὶ οὗ προείρηται. οὐδέ τις οὖν μοι νηῶν πημάνθη, ἀλλ᾽ ἀσκηθέες καὶ ἄνουσοι ἥμεθα, τὰς δ᾽ ἄνεμός τε κυβερνῆταί τ᾽ ἴθυνον. Καὶ ὅρα τὸ ἀσκηθέες. ὅπερ εἰ μὲν ἀπὸ τοῦ ἀσκηθὴς ἀσκηθέος γίνεται, συστολὴν ἔπαθε τῶν πρὸ τῆς προπαραληγούσης εἰς ε ὁμοίως τῷ, ξηρόν ξερόν. ὅτι. ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο. εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ σχέθω ἐτυμολογεῖται, φυσικῶς ἔχει τὸ ε. δύναται δὲ καὶ ἐκ τοῦ ἀσκῶ ἀσκήσω, γενέσθαι ἀσκηθέες, καθ᾽ ὁμοιότητα τοῦ, πεδῶ πεδήσω καὶ στερῶ στερέσω. ὡς τὸ, οὕνεκά με στερέσαι τῆς

λαΐδιον ἤθελον. ὃ ἐν τοῖς πρὸ τούτων ἔφη ὁ ποιητής. στρατηγικὸν δὲ τό, ὀπτῆρας δὲ κατὰ σκοπιὰς ὤτρυνα νέεσθαι. κεῖται δὲ ἡ τοῦ ὀπτῆρος ἤτοι κατασκόπου χρῆσις, καὶ παρὰ σοφοκλεῖ. εἰ δὲ τυχὸν ἔστιν ἐρασταὶ γάμων ἢ στρατιωτικώτερον καχόντι τὸν μέγα δράσουσι ῥηθεὶν ἂν περὶ τῶν τοιούτων, τό, οἱ δ' ὕβρει εἴξαντες ἐπισπόμενοι μένεϊ σφῶν, αἶψα μάλα τῶν δεῖνα ἀνδρῶν περικαλλέας ἀγροὺς πόρθεον. ἐκ δὲ γυναῖκας ἄγον καὶ νήπια τέκνα. αὐτούς τ' ἔκτεινον. τάχα δ' ἐς πόλιν ἵκετο ἀϋτή. ταῦτα δὲ καὶ λαΐδιον ἔχουσιν ἐγκεχαραγμένον. ὥσπερ πολέμου φανερῶς τὰ ἐφεξῆς. οἱ δὲ, βοῆς ἀΐοντες ἦλθον. πλῆτο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων, χαλκοῦ τε στεροπῆς. ἐν δὲ θεὸς φύζαν τοῖς δεῖνα κακὴν βάλεν. οὐδέ τις ἔτλη μεῖναι ἐναντίβιον. ὃ δὴ ἑρμηνεία φύζης ἐστί. περὶ γὰρ κακὰ παντοῖα ἔστη. τουτέστι περιέστη καὶ κύκλῳ ἔστη τὰ κακά. ἐπιφωνηματικῶς δὲ ἐνταῦθα κεῖται καθ' ὁμοιότητα τοῦ, πάντη δὲ κακὸν κακῷ ἐστήρικτο. αὐτομόλου δέ τινος οὐ πάνυ εὐτυχοῦς χαρακτὴρ τό, αὐτὰρ ἐμοὶ θεὸς αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶν ὧδε νόημα ποίησεν. ὡς ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν, ἔτι γάρ δή με πῆμα ὑπεδέχετο. αὐτίκ' ἀπὸ κρατὸς κυνέην εὔτυκτον ἔθηκα, καὶ σάκος ὤμοιιν. δόρυ δ' ἔκβαλον ἔκτοσε χειρός. αὐτὰρ ἐγὼ βασιλῆος ἐναντίον ἤλυθον ἵππων, καὶ κύσα γούναθ' ἑλών. ὁ δ' ἐρύσατο τουτέστιν ἐφύλαξε, καί μ' ἐσάωσεν. ἄγε δ' οἴκαδε δακρυχέοντα. ἦ μάλα μοι μάλα πολλοὶ ἐπήϊσσον μελίῃσιν, ἱέμενοι κτεῖναι. δὴ γὰρ κεχολώατο λίην. ἀλλ' ὅ γε τὰ πολλὰ κακὰ δῆλα δὴ ἐκ τοῦ αὐτομόλου παθεῖν. ἀλλ' ἀπὸ κεῖνος ἔρυκε. διὸς δ' ὠπίζετο μῆνιν ὡς καὶ προεῤῥέθη ξενίου, τοῦ νεμεσῶντος κακὰ ἔργα, τουτέστιν ἐπὶ κακοῖς ἔργοις κατ' ἀντίθεσιν. ἢ διὰ τὰ κακὰ ἔργα κατὰ προθέσεως ἔλλειψιν. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ ἐν τῷ, βασιλῆος ἐναντίον ἤλυθον, ὅτι ὁ σεθώς ἐβασίλευεν αἰγύπτου τότε. περὶ αἴγυπτον γὰρ τὸ πλάσμα ὑπόκειται. ὡς καὶ χαρίζει τὴν λιβύην ὁ ποιητὴς, οὗ ἐκεῖθεν ἐς λιβύην ἀπάγει τὸν ὀδυσσέα φοῖνιξ ἀνὴρ πέρασων αὐτὸν ἐκεῖ ὡς προείρηται. ἐν δὲ τοῖς ῥηθεῖσιν, ὅρα τὸ ἔκτοσε ἀπὸ τοῦ ἐκτός. ὅμοιον ὂν τῷ, παντὸς πάντοσε καὶ ἄνθος ἄνθοσε. ἔτι δὲ ὅρα καὶ τό, κύσα γούνατα. τουτέστιν ἐφίλησα. εἶδος ὂν καὶ αὐτὸ γονυπετήματος εἰδικώτερον τοῦ, λαβεῖν γούνων. τὸ δὲ ὡς ὄφελον θανέειν καὶ ἑξῆς, ἐπιμβολή ἐστι, παθαινομένην ψυχὴν διαγράφουσα. καὶ ταῦτα μὲν, τοιαῦτα. ἀγυρτικοῦ δὲ ἤθους τό, ἔνθα ἐπ' ἔτεα μένον. πολλὰ δ' ἄγειρα χρήματα. δίδοσαν γὰρ ἅπαντες. περὶ αἰγυπτίων δὲ τὸ πλάσμα ὂν τὸ φιλόγαιον, οἷα καὶ ὁ μενέλαος. ὥσπερ εἰς τὸ τῶν φοινίκων ἀπατήλιον καὶ ξενικὸν μαρτυρεῖ ὀδυσσεύς. παρακλητὴν δὲ φιλικὴν λαλεῖ τό, ἔνθα παρ' αὐτῷ μεῖνα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν. ἀλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο, ἂψ περιτελλομένου ἔτεος, καὶ ἐπήλυθον ὧραι, τότε δὴ ἐγένετο τὸ δεῖνα. ἐγράφη δὲ ταῦτα καὶ ἀλλαχοῦ. εἰ δὲ τὸ μεῖνα καὶ τὸ μῆνες παρηχεῖ, ἐστὶ ἐκ τῶν ὧδε ῥηθέντων σκοπεῖν. τελεσφόρος δὲ ὁ ἐνιαυτὸς διατί λέγεται, ἐτέρωθι δηλοῦται. δῆλον δὲ ὅτι καὶ λόγος τελεσφόρος τροπικῶς, ὁ εἰς ἔργον ἀποβάς. τὸ δὲ ἐξετελεῦντο, διὰ παθητικὸν ὄγκον ἐγράφη. δύναται γάρ, οὐκ ἐκώλυε ἐξετελοῦντο εἰπεῖν. ἀκούσιον δὲ πειθὼ φράζει τό, τῷ δ' ἑπόμην ἀέκων περ ἀνάγκη. πέλαγος δὲ κἀνταῦθα δηλοῖ ἀχανὲς τό, ἀλλ' ὅτε δὴ κρήτην μὲν ἐλείπομεν καὶ ἑξῆς οἱ δύο στίχοι, παραφραστέντες ἀπὸ τῆς μεμψωδίας ἐκ τοῦ, ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἐλείπομεν. κατὰ μόνον γὰρ τό, ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον μὲν καὶ τό, ἀλλ' ὅτε δὴ κρήτην μὲν, διαφέρουσιν οἱ στίχοι οὗτοι τῶν ἐκεῖ. φιλοξένου δὲ ἀνδρὸς τό, ἐπελθών, αἴθρῳ καὶ καμάτῳ δεδμημένον περὶ ὧν εἴρηται, ἦγεν ἐς οἶκον χειρὸς ἀναστήσας, ὄφρ' ἵκετο δώματα. ἀμφὶ δέ με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἕσσεν. ὥσπερ αὖ πάλιν πειρατικὰ τό, τοῖσιν δὲ κακὴ φρεσὶν ἥνδανε βουλὴ ἀμφ' ἐμοί, ὄφρ' ἔτι πάγχυ δύης ὡς καὶ προεγράφη, ἐπὶ πῆμα γενοίμην ἀλλ' ὅτε γαίης πολλὸν ἀπέπλω ποντοπόρος νηῦς, αὐτίκα δούλιον ἦμαρ ἐμοὶ περιμηχανόωντο. ἐκ μέν με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματ' ἔδυσαν. ἀμφὶ δέ μοι ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλον ἠδὲ χιτῶνα ῥωγαλέα, τὰ καὶ αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾷς. ὅτι δὲ ὅμαρτος ποιητικῶς ὅρμαι φασὶ προπαροξυτόνως ὡς ἀπὸ ἐνεστῶτος τοῦ ὅρμι. οὗ χρῆσις παρὰ θεοκρίτῳ. κατὰ δὲ ζηνόδοτον, ὅρμαι προπερισπωμένως, ἐκ τοῦ ὁρμᾶται ἐνδείᾳ τοῦ τ καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς η. ἔτι πειρατικὸν καὶ τό, ἐμὲ μὲν κατέδησαν ὅπλῳ νηὸς ἐϋσσέλμου στερεῶς. αὐτοὶ δ' ἀποβάντες, δόρπον ἕλοντο. εἰ δὲ καὶ φυγὴ παράδοξος ἀπὸ πειρατὰς ὁ τοιοῦτος δεσμώτης, καλὸν εἰπεῖν καὶ ἐκ τῶν ἐφεξῆς, ἅ γέ τί που ἐστὶ τό, αὐτὰρ ἐμοὶ δεσμὸν μὲν ἀνέγναμψαν θεοὶ αὐτοὶ ῥηϊδίως. καὶ δὴ ἀναβὰς ὅθι τυχὸν δρίος τουτέστι δάσος τὸ πολυανθέος ὕλης, κείμην πεπτηὼς ὡς ἐν αὐτῷ προδηλοῦται. οἱ δὲ, μεγάλα στενάχοντες φοίτων. ἀλλ' ἐπεὶ οὐ σφιν ἐφαίνετο κέρδιον εἶναι μαίεσθαι προτέρω τουτέστι ζητεῖν ἐπὶ πλεῖον προσωτέρω. οἱ μὲν πάλιν αὖτις ἔβαινον, ἐμὲ δ' ἔκρυψαν θεοὶ αὐτοί. ὅρα δὲ τό, γαίης πολλὸν ἀπέπλω νηῦς, ἀορίστως λεχθέν. τὸ μέντοι πρὸ αὐτοῦ ἀλλ' ὅτε κρήτην ἐλείπομεν οὐδέ τις ἄλλη φαίνετο γαιάων ἀλλ' οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα, οὐχ οὕτως ἐστὶν ἀόριστον, ἀλλὰ πάνυ πολὺ ἐδήλου πελάγισμα. ἐν ᾧ καὶ ὅρα τό, οὐδέ τις ἄλλη γαιάων. τὸ γὰρ ἄλλη, πρὸς διαστολὴν τῆς κρήτης κεῖται, γαίας οὔσης ὡς προδεδήλωται. οὕτω δὲ καὶ ἐν τῷ, ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἐλείπομεν, πρὸς διαστολὴν τῆς κατὰ τὴν νῆσον ταύτην γαίας κεῖται. ἀστεῖον δ' ἐν τούτοις καὶ τό, κρήτην μὲν ἁπλῶς ὀνομάσαι ὡς φύσει περίκλυστον. ἰθάκην δὲ περιφράσαι οὐ τοῦ, ἐασέεσι δ' ἰθάκης εὐδείελον ἔργ' ἀφίκοντο ἵνα τῇ περιφράσει, σεμνότητα προσλάβηται ἡ πατρίς. τὸ δὲ ἐκ μέν με εἵματ' ἔδυσαν, τὴν παρὰ τοῖς ὕστερον λωποδύτην συνίστησι. τὸ δὲ στενάχοντες, τραχυ

χυφωτότερον τῶν σταζόντων. καὶ δοκεῖ ἐγκεῖσθαι τῷ λόγῳ ἰσχύς. τὸ δὲ, καὶ γύναι ἐς δεκάτην γενεὴν ἕτερόν γ' ἔτι βόσκοι, τόσσα οἱ ἐν μεγάροις κειμήλια κεῖτο ἄνακτος, πολὺν τὸν πλουσίαν δηλοῖ. παραλαλεῖ δ' ἐν τούτοις Ὀδυσσεύς, ἃ ἐκ τῶν Φαιάκων κτήματα ξυναγείρατο. χαλκόν τε χρυσόν τε ἅλις ἐσθῆτά τε ὑφαντὴν, ὃ ἐστιν ἐννιφῆ ὡς καὶ προδεδήλωται.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὔμαιε συβῶτα·
Ἆ δειλὲ ξείνων, ἦ μοι μάλα θυμὸν ὄρινας
Ταῦτα ἕκαστα λέγων, ὅσα δὴ πάθες ἠδ' ὅσ' ἀλήθης.
Ἀλλὰ τάδ' οὐ κατὰ κόσμον ὀΐομαι, οὐδέ με πείσεις
Εἰπὼν ἀμφ' Ὀδυσῆϊ. τίσε χρὴ τοῖον ἐόντα
Μαψιδίως ψεύδεσθαι; ἐγὼ δ' εὖ οἶδα καὶ αὐτὸς
Νόστον ἐμοῖο ἄνακτος, ὅτ' ἤχθετο πᾶσι θεοῖσι
Πάγχυ μάλ', ὅττί μιν οὔτι μετὰ Τρώεσσι δάμασσαν
Ἠὲ φίλων ἐν χερσὶν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσε.
Τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί·
Ἠδέ κε καὶ ᾧ παιδὶ μέγα κλέος ἤρατ' ὀπίσσω·
Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο.
Αὐτὰρ ἐγὼ παρ' ὕεσσιν ἀπότροπος· οὐδὲ πόλινδε
Ἔρχομαι, εἰ μή πού τι περίφρων Πηνελόπεια
Ἐλθέμεν ὀτρύνῃσιν, ὅτ' ἀγγελίη ποθὲν ἔλθῃ.
Ἀλλ' οἱ μὲν τὰ ἕκαστα παρήμενοι ἐξερέουσιν,
Ἠμὲν οἳ ἄχνυνται δὴν οἰχομένοιο ἄνακτος,
Ἠδ' οἳ χαίρουσι βίοτον νήποινον ἔδοντες.
Ἀλλ' ἐμοὶ οὐ φίλον ἐστὶ μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι,
Ἐξ οὗ δή μ' Αἰτωλὸς ἀνὴρ ἐξήπαφε μύθῳ,
Ὅς ῥ' ἄνδρα κτείνας πολλὴν ἐπὶ γαῖαν ἀληθεὶς
Ἤλυθ' ἐμὸν πρὸς σταθμόν, ἐγὼ δέ μιν ἀμφαγάπαζον.
Φῆ δέ μιν ἐν Κρήτεσσι παρ' Ἰδομενῆϊ ἰδέσθαι
Νῆας ἀκειόμενον, τάς οἱ ξυνέαξαν ἄελλαι.
Καὶ φάτ' ἐλεύσεσθαι ἢ ἐς θέρος ἢ ἐς ὀπώρην,
Πολλὰ χρήματ' ἄγοντα σὺν ἀντιθέοις ἑτάροισι.
Καὶ σὺ γέρον πολυπενθὲς, ἐπεί σέ μοι ἤγαγε δαίμων,
Μήτέ τί μοι ψεύδεσσι χαρίζεο, μήδέ τι θέλγε.
Οὐ γὰρ τοὔνεκ' ἐγώ σ' αἰδέσσομαι οὐδὲ φιλήσω,
Ἀλλὰ Δία ξένιον δείσας, αὐτόν τ' ἐλεαίρων.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Ἦ μάλα τίς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἄπιστος.
Οἷόν σ' οὐδ' ὀμόσας περ ἐπήγαγον, οὐδέ σε πείθω.
Ἀλλ' ἄγε νῦν ῥήτρην ποιησόμεθ'. αὐτὰρ ὕπερθε,
Μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοὶ τοὶ Ὄλυμπον ἔχουσιν.
Εἰ μέν κεν νοστήσῃ ἄναξ τεὸς ἐς τόδε δῶμα,
Ἕσσας με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα, πέμψαι
Δουλίχιόνδ' ἰέναι, ὅθι μοι φίλον ἔπλετο θυμῷ.
Εἰ δέ κε μὴ ἔλθῃσιν ἄναξ τεὸς ὡς ἀγορεύω,
Δμῶας ἐπισσεύας, βαλέειν μεγάλης κατὰ πέτρης,

Ὅτι κεῖται ἐνταῦθα τὸ, ἆ δειλὲ, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ. τίθεται μέντοι νῦν ὑπερβετικῶς σχετλιαστικόν. ἀπλοῦν μὲν οὖν λαμβάνεται αὐτὶ ὑπερβετικοῦ, ἀλλ' αὐτὶ συγκριτικοῦ. φησὶ γάρ, ἆ δειλὲ ξείνων, αὐτὶ τοῦ δειλαιότερε ξένων, δειλαιότατε. ὅπερ ἐστὶ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς τὸ, δαιμόνιε ξείνων. ἔχει δὲ ἡ ποίησις τό. ἆ δειλὲ ξείνων, ἦ μοι μάλα θυμὸν ὄρινας ταῦτα ἕκαστα λέγων ὅσα δὴ πάθες ἠδ' ὅσ' ἀλήθης. ἐναντία δὲ λέγει τό, ἀλλὰ τάδ' οὐ κατὰ κόσμον ὀΐομαι, ἤγουν ἀκόσμως νομίζω. οὐδέ με πείσεις εἰπών. τίσε χρὴ τοῖον ἐόντα, μαψιδίως ψεύδεσθαι. ἐγὼ δ' εὖ οἶδα καὶ αὐτός. Καὶ ὅρα τό μαψιδίως ψεύδεσθαι; δηλοῦν ὡς τὸ μὲν μάτην ψεύδεσθαι, οὐ πάνυ ψεκτόν. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἆ, σχετλιαστικὸν ἐπίρρημα ὂν καθάπερ καὶ τὸ ὦ, ἔχει πρὸς τὴν κλίσιν ὡς πολλαχοῦ φαίνεται, καὶ ἔστιν πλείω ἔμφασιν ἐπὶ σχετλιασμῷ ἢ θαυμασμῷ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἢ καὶ οἰκτῳ. ὁμοίως δὲ ἔστι λόγῳ, καὶ τὸ αἰ, δυσφορικόν τι φασὶν ἐστί, καὶ πῶς καὶ μεμπτικόν. ὡς δηλοῖ καὶ τό, αἲ τάλαν παρὰ τοῖς κωμικοῖς. εἰ καὶ ὡς τὰ πολλὰ, θρηνητικόν ἐστιν. Ὅτι δὲ τὸ ἀψευδούμενον ὡς ψευδόμενος καὶ αὐτὶ τῶν ἀληθῶν λαμβάνεται, δῆλον ἐκ τῶν παλαιῶν. οἱ καὶ χρῶνται εἰς τοῦτο πάνυ.

Ὅτι καθάπερ ἐν Ἰλιάδι καὶ Ὅμηρος ὁ Βελλεροφόντης ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖς, οὕτω καὶ Ὀδυσσεὺς ἐνταῦθα κατὰ τὸν Εὔμαιον, εἰπόντα. ἐγὼ δ' εὖ οἶδα καὶ αὐτὸς, νόστον ἐμοῖο ἄνακτος, ὅτ' ἤχθετο ἤγουν ὡς ἤχθετο πᾶσι θεοῖς πάγχυ μάλα. ὅπερ ἐκ παραλλήλου δηλοῖ τὸ λίαν. συμβαῖον δὲ τῶν τοιούτων ἔχθους θεῶν δοῦλῳ, τὸ

ἐκλ

Ὄφρα καὶ ἄλλος πτωχὸς ἀλεύεται ἠπεροπεύειν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε δῖος ὑφορβός.
Ξεῖν'. οὕτω γάρ κέν μοι ἐϋκλείη τ' ἀρετή τε
Εἴη ἐπ' ἀνθρώπους ἅμα τ' αὐτίκα καὶ μετόπισθεν,
Ὅς σ' ἐπεὶ ἐς κλισίην ἄγαγον καὶ ξείνια δῶκα,
Αὖθις δὲ κτείναιμι φίλον τ' ἀπὸ θυμὸν ἑλοίμην.
Πρόφρων κεν δὴ ἔπειτα Δία Κρονίωνα λιτοίμην.
Νῦν δ' ὥρη δόρποιο. τάχιστά μοι ἔνδον ἑταῖροι
Εἶεν, ἵν' ἐν κλισίῃ λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
Ἀγχίμολον δὲ σύες τε καὶ ἀνέρες ἦλθον ὑφορβοί.
Τὰς μὲν ἄρα ἔρξαν κατὰ ἤθεα κοιμηθῆναι.
Κλαγγὴ δ' ἄσπετος ὦρτο συῶν αὐλιζομενάων.
Αὐτὰρ ὁ οἷς ἑτάροισιν ἐκέκλετο δῖος ὑφορβός.
Ἄξεθ' ὑῶν τὸν ἄριστον, ἵνα ξείνῳ ἱερεύσω
Τηλεδαπῷ. πρὸς δ' αὐτοὶ ὀνησόμεθ', οἵπερ δὴ δηρὸν
Δύην ἔχομεν, πάσχοντες ὑῶν ἕνεκ' ἀργιοδόντων,
Ἄλλοι δ' ἡμέτερον κάματον νήποινον ἔδουσιν.

ἀκελεύστως ἐκεῖνον ἀρνήσασθαι ἀπαχθῆναι. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, ὅτ' ἔρχοιτο, δύναται νοεῖσθαι καὶ ἀντὶ τοῦ, ὅτι ἐμέλλε, ὁ νόστος δηλαδὴ ὁ ὀδυσσεύς. Ὅτι ὑπότροπος μὲν ἐν τοῖς ἑξῆς, ὁ ὑποστρεφὼς καὶ παλιννοστήσας. ἀπότροπος δὲ, ὁ ἐκτετραμμένος καὶ οἷον ἐξόριστος. φησὶ γὰρ εὔμαιος περὶ ἑαυτοῦ. αὐτὰρ ἐγὼ παρ' ὕεσσιν ἀπότροπος. ἐφ' οἷς ἑρμηνεύσας τί ἐστι τὸ ἀπότροπος, ἐπάγει. οὐδὲ πόλινδε ἔρχομαι, εἰ μή πού τι ἡ δέσποινα κελεύσει. οὕτω δηλῶν τὸ ἐν μὲν τοῖς ἄλλοις φιλοπαθὲς ἑαυτοῦ, ἀνιαρὸν δὲ εἰς τὸ παλιμπραγμονεῖν τὰ δεσποτικά, φησίν. ἀλλ' οἱ μὲν, τὰ ἕκαστα παρήμενοι ἐξερέουσι. καὶ δὴ, ἄχνυνται περὶ ὀδυσσέως, τουτέστιν οἱ αὐτῷ φίλοι. καὶ δὴ, χαίρουσι βίοτον νήποινον ἔδοντες. ἤγουν οἱ ἐχθροί. ἀλλ' ἐμοὶ οὐ φίλον ἐστὶ μεταλλῆσαι καὶ ἔρεσθαι. οὗ καὶ αἰτίαν πλάττει, ἐπεί γε ἐξ οὗ δή μ' αἰτωλὸς ἀνὴρ ἐξήπαφε μύθῳ. ὅς δ' ἄνδρα κτείνας, πολλὴν ἐπὶ γαῖαν ἀληθείς, ἤλυθ' ἐμὸν πρὸς σταθμόν, ἐγὼ δέ μιν ἀμφαγάπαζον. τουτέστιν ἐφίλουν, ἐφιλοφρονούμην. φησὶ δέ μιν οὐκ ἀκοῦσαι πως τὰ σά, ἀλλὰ ὡς κρήτεσσι παρ' ἰδομενῆι ἰδέσθαι νῆας ἀκειόμενον, τάς οἱ ξυνέαξαν ἄελλαι. καὶ φάτ' ἐλεύσεσθαι ἢ ἐς θέρος ἢ ἐς ὀπώρην, πολλὰ χρήματ' ἄγοντα σὺν ἀντιθέοις ἑτάροισι. καὶ ὅρα ὡς οἷα πτωχοῦ ψευσαμένου καὶ λυπήσαντος τὸν εὔμαιον, ὑπόπτως ἐκεῖνος ἔχει καὶ πρὸς τοὺς λοιπούς. καὶ ὅτι καὶ ὁ τοιοῦτος αἰτωλὸς, κατὰ κρήτην συνεσκεύασε τὰ κατ' αὐτὸν ψεύσματα. μήποτε δὲ καὶ εἰ φράσεως ἀστείως τὸ τοιοῦτον ἐθνικὸν ὁ αἰτωλὸς, ἐπιλέγει ἐκ τῆς ἄλλης ἐθνῶν τοῦ ποιητοῦ, ἵνα τὸν ἐπαίτην δηλώσῃ. κἀντεῦθεν καὶ ὁ κωμικὸς εἶπε καὶ ἄλλως ἡ παροιμία, ὠφέλεται εἰπεῖν τὸ μὲν χεὶρ οἱ αἰτωλοὶ, ὁ δὲ νοῦς ἐν κρωπιδῶν. εἴρηται κατὰ παραγραμματισμὸν, κλωπιδῶν. ἵνα σκωπτικῶς δηλώσῃ τὸν ταῖς χερσὶ μὲν αἰτοῦντα καὶ οἱονεὶ ὡς αὐτὸν λαλοῦντα ἐμβαλεῖν κυλικῃ, τὸν δὲ νῷ κλέπτοντα. ὅτι δὲ οἱ παλαιοὶ καὶ κατὰ παραγραμματισμὸν τραυλισμοῦ ἐκωμῴδουν, δηλοῖ μὲν καὶ τὸ κλωπιδῶν. κρωπιδῶν γὰρ ὤφειλεν εἶναι ὡς ἀπὸ γένους ἢ τόπου. δηλοῖ δὲ πρὸ τούτων καὶ τὸ κωμικὸν καὶ τὸ, ὁ λᾶς θέωλος τὴν κεφαλὴν κόλακος ἔχει. βούλεται μὲν γὰρ εἰπεῖν ἀλκιβιάδης ὡς οἱ ὀνειρώττων εἰπεῖν ἐρωτηματικῶς. ὁρᾷς; ὁ θέωρος τὴν κεφαλὴν κόρακος ἔχει. τραυλίζων δὲ ἐκεῖνος, οὐ δὲ γὰρ οὐδὲ τορῶς εἶχε τὴν γλῶτταν, φησίν. ὁ λᾶς, τουτέστιν ὁ λίθος ἤγουν σκληρότατος καὶ δυσθεώρητος ὁ θέωλος τουτέστιν ὁ θεὸς ὀξολίσεν, κεφαλὴν κόλακος ἔχει. ἐσκώπτετο γὰρ καὶ ἐπὶ κολακείᾳ ὁ κωμῳδούμενος θέωρος. οὐ μόνον δὲ ἡ κωμῳδία ἐκπίπτουσά ἐστι τοῦ ἀμιτοβίλου ῥῶ κραυγῆς εἰς τὴν κλαγγὴν τοῦ λάμβδα κατελιαθαίνει, ἀλλὰ καὶ ὁ ποιητὴς οἶδε τοιοῦτον μετεχμαλισμὸν οὐ παίζων μέντοι ἀλλὰ σπουδάζων. ἐν γὰρ τοῖς κατὰ φαίακας εἰπὼν ἐπὶ τοῖχον τὸ ἐρηρίδαται ἀπὸ τοῦ ἐρείδω ἐρήρεισται ὁ τοῖχος, ἐρροίζησεν δὲ τῷ ἀμιτοβόλῳ, ἐλελίχθη εἰπὼν ἀπὸ τοῦ ἐλῶ ἐλάσσω δηλοῖ γὰρ φέρεται γραφή, λίγξε μέν πως ἔχει. χεῖρον δὲ εἴποι ὑδεῖν. ὅμοιον δέ τι γίνεται, καὶ ὅτε ἐκ τοῦ κράζω εἰς τὸ κλάζω καὶ φίλος μετατίθεται, ἢ ἐκ τοῦ ῥυόμενος εἰς τὸ λυόμενος, καὶ ὅσα μὲν ταῦτα. Τετραχῶς δὲ λεγομένων τῶν ἐθνικῶν, ἀπὸ ἔθνους, ἀπὸ χώρας, ἀπὸ πόλεως, καὶ ἀπὸ βασιλείας, χωρικὸν ἐθνικόν ἐστιν ὁ αἰτωλός. δύναται δὲ καὶ ἀπὸ ἔθνους λεχθῆναι. καὶ ἀπὸ βασιλείας δέ. τὸ μὴν τὸ ἀπὸ πόλεως. τὸ χωρικὸν μέν ἐστιν, ὡς ἀπὸ χώρας τῆς τῶν αἰτωλῶν. ἐθνικὸν δὲ, καθότι ἔθνος τι καὶ οἱ αἰτωλοί. ἀπὸ βασιλείας δὲ, διὰ τὸν πρῶτον ἄρξαντα αἰτωλόν. οὕτω καὶ ὁ ἀργεῖος, ἀπὸ βασιλείας τὸ τοιοῦτον ἔχει ἐθνικόν. ὁμοίως τὸ ὁ ἕλλην τὸ ὁ δαναὸς καὶ ὁ ἀχαιός. ὅς ὅτι τὸ ἀχαὸς λέγεται ἐν ἐκτομῇ τοῦ ἰῶτα ὁμοίως τῷ, παλαιὸς παλαός, δηλοῦται ἐν τοῖς παλαιοῖς. διὸ καὶ οἱ λέγοντες ἀχαικὸν ἄργος οὐ δῆλόν τι τοιοῦτον διὰ τὴν αι δίφθογγον. καὶ οἱ πάλιν ἀχαϊκὸν διὰ μόνου τοῦ ἰῶτα, ὀρθῶς φράζουσιν. ἐκεῖνο μὲν, διὰ τὸν ἀχαιόν. τοῦτο δὲ, διὰ τὸν ἀχαόν. Τὸ δὲ νῆας ἀκειόμενον, οὐκ ἐπὶ νεοπαγῶν λέγεται νεῶν. πῶς γὰρ νέας ἃς ξυνέαξαν ἄελλαι; εἴρηται δὲ ἀντὶ

τῶ, φιλοκαλοῦντα. εἰ ἀρξάμενοι τα. ὅθεν καὶ ἀπίστειαι, αἱ ῥᾴθυμαι ἢ ἀνωφελέστεραι. εἴρηται δὲ περὶ τῆς τοιαύτης λέξεως καὶ ἀλλαχοῦ. εἰκὸς δὲ καὶ ἐκτενικῶς εἰρῆσθαι τὴν λέξιν πρὸς τὸ πάθος τῶν νεῶν. οὕτω γάρ τις ἀπίστηται νῆας ἃς συνίαξαι ἄλλαι. Ἐν δὲ τῷ, ἐς θέρος ἢ ἐς ὀπώρην, ὀπώρα ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, ἡ μεταξὺ θέρους καὶ φθινοπώρου ὥρα, ἢ τὸ μετόπωρον. ὡς καὶ αὐτὸ οἱ παλαιοί φασι. ζητεῖ δὲ ἤγουν τὸ εἰς θέρος ἢ εἰς ὀπώραν τὸν Ὀδυσσέα ἐλεύσεσθαι, καὶ τό, πολλὰ χρήματ' ἄγοντα, πρὸς τὰ τοῦ ψευδοξένου Ὀδυσσέως εἶπεν ὁ Εὔμαιος. ὃς καὶ αὐτός, κτήματα τὰ εἶπε πολλὰ συναγηγερμένα εἶναι τῷ Ὀδυσσεῖ, καὶ καιρὸν ἔθετο τῆς ἐκείνου ἐλεύσεως, ἡμέρας τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς τοῦ δ' ἱσταμένοιο. μονονουχὶ λέγων ὅτι ὡς ὁ αἰπόλος ἐψεύσατο, οὕτω καὶ σὺ ὁ Κρητικός. Ὅτι ὁ μὲν αἰσχρὸς τὸν πλανήτου γέροντος ψευδομένου, ἐρεῖ τό, καὶ σὺ γέρον πολυπενθές, ἐπεί σέ μοι ἤγαγε θεός, μή τί μοι ψεύδεσσι χαρίζεο, μηδέ τι θέλγε. τουτέστιν ἀπάτα. οὐ γὰρ τοὔνεκ' ἐγώ σ' αἰδέσσομαι οὐδὲ φιλήσω ἤγουν ἀμφαγαπάσω ὡς πρὸ βραχέων εἴρηται, ἀλλὰ τὸν ξένιον δείσας αὐτόν τ' ἐλεαίρων ἤγουν σέ. ὁ δὲ ξένος ὑπὲρ ἀληθεύειν θαρρεῖ, οὐκ ἂν ὀκνήσει τοιαῦτα εἰπεῖν. ἦ μάλα τίς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἄπιστος. οἷόν σε οὐδ' ὀμόσσας περ ἐπήγαγον οὐδέ σε πείθω. ὅπερ ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ, οὐδ' ὀμόσας ἐπήγαγον. ἀλλ' ἄγε νῦν ῥήτρην ποιησόμεθ'. αὐτὰρ ὕπερθε, μάρτυρος ἀμφοτέροισι θεὸς ὃς Ὄλυμπον ἔχει. δεῖ γὰρ καὶ μαρτύρων τῇ ῥήτρᾳ. ἔστι δὲ ῥήτρα, συμφωνία καὶ συνθήκη ἐπί τισι ῥητοῖς ὅ ἐστιν ὡρισμένοις. οἱ μέντοι μεθ' Ὅμηρον, ῥήτραν τὴν δημηγορίαν φασί. καθὰ καὶ ὁ Λυκόφρων. ἐκ δὲ τοῦ ῥηθέντος ἐπήγαγον, καὶ ἐπαγωγόν, τὸ παρὰ τοῖς ὕστερον λέγεται τὸ ἐφελκυστικὸν καὶ ἡδύ. παιδευτικῶς δὲ οἱ μεθ' Ὅμηρον ἐπάγεσθαί φασι τὸ ἐφέλκεσθαι καὶ πείθειν. Τὸ δέ γε μὴ ψεύδεσσι χαρίζεο, ἀκριβῶς ἔχει. πολλαχῶς γάρ ἐστι χαρίζεσθαι δώροις. δεξιώσεσιν. ἀληθείαις. ψεύδεσι. καὶ ἑτέροις πολλοῖς. Τὸ δὲ μάρτυρος ἡ ἀπαθὴς ἀρχὴ τοῦ μάρτυς ἐστίν, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις φαίνεται.

Ὅτι Ὀδυσσεὺς ῥήτραν μετὰ Εὐμαίου ὡς ἐρρέθη ἐθέλει ποιήσασθαι ὃ ἐστι κοινότερον εἰπεῖν στοιχῆσαι, λαβεῖν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε καὶ εἰς τὸ Δουλίχιον πεμφθῆναι εἴπερ ἔλθοι Ὀδυσσεύς. εἰ δέ κε φησὶ μὴ ἔλθῃσι, δμῶας φησὶν ἐπισσεύσας τουτέστιν ἐφορμήσας, βαλέειν ἤτοι ῥίψαι μεγάλης κατὰ πέτρης, ὄφρα καὶ ἄλλος πτωχὸς ἀλεύεται ἠπεροπεύειν. Εὔμαιος δὲ δυσχεράνας πρὸς τὴν τοιαύτην ῥήτραν, ξεῖν' φησίν, οὕτω γάρ κέν μοι εὐκλείη τ' ἀρετή τε εἴη ἐπ' ἀνθρώπους ἅμ' αὐτίκα καὶ μετόπισθεν ἤγουν μετέπειτα, ὅς σ' ἐπεὶ ἐς κλισίην ἄγαγον καὶ ξείνια δῶκα, τὰ εἰς τροφὴν δηλαδὴ καὶ στρωμνήν, αὖτις δὲ κτείναιμι φίλον τ' ἀπὸ θυμὸν ἑλοίμην. ὃ δὴ ταυτολογικὴ περίφρασίς ἐστι τοῦ κτείναιμι. εἶτα ἐν κόμματι ἠθικῶς ἐπάγων δηλοῦν τὴν ἐντεῦθεν θεομηνίαν, φησί. πρόφρων ἂν ἔπειτα Δία λιτοίμην θεόν. ὅπερ διπλῆν ἔννοιαν ἔχει. ἢ γὰρ λέγει βαρέως καὶ εἰρωνικῶς κατ' ἀντίφρασιν, ὡς οὕτω πρόφρων ἂν εὐξαίμην θεῷ ξενίῳ φονεύσας ξένον. ἢ ἄλλως κατὰ συναλοιφήν, ὅτι οὕτως ἂν πρόφρων ἤτοι ἑκούσιος ἐμαυτοῦ ῥέξας, ἀλιτοίμην ἤγουν ἁμάρτοιμι εἰς θεόν. Καὶ ὅρα ὡς οὐ μόνον τὴν αὐτίκα μέλει τῷ δούλῳ εὐκλεῶς, ἀλλὰ καὶ τὴν μετέπειτα. Τὸ δὲ ὅς σ' ἐπεὶ ἤγαγον, ἐσχημάτισται. τὸ γὰρ κοινὸν καὶ σύνηθες, τοιοῦτον. εἶτα ἀγαγὼν οἴκαδε, εἶτα κτείναιμι. Ἐν δὲ τῷ, αὖτις δὲ κτείναιμι, περιττὸς ὁ σύνδεσμος, ληφθεὶς συνήθως ἀντὶ τοῦ δή. Ὅτι προτρεπτικὸν εἰς δόρπον τό, νῦν δ' ὥρη δόρποιο. τάχιστά μοι ἔνδον ἑταῖροι εἶεν, ἵν' ἐν κλισίῃ λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον. ἔστι δὲ τό, τετυκοίμεθα δόρπον, κατὰ τό, τετύκοντό τε δαῖτα. Ὅτι ἤθεα συῶν λέγει, τὰς συνήθεις κοίτας. τὸ δὲ συῶν ἔρξαι κατὰ ἤθεα κοιμηθῆναι. γίνεται δὲ τὸ ἔρξαι ἀπὸ τοῦ ἔργω, οὐ τοῦ δηλοῦντος τὸ πράττειν ὃ καὶ τετρασυλλάβως ἔρδω λέγεται ὡς δῆλον ἐκ τοῦ ἔοργα, ἀλλὰ τοῦ σημαίνοντος τὸ ἐγκλείειν. ἀφ' οὗ τὸ εἴργω τὸ παρ' Ἀττικοῖς δασυνόμενον ὡς ἡ εἱρκτὴ δηλοῖ καὶ ἡ κάθειρξις. λέγει δὲ καὶ κλαγγὴν συῶν, τὴν ὀξεῖαν βοήν. ἔφθη δὲ καὶ ἐπὶ κυνῶν τὴν λέξιν εἰπεῖν. καὶ ἱερεύσειν δὲ, τὸ σφάξειν. ἄξεσθ' ὑῶν τὸν ἄριστον ἵνα ξείνῳ ἱερεύσω τηλεδαπῷ. λέγει δὲ καὶ ὀνήσεσθαι, τὸ ὠφεληθῆναι ἀπὸ τοῦ φαγεῖν. ἀφ' οὗ καὶ ὄνειαρ τὸ βρῶμα, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ. καθ' ἣν ἔννοιαν, καὶ ἐν Ἰλιάδι ἐρρέθη τό, ἔπειτα δὲ αὐτὸς ὀνήσεαι πιών. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἱερεύσω ξείνῳ, δύναται ῥηθῆναι καὶ ἀντὶ τοῦ, θύσω χάριν τοῦ ξένου. Ὅτι λόγος ἀνδρῶν πενήτων ἀκριβῶς δῆλος τό, οἵπερ ὀϊζὺν δὴν ἔχομεν πάσχοντες, ἄλλοι δ' ἡμέτερον κάματον νήποινον ἔδουσιν.

Ὣς ἄρα φωνήσας, κέασε ξύλα νηλέϊ χαλκῷ.
Οἱ δ' ὗν εἰσάγαγον μάλα πίονα πενταέτηρον.
Τὸν μὲν ἔπειτ' ἔστησαν ἐπ' ἐσχάρῃ. οὐδὲ συβώτης
Λήθετ' ἄρ' ἀθανάτων, φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσιν.
Ἀλλ' ὅγ' ἀπαρχόμενος, κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλεν
Ἀργιόδοντος ὑός, καὶ ἐπεύχετο πᾶσι θεοῖσι,
Νοστῆσαι Ὀδυσῆα πολύφρονα ὅνδε δόμονδε.
Κόψε δ' ἀνασχόμενος σχίζῃ δρυός, ἣν λίπε κείων.

Ὅτι ἐν τῷ ἱερεύεσθαι τὸν μάλα πίονα πενταέτηρον ὃν ἔστησαν ἐπ' ἐσχάρῃ, συβώτης οὐ λήθετο ἀθανάτων, φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσιν. ἀλλ' ὅγ' ἀπαρχόμενος, κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλεν ἀργιόδοντος ὑὸς ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ἐρρέθη, χάριν προθύματος ἢ ὡς εἰς ἀπαρχὴν θυσίας, ἔτι δὲ ἀναμνήσει τῆς παλαιᾶς ἐκ τριχῶν ἐνδυ

Τὸν δ' ἔλιπε ψυχή. τοὶ δ' ἔσφαξάν τε καὶ εὗσαν.
Αἶψα δέ μιν διέχευαν, ὁ δ' ὠμοθετεῖτο συβώτης
Πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων, ἐς πίονα δημόν.
Καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλε παλύνας ἀλφίτου ἀκτῇ.
Μίστυλλόν τ' ἄρα τ' ἄλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν.
Ὤπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
Βάλλον δ' εἰν ἐλεοῖσιν ἀολλέα. ἂν δὲ συβώτης
Ἵστατο δαιτρεύσων, περὶ γὰρ φρεσὶν αἴσιμα ᾔδη.
Καὶ τὰ μὲν ἕπταχα πάντα διεμοιρᾶτο δαΐζων.
Τὴν μὲν ἴαν, νύμφῃσι καὶ Ἑρμῇ μαιάδος υἱεῖ
Θῆκεν ἐπευξάμενος. τὰς δ' ἄλλας, νεῖμεν ἑκάστῳ.
Νώτοισιν δ' Ὀδυσῆα διηνεκέεσσι γέραιρεν
Ἀργιόδοντος ὑός, κύδαινε δὲ θυμὸν ἄνακτος.
Καί μιν φωνήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Αἴθ' οὕτως Εὔμαιε φίλος Διὶ πατρὶ γένοιο
Ὡς ἐμοί, ὅττι με τοῖον ἐόντ' ἀγαθοῖσι γεραίρεις.

ἐνδύνειος. καὶ εὔχετο περὶ τοῦ δεσπότου ὀδυσσέως. κόψε δὲ ἀνασχόμενος σχίζῃ δρυός, ἣν λίπε κείων. τὸν δ' ἔλιπε ψυχή, τουτέστι τὸν ὗν. εἶτα διασκευάζων, φησί. τοὶ δ' ἔσφαξάν τε καὶ εὗσαν. αἶψα δέ μιν διέχευαν. ὁ δ' ὠμοθετεῖτο συβώτης πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων, ἐς πίονα δημόν. καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλε πρὸς ὁλοκαύτωσιν δηλαδή, παλύνας ἀκτῇ. ὃ πολλαχοῦ κεῖται. καθὰ καὶ ἑξῆς τὸ, μίστυλλόν τ' ἄρα τ' ἄλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν. ὤπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα. εἶτα ἐπάγει. βάλλον δ' εἰν ἐλεοῖσιν ἀολλέα, ὅπερ ἔχει τι περιχύσεως. ἂν δὲ συβώτης ἵστατο δαιτρεύσων, περὶ γὰρ φρεσὶν αἴσιμα ᾔδει. τουτέστι τὰ καθήκοντα ἠπίστατο. εἶτα ἑρμηνεύων τὸ δαιτρεύσων, ἐπάγει. καὶ τὰ μὲν ἕπταχα πάντα διεμοιρᾶτο δαΐζων. ἵνα ᾖ δαιτρεύειν, τὸ διαμοιρᾶσθαι καὶ δαΐζειν, ἐξ οὗ ὁ δαιτρός. μετὰ δὲ σαφηνίζων τὸ ἕπταχα, λέγει τὴν μὲν ἴαν τουτέστι τὴν μίαν μοῖραν ἣν κατὰ κοινοῦ ἐκ τοῦ διαμοιρᾶσθαι νοεῖ, νύμφαισι καὶ ἑρμῇ μαιάδος υἱεῖ θῆκεν ἐπευξάμενος. τὰς δ' ἄλλας, νεῖμεν ἑκάστοις. νώτοισι δ' ὀδυσσῆα διηνεκέεσσι γέραιρεν ἀργιόδοντος ὑός. κύδαινε δὲ θυμὸν ἄνακτος. βασιλικὸν γὰρ ἦν ἡ τῶν νώτων παράθεσις ὡς πολλαχοῦ φαίνεται. δῆλον δὲ ὅτι τὸ, νώτοισι δ' ὀδυσσῆα γέραιρεν, ἐξ ἰλιάδος παρελήφθαι ἀπὸ τοῦ, νώτοισι δ' αἴαντα διηνεκέεσσι γέραιρεν ὁ ἐκεῖ βασιλεύς. δωρεῖται δὲ μοίρας ὁ εὔμαιος νύμφαις μὲν, ἵνα γῆθεν ἀναδιδοῖεν τροφὰς τοῖς ζώοις, ὡς ἐπιστατοῦσαι κρήναις καὶ ἄλσεσι καὶ ἱεροῖς ποταμοῖς ὡς προδεδήλωται. ἑρμῇ δὲ, ὡς καὶ αὐτῷ νομίῳ καὶ αὐξητικῷ τῶν θρεμμάτων. ὃ δὴ καὶ ὁ ἀπόλλων ἥλιος ἔχει καὶ αἱ ἀλληγορούμεναι νύμφαι. ἔτι δὲ καὶ ὡς κερδώῳ. φέρεται δ' ἐνταῦθα καὶ σημειῶδες χρῆσις αὕτη. θύειν νύμφαις καὶ μαιάδος τόκῳ, οὗτοι γὰρ ἀνδρῶν αἷμα ἔχουσι ποιμαίνων. ἢ γὰρ οὗτοι φυλάττουσι τὸ ποιμενικὸν γένος, καὶ διαζῶσιν αὐτούς. εἰκὸς δὲ καὶ ὡς δολίῳ τῷ ἑρμῇ μοῖραν πρὸς εὐμαίου δίδοσθαι διὰ τὸν αὐτοῦ φίλτατον δεσπότην ὀδυσσέα, ὃς αὐχεῖ πᾶσιν ἀνθρώποις μέλειν ἐν δόλοις. ὅθεν ἴσως καί τις αὐτοῦ δοῦλος, δολίος παροξυτόνως ὠνόμασθαι, παρονομασθεὶς ἐκ τοῦ φίλου δόλου. ὅτι δὲ ἑρμοῦ ἐπίθετον ὁ δόλιος, δηλοῖ καὶ ὁ ἱστορήσας ὅτι μαντευομένῳ τινὶ περὶ σωτηρίας, χρησμὸς ἐδόθη θύειν ἑρμῇ δολίῳ. δηλῶν, ὡς δόλῳ χρὴ σωτηρίας περιποιήσασθαι. δῆλον δὲ ὡς ἡ ἐνταῦθα νοουμένη μοῖρα, κοινότερον λαλεῖται. οὐ μὴν κατὰ τὴν δαιμονίαν μοῖραν τὴν συστοιχοῦσαν τῇ πεπρωμένῃ καὶ τῇ ἀνάγκῃ. οὐδὲ μὴν κατὰ τὴν ἄλλην ἣν εἰς ταυτὸν τῇ τύχῃ τιθέντες, εἶτα ὡς μέσην λέξιν, ὁμοίως τῇ τύχῃ ἐκ τῶν ἐπαγομένων διευκρινοῦσιν εἴτε ἀγαθή ἐστιν εἴτε φαύλη. ὡς γὰρ τὸν τῆς τύχης δυασμὸν διασαφεῖ ὁ ἐπάγων εὐτυχίαν ἢ δυστυχίαν, τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπὶ δαίμονος τοῦ κατὰ τύχην, οὕτω ποιεῖ καὶ ἐπὶ μοίρας. εὐμοιρηγενὴς παρ' ὁμήρῳ νοοῖτο ἄν, ὁ μέτοχος μοίρας ἀγαθῆς, διὰ τὴν ἐπαγωγὴν γὰρ τοῦ ὀλβιοδαίμονος. οὗ γὰρ δαίμων ὄλβιος, ἐκείνου τοιαύτη καὶ ἡ μοῖρα. καὶ τὸ ἀνάπαλιν. ἐφ' οὗ γὰρ ἐρρέθη τὸ, δαίμων ὅς ἐστι σοι βαρὺς, ἐκείνῳ βαρεῖα καὶ ἡ μοῖρα ὡς καὶ ἡ τύχη. ταυτοδύναμα γὰρ παρ' ἕλλησι μοῖρα δαίμων καὶ τύχη. μαίας δὲ υἱὸς ὁ ἑρμῆς, διά τι τὸ ἐν ζώοις θρεπτικὸν καὶ ἐπιμελὲς ὁποῖόν τις καὶ ἡ ἐν ἀνθρώποις μαῖα. καὶ ἀλληγορικῶς δὲ, διὰ τὸ τοῦ ἑρμοῦ λόγου ζητητικὸν καὶ ἐρευνητικόν. οὐχ ὑποκοριστικὸν δὲ ἡ μαιάς, ἀλλὰ πρὸς διαστολὴν τῆς ἁπλῶς μαίας, ἵνα μὴ ἐκφωνοῖτο καὶ αὕτη κατ' ἐκείνην. ἴσως δὲ ἀπὸ τῆς τοιαύτης μαίας ἡ μαιάδος, καὶ ὁ εὔμαιος κέκληται. ὃς ἂν τῷ ἑρμῇ φιλοῖτο οἷα παρωνυμούμενος τῇ μητρί. ὃ ἔπειτα, καὶ εὐτυχεῖ τὸ ἔργον αὐτοῦ. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσιν, ἔπαινος εὐσεβείας ἐστίν. ἐξ οὗ ἀνάπαλιν ἔστιν εἰπεῖν, ὡς ὁ μὴ τοιοῦτος, οὐ κέχρηται φρεσὶν ἀγαθαῖς. Τὸ δὲ κόψε σχίζῃ, ἀντὶ τοῦ ἐπλήξεν. ἐκ ῥοίζου ὡς ἐπὶ συγχύσει τοῦ ἐγκεφάλου. ἄλλως γὰρ, καὶ σφάζεται ὁ τοιοῦτος ὗς. Τὸ δὲ ἀνασχόμενος, εὕρηται ἀλλαχοῦ καὶ ἀνασχὼν ἤτοι ἀνατείνας ἢ τὴν σχίζαν ἢ τὴν χεῖρα. Τὸ δὲ ἣν λίπε κείων, ἢ ἀντὶ τοῦ κείων πῦρ κατὰ τοὺς παλαιούς, ἐδηλώθη γὰρ ἤδη ὡς καὶ διὰ τοῦ ι γράφεται πρὸ τούτων ἐν τῷ ἑτέρῳ

καίειν ὃ διὰ διφθόγγου γράφεται, ἢ μᾶλλον ἀντὶ τοῦ σχίζειν. κίω δὲ πρωτότυπον, ἀφ' οὗ τὸ κιάζειν καὶ τὸ κίασε καὶ τὸ κιάσσαι, καὶ ὅσα τοιαῦτα. ἐξ αὐτοῦ δὲ, τὸ κέω ἐπενθέσει τοῦ ι κατ' ὁμοιότητα τοῦ, πλέω πλείω, κίω κείω καὶ κέαμαι, καὶ τῶν ὁμοίων. Τί δὲ τὸ εὖσαι καὶ τὸ διέχευε καὶ τὸ ὠμοθετεῖν, ἐν πολλοῖς ἐδηλώθη. δῆλον δὲ ὡς διχῶς καὶ ὠμοθετεῖν καὶ ὠμοθετεῖσθαι λέγεται. ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, ὁ δ' ὠμοθετεῖτο συβώτης. ὅπερ ὅτι καὶ ἀπάρχεσθαί ἐστι τῶν τοῦ ἱερείου μελῶν, δηλοῖ τὸ, πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων. καὶ μετ' ὀλίγα τὸ, ἄργματα θῦσε θεοῖς. δῆλον δὲ ὅτι διαχεύεται μὲν ἱερεῖον, ἀδιομερῶς. μιστύλλεται δὲ εἰς βραχέα τινά. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ τοιούτου διαχεύειν, καὶ τὸ διαχεῖσθαι εἴρηται παρὰ τοῖς ὕστερον. ὡς τοῦ χαίροντος, μὴ ἔχοντος ἑαυτὸν συναγειν, ἀλλ' ἐκχέοντος εἰς πλατυσμόν. Τὸ δὲ ἐς πίονα δημὸν, ἔστι μὲν ἑρμηνεία τις ἢ παράφρασις τοῦ, κατὰ κνίσῃ καλύψαι. λέγει δὲ δημὸν, τὴν κνῖσαν, ἤγουν ἐπίπολον. ὃς κατὰ ἱεροσκόπον, εὐαναδοτός ἐστι πρὸς τὴν ὄσφρησιν οὐκ αὐτοτελὴς προτεθειμένος τοῖς μηρίοις. ἔνθα διαλαμβάνων ἐκεῖνος καὶ περὶ κνίσης, φασὶν ὅτι ὥσπερ σῶ σίζω τρῶ τρίζω, οὕτω καὶ κνῶ κνίζω τὸ ὀξεῖ πτερῶ καὶ ἰχνῶς καταξύω. ὁ μέλλων, κνίσω. ἀφ' οὗ ἡ κνίσα. ἐκτασιν μὲν φασὶ λαβοῦσα τοῦ ι. δηλοῦσα δὲ τὴν κατ' ὀλίγον ἀπὸ τοῦ ὀπτωμένου ἀναφορὰν τὴν ὀσφρήσεως προσίζουσαν. ὁ δ' αὐτὸς ἐκεῖ διασκευάζων καὶ ὡς ταυτόν ἐστι τὸ, τὸ ξύειν καὶ τὸ κνᾶν ἤτοι κοπτειν ἐξ οὗ καὶ τὸ κνίζειν λέγεται, παράγει χρήσεις τοιαύτας. ξύομαι δ' οὐδὲν ἰσχύον. τουτέστι κνῶμαι καὶ σώφρων. ὅσα δ' ἔξυσμαι ἐκ ποδὸς εἰς κεφαλήν. ἤγουν κέκνισμαι. καὶ ξύσιλον δέ φασιν ἀποφαίνεταί τινα, ἐκ τοῦ συνεχοῦς ἐν ᾧ γεγραπται σμῆν. φέρει δὲ καὶ δημοκρίτου χρῆσιν ταύτην. ξυόμενοι ἄνθρωποι ἥδονται, καί σφιν γίνεται ἅπερ τοῖς ἀφροδισιάζουσιν. Ἰστέον δὲ ὅτι σαφέστερον δηλοῖ τὸ ὠμοθετεῖτο πάντοθεν ἀρχόμενος ἐς δημὸν, ἔστι νοῆσαι ὡς ἑρμηνεία τοῦ ὠμοθετεῖν. δῆλον γοῦν ὡς τὰ ὠμὰ ἐτίθετο ἐς δημὸν, ἵνα ῥᾷον ἐκκαίοιντο. Τὸ δὲ ἐν πυρὶ βάλλε παλύνας τουτέστι λευκάνας καὶ καταπάσας ἀλφίτου ἀκτῇ τουτέστι δώρῳ ἢ κλάσματι ὡς πολλαχοῦ δεδήλωται, δηλοῖ μὲν, ὡς τῶν ἀρτοποιημάτων ἀπήρχοντο ἐν ᾧ ἔθυον. ἀναμιμνήσκει δὲ, καὶ ὡς πρὸ τοῦ τῶν λιβανωτῶν εὑρέσεως, εἰς μνήμην τῶν πάλαι διαιτῶν, ἐθυμίων τότε ἀλφίτοις. ἢ καθ' αὑτὰ, ἢ μετὰ τῶν ὄλλων ἀπαρχῶν ἃς ἀπάργματα ἐρεῖ ὁ ποιητής. ἕτεροι δὲ τὸ παλύνας ἀλφίτοις, εἶπον ἀντὶ τοῦ μαζοποιήσας καὶ συναναδεύσας τὰ ἄλευρα. Ἐλεοῖς δὲ, ταῖς μαγειρικαῖς λέγει τραπέζαις. κατὰ γένος ἢ ἀρσενικὸν ἢ καὶ οὐδέτερον. ὡς δηλοῖ παρὰ τῷ κωμικῷ τὸ, κάθελε τοὔλεον. ἐκ τούτου δὲ, ἐλεάτρος παρὰ τοῖς ὕστερον, ὁ δαιτρός. ἐδεάτρος μέντοι διὰ τοῦ δέλτα, ὁ προγεύστης. δῆλον δ' ὅτι ὁ ἐλεός, καὶ εἰλεὸς λέγεται ἐπενθέσει τοῦ ἰῶτα. Ἐν δὲ τῷ, ἕπταχα ὃ γίνεται ἀπὸ τοῦ ἑπταχοῦ ὁμοίως τῷ, διχοῦ δίχα καὶ τοῖς ἑξῆς τέτραχα πένταχα ἕξαχα, δηλοῖ τὴν πολλὴν διαφορὰν τοῦ πενταετηροῦ μάλα πίονος ὑὸς, πρὸς τοὺς πρὸ βραχέων σφαγέντας δύο χοίρους. οἱ μὲν γὰρ ὀπτηθέντες, παρετέθησαν τῷ ὀδυσσεῖ, ἀρκέσοντες οὐ μόνῳ αὐτῷ οὐ ἀλλὰ καὶ τῷ εὐμαίῳ. οὗτος δὲ ὁ πενταετηρὸς ἕπταχα μεμοιραμένος, ἀρκέσει τῇ μὲν μιᾷ μοίρᾳ, πρὸς θυσίαν. ταῖς δὲ λοιπαῖς, ὀδυσσεῖ τε καὶ εὐμαίῳ καὶ λοιποῖς τέσσαρσιν. Ὅτι δὲ προϋπάρχει ὥσπερ τὸ κοινότερον λεγομένης μοίρας ἀφ' ἧς τὸ μοιρᾶσθαι, οὕτω καὶ τὸ κατὰ τὴν πεπρωμένην, ῥῆμα τὸ μείρω, οὐκ ἔστιν ἀμφιβαλεῖν. ὁμοίως δὲ καὶ τοῦ ὁμωνύμου αἴσης, προϋπόκειται τὸ δαίω. ἔτι δὲ καὶ τοῦ αἰσίμου. διὸ μετὰ τὸ, συβώτης δαιτρεύσων ὅπερ ἀπὸ τοῦ δαίω γίνεται, ἐπάγεται τὸ, περὶ γὰρ φρεσὶν αἴσιμα ᾔδει. ταυτὸν δὲ εἰπεῖν, αἴσια καὶ ἐναίσιμα. ἤγουν κατ' αἶσαν. ὡς θέμα, τὸ δαίω ἤτοι μερίζω. ὃ δὴ μερίζω, ἐκ τοῦ μείρω μερῶ γίνεται κατὰ παραγωγήν. Ὅτι δὲ τὸ μείρω, καὶ ἀμείρω λέγεται πλεονασμῷ ἐθίμῳ τοῦ ἄλφα, ἡσίοδος ἔδειξεν ἐν τῷ, τρίτην ἀπαμείρεται αἶσαν. οὗ θα φαίνεται, καὶ ὅτι συγγενῆ ὥσπερ τὸ ἀπαμείρειν καὶ ἡ αἶσα, οὕτω καὶ τὸ δαίειν καὶ ἡ μοῖρα. χρῆσις δὲ κατὰ τὴν τοῦ ἡσιόδου, καὶ παρ' ὁμήρῳ ἐν τῷ, ἥμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀπαμείρεται εὐρύοπα ζεὺς ἀνέρος εὖτ' ἂν δὴ καὶ ἑξῆς. ὅπερ σημαίνει ὅτι παρά τισιν ἄλλοις εὕρηται καθ' ἑτέροιαν γραφὴν, ἥμισυ γάρ τε νόου ἀπαμείρεται. ἤγουν τὸ ἥμισυ τῆς φρονήσεως. ὅτι δὲ καθὰ ἐν τῷ ἀμείρεται οὕτω καὶ ἐν τῷ ἄσταχυς καὶ ἀσταφὶς πλεονασμός ἐστι τοῦ α, πολλαχοῦ δεδήλωται. Ὅτι εὐχὴ πατρὸς τιμωμένου πρὸς τὸν τιμῶντα, τὸ, αἴθ' οὕτως φίλος διὶ πατρὶ γένοιο ὡς ἐμοί. ὅτι με τοῖον ἐόντ', ἀγαθοῖσι γεραίρεις. ὀδυσσέως δὲ τοῦτο ὑπὲρ εὐμαίου εὐχή. ὃς τὸν δεσπότην νώτοισιν ὑὸς διηνεκέεσσι γέραιρε. Σημείωσαι δὲ ὅτι καὶ ἐν ἰλιάδι κεῖται τὸ, αἴθε οὕτω φίλος διὶ πατρὶ γένοιτο ὡς ἐμοί. ἀπὸ ἐναντίας μέντοι διαθέσεως. ἄχθεται γὰρ ἐκεῖ κατὰ τοῦ ἀχιλλέως ὁ τοῦτο λέγων, καὶ οὐχ ὡς ἐνταῦθα, εἰς ἀγαθὸν ἐπεύχεται.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὔμαιε συβῶτα.
Ἐσθιε δαιμόνιε ξείνων καὶ τέρπεο τοῖσδε,
Οἷα πάρεστι. θεὸς δὲ τὰ μὲν δώσει, τὰ δ' ἐάσει,
Ὅττι κεν ᾧ θυμῷ ἐθέλει, δύναται γὰρ ἅπαντα.
Ἦ ῥα, καὶ ἄργματα θῦσε θεοῖς αἰειγενέτῃσι.
Σπείσας δ' αἴθοπα οἶνον Ὀδυσσῆι πτολιπόρθῳ
Ἐν χείρεσσιν ἔθηκεν. ὁ δ' ἕζετο ᾗ παρὰ μοίρῃ.

Ὅτι εὐνοοῦντος ξενοδόχου λόγος τὸ, ἔσθιε δαιμόνιε ξείνων καὶ τέρπεο τοῖσδε, οἷα πάρεισιν. οὕτω ἐπιπολάζει γνωμικὸν ὁ τοῦτο παρὰ τῷ ποιητῇ εἰπὼν εὔμαιος. θεὸς δὲ τὰ μὲν δώσει τὰ δ' ἐάσει. ὅττι κεν ᾧ θυμῷ ἐθέλει, δύναται τε ἅπαντα. καὶ ὅρα τὸ, δαιμόνιε ξείνων, συντακτέον ὡς τὸ ἐπὶ-

ἔπλευσεν. καθὰ καὶ πρὸ ὀλίγου ἐσημειώθη. Τὸ δὲ τὰ μὲν δώσει τὰ δ' ἐάσει, γοργῶς μὲν πλησιάζει πρὸς κάλλος. δηλοῖ δὲ τὴν ἐν ἀνθρώποις εὐδαιμονίαν κεκραμένην ἐξ ὧν τι θέλομεν καὶ ἐκ τῶν μὴ βουλητῶν, κατὰ τὴν ὁμηρικὴν δόξαν ἣν ἐν τῇ Ἰλιάδι δεδήλωκε. Τὸ δὲ ὃ κεν ἐθέλῃ, κατάβασίς ἐστιν ἐκ πλατυτέρου εἰς στενὸν, συνήθης τῷ ποιητῇ.

Σῖτον δέ σφιν ἔνειμε Μεσαύλιος. ὃν ῥα συβώτης
Αὐτὸς κτήσατο οἶος ἀποιχομένοιο ἄνακτος,
Νόσφιν δεσποίνης καὶ Λαέρταο γέροντος.
Πὰρ δ' ἄρα μιν Ταφίων πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Σῖτον μέν σφιν ἀφεῖλε Μεσαύλιος. οἱ δ' ἐπὶ κοῖτον
Σίτου καὶ κρεῶν κεκορημένοι ἐσσεύοντο.

Ὅτι τὴν πρὸ βραχέων φρασθεῖσαν σύντομον θυηλὴν διασκευὴν ἐν τῷ συμπληροῦσθαι συναγομένων τῆς θυσίας, ὡς εἰς ἱερεῦσαι, γοργότατα νῦν ἐπιτέμνων ὁ ποιητὴς, φησὶ τὸν εὔμαιον οὕτως. σφάξε δὲ ἀπάργματα. τουτέστιν ἀπαρχὰς. ἔρρεξεν ἀπαρχὰς ἔθυσε θεοῖς. ἤγουν κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἐθυμίασεν. οὐδέποτε γάρ φασι παρὰ τῷ ποιητῇ, τὸ θῦσαι ἀντὶ τοῦ σφάξαι ἱερεῖον λέγεται. συλλαλεῖ δὲ τούτοις, καὶ ὁ γράψας ὅτι σφάξαι μὲν, τὸ ἱερουργῆσαι ζῷον. θῦσαι δὲ, τὸ θυμιᾶσαι. θύη γὰρ, τὰ θυμιάματα. ὅθεν καὶ νέος θυόεν. ἡ κόλπος θυώδης. φέρει δ' ἐκεῖνος χρῆσιν τοῦ πρώτου μὲν, τὸ, ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν. τοῦ δευτέρου δὲ, τὸ, θεοῖσι δὲ, θῦσαι ἀνώγει Πάτροκλον. ὅτι δὲ τὸ θύειν καὶ ἐπὶ τοῦ θυμιᾶν κεῖται, θεόκριτος ἐν ταῖς φαρμακευτρίαις δηλοῖ σαφέστατα. εἶτα εἰπὼν ὡς ἐπέσπεισεν αἴθοπα οἶνον ὅπερ ἐν τῇ πρὸ τούτων διασκευῇ ἐσίγησε, λέγει ὅτι ἕζετο παρὰ μοίρῃ ὁ εὔμαιος ἔχων παρὰ τῇ ἑαυτοῦ μερίδι. πλάττει δὲ καὶ μεσαύλιόν τινα δοῦλον τοῦ εὐμαίου ὃν συβώτης φασὶν αὐτὸς ἐκτήσατο πλεῖστον ἐκ Ταφίων, οἶος τουτέστι μόνος καθ' ἑαυτὸν ἀποιχομένοιο ἄνακτος. καὶ ἔστι μὲν καὶ τοῦτο ἑρμηνευτικὸν τοῦ οἶος. ὁ δὲ, καὶ σαφέστερον ἑρμηνευτικὸν, ἐπάγει. νόσφιν δεσποίνης καὶ Λαέρταο γέροντος. οἰκεῖον δὲ ὄνομα δούλῳ ἀγροίκῳ ἤγουν ἀγροικικῷ τὸ μεσαύλιος, ἀπὸ τοῦ μέσαυλον. ὅπερ ἐστὶν ἀγροικικὸν τι μέλημα καὶ ποιμνικὸν ὡς δηλοῖ καὶ ἡ Ἰλιὰς ἐν τῷ, ὅτε οἱ μέσαυλον ἵκοντο. εἰ δὲ μὴ μόνον δεσποτικοὶ οἰκέται ὑπὸ τῷ εὐμαίῳ εἰσὶν, ἀλλὰ καὶ δοῦλον οὗτος ἰδιόκτητον ἔχει, καλῶς ἄρα ὄρχαμος ἀνδρῶν λέγεται. οἰκονομικὴ δ' ἐνταῦθα ἡ ἱστορία ὡς τῶν ὠνησάντων δούλων, καὶ σκευλιαζομένων ἀκωλύτως ἐς τὰ πολλά. λῃστὰς δὲ τοὺς πολυγνωσμένους Ταφίους καὶ ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς ἱστορεῖ. τυχὸν δὲ, καὶ ὡς ἐμπορικούς. ἐξ ὧν εὔμαιος τὸν μεσαύλιον πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν ὡς ὁ ποιητής φησι. λέγει δὲ τοὺς τοιούτους ἀγρότας, καὶ μέχρι κόρου νῦν φαγεῖν, εἰπών. οἱ δ' ἐπὶ κοῖτον ὅ ἐστιν ἐπὶ κοίτην σίτου καὶ κρεῶν κεκορημένοι ἐσσεύοντο.

Ὅτι κακοπιστῶν ὁ Ὅμηρος ὡς τὰ πολλὰ, προτίθεται κἀνταῦθα εἰπεῖν πλασματικῶς γλαφυρὸν καὶ ἀείμνηστον. ἐκτίθεται γὰρ, νύκτα τραχεῖαν ὑπὸ χειμῶνα ψυχράν. καὶ οἷα ἀναγκάσαι τὸν ψευδοπλάνητα τοῦτον ῥιγοῦν. εἶτα πλάττει αὐτὸν δεξιῶς ἀναμιμνησκόμενον ἐν ψυχῇ, ὅπως ἐν ὁμοίῳ καιρῷ αὐτὸν ἐν τῇ Τροίᾳ ὁ Ὀδυσσεὺς κατὰ τὸ πεπονημένον ὑπὸ ῥίγους, εὐμεθόδως ἀντέσωσε καὶ ἐσκέπασε. καὶ ζητοῦντα καὶ νῦν, ὅμοιον τι γενέσθαι εἰς αὐτόν. ὅπερ ἔγνω, ὑπὲρ ἀληθείας τοῦτο οἱ περὶ τὸν εὔμαιον, δόντες τὰς χλαίνας κατὰ τὸν χειμῶνα. ὁμοία τις οὐ μὴ μόνον ἀλεξάνεμος λεγομένη, ἀλλὰ καὶ χειμάμυνα ὡς ἐν ῥητορικῷ κεῖται λεξικῷ. ἐκεῖνο μὲν, διὰ τὸ ἀλέγειν ὅ ἐστιν ἀπο-

Νὺξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακὴ σκοτομήνιος. ὗε δ' ἄρα Ζεὺς
Πάννυχος. αὐτὰρ ἄη ζέφυρος μέγας αἰὲν ἔφυδρος.
Τοῖς δ' Ὀδυσεὺς μετέειπε συβώτεω πειρητίζων,
Εἴ πως οἱ ἐκδὺς χλαῖναν πόροι, ἤ τιν' ἑταίρων
Ἄλλον ἐποτρύνειεν, ἐπεί ἑο κήδετο λίην.
Κέκλυθι νῦν Εὔμαιε καὶ ἄλλοι πάντες ἑταῖροι,
Εὐξάμενός τοι ἔπος ἐρέω, οἶνος γὰρ ἀνώγει
Ἠλεός. ὅς τ' ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ' ἀεῖσαι,
Καί θ' ἁπαλὸν γελάσαι, καί τ' ὀρχήσασθαι ἀνῆκεν.
Καί τι ἔπος προέηκεν, ὅπερ τ' ἄρρητον ἄμεινον.
Ἀλλ' ἐπεὶ οὖν τὸ πρῶτον ἀνέκραγον, οὐκ ἐπικεύσω.
Εἴθ' ὡς ἡβώοιμι, βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη,
Ὡς ὅθ' ὑπὸ Τροίην λόχον ἤγομεν ἀρτύναντες.
Ἡγείσθην δ' Ὀδυσεύς τε καὶ Ἀτρείδης Μενέλαος.
Τοῖσι δ' ἅμα τρίτος ἦρχον ἐγὼν, αὐτοὶ γὰρ ἄνωγον.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἱκόμεσθα ποτὶ πτόλιν αἰπύ τε τεῖχος,
Ἡμεῖς μὲν περὶ ἄστυ κατὰ ῥωπήια πυκνὰ
Ἂν δόνακας καὶ ἕλος ὑπὸ τεύχεσι πεπτηῶτες,
Κείμεθα. νὺξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακὴ Βορέαο πεσόντος,

βῦρ

Πηγυλίς. αὐτὰρ ὕπερθε, χιὼν γένετ' ἠΰτε πάχνη
Ψυχρὴ, καὶ σακέεσσι περιτρέφετο κρύσταλλος.
Ἔνθ' ἄλλοι πάντες χλαίνας ἔχον ἠδὲ χιτῶνας,
Εὗδον δ' εὔκηλοι σάκεσιν εἰλυμένοι ὤμους.
Αὐτὰρ ἐγὼ χλαῖναν μὲν ἰὼν ἑτάροισιν ἔλειπον
Ἀφραδίαις, ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην ῥιγωσέμεν ἔμπης.
Ἀλλ' ἑπόμην σάκος οἶον ἔχων καὶ ζῶμα φαεινόν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τρίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει,
Καὶ τότ' ἐγὼν Ὀδυσῆα προσηύδων ἐγγὺς ἐόντα,
Ἀγκῶνι νύξας. ὁ δ' ἄρ' ἐμμαπέως ὑπάκουσε.
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Οὔτοι ἔτι ζωοῖσι μετέσσομαι, ἀλλά με χεῖμα
Δάμναται, οὐ γὰρ ἔχω χλαῖναν. παρά μ' ἤπαφε δαίμων
Οἰοχίτων' ἔμεναι, νῦν δ' οὐκέτι φυκτὰ πέλονται.
Ὣς ἐφάμην. ὁ δ' ἔπειτα νόον σχέθε τόνδ' ἐνὶ θυμῷ,
Οἷος κεῖνος ἔην βουλευέμεν ἠδὲ μάχεσθαι.
Φθεγξάμενος δ' ὀλίγῃ ὀπί με πρὸς μῦθον ἔειπε.
Σίγα νῦν, μή τίς σευ Ἀχαιῶν ἄλλος ἀκούσῃ.
Ἦ, καὶ ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν σχέθεν, εἶπέ τε μῦθον.
Κλῦτε φίλοι, θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος.
Λίην γὰρ νηῶν ἑκὰς ἤλθομεν. ἀλλά τις εἴη
Εἰπεῖν Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν,
Εἰ πλέονας παρὰ ναῦφιν ἐποτρύνειε νέεσθαι.
Ὣς ἔφατ'. ὦρτο δ' ἔπειτα Θόας Ἀνδραίμονος υἱὸς
Καρπαλίμως, ἀπὸ δὲ χλαῖναν θέτο φοινικόεσσαν,
Βῆ δὲ θέειν ἐπὶ νῆας. ἐγὼ δ' ἐνὶ εἵματι κείνου
Κείμην ἀσπασίως. φάε δὲ χρυσόθρονος Ἠώς.
Ὣς νῦν ἡβώοιμι, βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη,
Δοίη κέν τις χλαῖναν ἐνὶ σταθμοῖσι συφορβῶν,
Ἀμφότερον, φιλότητι καὶ αἰδοῖ φωτὸς ἑῆος.
Νῦν δέ μ' ἀτιμάζουσι κακὰ χροῒ εἵματ' ἔχοντα.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὔμαιε συβῶτα.
Ὦ γέρον, αἶνος μέν τοι ἀμύμων ὃν κατέλεξας.
Οὐδέ τί πω παρὰ μοῖραν ἔπος νηκερδὲς ἔειπες.
Τῷ οὔτ' ἐσθῆτος δευήσεαι οὔτέ τευ ἄλλου,
Ὧν ἐπέοιχ' ἱκέτην ταλαπείριον ἀντιάσαντα,
Νῦν. ἀτὰρ ἠῶθέν γε τὰ σὰ ῥάκεα δνοπαλίξεις.
Οὐ γὰρ πολλαὶ χλαῖναι, ἐπημοιβοί τε χιτῶνες
Ἐνθάδε ἕννυσθαι. μία δ' οἴη φωτὶ ἑκάστῳ.
Αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃσιν Ὀδυσσῆος φίλος υἱός,
Αὐτός τοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα δώσει.
Πέμψει δ' ὅππῃ σε κραδίη θυμός τε κελεύει.

βεῖν τὸν ἄνεμον. σάκεσι δὲ, δῆλον τὸ ἀμύνειν τὸ χεῖμα. ἃ δὴ τῆς αὐτῆς οἰκονομίας εἰσίν. ἔστι δὲ ἡ ἑρμηνεία ἐν τούτῳ πλάσματι φράσις, τοιαύτη. νὺξ δ' ἄρ ἐπῆλθε κακὴ σκοτομήνιος. ὗε δ' ἄρα Ζεὺς πάννυχος. αὐτὰρ ἄη ζέφυρος μέγας αἰὲν ἔφυδρος. καὶ τοῦτο μὲν, ἔκφρασις κακῆς νυκτός. τὰ δὲ ἑξῆς οἱ οἷς πειρατίζει τοῦ συβώτου εἴπως χλαῖναν παρ' αὐτοῦ λάβοι ἐπὶ αὐτὸν κύκλῳ πάλιν, τοιαῦτά εἰσι. κέκλυτε νῦν, εὐξάμενός τι ἔπος ἐρέω. οἶνος γὰρ ἀνώγει ἠλεός. ὅς τ' ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ' ἀεῖσαι. καί θ' ἁπαλὸν γελάσαι. καί τ' ὀρχήσασθαι ἀνῆκε. καί τι ἔπος προέηκεν ὅπερ τ' ἄρρητον ἄμεινον. εἶτα ἐπειπὼν ὡς εἰπεῖν ὥσπερ ἐπειδὴ οἶδεν μάλιστα ἀπόβλητον ἔστι τὸ ξυνεσόμενον σίγατον, φησίν. ἀλλ' ἐπεὶ οὖν τὸ πρῶτον ἀνέκραγον, οὐκ ἐπικεύσω. τουτέστιν ἐπεὶ τὸ μεῖζον ὡμολόγησα τὸ, οἰνοπότης εἶναι καὶ αὐτὸς καλεῖσθαι εἰπεῖν, οὐκ ἂν ὀκνήσω οὐδὲ τὸ ἔλαττον. καὶ εὐθὺς ἐπιφέρει τὸ ἀστεῖόν τον σχῆμα ὁποῖα ἐστιν ἐν Ἰλιάδι κεῖνται, οὕτως. εἴθ' ὡς ἡβώοιμι βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη, ὡς ὅθ' ὑπὸ Τροίην λόχον ἤγομεν ἀρτύναντες. ἡγείσθην δ' Ὀδυσεύς τε καὶ Μενέλαος. τοῖσι δ' ἅμα τρίτος ἦρχον ἐγὼν, αὐτοὶ γὰρ ἄνωγον. ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἱκόμεσθα ποτὶ πτόλιν αἰπύ τε τεῖχος, ἡμεῖς μὲν περὶ ἄστυ κατὰ ῥωπήϊα πυκνὰ ἀνὰ δόνακας καὶ ἕλος ὑπὸ τεύχεσι πεπτηῶτες, κείμεθα. νὺξ δ' ἄρ ἐπῆλθε κακὴ Βορέαο πεσόντος, πηγυλίς. ἤγουν παγετὸς καὶ σὺν παλαιός. ἢ παγετώδης. αὐτὰρ ὕπερθε, χιὼν γένετ' ἠΰτε πάχνη ψυχρὴ, καὶ σακέεσσι περιτρέφετο κρύσταλλος. ἔνθ' ἄλλοι πάντες χλαίνας ἔχον ἠδὲ χιτῶνας, εὗδον δ' εὔκηλοι σάκεσι πεπτηότες. αὐτὰρ ἐγὼ χλαῖναν μὲν ἰὼν ἔλιπον ἀφραδίαις. ὡς ἑρμηνεύων, ἐπάγει. ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην ῥιγωσέμεν ἔμπης. ἀλλ' ὅτε δὴ τρίχα νυκτὸς ἔην μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει

βίηφι ὡς καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται, καὶ τότ' ἐγὼν Ὀδυσῆα προσηύδων ἐγγὺς ἐόντα ἀγκῶνι νύξας. ὁ δ' ἄρ' ἐμμαπέως ἤγουν ταχὺ καὶ ἅμα ἔπει, ὑπάκουσεν. ἤγουν ἁπλῶς ἤκουσε. διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ. οὔ τοι ἔτι ζωοῖσι μετέσσομαι, ἀλλά με χεῖμα δάμναται. οὐ γὰρ ἔχω χλαῖναν. παρά μ' ἤπαφε δαίμων οἰοχίτων' ἔμμεναι. νῦν δ' οὐκέτι φυκτὰ πέλονται. ὣς ἐφάμην. ὁ δ' ἔπειτα νόον σχέθε τόνδ' ἐνὶ θυμῷ. οἷος ἐκεῖνος ἔην βουλευέμεν ἠδὲ μάχεσθαι. φθεγξάμενος δ' ὀλίγῃ ὀπί με πρὸς μῦθον ἔειπε. σίγα νῦν μή τίς σευ ἄλλος ἀκούσῃ. ἦ, τουτέστιν ἔφη. καὶ ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν σχέθεν, εἶπέ τε μῦθον. κλῦτε φίλοι, θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος. λίην γὰρ νηῶν ἑκὰς ἤλθομεν. ἀλλά τις εἴη εἰπεῖν Ἀγαμέμνονι εἰ πλέονας παρὰ ναῦφιν ἐποτρύνειε νέεσθαι. ἤγουν ὅπως ἐπ' αὐτοὺς στρατιώτας πέμψειεν ὧδε. καὶ ὁ μὲν, οὕτως εἶπε. ψευδόμενος ἐν δέοντι στρατηγικῶς. Θόας δὲ ἀνορούσας, ἀπὸ χλαῖναν θέτο φοινικόεσσαν. ἵνα δηλαδὴ μὴ χρονίσῃ. βῆ δὲ θέειν ἐπὶ νῆας. ἐγὼ δ' ἐνὶ εἵματι κείνου κείμην ἀσπασίως. φάε δὲ χρυσόθρονος Ἠώς. ὃ δὴ ἰσοδυναμόν ἐστι τῷ ἀλλαχοῦ κειμένῳ τῷ φάος φέρε, Ἠὼς δ' ἐκ λεχέων καὶ τὰ ἑξῆς. καὶ οὕτω μὲν ἐνταῦθα κατέληξε τὸ διήγημα. αἴνιγμα ὂν εἴτουν αἶνος μυθοδέστερος καὶ περιπλοκὴ τοῖς ἐκεῖ τὸ ῥηθὲν μύθευμα, ἐπεὶ ζητεῖται ἐν προβλήματος δίκῃ ὁ κύριος ἐκφαίνεσθαι. ἵνα δηλαδὴ νοήσωσιν ἐκεῖνοι, ὡς καὶ ὁ νῦν ὑφ' ἡμῶν ἐπὶ ξένῳ τούτῳ γενέσθαι ὅπερ τότε καὶ ὁ ἡμίγυμνος διασωθεὶς ὑπ' αὐτοῦ περιεποιήθη. καὶ ἰδοὺ μὲν δὴ κατὰ τὸν τοῦ αἰνίγματος κανόνα, συνεῖναι τὸν λόγον ἐνταῦθα καὶ μὴ περαιτέρω προελθεῖν. ὡς ἂν ὁ ἀκροατὴς ἀφ' ἑαυτοῦ νοοίη τὸ λεῖπον κατὰ τὸ τοῦ αἴνου νόμον. ὅτι δηλαδὴ καὶ νῦν χειμῶνος ὄντος, δέομαι περιβλήματος. ὁ δὲ δὴ κατὰ πρὸς ὀλίγους λέγειν, προστίθησι χάριν σαφηνείας. καὶ τὴν ἀξίωσιν τοῦ περιβλήματος αὐτοῦ, εἰπών. ὡς νῦν ἡβώοιμι, βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη. δοίη κέν τις χλαῖναν ἐνὶ σταθμοῖσι συφορβῶν, ἀμφότερον, φιλότητι καὶ αἰδοῖ φωτὸς ἑῆος. νῦν δέ μ' ἀτιμάζουσι, κακὰ χροῒ εἵματ' ἔχοντα. ὡς δηλονότι τιμηθησόμενος ἂν εἴπερ καλὰ χροῒ εἵματα ἔσχε. τίμιον γὰρ τοῖς πλείοσιν ὁ ὡραϊσμὸς καὶ ἡ κατὰ σῶμα θεραπεία, ὡς καὶ ὁ κατὰ Φαίακας ἔδειξεν Ὀδυσσεύς. ἀλλ' οὕτω μὲν ὁ Ὀδυσσεὺς ᾐνίξατο δεξιῶς, οὐχ ἧττον δὲ αὐτοῦ εἰς δεξιότητα, καὶ τὸ τοῦ Εὐμαίου εἰπόντος, ὦ γέρον, αἶνος μέν τοι ἀμύμων ὃν κατέλεξας, οὐδέ τι πω παρὰ μοῖραν ἔπος νηκερδὲς ἔειπες. τῷ οὔτ' ἐσθῆτος δευήσεαι οὔτε τευ ἄλλου. ὧν ἐπέοικ' ἱκέτην ταλαπείριον ἀντιάσαντα νῦν. αὐτὰρ ἠῶθέν γε τὰ σὰ ῥάκεα δνοπαλίξεις. λέγει δὲ ὁ Εὔμαιος ἐπιδεξίως ὡς πρὸς τὸ αἴνιγμα, ὡς νῦν μέν, τεύξῃ ὧν ἐθέλεις. ἕωθεν δὲ τὰ σὰ ἐνδύσῃ αὖθις ῥάκεα καὶ ὥσπερ ἐν Τροίᾳ οὐκ ἐκληρονόμησας τὴν φοινικόεσσαν χλαῖναν τοῦ Θόαντος ἀλλ' ἕωθεν ἀπέδωκας αὐτήν, οὕτω καὶ νῦν ὁ κύριος ἔσται τοῦ περιβλήματος. ἀλλὰ τὸ νυκτέριον ψῦχος φυγών, ἑωθινὸν ἀποδώσεις αὐτό. καὶ τὴν αἰτίαν ἀποδιδούς, φησίν. οὐ γὰρ πολλαὶ χλαῖναι ἐπημοιβοί τε χιτῶνες ἐνθάδε ἕννυσθαι μία δ' οἴη φωτὶ ἑκάστῳ δηλονότι ἀπολυσομένου καὶ ἀφαιρεθησομένου. διὸ ἔχαιρεν Ὀδυσσεὺς ὅτι οὕτω κήδεται τοῦ ἐκείνου ὁ Εὔμαιος.

Ὅτι δὲ ὡς ἐρρέθη τὴν τοῦ αἴνου ἀξίωσιν κεκρύφθαι δεῖ καὶ μὴ ἐκφωνεῖσθαι πρὸς λογίους μάλιστα ἀκροατάς, δηλοῖ καὶ Ἡσίοδος. ὃς τῷ παρ' αὐτῷ πλασθέντι αἴνῳ τῆς ἀηδόνος, οὐ προστίθησι τὴν ἀξίωσιν. ἥτις ἦν, τὸ μὴ δεῖν ἐκεῖνον θηριωδῶς τοὺς ἅρπαγας ἐπιφέρεσθαι τῷ μουσολέσχῳ ἐκείνῳ ἀοιδῷ. ἀλλὰ σεσίγηκεν, ἀφεὶς νοεῖν ἐκεῖθεν τοὺς ἀκροατὰς ὡς λογίους. αἶνον γάρ φησιν ἐρέω βασιλεῦσι φρονέουσι καὶ αὐτοῖς. τουτέστι δυναμένοις νοεῖν ὅπερ αἰνίξομαι. δῆλον δὲ ὅτι αἶνος παρὰ τοῖς παλαιοῖς, οὐ μόνον ἔπαινος ὡς ὅτε πολύαινος Ὀδυσσεὺς ὡς αἱ σειρῆνες εἶπον, ἀλλὰ καὶ λόγος συμβολικὸς ἐκ μύθου ἢ ἱστορίας συνιστάμενος ἔχων παραινετικὴν ῥητῶς δὲ κατὰ τὸν παλαιὸν εἰπεῖν, λόγος μυθικὸς ἐκφερόμενος ἀπὸ ἀλόγων ζώων ἢ φυτῶν πρὸς ἀνθρώπων παραίνεσιν ὡς εὑρίσκεται. διὸ καὶ Ἡσίοδος τὸν περὶ τῆς ἀηδόνος παρ' αὐτῷ λόγον, αἶνον ὡς ἐρρέθη ἐκάλεσε. καὶ Ἀρχίλοχος δέ φησιν, ὅτι αἶνός τις ἀνθρώπων ὅδ' ὡς ἄρ' ἀλώπηξ καἰετὸς ξυνωνίην ἔμιξαν. ἡ κατὰ ἑτέρας γραφήν, ἔθεντο. ἔνθα ὅρα τὴν ξυνωνίην, παραχθεῖσαν ἐκ τοῦ ξυνὸν ὅθεν τὸ παρ' Ὁμήρῳ ξυνήιον. ἵνα ᾖ ξυνωνία, ἡ κοινωνία. οὐ δεῖ ποτέ ὥσπερ ἰσωνία ἡ ἴση πρᾶσις παρὰ τοῖς τεχνικοῖς, οὕτω καὶ ξυνωνία ἐνταῦθα ἡ ξυμπρᾶσις. ὁ δὲ τῶν εἰρημένων Ἀρχιλόχειον χρῆσιν παραγαγών, ἐπαγαγὼν καὶ ἑτέραν ὁμοίαν ἐν ᾗ κεῖται ὁ ἀχνυμένη σκυτάλη τὸ προειρημένον σκῶμμα, ἐπιφέρει. πίθηκος ᾔει θηρίων ἀποκριθείς, μοῦνος, ἀν' ἐσχατιήν. τῷ δ' ἄρ' ἀλώπηξ κερδαλέη συνήντετο πυκνὸν ἔχουσα νόον. καὶ ταῦτα μὲν ἀπὸ ἀλόγων. εἰς δὲ τὸ ἀπὸ φυτῶν, συντελεῖ Καλλιμάχου τό, ἄκουε δὴ τὸν αἶνον. ἔν κοτε Τμώλῳ ἡ δάφνη τουτέστι Δήλῳ τῇ νήσῳ, δάφνη ἐλαίην καὶ ἑξῆς. καὶ ἔστι φησὶν ὁ αἶνος, ἡ πολλοῖς παροιμία. ἥτις καὶ αὐτή, ἀποκεφαλαιοῦται μὲν εἴς τινα παραίνεσιν. ἐνδέχεται δέ τι ἔξωθεν ἐπίκρυφα τοῦ κειμένου. ὅτι δὲ καὶ γρίφῳ ἔοικεν ὁ τοιοῦτος αἶνος, δῆλόν ἐστι. γριφεύεται γάρ πως ὁ αἰνικτὸς μῦθος. πρὸς διάφορον δὲ σημασίαν, βαρύνεται ὁ τοιοῦτος αἶνος. πρὸς διαστολὴν δηλονότι τοῦ κατ' εὐθεῖαν ὀξυνομένου αἰνοῦ ἀφ' οὗ ἐπαινὸς προπαροξυτόνως. γίνεται γὰρ ὁ μὲν εὐληπτικὸς αἶνος, παρὰ τὸ αἰνεῖν, ὡς δι' ἔπαινος. ὁ δὲ ῥηθεὶς συμβολικός, παρὰ τὸ αἰνόν. ὃ δύσκολος γάρ ἐστιν. ἢ καὶ παρὰ τὸ αἰνός. σκοτεινὸς γὰρ λόγος ὁ τοιοῦτος αἶνός ἐστι καθὰ καὶ πᾶν αἴνιγμα. καὶ ἴσως δὴ ἐντεῦθεν Θηβαῖοι τὸν λόχον αἴνιγμα ἔλεγον ὡς δηλοῖ Παλαίφατος ἐν τῷ περὶ σφιγγός. βούλονται γὰρ οἱ λοχῶντες, κρύπτεσθαι καὶ λανθάνειν ὡς εἰ καὶ ὑπὸ σκότῳ αἰνῷ ἦσαν. φέρεται δὲ παρὰ τοῖς παλαιοῖς, καὶ ὅτι Ἀθηνοκλῆς ἀθετεῖ ἐν τοῖς ῥηθεῖσι τὰ ἔπη, διότι ὁ αἶνος οὐκ ἔχει προσκειμένην καὶ τὴν ἀξίωσιν. καὶ ὅμως ἐγράφη τι αἰωρούμενον εἰς τοῦτο εὔλογον. ἢ τι τῶν ἀκροατῶν ἀγροικία, ἀναγκάσασα ἑρμηνευθῆναι τὸν αἶνον, τῇ τῆς ἀξιώσεως ἐπιφορᾷ. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. οἷς προσθετέον, καὶ ὅτι πολλαχῶς παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὁ αἶνος. ἔπαινος γάρ φασι. γνώμη. παροιμία. καὶ πόλος, ἣν φαίνεται ἂν

ὅλω

ὁ Λυκόφρων καλεῖ. νὺξ δὲ γίνεται κατὰ τοὺς παλαιούς, ἐκ τοῦ νύσσω νύξω ἀποβολῇ τοῦ ω. ἀντιφραστικῶς φασίν, ἡ μὴ νύσσουσα εἰς ἔργον, ἀλλὰ μᾶλλον καταλύουσα. ὅθεν καὶ θοὴ νύξ, ἡ καταθετικὴ κατά τινας ὡς ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα κεῖται. ἀπὸ δὲ τοῦ αὐτοῦ φασὶ νύξω, νὺξ καὶ τὸ κατὰ τοὺς δακτύλους ἔξω σκληρόν. καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο πρὸς διαστολὴν ταυτοφωνίας, ὄνυξ. οὕτω καὶ κλῶ κλάζω ἐξ οὗ ἡ κλαγγή. καὶ αὖ πάλιν κλῶ κλάζω καὶ ὁμοίῳ πλεονασμῷ τοῦ ο, ὀκλάζω. ἐξ οὗ καὶ δίφρος ὀκλαδίας. καὶ ἐπίρρημα δέ, ὀκλάξ. ὅθεν ὀκλὰξ καθῆσθαι, τὸ ἐπὶ γόνυ. Σκοτομήνιος δὲ νύξ, οὐχ ἁπλῶς ἡ ἀσέληνος, ἀλλὰ καθ' ἣν ἡ σελήνη ἀποσκοτοῦται φασὶν ἐγγίσασα ἡλίῳ πρὸς σύνοδον. ὅτι καὶ μετ' ὀλίγον ἀρπαγμαία γενομένη, αὖθις καὶ νέα ποιήσει τοῦ μέν, φθίνοντος μηνὸς κατὰ τὸν ποιητήν, τοῦ δ' ἱσταμένοιο. ἡ γὰρ τοιαύτη σελήνη διὰ τὴν πρὸς ἥλιον σύνοδον, καὶ τὸν ἀέρα μεταβάλλει πρὸς τὸ ταραχωδέστερον. ὅτι καὶ κελαδεινὴ κυρίως ἐστὶν ἡ ἄρτεμις, ὅ ἐστιν ἡ σελήνη. ὅτι δὲ τοιαύτην δεῖ νοεῖν ἄρτι τὴν σκοτομήνιον νύκτα, δηλώσει καὶ ὁ ἐφεξῆς που καιρός. ὑπόκειται γὰρ τῇ τοιαύτῃ τῶν ὀδυσσεία ἡμέρα ἐκφανῆναι τοῖς μνηστῆρσι, καθ' ἣν ἡλίῳ συνοδεύουσα σελήνη, ποιήσει αὖ ἔκλειψιν. φανεῖται δὲ ἡ τοιαύτη ἡμέρα, μετὰ τρεῖς ἐφεξῆς οἶμαι νύκτας. ὥς τε ἡ νὺξ αὕτη, ἐγγίζει τῇ συνόδῳ. καὶ κατὰ τοῦτο εἰκότως αὖ εἴη σκοτομήνιος. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ παρὰ τὸ νύσσω νύξω ἡ νὺξ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ σαφῶς ἐδηλώθη, καὶ ὅτι νὺξ νυχὸς ἡ κλίσις αὐτῆς, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ πάννυχος καὶ παννύχιος καὶ εἰνάνυχες. εἰ καὶ πλεονάσει ποτὲ τὸ τ, ὡς καὶ ἐν τῷ γάλακτος καὶ ἄνακτος, ἐτράπη εὐθὺς καὶ τὸ χ εἰς κάππα ἵνα ψιλὸν ψιλοῦ καταστικῶς ἡγῆται. καὶ ὅτι ἔοικεν ὁ σκοτομήνιος, καὶ σκοτομήνη γράφεσθαι. ὡς δηλοῖ ὁ γράψας διὰ τὴν σκοτόμαιναν, ὅτι ἀττικοὶ μὲν καὶ δωριεῖς, σκοτόμαιναν λέγουσιν. ὅμηρος δὲ σκοτομήνην. ὅπερ οὐχ εὕρηταί που ἀλλαχοῦ κείμενον παρὰ τῷ ποιητῇ. καὶ εἰσὶν οἳ ταῦτα νοοῦσι, ὡς οὐ παρὰ τὸ μαίνεσθαι ἡ σκοτόμαινα γίνεται, ἀλλὰ παρὰ τὸ μὰν μανὸς δωρικὸν καὶ παρὰ τὸ μανὰ ἡ μήνη, σκοτόμανα καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἰῶτα, σκοτόμαινα. ἡ δὲ κωμῳδία, καὶ σκώπτει διὰ τῆς τοιαύτης λέξεως ἐν τῷ, δοκεῖ σκοτόμαιναι ὅσαι κηλῖδες. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τὴν τοιαύτην νύκτα ἴσως δὲ μᾶλλον τὴν ἐφεξῆς ῥηθεῖσαν πηγυλίδα καὶ χιονοβόλον, καὶ κατυλάδα καλεῖσθαι παυσανίας φησίν. ὡς κατείλλουσαν καὶ καθείργουσαν. καθὰ καὶ ἐξίλης φασὶ δίκη, ἡ τῆς ἐξείρξεως. ἕτεροι δέ, τὴν πανώλεθρον. οὖλον γὰρ τὸ ὀλέθριον. ἢ τὴν ἔχουσαν συστροφὰς ἀνέμων. ἴλλειν γάρ, καὶ τὸ συστρέφειν. ὅθεν ἡ ἰλλὰς παρὰ ἴωσιν, ὁ ἀπὸ λύγου δεσμὸς ἐν ἰλιάδι. καὶ τό, ἰλαδὸν εἰς ἀγορήν. καὶ οὔλη θρίξ. ἢ καὶ ἄλλως κατυλὰς νύξ, ἡ σφοδρῶς ἀπὸ τῆς κατὰ σῶμα φασὶν οὐλῆς. ἀφ' ἧς καὶ ὕπουλος ὁ κακόβουλος. μελαντέρα γάρ φασιν αὕτη ὡς ἐπιπολύ. Τὸ δὲ ὗε ζεὺς ἐνδεῶς ἔχει. ὅτι μέντοι καθ' ἁμόνας κεῖται τὸ ὕειν, ἐλλείπει τό τε, ὁμοίως δέ, ἀστράπτει καὶ βροντᾷ καὶ τοῖς τοιούτοις. ἔοικε γοῦν τῷ ὁμηρικῷ, καὶ ξενοφῶντος ἐν ἑλληνικοῖς τό, γέγονε τὸ δ' ἔτι, ὕοντος πολλῷ. ἤγουν ὑπὸ τοῦ πολλοῦ καταρρηγνυμένου. ὅπερ ἐστὶν ἴσον τῷ, πολλὰ ὕοντος τοῦ διός. ζέφυρον δὲ μέγαν, τὸν σφοδρὸν λέγει. Τὸ δὲ ἔφυδρος, ἀκόλουθόν ἐστι πρὸς τό, ὗε δ' ἄρα ζεύς. Τὸ δὲ εὐξάμενος, προθεωρία τίς ἐστι τοῦ διηγήματος. προοικονομοῦσα ὡς αὐχεῖ ὁ ξένος ἐφ' οἷς μέλλει εἰπεῖν. Τὸ δὲ οἶνος γὰρ ἀνώγει, δεσπότην ἐφίστασθαι δηλοῖ τὸν οἶνον τοῖς πολυπόταις, καθάπερ ἀλλαχοῦ καὶ τὴν γαστέρα τοῖς πεινῶσιν ἔφη κελεύειν. διὸ καὶ ἐπάγει γνωμικῶς, ὅτι οἶνος ἐφίησι τουτέστιν ἐντέλλεται ἢ ἐπιτέλλεται, οὐ μόνον ἀεῖσαι ἀλλὰ καὶ μάλ' ἀεῖσαι. λάλον γὰρ ὁ οἶνος καὶ ἐπιεικτικὸν ὡς καὶ ὁ κωμικὸς δηλοῖ σαφέστατα. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ πρότερον οἱ παλαιοὶ ὡς ἱστορεῖ παυσανίας, τιμῶντες τὴν εὕρεσιν τοῦ οἴνου, ᾖδον ἐφεῖρον καὶ τοὺς ἑαυτῶν κωμήτας κακολογεῖν. ὅθεν ἐρρέθη καὶ τὸ κωμῳδεῖν. ὅτι καὶ τὴν λυμαινομένην τοῖς ἀμπέλοις αἶγα φασίν, ἆθλον τῆς ᾠδῆς προὐτίθεντο. τοὺς δὲ ἀγωνισαμένους, τραγῳδοὺς ἐκάλεσαν διὰ τὴν ἐπὶ τράγῳ δηλονότι ᾠδήν. καὶ οἱ νικήσαντες, ἐνήλλοντο τῷ ἀσκῷ. καὶ τοῦτο, ἀσκωλιάζειν. τοὺς δὲ ἑτέρους φασὶ κρατηθέντας ἤγουν τοὺς ἡττηθέντας, ἕτερον ἔδει τράγον ἐπὶ τὴν εἰρημένην χρείαν ἐνδέρειν. καὶ τὸν χορηγὸν αὖθις μισθοῦσθαι τοὺς ἐναλλομένους τῷ ἀσκῷ. τοὺς δὲ νικῶντας, μηκέτι τοῦτο πράττειν. ἤγουν μὴ ἀναγκάζεσθαι εἰς τὸ ἐνάλλεσθαι, ἀλλὰ ἡσυχάζειν. ἠλεὸς δὲ οἶνος, ὁ ἀλᾶν ἤτοι πλανᾶν ὢν τοὺς πρὸς μέτρον πίνοντας. ἢ ἄλλως δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς εἰπεῖν, ὁ ἠλιθιοποιός. καθὰ καὶ δέος χλωρόν, τὸ χλωροὺς ποιοῦν. ἢ ἔρως τυφλός, ὁ τυφλοποιός. καὶ πλοῦτος ἀλαός, ὁ τοιούτους ποιῶν τοὺς ἔχοντας. δοκεῖ δέ, ἠλὸς εἶναι τὸ πρωτόθετον. ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, μαινόμενε φρένας ἠλὲ διέφθορας. καὶ ἔστιν ὡς ἀφνὸς ἀφνειός ἐξ οὗ τό, ἀφνεωτέραις χερσὶ παρὰ σοφοκλεῖ. ἢ στυφὸς στυφιός, ἐξ οὗ στυφοῦ ὁ χρόνος διοπτικὴ πλουτικῶν τὸ σταφοῖσιν. ἔτι δὲ καὶ ὡς ἀδελφὸς ἀδελφειός, οὕτω καὶ ἠλὸς ἠλεός. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ ἧκα μετὰ διαφόρων ἐνταῦθα προθέσεων, ἐννοίας διαφόρους ἐχορήγησε. τό, ἐφῆκεν ἀεῖσαι. καὶ τό, ὀρχήσασθαι ἀνῆκε. καὶ τό, ἔπος προέηκε. τὰ καὶ πάθεσι. ὧν τὸ μὲν ἐφῆκε καὶ προέηκεν, ἀττικά. τὸ δὲ ἀνῆκε, κοινόν. Ἰστέον δὲ ὅτι καινόν ἐστί τι, πᾶς παρακείμενος πλεονοσυλλαβεῖ τοῦ ἐνεστῶτος χωρὶς τῶν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένων. ἐν ἐκείνοις γὰρ ὁ παρακείμενος μιᾷ συλλαβῇ ἐνδεῖ τοῦ ἐνεστῶτος. οἷον, ἵημι ἧκα. διὸ τὸ φημὶ οὐκ ἔστι παρακείμενος ὅλως οὐδὲ τὸ εἰμί. οὐ γὰρ ἔστι μονοσυλλαβοῦσαι παρακείμενον. τούτου γοῦν ὑποκειμένου κανόνος, ὅμως οἱ ἀττικοὶ τὸ ἧκα, ἐκ ... ἐπιστάσαντες ἐν τῷ ξυνῆκα καὶ ἐφῆκα, ἰσοσύλλαβον τῷ ἵημι ἐνεστῶτι τὸν αὐτοῦ ἐποίησαν παρακείμενον. δῆλον δὲ ὅτι ὅθεν τὸ ἐφῆκα, ἐκεῖθεν γίνεται καὶ ἡ ἐφημοσύνη. ὅπερ ἐστὶ κέλευσις. ἐντολή. ποιητικώτε-

ρον δέ, ἐπιπολύ. Τὸ δὲ ὅπερ τ' ἄῤῥητον ἄμεινον, ἐλλειπτικῶς κεῖται, ἀντὶ τοῦ ὅπερ ἄμεινον ἦν ἄῤῥητον εἶναι. ἢ καὶ ἄλλως. ὅπερ ἄμεινον ἦν ἄῤῥητον εἶναι. τὸ τοιοῦτον ἔπος, ὀρθῶς ἂν τὸ τῶν ὀδόντων ἕρκος λεχθὲν ἂν φυγεῖν. Ὅρα δ' ἐν τῇ εἰρημένῃ γνώμῃ τό, μάλ' ἀεῖσαι, ἀπηκριβωμένως λεχθέν. οὐ γὰρ μέμφεται τὸ ἀείδειν τὸν οἶνον ὁ σοφὸς ἀοιδὸς Ὅμηρος, ἀλλὰ τὸ μάλα ἀείδειν καὶ παρὰ τὸ μέτριον. συνεπιμεριστέον δὲ τὸ τοιοῦτον μάλα, καὶ εἰς τὸ ἁπαλὸν γελάσαι καὶ εἰς τὸ ὀρχήσασθαι, οὐ γὰρ οὕτω φασὶν οἶδεν Ὅμηρος τὸν οἶνον ἠλεὸν, ὡς ἠλίθιον καὶ ματαιοποιόν. οὐδ' οὕτως ἀγροῖκος οὐδ' ἐπίστυφρός ἐστιν, ὡς κελεύειν σκυθρωπὸν εἶναι τὸν πίνοντα. μήτε ᾄδοντα μήτε γελῶντα μήτ' εὐρύθμως πως καὶ πρὸς ὄρχησιν κεκινημένον. ἀλλ' ᾔδει ἐν ἑκάστῳ τούτων, διαφορὰν ποιότητος καὶ ποσότητος. διὸ καὶ κωλύσας τὸ μάλα ἐπὶ τῷ ᾄδειν καὶ γελᾶν καὶ ὀρχεῖσθαι, καὶ τὴν ἐκεῖθεν αἰσχρολογίαν φασὶ προσθήσειν, ἐφίησιν ἄλλως αὐτὰ συμμέτρως γίνεσθαι, δηλαδὴ τὸ πίνειν ὁμηρικῶς εἰπεῖν ὅσον ἐθέλει θυμός. εἰ καὶ οἱ παρὰ Πλάτωνι οὐχ οὕτω φασὶ πίνειν, ἀλλ' ὥς τι μὴ δὲ τοῖς ἰδίοις ποσὶν ἵστασθαι. οἱ οὐ μόνον οὐκ ἂν ὀρχεῖσθαι δύναιντο, ἀλλ' ἴσως οὐδὲ ζῆν. εἰς ταῦτα δὲ χρήσιμον καὶ τό, κρύψαι πάντα τἄλλα τις δύναιτ' ἄν, πλὴν δυοῖν. οἶνόν τε, πίνων εἰς ἔρωτά τ' ἐμπεσών. ἔτι γε μὴν καὶ τὸ τοῦ κωμικοῦ ἐρεῖ φους, εἰπόντος ὅτι λόγος ἐστ' ἀρχαῖος οὐ κακῶς ἔχων. οἶνον λέγουσι τοὺς γέροντας ὦ πάτερ πείθειν χορεύειν οὐκ ἐθέλοντας. ἔτι δὲ καὶ τὸ τοῦ Κυθηρίου Φιλοξένου, εὑρέτας οἶνος πάμφορος. ναὶ μὴν καὶ τό, οἶνος δὲ κοκκύζειν τοὺς ὁδοιπόρους ποιεῖ μέλας σκιάθιος ἴσον ἴσῳ κεκραμένος. ἔστι δὲ σκιάθιος μέν, ὁ ἀπὸ νήσου Σκιάθου. μέλας δέ, ὁ καὶ αἴθοψ παρ' Ὁμήρῳ. Τὸ δὲ κοκκύζειν, κωμικῶς ἀντὶ τοῦ ᾄδειν, ἀπὸ τοῦ κόκκυγος. ἴσον δὲ ἴσῳ κεκρᾶσθαι, τὸ καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει κάμμορον. συμφωνεῖ δὲ τῇ ὁμηρικῇ περὶ οἴνου γνώμῃ καὶ τό, ἐπειδὰν δ' ἐμπιώμεν ταν, τότε πλεῖστα λαλοῦμεν ἅπαντες. συντελεῖ δέ τι καὶ τό, οἶδε Διόνυσος τὸ μεθύσαι μόνον, εἰ δὲ νέον ἢ παλαιὸν οὐ πεφρόντικε. Τὸ δὲ ὡς ἡβώοιμι καὶ ἑξῆς, πλὴν αὖθις μετὰ τὸ πέρας τοῦ διηγήματος, κύκλον ποιεῖ μακροαπόδοτον ὁποῖόν τι καὶ ἐν Ἰλιάδι ἐστί. Τὸ δὲ ὑπὸ Τροίην, ἀκριβῶς πέφρασται. οἱ γὰρ κάτω λοχῶντες περὶ αἰπὺ τεῖχος, καλῶς ἂν ὑπὸ Τροίην λόχον ἄγειν λέγοιντο. Τὸ δὲ λόχον ἤγομεν καὶ τὸ ἡγείσθην, παρήχησιν ἔχει ὕστερον λοχαγόν. Οἱ δὲ ἑλώδεις τόποι κατὰ τὸ πεδίον τῆς Τροίας, ὁμολογοῦνται. Ὁ ἐκεῖ δὲ φυτὸν ἕλεσι καὶ οἱ δόνακες, περὶ ὧν καὶ ἡ Ἰλιὰς δηλοῖ. δῆλον δὲ καὶ ὡς συνεργάζεταί τι χειμῶνος ὁ κρυὸς καὶ τὸ ἕλος διὰ τὴν περὶ αὐτὸ ὑγρότητα, κρυσταλλουμένην ὡς εἰκὸς ἐν δριμυτάτῳ ψύχει. Τὸ δὲ ὑπὸ τεύχεσι πεπτηῶτες, ἑρμηνεία μετ' ὀλίγα τό, σάκεσιν εἰλυμένοι ὤμους. Τὸ δὲ νὺξ κακὴ βορέαο πεσόντος πηγυλὶς καὶ τὰ ἑξῆς, ἀκριβολογίαν ὑπερβάλλει τοῦ κατὰ βορέαν, ὡς ψυχροποιόν. ὅπερ καὶ ἐν ἄλλοις λέλεκται. Τὸ δὲ χιὼν γένετο ἠΰτε πάχνη, παχυτέραν χιόνος τὴν πάχνην εἶναι δηλοῖ. λεπτὴ γὰρ ἐκείνη, τουτέστιν ἀραιά. κρύσταλλος δέ γε καὶ πάχνης παχύτερος. ὧν πάντων ἐμνήσθη οἱ ταῦθα ὁ ποιητής. ὃς καὶ θεὶς ἐν ἄκρῳ στίχου τὸ κρύσταλλος, τὴν ἐν δυσὶ λ γραφὴν τῇ λέξει δίδωσι. Τὸ δὲ περιτρέφετο, ἀντὶ τοῦ, περιεπήγνυτο. ἐπάγη δ' ἐστί. συνίστατο. ἐστερεοῦτο. ὅθεν καὶ τροφή, ἡ συμπηγνῦσα καὶ στεροῦσα τὸ σῶμα. οὕτω δὲ καὶ γάλα θρέψας κύκλωψ τυροποιεῖται. Τὸ δὲ ἔφαμεν ἐκ τοῦ φημὶ ὄν, ἀναλόγως συστέλλει τὴν παραλήγουσαν. τὰ γὰρ τοιαῦτα εἰς μεν, βραχύνουσι καθ' Ἡρακλείδην τὸ παρατέλευτον φωνῆεν ὃ ἐμάκυνον οἱ ἑνικοί. ὡς γὰρ δίδωμι ἐδίδομεν, τίθημι ἐτίθεμεν, ἵστημι ἐστάμεν, οὕτω φημὶ ἔφαμεν. τὸ ἦμεν φασίν, οὐ τοιοῦτον. ἐχρῆν γὰρ ἀπὸ τοῦ εἰμί, ἦμεν εἶναι παραιρεθέντος τοῦ ἰῶτα. οἷα φασὶ τῆς χειροσηπουμένης τοῦ ἰῶτα καὶ μὴ ἄλλως τῆς διφθόγγου βραχυνομένης εἰ μὴ θάτερον παραιρεθῇ φωνῆεν. εἶτα καὶ ἄλλως ὑποπτεύεσθαι δεῖξας τὸ ἦμεν, καὶ εἰπὼν μὴ χρῆναι τῷ ἦμεν τὸ δεύτερον ὃ ἐστὶν ἀλλ' εἴσω, καὶ προσθεὶς ὅτι Ὅμηρος τοῦτο οἶδεν, γράφει ἐκεῖθεν προστακτικὸν τὸ ἔασσο διὰ δύο σίγμα, ἐπιφέρει ὅτι ἐκ περιουσίας ἐστὶ καὶ περὶ τούτου εἰπεῖν, ὡς ἡμάρτηται καὶ αὐτό. καὶ γάρ φασι τῶν εἰς ο τοιούτων ῥημάτων, οὐ διπλάζεται τὸ σίγμα, διαλέκτῳ. οὐδεὶς γοῦν μὴ εἴποι τό, φάσσο φάσο, οὐδ' ἄλλο τι τῶν ὁμοίων. οὕτω δὲ τελευτῶν ὁ Ἡρακλείδης, κατασκευάζει καὶ ὡς οὐκ ἔστι τὸ φάσο ἐκ τοῦ φημὶ εἶναι, ἀλλ' ἐκ τοῦ φῶ. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. Τὸ δὲ ῥιγῶσαι, κατὰ τρίτην συζυγίαν λέγεται παρὰ τῷ ποιητῇ καὶ τοῖς μετ' αὐτόν, ἐπὶ ψύχους. ἐπὶ μέντοι φόβου, ῥιγῶ ῥιγέω λέγεται ἀφ' οὗ καὶ τὸ ῥιγαλέον. ζῶμα δὲ φασίν, τὸν χιτῶνα δοκεῖ λέγειν, καθὰ μετ' ὀλίγα δηλοῖ τό, οὐ γὰρ ἔχω χλαῖναν ἀλλ' ἐκ δαίμονος οἰοχίτων εἰμί. τουτέστι, μόνον ἔχω χιτῶνα. ταυτὸν δὲ ἂν εἴη καὶ ζῶμα εἰπεῖν. καὶ σημείωσαι τοῦτο εἰς τὰ τῆς Ναυσικάας ζώματα. ἴσως δὲ πρὸς διαστολὴν χλαίνης λέγεται ζῶμα, ὁ χιτών. οἷα ζωννύμενος. χλαῖνα γὰρ οὐ ζώννυται. ὅτι δὲ ζώννυται ὁ χιτὼν δηλοῖ τό, ζωστῆρι συνέεργε χιτῶνα. ὡς εἶναι ζωστῆρα μέν, τὸν ζωννύντα. ζῶμα δέ, τὸν ζωννύμενον χιτῶνα. Τὸ δὲ ἀγκῶνι νύξας, ἐμφαίνει μὴ δύνασθαι λαλεῖν πολλὰ τὸν τοῦτο ποιήσαντα. διὸ καὶ τῷ ἀγκῶνι χρῆται εἰς ἐπιστροφὴν τοῦ ἀκούοντος. δηλοῖ δὲ τοῦτο καὶ τό, οὔτοι ἔτι ζωοῖσι μετέσσομαι. ὅθεν καὶ κομματικῶς λαλεῖ ὡς μὴ δυνάμενος ἀρτάδην προάγειν φωνήν. Τὸ δὲ οὔτοι ἔτι ζωοῖσι μετέσσομαι ἀλλά με χεῖμα δάμναται, αὖθις φράζει πάνυ ῥιγοῦντα. Τὸ δὲ οὐκέτι φυκτὰ πέλονται, καὶ εἰς παροιμίαν κεῖται ἐπὶ ἀφύκτων κακῶν. Τὸ δὲ νόον σχέθε, ἀντὶ τοῦ ἔκρυψε τὸν μυστηριώδη λόγον κατὰ νοῦν. Τὸ δὲ δι' ἐκεῖνος ἦν βουλευέμεν ἠδὲ μάχεσθαι, ἔπαινός ἐστι πρακτικοῦ τι καὶ δαίφρονος ἀνδρός. γράφεται δὲ καὶ οἷος ἐκεῖνος ἦν πλεῖστα ἔργον τι ἴσως τι. ὀλίγον δὲ ὄπα, τὴν ἠρεμαίαν λέγει καὶ μικράν. Ὁ δὲ κατὰ τὸν ὕστερον στίχος, καὶ ἀλλαχοῦ γέγραπται. οὐ φράζεται δὲ ὁ ὕστε-

ρος

ρος διὰ τὸ μὴ ἀναγκαῖον εἶναι τοῦτο. ἐμφαίνει δὲ ὅμως ὁ ποιητὴς δύνασθαι καὶ ὕστερον οἱ ταῦτα διὰ στ. ζεῦξαι. Τὸ δὲ ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν σχέθεν, ὅμοιον ὡς εἰ καί τις εἴποι ἐπὶ θεμελίῳ εἶναι ὄροφον. ὡς γὰρ ἐκεῖ στεγάζονται οἱ τοῖχοι, οὕτω καὶ ἐνταῦθα ὁ πῆχυς. Τὸ δὲ ἀλλά τις εἴη εἰπεῖν ἀγαμέμνονι, οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ ὑπάρχοι κεῖται, ἀλλὰ καὶ μόνον ἀντὶ τοῦ πορεύοιτο, ὡς ἀπὸ τοῦ εἴω εἴσειτος. ὅθεν καὶ εἴσατο ἀντὶ τοῦ ἐπορεύθη, ἤτοι ἀντὶ τοῦ ἦλθε. καὶ ἰὼν μετοχή. Τὸ δὲ χλαῖναι φοινικόεσσαι, δηλοῖ ὡς ὁ ἐν ἰλιάδι ἐφάνη, χρεὼ ἐν πολέμῳ εἶναι τὰ τοιαῦτα φορήματα κατὰ ἔθος λακωνικόν. ὡς ἂν ἐν μάχαις ὑπολίποιτο ἡ τοῦ αἵματος ῥύσις διὰ τὸ ὁμόχροον ἐνδύσεως. Τὸ δὲ φάε χρυσόθρονος ἠὼς ἔπει ἔλαμψε, πρωτότυπόν ἐστι τοῦ φαέθων καὶ τοῦ κατὰ τὸν ἥλιον φαέθοντος. Τὸ δὲ ἀμφότερον φιλότητι καὶ αἰδοῖ φωτὸς, σχῆμά ἐστι φιλητὸν ὁμήρῳ. ὅμοιον τῷ, ἀμφότερον βασιλεύς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητής, καὶ τοῖς τοιούτοις. ἐπιμαρτύρεται δὲ καὶ τῇ ἀρετῇ τὸ φιλότητι καὶ αἰδοῦς ἄξιον. εἴγε ὁ ξεῖνος, ἥβην καὶ βίην ἔχων, φιλότητός τε ἂν καὶ αἰδοῦς ἠξίωτο. Τὸ δὲ ἐῆος τουτέστιν ἀγαθοῦ, γίνεται μὲν, ἀπὸ τοῦ ἐΰς ἐϋος, κατὰ μετάθεσιν. ἀφίλητον δέ ἐστι τὸ γράφειν πρέπει. Τὸ δὲ οὐ παρὰ μοῖραν, ἀντὶ τοῦ οὐ παρὰ τὸ καθῆκον. ἐξ ἧς μοίρας, καὶ μεμψίμοιρος ὁ μεμφόμενος τὸ προσῆκον. Τὸ δὲ οὐ νημερτὲς ἔειπες, κερδαλεόφρονα τὸν ξεῖνον ὑποδείκνυσι. τοιοῦτος γὰρ ὁ μὴ ἀκερδῆ λαλῶν. κερδαίνει δὲ καὶ αὐτὸς τὸ χλαῖναν ἐπὶ σκέπῃ λαβεῖν. Τὸ δὲ ῥάκεα δνοπαλίξεις, ἀντὶ τοῦ ταῖς χερσὶν ἕξεις. ταῖς παλάμαις δονήσεις ἢ δινήσεις. οἷα συῤῥάπτων ἢ ἄλλως μεταχειριζόμενος καὶ καλύπτων τάχα ἢ ἐκεῖνα μέρη σώματος, τὰ γυμνὰ δηλαδὴ διὰ τὸ διεῤῥωγότα εἶναι τὰ ῥάκεα. καὶ ἔστι δνοπαλίζειν ὡς εἰπεῖν, τὸ δονοπάλλειν ἢ δονοπαλαμίζειν. ἅπαξ δὲ ἡ λέξις ἐν ὀδυσσείᾳ εἴρηται. οὕτω δὲ καὶ ἐν ἰλιάδι ἐν τῷ, ῥεῖα δ' ἄνδρα ἐδνοπάλιζεν. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ γράφεται, δνοπαλίζειν, τὸ κροτεῖν. ταράσσειν. ἐκτινάσσειν. σείειν. ἔστι δὲ ὅτι, καὶ κτείνειν καὶ πολεμεῖν. Ἰστέον δὲ ὅτι δεξιῶς πλάττεται μεθ' ἡμέραν αὖθις ἐξαλλαγῆναι τῷ ὀδυσσεῖ τὰ εἵματα. καὶ γὰρ αὐτὸν ῥάκεα φοροῦντα εἰς ἰθάκην ἐλθεῖν. Ἐπιστέον καὶ ὅτι κατὰ τὴν τεχνικὴν παράδοσιν, οὐ ταυτὸν, ῥάκος εἰπεῖν καὶ τρίβωνα. τοῦτο γὰρ, ἀκυρολεξίας. ἔστι δέ φασι, ῥάκος μὲν, τὸ διεῤῥωγός. τρίβων δὲ, τὸ ἀποβεβληκὸς τὰς κροκύδας εἴτουν κρόκας. ὃ καὶ στημονίζειν οἱ ἰδιῶται φασίν. καὶ ἔστι τούτου μὲν ἀρχὴ, ἡ ἐκ τοῦ τρίβω τριβή. παρώνυμον γὰρ ὁ τρίβων. οὗ ὑποκοριστικὸν, τὸ τριβώνιον. τοῦ δὲ ῥάκους, παρωνόμασται τὸ ῥήσσω ὁ ἐκεῖθεν ἐνεργητικὸς παρακείμενος. Ἐπημοιβοὶ δὲ χιτῶνες, οἱ διαμείβοντες, ὥστε χειμῶνος ἢ ἄλλως ἐπί τινι χρείᾳ μεταλαμβάνειν αὐτούς. ὁποῖα παρὰ φαίαξι τὰ κατὰ τρυφὴν ἐξημοιβὰ εἵματα. παρ' οἷς καὶ τὰ θερμὰ λουτρὰ καὶ τὸ τρυφερὸν τῆς εὐνῆς. εἴη δ' ἂν κατὰ τοὺς ἐπημοιβοὺς χιτῶνας ὁ τὰ ἐξημοιβὰ εἵματα, καὶ ἡ αὐτίκα δηλωθησομένη ἀμοιβὰς χλαῖνα. Τὸ δὲ μία δ' οἴη φωτὶ ἑκάστῳ βίον δηλοῖ ἀγροτικὸν ἀπέριττον. διὸ οὐδ' ἠρκέσθη μία εἰπεῖν, ἀλλὰ προσέθηκε καὶ τὸ οἴη. ὃ δὴ πολλαχοῦ ταυτὸν δύναται τῷ μία. καὶ οὕτω μὲν ἀγροτικὸν τὸ μονόχλαινον καὶ ὁ εἷς χιτών, ἀστικὸν δὲ τὸ ἀνάπαλιν. Τηλέμαχος οὖν χλαῖνάν τε καὶ λοιπὰ εἵματα δοὺς τῷ ξείνῳ κατὰ τὸν εὐμαίου λόγον, πέμψει ὅπῃ ἐθέλει. δῆλον δὲ ὅτι φιλοξένου ἀνδρὸς οὐδ' ἔξεστι τὸ, αὐτός τοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα δώσει, πέμψει δ' ὅππῃ σε κραδίη θυμός τε κελεύει.

Ὣς εἰπὼν ἀνόρουσε. τίθει δ' ἄρα οἱ πυρὸς ἐγγὺς
Εὐνὴν, ἐν δ' οἰῶν τε καὶ αἰγῶν δέρματ' ἔβαλλεν.
Ἔνθ' Ὀδυσεὺς κατέλεκτ'. ἐπὶ δὲ χλαῖναν βάλεν αὐτῷ
Πυκνὴν καὶ μεγάλην, ἥ οἱ παρεχίσκετ' ἀμοιβὰς
Ἕννυσθαι, ὅτε τις χειμὼν ἔκπαγλος ὄροιτο.
Ὣς ὁ μὲν ἔνθ' Ὀδυσεὺς κοιμήσατο. τοὶ δὲ παρ' αὐτὸν
Ἄνδρες κοιμήσαντο νεηνίαι. οὐδὲ συβώτῃ
Ἥνδανεν αὐτόθι κοῖτος, ὑῶν ἄπο κοιμηθῆναι.
Ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἔξω ἰὼν, ὁπλίζετο, χαῖρε δ' Ὀδυσσεὺς,
Ὅττι ῥά οἱ βιότου περικήδετο νόσφιν ἐόντος.
Πρῶτον μὲν ξίφος ὀξὺ περὶ στιβαροῖς βάλετ' ὤμοις.
Ἀμφὶ δὲ χλαῖναν ἑέσσατ' ἀλεξάνεμον μάλα πυκνήν.
Ἂν δὲ νάκην ἕλετ' αἰγὸς ἐϋτρεφέος μεγάλοιο.
Εἵλετο δ' ὀξὺν ἄκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν.
Βῆ δ' ἴμεναι κείων ὅθι περ σύες ἀργιόδοντες
Πέτρῃ ὑπὸ γλαφυρῇ εὗδον βορέω ὑπ' ἰωγῇ.

Ὅτι κηδόμενος ὁ καλὸς εὔμαιος τοῦ πλανήτου ῥακοδύτου, τίθει ἄρα οἱ πυρὸς ἐγγὺς εὐνὴν, διὰ τὸ ῥιγοῦν. οἱ δ' οἰῶν τε καὶ αἰγῶν δέρματ' ἔβαλλεν. ἐπὶ δὲ χλαῖναν βάλεν αὐτῷ πυκνὴν καὶ μεγάλην. ἣ οἱ παρεκέσκετο ἤτοι παρέκειτο, ἢ παρεχίσκετο, ἤγουν παρείχετο, ἀμοιβάς. τουτέστι πρὸς ἀμοιβήν. ὃ ἑρμηνεύων, ἐπάγει ἕννυσθαι ὅτε τις χειμὼν ἔκπαγλος ὄροιτο. εἰκὸς γὰρ τὸν ὄρχαμον ἀνδρῶν εὔμαιον, καὶ ἀμοιβάδα χλαῖναν ἔχειν. οὐχ ὥς τι δύο χλαίνας φορεῖν, ἀλλ' ἵνα χειμῶνος ἐπιγινομένου, ἀμείβων ὡς οἷον πυκνοτέραν καὶ μεγάλην, χρῷτο αὐτῇ. πυκνὴ μὲν οὖσα, διὰ τὸ ψῦχος. μεγάλη δὲ, ἵνα

σκέπῃ τὸν ὅλον εὔμαιον. διὸ οὐ μετ' ὀλίγα φορουμένη χλαῖνα ἔξω ἐν αἰθρίᾳ, μάλα μὲν πυκνὴ καὶ μεγάλη δέ. Ἐνταῦθα δὲ ὅρα καὶ ὡς εἰπὼν ἔνθ' ὀδυσσεὺς κατέλεκτο, ἐπάγει. ὡς ὁ μὲν ἔνθ' ὀδυσσεὺς κοιμήσατο. ὡς οὐκ ἄμφω ταυτὰ εἶναι, εἰ τὸ μὲν κατέλεκτο, ἐπὶ ἀνακλίσεως. τὸ δὲ ἕτερον, ἐπὶ ὕπνου. Ὅτι τὸν εὔμαιον ὁ ποιητὴς τὸ πλέον τῆς κατὰ βίον σπουδῆς χαίρει τῶν ὑπερεχόντων εἶναι, παρίστησιν ἐνταῦθα τὸν ὄρχαμον εὔμαιον ἐν τοῖς σὺν ἄλλοις ἔσω κοιμᾶσθαι διὰ τὸ σκοπευτικὸν καὶ κηδεμονικόν, ἔξω κοιμώμενον αὐτὸν ἔνοπλον πρὸς τοῖς βοσκήμασιν ἐπὶ φυλακῇ. ὃ καὶ βλέπων ὀδυσσεὺς, χαίρει. φησὶ γοῦν ὡς οἱ μὲν ἄλλοι ἄνδρες νεανίαι, ἔσω παρὰ τὸν ξένον ἤγουν ἐγγὺς τοῦ ξένου κοιμήσαντο, οἷα δὲ ἡμέρας καμόντες ἔξω. οὐδὲ συβώτῃ ἥνδανεν αὐτόθι κοῖτος, ὑῶν ἄπο κοιμηθῆναι, ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἔξω ἰὼν, ὡπλίζετο. χαῖρε δ' ὀδυσσεὺς ὅττι ῥά οἱ βιότου περικήδετο νόσφιν ἐόντος. εἶτα ἑρμηνεύων τὸ ὡπλίζετο, φησί. πρῶτον μὲν, ξίφος ὀξὺ περὶ στιβαροῖς βάλετ' ὤμοις. ἀμφὶ δὲ χλαῖναν ἑέσσατο ἀλεξάνεμον ὡς προερρέθη μάλα πυκνήν. ἂν δὲ νάκην ἕλετο ἤγουν ἀνείλετο δέρμα αἰγὸς εὐτραφοῦς μεγάλοιο. ἰδοὺ ταῦτα ὅπλα κατὰ χειμῶνος. εἵλετο δ' ὀξὺν ἄκοντα κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν. βῆ δ' ἴμεναι κείων ἤγουν κοιμηθησόμενος ὅθι περ σύες ἀργιόδοντες πέτρῃ ὕπο γλαφυρῇ εὗδον βορέω ὑπ' ἰωγῇ, τουτέστι σκέπῃ. ἔνθα ὁ βορέας ἰὼν, ἄγνυται καὶ οὐδ' ἰσχύει ἐνδοτέρω. κεῖται δὲ ἡ λέξις, καὶ ἐν τοῖς πρὸ τούτων ἐκείνῳ αὐτῇ, τὴν κυμάτων ἀγὴν ὡς προδεδήλωται. Ὅρα δὲ τὸ ὡπλίζετο. λεχθὲν μὲν καὶ ἐπὶ συνήθους, ἀντὶ τοῦ ἡτοιμάζετο. κατὰ τὸ συμβεβηκὸς δὲ εὑρεθὲν ἐνταῦθα καὶ ἐπὶ στρατιωτικῆς ὁπλίσεως. τοιοῦτον γὰρ τὸ περιζώσασθαι ξίφος, καὶ ὀξὺν ἄκοντα ἑλέσθαι. ἀλεξάνεμος δὲ, ἡ ὡς ἐρρέθη ἀλέγουσα ἤτοι ἀποκρούουσα τὸ ἐξ ἀνέμων ψῦχος. ἡ βοηθοῦσα κατὰ τὸ κοίμημα παραλαμβάνεται δ' ἐνταῦθα χαίρειν οἰομένοις, ὡς πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἀλεξάνεμος χιτὼν, ἐρρέθη καὶ νέος ἀλεξιάρη ὁ παρὰ ἡσιόδῳ. καὶ ἀλεξίκακος ὁ κατὰ μετάληψιν καὶ κεραμεύτης παρὰ λυκόφρονι. ἔτι δὲ καὶ ὁ ἐν ἐπιγράμματι ἀλεξιβέλεμνος χιτὼν, ὅς ἐστι θώραξ πολεμικός. τοιαύτης δὲ συνθετικῆς δυνάμεως, καὶ τὸ ἀλεξιφάρμακον. καὶ τὸ ἀλεξίλογον. διό. φοίνικας δ' εὗρον γράμματα ἀλεξίλογα. φορτηγοὺς δ' ἀκάτους κάρες ἁλὸς ταμίαι. εἶεν δ' ἂν ἀλεξίλογα γράμματα, ἃ τὰ ἀλέγοντα ἤγουν βοηθοῦντα εἰς λόγον. ἢ δι' ὧν ἐκφοβεῖται τὸ πολὺ λέγειν. ἡ δὲ νάκη, καὶ νάκος λέγεται. ὁμοίως τῷ, νάπη νάπος. καὶ βλάβη βλάβος. ὡς τὸ, οὐδ' ἐπὶ τάχει τὸ βλάβος καὶ δίψα δίψος. καὶ νάκη νάκος ἡ φιλοξενία. ἐκ δὲ τοῦ νάκος, καὶ νακοτίλλαι οἱ τίλλοντες τὰ κώδια ὥς φασιν οἱ παλαιοί. προφέροντες καὶ χρῆσιν τοῦ νάκους τὸ, βοείην καὶ νάκος. λέγεται δέ φασι νάκη, ὡς οἱονεὶ ἀάκη, ἐφ' οἷς ἀκέσαιτο ὑπνοῦντες. ὁ μέντοι εὔμαιος, ἄλλως φασὶν ἔχει τὴν νάκην ἤτοι τὸ αἴγειον δέρμα. ἐπὶ φορήματι γάρ. ὡς καὶ εἴ τις ἀνάψοιτο λεοντῆν ἢ παρδαλῆν ἢ λυκῆν. διὸ καὶ εὐτραφοῦς ἦν αἰγὸς, ὡς ἂν εἴη καὶ αὐτὴ ἀλεξάνεμος. Τὸ δὲ μεγάλοιο, δείκνυσιν ὡς ἀρσενικῶς ἐρρέθη ὁ αἴξ. Ὀξὺν δὲ ἄκοντα, πρὸς σαφήνειαν λέγει. ἔτι δὲ καὶ πρὸς διαστολὴν τῆς ἄκων ἄκοντος μετοχῆς. ἥ τις καὶ ἐκτείνει τὴν ἄρχουσαν ὡς συναιρεθεῖσα ἐκ τοῦ ἀέκων ἀέκοντος. ὁ μέν τοι ἄκων τὸ ὅπλον, συστέλλεται παρὰ τὴν ἀκὴν ὃ δηλοῖ τὴν ὀξύτητα. δι' ἣν καὶ ὀξὺς λέγεται τρόπῳ ἐτυμολογικῷ. κυνῶν δὲ ἀλκτῆρα, οὐ τῶν οἰκείων λέγει. οὐ γὰρ ἂν ἀλάλκει τοὺς ἑαυτοῦ, εἰ μὴ ἄρα μαίνοιντο κατὰ τοὺς τοῦ ἀκταίωνος. ἀλλ' εἴ που ἀλλοτρίοις ποτέ πως περιτύχοι τὸν τοιοῦτον κρατῶν ἄκοντα. γλαφυρὰ δὲ νῦν πλάττεται πέτρα, ὡς ὑποδοχήν τινα τῷ εὐμαίου, ἵνα μὴ αἴθριος βρέχοιτο καὶ ψυχρῷ βορρᾷ καταπνέοιτο. εἰκὸς δὲ καὶ σπηλαιώδη τετυχηκέναι πέτραν ἐκεῖ ὑποδεχομένην καὶ σύας. Τὸ δὲ βορέω, ἐκ τοῦ βορέας βορέου βορέω συγκέκοπται. ὁμοίως τῷ ἑρμέας, καὶ εὐμενέος πελάγεος, καὶ τοῖς τοιούτοις.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Ο ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Τηλέμαχον Ἀθηνᾶ ὄναρ ἐπιστᾶσα, εἰς Ἰθάκην ἐπανελθεῖν προτρέπεται. ὃς δῶρα παρὰ Μενελάου λαβών, πέμπεται. καὶ ἐμβαίνειν μέλλων εἰς τὴν ναῦν, Θεοκλύμενόν τινα Ἀργεῖον μάντιν ἀναλαμβάνει ἐπὶ φόνῳ φεύγοντα. καὶ Εὔμαιος Ὀδυσσεῖ διηγεῖται, ὡς Φοίνικες αὐτὸν λῃσάμενοι ἐκ Συρίας νήσου, ἀπέδοντο Λαέρτῃ. καὶ ἡ Τηλεμάχου ναῦς κατάγεται εἰς Ἰθάκην, καὶ ταύτην εἰς ἄστυ ἀποπέμψας, αὐτὸς πρὸς Εὔμαιον ἔρχεται.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ο. ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Ὅτι ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ ταύτῃ πλάττει τὴν Ἀθηνᾶν ὁ ποιητὴς ἀγχοῦ ἱσταμένην τῷ Τηλεμάχῳ καὶ τὰ ποιητέα ἐπικελευομένην. ἅπερ εἰσὶ τότε εἰς Ἰθάκην ἐπανελθεῖν, διὸ καὶ Τηλεμάχου ἐπάνοδος αὕτη ἐπιγράφεται, καὶ τὸ τοὺς μνηστῆρας ἐλλοχῶντας φυλάξασθαι, καὶ τὸ εἰς τὸν Εὔμαιον ἀπελθεῖν. ὃ μάλιστα τῇ ὁμηρικῇ χρησιμεύσει πλάσει πρὸς τὸν τοῦ Ὀδυσσέως ἀναγνωρισμόν. φρονεῖ γὰρ ὡς εἰκὸς ὁ Τηλέμαχος ἐν τῷ κατ' αὐτὸν Ἀθηνᾶς, καιρὸν εἶναι ἤδη τοῦ ἐπανελθεῖν αὐτὸν μὴ καὶ γίνεταί τι τῶν μὴ θελητῶν αὐτῷ. διὸ καὶ εἰς εὐρύχορον Λακεδαίμονα ἡ Ἀθηνᾶ πελάζεται ἤγουν νόστου ὑπομνήσουσα ὡς δῆθεν ἐκλαθόμενον, καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι. οὐχ ὡς ἐν ὀνείρῳ, ἀλλ' ἐναργῶς. ὁ Νεστορίδης μὲν γάρ, μαλακῷ δέδμητο ὕπνῳ. Τηλέμαχον δ' οὐχ ὕπνος ἔχε γλυκύς, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ νύκτα δι' ἀμβροσίην μελεδήματα πατρὸς ἔγειρεν. ἀγχοῦ οὖν, συννοεῖται Ἀθηνᾶς ὑπομιμνησκούσης, ὡς οὐκέτι καλὰ δόμων ἄπο τῆλ' ἀλάλησαι, κτήματά τε προλιπὼν ἄνδρας τε οὕτως ὑπερφιάλους, μή τι κατὰ πάντα φάγωσι κτήματα

Ἡ δ' εἰς εὐρύχορον Λακεδαίμονα Παλλὰς Ἀθήνη
Ὤχετ' Ὀδυσσῆος μεγαθύμου φαίδιμον υἱὸν
Νόστου ὑπομνήσουσα, καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι.
Εὗρε δὲ Τηλέμαχον καὶ Νέστορος ἀγλαὸν υἱόν,
Εὕδοντ' ἐν προδόμῳ Μενελάου κυδαλίμοιο,
Ἤτοι Νεστορίδην, μαλακῷ δεδμημένον ὕπνῳ,
Τηλέμαχον δ' οὐχ ὕπνος ἔχε γλυκύς, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
Νύκτα δι' ἀμβροσίην μελεδήματα πατρὸς ἔγειρεν.
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Τηλέμαχ', οὐκέτι καλὰ δόμων ἄπο τῆλ' ἀλάλησαι,
Κτήματά τε προλιπὼν, ἄνδρας τ' ἐν σοῖσι δόμοισιν
Οὕτως ὑπερφιάλους, μή τι κατὰ πάντα φάγωσιν

Κτήματα δασσάμενοι. σὺ δὲ τηΰσιην ὁδὸν ἔλθῃς.
Αλλ' ὄτρυνε τάχιστα βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον
Πεμπέμεν, ὄφρ' ἔτι οἴκοι ἀμύμονα μητέρα τέτμῃς.
Ηδη γάρ ῥα πατήρ τε κασίγνητοί τε κέλονται
Εὐρυμάχῳ γήμασθαι. ὁ γὰρ περιβάλλει ἅπαντας
Μνηστῆρας δώροισι, καὶ ἐξώφελλεν ἔεδνα.
Μή νύ τι σεῦ ἀέκητι δόμων ἐκ κτῆμα φέρηται.
Οἶσθα γὰρ οἷος θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γυναικός.
Κείνου βούλεται οἶκον ὀφέλλειν, ὅς κεν ὀπυίοι.
Παίδων δὲ προτέρων καὶ κουριδίοιο φίλοιο
Οὐκέτι μέμνηται τεθνηότος, οὐδὲ μεταλλᾷ.
Αλλὰ σύ γ' ἐλθὼν αὐτὸς, ἐπιτρέψειας ἕκαστα
Δμωάων ἥ τις τοι ἀρίστη φαίνεται εἶναι,
Εἰσόκε τοι φήνωσι θεοὶ κυδρὴν παράκοιτιν.
Αλλο δέ τί γε ἔπος ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο θυμῷ.
Μνηστήρων σ' ἐπιτηδὲς ἀριστῆες λοχόωσιν
Εν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης,
Ιέμενοι κτεῖναι πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι.
Αλλὰ τά γ' οὐκ ὀΐω· πρὶν καί τινα γαῖα καθέξει
Ανδρῶν μνηστήρων, οἵ τοι βίοτον κατέδουσιν.
Αλλὰ ἑκὰς νήσων ἀπέχειν εὐεργέα νῆα.
Νυκτὶ δ' ὁμῶς πλείειν. πέμψει δέ τοι οὖρον ὄπισθεν
Αθανάτων ὅς τίς σε φυλάσσει τε ῥύεταί τε.
Αὐτὰρ ἐπὴν πρώτην ἀκτὴν Ἰθάκης ἀφίκηαι,
Νῆα μὲν ἐς πόλιν ὀτρῦναι καὶ πάντας ἑταίρους,
Αὐτὰρ δὲ πρώτιστα συβώτην εἰσαφικέσθαι,
Ως θ' ὑῶν ἐπίουρος, ὅμως δέ τοι ἤπια οἶδεν.
Ενθα δὲ νύκτ' ἀέσαι, τὸν δ' ὀτρῦναι πόλιν εἴσω,
Αγγελίην ἐρέοντα περίφρονι Πηνελοπείῃ.
Οὕνεκά οἱ σῶς ἐσσὶ, καὶ ἐκ Πύλου εἰλήλουθας.

ματα διασάμενοι. εὐλαβεῖται δὲ, καὶ μή ποτε οὐχ εὕρῃ οἴκοι ἀμύμονα μητέρα. οἷα εἰδὼς ὡς ἤδη καθὰ καὶ προδεδήλωται, ὁ πατήρ τε ἐκείνου καὶ κασίγνητοί τε κέλονται Εὐρυμάχῳ αὐτὴν γήμασθαι. ὁ γὰρ περιβάλλει ἅπαντας μνηστῆρας δώροισι καὶ ἐξώφελλεν ἔεδνα. διὸ καὶ δέδιε μή ποτε ἀέκητι αὐτοῦ, δόμων ἐκ κτήματα φέρηται. εἶτα καὶ γνωμικῶς ἐπιλογίζεται καθ' ἑαυτὸν, τοιαῦτα. οἶσθα γὰρ οἷος θυμὸς ἐνὶ στήθεσι γυναικός. κείνου βούλεται οἶκον ὀφέλλειν, ὅς κεν ὀπυίοι. παίδων δὲ προτέρων καὶ κουριδίοιο φίλοιο, οὐκέτι μέμνηται τεθνηότος, οὐδὲ μεταλλᾷ. εἶτα νοεῖ δέον εἶναι αὐτὸν ἐλθόντα εἰς Ἰθάκην, ἐπιτρέψειν ἕκαστα δμωάων ἥτις αὐτῷ ἀρίστη φαίνεται εἶναι, εἰσόκε δώσουσι θεοὶ κυδρὴν παράκοιτιν. θεόσδοτον δηλαδὴ οὖσαν καλήν. εἰ δὲ μὴ ἐποίησε τοῦτο, ἀλλ' ὅμως ἔστιν ὅτι καὶ τὸ οὕτω γενέσθαι. εἰκὸς δὲ καὶ ποιήσειν ἂν οὕτω τὸν παῖδα, εἰ μὴ τοῦ πατρὸς ἐλθόντος καὶ καταστήσαντος τὰ τοῦ οἴκου, ἀπείρχθη τῆς βουλῆς ὁ παῖς. ἐπὶ τούτοις ὑπονοεῖ καὶ λόχον οἷα εἰκὸς τῶν μνηστήρων. καὶ περιβαλλόμενος τὴν ἀγαθὴν ἐλπίδα κατὰ τῶν ἀδίκων ἐχθρῶν, οἳ τὸν αὐτοῦ βίοτον κατέδουσι, βούλεται ἑκὰς νήσων ἀπέχειν εὐεργέα νῆα. νυκτὶ δὲ πλέειν λαθὼν καὶ ὡς πέμψει οὖρον ὄπισθεν θεὸς ὅς αὐτὸν φυλάσσει τε ῥύεταί τε, εἰ καὶ μνηστήρων ἐπιτηδὲς ἀριστῆες λοχόωσιν ἐν τῷ κατὰ Ἰθάκην καὶ Σάμον πορθμῷ. καὶ ἐπὶ πᾶσι, κυρώσασα ἡ ἐν τῷ βασιλικῷ παιδὶ σύνεσις, ἔτι δὲ μάλιστα ἡ ὁμηρικὴ δεινότης, ὡς ἐπειδὰν πρώτην ἀκτὴν Ἰθάκης ἀφίκηται, χρὴ νῆα μὲν ἐς πόλιν ὀτρῦναι καὶ πάντας ἑταίρους, αὐτὸν δὲ πρώτιστα συβώτην εἰσαφικέσθαι καὶ ἀναπαύσασθαι τὴν νύκτα, τὸν δὲ Εὔμαιον ὀτρῦναι εἰς τὴν πόλιν ἀγγελίην ἐρέοντα τῇ Πηνελόπῃ οὕνεκά οἱ σῶς ἐστι καὶ ἐκ Πύλου ἦλθε, παύσῃ τὴν σύννοιαν. καὶ οὕτω τοῦ λοιποῦ ἔργου ἔχεται, καταστήσασα προοικονομικῶς τὴν τῆς ἀφίξεως μετοχέτευσιν, ἐν οἷς ἐπανελθὼν Τηλέμαχος ὁ μέχρι νῦν οἰκονομικῶς παρὰ τῷ Μενελάῳ διάγων, τούς τε ἐλλοχῶντας διαφύγῃ, καὶ τὸν πατέρα εὑρήσει. καὶ σταλεὶς ἐς πόλιν, ἐντυχήσει τε, ἐν ἀδείᾳ τὸν πατέρα γνωρίσαι. καὶ βουλεύσονται σὺν αὐτῷ πιθανῶς περὶ τῶν εἰσέπειτα πρακτέων. ὅπερ οὐκ ἂν ἐπλάσθη γενέσθαι πιθανῶς, εἰ φθάσας ὁ Τηλέμαχος ἦλθεν ἀφ' ἑαυτοῦ πρὸς τὴν Ἰθάκην. καὶ μὴ εὐτυχῶς ἀναμείνας τὸν ἕως ἄρτι καιρὸν, ἐφρόντισεν ὡς εἰκὸς νῦν τὴν ἐπ' ἀγαθῷ ταύτην ἐπάνοδον, καθ' ἣν εὗρεν οἴκοι τὸν ψηλαφώμενον. Ορα δὲ τὸ ὑπεμνήσασα, γενικῇ συντάξει μετὰ καὶ αἰτιατικῆς. ὃ ἔστιν οὕτω σύνηθες. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ, τὸν δεῖνα ἀναμιμνήσκειν τοῦ δεῖνος. Καὶ ὅτι Πεισίστρατος μὲν, μαλακὸν ὕπνον εὕδει οἷα ἔχων ἀφροντίστως. Τηλέμαχος δὲ ἐγρήγορε μεριμνῶν ἐπὶ τῷ πατρί. μαλακὸς δὲ ὕπνος, ὁ καὶ γλυκὺς καὶ ἀμβρόσιος διὰ τὴν ἀμβροσίαν νύκτα. μετ' ὀλίγα δὲ, καὶ ἡδὺς, ὡς δηλοῖ τὸ, ἱστορίδην ἐξ ἡδέος ὕπνου

ἔγειρε λὰξ ποδὶ κινήσας. ὃ καὶ ὁ πατὴρ τοῦ Πεισιστράτου Νέστωρ ἐν Ἰλιάδι ἐπὶ τοῦ Διομήδους πεποίηκεν ὑπνοῦντι. δῆλον δὲ ὅτι καὶ τραχὺς ἦν, ὁ σκληρὸς ὕπνος λεχθεὶς πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ μαλακοῦ, ὅτι τὸν αἰσθέντα μέριμναι κεντρίζουσι. Τὸ δὲ μελεδήματα, ἔχει τι ἀστεῖον. ὑπὲρ τὸν μὲν Πεισιστράτον λυσιμελὴς ὕπνος ἔχει, τοιοῦτος γάρ τις ὁ μαλακός, τὸν δὲ Τηλέμαχον μελεδήματα. Ἐγγὺς δὲ ἀστείου καὶ ἀστεῖον τὸ πιθανὸν καὶ τὸ ἔγειρον. ὁ μὲν γὰρ Τηλέμαχος, κεῖται. τὰ δὲ ἐπὶ τῷ πατρὶ μελεδήματα, ἐγείρει αὐτὸν ἐν ψυχῇ. Τὸ δὲ ἐγείρειν, ῥῆμα ἐστὶ τοῦ ἐγρηγορέναι. ἀπ' αὐτοῦ γὰρ ὁ ἐγρήγορα μέσος παρακείμενος. ὃ ἡ ἔννοια, οἰκεία καὶ ταῦθα. δῆλον δ' ὡς ἐγρήγορον ὁ ἐν θυμῷ μελεδήματα ἐγεῖρον νυκτός. Τὸ δὲ ἀγχοῦ ἱσταμένη, προσφατώτερον εἶναι δηλοῖ τῷ Τηλεμάχῳ τὰ εἰς νόστον ἐρεθίζοντα νοήματα. οὐ πάλαι ἀλλὰ νῦν ἀγχοῦ παραστάντα κατά τινα ἀγχίνοιαν. Τὸ δὲ οὐκέτι καλά, ἐπιρρηματικῶς ἐρρέθη, ἀντὶ τοῦ οὐ καλῶς, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ. Τὸ δὲ ὑπερφιάλοισι ἑρμηνεύων, ἐπάγει τό, μή τοι πάντα φάγωσιν, ὃ πάντη ὑπερφίαλόν ἐστι. δῆλον δὲ ὅτι τὸ πάντα καταφαγεῖν, παντελῆ δαπάνην δηλοῖ καὶ οὐ κατὰ τὴν τοῦ ἁπλῶς φαγεῖν. ὥσπερ ὅμοιον καὶ τό, βίοτον κατέδουσι. Κασίγνητοι δὲ πλὴν λόγου, σύμφωνος ἱστοροῦνται καὶ αὐλητάς. Τὸ δὲ περιβάλλει ἅπαντας, ἀντὶ τοῦ ὑπερβάλλει. καθὰ καὶ Ἀχιλλεὺς ἐν Ἰλιάδι περιβάλλειν λέγει τοὺς αὐτοῦ ἵππους ὃ ἐστι τῶν ἄλλων ὑπερτερεῖν. ὡς τὸ περιπρεβίους, δηλοῖ τὴν περισσότητα. ὅθεν καὶ ἡ παρὰ τοῖς ῥήτορσιν ἐκλήθη περιβολή, μέγεθος ποιοῦσα λόγου καὶ περισσότητα. Ἐν δὲ τῷ ἐξώφελλεν ἔεδνα, δῆλον καθὰ καὶ ἐν ἄλλοις, ἔδνα κυρίως λέγεσθαι, τὰ ἐκ τοῦ νυμφίου τῇ γυναικί. ἑρμηνεία δὲ εἶναι δοκεῖ τοῦ περιβάλλειν πάντας ἡ τῶν ἔδνων αὔξησις. Τὸ δὲ ἐκ κτήματα φέρηται, ἀντὶ τοῦ ἐκφέρει ὡς ἐπὶ φορτίου τινός. πρὸς ὃ ἔστι δὲ καὶ ἐναντίον τὸ εἰσφέρει, καθὰ καὶ τὸ ἐκφορεῖν καὶ εἰσφορεῖν ἐναντιοῦνται. δῆλον δὲ ὡς οἱ μεθ' Ὅμηρον, ἐπὶ ταφῆς λέγουσι τὸ ἐκφέρειν καὶ τὴν ἐκφοράν. Τὸ δὲ οἶσθα γὰρ οἷος θυμός, ἐλέγχει ζηνόδοτον καὶ τοὺς κατ' αὐτὸν, κακῶς γράφοντας τὸ οἶδας παρὰ τῷ ποιητῇ. ἐν τέλει μὲν γὰρ στίχου ἡ καὶ ἐπιφορᾷ φωνήεντος, οὐκ ἂν γενέσθαι συγχωρηθείη ἡ τοιαύτη γραφή. ἐνταῦθα δέ, οὐκ ἂν γένοιτο διὰ τὸ ἀκατάμετρον. αἴλιος μέντοι διονύσιος, γράφει ὅτι καὶ τὸ οἶσθα καὶ τὸ οἶσθας, ἄμφω ἑλληνικά. καθὰ καὶ ἦσθα καὶ ἦσθας. ἅπαξ δέ φασι παρ' Ὁμήρῳ τὸ οἶδας ἐν τῷ, πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελκτήρια οἶδας. ἐν δὲ τῷ, οἶκον ὀφέλλει, ἔοικε τὴν περὶ βραχέων οἰκωφελίαν δηλοῦν. τουτέστι, τὸ διὰ πολυτρόπου οἰκονομίας αὐξάνειν τὰ τοῦ οἴκου. Ἐν δὲ τῷ, κουριδίου φίλου, λείπει τὸ ἀνδρός. οἷα τῶν δύο κουριδίων ἐπιθέτων, ἀρκοῦντων καὶ ἐκεῖνον δηλῶσαι. Ὅρα δὲ νῦν τὸ τεθνηκότος. εἰ γὰρ καὶ ἑτέρωθι ἄλλως γράφεται, ἀλλ' ἐνταῦθα συστέλλει μὲν τὴν παραλήγουσαν ἀναλόγως κοινότερον, διὰ τοῦ η δὲ ἔχει τὴν προπαραλήγουσαν. Τὸ δὲ ἐπιτρέψειας τῇ τῶν δμῳάων ἀρίστῃ τὰ τοῦ οἴκου, δηλοῖ μὲν ὡς προσπαραμυθήσεται ποτὲ δούλη εὔνους δεσποίνου μητρός. ἑρμηνεύει δὲ καὶ τίς. οἴκου ἐπίτροπος, ὅτι δηλαδὴ ᾧ ἕκαστα ἐπιτρέπεται. Ὅτι δὲ οἱ ἐπιτηδεῖς ἐπιτηδεῖς λέγονται ἀπελεύσει τοῦ ἰῶτα ἢ κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ ἐπιτηδείους, καὶ ἀλλαχοῦ σαφῶς ἐλέχθη. προδηλοῦται δὲ καὶ ὁ μεταξὺ Ἰθάκης καὶ Σάμου πορθμός. Τὸ δὲ ἀπέχειν ἑκὰς νήσων, ἐναντίον ἐστὶ τοῦ προσίσχειν ἔτι ἐμμελεῖν. ἐπεὶ καὶ ἐγγύτητα μὲν ἡ πρὸς πρόθεσις δηλοῖ. τὸ δὲ αὖ ἀπάλιν αὐτῇ, ἡ ἀπό. περιοδεῦσαι δὲ τὴν πλοῦν δηλοῖ καὶ μὴ κατ' εὐθὺ πλεῦσαι, τὸ ἑκὰς ἀπέχειν τὴν νῆα. Οὖρος δὲ ἄνεμος ὅτι ὁ φορός, ἐνδηλότατόν ἐστιν. ὥσπερ καὶ ὅτι ταὐτὸ τὸ φυλάσσειν καὶ ῥύεσθαι. ὃ ταὐτόν ἐστι τῷ ἐλαύνειν εἰς ἑαυτόν. Τὸ δὲ πρώτιστα, παραπεπηγμένως κεῖται. ἵνα μὴ ἑτέρῳ τινὶ ἐντυχόντος τοῦ Τηλεμάχου, ἡ περὶ τῶν ἐρωτήσεων πιθανὴ πλάσις ἀχρειωθείη. φανερὸν δὲ καὶ ὅτι οὐ εἰς τὸν συβώτην ἄφιξις εἰ καὶ διαβουλεύεται ἵνα ἐκεῖ ὁ παῖς μάθῃ κατὰ τὸν οἶκον, ἀλλὰ καὶ ἄλλως εὐτυχῶς ἀπέβη αὐτῷ, εὑρηκότι ἐκεῖ τὸν φίλον πατέρα.

Ἡ μὲν ἄρ ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὄλυμπον·
Αὐτὰρ ὁ Νεστορίδην ἐξ ἡδέος ὕπνου ἔγειρε,
Λὰξ ποδὶ κινήσας, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Ἔγρεο Νεστορίδη Πεισίστρατε, μώνυχας ἵππους
Ζεῦξον ὑφ' ἅρματ' ἄγων, ὄφρα πρήσσωμεν ὁδοῖο.
Τὸν δ' αὖ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἀντίον ηὔδα.
Τηλέμαχ', οὔπως ἔστιν ἐπειγομένους περ ὁδοῖο,
Νύκτα διὰ δνοφερὴν ἐλάαν. τάχα δ' ἔσσεται ἠώς·
Ἀλλὰ μέν' εἰσόκε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θείη
Ἥρως Ἀτρείδης δουρικλειτὸς Μενέλαος,
Καὶ μύθοις ἀγανοῖσι παραυδήσας ἀποπέμψῃ.

Ὅτι ὅσα καὶ ὑπηρέτη χρώμενος τῷ Νεστορίδῃ Πεισιστράτῳ Τηλέμαχος, κελεύει. ἔγρεο Νεστορίδη ζεῦξον ἵππους ὑφ' ἅρματα, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, ἐπιτακτικὸς οὔσης. οἷα ἐθέλων πλεονεκτεῖσθαι ὅσα νύκτας αὐτὸν ὑπνῶθεν τὸ ἀθλιᾶ ὡς εἴρηται. ὁ δέ, οὔπως ἐστί φησιν ἐπειγομένους περ ὁδοῖο, νύκτα διὰ δνοφερὴν ἐλάαν. τάχα δ' ἔσσεται ἠώς. ἤγουν ταχὺ ἐπιφαύσει ἡμέρα. εἶτα καὶ ὑποτίθεται κερδαλεώτερον μένειν τὸν Τηλέμαχον, εἰσόκε δῶρα

Τοῦ γάρ τε ξεῖνος μιμνήσκεται ἤματα πάντα
Ἀνδρὸς ξεινοδόκου, ὅς κεν φιλότητα παράσχῃ.
Ὣς ἔφατ'. αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν ἠώς.
Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
Ἀνστὰς ἐξ εὐνῆς Ἑλένης παρὰ καλλικόμοιο.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ὀδυσσῆος φίλος υἱός,
Σπερχόμενός ῥα χιτῶνα περὶ χροῒ σιγαλόεντα
Δῦνεν, καὶ μέγα φᾶρος ἐπὶ στιβαροῖς βάλετ' ὤμοις
Ἥρως. βῆ δὲ θύραζε. παριστάμενος δὲ προσηύδα.
Ἀτρείδη Μενέλαε διοτρεφὲς ὄρχαμε λαῶν,
Ἤδη νῦν μ' ἀπόπεμπε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ἤδη γάρ μοι θυμὸς ἐέλδεται οἴκαδ' ἱκέσθαι.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος.
Τηλέμαχ', οὔτι σ' ἔγωγε πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐρύξω,
Ἱέμενον νόστοιο. νεμεσσῶμαι δὲ καὶ ἄλλῳ
Ἀνδρὶ ξεινοδόκῳ, ὅς κ' ἔξοχα μὲν φιλέῃσιν,
Ἔξοχα δ' ἐχθαίρῃσιν. ἀμείνω δ' αἴσιμα πάντα.
Ἶσόν τοι κακόν ἐσθ' ὅς τ' οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι
Ξεῖνον ἐποτρύνει, καὶ ὃς ἐσσύμενον κατερύκει.
Χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν.
Ἀλλὰ μέν', εἰσόκε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θείω
Καλά, σὺ δ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃς. εἴπω δὲ γυναιξὶν
Δεῖπνον ἐνὶ μεγάροις τετυκεῖν ἅλις ἔνδον ἐόντων.
Ἀμφότερον κῦδός τε καὶ ἀγλαΐη καὶ ὄνειαρ,
Δειπνήσαντας ἴμεν πολλὴν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν.
Εἰ δ' ἐθέλεις τραφθῆναι ἀν' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος,
Ὄφρα τοι αὐτὸς ἕπωμαι, ὑποζεύξω δέ τοι ἵππους.
Ἄστεα δ' ἀνθρώπων ἡγήσομαι. οὐδέ τις ἡμέας
Αὔτως ἀππέμψει. δώσει δέ τι ἕν γε φέρεσθαι,
Ἠέ τινα τριπόδων εὐχάλκων ἠὲ λεβήτων,
Ἠὲ δύ' ἡμιόνους, ἠὲ χρύσειον ἄλεισον.

δῶρα φέρων ὁ Μενέλαος, ἐπιδίφρια θείη. καὶ μύθοις ἀγανοῖσι παραυδήσας, ἀποπέμψῃ. τουτέστι παραμυθησάμενος. προσφιλῶς. ὃ δὴ καὶ γίνεται. λόγοις τε γὰρ τὸν Τηλέμαχον δεξιοῦται μειλιχίοις ὁ βασιλεύς, καὶ μένειν ὕστερον ἕως δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θείω καλά, σὺ δ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃς, φησὶν οὕτως. ὅτι ἐπιπλέκει γνωμικὸν ὁ Πεισίστρατος, ζητοῦντος(?) τό, τοῦ γάρ τε ξεῖνος μιμνήσκεται ἤματα πάντα ἀνδρὸς ξεινοδόκου, ὅς κε φιλότητα παράσχῃ, τουτέστι δῶρα φιλικά. δῆλον δὲ ὡς οὕτω καὶ τὸν πατέρα Νέστορα ἐπαινέσαι ἂν ὁ Πεισίστρατος δῶρα δοῦναι τῷ Τηλεμάχῳ, εἰ μὴ κατὰ σπουδὴν ἐκεῖνος ἐκτρέψας τὴν ὁδόν, ἀπέπλευσεν. ἐν τούτοις δὲ ὁ Νεστορίδης καὶ ἐπαινεῖ τὸν βασιλέα, εἰπών. ἥρως Ἀτρείδης δουρικλειτός. οὐχ ὅτι τὸ παράλληλον ποιῶν οὕτως, ἀλλὰ διότι ὡς εἰκὸς πάνυ φιλίως ἐκεῖνος τοὺς βασιλικοὺς τούτους νέους ἐξένισε. διὸ καὶ ἐπὶ τοσοῦτον παρέμειναν ἐκεῖ. κἀντεῦθεν καὶ θαρρεῖ τὴν δωροφορίαν ὁ Νεστορίδης. δηλοῖ δὲ τὴν φιλοξενίαν, καὶ τὸ εὐθὺς ἐνταῦθα τὸν Μενέλαον ἀναστάντα ἐξ εὐνῆς Ἑλένης παρὰ καλλικόμοιο, ἀγχίμολον αὐτοῖς ἐλθεῖν ἔτι κειμένοις. ὃ καὶ πρὸ ταύτης καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἔοικε ποιεῖν διὰ φιλοφροσύνην. διόπερ ὁ Τηλέμαχος, σπερχόμενος δύει χιτῶνα περὶ χροΐ σιγαλόεντα δύνων, καὶ μέγα φᾶρος ἐπὶ στιβαροῖς βάλετ' ὤμοις. οὐκοῦν ἄρα τό, χιτῶνα δῦνε. καὶ τό, μέγα φᾶρος ἐπὶ στιβαροῖς ὤμοις βάλετο, ἤγουν ἔθετο. ἔοικε γὰρ μακρὸν ὀφθῆς τι νῦν τὸ φᾶρος εἶναι, καὶ οὐ ἔνδυμα ἀλλὰ ἁπλόν. Τὸ δὲ ἐπειγομένους δέδοικα, κατὰ συνήθειαν ὁμηρικὴν συντίθεται. Τὸ δὲ μύθοις ἀγανοῖς, καιρίως κεῖται. τοιούτοις γάρ τις προσαυδᾶται ὅ ἐστι προσηγορεῖται. τοῖς δέ γε μὴ ἀγανοῖς, κερτομεῖται. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ὥσπερ τὴν ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς εὐνὴν σεμνῶς φράζει ἐν πολλοῖς, οὕτω καὶ νῦν ἔφρασε τὴν ἔγερσιν ἐν τῷ, ἀνστὰς ἐξ εὐνῆς Ἑλένης παρὰ καλλικόμοιο. Ὅτι σπεύδοντος οἴκαδε ξένου λόγος τό, ἤδη νῦν μ' ἀπόπεμπε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν, ἤδη γάρ μοι θυμὸς ἐέλδεται οἴκαδ' ἱκέσθαι. ὁμοίως καὶ τό, βούλομαι ἤδη νεῖσθαι ἐφ' ἡμέτερα. εἰ δὲ καὶ φόβον ὁ τοιοῦτος λέγων ἔχοι περὶ τῶν οἴκοι, ἁρμόσει καὶ τό, οὐ γὰρ ὄπισθεν ἐρχόμενος(?) κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσσιν ἐμοῖσι. τῷ δέ γε Τηλεμάχῳ, ἥρμοσεν ἐφεξῆς καὶ τό, μὴ πατέρ' ἀντίθεον διζήμενος, αὐτὸς ὄλωμαι. καὶ ὅρα τὸ διζήμενος, ὡς ἀπὸ τοῦ διζῶ δίζημι παραγόμενον. ἐξ οὗ παρὰ Ἡροδότῳ τὸ δίζηνται, ἤτοι ψηλαφῶσι. Τὸ δὲ οὖρον κατέλειπεν, αἰτιατικῶς, φύλακα. ἀπὸ τοῦ ὁρᾶν. καὶ ἔστι τοῦτο ἁπλοῦν, ἐξ οὗ πρὸ ὀλίγων συβώτης οὖρον ἐπίουρος. Καὶ σημείωσαι ὅτι ἐκ τοῦ ὁρῶ γενομένων τοῦ, τε ὅρου τοῦ κατὰ γῆν καὶ τοῦ παρὰ τοῖς φιλοσόφοις ἔτι δὲ καὶ τοῦ δηλοῦντος τὸν φύλακα, ὁ μὲν φιλόσοφος, οὐ μεταπίπτει, ἀλλ' ἐ-

μένον

μένου ἀπαθὲς κουφότερον, οἱ δὲ λοιποὶ δύο, ἰσονίζονται. ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, ἀμφ' οὔρεσι δινεύονται. καὶ ἐκ τοῦ, ὄρος ἰὼν κατέλιπον. ἡ δ' αὐτὴ διάλεκτος, καὶ τὸ ἀφορίσαι, ἀποῦραι εἶπε. δῆλον δ' ὅτι ὥσπερ πρὸς διαστολὴν τῶν βαρυνομένων ὄρων, ὀξυνοῦνται οἱ ἐν ἰλιάδι οὐροὶ τῶν νεῶν. οὕτω διαστολῆς οὕνεκα πρὸς τὸ ὄρος, ὠξυνόηθη μὲν ὁ τοῦ γάλακτος ὀρός. ἐδιπλασιάσθη δὲ τὸ ἀμετάβολον ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, ὁ ζωικὸς ὄρρος ὁ καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ. ἐξ οὗ σύγκειται τὸ ὀρρωδεῖν. Καὶ τοιαῦτα μὲν τὰ τοῦ σπεύδοντος ξένου, ἅπερ ἔφη τηλέμαχος. ὁ δὲ κατὰ τὸν μενέλαον ἀγαθὸς ξενοδόχος, ἐρεῖ ἄν. οὔτι σ' ἐγώ γε πολλὸν χρόνον ἐνθάδ' ἐρύξω ἱέμενον ἤγουν ἐφιέμενον νόστοιο. προσεπιπλέκει δὲ καὶ τὰ ἑξῆς, γνωμικῶς οὕτω. νεμεσσῶμαι δὲ καὶ ἄλλῳ ἀνδρὶ ξενοδόκῳ, ὅς κ' ἔξοχα μὲν φιλέησιν ἔξοχα δ' ἐχθαίρῃσιν. ἀμείνω δ' αἴσιμα πάντα. ἶσόν τοι κακόν ἐστιν ὅς τ' οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι ξεῖνον ἐποτρύνει, καὶ ὃς ἐσσύμενον κατερύκει, χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν. ὅθεν λαβὼν ἡρόδοτος, ἔγραψε τό, πρασπίζειν μελλίξαντα, ἀποπέμψαι ἐπὰν ἐθέλωσι νέεσθαι. εἰ δὲ καὶ παρακατέχων τὸν ξένον ὥς τι διαπνεῦσαι. εἶτα τό, εἰπὼ δὲ ἴσαι δεῖπνον ἐνὶ μεγάροισι τετυκεῖν ἅλις ἔνδον ἐόντων, ἐπαισχύνεται οἰκείως καὶ τὸ ἐφεξῆς. ἀμφότερον κῦδός τε καὶ ἀγλαΐη καὶ ὄνειαρ, δειπνήσαντας ἴμεν ἤγουν ἐλθεῖν πολλὴν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν. τουτέστι τὸ τοὺς ξένους δειπνήσαντας ὑποχωρῆσαι εἰς ὁδόν, ὄνειαρ μὲν τῷ ξενοδοχηθέντι διὰ τὸ φαγεῖν. κατὰ τό, ἔπειτα δέ κ' αὐτὸς ὀνήσεαι τουτέστιν ὠφεληθήσῃ, ἐξ οὗ καὶ ὄνειαρ τὸ βρῶμα. καὶ ἰδοὺ τὸ ἕν. κῦδος δὲ καὶ ἀγλαΐα, τῷ ξενοδοχήσαντι. καὶ ἰδοὺ τὸ ἕτερον. καὶ ὁμοῦ, δύο. διὰ τοῦτο γὰρ εἶπεν ἀμφότερον ἐπιρρηματικῶς. καθ' ὁμοιότητα τοῦ, ἀμφότερον, φιλότητι καὶ αἰδοῖ. οὐκ ἄδηλον δὲ ὅτι πολυωνύμως ταὐτόν ἐστι, κῦδός τε καὶ ἀγλαΐα. ὡς καὶ ἐν τῷ, πολλὴν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ταὐτόν τι πολλὴν καὶ ἀπείρονα. τοῦτο δὲ καὶ ἄλλως ἐρρέθη, ὡς τοῦ μὲν ἀπείρονα γαῖαν, καθ' ὅ τι λαμβανομένου, γῆν γὰρ δηλοῖ μὴ καὶ ἐπιθέτου. τοῦ δὲ πολλήν, ποσότητα δηλοῦντος τῆς διοδευθείσης γῆς. ἐν δὲ τῷ, νεμεσσῶμαι δὲ καὶ ἄλλῳ καὶ τοῖς ἑξῆς, σημείωσαι ὅπως περιφράζει φιλοτίμως ἐλθὼν διὰ τελείων ἐννοιῶν, καὶ χορεύων δὲ αὐτῶν τεχνικῶς. ὧν ἡ μὲν δευτέρα, σαφεστέρα τῆς πρώτης. ἡ δὲ τρίτη, καὶ γοργοτέρα τῶν δύο. ὥσπερ ἡ δευτέρα τῆς πρώτης. ἐκείνη γάρ, ἔχει συμπαρακείμενον καὶ ἕτερον γνωμικὸν τό, ἀμείνω δ' αἴσιμα πάντα. τοιοῦτόν τι παραφραστικὸν σχῆμα ἐστὶ καὶ ἐν ταῖς κατὰ τὴν ἰλιάδα λιταῖς. ἐν ἰῇ τιμῇ ἠμὲν κακὸς ἠδὲ ἐσθλός. καὶ τὰ ἑξῆς. καὶ ἐκεῖ γάρ, κυκλοῖ γοργῶς ἐν περιφράσει μίαν ἔννοιαν, τρὶς περὶ τὴν αὐτὴν στραφείς. Σημειοῦται δὲ καὶ ὅτι τὸ ἀπατρίπων ὅμηρος ἔξοχα φιλεῖν καὶ ἔξοχα ἐχθαίρειν, τὸ μηδὲν ἄγαν προϋποτίθησιν, ὃ ὕστερον ὑπ' ἄλλων ἀποφανθέν. διὸ καὶ ἔδοξαν οἴκοθέν τι ἐξευρεῖν, ἐξ ὁμήρου ὠφελημένοι τὸ νόημα. Τὸ δὲ ἀμείνω δ' αἴσιμα πάντα, ἐγγύς ἐστι τοῦ εἰπεῖν ὡς πάντων μέτρον ἄριστον. Τὸ δὲ τετυκεῖν, χρήσιμον μὲν εἰς μόνον μέτρον. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ τύκω, ὅθεν καὶ τὸ τετύκοντο. καὶ ἔστι δεύτερος μέλλων ἀπαρέμφατος τοῦ τύκω ἢ τεύχω ἰωνικῶς. μάλιστα μὲν οὖν γοργότερον εἰπεῖν, ἐκ τοῦ τεύχω γίνεται τυχεῖν καὶ ἀναδιπλασιασμῷ καὶ τροπῇ τοῦ δασέος εἰς ψιλὸν κατὰ ἴωνας, τετυκεῖν. Ὅτι ἄλλο τι πύθοι καὶ ἀγείρειν ἐκπεπονημένος ὁ μενέλαος, παιδοτριβεῖν ἐθέλει ἐπὶ ὁμοίοις καὶ τὸν ἐξ ἰθάκης νεανίαν, φησὶ γοῦν. εἰ δ' ἐθέλεις τραφθῆναι ἀν' ἑλλάδα καὶ μέσον ἄργος ἐπὶ χρηματισμῷ δηλαδή, ὄφρα τοι αὐτὸς ἕπωμαι. ὑποζεύξω δέ τοι ἵππους. ἄστεα δ' ἀνθρώπων ἡγήσομαι. οὐδέ τις ἡμέας αὔτως ἀποπέμψει. δώσει δέ τι ἕν γε φέρεσθαι. ἠέ τινα τριπόδων εὐχάλκων ἠὲ λεβήτων. ἠὲ δύ' ἡμιόνους. ἠὲ χρύσειον ἄλεισον. καὶ αὐτὸς μέν, οὕτω παρατείνει τὸν καιρόν. ὁ δὲ τηλέμαχος ὡς καὶ προερρέθη, ταχὺ ἀπελθεῖν ἤθελε. Ὅρα δὲ τὸ τραφθῆναι προτιμηθὲν τοῦ ταρπῆναι καὶ τοῦ τραπῆναι ἐπίτηδες, διὰ τὸν τραχυφωνίας ὄγκον. οὕτω δὲ καὶ τὸ στρεφθείς. καὶ βλαφθείς καὶ τὸ ἐτρύφθη. καὶ τὸ ἐβρέχθη. καὶ τὸ ἐθρέφθη, ἀγαπητὰ τοῖς μετὰ τὴν ποιητικήν, μᾶλλον ὑπὲρ τὰ σύστοιχα τούτοις λεῖα ῥήματα. Τὸ δὲ ὄφρα ἕπωμαι, ἀπὸ κοινοῦ ἔχει χρησιμῶς τὸ μένε εἰσόκεν δή, ἀλλὰ μένε εἰσόκε δῶρα φέρω καλά. εἰ δ' ἐθέλεις, μένε δηλαδή, ὄφρα τοι αὐτὸν ἕπωμαι. καὶ ἔστι ταὐτὸν τὸ εἰσόκε καὶ τὸ ὄφρα. διαφορὰ δὲ καὶ ταῦτα τριπόδων καὶ λεβήτων. καὶ δοκοῦσι καὶ νῦν κρείττους οἱ τρίποδες. διὸ καὶ εὔχαλκοι κατ' ἐξαίρετον εἴρηνται. ἐν δὲ τῷ, δύ' ἡμιόνους, δύο μὲν λέγει, διὰ τὴν ξυνωρίδα. οὐ γὰρ ἐκέλητιζον οἱ ἥρωες τότε. ἡμιόνους δέ, ἐπειδὴ φθάσας ἀπείπατο τοὺς ἵππους ὁ τηλέμαχος διὰ τὸ μὴ δὲ ἱππήλατον εἶναι τὴν ἰθάκην. Ἐτυμολογία δὲ ἀλείσου, ἐρρέθη μὲν καὶ ἐν ἄλλοις. ἐνταῦθα δὲ ῥητέον ὡς οἱ βραχεῖ κατὰ τὴν τοῦ δειπνοσοφιστοῦ γνώμην, ὅτι ἄλεισον, ἀπὸ τοῦ ἄγαν λεῖον εἶναι. εἰ μὴ ἄρα τὸ ποικίλον τῇ κατασκευῇ, ἄλεισον ἀκούει τις ὡς ἔξω λειότερον ὄν, πλεονάζοντος δηλαδὴ τοῦ α. δύναται δὲ καὶ κατὰ στέρησιν τοῦ λείου εἶναι ὅτι ζῳωτοῖς δαιδάλμασιν ἐμπέπαισται. ὡς δὲ τὸ αὐτὸ καὶ ἄλεισον καὶ δέπας λέγεται, δῆλον ἐκ τῶν ὁμήρου, εἰπόντος. ἐν δ' οἶνον ἔχευε χρυσέῳ δέπαϊ. εἶτα περὶ τοῦ αὐτοῦ, τοὔνεκά σοι δώσω χρύσειον ἄλεισον καὶ ἑξῆς, δῶκε δὲ τηλεμάχῳ καλὸν δέπας. εἴη δὲ ἂν ἴσως καὶ τὸ ἀμφικύπελλον καὶ τὸ σκύφος, εἰς ὃ τοῖς τοιούτοις ἥκοντα πολυωνυμίας λόγον. καὶ περὶ μὲν ἀμφικυπέλλου τοῦ καὶ ἐν ἰλιάδι ἑρμηνευθέντος, μετ' ὀλίγα εἰρήσεται. νῦν δὲ περὶ σκύφους εἴτουν σκύφου τοῦ, καὶ αὐτοῦ ἐν τοῖς κατὰ τὸν κύκλωπα ἐπ' ὀλίγον μνείας ἠξιωμένου, γραπτέον ὅτι διγενὲς τὸ σκύφος ὡς προγέγραπται. καὶ ὅτι ἡσίοδος ἐν μελαμποδίᾳ ποιμάζων δὲ αὐτὸ ἐκεῖνον, μετὰ τοῦ π σκύπφον φασίν. διό. πλήσας δ' ἀργύρεον σκύπφον. φέρε. δῶκε

τὸ ἄνακτι. προσφέρει δὲ ὁ δειπνοσοφιστὴς, καὶ ἄλλας χρήσεις τοῦ δηλωθέντος σκεύους. Εὐριπίδης. σκύφος τι μακρός. Σιμωνίδης. οὐατόεντα σκύφον. Ἴων. οἶνος οὐκ ἔνι ἐν τῷ σκύφει. Ἐπίχαρμος. φέρ' ἐγχέω εἰς τὸ σκύφος. Φαίδιμος. σκύφος εὐρὺ μελιζώροιο ποτοῖο, ὃ σημειωτέον καὶ εἰς τὸ, ζωρότερόν τε κέραιε. τὸ δὲ παρ' Ὁμήρῳ φασὶ κείμενον, Ἀριστοφάνης μὲν γράφει, πλησάμενος δ' ἄρα οἱ δῶκε σκύφος ᾧ περ ἔπινεν. Ἀρίσταρχος δὲ, σκύφον ᾧ περ ἔπινε. λέγει δὲ καὶ ὡς Αἰσχύλος μὲν, σημαίνει τὸ σκύφος ἐν τῷ, τοῦτο χρυσότευκτα κἀργυρᾶ σκυφώματα. οἱ δὲ κατ' Ἀσκληπιάδην, λέγουσιν ὡς ποιμενικώτερον ἀγγεῖον ὁ σκύφος. εἰ δὲ προσεκτέον τοῖς φαμένοις ὡς ἐκ τοῦ κύφος γίνεται κύπελλον καὶ ἀμφικύπελλον κατὰ αὐτοσχεδίαν τὴν πολλαχοῦ φανεῖσαν, δυνατὸν καὶ τὸ σκύφος πλεονασμὸν ἔχειν τοῦ κατ' ἀρχὴν σίγμα. ὃ δὴ καὶ ἐπὶ ἄλλων γίγνεται λέξεων. οἱ δὲ παλαιοί, λέγουσι καὶ ὅτι σκύφος, ἀπὸ τοῦ σκαφίδος ὅπερ ἐστὶ ξύλινον ἀγγεῖον στρογγύλον, γάλα καὶ ὀρὸν δεχόμενον. Ὅμηρος. γαυλοί τε σκαφίδες τε τοῖς ἐνάμελγεν. οἱ μέν του ἴω.
φασὶ τὸ σκύφος, ἐστὶν ὡς δι' σκεῦός τι δὴ τοῦ σκύθαις εἰ περαιτέρω τοῦ δέοντος μεθύσκοιτο. ὅθεν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται, καὶ τὸ μεθύσαι, σκυθίσαι καὶ ἐπισκυθίσαι ἐλέγετο. καὶ δηλοῖ τὸ τοῦ ἔπειτα καὶ ἡ συγγενὴς ἡ τοιαύτη ἐτυμολογία. λέγει δ' ὁ αὐτὸς σοφιστὴς, καὶ ὅτι κατὰ μίμησιν τῶν ξυλίνων, ὕστερον εἰργάσαντο κεραμεοῦς καὶ ἀργυροῦς σκύφους ἢ σκύθους. ὧν πρῶτοι καὶ κλέος ἔσχοντες, οἱ Βοιώτιοι. χρησαμένου τῷ γένει, πρώτου Ἡρακλέος. διὸ καὶ Ἡρακλεωτικοὶ ἐλέγοντο. ἔχοντες διαφορὰν πρὸς ἄλλους, τὸν ἐπικείμενον αὐτοῖς εἰς τὰ ὦτα δεσμὸν ὃς ἐλέγετο Ἡρακλέος. χρῆσις δέ φασι τοῦ εἰρημένου σκύθου τοῦ κατὰ τὸ σκεῦος δηλαδὴ, παρὰ Μηθυμναίοις. ὃς ἐκαλεῖτο λυρὸς ἀπὸ ἐπεκτάσεως. ἐσκώπτετο δὲ καί τις Λακεδαιμόνιος Διονυλλίδας, ἐν τῷ καλεῖσθαι σκύθος. ἴσως ἀπὸ τῶν σκυθῶν. ἄνθρωπος ἐκεῖνος, οὐδὲν φασὶ τῷ τρόπῳ λακωνικὸν οὐδ' ἁπλοῦν ἔχων, ἀλλὰ πολὺ τὸ πανοῦργον καὶ ἀθηναιῶδες. τῇ δὲ γραφῇ τῆς ἀνωτέρω συμφωνοῦντος σκύπφου μετὰ τοῦ π (λυθιτίου ἐν μεσίῳ), καὶ τὸν γράψαντα αἰόλον ὄπφιν διὰ τοῦ π καὶ φ ἐν τῇ Ἰλιάδι. ἔτι δὲ καὶ ᾠοσκύφιον, ποτήριον ἦν διπύθμενον οὐ μὲν πυθμένα ἔχον τὸν συγκεχαλκωμένον, ἕτερον δὲ, πρόσθετον ὀξὺ ἄνω λέγονται δὲ εἰς πλατεῖαν βάσιν. καὶ ὅτι ποτήριόν τι καὶ τὸ ᾠόν. ἢ'. οἶνος κεκραμένος ἐν ᾠῷ χρυσῷ. καὶ ὅτι ᾠῷ τοιούτῳ καὶ σκύφῳ ποιμενικῷ συγκροτεῖται τὸ ᾠοσκύφιον εἰς σύνθεσιν, οἱ παλαιοὶ δηλοῦσιν.

Ὅτι Ἐτεωνεὺς ὃς οὐ πολὺ ναῖεν ἀπ' αὐτοῦ ἔτι τοῦ Μενελάου πιστὸς δὲ ὅλος ἐφάνη θεράπων τῷ βασιλεῖ, πῦρ ἀνέκαυσε κελευσθεὶς χάριν τῶν ξένων. καὶ ὤπτησε κρεῶν τῶν ἀπολελειμμένων ἔτι ἀπὸ παρασκευάστων ὥς φασιν οἱ παλαιοί. ὡς ἐδήλωσε καὶ τὸ, δεῖπνον τετυκεῖν ἅλις ἔνδον ἐόντων. Καὶ ὅρα τὸ, κρεῶν ὀπτῆσαι, ἀττικῶς λεχθέν. ὡς καὶ τὸ, βοὸς βεβρωκώς. καὶ ὅσα τοιαῦτα. μετ' ὀλίγον δὲ, καὶ δειπνήσαντες οἱ βασιλικοὶ παῖδες, ἀπέρχονται. Ἐν τούτοις δὲ, καὶ οἰκονομικόν τι κεῖται παράγγελμα ἔνθα τῇ τε ἀλόχῳ καὶ ταῖς δμωαῖς, ἐκέλευσεν ὁ βασιλεὺς δεῖπνον ἑτοιμάσαι. διδάσκει γὰρ πραγματικῶς ὁ ποιητὴς, μὴ δίχα τῆς γυναικὸς δεῖν ἐᾶν τὸν ἄνδρα κελεύειν ταῖς κατ' οἶκον γυναιξί. Διόπερ ἀσφαλῶς δὲ ὕστερον γράψας, αὐτός τε παραδίδωσιν, καὶ ὡς οὐδὲ γυναιξὶν ἀνδρὸς δίχα χρὴ μετεῖναι τοῦ αἰδεσιμωτέρου.

Ὅτι κρατῆρα Μεγαπένθης

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Ἀτρείδη Μενέλαε διοτρεφὲς ὄρχαμε λαῶν,
Βούλομαι ἤδη νεῖσθαι ἐφ' ἡμέτερ', οὐ γὰρ ὄπισθεν
Οὖρον ἰὼν κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσσιν ἐμοῖσι.
Μὴ πατέρ' ἀντίθεον διζήμενος αὐτὸς ὄλωμαι,
Ἤ τί μοι ἐκ μεγάρων κειμήλιον ἐσθλὸν ὄληται.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
Αὐτίκ' ἄρ' ᾗ ἀλόχῳ ἠδὲ δμωῇσι κέλευσε,
Δεῖπνον ἐνὶ μεγάροις τετυκεῖν ἅλις ἔνδον ἐόντων.
Ἀγχίμολον δέ οἱ ἦλθε Βοηθοΐδης Ἐτεωνεὺς
Ἀνστὰς ἐξ εὐνῆς, ἐπεὶ οὐ πολὺ ναῖεν ἀπ' αὐτοῦ.
Τὸν πῦρ κῆαι ἄνωγε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
Ὀπτῆσαί τε κρεῶν. ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησεν ἀκούσας.
Αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσατο κηώεντα,
Οὐκ οἶος. ἅμα τῷ γ' Ἑλένη κίε καὶ Μεγαπένθης.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἵκανον ὅθι οἱ κειμήλια κεῖτο,
Ἀτρείδης μὲν ἔπειτα δέπας λάβεν ἀμφικύπελλον,
Υἱὸν δὲ κρητῆρα φέρειν Μεγαπένθε' ἄνωγεν
Ἀργύρεον Ἑλένη δὲ παρίστατο φωριαμοῖσιν,
Ἔνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, οὓς κάμεν αὐτή,
Τῶν ἕν' ἀειραμένη Ἑλένη φέρε δῖα γυναικῶν,
Ὃς κάλλιστος ἔην ποικίλμασιν ἠδὲ μέγιστος.
Ἀστὴρ δ' ὣς ἀπέλαμπεν. ἔκειτο δὲ νείατος ἄλλων.

ὅτι

Βὰν δ' ἰέναι προτέρω διὰ δώματος, εἵως ἵκοντο
Τηλέμαχον. τὸν δὲ προσέφη ξανθὸς Μενέλαος.
Τηλέμαχ', ἤτοι νόστον ὅπως φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς:
Ὥς τοι Ζεὺς τελέσειεν ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης.
Δώρων δ' ὅσσ' ἐν ἐμῷ οἴκῳ κειμήλια κεῖται,
Δώσω ὃ κάλλιστον καὶ τιμηέστατόν ἐστι.
Δώσω τοι κρητῆρα τετυγμένον. ἀργύρεος δὲ
Ἔστιν ἅπας. χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράανται.
Ἔργον δ' Ἡφαίστοιο. πόρεν δέ ἑ Φαίδιμος ἥρως
Σιδονίων βασιλεύς, ὅθ' ἑὸς δόμος ἀμφεκάλυψεν,
Κεῖσέ με νοστήσαντα. τεῒν δ' ἐθέλω τόδ' ὀπάσσαι.
Ὣς εἰπών, ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἀμφικύπελλον
Ἥρως Ἀτρείδης. ὁ δ' ἄρα κρητῆρα φαεινὸν
Θῆκ' αὐτοῦ προπάροιθε φέρων κρατερὸς Μεγαπένθης,
Ἀργύρεον. Ἑλένη δὲ παρίστατο καλλιπάρῃος
Πέπλον ἔχουσ' ἐν χερσίν, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν.
Δῶρόν τοι καὶ ἐγὼ τέκνον φίλε τοῦτο δίδωμι,
Μνῆμ' Ἑλένης χειρῶν, πολυηράτου ἐς γάμου ὥρην
Σῇ ἀλόχῳ φορέειν· τείως δὲ φίλῃ παρὰ μητρὶ
Κεῖσθαι ἐνὶ μεγάρῳ. σὺ δέ μοι χαίρων ἀφίκοιο
Οἶκον ἐϋκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν:

ὁ δὲ δοῦλος ὡς καὶ προϊστόρηται τοῦ Μενελάου, γεννηθείς, κρατῆρα φαεινὸν ἐκ τοῦ ταμείου λαβών, ἔθηκε φέρων προπάροιθεν Τηλεμάχου ἀργύρεον. οὗ χρυσῷ ἐπὶ χείλεα κεκράανται. αὐτὸς δὲ ὁ βασιλεὺς δέπας λαβὼν ἀμφικύπελλον, ἐν χερσὶ τοῦ Τηλεμάχου τίθησιν. οὗ τὴν ὕλην ἐνταῦθα μὲν σιωπᾷ Ὅμηρος. ἐμφαίνει δὲ ὅμως χρύσεον εἶναι αὐτό, ἐν οἷς λέγει τὸν Τηλέμαχον θέλειν ἐν τῷ καὶ ἐσθῆτά τι χρυσόν τι. οὐ γὰρ δὴ ἄπαν λέγει τοῦτο δηλαδὴ τὸν κρατῆρα, ὃς ἀργύρεος ὢν ὅλος, εἶχέ τι καὶ χρυσοῦ περὶ τὰ χείλη. καὶ οὕτω μὲν ὁ βασιλεὺς δωροφορεῖ τῷ ξένῳ ἐκ θαλάμου λαβὼν τοῦ κατὰ τὸν ἐν Ἰλιάδι κηώεντος ὅθι οἱ κειμήλια κεῖτο. Ἑλένη δέ, εἰ καί τις κρατὴρ Ἑλένης προοιμιάζεται διάφορος ὡς εἰκὸς τὴν κατασκευὴν καὶ πρέπων ἡρωΐδι τοιαύτῃ, ἀλλ' αὐτὴ οὐ κρατῆρα δίδωσιν ὁμοίως τῷ ἀνδρί. φωριαμοῖσι δὲ παρίστατο, ἔνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι οὓς κάμεν αὐτή. οὗτοι καὶ μᾶσα ἔτευξεν. οὐ περὶ οὓς ἔκαμεν. τῶν, ἓν ἀειραμένη Ἑλένη φέρε δῖα γυναικῶν. ὃν πέπλον καὶ ἐπαινῶν ὁ ποιητής, λέγει καὶ τὰ ἐν Ἰλιάδι γραφέντα. ὃς κάλλιστος ἔην ποικίλμασιν ἠδὲ μέγιστος. ἀστὴρ δ' ὣς ἀπέλαμπεν. ἔκειτο δὲ νείατος ἄλλων. ὡς ἔγκριτος δηλαδή. ὃν καὶ χαρίζουσα τῷ Τηλεμάχῳ, ἔφη ἐλλαμπρυνομένη τῷ δώρῳ. δῶρόν τοι καὶ ἐγὼ τέκνον φίλε τοῦτο δίδωμι, μνῆμ' Ἑλένης χειρῶν πολυηράτου ἐς γάμου ὥρην σῇ ἀλόχῳ φορέειν. τείως δέ, φίλῃ παρὰ μητρὶ κεῖσθαι ἐνὶ μεγάρῳ. σὺ δέ μοι χαίρων ἀφίκοιο οἶκον ἐϋκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν. οὕτω δέ πως καὶ ὁ Μενέλαος πρὸ αὐτῆς ἔφη, νόστον ὅπως φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς, ὥς τοι θεὸς τελέσειε. λόγοι δὲ οὗτοι εὐκτικοὶ ἐπὶ ἀπελεύσει ξένου. Ἱστέον δὲ ὅτι ῥηθεὶς μὲν ἄνω ὁ δεδηλωμένος ἀργύρεος κρατήρ, ἀργύρωμα. μάλιστα δέ, ποτηρίοις ἡ τοιαύτη λέξις ἁρμόζει. ὡς δηλοῖ τό, ἐξ ἀργυρωμάτων καὶ χρυσῶν πίνει, ὁ πρότερον οὐχ ὅπως ἐξ ἀργυρωμάτων οὐκ εἶχεν πίνειν, ἀλλ' ἐκ κεραμεῶν καὶ τούτων ἐνίοτε κολοβῶν. φασὶ δὲ μὴ ἑλληνικὴν τὴν λέξιν εἶναι. οἱ γὰρ ἑλληνίζοντες, οὐκ ἀργυρώματα καὶ χρυσώματα φασίν, ἀλλ' ἀργυροῦν καὶ χρυσοῦν κόσμον. Ὅτι δὲ ὁ ῥηθεὶς κρατήρ, κάλλιστος καὶ τιμηέστατός ἐστι, καὶ ὅτι Φαίδιμος αὐτὸν τῷ βασιλεῖ ἐδωρήσατο Σιδονίων βασιλεύς, ἐν τοῖς πρὸ τούτων δεδήλωται. καὶ ἀπαρτίζονται οἱ ἐνταῦθα στίχοι κεῖνται καὶ ἐκεῖ. Τοῦ δὲ ἀμφικύπελλον ὅτι ἁπλοῦν ἐστι τὸ κύπελλον, πολλαχοῦ δεδήλωται. ὅθεν καὶ ἡ κυπελλὶς καὶ ὁ κυπελλοχάρων. εἰ δὲ περὶ ἀμφικυπέλλου ἐδηλώθη ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα, ὅμως οὐ πάρεργον κἀνταῦθα θεῖναι ὅτι κατὰ τὸν δειπνοσοφιστήν, ἀμφικύπελλον, οὐδὲν ἄλλο σημαίνει ἢ ὅτι τὴν ἀμφίκυρτον. σιλλωνὸς δέ, τὸ μὴ ἔχον ὦτα. ἕτεροι δέ, τὴν ἀμφὶ αὐτὴ τὸ πολὺ νοοῦντες, ἀμφικύπελλόν φασι, τὸ περίσεπτον. ἤγουν τὸ ἑκατέρωθεν πίνειν ἐπιτήδειον. Παρθένιος δέ, δὴ τὸ περικεκυρτῶσθαι τὰ ὠτάρια. κυφὸν γὰρ εἶναι, τὸ κυρτόν. ἀνίκητος δέ, κύπελλον μέν, φιάλην φασίν. ἀμφικύπελλον δέ, ὑπερφίαλον. ὑπερήφανον καὶ καλόν. λέγει δὲ καὶ ὡς τὸ κύπελλον, διαλλάσσει ἀλείσου τε καὶ δέπαος, τῷ κυφὸν εἶναι. ἀπὸ γὰρ κυφότητος, κύπελλον καὶ ἀμφικύπελλον. ὡς δὴ κυρτὸν καὶ ἀμφίκυρτον ἀπὸ τῶν ὤτων. διὰ τὸ τοιαῦτα εἶναι τῇ κατασκευῇ καὶ παραπλήσια πέλλαις συνηγμέναις μᾶλλον εἰς τὸ κυφώτερον. λέγει δὲ καὶ ὡς καὶ Κύπριοι, οὕτω φασὶ τὸ δίωτον ποτήριον. εἰ δὲ ταῦθ' οὕτως ἔχει, ῥητέον ἄλεισον μὲν καὶ δέπας, εἴς τι ταυτόν. σκύφος δὲ καὶ πέλλα καὶ κύπελλον καὶ ἀμφικύπελλον, εἰς ἑτέραν ὁμοιότητα. ὅτι δὲ ὅθεν ὁ κύφος, ἐκεῖθεν καὶ κυφὸς ὁ κυρτὸς καὶ κύφων ὁ παρὰ τῷ κωμικῷ, προδηλότατόν ἐστι. φωριαμοὺς δὲ λέγει Ὅμηρος, τὰς πεπλοδόχους χηλούς, παρὰ τὸ φᾶρος ὥς φασιν οἱ παλαιοί. ὅτι δὲ τοιοῦτοι οἱ

φοινικικοί, δηλοῖ καὶ τό, ἔνθα ἔσαν πέπλοι. ἰστέον δέ, καὶ ὁ τόνος τῆς λέξεως ταύτης κεκίνηται. Κεῖται δ' ἐν ταῦθα καὶ τὸ νοστῆσαι, ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς ἐλθεῖν, ἔνθα φησὶ Μενέλαος ὡς τὸν ῥηθέντα κρατῆρα δέδωκεν αὐτῷ ὁ σιδόνιος βασιλεύς, νοστήσαντι ἐκεῖσε εἰς αὐτόν. ἤγουν ἐλθόντα ἁπλῶς. ἴσως δὲ καὶ αὐτό, ἐπὶ τοῦ οἴκαδε ἐπανελθεῖν εἴρηται. εἰ γὰρ καὶ μὴ εἰς σιδόνα οἰόστικος ὁ Μενέλαος, ἀλλ' ἐν τῷ οἴκαδε παλιννοστεῖν, ἐπελάσθη ἐκεῖ. Ἔτι ἐν τούτοις κεῖται καὶ τό, ἔβησαν ἰέναι διὰ δώματα. ὅπερ ἐν ἄλλοις, διὰ δώματα εἴρηται ἀσυνήθως. τῷ γὰρ συνήθει, βαίνειν διὰ δωμάτων καὶ διὰ δώματος. ὅμηρος δὲ ἰσοδυναμεῖν οἶδε τῇ γενικῇ τὴν διὰ πρόθεσιν. Τὸ δὲ ἀστὴρ ὡς ἀπέλαμπεν, ἐτυμολογίαν τοῦ ἀστέρος ὑποβάλλει νοεῖσθαι ἀπὸ τοῦ αἴθειν ὅπερ ἐστὶ λάμπειν λέγεται. καὶ ἀρχὴν ἐνδεδώκει ἐπαινεῖν τοῖς εἰποῦσι τὸν καλὸν μένανδρον, ἀστέρα τῆς νέας κωμῳδίας. μάλιστα δέ, αὐτὸ ἐκ τοῦ ἀστέρι ὁ ποιητὴς ἐναλίγκιος, εἴληφε. Ὅτι δὲ ὁ ῥηθεὶς ἀργύρεος κρατὴρ καὶ ὁ χάλκεος λέβης καὶ ὁ χρύσεον δέπας καὶ τὰ τοιαῦτα μετουσιαστικὰ ὄντα, διαφέρει τῶν ὁμοίως τύπου τῶν σωματικῶν τῷ ἀπὸ ἀψύχων γίνεσθαι, οἱ παλαιοὶ παραδιδόασι. Τὸ δὲ τέκνον φίλε ὅτι ἀττικῶς ἐσχημάτισται, προσεσημειώθη ἐν τοῖς φθάσασιν. ἰστέον δὲ ὅτι δύναται τοῦτο καὶ διὰ στιγμῆς ὀρθοῦσθαι εἰς τὸ κοινότερον. ἵνα λέγῃ ὦ τέκνον. ὦ φίλε. μνῆμα δὲ νῦν, ἁπλῶς τὴν μνήμην λέγει. ὑπεξ οὗ δῆλον ὅτι καὶ τὸ νεκρικὸν μνῆμα οὕτω καλεῖται, διὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ μνήμην τοῦ ποτὲ ζῶντος. δῆλον δὲ ὅτι ποιοῦν ὥσπερ τρῆμα ῥῶμα βρῶμα βρώμη, οὕτω καὶ μνῆμα μνήμη. Ἐν δὲ τῷ, ἑλένης χερῶν, σημειῶσαι ἡ ἡρωὶς τὸ ἑαυτῆς ἔφη ὄνομα κατά τινα ὑπεροχὴν καὶ μεγαλότητα, διὰ τὸ αὐτῆς πολυθρύλλητον. οὕτω δὲ καὶ ὁ ποιητὴς χαίρων κἀνταῦθα τῇ αὐτῆς μνήμῃ, ἐκ περιττοῦ καὶ εἰς ὕστερον διομιλεῖ αὐτῆς ἐν τῷ, ὅν τὸν πέπλον ἀειραμένη ἑλένη ἔφερεν. ἐκεῖ γὰρ οὐκ ἀναγκαίως προσκεῖται τὸ ἑλένη. διότι καὶ ἄλλως αὐτὴ ἐξηκούετο κατ' ἀκολουθίαν τοιαύτην. ἑλένη δὲ παρίστατο φωριαμοῖσιν. ἔνθ' ἔσαν πέπλοι. τῶν ἕν' ἀειραμένη ἔφερεν. ὥστε τό, ἑλένη ἔφερεν, ἐκ περιουσίας κεῖται διὰ φιλίαν ὁμηρικήν. ἐθέλει γὰρ συχνὰ καὶ πρὸς ὄνομα μεμνῆσθαι αὐτῆς ὁ ποιητής. Τὸ δὲ πολυηράτου, ἀμφιβολίαν ἔχει ἄδηλον γὰρ εἴτε πολυηράτου ἑλένης ῥητέον, εἴτε γάμου πολυηράτου. τοῦτο δέ, ἡ δὴ διὰ τὸν γάμον ἔρωτας, ἡ δὴ τὸ ἐνταῖον αὐτοῦ χάριν τεκνογονίας. ἡ καὶ διότι πολλῶν εὐχῶν χρεία τοῖς περὶ γάμους ἵνα τύχοιεν ἀγαθῶν γυναικῶν. Ὅτι δὲ δεξιωτάτη ἱστουργεῖν ἡ ἑλένη, δηλοῖ καὶ ἐν ἰλιάδι τὰ τοῦ δίπλακος. ἡ διὰ τῶν ἀχαιῶν ἐκείνη ἀέθλους ἐνέπασσεν, ἀρχέτυπον αὐτὴν θεμένη τῆς ὁμηρικῆς ποιήσεως. Τὸ δὲ τέως δὲ φίλῃ παρὰ μητρὶ κεῖσθαι, ἐπεδαῖον ἐστὶν ὧν πρὸ μικροῦ ὁ τηλέμαχος εὔξατο, λογιζόμενος δηλαδὴ αἰσθέσθαι τὰ καθ' ἑαυτόν. ἐκεῖνος μὲν γάρ, ἐγίνωσκεν ὅλα. ἡ ἑλένη δέ, οὐκ οἶδε τὰ κατὰ τὴν πηνελόπην ὅπως ἔχουσι, διὸ καὶ αὐτῇ παρατίθεσθαι τὸν πέπλον συμβουλεύεται. Ἐν δὲ τῷ, σὺ δέ μοι χαίρων, ἡ περιττὸν κεῖται τὸ μοι ὡς καὶ ἐν ἄλλοις γίνεται, ἡ ἀντὶ τοῦ, χαίρων ὅσον τὸ ἐπ' ἐμοί. εἰ καὶ τυχὸν ἄλλοθεν οὐκ ἔσται σοι τοῦτο.

Ὅτι ἐν ἰλιάδι μέν, πείρινθα εἶπεν ὁ ποιητής. τὸ τῆς ἁμάξης ἄνω τοῦ ἄξονος φορτοφόρον πλινθίον. καὶ ζητητέον ἐκεῖ περὶ τούτου. ἐνταῦθα δὲ πεισίστρατος, ἐς πείρινθα δίφρου ἔνθα ὁ διφρηλάτης ἐκάθητο ὡς ἐκεῖ ὁ ἁμαξηλάτης, τὰ βασιλικὰ δῶρα τίθησιν. ἃ πάντα θηήσατο θυμῷ. ὡς ἐστὶν οὕτως αὐτὰ θηητά. λέγοι δὲ ἂν πείρινθα κατὰ τὸ ἐοικὸς τῆς λέξεως, τὸ περίθεμα. ὡς ἀπὸ τῆς περιθέσεως καὶ τοῦ θῶ τὸ τίθημι. εἶεν δ' ἂν πείρινθα, ἃ πρὸ τούτων ῥηθέντα που ὑπερτερίαι ἐπὶ τῆς κατὰ τὴν ναυσικάαν ἁμάξης. ὅπερ οἱ ὕστερον, ἐσχάρας καλοῦσι. ζητητέον δὲ εἴπερ πείρινς πείρινθος ἡ εὐθεῖα τῆς λέξεως ταύτης, εἴτε δὲ πείρινθος.

Ὅτι ἐν τῷ, κρέα δαίετο καὶ νέμε μοίρας, ὁ μὲν νέμε, τὸν

Ὣς εἰποῦσ', ἐν χερσὶ τίθει. ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.
Καὶ τὰ μὲν ἐς πείρινθα τίθει Πεισίστρατος ἥρως
Δεξάμενος, καὶ πάντα ἑῷ θηήσατο θυμῷ.
Τοὺς δ' ἦγε πρὸς δῶμα κάρη ξανθὸς Μενέλαος.
Ἑζέσθην δ' ἄρ' ἔπειτα κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.
Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
Καλῇ χρυσείῃ ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
Νίψασθαι. παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
Σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
Εἴδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων.
Πὰρ δὲ βοηθοΐδης κρέα δαίετο καὶ νέμε μοίρας.
Ὠνοχόει δ' υἱὸς Μενελάου κυδαλίμοιο.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Δὴ τότε Τηλέμαχος καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς,
Ἵππους τε ζεύγνυντ', ἀνά θ' ἅρματα ποικίλ' ἔβαινον.
Ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου.
Τοὺς δὲ μετ' Ἀτρεΐδης ἔκιε ξανθὸς Μενέλαος,
Οἶνον ἔχων ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῆφι

ἕτερον

Χρυσέῳ ἐν δέπαϊ, ὄφρα λείψαντε κιοίτην.
Στῆ δ' ἵππων προπάροιθε, δεδισκόμενος δὲ προσηύδα.
Χαίρετον ὦ κούρω, καὶ Νέστορι ποιμένι λαῶν
Εἰπεῖν. ἦ γὰρ ἔμοιγε πατὴρ ὣς ἤπιος ἦεν,
Εἵως ἐν Τροίῃ πολεμίζομεν υἷες Ἀχαιῶν.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Καὶ λίην κείνῳ γε διοτρεφὲς ὡς ἀγορεύεις
Πάντα τάδ' ἐλθόντες καταλέξομεν. αἲ γὰρ ἐγὼν ὣς
Νοστήσας, Ἰθάκηνδε κιὼν, Ὀδυσῆ' ἐνὶ οἴκῳ
Εἴποιμ' ὡς παρὰ σεῖο τυχὼν φιλότητος ἁπάσης
Ἔρχομαι, αὐτὰρ ἄγω κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλά.
Ὣς ἄρα οἱ εἰπόντι, ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις
Αἰετὸς, ἀργὴν χῆνα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον
Ἥμερον ἐξ αὐλῆς. οἱ δ' ἰΰζοντες ἕποντο
Ἀνέρες ἠδὲ γυναῖκες. ὁ δέ σφισιν ἐγγύθεν ἐλθὼν,
Δεξιὸς ἤϊξε πρόσθ' ἵππων. οἱ δὲ, ἰδόντες
Γήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
Τοῖσι δὲ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἤρχετο μύθων.
Φράζεο δὴ Μενέλαε διοτρεφὲς ὄρχαμε λαῶν,
Εἰ νῶϊν τόδ' ἔφηνε θεὸς τέρας, ἦε σοὶ αὐτῷ.
Ὣς φάτο, μερμήριξε δ' ἀρηΐφιλος Μενέλαος,
Ὅππως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποκρίναιτο νοήσας.
Τὸν δ' Ἑλένη τανύπεπλος ὑποφθαμένη φάτο μῦθον.
Κλῦτέ μευ, αὐτὰρ ἐγὼ μαντεύσομαι ὡς ἐνὶ θυμῷ
Ἀθάνατοι βάλλουσι, καὶ ὡς τελέεσθαι ὀΐω.
Ὡς ὅδε χῆν' ἥρπαξ' ἀτιταλλομένην ἐνὶ οἴκῳ
Ἐλθὼν ἐξ ὄρεος ὅθι οἱ γενεή τε τόκος τε,
Ὣς Ὀδυσεὺς κακὰ πολλὰ παθὼν καὶ πόλλ' ἐπαληθεὶς,
Οἴκαδε νοστήσει, καὶ τίσεται. ἠὲ καὶ ἤδη
Οἴκοι, ἀτὰρ μνηστῆρσι κακὰ πάντεσσι φυτεύει.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Οὕτω νῦν Ζεὺς θείη ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης.
Τῷ κέν τοι καὶ κεῖθι θεῷ ὣς εὐχετοῴμην,
Ἦ, καὶ ἐφ' ἵπποιιν μάστιν βάλεν, τοὶ δὲ μάλ' ὦκα
Ἤϊξαν πεδίονδε διὰ πτόλιος μεμαῶτες.

ὕστερον κρεωδόμον ὑποβάλλει νοεῖν. τὸ δὲ δαίετο, τὸν δαιτρὸν παρετυμολογεῖ. συνέλλει δὲ τὰ κρέα τὴν λήξασαν ἐνταῦθα, ὡς ἀρκοῦσαν πιθόσας ἐκ τῶν κρέατα. διὸ ὁ δάκτυλον ἀποτίλει. φησὶ γάρ. βοηθοίδης κρέα δαίετο. εἰ δὲ καὶ ἴσως ἐκτέτακται, σωίζουσιν ἡ λέξις παρὰ χεῖ ἐπὶ σπονδείου ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ. ἐν τούτοις δὲ κρεανομεῖ μὲν ὁ βοηθοίδης ἐτεωνεύς, οἰνοχοεῖ δὲ ὁ τοῦ βασιλέως παῖς. φησὶ γάρ. ᾠνοχόει δ' υἱὸς Μενελάου κυδαλίμοιο. Ὅτι τοῖς βασιλικοῖς νεανίαις ἀναβιβηκόσιν εἰς τὸ ἅρμα, οἶνόν τε μελίφρονα δίδωσιν ὁ βασιλεὺς ἐν δέπαϊ χρυσέῳ ἔχων ἐν χειρὶ δεξιτερῇ, ὄφρα σπεισάντοιν. ἵνα λείψαντε τουτέστι σπείσαντες, κιοίτην ἤγουν ἀπέλθοιεν. καὶ χαίρετον ὦ κούρω φησί. καὶ Νέστορι ποιμένι λαῶν εἰπεῖν, τουτέστιν εἴπατε αὐτῷ τὸ χαίρειν. διατί; ἦ γάρ ἔμοιγε πατὴρ ὣς ἤπιος ἦεν ἐν Τροίᾳ. ἐπὶ δὲ τούτοις τῷ Τηλεμάχῳ εὐξαμένῳ ὡς αἲ γὰρ ἐγὼ νοστήσας τουτέστιν Ἰθάκηνδε κιὼν Ὀδυσσῆα ἐνὶ οἴκῳ εἴποιμι ὡς παρὰ σεῖο τυχὼν φιλότητος ἁπάσης ἔρχομαι. αὐτὰρ ἄγω κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλά, εἰ καὶ μὴ ὅσα ἐκεῖνος ἐκ Φαιάκων, ἐπέπτατό φησι δεξιὸς ὄρνις αἰετός, ἀργὴν χῆνα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον ἥμερον ἐξ αὐλῆς, οἱ δ' ἰΰζοντες ἕποντο ἀνέρες ἠδὲ γυναῖκες. ὁ δέ σφισιν ἐγγύθεν ἐλθὼν δεξιός, ἤϊξε πρόσθ' ἵππων. οἱ δὲ, ἰδόντες γήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη. ὃ δὴ περίφρασίς ἐστι τοῦ γήθησαν. καὶ ὁ μὲν Νεστορίδης, φράζεο δὴ Μενέλαε φησὶν εἰπὲ ἡμῖν τόδ' ἔφηνε θεὸς τέρας, ἢ σοὶ αὐτῷ. τέρας, τὸ σημεῖον εἰπών. οὐ γάρ τι παρὰ φύσιν ἐπράχθη ἵνα καὶ τέρας ᾖ. Μενέλαος δὲ, μερμήριζεν ὅπως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποκρίναιτο νοήσας. ὅ ἐστιν ἐμελέτα σκεπτόμενος πῶς ἂν προσηκόντως νοήσας, ἀποκριθείη. οὕτω γὰρ οἶδε φράζειν ὁ ποιητής. οἷα μὴ εἰδὼς τὴν παρὰ τοῖς ὕστερον δραματικὴν ἢ καὶ ἀλλοίαν ὑπόκρισιν. Ἑλένη δὲ ἐν τοσούτῳ τανύπεπλος ὑποφθαμένη τουτέστι φθάσασα καὶ προλαβοῦσα δι' ὀξύτητα φύσεως καὶ ἀγχίνοιαν, εὐφυὴς γὰρ καὶ ἐν τοῖς φθάσασι δέδεικται, λύει τὸ ἄπορον πρὸ τοῦ ἀνδρός, εἰποῦσα. κέκλυτέ μευ, αὐτὰρ ἐγὼ μαντεύσομαι ὡς ἐνὶ θυμῷ ἀθάνατοι βάλλουσι, καὶ ὡς τελέεσθαι ὀΐω. ἃ δὴ καὶ ἀλλαχοῦ κεῖνται. ὡς ὅδε χῆν' ἥρπαξεν ἀτιταλλομένην ἐνὶ οἴκῳ ἐλθὼν ἐξ ὄρεος ὅθι οἱ γενεή τε τόκος τε, ὣς Ὀδυσσεὺς κακὰ πολλὰ παθὼν καὶ πόλλ' ἐπαληθεὶς, οἴκαδε νοστήσει καὶ τίσεται, ἠὲ καὶ ἤδη οἴκοι ἐστὶ μνηστῆρσι κακὸν πάντεσσι φυτεύων. νοήσασα ὡς εἰκὸς ἡ Ἑλένη τοῦτο, ἐκ τοῦ ἅμα τῇ εὐχῇ

τὸν ῥηθέντα φανῆναι χηνοφόρον αἰετόν. ὃ καὶ ἐκ τοῦ ἐγγύθεν ἐλθεῖν δεξιόν. καὶ ὁ Τηλέμαχος τὴν τοῦ τέρατος λύσιν μαθὼν καὶ εὐξάμενος οὕτω γενέσθαι. καὶ εἰπὼν ὡς εἰ Ζεὺς γένηται, καὶ κεῖθι τουτέστιν ἐν τῇ Ἰθάκῃ θεῷ ὡς εὐχετοῴμην, ἤγουν εὐχοίμην ἄν σοι δίκην θεοῦ, ἐφ' ἵπποιιν μάστιν βάλε καὶ ἤρξατο ἀπέρχεσθαι. ἡνιοχῶν αὐτὸς ἐνταῦθα οἷα ἐκ τοῦ Πεισιστράτου ἤδη μαθών. τὰ πρῶτα γὰρ ἐκ Πύλου εἰς τὴν Σπάρτην, ἐκεῖνος ἡνιόχευεν. ἐν τούτοις δὲ, καὶ λέξις κεῖται ποιητικὴ τὸ, δέπαϊ δειδισκόμενος. ὅ ἐστι δεξιούμενος. ὃ ἐν ἄλλοις, δειδισκόμενος ἔφη. ὡς ἀπὸ τοῦ δείκω, δείκνω, δίσκω, διδίσκω, καὶ δειδίσκω κατὰ διχρόνου ἐπένθεσιν. Ἔτι καὶ λόγος ἐνταῦθα κεῖται αἴσιος ἀγγελιαφόρου τὸ, καὶ λίην κεῖνόν γε ὡς ἀγορεύεις πάντα τάδ' ἐλθόντες καταλέξομεν. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐν τοῖς περὶ τοῦ ῥηθέντος τέρατος, τὸ μὲν ὄρνις, γενικόν. εἶδος δὲ, ὁ αἰετός. ὃ καὶ ἄλλως, ὄρνις συνήθως ὁ σημαντικὸς τοῦ μέλλοντος οἰωνός. ὃς δεξιὸς ἐνταῦθα ἐπιπετασθεὶς, ἀγαθὰ οἰωνίζεται. ἀργὴν δὲ χῆνα, λέγει μὲν τὴν οἰκουρὸν, καὶ ὡς αὐτός φησιν ἥμερον καὶ ἀτιταλλομένην ἐν οἴκῳ. δηλοῖ δὲ καὶ διὰ τῆς κατοικιδίου ταύτης χηνὸς, τοὺς μνηστῆρας. οἰκουρὸς γὰρ καὶ αὐτὴ καὶ κατ' ἐκείνους τελύφαγος, καὶ ἀπὸ τοῦ χαίνειν καὶ χανδὸν ἐσθίειν, καλουμένη. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δὲ, χῆνες καθ' ὕπνον διὰ ταῦτα ἐν ὀνείρῳ οἱ μνηστῆρες ὀπτάνονται τῇ Πηνελόπῃ. καὶ τοῦτο μὲν, διὰ τὸ βορὸν καὶ οἰκουρόν. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς, καὶ κίρκος Ἀπόλλωνος ταχὺς ἄγγελος ἐν ποσὶ τίλλει ἔχων πέλειαν, παρὰ δὲ καταχέει ἔραζε, τὸν ὄλεθρον καὶ αὐτὸς ὑποσημαίνει τῶν μνηστήρων, εἰς πελείας νοουμένων. αἳ διὰ δειλίαν, καὶ τρήρωνες λέγονται ὡς εὔτρεστοι. θηλυκῶς δὲ ἡ χὴν, πρὸς ἔμφασιν τῆς τῶν μνηστήρων ἀνανδρείας. οὐ γὰρ μόνον ἥμερος χὴν ἀλλὰ καὶ θήλεια, τῷ Ὀδυσσεῖ ἀνάλογον κατέχεται. ὡς ὅγε ἄγριος χὴν, οὐχ οὕτως ἀγεννής. ὡς δὲ καὶ ἀρσενικῶς ποτε λέγεται ὁ χὴν, καὶ ὡς περισπούδαστα ἦσαν κατὰ Ῥώμην τὰ χήνεια ἅπαντα, οἱ παλαιοὶ δηλοῦσι. παρ' οἷς ἡ χάριτος ὄφλονται ὑπὸ Ῥωμαίων χῆνες, ὡς περιποιησάμενοί ποτε αὐτοῖς διὰ νυκτερινῆς κραυγῆς, τὴν ἀκρόπολιν κλεπτομένην ὑπὸ πολεμίων. ὡς δὲ ἀπὸ τοῦ χαίνειν οὐ μόνον χὴν καὶ χανδὸν, ἀλλὰ καὶ ἰχθὺς χάννος διπλάζων αἰολικῶς τὸ ἀμετάβολον, ἴσασιν οἱ ἐτυμολόγοι. ἐκ τοῦ χῶ δὲ τὸ χαρῶ, γίνεται τὸ χαίνω ὁμοίως τῷ ῥῶ ῥαίνω καὶ τοῖς τοιούτοις. Ἰστέον δὲ ὅτι χαίνειν λεγομένου καὶ τοῦ λαλεῖν ὡς ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος τοῖς λαλοῦσι καθὰ δηλοῖ Σοφοκλῆς ἐν τῷ μαστιγοφόρῳ, ἐκεῖθεν γίνεται πρόχανα ἡ πρόφασις. καὶ εἰσὶ δύο αὗται λέξεις, ταυτοδυναμοῦσαι. διότι γὰρ ταυτὸν πραγματωδέστερον τὸ χαίνειν καὶ τὸ φάσκειν, εἰς ἴσον ἥκουσιν ἑρμηνείας καὶ ἡ πρόχανα καὶ ἡ πρόφασις. οἱ δὲ αἰετώδεις ὄνυχες, βλάβην δηλοῦσιν ὀξύτατα δι' ὧν οἱ μνηστῆρες πίπτουσι. τὸ δὲ πέλωρον τοῦ χηνὸς, τὸ τῶν μνηστήρων αἰνίττεται κατ' αὐτοὺς εἰπεῖν, ὑπερφίαλον. Τὸ δὲ ἰύζειν. φωνὴ καὶ αὐτὸ ἄσημος, ἀφ' ἧς καὶ ἡ ἴυγξ παράγεται καὶ ὁ ἰυγμός. εἰσὶ δὲ ἰύζοντες ἀνέρες καὶ γυναῖκες, οἱ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῶν μνηστήρων κλαυσόμενοι οἰκεῖοι, οὓς δὴ μνηστῆρας, μακρὸν ὕστερον ἀρπάσει τοῦ βίου ἐλθὼν ὁ αἰετὸς Ὀδυσσεὺς ἐξ ὄρεος τοῦ κατὰ τὴν ἐσχατιὰν ἀγροῦ. Τὸ δὲ ἰύζοντες ἀνέρες ἠδὲ γυναῖκες, οὐκ ἀπᾴδει τοῦ, μοῦσαι καλαὶ καὶ Ἀπόλλων οἷς ἐγὼ σπένδω. ὡς γὰρ ἐκεῖ πρὸς τὸ οἰκεῖον ἀρσενικὸν, οὕτω καὶ ἐνταῦθα πρὸς τὸ ἀνέρες ἡ σύνταξις γέγονε. Τὸ δὲ πρόσθεν ἵππων, ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ ἐγγύθεν. ἄμφω δὲ σημεῖον εἶναι τοῦ μὴ ἑτέρῳ τινὶ ἀλλὰ τοῖς ἐπὶ τοῦ ἅρματος φανῆναι τὸ τέρας. Τανύπεπλος δὲ ὅτι τὸ γυναικὸς ἐστὶν ἐπίθετον, καὶ τίς ὁ τῆς λέξεως ταύτης νοῦς, δηλοῦται ἀλλαχοῦ. γενικὴ δὲ νεῶν, ἐπὶ ὀρνίθων, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ καὶ ἐπὶ φύλλων καὶ ἐπὶ ἵππων καὶ οὐ μόνον ἐπὶ ἀνθρώπων. δῆλον δὲ καὶ ὅτι τὸ ῥηθὲν περὶ τοῦ οἰωνοῦ πλάσμα, εὔληπτον ἀπεργάζεται τὸν Τηλέμαχον εἰς Ἰθάκην. καὶ εὐπαράδεκτον αὐτῷ ποιεῖ τὸν πατρικὸν ἀναγνωρισμόν. τὸ δὲ ἐφ' ἵπποιιν μάστιν βάλεν, ὅμοιόν ἐστι τῷ, ἐπέβαλεν ἱμάσθλην. γίνεται δὲ ἡ μάστις, ἀπὸ τοῦ μαστίω μαστίσω. ὥσπερ ἡ μάστιξ, ἀπὸ τοῦ μαστίζω μαστίξω.

Ὅτι καθάπερ ἐκ Πύλου πανημέριοι οἱ βασιλικοὶ παῖδες πρὸ τούτων ἐλάσαντες, εἰς τὴν Φηραίων ἵκοντο Διοκλῆν, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Λακεδαίμονα. οὕτω καὶ νῦν ἐκ Λακεδαίμονος, εἰς τὸν αὐτὸν ἐλθόντες τόπον καὶ ὁμοίως ξενισθέντες, ἵκοντο ἐς Πύλου αἰπὺ πτολίεθρον. καὶ κεῖνται καὶ ἐνταῦθα στίχοι ἀπαράλλακτοι ὁποῖοι καὶ ἐκεῖ, ἀρχόμενοι ἐκ τοῦ, οἱ δὲ, πανημέριοι σεῖον ζυγὸν, καὶ λήγοντες εἰς τὸ, ἵππους τε ζεύγνυντο. Ὅτι παράκλησις

Οἱ δὲ, πανημέριοι σεῖον ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες.
Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί.
Ἐς Φηρὰς δ' ἵκοντο Διοκλῆος ποτὶ δῶμα
Υἱέος Ὀρτιλόχοιο, τὸν Ἀλφειὸς τέκε παῖδα.
Ἔνθα δὲ νύκτ' ἄεσαν. ὁ δὲ τοῖς πὰρ ξείνια θῆκεν.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Ἵππους τε ζεύγνυντ' ἀνά θ' ἅρματα ποικίλ' ἔβαινον.
Ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου.
Μάστιξεν δ' ἐλάαν. τὼ δ' οὐκ ἀέκοντε πετέσθην.
Αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκοντο Πύλου αἰπὺ πτολίεθρον,
Καὶ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε Νέστορος υἱόν.

ξυνὰ

Νεστορίδη, πῶς κέν μοι ὑποσχόμενος τελέσειας
Μῦθον ἐμόν. ξεῖνοι δὲ διαμπερὲς εὐχόμεθ' εἶναι
Ἐκ πατέρων φιλότητος, ἀτὰρ καὶ ὁμήλικες ἐσμέν·
Ἥδε δ' ὁδὸς καὶ μᾶλλον ὁμοφροσύνῃσιν ἐνήσει.
Μή με παρὲξ ἄγε νῆα διοτρεφὲς ἀλλὰ λίπ' αὐτοῦ,
Μή μ' ὁ γέρων ἀέκοντα κατάσχῃ ᾧ ἐνὶ οἴκῳ,
Ἱέμενος φιλέειν. ἐμὲ δὲ χρεὼ θᾶσσον ἱκέσθαι.
Ὣς φάτο. Νεστορίδης δ' ἄρ ἑῷ συμφράσσατο θυμῷ,
Ὅππως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποσχόμενος τελέσειεν.
Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
Στρέψ' ἵππους ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης.
Νηὶ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἐξαίνυτο κάλλιμα δῶρα.
Ἐσθῆτα, χρυσόν τε, τά οἱ Μενέλαος ἔδωκε·
Καί μιν ἐποτρύνων, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Σπουδῇ νῦν ἀνάβαινε, κέλευέ τε πάντας ἑταίρους,
Πρὶν ἐμὲ οἴκαδ' ἱκέσθαι, ἀπαγγεῖλαί τε γέροντι.
Εὖ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος. οὔ σε μεθήσει.
Ἀλλ' αὐτὸς καλέων δεῦρ' εἴσεται. οὐδέ ἕ φημι
Ἂψ ἰέναι κενεὸν, μάλα γὰρ κεχολώσεται ἔμπης.
Ὣς ἄρα φωνήσας, ἔλασεν καλλίτριχας ἵππους
Ἂψ Πυλίων εἰς ἄστυ. θοῶς δ' ἄρα δώμαθ' ἵκανε.
Τηλέμαχος δ' ἑτάροισιν ἐποτρύνων ἐκέλευσεν.
Ἐγκοσμεῖτε τὰ τεύχε' ἑταῖροι νηὶ μελαίνῃ,
Αὐτοί τ' ἀμβαίνωμεν ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο.
Αἶψα δ' ἄρ' ἔμβαινον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον.

ξενικοῦ(?), πῶς κέν μοι ὑποσχόμενος τελέσειας μῦθον ἐμόν. ξένοι δὲ διαμπερὲς εὐχόμεθ' εἶναι ἐκ πατέρων φιλότητος. εἰ δὲ καὶ ὁμήλικες ὄντες συνοδεύοιμεν, ἁρμόζει καὶ τό, αὐτὰρ καὶ ὁμήλικες ἐσμέν. ἥδε δ' ὁδὸς, ἡ μᾶλλον ὁμοφροσύνῃσιν οὖσα ἐνήσει, ἤγουν εἰς ὁμόνοιαν ἐμβαλεῖ. Τηλέμαχος δὲ τοῦτο λέγει, ἀξιῶν τὸν ὁμήλικα Πεισίστρατον μὴ ἀγαγεῖν αὐτὸν εἰς Πύλον. ἢ δοκεῖ μὲν, ὡς ἐκ σπουδάζοντος ἔχειν, ὑπὲρ ἤθελε μὴ συντυχεῖν μὲν τῷ γέροντι, νοστῆσαι εἰς Ἰθάκην. αἴτιον δὲ ὅμως τούτου κατὰ τὸν ποιητὴν, τὸ πάντως σπεύδειν οἴκαδε τὸν Τηλέμαχον. διὸ φησί. μή με παρὲξ ἄγε νῆα διοτρεφὲς ἀλλὰ λίπ' αὐτοῦ, μή μ' ὁ γέρων ἀέκοντα κατάσχῃ ᾧ ἐνὶ οἴκῳ, ἱέμενος φιλέειν. ἤγουν ἐφιέμενος φιλοφρονεῖσθαι. ἐμὲ δὲ, χρεὼ θᾶσσον ἱκέσθαι. διαγνοὺς τὰ κατὰ τὸν ἄνδρα καὶ τὴν χρείαν τόρως, καὶ δὴ τὸν ἐκ τῆς Ἀθηνᾶς ὡς ἐρρέθη γενόμενον ἐρεθισμὸν, ὃν οὐκ ἤθελεν ἐκκαλύπτειν ὁ Τηλέμαχος. οἷα φρονῶν, μὴ χρῆναι εἰκῇ ἐκφαίνειν τὰ ἀπόρρητα. δῆλος μέντοι καὶ ὁ ποιητὴς θᾶσσον ἐθέλων τὸν παῖδα ἐπαναγαγεῖν, διὰ τὸ τὴν Ὀδυσσέα καὶ αὐτὸν ἤδη νοστεῖν. καὶ οὕτω μὲν ὁ τοῦ σοφοῦ Ὀδυσσέως υἱὸς διωθεῖ τὸν Νεστορίδην τῇ πατρῴᾳ ξενίᾳ, καὶ τῇ ὁμηλικιότητι, καὶ τῇ συνδιατριβῇ. ὁ δὲ Νεστορίδης συμφρασάμενος θυμῷ ὅπως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποσχόμενος τελέσῃ, φρονεῖ κέρδιον εἶναι, στρέψαι ἵππους ἐπὶ νῆα. καὶ τὰ τοῦ Μενελάου κάλλιμα δῶρα πρύμνῃ ἐνὶ νηὶ θέμενος, σπουδῇ νῦν ἀνάβαινε φησίν. ἤγουν ἀνάπλει. κέλευέ τε πάντας ἑταίρους, ὁμοίως ποιεῖν. πρὶν ἐμὲ οἴκαδ' ἱκέσθαι ἀπαγγεῖλαί τε γέροντι. εὖ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν. οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος. οὔ σε μεθήσει. ἀλλ' αὐτὸς καλέων δεῦρ' εἴσεται, τουτέστι πορεύσεται. οὐδὲ ἕ φημι ἢ οὐδέ σε φημὶ ἂψ ἰέναι κενεόν. ἤγουν μὴ ἔχοντα δῶρα. μάλα γὰρ κεχολώσεται ἔμπης εἰ μὴ δηλαδὴ πεισθείης ἐκείνῳ. καλῶς ἄρα παρατρέχει τὸν γέροντα ὁ Τηλέμαχος, ἵνα μὴ βιασθεὶς καὶ παραμείνας, εἰκῇ ῥίψῃ καιρὸν ἱκανόν. Ὅρα δὲ καὶ ἐν τούτοις τὸ παρὲξ ἄγε νῆα ἐν παλαιᾷ συντάξει. Ἱστέον δὲ ὅτι τὸ ἐκ πατέρων, ἑρμηνευτικόν ἐστι τοῦ διαμπερές. καὶ ὅτι ταυτὸν ξένους ἐκ πατέρων φιλότητος εἰπεῖν, καὶ ξένους πατρῴους. ὁποῖοι καὶ ἐν Ἰλιάδι Γλαῦκος καὶ Διομήδης. Τὸ δὲ νηὶ ἐνὶ πρύμνῃ, τὸ μέρος τῇ πρύμνῃ συμπεριέλαβε τὸ ὅλον τὴν νῆα κατὰ ἰδίαν περιβολῆς. κεῖται δὲ τὸ σχῆμα καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς. Τὸ δὲ οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος καὶ ἑξῆς, φιλικὴν βίαν φράζει. θυμὸς δὲ ὑπέρβιος, ὁ χόλος. διὸ ἐπάγαγε τό, μάλα γὰρ κεχολώσεται. ἡ βιαία ψυχή. ὡς δηλοῖ τό, οὔ σε μεθήσει. ἐξ οὗ μεθήμων ὁ ἀμελητής. Τοῦ δὲ εἴσεται αἴτιος, εἶμι τὸ πορεύομαι οὐ μόνα καὶ πρὸ ὀλίγων ἐῤῥ. Ἐπὶ δὲ τούτοις, ὅρα καὶ ὅτι τὰ εὐτελῆ καὶ μὴ ἀναγκαῖα παρατρέχων ὁ ποιητὴς εἰ καὶ οὐχὶ πλατύνειν καὶ ἀπ' αὐτῶν τὴν ποίησιν, ὅμως ὅτι Πεισίστρατον οὔτε Νέστορος μαμνήσεται, τί δὴ ποτε μετὰ ταῦτα πεποιήκασι. καὶ εἴτε εἶπεν ὁ Πεισίστρατος τῷ πατρὶ εἴτε καὶ μή. καὶ εἴτε ἐδυσχέρανεν ὁ γέρων εἴτε καὶ μή. Ἔπι δὲ ὅρα καὶ ὡς ἐψεύσατο κατά τινα περιπέτειαν ἀναγκαίαν ὁ Τηλέμαχος. ὑπέσχετο μὲν γὰρ τῷ Μενελάῳ, ὡς πάντα τάδ' ἐλθόντες καταλέξομεν τῷ Νέστορι.

ὃ ποιεῖ δὲ αὐτὸς, οἷα ἐπειγόμενος εἰς τὴν πατρίδα διὰ τὸ ἐκ τῆς Ἑλένης οἰωνίσασθαι ὡς ἴσως οἴκοι ἐστὶν ἄρτι Ὀδυσσεύς. διὸ καὶ εἶπεν ὅτι ἐμὲ δὲ, χρεὼ θᾶσσον ἱκέσθαι. Ὅτι τὰ τῆς νηὸς ὅπλα, τεύχεα καὶ ἐνταῦθα λέγει διὰ τὸ ταυτοδυναμοῦν τὰς λέξεις εἶναι κατὰ πολυωνυμίαν. φησὶ γὰρ Τηλέμαχος. ἐγκοσμεῖτε τὰ τεύχεα ἑταῖροι νηῒ μελαίνῃ, αὐτοί τ' ἀμβαίνωμεν ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο. ἤγουν περάσωμεν διὰ κελεύθου τῆς θαλάσσης. μετ' ὀλίγα δὲ, ὁ αὐτὸς κελεύει τοῖς ἑταίροις, ὅπλων ἅπτεσθαι, τὰ τεύχεα ὅπλα εἰπών.

Ὅτι ἐπιτηδείως κἀνταῦθα ὁ ποιητὴς ἱστορικὸν ἐπεισόδιον τῇ αὐτοῦ ποιήσει ἐγκατατίθεται. ἀφορμὴν εὑρηκὼς τὴν τοῦ μάντεως Θεοκλυμένου ἔλευσιν εἰς τὸν Τηλέμαχον, καὶ τὴν αὐτοῦ γενεαλογίαν ὡς ῥηθήσεται. καὶ οὕτω ποικιλίαν τῇ ποιήσει πλέκεται ὡς καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς. ἔστι δὲ ἃ περὶ τοῦ Θεοκλυμένου λέγει, τοιαῦτα. ὁ μὲν δὴ τουτέστιν ὁ Τηλέμαχος, ἐπονεῖτο θύων. σχεδόθεν δέ οἱ ἤλυθεν ἀνήρ. τηλεδαπός. φεύγων ἐξ Ἄργεος. αὐτῆς δὲ τῆς πόλεως, ἄνδρα κατακτάς. μάντις. ἀτὰρ γενεήν γε, Μελάμποδος ἔκγονος ἦεν. τοῦ ἐν τῇ νεκυίᾳ γραφέντος. ὃς ἤγουν ὁ Μελάμπους, πρὶν μέν ποτ' ἔναιε Πύλῳ ἔνι, μητέρι μήλων. ἀφνειὸς Πυλίοισι μέγ' ἔξοχα δώματα ναίων. δὴ τότε, ἄλλων δῆμον ἀφίκετο πατρίδα φεύγων. τουτέστιν εἰς Ἄργος ἦλθε, τὴν Πύλον φυγών. Νηλέα τε μεγάθυμον ἀγαυότατον ζωόντων. ὅς οἱ χρήματα πολλὰ τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν εἶχε τουτέστι βίῃ διὰ τὸν ἀδελφὸν δηλαδὴ Βίαντα. ὡς καὶ αὐτὸ ἱστορεῖται πρὸ τούτων. ὑπὲρ οὗ ἑαυτὸν κινδύνῳ ἐκδοὺς ὁ Μελάμπους, τέως μὲν ὡς προγράφει, παρὰ τῷ Θετταλῷ Φυλάκῳ δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ δέδετο κρατέρ' ἄλγεα πάσχων, εἵνεκα κούρης τοῦ Νηλέως θυγατρὸς, ἄτης τε βαρείας. τήν οἱ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ δασπλῆτις Ἐριννύς. κακωθέντι διὰ τιμὴν τοῦ ἀδελφοῦ Βίαντος καθὰ προδεδήλωται. ἀλλ' ὁ μὲν Μελάμπους μαντευσάμενος τῷ Φυλάκῳ ὅπερ ἐκεῖνος ἤθελεν, ἤθελε δὲ περὶ παιδοποιΐας ὡς προδεδήλωται μαθεῖν, ἔκφυγε κῆρα μετ'

Ἤτοι ὁ μὲν, τὰ πονεῖτο καὶ εὔχετο. θῦε δ' Ἀθήνῃ
Νηῒ παρὰ πρύμνῃ. σχεδόθεν δέ οἱ ἤλυθεν ἀνήρ.
Τηλεδαπός. φεύγων ἐξ Ἄργεος, ἄνδρα κατακτάς.
Μάντις. ἀτὰρ γενεήν γε Μελάμποδος ἔκγονος ἦεν.
Ὃς πρὶν μέν ποτ' ἔναιε Πύλῳ ἔνι, μητέρι μήλων,
Ἀφνειὸς Πυλίοισι, μέγ' ἔξοχα δώματα ναίων.
Δὴ τότε γ' ἄλλων δῆμον ἀφίκετο πατρίδα φεύγων,
Νηλέα τε μεγάθυμον ἀγαυότατον ζωόντων.
Ὅς οἱ χρήματα πολλὰ τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
Εἶχε βίῃ. ὁ δὲ, τεῖος μὲν ἐνὶ μεγάροις Φυλάκοιο
Δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ δέδετο, κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
Εἵνεκα Νηλῆος κούρης ἄτης τε βαρείης,
Τήν οἱ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ δασπλῆτις Ἐριννύς.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἔκφυγε, καὶ ἤλασε βοῦς ἐριμύκους
Ἐς Πύλον ἐκ Φυλάκης, καὶ ἐτίσατο ἔργον ἀεικὲς
Ἀντίθεον Νηλῆα. κασιγνήτῳ τε γυναῖκα
Ἠγάγετο πρὸς δώμαθ'. ὁ δ' ἄλλων ἵκετο δῆμον,
Ἄργος ἐς ἱππόβοτον. τόθι γάρ νυ οἱ αἴσιμον ἦεν
Ναιέμεναι, πολλοῖσιν ἀνάσσοντ' Ἀργείοισιν.
Ἔνθα δ' ἔγημε γυναῖκα καὶ ὑψερεφὲς θέτο δῶμα.
Γείνατο δ' Ἀντιφάτην καὶ Μάντιον υἷε κραταιώ.
Ἀντιφάτης μὲν ἔτικτεν Οἰκλῆα μεγάθυμον.
Αὐτὰρ Οἰκλείης, λαοσσόον Ἀμφιάραον,
Ὃν περὶ κῆρι φίλει Ζεύς τ' αἰγίοχος καὶ Ἀπόλλων
Παντοίην φιλότητ', οὐδ' ἵκετο γήραος οὐδόν.
Ἀλλ' ὄλετ' ἐν Θήβῃσι γυναίων εἵνεκα δώρων.
Τοῦ δ' υἱεῖς ἐγένοντ' Ἀλκμάων Ἀμφίλοχός τε.
Μάντιος αὖ τέκετο Πολυφείδεά τε Κλεῖτόν τε.
Ἀλλ' ἤτοι Κλεῖτον χρυσόθρονος ἥρπασεν Ἠὼς
Κάλλεος εἵνεκα οἷο, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη.
Αὐτὰρ ὑπέρθυμον Πολυφείδεα, μάντιν Ἀπόλλων
Θῆκε βροτῶν ὄχ' ἄριστον ἐπεὶ θάνεν Ἀμφιάραος,
Ὅς ῥ' Ὑπερησίηνδ' ἀπενάσσατο πατρὶ χολωθείς.
Ἔνθ' ὅ γε ναιετάων, μαντεύετο πᾶσι βροτοῖσι.
Τοῦ μὲν ἄρ υἱὸς ἐπῆλθε, Θεοκλύμενος δ' ὄνομ' ἦεν.
Ὃς τότε Τηλεμάχου πέλας ἵστατο. τὸν δ' ἐκίχανε
Σπένδοντ' εὐχόμενόν τε θοῇ παρὰ νηῒ μελαίνῃ.
Καί μιν φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ὦ φίλ', ἐπεί σε θύοντα κιχάνω τῷδ' ἐνὶ χώρῳ,

αἰτεω

Λίσσομ' ὑπὲρ θυέων καὶ δαίμονος, αὐτὰρ ἔπειτα
Σῆς τ' αὐτοῦ κεφαλῆς καὶ ἑταίρων οἵ τοι ἕπονται,
Εἰπέ μοι εἰρομένῳ νημερτέα μηδ' ἐπικεύσῃς,
Τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες;
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Τοιγὰρ ἐγώ τοι ξεῖνε μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
Ἐξ Ἰθάκης γένος εἰμί, πατὴρ δέ μοί ἐστιν Ὀδυσσεύς,
Εἴποτ' ἔην. νῦν δ' ἤδη ἀπέφθιτο λυγρῷ ὀλέθρῳ.
Τοὔνεκα νῦν ἑτάρους τε λαβὼν καὶ νῆα μέλαιναν,
Ἦλθον πευσόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής.
Οὕτω τοι καὶ ἐγὼν ἐκ πατρίδος, ἄνδρα κατακτὰς
Ἔμφυλον. πολλοὶ δὲ κασίγνητοί τε ἔται τε
Ἄργος ἂν' ἱππόβοτον. μέγα δὲ κρατέουσιν ἀχαιῶν.
Τῶν ὑπαλευάμενος θάνατον καὶ κῆρα μέλαιναν,
Φεύγω. ἐπεί νύ μοι αἶσα κατ' ἀνθρώπους ἀλάλησθαι.
Ἀλλά με νηὸς ἔφεσσαι, ἐπεί σε φυγὼν ἱκέτευσα.
Μή με κατακτείνωσι, διωκέμεναι γὰρ ὀΐω.

ἐϋκτιτόν. καὶ ἤλασε βοῦς ἐριμύκους τὰς τοῦ πηρῶς, ἐς πύλον ἐκ φυλάκης, καὶ ἐτίσατο ἔργον ἀεικὲς ἀντίθεον νηλῆα, τὸ καὶ τὴν πηρὼ δηλαδὴ κατεγγυῆσαι τῷ ἀδελφῷ βίαντι ἀλόντος νηλέως, καὶ τὰ χρήματα δὲ ἀφελέσθαι τὸν περὶ αὐτὰ ἄδικον. καὶ τῷ ἑαυτοῦ κασιγνήτῳ ἀγαγόμενος γυναῖκα τὴν πηρώ, ἄλλων ἵκετο δῆμον αὐτὸς ὡς καὶ ἀνωτέρω ἔφη. ἄργος ἐς ἱππόβοτον. αὐτόθι γάρ φησιν αἴσιμον ἦν ναίειν πολλοῖσιν ἀνάσσοντ' ἀργείοισιν. ἔνθα γήμας γυναῖκα καὶ ὑψερεφὲς θέμενος δῶμα, γείνατο ἀντιφάτην καὶ μάντιον υἷε κραταιώ. ὧν ἀντιφάτης μὲν, τίκτει οἰκλῆα μεγάθυμον. οἰκλῆς δὲ, λαοσσόον ἀμφιαράονα. ὃν περὶ κῆρι φίλει ζεύς τ' αἰγίοχος καὶ ἀπόλλων, παντοίην φιλότητα. οὐδ' ἵκετο γήραος οὐδόν. ἀλλ' ὄλετ' ἐν θήβῃσι γυναίων εἵνεκα δώρων. τοῦ δ' υἱεῖς ἐγένοντο τουτέστι τοῦ ἀμφιαράου, ἀλκμαίων ἀμφίλοχός τε, μάντιος αὖ, τίκετο πολυφείδεά τε κλεῖτόν τε. ἀλλὰ κλεῖτον μὲν, χρυσόθρονος ἥρπασεν ἠὼς κάλλεος εἵνεκα οἷο, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη. αὐτὰρ ὑπέρθυμον πολυφείδεα, μάντιν ἀπόλλων θῆκε βροτῶν ὄχ' ἄριστον ἐπεὶ θάνεν ἀμφιάρηος. ὃς ὁ πολυφείδης δηλαδὴ, ὑπερησίηνδε τουτέστιν εἰς ὑπερησίαν πόλιν ἀργείων ἀπενάσσατο πατρὶ χολωθείς. καὶ ἐκεῖ κατοικῶν, ἐμαντεύετο πᾶσι βροτοῖς. τοῖς εἰς αὐτὸν δηλαδὴ φοιτῶσι. τούτου υἱὸς ἐπῆλθεν, θεοκλύμενος δ' ὄνομ' ἦεν. κλῆσιν ταύτην λαχὼν, οἰκείαν μάντει ὡς τὰ ἐκ θεῶν κλύων. ὅπερ ὁ ἐν ἰλιάδι ἕλενος πως αὐχεῖ ἔχειν, εἰπών. ὡς γὰρ ἐγὼν ὄπ' ἄκουσα θεῶν. εἶτα ἐνταῦθα στήσας τὴν τοιαύτην ἱστορίαν ὁ ποιητὴς καὶ πλάσας εὐμεθόδως τὸν θεοκλύμενον μὲν ἐρώτησιν θέσθαι πρὸς τὸν τηλέμαχον τίς καὶ πόθεν καὶ τίνων γονέων ἐστὶ, τὸν δὲ τηλέμαχον ἀπολογήσασθαι τὰ δοκοῦντα, ἐπάγει καὶ τὰ ἐφεξῆς, καὶ συγκολλᾷ δεξιώτατα. μαθὼν γὰρ ὁ θεοκλύμενος ἀποδημεῖν τῆς πατρίδος ἄρτι ἄκοντα τὸν τηλέμαχον, φησὶ αὐτὸς ἀφηγηματικῶς. οὕτω τοι καὶ ἐγὼν ἐκ πατρίδος ὤν, ἤγουν μακρὰν τῆς πατρίδος ἄκων εἰμὶ δηλαδὴ, ἄνδρα κατακτὰς ἔμφυλον. τουτέστι φυλέτην. ὁμόφυλον. πολλοὶ δὲ τῷ τοιούτῳ κασίγνητοί τε, ἔται τε ἄργος ἂν' ἱππόβοτον. μέγα δὲ κρατέουσιν ἀχαιῶν ἤγουν ἀργείων. τῶν ὑπαλευάμενος θάνατον, φεύγω. ἐπεί νύ μοι αἶσα κατ' ἀνθρώπους ἀλάλησθαι. εἶτα καὶ ἀξιῶν, φησίν. ἀλλά με νηὸς ἔφεσσαι τουτέστιν ἐπὶ τῆς νηὸς κάθισον. ἐπιβίβασον. ἐπεί σε φυγὼν ἱκέτευσα. μή με κατακτείνωσι, διωκέμεναι γὰρ ὀΐω. Καὶ ὅρα τὸ κομματικὸν τῆς ἀξιώσεως, ἐναγωνίως προαχθὲν ὡς εἰπεῖν ἐπειγομένου τοῦ λέγοντος. δισὶ γὰρ στίχοις, ἔννοιαι τέσσαρες ἐγκεῖνται, ὧν αἱ δύο μὲν, προτάσεις εἰσίν. αἱ δὲ δύο, κατασκευαὶ αὐτῶν. οὕτω δὲ καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ ἱστορικοῦ διηγήματος, κομματικῶς προήχθη. συνεξομοιουμένη τῷ προσώπῳ περὶ οὗ τὸ διήγημα. ἔφη γὰρ οὕτω σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν ἀνήρ. τηλεδαπός. φεύγων ἐξ ἄργεος. ἄνδρα κατακτάς. μάντις. πάνυ δὲ πολλὴ τῷ θεοκλυμένῳ ἡ δειλία διὰ τὸ κρατερὸν τῶν τοῦ πεφονευμένου συγγενῶν, εἴγε καὶ ὡς διώκοντας αὐτοὺς φαντάζεται. ἡ δὲ ῥηθεῖσα περὶ μελάμποδος καὶ βίαντος τῶν ἀδελφῶν ἱστορία καὶ περὶ νηλέως καὶ πηροῦς, ἱκανῶς ἐν τοῖς φθάσασι περὶ τῶν ἐν ᾅδου ἡρωΐδων λεχθεῖσι, διείληπται. ἐν τοῖς ἐκεῖ δὲ καὶ περὶ τοῦ χρυσοῦ λέλεκται ὅρμου, ὃν ἡ ἐριφύλη παρὰ πολυνείκους λαβοῦσα, τὸν ἄνδρα προδέδωκεν ἀμφιάραον. ὃν δὴ ὅρμον ἐνταῦθα δηλοῖ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ, γυναίων εἵνεκα δώρων. πολὺς δὲ τῷ ῥηθέντι διηγήματι σποράδην ἔπαινος ἔγκειται. μητέρα μὲν γὰρ μήλων τὴν πύλον λέγει, ὡς πολυθρέμμονα. ἀφνειὸν δὲ καὶ μέγα ἔξοχα δώματα ναίοντα, τὸν μελάμποδα, καὶ πολλοῖς ἀνάσσοντα ἀργείοισιν. εἰ καὶ ἄλλως κρατερὰ καὶ ἄλγεα ἔπαθε καὶ ἄτην βαρεῖαν ἔχων ἐξ ἐριννύων. τὸν δὲ νηλέα μεγάθυμον λέγει καὶ ἀγαυότατον ζωόντων, τοὺς δὲ μελάμποδος υἱοὺς, κραταιούς. ὧν ὁ ἕτερος, τῷ λαιστρυγόνι ἀντιφάτῃ ὁμωνυμεῖ. μεγάθυμον δὲ τὸν οἰκλέα. θεοφιλῆ δὲ τὸν ἀμφιάραον, καὶ λαοσσόον. ὅ ἐστι λαοὺς

σόον

νόοντα ἤτοι διώκοντα κατ' ἀνδρίαν ἢ σώζοντα διὰ μαντείας. τὸν δὲ πρὸ ὥρας θανεῖν δοκοῦντα κλεῖτον, περικαλλέστατόν φησιν εἶναι καὶ ὃν ἠὼς ἥρπασεν αὐτῆς καὶ ἔρ πασιν διὰ κάλλος καθὰ καὶ τὸν τιθωνὸν περὶ οὗ ἐν ἄλλοις κεῖται. τὸν δὲ πολυφείδεα, ὑπέρθυμόν τε λέγει καὶ μάντιν ἄριστον μετὰ τὸν ἀμφιαράου θάνατον, ὡς ἐκείνου δηλαδὴ κρείττονος ὄντος ὅτε ζῶν ἦν. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐν τῷ, μελάμποδος ἔκγονος ἦεν, διὰ τοῦ κάππα ἔκγονος λέγεται, ὁ κατωτέρω ἀφελῶς ἔγγονος λεχθῆναι. οὐ γὰρ κυρίως κατὰ κοινολεξίαν, ὁ θεοκλύμενος ἔκγονός ἐστι τοῦ μελάμποδος, ὅτι μηδὲ υἱός. δισέγγονος δέ τι ἐκεῖθεν ἐστίν. ἐπεὶ μελάμποδος, μάντιος. οὗ πολυφείδης. οὗ θεοκλύμενος. ὥσπερ αὖ πάλιν τρισέγγονος ἐκεῖθεν ὁ ἀλκμάων, ὁ καὶ ἀλκμαίων καὶ ἀλκμὰν ὡς προγέγραπται, ὁ ἀνελὼν τὴν μητέρα. μελάμποδος γάρ, ἀντιφάτης. οὗ οἰκλῆς. οὗ ἀμφιάραος, αὐτὸς ὁ ἀνδρεῖος ὁ μαντικώτατος. οὗ ἀλκμαίων. ἔστι δὲ εἰπεῖν πρὸς τὴν διὰ τοῦ κ γραφὴν τοῦ ἔκγονος, ὅτι τὸ ἐξεγένετο ῥῆμα εἰδὼς ὅμηρος, ἔκγονον ἐξ αὐτοῦ λέγει ὃν ἐκτὸς γένους ὡς ὅπερ ἐφ' ἀπόγονον. ἡ δὲ τοῦ ἐγγόνου γραφή, τῶν μεθ' ὅμηρόν ἐστιν. Ἐν δὲ τῷ, ἄλλων δῆμον ἀφίκετο, διφορεῖται μὲν κατὰ τὴν γραφὴν τὸ ἄλλων, κρεῖττον δὲ ἐκτείνειν αὐτό. ἐπεὶ μετ' ὀλίγα, εἰς τόπον συνοδείας κεῖται τό, ὃ δ' ἄλλων ἵκετο δῆμον. δασπλῆτις δὲ ἐρινὺς κατὰ πλεονασμὸν τοῦ σ, ἡ ἄγαν πελάζουσα ἢ πλήσσουσα. Τὸν δὲ ἀμφιάραον φιλεῖν ὁ ζεὺς μὲν λέγεται, ὡς βασιλικὸν ἄνδρα καὶ διὰ τοῦτο διογενῆ καὶ διοτρεφῆ. ἀπόλλων δέ, ὡς μάντιν. Τὸ δὲ οὐδ' ἵκετο γήραος οὐδόν, ἁπλῶς οὕτω καὶ ἀφελῶς εἰπεῖν δοκεῖ ὁ ποιητής, καὶ οὐ πρός τι σκῶμμα καὶ φαυλισμόν. ὡς καὶ ὅτε τινὰ ἱστορήσας ἐν ἰλιάδι πάντας ξενίζοντα, εἶτα ὅτι κτεινομένῳ αὐτῷ οὐδεὶς ἐκείνων παραστὰς ἐπήμυνεν, οὐ λέγει οὕτως οἷα φαυλίζων τὸ τῆς ξενίας ἀγαθόν, ἀλλ' αὐτὸ τὸ ὂν διηγούμενος. οὕτω δὲ καὶ ὅτι φιλεῖσθαί τινα εἰπὼν ὑπὸ ἀρτέμιδος, ἔφη, ἀλλ' οὐ οἱ θνήσκοντι ἐκείνη παρέστη, οὐ μεμφόμενος, ἀλλ' ἱστορεῖ. ὁμοίως οὖν καὶ ἀμφιάραος οὐ κατεγήρασε, καὶ ταῦτα φιλούμενος θεοῖς. οἱ πεπρωμένοις μὲν οὐκ ἀμύνουσί τινα, ζῶντι δέ φασιν ἀγαθὸν αἴτιοι γίνονται. μάταιος μέντοι, ἄλλως ἂν λύσει τὸ ἄπορον. δοξάζων σύμβολον θεοφιλοῦς εἶναι, τὸ μὴ καταγηρᾶν. φησὶ γάρ. ὃν οἱ θεοὶ φιλοῦσιν, ἀποθνήσκει νέος. Τιθωνῷ γοῦν ὑπεργηράσαντι, οὐ συνήνεγκε τὸ μακρογήρων. Τὸ δὲ ἐφίλει παντοίην φιλότητα, εἴρηται μὲν ἐτυμολογικῶς, ἐμφαίνει δὲ πολυάρετον εἶναι τὸν ἀμφιάρεων, κατά τε τὸ βασιλικὸν καὶ τὸ ἀνδρεῖον καὶ τὸ μαντικόν, ἴσως δὲ καὶ τὸ ἐξ ἀπόλλωνος μουσικὸν καὶ τοιαῦτά τινα. Γήραος δὲ οὐδόν, ἢ τὴν ὁδὸν λέγει, ἐρρέθη γάρ που καὶ ἐπὶ ὁδοῦ τὴν λέξιν ταύτην κεῖσθαι. ἢ καὶ ὡς οἶμαι, γήραος οὐδὸς ἡ εἰς τὸ γῆρας εἰσέλευσις. Ὅρα δὲ καὶ τὴν βαρυτόνησιν τοῦ πολυφείδους καὶ τοῦ κλείτου, τὰ γὰρ ἐπίθετα, ὀξυτονοῦνται. ἤγουν ὁ πολυφειδὴς ὁμοίως τῷ ἀφειδής, καὶ ὁ κλειτὸς ἐπὶ ἐνδόξου. τῷ δὲ τοιούτῳ κλείτῳ, ὁμώνυμος καὶ ὕστερον ὁ τῷ μακεδόνι ἀλεξάνδρῳ φίλος. Τὸ δὲ πατρὶ χολωθείς, βιωτικῶς κεῖται δίχα αἰτίας, ὡς οὐκ ἀδύνατον ὂν καὶ πατράσι διαφόρους γίνεσθαι τοὺς υἱούς. Σημείωσαι δ' ἐνταῦθα καὶ ὡς εἰς χρησιμεύει τῷ τηλεμάχῳ θεοκλύμενος ὡς μάντις, ἀλλὰ τοῦτο μὲν ὕστερον. νῦν δὲ ὡς ξένος καὶ ὁμοιοπαθὴς προσλαμβάνεται. αὐτός τε γὰρ ὡς ἐρρέθη φυγὰς ἦν, καὶ τηλέμαχος δὲ ἄκων τῆς πατρίδος ἀποδημεῖ. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι εἶχε μὲν ὁ ποιητὴς τὴν θεοκλυμένου γενεαλογίαν, αὐτῷ περιθεῖναι τῷ θεοκλυμένῳ. ἵνα καθάπερ αὐτὸς ἐρωτήσας ὡς ῥηθήσεται τὸν τηλέμαχον τίς καὶ πόθεν ἐστίν, ἔμαθε τὰ ἐκείνου, οὕτω καὶ ὁ τηλέμαχος ἐξ ἐρωτήσεως γνοίη τὰ τούτου. οὐ ποιεῖ δὲ οὕτω, διὰ τὴν κατέπειξιν τοῦ καιροῦ. διὸ καὶ τὴν τοῦ τηλεμάχου ἀπόκρισιν, βραχυτάτην πλάττει γενέσθαι. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, θεοκλύμενος μέν, ἐρωτήσει τὸν τηλέμαχον τίς ἂν καὶ πόθεν εἴη ἀναγκαίως, οἷα δεδιὼς μὴ τῶν διωκόντων προσγενὴς εἴη. τηλέμαχος δὲ σπεύδων, οὐκ ἂν ὁμοίως ἐκεῖνον ἔροιτο. διὸ φθάνων ὁ ποιητής, αὐτὸς ἡμῖν γενεαλογεῖ τὸν θεοκλύμενον. ἵνα μὴ καὶ ἄλλως πλάσας, λαλοίη ἀπίθανα. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ ἄνδρα ἔμφυλον, πρωτότυπόν ἐστι τοῦ ἐμφύλιον. ὡς καὶ τοῦ οὔλιος προϋπόκειται ὁ οὖλος, καὶ τοῦ ἐλευθέριος ὁ ἐλεύθερος. οὕτω δὲ καὶ τοῦ δούλιον ἦμαρ, τὸ δοῦλον προϋπόκειται.

Ὅτι καὶ ὁ θεοκλύμενος ἐνταῦθα ἐκ τοῦ καιροῦ λαβὼν προοίμιον, εὗρε γὰρ τὸν τηλέμαχον σπένδοντα εὐχόμενόν τε περὶ εὐπλοίας, φησίν. ὦ φίλ', ἐπεί σε θύοντα κιχάνω τῷδ' ἐνὶ χώρῳ, λίσσομαι ὑπὲρ θυέων ἤγουν τῶν ἄρτι σπονδῶν θυσιῶν καὶ θεοῦ ᾧ εὔχῃ ἢ δὲ σπονδῶν κατά τινα τῶν ἀντιγράφων, κατὰ δὲ ἔπειτα, αὐτὰρ ἔπειτα σῆς τ' αὐτοῦ κεφαλῆς καὶ ἑταίρων οἵ τοι ἕπονται, εἰπέ μοι εἰρομένῳ νημερτέα μηδὲ ἐπικεύσῃς, τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν καὶ τὰ ἑξῆς. δέδοικε γὰρ ὡς εἰκὸς καθὰ καὶ προείρηται, μήποτε προσήκει τῷ γένει τοῦ φονευθέντος. ὁ δέ, κεφαλαιωσάμενος τὰ καθ' ἑαυτὸν ἐν στίχοις τέτρασι, φησίν. ἐξ ἰθάκης γένος εἰμί. πατὴρ δέ μοί ἐστιν ὀδυσσεὺς εἴποτ' ἔην, νῦν δ' ἤδη ἀπέφθιτο λυγρῷ ὀλέθρῳ. τοὔνεκα νῦν ἑτάρους τε λαβὼν καὶ νῆα μέλαιναν, ἦλθον πευσόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο. καὶ ἦν μὲν ἀκόλουθον, μαθεῖν καὶ ἐνταῦθα τὸν θεοκλύμενον περὶ ὀδυσσέως. ἐπεὶ δὲ οὐκ ἦν οὐδὲ τοῦτο γενέσθαι νῦν διὰ τὴν σπουδήν, μαθήσεται καιρίως μετ' ὀλίγα καὶ φιλαθήσεται ὑπὸ τοῦ τηλεμάχου εἰς πλοῖον. καὶ ὅρα τό, εἴποτ' ἔην, περιπαθῶς τι λεχθέν, καὶ ἐπιδιορθώσει τοῦ, πατὴρ δέ μοί ἐστιν ὀδυσσεύς. οὐ γάρ ἐστιν ὁ ἤδη φθαρεὶς ὀλέθρῳ λυγρῷ, ἀλλὰ ἦν ποτε. Καὶ ὅτι τὸ σπένδειν καὶ εὔχεσθαι, θύειν εἶπεν. ὡς καὶ πρὸ ὀλίγων, εὔχετο, θῦε δ' ἀθήνῃ, ἄλλως γάρ, οὐχ ὑπόκειταί τι ἐνταῦθα θυόμενον.

Ὅτι φιλοξένου ἀνδρὸς λόγος τὸ, οὐ μὲν δή σ' ἐθέλοντά γ' ἀπώσω. ἀτίμως δὲ εἰπεῖν, ἀπώσομαι. ἀλλ' ἕπευ. αὐτὰρ κεῖθι φιλήσεαι οἷά κ' ἔχωμεν. Ὅτι καὶ ἐνταῦθα, ἴκρια τὰ τῆς νηὸς λέγει καταστρώματα. τὸ γοῦν ἔγχος τοῦ ξένου Θεοκλυμένου δεξάμενος ὁ Τηλέμαχος, οὐκ ἔστησεν ὀρθὸν, ἀλλὰ νηὸς ἐπ' ἰκριόφιν ἐτάνυσεν. εἶτα καὶ τιμῶν αὐτὸν, ἄγχι αὐτοῦ ἐκάθισεν ἐν τῇ πρύμνῃ τῆς νηός. περὶ ἣν οἱ ἔνδοξοι κάθηνται.

Ὅτι καὶ ἐνταῦθα διασκευάζων πλοῦν, ἱστόν τι εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης φησὶ σταθῆναι, καὶ προτόνοις αὐτὸν δεθῆναι. ἱστία τε λευκὰ ἑλκυσθῆναι οὐ σχοίνοις ἀλλὰ ἐϋστρέπτοισι βοεῦσιν. ὡς καὶ πρὸ τούτων ἀλλαχοῦ. λέγει δὲ καὶ ἴκμενον αὐτοῖς οὖρον πεμφθῆναι θεόθεν λάβρον ἐπαιγίζοντα δι' αἰθέρος, ὄφρα τάχιστα ναῦς ἀνύσειε θέουσα θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ. αὔξεται δὲ ἐκεῖ, οὖρον τουτέστι φορὸν ἄνεμον καὶ ὁρμητίαν οὐχ ἁπλῶς ἀλλὰ καὶ ἐπαιγίζοντα, τουτέστιν ἔχοντα καὶ αἰγίδος τι. ἀφ' ἧς παρονομάζεται καὶ ἡ καταιγίς. Τὸ δὲ λάβρον, οὐ σφαλερὸν μὲν εἰ καὶ τῇ αυ διφθόγγῳ παραλέγεται παρὰ τὴν αὔραν. ἀρέσκει δὲ τοῖς ἀκριβεστέροις, διὰ τοῦ βῆτα γράφεσθαι διὰ τὸ λίαν βαρύ. ἐπεὶ καὶ ζαχρηεῖς ἄνεμοι κατὰ τοιοῦτον σημαινόμενον λέγονται. ἄδηλον δὲ εἴτε στικτέον εἰς τὸ λάβρον, εἴτε συναπτέον αὐτὸ πρὸς τὸ ἐπαιγίζοντα. ἵνα ἐκεῖνος μὲν λέγηται κατὰ γένος ἀρσενικὸν, λάβρον ἄνεμον. οὗτος δὲ, λάβρον ἐπαιγίζοντα κατὰ γένος οὐδέτερον. Ἐν δὲ τῷ δι' αἰθέρος, αἰθὴρ φανερῶς ὁ ἀὴρ λέγεται. ἄλλως γὰρ, ὁ κυρίως αἰθὴρ νήνεμός ἐστιν. Ὅτι ἐν τῷ, ἡ δὲ, τουτέστιν ἡ ναῦς φερὰς ἐπέβαλλεν ἐπειγομένη Διὸς οὔρῳ, φεράς, τὰς Φερὰς λέγει. συστέλλας τὸ η διὰ τὸ μέτρον ὁμοίως τῷ, ξηρὸν ξερόν. δι' ὃ, ἐπὶ ξερὸν ἠπείροιο. καὶ νοσηρὸν νοσερόν. καὶ ἀσκηθὴς ἀσκεθής. διὸ ἀσκεθέες καὶ ἄνοσοι. Εἰσὶ δὲ Φεραὶ μὲν περὶ Θετταλίαν ὡς ἡ Ἰλιὰς δηλοῖ. Φεραὶ δὲ αὗται, περὶ τὴν ἐν Πελοποννήσῳ Μεσσηνίαν γῆν καὶ περίπου τὴν Ἤλιδα καὶ τοὺς Ἐπειούς. ὡς δηλοῖ τὸ, ἠδὲ παρ' Ἤλιδα ἔνθα κρατέουσιν Ἐπειοί. δῆλον δὲ ὅτι οἱ ἐκπλέοντες πρὸς Ἰθάκην πλέοντες, διὰ τῶν ἐνταῦθα δηλουμένων τόπων ἴασιν. τῶν Φερῶν, τῆς Ἤλιδος, καὶ τῶν ἑξῆς. Τὸ δὲ ἐπέβαλλεν, ἀντὶ τοῦ εὐστόχως καὶ ἐπιτυχῶς ἔπλεεν, ὡς ἐκ τοῦ βάλλειν ὃ δηλοῖ τὸ ἐπιτυγχάνειν. ἐνταῦθα δὲ, μέμνηται Θοῶν νήσων, εἰπών. ἔνθεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπροέηκε θοῇσιν. αἱ δὲ τοιαῦται, τῶν Ἐχινάδων εἰσὶ καθὰ καὶ τὸ Δουλίχιον τὸ πρὸ ὀλίγου ῥηθὲν ὡς ὁ γεωγράφος φησίν. ὃς καὶ πλησιάζειν αὐτὰς λέγει τῷ Κορινθιακῷ κόλπῳ. περὶ δὲ θοῶν νήσων, ἀκριβῶς ἐν τοῖς εἰς τὴν Βοιωτίαν γέγραπται. θοαὶ δέ φασι νῆσοι, μεταληπτικῶς αἱ λεγόμεναι ὀξεῖαι. δῆλον δὲ ὅτι τὸ θοὸν, καὶ ἐπὶ τοῦ ὀξέος τίθεται. ὅθεν καὶ θοῶσαι τὸ ὀξῦναι. ὡς τὸ, ἐγὼ δ' ἐθόωσα παραστάς.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Οὐ μὲν δή σ' ἐθέλοντά γ' ἀπώσω νηὸς ἐΐσης,
Ἀλλ' ἕπευ. αὐτὰρ κεῖθι φιλήσεαι οἷά κ' ἔχωμεν.
Ὣς ἄρα φωνήσας οἱ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος,
Καὶ τό γ' ἐπ' ἰκριόφιν τάνυσεν νεὸς ἀμφιελίσσης.
Ἂν δὲ καὶ αὐτὸς νηὸς ἐβήσετο ποντοπόροιο.
Ἐν πρύμνῃ δ' ἄρ' ἔπειτα καθέζετο. πὰρ δέ οἱ αὐτῷ
Εἷσε Θεοκλύμενον. τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν.
Τηλέμαχος δ' ἑτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσεν
Ὅπλων ἅπτεσθαι, τοὶ δ' ἐσσυμένως ἐπίθοντο.
Ἱστὸν δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης
Στῆσαν ἀείραντες, κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδησαν.
Ἕλκον δ' ἱστία λευκὰ ἐϋστρέπτοισι βοεῦσι.
Τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἵει γλαυκῶπις Ἀθήνη
Λάβρον ἐπαιγίζοντα δι' αἰθέρος, ὄφρα τάχιστα
Νηῦς ἀνύσειε θέουσα θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ.
Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί.
Ἡ δὲ, φερὰς ἐπέβαλλεν ἐπειγομένη Διὸς οὔρῳ
Ἠδὲ παρ' Ἤλιδα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί.
Ἔνθεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπροέηκε θοῇσιν,
Ὁρμαίνων ἤ κεν θάνατον φύγοι, ἦ κεν ἁλώη.

Ὅτι ἀκριβοῖ μὲν ἐξ ἀνάγκης Ὀδυσσεὺς τὴν τοῦ ὑοῦ ἐπάνοδον. ὅμως δὲ συβώτην πειρητίζων, ἤτοι ἀποπειρώμενος εἴπερ αὐτὸν ἔτι φιλέοι μεῖναί τε κελεύοι αὐτοῦ ἐν σταθμῷ ἢ ὀτρύνει πόλινδε, φησὶν ὅτι ἕωθεν

Τὼ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃ Ὀδυσσεὺς καὶ δῖος ὑφορβὸς
Δορπείτην, παρὰ δέ σφιν ἐδόρπεον ἀνέρες ἄλλοι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Τοῖς Ὀδυσεὺς μετέειπε συβώτεω πειρητίζων,
Εἴ μιν ἔτ' ἐνδυκέως φιλέοι μεῖναί τε κελεύοι

ἕωθεν ἐθέλω εἰς ἄστυ ἀπελθεῖν πτωχεύσων ἤγουν ἐπαιτήσων, ἵνα μή σε κατατρύχω καὶ τοὺς ἑταίρους. ἀλλά μοι εὖ ὑπόθου ἤγουν συμβούλευσον, καὶ ἅμα ἡγεμόνα ἐσθλὸν ὄπασον. καὶ ἑρμηνεύων τίνα φησὶ ἡγεμόνα, ἐπάγει. ὅς κέ με κεῖσε ἀγάγῃ. κατὰ δὲ πόλιν αὐτὸς ἀναγκαίως πλάγξομαι, αἴκε τις κοτύλην καὶ πύρνον ὀρέξῃ. λέγει δὲ, καὶ ἐλθὼν καὶ εἰς τὸν τοῦ ὀδυσσέως οἶκον, ἀγγελίην εἴποιμι τῇ γυναικί. καὶ μνηστῆρσι δὲ ἀνὰ μέγαρα, εἴ μοι δεῖπνον δοῖεν ὀνείατα μυρί' ἔχοντες. εἶτα ἐπαινῶν ἑαυτὸν πτωχικῶς ὡς χρήσιμον δοῦλον τοῖς μνηστῆρσιν ἐσόμενον, καί τι λέγει ἃ δυνατὸν δρᾶν εἰπεῖν. αἶψά κεν εὖ δρώοιμι μετὰ σφίσιν ὅττι θέλοιεν. ἐκ γάρ τοι ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο καὶ μεῦ ἄκουσον. ἑρμείαο ἕκητι διακτόρου, ὅς ῥά τε πάντων ἀνθρώπων ἔργοισι χάριν καὶ κῦδος ὀπάζει, δρηστοσύνῃ οὐκ ἄν μοι ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος, πῦρ τ' εὖ νηῆσαι, διά τε ξύλα δανὰ κεάσαι, δαιτρεῦσαί τε καὶ ὀπτῆσαι καὶ οἰνοχοῆσαι, οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρώωσι χέρηες. καὶ τοιαῦτα μὲν ὀδυσσεύς, πειράζων ὡς ἐρρέθη τοῦ δούλου. ὁ δὲ, ὀχθήσας ἐφ' οἷς ἤκουσεν, ὤμοι ξεῖνε φησί, τίπτε τοι ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα ἔπλετο; ἦ σύ γε πάγχυ λιλαίεαι αὐτόθι ὀλέσθαι εἰ δὴ μνηστήρων ἐθέλεις καταδῦναι ὅμιλον, ὧν ὕβρις τε βίη τε, σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει. οὔτοι

Αὐτὸς ἐνὶ σταθμῷ, ἢ ὀτρυνέει πόλινδε.
Κέκλυθι νῦν Εὔμαιε καὶ ἄλλοι πάντες ἑταῖροι.
Ἠῶθεν προτὶ ἄστυ λιλαίομαι ἀπονέεσθαι
Πτωχεύσων, ἵνα μή σε κατατρύχω καὶ ἑταίρους.
Ἀλλά μοι εὖ θ' ὑπόθευ, καὶ ἅμ' ἡγεμόν' ἐσθλὸν ὄπασσον,
Ὅς κέ με κεῖσ' ἀγάγῃ. κατὰ δὲ πτόλιν αὐτὸς ἀνάγκῃ
Πλάγξομαι, αἴκεν τις κοτύλην καὶ πύρνον ὀρέξῃ.
Καί κ' ἐλθὼν πρὸς δώματ' Ὀδυσσῆος θείοιο,
Ἀγγελίην εἴποιμι περίφρονι Πηνελοπείῃ.
Καί κεν μνηστήρεσσιν ὑπερφιάλοισι μιγείην,
Εἴ μοι δεῖπνον δοῖεν ὀνείατα μυρί' ἔχοντες.
Αἶψά κεν εὖ δρώοιμι μετὰ σφίσιν ὅττι θέλοιεν.
Ἐκ γάρ τοι ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο καί μευ ἄκουσον.
Ἑρμείαο ἕκητι διακτόρου, ὅς ῥά τε πάντων
Ἀνθρώπων ἔργοισι χάριν καὶ κῦδος ὀπάζει,
Δρηστοσύνῃ οὐκ ἄν μοι ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος,
Πῦρ τ' εὖ νηῆσαι, διά τε ξύλα δανὰ κεάσσαι,
Δαιτρεῦσαί τε καὶ ὀπτῆσαι καὶ οἰνοχοῆσαι,
Οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρώωσι χέρηες.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφης Εὔμαιε συβῶτα.
Ὤμοι ξεῖνε, τίπτε τοι ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
Ἔπλετο; ἦ σύ γε πάγχυ λιλαίεαι αὐτόθ' ὀλέσθαι,
Εἰ δὴ μνηστήρων ἐθέλεις καταδῦναι ὅμιλον.
Τῶν ὕβρις τε βίη τε, σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει.
Οὔτοι τοιοίδ' εἰσὶν ὑποδρηστῆρες ἐκείνων,
Ἀλλὰ νέοι χλαίνας εὖ εἱμένοι ἠδὲ χιτῶνας.
Αἰεὶ δὲ λιπαροὶ κεφαλὰς καὶ καλὰ πρόσωπα,
Οἵ σφιν ὑποδρώωσιν. εὔξεστοι δὲ τράπεζαι,
Σίτου καὶ κρειῶν ἠδ' οἴνου βεβρίθασιν.
Ἀλλὰ μέν', οὐ γάρ τίς τοι ἀνιᾶται παρεόντι.
Οὔτ' ἐγώ, οὔτε τις ἄλλος ἑταίρων οἵ μοι ἔασιν.
Αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃσιν Ὀδυσσῆος φίλος υἱός,
Κεῖνός σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἕσσει.
Πέμψει δ' ὅππῃ σε κραδίη θυμός τε κελεύει.

τοιοί δ' εἰσὶν ὑποδρηστῆρες ἐκείνων, κατὰ σὲ δηλαδὴ τὸν καὶ ῥωγαλέα φοροῦντα καὶ ῥυπόν. ἀλλὰ νέοι χλαίνας εὖ εἱμένοι ἠδὲ χιτῶνας. αἰεὶ δὲ λιπαροὶ κεφαλὰς καὶ καλὰ πρόσωπα, οἵ σφιν ὑποδρώωσιν. εὔξεστοι δὲ τράπεζαι σίτου καὶ κρεῶν ἠδ' οἴνου βεβρίθασι. τρυφώντων δὲ καὶ πολυτελῶν χαρακτῆρες ταῦτα ἀνθρώπων. εἶτα καὶ δηλοῖ ὡς οὐκ ἄχθεται παρόντι τῷ ξένῳ, φησίν, ἀλλὰ μίμνε. οὐ γάρ τίς τοι ἀνιᾶται παρεόντι. οὔτ' ἐγώ, οὔτε τις ἄλλος ἑταίρων οἵ μοι ἔασιν. Καὶ ὅρα ὅτι ὀδυσσεὺς μὲν ὡς ξένος, μή σε κατατρύχω καὶ ἑταίρους, ὥνησε συνδούλους ἔτι τοιοῦτον εἰπεῖν, θεραπεύων οἷα εἰκὸς τὸν ξενοδόχον δοῦλον. ὁ δὲ εὔμαιος, ὁμοίως ἑταίρους τοὺς συνδούλους λέγει, ἐξ ἀντὶ τοῦ ἴσως μέτριον. Τὸ δὲ οἵ μοι ἔασι, πρὸς ἀκρίβειαν εἴρηται. εἰ γὰρ καὶ τυχὸν ἄλλος τις τῶν ἐμοὶ ἑταίρων ἀνιᾶσαι ἐπὶ σοί, ἀλλ' οὐχὶ καὶ οὗτοι οἵπερ εἰσὶν ὑπ' ἐμοί. εἶτα καὶ καιρὸν τίθησι τῆς μονῆς, ὁποῖον ὁ ὀδυσσεὺς ἤθελεν. εἰπὼν ὡς ἐπειδὰν ὁ τηλέμαχος ἔλθοι, ἐκεῖνος χλαῖνάν τε χιτῶνά τε δώσει, πέμψει ὅπη σε κραδίη θυμός τε κελεύει. Καὶ ὅρα τὸ πέμψει. ὅπερ οὐκ ἔχει καιριωτέραν λέξιν ἐν τοῖς τοιούτοις ὁ ποιητής. Τὸ δὲ αἴκεν τις κοτύλην προτείξῃ, καὶ τὸ, εἴ μοι δεῖπνον δοῖεν, τῆς

αὐτῆς

αὐτῷ εἰσὶ σχήματος. καὶ δηλοῖ ἔτι τὸ, εἴπως ἀντὶ τοῦ, ὅπως ὀρέξῃ, καὶ ὅπως δοίῃ. Ὁμώνυμος δὲ λέξις καὶ τὸ ὀρέξαι. χεῖρα μὲν γάρ τις ὀρέγει, ἐκτείνων αὐτήν. δῶρον δὲ ὀρέγει ἤγουν δίδωσιν ἐκτείνων χεῖρα. Κοτύλη δὲ, ποτηρίου ἤτοι ἐκπώματος εἶδος. ἔστι δὲ ὅτι καθὰ καὶ νῦν, καὶ τὸ ἔσω αὐτῆς ὑγρὸν ὁμωνύμως κοτύλη λέγεται. καθὰ καὶ μέδιμνον καὶ χοῖνιξ, τὸ, τὶ μέτρον καὶ τὸ μετρούμενον. ὅτι δὲ κοτύλη καὶ τὸ κοῖλον ὀστοῦν ᾧ ἐνστρέφεται ὁ μηρὸς, κοτύλαι δὲ καὶ τὰ περὶ τὰς πλεκτάνας τῶν πολυπόδων πυκνὰ κοῖλα σαρκία, δηλοῦται ἀλλαχοῦ. ἐκ δὲ τῆς ἐνταῦθα κοτύλης, καὶ κοτυλήρυτον ὕδωρ ἢ αἷμα, τὸ κοτύλῃ ἀρυόμενον. Τοῦ δὲ πύρνου τὸ γένος, ἄδηλόν φασιν εἶναι. εἰ δὲ καὶ πύρνα εὕρηται παρὰ τῷ ποιητῇ, ὑπονοεῖται καὶ οὕτως ἡ λέξις μή ποτε μεταπέπλασται ὡς τὰ σταθμὰ καὶ τὰ κέλευθα καὶ τὰ δεσμὰ καὶ τὰ τοιαῦτα. λέγει δὲ πύρνον, τὸν πύρινον ὅ ἐστι σίτινον ἄρτον. ἢ ψωμὸν κατὰ τοὺς παλαιούς. δεῖπνον δὲ, ὡς ἐκ μέρους τοῦ πρωϊνοῦ ἐμβρώματος, καὶ τὸ ἄριστον καὶ τὸν δόρπον φασίν. ὀνόματα δὲ μυρία καὶ νῦν, τὰ βρώματα. ἐξ ὧν ἐστι ἡ ἐς ὄνησις. Τὸ δὲ εὖ δρώοιμι, ἀντὶ τοῦ διακονοίην. ὑπηρετοίην. δρᾶν γὰρ, τὸ ὑπηρετεῖν. καὶ μετὰ προθέσεως, παραδρᾶν καὶ ὑποδρᾶν. καὶ δρηστῆρες, οἱ θεράποντες. καὶ δρήστειρα τὸ τούτου θηλυκόν. καὶ δρησμοσύνη καθ' ὁμοιότητα τῆς παλαισμοσύνης, ἡ ταπεινὴ διακονία ἤγουν τὸ, πῦρ ἀνάψαι καὶ ξύλα κεάσαι καὶ τὰ ἑξῆς ὡς δηλοῖ καὶ ὁ ποιητής. Τὸ δὲ ἑρμείαο ἕκητι, ἀντὶ τοῦ, διὰ τὸν ἑρμῆν. αὐτὸς γὰρ, οὐχ ὡς λόγιος οὐδ' ὡς ἐμπολαῖος ἢ στρόφαιος ἔτι τοῦτον, ἀλλ' ὡς κερδῷος ἢ καὶ διάκτορος, ἐπιστατεῖν δοκεῖ ταῖς ῥηθείσαις ὑπουργίαις. καὶ χαρίεντα ποιεῖ τὰ κατ' αὐτὴν διακονικὰ βουλεύματα. καὶ ἔστιν ὅμοιον τὸ εἰπεῖν ὡς ἑρμέω ἕκητι ὑπουργικοί εἰμι, ὡς εἰ καὶ ὁ πολεμικὸς, ἄρεος χάριν τοιοῦτος ἐστὶν εἴπῃ, καὶ ὁ μουσικὸς ἀπόλλωνος ἕκητι. πῦρ δὲ νηῆσαι, τὸ ἐκ συνθέρων σωρεῦσαι καὶ οὕτως ἔναυμα πυρὸς διὰ ξύλων ποιήσασθαι. Ὅτι δὲ νηῆσαι τὸ σωρεῦσαι, δηλοῖ καὶ ἡ ἰλιάς. τινὲς δὲ, πῦρ εὐνῆσαι γράφουσιν. ἤτοι φυλάξαι. κατευνάσαι. ζωπυρῆσαι ἐν σποδιᾷ. Τὸ δὲ ξύλα δανὰ κεάσαι τουτέστι ξηρὰ καὶ ἐπιτήδεια εἰς τὸ δαίεσθαι, γράφεται καὶ ξύλα πολλὰ κεάσαι. Ὅρα δ' ἐνταῦθα καὶ συχνὰ παράλληλα τὸ, νηῆσαι. κεάσαι. δαιτρεῦσαι. ὀπτῆσαι. οἰνοχοῆσαι. δι' ὧν καλλωπιζόντων, ὑπανίσταται ἠρέμα τὸ τῆς εὐτελοῦς ἐνταῦθα ἐννοίας ταπεινόν. Ἐν δὲ τῷ ἀγαθοῖς παραδρώωσι χέρηες, τινὲς γράφουσιν ὑφέν. παραδρώωσιν ἤγουν παραδιακονοῦσι. δῆλον δ' ὅτι ποιητικωτέρα λέξις τὸ τοιοῦτον δρᾶν καὶ αἱ ἀπ' αὐτοῦ κλίσεις, καθὰ καὶ τὸ περᾶν ἤγουν περαιοῦν πιπράσκειν καὶ τὸ περάσαι καὶ ὅσα ἐκ τούτου. οἷς καὶ ἐπιμένει διὰ τὸ κρεῖσσον τῆς κυριολεξίας ὁ ποιητής. ἤγουν τοῖς μὲν ἐκ τοῦ δρᾶν, ἐνταῦθα. τοῖς δὲ ἐκ τοῦ περᾶν, μάλιστα ἐν ἰλιάδι. χέρηες δὲ, γίνονται μὲν κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν ἰωνικὴν ἀπὸ τοῦ χερείονες. δηλοῖ δὲ τοὺς ταπεινοὺς καὶ ὡς εἰπεῖν χερουργούς. ὁποίαν καὶ τὴν χερομάχον πληθὺν οἶδεν ὁ ναυκρατίτης σοφιστής. ἀντίκεινται δὲ οἱ χέρηες τοῖς ἀγαθοῖς. καὶ εἴπερ εἰσὶ χέρηες οἱ ταπεινοὶ καὶ πτωχοὶ, λέγοι ἂν ἀγαθοὺς ἐνταῦθα, τοὺς ἀπ' ἐναντίας τούτοις ὁ ποιητής. Τοῦ δὲ χέρηες, εὕρηται ἐν ἄλλοις καὶ δοτικὴ, χέρηϊ. καὶ αἰτιατικὴ, χέρηα. Τὸ δὲ μνηστήρων καταδῦναι ὅμιλον, τὸ πολὺ πλῆθος τῶν μνηστήρων δηλοῖ. Τὸ δὲ σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει, ὅμοιον μέν ἐστι τῷ, αὐτὴ δ' οὐρανὸν ἵκοι. ὅπερ ἐν ἰλιάδι ἐπὶ μάχης κεῖται. σιδήρεον δὲ οὐρανὸν δηλοῖ, τὸν ἐν ἄλλοις χάλκεον, ὡς ἀδιάφορον ὂν οὕτως ἢ οὕτως εἰπεῖν. Τὸ δὲ εὖ εἱμένοι ὅ ἐστιν ἐνδεδυμένοι, τὸ εὐειμονεῖν παράγει. λιπαροὶ δὲ κεφαλὰς, οἱ τρυφῶντες. ὅ ἐστι λιπῶντες ὡς ἀπὸ μέρους εἰπεῖν, τὸ πᾶν σῶμα. οἱ δὲ τοιοῦτοι, οὐκ ἂν εἶεν ῥυσοὶ ἢ ῥικνοὶ κατὰ τοὺς ἁλιεῖς. οὐ μόνον δὲ κεφαλαὶ λιπαραὶ, ἀλλὰ καὶ πόδες. κατὰ τὸ, ποσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσι. Τὸ δὲ καὶ καλὰ πρόσωπα, περιττῶς μὲν κεῖσθαι δοκεῖ. συμπεπτωκόντα γὰρ αὐτὰ πάντως τῇ κεφαλῇ. ἐκφωνοῦνται δὲ ὅμως ἰδίᾳ, διὰ τὸ ἐν αὐτοῖς μάλιστα ἐκφαίνεσθαι τὴν λιπαρότητα οἷα προκειμένοις τῆς ὄψεως.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
Αἴθ' οὕτως Εὔμαιε φίλος διὶ πατρὶ γένοιο
Ὡς ἐμοὶ, ὅττι μ' ἔπαυσας ἄλης καὶ ὀϊζύος αἰνῆς.
Πλαγκτοσύνης δ' οὐκ ἔστι κακώτερον ἄλλο βροτοῖσιν.
Ἀλλ' ἕνεκ' οὐλομένης γαστρὸς κακὰ κήδε' ἔχουσιν
Ἀνέρες, ὅν κεν ἵκηται ἄλη καὶ πῆμα καὶ ἄλγος.
Νῦν δ' ἐπεὶ ἰσχανάας, μεῖναί τέ με κεῖνον ἄνωγας,
Εἴπ' ἄγε μοι περὶ μητρὸς Ὀδυσσῆος θείοιο,
Πατρός θ' ὃν κατέλειπεν ἰὼν ἐπὶ γήραος οὐδῷ,
Εἴπου ἔτι ζώουσιν ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο,
Ἢ ἤδη τεθνᾶσι καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης ὄρχαμος ἀνδρῶν.

Ὅτι φιλόφρονος ξένου λόγος πρὸς ξενοδόχον τὸ, αἴθ' οὕτως φίλος θεῷ γένοιο ὡς ἐμοὶ, ὅττι μ' ἔπαυσας ἄλης καὶ ὀϊζύος αἰνῆς. εἶτα ὁ τοιοῦτος εἰπὼν ὀδυσσεὺς ἐπιπλέκει καὶ γνωμικὸν κατὰ τῆς πλάνης, φησί. πλαγκτοσύνης δ' οὐκ ἔστι κακώτερον ἄλλο βροτοῖσιν. ἀλλ' ἕνεκα οὐλομένης γαστρὸς, κακὰ κήδε' ἔχουσιν ἀνέρες, ὅν κεν ἵκηται ἄλη καὶ πῆμα καὶ ἄλγος, τὰ οἱονεὶ σύστοιχα καὶ τῇ ἄλῃ παρεπόμενα. Ὅρα δὲ καὶ νῦν τὸ, ὅν κεν ἵκηται. ἀντὶ τοῦ εἰς ὃν ἂν παραγίνηται. ἀπὸ δὲ

Τοιγὰρ ἐγώ σοι ξεῖνε μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
Λαέρτης μὲν ἔτι ζώει, Διὶ δ' εὔχεται αἰεὶ
Θυμὸν ἀπὸ μελέων φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν.
Ἐκπάγλως γὰρ παιδὸς ὀδύρεται οἰχομένοιο,
Κουριδίης τ' ἀλόχοιο δαΐφρονος, ἥ ἑ μάλιστα
Ἤκαχ' ἀποφθιμένη καὶ ἐν ὠμῷ γήραϊ θῆκεν.
Ἡ δ' ἄχει οὗ παιδὸς ἀπέφθιτο κυδαλίμοιο,
Λευγαλέῳ θανάτῳ. ὡς μὴ θάνοι ὅς τις ἔμοιγε
Ἐνθάδε ναιετάων φίλος εἴη καὶ φίλα ἔρδοι.
Ὄφρα μὲν οὖν δὴ κείνη ἔην ἀχέουσά περ ἔμπης,
Τόφρα τί μοι φίλον ἔσκε μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι,
Οὕνεκά μ' αὐτὴ θρέψεν ἅμα Κτιμένῃ τανυπέπλῳ,
Θυγατέρ' ἰφθίμῃ. τὴν, ὁπλοτάτην τέκε παίδων.
Τῇ ὁμοῦ ἐτρεφόμην, ὀλίγον δέ τι μ' ἧσσον ἐτίμα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἥβην πολυήρατον ἱκόμεθ' ἄμφω,
Τὴν μὲν ἔπειτα Σάμηνδ' ἔδοσαν καὶ μυρί' ἕλοντο.
Αὐτὰρ ἐμὲ χλαῖναν τε χιτῶνα τε εἵματ' ἐκείνη
Καλὰ μάλ' ἀμφιέσασα, ποσὶν δ' ὑποδήματα δοῦσα,
Ἀγρόνδε προΐαλλε, φίλει δέ με κηρόθι μᾶλλον.
Νῦν δ' ἤδη τούτων ἐπιδεύομαι. ἀλλά μοι αὐτῷ
Ἔργον ἀέξουσιν μάκαρες θεοί, ᾧ ἐπιμίμνω.
Τῶν ἔφαγόν τ' ἔπιόν τε καὶ αἰδοίοισιν ἔδωκα.
Ἐκ δ' ἄρα δεσποίνης οὐ μείλιχόν ἐστιν ἀκοῦσαι
Οὔτ' ἔπος οὔτέ τι ἔργον, ἐπεὶ κακὸν ἔμπεσεν οἴκῳ,
Ἄνδρες ὑπερφίαλοι. μέγα δὲ δμῶες χατέουσιν
Ἀντία δεσποίνης φάσθαι, καὶ ἕκαστα πυθέσθαι.
Καὶ φαγέμεν πιέμεν τε. ἔπειτα δὲ καί τι φέρεσθαι
Ἀγρόνδ' οἷά τε θυμὸν ἀεὶ δμώεσσιν ἰαίνει.

πλανωμένου τῆς ἑτέρας, οἷς οἰκῶν κατετρίβη ξυνέφας αἴτιος δὲ τούτου, ὅτι οὐ πάντες βλέποντες διὰ τῆς γαστρὸς ἀλλ' ὅμως ἥκεται ὁ πλάνης. ἐκεῖνος γάρ, μάλιστα διὰ τὴν γαστέρα μυρία πάσχει κακά. ἀπὸ δὲ τοῦ ἄλης ὅτι καὶ ὁ ἀλήτης καὶ ὁ ἀλαζών. δῆλον, κεῖται γὰρ ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ, ὅτι ἀλαζὼν κυρίως, ὁ ἀπὸ ἄλης ζῶν ἢ ἀγύρτης. ἁπλῶς δέ, ὁ φέναξ. Ὅτι ἐρόμενος περὶ φίλων ἀποδήμων φησίν, εἰπὲ ἄγε μοι περὶ τῶν δεῖνα εἴ που ἔτι ζώουσιν ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο, ἢ ἤδη τεθνᾶσι καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν, εἰπὲ δηλαδή. Ὅτι ἐρωτηθεὶς ὁ συβώτης περὶ Ὀδυσσέως εἰ ζῶσιν οἱ δεσποτικοὶ γονεῖς, λαβὼν ἐντεῦθεν ἀφορμήν, οὐ μόνον πρὸς τὸ ἐρωτηθὲν λαλεῖ, ἀλλὰ καὶ ἄλλα τινὰ κατὰ τοιαύτας παλαιὰν προσεπιτίθησιν. ἐν οἷς καὶ περὶ ἑαυτοῦ λαλεῖ. καὶ τῆς δεσποίνης δὲ ἀφιλότιμα καταπιπτὼν, εἶτα καὶ ὑπεραπολογεῖται εὐνοϊκῶς. φησὶ γὰρ ὡς Λαέρτης μὲν ἔτι ζώει. εὔχεται δὲ θυμὸν ἀπὸ μελέων φθίσθαι, ἐκπάγλως γὰρ παιδὸς ὀδύρεται οἰχομένοιο, τοῦ Ὀδυσσέως δηλαδή, κουριδίης τ' ἀλόχου δαΐφρονος, τῆς Ἀντικλείας δηλονότι, ἣ αὐτὸν μάλιστα ἤκαχεν ἀποφθιμένη, καὶ ὠμῷ γήραϊ δῶκεν. αὐτὴ δέ φησιν, ἄχει οὗ παιδὸς ἀπέφθιτο κυδαλίμοιο, λευγαλέῳ θανάτῳ. ὡς μὴ θάνοι ὅς τις ἔμοιγε ἐνθάδε ναιετάων φίλος εἴη καὶ φίλα ἔρδοι. τοῦ δὲ παιδὸς τοῦτο εἰπὼν ἐν μέσῳ κατὰ λόγον ἐπεμβολῆς, διὰ τὸ τοῦ θανάτου δεινόν. λύπῃ γοῦν τακεῖσα διεφθάρη κατὰ ἱστορίας. ἱστοροῦσι δὲ ὡς καὶ περιερρίφθη, ἀγχόνῃ φασὶν αὐτὴν μεταλλάξαι τὸν βίον. διὸ καὶ ὁ συβώτης ἀπεύξασθαι τὸν τοιοῦτον θάνατον, διὰ τὸ μὴ καθαρὸν εἶναι, ὡς ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα δηλώσει καὶ ὁ ποιητής. Εἶτα ὁ εὔμαιος εὐγνωμόνως ἐπαινῶν τὴν δέσποιναν, ἐπιφέρει. ὡς ὄφρα μὲν δὴ κείνη ἦν ἀχέουσά περ ἔμπης, τόφρα τί μοι φίλον ἔσκε μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι, οὕνεκά με αὐτὴ θρέψεν ἅμα Κτιμένῃ τανυπέπλῳ θυγατέρ' ἰφθίμῃ, τὴν, ὁπλοτάτην τέκε παίδων. τῇ, ὁμοῦ ἐτρεφόμην. ὀλίγον δέ τι με ἧσσον ἐτίμα. αὐτὰρ ἐπεὶ ἥβην πολυήρατον ἱκόμεθ' ἄμφω, τὴν μὲν ἔπειτα Σάμηνδ' ἔδοσαν καὶ μυρία ἕλοντο, ἕδνα δηλαδή. αὐτὰρ ἐμὲ χλαῖναν τε χιτῶνα τε εἵματ' ἐκείνη καλὰ μάλ' ἀμφιέσασα, ποσὶ δ' ὑποδήματα δοῦσα, ἀγρόνδε προΐαλλε. φίλει δέ με κηρόθι μᾶλλον. νῦν δ' ἤδη τούτων ἐπιδεύομαι. ἀλλά μοι αὐτῷ ἔργον ἀέξει θεός, ᾧ ἐπιμίμνω. τῶν ἔφαγόν τ' ἔπιόν τε, καὶ αἰδοίοισιν ἔδωκα. εἶτα οἱονεὶ ψέγων καὶ αὖθις ἀπολογούμενος, φησίν. ἐκ δ' ἄρα δεσποίνης, οὐ μείλιχόν ἐστιν ἀκοῦσαι οὔτ' ἔπος οὔτέ τι ἔργον, ἐπεὶ κακὸν ἔμπεσεν οἴκῳ, ἄνδρες ὑπερφίαλοι. μέγα δὲ δμῶες χατέουσιν ἀντία δεσποίνης φάσθαι, καὶ ἕκαστα πυθέσθαι. καὶ φαγέμεν πιέμεν τε, ἔπειτα δὲ καί τι φέρεσθαι ἀγρόνδε οἷά τε θυμὸν ἀεὶ δμώεσσιν ἰαίνει. ὃ δὴ λόγου ἐστὶν οἰκονομικοῦ, ὡς τῶν δούλων οὕτω δελεαζομένων. Ὅρα δὲ καὶ ὡς ἀφελῶς ὁ εὔμαιος οἷα δοῦλος λαλεῖ, γλυκεῖα φράζων οὐ μὴν σπουδαῖά τινα. οὕτω δὲ κἀκεῖνο ἀφελές, ὡς ἐρωτηθεὶς εἰ ζῶσιν οἱ τοῦ Ὀδυσσέως τοκέες, ὁ δὲ πολὺν λόγον ἐδαπάνησεν εἰς οὐδὲν δέον, χορηγῶν τῷ Ὁμήρῳ πλατυσμὸν τοιοῦτον. πολλὰ

δὲ τοῦ τοιούτου λόγου καὶ εἰς παιζολογικὴν παραπλοκὴν χρήσιμα. δῆλ. εἰς προσπαθεῖαν δεσποτικὴν ἢ εἰς λύπην τὴν ἐπὶ στερήσει καλοῦ ἄνακτος. καὶ εἰς εὐχαριστίαν τὴν ἐπὶ εὐτυχίᾳ. καὶ εἰς γογγυσμὸν εἰ παρὰ τοῦ δεσπότου πάσχει τις κακόν. Τὸ δὲ θυμὸν φθίσθαι ὅ ἐστι φθαρῆναι, πολλὰ μὲν τῶν ἀντιγράφων, διὰ διφθόγγου γράφουσι διὰ τὸ φθείω φθῶ. τινὰ δὲ καὶ διὰ τοῦ ἰῶτα, ὡς ἐκ τοῦ φθίω. ὅθεν καὶ τό, ἐκ ἄχαι ἀποφθιμένη. καὶ τό, ἀχεῖ οὗ παιδὸς ἀπέφθιτο. ὠμὸν δὲ καὶ νῦν γῆρας, τὸ πρὸ καιροῦ. ἵνα δηλοῖ τὸ ὠμὸν γῆρας, ἄωρον πέπανσιν. ὡς καὶ εἰ καρπός τις πεπανθείη καταπεπτωκὼς. εἰ δὲ τὸ ἐνταῦθα ὠμὸν γῆρας τῷ ἐν τῇ Ἰλιάδι ὠμογέροντα συντίθεσιν, οὐκ ἂν εἶεν στερρῶς ἀνθάψασθαι. δοκεῖ γὰρ ὠμογέρων ἐκεῖνος, ἡλικίας ὄνομα εἶναι γεροντικῆς, εὖ ἐχούσης καὶ ὑγιῶς. οὐ μὴν πεπονθυίας γῆρας ἔκ τινος νοσερᾶς ὠμότητος. καὶ ἔστιν οὕτως ὠμογέρων, ὁ λεγόμενος προπόλιος. οὐ πόρρω, ὁ οὔφαρ ὡς οἱ ἄλλοις δεδήλωται. ὥσπερ γεραιὸς, ὁ ἐσχατόγηρως κατὰ τὴν τοῦ γραμματικοῦ Ἀριστοφάνους παράδοσιν. ἴσως γὰρ, οὐκ ἔχων αὐτὸς τὴν τοιαύτην προσρηθῆναι λέξιν, διὰ τὸ ἀδρανὲς καὶ δυσοιώνιστον. Ὅρα δὲ ὅτι Ὅμηρος μὲν, τὴν Ὀδυσσέως μητέρα ὠμῷ γήραϊ δῦναι λέγει τὸν ἄνδρα κατὰ συμβεβηκός, δηλ. ἐπ' αὐτῇ πένθος ὡς ἀγαθῇ γυναικί. ἡ δὲ παρὰ τῷ Ἡσιόδῳ δειπνολόχη γυνὴ, ἄλλως ὠμῷ γήραϊ τὸν ἄνδρα δίδωσι, διὰ τὴν αὐτῆς φαυλότητα. ἔστι δὲ εἰπεῖν ὡς καὶ ἄλλως τὸ τοιοῦτον ὠμὸν γῆρας, τρόπον ἄλλον ἐξοπλᾷ ἡ ἀφιλεῖ ἐκείνη ἐν τῷ εὕδειν ἄτερ δαλοῦ. Τὸ δὲ φίλος οὐ καὶ φίλα ἔρδοι, ἀκριβῶς κεῖται, διὰ τὸ πολλοὺς φίλους εἶναι δοκοῦντας μὴ φίλα ἔρδειν, ἢ διὰ χαυνότητα, ἢ καὶ διὰ τὸ φιλουμένους, μὴ τὸ ἴσον ἀντιφιλεῖν. ἡ δὲ κλυμένη, Ὀδυσσέως ἀδελφὴ ἧς αὐτὸς ὑπονοεῖται ὡς καὶ προεγράφη, Εὐρύλοχος. ἰφθίμην δὲ αὐτὴν λέγει, καθὰ καὶ τὴν ἄλοχον τοῦ Λαέρτου, δαΐφρονα. καὶ πρὸ αὐτῆς, τὴν τανυπέπλον. ὡς εἴ τις εἴπῃ, ἀνδρείαν γυναῖκα. Τὸ δὲ, τὴν, ὁπλοτάτην τίκε, ἁπλοϊκῶς κεῖται πρὸς ἱστορίας ἀντίληψιν. Τὸ δὲ τῇ ἐμεῦ ἐτρεφόμην, ὑποβάλλει νοεῖν, δεῖν εἶναι τὸν δοῦλον ἐκεῖνον εὔμαιον καλεῖσθαι, καὶ δὴ τὸ εὖ μεμαθηκέναι παρὰ τοῖς δεσπόταις. Τὸ δὲ ὀλίγον δέ τι ἧσσον ἐτίμα, ὅμοιόν ἐστι, μικροῦ ἐμὲ κατὰ τὴν θυγατέρα ἐτίμα. δουλοῖ δὲ μάλιστα τὸν εὔμαιον ἡ τοιαύτη τιμή. ὥσπερ καὶ τό, εἵματα καλὰ μάλα ἀμφιεσθῆναι καὶ εἰς τὸν ἀγρὸν προπεμφθῆναι. χαίρει γὰρ αὐτὸς τοιούτοις, ὡς ἀφελὲς πρόσωπον. Τὸ δὲ ᾧ ἐπιμίμνω, παιδευτικόν ἐστιν. ὡς ἐκείνων μάλιστα τῶν ἔργων ἐπαυξομένων οἷς ἐπιμένει τις. Τὸ δὲ ὧν ἔφαγον, καινῶς ἐσχημάτισται. ἦν γὰρ τὸ ἀκόλουθον, οὕτως. ἀλλά μοι ἔργον αὔξεται οὗ ἔφαγόν τι ἔπιόν τι. ὁ δὲ πληθυντικῶς ἔφη ὧν ἔφαγον, δηλῶν διὰ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς πτώσεως, τὴν τοῦ ἔργου αὔξησιν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ τραχύτερον τῇ φωνῇ, τὸ ἔτραγον, τοῦ ἔφαγον. ὡς καὶ τοῦ φαγεῖν, τὸ τραγεῖν. καὶ τοῦ, ὁ φάγος τό, ὁ τράγος. καὶ ὅτι τοῦ τραγεῖν μὲν, πρωτότυπον θέμα, τρώξειν τὸ τρώγω. ὡς καὶ τοῦ αὐώγω, τὸ αὔω ἤγουν πλεονασμῷ ἐκ τοῦ τὸ αὔω. τοῦ δὲ φαγεῖν, προσεχὲς μὲν θέμα, τὸ φάγω ἢ φάω. πρωτόθετον δὲ, τὸ φῶ ἤγουν φονεύω. συντρίβω. κλῶ. θλῶ. ἀφ' οὗ καὶ ἄλευρον μυλήφατον. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ φαγεῖν ἄλλα τε παράγονται. καὶ ἡ φηγὸς κατ' ἐξαίρετον, διὰ τὴν πάλαί ποτε βαλανηφαγίαν. ἴσως δὲ, καὶ ὁ φάγρος ἰχθύς. πάντως δὲ καὶ ὁ κατὰ διάλεκτον κρητῶν, φάγρος ἡ ἀκόνη. ὡς ἱστορεῖ ὁ παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ Σιμμίας. ἔργον γὰρ καὶ πάθος δὲ ἀκόνης, τὸ φαγεῖν. ἐσθιούσης τε δηλαδὴ τὰ τριβόμενα, καὶ ἐσθιομένης ὑπ' αὐτῶν. ἔτι δὲ ἐκ τοῦ φαγεῖν, καὶ ἡ φάτνη, τροπῇ τοῦ γ εἰς τ. ἣν ἀντιστοιχίᾳ ἰδιωτικὴ, πάθνην καλεῖ. τῆς δὲ φάτνης, ῥῆμα, οὐ μόνον ἐκφατνίζειν κατὰ τό, ἐκ φατνιζομένων σωμάτων, ἕκαστος ἀπέφερον ὁ λαμβάνει κρέα, καὶ τό, ἐκφατνίζει ὀδόντας, ἀλλὰ καὶ φατνοῦν. ὅθεν καὶ φάτνωμα ὀδόντων. ἐξ οὗ λέγονται οὗτοι ἐκφατνίζεσθαι, ἤγουν ἐξάγεσθαι ἐκριζούμενοι. Τὸ δὲ αἰδοίοισιν ἔδωκα, ἀντὶ τοῦ, ἀνδράσιν αἰδοῦς ἀξίοις. ξένοις δηλαδὴ καὶ ἱκέταις. παραιτητέον γοῦν τοὺς ἄλλως ἀναξίως Ὁμήρου νοοῦντας ἐνταῦθα τὸ αἰδοίοις, καὶ κίναιδον διομολογουμένοις τὸν εὔμαιον. κωμῳδουμένῳ μέντοι ἀνδρὶ, χρήσιμος ἔσται πῃ ὁ λόγος κατὰ παρέκχρησιν. ὡς δυναμένου τοῦ, ἔφαγόν τι καὶ ἔπιον καὶ τοῖς αἰδοίοισιν ἔδωκα, καὶ λάγνῳ προσαρμόσαι ἀνδρί. ὁποῖα καὶ ἕτερα τῶν Ὁμήρῳ σεμνῶς λεχθέντων, ἄλλως ἐκληφθέντα, ὡς ἐπὶ θυμέλης ἐπαίχθησάν τι καὶ εἰσέτι δὲ παίζονται. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι καλῶς ὕστερον ἐποιοῦθη ἀντὶ τοῦ αἰδοῖος τὸ αἰδήμων καὶ τὸ αἰδέσιμος. τούτων μὲν γὰρ ἡ ὅλη κλίσις, ἔννοιαν ἔχει σεμνήν. ὁ δὲ αἰδοῖος, εἴ τι ἐν οὐδετέρῳ γίνεται καὶ ταῖς πλαγίαις, συνημμένης τῷ σωματικῷ μορίῳ καὶ παρεμφαίνει ἔννοιαν οὐκ εὐσχήμονας. Ὁ οὕτω, γελοιασμὸς ὑπεκινεῖ φίλους κιναιδολόγῳ. οὗ χρῆσις, ὅπου κεῖται καὶ ἡ κιναιδία καὶ τὸ κιναίδισμα. ὅτι δὲ ταῦτα οὐκ ἐκ τῆς ἐναρέτου αἰδοῦς παρῆκται ὡς πρῶτον ὁ αἰδοῖος ἱκέτης, ἀλλ' ἐκ τῆς κατὰ σῶμα ἧς ἐν Ἰλιάδι χρῆσις τό, τάτ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει, δῆλόν ἐστιν. Ἐν δὲ τῷ, οὔτ' ἔπος ἀκοῦσαι οὔτε τι ἔργον, προσυπακουστέον τῷ ἔργῳ, τὸ ἰδεῖν ἤ τι τοιοῦτον. ἵνα λέγῃ ὡς οὔτε ἔπος ἔστιν ἀκοῦσαι μείλιχον, οὔτε τι ἔργον ἰδεῖν ἢ μαθεῖν ἢ γνῶναι μείλιχον. Τὸ δὲ ἄνδρες ὑπερφίαλοι, πάνυ σοφῶς ἔφη ὁ εὔμαιος. μιᾷ ταύτῃ λέξει καὶ οὐδὲ πάνυ σφοδρᾷ, δηλώσας ἀφειδῶς καὶ ἀγροικικῶς τὸ μέγα κακόν, ὃ τῷ δεσποτικῷ οἴκῳ ἐνέπεσον. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐς τοσοῦτον ἠξιώθη λόγου τοῖς παλαιοῖς ὁ εὔνοικὸς οὗτος δοῦλος εὔμαιος, ὥς τινες καὶ μητέρα αὐτοῦ ἐξευρίσκουσι. Δημόκριτος μὲν, Πενίαν. Εὐφορίων δὲ, Πάνθειαν. Φιλόξενος δὲ ὁ Σιδόνιος, Δανάην. Ὅμηρος δὲ ζήτησιν μὲν, οὐκ ἀξιώσει λόγου. ἄλλως δ' ἐγε, ἱστορήσει τὰ κατ' αὐτόν. ὅθεν τέ ἐστι καὶ ὅπως παρῆλθε τῷ τοῦ Ὀδυσσέως οἴκῳ, πορισάμενος ἀφορμὴν λόγου,

περὶ ὧν αὐτὸς εἶπεν ὁ εὔμαιος. ἀκούσας γὰρ ὁ ξένος ὀδυσσεὺς ὡς ὁ τοῦ λαέρτου γυνὴ αὐτὸν ἔτρεφεν ἅμα τῇ ὁπλοτάτῃ θυγατρὶ, δράττεται ἀφορμῆς εἰς τὸ οἰκτίζόμενος εἰ οὕτω νέωτατος τῆς πατρίδος ἐξέπεσε. καὶ ἐρωτᾷ τὴν αἰτίαν, καὶ μανθάνει τὰ ἐφεξῆς.

Ὅτι οἰκτος ἐπί τινι ἐκ νέου ᾐχμαλωτισμένῳ ἄλλως ἐστὶ ῥημάτων τῶν οἰκτρῶν τὸ, ὢ πόποι ὡς ἄρα τυτθὸς ἐὼν πολλὸν ἀπεπλάγχθης σῆς πατρίδος ἠδὲ τοκήων. ὁ δὲ τοῦ ξένου ἐρωτῇ περὶ ὧν ἔπαθεν, ἐρεῖ ἂν ὡς εἰκὸς τὸ, ἀλλ᾽ ἄγε μοι τόδε εἰπέ. ἢ διεπράθετο πόλις ἀνδρῶν εὐρυάγυια, ᾗ ἔνι ναιετάεσκε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ. τουτέστι διεπράθη τὸ σοὶ ἡ πατρίς. ὅπερ ἐστὶ καὶ μόνον περιφραστικῶς οἱ δύο στίχοι φασίν. ἢ σύ γε μουνωθέντα παρ᾽ ὄεσσιν ἢ παρὰ βουσὶν ἢ ἀλλαχοῦ που. ἄνδρες δυσμενέες λάβον. ὁ δὲ ὀδυσσεὺς, ἐνταῦθα προστίθησι καὶ τὸ, ἠδ᾽ ἐπέρασσαν. αὐτὶ τοῦ, καὶ πέρασαν ἐν τοῖς ἔξω τὴν θάλασσαν ἀπέδοντο τοῦ δ᾽ ἀνδρὸς πρὸς δώματα, ὁ δ᾽ ἄξιον ὦνον ἔδωκεν. ὅπερ ἐν ἄλλοις, ἄσπερ ὦνον ἔφη. μετὰ δὲ ὀλίγα, μυρίον ὦνον. τὸ δὲ παρ᾽ οἴεσσι διὰ διφθόγγου γράφεται πρὸς εὐγένειαν δὴ λόγων. οὐ γὰρ ἦ ὑφορβός ἐστιν ἀρτι ὁ εὔμαιος, ἀλλὰ ποιμὴν, βουλικὸν καὶ οὐδὲ ἄλλως εὐγενές. οἷα μέντοι νέμειν, οὐδὲ βασιλέων παῖδες ἀπηξίουν, ὥσπερ οὐδὲ βουκολεῖν.

Ὅτι ὁ κελευόμενος ἐν τῷ ἐπιδέρματι ἐσθίειν, καθεύδει ἥσυχῇ καὶ ἀκούειν καὶ μᾶλλον ὅτι μακραὶ νύκτες εἰσὶν, ἀκούσει ἂν τὸ, σιγῇ νῦν ξυνίει, τέρπεό τε, πίνε τε οἶνον ἥμενος. αἳ δὲ νύκτες ἀθέσφατοί εἰσι καὶ πολὺς ὕπνος. τουτέστι πάνυ μακραί. διὸ καὶ ἑρμηνεύων, φησίν. ἔστι μὲν εὕδειν. ἔστι δὲ τερπομένοισιν ἀκούειν. οὐδέ τί σε χρὴ πρὶν ὥρη καταλέχθαι. ἀνίη καὶ πολὺς ὕπνος. τῶν δ᾽ ἄλλων ὅτινα κραδίη καὶ θυμὸς ἀνώγει, εὑδέτω ἐξελθών. Εὔμαιος ταῦτα πρὸς τὸν δεσπότην ξένον λαλεῖ. ἔνθα φαίνεται ὡς καὶ ὁ λαχὼν, ὁ τοῦ ἐκ ἀσέβειας κηρὸς τῶν ὀδυσσεῖ οὔτε ἐαρινὸς εἶναι οὔτε θερινὸς, ἀλλ᾽ ὅτι νύκτες ἀθέσφατοι. τὸ δὲ σιγῇ, ἐκτεταμένον τὴν ἀρχὴν, ὀνοματοποιεῖται δὲ ἐκ τοῦ σίζω. οὐ μέσος παρακείμενος σέσιγα, ἐξ οὗ ἡ σιγή. ὡς τῶν ἐγκελευομένων σιγᾶν, τοῦ σιγμοῦ ἐστιν ὅτι χρωμένων. τὸ δὲ πίνε τε οἶνον, ἐκ μέρους καὶ τὸ ἐσθίειν συμπαραδηλοῖ. μετ᾽ ὀλίγα γοῦν φησί. πίνοντί τε δαινυμένω τε. τὸ δὲ μὴ χρῆναι πρὸ ὥρας κοιμᾶσθαι, γνωμικῶς κεῖται. ὡς μάλιστα τὸ, ἀνία καὶ πολὺς ὕπνος. ἀφοριστικῶς λεχθὲν κατὰ συντομίαν ἀποφθεγματικήν. Δῆλον δὲ, ὡς οὐ μόνον ἄλλως ἀνιαρὸς ὁ μακρὸς ὕπνος, ἀλλὰ καὶ ἐμποιεῖ τὸ ζῆν ἡμῖν. διὸ καὶ θανάτῳ ἄγχιστα ἔοικε. τὸ δὲ ὅτινα, πυκνὸν διέξεισιν κατὰ τὸ, ὅ τι ἐάσω. Σημείωσαι δὲ ὅτι ὥσπερ νῦν ἀνιαρὸς ὁ μακρὸς λέγεται ὕπνος, οὕτως ἑτέρωθι, ἀνίη καὶ τὸ φυλάσσειν παννύχιον ἐγρήσσοντα.

Ὅτι ἀγροτικὸν τὸ, ἅμα ἠοῖ φαινομένηφι δειπνήσας, ἅμ᾽ ὕεσσιν ἀνακτορίῃσιν ἑπέσθω. ἔνθα ὅρα τὸ ἅμα οἷον τοῦ τε καὶ χρονικῶς κείμενον, καὶ κατὰ τοπικὴν διατεθεῖσαν. ἀνακτορίας δὲ ὕας, ἀρίσταρχος μὲν, τὰς δεσποτικάς φησιν. ἀριστοφάνης δὲ, ὧν ἕκαστος βόσκων, ἀνάσσει. ὅ ἐστιν ἄρχει. ἀπὸ τούτου δὲ ἀνάσσειν, γίνεται καὶ χειρῶναξ ὁ τῆς χειρὸς ἢ τῶν χερσὶν ἀνάσσων.

Ὅτι τοῖς μετὰ πόνον ἀφηγουμένοις ἃ ἔπαθον, ἐπιπρεπὲς τὸ, ἐνὶ κλισίῃ πίνοντέ τε δαινυμένω τε, κήδεσιν ἀλλήλων τερπώμεθα λευγαλέοισι, μνωομένω. ἤγουν μιμνησκόμενοι. εἶτα ἐπεὶ τὸ οὐ πιθανὸν τὸ ἐπὶ τοιούτοις τέρπεσθαί τινα, ἐπάγει κατασκευὴν τοῦ λόγου ταύτην. μετὰ γάρ τε καὶ ἄλγεσι τέρ-

Τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις ὀδυσσεύς.
Ὢ πόποι. ὡς ἄρα τυτθὸς ἐὼν Εὔμαιε συβῶτα
Πολλὸν ἀπεπλάγχθης σῆς πατρίδος ἠδὲ τοκήων.
Ἀλλ᾽ ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον.
Ἠὲ διεπράθετο πτόλις ἀνδρῶν εὐρυάγυια,
Ἧι ἔνι ναιετάεσκε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
Ἤ σέ γε μουνωθέντα παρ᾽ οἴεσιν, ἢ παρὰ βουσίν.
Ἄνδρες δυσμενέες νηυσὶν λάβον, ἠδ᾽ ἐπέρασσαν
Τοῦ δ᾽ ἀνδρὸς πρὸς δώμαθ᾽, ὁ δ᾽ ἄξιον ὦνον ἔδωκεν.
Τὸν δ᾽ αὖτε προσέειπε συβώτης ὄρχαμος ἀνδρῶν.
Ξεῖν᾽, ἐπεὶ ἂρ δὴ ταῦτά μ᾽ ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς,
Σιγῇ νῦν ξυνίει καὶ τέρπεο, πῖνέ τε οἶνον
Ἥμενος. αἵδε δὲ νύκτες ἀθέσφατοι, ἔστι μὲν εὕδειν.
Ἔστι δὲ τερπομένοισιν ἀκουέμεν. οὐδέ τί σε χρὴ
Πρὶν ὥρη καταλέχθαι. ἀνίη καὶ πολὺς ὕπνος.
Τῶν δ᾽ ἄλλων ὅτινα κραδίη καὶ θυμὸς ἀνώγει,
Εὑδέτω ἐξελθών. ἅμα δ᾽ ἠοῖ φαινομένηφι
Δειπνήσας, ἅμ᾽ ὕεσσιν ἀνακτορίῃσιν ἑπέσθω.
Νῶι δ᾽ ἐνὶ κλισίῃ πίνοντέ τε δαινυμένω τε,
Κήδεσιν ἀλλήλων τερπώμεθα λευγαλέοισιν,
Μνωομένω. μετὰ γάρ τε καὶ ἄλγεσι τέρπεται ἀνήρ,
Ὅς τις δὴ μάλα πολλὰ πάθῃ καὶ πόλλ᾽ ἐπαληθῇ,
Τοῦτο δέ τοι ἐρέω, ὅ μ᾽ ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς.

ἔπεται αἰὲν, ὅς τις δὴ μάλα πολλὰ πάθῃ καὶ πόλλ' ἐπαληθῇ. γνωμικὴ δὲ καὶ αὕτη ἡ ἔννοια. δηλοῦσα, ἡδονάς τινα εἶναι καὶ τὸ διηγεῖσθαι ἃ πάθοι τις ἀλγεινά. αἴτιον δὲ τοῦ τέρπεσθαί τινα οὕτως οἷς ἔπαθεν, ὁ ἔπαινος ὃν οἶδεν ἔχειν ἐντεῦθεν ἐπί τε πολυπειρίᾳ καὶ φερεπονίᾳ καὶ εὐτυχίᾳ ἔτι θείᾳ προμηθείᾳ. τούτων γὰρ πάντων ἐπήβολος, ὁ πολλὰ μὲν παθὼν σωθεὶς δέ.

Νῆσός τις, συρίη κικλήσκεται εἴ που ἀκούεις,
Ὀρτυγίης καθύπερθεν, ὅθι τροπαὶ ἠελίοιο.
Οὔ τι περιπληθὴς λίην τόσον, ἀλλ' ἀγαθὴ μὲν,
Εὔβοτος. εὔμηλος. οἰνοπληθής. πολύπυρος.
Πείνη δ' οὔποτε δῆμον ἐσέρχεται, οὐδέ τις ἄλλη
Νοῦσος ἐπὶ στυγερὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν.
Ἀλλ' ὅτε γηράσκωσι πόλιν κατὰ φῦλ' ἀνθρώπων,
Ἐλθὼν ἀργυρότοξος Ἀπόλλων ἀρτέμιδι ξὺν,
Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν.
Ἔνθα δύω πόληες, δίχα δέ σφισι πάντα δέδασται.
Τῇσιν δ' ἀμφοτέρῃσι πατὴρ ἐμὸς ἐμβασίλευε,
Κτήσιος ὁρμενίδης ἐπιείκελος ἀθανάτοισιν.
Ἔνθα δὲ φοίνικες ναυσίκλυτοι ἤλυθον ἄνδρες,
Τρῶκται, μυρί' ἄγοντες ἀθύρματα νηῒ μελαίνῃ.
Ἔσκε δὲ πατρὸς ἐμοῖο γυνὴ φοίνισσ' ἐνὶ οἴκῳ,
Καλή τε μεγάλη τε καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυῖα.
Τὴν δ' ἄρα φοίνικες πολυπαίπαλοι ἠπερόπευον.
Πλυνούσῃ τις πρῶτα μίγη κοίλῃ παρὰ νηῒ
Εὐνῇ καὶ φιλότητι, τά τε φρένας ἠπεροπεύει
Θηλυτέρῃσι γυναιξὶ καὶ εἰ κ' εὐεργὸς ἔῃσιν.
Εἰρώτα δ' ἤπειτα τίς εἴη καὶ πόθεν ἔλθοι.
Ἡ δὲ μάλ' αὐτίκα πατρὸς ἐπέφραδεν ὑψερεφὲς δῶ.
Ἐκ μὲν σιδῶνος πολυχάλκου εὔχομαι εἶναι,
Κούρη δ' εἴμ' Ἀρύβαντος ἐγὼ ῥυδὸν ἀφνειοῖο.
Ἀλλά μ' ἀνήρπαξαν τάφιοι ληΐστορες ἄνδρες
Ἀγρόθεν ἐρχομένην. πέρασαν δέ με δεῦρ' ἀγαγόντες
Τοῦδ' ἀνδρὸς πρὸς δώμαθ', ὁ δ' ἄξιον ὦνον ἔδωκεν.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπεν ἀνὴρ, ὃς ἐμίσγετο λάθρῃ.
Ἦ ῥά κε νῦν πάλιν αὖτις ἅμ' ἡμῖν οἴκαδ' ἕποιο,
Ὄφρα ἴδῃς πατρὸς καὶ μητέρος ὑψερεφὲς δῶ,
Αὐτούς τ'; ἦ γὰρ ἔτ' εἰσὶ καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.
Τὸν δ' αὖτε μετέειπε γυνὴ καὶ ἀμείβετο μύθῳ.
Εἴη κεν καὶ τοῦτ' εἴ μοι ἐθέλοιτέ γε ναῦται
Ὅρκῳ πιστωθῆναι, ἀπήμονά μ' οἴκαδ' ἀπάξειν.
Ὣς ἔφαθ' οἱ δ' ἄρα πάντες ἀπώμνυον ὡς ἐκέλευεν.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὄμοσάν τε, τελεύτησάν τε τὸν ὅρκον,
Τοῖς δ' αὖτις μετέειπε γυνὴ καὶ ἀμείψατο μύθῳ.
Σιγῇ νῦν, μή τίς με προσαυδάτω ἐπέεσσιν
Ὑμετέρων ἑτάρων, ξυμβλήμενος ἢ ἐν ἀγυιῇ
Ἤ που ἐπὶ κρήνῃ, μή τις ποτὶ δῶμα γέροντι

Οὐ δυνάμενος ὁ ποιητὴς μετὰ τὴν ἐκ πύλου ἀνάπλευσιν τοῦ τηλεμάχου, εὐθὺς ἐπαγαγεῖν ὡς ἡμέρας ἐλθούσης ἐπὶ χέρσου οἱ τηλεμάχου ἑταῖροι λῦον ἱστία καὶ τὰ ἑξῆς, ὅμως οὐκ ἠθέλησεν οὕτω ποιῆσαι· ἀλλὰ τὸν τηλέμαχον πλεῖν ἀφεὶς, ἀπησχόλησεν ἑαυτὸν τοῖς περὶ ὀδυσσέα. καὶ εἰπὼν μέχρι νῦν ὅσα δὴ καὶ εἶπε, πορίζεται καὶ ἀπὸ τοῦ εὐμαίου πλατυσμὸν διηγήσεως. ἀφοσιμεύνων αὐτὸν ὡς εὔνουν τῷ δεσπότῃ, καὶ ποιῶν μνήμης ἄξιον δι' ἱστορίας. ὁ τοίνυν δοῦλος διηγούμενος τὰ καθ' ἑαυτὸν τῷ δεσπότῃ ὡς ἐκεῖνος ἠρώτησεν, οὐκ ἀγεννῶς ἴσως τοῦ δεσπότου ψευδολογήσει πρὸς πιθανότητα. φησὶ γοῦν. νῆσός τις, συρίη κικλήσκεται εἴ που ἀκούεις, ὀρτυγίης καθύπερθεν, ὅθι τροπαὶ ἠελίοιο. οὔ τι περιπληθὴς λίην τόσον, ἀλλ' ἀγαθὴ μὲν, εὔβοτος, εὔμηλος, οἰνοπληθὴς, πολύπυρος. πείνη δ' οὔποτε δῆμον ἐσέρχεται, οὐδέ τις ἄλλη νοῦσος ἐπὶ στυγερὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν. ἀλλ' ὅτε γηράσκωσι πόλιν κατὰ φῦλ' ἀνθρώπων, ἐλθὼν ἀργυρότοξος ἀπόλλων ἀρτέμιδι ξὺν, οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν. αἴφνης δηλαδὴ θνήσκοντας. νόσου τε δίχα, καὶ οὐδὲ πρὸ ὥρας. ἀλλ' οὐ γῆρας λιπαρῷ ὑγιαίνειν πεῖναν οἴδασι. τοιαύτην δέ τινα εὐδαιμονίαν καὶ τοῖς ἐπὶ κρόνου ζῶσιν ἡσίοδος ἐπιμαρτυρεῖ. ὃς εἰπὼν ζῆν ἄτερ πόνων καὶ παντὸς κακοῦ, μηδὲ νόσων λέγει. ἀλλ' εἰς βαθὺ γῆρας ἐλάσαντας, θνήσκειν ὥσθ' ὕπνῳ δεδμημένους. καὶ οὕτως ἐπαινέσας εὔμαιος τὴν πατρίδα εἴτε πρὸς ἱστορίαν εἴτε ἔθος καὶ πρὸς πλάσμα ὡς δίον

ἂν τοιαύτην εἶναι τὴν ἀγαθὴν νῆσον, φησὶν ἐφεξῆς ὁ δὲ, δύο πόλιες ἔνι, αἷς δίχα πάντα δέδασται. ταῖς ἀμφοτέραις πατὴρ ἐμὸς ἐμβασίλευε κτήσιος ὁρμενίδης ἐπιείκελος ἀθανάτοισι. λέγει δὲ καὶ ὅτι φοίνικες ἐκεῖ ἐλθόντες, ὑπεροπτεύον τὴν τούτου μητέρα. φοίνισσα δὲ ἦν ἐκείνη, καλή τε μεγάλη τε καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυῖα. ἡ δὲ, μιχθεῖσα τινὶ ἄλλα τε οὐ μίσθῳ ὧν μισθώσαιτο ἐστὶν εἰς ὅσον χρὴ ἐν τοῖς ἑξῆς. χειρὸς δ' ἐμὲ ἑλοῦσα ἐμὲ ἀπέπλευσε λάθρα τοῖς φοίνιξιν ὡς οἴκαδε ἀπλευσομένη. καὶ αὐτὴ μὲν ὑπὸ ἀρτέμιδος βληθεῖσα τουτέστιν αἰφνιδίῳ θανάτῳ περιτυχοῦσα, ἄντλῳ ἐνδούπησε πεσοῦσα ὡς εἰναλίη κήξ. ὄρνεον δηλαδὴ θαλάσσιον χελιδόνι παραπλήσιον κατὰ τοὺς παλαιούς. ὁ λάρος. ἡ αἴθυια. ἧς ἡ γενική, δοκεῖ εἶναι κήκος. ὅθεν ἴσως τὸ κηκάζειν ἐπὶ βλασφημίας. πρὸς ὁμοιότητα τοῦ κακκάζειν. ὃ καὶ αὐτό, φωνὴ ὄρνιθός ἐστι καὶ τοιοῦτος μὲν τοῦτο. τὰ δὲ ἐφεξῆς τοῦ πτώματος, ταῦτα. ὅτι τὴν μὲν, φώκησι καὶ ἰχθύσι κύρμα γενέσθαι ἔκβαλον. ἤγουν ἐξέρριψαν. ἐμὲ δὲ, οἱ φοίνικες εἰς Ἰθάκην ἤγαγον, ἔνθα με λαέρτης πρίατο. καὶ συμπεραίνει τὸ διήγημα, φησίν. οὕτω τήνδε γαῖαν ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν. ἐν μέσῳ δὲ τοῦ διηγήματος τούτου, κεῖνται σποράδην καὶ ταῦτα. οἱ φοίνικες, ναυσικλυτοὶ λέγονται ἄνδρες. τοιοῦτοι γάρ, ναυτικώτατοι ὄντες ὡς αἱ ἱστορίαι οἴδασι. καὶ τρῶκται, ἤγουν κερδαλέοι, ὡς καὶ προεγράφη. καὶ μυρία ἄγοντες ὡς εἰκὸς ἀθύρματα, τουτέστι κόσμια. φύσει μὲν, ἀθύρματα ὄντα. ταῖς μέντοι γυναιξί, σπουδαῖα. ὁποῖος καὶ ὁ ῥηθησόμενος χρύσεος ὅρμος. ἔτι δὲ καὶ πολυπαίπαλοι οἱ αὐτοί. ὅ ἐστι στεγανοί. καὶ οὐχ ὑγροὶ καὶ διὰ τρυφὴν κατασεσαρκωμένοι. ἀλλὰ διὰ συχνὴν ἐν θαλάσσῃ γυμνασίαν, ὑπόξηροι. καὶ αὐτάρκως ἔχοντες τοῦ

Ἐλθὼν ἐξείπῃ, ὁ δ' ὀισάμενος καταδήσῃ
Δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ, ὑμῖν δ' ἐπιφράσετ' ὄλεθρον.
Ἀλλ' ἔχετ' ἐν φρεσὶ μῦθον, ἐπείγετε δ' ὦνον ὁδαίων.
Ἀλλ' ὅτε κεν δὴ νηῦς πλείη βιότοιο γένηται,
Ἀγγελίη μοι ἔπειτα θοῶς ἐς δώμαθ' ἱκέσθω,
Οἴσω γὰρ καὶ χρυσὸν ὅτις χ' ὑποχείριος ἔλθοι.
Καὶ δέ κεν ἄλλ' ἐπίβαθρον ἐγὼν ἐθέλουσά γε δοίην.
Παῖδα γὰρ ἀνδρὸς ἐῆος ἐνὶ μεγάροις ἀτιτάλλω,
Κερδαλέον δὴ τοῖον, ἅμα τροχόωντα θύραζε.
Τόν κεν ἄγοιμ' ἐπὶ νηός. ὁ δ' ὑμῖν μυρίον ὦνον
Ἄλφοι, ὅπῃ περάσητε κατ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ', ἀπέβη πρὸς δώματα καλά.
Οἱ δ' ἐνιαυτὸν ἅπαντα παρ' ἡμῖν αὖθι μένοντες
Ἐν νηῒ γλαφυρῇ, βίοτον πολὺν ἐμπολόωντο.
Ἀλλ' ὅτε δὴ κοίλη νηῦς ἤχθετο τοῖσι νέεσθαι,
Καὶ τότ' ἄρ' ἄγγελον ἧκαν, ὃς ἀγγείλειε γυναικί.
Ἤλυθ' ἀνὴρ πολυΐδρις ἐμοῦ πρὸς δώματα πατρὸς
Χρύσεον ὅρμον ἔχων, μετὰ δ' ἠλέκτροισιν ἔερτο.
Τὸν μὲν ἄρ' ἐν μεγάρῳ δμωαὶ καὶ πότνια μήτηρ
Χερσίν τ' ἀμφαφόωντο καὶ ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶντο,
Ὦνον ὑπισχόμεναι. ὁ δὲ, τῇ κατένευσε σιωπῇ.
Ἤτοι ὁ καννεύσας, κοίλην ἐπὶ νῆα βεβήκει.
Ἡ δέ με χειρὸς ἑλοῦσα, δόμων ἐξῆγε θύραζε.
Εὗρε δ' ἐνὶ προδόμῳ ἠμὲν δέπας ἠδὲ τραπέζας
Ἀνδρῶν δαιτυμόνων, οἵ μευ πατέρ' ἀμφεπένοντο.
Οἱ μὲν ἄρ' ἐς θῶκον πρόμολον δήμοιό τε φῆμιν.
Ἡ δ' αἶψα τρί' ἄλεισα κατακρύψασ' ὑπὸ κόλπῳ,
Ἔκφερεν. αὐτὰρ ἐγὼν ἑπόμην ἀεσιφροσύνῃσι.
Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί.
Ἡμεῖς δ' ἐς λιμένα κλυτὸν ἤλθομεν ὦκα κιόντες.
Ἔνθ' ἄρα φοινίκων ἀνδρῶν ἦν ὠκύαλος νηῦς.
Οἱ μὲν, ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα,
Νὼ ἀναβησάμενοι. ἐπὶ δὲ Ζεὺς οὖρον ἴαλλεν.
Ἑξῆμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἦμαρ.
Ἀλλ' ὅτ' ἄρ' ἕβδομον ἦμαρ ἐπὶ Ζεὺς θῆκε Κρονίων.
Τὴν μὲν ἔπειτα γυναῖκα βάλ' ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
Ἄντλῳ δ' ἐνδούπησε πεσοῦσ' ὡς εἰναλίη κήξ.
Καὶ τὴν μὲν φώκῃσι καὶ ἰχθύσι κύρμα γενέσθαι
Ἔκβαλον. αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην ἀκαχήμενος ἦτορ.
Τοὺς δ' ἰθάκῃ ἐπέλασσε φέρων ἄνεμός τε καὶ ὕδωρ.
Ἔνθα με Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν.
Οὕτω τήνδε τε γαῖαν ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν.

κατὰ φύσιν ὑγροῦ. ἢ μᾶλλον πολυπαίπαλοι, οἱ μοχθηροὶ καὶ κακοήθεις. τὴν γὰρ παιπάλην, καὶ ὁ κωμικὸς ἐπὶ πονηρίας τίθησι. καὶ τὸ παιπάλημα δὲ, τοιοῦτόν τι δηλοῖ. οἱ δ᾽ αὐτοὶ, καὶ ὑπερόπται. κατὰ τὸ, τὴν δ᾽ ἄρα φοίνικες ὑπερόπτευον. ἐξ ἀπατηλίσματος δὲ, καὶ αἰσχροκερδεῖς. οἳ τήν τε δὴ τροφὸν τοῦ Εὐμαίου καὶ αὐτὸν, ἐπὶ κακῷ ἀπήγαγον. λέγοιντο δ᾽ ἂν καὶ πολυίδριες. κατὰ τὸ, ἤλυθ᾽ ἀνὴρ πολυΐδρις χρύσεον ὅρμον ἔχων. ἀλλὰ τοῦτο μὲν, ἄλλως πραγματικῶς πολυΐδριας εἶναι δηλοῖ τοὺς φοίνικας. ἡ δὲ ἱστορία εἰποῦσα ὅτι Φερεκύδης ὁ τοῖς ἑπτὰ συγχρονίσας σοφοῖς ὁ καθὰ μετ᾽ ὀλίγα ῥηθήσεται σύριος, ἐδίδαξε Πυθαγόραν. αὐτὸς δὲ οὐκ ἔσχε καθηγητὴν, κτησάμενος τὰ τῶν φοινίκων ἀπόκρυφα βιβλία, καὶ ἄλλως τὸ πολυΐδρι τῆς σοφίας αὐτοῖς ἐπιμαρτυρεῖ. λέγει δ᾽ ἐνταῦθα περὶ τῆς μητρὸς Εὐμαίου, καὶ ὅτι πλυνούσῃ πρῶτα μίγη κοίλῃ παρὰ νηὶ, εὐνῇ καὶ φιλότητι, τά τε φρένας ἠπεροπεύει θηλυτέρῃσι γυναιξὶ καὶ ἥ κ᾽ εὐεργὸς ἔῃσιν. Καὶ ὅρα τὸ, πλυνούσῃ. ἔθος γὰρ ἦν καὶ ταῖς ἐνδόξοις τὸ τοιοῦτον ἔργον ὡς ἡ Ναυσικάα ἐδήλωσεν. ἴσως δὲ καὶ δουλικῶς ἐκείνη τοῦτο ποιεῖ ἐκ φοινίκης κτηθεῖσα δούλη καὶ ἐχομένη παρὰ τῷ Εὐμαίου πατρί. ὥς που καὶ ὁ Λαέρτης εἶχεν ἂν τὴν Εὐρύκλειαν εἰ μὴ χόλον ἀλέεινε γυναικός. καὶ οὕτως ἐξισάζεταί πως ὁ Εὔμαιος τῷ ψευδοξένῳ Ὀδυσσεῖ. αὐτόν τε γὰρ πατρόθεν εὐγενῆ ὄντα κρήτηθεν κατὰ τὸ αὐτοῦ πλάσμα, ὠνητὴ ἔτικτε μήτηρ. καὶ ὁ Εὔμαιος δὲ, φαίνεται ἀπὸ βασιλέως γεγονὼς, φοίνισσαν δμωΐδα μητέρα ἔχων. Τὸ δὲ μίγη εὐνῇ καὶ φιλότητι, πρὸς διαστολὴν ἑτέρων κεῖται μίξεων. Τὸ δὲ ἃ φρένας ἠπεροπεύει γυναιξὶν, ὅμοιόν ἐστι τῷ, τὴν γυναῖκα, ἐκείνου βούλεσθαι οἶκον ὀφέλλειν ὅς κεν ὀπυίῃ. ὃ καὶ ἐνταῦθα ποιοῦσα ἡ φοίνισσα, τρία ἄλεισα κατακρύψασα ὑπὸ κόλπῳ, ἐξεφέρετο. ὀφέλλουσα τὸν φόρτον τοῖς φοίνιξι. λέγει δ᾽ ἐν τούτοις, καὶ πολύχαλκον τὴν σιδῶνα, ἐξ ἧς εἶναι τὴν ῥηθεῖσαν φοίνισσαν, κούρην Ἀρύβαντος ῥυδὸν ἀφνειοῖο. ἣν ἀνήρπαξαν κεῖθεν Τάφιοι ληΐστορες ἄνδρες ἀγρόθεν ἐρχομένην. πέρασαν δὲ εἰς Ἰθάκην πρὸς δώματα Λαέρτου. ὃ δ᾽ ἄξιον ὦνον ἔδωκεν. ὃ καὶ πρὸ ὀλίγων κεῖται ἐν τῇ τοῦ Ὀδυσσέως ἐρωτήσει. καὶ τοιαῦτα μὲν ταῦτα ὡς ἐκ πολλῶν ὀλίγα. ἡ δὲ ῥηθεῖσα συρίη, μία φασὶ τῶν κυκλάδων. καλουμένη καὶ σῦρος ἐν ἐκτάσει τῆς παραληγούσης. φησὶ γοῦν ὁ γεωγράφος, ὅτι ἡ σῦρος, μηκύνει τὴν πρώτην συλλαβήν. ἣν, συρίην λέγει ὁ ποιητής. ἐξ ἧς Φερεκύδης ὁ Βαβυλάνιος. ὥς τι καθὰ ψῦρος ψυρία νῆσος πρὸ τῆς Χίου, οὕτω καὶ σῦρος συρία. Τὸ δὲ εἴ που ἀκούεις, ἐμφαίνει μὴ περιώνυμον εἶναι τὴν ῥηθεῖσαν νῆσον. διὸ καὶ ἐδέησε τῷ Εὐμαίῳ, συστατικοῦ ἐπαίνου εἰς αὐτήν. Ὀρτυγία δὲ ὅτι ἡ Δῆλος καὶ διατί οὕτω καλεῖται, δηλοῖ καὶ τὰ τοῦ Λυκόφρονος. Τὸ δὲ ὅθι τροπαὶ ἠελίοιο, ἀντὶ τοῦ κειμένη πρὸς τροπὰς ἡλίου. ἤτοι πρὸς τὰ δυτικὰ μέρη τῆς ὀρτυγίας. Ὅτι δὲ τὸ τρέπεσθαι καὶ ἐπὶ τοῦ δύνειν κεῖται, δηλοῖ ἐπὶ ἡλίου λεχθὲν τὸ, ἀπ᾽ οὐρανόθεν προτράπηται. ἕτεροι δέ φασιν, σπήλαιον εἶναι ἐκεῖ δι᾽ οὗ τὰς τοῦ ἡλίου ὡς εἰκὸς ἐσημείουν τροπάς. ὃ καὶ ἡλίου διὰ τοῦτο σπήλαιον ἔλεγον. καὶ τοῦτο δηλοῦσθαι ἐν τῷ, ὅθι τροπαὶ ἠελίοιο. Τὸ δὲ περιπληθὴς, δηλοῖ μὲν τὸ πολυάνθρωπος, παρισοῦται δὲ κατὰ τὸ κάλλος πρὸς τὸ οἰνοπληθής. Τὸ δὲ εὔβοτος καὶ ἑξῆς, πάνυ ἐπαινεῖται τῆς γονιμότητος, ἅπασαν ἀρετὴν χώρας περιέχον ἐν στίχῳ ἑνί. Ἔνθα ὅρα καὶ τὸ εὔμηλος, ἐπίθετον χώρας. ὥσπερ ὁμώνυμον τὸ κύριον, ὁ τοῦ Ἀδμήτου δηλαδὴ παῖς Εὔμηλος. δῆλον δὲ ὅτι γενικὸν μὲν ἐνταῦθα τὸ εὔβοτος, εἰδικὸν δὲ τὸ εὔμηλος. Τὴν δὲ πεῖναν συνέζευξεν ἢ καὶ συνεξωμοίωσε τῇ νόσῳ, ἐπεὶ τῷ λιμῷ πολλάκις φθορὰ παρακολουθεῖ. ὡς Ἡσίοδος, λιμὸν ὁμοῦ καὶ λοιμὸν, ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί. δειλοὺς δὲ βροτοὺς τοὺς τὴν νόσον πάσχοντας λέγει, ὡς δειλαίους. Οἱ δὲ προδιαληφθέντες τῶν φοινίκων ψόγοι, εὖ πεποίηνται Εὐμαίῳ ἀπεχθῶς αὐτοῖς ἔχοντι διὰ τὸν ἐκ τῆς πατρίδος ἀνδραποδισμόν. ὃ καὶ Ὀδυσσεὺς εἰδὼς, καταλαλεῖ ξένος φοίνικος ἐπὶ θεραπείᾳ τοῦ Εὐμαίου. Τὸ δὲ καλή τε μεγάλη τε καὶ ἑξῆς, γυναικὸς ἔπαινος. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἐν τούτοις εὕρηται ἡ σιδὼν, φυλάττουσα τὸ ω ἐν τῇ γενικῇ. δηλαδὴ, ἐκ μὲν σιδῶνος πολυχάλκου εὔχομαι εἶναι. καί τοι τὸ τοπικὸν αὐτῆς, πανταχοῦ κατὰ συστολὴν ὁ ποιητὴς προάγει, ὡς σιδόνιος, τὸ σιδονίη. καὶ τὰ τοιαῦτα. πολύχαλκος δὲ σιδὼν, ἢ διὰ τὸ ὀχυρὸν, ἵνα δηλοῖ ἡ λέξις τὴν στερράν. ἢ ἡ πλουσία διὰ τὴν ἐν αὐτῇ πορφύραν. χαλκὸς γάρ φασι περὶ αὐτὴν οὐ γίνεται. καὶ ἄλλοι δὲ τόποι τῆς φοινίκης πορφυροφόροι εἰσίν. ἐπαινεῖται γοῦν καὶ ἡ τυρία πορφύρα. Τὸ δὲ ἀρύβαντος καὶ τὸ ῥυδὸν, ἐοίκασί πως παρηχεῖν. ἔστι δὲ ῥυδὸν ἀφνειὸς, ὁ χύδην πλοῦτον καὶ ἐπίρροιαν ἔχων φασὶ πλούτου. Τοὺς δὲ ταφίους, κἀνταῦθα ληϊστὰς οἶδεν ὁ ποιητής. ἐφ᾽ ὧν καλῶς τὸ ἀναρπάζειν, ὡς ἐπὶ θηρίων. λέγει δ᾽ ἐν τούτοις καὶ πιστωθῆναι ὅρκῳ. τὸ πίστιν δοῦναι δι᾽ ὅρκου. ἐν τῷ, εἴη κεν καὶ τοῦτ᾽ εἴ μοι ἐθέλοιτε ὅρκῳ πιστωθῆναι, ἀπήμονα οἴκαδ᾽ ἀπάξειν. ἔστι δὲ καὶ νῦν τὸ εἴη, οὐ κυρίως εὐκτικὸν ἀλλ᾽ ἰσοδύναμον τῷ ἔσται. οὐ διαφορὰ κατὰ τοὺς παλαιοὺς πρὸς τὸ γενήσεται. ὅτι ἔσται μὲν, τὰ νῦν ὄντα. γενήσεται δὲ, τὰ γενέσεως ἐσόμενα. δηλαδὴ. ὁ νέος, ἔσται πρεσβύτης. τῷ δὲ ἀτέκνῳ, γενήσονται παῖδες. περὶ δὲ τοῦ εἴην εἴης εἴη γράφει ὁ Ἀλεξανδρεὺς Ἡρακλείδης ὡς οὐ γίνεται ἀπὸ τοῦ ω τὸ ὑπάρχω, ἦν γὰρ ἂν φασὶν οἴην οἴης οἴη κατὰ τὸ φρονοίην φρονοίης φρονοίη, φιλοίην φιλοίης φιλοίη καὶ τὰ τοιαῦτα, εἶτα ὑπερκαταβὰς, μηδὲ τὸ εἰπεῖν ὡς ἡμάρτηται, γράφει οὕτω. λέγουσιν οἱ αἰολεῖς ἐκ τοῦ φιλῶ, μετοχὴν φίλεις. καὶ τοῦ φρονῶ, φρόνεις. καὶ εὐκτικὰ τούτων, φιλείην καὶ φρονείην. οὕτω φαμὲν καὶ τὸ εἴην, ἀπὸ τῆς εἴς πεποιῆσθαι αἰολικῆς μετοχῆς, ἧς δηλαδὴ τὸ θέμα, εἰῶ. μὲ

πεποίηται. καὶ τὸ εἴη, ῥῆμα αἰολικόν ἐστιν ἀπὸ τῆς εἷς μετοχῆς. ἧς κλίσις παρὰ τοῖς τεχνικοῖς εἰπὼν φυλάττεσθαι, παράγει χρῆσιν ἐξ Ἀλκμᾶνος τὸ, ἔσσι παρέντων μάκαρσιν ἐπιβιῶσαι. οἱ κατὰ ἔξαρσιν φασὶ τοῦ ε, ἀπὸ τοῦ παρεόντων. ἀλλ' ἐκ τοῦ, εἷς εἶντος αἰολικοῦ. καὶ οὕτω μὲν αὐτός. οἱ δὲ νεώτεροι, ὅτι αἰολικὸν οἴδασι τὸ εἴη, καὶ ἀπαλείφοντες αὐτὸ καινοτομοῦσιν ἐκ τοῦ εἰμί. κεῖται δ' ἐνταῦθα, καὶ σχῆμα ἐλλειπτικὸν τὸ, σιγῇ νῦν, λείπει γὰρ τὸ ἔσω. εἰ δὲ καὶ περισπᾶται τὸ σιγῇ, λέγοι ἂν, ὅτι σιγῇ νῦν ἔχετε, ἢ μένετε, ἤ τι τοιοῦτον ἑρμηνεύων δὲ, ἐπάγει. μή τις με προσαυδάτω ἐπέεσσι. καιρία δὲ αὕτη ἔλλειψις, πρέπουσα προσφυῶς ἐπὶ σιωπῇ καὶ λόγου ἐλλείψει. ἔστι δέ που καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς καιρία ὁμοίως ἔλλειψις ἐπὶ σιγῇ λόγου τοῦ, οἵπω πᾶρ εἴρετο. λείπει γὰρ ἐκεῖ τὸ, ἔπος ἢ ῥῆμα. κεῖται δ' ἐν τούτοις καὶ ἐπίβαθρον, τὸ ναῦλον. ἤτοι μισθὸς ἐμβάσεως νεός. καὶ τὸ, κατένευσε σιωπῇ, ἀντὶ τοῦ, σημεῖον ἐλεύσεως δίδωκε τῇ κατανεύσει τῆς κεφαλῆς. ἰστέον δὲ, ὡς διανεύειν λέγεται, καὶ μάλιστα δι' ὀφθαλμῶν. λέγει δὲ καὶ δήμου φῆμιν διὰ τοῦ ἰῶτα, τὴν δημοτικὴν συνέλευσιν ἐπὶ δημηγορίᾳ. καὶ ἔστι τῆς αἰτιατικῆς ταύτης εὐθεῖα ἡ φῆμις ἡ καὶ ἀλλαχοῦ ῥηθεῖσα. χρῆσις δὲ τοιαύτης αἰτιατικῆς, καὶ ἐν τῷ, εὐνήν αἰδομένη πόσιος δήμοιό τε φῆμιν. σύνταξις δὲ καὶ τὴν ὑπὸ πρόθεσιν δοτικῆς ἀττικῶς ἐν τῷ, κατακρύψασα ὑπὸ κόλπῳ. περὶ δὲ ἄντλου, ἐκεῖ ὡς προδεδήλωται.

Τὸ δὲ φώκῃσι καὶ ἰχθύσι κύρμα γενέσθαι, ἁπλοϊκῶς καὶ ἀφελῶς κεῖται. οὐ γὰρ ταῦτα μόνα τῶν ἐν θαλάσσῃ σαρκοφαγεῖ, ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ κήτη. ἐκ μέρους δὲ ὅμως καὶ ἐκεῖνα δηλοῦνται. ἔτι ἐν τῷ ῥηθέντι διηγήματι κεῖται καὶ τὸ, ὄφρα ἴδῃς πατρὸς καὶ μητρὸς δῶ αὐτούς τε. ἢ γὰρ ἔτ' εἰσὶ καὶ ἀφνειοὶ καλέονται. ὅπερ εἴποι ἄν τις πρὸς ἀπόδημον, ἀγγέλλων αὐτῷ τὰ οἴκοι. ἔτι κεῖνται ἐν τούτοις, ἐκ παραλλήλου ὅμοια τό, μετέειπε γυνὴ καὶ ἀμείβετο μύθῳ. καὶ τὸ, μή τις ποτὶ δῶμα ἐλθὼν ἐξείπῃ, ὁ δ' ὀισάμενος καταδήσῃ δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ, ὑμῖν δ' ἐπιφράσσαιτ' ὄλεθρον. ὅπερ κλεπτικὸν ἂν εἴποι πρόσωπον ἀσφαλιζόμενον τοὺς συγκλέπτοντας. ὁμοίου δὲ ἤθους καὶ τὸ, τρία ἄλεισα κατακρύψασα ὑπὸ κόλπῳ, ἔκφερεν. ἔνθα τὸ μὲν ὑπὸ κόλπῳ, ἀττικῶς συντέτακται ὡς εἴρηται ὁμοίως τῷ, ὑπὸ διδασκάλῳ εἶναι, καὶ ὑπὸ στρατηγῷ τάττεσθαι, καὶ τοῖς ὁμοίοις. Τὸ δὲ ἔκφερεν, ἀντὶ τοῦ ἐξεφόρησε. καὶ παρασημειωτέον χρήσεως ἐνταῦθα, ὅτι τὸ φέρω καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ, χύμα πολὺ περιέσται λέξεων ῥητορικῶν, κἀλλέμενα ταῖς ὅλαις προθέσεσιν. ἐξ ἐκείνων γὰρ σὺν ἑτέροις πολλοῖς, πρόσεστιν ὁ ἐμφερὴς ὑγρὸν ὅμοιος καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. καὶ τὸ εἰσφέρειν, ὃ κοινότερον εἰσοδιάζειν λέγεται. καὶ ἡ εἰσφορά. καὶ ἡ δημοσία συνεισφορά. καὶ τὸ ὡς ἐρρέθη ἐκφέρειν. ὃ καὶ ἐπὶ τοῦ θάπτειν ἐστὶν ὅτε λέγεται. ὅθεν καὶ ἐκφορὰ ἡ ταφή. ἐκφέρει δέ τις καὶ μυστήριον ὅπερ ἐχρῆν εἶναι ἀνέκφορον ταυτὸν δ' εἰπεῖν, ἀνέξοιστον. ἐκεῖθεν καὶ τὸ συμφέρον, ὅπερ ἐστὶ συνοῖσον. καὶ τὸ σύμφορον. καὶ μέση λέξις συμφορά. καὶ προσφέρειν. καὶ τὸ ἀπ' αὐτῆς πρόσφορον. καὶ ἡ προσφορά. τοιαύτης δὲ ἀναλογίας, καὶ τὸ προφέρειν καὶ ἡ προφορά. ἐξ ἐκείνων γίνεται, καὶ ἀναφέρειν, καὶ ἡ ἀπ' αὐτοῦ ἀναφορά. καὶ τὸ ἄλλως ἀναφέρειν ἀπὸ μανίας ἢ κάρου, ὃ ταυτόν ἐστι τῷ ἐγρηγορέναι. ὧ ἐναντίον, τὸ καταφέρεσθαι. οὗ τὸ ἐνεργητικὸν, ἔχει ποτὲ καὶ ψόγον, ὡς ἐν τῷ καταφερὴς ὅπερ ἐστὶ λάγνος. καὶ μὴν καταφέρεταί τις τινὸς, καὶ ὡς κατήγορος. ὅθεν καὶ καταφορά, ἡ ὡς κατηγορία τάσις. καὶ καταφορικὸς λόγος ὁ ὡς εἰπεῖν τοπικός. ὁμοίας ἀρχῆς, καὶ τὸ διαφέρειν, καὶ τὸ διαφέρεσθαι ἤγουν ἐναντιοῦσθαι. ὅθεν καὶ διάφορος οὐ μόνον τὸ κοινὸν, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐχθρός. καθ' ὃ Φίλιππος διάφορος τῷ πατρὶ Ἀμύντᾳ λέγεται. καὶ διαφορὰ οὐ μόνον ἡ ἑτεροιότης, ἀλλὰ καὶ ἡ μάχη. τῶν τοιούτων ἐστὶ, καὶ τὸ μεταφέρειν. καὶ ἡ ῥητορικὴ μεταφορὰ ἤτοι τροπή. καὶ ὁ μεταφορικὸς λόγος. καὶ τὸ παραφέρειν. καὶ ὁ ἀπ' αὐτοῦ παράφορος ὡς μὴ φρενήρης. οὗ τὸ πάθος, παραφορά. καὶ τὸ ἀντιφέρεσθαι καὶ ἀντιφερίζειν ἐπὶ ἐναντιώσεως. καὶ ἡ ἐπιφορά, ἡ αὐτὴ οὖσα τῇ εἰρημένῃ καταφορᾷ. ὡς καὶ ὁ ἐπιφορικὸς λόγος, ὁ αὐτὸς τῷ καταφορικῷ. καὶ τὸ περιφερὴς ἐπὶ στρογγυλότητος. καὶ ἡ οὐράνιος περιφορά. καὶ ὁ ἀμφιφορεύς, οὗ χρῆσις πολλή. καὶ ἡ ἀποφορά, ὅπερ ἐστὶν ὀδμή. καὶ τὸ ὑποφέρειν καὶ ἀνθυποφέρειν καὶ ἡ ἐξ αὐτῶν ἐν λόγοις ὑποφορὰ καὶ ἀνθυποφορά. καὶ τὸ ὑπερφέρειν καὶ ὑπερφέρεσθαι. καὶ ὁ ἐξ αὐτῶν ὑπερφερὴς τόπος ἴσως ἢ ἐνδοξότης. καὶ τοιαῦτα μὲν ὡς ἐν βραχεῖ φάναι, τὰ ἐκ τοῦ φέρω καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ.

Τὸ δὲ ἀλλ' ἐν φρεσὶ μῦθον ἔχεσθε, παραίνεσίς ἐστιν ἐπὶ μυστηριασμῷ. Ἔνθα κεῖται καὶ τὸ, ἐπείγετε δ' ὦνον ὁδαίων, τουτέστιν ἐπισπεύδετε τὴν τῶν ἐφοδίων ἐξώνησιν. ἔνθα ὅρα ὅτι τε οὐ μόνον ὁ ὅδιος καὶ ἐφόδιος καὶ εἴ τι ἄλλο τοιοῦτον, ἐκ τῆς ὁδοῦ γίνεται, ἀλλὰ καὶ ὁδαῖος οὗπερ οὐδέτερον τὸ ὁδαῖον. καὶ ὅτι ὥσπερ διάλογος διαλογὴ, καὶ βίος βιοτὴ, καὶ ἄλλα δὲ τοιαῦτα ὧν μνεία γέγονε καὶ ἐν ἄλλοις, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ ἐνταῦθα ὁμηρικοῦ ὦνου, παρὰ τοῖς ὕστερον ἡ ὠνή. ἀφ' ἧς εὕρηται καὶ ὠνία ἡ ἴση πρᾶξις, παρὰ τοῖς παλαιοῖς. εἰ δὲ ἀπ' αὐτῆς παρῆκται καὶ ἡ παρὰ τῷ κωμικῷ ὀνωνὶς ἧς χρῆσις φέρεται παρὰ τοῖς τεχνικοῖς τὸ, εἶτα δ' ἐς πόλιν ἄξεις τήνδε τὴν ὀνωνίδα, οὐκ ἔστι βεβαίως ἀπισχυρίσασθαι. ὄνομα δὲ βοτάνης ἡ ὀνωνίς. δι' ἧς ἐπ' ἀλογίᾳ ἴσως ὁ κωμικὸς τινα σκώπτει καὶ ῥᾳθυμίᾳ. ὡς τοῦ ὄνου, καὶ νωθροῦ ὄντος καθὰ καὶ ἡ Ἰλιὰς οἶδε, καὶ παροιμιάζοντος τό, τί ἀπ' ὄνου πεσεῖν ἵνα, καὶ τοὺς ὄνου πόκους. οὓς ὁ κωμικὸς εἰς πόκας παρῳδεῖ. καὶ τοιοῦτον μὲν τοῦτο. Εἰπὼν δέ που ὅμηρος, δῶμα εἰσιτήσιον βιότοιο, ἐνταῦθα λέγει νῆα πλείω βιότοιο, τὴν χρηματισμοῦ ἔμφορτον, ὡς εἰκός, δῶμα γάρ πως μεταφορικῶς ἔγνω-

σαι καὶ ἡ ναῦς. Κλεπτικὴ δὲ ἔννοια καὶ τὸ, ἀγγελίη μοι ἔπειτα θοῶς πρὸς δώμαθ' ἱκέσθω. οἴσω γὰρ καὶ χρυσὸν ὅτις ἤγουν ὅστις ὑποχείριος τουτέστιν εἰς χεῖρας μοι ἔλθοι. ὑπὸ ταῖς ἐμαῖς χερσὶ γίνεται. οἱ δὲ παλαιοί, καὶ δίχα προθέσεως οἴδασι τὴν λέξιν ταύτην. ὡς δηλοῖ ὁ γράψας οὕτω. χείριος, ὑπήκοος. πρᾶος. χειροήθης. χείριμος. καὶ χείριον, χειρόηθες. ὑπήκοον. ὑποχείριον. ὡς τι ἡ τοιαύτη γραφὴ, ῥητορικῶς οἶδε καὶ τοὺς δουλωτὰς, ὑποχειρίους καλεῖσθαι. παιδὸς δὲ δραστηρίου ἔνδειξις τὸ, παῖδα γὰρ ἀτιτάλλω κερδαλέον δὴ τοῖον, ἅμα τροχόωντα θύραζε. Εἰ δὲ καὶ πωλητὸς ὁ τοιοῦτος, ἁρμόσει καὶ τὸ ἐφεξῆς ὁ δ' ὑμῖν μυρίον ὦνον ἄλφοι ὅ ἐστιν εὑρήσει, ὅπη περάσητε κατ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους. ἀφ' οὗ ἡ ἀλφεσίβοια ἡ βόας ἀλφοῦσα. ἐκείνη μέν τοι, λόγῳ προικὸς διὰ κάλλος. Ἐν οἷς ἰστέον ὅτι τὸ μὲν ἄλφοι, κατὰ τὸ ἐδούπησα ἔδουπον, ἐκτύπησα ἔκτυπον, ἐχραίσμησα ἔχραισμον, γίνεται ἀπὸ τοῦ ἀλφῶ ἀλφήσω, ἀφ' οὗ ἀλφηστής. Τὸ δὲ περάσητε, ὁμήρῳ σύνηθες. ὃς περᾶσαι οἶδε, τὸ πέραν ἄλλως διαπωλεῖσθαι. καὶ ἔστιν αὐτὸ, πρωτότυπον τοῦ παρὰ τοῖς ὕστερον πιπράσκειν καὶ τοῦ πράσεως. περῶ γὰρ περάσω πεπέρακα πέρασις. ἐξ ὧν κατὰ συγκοπὴν, πράσω πέπρακα πρᾶσις. Τοῦ δὲ ἀλλοθρόους, εὐθεῖα ἑνική, ὁ ἀλλόθροος, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἄθροος ὁ ἄθορυβος· οὗ πρὸς διαστολὴν, ἀθρόος ὁ συνηθροισμένος παροξύνεται. Τὸ δὲ ἁματροχόωντα, ἀντὶ τοῦ ἀκολουθητικόν. δηλονότι ἅμα τινὶ τρέχειν. γράφεται δέ φασι καὶ ὁμοτροχόωντα. τουτέστιν ἐν τῷ συμπορεύεσθαι, καὶ τρέχοντά ποτε. Ἐμπορευτικὰ δὲ τὸ, οἳ δ' ἐνιαυτὸν ἅπαντα παρ' ἡμῖν αὖθι μένοντες ἐν νηῒ γλαφυρῇ, βίοτον πολὺν ἐμπολόωντο. καὶ τὸ, ἤλυθεν ἀνὴρ πολυΐδρις χρύσεον ὅρμον ἔχων, μετὰ δ' ἠλέκτροισιν ἔερτο. ἡ ἔερτο τουτέστι συνεπέπλεκτο. ἢ συνεκέκλειστο. καὶ ἦν οὗτος ἐκ τῶν ῥηθέντων φοινικικῶν ἀθυρμάτων. ὁμοίως ἐμπορικὸν καὶ τὸ, χερσίν τ' ἀμφαφόωντο καὶ ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶντο ὦνον ὑπισχόμεναι, ὃ δὴ ὡς πρωτότυπον, προϋπάρχει τοῦ ὑπισχνεῖσθαι. Ἰστέον δὲ ὅτι ὅμηρος μὲν ἐνταῦθα τὸ ἐμπολᾶσθαι, παθητικῶς τέθεικε, καὶ ἀντὶ τοῦ ὠνεῖσθαι. οἱ δὲ ὕστερον, καὶ ἐνεργητικῶς λέγουσι, καὶ ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς πραγματεύεσθαι. ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, κερδαίνειν τ' ἐμπολᾶν. κεῖται δ' ἐνταῦθα καὶ τὸ, ναῦς ἤχθετο, ἀντὶ τοῦ, ἐβαρύνετο φόρτῳ. καὶ συγκροτεῖται καὶ διὰ τοῦ, ὅσα οἱ νέες ἄχθος ἄειραν. οἱ μέντοι μεθ' ὅμηρον καὶ ἐπὶ λύπης τὸ, τὸ ἄχθεσθαι τιθέασι καὶ τὴν ἐξ αὐτοῦ ἀχθηδόνα. περὶ δὲ ὅρμου, ἱκανῶς ἡ ἰλιὰς δηλοῖ. κόσμος δὲ γυναικεῖος ἐστιν. ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ ὑφόρμιον, χρυσοῦν κοσμάριον, ὡς ἐν ῥητορικῷ κεῖται λεξικῷ. ὀξύνεται δὲ παρ' ἐκείνοις τὸν ἰσόγραφον ὁ τοιοῦτος ὅρμος καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, πρὸς διαστολὴν τοῦ κατὰ τὸν λιμένα. περὶ δὲ ἠλέκτρου, προδεδήλωται. Ὁδοῦ δὲ μετάμελον φησὶ τὸ, αὐτὰρ ἐγὼν ἑτάροισιν ἀφροσύνῃσι, ὅ ἐστι βλάβαις φρενῶν. ὃ καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται. καταγωγῆς δὲ εἰς λιμένα φράσις τὸ, ἡμεῖς δ' ἐς λιμένα κλυτὸν ἤλθομεν ὠκὺ κιόντες. Ἐν τούτοις δὲ συλλογιστέον βρέφος μὲν, οὐκ ἦν τότε τὸν εὔμαιον ὅτε χρόνου τοιαῦτα ἐφ' ἑαυτοῦ ἱστορεῖ. οὐ μὴν οὐδὲ παιδίον. ἀλλ' οὐδὲ παιδάριον. παιδίσκον δὲ ἤδη. οὐ γάρ ἐστιν εἰπεῖν καθ' ἣν ἡλικίας μείζονος. διό. παῖδα, ἢ ἄλλο τι τῶν ἐφεξῆς. ὧν τὴν ἀκολουθίαν ἀλεξίων ἐκτιθέμενος, γράφει οὕτως. βρέφος, τὸ γεννηθὲν εὐθέως. παιδίον δὲ, τὸ τρεφόμενον ὑπὸ τῆς τιθήνου. παιδάριον δὲ, τὸ ἤδη περιπατοῦν καὶ λέξεως ἀντεχόμενον. παιδίσκος δὲ, ὁ ἐν τῇ ἐχομένῃ ἡλικίᾳ. παῖς δὲ, ὁ διὰ ἐγκυκλίων μαθημάτων δυνάμενος ἰέναι, τὴν δὲ ἑξῆς ἡλικίαν, οἱ μὲν, πάλληκα. οἱ δὲ, βούπαιδα, οἱ δὲ, ἀντίπαιδα. οἱ δὲ, μελλέφηβον καλοῦσιν. ὁ δὲ μετ' αὐτὴν, ἔφηβος. ἐν δὲ κυρήνῃ, τοὺς ἐφήβους τριακαδίους καλοῦσιν. ἐν δὲ κρήτῃ, ἀποδρόμους διὰ τὸ μήπω τῶν κοινῶν δρόμων μετέχειν. ἀχαιοὶ δὲ, κούρους, θρᾷκες, ἀγούρους. ὡσαύτως καὶ ἀττικοί. οἱ δὲ μετὰ ταῦτα, μειράκιον ἢ μεῖραξ. εἶτα νεανίσκος. εἶτα νεανίας. εἶτα ἀνὴρ μέσος. εἶτα προβεβηκώς. ὁ καὶ ὠμογέρων. εἶτα γέρων. εἶτα πρεσβύτης. εἶτα ἐσχατόγηρως. ταῦτα ὁ ἀλεξίων, μὴ εἰπὼν καὶ τίς ὁ πέμπελος καὶ ὁ παρὰ τῷ λυκόφρονι σύφαρ. ἀλλ' ὡς εἰκὸς, διὰ τοῦ ἐσχατόγηρως συνδηλώσας καὶ αὐτούς. Ὅτι δὲ βρέφος καὶ ἐπὶ τοῦ κατὰ γαστρὸς ἔτι ἐμβρύου λέγεται καὶ αὖ πάλιν ἔμβρυον ἐπὶ βρέφους, ἔδειξεν ἐκεῖνο μὲν, ἡ ἰλιάς. τὸ δεύτερον δὲ, ἡ ὀδύσσεια. Ἐπὶ πᾶσιν, ἰστέον καὶ ὅτι τὰ ἐν τῷ διηγήματι λεπτὰ, τὴν τῆς σύρου δηλαδὴ ἢ συρίας νήσου ἀρετὴν, τὸ τοῦ γένους τοῦ εὐμαίου βασιλικὸν, τὴν τῆς φοινίσσης μοιχείαν. τοὺς τῶν φοινίκων δόλους, καὶ τὰ λοιπὰ τοιαῦτα, τὸν εὔμαιον αὐτόθεν εἰδέναι, ἀπίθανον. εἰκὸς δέ φασι, τοὺς φοίνικας ἐκείνους τῷ λαέρτῃ ἐπιτυχεῖς αὐτὰ διηγήσασθαι. ὡς ἂν προσυνεθὲν ὁ παῖς οἷα τίμιος. τὸν δὲ λαέρτην, ἀφηγήσασθαι ὕστερον τῷ εὐμαίῳ. οὐ γὰρ ἂν ὁ ὑπὸ πενίης ἀπιταλλόμενος εἰδείη ἂν καὶ μάλιστα τὰ κρυφῆ πεπραγμένα. εἰ καὶ ἄγαν κερδαλέος τότε ἦν φησίν.

Τὸν δ' αὖ διογενὴς Ὀδυσσεὺς ἠμείβετο μύθῳ.
Εὔμαι', ἦ μάλα δή μοι ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ὄρινας,
Ταῦτα ἕκαστα λέγων ὅσα δὴ πάθες ἄλγεα θυμῷ.
Ἀλλ' ἤτοι σοὶ μὲν παρὰ καὶ κακῷ ἐσθλὸν ἔθηκε
Ζεύς, ἐπεὶ ἀνδρὸς δῶμα κατ' ἀφίκεο πολλὰ μογήσας

Ὅτι σχηματίζεται ὁ προσποιητὸς ξένος ὀδυσσεὺς δυσχεραίνειν ἐφ' οἷς ἐκ τοῦ εὐμαίου ἤκουσε περὶ τῶν κατ' αὐτόν. ὡς οἰκτιζόμενος ὧν ἐκ παιδὸς ἔπαθε, παραμυθεῖται τοῖς ὕστερον ἀγαθοῖς, εἰπών. εὔμαιε, ἦ μάλα δή μοι

δήμοι ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ὄρινας ὅσσ' ἐπάρξας, ταῦτα ἕκαστα λέγων ὅσα δὴ πάθες ἄλγεα θυμῷ. ἀλλ' ἤτοι σοὶ μὲν παρὰ καὶ κακῷ ἐσθλὸν ἔθηκε θεὸς, ἐπεὶ ἀνδρὸς δώματ' ἀφίκεο πολλὰ μογήσας ἠπίου. ὃς δή τοι παρέχει βρῶσίν τε πόσιν τε ἐνδυκέως, ἤγουν ἐπιμελῶς. ζώεις δ' ἀγαθὸν βίον. αὐτὰρ ἔγωγε πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστε' ἀλώμενος, ἐνθάδ' ἱκάνω. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, παρὰ καὶ κακῷ ἐσθλὸν ἔθηκε, καὶ εἰς παροιμίαν κεῖται ὅτι συμμικτά τινι τὰ τοῦ βίου. ὅπερ ἐστεῖ... δοκεῖ λέγειν ὁ Ὀδυσσεύς. καὶ ὅτι ἐν τῷ, παρὰ καὶ κακῷ ἐσθλὸν, τὸ ὀρθὸν οὕτως ἦν. παρὰ κακῷ καὶ ἐσθλὸν ἔθηκε. Ὅτι νυκτὸς δεινὴν ὀλιγοῦ ποιεῖ δηλοῖ τὸ, κατάδραθέτην δ' οὐ πολλὸν ἐπὶ χρόνον, αἶψα γὰρ ἠὼς ἦλθεν εὔθρονος. Ὅτι δ' ἐν ἄλλοις πλατέως ἐπὶ κατάπλου διασκευάσας, ἐνταῦθα δὲ καιρῷ συντετμημένως, φράζει οὕτως. οἱ δὲ, λῦον ἱστία. κάθελον δὲ ἱστὸν. τὴν δ' εἰς ὅρμον προέρυσσαν ἐρετμοῖς. ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον. κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν. ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης. δεῖπνόν τ' ἐντύνοντο κερῶντό τε αἴθοπα οἶνον. ἐν τοῖς ἑξῆς δὲ ἄλλως ἐρεῖ συντετμημένως νῆα στραφθεὶς ἐκ χώρας λιμένος αὐτός. ἱστία τε στέλλοντας ἐρετμά τε χερσὶν ἔχοντας. Ὅτι τὴν νῆα μὲν εἰς τὸ ἄστυ ὁ Τηλέμαχος στέλλει, αὐτὸς δὲ θελήσας εἰς ἀγρὸν ἐλθεῖν κατὰ τὴν ὑποθήκην τῆς Ἀθηνᾶς. αὔριον παραθεῖναι λέγει τοῖς συμπλεύσασιν ὀδοιπόριον, ἤγουν μισθὸν ἢ ἀμοιβὴν ὑπὲρ τοῦ πλεῦσαι, δαῖτ' ἀγαθὴν κρειῶν τε καὶ οἴνου ἡδυπότοιο. ἐρωτικὰ ταῦτα. οὔπω γὰρ τὰ κίβδηλα ἐπαρρησιάζετο ἐν τοῖς τότε χρήμασι. Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ πᾶν δῶρον τὸ ὑπὲρ συνοδεύσεως, καλῶς ἂν λέγοιτο ὀδοιπόριον. Ὅτι ὡς εἰς αὐτὴν τὴν πατρίδα καὶ εἰς αὐτὸν τὸν τοῦ Ὀδυσσέως οἶκον ἐλθεῖν, ἰθὺς ἐκείνης καὶ ἐκείνου φασίν. ἀντὶ τοῦ, ἐξ ὀρθοῦ εἰς αὐτόν, μηδαμοῦ πλαγιάζοντα.

Ἠπίου. ὃς δή τοι παρέχει βρῶσίν τε πόσιν τε
Ἐνδυκέως, ζώεις δ' ἀγαθὸν βίον· αὐτὰρ ἔγωγε
Πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστε' ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνω.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Κὰδ δὲ καταδραθέτην δ' οὐ πολλὸν ἐπὶ χρόνον, ἀλλὰ μίνυνθα.
Αἶψα γὰρ ἠὼς ἦλθεν εὔθρονος. οἱ δ' ἐπὶ χέρσου
Τηλεμάχου ἑταῖροι λῦον ἱστία. κὰδ δ' ἕλον ἱστὸν
Καρπαλίμως. τὴν δ' εἰς ὅρμον προέρυσσαν ἐρετμοῖς.
Ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον. κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν.
Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Δεῖπνόν τ' ἐντύνοντο, κερῶντό τε αἴθοπα οἶνον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχετο μύθων.
Ὑμεῖς μὲν νῦν ἄστυ δ' ἐλαύνετε νῆα μέλαιναν,
Αὐτὰρ ἐγὼν ἀγρὸν δ' ἐπελεύσομαι ἠδὲ βοτῆρας,
Ἑσπέριος δ' ἐς ἄστυ ἰδὼν ἐμὰ ἔργα κάτειμι.
Ἦῶθεν δέ κεν ὔμμιν ὀδοιπόριον παραθείμην,
Δαῖτ' ἀγαθὴν κρειῶν τε καὶ οἴνου ἡδυπότοιο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής.
Πῆ γὰρ ἐγὼ φίλε τέκνον ἴω; τεῦ δώμαθ' ἵκωμαι
Ἀνδρῶν, οἳ κραναὴν Ἰθάκην κατακοιρανέουσιν;
Ἢ ἰθὺς σῆς μητρὸς ἴω καὶ σοῖο δόμοιο;

Ὅτι μὴ ἐθέλει τὰ πρῶτα ὁ Τηλέμαχος τὸν Θεοκλύμενον εἰς τὴν μητέρα ἐλθεῖν δι' εὔλογον αἰτίαν. ἀλλὰ πέμπειν αὐτὸν εἰς τὸν Εὐρύμαχον ὃς ἐπίδοξος ἦν γῆμαι τὴν Πηνελόπην, ὅμως ὕστερον γνοὺς μάντιν αὐτὸν ὄντα οἷς τὰ τοῦ Ὀδυσσέως ἐμαντεύσατο, μεταβουλεύεται τῇ τύχῃ συμμεταβληθείς· καὶ οὐκέτι ἐθέλει ἐμφανισθῆναι τῷ Εὐρυμάχῳ αὐτὸν, μὴ ὁ τὰ ὑπὲρ Ὀδυσσέως εἰπὼν, ἀχθέσθῃ τὴν ἐφεξῆς πλεύσιν. παραδίδωσιν οὖν αὐτὸν, εὐπειθεῖ ἑταίρῳ Πειραίῳ τινὶ συμπλεύσαντι. ἵνα οἴκαδε ἀγαγὼν

Τὸν δὲ αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Ἄλλως μέν σ' ἂν ἔγωγε καὶ ἡμέτερόνδε κελοίμην
Ἔρχεσθ', οὐ γάρ τοι ξενίων ποθή, ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
Χεῖρον, ἐπεί τοι ἐγὼ μὲν ἀπέσομαι, οὐδέ σε μήτηρ
Ὄψεται. οὐ μὲν γάρ τι θαμὰ μνηστῆρσ' ἐνὶ οἴκῳ
Φαίνεται, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ὑπερωΐῳ ἱστὸν ὑφαίνει.
Ἀλλά τοι ἄλλον φῶτα πιφαύσκομαι ὅν κεν ἵκοιο,
Εὐρύμαχον Πολύβοιο δαΐφρονος ἀγλαὸν υἱόν.
Τὸν νῦν ἶσα θεῷ Ἰθακήσιοι εἰσορόωσι.
Καὶ γὰρ πολλὸν ἄριστος ἀνὴρ, μέμονέν τε μάλιστα
Μητέρ' ἐμὴν γαμέειν, καὶ Ὀδυσσῆος γέρας ἕξειν.
Ἀλλὰ τάγε Ζεὺς οἶδεν Ὀλύμπιος αἰθέρι ναίων.
Εἴ κέ σφιν πρὸ γάμοιο τελευτήσει κακὸν ἦμαρ.

ἐκεῖ

Ὣς ἄρα οἱ εἰπόντι, ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις
Κίρκος, Ἀπόλλωνος ταχὺς ἄγγελος. ἐν δὲ πόδεσσι
Τίλλε πέλειαν ἔχων, κατὰ δὲ πτερὰ χεῦεν ἔραζε
Μεσσηγὺς νηός τε καὶ αὐτοῦ Τηλεμάχοιο.
Τὸν δὲ Θεοκλύμενος ἑτάρων ἄπο νόσφι καλέσας,
Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε.
Τηλέμαχ', οὔτοι ἄνευ θεοῦ ἔπτατο δεξιὸς ὄρνις,
Ἔγνων γάρ μιν ἐσάντα ἰδὼν οἰωνὸν ἐόντα.
Ὑμετέρου δ' οὐκ ἔστι γένευς βασιλεύτερον ἄλλο
Ἐν δήμῳ Ἰθάκης. ἀλλ' ὑμεῖς καρτεροὶ αἰεί.

ἐκεῖνον, φιλοφρονεῖται. καὶ ἐκεῖνος πείθεται. φράζει δὲ τὸ πειραίου ὁ ποιητὴς οὕτως. ἄλλως μέν σε ἂν ἔγωγε καὶ ὑμέτερον δὲ καλοίμην ἔρχεσθαι, οὐ γάρ τοι ξενίων ποθή, ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ χεῖρον, ἐπεί τοι ἐγὼ μὲν ἀπέσομαι, οὐδὲ ἔστι μήτηρ ὄψεται. οὐ μὲν γάρ τι θαμὰ μνηστῆρσι φαίνεται. ἀλλ' ὑπερῴῳ ἱστὸν ὑφαίνει. ἀλλά τοι ἄλλον φῶτα πιφαύσκομαι ὅν κεν φάσκω εἰς ὃν ἔλθοις. εὐρύμαχον πολύβοιο δαΐφρονος ἀγλαὸν υἱόν. ὃν νῦν ἶσα θεῷ Ἰθακήσιοι εἰσορόωσι. καὶ γὰρ πολλὸν ἄριστος ἀνήρ. μέμονέν τε ἤδη μένος ἔχει μάλιστα, μητέρ' ἐμὴν γαμέειν καὶ ὀδυσσῆος γέρας ἕξειν. εἶτα χρησολογῶν εὐοιωνίστως ἤγουν εὐτυχῶς τὰ ἐφεξῆς ἵνα καὶ ἡ ἑξῆς οἰωνοσκοπία προσκλητικῶς οἱ μῦθοι συνεχθεῖσα, εὐθὺς ἀλληλουχῇ, φησίν. ἀλλὰ τά γε θεὸς οἶδεν ὀλύμπιος αἰθέρι ναίων, εἴ κέ σφιν πρὸ γάμοιο τελευτήσει κακὸν ἦμαρ. ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι, ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις, κίρκος. ἀπόλλωνος ταχὺς ἄγγελος. ἐν δὲ πόδεσσι τίλλε πέλειαν ἔχων, κατὰ δὲ πτερὰ χεῦεν ἔραζε, μεσσηγὺς νηός τε καὶ αὐτοῦ τηλεμάχοιο. τὸν δέ, θεοκλύμενος ἑτάρων ἄπο νόσφι καλέσας, ἐνέφυ τε τῇ χειρί, καὶ εἶπε. τηλέμαχε, οὔτοι ἄνευ θεοῦ ἔπτατο δεξιὸς ὄρνις. ἔγνων γάρ μιν ἐσάντα ἰδών, οἰωνὸν ἐόντα. τουτέστι σημαντικὸν καὶ μαντευτικόν. καὶ ἑρμηνεύων στοχῶς καὶ οὐδὲ πάνυ σαφῶς τὸν τοιοῦτον οἰωνὸν διὰ τὸ παρεστῶτας ἵνα μὴ ἔκπυστα γένηται τὰ σιγῆς ἄξια, φησίν. ὑμετέρου δ' οὐκ ἔστι γένεος βασιλεύτερον ἄλλο ἐν δήμῳ ἰθάκης. εἰ καὶ ὁ εὐρύμαχος ἐθέλει τὸ τοῦ ὀδυσσέως γέρας ἕξειν, ἤτοι τὴν βασιλείαν. ἀλλ' ὑμεῖς καρτεροὶ αἰεί. τουτέστι δεσπόται. ἐγκρατεῖς. ὡς καὶ ἀρχίλοχος. ἀσίης καρτερὸς μηλοτρόφου, ὅ ἐστιν ἄρχων. δῆλος μέντοι πλατύτερον, ὅμοιός ἐστιν ὁ νῦν οἰωνός, τῷ πρὸ ὀλίγου ἐπὶ ἀετοῦ καὶ χηνός. πλὴν ἐκεῖ μὲν ἄμφω τὰ ζῶα μεγάλα, ἐνταῦθα δὲ οὐ τοιαῦτα. καὶ ἐκεῖ μὲν ὡς φάγων τῶν μνηστήρων, σύμβολον ἦν ὁ ἀδηφάγος χήν. ἐνταῦθα δὲ ἡ τρήρων πέλεια, τὴν ἐκείνων ὡς προγέγραπται δειλίαν συμβολοσκοπεῖ. καὶ ἀγγέλλει κατὰ τὸν ποιητὴν ὡς ἄγγελος οἰωνός, κακὸν ἦμαρ τελευτήσειν τοῖς μνηστῆρσι πρὸ γάμου καθὰ καὶ τῇ πελείᾳ νῦν αὐτίκα ὄλεθρος ἐπῆλθεν ἅμα τῇ φήμῃ τοῦ τηλεμάχου. ὃς σὺν καὶ τῷ πατρί, τυπῶν ἀετοῦ τὸ σχῆμα καὶ κίρκου, περὶ οὗ καὶ αὐτοῦ προδεδήλωται. Ὅρα δ' ἐν τοῖς ῥηθεῖσιν ὅτι τὸ ὑπερώιον ἐνταῦθα παρασυλλάβως ἔφη ὁ ποιητής, ἐξ οὗ τὸ ὑπερωιόθεν ἐπίρρημα. καὶ ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ τηλέμαχος κρίνει τὸν εὐρύμαχον ὑπερτερεῖν τῶν ἄλλων μνηστήρων, φιλαλήθως αὐτὸν ἐπαινῶν. καὶ ὅτι τὸ μὲν ὄρνις, γένος ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ὁ ἀετός. εἰδικὸν δέ τι μᾶλλον δὲ εἶδος ἄτομον, ὁ κίρκος ὡς ἐκεῖ ὁ χήν. ὁ δ' ἐνταῦθα οἰωνός, ἐπὶ συμβόλου καὶ σημείου μαντικοῦ τίθεται. ὅθεν καὶ οἰωνίζεσθαι, τὸ μαντεύεσθαι. δῆλον δ' ὅτι τοιοῦτόν τι πολλάκις καὶ ὁ ὄρνις δηλοῖ ὡς καὶ ἐν τῷ, δίχα τὸν ἄνδρα καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ θεοῦ. καὶ ἐν ἄλλοις δὲ πολλοῖς. σημείωσαι δ' ἐνταῦθα καὶ ὅτι τό, οὔτοι ἄνευ θεοῦ ἔπτατο ὄρνις, δεικτικόν ἐστι τοῦ οἰωνοῦ. ἔστι γὰρ μαντικὸς οἰωνός, ὄρνις οὔτοι ἄνευ θεοῦ πετόμενος. ταχὺν δὲ τὸν κίρκον εἶπε καὶ ἀπόλλωνος ἱερόν, τεθρύλληται. καθὰ καὶ ὅτι διὸς ἀφιέρωται ὁ ἀετός. Τὸ δὲ ἔγνων οἰωνὸν ἐόντα, ταὐτόν ἐστι τῷ, ἔγνων ὡς οἰωνίζεταί σοι. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι δυνάμενος εἰπεῖν ἐν τούτοις, γένεος βασιλεύτερον, γένευς εἶπε ποιητικώτερον διὰ πλείω φωνῆς ὄγκον. Τὸ δὲ βασιλεύτερον συγκριτικῶς λεχθέν, δηλοῖ ὡς καὶ ἄλλοι μέν εἰσι βασιλεῖς ἐν ἰθάκῃ καθά που καὶ ὁ τηλέμαχος εἶπεν. ὅμως δὲ πάντων βασιλεύτερον τὸ γένος τοῦ ὀδυσσέως. τὸ δὲ ἐν δήμῳ ἰθάκης, πρὸς ἀκρίβειαν κεῖται. οὐ γὰρ οὐδαμοῦ γῆς οὐκ ἔστι βασιλεύτερον γένος ἄλλο, ἀλλ' ἐν ἰθάκῃ. Τὸ δὲ ἀλλ' ὑμεῖς κρατεροὶ αἰεί, οὐκ ἀναγκαίως μὲν κεῖται, ποιεῖ δ' ὅμως πλείω σαφήνειαν. ἵνα τὸ μὲν οὐκ ἔστιν ἄλλο γένος βασιλεύτερον, εἴη ἄρσις. θέσις δὲ τό, ἀλλ' ὑμεῖς. ἀστεία δὲ ἡ λύσις τοῦ οἰωνοῦ πρὸς τὴν τοῦ τηλεμάχου πρότασιν. ἐκεῖνος μὲν γάρ, θεῷ εἶπε γνωστὸν εἶναι εἰ τὸ τοῦ ὀδυσσέως γέρας ἕξει εὐρύμαχος. θεοκλύμενος δέ, ἀμφικρίνει, τὸ τοῦ ὀδυσσέως βασιλεῦσαι γένος. ἐνταῦθα δὲ ἔστιν εἰπεῖν καὶ ὅτι θεοκλύμενος καλὸν ἐπίβαθρον, τουτέστι ναῦλον ἀποδίδωσι τῷ τηλεμάχῳ τὴν περὶ τοῦ μέλλοντος ἀγαθὴν εἴδησιν.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Αἲ γὰρ τοῦτο ξεῖνε ἔπος τετελεσμένον εἴη.
Τῷ κε τάχα γνοίης φιλότητά τε πολλά τε δῶρα
Ἐξ ἐμοῦ, ὡς ἄν τις σε συναντόμενος μακαρίζοι.

Ὅτι ὁ ἐπὶ ἀγαθοῦ ἀγγελίᾳ ὑπισχνούμενός τι ἀγαθόν, καλῶς ἂν εἴποι τό, αἲ γὰρ τοῦτο ξεῖνε ἔπος τετελεσμένον εἴη. τῷ κε τάχα γνοίης φιλότητά τε πολλά τε δῶρα ἐξ ἐμοῦ, ὡς ἄν τις

Ἦ. καὶ Πείραιον προσεφώνεε πιστὸν ἑταῖρον.
Πείραιε Κλυτίδη. σὺ δέ μοι τάπερ ἄλλα μάλιστα
Πείθῃ ἐμῶν ἑτάρων, οἵ μοι Πύλον εἰς ἅμ' ἕποντο.
Καὶ νῦν μοι τὸν ξεῖνον ἄγων ἐν δώμασι σοῖσιν,
Ἐνδυκέως φιλέειν καὶ τιέμεν εἰσόκεν ἔλθω.
Τὸν δ' αὖ Πείραιος δουρικλυτὸς ἀντίον ηὔδα.
Τηλέμαχ', εἰ γάρ κεν σὺ πολὺν χρόνον ἐνθάδε μίμνοις.
Τόν δέ τ' ἐγὼ κομιῶ, ξενίων δέ οἱ οὐ ποθὴ ἔσται.
Ὣς εἰπὼν, ἐπὶ νηὸς ἔβη. ἐκέλευσε δ' ἑταίρους
Αὐτούς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
Οἱ δ' αἶψ' εἴσβαινον, καὶ ἐπὶ κληῗσι κάθιζον.
Τηλέμαχος δ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα.
Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ,
Νηὸς ἀπ' ἰκριόφιν. τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν.
Οἱ μὲν, ἀνώσαντες πλέον ἐς πόλιν, ὡς ἐκέλευσεν
Τηλέμαχος φίλος υἱὸς Ὀδυσσῆος θείοιο.
Τὸν δ' ὦκα προβιβῶντα πόδες φέρον, ὄφρ' ἵκετ' αὐλήν.
Ἔνθά οἱ ἦσαν ὕες μάλα μυρίαι, ᾗσι συβώτης
Ἐσθλὸς ἐὼν ἐνίαυεν, ἀνάκτεσιν ἤπια εἰδώς.

ἄντης ὅτι συναιτόμενος μακαρίζοι. ἔστι δὲ τὸ θέμα τοῦ συναιτόμενος, αἰτῶ αἰτοῦμαι. Ὅτι ὁ παραδιδοὺς ἀγαθῷ φίλῳ ξένον ζητεῖ ἐπὶ φιλοφροσύνῃ, ἔχοι ἂν φάναι τό. ὦ δεῖνα, σὺ δέ μοι τάπερ ἄλλα μάλιστα πείθῃ ἐμῶν ἑταίρων, καὶ νῦν μοι τὸν ξεῖνον ἄγων ἐν δώμασι σοῖσιν, ἐνδυκέως φίλει τε καὶ τίμα ἕως ἂν ἐγὼ φιλῶ καὶ τιμῶ εἰσόκεν ἔλθω. Τηλέμαχος δὲ ταῦτα λέγει πρὸς τὸν ῥηθέντα Πείραιον περὶ Θεοκλυμένου. ἐφ' ᾧ δευτέρας σοφωτέρας ταύτην φροντίδα ποιῶν ὁ Τηλέμαχος, οὐκέτι ὡς ἐρρέθη πρὶν στᾶν αὐτὸν ἐθέλει Εὐρυμάχῳ. ἀλλὰ μεταθέμενος, τῷ Πειραίῳ παραδίδωσι. δοκιμάσας οὕτω, δὴ τὸ μαντικῶς αὐτὸν εὑρεῖν ἐπισημαίνοντα. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ὁ παραδεξάμενος ὑποδέξασθαι τὸν ὡς ἐῤῥέθη παραδιδόμενον ξένον, εἰκότως πρὸς τὸ εἰσόκεν ἔλθω, ἐρεῖ τό, ὦ δεῖνα, εἰ γάρ κεν σὺ πολὺν χρόνον ἐνθάδε μίμνοις, τόν δέ τ' ἐγὼ κομιῶ, ξενίων δέ οἱ οὐ ποθὴ ἔσται. ἵν' ᾖ ἄρα τὸ κομιῶ, ἑρμηνευτικὸν τοῦ φιλεῖν καὶ τιμᾶν. τοιαῦτα γὰρ ἐκεῖνα ὄντα δηλωτικά. ἔστι δὲ τὸ κομιῶ, μέλλων δεύτερος ἀττικὸς τοῦ κομίζειν. ὅμοιος τῷ ἐγγυῶ, καὶ βαδιοῦμαι, καὶ τοῖς τοιούτοις. δηλοῖ δὲ ἡ λέξις, τό, ἐπιμελείας ἀξιώσω. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸν ῥηθέντα Πείραιον υἱὸν ὄντα Κλυτίου, Κλυτίδην λέγει κατὰ συγκοπήν. τὸ γὰρ ἐντελὲς, Κλυτιάδης ἐστί. ὁμοίως τῷ Ἀλεξιάδης καὶ τοῖς τοιούτοις. Ὅτι τό, οἱ μὲν ἀναβάντες ἔπλεον, ἐνταῦθα παραφράζων, φησίν. οἱ μὲν ἀνώσαντες πλέον ἐς πόλιν. τουτέστιν ἀνωθήσαντες τὴν ναῦν ὑψοῦ, ἐς νοτίῳ ἄστει πλέειν. κυρίως γὰρ ὠθεῖν, τὸ ἀπὸ χθαμαλωτέρου ἀνάγειν εἰς ὑψηλότερον. Ὅτι καὶ ἐνταῦθα τὸν σπουδαίως ἰόντα, φέρεσθαι λέγει ποσίν, εἰ μὴ αὐτὸν φέρειν τοὺς πόδας. εἰπών. τὸν δ' ὦκα προβιβῶντα πόδες φέρον, ὄφρα ἵκετο αὐλὴν ἔνθα οἱ ἦσαν ὕες μάλα μυρίαι. αἷς ὁ συβώτης ἐσθλὸς ἐὼν, ἐνίαυεν. ἀνάκτεσιν ἤπια εἰδώς. ὅπερ σύστοιχόν ἐστι τῷ, ὅμως δέ τοι ἤπια οἶδε. δῆλον δὲ τὸ τοιοῦτον εἶναι, καὶ ἐσθλὸς ἐῤῥέθη. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι μνησθεὶς ἐν ἄλλοις τὰς πενθελείας ὕας καὶ τοὺς ἄῤῥενας καὶ εἰς ῥητὸν ἀριθμὸν ποσώσας ὑπὲρ τὰς ἑξακοσίας καὶ ἑξήκοντα, ὅμως ἐνταῦθα ὕες μάλα μυρίαι εἶπεν ὁ ποιητής, ἐκπλήττειν καὶ οὕτως ἐθέλων τῇ ἀοριστίᾳ τὸν ἀκροατήν. Ἐνταῦθα δέ, ὅρα καὶ ὅτι καὶ ἀῤῥένων συῶν ὄντων ἔτι δὲ καὶ θηλειῶν, ἠξίωσε τὸ ἀπὸ μέρους τοῦ τῶν θηλειῶν, οὕτω φράσαι τὸν ὅλον. ἐνεχώρει μὲν γὰρ εἰπεῖν, ὕες μυρίοι οἷσι συβώτης ἐνίαυεν. εἵλετο δέ, ἰωνικῶς ἅμα καὶ ἀττικῶς, θηλυκῶς φράσαι, ὕες μυρίαι αἷς ἐνίαυεν. Τὴν δὲ ῥηθεῖσαν αὐλὴν, καὶ αὖλιν παρωνύμως καὶ ἔπαυλιν ἔστιν εἰπεῖν. Τὸ δὲ ἐνίαυεν, ἀντὶ τοῦ, ἐνδιέτριβεν. ὅθεν καὶ ἐνιαυτὸς, χρόνος ἐν ἑαυτῷ ἔχων τριβήν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Π ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Ἐλθόντος εἰς τοὺς ἀγροὺς Τηλεμάχου, πέμπεται Εὔμαιος εἰς τὴν πόλιν ὀφείλων ἐπαγγεῖλαι τῇ δεσπότῃ τὴν παρουσίαν. γίνεται δὲ ἐν τοῖς ἑξῆς Ὀδυσσέως πρὸς τὸν υἱὸν ἀναγνωρισμὸς κατὰ βούλησιν Ἀθηνᾶς, καὶ τῶν ἐπὶ τὴν ἐνέδραν Τηλεμάχου πεπαγμένων, ἐπὶ τὴν πόλιν ὑποστροφή.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Π. ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Ὅτι ἀναγνωρισμὸς Ὀδυσσέως ἡ ῥαψῳδία αὕτη ἐπιγέγραπται. ἀνεγνωρίσθη δὲ ἀναγκαίως ἐνταῦθα τῷ υἱῷ Τηλεμάχῳ ἵνα προβουλεύσωνται. Ὅτι τὸ, ἐντύνοντ' ἄριστον ἅμ' ἠοῖ κηάμενοι πῦρ, δεῖπνον δηλοῖ σκευάζεσθαι τῷ Εὐμαίῳ καὶ τῷ Ὀδυσσεῖ. διὸ καὶ πρὸ ὀλίγου ἐρρέθη τὸ, ἅμα ἠοῖ φαινομένηφι δειπνήσας. ταυτὸν οὖν ἐνταῦθα δεῖπνον καὶ ἄριστον, συνωνυμίας λόγῳ. γενόμενα τὸ μὲν, παρὰ τὸ δεῖ πονεῖν. τὸ δὲ, παρὰ τὸ ἄρην τηνικαῦτα ζώννυσθαι. ὥσπερ αὖ πάλιν ἐπιφέρει δόρυ παύει, τουτέστι πόλεμος. κατὰ τὸ, ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πείθεσθαι. Σημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοί, ὅτι ἅπαξ ἐνταῦθα ἡ τοῦ ἀρίστου λέξις εἴρηται καὶ ἅπαξ ἐν Ἰλιάδι, καὶ ἐλέχθη περὶ τούτου ἐκεῖ. Ἴσιον δὲ ὅτι ἐν τοῖς τῶν Ἀθηναίων φέρεται περὶ ἀρίστου καὶ δείπνου καὶ τῶν τούτοις ὁμοστοίχων, καὶ τοιαῦτά τινα. ἄριστον, τὸ ἀκράτισμα. ὕστερον δὲ τὸ πρωϊνὸν ἔμβρωμα. ὃ ἡμεῖς ἀκρατισμόν φασι καλοῦμεν, διὰ τὸ ἐν ἀκράτῳ βρέχειν καὶ προσίεσθαι ψωμούς. προφέρει δὲ ὁ αὐτὸς, καὶ χρήσεις. ἐν αἷς καὶ τὸ, ἀκρατίσματα μικρὸν εἶθ' ἥξω πάλιν. λέγει δὲ καὶ ὅτι Φιλήμων φησὶ τέσσαρσι χρῆσθαι φησὶ τοὺς παλαιοὺς. ἀκρατίσματι.

Τὼ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃ Ὀδυσσεὺς καὶ δῖος ὑφορβὸς
Ἐντύνοντο ἄριστον ἅμ' ἠοῖ κηαμένω πῦρ,
Ἐκπέμψαν τε νομῆας ἅμ' ἀγρομένοισι σύεσσι.
Τηλέμαχον δὲ περίσσαινον κύνες ὑλακόμωροι,
Οὐδ' ὕλαον προσιόντα. νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς
Σαίνοντάς τε κύνας, περὶ δὲ κτύπος ἦλθε ποδοῖιν.
Αἶψα δ' ἄρ' Εὔμαιον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Εὔμαι', ἦ μάλα τίς τοι ἐλεύσεται ἐνθάδ' ἑταῖρος,
Ἢ καὶ γνώριμος ἄλλος, ἐπεὶ κύνες οὐχ ὑλάουσιν,
Ἀλλὰ περισσαίνουσι. ποδῶν δ' ὑπὸ δοῦπον ἀκούω.
Οὔπω πᾶν εἴρητο ἔπος, ὅτε οἱ φίλος υἱὸς
Ἔστη ἐνὶ προθύροισι. ταφὼν δ' ἀνόρουσε συβώτης.

Ἐκ δ' ἄρα οἱ χειρῶν πέσον ἄγγεα, τοῖς ἐπονεῖτο
Κιρνὰς αἴθοπα οἶνον. ὁ δ' ἀντίος ἦλθεν ἄνακτος.
Κύσσε δέ μιν κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα καλὰ,
Χεῖράς τ' ἀμφοτέρας. θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ.
Ὡς δὲ πατὴρ ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἀγαπάζει
Ἐλθόντ' ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ,
Μοῦνον τηλύγετον, τῷ ἔπ' ἄλγεα πολλὰ μογήσῃ,
Ὡς τότε Τηλέμαχον θεοειδέα δῖος ὑφορβὸς
Πάντα κύσσεν περιφὺς ὡς ἐκ θανάτοιο φυγόντα.
Καί ῥ' ὀλοφυρόμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ἦλθες Τηλέμαχε γλυκερὸν φάος. οὔ σ' ἔτ' ἐγώ γε
Ὄψεσθαι ἐφάμην, ἐπεὶ ᾤχεο νηὶ Πύλονδε.
Ἀλλ' ἄγε νῦν εἴσελθε φίλον τέκος, ὄφρα σε θυμῷ
Τέρπωμαι εἰσορόων νέον ἄλλοθεν ἔνδον ἐόντα.
Οὐ μὲν γάρ τι θάμ' ἀγρὸν ἐπέρχεαι οὐδὲ νομῆας,
Ἀλλ' ἐπιδημεύεις. ὡς γάρ νύ τοι εὔαδε θυμῷ,
Ἀνδρῶν μνηστήρων ἐσορᾶν ἀΐδηλον ὅμιλον.

ἀρίστῳ. ἰστέον ὅμως, ὅτι τινὲς ἤτοι τὸ μὲν ἀκρατισμὸν, διανηστισμὸν ἐκεῖνοι ἔλεγον. τὸ δὲ ἄριστον, δορπηστόν. τὸ δὲ δεῖπνον, ἐπιδορπίδα. ἔστι δέ φασιν ἡ τάξις τῶν ὀνομάτων παρ' Αἰσχύλῳ. ἐν οἷς παράγει τὸν Παλαμήδην λέγοντα οὕτω. σῖτον δ' εἰδέναι διώρισα, ἄριστα δεῖπνα δόρπα θ' αἱρεῖσθαι τρία. τῆς δὲ τετάρτης φασὶ τροφῆς, οὔπω μέμνηται Ὅμηρος. ἔρχεσθαι δ' ἐλλείψας ὃ καλοῦσί τινες, δειλινὸν βρῶμα. μεταξὺ ὂν τοῦ ὑφ' ἡμῶν λεγομένου ἀρίστου καὶ δείπνου. ὅτι δὲ τέταρτον ἤγουν τὸ δειλινὸν, αἰτιῶνται λέγοντες ὡς μὴ δηλῶν τετάρτην τροφὴν ἐπεὶ μὴ δὲ οἶδεν Ὅμηρος τροφὰς ἐφ' ἑκάστης ἡμέρας τέσσαρας, ἐν τοῖς ἑξῆς που ῥηθήσεται. ὁ δὲ Ἀθήναιος, λέγει καὶ ὡς ἄριστον μέν ἐστι, τὸ περὶ τὴν ἕω λαμβανόμενον. δεῖπνον δὲ, τὸ μεσημβρινὸν, ὃ ἡμεῖς ἄριστον φαμέν. δόρπον δὲ, τὸ ἑσπερινόν. ἐπὶ δὲ τούτοις ἐπικρίνει συνωνυμεῖν τὸ ἄριστον τῷ δείπνῳ διὰ ὁμηρικῆς χρήσεως ὁρμώμενος.

Ὅτι τὸν Τηλέμαχον ἐλθόντα, περίσσαινον κύνες ὑλακόμωροι, οὐδ' ὕλαον προσιόντα. οὐ μόνον δὲ ὁ ἐμφρόνως ὁ Ὀδυσσεὺς σαίνοντάς τε κύνας, περὶ δὲ κτύπος ἦλθε ποδοῖιν, ἤγουν περιῆλθεν αὐτὸν ὁ κτύπος τῶν ποδῶν τοῦ υἱοῦ. οὕτω καὶ ὁ γέρων Νέστωρ ἐν Ἰλιάδι νοεῖ πρὸ τῶν ἄλλων τὸν ἐλπιζόμενον. ὅτε φασὶν ἐκεῖνος, ἵππων μ' ὠκυπόδων ἀμφὶ κτύπος οὔατα βάλλει καὶ εἰκότως ταῦτα. ἐκεῖ τι γὰρ ὁ Νέστωρ ἐφ' οἷς ἐλπίζει ἐγρήγορε. καὶ νῦν δὲ, ὁμοίως ὁ Ὀδυσσεὺς προσδοκᾷ τὸν υἱόν. διὸ καὶ λέγει πρὸς Εὔμαιον. Εὔμαι' ἦ μάλα τίς τοι ἐλεύσεται ἐνθάδ' ἑταῖρος, ἢ καὶ γνώριμος ἄλλος, ἐπεὶ κύνες οὐχ ὑλάουσιν ἀλλὰ περισσαίνουσι. ποδῶν δ' ὑπὸ δοῦπον ἀκούω. ὃν κτύπον ἀνωτέρω εἶπεν. ὡς ταυτὸν ὂν, ὥσπερ οὖν οὕτως εἰπεῖν. οὐκ ἔχει δὲ κυριωτέραν ἐπὶ κυνῶν λέξιν ὑπὲρ τοῦ σαίνειν καὶ τοῦ ὑλάειν. ἐξ οὗ παράγωγον τὸ ὑλάασθαι καὶ τὸ ὑλακτεῖν. ὧν ἀγριώτερον μὲν, ἡ ὑλακή. ἐξ οὗ κύνες ὑλακόμωροι ὡς προδεδήλωται. πρᾶον δὲ τὸ σαίνειν, παραχθὲν ἐκ τοῦ τὸ οὐραῖον τινὰ ταῦτα σείεσθαι. ἀπὸ γὰρ τοῦ σείω σῶ, ἐξ οὗ τὸ σείω, ἐξ αὐτοῦ καὶ τὸ σαίνω. κυριολεκτούμενον μὲν ἐπὶ κυνῶν, ἤδη δὲ καὶ ἐπὶ ἑτέρων ἡμέρων ζώων. μεταφερόμενον δὲ τροπικῶς καὶ εἰς τοὺς ὑπούλους καὶ κολακικούς. ἔτι δὲ καὶ εἰς τοὺς λαθραίως δάκνοντας. ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ὡς ἐρρέθη σέω, οὐ παράγωγα τὸ σείω καὶ τὸ σαίνω, προσῆλθε καὶ τὸ σήθω. ἀφ' οὗ καὶ σητάνειος ἄρτος. καὶ τηλία. ὡς χρῆσις καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ. ἐκεῖθεν δὲ καὶ τὸ σόω, οὗ σύνθετον παράγωγον ὁ λαοσσόος ἄρης. ἐπεὶ εἰκὸς γινόμενον σοῦν προσλήψει τοῦ υ, ῥῆμα ἐκ κινήσεως λακωνικὸν, τὸ ἀπιέναι, ἤγουν ἀφορμᾶσθαι. ἀπελθεῖν. ἀπιέναι. καὶ τὸ σοῦσθαι δὲ παρὰ Σοφοκλεῖ, ἐκ τοῦ σέω θέματος ὥρμηται. σοῦσθαι γὰρ ἐκεῖθεν ἡ κρᾶσις τοῦ σόεσθαι. ἔτι ἐκ τοῦ σείω σῶ ἐκείνου τοῦ πρώτου, ἡ σοῦ τὸ ὁρμῶ. τὸ δὲ σαίνειν, σύνθετον τὸ σαινούρον, πρὸς ἀναλογίαν τοῦ λόφουρον. ἴσως δὲ, καὶ ὁ σάννας ἢ σαννίων ἐξ αὐτοῦ πέπηκται. δι' ὅτι τὸν μωρὸν σημαίνει, ἀλλαχοῦ ἐγράφη. καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦτα. δῆλον δὲ ὅτι δὴ τὸ ὡς ἐρρέθη κύριον, ἐπίμονε καὶ τῇ τοῦ σαίνειν λέξει τῇ τοῦ ὑλάειν. ὅρα δὲ ὡς τὸ μὲν ὑλακόμωροι, ἐκτείνει τὴν ἀρχοῦσαν. τὸ δὲ ὕλαον καὶ τὸ οὐχ ὑλάουσι, συστέλλει αὐτήν. ἰστέον δὲ ὅτι τό, ἀλλὰ περισσαίνουσιν, ἀναγκαίως πρόσκειται. οὐ γὰρ ἁπλῶς φίλου ἥκοντος σύμβολον τὸ μὴ ὑλάειν τοὺς κύνας εἰ μὴ καὶ περισσαίνουσι. τὸ δὲ περὶ δὲ κτύπος ἦλθε ποδοῖιν, ἐσχημάτισται. τὸ γὰρ ὀρθὸν καὶ σαφὲς καὶ κοινὸν ἦν τό, σαίνοντάς τε κύνας κτύπον τε ποδῶν. ὁ δὲ, ἐκστήσας εἰς τὸ κύνας, ἐπήγαγεν ὡς ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς ἰδικὴν ἔννοιαν τὸ, περὶ δὲ κτύπος ἦλθε ποδῶν. ἔστι δὲ τὸ περιῆλθε, ταυτὸν τῷ ἠκούσθη. περὶ αὐτὸν ἦλθε. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον, περιελθεῖν λέγεται καὶ τὸ ὑπούλως μετελθεῖν. καὶ τὸ κατεργάσασθαι δι' ὃ περιῆλθε τὸν δεῖνα τὸ φάρμακον. δῆλον δὲ καὶ ὅτι ταυτὸν τὸ, περὶ δὲ κτύπος ἦλθε ποδοῖιν, καὶ, ποδῶν δ' ὑπὸ δοῦπον ἀκούω. ἐν δὲ τῷ, ἑταῖρος ἢ καὶ γνώριμος ἄλλος, διορίζει τὸν ἑταῖρον τοῦ γνωρίμου. καὶ ἴσως μὲν ἐμφατικώτερον ὁ ἑταῖρος τοῦ ἁπλῶς γνωρίμου. ἴσως δὲ, καθολικώτερόν ἐστιν ὁ γνώριμος, περιέχων τόν τε ἑταῖρον καὶ τοὺς ἄλλους ἐπωφελεῖς συνήθεις. ἅπαξ δέ φασιν ὧδε ὁ τοῦ

γνωρίμου κεῖται λέξις. Τὸ δὲ ἄλλος, ἑτεροιότητα δηλοῖ γνωρίμου καὶ ἑταίρου. καὶ οὐκ ἔστι κατὰ τὸ κοινὸν ἔθος σύνηθες. δηλαδὴ τὸ, οὐχ οὗτός ἐστιν ἀλλὰ ἄλλος. καθ' ὃ σημαινόμενον μετ' ὀλίγα κεῖται τὸ, ἦ ἤδη ἀνδρῶν ἄλλος ἔγημεν. ὃς δὴ ἄλλος, αἰνιγματωδῶς ὑποστέλλεται πρὸς τὴν ὀδυσσείαν. Σημείωσαι δ' ἐν τοῖς περὶ τῶν ὑλάκων ῥηθεῖσι, καὶ ὅτι τὸ αὐτὸ καὶ ῥάζειν καὶ ῥοίζειν λέγεται. φέρεται γὰρ ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ, ὅτι ῥάζειν καὶ ῥοίζειν, κυρίως μὲν, τὸ ὑλακτεῖν. μετάγεται δὲ καὶ ἐπὶ τοὺς παραφαινομένους καὶ σκαιολογοῦντας. Ὅτι ἀπόβασιν δηλοῖ σχετλιαστικοῦ λόγου τὸ, οὔπω πᾶν εἴρηται ἔπος ὅτε τόδε τι γέγονε. δηλαδὴ ἐνταῦθα, ὅτε οἱ φίλος υἱὸς ἔστη ἐνὶ προθύροισιν. ἅμα γὰρ ὀδυσσεὺς ἔφη ὡς ἔρχεται, καὶ εὐθὺς ἐπέστη ὁ τηλέμαχος. οἷς ἐπάγων τὰ εἰκότα ὁ ποιητὴς, φησί. ταφὼν δ' ἀνόρουσε συβώτης. ὅπερ ἐν ἰλιάδι ἐπὶ ἀχιλλέως κεῖται. ἐκ δ' ἄρα οἱ χειρῶν πέσον ἄγγεα, τοῖς ἐπονεῖτο κιρνὰς αἴθοπα οἶνον. καθὰ πρὸ τούτων ἐπὶ τῷ ὀδυσσεῖ σφαμόντι σκύτος ἐξέπεσε χειρὸς ὃ μετεχειρίζετο. ὁ δ' ἀντίος ἤλυθεν ἄνακτος. κύσε δέ μιν κεφαλὴν καὶ ἄμφω φάεα καλά. χεῖράς τ' ἀμφοτέρας. ὃ συγκεφαλαιωσάμενος, μετ' ὀλίγα ἐρεῖ. πάντα κύσε περιφύς. οὐχ ὡς δοῦλος δὲ ταῦτα ποιεῖ, δούλων γὰρ οὐκ ἦν ἄμφω φάεα φιλεῖν. ἀλλ' ὥς τις καθ' αἷμα οἰκεῖος ὡς καὶ ἡ ἐφεξῆς δηλώσει παραβολή. ὁμοιότητα πατρικήν τινα πρὸς τηλέμαχον παραδεικνῦσα ἐν αὐτῷ. εἰπὼν γὰρ, θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ, ἐπιφέρει. ὡς δὲ πατὴρ ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἀγαπάζει ἐλθόντ' ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ, μοῦνον τηλύγετον, τῷ ἐπ' ἄλγεα πολλὰ μογήσει, ὣς τότε τηλέμαχον θεοειδέα δῖος ὑφορβὸς πάντα κύσε περιφὺς ὡς ἐκ θανάτοιο φυγόντα. καὶ δ' ὀλοφυρόμενος, προσέειπεν ἀφελῶς τὸ περιφερόμενον. ἦλθες τηλέμαχε γλυκερὸν φάος. οὔ σ' ἔτ' ἐγώ γε ὄψεσθαι ἐφάμην ἐπεὶ ᾤχεο νηὶ πύλονδε. ἀλλ' ἄγε νῦν εἴσελθε φίλον τέκος καὶ ἑξῆς. καὶ ὅρα ὡς παίει τὰ τῆς ῥηθείσης παραβολῆς ἔοικεν. παῖδά τε ἐντίθεται πρὸς ἔνδειξιν πολλῆς φιλοστοργίας ἐς αὐτὸν, φιλούμενον πατρί. καὶ ἐκ γῆς ἀλλοδαπῆς ἐλθόντα. καὶ μὴν πολυετῆ ἀποδημίαν. καὶ μόνον ὄντα τῷ πατρί. τυχὸν δὲ, καὶ μηδ' ἂν ἔτι ἐλπὶς τεκεῖν. καὶ πεπαιδευμένον. τοιοῦτος γὰρ παῖς ἐφ' ᾧ πολλὰ μογήσει πατήρ. ὡς οὖν τοιούτῳ υἱῷ προσφέρεται πατὴρ ἐπανελθόντι, οὕτω καὶ ὁ εὔμαιος διατίθεται ἐπὶ τῷ τηλεμάχῳ. διὸ οὐ μόνον ἐλευθέρια φιλεῖ, ἀλλὰ καὶ φίλον τέκος καλεῖ. καιρία δὲ λέξις ὡς ἐν παιδὸς καὶ τὸ κύσεν ἀντὶ τοῦ ἐφίλησε. διὸ καὶ δὶς αὐτῇ μόνῃ ἐνταῦθα χρῆται. τὸ μέντοι φιλεῖν, τῇ ὁμωνυμίᾳ σχιζόμενον εἰς διάφορα, οὐχ οὕτω φιλεῖ λέγειν ὁ ποιητής. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐν μὲν τῷ, κύσε δέ μιν κεφαλὴν, ἐκτείνει τὸ κῦσε παραλήγουσαν, ἐν δὲ τῷ, πάντα κύσε, συστέλλει αὐτήν. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐκ τοῦ, οὔπω πᾶν εἴρητο ἔπος ὅτε τόδε γέγονε, λαβόντες οἱ μεθ' ὅμηρον, ἔγραψαν παροιμίας τοιαύτας εὐτραπέλους, πρὶν ὀπτῆσαι, τὰ ἄλευρα. ἤγουν τὰ ἄλφιτα τοῖς ὀπτωμένοις ἐπιπασσόμενα. καὶ, πρὶν τοὺς ἰχθῦς ἑλεῖν, σὺ τὴν ἅλμην κυκᾷς. καὶ, πρὶν ἐσφάχθαι, δέρεις. Ὅρα δὲ τὸ κιρνᾶς οἶνον ἀντὶ τοῦ κιρνῶν, ἐπιλέγων ὡς ποιητικώτερον. ἄλλως τε, οὐκ ἐκώλυεν εἰπεῖν κιρνῶν αἴθοπα οἶνον. θέμα δὲ αὐτοῦ τὸ κίρνημι, ὁ παρατατικὸς ἐκίρνην. ἡ μετοχὴ, κιρνὰς καὶ συνακιρνάμενος. Τὸ δὲ κύσε δέ μιν κεφαλὴν καὶ ἑξῆς, σχῆμά ἐστι συνηθέστατον ὁμήρῳ. καὶ ἔχει αὐτὸ συντάξεις τρεῖς. ἢ γὰρ ἔκυσεν αὐτοῦ κεφαλὴν καὶ φάεα, ἢ ἔκυσεν αὐτὸν κατὰ κεφαλὴν καὶ φάεα. ἢ ἔκυσεν αὐτὸν, ἤγουν τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ φάη. φιλεῖ δέ τις ὀφθαλμοὺς, ὁ γλυκερὸν φάος ἐλθεῖν αὐτὸν λέγων. Τίς δὲ ἡ ἀπία γῆ, καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. Τὸ δὲ δεκάτῳ ἐνιαυτῷ, ἁπλῶς περιέρριπται κατὰ τὸ τέλειον ἀριθμόν, εἰ μὴ ἄρα ὁ ποιητὴς ἔφη τοῦτο ὡς πρὸς εἰκόνα τῆς τοῦ ὀδυσσέως πλάνης. Τὸ δὲ περιφὺς, ἀντὶ τοῦ, περιπλακείς. καὶ ἔστιν ἕτερον τὸ, ἐμφὺς χειρί. ἢ ἐμφὺς χείλεσι. καὶ ὅλως, μέρει τινί. Τὸ δὲ ὡς ἐκ θανάτοιο φυγόντα, ἑρμηνεύει τὸ, οὔ σ' ἔτ' ὄψεσθαι ἐφάμην. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, ἦλθες τηλέμαχε γλυκερὸν φάος, οὕτω περιφέρεται τοῖς πολλοῖς, ὥστε καὶ παροιμιακῶς ἐπιφωνεῖσθαι φίλοις ἐξ ἀποδημίας ἥκουσιν. Ὅτι φιλοφροσύνης τὸ, ἀλλ' ἄγε νῦν εἴσελθε φίλον τέκος ὄφρά σε θυμῷ τέρψομαι εἰσορόων νέον ἄλλοθεν ἔνδον ἐόντα. εἰ δὲ καὶ ἀγροίκῳ ἀνδρὶ ἀστικὸς ἀποδημίας ὁ τοιοῦτος ἐστὶ, καλὸν εἰπεῖν καὶ τὸ, οὐ μὲν γάρ τι θαμὰ ἀγρὸν ἐπέρχεαι οὐδὲ νομῆας, ἀλλ' ἐπιδημεύεις. ὡς γάρ νύ τοι εὔαδε θυμῷ. Ἔστι δὲ ἐπιδημεύειν, τὸ ἐν πόλει διατρίβειν. καὶ ὡς εἰπεῖν, ἐπὶ τοῦ δήμου. ὅθεν καὶ ἐπίδημος οὐκ ἂν ὁ τοιοῦτος, ἀπὸ ἐναντίας τῷ ἀποδήμῳ καὶ τῷ ἀποδημοῦντι. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἐπιδημεῖν πλεονασμῷ τοῦ υ. ὁμοίως τῷ, χέω χεύω. δισκέω δισκεύω. Τὸ δὲ εὔαδε, δηλοῖ μὲν τὸ ἤρεσε. γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἥδω, ἧδε καὶ ἐν διαλύσει, ἕαδε, καὶ αἰολικῶς, εὔαδε. διὸ καὶ ψιλοῦται. Εὐμαίου δὲ οἱ προσεχῶς ῥηθέντες λόγοι. ὃς ἤθελεν συνεχῶς τὸν τηλέμαχον βλέπειν, ὀνειδίζει ἐφ' οἷς ἐπιδημεύων εὐαρεστεῖται ἀνδρῶν μνηστήρων προσορᾶν ἀΐδηλον ὅμιλον. περὶ δὲ τοῦ ἀΐδηλον καὶ ἀείδελον, ἀρκούντως γέγραπται ἀλλαχοῦ. Σημείωσαι δ' ἐν τούτοις τὴν φιλοστοργίαν εὐμαίου. ὅγε τὸν συχνὰ ἐρχόμενον, σπάνιον αὐτῷ θέαν εἶναι φησὶν, οἷα ἐπιθυμῶν ἀεὶ βλέπειν αὐτόν. ὅτι δὲ ἐθάμιζε τηλέμαχος εἰς τὸν ἀγρὸν, δηλοῦσιν οἵ τε κύνες ὡς συνήθη ζῶον σαίνοντες, καὶ οἱ μνηστῆρες οἰηθέντες μὴ πλεῦσαι αὐτὸν, ἀλλ' ἐν ἀγροῖς εἶναι ὡς πολλάκις τοῦτο ποιοῦντα.

Ὅτι πράγματος μέλλοντος ὑπόσχεσιν καὶ φιλόφρονα δὲ ἔλευσιν φράζει τὸ, ἔσσετ'

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.

Ἔσσεται.

Ἔσσεται οὕτως ἄττα, σέθεν ἕνεκ' ἐνθάδ' ἱκάνω,
Ὄφρα σέ τ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω καὶ μῦθον ἀκούσω,
Εἴ μοι ἔτ' ἐν μεγάροις μήτηρ μένει, ἤ τις ἤδη
Ἀνδρῶν ἄλλος ἔγημεν, Ὀδυσσῆος δέ που εὐνὴ
Χήτει ἐνευναίων κάκ' ἀράχνια κεῖται ἔχουσα.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης ὄρχαμος ἀνδρῶν.
Καὶ λίην κείνη γε μένει τετληότι θυμῷ
Σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν. ὀϊζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
Φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἤματα δακρυχεούσῃ.
Ὣς ἄρα φωνήσας οἱ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος.
Αὐτὰρ ὅγ' εἴσω ἴεν καὶ ὑπέρβη λάϊνον οὐδόν.
Τῷ δ' ἕδρης ὑπιόντι πατὴρ ὑπόειξεν Ὀδυσσεύς.
Τηλέμαχος δ' ἑτέρωθεν ἐρήτυε, φώνησέν τε.
Ἧσ' ὦ ξεῖν', ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοθι δήομεν ἕδρην
Σταθμῷ ἐν ἡμετέρῳ. πάρα δ' ἀνὴρ ὃς καταθήσει.
Ὣς φάθ', ὁ δ' αὖτις ἰὼν κατ' ἄρ' ἕζετο. τῷ δὲ συβώτης
Χεῦεν ὕπο χλωρὰς ῥῶπας καὶ κῶας ὕπερθεν.
Ἔνθα καθέζετ' ἔπειτα Ὀδυσσῆος φίλος υἱός.
Τοῖσιν δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκε συβώτης
Ὀπταλέων, ἅ ῥα τῇ προτέρῃ ὑπέλειπον ἔδοντες.
Σῖτόν τ' ἐσσυμένως παρενήνεεν ἐν κανέοισιν.
Ἐν δ' ἄρα κισσυβίῳ κίρνη μελιηδέα οἶνον.
Αὐτὸς δ' ἀντίον ἷζεν Ὀδυσσῆος θείοιο.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε δῖον ὑφορβόν.
Ἄττα, πόθεν τοι ξεῖνος ὅδ' ἵκετο, πῶς δέ ἑ ναῦται
Ἤγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετόωντο;
Οὐ μὲν γάρ τί ἑ πεζὸν ὀΐομαι ἐνθάδ' ἱκέσθαι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὔμαιε συβῶτα.
Τοιγὰρ ἐγώ τοι τέκνον ἀληθέα πάντ' ἀγορεύσω.
Ἐκ μὲν Κρητάων γένος εὔχεται εὐρειάων.
Φησὶ δὲ πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστεα δινηθῆναι
Πλαζόμενος. ὣς γάρ οἱ ἐπέκλωσεν τά γε δαίμων.
Νῦν δ' αὖ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐκ νηὸς ἀποδρὰς,
Ἤλυθ' ἐμὸν πρὸς σταθμόν. ἐγὼ δέ τοι ἐγγυαλίξω.
Ἔρξον ὅπως ἐθέλῃς. ἱκέτης δέ τοι εὔχεται εἶναι.

οὕτως ἄττα, σέθεν δ' οὕνεκ' ἐνθάδ' ἱκάνω, ὄφρα σέ τ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω καὶ μῦθον ἀκούσω. Τηλέμαχος δὲ ταῦτα λέγει πρὸς Εὔμαιον. ὃς καὶ εὐθὺς ἐρωτᾷ εἰπὼν αὐτῷ εἰ ἔτι ἐν μεγάροις μήτηρ μένει, ἤ τις ἤδη ἀνδρῶν ἄλλος ἔγημεν, Ὀδυσσῆος δέ που εὐνὴ χήτει ἐνευναίων κάκ' ἀράχνια κεῖται ἔχουσα. ἐχρῆν δὲ τὸν Τηλέμαχον οὕτω πρὸ πάντων ἐρωτῆσαι, τὸ μὲν φύσει, τὸ δὲ καὶ πρὸς οἰκονομίαν ὁμηρικήν. ὡς ἂν εὐμεθόδως ἀκούων μανθάνοι τὰ κατὰ τὸν οἶκον ὁ Ὀδυσσεύς. Ὅρα δὲ τὸ ἄττα, πολλαχοῦ κείμενον ἐνταῦθα. ὅπερ ἐστί, προσφώνησις ἀδελφοῦ νέου πρὸς πρεσβύτερον. καὶ ἔστιν ἡ λέξις ἀπαράγωγος. ἀκίνητος. καὶ τὸ ὅλον εἰπεῖν, πρωτότυπος. οὐ γάρ ἐστιν ἀρχήν τινα τοῦ ἄττα εὑρεῖν. καὶ οὐδὲ ἑρμηνείαν ἔχει. διὸ καὶ ἀμετάληπτος ἐγὼν εἰρημένου τοῦ ὑπὸ τῶν παλαιῶν λέγεται. πολλὴ δὲ οἰκείωσις, ἀδελφὸν προσφωνεῖσθαι ὑπὸ Τηλεμάχου τὸν Εὔμαιον. καθὰ καὶ τό, ἠθεῖον πρὸ τούτων ὀνομασθῆναι τὸν δεσπότην Ὀδυσσέα ὑπὸ δούλου τοῦ Εὐμαίου. πλὴν ἐκεῖνο μέν, ὁ κατ' ὄψιν δῆθεν ἀπόντι τῷ Ὀδυσσεῖ προσφωνεῖται. Τηλέμαχος δὲ ὀφθαλμοῖς βλέπων τὸν Εὔμαιον, ἀδελφοῖς προσφωνεῖ. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι Εὔμαιος μὲν ὡς προείρηται, φίλον τέκος αὐτὸν ἐκάλεσεν. αὐτὸς δὲ ἀποξενῶν ἴσως τῷ τοιαύτῃ προσφωνήσει, ὡς ἀδελφῷ αὐτῷ πρεσβυτέρῳ προσφέρεται. οὐ γὰρ ἂν φίλον πατέρα καλέσῃ τὸν δοῦλον αὐτοῦ. ἀπεξενοῦτο ἐμμέρου τοῦτο. ἀλλὰ τὸ καὶ τὸν πατέρα Ὀδυσσέα παρεῖναι. Ὅρα δὲ τό, ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, δῆλον ὡς γάρ, ἀφ' ἑκάστου τῇ φαντασίᾳ ἔβλεπεν αὐτόν, ἀλλ' ὅτι ἐναργῆ παρουσίαν αὐτῷ προσσα συμβάτῃ ἰσαθεῖ. τὸ δὲ Ὀδυσσέως εὐνὴ χήτει ἐνευναίων κακὰ ἔχει ἀράχνια. συμβολικῶς ἐξῆρεν, ἀντὶ τοῦ, στερουμένη τῶν ἐγκοιμωμένων, γέμει ἀραχνίων. ἐγγὺς ἠμέληται ἀλλὰ τὸ μὴ εἶναι τὸν Ὀδυσσέα. ἵνα δηλοῖ ὅτι αἱ ἀράχναι, ἐνεργοῦσιν ἐν τόποις ἠμελημένοις. διὸ καὶ παρὰ Ἡσιόδῳ τό, ἐκ δ' ἀγγείων ἐλάσειας ἀράχνια, ἀντὶ τοῦ ἐπιμελήσῃ θέσεως τῶν ἀγγείων, ὡς ἐπιλιπεῖν τὰ ἀράχνια οἷα καρποῦ ἐνισχεθέντος. οὕτω δὲ καί τις ἕτερος ποιητὴς μισοπόλεμος ἐθέλων εἰρήνην εὔξασθαι, ἀράχναις ἐπεύχεται νήματα ὑφαίνειν τοῖς ὅ-

πλοις

πλοις. ἐπειδὴ οἱ εἰρύσας καιρῷ ἀμελημένων τῶν ὅπλων. πιθανὸν οὕτως οἱ ἀράχναι, ὑφαίνοντες ἐν αὐτοῖς ἱστούς. παροιμιῶδες οὖν τὸ κατὰ ἀράχνια ἔχειν, κείμενον ἐπὶ τῶν πάντῃ ἀμελημένων σκευῶν, εἴτε ὅπλον εἴη ἐκεῖνο εἴτε ἄγγος εἴτε εὐνή. Τὸ δὲ χήτει, φασὶν οἱ παλαιοὶ εὐθεῖαν ἔχειν τὸ χῆτος, ὃ καὶ οἱ εὐναίων γράφουσι κατὰ δοτικὴν πτῶσιν, χήτει εὐναίων. ἵνα εἴη τὸ εὐναῖον χῆτος, ὃ μέντοι συνηθέστερον, κατὰ γενικὴν παραθετικὴν γράφουσι, εὐναίων. ἵνα λέγῃ πάλιν ὁ χήτει τῶν ἐγκοιμωμένων, οἱ εὐναῖα ὡς καὶ πρὸ ὀλίγου, τὰ ἐγκοιτα. δῆλον δὲ καὶ ὡς κοινότερον, θηλυκοῦ γένους τὸ χήτει. ὁμοίως τῇ σπάνει καὶ τοῖς τοιούτοις. Τηρητέον δ᾽ ἐνταῦθα ὡς εἰ καὶ παραδίδοται λέχος μὲν ἡ κλίνη, εὐνὴ δὲ ἡ ἐπ᾽ αὐτὴν στρωμνὴ κατὰ τὸ, ἐμβαλετ᾽ εὐνῇ δέμνια καὶ χλαίνας ἀπερ ἐξηγεῖται τὴν εὐνήν, ἀλλὰ τὸ εὐναῖον, ἀμφότερα δηλοῖ, τήν τε εἰρημένην δηλαδὴ εὐνήν, καὶ τὸ ὑποκείμενον λέχος. Ὅτι φιλάνδρου γυναικὸς δεῖγμα τὸ, καὶ λίην κείνη γε μένει τετληότι θυμῷ σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν. ὀϊζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ φθινύθουσι νύκτες τε καὶ ἤματα δακρυχεούσῃ. Τιμῆς δὲ αὖ δεῖξις τὸ, τῷ δ᾽ ἕδρης ἐπιόντι ὑπόειξεν ὁ δεῖνα. ἤγουν ὑπεχώρησε τῆς ἕδρας ἀναστὰς διὰ τιμὴν τοῦ ἐπιόντος. ἐκεῖνος δὲ αὖθις ὑπὲρ αὖ τιμᾷ τὸν τοιοῦτον, εἴποι ἄν, ἧσο ὦ ξεῖνε, ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοθι δηομεν ἕδρην. ποιεῖ δὲ τὸ μὲν πρῶτον, ὁ πτωχὸς ὀδυσσεύς. τὸ δὲ ἐφεξῆς, λέγει ὁ υἱὸς τηλέμαχος, τιμῶν ἐκεῖνον ὡς ἁπλῶς ξένον. προσθεὶς καὶ ὡς εὑρήσομεν ἕδρην σταθμῷ ἐν ἡμετέρῳ. πάρα δ᾽ ἀνὴρ ὃς καταθήσει, τουτέστιν ὁ εὔμαιος. Ἴστεον δὲ ὡς χαίροι ἄν, ὥσπερ πᾶν ἡ ἀθηνᾶ πεπνυμένῳ ἀνδρὶ δικαίῳ, οὕτω καὶ νῦν ὀδυσσεὺς τῷ υἱῷ πιστῇ τὸ καθῆκον. καὶ μᾶλλον ὅτι ἑτέρωθεν ἐρύτνον αὐτὸν ὅτι ὑπεῖκεν αὐτῷ τῆς ἕδρας. σταθμὸς δὲ καὶ ἐνταῦθα, ἡ ἀγροτικὴ οἴκησις. σύστοιχον δὲ τούτῳ, καὶ τὸ κλίσιον. τὸ μέντοι δῶμα καὶ τὸ μέγαρον, ἀστικώτερα. Ὅτι ὁ συβώτης τῷ τηλεμάχῳ χεῦεν ὑπὸ χλωρὰς ῥῶπας καὶ κῶας ὕπερθεν. καὶ ὅρα μόνον πλεονεκτεῖ αὐτὸς τοῦ πλουσίου πατρός, τὸ χλωρὰς ῥῶπας ὑποτεθῆναι αὐτῷ ἀγροικότερον. οὐ γὰρ ἀπηξίου τὰ τοιαῦτα ὁ ἡρωικὸς βίος. Τὸ δὲ ὑποχεῦε ῥῶπας καὶ κῶας, τὸ ἁπαλὸν καὶ ὑγρὸν τοῦ στρώματος δηλοῖ.

Ὅτι ἐν τῷ, τοῖσι δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν ὀπταλέων, ἅ ῥα τῇ προτέρῃ ὑπέλειπον ἔδοντες, πίνακας μὲν, τὰ κανᾶ λέγει κατὰ λόγον πολυωνυμίας. ὧν καὶ εὐθὺς μέμνηται ἐν τῷ, σῖτον παρενήνεεν ἐν κανέοισι. προτέρην δὲ, τὴν χθεσινὴν καὶ προτεραίαν φαμέν. Τὸ δὲ ἃ ὑπέλειπον ἔδοντες, δηλοῖ μὲν τὰ ἕωλα. σύστοιχον δὲ ἐστὶ τῷ, χαριζομένη παρεόντων. Σημειωτέον δ᾽ ἐνταῦθα καὶ ὅτι οὐ μόνοις μνηστῆρσι τοῖς τρυφῶσιν οἰκεῖον ἦν, σῖτον παρενήνεεν ἐν κανέοισιν, ἀλλ᾽ ἰδοὺ καὶ νῦν ἔνθα σώφρων ἡ δίαιτα. Ἔστι τὰ μὲν κρέα, ἕωλα. ὁ δὲ κισσυβίῳ, τὸ κέρασμα. σῖτον δὲ παρενήνεεν εὔμαιος, ὃ ἐστι παρετίθει σωρηδὸν ἐν τῷ κανῷ. Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ, κρειῶν πίνακας, πρὸς διαστολὴν κεῖται τοῦ, πίνακας σίτου καὶ τῶν τοιούτων. ἐν οἷς καὶ αὐτοὺς πίνακας λέγοιντο ἄν. καὶ μᾶλλον ὅσον κυρίως. δοκεῖ γὰρ ἐκ τοῦ πίνειν παρῆχθαι ὁ πίναξ. συνδεδημένου καὶ τοῦ ἐσθίειν τρόπῳ συλληπτικῷ. διὸ ἡ παρὰ τοῖς ὕστερον χρῆσις τῶν πινάκων, εἰς ἄμφω ὑπουργεῖ. ὅτι δὲ πίνακες καὶ αἱ σανίδες, δηλοῦσι σὺν ἄλλοις, καὶ χρήσεις ὁμηρικαί. Ὅτι τηλεμάχου εἰπόντος πρὸς εὔμαιον, ἄττα πόθεν τοι ξεῖνος ὅδ᾽ ἵκετο καὶ ἑξῆς, ὁ εὔμαιος τὸν πλατὺν λῆρον τῆς πρὸ ὀλίγου ψευδολογίας ἐπιτεμὼν, στοχάζεται ἐν οὐδὲ ὅλοις πέντε στίχοις, ἀνακεφαλαιούμενος οὕτως. ἐκ μὲν κρητάων γένος εὔχεται εὐρειάων ὁ καὶ ὀδυσσεὺς φθάσας ἔφη. φησὶ δὲ πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστεα δινηθῆναι πλαζόμενος. ὡς γάρ οἱ ἐπέκλωσε τάγε δαίμων. νῦν δ᾽ αὖ θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐκ νηὸς ἀποδρὰς, ἤλυθ᾽ ἐμὸν πρὸς σταθμόν. εἶτα αἰτεῖται τὴν ὑπὲρ τοῦ δέοντος ξένου ἀξίωσιν, φησίν. ἐγὼ δέ τοι ἐγγυαλίξω. τουτέστιν ὡς γόνοις ὅ ἐστι χερσὶ θήσω. καὶ ὡς εἰπεῖν, ἐγχειρίσω. ἔρξον ὅπως ἐθέλεις. ἱκέτης δέ τοι εὔχεται εἶναι. ἐπεὶ δηλαδὴ καὶ ἐμός. κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φιλούντων. καθὰ καὶ ὁ σταθμὸς οὗτος, κοινός. δηλοῦται δ᾽ αὐτὸ διὰ τοῦ, νῦν μὲν τὸν εὔμαιον εἰπεῖν, ἤλυθ᾽ ἐμὸν πρὸς σταθμόν. πρὸ δὲ αὐτοῦ τὸν τηλέμαχον, δήομεν ἕδρην σταθμῷ ἐν ἡμετέρῳ. ὅρα δὲ, καὶ αὐτόθεν κοινοποιεῖται τὸν σταθμὸν, διὰ τῆς ἡμέτερος ἀντωνυμίας. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐπιτηδὲς ὁ ποιητὴς τὴν μακρὰν τοῦ ὀδυσσέως διήγησιν ἐν βραχεῖ παραδίδωσι. μυθολογεύειν γὰρ ἐν διττολογίᾳ τὸ ἀειδίλως φρασθῆναι οὐκ ἐθέλει, μὴ καὶ ἀηδιάσῃ τοὺς ἀκροατάς. ὅσγε εἰ καὶ τὸν ὀδυσσέα ἔπλασσεν ἐρεσχελοῦντα παρὰ τοῦ τηλεμάχου, οὐκ ἂν ἄλλως εἰ μὴ οὕτως ἀπολογούμενον πεποίηκεν. οἷα φειδόμενος ὀλιγάκις ψεύδεσιν ἀναδολεσχεῖν. εἰκὸς δὲ καὶ εὐλαβηθῆναι τὸν δοῦλον εὔμαιον μή ποτε οὐκ ἐξισχύσῃ πλατέως καὶ καλῶς φράσαι κατὰ τὸν σοφὸν ξένον, καὶ μᾶλλον ἀκροωμένου αὐτοῦ.

Τὸν δ᾽ αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Εὔμαι᾽, ἦ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαλγὲς ἔειπες,
Πῶς γὰρ δὴ τὸν ξεῖνον ἐγὼν ὑποδέξομαι οἴκῳ;
Αὐτὸς μὲν νέος εἰμὶ, καὶ οὔπω χερσὶ πέποιθα
Ἄνδρ᾽ ἀπαμυνάσθαι ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
Μητρὶ δ᾽ ἐμῇ δίχα θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει,

Ὅτι βαρυνθεὶς ὁ τηλέμαχος ἐφ᾽ οἷς ὁ εὔμαιος ἐγγυαλίξειν εἶπεν αὐτῷ τὸν ξένον ἱκέτην, φησὶν ἦ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαλγὲς ἔειπες. πῶς γὰρ δεῖ τὸν ξεῖνον ἐγὼν ὑποδέξομαι οἴκῳ; ἐρεῖ δὲ αὐτὸ ὡς ἕτερός τις ἀδυνατῶν ξενίσαι τινα. εἶτα ἐπάγει καὶ αἰτίας

Ἢ αὐτοῦ παρ' ἐμοί τε μένῃ καὶ δῶμα κομίζῃ,
Εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος δήμοιό τε φῆμιν,
Ἢ ἤδη ἅμ' ἕπηται Ἀχαιῶν ὅς τις ἄριστος
Μνᾶται ἐνὶ μεγάροισιν ἀνὴρ, καὶ πλεῖστα πόρῃσιν.
Ἀλλ' ἤτοι τὸν ξεῖνον ἐπεὶ τεὸν ἵκετο δῶμα,
Ἕσσω μιν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα καλά.
Δώσω δὲ ξίφος ἄμφηκες, καὶ ποσσὶ πέδιλα.
Πέμψω δ' ὅππῃ μιν κραδίη θυμός τε κελεύει.
Εἰ δ' ἐθέλεις σὺ κόμισσον ἐνὶ σταθμοῖσιν ἐρύξας,
Εἵματα δ' ἐνθάδ' ἐγὼ πέμψω καὶ σῖτον ἅπαντα
Ἔδμεναι, ὡς ἂν μή σε κατατρύχοι καὶ ἑταίρους.
Κεῖσε δ' ἂν οὔ μιν ἔγωγε μετὰ μνηστῆρας ἐῷμι
Ἔρχεσθαι, λίην γὰρ ἀτάσθαλον ὕβριν ἔχουσι.
Μή μιν κερτομέωσιν, ἐμοὶ δ' ἄχος ἔσσεται αἰνόν.
Πρῆξαι δ' ἀργαλέον ἐστὶ μετὰ πλεόνεσσιν ἐόντα
Ἄνδρα καὶ ἴφθιμον, ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰσι.

τὸ, αὐτὸς μὲν νέος εἰμὶ καὶ οὔπω χερσὶ πέποιθα ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ. ὅπερ ὁμολογία ἐστὶν ἀδυναμίας. ἔνθα σημείωσαι ὅτι τῶν τις παλαιῶν ἐρωτηθεὶς τί ἐστι τὸ δικαιικὸν τῆς ῥητορικῆς εἶδος, τὸν στίχον εἶπε, δηλαδὴ τὸ, ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ. οὐκ ἀκριβῶς μὲν, εὐφυῶς δ' ὅμως ἐκεῖνος εἰπών. ὁ δὲ Τηλέμαχος καὶ ἕτερον εἶπον λέγει τὸ, μητρὶ δ' ἐμῇ δίχα θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει, ἢ αὐτοῦ παρ' ἐμοί τε μένῃ καὶ δῶμα κομίζῃ, εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος δήμοιό τε φῆμιν, περὶ ἧς προγέγραπται. ἢ ἤδη ἅμ' ἕπηται Ἀχαιῶν ὅς τις ἄριστος μνᾶται ἀνὴρ, καὶ πλεῖστα πόρῃσιν, ἕδνα δηλαδή. ἃ δὴ ἀκούων Ὀδυσσεὺς, ἐρεθίζεται πάντως. ὅθεν καὶ ταχὺ ἀπειλεῖ πληθῦναι τὴν μνηστηροφονίαν. ἐπὶ δὲ τούτοις προνοούμενος δῆθεν τοῦ ξένου, ἐνδύσειν αὐτὸν ἔφη καὶ πέμψειν ὅπῃ κραδίη κελεύῃ, εἰ δ' ἐθέλεις φησὶ, σὺ κόμισσον αὐτὸν ἐνὶ σταθμοῖσιν ἐρύξας, εἵματα δ' ἐνθάδ' ἐγὼ πέμψω καὶ σῖτον ἅπαντα ἔδμεναι, ὡς ἂν μή σε κατατρύχοι καὶ ἑταίρους. κεῖσε δ' ἂν οὔ μιν ἔγωγε μετὰ μνηστῆρας ἐῷμι, τουτέστι συγχωροίην ἔρχεσθαι. διατί; λίην γὰρ ἀτάσθαλον ὕβριν ἔχουσι. μή μιν κερτομέωσιν, ἐμοὶ δ' ἄχος ἔσσεται αἰνόν. πρῆξαι δ' ἀργαλέον τι μετὰ πλεόνεσσιν ἐόντα ἄνδρα καὶ ἴφθιμον, ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰσιν. οἱ πλείονες δηλαδή. τοῦτο δὲ καὶ γνωμικῶς δοκεῖ λέγεσθαι. καὶ σημείωσαι ὅτι τὸ τῆς μνηστηροκτονίας δυσχερὲς καὶ ἄπορον, τοῦτό ἐστιν ὃ νῦν διὰ τοῦ Τηλεμάχου λαλεῖται, τὸ μὴ ἂν τὸν ἕνα Ὀδυσσέα δύνασθαι ἐν τῷ τοσούτων περιγενέσθαι. Ὁμήρου δὲ εἰς τοῦτο, λύσεις πολλαί. ὧν μία, καὶ τὸ τὸν Ὀδυσσέα καὶ τετρακοσίοις ἂν ἔχειν ἀντιστῆναι. τέως μὲν οὖν Ὀδυσσεὺς γνοὺς ἐνταῦθα μὴ ἂν παραδεχθῆναι τῶν εἰπόντα περὶ ἑαυτοῦ περιγενέσθαι τῶν τῆς γυναικὸς μνηστήρων, εὐθὺς ἐρεῖ τι πρὸς τὸν τοιοῦτον λόγον τοῦ παιδός. ἐν τοῖς ἐφεξῆς δὲ, καὶ πάνυ πείσει αὐτὸν ὡς ἰσχύων ὁ πατὴρ ὅς ἐστι, τίσασθαι τοὺς μνηστῆρας. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι αἰδὼς καὶ νέμεσις κωλύει τὴν Πηνελόπην λαβεῖν ἄνδρα. ὧν τὸ μὲν, δηλοῦται διὰ τοῦ, εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος. τὸ δὲ, ἐν τῷ, δήμοιό τε φῆμιν. ὑποσημαίνει γὰρ τὴν ἐκ τοῦ δήμου νέμεσιν. ὡς δὲ τὸ αἰδομένη διφορεῖται, ἔστι γὰρ καὶ αἰδουμένη, καὶ ὅτι ἐκ τοῦ φημίζω φημίσω ἡ κατ' ἀνθρώπους φῆμις, πολλαχοῦ δηλοῦται. ἐν δὲ τῷ, καὶ σῖτον ἅπαντα, δυσχερὲς ἀρσενικοῦ γένους νοῆσαι τὴν λέξιν. σῖτος μὲν γὰρ, ὁ ἀρσενικὸς ὀρθῶς. ἐπὶ δὲ βρώματος, οὐδετέρως τὸ σῖτον λέγεται. ἔστιν οὖν ἴσως θεραπεία, ὅ ἐστιν εἰπεῖν, εἵματα ἅπαντα πέμψω καὶ τὸ σῖτον. ἢ καὶ τὸ στῆξαι εἰς τὸ σῖτον, εἶτα ἐπαγαγεῖν τὸ ἅπαντα οὐδετέρως ὡς ἐπὶ ὄψων. τὸ δὲ, ἐμοὶ δ' ἄχος ἔσσεται, καὶ τὸ, πρῆξαι δ' ἀργαλέον τι, ὡς πρὸς τὸ, ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ, εἴρηται. ἄχος μὲν γὰρ παθεῖν, τὸ χαλεπαίνοντος πρός τινος. πρῆξαι δὲ, τὸ ἀπαμύνασθαι. ἐν δὲ τῷ, μετὰ πλεόνεσσιν, ἡ μετὰ, συνήθως ἀντὶ τῆς ἐν προθέσεως κεῖται.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
Ὦ φίλ', ἐπεί θήν μοι καὶ ἀμείψασθαι θέμις ἐστίν.
Ἦ μάλα μευ καταδάπτετ' ἀκούοντος φίλον ἦτορ.
Οἷά φατε μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανάασθαι
Ἐν μεγάροις ἀέκητι σέθεν τοιούτου ἐόντος.
Εἰπέ μοι ἠὲ ἑκὼν ὑποδάμνασαι, ἦ σέ γε λαοὶ
Ἐχθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον ἐπισπόμενοι θεοῦ ὀμφῇ,

Ὅτι τὸ ἐν λόγῳ τόλμης λόγου δηλοῖ τὸ, ὦ φίλ' ἐπεί μοι καὶ ἀμείψασθαι θέμις ἐστίν.

Ὅτι ὁ μαθὼν ἔκ τινος, κακὰ πάσχειν ἐκεῖνον καὶ ἀνέχεσθαι, δύναται εἰπεῖν τοιαῦτα. ἦ μάλα μευ καταδάπτεται ἀκούοντος φίλον κῆρ, οἷα φατὲ τοὺς δεῖνας ἀτάσθαλα μηχανάασθαι ἐν μεγάροις ἀέ-

Ἠέ κασιγνήτοις ἐπιμέμφεαι, οἷσί περ ἀνὴρ
Μαρναμένοισι πέποιθε, καὶ εἰ μέγα νεῖκος ὄρηται.
Αἲ γὰρ ἐγὼν οὕτω νέος εἴην τῷδ' ἐπὶ θυμῷ,
Ἢ παῖς ἐξ Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἠὲ καὶ αὐτὸς
Ἔλθοι ἀλητεύων, ἔτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἶσα,
Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριος φὼς,
Εἰ μὴ ἐγὼ κείνοισι κακὸν πάντεσσι γενοίμην,
Ἐλθὼν ἐς μέγαρον Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος.
Εἰ δ' αὖ με πληθυῖ δαμασαίατο μοῦνον ἐόντα,
Βουλοίμην κ' ἐν ἐμοῖσι κατακτάμενος μεγάροισι
Τεθνάμεν, ἢ τάδε γ' αἰὲν ἀεικέα ἔργ' ὁράασθαι.
Ξείνους τε στυφελιζομένους, δμωάς τε γυναῖκας
Ῥυστάζοντας ἀεικελίως κατὰ δώματα καλὰ,
Καὶ οἶνον διαφυσσόμενον, καὶ σῖτον ἔδοντας
Μὰψ αὔτως ἀτέλεστον, ἀνηνύστῳ ἐπὶ ἔργῳ.

καὶ οἴκοι τοιοῦτος ἐστὶ, εἰπέ μοι ἢ ἑκὼν ὑποδάμνασαι, ἢ σέ γε λαοὶ ἐχθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον ἐπισπόμενοι θεοῦ ὀμφῇ, ἃ καὶ ἀλλαχοῦ κεῖνται. ἤ τι κασιγνήτοις ἐπιμέμφεαι, οἷς περ ἀνὴρ μαρναμένοισι πέποιθε καὶ εἰ μέγα νεῖκος ὄρηται, ἤγουν καὶ εἰ μεγάλη μάχη ἐγείρεται. σύμπτωμα δὲ τοῦτο ἀδελφότητος ἀγαθῆς καὶ ἐπαίνου ἀληθῶς. πολυχρεία γὰρ ἐπικουρίας τοῖς ἀνθρώποις ἐξ ἀγαθῶν ἀδελφῶν γίνεται. ὀδυσσεὺς δὲ ταῦτα πρὸς τηλέμαχον λέγει, μαθὼν αὐτὸν δεδιότα τοὺς μνηστῆρας.

Ὅρα δὲ τὸ καταδάπτεται, πρωτότυπον ὂν τοῦ δαρδάπτειν. ὡς καὶ τὸ μαίρειν, τοῦ μαρμαίρειν. ἐκ δὲ τοῦ δάπτειν, καὶ ἡ δαπάνη. καὶ δάπται παρὰ Λυκόφρονι, αἱ δακνηραὶ μυῖαι. γίνεται δὲ τὸ δάπτειν, ἐκ τοῦ δῶ δάπτω. ὡς ῥέω ῥάπτω. βῶ βάπτω καὶ τὰ ὅμοια. Τὸ δὲ ἐπιμέμφεαι κασιγνήτοις, αἰτιατικῶς κεῖται ἀντὶ τοῦ κασιγνήτων. ὡς τὸ, εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται ἐν Ἰλιάδι, οὕτω καὶ ἐνταῦθα δέ, κασιγνήτοις ἐπιμέμφεαι. ἤγουν χρήζεις ἀδελφῶν. ὡς μὴ ὄντων σοι δηλαδή. ἵνα λέγῃ ὅτι οὐκ εἰσί σοι ἀδελφοί. καὶ ἄλλως δέ, δύναται καὶ ἐπὶ ἀδελφῶν ὄντων ἑρμηνευθῆναι τὸ, ἢ κασιγνήτοις ἐπιμέμφεαι. ἵνα λέγῃ ὅτι ἢ ἀδελφοὺς ἔχων, ἐπιμέμφῃ αὐτοῖς ὡς μὴ ἐπικουροῦσί σοι. ὃ καὶ αὐτὸ ἀπαγορεύει σὺν τοῖς ἄλλοις ὁ τηλέμαχος. εἰπὼν ὅτι οὐδὲ κασιγνήτοις ἐπιμέμφομαι ὡς ἀστόργοις δηλαδή, καὶ ἔστι τοῦτο κρεῖττον τοῦ πρώτου ὡς δηλώσει εὐθὺς τὰ ἐφεξῆς. Ὅτι σχηματίζων ὀδυσσεὺς ἐν ἐπηκόῳ τηλεμάχου καὶ εὐμαίου τὸν λόγον, φησίν. αἲ γὰρ ἐγὼν οὕτω νέος εἴην τῷδ' ἐπὶ θυμῷ, ἤγουν νεάζοιμι κατὰ τὸ ἔχειν ὃν ἔχω θυμόν. ἢ παῖς ἐξ ὀδυσσῆος ἀμύμονος ἠὲ καὶ αὐτός. ὃ καὶ ἰδοὺ αὐτός ἐστιν ὁ λαλῶν ὀδυσσεύς, λανθάνων καὶ τὸν υἱὸν καὶ τὸν εὔμαιον. καὶ λαλῶν μὲν τἀληθῆ, μὴ νοούμενος δέ, τέρπει δὲ ὅμως οὕτως ὁ ποιητὴς τὸν ἀκροατὴν τῷ σχηματισμῷ. εἶτα ἐπάγει κατὰ θυμὸν ἐνδιάθετον. αὐτίκ' ἔπειτα ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριος φὼς ἤγουν πολέμιος, εἰ μὴ ἐγὼ κείνοισι κακὸν πάντεσσι γενοίμην ἐλθὼν ἐς μέγαρον ὀδυσσῆος. ἐπεὶ δὲ ἀντεξέλεγκτον ἦν τὸ τοῦ ξένου αὔχημα καὶ ὑπόδυσκολον, ἐπιφέρει ἀντιπαραστατικῶς τό, εἰ δ' αὖ με πληθυῖ δαμασαίατο μοῦνον ἐόντα, βουλοίμην κ' ἐν ἐμοῖσι κατακτάμενος μεγάροισι τεθνάμεν, ἢ τάδε γ' αἰὲν ἀεικέα ἔργ' ὁράασθαι, ἃ καὶ διασκευάζων, φησί. ξείνους τε στυφελιζομένους, δμωάς τε γυναῖκας ῥυστάζοντας ἀεικελίως κατὰ δώματα καλά, καὶ οἶνον διαφυσσόμενον, καὶ σῖτον ἔδοντας μὰψ αὔτως ἀτέλεστον ἀνηνύστῳ ἐπὶ ἔργῳ, ὃ ταὐτόν ἐστι τῷ, ἀτέλεστον. ἐρεθισμοὶ δὲ ταῦτα τοῦ τηλεμάχου ὡς ἂν ἐπὶ πλέον θυμωθείη κατὰ τῶν μνηστήρων. Ἐνταῦθα δέ, δοκεῖ ὁ ξένος ἐνστατικῶς μέν, εἰπεῖν ὡς ἐγὼ νέος ὢν κατὰ σὲ τὸν τηλέμαχον, πᾶσιν ἂν τοῖς μνηστῆρσιν ἐγενόμην κακόν. κατὰ δὲ ἀντιπαράστασιν, ὅτι καὶ εἰ μὴ ἐγενόμην αὐτοῖς κακὸν ἀλλ' ἔπεσον φονευθείς, οὐκ ἂν ἦν μοι οὐδὲ τοῦτο ἀβούλητον. καὶ οὕτως ἀντιπίπτει τῷ τηλεμάχῳ εἰπόντι μὴ δύνασθαι αὐτὸν οἷα ὄντα πρῆξαί τι πρὸς πολλούς. Ὅρα δὲ ὡς ἐν εὐχῆς τύπῳ εἰπὼν εἴθε εἴην ὀδυσσεὺς ὡς ἂν ποιήσαιμι τὰ καὶ τά, λαλεῖ ἐν σχήματι ἀλλοτρίῳ ἐμφατικῶς, ἅπερ ἐν τοῖς ἑξῆς ποιήσει αὐτός. ὑπανοίγει δὲ τὴν ἔμφασιν οὐ μόνον τό, εἰ ὁ αὐτὸς ὁ ὀδυσσεὺς δηλαδὴ ὡς εὔχεται, ἀλλὰ καὶ τό, ἐν ἐμοῖς μεγάροις τεθνάμεν. καὶ ὅμως ἠχρείωσε τὸ σχῆμα τοῦτο τινές, παρεμβαλόντες μετὰ τό, ἠὲ καὶ αὐτός, τό, ἔλθοι ἀλητεύων, ἔτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἶσα. τοῦ γὰρ τοιούτου στίχου προστεθέντος, ἐγκόπτεται ὁ εἱρμὸς τῆς εὐφυοῦς ἐμφάσεως. διὸ καλῶς οἱ παλαιοὶ ἐπιστήσαντες, ἀθετοῦσι τὸν στίχον ὀβελίζοντες, εἰ μὴ ἄρα πού τις εἴπῃ, ὡς ἐπὶ τοῖς ῥηθεῖσι στίχος ἀπὸ ὀδυσσείας προσεβλήθη, δι' αὐτὸ μάλιστα τοῦτο ἵνα ἡ ἔμφασις ἐπισκιασθῇ, καὶ μὴ ἐπιτηδευθῇ διὰ τὸ ἀνυπόπτευτον τοῦ σχηματισμοῦ, ὅτι ὀδυσσεύς ἐστιν ὁ λαλῶν. ἰδοὺ καὶ τό, νέος εἴην, πρὸς ἐπίκρυψιν ἑαυτοῦ ὁ ὀδυσσεὺς ἔφη, ὡς μὴ τοιοῦτος φαινόμενος. καὶ τό, τῷδ' ἐπὶ θυμῷ, ὡς προθυμίαν μὲν ἔχων ἰσχὺν δὲ δῆθεν μὴ ἔχων. Τὸ δὲ ἀλλότριος φὼς, κακοῦ δηλοῖ ἐπίτασιν. πολέμιος γὰρ ἀνὴρ ἀνελών τινα, οὐκ ἀρκεῖται οὕτω ποιήσας, ἀλλὰ καὶ προσυβρίζει τὸν πεσόντα, καὶ ἕτερα δὲ δεινὰ ἐπ' αὐτῷ ποιεῖ. Τὸ δὲ εἴ με πληθυῖ δαμάσαιντο, ἐνδείκνυσι τὸν τηλέμαχον εἰπεῖν, ὡς εὐλαβεῖται τοὺς μνηστῆρας ὡς πλείονας. Ἐν δὲ τῷ, ξείνους στυφελιζομένους καὶ ἑξῆς, ὅρα ὡς δέον εἰπεῖν παθητικῶς εἰπεῖν τὰ δι', ξείνους στυφελιζομένους. δουλίδας ῥυσταζομένας. οἶνον διαφυσσόμενον. σῖτον δαπανώμενον. ὁ δέ, ἐν τῷ οὐκ ἔθελε, πάθος δηλαδὴ καὶ στέρησιν, σχηματίζεται

οὕτως ποικιλώτερον, καὶ τοὺς ξείνους μὲν καὶ τὸν οἶνον, ἐκθέμενος πάσχοντας ὑπὸ μνηστήρων. τοὺς μὲν, τὸ στυφελίζεσθαι· ἔγουν ἐσυμμένως ἐλαύνεσθαι. τὸν δὲ, τὸ ἀντλεῖσθαι. ἐπὶ δὲ τῶν δουλίδων καὶ τοῦ σίτου, μεταθεὶς τὴν μνηστήρων ἐνέργειαν, βίαν μὲν, εἰς τὰς δμῳάς. δαπάνην δὲ εἰς τὸν σῖτον. ἐν οἷς θαυμασία καὶ ἡ εὐταξία τοῦ σχήματος. εἰπὼν γὰρ ξείνους προπηλακιζομένους τοὺς πάσχοντας δηλαδὴ τὴν ὕβριν, εἶτα τοὺς ἑλκυσμὸν ποιοῦντας μνηστῆρας εἰς τὰς δμῳὰς ῥυστάζοντας, φυλάσσει καὶ ἐφεξῆς τὴν τοῦ σχήματος ἐμμεσότητα, εἰπὼν καὶ οἶνον διαφυσσόμενον ὡς πάσχει τὸ ἀντλεῖσθαι, καὶ σῖτον ἔδοντας τοὺς ποιοῦντας τὴν τοῦ σίτου δαπάνην. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ῥυστάζειν, βίαιον δηλοῖ ἑλκυσμὸν γυναικῶν ὡς ἐπὶ τὸ πολύ. καθὰ καὶ τὸ ἑλκύσαι ὡς προδεδήλωται. Τὸ δὲ ἀφύσσειν, δόξοι ἂν ἐκ τοῦ ὕειν γίνεσθαι ἀφ' οὗ καὶ ὁ ὑετός. ὕει μὲν γάρ πως εἰς πίθον ἢ ἀμφιφορέα, ὁ πληρῶν ἐγχεῖ. ἀφύει δὲ καὶ ἀφύσσει ἐναντίως, ὁ ἐκκενῶν ἤτοι ἐξαντλῶν. ὅτι μέντοι ἐκ πληγῆς ἀφύσσονται πού ποτε ὕδρα, ἐκεῖ καὶ ἀπὸ τοῦ στερεῖσθαι τῆς συμφυΐας αὐτὰ, ἡ λέξις ἐτυμολογεῖσθαι λέγεται. Τὸ δὲ μὰψ αὔτως, ἐκ τῶν ἀλλήλων ταυτὸν νοοῦσι. δηλοῦνται ἐπίτασίν τινα τοῦ μάτην, διὰ τὸ διπλωθῆναι ὁμοῦ κείμενα. Τὸ δὲ ἀνηνύστῳ ἐπὶ ἔργῳ, ἀναλόγως ἔχει. εἰ γάρ ἐστι τὸ ἀνυστὸν, ἔστι καὶ τὸ ἀνήνυστον. τὸ δὲ ἀνήνυτον, ἀπέρριψε τὸ σίγμα. ὁμοίως τῷ, γνωτὸς καὶ ἀλλόγνωτος, ὧν πρωτότυπον ἀρχὴ τὸ γνωστός. ἔτι δὲ, καὶ κατὰ τὸ ἐραστὸς ἐρατὸς ὁ ἐπιθυμητός. ὅθεν καὶ ἡ ἐρατὼ μοῦσα. καὶ κατὰ τὸ, ἀγάζω ἀγαστός. καὶ ἀποβαλοῦσα τὸ σίγμα καὶ τροπῇ τοῦ τ εἰς θῆτα, ἀγαθόν. κεῖνται δὲ ἑτέρωθι καὶ ἄλλα τοιαῦτα. ὧν καὶ τὸ, θαυμαστὰ θαύματα παρὰ Πινδάρῳ. δοκεῖ δὲ ὅμως καὶ τὸ ἀνήνυτος, ἐκ τοῦ ἀνυτὸς γίνεσθαι. οὐ διδοῦσιν ἔμφασιν ὁ ἄνυτος τὸ κύριον, προπαροξυνθεὶς πρὸς σημασίαν διάφορον.

Ὅτι λυπηρόν ἐστι τῷ Τηλεμάχῳ μὴ πολύχειρας αὐτοῦ εἶναι τὸ γένος, ἀλλὰ κατὰ μοναδικὴν σειρὰν καταβαίνειν τὴν διαδοχὴν στενοχωρουμένην εἰς τηλυγέτους. φησὶ γάρ. ὧδε γὰρ ἡμετέρην γενεὴν μούνωσε Κρονίων. ὅπερ ἑρμηνεύων, ἐπάγει. μοῦνον Λαέρτην Ἀρκείσιος υἱὸν ἔτικτε. μοῦνον δ' αὖτ' Ὀδυσῆα πατὴρ τέκεν. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς μοῦνον ἔμ' ἐν μεγάροισι τεκὼν λίπεν, οὐδ' ἀπόνητο. τουτέστιν οὐδὲν ἐξ ἐμοῦ ὠφελήθη ὡς εἰκὸς ὠφελεῖσθαι πατέρας ὑπὸ τέκνων. διὸ, τουτέστι διὰ τὴν τοιαύτην μόνωσιν, δυσμενέες μάλα μυρίοι εἰσὶν ἐν οἴκῳ. λέγων τοῦτο, περὶ μνηστήρων τῶν ἐκ Δουλιχίου καὶ Σάμης καὶ Ζακύνθου καὶ Ἰθάκης. τόσοι γὰρ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, μητέρα ἐμὴν μνῶνται. καὶ τὰ ἐφεξῆς τῶν καὶ ἑτέρωθι γραφέντων. Ὅρα δὲ ὅτι τὰ τρεῖς στίχοι ἐφεξῆς ἔχουσι κείμενον ἐξ ἀρχῆς τὸ μοῦνον κατὰ σχῆμα ἐπαναφορᾶς, οἷς σύστοιχον καὶ τὸ ἐμούνωσε. καὶ ὅτι τὸ ἐμόνωσεν, ἀντὶ τοῦ ἀῤῥένων παίδων ἐστέρησεν τῆς ἐπέκεινα ὁδός. ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, ὅτι κασιγνήτοις ἐπιμέμφομαι ὃ πρὸ ὀλίγων ῥηθέν. πῶς γὰρ ἄν τις μέμφοιτο οἷς οὐδόλως ἔχει; κατὰ μέντοι τὴν

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Τοιγὰρ ἐγώ τοι ξεῖνε μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
Οὔτέ τί μοι πᾶς δῆμος ἀπεχθόμενος χαλεπαίνει,
Οὔτε κασιγνήτοις ἐπιμέμφομαι, οἷσί περ ἀνὴρ
Μαρναμένοισι πέποιθε καὶ εἰ μέγα νεῖκος ὄρηται.
Ὧδε γὰρ ἡμετέρην γενεὴν μούνωσε Κρονίων.
Μοῦνον Λαέρτην Ἀρκείσιος υἱὸν ἔτικτε.
Μοῦνον δ' αὖ Ὀδυσῆα πατὴρ τέκεν. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς,
Μοῦνον ἔμ' ἐν μεγάροισι τεκὼν λίπεν, οὐδ' ἀπόνητο.
Τῷ νῦν δυσμενέες μάλα μυρίοι εἴσ' ἐνὶ οἴκῳ.
Ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
Δουλιχίῳ τε σάμῃ τε, καὶ ὑλήεντι ζακύνθῳ,
Ἠδ' ὅσσοι κραναὴν ἰθάκην κατακοιρανέουσιν,
Τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
Ἡ δ' οὔτ' ἀρνεῖται στυγερὸν γάμον, οὔτε τελευτὴν
Ποιῆσαι δύναται. τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες
Οἶκον ἐμόν. τάχα δή με διαῤῥαίσουσι καὶ αὐτόν.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται.
Ἄττα. σὺ δ' ἔρχεο θᾶσσον, ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ
Εἴφ' ὅτι οἱ σῶς εἰμι καὶ ἐκ πύλου εἰλήλουθα.
Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μενέω. σὺ δὲ δεῦρο νέεσθαι
Οἴῃ ἀπαγγείλας, τῶν δ' ἄλλων μή τις ἀχαιῶν
Πευθέσθω. πολλοὶ γὰρ ἐμοὶ κακὰ μηχανόωνται.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὔμαιε συβῶτα.
Γιγνώσκω. φρονέω. τά γε δὴ νοέοντι κελεύεις.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Εἰ καὶ Λαέρτῃ αὐτὴν ὁδὸν ἄγγελος ἔλθω
Δυσμόρῳ. ὃς τείως μὲν Ὀδυσσῆος μέγ' ἀχεύων,
Ἔργα τ' ἐποπτεύεσκε, μετὰ δμώων τ' ἐνὶ οἴκῳ

πῖνε

Πῖνε καὶ ἦσθ' ὅτε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγοι.
Αὐτὰρ νῦν ἐξ οὗ σύγε ᾤχεο νηὶ Πύλονδε,
Οὔπω μιν φασὶν φαγέμεν καὶ πιέμεν αὔτως,
Οὐδ' ἐπὶ ἔργα ἰδεῖν. ἀλλὰ στοναχῇ τε γόῳ τε
Ἧσται ὀδυρόμενος. φθινύθει δ' ἀμφ' ὀστεόφιν χρώς.
Τὸν δὲ αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Ἄλγιον. ἀλλ' ἔμπης μιν ἐάσομεν ἀχνύμενοί περ.
Εἰ γάρ πως εἴη αὐτάγρετα πάντα βροτοῖσι,
Πρῶτόν κεν τοῦ πατρὸς ἑλοίμεθα νόστιμον ἦμαρ.
Ἀλλὰ σύγ' ἀγγείλας, ὀπίσω κίε. μηδὲ κατ' ἀγροὺς
Πλάζεσθαι μετ' ἐκεῖνον. ἀτὰρ πρὸς μητέρα εἰπεῖν,
Ἀμφίπολον ταμίην ὀτρυνέμεν ὅττι τάχιστα
Κρύβδην, κείνη γάρ κεν ἀπαγγείλειε γέροντι.

προσερρηθεῖσαι ἱστόρηται ἑρμηνεῦσαι τὴν τοιαύτην. ἢ κασιγνήτοις ἐπιμέμφεαι αὐτίκα ἢ χρήζεις κασιγνήτων, οὐκ ἂν ἔχοι ὁ Τηλέμαχος εἰπεῖν ὅτι οὐ κασιγνήτοις ἐπιμέμφομαι. πῶς γὰρ ἂν τοῦτο εἴποι, ὁ χρήζων μάλιστα κασιγνήτων διὰ τὸ μεμονῶσθαι; Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐπιμείνας τῇ ἀρχῇ τοῦ τίκτειν κινήσεως, ἦμαρ ὡς οἶδεν ἤλλαξε ποικίλως τὰς ἐκεῖθεν λέξεις διὰ τοῦ, οἷον ἔτικτε. καὶ, πατὴρ τίκε. καὶ, τικὼν λίπε. Τὸ δὲ μάλα μυρίοι, ὅμοιόν ἐστι τῷ, μάλα μυρίαι ὃ φθάσας εἶπε διὰ τὰς νῆας. οὔτε γὰρ ἐκεῖναι ἀληθῶς μάλα μυρίαι ὡς προεδηλώθη, οὔτε μὴν οἱ μνηστῆρες, πολὺ ὄντες ἐλάττονες δὲ ἐκείνων. Ἰστέον δὲ ὅτι γενεαλογοῦσι Διὸς μὲν καὶ Εὐρυοδίας, Ἀρκείσιον. αὐτοῦ δὲ καὶ Χαλκομεδούσης, Λαέρτην. τοῦ δὲ καὶ Ἀντικλείας, Ὀδυσσέα. οὗ καὶ Πηνελόπης, Τηλέμαχον. αὐτοῦ δὲ καὶ Πολυκάστης τῆς Νέστορος, Περσέπτολιν ὡς Ἡσίοδος. Τηλεμάχῳ δ' ἄρ' ἔτικτεν ἐΰζωνος Πολυκάστη Νέστορος ὁπλοτάτη κούρη Νηληϊάδαο, Περσέπτολιν μιχθεῖσα διὰ χρυσῆν Ἀφροδίτην. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν Ἰθακησίων πολιτείᾳ καὶ Ἑλλάνικος δὲ, Τηλέμαχόν φασι Ναυσικάαν γῆμαι τὴν Ἀλκινόου, καὶ γεννῆσαι τὸν Περσέπτολιν. τινὲς δὲ καὶ τοιούτοις λόγοις [illegible]. ἐκ Κίρκης υἱοὶ κατὰ Ἡσίοδον Ὀδυσσεῖ, Ἄγριος καὶ Λατῖνος. ἐκ δὲ Καλυψοῦς, Ναυσίθοος, καὶ Ναυσίνοος. Ὁ δὲ τὴν Τηλεγόνειαν γράψας Κυρηναῖος, ἐκ μὲν Καλυψοῦς, Τηλέγονον υἱὸν Ὀδυσσεῖ ἀναγράφει ἢ Τηλέδαμον. ἐκ δὲ Πηνελόπης, Τηλέμαχον καὶ Ἀρκεσίλαον. κατὰ δὲ Λυσίμαχον, υἱὸς αὐτῷ ἐξ Εὐίππης Θεσπρωτίδος, Λεοντόφρων, ὃν ἄλλοι, Δόρυκλον φασί. Σοφοκλῆς δὲ, ἐκ τῆς αὐτῆς Εὐρύαλον ἱστορεῖ, ὃν ἀπέκτεινε Τηλέμαχος. ὁ δὲ τοὺς νόστους ποιήσας Κολοφώνιος, Τηλέμαχον μέν φησι, τὴν Κίρκην ὕστερον γῆμαι. Τηλέγονον δὲ τὸν ἐκ Κίρκης, ἀντιγῆμαι Πηνελόπην. περιττὰ ταῦτα καὶ κενὴ ματαιοπονία. εἰ δ' οὖν συνετῶς φράζοιντο, μικρὸν τὸ βλάβος. Ἐπιστέον καὶ ὡς ἐν τῷ ῥηθέντι χωρίῳ τεσσάρων μνησθεὶς νήσων, Δουλίχιον μὲν καὶ Σάμην, δίχα ἐπιθέτων προσάγει. Ζάκυνθον δὲ, ὑλήεσσαν συνήθως λέγει. κραναὴν δὲ, τὴν πατρίδα Ἰθάκην. ὃ δηλοῖ τὴν τραχεῖαν. ὅθεν μέχρι καὶ νῦν τινὲς τῶν μὴ κατὰ τὴν γλῶσσαν λογάδα ὁμιλούντων, τὴν ἄπηλον γῆν ξηρὰν εἶναι φασὶν ὡς τὸ κάκαρον, ὃ κραναῖον ἐκεῖνοι νοοῦσιν. Ὅτι στέλλει Τηλέμαχος τὸν Εὔμαιον ἀγγελοῦντα τῇ Πηνελόπῃ ὅτι σῶς ἐστι καὶ ἐκ Πύλου ἦλθεν. ἐπισκήπτει δὲ, μόνῃ τῇ μητρὶ ἀπαγγεῖλαι. τῶν δ' ἄλλων φησὶ μή τις Ἀχαιῶν πευθέσθω. πολλοὶ γὰρ ἐμοὶ κακὰ μηχανόωνται. ὅπερ ἀνδρὸς λόγος, πολλοὺς ἐπιβούλους ἔχοντος. ὁμηρικῆς δὲ καὶ τοῦτο δεξιότητος οἰκονομία. ἵνα λάθοιτο καὶ τὸν Εὔμαιον, σχοίη χώραν πιθανῶς ὁ τοῦ πατρὸς ἀναγνωρισμὸς ἐν ἀδείᾳ γενέσθαι. Ἰστέον δὲ ὅτι ἀορίστως εἰπόντος τοῦ Τηλεμάχου ὡς πολλοὶ αὐτῷ κακὰ μηχανῶνται καὶ μή τις πευθέσθω, καὶ ὡς οἷον εἰπεῖν μυστηριασθέντος, λέγει Εὔμαιος. γιγνώσκω. φρονέω. τάγε δὴ νοέοντι κελεύεις. τρὶς φράσας τὴν αὐτὴν ἔννοιαν. νοεῖ δὲ πάντως ὁ Εὔμαιος πολλούς τε μνηστῆρας, καὶ τῶν πολιτῶν οὐκ ὀλίγους, καὶ τῶν δουλίδων πολλάς. ἅπερ οὐκ ἐχρῆν ἄρτι πρὸς ἔπος φράζειν Τηλέμαχον. Ὅτι σταλεὶς εἰς τὴν διαπόρθμευσιν Εὔμαιος ὑπὸ Τηλεμάχου, ἐρωτᾷ εἰ καὶ Λαέρτῃ αὐτὴν ὁδὸν ἄγγελος ἔλθῃ δυσμόρῳ φησίν. ὃς τέως μὲν ὑπὲρ Ὀδυσσῆος μέγα ἀχεύων, ἔργα τ' ἐποπτεύεσκε. μετὰ δμώων τ' ἐνὶ οἴκῳ πῖνε καὶ ἦσθεν ὅτε θυμὸς ἐνὶ στήθεσιν ἀνώγει. ζῶν καὶ αὐτὸς κατὰ τὸ ἡρωικὸν ἀφελέστερον. αὐτὰρ νῦν φησιν ἐξ οὗ σύγε ᾤχεο νηὶ Πύλονδε, οὔπω μιν φασὶ φαγέμεν καὶ πιέμεν αὔτως, οὐδ' ἐπὶ ἔργα ἰδεῖν. ἀλλὰ στοναχῇ τε γόῳ τε ἧσται ὀδυρόμενος. φθινύθει δ' ἀμφ' ὀστεόφιν χρώς. τουτέστι μόνον τὸ ἐπιφαινόμενον τοῦ χρωτὸς ἐμπεριλείπεται μετὰ τῶν ὀστέων διὰ τὸ καὶ λυπεῖσθαι καὶ ἀσιτεῖν. Τὸ δὲ ἐποπτεύειν ὃ ταυτόν ἐστι τῷ ἐπὶ ἔργα ἰδεῖν, νῦν μὲν ἐπὶ ἔργων ταρσίως τίθεται. ὕστερον δὲ παρ' Ἀθηναίοις, ἱερὰ λέξις ἐστὶν ὡς δηλοῖ καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ τὸ, μάλ' ἐποπτεύειν δοκῶ. Τὸ δὲ ἧσται ὀδυρόμενος καὶ ἑξῆς, ἐσχημάτισται κακοζηλότερον. ἦν δὲ τὸ κοινὸν καὶ ὀρθὸν, ἧσθαι ὀδυρόμενον καὶ φθινύθειν. ἵνα ᾖ τὸ πᾶν, οὕτως. οὔπω μιν φασὶ φαγεῖν καὶ πιεῖν καὶ ἐπὶ ἔργα ἰδεῖν, ἀλλὰ ἧσθαι ὀδυρόμενον καὶ φθινύθειν. αἴτιον δὲ καὶ νῦν, ἡ τελεία στιγμὴ μετὰ τὸ, ἐπὶ ἔργα ἰδεῖν. ὅθεν γέγονεν ἄλλης συντάξεως ἀρχὴ, τὸ, ἀλλὰ ποιεῖ τόδε τι. καὶ οὕτω μὲν ὁ Εὔμαιος περὶ τοῦ γέροντος ἐρωτᾷ. Τηλέμαχος δὲ ὀξέως τι ἅμα ὡς οὐ χρὴ τοῖς μὴ πάνυ ἀναγκαίοις

ἀνασχολεῖσθαι παρὰ τὸ δέον, καὶ ἅμα καὶ ποικιλίας ἀγγελιῶν πεχρώμενος. οἷος ὁ ταῦτα πλάττων ποιητής, αὐτὸν μὲν κωλύει μὴ πλάζεσθαι εἰπών. ἐθέλει δὲ τῇ μητρὶ ἀναθέσθαι τὸ ἔργον ἵνα ἐκείνη ὀτρύνῃ ἀμφίπολον ἀγγεῖλαι τῷ γέροντι ἐπειδὰν αὐτὴ μάθοι ὅπερ ἐθέλει. βούλεται δὲ πάντως, αὐτὸ τοῦτο μόνον πυθέσθαι ὅτι ἐκ Πύλου τε ἦλθεν ὁ υἱὸς καὶ σῶς ἐστιν. εἰ δέ τι καὶ ἄλλο τῶν ἀχθομένων χρὴ μαθεῖν αὐτήν, ἐρεῖ αὐτὸς ὁ Τηλέμαχος τῇ μητρί. διὸ καὶ ὁ μέδων μετ' ὀλίγα οὕτως ἐρεῖ ἀγγέλλων. ἤδη τοι βασίλεια φίλος παῖς ἐκ Πύλου εἰλήλουθεν. Ἔστι δὲ ἡ τοῦ Τηλεμάχου φράσις τοιαύτη. ἄλγιον, τουτέστι λυπηρὸν μέν ἐστι τὸ ἐᾶν τὸν γέροντα πάσχειν, ἀλλ' ἔμπης μὲν ἐάσομεν ἀχνύμενοί περ ἢ ἀχνύμενόν περ. εἰ γάρ πως εἴη αὐτάγρετα πάντα βροτοῖσι, πρῶτόν κεν τοῦ πατρὸς ἑλοίμεθα νόστιμον ἦμαρ. τουτέστιν εἴπερ αἱρετὰ ἦν μᾶλλον αὐτόθεν ἀγρεόμενα ἢ ἀγρευόμενα καὶ πάντα γινόμενα τοῖς ἀνθρώποις πάντα τὰ πράγματα, πρῶτον ἂν τὸν τοῦ Ὀδυσσέως εἱλόμεθα νόστον. ἀλλὰ μὴν οὐκ αὐτάγρετα πάντα βροτοῖς. λείπει γὰρ ἐνταῦθα ἐν τῷ τοιούτῳ ὑποθετικῷ σχήματι ἡ λεγομένη πρόσληψις, ὑπομνηστέον ἄρα. καὶ ἔστι πως τὸ σχῆμα τοῦτο γνωμολογία λανθάνουσα. ὡς εἴ τις εἴποι. εἴπερ ἦν τοῖς ἀχαρίστοις χαίρειν, εὖ ἂν εἶχε τῷ δεῖνι ἀχαρίστῳ ὄντι. κἀνταῦθα γὰρ ἡ πρόσληψις γνωμική ἐστι τό, ἀλλὰ μὴν οὐκ ἔστι τοῖς ἀχαρίστοις χαίρειν. ἔξωθεν ὡς εἰκὸς νοηθήσεται. εἰ δέ ποτέ τις μικρόν τι παρατρέψας εἴποι οὐ γάρ πως αὐτάγρετα πάντα βροτοῖς, ὀρθὸν ἂν τότε ποιήσει γνωμικόν. Τὸ δὲ ἄλγιον, καίτοι πως καὶ πρὸ τούτων παροιμιακῶς ἐν τῷ, ἄλγιον οὐ γὰρ τῷ δεῖνι τάδε λυσιτελέστερα. ἐνταῦθα δὲ ὁ βίος ὅλος στίχος, αἰνικτὸς ῥηθεῖσα, ὅτι διὰ τὸ κατ' ἄγρων οὐ γίνεται τοῦ ἀχνυμένου ἐπιστροφή. καὶ τοιαῦτα μὲν ταῦτα. ὁ δὲ Τηλέμαχος παραγγέλλει τῷ δούλῳ καὶ τό, ἀλλὰ σύ γ' ἀγγείλας, ὀπίσω κίε, μηδὲ κατ' ἀγροὺς πλάζεσθαι ἤγουν πλάζου μετ' ἐκεῖνον ἤγουν διὰ ἐκεῖνον τὸν Λαέρτην. εἰπὲ δὲ τῇ μητρὶ ἀμφίπολον ταμίην ὀτρυνέμεν ὅττι τάχιστα κρύβδην. κείνη γάρ κεν ὡς ἐρρέθη, ἀγγείλειε γέροντι. Καὶ ὅρα ὅτι δυνάμενος εἰπεῖν ὀτρυνέμεν ἀγγεῖλαι γέροντι καὶ οὕτως ἀπαλλαγῆναι πολυλογίας, ὁ δέ, εἰπὼν μόνον τὸ ὀτρυνέμεν, ἀναγκαίως ἐπήγαγε τό, κείνη γάρ κεν ἀγγείλειε γέροντι. σημειωτέον δὲ ὡς εἰ καὶ μὴ ἐξεφωνήθη που ἐν τοῖς ἑξῆς γενέσθαι τοῦτο, ἀλλὰ ὡς εἰκὸς κατὰ τὸ σιωπώμενον ἐστάλη ἡ ταμία εἰς τὸν γέροντα. Ὅρα δὲ καὶ ἐνταῦθα τὸ κρύβδην, ὅμοιον ὂν τῷ, τῶν δ' ἄλλων μή τις πευθέσθω, ὃ πρὸ ὀλίγων ἐρρέθη.

Ὅτι καὶ ἐνταῦθα οἱ περὶ πέδιλα δησάμενος ὑπὸ ποσί, τὰ ὑποδήματα ἐτυμολογεῖ. ταυτὰ δηλαδὴ τοῖς πεδίλοις ὄντα. Ὅτι μετὰ τὴν Εὐμαίου εἰς τὴν πόλιν ὑποχώρησιν προσελθὼν Ὀδυσσεὺς τοῦ σταθμοῦ, ἐντυγχάνει τῇ Ἀθηνᾷ, ὅτι σχεδὸν ἐλθοῦσα ἐκείνη, δέμας ἤϊκτο γυναικὶ καλῇ τε μεγάλῃ τε καὶ ἀγλαὰ ἔργα εἰδυίῃ. εἶτα εἰσελθών, ἀναγνωρίζεται τῷ υἱῷ. ἔδει γὰρ πάντως ἐξελθόντα τὸν Ὀδυσσέα, περιεργάσασθαι πρῶτα μήτις ἔξω που ᾖ, καὶ μαθὼν τὰ ἔσω γινόμενα, οὕτως ἀναπτύσσειν τὸ τέως κρυπτόμενον. κλαύσονται γοῦν ὡς εἰκὸς καὶ Ὀδυσσεὺς καὶ Τηλέμαχος ἐπὶ τῷ ἀναγνωρισμῷ, καὶ διαχυθήσονται, καὶ κατατενοῦσι ῥήσεις μακράς. τούτοις δὲ καιρὸν χρὴ ἐπιστῆσαι τὸν δέοντα. ὧν πάντως ταμίας, ὁ ἔμφρων τοῦ Ὀδυσσέως λόγος καὶ ἡ σύνεσις Ἀθηνᾶ. ἣν πλάττει Ὅμηρος ὑποτιθεμένην τὰ ποιητέα τῷ Ὀδυσσεῖ. ἔστη γάρ φησι κατ' ἀντίθυρον κλι-

Ἦ ῥά. καὶ ὦρσε συφορβόν. ὁ δ' εἵλετο χερσὶ πέδιλα.
Δησάμενος δ' ὑπὸ ποσσί, πόλιν δ' ἴεν. οὐδ' ἄρ' Ἀθήνην
Λῆθεν ἀπὸ σταθμοῖο κιὼν Εὔμαιος ὑφορβός.
Ἀλλ' ἥγε σχεδὸν ἦλθε. δέμας δ' ἤϊκτο γυναικὶ
Καλῇ τε μεγάλῃ τε καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυίῃ.
Στῆ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης, Ὀδυσῆϊ φανεῖσα.
Οὐδ' ἄρα Τηλέμαχος ἴδεν ἀντίον, οὐδ' ἐνόησεν.
Οὐ γάρ πω πάντεσσι θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς,
Ἀλλ' Ὀδυσσεύς τε κύνες τε ἴδον, καί ῥ' οὐχ ὑλάοντο.
Κνυζηθμῷ δ' ἑτέρωσε διὰ σταθμοῖο φόβηθεν.
Ἡ δ' ἄρ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε, νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς.
Ἐκ δ' ἦλθε μεγάροιο παρὲκ μέγα τειχίον αὐλῆς.
Στῆ δὲ πάροιθ' αὐτῆς, τὸν δὲ προσέειπεν Ἀθήνη.
Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Ἤδη νῦν σῷ παιδὶ ἔπος φάο, μηδ' ἐπίκευθε.
Ὡς ἂν μνηστῆρσιν θάνατον καὶ κῆρ' ἀραρόντε,
Ἔρχησθον προτὶ ἄστυ περικλυτόν. οὐδ' ἐγὼ αὐτὴ
Δηρὸν ἀπὸ σφῶϊν ἔσομαι μεμαυῖα μάχεσθαι.
Ἦ, καὶ χρυσείῃ ῥάβδῳ ἐπεμάσσατ' Ἀθήνη.
Φᾶρος μέν οἱ πρῶτον ἐϋπλυνὲς ἠδὲ χιτῶνα
Θῆκ' ἀμφὶ στήθεσσι, δέμας δ' ὤφελλε καὶ ἥβην.
Ἂψ δὲ μελαγχροιὴς γένετο, γναθμοὶ δ' ἐτάνυσθεν.
Κυάνεαι δ' ἐγένοντο ἐθειράδες ἀμφὶ γένειον.

νίας

Ἡ μὲν ἄρ' ὣς ἔρξασα, πάλιν κίεν. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἤϊεν ἐς κλισίην. θάμβησε δέ μιν φίλος υἱός.
Ταρβήσας δ' ἑτέρωσε βάλ' ὄμματα, μὴ θεὸς εἴη.
Καί μιν φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ἀλλοῖός μοι ξεῖνε φάνης νέον ἠὲ πάροιθεν.
Ἄλλα δὲ εἵματ' ἔχεις, καί τοι χρὼς οὐκέθ' ὁμοῖος.
Ἦ μάλα τις θεός ἐσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
Ἀλλ' ἵληθ' ἵνα τοι κεχαρισμένα δώομεν ἱρὰ,
Ἠδὲ χρύσεα δῶρα τετυγμένα. φείδεο δ' ἡμέων.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
Οὔ τίς τοι θεός εἰμι, τί μ' ἀθανάτοισιν ἐΐσεις;
Ἀλλὰ πατὴρ τεός εἰμι. τοῦ εἵνεκα σὺ στεναχίζων,
Πάσχεις ἄλγεα πολλὰ, βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν.
Ὣς ἄρα φωνήσας, υἱὸν κύσε. κὰδ δὲ παρειῶν
Δάκρυον ἧκε χαμᾶζε. πάρος δ' ἔχε νωλεμὲς αἰεί.
Τηλέμαχος δ', οὐ γάρ πω ἐπείθετο ὃν πατέρ' εἶναι,
Ἐξαῦτίς μιν ἔπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν.
Οὐ σύ γ' Ὀδυσσεύς ἐσσι πατὴρ ἐμὸς, ἀλλά με δαίμων
Θέλγει, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω.
Οὐ γάρ πως ἂν θνητὸς ἀνὴρ τάδε μηχανόῳτο
Ὧ αὐτοῦ γε νόῳ, ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν,
Ῥηϊδίως ἐθέλων θείη νέον ἠδὲ γέροντα.
Ἦ γάρ τοι νέον ἦσθα γέρων καὶ ἀεικέα ἕσσο,
Νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικας, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Τηλέμαχ', οὔ σε ἔοικε φίλον πατέρ' ἔνδον ἐόντα,
Οὔτι τι θαυμάζειν περιώσιον οὔτ' ἀγάασθαι.
Οὐ μὲν γάρ τι ἔτ' ἄλλος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς.
Ἀλλ' ὅδ' ἐγὼ τοιόσδε παθὼν κακὰ, πολλά τ' ἀνατλὰς
Ἤλυθον εἰκοστῷ ἔτεϊ ἐς πατρίδα γαῖαν.
Αὐτάρ τοι τόδε ἔργον ἀθηναίης ἀγελείης,
Ἥ τέ με τοῖον ἔθηκεν ὅπως ἐθέλει. δύναται γάρ.
Ἄλλοτε μὲν πτωχῷ ἐναλίγκιον, ἄλλοτε δ' αὖτε
Ἀνδρὶ νέῳ καὶ καλὰ περὶ χροῒ εἵματ' ἔχοντι.
Ῥηΐδιον δὲ θεοῖσι τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
Ἠμὲν κυδῆναι θνητὸν βροτὸν, ἠδὲ κακῶσαι.
Ὣς ἄρα φωνήσας, κατ' ἄρ' ἕζετο. Τηλέμαχος δὲ
Ἀμφιχυθεὶς πατέρ' ἐσθλὸν, ὀδύρετο δάκρυα λείβων.
Ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ὑφ' ἵμερος ὦρτο γόοιο.
Κλαῖον δὲ λιγέως, ἀδινώτερον ἤ τ' οἰωνοί
Φῆναι ἢ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, οἷσί τε τέκνα
Ἀγρόται ἐξείλοντο πάρος πετεηνὰ γενέσθαι.
Ὣς ἄρα τοί γ' ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβον.
Καί νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδυ φάος ἠελίοιο,

οἷς τουτέστιν αἱ πυλαὶ τῆς θύρας, ὁ δ' ὁρᾷ φαινομένην. ὁ Τηλέμαχος μὲν, οὐκ εἶδεν αὐτὴν οὐδ' ἐνόησε. μόνῳ γὰρ ἐπιφαίνεται τῷ Ὀδυσσεῖ οὐ μὴν καὶ τῷ υἱῷ κατὰ μὲν τὴν ἀλήθειαν, ἐπεὶ οὐκ εἶχε νοῆσαι Τηλέμαχος τὰ ἔνδον κρυπτικῶς τοῦ Ὀδυσσέως μελετώμενα. κατὰ δὲ τὸ φαινόμενον τῆς ποιήσεως, οὐ γάρ πως πάντεσσι θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς. ἀλλ' Ὀδυσσεύς τε κύνες τε ἴδοντο, οἷς δηλαδὴ οὐκ ἐπικρύψατο ἑαυτὴν ἡ μυθικὴ Ἀθηνᾶ. καὶ οὐχ ὑλάοντο. κνυζηθμῷ δ' ἑτέρωσε διὰ σταθμοῖο φόβηθεν. τουτέστιν ἔφυγον εἰς ἕτερόν τι μέρος τοῦ σταθμοῦ. ὃν καὶ κλισίαν νῦν τι ἔφη, καὶ μετ' ὀλίγα ἐρεῖ. ἢ οἱ μὲν κύνες, ὅπως ἔφυγον διὰ τὴν Ἀθηνᾶν. ἵνα μὴ παρόντες καὶ ἐμποδίζοντες τοῦ Ὀδυσσέως, τὸ ἑξῆς αὖθις πράγματα. ἡ δὲ, ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε τῷ Ὀδυσσεῖ. ἵνα δηλαδὴ μὴ φωνήσασα ἐξακουσθείη τῷ Τηλεμάχῳ. νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς. ἐκ δ' ἦλθε μεγάροιο παρὲκ μέγα τειχίον αὐλῆς. στῆ δὲ πάροιθ' αὐτῆς. τουτέστιν οὐκ ἦλθεν ὀπίσω τοῦ δέοντος ἐν τοῖς ἑξῆς φροντίσαι. καὶ τὸ ἐντεῦθεν ἡ μυθικὴ μὲν Ἀθηνᾶ, πρὸς δὲ ἀλήθειαν ἀγχίνοια ἡ τοῦ ἥρωος, ὑποτίθεται αὐτῷ, γνωρισθῆναι τῷ υἱῷ. φησὶ γάρ. ἤδη νῦν σῷ παιδὶ ἔπος φάο μηδ' ἐπίκευθε. ὡς ἂν μνηστῆρσι θάνατον καὶ κῆρ' ἀραρόντε, ἔρχησθον προτὶ ἄστυ. καὶ οὐδ' ἐγὼ αὐτὴ δηρὸν ἀπέσσομαι. τὸ δ' ἐντεῦθεν εἰσελθὼν Ὀδυσσεὺς καὶ γνωρισθεὶς καὶ αὐτὸ κινήσας τὸ βουλευτικὸν, λαλεῖ μετὰ τοῦ υἱοῦ τὰ περὶ τῶν ἑξῆς. Ὁμήρου οἰκονομοῦντος δι' εὐκρινείας τὰ τοιαῦτα, κατὰ συνήθη σχηματισμὸν προειρηθέντα. ἰστέον δὲ ὅτι πρὸς τέρας ἐλαλήθη τὸ μὴ ὑλάξαι τοὺς κύνας. ἐχρῆν γὰρ Ἀθηνᾶς ἐπιφανείσης, τερατολογηθῆναι καὶ

τοιοῦ

τοιοῦτόν τι. ὡς ἄρα προσθέντες αὐτὴν οἱ κύνες, ἔφυγον. διὸ κρεῖττόν ἐστι, τὸν κλαυθμὸν τὴν κυνῶν νοῆσαι τὸν κνυζηθμὸν, ἤπερ τὸ παυσμόν τινα κατὰ τοὺς παλαιοὺς καὶ ἴδιον ἦχον,

Εἰ μὴ Τηλέμαχος προσεφώνεεν ὃν πατέρ' αἶψα.
Ποίῃ γὰρ νῦν δεῦρο πάτερ φίλε νηΐ σε ναῦται
Ἤγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετόωντο;
Οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν ὀΐομαι ἐνθάδ' ἱκέσθαι.

ὃν Ὀδυσσεὺς ἐποίησεν ἐπὶ συστολῇ τῶν κυνῶν. δῆλον δὲ ὡς ἐκ τοῦ κνυζῶ κνυζήσω ὁ κνυζηθμός. ὡς ὀρχήσω ὀρχηθμός. καὶ ὡς ἄλλο ῥῆμα ἔστι παρὰ τῷ, κνυζῶσι δὲ οἱ ὄσσε, καθὰ καὶ ἐκεῖ δεδήλωται. ὥστε τὸ κνυζῶ, τρισὶ μεμέρισται συζυγίαις. τριχῶς γὰρ φέρεται κνυζῶ κνυζεῖς, κνυζῶ κνυζᾷς ὡς ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου, καὶ κνυζῶ κνυζοῖς. οὐ πολλὰ δὲ τῶν διασεσωσμένων ῥημάτων οὕτω τελεσιουργεῖται. πλείω δὲ, τὰ καὶ πρὸς δύο σπώμενα. ὡς δῆλον ἔκ τε τοῦ στέρεσθαι καὶ στερεῖσθαι, καὶ μυρίων ἄλλων. ἐν οἷς, καὶ τὸ ξυρεῖσθαι καὶ ξυρᾶσθαι. οὐ μετοχὴ παθητικὴ παρὰ τῷ δειπνοσοφιστῇ τὸ, ξυρόμενοι καὶ λειαινόμενοι διατελοῦσιν ἄνδρες ὄντες ἔνθα ὅρα τὸ, ἄνδρες ὄντες, ῥηθὲν σκωπτικῶς κατὰ τῶν ψιλούντων ἀνδρῶν τὸν πώγωνα. ὡς οὐ φυσικῶς ἔσκωψέ τις ὡς οἷα δοκοῦντας αὐτὸ ποιεῖν, ἀλλὰ τὸ αἰδεῖσθαι ὑπὲρ ἄνδρας αὐτοὺς ἡ φύσις ἀπετέλεσεν. Ὅτι δὲ γυναικεῖον τὸ ξυρεῖν, δηλοῖ καὶ ὁ κωμικὸς ἐν τῷ, ἠβυλλιώσας κἄρτι τὰς ἐκπεπλυμένας. Τὸ δὲ ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε, λέγεται καὶ κεφαλῇ νεῦσε, ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς φανεῖται. ὃ μέντοι ἔρῳ ἐπαλληλίζουσιν οἱ μεθύοντες, ἤγουν ὀφθαλμοῖς ἐννεύουσι, καὶ ἔστι κεφαλῇ μὲν κατανεύειν, κατὰ τὸ ὅλον. ἐπαλλήλιζον δὲ καὶ ὀφρύσι νεύειν ὃ καὶ ἐν Ἰλιάδι κεῖται, ἀπὸ μερῶν. μέρη γὰρ ὡσαύτως κεφαλῆς, ὀφρύες καὶ ἄλλοι. ἐν οἷς φαίνεται κατάνευσις ὥσπερ καὶ ἀνάνευσις. στόμα δὲ γάρ, μυλλὸν μὲν ἐστιν, ἐπινεύειν δὲ οὐκ ἔστιν. Ὅρα δὲ καὶ τὸ μέγαρον, ἐπὶ σταθμοῦ ἐνταῦθα ῥηθέν. καὶ τὸ παρὲξ, αἰτιατικῇ τι συνταχθὲν καὶ διὰ τοῦ κ γραφὲν ἐν τῷ, παρὲκ μέγα τειχίον αὐλῆς. Τὸ δὲ φάο περὶ οὗ καὶ προεγράφη, δεύτερόν ἐστι κοινὸν πρόσωπον προστακτικὸν γινόμενον ἐκ τοῦ φάτο ἐνδείᾳ τοῦ τ. Τὸ δὲ ἀραρόν τι, δύναται ἑτοῖμον μὲν εἰς ῥητορείαν. νῦν δὲ ὑπερβάλλει χρῆσθαι ἐν τῷ, θάνατον ἀραρόντε. τουτέστι πηχθησάμενοι. πεπτωκότες, λέξις γὰρ ἐστι ποιητική. χρόνου δευτέρου ἀορίστου. ἐκ τοῦ ἄραρον γάρ, ἡ μετοχὴ ἀραρών. Ὅτι ἐπεὶ οὐχ ἡδὺς ἤδη προσέβαλε τῷ υἱῷ ὀψὲ ὁ Ὀδυσσεὺς ἐν ᾧ εἰκὸς ἀπεύξασθαι αὐτὴν τὴν πατρικὴν θέαν μετὰ τὸν ἀναγνωρισμὸν καὶ ἐλέσθαι μὴ δ' ἂν ἐλθεῖν εἰ τοιοῦτός ἐστιν ὁ ποιῶν αὐτὸν ἡ Ἀθηνᾶ προσημόρφωσε, πλάττει ἐνταῦθα μεταβολὴν αὐτοῦ τερασίαν ὁ ποιητὴς διὰ τῆς Ἀθηνᾶς, ἵνα τε φιλαλήθη τῷ υἱῷ γενόμενος ὁ πρὶν ἀεικὴς καλὸς Ὀδυσσεὺς, καὶ ἅμα, ἵνα καὶ θεοφιλὴς φανείς, ἐπάγηται πιθανῶς τὸν υἱὸν εἰς τὸ ἐφεξῆς μέγα καὶ κινδυνῶδες ἔργον. γίνεται δὲ καὶ νῦν ἡ μεταβολὴ τοῦ Ὀδυσσέως, κατὰ τὸ ὁμηρικὸν ἔθος, δι' ἐπαφῆς· ῥάβδῳ γὰρ ἡ Ἀθηνᾶ μεταποιεῖ αὐτὸν καθὰ καὶ πρὸ τούτων. πλὴν ὅτι ἐκεῖ μὲν οἷα μὴ λαμπροῦ τοῦ πράγματος ὄντος, ῥάβδον ἁπλῶς εἶπεν ὁ ποιητής. ἐνταῦθα δὲ, χρυσέαν ῥάβδον. φησὶ γὰρ ὅτι χρυσέῃ ῥάβδῳ ἐπεμάσσατο ὅ ἐστιν ἐψηλάφησεν Ἀθήνη, φᾶρος μέν οἱ πρῶτον ἐϋπλυνὲς ἠδὲ χιτῶνα θῆκεν ἀμφὶ στήθεσσιν. ἀπ' ἐναντίας πρὸς τὸ, ῥάκος κακὸν βάλε καὶ τὰ ἑξῆς ὡς προπεποίηται. δέμας δ' ὤφελλε καὶ ἥβην. ἡ κάρψασα πρὶν χρόα καλὸν τῷ Ὀδυσσεῖ ἐπὶ μέλεσιν. ἂψ δὲ μελαγχροιὴς ἐγένετο, γναθμοὶ δ' ἐτάνυσθεν τῷ κνυζωθέντι πρὸ τούτων τοὺς καλοὺς ὀφθαλμούς. κυάνεαι δ' ἐγένοντο γενειάδες ἢ ἐθειράδες ἀμφὶ γένειον. καὶ οὐκέτι κακοειδὴς ὁ ἀνὴρ, ὡς ἔστιν ἐκ μέρους νοεῖν. καὶ ἡ μὲν, οὕτω ποιήσασα, ᾤχετο. Ὀδυσσεὺς δὲ ἤϊεν ἐς κλισίην τουτέστιν ἐπορεύετο, ἐκ τοῦ ἔξω εἰς τὸ ἔσω, ἡ συναίρεσις τὸ εἴσω. θάμβησε δέ μιν φίλος υἱὸς ὡς εἰκός. καὶ οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ταρβήσας, ἑτέρωσε βάλεν ὄμματα, μὴ θεὸς εἴη φανείς. δηλαδὴ ἐναργής. καὶ τοίνυν λαλεῖ τὸ παραδιδόμενον. ἀλλοῖός μοι ξεῖνε φάνης νέον ἠὲ πάροιθεν. ἄλλα δὲ εἵματ' ἔχεις, καί τοι χρὼς οὐκέθ' ὁμοῖος. ὧν ὁ μὲν πρῶτος στίχος, παροιμιωδῶς ἐπιφωνεῖται τοῖς ἁπλῶς ἀλλοιουμένοις. ὁ δὲ δεύτερος, παραλαμβάνοιτ' ἂν ἐπὶ τῶν ἐκ πενίας ἢ εὐδοξίας, εἰς τὸ ἀνάπαλιν μεταποιηθέντων. Εἶτα ἐπιφέρει ὁ υἱὸς, καὶ τὰ ἐφεξῆς εἰκότα ῥηθῆναι. ἦ μάλα τις θεός ἐσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν. ἀλλ' ἵληθι, ἵνα τοι κεχαρισμένα δώομεν ἱρά, ἠδὲ χρύσεα δῶρα τετυγμένα. τουτέστιν ἐσκευασμένα χρυσῷ. φείδεο δ' ἡμέων. ταῦτα δὲ προσαχθήσεταί ποτε εἰς μέγα τι πρόσωπον. καὶ οὕτω μὲν ὁ Τηλέμαχος. Ὀδυσσεὺς δέ φησιν, ὡς οὔτι τοι θεός εἰμι. τί μ' ἀθανάτοισιν ἐΐσκεις; ἀλλὰ πατὴρ τεός εἰμι. τοῦ εἵνεκα σὺ στεναχίζων, πάσχεις ἄλγεα πολλὰ βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, οὔτι τοι θεός εἰμι. καὶ τὸ ἑξῆς, ἔχοι ἂν ποτε παροιμιακῶς ῥηθῆναι ὅτι τις οὐκ ἐθέλει ἀκούειν ἐπαίνους τοὺς ὑπὲρ ἑαυτόν. Τὸ δὲ οὗ εἵνεκα σὺ στεναχίζων καὶ ἑξῆς, πολυπενθὴς ἀνὴρ ἀκούσαι ἂν τέκνον. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἀμφὶ στήθεσφιν, τὸ ὅλον δηλοῖ σῶμα ὡς ἀπὸ μέρους τοῦ προφαινομένου. διὸ μετ' ὀλίγα ἐρεῖ κάλλιον τὸ, καλὰ περὶ χροῒ εἵματ' ἔχοντι. δέμας δὲ ὀφέλλεται τῷ Ὀδυσσεῖ, καθὰ καὶ ἐν τῇ τῶν Φαιάκων γῇ. ἥβην δὲ οἱ μὲν ἀττικοί, ἐπὶ νεανικῆς ἡλικίας τίθενται. ὅθεν καὶ ἡβυλλιᾶν ἐπὶ μειρακίσκης κατὰ τὸν κωμικόν. ἥβη δὲ ἄρτι ἐπὶ Ὀδυσσέως τοῦ ὠμογέροντος, οὐκ ἂν κυριολεκτοῖτο, εἰ μὴ ὅτι γε κατὰ μῦθον. ὡς τῆς Ἀθηνᾶς τοιοῦτον ἐκφηνάσης αὐτόν. οἷα λέγεται γοῦν μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται ἀνδρὶ νέῳ. εἰ δ' ἴσως καὶ κυριολεκτεῖται, προσθήσεις γοῦν τέως οὐκ ἂν εἴη Ὀδυσσεύς. μελαγχροιὴς δὲ ἱστορεῖται τῇ φύσει εἶναι ὁ Ὀδυσσεύς.

σεύς. διὸ καὶ τλήμων ἦν. στερεότερα γάρ φασι τὰ μέλανα τῶν σωμάτων, ὡς τὰ λευκὰ εὐπαθέστερα. ἀττικὸς δὲ ἀνὴρ συγκόψας τὸ μελαγχροιής, μελαγχρὴς λέγει. ὅθεν καὶ μέλανδρος. μελαγχρὴς φασὶν εἶναι μειράκιον. Τὸ δὲ γναθμοὶ ἐτανύσθεν, ἀντὶ τοῦ, ἐπαχύνθησαν οἱ πρὸ τούτου δηλαδὴ ῥυσοί. χρήσιμον δὲ τοῦτο καὶ εἰς τὸ τανύπεπλος γυνή. οὕτω γὰρ κἀκείνη τανύει τὸν πέπλον διὰ τὸ ἔμπαχυ. αἱ δὲ κυάνεαι γενειάδες, ὑποκινοῦσι μὲν ἀπορίαν διὰ τὸ, ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὀλέσω τρίχας, ὅπερ ἐν τῷ τέλει τῆς ν ῥαψῳδίας. εἴρηται δὲ περὶ τοῦ τοιούτου, ἐκεῖ. οἱ δὲ παλαιοὶ, φασὶ καὶ ὅτι πρὸς τὸ πιθανὸν τῆς τοῦ ὀδυσσέως φαλακρώσεως ἐκεῖνο ἐῤῥέθη. αἱ γὰρ ξανθαὶ τρίχες, ἀραιαί φασιν εἰσὶ καὶ εὐχερῶς φαλακροῦνται. ὀλέσω οὖν φασὶ τὰς τρίχας οὕτως, ὡς ἔμφασιν δοῦναι προϋπαρχούσης ξανθότητος. καὶ ἔστι σκοπὸς τοῦ τοιούτου λόγου, μὴ ξανθὰς ἀλλὰ κυανέας εἶναι καὶ τὰς κόμας τοῦ ὀδυσσέως. Ὅτι δὲ φαλακρὸς ὁ ὀδυσσεὺς, δηλώσει τὰ ἐφεξῆς. Ἐτυμολογικὸν δὲ τὸ, γενειάδες ἀμφὶ γένειον. ἤγουν τρίχες ἀμφὶ τὴν γνάθον. εἰ δὲ γράφεται ἐθειράδες, δῆλον ὡς ἀπὸ τοῦ ἐθείρω ἡ ἔθειρα, ὡς ἀλλαχοῦ ἐφάνη. ἀπ' αὐτῆς δὲ, παράγωγον ἡ ἐθειράς. ὁμοίως τῷ, μαῖα μαιάς. ὡς τὸ, μαιάδος υἱ. Τὸ δὲ ἑτέρωσε ἔβαλεν ὄμματα ὅ ἐστιν εἶδε, μεταλαβόντες οἱ μεθ' ὅμηρον, ἔῤῥιψέ ποι ὄψεις ἢ ὀφθαλμοὺς λέγουσιν. ὡς τοῦ βάλλειν, ταυτὸν ποτὲ δηλοῦντος τῷ ῥίπτειν. δύναται δέ τις καὶ ἐπ' ἄλλῳ ἀνδρὶ ὅπερ ἐστὶ στραβῷ, οὐκ ἀφυῶς ἐπισκῶψαι τὸ ἑτέρωσε βάλλειν ὄμματα. Τὸ δὲ ἀλλοῖον φαίνεται τὸν ὀδυσσέα νῦν ἤπερ πάροιθεν, ἔχει μέν τι καὶ μεταβολῆς καὶ ἀλλοιώσεως καὶ ἑτεροιότητος ἐξάπαντος. ἔδοξε δέ τισιν ὅμως, μεταμορφωτικὸν τοῦτο εἰπεῖν ἰδιαζόντως. μεταβολὴ μὲν γάρ φασι, πάθος κοινὸν ἐπί τε καιρῶν καὶ πράξεων παντοίων. Εὐελπίδες οὖν παριστὰς τὴν τῆς λέξεως δύναμιν, φασί. μεταβολὴ πάντων γλυκύ. μεταμόρφωσις δὲ, μορφὴ χαρακτῆρος καὶ σώματος, τυπωθεῖσα εἰς ἕτερον χαρακτῆρα. ὁποῖόν φασι τὸ, ἀλλοῖός μοι ξεῖνε καὶ ἑξῆς. ἀλλοίωσις δὲ, προτέρας ὑπολήψεως ποίησις ἑτέρα. ἑτεροίωσις δὲ, ἡ ἀφ' ἑτέρου σώματος εἰς ἕτερον μεταβολὴ, ὡς τῆς νιόβης εἰς λίθον. καὶ τοιαύτη μὲν ἡ εἰρημένη παράδοσις, μὴ ἀκριβωσαμένη ὡς οὐχ ἑτεροιοῦσθαι ἀλλὰ μεταμορφοῦσθαι οἱ μυθογράφοι φασὶ τοὺς ἀπὸ σώματος ἄλλου εἰς ἄλλο μεταπίπτοντας. ὡς δηλοῦσιν οἱ τὰ περὶ μεταμορφώσεων ληρήσαντες. δοκεῖ γοῦν προσφυέστερον εἶναι, εἰπεῖν τὸν ὀδυσσέα ἀλλοιοῦσθαι νῦν. ὁμήρου ἐνδιδόντος εἰς τοῦτο ἀρχὴν, διὰ τοῦ εἰπεῖν ὅτι ἀλλοῖός μοι ἐφάνης. ὅμως δέ γε, προσαρμόζει ἐνταῦθα καὶ τὸ μεταμορφωθῆναι, διὰ μόνον τὸ πρόσωπον. ἀρέσκει γὰρ τοῖς παλαιοῖς, ἐπὶ προσώπου τιθέναι τὴν μορφήν. διὸ καὶ φασὶν ὅτι εὐειδὴς μὲν, ὁ τοῦ εἴδους εὖ ἔχων. ἤγουν ἅπαν τὸ σῶμα καλός. εὔμορφος δὲ, ὁ μορφῆς εὖ ἔχων. δι' εὐπρόσωπος. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. Τὸ δὲ ἵληθι, λέγεται μὲν καὶ ἵλαθι. σύστοιχον δὲ αὐτῷ. καὶ τὸ ἱλήκοις καὶ τὰ κατ' αὐτόν. Ὅτι ὀδυσσεὺς εἰπὼν τὰ ἀνωτέρω δηλωθέντα, υἱὸν κύσσεν ὅ ἐστιν ἐφίλησε. κὰδ δὲ παρειῶν δάκρυον ἧκε χαμᾶζε δαψιλῶς οὕτω ὑφ' ἡδονῆς. πάρος δ' ἔχε νωλεμὲς αἰεί. τουτέστι, πρὶν μέντοι ἐπεῖχεν αὐτό. τλήμων κἀνταῦθα ὢν τότε. οὗ καὶ ὅτε τῇ πηνελόπῃ ἐντύχοι, οἱ ὀφθαλμοὶ ὡσεὶ κέρα ἢ σίδηρος ἑστήξονται. καὶ τηλέμαχος δὲ μετ' ὀλίγα ἐπείπερ ἐμπεριβάσατο, ἀμφιχυθεὶς πατέρ' ἐσθλὸν ὀδύρετο δάκρυα λείβων. ἔνθα καὶ ἐμφαίνων οἷος ἦν ἀμφοῖν γόος, φησίν. ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν, ὑφ' ἵμερος ὦρτο γόοιο. Καὶ ὅρα τὸ ἵμερος, οὐ γὰρ ἁπλῶς ἀλλοία ὄρεξις, ἀλλ' ἵμερος ὅπερ ἐστὶν ἐπιθυμίας ἐπίτασις. διὸ καὶ παραβολικῶς ὑποδείκνυσι τὸ πρᾶγμα. φησί. κλαῖον δὲ λιγέως, ἀδινώτερον ἤπερ οἰωνοὶ φῆναι ἢ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες. οἷσί τε τέκνα ἀγρόται ἐξείλοντο πάρος πετεηνὰ γενέσθαι. ὡς ἄρα τοί γ' ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβον. καλῶς ἄρα καὶ ὁ εὔμαιος νῦν ἀπεδήμει, ὡς ἂν κατὰ μόνας ταῦτα γίνοιτο εἶτα διασαφῶν τὸν τοῦ γόου ἵμερον ἐπὶ πλέον, φησί. καί νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδυ φάος ἠελίοιο, εἰ μὴ τηλέμαχος ἐρωτήσας τὸν πατέρα ὅπως ἦλθεν εἰς ἰθάκην, ἔπαυσε τὸν γόον τρέψας τὸ παθητικὸν εἰς ἀφήγησιν. καὶ ἰδοὺ πρῶτος οὗτος τῷ πατρὶ παρὰ τὸ φρόνιμον ἐστὶ τὸν τηλέμαχον. ὃς καὶ μετ' ὀλίγα δείκνυσιν ὡς καὶ μέγας ὀρθοῖτ' ἂν ποτε ἀπὸ σμικροτέρων, ὑποθέμενος τῷ πατρὶ βούλευμα καλὸν ὅπερ ἐκεῖνος οὐκ ἐπέβαλεν. Ὅρα δὲ ὥσπερ ἐν ἄλλοις, οὕτω καὶ ἐν τῷ, υἱὸν κύσσε, ὅτι τοῦ φιλεῖν τρία δηλοῦντος, τὸ ἀγαπᾶν. τὸ ξενίζειν. καὶ τὸ φιλοφρόνως χείλη συμβάλλειν ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ, τὰ μὲν πρῶτα δύο σημαινόμενα τοῦ φιλεῖν, χρηστά εἰσι καὶ ποιητικῆς. τὸ δὲ τρίτον φιλῆσαι, κύσαι φιλοῦσι γράφειν ὡς πολλαχοῦ φαίνεται. δῆλον δὲ ὅτι κύειν, καὶ τὸ ἔγκυον ἐστὶ δηλοῖ. ὃ διαφέρει τοῦ τίκτειν, καθότι αὐτὸ ἀπαλλάττει τοῦ κύειν. καὶ φέρεται εἰς τοῦτο χρῆσις ἐξ αὐτόπτης τὸ, κύουσα τίκτω. ἤγουν κατὰ γαστρὸς φέρουσα, εἶτα ἔτικτον. οἱ δέ γε ὕστερον, καὶ αὐτὸ τὸ τίκτειν, κύειν ἔλεγον. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, ἀμφιχυθεὶς πατέρα, ἐμφαντικώτερόν ἐστι τοῦ ἐμφὺς καὶ τοῦ περιφὺς καὶ τῶν ἄλλων. καὶ δηλοῖ τὴν ἄγαν δι' ὅλου περιπλοκὴν, ὁρμηθὲν ἐκ τοῦ, νήδυμος ἀμφιχυθείς. Ἐν δὲ τῇ ῥηθείσῃ παραβολῇ, σημείωσαι ὅτι ἐξ οἰωνῶν παραβολικὴν ὁμοιότητα καὶ νῦν ἐπορίσατο. φήνη μὲν γὰρ καὶ αἰγυπιὸς, ἐπὶ στερήσει τέκνων κλαίουσι λυπούμενοι. ὀδυσσεὺς δὲ τὸν παῖδα σχὼν, κλαίει χαίρων. πρὸς μόνην οὖν τὴν ὀξύτητα τοῦ κλαυθμοῦ ἡ παραβολὴ, καὶ τὸ διάκοπον τῆς βοῆς ὡς ἐκεῖ τῆς κλαγγῆς. ἴσως δὲ καὶ πρὸς τὸ ἐλεεινόν. Ἐν δὲ τῷ, οἰωνὸς καὶ ἑξῆς. γένος μὲν ὁ οἰωνός. εἴδη δὲ, ἡ φήνη καὶ ὁ αἰγυπιός. εἰ δὲ ἴσως ὁ αἰγυπιὸς πάντων τῶν ἀετῶν κατηγορεῖται, εἴη ἂν γένος ὑπάλληλον ὁ αἰγυπιός. εἶδος δὲ πάλιν αὐτοῦ, ἡ φήνη. πάνυ δὲ πολὺς ὁ λιγὺς τῶν ἡρώων κλαυθμὸς,

εἰ καὶ φήνης καὶ αἰγυπιοῦ ἀδινώτερος ἦν. ὅσον δ' ἂν πλέον, τοσούτῳ καὶ συνεχέστερος. τὸ δὲ μινυρίζειν, οὐκ ἐμφαίνεις. ζώων δὲ ἰδιότητα ἰσόρροπον ἡ παραβολὴ, ὧν πολὺ τὸ φιλότεκνον. μάλιστα δὲ τοῦτον, ἡ φήνη. γένος αὐτῆς αἰτῶδες. ἦν λόγος, ἐκρίπτειν καὶ τοὺς ἐκθέτους ἀετιδεῖς. τὸ δὲ ἐξείλοντο, καὶ νῦν, ἀντὶ τοῦ, ὡς ἐξαίρετα ζῶα ἔλαβον. πετεηνὰ δὲ, τὰ πέτεσθαι δυνάμενα. καὶ ὡς εἰπεῖν ἐκπετήσιμα. τὸ δὲ ἐλεεινὸν, αἰδέσιμον ἐμφαίνει δηλοῖ καὶ τῶν καθ' ἡδονὴν δακρύων εἶδός τινα, οἷς δὴ αἰδέσιμον προϋπαρξάντων κακῶν γίνεται. δῆλον δὲ ὡς οὐκ ἔνδοξος ἡ παραβολὴ, ὡς ἐξ εὐτελῶν γαμψωνύχων οἰωνῶν συγκροτουμένη. ὁ κλαυθμὸς δὲ μέγας ἐμφαίνεται τῇ τῶν ἀρεστῶν βοῇ, οὐχ ἁπλῶς ἀλλ' ὅτι τῶν φίλων τέκνων ἀφαιρεθέντων. Ὅτι οὐκ εἶχον ῥᾷον συγκαταθέσθαι ὁ Τηλέμαχος πατέρα εἶναι τὸν φανέντα οὐχ ἁπλῶς αἰθρά τινα, οὐ γάρ πω ἐπεὶ θέτο ὃν πατέρα εἶναι, φησίν. οὐ σύ γ' Ὀδυσσεύς ἐσσι πατὴρ ἐμός. ἀλλά με δαίμων θέλγει, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω. οὐ γάρ πως ἂν θνητὸς ἀνὴρ τάδε μηχανόῳτο ᾧ αὐτοῦ νόῳ. ἤγουν κατὰ ἴδιον αὐτοῦ νοῦν. ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν ῥηϊδίως ἐθέλων θείη νέον ἠὲ γέροντα. ἦ γάρ τοι νέον ἦσθα γέρων, καὶ ἀεικέα ἕσσο. νῦν δὲ, θεοῖσιν ἔοικας οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι. ἐπεὶ δῆλος πρὸ τούτων ἔφασεν ἐν τῷ, μάλα τις θεός ἐσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι. καὶ ταῦτα μὲν ὁ Τηλέμαχος. ἐν οἷς τὸ, οὐ γάρ πως ἂν θνητὸς ἀνὴρ ὁ ἐφεξῆς αὐτῶν στίχος, ἁρμόσοι ἂν εἰς ἔπαινον μεγαλουργοῦ τινος ἀνδρός. Ὀδυσσεὺς δὲ, οὔ σε ἔοικε φησὶ φίλον πατέρα ἔνδον ἐόντα, οὔτέ τι θαυμάζειν περιώσιον οὔτ' ἀγάασθαι. οὐ μὲν γάρ τοι ἔτι ἄλλος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς. ἀλλ' ὅδ' ἐγὼ τοιόσδε παθὼν καὶ πολλὰ δ' ἀλαλημένος, ἤλυθον εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαῖαν. ὅπερ ἐπιτομή ἐστι τῆς εἰκοσαετοῦς ἀποδημίας τοῦ Ὀδυσσέως. τοῦτο δέ φησι τὸ ἔργον, Ἀθηνᾶς ἐστιν. ἥ τέ με τοῖον ἔθηκεν ὅπως ἐθέλει. δύναται γάρ. ἄλλοτε μὲν, πτωχῷ ἐναλίγκιον ὡς πρὸ τούτου. ἄλλοτε δ' αὖτε ὡς νῦν, ἀνδρὶ νέῳ, καὶ καλὰ περὶ χροῒ εἵματ' ἔχοντι. ῥηΐδιον δὲ θεοῖς οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν, ἠμὲν κυδῆναι θνητὸν βροτὸν ἠδὲ κακῶσαι. ἤγουν, τὸ μὲν διὰ κάλλους, τὸ δὲ διὰ τοῦ κατ' εἶδος αἴσχους. καὶ ἰδοὺ σημειωτέα αὕτη λύσις τῆς τι παρὰ τῷ Τηλεμάχῳ εὐλόγου ἀπορίας, καὶ τῆς ἐπὶ τῷ πλάσματι τῷ κατὰ τὴν Ἀθηνᾶν. διὸ καὶ οὐκέτι ἀπορεῖ ἐπὶ πλέον ὁ Τηλέμαχος. Ὅρα δ' ἐν τοῖς ῥηθεῖσι τὸ, ἀλλά με δαίμων θέλγει, οὐδ' ἐνταῦθα ἐπὶ καλῷ ῥηθέν. ἀπατῆ γὰρ νῦν τὸ θέλγειν δηλοῖ καὶ ἐπίτασιν ὀδυρμοῦ. ὡς δηλοῖ προσκείμενον τὸ, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω. ἐκφαινέσθω δὲ καὶ μετ' ὀλίγα ἡ φαυλότης τῆς λέξεως ἐν τῷ, σὺ δὲ ἤγουν σὺ μνηστῆρας πολλὰς Ἀθηναίη θέλξει καὶ μητίετα Ζεύς. Τὸ δὲ ὅτι μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν ῥηϊδίως μεταβαλεῖ τινα, ἐγκείμενον φυσικῶς τῇ τοῦ φρονίμου παιδὸς ψυχῇ, ποιεῖ αὐτὸν εὐθίμως παραδεχόμενον τοὺς τοῦ πατρὸς λόγους ὅτι σημαντικοῖς οἰνοίαις χρώμενος ὡς ἐρρέθη, δύνασθαι εἶπε τὸν θεὸν ἀλλοιοῦν ἀνθρώπους, καὶ ἐκκυδαίνειν ἢ κακοποιεῖν. ὃ γνωμικῶς εἶπεν Ὀδυσσεύς. δύνασθαι μέντοι αὐτὰ, οὐχ ἁπλῶς. ἀλλὰ ῥᾷον. ὡς καὶ ὁ Τηλέμαχος ἔφη καὶ μετ' αὐτὸν ὁ πατήρ. μή ποτε δὲ καὶ ἐνταῦθα τὸ ῥηθὲν νόημα ἐκ τοῦ ἰδίου πεπεισμένος ὁ Ὀδυσσεὺς, ἐξ αὐτοῦ ἔπεισεν αὐτὸν κατὰ φιλόσοφον μέθοδον. ἐξ ὧν γὰρ οἶδε δοξάζειν τὸν Τηλέμαχον ὅτι δηλαδὴ οὐκ ἂν θνητὸς ἀνὴρ τάδε μηχανόῳτο ὅτι μὴ θεὸς αὐτὸς ποιεῖ αὐτὰ, ἐξ ἐκείνων αὐτῶν ὁ παλαιὸς ῥήτωρ τὸν νέον ἔπεισε. τοῖς οἰκείοις ὥς φασιν ἐαλωκότα πτεροῖς. Τὸ δὲ ὅτι μὴ θεὸς αὐτὸς, ὅμοιόν ἐστι τῷ, ὅτε μὴ θεὸς αὐτός. καὶ τῷ, εἰ μὴ ἄρα θεὸς αὐτός. Τὸ δὲ θεοῖσιν ἔοικας, κατὰ μὲν τὸ πληθυντικῶς εἰρῆσθαι, σημειωτέον ἐστὶ τοῦ, θεός ἐσσι. κατὰ δὲ τὸ ἔοικας, ἐπιφανέστερον φαίνεται. σημειωτέον δὲ αὐτοῦ, τὸ θεός ἐσσι, διὰ τὸ ἀποφαντικῶς προσεχθῆναι. Τὸ δὲ, οὔτε ἔοικεν οὔτι θαυμάζειν περιώσιον οὔτ' ἀγάασθαι, παραινέσοιται ὁ μὴ ῥᾳδίως πιστεύειν τοῖς ἀληθῶς φαινομένοις. Ἔστι δὲ τὸ ἀγάασθαι τουτέστιν ἐκπλήττεσθαι, ἐπίτασίς τις τοῦ θαυμάζειν. Τὸ δὲ περιώσιον ἤτοι μέγα, ὡς ἐκ τοῦ περιεῖναι γίνεται ἵνα δηλοῖ πως τὸ περιβόητον, ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα δηλοῦται.

Ὅτι συγκεφαλαιούμενος ὁ πατὴρ διὰ τοῦ Ὀδυσσέως τὴν ἐκφαιακὴν εἰς Ἰθάκην πλοῦν, ὡς αὐτοὶ ἄγαγον αὐτὸν εἰς Ἰθάκην. καὶ ὅτι εὕδοντα ἐν νηὶ ἄγοντες, εἶτα κατέθεσαν εἰς Ἰθάκην. καὶ ὡς πολλὰ ἔδωκαν αὐτῷ. καὶ ὡς ἐν τῷ κατὰ τὴν Ἰθάκην σπηλαίῳ ἐκεῖνα κεῖνται. ὃ καὶ πλεονάσαι, ἐν ἄντροισι λέγει, ἔχοι ἐξ ἐμπεριγραφῆς τὴν τοιαύτην κεφαλαίωσιν. οἷα μὴ θέλων μὲν δὲ νῦν τὰ ἀρεζόμενα εἰρημένα μακρολογεῖν, καὶ

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
Τοιγὰρ ἐγώ τοι τέκνον ἀληθείην καταλέξω.
Φαίηκές μ' ἄγαγον ναυσίκλυτοι, οἵ τε καὶ ἄλλους
Ἀνθρώπους πέμπουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίκηται.
Καί μ' εὕδοντ' ἐν νηὶ θοῇ ἐπὶ πόντον ἄγοντες,
Κάτθεσαν εἰς Ἰθάκην. ἔπορον δέ μοι ἀγλαὰ δῶρα.
Χαλκόν τε χρυσόν τε ἅλις ἐσθῆτά θ' ὑφαντήν.
Καὶ τὰ μὲν ἐν σπήεσσι θεῶν ἰότητι κέονται.
Νῦν δ' αὖ δεῦρ' ἱκόμην ὑποθημοσύνῃσιν Ἀθήνης,
Ὄφρά κε δυσμενέεσσι φόνου πέρι βουλεύσωμεν.
Ἀλλ' ἄγε μοι μνηστῆρας ἀριθμήσας κατάλεξον,

ταῦτα

Ὄφρ' ἰδέω ὅσοι τε καὶ οἵ τινες ἀνδρές εἰσί.
Καί κεν ἐμὸν κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμηρίξας,
Φράσσομαι εἴ κεν νῶϊ δυνησόμεθ' ἀντιφέρεσθαι,
Μούνω ἄνευθ' ἄλλων, ἦ καὶ διζησόμεθ' ἄλλους.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Ὦ πάτερ, ἤτοι σεῖο μέγα κλέος αἰὲν ἄκουον,
Χεῖράς τ' αἰχμητὴν ἔμεναι καὶ ἐπίφρονα βουλήν.
Ἀλλὰ λίην μέγα εἶπες. ἄγη μ' ἔχει. οὐδέ κεν εἴη
Ἄνδρε δύω πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισι μάχεσθαι.
Μνηστήρων δ' οὔτ' ἂρ δεκὰς ἀτρεκὲς, οὐδὲ δύ' οἶαι,
Ἀλλὰ πολὺ πλέονες. τάχα δ' εἴσεαι ἐνθάδ' ἀριθμόν.
Ἐκ μὲν δουλιχίοιο, δύω καὶ πεντήκοντα
Κοῦροι κεκριμένοι, ἓξ δὲ δρηστῆρες ἕπονται.
Ἐκ δὲ σάμης, πίσυρές τε καὶ εἴκοσι κοῦροι ἔασιν.
Ἐκ δὲ ζακύνθου, ἔασιν ἐείκοσι φῶτες ἀχαιῶν.
Ἐκ δ' αὐτῆς ἰθάκης, δυοκαίδεκα πάντες ἄριστοι.
Καί σφιν ἅμ' ἐστὶ Μέδων κῆρυξ καὶ θεῖος ἀοιδὸς,
Καὶ δοιὼ θεράποντε δαήμονε δαιτροσυνάων.
Τῶν, εἴ κεν πάντων ἀντήσομεν ἔνδον ἐόντων,
Μὴ πολύπικρα καὶ αἰνὰ βίας ἀποτίσεαι ἐλθών.
Ἀλλὰ σύ γ' εἰ δύνασαί τιν' ἀμύντορα μερμηρίξαι,
Φράζευ. ὅ κέν τις νῶϊν ἀμύνοι πρόφρονι θυμῷ.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
Τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο καί μευ ἄκουσον,
Καὶ φράσαι εἴ κεν νῶϊν ἀθήνη σὺν διὶ πατρὶ
Ἀρκέσει, ἠέ τιν' ἄλλον ἀμύντορα μερμηρίξω.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Ἐσθλώ τοι τούτω γ' ἐπαμύντορε τοὺς ἀγορεύεις,
Ὕψι περ ἐν νεφέεσσι καθημένω, ὥ τε καὶ ἄλλοις
Ἀνδράσι τε κρατέουσι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι.

ταῦτα πρὸς ἀκροατὴν συνετόν, κεῖται δ' ἐνταῦθα καὶ τό, φαίηκές με ἄγαγον, οἵ τε καὶ ἄλλους ἀνθρώπους πέμπουσιν. ὅ τις σφέας εἰσαφίκηται. παρασημείωσαι δὲ τοῦτο, εἰς μνήμην τοῦ καὶ ἐπὶ τῶν ἰθακησίων πορθμέων τοῦ τοῖς ἐξῆς ῥηθήσεσθαι τό, οἳ πάντας ἀνθρώπους πέμπουσι καὶ ἐξῆς. ἁρμόζοντα δὲ ἰδίως τοῖς πορθμεύουσιν ἐπιλέγεσθαι. ἐν ᾧ καὶ αὐτῷ, ἔστιν ἰδεῖν ὅτι ἐκ τοῦ, οἳ καὶ ἄλλους ἀνθρώπους πέμπουσιν, εἰς τὸ οἰκεῖον κατέβη τό, ὅ τις σφέας εἰσαφίκηται, ὅπερ ἐστὶν ἀκριβέστερον. οὐ γὰρ ἁπλῶς πάντας πέμπουσιν, ἀλλ' ὅς ἂν εἰς αὐτοὺς ἔλθοι. περὶ δὲ τοῦ ὅ τις ἤτοι ὅς τις, προδεδήλωται. κεῖται δ' αὐτοῦ χρῆσις καὶ μετ' ὀλίγα ἐν τῷ, εἰ δ' ὅ τις οὐκ ἀλέγει. Ὅτι, θέλων ὁ ποιητὴς πιθανολογῆσαι τὴν ὑπὸ δυσκόλοις μνηστηροφονίας, ποιεῖ τὸν ὀδυσσέα πολυπραγμονοῦντα ἐκ τοῦ υἱοῦ τὸν ἀριθμὸν τῶν μνηστήρων. ὡς ἂν εἰ ἀξιόμαχος ὤν, ἀποδύσηται εἰς τὸν ἀγῶνα ὃ καὶ γενήσεται. εἰ μὴ δυνατὸς ᾖ ἀντιστῆναι, διζήσεται καὶ ἑτέρους συμμάχους. φησὶ γοῦν. ἀλλ' ἄγε μοι μνηστῆρας ἀριθμήσας κατάλεξον, ὄφρ' εἰδέω ὅσοι τε καὶ οἵ τινες ἀνέρες εἰσί. καί κεν ἐμὸν κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμηρίξας, φράσσομαι εἴ κεν νῶϊ δυνησόμεθα ἀντιφέρεσθαι μόνω ἄνευθ' ἄλλων, ἢ καὶ διζόμεθ' ἄλλους. ὁ δὲ, ἀδύνατον κρίνων τὴν διὰ μόνων τῶν δύο τούτων ἄμυναν, φησίν. ὦ πάτερ. ἤτοι σεῖο μέγα κλέος αἰὲν ἄκουον. χεῖρας τ' αἰχμητὴν ἔμεναι, καὶ ἐπίφρονα βουλήν. ἃ δὴ χρήσιμα εἰς ἐπαίνους ἀνδρείου καὶ φρονίμου ἀνδρός. ἀλλὰ λίην μέγα εἶπες. ἄγη μ' ἔχει. οὐδέ κεν εἴη ἄνδρε δύω πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισι μάχεσθαι. ὃ δὴ παρῳδηθῆναι δύναται, ὅτε τις μικρᾷ δυνάμει μεγίστων κατεπιχειρεῖ. ἐφ' οἷς ὁ βασιλικὸς νεανίας τὸν τοῦ πατρὸς λόγον πληρῶν, ἐπιφέρει. μνηστήρων δ' οὔτ' ἂρ δεκὰς ἀτρεκὲς ἤγουν ἀληθῶς καὶ παμμόνας, οὔτε δύω οἶαι, ἀλλὰ πολὺ πλέονες. τάχα δ' εἴσεαι ἐνθάδ' ἀριθμόν. ἐκ μὲν δουλιχίοιο, δύο καὶ πεντήκοντα κοῦροι κεκριμένοι. ὅ ἐστιν ἔκκριτοι. τοίους γὰρ ἔδει τοὺς τὴν πηνελόπην μνηστευομένους εἶναι. ἓξ δὲ δρηστῆρες, ὅ ἐστι θεράποντες ὑπουργοὶ ἕπονται. ἐκ δὲ σάμης, πίσυρές τε καὶ εἴκοσι φῶτες ἔασιν. ἐκ δὲ ζακύνθου, ἐείκοσιν. ἐκ δ' αὐτῆς ἰθάκης, δυοκαίδεκα πάντες ἄριστοι. καί σφιν ἅμα ἐστὶ μέδων κῆρυξ. καὶ θεῖος ἀοιδὸς, καὶ δοιὼ θεράποντε ἤτοι δρηστῆρε δαήμονε δαιτροσυνάων. Καὶ σημείωσαι κἀνταῦθα τὸ ἡρωικὸν εὐτελές. τοῖς γὰρ τοσούτοις, δύο ἦσαν δαιτροί. ὡς τῶν βρωμάτων οὐ πολυειδῶν ὄντων. ἀριθμὸς δὲ τῶν μνηστήρων μόνων, ὀκτὼ καὶ ἑκατόν. συναριθμουμένων δὲ καὶ τῶν ἓξ δρηστήρων καὶ τῶν δύο δαιτρῶν, οἳ οὐδ' αὐτοὶ ἐκφεύξονται τὸν θάνατον φαύλοις δεσπόταις συγκινδυνεύσαντες, γίνονται οἱ ὅλοι κακοί, ἓξ καὶ δέκα καὶ ἑκατόν. ὁ δὲ μέδων καὶ ὁ ἀοιδὸς, συναριθμοῦνται μὲν,

οὐκ εἰσὶ δὲ θανάτου ἄξιοι. ἀγαθοὶ γάρ εἰσι. διὸ καὶ περισωθήσονται. ὅθεν καὶ προσφημάζεται τὸ μὴ ἱερεῦσι, τὸν μέδοντα μὲν, τὸν κήρυκα. τίμιοι γὰρ οἱ τοιοῦτοι καὶ ἄσυλοι. τὸν ἀοιδὸν δὲ, τὸν θεῖον. ὁ γὰρ τοιοῦτος, οὐδὲν ἂν πάθοι ὅτι μὴ δὲ ποιήσοι κακόν. Ὅτι δὲ ὁ μέδων ἀγαθὸς τὸν τῶν ὀδυσσέως οἶκον, μαρτυρήσει καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ὁ τηλέμαχος, ὅτι καὶ περιποιηθήσεται, ὡς δὲ καὶ ὁ ἀοιδὸς ἀνάγκῃ ᾄδει τοῖς μνηστῆρσι, προϊστορεῖται. τέως γε μὴν, ἀρκεῖ αὐτοῖς ἡ ἐκ τῶν υἱοῦ πρὸς τὸν ὀδυσσέα σύστασις. φαῦλον μὲν περὶ αὐτῶν εἰπόντος οὐδέν. σεμνύναντος δὲ τὸν μὲν, διὰ τοῦ κήρυξ. τὸν δὲ, διὰ τοῦ θεῖος. Ἐνδοξότερον δὲ φαίνεται τὸ ἐκ δουλιχίου φῦλον. πλείονες τε γάρ εἰσι κοῦροι ἔκκριτοι, καὶ δρηστῆρας αὐτοὶ μόνοι ἔχειν λέγονται. Ἰστέον δὲ ὅτι Ὅμηρος μὲν ὁ γλυκὺς, ἀριθμεῖν καὶ νῦν καὶ ἀλλαχοῦ, λέγει κοινότερον. καινολόγος δέ τις ποιητὴς μεταθεὶς, ἀμιθρεῖν λέγει τὸ ἀριθμεῖν. Ἐν δὲ τῷ, ὄφρ' εἰδέω, φυσικῶς ἐγκεῖται τὸ ε ὡς ἐν τῷ ποιέω καὶ τοῖς ὁμοίοις. εἰδέω γὰρ εἰδῶ εἰδήσω. ὡς ποιέω ποιῶ ποιήσω. καὶ ἐκεῖθεν καὶ τὸ εἴδησιν. καὶ ἡ εἴδησις. καὶ ὁ εἰδικός. οὐχ ὡς κατὰ συγκοπὴν ὁ εἰδώς. ὥσπερ καὶ τὸ εἰδέναι ἐκ τοῦ εἰδηκέναι. Ἐν δὲ τῷ, ὅσσοι τε καὶ οἵ τινες, ποσοῦ μὲν, τὸ ὅσσοι. ποιοῦ δὲ, τὸ οἵ τινες. νῶι δὲ δίχα τοῦ ν, ἀντὶ τοῦ ἡμεῖς. τὸ μέντοι νῶιν μετὰ τοῦ ν, γενικὴ καὶ δοτικὴ ἐστι τῶν δυϊκῶν, κειμένη ἀντὶ τοῦ ἡμῖν. Ἐν δὲ τῷ, πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισιν, ἀκριβεία ἐστὶ λόγου. ἀνδράσι μὲν γὰρ πολλοῖς, μάχοιντο ἂν οἱ δρῶντες δύο ὄντες που καὶ εἷς. πολλοῖς δὲ καὶ ἰφθίμοις, οὐκ ἂν προσμίξοι ἀκινδύνως. Ὅτι τηλέμαχος μὲν δυσωπεῖ τὴν κατὰ τῶν μνηστήρων μάχην, φησὶν. ὡς εἴπερ τῶν μνηστήρων πάντων ἀντιασόμεν ὄντων ἔνδον ἐόντων καὶ μὴ ἐσκεδασμένων που ἔξω, μὴ πολύπικρα καὶ αἰνὰ τίσεις, πολυπικρῶς καὶ αἰνῶς. βίας ἀποτίσεις ἐλθών. ἤγουν πειραθεὶς ἀμυντικῶς ἐκδικῆσαι τὰς βίας αὐτῶν. ἀλλὰ σὺ εἰ δύνασαι τινὰ ἀμύντορα μερμηρίξαι φράζευ. ὅς κεν νῶιν ἀμύνοι πρόφρονι θυμῷ. ὅπερ ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ, ἀμύντορα. καὶ οὕτω μὲν ὁ τηλέμαχος. ὀδυσσεὺς δὲ λέων τὸ ἄπειρον, φησὶ μεγαληγόρως καὶ σεμνῶς. τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω. σὺ δὲ σύνθεο καὶ φράσαι εἴ κεν νῶιν ἀρκέσει ἀθήνη σὺν διὶ πατρὶ ἀρκέσῃ. ἦέ τιν' ἄλλον ἀμύντορα μερμηρίξω. καὶ ὁ παῖς, φησὶν. ἐσθλώ τοι τούτω γ' ἐπαμύντορε τοὺς ἀγορεύεις, ὕψι περ ἐν νεφέεσσι καθημένω. ὥ τε καὶ ἄλλοισι ἀνδράσι κρατέουσι καὶ ἑξῆς. πρέπει δὲ πάντως ἐπὶ ἐνδόξων βοηθῶν λέγεσθαι τὸ, ἐσθλοί τοι οὕτοι γε ἐπαμύντορες οὓς ἀγορεύεις. εἰ δὲ καὶ εἰς ἑνικὸν σχῆμα παρωδηθῇ, ἐκπρεπὴς ὁ πᾶς λόγος, θεῷ. οἷον, ἐσθλός τοι οὗτος ἐπαμύντωρ ὃν ἀγορεύεις, ὕψι περ ἐν νεφέεσσι καθήμενος. ὅς τε καὶ ἄλλοις ἀνδράσι τε κρατεῖ καὶ ἀθανάτοισιν. Ὅρα δὲ τὴν ἔλλειψιν ἐν τῷ, μὴ πολύπικρα καὶ ἑξῆς. λείπει γὰρ τὸ σκόπει, ἢ σκέπτου, ἢ δέδοικα, ἢ τι τοιοῦτον. ἵνα λέγῃ ὅτι δέος ἐστὶ μὴ τίσασθαι τοὺς κακοὺς προθέμενος, παθεῖν αὐτὸς αὐτός. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ ἀμύντωρ ὃ καὶ ἑρμηνεύσεν ὡς ἐρρέθη, τρὶς ἐνταῦθα κεῖται κατὰ σχῆμα ἐπιμονῆς. καὶ ὅτι πάνυ καὶ πιθανῶς καὶ ὡς ἐρρέθη σεμνῶς, κατασκευάζει ὁ ποιητὴς οὐκ ἀπίθανον εἶναι τὴν τῶν μνηστήρων πανωλεθρίαν εἰ θεὸς ἐπαμύνει. οἷα τοῦ παιδὸς μὲν, ἀπορήσαντος. τοῦ δὲ ὀδυσσέως, φιλοσόφως λέγοντος. εἰ δὲ καὶ ἄοπλοι ἐκείνοις ἔνοπλοι οὗτοι ἐμπέσοιεν, καὶ μεθύουσι νήφοντες, καὶ πάντῃ ἀνελπίστως, καὶ οὐδὲ μόνοι οὗτοι οἱ δύο ἀλλὰ σὺν ἑτέροις τισὶν ἐπιτάσεις τε εἰσὶ ταῦτα τῆς πιθανότητος. ὅτι δὲ πλάσσει ὁ ποιητὴς καὶ αὐτὴν τὴν καὶ αὐτῇ παρεῖναι τὴν ἀθηνᾶν, ἐκεῖ φανεῖται.

Οὐ ἐπικουρίας ὑπεχιπικὸν τὸ, οὐ μέν τοι κείνω γε πολὺν χρόνον ἀμφὶς ἔσεσθον φυλόπιδος κρατερῆς ὁπότε ἡμῖν μένος κρίνηται ἄρηος, ἤγουν ὅτε πολεμοῦμεν. συμβολικῶς δὲ ὁ λόγος καὶ δι' αἰνιγματώδης διὰ τὸ ἀσαφές. Ἔστι δὲ κρίνεσθαι μένος ἄρεος, ὅτε σύμμιξις πολέμου γίνεται. τότε δὲ διακρίνεται τὸ τῶν μερῶν μένος. καὶ πως διακεκριμένως οἱ τοιοῦτοι μίγνυνται. τὴν ἀρχὴν μὲν συμπλεκόμενοι, τῷ δὲ τέλει τῆς μάχης διακρινόμενοι ὅτι νίκη ἑτεραλκὴς γίνεται. Τὸ δὲ ἀμφὶς φυλόπιδος, ἀντὶ τοῦ, ἰδίᾳ καὶ χωρὶς καὶ πόῤῥω

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
Οὐ μέν τοι κείνω γε πολὺν χρόνον ἀμφὶς ἔσεσθον
Φυλόπιδος κρατερῆς, ὁπότε μνηστῆρσι καὶ ἡμῖν
Ἐν μεγάροισιν ἐμοῖσι μένος κρίνηται ἄρηος.
Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν ἔρχευ ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι
Οἴκαδε, καὶ μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὁμίλει.
Αὐτὰρ ἐμὲ προτὶ ἄστυ συβώτης ὕστερον ἄξει,
Πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον ἠδὲ γέροντι.
Εἰ δέ μ' ἀτιμήσουσι δόμον κάτα, σὸν δὲ φίλον κῆρ
Τετλάτω ἐν στήθεσσι κακῶς πάσχοντος ἐμοῖο,
Ἤν περ καὶ διὰ δῶμα ποδῶν ἕλκωσι θύραζε.
Ἢ βέλεσιν βάλλωσι. σὺ δ' εἰσορόων ἀνέχεσθαι.
Ἀλλ' ἤτοι παύεσθαι ἀνωγέμεν ἀφροσυνάων,
Μειλιχίοις ἐπέεσσι παραυδῶν. οἱ δέ τοι οὐχὶ

Πείσονται, δὴ γάρ σφι παρίσταται αἴσιμον ἦμαρ.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν.
Ὁππότε κεν πολύβουλος ἐνὶ φρεσὶ θήσει Ἀθήνη,
Νεύσω μέντοι ἐγὼ κεφαλῇ. σὺ δ' ἔπειτα νοήσας,
Ὅσσά τοι ἐν μεγάροισιν ἀρήια τεύχεα κεῖται,
Ἐς μυχὸν ὑψηλοῦ θαλάμου καταθεῖναι ἀείρας
Πάντα μάλ'. αὐτὰρ μνηστῆρας μαλακοῖς ἐπέεσσι
Παρφάσθαι, ὅτε κέν σε μεταλλῶσι ποθέοντες.
Ἐκ καπνοῦ κατέθηκ', ἐπεὶ οὐκέτι τοῖσιν ἐῴκει
Οἷά ποτε Τροίηνδε κιὼν κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
Ἀλλὰ κατήκισται ὅσσον πυρὸς ἵκετ' ἀϋτμή.
Πρὸς δ' ἔτι καὶ τόδε μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ θῆκε Κρονίων.
Μή πως οἰνωθέντες, ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν,
Ἀλλήλους τρώσητε, καταισχύνητέ τε δαῖτα
Καὶ μνηστύν. αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος.
Νῶιν δ' οἴοισιν δύο φάσγανα καὶ δύο δοῦρε
Καλλιπέειν, καὶ δοιὰ βοάγρια χερσὶν ἑλέσθαι,
Ὡς ἂν ἐπιθύσαντες ἑλοίμεθα. τοὺς δέ κ' ἔπειτα
Παλλὰς Ἀθηναίη θέλξει καὶ μητίετα Ζεύς.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν.
Εἰ ἐτεόν γ' ἐμός ἐσσι καὶ αἵματος ἡμετέροιο,
Μή τις ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἀκουσάτω ἔνδον ἐόντος.
Μήτ' οὖν Λαέρτης ἴστω τό γε, μήτε συβώτης.
Μήτέ τις οἰκήων, μήτ' αὐτὴ Πηνελόπεια.
Ἀλλ' οἶοι σύ τ' ἐγώ τε γυναικῶν γνώομεν ἰθύν.
Καί κε τέο δμώων ἀνδρῶν ἔτι πειρηθεῖμεν,
Ἠμὲν ὅπου τις νῶι τίει καὶ δείδιε θυμῷ,
Ἠδ' ὅτις οὐκ ἀλέγει, σὲ δ' ἀτιμᾷ τοῖον ἐόντα.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε φαίδιμος υἱός·
Ὦ πάτερ, ἦτοι ἐμὸν θυμὸν καὶ ἔπειτά γ' ὀίω
Γνώσεαι, οὐ μὲν γάρ τι χαλιφροσύναι με ἔχουσιν.
Ἀλλ' οὔ τοι τόδε κέρδος ἐγὼν ἔσσεσθαι ὀίω
Ἡμῖν ἀμφοτέροισι. σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα.
Δηθὰ γὰρ αὔτως εἶσθα ἑκάστου πειρητίζων,
Ἔργα μετερχόμενος. τοὶ δ' ἐν μεγάροισιν ἕκηλοι
Χρήματα δαρδάπτουσιν ὑπέρβιον, οὐδ' ἔπι φειδώ.
Ἀλλ' ἤτοι σε γυναῖκας ἐγὼ δεδάασθαι ἄνωγα,
Αἵ τέ σ' ἀτιμάζουσι καὶ αἳ νηλιτεῖς εἰσίν.
Ἀνδρῶν δ' οὐκ ἂν ἔγωγε κατὰ σταθμοὺς ἐθέλοιμι
Ἡμέας πειράζειν, ἀλλ' ὕστερα ταῦτα πένεσθαι,
Εἰ ἐτεόν γέ τι οἶσθα Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
Ἡ δ' ἄρ' ἔπειτ' Ἰθάκηνδε κατήγετο νηῦς εὐεργής.
Ἡ φέρε Τηλέμαχον Πυλόθεν καὶ πάντας ἑταίρους·

τῆς μάχης. Ὁ παρεκταθεὶς οἷ ταῦθα σαφέστερον τὰ ἐφεξῆς ὁ ποιητὴς καὶ προθεωρῶν ὅπως μεθοδεύσοι αὐτά, ποιεῖ τὸν Ὀδυσσέα λέγοντα τῷ υἱῷ, ὡς σὺ μὲν ἔσωθεν ἐλθὼν οἴκαδε, μνηστήρων ὑπερφιάλοισιν ὁμίλει. ἐμὲ δὲ προτὶ ἄστυ συβώτης ὕστερον ἄξει, οὐκ ἐν τῷ νῦν σχήματι, ἀλλὰ πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον ἠδὲ γέροντι. εἶτα λαλεῖ τινα γυμναστικὰ εἰς καρτερίαν καὶ τληπάθειαν, εἰπών. εἰ δέ μ' ἀτιμήσουσι δόμον κάτα, σὸν δὲ φίλον κῆρ τετλάτω ἐν στήθεσσιν: ὅπερ ἐστὶ περίφρασις τοῦ, σὺ δὲ τλῆθι κακῶς πάσχοντος ἐμεῖο, ἤν περ καὶ διὰ δῶμα ποδῶν ἕλκωσι θύραζε, ἢ βέλεσι βάλλωσι, σὺ δ' εἰσορόων ἀνέχεσθαι. ἤτοι ἀνέχου. παύεσθαι μέντοι ἄνωγα ἀφροσυνάων, μειλιχίοις ἐπέεσσι παραυδῶν. ὅ ἐστι παραινῶν. οἱ δὲ τοι οὐχὶ πείσονται, δὴ γάρ σφι παρίσταται αἴσιμον ἦμαρ, τουτέστιν ἐγγὺς αὐτῶν ἵσταται ὄλεθρος ὁ ἀρχαίμενος. εἶτα προσεπιβάλλει πολεμικὰς καὶ ἑτέρας παραγγελίας χρησίμους εἰς τὰ ἑξῆς, εἰπών. ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν. ὅπερ καὶ μετ' ὀλίγα ἐν ἑτέροις παραινέσεως ἀπαραιτήτως λέγει. ὁππότε ἂν πολύβουλος ἐνὶ φρεσὶ θήσει Ἀθήνη, νεύσω μέντοι ἐγὼ κεφαλῇ. σὺ δ' ἔπειτα νοήσας, ὅσσά τοι ἐν μεγάροισιν ἀρήια τεύχεα κεῖται, ἐς μυχὸν ὑψηλοῦ θαλάμου καταθεὶς ἀείρας πάντα μάλα. μνηστῆρας δὲ μαλακοῖς ἐπέεσσι παρφάσθαι ἤτοι παράφασθι παραλόγισαι ὑπέρ σε μεταλλῶσι ποθέοντες, ἐκ καπνοῦ κατέθηκα, ἐπεὶ οὐκέτι τοῖσιν ἐῴκει οἷά ποτε Τροίηνδε κιὼν κατέλειπεν Ὀδυσσεύς. ἀλλὰ κατήκισται ὅσον πυρὸς ἵκετ' ἀϋτμή. πρός δ' ἔτι, καὶ τόδε μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ θῆκε θεός. μή πως

οἰνωθέντες, ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν, ἀλλήλους τρώσητε καὶ καταισχύνητέ τι δαῖτα καὶ μνηστύν, ἤγουν τὴν τῆς πλείονος λόγου ἀξίαν μνηστείαν. αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος. ἡμῖν δέ φησι μούνοις, δύο φάσγανα καὶ δύο δοῦρε καταλιπεῖν, καὶ δοιὰ βοάγρια χερσὶν ἑλέσθαι. ἤγουν ὥστε ἑλεῖν αὐτὰ χερσὶ καὶ ἀντικαταστῆναι τοῖς μνηστῆρσιν ἐκεῖ καταλιπε. καὶ δοιὰ βοάγρια χερσὶν ἑλέσθαι. ἤγουν ὥστε ἑλεῖν αὐτὰ χερσὶ καὶ αὐτοὺς μνηστῆρσιν ἐπὶ τοὺς δέ, Παλλὰς Ἀθηναίη θέλξει ὡς ἐρρέθη πρὸ μικροῦ, καὶ Ζεύς. τουτέστιν ὁ ἐν ὑμῖν νοῦς καὶ ἡ φρόνησις. καὶ ὅρα τὸ τοῦ Ὀδυσσέως βαθὺ καὶ ἐπιχειρηματικόν. συμβουλεύει μὲν γὰρ ὁ ἥρως, συστεῖλαι τὰ ἀρήϊα ὅπλα. ὑποβάλλει δὲ αἰτίας εἰπεῖν τῆς πράξεως εἴ τις τι αὐτοῦ ἐρωτήσει. μίαν μέν, ὑπὲρ τῶν ὅπλων, ἵνα δῆθεν μὴ ἀχρειῶνται καὶ καπνῷ πρόχειρα κείμενα. ἑτέραν δὲ ὑπὲρ τῶν μνηστήρων, μήπως οἰνωθέντες καὶ ταραχθέντες, ἐπεγερθῶσιν ἀλλήλοις ὡς αὐτοί ῥᾳσταί. τὸ δέ, ἔχει τι καὶ σκώμματος. οἷα λελυθότως ὑπὸ τοῦ δοκεῖν ὑπὲρ αὐτῶν λέγειν, σκώπτει αὐτοὺς καὶ ὡς μεθύσους. τὸ δὲ γνῶμικόν ἔστιν ὡς ῥήτωρ χορηγεῖ πρὸς εὐλογίαν ὁ ἥρως, αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος. ἤγουν πρὸ χεῖρος εἰς μάχην ἀνὴρ κατὰ τοὺς παλαιούς, τοῦ παρακειμένου σιδήρου. ἵνα ὥσπερ σίδηρον ἡ μαγνῆτις, οὕτως αὐτὰ ἐπάγεται τὸν θυμούμενον. καὶ ἀληθῶς, ὅπλον ἀχορήγητον θυμοῦ κατὰ τοὺς εἰπόντας, πᾶν τὸ παρατυχόν. ἰστέον δὲ ὅτι εἰ καὶ ἐν ἄλλοις ποιεῖ τὸ παραυδᾶν καὶ τὸ παράφασθαι, ἀλλ' ἐνταῦθα ὡς ἐφάνη, ἀγαθὸν μὲν τὸ παραυδᾶν. τὸ δὲ παράφασθαι ὁ σύστοιχόν ἐστι τῷ παραιφάσκειν καὶ τῷ παραιφάσει, ἔχει ψόγου δῆθεν δηλοῦν ἀπάτην καὶ παραλογισμόν. τὸ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη, πάνυ συμπλεῖ πρὸς τὸ ἀλληγορικῶς ἀθηνᾶν τὴν φρόνησιν λέγεσθαι. ἀρήϊα δὲ τεύχεα, πρὸς διαστολὴν τῶν ἐν ἄλλαις τέχναις ὅπλων. τὸ δὲ ἐκ καπνοῦ κατέθηκα, ἀντὶ τοῦ ἔξω καπνοῦ. καὶ ἔστιν ἀνάπαλιν πρὸς τὸ ὑπὲρ καπνοῦ. ἐκεῖνο μὲν γὰρ ὡς ἐπὶ πολύ, ἐπὶ τῶν ἀμελουμένων προσιμάζεται. οἷα τῶν ὑπὲρ καπνοῦ κειμένων, ἤδη πως καὶ ἀμελουμένων. τὸ δὲ ἐκ καπνοῦ, ἐπιμέλειαν δηλοῖ. ἐπεὶ μὴ ἔδει τὰ τοιαῦτα σώματα καπνίζεσθαι. ἀλλὰ δηλαδὴ ἐκτὸς καπνοῦ τίθενται ἵνα λαμπρὰ ὦσι καὶ οὕτως ἐκπληκτικά. ὅτι δὲ τὸ μὲν ἐκ καπνοῦ τὰ ὅπλα πεθεῖσθαι ἐπιμέλειαν αὐτῶν ἐμφαίνει, δηλοῖ ὁ γράψας τό, ἐφ' ἄσπις ἐν τῷ ψιψάλῳ κρεμήσεται. ἀμεληθεῖσα δηλονότι δηλονότι τὸ εἰρήνην εἶναι. πρόφασις δὲ πάντως τοῦ καπνοῦ προσκεῖσθαι τι, τὸ ἐν ψιψάλῳ κρέμασθαι. ψίψαλοι γάρ φασι καὶ ψεφάλυγες ὧν χρῆσις καὶ παρὰ Λυκόφρονι, σπινθῆρες ἀναφερόμενοι ἐκ τῶν καιομένων ξύλων, οἷς οὐκ ἂν εἶεν μὴ καὶ καπνὸν συναναφέρεσθαι. οὐ πάρεργον δ' ἐνταῦθα εἰπεῖν καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ψιθω ψεφω εἴη ἂν ὁ ψίψαλος, οὗ δηλαδὴ φείδεταί τις τὸ ἅλμα ἤγουν φεύγει. τὸ δὲ κατήκισται, ἀντὶ τοῦ κακῶς ἔπαθεν, ἐκ μεταφορᾶς τῶν αἰκιζομένων σωμάτων. οὐ ἀφνῶς καὶ ἀτελείας ἔχει τῆς προτέρας καταστάσεως. ἀϋτμὴ δὲ πυρός, ὁ καπνός. ὡς ἀναθυμίασις. παρὰ τὸ ἄω καὶ ἄνω τὸ πνέω. ἔστι πνεύματος ἡ ἀναθυμίασις γεννητικόν. τὸ δὲ τρώσητε, ἀντὶ τοῦ βλάψητε, ἐξ οὗ καὶ τρῶμα, ἡ τρῶσις ἰωνικῶς. βοάγρια δὲ ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι, ἀσπίδες ἐκ βοῶν ἀγρίων. καὶ ὅσα ἄλλα ἐρρέθη ἐκεῖ. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἡ περὶ τῶν ὅπλων ἐνταῦθα παραγγελία, τῇ τῶν μάλιστα ῥαψῳδίᾳ ὠκείωται κατὰ τοὺς παλαιούς. διὸ καὶ ὀβελίζουσί φασι τὰ τοιαῦτα ἔπη μετὰ καὶ ἀστερίσκων. ἐκεῖ δέ, γελοιότατά τινα κεῖται ὅπου καὶ εἴδην Ὀδυσσεὺς τὰ ὅπλα. νῦν γάρ φασιν ἐν ἀγροῖς ὤν, πῶς οἶδεν ὅτι πρόχειρα κεῖται ὅπλα ἐν τῷ οἴκῳ; σημειωτέον δὲ καὶ τὸ ἀδηλον ἐν τούτοις τῆς τῶν πραγμάτων συμπτώσεως. οὐ γὰρ συνεῖδον Ὀδυσσεὺς νῦν, εἰ καὶ ἄλλων ὅπλων δεήσονται ἐπέκεινα τῶν δύο φασγάνων καὶ δύο δοράτων καὶ δύο βοαγρίων. ὅτι μείζονι προσετέθησαν. καὶ οἱ δύο δοῦλοι ἐπαμύνοντες. τότε δηλαδὴ ἔγνωσαν, εὐπορήσουσι καὶ ἑτέρων ὅπλων ὡς τὸ πρᾶγμα δίδωσιν. ὅτι Ὀδυσσεὺς μετὰ τὸ βουλεύσασθαι ὅσα ἐχρῆν, παραινεῖ ὁ ἥρως μηδένα ἐκφῆναι τὴν πατρικὴν ἔλευσιν, φυλάσσων τό, κρύβδην οὐδ' ἀναφανδὰ εἰς τὴν πατρίδα ἐλθεῖν. ὁ καὶ προπαρήγγελται. φησὶ γοῦν οὕτως. εἰ ἐτεόν γ' ἐμός ἐσσι. καὶ αἵματος ἡμετέροιο, μή τις ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἀκουσάτω ἔνδον ἐόντος. μὴ Λαέρτης. μὴ συβώτης. μήτε τις οἰκήων. τουτέστι τῶν ἁπλῶς ἐν τῷ οἴκῳ. μήτ' αὐτὴ Πηνελόπεια. ἀλλ' οἶοι σύ τ' ἐγώ τε γυναικῶν γνώομεν ἰθύν. τὴν κατὰ ψυχὴν δηλαδὴ ὁρμήν. καί κέ τεο δμώων ἀνδρῶν ἔτι πειρηθεῖμεν ἠδὲ πειρηθεῖμεν, ὅστις ἡμᾶς τίει καὶ δείδιε θυμῷ. καὶ ὅς οὐκ ἀλέγει, σὲ δ' ἀτιμᾷ τοῖον ἐόντα. καὶ οὕτω μὲν ὁ πατήρ. Τηλέμαχος δὲ καὶ νῦν δεξιὸς κατ' ἔχει θέσιν τῆς πατρικῆς ἀγχινοίας, καί πως καὶ ὀρθῶν ἐθέλων ῥαψῳδικῶς τὸν μέγαν ὡς καὶ προερρέθη ὁ σμικρότερος, πρῶτα μέν, ἑαυτοῦ συνιστᾷ ἐφ' οἷς ἀπαιτεῖται σιγᾶν, εἰπών. ὦ πάτερ, ἤτοι ἐμὸν θυμὸν καὶ ἔπειτά γε οἴω γνώσεαι, οὐ μὲν γάρ τι χαλιφροσύναι με ἔχουσιν. εἶτα καὶ διορθούμενος εὐλαβῶς τὸν πατέρα ἐπὶ τῷ κατὰ τοὺς δμῶας κεφαλαίῳ, φησίν. ἀλλ' οὔ τοι τόδε κέρδος ἐγὼν ἔσεσθαι οἴω ἡμῖν ἀμφοτέροισι. σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα. δηθὰ γὰρ αὔτως εἶσῃ ἑκάστου πειρητίζων, ἔργα μετερχόμενος. τοὶ δ' ἐν μεγάροισιν ἕκηλοι χρήματα δαρδάπτουσιν ὑπέρβιον. οὐδ' ἔπι φειδώ. ἔστι δὲ ὁ τοῦ λόγου νοῦς, ὅτι ἀκερδές ἐστι τὸ πειρᾶσθαί σε τῶν ἀνδρῶν, ὧν οἱ πλείους ἔξω τῆς νήσου τὴν ὑπηρεσίαν. ἐν ὅσῳ γὰρ αὐτὸς μετέρχῃ τὰ ἐκείνων ἔργα, ἐν τούτῳ οἱ μνηστῆρες τὰ κατ' οἶκον ἐκκενώσουσι. διὸ καὶ συμβουλευόμενος τὸ ἄλλως ποιητέον, φησίν. ἀλλ' ἤτοι γυναῖκας ἐγὼ δεδάασθαι ἄνωγα, αἵ τέ σ' ἀτιμάζουσι καὶ αἳ νηλιτεῖς εἰσιν, ἤτοι ἀναμάρτητοι. πᾶσαι γὰρ ἐν τῷ οἴκῳ οὖσαι, οὐ δώσουσι τρίβειν καιροῦ. ἀνδρῶν δ' οὐκ ἂν ἔγωγε κατὰ σταθμοὺς ἐθέλοιμι ἡμέας πειράζειν, ἀλλ' ὕστερα ταῦτα πένεσθαι εἰ ἐτεόν γε τι οἶσθα Διὸς τέρας. ἤγουν δηλαδὴ ὁρμώμενος, ἔφη ἀμφότερα τὰ διὰ ἡμῖν ἔσεσθαι. ὡς εἴγε μὴ τοῦθ' οὕτως ἔχει, τότε δὴ καὶ δμώων πειρατέον καὶ ἑτέρους δὲ προσεταιριστέον ἀμφοτέρας. ἰστέον δὲ ὅτι τό, καὶ αἵματος ἡμετέροιο, διασάφησίς ἐστι τοῦ, ἐμός ἐσσι. ἄλλως γὰρ τὸ ἐμός, οὐ δηλωτικόν ἐστι τοῦ ἐξ αἵματος ἤτοι σπέρματος. τὸ δὲ σὲ ἀτιμᾷ τοῖον ἐόντα, ἔμφασίν τι ἔχει ἐπαίνου μυστικὴν ὡς μεγάλου φανέντος τοῦ Τηλεμάχου κατὰ τὴν νῦν πεῖραν. καὶ ἄλλως δέ, χαρίζεται αὐτῷ, ὡς λυπουμένου τοῦ πατρὸς ὑπὲρ ἀτιμᾶται ὁ τοιοῦτος Τηλέμαχος. τοῦτο δὲ αὖθις ἀνταποδιδοὺς ὁ υἱός, ἀμφοτέρας ἔφη δμωίδας, τάς ἀτιμαζούσας τὸν Ὀδυσσέα. ὡς δηλοῖ τό, αἵ τε ἀτιμάζουσι καὶ αἳ νηλιτεῖς εἰσι. δῆλον δὲ ὅτι περιττότερον τοῦ ἀτιμάζω, τὸ ἀτιμᾶν. ἤγουν καὶ τὸ ἀτίμησε. καὶ τὸ ἄτιμα

τὸ

τος ἐν Ἰλιάδι. Τὸ δὲ καὶ ἔπειτά γε δίω γνώσεαι, ἀρχαϊκῶς μὲν ἔχει τὸ ἀντιθέμενον τὸ δίω. οὐ γὰρ ἄλλως ἐλλιπῶς ἐφράσθη αὐτί τοῦ, ἔπειτα ὡς δίω γνώσεαι. καὶ οὕτως ἐσχημάτισται. ὥς τό γε κοινότερον, ἣν αὖ οὕτως. ἔπειτα δὲ, δίω σε γνώσεσθαι. ἀδιασμὸν δὲ εὐλαβῆ ἔχει. ὡς ἂν μὴ δόξῃ καὶ ὁ νεανίας ἀλαζονεύεσθαι, οἷς λέγει μὴ ἔχεσθαι χαλιφροσύναις τουτέστιν ἀφροσύναις. ἐξ ὧν χαλίφρων ὁ τὰς φρένας κεχαλασμένος. καὶ ἐκέλευσε ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐγράφη. ὅτι δὲ τὸ, σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα, ἐπιεικῶς ὁ νεανίας ἔφη δι' εὐλάβειαν ἵνα μὴ τῷ ἀρχαϊκῷ τοῦ βουλεῦσαι λυπήσῃ τὸν πατέρα. ἔστι δὲ τὸ, σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα, ἀντὶ τοῦ, σὺ δὲ φράζου εἴπερ σύμφερον εἴτε μὴ, ὅπερ ἂν ἐγὼ εἴπω καὶ ὅπερ σὺ εἶπας περὶ τοῦ ἀποπειρᾶσθαι τῶν ἀνδρῶν. Τὸ δὲ πειρητίζειν, τουτέστι τὸ πειρᾶσθαι, ἅπερ ἄμφω ἐν τούτοις κεῖνται. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ πεῖρα πείρατος κατὰ τροπὴν φωνήεντος ἔθιμον. διδάσκεται δὲ τὸ μανθάνειν ἐξ οὗ ἀόριστος ἐδιδάχθη, εἰς τοῦτον οὐκ εὔχρηστον γράφειν, ὥστε ἄριστον καὶ τὸ τρίτου. γέγονε δὲ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν καὶ ἀπέλευσιν διχρόνου, ἐκ τοῦ δαίεσθαι ὅ ἐστι μανθάνειν. Τὸ δὲ κατὰ σταθμοὺς πειράζειν, ὅμοιόν ἐστι τῷ περιτίζειν ἐν τῷ ἔργα μετέρχεσθαι, τὰ γεωργικὰ δηλαδή. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι οὐκ ἔχων ὁ γέρων αὐτὸς εἰπεῖν οἷς ἐνόησεν ὁ Τηλέμαχος, ὡς ἔστιν κἀνταῦθα εἰπεῖν τὸ, σύ τι δ' ὑπερχόμενος καὶ ἑξῆς καὶ τὸ, συμφράζευ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν. Τὸ δὲ, ἀλλ' οὔ τοι τόδε κέρδος καὶ ἑξῆς οἱ δύο στίχοι, τέλος εἰσὶ δηλωτικοὶ οὐκ ἀγαθοῦ. Οἱ δὲ ἀνωτέρω ἕτεροι δύο στίχοι οὕτως τὸ, ὦ πάτερ ἤτοι ἐμὸν θυμὸν καὶ ἑξῆς, προτάσεως εἰσὶ συστατικοὶ ἐπὶ φόνοις. βιαίως δὲ δαπάνην φράζει τὸ οἶδ' ἐν μεγάροισιν ἔκηλοι χρήματα δαρδάπτουσι καὶ ἑξῆς. Κάλλιστος δὲ ἀκαίρου πέρας τὸ, ἀνδρῶν δ' οὐκ ἂν ἔγωγε καὶ ἑξῆς οἱ δύο στίχοι. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ὀκνεῖ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀκουσθῆναι τοῖς οἰκείοις ὡς ἔνδον ἐστίν, ἵνα μὴ περιχαρεῖς γενόμενοι, ἐπίσημον τὴν αὐτοῦ ποιήσωσιν ἔλευσιν. καὶ οὕτω κωλυθῇ μὲν ἡ τῶν μνηστήρων πανωλεθρία. γένηται δὲ καὶ ὁ ἀναγνωρισμὸς ἧττον παράδοξος. ἄλλως δέ γε, πάνυ θαυμάσιον ὅτι Λαέρτῃ καὶ τῇ Πηνελόπῃ αἴφνης τὸν Ὀδυσσέα ἰδεῖν καὶ ἅμα τοὺς μνηστῆρας πεπτωκότας μαθεῖν. περὶ δὲ τούτων καὶ τοῖς Ἰθακησίοις πάνυ πολλὴν κατάπληξιν. Οἱ κατάγονται ναῦς ἐνταῦθα εὐεργὴς τουτέστιν ἐλλιμενίζεται. ἣ ἔφερε Τηλέμαχον Πυλόθεν. καὶ ὅρα τὸ φέρειν, ἐπὶ ἐμψύχου καὶ νεὼς λεχθέν. καλῶς μάλιστα ἐπὶ νεὼς ἧς τὰ ἐν αὐτῇ, φόρτος λέγεται.

Οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυβενθέος ἐντὸς ἵκοντο,
Νῆα μὲν οἵγε μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν.
Τεύχεα δέ σφ' ἀπένεικαν ὑπέρθυμοι θεράποντες.
Αὐτίκα δ' ἐς κλυτίοιο φέρον περικαλλέα δῶρα.
Αὐτὰρ κήρυκα πρόεσαν δόμον ἐς Ὀδυσῆος,
Ἀγγελίην ἐρέοντα περίφρονι Πηνελοπείῃ,
Οὕνεκα Τηλέμαχος μὲν ἐπ' ἀγροῦ, νῆα δ' ἀνώγει
Ἄστυ δ' ἀποπλείειν. ἵνα μὴ δείσασ' ἐνὶ θυμῷ
Ἰφθίμη βασίλεια, τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβοι.
Τὼ δὲ συναντήτην κῆρυξ καὶ δῖος ὑφορβὸς,
Τῆς αὐτῆς ἕνεκ' ἀγγελίης, ἐρέοντε γυναικί.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἵκοντο δόμον θείου βασιλῆος,
Κῆρυξ μέν ῥα μέσῃσι μετὰ δμωῇσιν ἔειπεν.
Ἤδη τοι βασίλεια φίλος παῖς ἐλήλουθε.
Πηνελοπείῃ δ' εἶπε συβώτης ἄγχι παραστὰς,
Πάνθ' ὅσα οἱ φίλος υἱὸς ἀνώγει μυθήσασθαι.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πᾶσαν ἐφημοσύνην ἀπέειπε.
Βῆ ῥ' ἴμεναι μεθ' ὕας, λίπε δ' ἕρκεά τε μέγαρόν τε.
Μνηστῆρες δ' ἀκάχοντο, κατήφησαν δ' ἐνὶ θυμῷ.
Ἐκ δ' ἦλθον μεγάροιο παρὲκ μέγα τειχίον αὐλῆς.
Αὐτοῦ δὲ προπάροιθε θυράων ἑδριόωντο.
Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος Πολύβου πάϊς ἦρχ' ἀγορεύειν.
Ὦ φίλοι. ἦ μέγα ἔργον ὑπερφιάλως τετέλεσται
Τηλεμάχῳ ὁδὸς ἥδε. φάμεν δέ μιν μὴ τελέεσθαι.
Ἀλλ' ἄγε νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν ἥτις ἀρίστη.
Ἐς δ' ἐρέτας ἁλιῆας ἀγείρομεν, οἵ κε τάχιστα
Κείνοις ἀγγείλωσι θοῶς οἴκονδε νέεσθαι.

Οἱ δύο τούτου Ὅμηρος πλάσας τὸν κήρυκα μέλλοντα καὶ τὸν συβώτην εὔμαιον τῆς αὐτῆς ἕνεκ' ἀγγελίης ἥκοντας εἰς Πηνελόπην περὶ αὐτοῦ διαφόρως ἀπαγγέλλοντας, ποικίλλων καὶ οὕτω τὴν γραφήν. κῆρυξ μὲν γὰρ, μέσσῃσι μετὰ δμωῇσιν ἔειπε. γεγωνῶς ἀγγέλλων. ἤδη τοι βασίλεια, φίλος πάϊς εἰλήλουθε. συβώτης δὲ, τῇ δεσποίνῃ ἄγχι παραστὰς, εἶπε πάνθ' ὅσα οἱ φίλος υἱὸς ἀνώγει μυθήσασθαι. ὅπερ οὐκ ἀξιοῖ ἄρτι Ὅμηρος εἰπεῖν, ὡς ἤδη ῥηθέν. ἔστι δὲ ἐκεῖνο. ὅτι οἱ σῶς εἰμι καὶ ἐκ Πύλου εἰλήλουθα. ὅπερ οὐδὲ ἀκέραιον ἂν εἶπε, πληθύνει συνήθως ὁ ποιητὴς, εἰπών, πάνθ' ὅσα. ὡς εἴπερ ἦσαν πολλά. καὶ εἰσὶν ἀληθῶς εἰ καὶ μὴ πολλὰ, πλέω δ' οὖν ὧν εἶπεν ὁ κῆρυξ. οὐ γὰρ μόνον φησὶν ὁ συβώτης κατὰ τὸν κήρυκα ὅτι ἦλθεν ὁ παῖς, ἀλλὰ καὶ ὅτι σῶς ἐστιν. ἐνταῦθα δὲ, συννοεῖται καὶ ἡ τῶν ἑταίρων σωτηρία καὶ ἡ τῆς νεώς. πλείονα ἄρα ἡ διὰ τὸ συβώτου ἀγγελία πρὸς τὴν δέσποιναν. διὸ καὶ τὸ πάντα, οἰκεῖον ἐπ' αὐτῆς. δι' οὗ ποσὸν δηλοῦται διωρισμένον ὡς καὶ ἐν τῷ, πᾶσαι κρῖναι καὶ πάντες πρὸ

μοί. οὐ μὴν συνεχὲς ὡς ἐν τῷ, πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι. Ἱστέον δὲ καὶ ὅτι ὥσπερ ἐνταῦθα δοκεῖ τὸ πάντα ἐπὶ δύο εἰπεῖν, ἤγουν ἐπὶ τοῦ σῶς ἐστι, καὶ τοῦ ἐλήλυθεν, οὕτω καὶ πρὸ τούτων ἐν τῷ, ἐμοὶ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέλεσσε. ἤγουν τὸ ἀνακλῖναι λόγον καὶ τὸ ἐπιθεῖναι. κεῖται δ' ἐνταῦθα καὶ ἀπειπεῖν, τὸ ἀπαρτίσαι λόγον, ἐν τῷ, ἐπεὶ δὲ πᾶσαν ἐφημοσύνην ἀπέειπε. λέγει δὲ πᾶσαν ἐφημοσύνην, τὴν ῥηθεῖσαν τοῦ Τηλεμάχου ἐντολὴν ἐπὶ τῇ βραχυτάτῃ ἀγγελίᾳ. Καὶ ὅρα καὶ τὸ, πᾶσαν, ὡς ἐπὶ πολλοῦ τινος ῥηθέν. Ἱστέον δὲ ὅτι ἄλλως κοινότερον τὸ ἀπειπεῖν παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον, ταυτὸν γάρ ἐστι τῷ ἀπαγορεῦσαι. δηλ. τέλεον [illegible] ἀλγεῖ. τὸ δ' αὐτὸ, καὶ ἀπαυδᾶν καὶ ἀπειρηκέναι λέγεται. Ὅτι τὸ, λίπε δ' ἕρκεά τε μέγαρόν τε, ἀντὶ τοῦ μακρὰν γέγονε τοῦ οἴκου. ἀφελῶς δὲ τοῦτο ἐῤῥέθη κατὰ περίφρασιν, ἀντὶ τοῦ, ἀνεχώρησε. Τὰ δὲ ἕρκεα, [illegible], τειχίον λέγει αὐλῆς. Ὅτι σημαντικὴ λύπης δήλωσις τὸ, οἱ δ' ἔτι ἀκάχοντο, κατήφησάν τ' ἐνὶ θυμῷ. πάσχουσι δὲ τοῦτο οἱ μνηστῆρες, μαθόντες ἐπανελθεῖν ἀβλαβῆ τὸν Τηλέμαχον. Ὅρα δὲ τὸ κατήφησαν, ἐκ τοῦ κατηφῶ κατηφήσω τοῦ καὶ ἐν ἄλλοις κειμένου. τὸ μέντοι κατηφιᾶν, κοινόν. ὅμοιον δὲ καὶ τὸ μειδῶ μειδήσω καὶ μειδιῶ. δῆλον δὲ ὅτι ταυτὸν τὸ ἀκάχοντο καὶ τὸ κατήφησαν. Ὅτι αὐτοσχέδιον ἀγορὰν φράζει τὸ, ἐκ δ' ἦλθον μεγάροιο παρὲκ μέγα τειχίον αὐλῆς, αὐτοῦ δὲ προπάροιθε θυράων ἑδριόωντο. μνηστῆρες δὲ τοῦτο ποιοῦσιν. διὸ καὶ νῦν καθά που καὶ ἀλλαχοῦ, μέγα ἔργον πληρωθῆναί φασι Τηλεμάχῳ τήνδε ὁδόν. ἣν ἔλεγον μὴ ἂν πληρωθήσεσθαι. καὶ τοῦτο μὲν, λόγος Εὐρυμάχου. Ἀντίνοος δὲ, μετ' ὀλίγα ὑψηλότερον τὸν λόγον μεταχειριζόμενος ἐν τῷ

Οὔπω πᾶν εἴρηθ' ὅτ' ἄρ' Ἀμφίνομος ἴδε νῆα
Στρεφθεὶς ἐκ χώρης λιμένος πολυβενθέος ἐντός·
Ἱστία τε στέλλοντας, ἐρετμά τε χερσὶν ἔχοντας.
Ἡδὺ δ' ἄρ' ἐκγελάσας, μετεφώνεε οἷς ἑτάροισι.
Μή τιν' ἔτ' ἀγγελίην ὀτρύνομεν, οἵδε γὰρ ἔνδον.
Ἤ τίς σφιν τόδ' ἔειπε θεῶν, ἢ εἴσιδον αὐτοὶ
Νῆα παρερχομένην, τὴν δ' οὐκ ἐδύναντο κιχῆναι.
Ὣς ἔφαθ'. οἳ δ' ἀνστάντες ἔβαν ἐπὶ θῖνα θαλάσσης.
Αἶψα δὲ νῆα μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσαν.
Τεύχεα δέ σφ' ἀπένεικαν ὑπέρθυμοι θεράποντες.
Αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν κίον ἀθρόοι. οὐδέ τιν' ἄλλον
Εἴων οὔτε νέων μεταΐζειν, οὔτε γερόντων.
Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη Εὐπείθεος υἱός.
Ὢ πόποι. ὡς τὸν δ' ἄνδρα θεοὶ κακότητος ἔλυσαν.
Ἤματα μὲν σκοποὶ ἷζον ἐπ' ἄκριας ἠνεμοέσσας
Αἰὲν ἐπασσύτεροι. ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι,
Οὔποτ' ἐπ' ἠπείρου νύκτ' ἄσαμεν, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
Νηῒ θοῇ πλείοντες ἐμίμνομεν Ἠῶ δῖαν,
Τηλέμαχον λοχόωντες, ἵνα φθίσωμεν ἑλόντες
Αὐτόν. τὸν δ' ἄρα τέως μὲν ἀπήγαγεν οἴκαδε δαίμων.
Ἡμεῖς δ' ἐνθάδε οἱ φραζώμεθα λυγρὸν ὄλεθρον
Τηλεμάχῳ, μὴ δ' ἡμᾶς ὑπεκφύγοι. οὐ γὰρ ὀΐω
Τούτου γε ζώοντος ἀνύσεσθαι τάδε ἔργα.
Αὐτὸς μὲν γὰρ ἐπιστήμων βουλῇ τε νόῳ τε,
Λαοὶ δ' οὐκέτι πάμπαν ἐφ' ἡμῖν ἦρα φέρουσιν.
Ἀλλ' ἄγετε πρὶν κεῖνον ὁμηγυρίσασθαι Ἀχαιοὺς
Εἰς ἀγορήν. οὐ γάρ τι μεθησέμεν αὐτὸν ὀΐω,
Ἀλλ' ἀπομηνίσει. ἐρέει δ' ἐν πᾶσιν ἀναστάς,
Οὕνεκά οἱ φόνον αἰπὺν ἐράπτομεν, οὐδ' ἐκίχημεν.
Οἱ δ' οὐκ αἰνήσουσιν ἀκούοντες κακὰ ἔργα.
Μή τι κακὸν ῥέξωσι, καὶ ἡμέας ἐξελάσωσι
Γαίης ἡμετέρης, ἄλλων δ' ἀφικώμεθα δῆμον.
Ἀλλὰ φθέωμεν ἑλόντες ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος,
Ἢ ἐν ὁδῷ. βίοτον δ' αὐτοὶ καὶ κτήματ' ἔχωμεν,
Δασσάμενοι κατὰ μοῖραν ἐφ' ἡμέας. οἰκία δ' αὖτε
Κείνου μητέρι δοῖμεν ἔχειν, ἠδ' ὅς τις ὀπυίοι.
Εἰ δ' ὑμῖν ὅδε μῦθος ἀφανδάνει, ἀλλὰ βόλεσθε
Αὐτόν τε ζώειν καὶ ἔχειν πατρώϊα πάντα,
Μή οἱ χρήματ' ἔπειτα ἅλις θυμηδέ' ἔδωμεν
Ἐνθάδ' ἀγειρόμενοι, ἀλλ' ἐκ μεγάροιο ἕκαστος
Μνάσθω ἐέδνοισι διζήμενος. ἡ δ' ἂν ἔπειτα
Γήμαιθ' ὅς κεν πλεῖστα πόροι καὶ μόρσιμος ἔλθοι.

δὲ ἐπανελθεῖν ἐκ τοῦ λόχου, φασὶν ἐν θαύματι. ὢ πόποι. ὡς τόνδ' ἄνδρα θεοὶ κακότητος ἔλυσαν, οἷα θεοφιλῆ. καὶ κατασκευάζων, ἐπάγει ἤματα μὲν, σκοποὶ ἷζον ἐπ' ἄκριας ἠνεμοέσσας, αἰὲν ἐπασσύτεροι. τουτέστι πυκνότεροι ὡς πολλαχοῦ φαίνεται. ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι, οὔποτ' ἐπ' ἠπείρου νύκτ' ἄεσαμεν, ὅ ἐστιν ἀνεπαυσάμεθα, ἀνεπνεύσαμεν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἄω ἄσω. ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ νηὶ θοῇ πλείοντες, ἐμίμνομεν ἠῶ δῖαν. Τηλέμαχον λοχόωντες ἵνα φθίσωμεν ἑλόντες αὐτόν. καλῶς ἄρα παρῳδεύθη τὸ πλεῖν, ἵνα ἐκφύγῃ τοὺς οὕτω τεχνικῶς λοχῶντας. καὶ ἦν οὐκ ἄνευ ἀγαθῆς τύχης τὸ διεκφυγεῖν αὐτόν. διὸ καὶ θαυμάζουσιν ὡς εἰκὸς οἱ ἀνέδρευσαντες. Τὸ δὲ νύκτα ἄεσαμεν ἤγουν ὡς ἐρρέθη ἀνεπαυσάμεθα, κεῖται ἀφιλτον παρ' Ὁμήρῳ οἷα οὐκ εὔχρηστον ὂν εἰς γραφήν. ὥσπερ οὐδὲ τὸ φθίσομεν, ὅπερ ἐκφορεῖται ἡ γραφή. Ὅτι ἐρέτας ἁλιέας ἐνταῦθα λέγει ὁ ποιητὴς, οὐ κοινῶς τοὺς ἁλιευτὰς, ἀλλ' ἄλλως τοὺς περὶ τὰ ἅλα πονουμένους, κυριολεκτῶν πάντας. Ὅτι Εὐρυμάχου εἰπόντος, δεῖν ἐπιστεῖλαι τοὺς ἀνακαλεσομένους ἐκ τοῦ λόχου τὸν Ἀντίνοον καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν, οὔπω πᾶν εἴρητο, καὶ Ἀμφίνομος ἐκ τῶν μνηστήρων, ἴδε νῆα ἢ σαγηνευτικὸν καὶ τοὺς ἐν αὐτῇ, στραφθεὶς ἐκ χώρας, λιμένος πολυβενθέος ἐντός. ἱστία τε στέλλοντας. ἐρετμά τε χερσὶν ἔχοντας. ὃ δὴ βραχυτάτη ἐστὶ καὶ τὸ πλοῦ ἀλλοίωσις, ὡς καὶ προείρηται. ἡδὺ δ' ἄρ' ἐκγελάσσας, μετεφώνει οἷς ἑτάροισι. μή τιν' ἔτ' ἀγγελίην ὀτρύνομεν, οἵδε γὰρ ἔνδον. ἤ τίς σφιν τόδ' ἔειπε θεῶν ὡς εἴπερ ἦν καὶ θεοφιλεῖ· οἱ ὑπερφίαλοι, ἢ εἴσιδον αὐτοὶ νῆα παρερχομένην τὴν τοῦ Τηλεμάχου δηλαδὴ, τὴν δ' οὐκ ἐδύναντο κιχῆναι ἤγουν καταλαβεῖν ὡς ἀπὸ τοῦ κιχάνω ἐκίχημι. Καὶ ὅρα τὸ, οὔπω πᾶν εἴρητο, καινοειδὲς λεχθὲν ὡς καὶ προεμνημονεύθη. λείπει γὰρ ἢ τὸ ἔπος. ἢ τὸ νόημα ἢ ἴσως τὸ ῥῆμα. λαφθὲν ἀπὸ κοινοῦ ἐκ τοῦ εἴρητο. τῇ συνεπείᾳ δὲ τοῦ λαλοῦντος καὶ ἡ φράσις συνεπιροχάσαι. Τὸ δὲ ἐκγελάσαι, ἴσως μὲν, τὸ χανδὸν γελάσαι δηλοῖ. ἴσως δὲ, καὶ τὸ ἔξω τι γελᾶν οἷα βαρυνομένους τῇ ψυχῇ· διὰ τὸ παρελθεῖν τὸν Τηλέμαχον. κατὰ τὸ, ἐκ δ' ἐγέλασσε Ζεὺς, παρ' Ἡσιόδῳ. Ὅτι δὲ ἑρμηνεύει ὁ Εὐρύμαχος, δῆλον καὶ ἐκ τοῦ μὴ πρὸς ὄνομα ἐθελῆσαι φράσαι τοὺς ἐλλοχῶντας ἀλλὰ κατ' ἀντωνυμίαν. ἀγειρόμεθα γάρ φησιν, δεῖ τάχιστα κείνοις ἀγγείλωσι νέεσθαι. ὧν καὶ αὐτοῦ χρῆται ὁ ποιητὴς εἰς τὴν μετὰ μικρὸν ἀναίρεσιν ἵνα μηδεὶς ἐκφύγῃ τὸν ὄλεθρον. Τὸ δὲ ἤ τις ἔειπε θεῶν, ἦθος δηλοῖ τοῦ Ἀμφινόμου ὡς οἷα ἐπιρρεπῶς ἔχοντος ἀνάγειν εἰς τὸ θεῖον τὰ πράγματα. διὸ καὶ μετ' ὀλίγα ἐν τοῖς κατὰ Τηλεμάχου, θεῶν εἴρεσθαι βουλὰς συμβουλεύει καὶ μὴ ἄλλως ἐγχειρῆσαι κτείνειν ἐκεῖνον. Ὅτι δὲ Δουλιχιεὺς ὁ τοιοῦτος Ἀμφίνομος, καὶ ὡς προσεῖχεν αὐτῷ ἡ Πηνελόπη, μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται. Ὅτι μνηστηρικῆς ἀγορᾶς τὸ, αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν κίον ἀθρόοι, οὐδέ τιν' ἄλλον εἴων οὔτε νέων μεταΐζειν οὔτε γερόντων. ἔστι δὲ μεταΐζειν, τὸ συνίζειν. Ὅτι Ἀντίνοος μηδὲν κατὰ Τηλεμάχου ἀνύσας ἐν τῷ λοχᾶν καὶ ἐμαυτὸν συνιστῶν ὡς φαύλως λοχαγήσαντα εἰ καὶ εὐτυχῶς ἀπήλλαξεν ὁ Τηλέμαχος, καὶ μέθοδον δὲ ἑτέραν ὑποβάλλων δι' ἧς ὁ κατὰ θάλασσαν εὖ πραγήσας κινδυνεύσει κατὰ χέρσον, δημηγορεῖ παρὰ τοῖς μνηστῆρσιν ὡς τέως μὲν, ἀπήγαγεν αὐτὸν οἴκαδε θεός. ἡμεῖς δ' ἐνθάδε οἱ φραζώμεθα λυγρὸν ὄλεθρον. μηδ' ἡμᾶς ὑπεκφύγῃ τοὺς τοιούτους δηλαδὴ, εἰ καὶ τοὺς εἴκοσι διέδρα τοὺς ἐλλοχῶντας. καὶ αἰτίαν προστιθεὶς, φησίν. οὐ γὰρ ὀΐω τούτου γε ζώοντος, ἀνύσεσθαι τάδε ἔργα. τὰ ὑπ' αὐτοῦ δηλονότι ἐκθεστέμενα. αὐτὸς μὲν γὰρ, ἐπιστήμων βουλῇ τε νόῳ τε, ὅπερ ἔπαινός ἐστι φρονίμου ἀνδρός. λαοὶ δ' οὐκέτι πάμπαν ἐφ' ἡμῖν ἦρα φέρουσιν, ἤγουν οὐδεμίαν χάριν ἡμῖν ἔχουσιν. οὐ καταχαρισμένοι εἰσὶν ἡμῖν οἷα τὸ βασιλικὸν γένος φιλοῦντες εὐνοϊκῶς εἴτε καὶ εἰς τὸν μέλλοντα χρόνον καταβαίνοντα τεχνικῶς καὶ ὅτι ἐστὶ μᾶλλον ἀξιῶν κατ' ἐκεῖνον, φησίν. ἀλλ' ἄγετε πρὶν κεῖνον ὁμηγυρίσασθαι Ἀχαιοὺς εἰς ἀγορήν· οὐ γάρ τι μεθησέμεναι ὀΐω, ἀλλ' ἀπομηνίσει, ἐρέει δ' ἐν πᾶσιν ἀναστὰς, οὕτω πως δεδημηγορηκὼς καὶ συνθεμάτα. οὕνεκά οἱ φόνον αἰπὺν ἐράπτομεν οὐδ' ἐκίχημεν· οἱ δ' οὐκ αἰνήσουσιν ἀκούοντες κακὰ ἔργα. μή τι κακὸν ῥέξωσι καὶ ἡμέας ἐξελάσωσι γαίης ἡμετέρης, ἄλλων δ' ἀφικώμεθα δῆμον. ἀλλὰ φθέωμεν ἤγουν φθάσωμεν προλάβωμεν, ἑλόντες ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος, ἢ ἐν ὁδῷ. βίοτον δ' αὐτοὶ καὶ κτήματ' ἔχωμεν δασσάμενοι κατὰ μοῖραν ἐφ' ἡμέας. οἰκία δ' αὖτε κείνου μητέρι δοῖμεν ἔχειν, ἠδ' ὅς τις ὀπυίοι. καὶ ὅρα τὴν νῦν δὲ τοιαύτην μνηστήρας οἱ ἐν τῷ τοῦ Ὀδυσσέως οἴκῳ συνεῖχον. οὐ δίκαιον γὰρ πᾶσιν αὐτὸ τοῦτο τέλος ἀρίδηλον, τὸ τὴν Πηνελόπην γυναῖκα σχεῖν. ἀλλὰ τοῦτο μὲν, ἐχρῆν οἷα τινὰ εὐτυχῆσαι τὸν ἐπικριθέντα ὑπ' αὐτῆς. οἱ δὲ λοιποὶ, συντιθέμενοι εἶχον δάσασθαι τὰ τοῦ Ὀδυσσέως ἅπαντα κτήματα κατὰ μοῖραν, εἰ δὴ ἔτι, ἐν τοῖς τοιούτοις μοῖρα ἐστὶ προσῆκον. μόνα δὲ ἀφεῖναι τῇ γυναικὶ τὰ δώματα. ὡς εἰ καί τις πίθον πρὸς βίαν ἀπαντλήσας, ἀγαπητῶς ἀφήσει τῷ δεσπότῃ κἂν γοῦν τὸ ἀγγεῖον κενόν. Τηλεμάχου δὲ αὖθις ἐν τῷ δασμῷ μνεία οὐδεμία. προῴθουν γὰρ κτεῖναι αὐτὸν ἐβούλοντο. καὶ ταῦτα μὲν οὕτω. γενναίως δημηγορηθέντα καὶ πεῖσαι τοὺς κακοὺς ἰσχύοντα. Ἐν οἷς ὅρα καὶ ὡς διδάσκει οἱ ἐντελεῖ τὴν τοῦ δήμου ὀξύτητα ὡς τὰ πολλὰ καθὰ καὶ ἡ τῶν εὐεσπίδων ἐκάβη δηλοῖ. Ἔτι δὲ προφανῶς ἄδικος ἡ τοῦ Ἀντινόου ἀξίωσις, καὶ ὡς αὐτὸς ὡμολόγησε κακὰ τὰ κατὰ τὰ μνηστήρων ἔργα, καὶ οἶδεν ὡς οὐκ ἂν ἔχοι πείσειν. αὐτίλεγκτον γὰρ φύσει τὸ συνῳδός. ἔτι δὲ εἰκὸς καὶ ἔλεον τῶν μηδὲν αἰτίου Τηλεμάχου ὑπεῖναί τισιν, ἐκβάλλων ἐκεῖνον τὸ τοιοῦτον καλὸν, ἐπάγει. εἰ δ' ὑμῖν ὅδε μῦθος ἀφανδάνει, ἀλλὰ βούλεσθε αὐτόν τε ζώειν καὶ ἔχειν πατρώϊα πάντα, μή οἱ χρήματ' ἔπειτα ἅλις θυμηδέα ἔδωμεν ἐνθάδ' ἀγειρόμενοι, ἀλλ' ἐκ μεγάροιο ἕκαστος μνάσθω ἐέδνοισι διζήμενος. ἡ δ' αὖ ἔπειτα γήμαιτο ὅς ἂν πλεῖστα πόροι καὶ μόρσιμος ἔλ-

θοι

θοι. Ἔστι δὲ καὶ αἱ τοιαῦται ἰδεῖν, οἷόν τι χρῆμα ὁ κακός. ἰδοὺ γὰρ ἀντίνοος εἰδὼς καὶ ὁμολογῶν κακὰ εἶναι τὰ τῶν μνηστήρων ἔργα, ὅμως καὶ αὖθις ποιεῖν ἐπιμόνως αὐτὰ βούλεται. καὶ τοῦτο ὡς εἰκὸς περιεργάζεται. ὁ δὲ ποιητὴς καὶ θεομάχον αὐτὸν παρεμφαίνει. πᾶς γὰρ ὁ ἄπιστος, ὃς διαβεβαιωσάμενος ὅτι θεός κακότητος ἔλυσε τὸν Τηλέμαχον καὶ ἀπήγαγεν οἴκαδε, εἶτα πάλιν αὐτῷ ἐπιτίθεσθαι βούλεται. Τὸ δὲ τοὺς λαοὺς καθόλου οὐκ ἦρα φέρειν τοῖς μνηστῆρσι, πιθανολογίαν τινὰ χορηγεῖ τῇ κατὰ τὸν ὅμηρον ἱστορίᾳ. εἰ γὰρ τοιοῦτοι, οὐκ ἂν λυπηθεῖεν ὕστερον, οὐδ' ἀμύναιντο πεσόντων μνηστήρων. Ὅτι δὲ ἦρα τὴν χάριν λέγει, προδεδήλωται σαφῶς. Τὸ δὲ ὁμηγυρίζειν, ὅμοιόν ἐστι τῷ σωφρονίζειν καὶ τοῖς τοιούτοις. ὁμηγυρίζοντι μὲν γάρ τινες, αὐτοί. ὁμηγυρίζονται δὲ, ὑπ' ἄλλων. Τὸ δὲ ἀπομηνίσει, πολλαχοῦ κἀνταῦθα ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι ἔχει τὴν πρόθεσιν. ἄλλως γὰρ, κυρίως ἀπομηνίσαι, τὸ ἀποθέσθαι μῆνιν. τοῦτο δὲ, καὶ ἐσχημάτισται. τὸ γὰρ ἀκόλουθον, λέγειν κοινότερον οὕτω. οὐ γὰρ μὴν μηνίσειν οἴω, ἀλλ' ἀπομηνίσειν, ἐρεῖν τε ἀναστάντα. Τὸ δὲ ῥάπτειν φόνον, ποιητῇ μὲν χρήσιμον. κακόζηλον δὲ ἐν λόγῳ πεζῷ διὰ τὸ μὴ προσοικειοῦσθαι καὶ ἑτέραν τινὰ λέξιν σύστοιχον πρὸς τὸ ῥάπτειν. ἀνάπτικον δὲ ὃ ἀνάπτομεν δι' ἑνὸς ῥῶ φυσικὸν δὲ ὅμως καὶ κοινόν. Τὸ δὲ ἐκίχημεν, περισπαστικός ἐστι τοῦ κιχῆμι. ὅθεν καὶ τὸ κιχῆναι ὡς καὶ πρὸ βραχέων εἴρηται. Τὸ δὲ μή τι κακὸν ῥέξωσιν, ἐλλειπτικῶς ἔχει. λείπει γὰρ τὸ, διὸ δέδοικα. ἢ ἄλλο τι ὅμοιον. θυμοῦ δὲ σχῆμα τοῦ πολλοῦ μὴ ἐῶντος λαλεῖν ἀνελλιπῶς. ὅμοιόν τι καὶ τὸ, ἀλλ' ἄγε τι πρὶν κεῖνον ὁμηγυρίσασθαι εἰς ἀγορὴν Ἀχαιούς. ἐν δὲ τῷ ἄγε τι, λείπει ῥῆμα παραθετικὸν δῆθεν τὸ, ὀλοθρεύσωμεν. ἢ ἀνέλωμεν. ἢ ἕτερον οἷόν τι τοιοῦτον πρὸς ἀκολουθίαν τοῦ, φραζώμεθα λυγρὸν ὄλεθρον. οὕτω δὲ καὶ τὸ, εἰ δ' ὑμῖν ὅδε μῦθος ἀφανδάνει ἀλλὰ βούλεσθε αὐτὸν ζῆν, ἄξιος ὤν τις λείπεται. δῆλον. εἰ δὲ ἀφανδάνει καὶ οὐ δοκεῖ καλὸν ὁ φόνος ἀλλὰ βούλεσθε αὐτὸν ζῆν. τοῦτο μέν τοι, δύναται καὶ ἀνελλιπῶς ἔχειν. εἴ τις νοήσει τὸν ἀλλὰ σύνδεσμον ἀντὶ τοῦ δέ. ἵνα λέγῃ. ὡς εἴπερ ὑμῖν τάδε ἀφανδάνει, βούλεσθε δὲ αὐτὸν ζῆν. Τὸ δὲ ἐπ' ἀγροῦ ἐπιθέσθαι τῷ Τηλεμάχῳ ἢ ἐν ὁδῷ, πάνυ δυνατῶς καὶ ἀσφαλῶς ὁ κακὸς Ἀντίνοος ὑποτίθησι. καὶ εἰ ἐξενίκησεν ἡ τοιαύτη βουλὴ, οὐκ ἂν ἄφυκτον τὸ κακόν. εἰ μὴ τοίνυν οὕτω τὸ δεινὸν ὁ ποιητὴς καὶ τὸν ἀντιπρόσωπον θέμενος ἀναγώνιον, λύσει τὴν ἀγωνίαν ταύτην καὶ τὸ ἄπορον παιδὸς διὰ τοῦ Ἀμφινόμου. Τὸ δὲ θυμηδὲς, ὁμοίως τέθειται τῷ μελιηδές. ἐναντίον δὲ πρὸς τὸ θυμηδὲς, τὸ θυμαλγές. Τὸ δὲ πλεῖστα πόροι, πρὸς τὴν τῆς Πηνελόπης ἀξίαν ἐρρέθη, ὡς πλείστων ἀξιουμένης. Τὸ δὲ μόρσιμος ἔλθοι, τὸν Ὀδυσσέα ἐθέλει προσγράφεσθαι ἀστείως. ὃς καὶ πλεῖστα τῇ Πηνελόπῃ πάλαι ποτὲ χρόνου, ἔπορε. καὶ ἔστι τοῦτο οἷόν τις φήμη μαντευομένη τὰ ὑπὲρ Ὀδυσσέως, λελησμένου τοῦ πόροι, καὶ νοουμένου ἐπὶ Ὀδυσσέως ἀντὶ τοῦ, ἔπορε, σχῆμα Ἀττικόν.

Ὅτι Ἀντινόου συμβουλευσαμένου κτεῖναι Τηλέμαχον, Ἀμφίνομος Νίσου φαίδιμος υἱὸς ὃς ἐκ Δουλιχίου ἡγεῖτο μνηστῆρσι, μάλιστα δὲ Πηνελοπείῃ ἥνδανε μύθοισι, φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσιν. ὁ τοίνυν Ἀμφίνομος μόνος οὗτος ἀντιπών, ὦ φίλοι φησὶν, οὐ κἂν ἔγωγε κατακτείνειν ἐθέλοιμι Τηλέμαχον. δεινὸν δὲ γένος βασιλήϊόν ἐστι κτείνειν. ἀλλὰ πρῶτα θεῶν εἰρώμεθα βουλάς, εἰ μέν κ' αἰνήσωσι Διὸς μεγάλοιο θέμιστες, αὐτός τε κτενέω, τούς τ' ἄλλους πάντας ἀνώξω. οὗ θέμα, ἀνώγω τὸ κελεύω. εἰ δέ κ' ἀποτρέπωσιν ἤτοι ἀπαγορεύωσιν αἱ ῥηθεῖσαι θέμιστες, παύσασθαι ἄνωγα. καὶ οὕτω προθέσει μαντείας, ἐκφεύγει προφανοῦς κινδύνου ὁ Τηλέμαχος. καὶ οὐκ ἔστιν ἄλλως λῦσαι πιθανώτερον τὴν ἀπορίαν τοῦ πῶς ὁ Τηλέμαχος οὐκ ἐπιβουλεύθη ὑπ' ἀ-

Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Τοῖσιν δ' Ἀμφίνομος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
Νίσου φαίδιμος υἱὸς Ἀρητιάδαο ἄνακτος.
Ὅς ῥ' ἐκ Δουλιχίου πολυπύρου ποιήεντος
Ἡγεῖτο μνηστῆρσι, μάλιστα δὲ Πηνελοπείῃ
Ἥνδανε μύθοισι, φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσιν.
Ὅ σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν.
Ὦ φίλοι, οὐκ ἂν ἔγωγε κατακτείνειν ἐθέλοιμι
Τηλέμαχον, δεινὸν δὲ γένος βασιλήϊόν ἐστι
Κτείνειν, ἀλλὰ πρῶτα θεῶν εἰρώμεθα βουλάς,
Εἰ μέν κ' αἰνήσωσι Διὸς μεγάλοιο θέμιστες,
Αὐτός τε κτενέω, τούς τ' ἄλλους πάντας ἀνώξω.
Εἰ δέ κ' ἀποτρωπῶσι θεοί, παύσασθαι ἄνωγα.
Ὣς ἔφατ' Ἀμφίνομος. τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀνστάντες ἔβαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος.
Ἐλθόντες δ' ἐκάθιζον ἐπὶ ξεστοῖσι θρόνοισιν.
Ἡ δ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε περίφρων Πηνελόπεια,
Μνηστήρεσσι φανῆναι ὑπέρβιον ὕβριν ἔχουσι.
Πεύθετο γὰρ οὗ παιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν ὄλεθρον.
Κῆρυξ γάρ οἱ ἔειπε Μέδων, ὃς ἐπεύθετο βουλάς

γροῦ

Αὐλῆς ἐκτὸς ἐών, οἱ δ' ἔνδοθι μῆτιν ὕφαινον.
Βῆ δ' ἴμεναι μέγαρόνδε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο δῖα γυναικῶν,
Στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
Ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα.
Ἀντίνοον δ' ἐνένιπεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν.
Ἀντίνο' ὕβριν ἔχων κακομήχανε, καὶ δέ σε φασὶν
Ἐν δήμῳ Ἰθάκης μεθ' ὁμήλικας ἔμμεν' ἄριστον
Βουλῇ καὶ μύθοισι, σὺ δ' οὐκ ἄρα τοῖος ἔησθα.
Μάργε, τίη δὲ σὺ Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μόρον τε
Ῥάπτεις, οὐδ' ἱκέτας ἐμπάζεαι οἷσιν ἄρα Ζεὺς
Μάρτυρος, οὐδ' ὁσίη κακὰ ῥάπτειν ἀλλήλοισιν.
Ἦ οὐκ οἶσθ' ὅτε δεῦρο πατὴρ τεὸς ἵκετο φεύγων
Δῆμον ὑποδδείσας, δὴ γὰρ κεχολώατο λίην,
Οὕνεκα ληϊστῆρσιν ἐπισπόμενος Ταφίοισιν,
Ἤκαχε Θεσπρωτούς. οἱ δ' ἡμῖν ἄρθμιοι ἦσαν.
Τόν ῥ' ἔθελον φθῖσαι καὶ ἀπορραῖσαι φίλον ἦτορ,
Ἠδὲ κατὰ ζωὴν φαγέειν μενοεικέα πολλήν.
Ἀλλ' Ὀδυσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένους περ.
Τοῦ νῦν οἶκον ἄτιμον ἔδεις. μνάᾳ δὲ γυναῖκα.
Παῖδά τ' ἀποκτείνεις. ἐμέ τε μεγάλως ἀκαχίζεις.
Ἀλλά σε παύσασθαι κέλομαι, καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους.

γοῦν ἐν ἐκείνῳ. οὐχ ἁπλῶς δὲ ἁνδάνει τῇ Πηνελόπῃ ὁ Ἀμφίνομος, ἀλλὰ μάλιστα τῶν λοιπῶν μνηστήρων. καὶ οὐδ' ὡς αἰσχρὸς, τοιοῦτοι γὰρ μάλιστα Ἀντίνοος καὶ Εὐρύμαχος οἱ ἀρχοὶ τῶν πάντων ὄντες ἔξοχοι, ἀλλ' ὡς φρεσὶ κεχρημένος ἀγαθαῖς. χαίροι γὰρ ἂν ἡ περίφρων τῷ ὁμοίῳ. οὐκ ἴσασι δὲ ὅτι φίλος ὁ Ἀμφινόμου εἰ μόνον φρεσὶ κέχρηται ἀγαθαῖς. καὶ κλέπτης δὲ ἄν ποτε ἢ καὶ μοιχὸς φρεσὶ χρώμενοι ἀγαθαῖς, ὡς μὲν τοιοῦτοι, ἐπαινοῖντο ἄν. ὡς δὲ φαῦλοι, κολάζοιντο. οὕτω καὶ Ἀμφίνομος, ὡς μὲν φρεσὶ κεχρημένος ἀγαθαῖς, ἁνδάνει τῇ Πηνελόπῃ. ὡς δὲ μνηστὴρ, ἀφανδάνει. ἐπίτηδες δὲ καὶ τὸν τοιοῦτον ὁ ποιητὴς συμπαραλαμβάνει τοῖς ἀτασθάλοις μνηστῆρσιν, ὡς ἂν βραχύ τι αἰνίσσοιτο ἡ τῶν πλειόνων ὕβρις. Ὅρα δὲ καὶ τὸ, φρεσὶ κέχρητο. δῆλον ὅτι παρὰ τῷ ῥήτορι τὸ, κέχρηται συμφορᾷ, καὶ ὅσα τοιαῦτα. καὶ ὡς θεῖον τὸ βασιλικόν ἐστι γένος. καὶ ὅτι, δεινόν ἐστι κτείνασθαι διὰ τὴν ἱερότητα. κυρία δὲ λέξις τὸ κτείνειν, διὸ καὶ ἐπιμονὴ αὐτῇ. Τὸ δὲ θεῶν εἰρώμεθα βουλὰς, ὅμοιον ὥς εἰ καὶ εἶπον διὰ κτείνωμεν Τηλέμαχον θεοῦ ἑπόμενοι ὀμφῇ. Τὸ δὲ θέμιστες Διὸς, φασί τινες μὲν δεῖν ἐπὶ μαντείας τίθεσθαι. ἀγορᾶς γὰρ καὶ βουλῆς λέξιν εἶναι τὴν θέμιν. διὸ ἀντὶ τοῦ θέμιστες, τόμουροι γράφουσιν, ὅ ἐστι μαντεῖαι ὡς καὶ προγέγραπται. ὄρος γὰρ κατὰ τὴν γεωγραφίαν, τόμουρος. ὑφ' ὃ κεῖται ἱερὸν τὸ ἐν Δωδώνῃ κατὰ Θεσπρωτίαν. ἐξ οὗ τόμουροι. οἱ ἀπὸ τοῦ τριποδὸς λεγόμενοι ὑποφῆται Διὸς ἀνιπτόποδες χαμαιεῦναι. καὶ αἱ μαντεῖαι, τόμουραι. βέλτιον γάρ φασι τὸ τομούρους ἢ θέμιστας γράφειν. θέμιστες γὰρ, οὐ τὰ μαντεῖα ἀλλ' αἱ βουλαὶ καὶ τὰ βουλεύματα καὶ τὰ νομοθετήματα. Τοῖς δὲ ῥηθεῖσι τομούροις, καὶ ὁ παρὰ τῷ Λυκόφρονι συνονομάζεται τόμουρος νημερτέστατος. ἤγουν ὁ τὸ μὴ ψευδὲς ὁρῶν μαντικῶς. Ὅτι εἰ καὶ κατὰ μόνας οἱ μνηστῆρες ἐβουλεύσαντο κατὰ Τηλεμάχου, ἀλλ' ὅμως ὁ προδηλωθεὶς κῆρυξ Μέδων μαθὼν, καταμηνύει τῇ Πηνελόπῃ. καὶ αὐτὴ γνοῦσα, οἴεται φανῆναι τοῖς μνηστῆρσιν ὡς καὶ ἄλλοτε ποιεῖν εἴωθε κατὰ ποσὰ χρονικὰ διαστήματα. καὶ δὴ ἐμφανισθεῖσα, τοὺς μὲν ἄλλους ἀφίησι καθῆσθαι ἐπὶ ξεστοῖσι θρόνοισιν. Ἀντινόῳ δὲ, φησὶν ἐπιπλήττουσα. Ἀντίνοε ὕβριν ἔχων κακομήχανε, καὶ δὲ ἤγουν δή σε φασὶν ἐν Ἰθάκῃ μεθ' ὁμήλικας εἶναι ἄριστον βουλῇ καὶ μύθοισι. σὺ δ' οὐκ ἄρα τοῖος ἔησθα. μάργε, τουτέστι μαινόμενε. τί δὲ σὺ Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μόρον τε ῥάπτεις, οὐδ' ἱκέτας ἐμπάζεαι οἷσιν ἄρα Ζεὺς μάρτυρος; οὐδ' ὁσίη κακὰ ῥάπτειν ἀλλήλοισιν. εἶτα ἑρμηνεύουσα τὸ, οὐδ' ἱκέτας ἐμπάζεαι, καὶ εἰς ἀχαριστίαν δὲ ὀνειδίζουσα, ἐρωτᾷ λόγους ἀναμνηστικοὺς ὧν ἐδυστυχὴς ὠφελήσας Εὐπείθην τὸν Ἀντινόου πατέρα, εἰποῦσα. ἢ οὐκ οἶσθα ὅτι δεῦρο πατὴρ τεὸς ἵκετο τουτέστιν ἱκέτευε, φεύγων. δῆμον ὑποδδείσας τὸν τῶν Ἰθακησίων. δὴ γὰρ κεχολώατο λίην, οὕνεκα ληϊστῆρσιν ἐπισπόμενος Ταφίοισιν ὁ Εὐπείθης, ἤκαχε Θεσπρωτούς. οἱ δὲ, τουτέστιν οἱ Θεσπρωτοὶ, ἡμῖν ἄρθμιοι ἦσαν, ἤγουν φίλοι. καὶ οἱ μὲν Ἰθακήσιοι, ἔθελον φθῖσαι τὸν Εὐπείθην, καὶ ἀπορραῖσαι φίλον ἦτορ, ἠδὲ κατὰ ζωὴν φαγέειν μενοεικέα πολλήν. ἀλλ' Ὀδυσσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένους περ. τοῦ νῦν οἶκον ἄτιμον ἔδεις. μνάᾳ δὲ γυναῖκα. παῖδά τ' ἀποκτείνεις. ἐμέ τε μεγάλως ἀκαχίζεις ἣν δηλαδὴ ἐχρῆν ὡς μνηστὴν θεραπεύειν. ἀλλά σε παύσασθαι κέλομαι, καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους. τοῦτο δὲ λέγει, ἐμφαίνουσα διατί πρὸς μόνους αὐτοὺς ἀπετείνατο τοὺς λόγους. ὡς πάντων δηλαδὴ αἰτίους καὶ πείθοντα καὶ τοὺς ἄλλους ἕπεσθαι οἷς αὐτὸς ἐθέλει. Σημείωσαι δὲ ὡς οὐ πρὸς τρυφὴν ἡ Πηνελόπη τοῖς μνηστῆρσιν ἐπεφαίνετο, ἀλλ' ὅτε

ζει τυχὸν κατέπεφνεν. ὡς καὶ ἐνταῦθα ἡ κατὰ τοῦ παιδὸς ἐπιβουλὴ ἐμφανίζει αὐτήν, παύσασθαι δὲ μελετωμένον κακόν. ὕβριν δ' ἔχων, ὁ ὑβριστὴς ὡς ἐν περιφράσει. κακομήχανον δὲ καλεῖ τὸν ἀντίνοον ὅπερ ὅμοιόν ἐστι πρὸς τὸ ἀμήχανος ἦρε, ὡς ἀεί τι τοιοῦτον. καὶ πρὸς διασολὴν ἴσως τοῦ μὴ τοιούτου ἀμφιανομένου. ὃς ἀεὶ ἀνδάνων αὐτῇ μύθοις οἷα φρεσὶ κεχρημένος ἀγαθαῖς, ὃ ἐστὶν οὐ δὴ καλλιέπειαν ἀλλ' ὅτι νοῦν αὐτοῦ εἶχον οἱ λόγοι φανερὸν ὅτι, καὶ νῦν αὐτῇ μάλιστα ἤρεσεν ἂν ὑπὲρ τοῦ παιδὸς λαλήσας. ῥητορικῶς δὲ ἡ πηνελόπη τὸ ἄρισον εἶναι βουλῇ καὶ μύθοις τὸν ἀντίνοον αἰσχύνει, ἐξ ὧν ἀδίκως ποιεῖ ὁ ἁμαρτάνων εἰς αὐτὸν τὸν μείζονα. ὡς γὰρ διομήδης καὶ γλαῦκος, ξένοι πατρῷοι, οὕτω δὲ καὶ μέντης καὶ τηλέμαχος, οὕτω καὶ νῦν τηλέμαχος καὶ ἀντίνοος, ἱκέται πατρῷοι ἀλλήλοις συνάγονται. καὶ ἔστιν οὐ μόνον εὐπειθὴς ἱκέτης τῷ ὀδυσσεῖ καὶ δι' ἐκεῖνον καὶ ἀντίνοος ἱκέτης πατρῷος τοῦ τηλεμάχου, ἀλλὰ καὶ ἀνάπαλιν ὀδυσσεὺς τὸ ἱκέτης τοῦ εὐπειθοῦς. οὐχ ὡς ἱκετεύσας μέντοι, ἀλλ' ὡς ἱκετευθείς. καὶ τηλέμαχος δὲ, ἱκέτης ὁμοίως τοῦ ἀντινόου. ἵνα ἡ μέση λέξις ἡ ἱκέτης, καὶ ὁμώνυμος. καθὰ καὶ ὁ ξένος. ὃς καὶ τὸν ξενωθέντα δηλοῖ καὶ τὸν ξενίσαντα. ξένοι γὰρ ἄμφω ἀλλήλων. καθὰ καὶ ὁ ἱκετεύσας καὶ ὁ τὴν ἱκετείαν δεξάμενος ἤτοι κατὰ τοὺς παλαιοὺς εἰπεῖν ἱκετοδόχος, ἱκέται εἰσὶν ἀλλήλοις. τοιοῦτον καὶ ὁ προστρόπαιος. ἐπεὶ μέσως ἔχει καὶ αὐτός. προστρόπαιος τε γὰρ ζεὺς ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ, ᾧ αὖτις φασὶ προστρεπτικῶς διόμενος. καὶ προστρόπαιος, ὁ ἱκέτης, ὁ πρός τινα δηλαδὴ ἱκετικῶς τρεπόμενος. τοιόνδε τι καὶ ὁ χρήστης, ὁ δανείσας τι ἤτοι ὅτι καλεῖται, καὶ ὁ ὀφείλων. Τὸ δὲ μεθομίλησας, ἀντὶ τοῦ καθωμίλησας. ἔγνω ἐν ὁμιλίᾳ. Τὸ δὲ ἐμπάζεαι, νῦν μὲν αἰτιατικῇ συντέτακται, καὶ λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ, δι' ἐπιστροφῆς ἔχεις. ὡς τὰ πολλὰ δὲ, μετὰ γενικῆς. ὅθεν καὶ τὸ, οὐδ' οὐκ ἐμπάζετο ἱερῶν ἔγνων ἐπιστρέφετο. καὶ, ὅτι ἱκετάων ἐμπάζομαι. Τὸ δὲ μάρτυρος, πρωτότυπον φασὶν εἶναι τοῦ μάρτυς, παραδέχεσθαι ἐκεῖνο διὰ συγκοπῆς. ὅθεν εὐλόγως οὐδὲ ἔχει κλίσιν ὁ μάρτυς. ἀλλὰ τοῦτο μὲν, ἴσως. ἐν δέ γε τοῖς ὀνοματικοῖς τοῦ ἡρωδιανοῦ, φέρεται ὡς ἐκ τοῦ μάρτυς γίνεται κατά τινα διάλεκτον τροπῇ τοῦ σ εἰς ρ, ὁ μάρτυρ. οὗ ἡ γενικὴ ἀναδραμοῦσα εἰς εὐθεῖαν, ποιεῖ τὸν μάρτυρον. δωρικὴ δέ τις ἡ ῥηθεῖσα ἐν ταῖς εὐθείαις τροπὴ τοῦ σ εἰς ρ. ὡς ἔστι καὶ παρὰ ἰαμβλίχῳ εὑρεῖν ἐν οἷς εἰς τὸν πυθαγόραν ἔγραψεν. Ἰστέον δὲ ὅτι μάρτυς λέγεται τοῖς ἱκέταις ὁ ζεὺς καθὰ καὶ τοῖς ξένοις καὶ τοῖς ἑταίροις, ἵνα ὡς εἰδὼς, καὶ ἐπιτιμήτωρ πειστικῶς εἰπεῖν ὕστερον τοῖς ἁμαρτάνουσι γίνοιτο. Τὸ δὲ οὐδ' ὁσίη, ἀντὶ τοῦ οὐδ' ὅσιον, ἐλλελεῖφθαι δοκεῖ. λείπει γὰρ τὸ, βουλὴ ἢ τοιόνδε τι. ἵνα λέγῃ ὡς οὐκ ἔστιν ὁσία δηλαδὴ βουλὴ ἢ πρᾶξις, τὸ τοὺς ἱκέτας ῥάπτειν ἀλλήλοις κακά. ὃ γνωμικῶς ῥηθὲν, ἐντρέπει τὸν ἀντίνοον. εἴπερ ὀφείλων τὰς ὑπὲρ σωτηρίας τοῦ τηλεμάχου διὰ τὴν πατρῴαν ἱκεσίαν, ὁ δὲ, βούλεται τὰ πρὸς ὄλεθρον αὐτοῦ. Ἰστέον δὲ ὅτι καθάπερ ἐλλιπὲς ὡς ἐρρέθη, τὸ οὐχ ὁσίη, οὕτω καὶ ἡ αὐτοῦ ἑρμηνεία τὸ οὐχ ὅσιον. νοεῖται γὰρ ἀντὶ τοῦ οὐχ ὅσιον πρᾶγμά ἐστι. Τὸ δὲ ῥάπτειν, φιλητροπή ἐστι τοῦ ποιητοῦ ἐπὶ τῶν κατὰ δόλον. φθάσας τι οἶον. ἔφη φόνον αἰπὺν ἐράπτομεν. καὶ νῦν δὲ, θάνατον ῥάπτεις φησί. καὶ, κακὰ ῥάπτειν ἀλλήλοις. Τὸ δὲ δῆμον ὑπεδδείσας, παρέχει μέντοι κατὰ τὸ, τὸν, καὶ ὑπεδδείσας μάκαρες θεοὶ οἵ δ' ἔτ' ἔδεισαν. δηλοῖ δὲ τὸ ἀχαλίνωτον τῆς δημοτικῆς ὁρμῆς. ἣ κρεῖσσον πυρὸς κατὰ τὴν τραγῳδίαν ἀκολάστως ἐπινέμεται τὰ καθ' ὧν ὁρμήσει. μέγα δέ τι ὠφέλησεν ὀδυσσεὺς τὸν εὐπειθῆ ἀπαλλάξας αὐτὸν τοῦ κατὰ τὸν δῆμον δέους. Τοὺς δὲ ταφίους, λῃστῆρας κἀνταῦθα ὁ ποιητὴς ἱστορεῖ. ἄρθμιοι δὲ, οἱ κατὰ φιλίαν ἡρμοσμένοι. ἀρθμὸς γὰρ, ἡ φιλία ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐφάνη. Τὸ δὲ φθῖσαι καὶ τὸ ἀπορραῖσαι, ταυτὰ νοοῦσι. καθὰ καὶ τὸ, θάνατόν τι μόροντι. καὶ τὸ, μενοεικέα πολλήν. ζωὴν δὲ καὶ νῦν, τὸν βίον λέγει. τουτέστι πάντα τὰ εἰς τὸ ζῆν ἐπιτήδεια. Ἐν δὲ τῷ, οἶκον ἄτιμον, οἶκον μὲν λέγει, τὰ ἐν τῷ οἴκῳ. ἀπὸ τοῦ τόπου τὰ ἐν τόπῳ δηλῶν, ἤγουν ἐκ τοῦ περιέχοντος τὸ περιεχόμενον. ἄτιμον δὲ, τὸν ἀτιμώρητον, ἢ καὶ ἐπιρρηματικῶς, ἀντὶ τοῦ ἀτίμως. προῖκα. δωρεάν. μὴ καταβαλὼν τιμὴν ὅ ἐστι τίμημα τῶν ἐσθιομένων. Ἐνταῦθα δὲ ὅρα καὶ πυκνότητα καὶ γοργότητα νοημάτων μετὰ κάλλους ἐν τῷ, τοῦ, ἤτοι τοῦ ἱκέτου, οἶκον ἄτιμον ἔδεις οὗ ὁ πατὴρ ὀδυσσεὺς μενοεικέα περιεποιήσατό σοι ζωήν. μνᾷ δὲ γυναῖκα οὐ δικαίως, τὴν τοῦ εὐεργέτου. παῖδά τ' ἀποκτείνεις, τὸν πατρῷον δηλαδὴ ἱκέτην. ἐμέ τε οὐχ ἁπλῶς ἀλλὰ μεγάλως ἀκαχίζεις, ἤτοι μεγάλως. ἰδεῖν εὐφραίνειν διὰ τὴν μνηστείαν. τέσσαρες οὖν ἔννοιαι αὐτόθι πλέκονται δυσὶ στίχοις ἔγκειται μετὰ παρίσων τελῶν. τοῦ, ἔδεις. κτείνεις. ἀκαχίζεις. ὧν τὸ κτείνεις, δεινῶς ἐρρέθη, ὡς εἰ καὶ ἤδη ἐνηργεῖτο εἰς τὸν παῖδα ὁ φόνος. θυμοῦ δὲ συγκοπαὶ τὰ ῥηθέντα κόμματα. διὸ καὶ παύει τὸν λόγον εὐθὺς ἡ φιλόσοφος γυνή. μηδὲν ἀγεννὲς ἀξιώσασα, ἀλλὰ βασιλικῶς εἰποῦσα τὸ, ἀλλά σε παύσασθαι κέλομαι. οὕτω καὶ οἰονεὶ θεραπεύσασα κολακευτικῶς ἐν τῷ, καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους.

Ὅτι ἀντίνοος μὲν εἰ καὶ θρασὺς καὶ ὕβριν ἔχων ὡς προσχεδὸν ὠνείδισεν, ἀλλ' οὖν σιγᾷ ἐφ' οἷς ἡ πηνελόπη κατα φορικῶς αὐτοῦ προσέπεσεν. εὐρύμαχος δὲ οἷα κρυψίνους,

Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος Πολύβου παῖς ἀντίον ηὔδα.
Κούρη Ἰκαρίοιο περίφρον Πηνελόπεια,
Θάρσει, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ οὐδ' ἔσσεται οὐδὲ γένηται,

Ὅς κεν Τηλεμάχῳ σῷ υἱεῖ χεῖρας ἐποίσει
Ζώοντός γ' ἐμέθεν καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο.
Ὧδε γὰρ ἐξερέω, καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται.
Αἶψά οἱ αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρὶ
Ἡμετέρῳ. ἐπεὶ καὶ ἐμὲ πτολίπορθος Ὀδυσσεὺς
Πολλάκι γούνασιν οἷσιν ἐφεσσάμενος, κρέας ὀπτὸν
Ἐν χείρεσσιν ἔθηκεν, ἐπέσχε τε οἶνον ἐρυθρόν.
Τῷ μοι Τηλέμαχος πάντων πολὺ φίλτατός ἐστιν
Ἀνδρῶν. οὐδέ τί μιν θάνατον τρομέεσθαι ἄνωγα
Ἐκ τε μνηστήρων. θεόθεν δ' οὐκ ἔστ' ἀλέασθαι.
Ὣς φάτο θαρσύνων. τῷ δ' ἤρτυεν αὐτὸς ὄλεθρον.
Ἡ μὲν ἄρ' εἰσαναβᾶσ' ὑπερώϊα σιγαλόεντα,
Κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα φίλον πόσιν, ὄφρα οἱ ὕπνον
Ἡδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.

ὑπούλως δὲ ἐσχηματισμένως ἀμειβόμενος, τοιαῦτα φησί. θάρσει. μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων, οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ οὐδ' ἔσεται οὐδὲ γένηται, ὅς κεν Τηλεμάχῳ σῷ υἱεῖ χεῖρας ἐποίσει ζώοντός γ' ἐμέθεν καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο. ὧδε γὰρ ἐξερέω, καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται. αἶψά οἱ αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρὶ ἡμετέρῳ. ἐπεὶ καὶ ἐμὲ πτολίπορθος Ὀδυσσεὺς πολλάκι γούνασιν οἷσιν ἐφεσσάμενος, κρέας ὀπτὸν ἐν χείρεσσιν ἔθηκεν, ἐπέσχε τε οἶνον ἐρυθρόν. τῷ μοι Τηλέμαχος πάντων πολὺ φίλτατός ἐστιν ἀνδρῶν. οὐδέ τί μιν θάνατον τρομέεσθαι ἄνωγα ἔκ γε μνηστήρων. θεόθεν δ' οὐκ ἔστ' ἀλέασθαι. καὶ τοιαῦτα μὲν ὁ ὕπουλος Εὐρύμαχος, κατά γε σχῆμα. βούλεται δὲ τῇ ἀληθείᾳ λέγειν, ὅτι ἐμοῦ ζῶντος, οὐδεὶς ἔσται ὃς πρὸ ἐμοῦ ἢ δίχα ἐμοῦ ἐπιβουλεύεται τῷ Τηλεμάχῳ. οὕτω δὲ καὶ τό, αἶψά οἱ αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει, δοκεῖ μὲν λέγειν ὅτι τὸ αἷμα τοῦ ἐπιβουλεύσοντος τῷ Τηλεμάχῳ, ῥεύσει περὶ τῷ ἐμῷ δόρατι. δηλοῖ δέ, δηλοῖ ὅτι τῷ Τηλεμάχῳ τὸ αἷμα, ἐρωήσει περὶ τῷ τῶν μνηστήρων δόρατι. οὐ γὰρ εἶπε περὶ δουρὶ ἐμῷ, ἀλλὰ ἡμετέρῳ κοινῶς. καὶ μὴν καὶ ἐν τῷ, θεόθεν δ' οὐκ ἔστ' ἀλέασθαι, φαίνεται μὲν λέγειν ὅτι τὸν φυσικὸν θάνατον οὐκ ἐκφεύξεται ὁ Τηλέμαχος. λέγει δὲ ἄλλως, αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ ἤδη προβεβουλευμένον. ὅτι δηλαδὴ τεθνήξεται ὑφ' ἡμῶν αὐτῶν, ἐὰν αἱ τοῦ Διὸς ὡς προείρηται αἰνέσωσι θέμιστες ἤγουν συγκατανεύσωσι προτρέπουσαι ἡμᾶς. ὁποῖον καὶ τὸ ἐν ἄλλοις τεθὲν πρὸς Τηλέμαχον, ἢ σέ γε λαοὶ ἐχθαίρουσιν ἐπισπόμενοι θεοῦ ὀμφῇ. ἤγουν θεόθεν ὀτρυνθέντες. ἐπεὶ δὲ ἦν εἰκὸς ἐμβαθῦναι τὴν δαίφρονα Πηνελόπην τῷ σχηματισμῷ τοῦ νοήματος καὶ φανερῶς αὐτὰ δύσνοιαν κατὰ τὴν τραγῳδίαν ἐγνῶσθαι, ἀχρεοῖ δῆθεν τὴν ἔμφασιν ὁ Εὐρύμαχος, εἰπών. ἐπεὶ καὶ ἐμὲ πολλάκις ὁ Ὀδυσσεὺς γούνασιν ἐπικαθίσας, κρέας ὀπτὸν ἐχείρισε καὶ οἶνον ἐπέσχε. διό μοι Τηλέμαχος, οὐχ ἁπλῶς φίλος οὐδὲ φίλτατος ἀλλὰ πάντων πολὺ φίλτατός ἐστιν ὡς εἰ καὶ ἀδελφὸς διὰ τὴν ἐξ Ὀδυσσέως κηδεμονίαν. ὃ δὴ καὶ αὐτό, ἐπίτηδες γελοιάζων φησίν. ὑπὲρ διὰ μὲν τὸ δίκαιον, οὐκ ἐδεῖτο ὢν περὶ τὴν βασιλείαν Ὀδυσσέως. διὰ δὲ κρέας ὀπτὸν καὶ οἴνου ῥόφημα, πολὺ φίλτατον αὐτῷ εἶναι φησὶ τὸν ἐκείνου υἱὸν Τηλέμαχον. αἰτίας θεὶς παιγνιώδεις. ὡς εἰ καί τις πολλῶν τινὶ ὀφειλέτης ὤν, εἶτα καὶ ὀβολὸν ἐξ ἐκείνου παραρριφέντα σχών, ἐκεῖνα μὲν ἐν καιρῷ σιωπᾷ, προφέρει δὲ εἰς μνήμην, τὴν ὀβολοῦ σμικροδωρεάν. ἐπὶ δὲ τούτοις θεωρῶν ὁ ποιητὴς αὐτὸς ἑαυτόν, τουτέστι τὴν οἰκείαν ἑρμηνεύων μέθοδον, καὶ δηλῶν ὡς ἐσχηματισμένως ἐνταῦθα ἔγραψε, φησίν. ὣς φάτο θαρσύνων τὴν Πηνελόπην δηλαδὴ Εὐρύμαχος, τῷ δ' ἤρτυεν αὐτὸς ὄλεθρον. ὃν ἐν τοῖς λόγοις ἀνέφηνεν εἰ καὶ ἡ Πηνελόπη ἁπλοϊκῶς ἤκουσε. καὶ ὅρα ὡς καὶ τῶν ἐσχηματισμένων ὁμιλιῶν ἀρχὰς ὁ ποιητὴς ἐνδίδωκεν. Ὅτι δὲ τὸ μελόντων ἀντὶ τοῦ μελέτωσαν κεῖται, οὐκ ἔστιν ἀμφιβαλεῖν. δῆλον δὲ καὶ ὅτι ἔχει τι ἐσχηματισμένης ἐννοίας καὶ τό, μή τοι ταῦτα μελόντων. μονονουχὶ γάρ φησιν ὅτι σοὶ μὲν οὔ, ἀλλ' ἡμῖν ἔσται μέλησις ὅπως ἂν διαχειρισώμεθα τὸν Τηλέμαχον. ὅλως γάρ, ὀργίλου μὲν ἤθους τὰ τοῦ Ἀντινόου καὶ βαρέος, εἰρωνικοῦ δέ, τὰ τοῦ Εὐρυμάχου. Τὸ δὲ ζώοντος ἐμοῦ καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο, ἐκ τῆς Ἰλιάδος παρειλῆφθαι δοκεῖ. Τὸ δὲ ἔσεται καὶ τὸ γένηται, δοκεῖ τοῖς φιλοσοφοῦσι, διαφορὰν ἔχειν τινά. ἔσεσθαι μὲν γάρ, ἐπὶ τῶν ἐξ ἀνάγκης φασίν. ἐπὶ τῶν ἐνδεχομένων δέ, τὸ γενήσεσθαι. οἷον. ἔσται μετὰ χειμῶνα ἔαρ, ἀναγκαίως. τὸ δὲ βρέφος τόδε γενήσεται γραμματικόν, ἐνδεχομένως. οὐ γὰρ ἐξ ἀνάγκης τοῦτό γε. Τὸ δὲ πολλάκι γούνασιν ἐφίζεσθαι καὶ τὰ ἑξῆς, μέγα εἰς φιλοστοργίαν εἶναι δοκεῖ τοῖς φρονοῦσι, διὰ τὴν εἰς αὐτὸ βρεφικὴν ποθεινὴν ἐπιμέλειαν. διὸ καὶ ὁ ἐν Ἰλιάδι Φοῖνιξ ἀναμιμνήσκων τὸν Ἀχιλλέα ὅτι πολλάκις μοι τὸ στῆθος κατέδευσας οἴνου ἀποβλύζων, ἐνδείκνυται δυσωπητικὸν εἶναι τὴν τοιαύτην βρεφοκομίαν καὶ παιδοτροφίαν. ὅπερ καὶ ὁ Εὐρύμαχος ἐνταῦθα ἐφ' ἑαυτῷ προσποιεῖται, λαλῶν μὲν τὸ δέον, οὐ φρονῶν δὲ ὡς δέον. κρέας δὲ ὀπτὸν καὶ ταῦτα νηπίῳ δίδωται, ὅτι σπανίως ἀνάβραστα κρέα οἱ ἥρωες προσεφέροντο. δῆλον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ὀπτητὸν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, συγκέκοπται τὸ ὀπτόν. ἐπισχεῖν δὲ οἶνον, τὸ ἐγγὺς σχεῖν. οὐ τὸ ἐναντίον τὸ ἀποσχεῖν. Τὸ δὲ ἄνωγα, μέσος ἐστὶ παρακείμενος τοῦ ἀνώγω ἐνεστῶτος. καθὰ καὶ τοῦ ἀνοίγω τὸ ἀνέωγα. Ὅτι ἐν ἄλλοις

ἠχήεντα λέγων δώματα ὡς ἐκεῖ ἔφατο, νῦν ὑπερώια σιγαλόεντα λέγει ἐπιθετικῶς. κατ' ἄλλον μέντοι λόγον, οὐ τὰ σιγῶντα. οὐ γὰρ ἂν ἔχοι τοῦτο λόγον, ἀλλὰ τὰ ἐμποιοῦντα σιγὴν τοῖς βλέπουσι διὰ τὸ θαυμαστὰ εἶναι. Ὅτι καὶ ἐνταῦθα ὡς καὶ πρὸ τούτων, ἔκλαιε τὸν Ὀδυσσέα ἡ γυνή, ὄφρα οἱ ὕπνον ἡδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλεν Ἀθήνη.

Ἑσπέριος δ' Ὀδυσῆϊ καὶ υἱέϊ δῖος ὑφορβὸς
Ἤλυθεν. οἱ δ' ἄρα δόρπον ἐπισταδὸν ὁπλίζοντο,
Σῦν ἱερεύσαντες ἐνιαύσιον. αὐτὰρ Ἀθήνη
Ἄγχι παρισταμένη, Λαερτιάδην Ὀδυσῆα
Ῥάβδῳ πεπληγυῖα, πάλιν ποίησε γέροντα.
Λυγρὰ δὲ εἵματα ἕσσε περὶ χροΐ, μή ἑ συβώτης
Γνοίη ἐσάντα ἰδών, καὶ ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ
Ἔλθοι ἀπαγγέλλων, μηδὲ φρεσὶν εἰρύσαιτο.
Τὸν καὶ Τηλέμαχος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν.
Ἦλθες δῖ' Εὔμαιε; τί δὴ κλέος ἔστ' ἀνὰ ἄστυ,
Ἦ ῥ' ἤδη μνηστῆρες ἀγήνορες ἔνδον ἔασιν
Ἐκ λόχου, ἦ ἔτι μ' αὖτ' εἰρύαται οἴκαδ' ἰόντα;
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὔμαιε συβῶτα.
Οὐκ ἔμελέν μοι ταῦτα μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι
Ἄστυ καταβλώσκοντα, τάχιστά με θυμὸς ἀνώγει
Ἀγγελίην εἰπόντα, πάλιν δεῦρ' ἀπονέεσθαι.
Ὡμήρησε δέ μοι παρ' ἑταίρων ἄγγελος ὠκύς
Κῆρυξ, ὃς δὴ πρῶτος ἔπος σῇ μητρὶ ἔειπεν.
Ἄλλο δέ τοι τόδε οἶδα. τὸ γὰρ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν.
Ἤδη ὑπὲρ πόλιος ὅθι ἕρμαιος λόφος ἐστίν
Ἦα κιών, ὅτε νῆα θοὴν ἰδόμην κατιοῦσαν
Ἐς λιμέν' ἡμέτερον. πολλοὶ δ' ἔσαν ἄνδρες ἐν αὐτῇ.
Βεβρίθει δὲ σάκεσσι καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι.
Καὶ σφέας ὠΐσθην τοὺς ἔμμεναι. οὐδέ τι οἶδα.
Ὣς φάτο. μείδησεν δ' ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο
Ἐς πατέρ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδών, ἀλέεινε δ' ὑφορβόν.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν παύσαντο πόνου τετύκοντό τε δαῖτα,
Δαίνυντ'. οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Δὴ τότε κοιμήσαντο, καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο.

Ὅτι Εὔμαιος μὲν φθάσας, πενταετήριον σῦν ἱερεύει, πανηγυρίσας δῆθεν ἐπὶ οὐδεμιᾷ ξένου ἀγαθοῦ. Ὀδυσσεὺς δὲ καὶ Τηλέμαχος, ἐνιαύσιον. φειδωλότερον μὲν διὰ τὸ ἠθοποιεῖν, τὴν φιλότερον δὲ ὅτι καὶ εὗρεν ὁ Εὔμαιος δόρπον ἐπισταδὸν ὁπλιζομένους. ὃ καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται. Ὅτι παλαιγενέας ἤδη τὴν μεταβολὴν τῆς τοῦ Ὀδυσσέως μορφῆς ὁ ποιητής, σιωπῶν αὐτὴν ἐνταῦθα, κυρίως ὄντως. Ἀθηνᾶ δὲ ἄγχι παρισταμένη, ῥάβδῳ πεπληγυῖα, πάλιν ποιεῖ γέροντα. λυγρὰ δὲ εἵματα ἕσσε περὶ χροΐ. καὶ τὴν αἰτίαν ἐπάγων, φησί. μὴ ὁ συβώτης γνοίη ἐσάντα ἰδὼν καὶ τῇ γυναικὶ ἔλθοι ἀπαγγέλλων, μὴ δὲ φρεσὶν εἰρύσαιτο. τουτέστι μὴ οὐ φυλάξοι καὶ κρύψοι κατὰ νοῦν. οὐ βούλεται γὰρ γνωσθῆναι Ὀδυσσεὺς οἴδοι δὴ τὰ προῤῥηθέντα. διὸ καὶ πᾶσα ἐπικρύψις ἐπ' αὐτῷ γίνεται. Ὅτι Τηλέμαχος μὲν ἐρωτᾷ τὸν δοῦλον βιαστικῶς. ἦλθες δῖ' Εὔμαιε; τί δὴ κλέος ἔστ' ἀνὰ ἄστυ; ἤγουν τί φημίζεται ἀνὰ τὴν πόλιν. προσεπερωτᾷ δὲ καὶ περὶ τῶν μνηστήρων εἴπερ ἔνδον εἰσὶν ἐκ λόχου. ὁ δέ, καὶ αὐτὸς ἀπλοϊκῶς ἀπολογεῖται μὲν ὡς οὐκ ἔμελέ μοι ταῦτα μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι ἄστυ καταβλώσκοντα, τάχιστά με θυμὸς ἀνώγει ἀγγελίην εἰπόντα, πάλιν δεῦρ' ἀπονέεσθαι, ὕστερον λέγει ἰδεῖν νῆα θοὴν κατιοῦσαν ἐς λιμένα ἡμέτερον. πολλοὶ δ' ἔσαν ἄνδρες ἐν αὐτῇ, βεβρίθει δὲ σάκεσι καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι. καὶ σφέας ὠΐσθην, τουτέστιν οἰόμην, τοὺς εἶναι. οὐδέ τι οἶδα. ἔνθα καὶ ὅρα διαφορὰν τοῦ ὠΐσθην καὶ τοῦ οἶδα. τὸ μὲν γὰρ οἶδα, πρὸς ἀκρίβειαν. τὸ δὲ ὠΐσθην, πρὸς νόμισιν. εἰ δὲ ἀνωτέρω εἰδέναι φησὶν ὁ συβώτης οὐ τόδε, ἄλλο δέ τοι τόδε οἶδα, ὅμως οὐκ ἔστι τοῦτο ἀντίφασις. ἐκεῖ μὲν γάρ, εἰδέναι εἶπεν ὃ εἶδε. νῆα δηλαδὴ πολλοὺς ἄνδρας ἔχουσαν καὶ ὅπλα. νῦν δέ, μὴ εἰδέναι φησὶν εἰ καὶ μνηστῆρες ἦσαν ἐκεῖνοι, ἀλλὰ οἴεσθαι τοῦτο. λέγει δὲ ὁ Εὔμαιος, καὶ ὅτι ὡμήρησε δῆμοσι ἄγγελος, κῆρυξ. ὁμιλήσας δηλαδή, σταλεὶς παρὰ τῶν ἑταίρων τοῦ Τηλεμάχου, ὃς πρῶτος ἤγγειλε τῇ μητρί. οὐκ ἐθέλει γὰρ ἐπικρύψαι τι ὧν οἶδε. μέμνηται δὲ καὶ λόφου τινὸς ἑρμαίου ἐγχωρίου ὑπὲρ ὅπου ἐστὶν ἤγουν ὑπὲρ ὃν ἦν ἔνθα ἕρμαιος λόφος ἐστί, εἶδον τὴν εἰρημένην νῆα. ἐπὶ δὲ τούτοις. μείδησε φησὶν ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο ἐς πατέρα ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν λάθρα τοῦ ὑφορβοῦ. ἀγαλλιασάμενος δηλαδὴ ἐφ' οἷς ὑπέστρεψαν οἱ μνηστῆρες κενοί. ἴσως δὲ καὶ ὑποδηλῶν τῷ πατρὶ ὅτι πρὸς τὰ εἰκότα

ἔγνω

ἤγε τὸ ἄρτι ἴσαι τούτοις ὁ ἀγών. Ὅρα δὲ τὸ, ἦλθες δ' εἵμασι. ὀρθῶς μὲν νοούμενον, ἀσαφῶς δὲ τεθρασμένον διὰ τὴν ἔκθλιψιν τῆς ληγούσης τοῦ, δέ. κεῖται γὰρ καὶ ἀλλαχοῦ δὲ ὁ τοιοῦτος εἱμασμός. τοιοῦτον δὲ καὶ ἐν Ἰλιάδι δ', ἐπεμήνατο δ' ἄντεια. δῖα γὰρ ἐκεῖ τὸ ἀντεπλεῖς. καὶ ἔστιν εἰπεῖν καὶ ἄλλως, βραχεῖαν τινὰ φλέβα σχεδικῆς μεταλλείας τὸ ἐξευρημα ὕστερον. εἴτε καὶ ξυσμά τι λατομίας σχεδουργικῆς, ἣν μὲν τὸν ποιητὴν τεχνώμενοι, πόνους τοῖς γραμματικευομένοις ἐξευρῆκασι. καὶ εἰσὶ καὶ ἕτερα πολλὰ τοῦ εἴδους τούτου γραφέντα ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα. τὰ μὲν συναλοιφήν, τὰ δὲ, καὶ κατὰ ἐπὶ ἑτεροίας συνθήκην. ἐξ ὧν ἡ τῆς σχεδοποιίας εἰλῆφθαι δοκεῖ μέθοδος. ὁποῖον καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ, θεοῖσιν ἔμμελῆ ἱερὰ τοῖς σωτηρίοις. ὥσπερ γὰρ τὸ, ἦλθες δ' εἵμασι, συναρπάσαι ἔοικεν ὡς ἐπιρρήματος ἐνταῦθα ἐκπεφωνημένου τοῦ δῆλαδή, ὁποῖον τι καὶ παρ' Ἡσιόδῳ δ', δῦτε δ' ἀνέτειτε, τὸν δία γὰρ ἐκεῖνος ἐνταῦθα συνήλειψεν, οὕτω καὶ ἐν τῷ, θεοῖσιν ἔμμελῆ ἱερὰ, δοκοῦσιν αὖ ῥέθεσθαι νεμῶν ἱερὰ τοῖς θεοῖς. τοιοῦτον παρὰ τῷ αὐτῷ καὶ τὸ, ὥσπερ μ' ἀραῖον εἷλες. ἤγουν ὥσπερ ἐμὲ εἷλες διὰ τῆς ἀρᾶς. καὶ ἐν τούτῳ γὰρ παραγάγει ἡ προφορὰ τὸν ἀπραγμόνως ἀκούσαντα, ὡς ἔγκειται ῥέον σπέρμα τῇ φράσει. καὶ ἄλλα δὲ τοιαῦτα μυρία ὁμηρικά τε καὶ ἄλλως ποιητικά. οὔτι ζηλωτὰ εἰς τὸ κατὰ λογάδην γράφειν, καὶ οὐδὲ οἷα λόγου νῦν ἀξιοῦσθαι πλείονος. Τὸ δὲ βλώσκοντα, δύναται γραφῆναι καὶ βλώσκοντι κατὰ πλάσιν δοτικήν, καὶ ἔστιν ἀμφοτέρως ἄσφαλτον. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ μολῶ μολέσω μολίσκω, ὡς θνήσω θνήσκω καὶ τὰ ὅμοια. καὶ τροπῇ συνήθει μακροῦ εἰς μακρὸν ἤγουν τοῦ ἦτα εἰς ω, μολώσκω. καὶ συγκοπῇ τοῦ ο τῆς ἀρχούσης καὶ ἀποβολῇ μὲν τοῦ μ, ἀντιθέσει δὲ τοῦ βῆτα, βλώσκω. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν μέσῳ μὲν λέξεως τὴν ἀπὸ συγκοπῆς κακοφωνίαν τοῦ μ καὶ λ θεραπεύουσιν οἱ παλαιοί, ἐπεμβάλλοντες τὸ βῆτα καὶ φυλάσσοντες καὶ τὸ μ, ὡς ἐν τῷ, παρμέμβλωκε. περὶ οὗ μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται. ἐνταῦθα δὲ μὴ δυναμένων ὁμοῦ κεῖσθαι τοῦ μ καὶ τοῦ βῆτα καὶ τοῦ λ, μέτι μὴν τοῦ μ καὶ τοῦ λ, ἐξεβλήθη μὲν ἐξ ἀνάγκης τὸ μῦ, προσετέθη δὲ τὸ βῆτα. καὶ οὕτως ἡ λέξις ἐξεφωνήθη κάλλιον. ἁμήρυσε δὲ, κατὰ τοὺς συνήθεις. ὁμοῦ γεγονόσι. ὡς γὰρ οἶνος οἰνηρός, οἰστὸς οἰστηρός ἐξ οὗ ἔσθ' ὅτε οἰστηρὰ τὰ ῥυπώδη, οὕτω φασὶν ἐκ τοῦ ὁμός, ὅμηρος. ὅθεν ὁμηρῶ ῥῆμα τὸ συναντῶ. δοκεῖ δὲ καὶ ἄλλως ἡ λέξις μετῆχθαι, ἐκ τῶν ὁμοῦ ἐρχομένων ἢ συναρηρότων. ὅμηρον δὲ ἔφαμεν, ἐξ οὗ καὶ τὰ ἐπὶ εἰρήνῃ λεγόμενα ὅμηρα εἴτουν οἱ ὅμηροι. λόφος δὲ ἑρμαῖος προπερισπωμένως ἢ μᾶλλον κατὰ τὸν Φιλόπονον προπαροξυτόνως ἕρμαιος κατά τι κύριον ὄνομα, τόπος ὑπὲρ τῆς κατὰ Ἰθάκην πόλεως. ὅθεν ἀφ' ὑψηλοῦ εἶδεν Εὔμαιος τὴν τῶν μνηστήρων νῆα κατιοῦσαν, ἤτοι κατερχομένην εἰς γῆν. καταβαίνουσαν. ἐλλιμενιζομένην. ὁ δὲ τὸν Ὅμηρον παραφράσας Θρᾷξ Δημοσθένης, τὸν ὁμηρικὸν τοῦτον λόφον, ἑρμαῖον ἔφη ἐν οὐδετέρῳ γένει. φράσας οὕτω. ἔτυχον μὲν τῆς ὁδοῦ τῆς ἐνταῦθα προκεχωρηκὼς κατὰ τὸ ἑρμαῖον ἤδη γεγονέναι. ἣν δὲ ἡ κλῆσις τῷ τόπῳ, παρὰ τὸν Ἑρμῆν, διὰ τὸ δοκεῖν ἐκεῖνον αἰτιᾶσθαι ἐνδιατρίβειν. οἱ δέ φασιν ὅτι ἕρμαιος λόφος, σωρός λίθων ἐστὶν ἐνόδιος. ἢ βωμός. ἢ λόφος ὑπερκείμενος Ἑρμοῦ ἀνδριάντι. ἄλλοι δὲ νοοῦσιν ἑρμαίους, κοινῶς λόφους, σημεῖα ὁδῶν κατὰ ποσὸν ἴνα διαστάσεως μιλιασμοῦ τυχὸν ἢ σταδιασμοῦ. Ἑρμῆς γάρ φασι πρῶτος οἷα κῆρυξ καὶ διάκτορος καθῆρας τὰς ὁδούς, εἴπου λίθους εὗρεν, ἀπετίθει ἔξω ὁδοῦ. ὅθεν τοὺς τοιούτους τινὲς ποιῆσαι καὶ τὰς ὁδοὺς τῷ Ἑρμῇ ὡς διακτόρῳ ἐκκαθαίροντας, εἰς τιμὴν Ἑρμοῦ τοὺς τῶν τοιούτων λίθων σωροὺς ἕρμακας ἢ ἑρμαίους λόφους καλεῖν. τινὲς δέ φασιν, Ἑρμοῦ τοῦ εἰς λόγον ἀλληγορουμένου, σύμβολον εἶναι τὸ τοιοῦτον ἔργον. ὡς γὰρ σωρὸς λίθων ἐκ μικρῶν εἰς μέγα ὀγκοῦται κολωνόν, οὕτω καὶ Ἑρμῆς λόγος ἀποτάδην διεξοδικῶς ἐκ βραχυτάτων στοιχείων τε καὶ συλλαβῶν καὶ λέξεων συσσωρευόμενος, εἰς πολὺ κορυφοῦται. ἄλλοι δὲ εἶπον, Ἑρμῇ αἴτιον τὸ τὸν Ἄργον ἐξ οὗ καὶ ἀργειφόντης ἐκλήθη, ἀνάγκην γενέσθαι δοῦναι δίκας τοῦ φόνου. ἐπεὶ δὲ δὴ πεισθεὶς ἐπλημμέλησε τὸ κακὸν καὶ ἄκοντα αὐτὸν τίσασθαι, προσέρριψαν τὰς ψήφους ὁ καθεῖναι τῶν κριτῶν, ἄφεσιν τοῦ Ἑρμοῦ. βάλλοντες δ' ἐκεῖνον λίθοις. καὶ οὕτω τὴν τοῦ φόνου ποινὴν ἀφωσιώσαντο. καὶ οἱ τῶν ψήφων ἐκείνων λίθοι ἀναβάντες τῇ σωρείᾳ εἰς λόφον, εἰς τιμὴν ὕστερον ἔπεσον τῷ Ἑρμῇ. ἐντεῦθεν γὰρ οἱ σωρευόμενοί που λίθοι, τῷ Ἑρμῇ κατὰ τὴν ἐνταῦθα ὁμηρικὴν φράσιν ἐπωνομάζοντο. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ὁ κτητικὸν εἰπεῖν ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ ὁ μὲν ἑρμαῖος λόφος προπερισπᾶται. τὸ δὲ ἕρμαιον εἴτε τοπικῶς ὡς ἐρρέθη νοεῖται, εἴτε ἐπὶ εὑρήματος τυχηροῦ, προπαροξύνεται. ἀναλογίαν γὰρ ταῦτα σώζει. οὕτω γὰρ καὶ ὀγκαῖος μὲν, προπερισπᾶται ὁ παρὰ Λυκόφρονι ὄγκαιον δὲ τὸ καὶ ὄγκιον ἐν τοῖς ἑξῆς παρ' Ὁμήρῳ, προπαροξύνεται. τὸ δ' ἀνάλογον, καὶ ἐπὶ τοῦ, τροπαῖος Ζεύς. τρόπαιον δὲ ἄλλως τὸ οὐδέτερον. εἰ καὶ οἱ Ἀττικοὶ προπερισπῶσιν αὐτὸ, καθὰ καὶ τὸ ἑτοῖμον καὶ τὸ ἐρῆμον. ὅτι δὲ ἕρμαιον τὸ εὕρημα Ἑρμῇ καὶ αὐτὸ παρωνόμασται κερδώῳ δηλαδὴ ὅθεν καὶ εὐερμεῖν ῥῆμα τὸ εὐτυχεῖν καὶ εὐερμία ἡ εὐτυχία, ἐν ἄλλοις δεδήλωται σαφῶς. τὸ δὲ κατὰ τὸ ἕρμαιον ὅπερ ἐστὶν εὕρημα προπαροξυτονήσεως, παραπήγματα κείσθω παρώνυμα προπαροξύτονα, καὶ τὸ σκύλλαιον, τόπου ὄνομα. καὶ τὸ ἀθήναιον. ἔτι δὲ καὶ τὸ νύμφαιον καὶ τύχαιον. ἃ παρεσημειώσαντο οἱ παλαιοί. παρ' οἷς καὶ ἡ τοῦ εὑρήματος λέξις διαφορεῖται. λέγεται γὰρ αὐτὸ, καὶ εὕρεμα διὰ τοῦ ε. καὶ εἰσὶ μὲν καὶ ἀμφοτέρων χρήσεις. ἐπικρίνει δὲ μᾶλλον ἡρωδιανὸς τὴν διὰ τοῦ η, ὡς ἀπὸ περισπωμένου τοῦ εὑρῶ. ὁ τὴν περίσπασιν, ἐλέγχει ὁ εὑρήσω μέλλων, παρεκτείνων τοῦ ἐνεστῶτος μᾶλ-

συλλαβῇ. τὸ δὲ πολλοὶ ἔσαν ἄνδρες οἱ αὐτοῦ καὶ ἑξῆς, νῆα φράζει πολεμικήν. ἐξαγγέλλει δὲ ἡ τοῦ πράγματος σοβαρότης, παρισοῖς τοῖς, σάκεσιν, ἔγχεσιν, ἀμφιγύοισιν. ἔχει δέ τι καὶ ἀστειότατον τὸ οὔτε βεβριθέναι τὴν ναῦν ὡς εἴγε φόρτον εἶχεν ὅπλα πολεμικά. τίνα δὲ τὰ ἀμφίγυα ἔγχεα, ἡ Ἰλιὰς δηλοῖ. τὸ δὲ ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο ἐς πατέρα ἰδών, ὅμοιόν ἐστι τῷ, ψυχὴ Τειρεσίαο χρύσεον σκῆπτρον ἔχων. ἐν τούτοις δὲ τερματοῦται ἡ ῥαψῳδία εἰς τό, δὴ τότε κοιμήσαντο καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο, ἤγουν ὑπνῶσαι ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι κεῖται. ἀστεῖος δὲ ὁ νοῦς τοῦ ῥητοῦ. ὡς γὰρ ὁ ἐπὶ τῷ φαγεῖν ἀνακλιθείς, λαμβάνει δῶρον βρώσεως, οὕτω καὶ ὁ κοιμηθεὶς ἤγουν ἀναπεσὼν ὥστε ὑπνῶσαι, λαμβάνει ὡς ἀπὸ τοῦ σωματικοῦ δαιμονίου τοῦ ὕπνου, ὃ δίδωσιν αὐτῷ δῶρον, τὴν ἐκ τοῦ ὑπνῶσαι δηλαδὴ χάριν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Ρ.
ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Εἰς τὴν πόλιν ἐλθὼν Τηλέμαχος διηγεῖται τῇ μητρὶ Πηνελόπῃ τὰ τῆς ἀποδημίας τὰ κεφάλαια. ὕστερον δὲ Ὀδυσσεὺς ἄγεται ὑπὸ τοῦ Εὐμαίου εἰς Ἰθάκην ἀπὸ τῶν ἀγρῶν. εἰς τὸ συμπόσιον τῶν μνηστήρων εἰσέρχεται. ὁ δὲ ποιητὴς ἀπαγγέλλει πῶς ὁ κύων ἀναγνωρίζει τὸν δεσπότην. καὶ ὡς Εὔμαιος μὲν εἰς τοὺς ἀγροὺς ὑποστρέφει. Ὀδυσσεὺς δέ, ἐν αὐτοῖς μένει.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ρ.
ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Ὅτι πολλὰ μὲν ἡ ῥαψῳδία λαλεῖ, ἐπιγράφεται δ' ὅμως ἐκ τοῦ κατ' ἀρχὴν εὐθὺς πράγματος. ἐπάνοδος δηλαδὴ Τηλεμάχου εἰς Ἰθάκην. Ὅτι ἄττα καὶ ἐνταῦθα Τηλέμαχος προσφωνεῖ τὸν Εὔμαιον, περὶ οὗ ἱκανῶς προείρηται. Ὅτι μητρικὴν ὁ Τηλέμαχος ἀγάπην δηλοῖ περὶ αὐτὸν ἐν τῷ, εἶμ' ἐς πόλιν ὄφρα με μήτηρ ὄψεται. οὐ γάρ μιν πρόσθεν παύσεσθαι ὀίω κλαυθμοῦ τε στυγεροῖο γόοιό τε δακρυόεντος, πρίν γ' αὐτόν μ' ἐσίδηται. τοῦτο δέ, καὶ ἄλλως εἶχε φράσαι. πρίν γ' αὐτόν μ' ἐσίδηται. Ὅτι προσεπιθέμενος τὰ ἐφεξῆς ὁ Τηλέμαχος, ἐπιτέλλει τῷ Εὐμαίῳ, τὸν ξεῖνον δύστηνον ἄγειν ἐς πόλιν. ὄφρα φασὶν ἐκεῖθι δαῖτα πτωχεύῃ, τουτέστι ζητῇ πτωχικῶς, ὅς κε προσδέῃ λαβεῖν, ὁ ἑρμηνεύων, φασί. δώσει δέ οἱ ἐπιστάντι ὅς κ' ἐθέλῃσι πύρνον, περὶ οὗ προ-

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Δὴ τότ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα
Τηλέμαχος φίλος υἱὸς Ὀδυσσῆος θείοιο.
Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει.

γράφει

Ἄστυδε ἱέμενος, καὶ ἑὸν προσέειπε συβώτην.
Ἄττα, ἤτοι μὲν ἐγὼν εἶμ' ἐς πόλιν, ὄφρα με μήτηρ
Ὄψεται. οὐ γάρ μιν πρόσθεν παύσεσθαι ὀΐω
Κλαυθμοῦ τε στυγεροῖο γόοιό τε δακρυόεντος,
Πρίν γ' αὐτόν μ' ἐσίδηται. ἀτὰρ σοί γ' ὧδ' ἐπιτέλλω,
Τὸν ξεῖνον δύστηνον ἄγ' ἐς πόλιν, ὄφρ' ἂν ἐκεῖθι
Δαῖτα πτωχεύῃ, δώσει δέ οἱ ὅς κε θέλῃσι
Πύρνον καὶ κοτύλην. ἐμὲ δ' οὔπως ἔστιν ἅπαντας
Ἀνθρώπους ἀνέχεσθαι, ἔχοντά περ ἄλγεα θυμῷ.
Ὁ ξεῖνος δ' εἴπερ μάλα μηνίει, ἄλγιον αὐτῷ
Ἔσσεται. ἦ γὰρ ἐμοὶ φίλ' ἀληθέα μυθήσασθαι.

ἐγράφη, καὶ κοτύλην, οἷον δηλαδή. ἐλλιπῶς γὰρ εἴρηται. ἐγράφη δὲ πρὸ ὀλίγου καὶ τὸ κοτύλας. οὕτω βεβαιῶν ξεῖνον εἶναι τὸν παρόντα, φησίν. ἐμὲ δ' οὔπως ἐστὶν ἅπαντας ἀνθρώπους ἀνέχεσθαι ἔχοντά περ ἄλγεα θυμῷ. ὁ ξεῖνος δ' εἴπερ μάλα μηνίει, ἄλγιον αὐτῷ ἔσσεται. ἦ γὰρ ἐμοὶ φίλ' ἀληθέα μυθήσασθαι. τοιαῦτα δὲ λέγοι ἄν, ὁ ἀξιούμενος μὲν πολλὰ εὐεργετεῖν, μὴ δυνάμενος δὲ, εἰ καὶ γογγύζει δὲ ζητῶν. Ἔνθα ὅρα καὶ ὅτι καθὰ πρὸ τούτων ἐρρέθη μὴ χρῆναι τῷ ξενοδόκῳ ἔριδα προφαίνειν, ἵνα μὴ ἑαυτῷ πάντα κολούῃ, οὕτω κἀνταῦθα οὐκ ἀγαθὸν εἶναι λέγει τὸν ξεῖνον μηνίειν τῷ ξενοδόκῳ, ἄλγιον γὰρ αὐτῷ ἔσται οὕτω πράττοντι. δῆλον δ' ἐκ τούτου, ὅτι ὁπλικὰ ἔφη μόνον τὸ ἄλγιον. ὡς λιτὴν ἐκεῖ ῥῆμα ὑπερθετικόν, ὡς καὶ προδεδήλωται. τὸ δὲ τὸν ξεῖνον δύστηνον, πρὸ ἀπολελυμένον ἀσυνήθως ἔχει τὸ ἄρθρον. τὸ γὰρ συνήθως, τὸν δύστηνον ξεῖνον. τὸ δὲ ἅπαντας ἀνθρώπους ἀνέχεσθαι, εἴρηται μὲν ἀληθῶς. οὐ γὰρ ἀεὶ ἔξεστι δεόντως ξενίζειν ἅπαντας ὡς ἐκεῖνοι ζητοῦσιν. ἔχει δὲ τὸ ἀνέχεσθαι, οὐκ ἀντὶ τοῦ τιμᾶν, οὐκ ἀντὶ τοῦ ἀνέχειν ἤτοι ἀναβαστάζειν, ὡς ἐκ μεταφορᾶς τινος ὑποδέσματος. τὸ δὲ φίλ' ἀληθέα μυθήσασθαι, οὐχ ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ φίλον ἐστὶ τἀληθῆ εἰπεῖν. ἢ φίλα τὰ ἀληθῆ ὥστε εἰπεῖν αὐτά.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Ὦ φίλος, οὐδέ τοι αὐτὸς ἐρύκεσθαι μενεαίνω.
Πτωχῷ βέλτιόν ἐστι κατὰ πτόλιν ἢ κατ' ἀγροὺς
Δαῖτα πτωχεύειν. δώσει δέ μοι ὅς κε θέλῃσιν.
Οὐ γὰρ ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν ἔτι τηλίκος εἰμί,
Ὥς τ' ἐπιτειλαμένῳ σημάντορι πάντα πιθέσθαι.
Ἀλλ' ἔρχευ. ἐμὲ δ' ἄξει ἀνὴρ ὅδε τὸν σὺ κελεύεις,
Αὐτίκ' ἐπεί κε πυρὸς θερέω ἀλέη τε γένηται,
Αἰνῶς γὰρ τάδε εἵματ' ἔχω κακά. μή με δαμάσσῃ
Στίβη ὑπηοίη. ἕκαθεν δέ τε ἄστυ φάτ' εἶναι.
Ὣς φάτο. Τηλέμαχος δὲ διὰ σταθμοῖο βεβήκει,
Κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς. κακὰ δὲ μνηστῆρσι φύτευεν.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἵκανε δόμους εὖ ναιετάοντας,
Ἔγχος μὲν ῥ' ἔστησε πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας,
Αὐτὸς δ' εἴσω ἴεν, καὶ ὑπέρβη λάϊνον οὐδόν.
Τὸν δὲ πολὺ πρώτη εἶδε τροφὸς Εὐρύκλεια,
Κώεα καστορνῦσα θρόνοις ἔνι δαιδαλέοισι.
Δακρύσασα δ' ἔπειτα ἰθὺς κίεν. ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄλλαι
Δμῳαὶ Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἠγερέθοντο,
Καὶ κύνεον ἀγαπαζόμεναι κεφαλήν τε καὶ ὤμους.
Ἡ δ' ἴεν ἐκ θαλάμοιο περίφρων Πηνελόπεια
Ἀρτέμιδι ἰκέλη ἠδὲ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.
Ἀμφὶ δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πήχεε δακρύσασα.
Κύσσε δέ μιν κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα καλά.

Ὅτι καὶ νῦν ἀπολογεῖται ὁ Ὀδυσσεὺς τὸ ἐθέλειν εἰς Ἰθάκην ἀπελθεῖν, φησίν. ὦ φίλος, οὐδέ τοι αὐτὸς ἐρύκεσθαι μενεαίνω, ἐν τῷ ἀγρῷ δηλαδή. πτωχῷ βέλτερόν ἐστι κατὰ πτόλιν ἢ κατ' ἀγροὺς δαῖτα πτωχεύειν. ὃ καὶ αἰνιγματωδῶς κεῖται. δώσει δέ μοι ὅς κ' ἐθέλῃσι, κατὰ τὸν τοῦ Τηλεμάχου λόγον. οὐ γὰρ ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν ἔτι τηλίκος εἰμί, ὥς τ' ἐπιτειλαμένῳ σημάντορι πάντα πιθέσθαι. ἤγουν οὐκ εἰμὶ τοιαύτης ἡλικίας, ὥστε εἰς τὰ ἔργα πείθεσθαι τῷ κελεύοντί μοι κατ' ἀγρούς, ὡς οἷα δηλαδὴ γέρων ὢν καὶ μὴ ἰσχύων πονεῖν. σημάντορα δὲ συνήθως λέγει τὸν ἐπιτάσσοντα. Ὅτι πτωχοῦ γέροντος γυμνίτου τὸ, ἐμὲ δ' ἄξει ἀνὴρ ὅδε τὸν σὺ κελεύεις αὐτίκα, ἐπεί κε πυρὸς θερέω, ἤγουν δὴ πυρὸς θερμανθῶ, ἀλέη τε γένηται, ἡ ἐκ τοῦ ἡλίου δηλονότι, αἰνῶς γὰρ τάδε εἵματ' ἔχω κακά, μή με δαμάσσῃ στίβη ὑπηοίη. ἤγουν ἡ ἑωθινὴ πάχνη ὡς προγέγραπται. δῆλον δὲ καὶ ὅτι πῦθος,

ὡς ψυχρὸς ὁ τῆς ἐπανόδου τοῦ ὀδυσσέως καιρός. Ὅτι κἀνταῦθα κακὰ φυτεύειν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, τὸ βουλεύεσθαι κατά τινων. ᾧ σύμφωνον καὶ τὸ ὑπορράπτειν κακά. τῆς δὲ αὐτῆς ἐννοίας καθ' ἕτερον λόγον, καὶ τὸ ῥάπτειν κακά.

Καί ῥ' ὀλοφυρομένη, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ἦλθες Τηλέμαχε γλυκερὸν φάος. οὔ σ' ἔτ' ἔγωγε
Ὄψεσθαι ἐφάμην, ἐπεὶ ᾤχεο νηῒ πύλονδε
Λάθρῃ ἐμεῦ ἀέκητι, φίλου μετὰ πατρὸς ἀκουήν.
Ἀλλ' ἄγε μοι κατάλεξον ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς.

Ὅτι κώεα καταστορνῦσα θρόνοις ἐνὶ δαιδαλέοισι, ἦλθε τὴν μητέρα ἡ τοῦ τηλεμάχου τροφὸς εὐρύκλεια, εἶδεν αὐτὸν πολὺ πρώτη ἐρχόμενον. καθά που καὶ τηλέμαχος τὴν μέντην πολὺ πρῶτος εἶδεν ἐλθόντα, δέον δὲ μειρακιῶδη καὶ δὴ τοιοῦτον πρὸς ταῖς εἰσόδοις τοῦ οἴκου ἔχειν τὴν θέαν. Ὅρα δὲ ὡς εὐτελῶς κώεα ἐν τοῖς ῥηθεῖσι θρόνοις τίθενται. Τὸ δὲ στορνῦσα, καθ' ὁμοιότητα παράγεται τοῦ ὄρνυσθαι καὶ τῶν ὁμοίων. ὡς γὰρ ὄρω ὀρέω ὀρνύω ὄρνυμι, οὕτω στορῶ στορέω στορνύω στόρνυμι. ὅθεν καὶ ὁ στορεύς. οὗ θηλυκὸν τὸ στορνῦσα. δῆλον δ' ὅτι ταυτόν ἐστι στορέσαι καὶ στόρνυσθαι. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον, καὶ στρῶσαι, συγκοπὴν ἐκ τοῦ στορῶ. καὶ μετάπτωσιν ἐκ πρώτης συζυγίας τὴν τοῦ ... εἰς τρίτην. ὅθεν καὶ τὸ στρῶμα, καὶ τὸ τῆς νεὼς κατάστρωμα. Ὅτι δακρύσασα ὡς εἰκὸς ἡ μαῖα, ἰθὺς ἦλθε τοῦ τηλεμάχου. ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄλλαι δμωαὶ ὀδυσσῆος ἠγερέθοντο, καὶ κύνεον ἀγαπαζόμεναι κεφαλήν τε καὶ ὤμους. καὶ ἔστι δουλικὸν τὸ φίλημα τοῦτο. πηνελόπη δὲ ἔκυσσε μὲν κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα καλά. καὶ εὔμαιος δὲ πρὸ ταύτης ὁμοίως ὡς οἷά τις ἀδελφὸς, καθὰ δηλοῖ τὸ ἄλλο προσφώνημα, ᾧ δεξιοῦται αὐτὸν ὁ τηλέμαχος. στόμα μέντοι, οὐδεὶς ἐφίλει. καὶ ἴσως ἑρμηνεύσει τις ἐνταῦθα ὅτι οὐ κυρίως φιλεῖν, τὸ ἐμφῦναι ἄλλοις. ὑγρὰ καὶ ἄμφω φάεα καλὰ ἐφιλοῦντο. ἡ πηνελόπη δὲ, καὶ ἀμφὶ παιδὶ φίλῳ βάλε πήχεε δακρύσασα. καὶ ὀλοφυρομένη δὲ λαλεῖ. ἔργα δὲ ταῦτα, γινόμενα ἐπὶ φίλοις ἐξ ἀποδημίας ἥκουσιν. ὥσπερ καὶ λόγος περὶ τῶν τοιούτων καιρῷ, τό. ἦλθες τηλέμαχε γλυκερὸν φάος καὶ ἑξῆς καθὰ προεγράφη. ἐπαινεῖ δὲ ὁ ποιητὴς κἀνταῦθα ὡς ἑτέρωθι τὴν πηνελόπην, φησὶν ὡς ἦλθεν ἐκ θαλάμοιο ἀρτέμιδι ἰκέλη ἠὲ χρυσῇ ἀφροδίτῃ. τὸ μὲν, ὡς καλή. ἐκεῖνο δὲ, ὡς περίφρων καὶ σώφρων. Τὸ δὲ ἀμφὶ παιδὶ βάλε πήχεε. ἀντὶ τοῦ ἀμφιβάλε τὸν υἱὸν τοῖς πήχεσι. καλῶς δὲ τὸ, πήχεε. βραχίονες γὰρ οὐκ ἔχουσι πολὺ περιλαμβάνεσθαι. Ἰστέον δὲ ὅτι τοῦ κυνεῖν ὅ ἐστι φιλεῖν, πρωτότυπόν ἐστι τὸ κύειν. διὸ ἀμφοτέρως ἐνταῦθα χρῆται ὁ ποιητὴς ὡς προείρηται. ἐκ τούτων δὲ καὶ τὰ ἕτερα σχέσιν, καὶ κυνεῖν τὸ προσκυνεῖν, καὶ κύειν τὸ γεννᾶν. ἐν τούτοις δὲ, κεῖται καὶ ὁ κίων ἀρσενικῶς ἐν τῷ, ἔγχος μὲν ἔστησε πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας, κοινότερον. ἐν ἄλλοις μέντοι θηλυκῶς προενήνεκται, ἐν τῷ, ἔγχος ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρήν. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐν τῷ, ἀμφὶ παιδὶ φίλῳ βάλε πήχεε. δύναται τὸ φίλω, καὶ τῷ παιδὶ προσκεῖσθαι, καὶ δυϊκῶς λέγεσθαι πρὸς τὸ πήχεε, καθότι καὶ φίλαι πού χεῖρες καὶ φίλη χεὶρ λέγεται.

Ὅτι ὄκνον δηλοῖ ἐπὶ σκυθρωπῷ λόγῳ τὸ, μή τοι γόον ὄρνυθι, μηδέ μοι ἦτορ ἐν στήθεσσιν ὄρινε φυγόντι περ αἰπὺν ὄλεθρον. τηλέμαχος δὲ τῇ μητρὶ τοῦτο φησίν. ἣν καὶ παραινεῖ, ὑδρηναμένην καθαρὰ χροῒ εἵματα ἑλοῦσαν, εὔχεσθαι εἴ πῃ οἱ θεοὶ ἄντιτα ἔργα τελέσωσι. ὃ καὶ πρὸ τούτων ἡ μαῖα παρῄνεσε. καὶ αὐτὸς μὲν οὕτω λαλεῖ. τῇ δέ φησιν ἄπτερος ἔπλετο μῦθος. καὶ ἐπείσθη ἡ γυνὴ οὕτω. κεῖται δὲ τὸ, ἄπτερος ἔπλετο μῦθος, ὡς ἴσον τῷ, ταχέως προσήκατό φασι τὸν λόγον. ἄπτερος δὲ ὁ παράμονος. ἢ μὴ πτερόεις κατὰ τὸ κοινὸν τοῦ λόγου ἐπίθετον. ἔγνω δὲ μὴ ἀποπτὰς ἀλλ' ἐπιμείνας τῇ γυναικί. τινὲς δὲ, καὶ ἀντὶ τοῦ ταχὺς καὶ ἰσόπτερος νοοῦσι τὴν λέξιν. ἵνα λέγῃ ὅτι ταχὺ

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Μῆτερ ἐμή, μή μοι γόον ὄρνυθι. μηδέ μοι ἦτορ
Ἐν στήθεσσιν ὄρινε φυγόντι περ αἰπὺν ὄλεθρον.
Ἀλλ' ὑδρηναμένη καθαρὰ χροῒ εἵμαθ' ἑλοῦσα,
Εἰς ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν,
Εὔχεο πᾶσι θεοῖσι τεληέσσας ἑκατόμβας
Ῥέξειν, αἴ κέ ποθι ζεὺς ἄντιτα ἔργα τελέσσῃ.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἀγορὴνδ' ἐλεύσομαι, ὄφρα καλέσσω
Ξεῖνον, ὅτις μοι κεῖθεν ἅμ' ἕσπετο δεῦρο κιόντι.
Τὸν μὲν ἐγὼ προὔπεμψα σὺν ἀντιθέοις ἑτάροισι.
Πείραιον δέ μιν ἠνώγεα προτὶ οἶκον ἄγοντα,
Ἐνδυκέως φιλέειν καὶ τιέμεν εἰσόκεν ἔλθω.
Ὣς ἄρ' ἐφώνησεν. τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
Ἡ δ' ὑδρηναμένη καθαρὰ χροῒ εἵμαθ' ἑλοῦσα,
Εὔχετο πᾶσι θεοῖσι τεληέσσας ἑκατόμβας
Ῥέξειν, αἴ κέ ποθι ζεὺς ἄντιτα ἔργα τελέσσῃ.
Τηλέμαχος δ' ἄρ' ἔπειτα δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει.
Ἔγχος ἔχων. ἅμα τῷ γε κύνες πόδας ἀργοὶ ἕποντο.

Θεσπεσίην δ' ἄρα τῷ γε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη.
Τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θηεῦντο.
Ἀμφὶ δέ μιν μνηστῆρες ἀγήνορες ἠγερέθοντο,
Ἐσθλ' ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδόμευον.
Αὐτὰρ ὃ, τῶν μὲν ἔπειτα ἀλεύατο πουλὺν ὅμιλον,
Ἀλλ' ἵνα Μέντωρ ἧστο καὶ Ἄντιφος ἠδ' Ἁλιθέρσης,
Οἵτε οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώιοι ἦσαν ἑταῖροι,
Ἔνθα καθέζετ' ἰών. τοὶ δ' ἐξερέεινον ἕκαστα.
Τοῖσι δ' ἐπὶ Πείραιος δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἦλθεν,
Ξεῖνον ἄγων ἀγορήνδε διὰ πτόλιν. οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
Τηλέμαχος ξείνοιο ἑκὰς τράπετ', ἀλλὰ παρέστη.
Τὸν καὶ Πείραιος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν.
Τηλέμαχ' αἶψ' ὄτρυνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα γυναῖκας,
Ὥς τοι δῶρ' ἀποπέμψω, ἅ τοι Μενέλαος ἔδωκε.

ἐς ψυχὴν εἰσιέναι τοῦ πλησιάζοντος. Ὅτι περίφρασις τὸ, τί εἶδες, τὸ, ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς. ἔστι δὲ αἰτιᾶσθαι μὲν, τὸ τυχεῖν. ὀπωπὴ δὲ, ἡ θέα ὡς καὶ ἀλλαχοῦ. Ὅτι ἐν τῷ ᾧδε τῷ καὶ ἐν ταῖς ἀρχαῖς τοῦ βιβλίου, ὁ Τηλέμαχος εἰς ἀγορὰν ἄπεισι μετὰ ὁμοίου σχήματος. ἔγχος τε γὰρ ἔχει, καὶ κύνες πόδας ἀργοὶ ἕπονται αὐτῷ, καὶ θεσπεσία χάρις αὐτῷ θεόθεν καταχεῖται. καὶ πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον αὐτὸν θηεῦνται. ἀγέρονται δὲ ἀμφ' αὐτὸν καὶ οἱ μνηστῆρες ἐσθλ' ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδομεύοντες· ὅπερ δολίοις προσφυέσθαι πρέπει εὐτρέχειν. οἱ δὲ τὸ βυσσοδόμευον, ἐξ ἀλληγορίας σχήματος ἔχει ἤδη γε κοινότερον. βυσσοδομεύοντες ὑπὲρ πρὸς ὃ ἀγορεύοντες. Ἐνταῦθα δὲ κεῖται καὶ βιωτικὴ παραίνεσις, τὸ δεῖν εἶναι προτιμᾶσθαι τοὺς φίλους τῶν μὴ τοιούτων. Τηλέμαχος γὰρ τὸν τῶν μνηστήρων ἀλευάμενος ὅμιλον, καθέζεται ἰὼν εἰς ἀγορὰν ἵνα Μέντωρ ἧστο καὶ Ἄντιφος καὶ Ἁλιθέρσης. οἵτε οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώιοι ἦσαν ἑταῖροι. Ὅτι καὶ ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ δυνάμενος ὁ ποιητὴς πολυλογῆσαι, παραιτεῖται αὐτὸ διὰ τὸ μὴ καίριον. ὡς μὲν γὰρ οἱ φίλοι ἐξερέεινον ἕκαστα, λέγει. τί δὲ πρὸς αὐτοὺς ὁ Τηλέμαχος ἔφη, οὐ λέγει.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Πείραι', οὐ γάρ τ' ἴδμεν ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
Εἴ κεν ἐμὲ μνηστῆρες ἀγήνορες ἐν μεγάροισι
Λάθρῃ κτείναντες πατρώια πάντα δάσονται,
Αὐτὸν ἔχοντά σε βούλομ' ἐπαυρέμεν, ἢ τινα τῶνδε.
Εἰ δέ κ' ἐγὼ τούτοισι φόνον καὶ κῆρα φυτεύσω,
Δὴ τότε μοι χαίροντι φέρειν πρὸς δώματα χαίρων.
Ὣς εἰπὼν, ξεῖνον ταλαπείριον ἦγεν ἐς οἶκον.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἵκοντο δόμους εὖ ναιετάοντας,
Χλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.
Ἐς δ' ἀσαμίνθους βάντες ἐϋξέστας λούσαντο.
Τοὺς δ' ἐπεὶ οὖν δμωαὶ λοῦσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ,
Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας οὔλας βάλον ἠδὲ χιτῶνας,
Ἔκ ῥ' ἀσαμίνθου βάντες ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον.
Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
Καλῇ χρυσείῃ ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
Νίψασθαι. παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
Σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
Εἴδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα χαριζομένη παρεόντων.
Μήτηρ δ' ἀντίον ἷζε παρὰ σταθμὸν μεγάροιο,
Κλισμῷ κεκλιμένη, λέπτ' ἠλάκατα στρωφῶσα.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,

Ὅτι τοῦ προῤῥηθέντος Πειραίου ἀξιωθέντος παρὰ Τηλεμάχου τὸν τε ξένον Θεοκλύμενον καὶ τὰ ἐκ Μενελάου δῶρα τὰ φθάσαντα ἐπιδοῦναι αὐτῷ, Τηλέμαχος πάντων ἀκουόντων, φησὶν αἰνιγματωδῶς πρὸς Πείραιον ἀρξάμενος. οὐ γὰρ συνδίεμεν σοφῶς, Πείραιε, οὐ γάρ τ' ἴδμεν ὅπως ἔσται τάδε ἔργα. εἴ κεν ἐμὲ μνηστῆρες ἀγήνορες ἐν μεγάροισι λάθρῃ κτείναντες πατρώια πάντα δάσονται, αὐτὸν ἔχοντά σε βούλομαι ἐπαυρέμεν ἤγουν ἀπολαύειν κληρονομικῷ δικαίῳ, ἤπερ τινὰ τῶνδε. εἰ δὲ ἐγὼ τούτοισι φόνον καὶ κῆρα φυτεύσω, δὴ τότε μοι χαίροντι φέρειν πρὸς δώματα χαίρων. ὡς εἰ ἔλεγε, ὅτι σὺ χαίρεις οὔτ' ἐγώ. Καὶ ὅρα τὸ, λάθρῃ κτείναντες, ὡς μὴ δὴ ἐξ ἐμφανοῦς τοῦτο γενέσθαι. οὕτω καὶ παῤῥησιάζεται καὶ θαῤῥεῖ, ὁ νεανίας τὸν πατέρα ἰδών. ὃς καὶ τὴν ἀγορὰν παρ' ἐλπίδα πιεῖ καταπλήξας τοὺς μνηστῆρας διὰ τὸ ἐμφαινόμενον αὐτῷ

Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε περίφρων Πηνελόπεια.
Τηλέμαχ' ἤτοι ἐγὼν ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα,
Λέξομαι εἰς εὐνήν, ἥ μοι στονόεσσα τέτυκται,
Αἰεὶ δάκρυσ' ἐμοῖσι πεφυρμένη, ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς
Ὤχετ' ἅμ' Ἀτρείδῃσιν ἐς Ἴλιον. οὐδέ μοι ἔτλης
Πρὶν ἐλθεῖν μνηστῆρας ἀγήνορας ἐς τόδε δῶμα,
Νόστον σοῦ πατρὸς σάφα εἰπέμεν εἴ που ἄκουσας.

τῶν ἀτρίστων κεῖται δ' ἐν τούτοις καὶ φίλου τιμή. ἔνθα τὸν πείραιον ἰδὼν ἐγγύθεν ἐλθόντα ὁ τηλέμαχος, οὐκέτι ἐκάθητο βασιλικῶς, ἀλλὰ πρόεισι φιλικῶς. Σημείωσαι δὲ ὅτι ὁ τοῦ τηλεμάχου πρὸς τὸν πείραιον λόγος, παρρησίαν τι ὡς ἐρρέθη ἔχει. καὶ φιλίας ἀμοιβὴν, καὶ ἀπάτην δὲ μνηστήρων διὰ τὸν ῥηθέντα δισταγμόν. καὶ ὅτι δῶρα μὲν οἰκονομικῶς οὐ προσίεται ἀλλ' ἀφίησι παρὰ τῷ πειραίῳ αὐτὰ εἶναι, τὸν δὲ ξεῖνον θεοκλύμενον, ἄγει ἐς οἶκον χρησιμεύοντά τι καὶ αὐτὸν ἐν τοῖς ἑξῆς. Ὅτι φθάσασα ἡ πηνελόπη ἀξιῶσαι τὸν υἱὸν ἀναλέξαι αὐτῇ τὰ τῆς ὁδοῦ καὶ εὑροῦσα μὴ πεισθέντα ἐν τῷ εἰπεῖν μὴ θέλειν γόον αὐτῷ ἀνεγεῖραι, καὶ ὑποκρίνεσθαι δὲ αὐτῇ τὴν προρρηθεῖσαν εὐχήν, φανερῶς μὲν οὐ δυσχεραίνει κατὰ τοῦ παιδός, ἄλλως δὲ, ἐνδείκνυσιν ὅτι ἀκούσει τὸν λόγον. καὶ ὁ τηλέμαχος τότε ἐπιπεισθεὶς, λαλεῖ τὰ ζητούμενα. τέως γε μὴν, τὰ τῆς πηνελόπης φράζει οὕτω πως ὁ ποιητής. μήτηρ δ' ἀντίον ἷζε παρὰ σταθμὸν μεγάροιο, κλισμῷ κεκλιμένη, λέπτ' ἠλάκατα στρωφῶσα. καὶ οἱ μὲν περὶ τὸν παῖδα, ἤσθιον. αὐτὴ δὲ περιπαθῶς λαλήσασα, ὅτι ἐγὼν ἔφη ὑπερῷον εἰσαναβᾶσα, λέξομαι εἰς εὐνὴν ἥ μοι στονόεσσα τέτυκται, αἰεὶ δάκρυσιν ἐμοῖς πεφυρμένη, ἐξ οὗ ὀδυσσεὺς ᾤχετο εἰς ἴλιον· οὐδέ μοι ἔτλης πρὶν ἐλθεῖν μνηστῆρας ἀγήνορας ἐς τόδε δῶμα, νόστον σοῦ πατρὸς σάφα εἰπεῖν εἴ που ἄκουσας. καὶ ὁ τηλέμαχος οὐκέτι ἔχων μὴ λαλεῖν, ἐρεῖ τῇ μητρὶ περὶ ὧν ζητεῖται. ἐν τούτοις δὲ τὸ, κλισμῷ κεκλιμένη, ἐπιμελογικοῦ τρόπου ἐστί. τὸ δὲ αἰεὶ δάκρυσι πεφυρμένη, ἑρμηνεία τοῦ, ἐξ οὗ ὀδυσσεὺς ᾤχετο. οὐ γὰρ δὴ βίου παλαιοῦ ἡ πηνελόπη, ἀλλ' ἐξ οὗ ἐστερήθη τοῦ ἀνδρός.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Τοιγὰρ ἐγώ τοι μῆτερ ἀληθείην καταλέξω.
Ὠχόμεθ' ἔς τε Πύλον καὶ Νέστορα ποιμένα λαῶν.
Δεξάμενος δέ με κεῖνος ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν,
Ἐνδυκέως ἐφίλει. ὡς εἴ τε πατὴρ ἑὸν υἷα
Ἐλθόντα χρόνιον νέον ἄλλοθεν, ὣς ἐμὲ κεῖνος.
Ἐνδυκέως ἐκόμιζε σὺν υἱάσι κυδαλίμοισι.
Αὐτὰρ Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος οὔποτ' ἔφασκε
Ζωοῦ οὐδὲ θανόντος ἐπιχθονίων τευ ἀκοῦσαι.
Ἀλλά μ' ἐς ἀτρείδην δουρικλυτὸν Μενέλαον
Ἵπποισι προὔπεμψεν καὶ ἅρμασι κολλητοῖσιν.
Ἔνθ' ἴδον ἀργείην Ἑλένην, ἧς εἵνεκα πολλὰ
Ἀργεῖοι τρῶές τε θεῶν ἰότητι μόγησαν.
Ἤρετο δ' αὐτίκ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
Ὅττευ χρηΐζων ἱκόμην Λακεδαίμονα δῖαν.
Αὐτὰρ ἐγὼ τῷ πᾶσαν ἀληθείην κατέλεξα.
Καὶ τότε δή μ' ἐπέεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν.
Ὦ πόποι. ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
Ἤθελον εὐνηθῆναι, ἀνάλκιδες αὐτοὶ ἐόντες.
Ὡς δ' ὁπότ' ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος
Νεβροὺς κοιμήσασα νεηγενέας γαλαθηνούς,
Κνημοὺς ἐξερέῃσι καὶ ἄγκεα ποιήεντα
Βοσκομένη, ὁ δέ τ' ὦκα ἑὴν εἰσήλυθεν εὐνήν,
Ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν,

Ὅτι κεφαλαιούμενος πρὸς τὴν μητέρα τὰ φθάσαντα τεχνικῶς ὁ τηλέμαχος ἐκ τῶν πρώτων μέχρι καὶ τῶν ὑστάτων, φησὶν ᾠχόμεθα ἐς τε πύλον καὶ νέστορα. δεξάμενος δέ με κεῖνος ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν, ἐνδυκέως ἐφίλει. ὡς εἴ τε πατὴρ ἑὸν υἷα ἐλθόντα χρόνιον νέον ἄλλοθεν. ὡς ἐμὲ κεῖνος ἐνδυκέως ἐκόμιζε. καὶ εἰκότως. εἰ γὰρ ὁ φίλος ἀνὴρ αὐτὸς, φίλος δὲ τῷ ὀδυσσεῖ ὁ νέστωρ, ἄλλος ἄρα ἐκεῖνός ἐστι. διὸ καὶ ὡς οἰκεῖον υἱὸν τὸν τοῦ φίλου ὀδυσσέως παῖδα περιφέρεται. φιλόξενος δὲ ὑποδοχῆς φράσις τὸ ἐνταῦθα. δεξάμενος δέ με κεῖνος καὶ τὰ ἑξῆς. εἶτα λέγει ὁ νεανίας καὶ ὡς ὁ νέστωρ μὲν, οὔποτε ἔφη ὀδυσσέως ζωοῦ οὐδὲ θανόντος πεύθεσθαι ἀκοῦσαι. ἀλλά με ἐς μενέλαον ἵπποισι προὔπεμψε καὶ ἅρμασι κολλητοῖσιν, οὗ ἴδον ἀργείην ἑλένην, ἧς εἵνεκα πολλοὶ ἀργεῖοι τρῶές τε θεῶν ἰότητι μόγησαν. εἴρετο δέ με ὁ μενέλαος ὅτου χρῄζων ἱκόμην εἰς λακεδαίμονα. αὐτὰρ ἐγὼ τῷ, πᾶ-

Ὣς Ὀδυσεὺς κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἐφήσει.
Αἲ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον,
Τοῖος ἐὼν οἷός ποτ' ἐϋκτιμένῃ ἐνὶ Λέσβῳ
Ἐξ ἔριδος Φιλομηλείδῃ ἐπάλαισεν ἀναστάς,
Κὰδ δ' ἔβαλε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί,
Τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεύς.
Πάντες κ' ὠκύμοροί τε γενοίατο πικρόγαμοί τε.
Ταῦτα δ' ἅμ' εἰρωτᾶς καὶ λίσσεαι, οὐκ ἂν ἔγωγε
Ἄλλα παρὲξ εἴποιμι παρακλιδὸν οὐδ' ἀπατήσω,
Ἀλλὰ τὰ μέν μοι ἔειπε γέρων ἅλιος νημερτής,
Τῶν οὐδέν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος οὐδ' ἐπικεύσω.
Φῆ μιν ὅ γ' ἐν νήσῳ ἰδέειν κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα,
Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψοῦς, ἥ μιν ἀνάγκῃ
Ἴσχει· ὁ δ' οὐ δύναται ἣν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι.
Οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι,
Οἵ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
Ὣς ἔφατ' Ἀτρείδης δουρικλυτὸς Μενέλαος.
Ταῦτα τελευτήσας νεόμην· ἔδοσαν δέ μοι οὖρον
Ἀθάνατοι, τοί μ' ὦκα φίλην ἐς πατρίδ' ἔπεμψαν.

σιν ἐλθεῖν κατέλεξα. ἐνταῦθα δηλαδὴ καὶ ἐν νήσοις, πάντων ἐπιλεκτικῶς ἐνταῦθα συντεμὼν τὴν διήγησιν. καὶ τοπ... δέ φησιν ἀμειβόμενος προσεῖπεν ὁ Μενέλαος. ὢ πόποι, ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ ἤθελον εὐνηθῆναι οἱ μνηστῆρες δηλαδή, ἀνάλκιδες αὐτοὶ ἐόντες. καὶ ἑξῆς ἀπαραλλάκτως τὰ γραφέντα κατὰ τὴν δ ῥαψῳδίαν, ἐν στίχοις ὀκτὼ καὶ δέκα συνεχῶς ἕως τοῦ, τῶν οὐδέν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος οὐδ' ἐπικεύσω. ἐν οἷς κεῖται ἡ ἐκ τοῦ λέοντος παραβολή, ὃς ὤκα διὰ τὸ φιλόπονον εἰς τὴν ἑαυτοῦ εὐνὴν ἐλθών, ἀεικέα πότμον ἐφῆκε τοῖς νεβροῖς, καὶ τὰ κατὰ τὸν Λέσβιον Φιλομηλείδην. ὃν καταπαλαίσας Ὀδυσσεύς, χαίρειν δέδωκε τοῖς Ἀχαιοῖς. καὶ ὡς ὠκύμοροι ἂν καὶ πικρόγαμοί τε γένοιντο οἱ μνηστῆρες ἐπελθόντος τοῦ Ὀδυσσέως. καὶ ὡς ὑπέσχετο εἰπεῖν ὁ Πρωτεὺς αὐτῷ περὶ Ὀδυσσέως τἀληθῆ. εἶτα ὑπερπηδήσας ὅσα ἐφεξῆς ὁ Μενέλαος ὡς ἐκ τοῦ Πρωτέως ἀφηγήσατο, συγκολλᾷ τῇ ἀνακεφαλαιώσει μόνον ἐκ τῶν ἑξῆς, τὸ τοῦ Ὀδυσσέως, ὑπ' ὤν. φῆ μιν ὅ γ' ἔγωγε ἔφη αὐτὸν ὁ Πρωτεύς, ἐν νήσῳ ἰδεῖν κρατέρ' ἄλγεα πάσχοντα ἢ θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντα, νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψοῦς. καὶ τὰ ἐφεξῆς τρία ἔπη. ὧν ἔννοια, τὸ μὴ δύνασθαι τὸν Ὀδυσσέα οἴκαδε ἱκέσθαι, διὰ τὸ μὴ ἔχειν νῆάς τε καὶ ἑταίρους. κἀνταῦθα στήσας τὴν ἀνακεφαλαίωσιν ὅτι μὴ δὲ ἔχειν περαιτέρω προβῆναι, μὴ καὶ μαθοῦσά τι περὶ τοῦ Ὀδυσσέως ἀγαθὸν ἡ γυνὴ βλάψῃ τὰ ἐφεξῆς ὡς καὶ προδεδήλωται, ἐπάγει συμπληρωτικῶς. ταῦτα τελευτήσας νεόμην. ἔδωκε δέ μοι οὖρον θεὸς ἀθάνατος, ὅς με ὦκα φίλην ἐς πατρίδ' ἔπεμψε. καὶ οὕτω μὲν αὐτῇ οὐδὲν εἶπε σαφὲς ἀγαθὸν περὶ τοῦ πατρός, ἀλλ' ἢ μόνον ὅτι ζῇ, ἀδύνατον ἔχων τὴν ἐπάνοδον. ὁ μέντοι Θεοκλύμενος ἀναπληρῶν τὸ τοῦ παιδὸς ἔλλειμμα, ἀγαθὰ τῇ Πηνελόπῃ μαντεύσεται ὡς ἐφεξῆς εἰρήσεται. Σημείωσαι δὲ ὅτι πολλῶν παρὰ Μενελάῳ λαληθέντων περὶ Ὀδυσσέως εἰς ἔπαινον, τὰ ἀθρούστερα ὁ νεανίας ῥήτωρ ἐν τῇ ἀνακεφαλαιώσει ἐκλεξάμενος, εἶπε τήν τε ῥηθεῖσαν δηλαδὴ παραβολήν, καὶ τὸ κατὰ τὸν Φιλομηλείδην. περὶ ὧν ἤδη προγέγραπται ἱκανῶς. Ὅρα δὲ ὅτι τὶ καὶ πρὸς τὴν Ἑλένην φιλοφρόνως ἔχει διὰ τὴν ξενίαν ὁ Τηλέμαχος. διὸ οὐδενὸς ἄλλου τῶν ἐν τῇ ἀποδημίᾳ γνωσθέντων προσώπων κατ' ἐξαίρετον ἐμνήσθη ἀλλὰ μόνης αὐτῆς ὡς μέγιστόν τι ἰδών. καὶ οὐδὲ φορτικόν τι περὶ αὐτῆς εἴρηκε. ἀλλὰ καὶ μᾶλλον ὑπεραπελογήσατο ἐν τῷ εἰπεῖν, θεῶν ἰότητι γενέσθαι τὰ κατ' αὐτήν. ὅπερ ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς ποιεῖν, εἰωθόσιν ἀνατιθέναι τοῖς θεοῖς καὶ τὰς τῶν τοιούτων αἰτίας. ὡς καὶ Ὀδυσσεὺς πρὸ τούτων ἔφη τό, οὐδέ τις ἄλλος αἴτιος, ἀλλὰ Ζεὺς Δαναῶν στρατὸν ἔχθαιρεν. ἐπορίσατο δὲ τὴν τοιαύτην ἔννοιαν ὁ Τηλέμαχος ἐξ αὐτῆς Ἑλένης. ἥτις ἐν τῇ δέλτα ῥαψῳδίᾳ, τὴν Ἀφροδίτην αἰτιᾶται τῆς κατ' αὐτὴν ἁρπαγῆς. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι δόμους ὑψηλούς, σὺν τῷ ἑσπέρῳ λέγει, ὡς εἰκὸς ὄν, καὶ ὑπερῷα εἶναί τινα ἐν αὐτοῖς. Τὸ δὲ ἐνδυκέως, λέξις φίλη ποιηταῖς, διὸ καὶ δὶς ἐνταῦθα ἐρρέθη διὰ τὸ ὡς ἐν ποιήσει κάλλιον. Τὸ δὲ ἐφίλει καὶ ἐκόμιζε, ταυτά εἰσιν. ὡς δηλοῖ τό, ἐνδυκέως ἐκόμιζε. καὶ τό, ἐνδυκέως ἐφίλει. τουτέστιν ἐφιλοφρονεῖτο. Τὸ δὲ ἐμόγησαν, εὐφήμως ἔφη ὁ Τηλέμαχος διὰ τὴν Ἑλένην. εἰπεῖν γὰρ ἧς εἵνεκα ὤλοντο ἔτι τοιοῦτον, ὀκνεῖ διὰ τὸ δυσφημότερον. εἰ γὰρ καὶ ἐκείνη εἵνεκα αὐτῆς κυνώπιδος τὰ ἐν Ἰλίῳ κακὰ γενέσθαι φησίν, ἀλλ' ὁ Τηλέμαχος ὥσπερ αὐτὸ φθάμενος εἰπεῖν ἔφη θεῶν ἰότητι προβῆναι αὐτά, οὕτως οὐδ' ἄλλο τι ἤθελε φάναι δύσφημον ἀκολούθως τῷ πατρὶ εἰπεῖν που, Ἑλένης μὲν ἀπωλόμεθα εἵνεκα πολλοί. Ὅρα δὲ ἐν τῇ ῥήσει ἀνακεφαλαιώσει, καὶ ὡς ὤκνησεν ὁ ποιητὴς παραφράσαι τι. διὸ ξηρὰ ἔπη ἐκ τῶν προφρασθέντων ἔθετο, καθάπερ αὐτὸς ἐπίκρινε. ἔτι ὅρα καὶ ὅτι οὐκ ἐξαράγας ὅτι ἐς ὕπνῳ ὡς οὐ τόδε οὐδὲ τόδε, διαφορὰ ἵνα δηλωθῇ

ἐν τοῖς

ἐνταῦθα τὸ εἰπὼν ὡς οὐδὲ ἐστὶ κρύψω ἔπος οὐδ' ἐπικεύσω, οὐδὲν ἔφη διάφορον. ταὐτὸν γὰρ κρύψαι καὶ κεῦσαι,

Ὣς φάτο· τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής.
Ὦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
Ἤτοι ὅδ' οὐ σάφα οἶδεν, ἐμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον.
Ἀτρεκέως γάρ σοι μαντεύσομαι οὐδ' ἐπικεύσω.
Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ξενίη τε τράπεζα,
Ἱστίη τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἣν ἀφικάνω,
Ὡς ἤτοι Ὀδυσεὺς ἤδη ἐν πατρίδι γαίῃ
Ἥμενος ἢ ἕρπων, τάδε πευθόμενος κακὰ ἔργα,
Ἐστίν. ἀτὰρ μνηστῆρσι κακὸν πάντεσσι φυτεύει.
Τοῖον ἐγὼν οἰωνὸν ἐϋσσέλμου ἐπὶ νηὸς
Ἥμενος ἐφρασάμην καὶ Τηλεμάχῳ ἐγεγώνευν.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια.
Αἲ γὰρ τοῦτο ξεῖνε ἔπος τετελεσμένον εἴη.
Τῷ κε τάχα γνοίης φιλότητά τε, πολλά τε δῶρα
Ἐξ ἐμεῦ, ὡς ἄν τίς σε συναντόμενος μακαρίζοι.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Μνηστῆρες δὲ πάροιθεν Ὀδυσσῆος μεγάροιο,
Δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες,
Ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, ὅθι περ πάρος ὕβριν ἔχεσκον.
Ἀλλ' ὅτε δὴ δειπνηστὸς ἔην καὶ ἐπήλυθε μῆλα
Πάντοθεν ἐξ ἀγρῶν, οἱ δ' ἤγαγον οἳ τὸ πάρος περ,
Καὶ τότε δή σφιν ἔειπε Μέδων, ὃς γάρ ῥα μάλιστα
Ἥνδανε κηρύκων, καί σφιν παρεγίνετο δαιτί.
Κοῦροι, ἐπεὶ δὴ πάντες ἐτέρφθητε φρέν' ἀέθλοις,
Ἔρχεσθε πρὸς δώματ', ἵν' ἐντυνώμεθα δαῖτα.
Οὐ μὲν γάρ τι χέρειον ἐν ὥρῃ δεῖπνον ἑλέσθαι.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἀνστάντες ἔβαν, πείθοντό τε μύθῳ.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἵκοντο δόμους εὖ ναιετάοντας,
Χλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.
Οἱ δ' ἱέρευον ὄϊς μεγάλους καὶ πίονας αἶγας,
Ἵρευον δὲ σύας σιάλους καὶ βοῦν ἀγελαίην,
Δαῖτ' ἐντυνόμενοι. τοὶ δ' ἐξ ἀγροῖο πόλινδε
Ὠτρύνοντ' Ὀδυσεύς τ' ἰέναι καὶ δῖος ὑφορβός.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε συβώτης ὄρχαμος ἀνδρῶν.
Ξεῖν', ἐπεὶ ἂρ δὴ ἔπειτα πόλιν δ' ἰέναι μενεαίνεις
Σήμερον, ὡς ἐπέτελλεν ἄναξ ἐμός, ἦ σ' ἂν ἔγωγε
Αὐτοῦ βουλοίμην σταθμῶν ῥυτῆρα λιπέσθαι,
Ἀλλὰ τὸν αἰδέομαι, καὶ δείδια μή μοι ὀπίσσω
Νεικείῃ. χαλεπαὶ δέ τ' ἀνάκτων εἰσὶν ὁμοκλαί.
Ἀλλ' ἄγε νῦν ἴομεν, δὴ γὰρ μέμβλωκε μάλιστα
Ἦμαρ. ἀτὰρ τάχα τοι ποτὶ ἕσπερα ῥίγιον ἔσται.

Ὅτι πλάσας ὁ ποιητὴς τὸν Τηλέμαχον ἃ μὲν παρὰ Νέστορος καὶ Μενελάου ἤκουσεν, εἰπόντα, σιγῶντα δὲ ἅπερ αὐτὸς οἶδεν ἀκούσας περὶ τοῦ νόστου, ποιεῖ τὸν Θεοκλύμενον, εὐθὺς εἰπόντα οὕτως. ὦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος, ἤτοι ὅδ' οὐ σάφα οἶδεν, ἐμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον. ἀτρεκέως γάρ τοι μαντεύσομαι οὐδ' ἐπικεύσω. ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίη τε τράπεζα. ἱστίη τ' Ὀδυσσῆος ἀμύμονος ἣν ἀφικάνω. ὡς δὲ στίχος καὶ πρὸ τούτων ὁ Ὀδυσσεὺς πρὸς τὸν Εὔμαιον ἔφη, ὡς ἤδη Ὀδυσσεὺς ἐστὶν ἐν πατρίδι γαίῃ ἥμενος ἢ ἕρπων, τουτέστι κρύφα καὶ οὐ κατ' ὀρθὸν βαδίζων, τάδε πευθόμενος κακὰ ἔργα, ἐστίν. ἀτὰρ μνηστῆρσι κακὸν πάντεσσι φυτεύει. καὶ λέγει μὲν οἰωνὸν φράσασθαι δηλοῦντα ταῦτα, ὡς προδεδήλωται. οὐκ ἔστι δὲ πιστὸς αὐτὸς οὕτως εἰπών, ὡς ἐὰν ὁ Τηλέμαχος πιστόν τι ἀπήγγειλε. καὶ ἰδοὺ εὐμεθόδως ὁ ποιητὴς ἐδήλωσε μὲν τῇ γυναικὶ ὡς ἐν Ἰθάκῃ ἐστὶν Ὀδυσσεύς, οὐκ ἐπληροφόρησε δέ. ἱστίην δὲ ὁ νῦν, τὴν ἐσχάραν λέγει τὴν καὶ ἑστίαν λεγομένην. τοῦτο μέν, ἐκ τοῦ ἱστάναι. ἐκεῖνο δέ, ἐκ τοῦ ἵστασθαι. αἰτία γὰρ αὕτη τοῦ τὸν οἶκον συνεστάναι καὶ ἵστασθαι διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ δρωμένους θυσίας. ὅθεν καὶ Ζεὺς ἐφέστιος. καὶ ἑστιοῦχος. καὶ ἑστία θεὰ παρ' ἀττικοῖς. καὶ ὁ ὅλος δὲ οἶκος ἀπ' αὐτῆς, ἑστία ὡς καὶ ἀπὸ μέρους. καθὰ καὶ βωμὸς ὁ ναός, ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ βωμοῦ.

Ὅτι ἐν τῷ, ἐφρασάμην καὶ Τηλεμάχῳ ἐγεγώνευν ἀντὶ τοῦ ἐγεγώνουν, δηλοῦται περισπώμενον ῥῆμα ἐκ τοῦ γεγωνῶ. ἐξ οὗ γεγωνὼς μετοχή, συγκεκομμένη ἐκ τοῦ γεγωνηκώς. ὁμοίως δὲ, εἰδηκὼς καὶ συγκοπῇ εἰδώς. Ὅτι ὑποχεῖ λευκὸν ἐπὶ ἀγαθῇ ἀγγελίᾳ τό, αἲ γὰρ

ἀντὶ

αὐτὶ τοῦ εἶδε, ὅπως ἔπος τετελεσμένον εἴη. τῷ κε τάχα γνοίης φιλότητά τε πολλά τε δῶρα ἐξ ἐμεῦ, ὥς κέν τίς σε συναντόμενος μακαρίζοι. λέγει δὲ φιλότητα καὶ νῦν τὴν φιλίαν. Ὅτι δὲ τὸ συναντόμενος σχῆμα αὐτοῦ ἐστι, καὶ πρὸ ὀλίγων εἴρηται. Ὅτι καὶ νῦν ἐνταῦθα ὡς καὶ πρὸ τούτων οἱ μνηστῆρες ὕβριν ἔχοντες οὐ μὴν εὐτάκτως γυμνάζονται, δίσκοισι τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἐν τυκτῷ δαπέδῳ. ἄθλων δὲ χρῆμα τὰ τοιαῦτα ἦσαν ὡς ὁ Μέδων κολακεύων ἐρεῖ ἐν τοῖς ἑξῆς, ὥσπερ οἱ παλαιοί, ὡς ἰδοὺ καὶ οἱ ἀκρατεῖς οὗτοι μνηστῆρες ἐπὶ μελέτην ἀθλητικὴν τρεπόμενοι, δίσκοις τέρπονται καὶ αἰγανέαις, τῇ παιδιᾷ τὰ πρὸς σπουδὴν ἐκμελετῶντες. βούλεται δὲ ἡ τοιαύτη ἱστορία, παιδεύειν μὴ χρῆναι ἄνεσιν ἀεὶ ἔχειν τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ καὶ ἐντεῦθεν ὁπωσοῦν εἰς ἔργα σπουδαῖα τρέπεσθαι. Ὅτι οὐ δεῖ, ἀλλ' ὅτε δὴ δείπνηστος ἢ δειπνηστὸς ἦν καὶ ἐπήλυθε μῆλα πάντοθεν ἐξ ἀγρῶν. μῆλα πάντα τετράποδα λέγει ὡς ἀεὶ μέρος. οὐ γὰρ πρόβατα μόνον ἱέρευον, ἀλλὰ καὶ σύας σιάλους καὶ αἶγας καὶ βοῦς ἀγελαίας ὡς εὐθὺς δηλοῖ τὰ ἐφεξῆς. δοκεῖ δὲ κρεῖττον εἶναι δειπνηστὸς γράφειν ὁμοίως τῷ ἀμητός. ἔστι δὲ δειπνηστὸς ἢ δείπνηστος, ὁ τοῦ δείπνου καιρός. ὅμως δὲ σαφέστερον εἰπεῖν, δειπνηστὸς ὀξυτόνως, αὐτό φασι τὸ δεῖπνον. βαρυτόνως δέ, ἡ ὥρα τοῦ δείπνου. οὕτω δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀμητὸς καὶ ἄμητος παρατηρεῖται. Ὅτι συνήθως ὁ κῆρυξ Μέδων πλάττεται καὶ ὡς εἰπεῖν ἀμφοτεροδέξιος καὶ οἷόν τις κόθορνος, εἴγε μὴ μόνον τοῖς τοῦ Ὀδυσσέως εὔνους ἦν ἀλλὰ καὶ μνηστῆρσι μάλιστα ἥνδανε κηρύκων, καί σφιν παρεγίνετο δαιτί, ὡς ὁμοτράπεζος. ὃ μέγα ἐδόκει εἶναι κατὰ τὸ ἐξαίρετον. Ὅρα δὲ τὸ, μάλιστα κηρύκων. ὡς δὲ ἀμφίπολος ἥνδανε τῇ Πηνελόπῃ οὐχ ἁπλῶς ἀλλὰ πλέον τῶν ἄλλων μνηστήρων, οὕτω καὶ ὁ Μέδων φιλεῖται τοῖς μνηστῆρσιν οὐ κυρίως οὐδ' ἀπολύτως, ἀλλ' ὑπὲρ τοὺς ἄλλους κήρυκας ὡς δεξιώτερος. Ὅτι τρυφώντων ἀθλευτῶν εἰπεῖν ἢ θεατῶν, ἐπειδὴ πάντες ἐτέρφθεν φρένα ἀέθλοις, ἔρχεσθε πρὸς δώματα ἵνα ἐντυνώμεθα, τουτέστιν ὅπως ἑτοιμασώμεθα δαῖτα. παιδεύουσι δὲ γνωμικῶς τὸ δαιτὸς τό, οὐ μὲν γάρ τι χέρειον ἐν ὥρῃ, τουτέστι κατὰ καιρόν, δεῖπνον ἑλέσθαι. Εὐπειθεῖας δὲ παράστατικὸν τό, ὣς ἔφαθ' οἱ δ' ἀνστάντες ἔβαν πείθοντό τε μύθῳ. ἑτοιμασία δὲ πρὸς ἔργον μάλιστα δαιτὸς τό, χλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε, οἱ δ' ἱέρευον τὰ ῥέθοντα μῆλα. ἤγουν ὄϊς μεγάλους καὶ πίονας αἶγας. ἱέρευον δὲ σύας σιάλους καὶ βοῦν ἀγελαίην, δαῖτα ἐντυνόμενοι. Καὶ ὅρα ὅτι τὸ ἱερεύειν οὐκ ἔχει λέξιν κατασκευαστέραν ἐν τοῖς τοιούτοις ὁ ποιητής. Ὅτι φιλῶν τὸν ξένον Ὀδυσσέα ὁ Εὔμαιος, φησὶν ὡς ἐγὼ μέν, αὐτοῦ τουτέστιν ἐνταῦθα βουλοίμην σταθμῶν ῥυτῆρά σε γενέσθαι, ὅ ἐστι φύλακα. ἀλλὰ τὸν ἤγουν τὸν δεσπότην Τηλέμαχον αἰδέομαι, καὶ δείδια μή μοι ὀπίσσω νεικείῃ. χαλεπαὶ δέ τ' ἀνάκτων εἰσὶν ὁμοκλαί. ἔστι δέ, καὶ γνωμικῶς ἐρρέθη καὶ οὕτως εἰπὼν, συναπέρχεται τῷ Ὀδυσσεῖ εἰς τὴν πόλιν ἦν δὲ ὄψε τι περί, ὡς δηλοῖ τό, δὴ γὰρ μέμβλωκε μάλιστα ἦμαρ. ἀτὰρ ἐφερμηνεύων, φησίν. ἀτὰρ τάχα τοι ποτὶ ἕσπερα ῥίγιον ἔσται. ἤγουν ταχὺ πρὸς ἑσπέραν ῥιγώσεις ἐκ τοῦ ψύχους. ὥς τε, μέμβλωκεν οὕτω τὸ ἦμαρ εἰ ταχὺ ἑσπέρα ἔσται. εἰ δὲ τοῦτο, οὐκ ἄρα ἐνταῦθα δεῖπνος τὸ πρωϊνὸν ἔμβρωμα κατὰ κυριολεξίαν, ἀλλ' ἢ μόνον καθ' ὃ πρὸ δείλης καὶ τοῦ προδόρπου ἦν. Τὸ δὲ μέμβλωκε, ἀντὶ τοῦ μεμόληκε, παρῆλθεν. οὐ ἡ συνθήκη ἐν Ἰλιάδι κεῖται ὡς ἐκ τοῦ μολῶ μολήσω μεμόληκα καθὰ ἐρρέθη ἐκεῖ. εἰ δὲ πρὸς τῇ ἑσπέρᾳ ῥίγιον ἔσται, χειμέριος ἄρα καὶ νῦν δηλοῦται ὁ ἐγγὺς χειμῶνος καιρός. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ ἕσπερα, συγκεκόπται μὲν ἐκ τοῦ ἑσπέρια, δηλοῖ δὲ ἐλλειπτικῶς, ἕσπερα μέρη ἢ κατὰ τὰ σήματα ἢ τοιοῦτόν τι. Καὶ ὅτι τό, ῥίγιόν σοι ἔσται, ἀλλαχοῦ ἀντὶ τοῦ φοβερὸν κεῖται καὶ φρίξας, μεταφορικῶς ἐκεῖ λεχθέν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Γιγνώσκω. φρονέω. τάγε δὴ νοέοντι κελεύεις.
Ἀλλ' ἴομεν. σὺ δ' ἔπειτα διαμπερὲς ἡγεμόνευε.
Δὸς δέ μοι εἴποθί τοι ῥόπαλον τετμημένον ἐστὶν
Σκηρίπτεσθ', ἐπεὶ ἦ φάτ' ἀρισφαλὲ' ἔμμεναι οὐδόν.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμφ' ὤμοισιν ἀεικέα βάλλετο πήρην,
Πυκνὰ ῥωγαλέην. ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ.
Εὔμαιος δ' ἄρα οἱ σκῆπτρον θυμαρὲς ἔδωκεν,
Τὼ βήτην. σταθμὸν δὲ κύνες καὶ βώτορες ἄνδρες
Ῥύατ' ὄπισθε μένοντες. ὁ δ' ἐς πόλιν ἦγεν ἄνακτα
Πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον ἠδὲ γέροντι,
Σκηπτόμενον. τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροῒ εἵματα ἕστο.
Ἀλλ' ὅτε δὴ στείχοντες ὁδὸν κάτα παιπαλόεσσαν
Ἄστεος ἐγγὺς ἔσαν, καὶ ἐπὶ κρήνην ἀφίκοντο

Ὅτι συνήθως ἐπαγωγικὴ ἡ δὲ ὁδόν τό, ἀλλ' ἴομεν. σὺ δ' ἔπειτα διαμπερὲς ἡγεμόνευε, ὡς πρόοδος δηλαδή. δὸς δέ μοι εἴποθί τοι ῥόπαλον τετμημένον ἐστί, σκηρίπτεσθαι ὅ ἐστιν ἐπερείδεσθαι. ἐπειδή φατε ἀρισφαλέα ἔμμεναι οὐδόν. καὶ ὅρα τὸ οὐδὸν ἀντὶ τοῦ ὁδὸν ἐπεκτάσει αἰολικῇ τοῦ υ. ἅπαξ δὲ φασιν ἐνταῦθα εἶναι τὴν λέξιν. καὶ διδόασιν ἀφορμὴν ἐτυμολογίας τῇ ὁδῷ. ἡ ἐκεῖνος γάρ, ὁδός εἰς οἶκον ἐστίν. Ἡρακλείδης δ' ἐν οἷς περὶ δυσκλίτων ῥημάτων γράφει, ἀρισφαλὲς ἔμμεναι οὐδας φασὶ γράφεσθαι οὐκ ἄλλως ὑπό-

τεων

ποιῶν. τὸ δὲ ῥόπαλον, μετ' ὀλίγα καὶ σκῆπτρον ἐρεῖ θυμήρες δὲ ὀδυσσεῖ, ὡς ἀπὸ τοῦ σκηρίπτω ὁ σκίπων, ἐφ' ᾧ ὀλίνει σκηριπτόμενος. ἀπὸ τοῦ ῥέπω δὲ γίνεται τὸ ῥόπαλον ὡς οἷα ῥέπον εἰς μέρος καὶ μὴ ὀρθόν. κατὰ τὴν τῆς ἑκάβης παρεγχειρίδιον σκολιὸν σκίπωνα. ὅμοιον δέ τι καὶ ὁ καλαῦροψ. καῦλον ἐκείνη ποτέ ἐστι ξύλον ἀπὸ ῥέπειν κατὰ τὰ ὁμοίως ἐτυμολογίαν. καὶ τὸ παρὰ θεοκρίτῳ δὲ ῥοικὸν λαγωβόλον. τοιοῦτόν τι δοκεῖ τοῖς πλείοσιν εἶναι, ὡς ἀπὸ τοῦ ῥέπειν γίνεσθαι καὶ αὐτό. ἀρισφαλὴς δὲ οὐδὸς, ὁ τραχεῖα καὶ πάνυ σφάλλουσα ὡς κινδυνεύειν πεσεῖν τὸν ὁδεύοντα. ἀμαυρότερον δὲ τὸ, φατὲ ἀρισφαλέα οὐδὸν εἶναι. οὐδεὶς γὰρ περὶ ὀδυσσεῖ ζῆτον εἰπὼν φαίνεται, ἀλλ' αὐτὸς εὖ πάλαι εἰδὼς λέγει. ψεύδεται ἄρα κἀνταῦθα ὡς ἐπιψόγως ὁ ὀδυσσεύς. εὐμεθόδως δὲ καὶ ἡ τοῦ ῥοπάλου χρῆσις, διότι τὸ ἀναγκαίως πτωχικώτερον τῆς σκευῆς, καὶ ἵνα πιθανῶς μετ' ὀλίγα βουλεύσηται ὀδυσσεὺς ῥοπάλῳ τούτῳ ἀνελεῖν τὸν κακὸν μελάνθιον. δῆλον δὲ ὅτι τὸ μὲν ῥόπαλον, καὶ σκῆπτρον εἴη ἄν. οὐ μὴν καὶ πᾶν σκῆπτρον, ῥόπαλον. οὐ γὰρ δή που καὶ τὸ βασιλικὸν καὶ τὸ δικαστικόν. Ὅτι πτωχικῶς ὁ ὀδυσσεὺς σκευαζόμενος ἐν τῷ ἀγρῷ εἰς ἰθάκην ἰέναι, ἀμφ' ὤμοισιν ἀεικέα βάλλετο πήρην, τὴν ἐξ ἀρχῆς ἐκείνην, πυκνὰ ῥωγαλέην. ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτὴρ ὡς καὶ πρὸ τούτων ἐγράφη. ἔστι δὲ ἀμφ' ὤμοις βάλλεσθαι πήρην, τὸ ἀνάψασθαι. οὐ γὰρ φορεῖται ἄλλως ἡ πήρα. Ὅτι οὐκ ἀπαθῶς λέγων ὁ ποιητὴς, φησὶ κατά τινα οἶκτον, ὅτι ὁ εὔμαιος ἐς πόλιν ἦγεν ἄνακτα πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον ἠδὲ γέροντι. σκηπτόμενον, ὅ ἐστι σκηριπτόμενον ὡς

Τυκτὴν, καλλίρροον, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται.
Τὴν ποίησ' Ἴθακος καὶ Νήριτος ἠδὲ Πολύκτωρ.
Ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰγείρων ὑδατοτρεφέων ἦν ἄλσος
Πάντοσε κυκλοτερὲς, κατὰ δὲ ψυχρὸν ῥέεν ὕδωρ
Ὑψόθεν ἐκ πέτρης, βωμὸς δ' ἐφύπερθε τέτυκτο
Νυμφάων, ὅθι πάντες ἐπιρρέζεσκον ὁδῖται,
Ἔνθα σφίας ἐκίχαν' υἱὸς Δολίοιο Μελανθεὺς
Αἶγας ἄγων, αἳ πᾶσι μετέπρεπον αἰπολίοισι,
Δεῖπνον μνηστήρεσσι. δύω δ' ἅμ' ἕποντο νομῆες.
Τοὺς δὲ ἰδὼν, νείκεσσεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν
Ἔκπαγλον καὶ ἀεικές. ὄρινε δὲ κῆρ Ὀδυσσῆος.
Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ κακὸς κακὸν ἡγηλάζει.
Ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον.
Πῆ δὴ τόνδε μολοβρὸν ἄγεις ἀμέγαρτε συβῶτα,
Πτωχὸν ἀνιηρὸν δαιτῶν ἀπολυμαντῆρα;
Ὃς πολλῇσι φλιῇσι παρασὰς, φλίψεται ὤμους.
Αἰτίζων ἀκόλους, οὐκ ἄορας οὐδὲ λέβητας.
Τόν κ' εἴ μοι δοίης σταθμῶν ῥυτῆρα γενέσθαι,
Σηκοκόρον τ' ἔμεναι θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι.
Καί κεν ὀρὸν πίνων, μεγάλην ἐπιγουνίδα θεῖτο.
Ἀλλ' ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κάκ' ἔμμαθεν, οὐκ ἐθελήσει
Ἔργον ἐποίχεσθαι. ἀλλὰ πτώσσων κατὰ δῆμον,
Βούλεται αἰτίζων βόσκειν ἣν γαστέρ' ἄναλτον.
Ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται.
Αἴ κ' ἔλθῃ πρὸς δώματ' Ὀδυσσῆος θείου,
Πολλά οἱ ἀμφὶ κάρη σφέλα ἀνδρῶν ἐκ παλαμάων
Πλευραὶ ἀποτρίψουσι δόμον κάτα βαλλομένοιο.
Ὣς φάτο. καὶ παριὼν λὰξ ἔνθορεν ἀφραδίῃσιν
Ἰσχίῳ. οὐδέ μιν ἐκτὸς ἀταρπιτοῦ ἐστυφέλιξεν,
Ἀλλ' ἔμεν' ἀσφαλέως. ὁ δὲ μερμήριξεν Ὀδυσσεὺς,
Ἠὲ μεταΐξας ῥοπάλῳ ἐκ θυμὸν ἕλοιτο,
Ἢ πρὸς γῆν ἐλάσειε καρὴ ἀμφουδὶς ἀείρας.
Ἀλλ' ἐπετόλμησε, φρεσὶ δ' ἔσχετο. τὸν δὲ συβώτης
Νείκεσ' ἄντα ἰδὼν. μέγα δ' εὔξατο χεῖρας ἀνασχών.
Νύμφαι κρηναῖαι κοῦραι Διὸς, εἴποτ' Ὀδυσσεὺς
Υ̓́μμ' ἐπὶ μηρί' ἔκηε, καλύψας πίονι δημῷ
Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων, τόδε μοι κρηήνατ' ἐέλδωρ,
Ὡς ἔλθοι μὲν ἐκεῖνος ἀνήρ. ἀγάγοι δέ ἑ δαίμων.
Τῷ κέ τοι ἀγλαΐας γε διασκεδάσειεν ἁπάσας,
Τὰς νῦν ὑβρίζων φορέεις, ἀλαλήμενος αἰεὶ
Ἄστυ κάτ'. αὐτὰρ μῆλα κακοὶ φθείρουσι νομῆες.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μελάνθιος αἰπόλος αἰγῶν.
Ὢ πόποι. οἷον ἔειπε κύων ὀλοφώϊα εἰδώς.
Τόν ποτ' ἐγὼν ἐπὶ νηὸς ἐϋσσέλμοιο μελαίνης

ἄξω

Ἄξω τῆλ' Ἰθάκης, ἵνα μοι βίοτον πολὺν ἄλφοι.
Αἲ γὰρ Τηλέμαχον βάλοι ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
Σήμερον ἐν μεγάροις, ἢ ὑπὸ μνηστῆρσι δαμείη,
Ὡς Ὀδυσσῆΐ γε τηλοῦ ἀπώλετο νόστιμον ἦμαρ.
Ὡς εἰπὼν, τοὺς μὲν λίπεν αὐτόθι ἦκα κιόντας.
Αὐτὰρ ὁ βῆ. μάλα δ' ὦκα δόμους ἵκανεν ἄνακτος.
Αὐτίκα δ' εἴσω ἴεν. μετὰ δὲ μνηστῆρσι κάθιζεν
Ἀντίον Εὐρυμάχου, τὸν γὰρ φιλέεσκε μάλιστα.
Τῷ παρὰ μὲν κρειῶν μοῖραν θέσαν οἳ πονέοντο.
Σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
Ἔδμεναι. ἀγχίμολον δ' Ὀδυσσεὺς καὶ δῖος ὑφορβὸς
Στήτην ἐρχομένω. περὶ δέ σφεας ἤλυθ' ἰωὴ
Φόρμιγγος γλαφυρῆς, ἀνὰ γάρ σφισι βάλλετ' ἀείδειν
Φήμιος, αὐτὰρ ὁ χειρὸς ἑλὼν προσέειπε συβώτην.
Εὔμαι', ἦ μάλα δὴ τάδε δώματα κάλ' Ὀδυσῆος.
Ῥεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐστὶ καὶ ἐν πολλοῖσιν ἰδέσθαι.
Ἐξ ἑτέρων ἕτερ' ἐστίν. ἐπήσκηται δέ οἱ αὐλὴ
Τοίχῳ καὶ θριγκοῖσι. θύραι δ' εὐεργέες εἰσὶ
Δικλίδες. οὐκ ἄν τίς μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσσαιτο.
Γιγνώσκω δ' ὅτι πολλοὶ ἐν αὐτῷ δαῖτα τίθενται
Ἄνδρες, ἐπεὶ κνίση μὲν ἀνήνοθεν. ἐν δέ τε φόρμιγξ
Ἠπύει, ἣν ἄρα δαιτὶ θεοὶ ποίησαν ἑταίρην.

ἀνωτέρω ἐρρέθη. ἢ προφασιζόμενον καὶ φαινόμενον, οὐ γὰρ ἀληθῶς τοιοῦτος ἦν. τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροῒ εἵματα ἕσσο καθὰ καὶ αὐτὸς ὀδυσσεὺς φθάσας εἶπεν, αἰνῶς γὰρ τάδε εἵματα ἔχω κακά. Ὅρα δὲ ὅτι ἐν τῷ, τὰ δὲ λυγρὰ εἵματα, περιττῶς κεῖται τὸ ἄρθρον. ἤρκει γὰρ εἰπεῖν λυγρὰ δὲ εἵματα ἕσσο. ἐνθυμητέον δ' ἐκ τούτοις, καὶ ὡς τοιαύτη τις ἐπίδειξις καὶ κακοειμοσύνη, καὶ ἐν τροίᾳ τὸν ὀδυσσέα ἔδειξε δολιευσάμενον. Ὅτι κρήνη ἦν ἐν ἰθάκῃ, τυκτή. τουτέστι χειροποίητος. καὶ Μέροψ. ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται. ἀξία δὲ λόγου αὕτη τρεῖς ἔχουσα ἐπισκευαστάς, φησὶ γάρ. τὴν ποίησ' Ἴθακος καὶ Νήριτος ἠδὲ Πολύκτωρ. ὧν ὁ μὲν Ἴθακος μὲν, ἀφ' οὗ ἰθάκη. ἀφ' οὗ δὲ νήριτον, νήριτον ὄρος ἐκεῖ. ἀφ' οὗ δὲ πολύκτορος, τόπος αὐτόθι πολυκτόρειον. πτερελάου δὲ παῖδες οὗτοι. καὶ τοῦτο μὲν, οὕτως. ἀμφὶ δὲ τήνδε τὴν κρήνην, αἰγείρων ὑδατοτρεφέων ἦν ἄλσος πάντοσε κυκλοτερὲς, διὰ τὸ τίμιον τοῦ τοιούτου σχήματος. κατὰ δὲ ψυχρὸν ῥέεν ὕδωρ ὑψόθεν ἐκ πέτρης. βωμὸς δ' ἐφύπερθε τέτυκτο νυμφάων ὅθι πάντες ἐπιρρέζεσκον ὁδῖται. φανεῖται δὲ μετ' ὀλίγα καὶ ὀδυσσεὺς καίων ἦν ὅτι καὶ αὐτὸς μηρία ἀρνῶν καὶ ἐρίφων ταῖς τοιαύταις νύμφαις. αἴθειος δὲ ὡς εἰκὸς ὁ ὑπὲρ τῆς πέτρας οὗτος βωμὸς, ὁποῖοι καὶ ἕτεροι ἀλλαχοῦ. Ἰστέον δὲ ὅτι σύνηθες ἦν καὶ τοῖς μεθ' ὅμηρον, βωμοὺς ἱδρύειν ταῖς νύμφαις. καὶ μάλιστα ὡς εἰκὸς ταῖς νηΐσι. λέγεται οὖν ἀμφικτύων βασιλεὺς ἀθηναίων, βωμὸν ἀναστήσας διονύσῳ, καὶ ἕτερον βωμὸν δείμασθαι ταῖς νύμφαις ἐγγὺς αὐτοῦ. ὑπόμνημά φασι θέμενος τοῖς χρωμένοις, κράσεως οἴνου πρὸς ὕδωρ. ἣν κατά τινας μὲν, μελάμπους πρῶτος ἐξεῦρε. καθ' ἑτέρους δὲ, ὁ ῥηθεὶς ἀμφικτύων. ὃς καὶ ὀρθουμένων τῶν οὕτω πινόντων, πρότερον γάρ φασιν ὑπὸ ἀκράτου ἐκάμπτοντο, βωμὸν ὀρθοῦ διονύσου ἔγειρεν ἐν τῷ τῶν ὡρῶν ἱερῷ. αἳ δὴ καὶ τὸν τῆς ἀμπέλου καρπὸν ἐκτρέφουσι. λέγονται δέ φασι καὶ μοῦσαι, διονύσου τροφοί. νύμφαι τινὲς οὖσαι καὶ αὗται ὡς καὶ παρὰ λυκόφρονι εὕρηται. τοῦτο δέ φασιν, αἴνιγμα ἦν εἰς τὸ ἔμμουσον καὶ ἐναρμόνιον τῶν μὴ ἄκρατον ποτούντων ἀλλὰ μετριαζόντων τῷ κεράσματι. δῆλον δὲ ὅτι δηλοῖ τινὲς, ὄμβρῳ τυχαίῳ ἀνατιθέασι τὸ τοῦ κεράσματος αἴτιον. ὡς ἀμέτρως πινόντων τινῶν ἐπὶ ἀκτῆς καταρραγείς, τὸ μὲν συμπόσιον διέλυσε, τὸν δὲ κρατῆρα μίξας, παρέσχε προσλαβεῖν μετὰ αἰθρίας καὶ ἄλυπον. διό φασιν ἀκράτῳ μὲν τῷ ἐν δείπνοις, ἀγαθὸς ἐπιφωνεῖται δαίμων ἐπὶ διονύσῳ τῷ εὑρηκότι. τῷ δὲ μετὰ δεῖπνον πρώτῳ κράματι, σωτὴρ ζεὺς ἐπιλέγεται, διὰ τὸν ὄμβριον δία. τὸ δὲ κατὰ λυκοῦργον κρᾶμα καὶ τὸν παραδιδόμενον τεθαλαττωμένον οἶνον, ζητητέον ἀλλαχοῦ. Τὸ δὲ πάντοσε κυκλοτερὲς, πρὸς διαστολὴν ἡμικυκλίου εἴρηται. Τὸ δὲ ὑδατοτρεφεῖς τὰς αἰγείρους εἶναι, ἱστορία ἐστὶ φυσική. Σημείωσαι δ' ἐνταῦθα εἰς τὸ, πάντοσε κυκλοτερὲς, ὅπως τίμιον ἐδόκει χρῆμα τοῖς παλαιοῖς ὁ κύκλος, δηλαδὴ τὸ κατὰ κόσμον σφαιροειδές. οὗ φαντασίαν ἐναργῆ φασι λαβόντες ἐκ τοῦ τῆς σελήνης καὶ τοῦ ἡλίου σχήματος, θέατρα τὰ κυκλοτερέσιν ἐοικότα σχήμασι. καὶ τὸν τῆς ἀγορᾶς δὲ τόπον κύκλῳ περιέγραφον κατὰ τὸ, κυκλόσε τ' ἀγορᾶς θρόνον. καὶ βωμοὺς δὲ ἱεροὺς, πάντοσε κυκλοτερεῖς ἀνίστων. καὶ κατὰ περιστροφὴν δέ φασι καθὰ καὶ ἄλλα τινὰ τῶν κάτω, τοῖς ἄνω ἤθελον ἀφομοιοῦν. διὸ καὶ ἡ τράπεζα κυκλοειδὴς ἦν αὐτοῖς. κυκλοτερεῖς δὲ καὶ οἱ καθαγιζόμενοι τρίποδες, ἔχοντες αὐτοὶ καὶ ἀστέρας. οὓς φασι καὶ ἐκάλουν σελήνας. προσθετέον δὲ τούτοις φασὶ, καὶ τὴν ἅλω, διαγεγραμμένην εἰς κύκλον. ὡς τὸν

ἄστρον δέ φασιν οὕτως ἐκάλεσε, διὰ τὸ κατ' αὐτὴν στρογγύλον. ἐπειδὴ τῶν σχημάτων, ὁ κύκλος ἀπαρτίσαι καὶ ἔστι τέλειος. ὅπερ ἴσως ἐμφαντικὸν τὸ, ὅλον ἄστρον ἑλὼν, ὅπερ ἐστὶν ὅλον, ἤγουν τέλεον. ἢ τὸ ποτήριον οὕτω φασὶ τὸ δεχόμενον τὴν ὑγρὰν τροφὴν, κυκλοτερὲς ἐποίησεν κατὰ μίμησιν τοῦ κόσμου. ἐνταῦθα δὲ ἐπιτεχνᾶται ὁ παλαιὸς, καὶ τὸ νεστόρειον ποτήριον καὶ τοὺς περὶ αὐτὸ ἀστέρας, οὓς ὁ ποιητὴς ἥλους φησὶν ὀνομάζει, διὰ τὸ καὶ περιφερῶς ἔχειν κατὰ τοὺς ἥλους, καὶ ἐμπεπηγέναι τῷ οὐρανῷ. εἶεν κατὰ τὴν ἀράτου σοφίαν ἀστερόεντα ἀγάλματα νυκτὸς ἰούσης. ὡς ἐοικέναι οὐρανὸν μὲν, ἀργύρῳ, τῷ κατὰ τὴν κύλικα τοῦ γέροντος. ἀστέρας δὲ τοὺς χρυσῷ, διὰ τὸ πυρῶδες. ὅσοις δὲ καὶ ἄλλοις λόγοις τὸ κατὰ κύκλον σχῆμα τῶν ἄλλων ἐστὶ τελειότερον, τὸ κατὰ τὴν σφαῖραν σεμνύνεται, λαλοῦσιν οἱ περὶ ταῦτα πονησάμενοι. πλὴν ὅτι μάλα εὐπορίαν ἐκεῖνοι ἐξευρηκότες ἐνταῦθα.

Ὁ μελανθεὺς αἰπόλος δοῦλος ὁ καὶ μελανθεὺς δολίου υἱὸς, εὐρυμάχῳ πεποιθὼς οὗ εἶχε τὴν μελανθὼ ἡ αὐτοῦ ἀδελφὴ, ἀναιδέστατος ἦν. καὶ νῦν ὀδυσσέα σκώπτει καὶ λυμαίνεται καθ' ὁδὸν αὐτοῖς ἐντυχών. φησὶ γὰρ ὁ ποιητὴς, ὡς ἦγε μὲν αἶγας αἳ πᾶσι μετέπρεπον αἰπολίοισι, δεῖπνον μνηστῆρσι. δύο δ' ἅμ' ἕποντο νομῆες. τοὺς δὲ ἰδὼν, νείκεσσεν, ἢ ἑρμηνεύων ὅμηρος τὸ νείκεσσεν, ἐπάγει. ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν, ἔκπαγλον καὶ ἀεικὲς, ὅπερ ἐστὶ περιφρασία ὁμηρικὴ, δηλοῦσα οἷα πλάσει λέγοντα τὸν ἀπαίδευτον μελάνθιον. ὃς εἰπὼν ἃ εἶπεν, ὤρινε κῆρ ὀδυσσῆος διὰ τὸ τοῦ λόγου θυμοδακὲς καὶ ἀεικὲς, καὶ τὸ κατ' αὐτὸν κωμῳδικόν. ταυτὸν δ' εἰπεῖν, ψογερὸν καὶ διασυρτικόν. ἐπειδὴ τὴν κωμῳδίαν, ψόγον καὶ διασυρμὸν ὡρίζοντο οἱ παλαιοί. ᾧ δὴ διασυρμῷ, καὶ τὸ διασύρειν συστοιχεῖ, ἔτι δὲ καὶ τὸ διασυρίττειν. αἰσχύνη γὰρ ἦν καθὰ τὸ διασύρεσθαι, οὕτω καὶ τὸ διασυρίττεσθαι καὶ διακλάζεσθαι. ἔστι δὲ τὸ ἔκπαγλον ἔπος, τοιοῦτον. νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ κακὸς κακὸν ἡγηλάζει. ὡς ὁ καὶ γνωματευόμενος ποιητικῶς, λέγει. ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον. ἤγουν εἰς τὸν ὅμοιον. πῆ δὴ τόνδε μολοβρὸν ἄγεις ἀμέγαρτε συβῶτα, πτωχὸν ἀνιηρὸν, δαιτῶν ἀπολυμαντῆρα; ὃς πολλῇσι φλιῇσι παραστὰς, φλίψεται ὤμους, αἰτίζων ἀκόλους. οὐκ ἄορας οὐδὲ λέβητας. τόν κ' εἴ μοι δοίης σταθμῶν ῥυτῆρα γενέσθαι, σηκοκόρον τ' ἔμεναι, θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι. καί κεν ὀρὸν πίνων, μεγάλην ἐπιγουνίδα θεῖτο. ἀλλ' ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κάκ' ἔμαθεν, οὐκ ἐθελήσει ἔργον ἐποίχεσθαι. ἀλλὰ πτώσσων κατὰ δῆμον, βούλεται αἰτίζων βόσκειν ἣν γαστέρ' ἄναλτον. ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται. αἴκ' ἔλθῃ πρὸς δώματ' ὀδυσσῆος θείοιο. πολλά οἱ ἀμφὶ κάρη σφέλα ἀνδρῶν ἐκ παλαμάων πλευραὶ ἀποτρίψουσι δόμον κάτα βαλλομένοιο. ἐπὶ δὲ τῷ οὐ σεμνὸν ἄνδρα ἐχρῆν μὴ ἐν λόγοις μόνοις ὕβριν ἔχειν, ἀλλὰ καὶ ἐν ἔργοις ἀσχημονεῖν, ποιεῖ ὁ μελανθεὺς οὕτω. καὶ ἅμα τῷ λόγῳ, παριὼν, ἐνέθορεν ἀφραδίῃσιν ἰσχίῳ. οὐδέ μιν ἐκτὸς ἀταρπιτοῦ ἐστυφέλιξεν, ἀλλ' ἔμενεν ἀσφαλέως. εἰ καὶ δύναται ἀσφαλὴς ὡς εἴρηται ὁ οὐδός. καὶ μερμήριξε μὲν ὀδυσσεὺς οἷα ἐπελθὼν τὴν ψυχὴν, ἠὲ μεταΐξας, ῥοπάλῳ ἐκ θυμὸν ἕλοιτο. ἢ πρὸς γῆν ἐλάσειε κάρη ἀμφουδὶς ἀείρας. ὁ ἀμφουδὶς ἀείρας, ὑπερείσας. ἀλλ' ἐπετόλμησε, φρεσὶ δ' ἔσχεθε. καὶ ὁ ξένος μὲν ὀδυσσεὺς οὕτω ποιεῖ. ὁ δὲ εὔμαιος τὸν κακὸν ἀραῖς ἀμύνεται ὡς εἴρηται. ἃ μέντοι πείσεται ὁ τὴν κορωνίδα τῆς ἀναιδείας ἐπιθεὶς μελάνθιος, ἐν τοῖς ἐφεξῆς δηλωθήσονται. ὅτε διὰ εὐμαίου καὶ τηλεμάχου ἀκρωτηριασθήσεται. Σημείωσαι δὲ ὅπως καιροῦ λαβόμενος ὁ ποιητὴς, ὁποῖοι εἰσὶν αὐτῷ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς χορηγηθήσονται, κακομηνύει δὴ μέσον τοῦ ἀναιδοῦς δούλου καὶ ἀλλάξας ἑαυτὸν ποικιλίας χάριν, οὐκέτι οὕτω σεμνὰ λαλεῖ, οὔτε πρὸς σαφήνειαν, ἀλλ' ἐκ τραχείας θυμικῶς τὴν φράσιν. διὸ καὶ κατὰ κόμματα λαλεῖ. καὶ ἐννοίας ἐπισωρεύεται δριμείας καὶ σκωπτικάς. ἐπιτιθεὶς κατά τινα διασύρματα καὶ τοιούτοις ἀρτύων τὴν ποίησιν αὐτοῦ. Ἰστέον δὲ ὅτι ἀγγελία τις ἦν τῷ μελανθίῳ, καὶ τὸ μὴ αὐτὸν ἄγειν τὰς αἶγας, ἀλλὰ δύο ἕπεσθαι νομέας αὐτῷ. Ὅτι δὲ ἔχαιρεν ἀγγελίαις ὁ μελάνθιος, ἐν τοῖς ἐφεξῆς φανεῖται. Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ἐν τοῖς ὕστερον μελανθεύς τις ἱστορεῖται ἀνὴρ ὀψοφάγος ἐπίρρητος, οὗ μέμνηται ἀθήναιος. εἰπὼν ὅτι τὸν αὐτοῦ τράχηλον κατατείνων, ἀπήγχετο ἐκ τῶν ἀπολαύσεων, κνισσότερος ὢν τοῦ ὀδυσσέως μελανθίου. ἔνθα ὅρα τὸ κνισσότερος, δοκοῦν ἐκ τοῦ κνισσὸς πεποιῆσθαι, ὃν ἡ κοινὴ φράσις οἶδεν. εἰ δέ τις αἱροῖτο ἐκ τοῦ κνίσος οὐδετέρου εἶναι αὐτὸ ἀναλογίας ἔξω, ἴστω οὕτω. δόξοι δ' ἂν καὶ ὡς παρηγεῖται ὁ κάπρος τοῦ κάπριος, οὕτω καὶ ὁ μέλανθος τοῦ μελάνθιος. ἐπείπερ δὲ παρῳδῶν ὁ μέλανθος. ὅπερ σύμβολον ἴσως ἦν τῶν κατὰ θάλατταν ἐπιθέτων, ἀναπτυχθέν. ἵνα ᾖ τὸ μὲν μέλαινα, δηλοῖ τὸν μέλανα πόντον. τὸ δὲ ἄνθος, δηλοῖ τὴν πολιὰν θάλασσαν. Τὸ δὲ ἔκ τ' ὀνόμαζεν, ὅτι ταυτόν ἐστι τῷ ἔφατο, ἀριδηλότατα καὶ ἐνταῦθα δηλοῦται. ἐν ᾧ, ἔπος ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν, ἔκπαγλον. εἰ δὲ ἦν ἐξονομάζειν τὸ καλεῖν ἐξ ὀνόματος, ἐπῆγεν ἂν εἰ καὶ μὴ κλητικὴν, ἀλλ' οὖν ἑτέραν τινὰ πτῶσιν ἐπὶ τῷ φαινομένῳ πτωχῷ. νῦν δὲ μετὰ τὸ ἔκ τ' ὀνόμαζε, κεῖται τὸ, κακὸς κακὸν ἡγηλάζει. Τὸ δὲ μάλα πάγχυ, ἀττικόν ἐστιν, ὡς καὶ τὸ λίαν πάνυ. καὶ τὸ τυχὸν ἴσως. καὶ παρ' ἡσιόδῳ τὸ, νόσφιν ἄτερ κακῶν. Τὸ δὲ κακὸς, γενικῶς ἐνταῦθα κεῖται. δηλοῖ καὶ τὸν ἀγεννῆ. καὶ τὸν δειλόν. καὶ τὸν μὴ ἀριστεύοντα. καὶ ὅλως, τὸν οὐδὲν ὑγιὲς ἔχοντα. ἐκ τούτου δὲ κάκκος βαρυτόνως πρὸς διαστολὴν, λῃστὴς παλαιός. ὃς ἡρακλεῖ κατὰ τῶν γηρυόνου βοῶν ἐπιβουλεύσας, ἐκακώθη πρὸς θάνατον. Τὸ δὲ ἡγηλάζει, δασυνόμενον μὲν καθάπερ καὶ πρὸ τούτων ἐγράφη, τὸ προηγεῖσθαι δηλοῖ. ψιλούμενον δὲ, ἀντὶ τοῦ ἄγει κεῖται, ἵνα λέγῃ, ὅτι ὁ κακὸς εὔμαιος τοὺς κακοὺς ξένους ἄγει. ὅπερ ἔοικε πρὸς τὸ, τοὺς ὁμοίους ἄγει θεός. καὶ τὸ, τὸν δὲ

τὸν μολοβρὸν ἄγεις. ὁ δὲ ὁμοῖος, ἀναλόγως προσαποδίδοται ἐκ τοῦ ὁμός. κατὰ τὸ, πᾶς ὁ παντοῖος. ἄλλος ἀλλοῖος. καὶ τὰ ὅμοια. τὸ μέντοι ὅμοιος, ὕστερον οἱ ἀττικοὶ προπαρώξυναν. μολοβρὸς δὲ, ὁ ἀγύρτης καὶ μολὼν αὐτὸς εἰς βοράν. ὁποῖος καὶ ὁ γαστέρι μάργη διαπρέπων ἐν τοῖς ἑξῆς. οὗπερ οὐκ ἀπῴκισται κείμενον παρὰ τῷ δειπνοσοφιστῇ τό, ἡρακλῆς καὶ τὰ κᾶλα καὶ τοὺς ἄνθρακας κατέπινε. ἱστέον δὲ ὅτι μολοβρὸς καὶ παράγωγον αὐτοῦ μολοβρίτης, δοκεῖ καὶ ἐπὶ συὸς λέγεσθαι. ἀριστοφάνης γοῦν ὁ γραμματικὸς ἐν τῷ περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν εἰπὼν ὅτι τῶν ἀγρίων ὑῶν τὰ νέα, οἱ μὲν κολόβεια. οἱ δὲ μολόβεια καλοῦσιν, ἐπάγει ὡς καὶ ἱππῶναξ τὸν ἴδιον υἱὸν μολοβρίτην που λέγει ἐν τῷ, κρέας ἐκ μολοβρίτου συός. τάχα δ᾽ ἂν φασὶν ἐγγίζοι τούτῳ, καὶ ὁ ἐν τῇ ὀδυσσείᾳ εἴτε μολοβρὸς εἴτε μολαβρός. ὅν φασι νεοπτόλεμος ἀναπτύσσων, μολοβρὸν εἶναι τὸν ἐπὶ τὴν βορὰν ἐρχόμενον, ὃς εἴη ἄν, πάντως καὶ ἀσυνθέτως βορός, ὅπερ εἰς πολλοὺς παραδιδοῦσα ἡ παλαιὰ ἱστορία, συντάττει ἐκείνοις καὶ τοὺς κυνικούς. λέγουσα ὡς κακολόγοι εἰσὶ καὶ βοροὶ καὶ ἄνοικοι καὶ ἀνέστιοι. ἔνθα ὅρα τὸ ἄνοικοι, ῥηθὲν σὺν τῷ ν, κατ᾽ ὁμοιότητα τοῦ ἀνέστιοι. εἶεν δ᾽ ἂν βοροί τινες καὶ οἱ ὀψοφάγοι. ὧν προλάμπει φιλόξενος ὁ κατ᾽ εὐχὴν δολιχόδειρος. οὐ γεράνου τράχηλον ἁπλῶς εὐξάμενος εὐτυχῆσαι, ἀλλὰ τριῶν λάρυγγα πηχέων, ὅπως φασὶ καταπίνω πλεῖστον ἐπὶ χρόνον. ἱστέον δὲ καὶ ὅτι μολοβρὸς παρά τισιν, ὁ μονοβρός. ὅπερ ἐστὶ μονοφάγος. τροπῇ συνήθει τοῦ ν εἰς λ. ἡ βορὰ δὲ ζήτησιν παράγει, οὐ μόνον τὸ βρῶ βρώσω κατὰ τὸ, θηγάνη σιδηροβρώς. ἀμέγαρτος δὲ συβώτης, ὁ εὐτελὴς καὶ ἄζηλος, ᾧ οὐκ ἄν τις φασὶ φθονήσοι τοῦ συβωτεῖν. διὸ προϊὼν, ἐρεῖ. ὦ ἀρίγνωτε συβῶτα, ἤγουν ὃν πάντες συβώτην οἴδασιν. ἢ, οὗ τὸ σεμνὸν γνώρισμα, τὸ συβώτην εἶναι. ἢ καὶ ἄλλως ἀμέγαρτος συβώτης, ὁ ἀχρεῖος καὶ διὰ τὴν ἀπεχθείαν ἀφθόνητος. Τὸ δὲ ἀνιηρὸν, ἐπίτασις κακίας, ὑπὲρ πτωχὸς ὤν, μὴ ἐλεεῖται ἀλλὰ καὶ ἀνιᾷ. δαιτῶν δὲ ἀπολυμαντὴρ, ὁ τὰς δαῖτας διὰ λαιμαργίαν λυμαινόμενος. ἢ τὰ τῶν δαιτῶν λύματα ὅ ἐστι καθάρματα δι᾽ ψιχία καὶ εἴ τι τοιοῦτον, ἀποφερόμενος. ὁποῖος καὶ ὁ ἀκόλους αἰτίζων ὃς μετ᾽ ὀλίγα ῥηθήσεται. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, δαιτῶν ἀπολυμαντὴρ, ὁ τὰ λύματα τῆς δαιτῶν διὰ σπόγγου αἴρων. ἢ δίκην σπόγγου. εἰς δὲ τὸν τοιοῦτον ὁμηρικὸν τόπον παρασημαντέον εἰς ἔνδειξιν ἀπὸ ἁμίλλης ὁμηρικῆς δεξιότητος, τῶν ἀθηναίων ταῦτα. ῥηθέντα κατά τινων πρὸς ὁμοιότητα τῶν ἐκ μελανθίου πρὸς ὀδυσσέα. ὅτι. χωλὸς στιγματίας πλανηγέρων ἴσος ἀλήτῃ ἦλθε κνισοκόλαξ ἄκλητος, ζωμοῦ κεχρημένος. καὶ πάλιν. ἡδέως ἂν χόνδρον φάγοι τῶν ὀστρακίδων καὶ τῶν κοκάλων ἅλις ἔχοντας. ταῦτα καὶ ὅσα τοιαῦτα, καλὰ μὲν κατὰ ὀψοφάγων, οὐ κάλλιον δὲ τῶν ὁμήρου. ὥσπερ οὐ δὲ τό, ὀψοφάγος εἰ καὶ κλεὶς σολοικός. ὃ πρὸς ὁμοιότητα εἴρηταί τινι, τοῦ παρὰ τῷ ἀριστοφάνει ματτυολοιχοῦ. Ὅρα δ᾽ ἐν τοῖς ῥηθεῖσι, καὶ τὸ κοκάλων. κοινὸν μὲν ὂν τῇ χρήσει, κείμενον δὲ ἰδοὺ καὶ παρὰ σοφοῖς παλαιοῖς. ζητεῖται δὲ πῶς ἡ τῆς λέξεως ταύτης ἀρχοῦσα οὐκ ἐκτείνεται κατὰ τὴν τοῦ κρητὸς κωκάλου. ὅπερ αἱ θυγατέρες τὸν περιαδόμενον δαίδαλον ὤλεσαν. Τὸ δὲ φλιῇσι παραστὰς φλίψεται ὤμους ἤγουν θλίψεται. διχῶς γὰρ ἡ γραφή, περίφρασίς ἐστι τοῦ θλιβήσεται. ἐπεὶ ὅπερ οἱ πτωχοὶ προστριβόμενοι φλιαῖς καὶ προσκλινόμενοι ἢ καὶ ἐπ᾽ αὐτῶν βιαίως ἑλκόμενοι, θλίβονται τοὺς ὤμους. ὁποῖόν τι δηλοῖ καὶ τὸ θύρας ἐκτρίβειν. ἴσως δὲ καὶ παρετυμολογεῖ τὴν φλιάν, εἰπὼν φλιαῖς φλίψεται. ἡ δὲ λέξις αἰολική. ὡς τὸ φηρσί. καὶ τὸ φλᾶν. αὐτὸ μέντοι, καὶ ἀττικόν ἐστι. ἄκολοι δὲ οἱ σμικρότατοι καὶ ψιχιώδεις ψωμοί. εἴτουν πύρνα. ταυτὸν γὰρ πύρνον εἰπεῖν καὶ ψωμὸν κατὰ τὸν παραφράσαντα. οὓς οὐκ ἄν τις ἔχοι κολοῦσαι ἤτοι κολοβοῦν, σμικροτάτους ὄντας. παλαιός δέ τις, καὶ οὕτω φράζει. ἄκολος, μικρὸς ψωμὸς μηκέτι κολούεσθαι δυνάμενος καὶ εἰς μικρὰ τέμνεσθαι. τοιαῦτα δέ τινα καὶ τὰ παρὰ τῷ παυσανίᾳ ψάθια. ἅπερ ὑπερόπτων ἄρτων εἰσὶ θραύσματα, ἢ τὰ ὑποκάτω τοῦ ἄρτου. τὰ δὲ τοιαῦτα ψώθια, καὶ ἀπαράγυς ἐκάλουν τινές. τούτων δὲ ἁδρότερον, ὁ βλωμός. ἴσως δὲ ἀκολίῳ ἔοικε καὶ ὁ ἴγναφος. ὃν ψωμὸν ἤγουν ἄρτου κόμματα οἱ παλαιοὶ ἑρμηνεύουσιν ἀπὸ τοῦ ἰγνάψαι ὡς εὔπολις. οὐ γὰρ λέλειπται τῶν ἐμῶν οὐδ᾽ ἴγναφος. χρῆσις δὲ τοῦ ἰγνάψαι ὅ ἐστι φαγεῖν καὶ ἰδιωτικῶς εἰπεῖν, χάψαι, καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ. ἡ δὲ λέξις ἀφ᾽ ἧς οἱ ἄκολοι γίνονται, παράγει καὶ τὸ κολόκυμα τὸ κωφὸν κῦμα. ὃ καὶ κολὸν κῦμα διαλελυμένως λέγεται. ἐκεῖθεν δὲ καὶ κόλαφος παρὰ ἐπιχάρμῳ. καὶ τὸ ἐκολάφισαν, οἱ πυθεῖν παυσανίας φησίν. ἀττικοὶ δὲ τὸν κόλαφον, κόνδυλον φασὶ διὰ τοῦ δ. κότυλος μέντοι, εἶδος ὀρνέου. εἰ δὲ καὶ κόλον τροφὴν οἱ παλαιοί φασιν ὅθεν ὁ βουκόλος, καὶ κοιλίαν τὴν τῆς τροφῆς δεκτικήν, εἴη ἂν ἐντεῦθεν καὶ ἄκολος ψωμὸς ὁ ὀλιγοτρόφος. ἱστέον δὲ πρὸς τοῖς εἰρημένοις καὶ ὡς εἰ μὲν στερητικόν ἐστι τὸ α ἐν τῷ ἀκόλους ἤγουν μὴ κολουομένους ὡς προειρηκῶς ἐγράφη, εἴη ἂν ἴσως μείζων τι ὁ κόλλαβος, βλωμιδιόν τι κολούεσθαι δυνάμενον αὐτὸς ἄν. καθὰ δῆλον καὶ ἐκ τοῦ ἐσεκολάβισε, ἤγουν δίκην κολλάβου κατέπιεν. εἰ δ᾽ ἴσως πλεονασμῷ τοῦ α γίνεται ἄκολοι, ἔχει τις εἰπεῖν, ὡς ταυτὸν δύναται αὐτοῖς καὶ οἱ κόλλαβοι. περὶ ὧν ἐν τοῖς τοῦ δειπνοσοφιστοῦ φέρεται ὅτι δοκοῦσιν οἱ κόλλικες ἴσως μὲν οἱ ὁμηρικοί, ἴσως δὲ ἕτεροι, οὐκ ἀγαθοῖς ἄρτοις χρῆσθαι. διὸ καὶ οἱ κιλίκιοι ἄρτοι οὐκ ἔπαινον εἶχον, οἱ αὐτοὶ τοῖς κολλάβοις ὄντες. πλάτων γοῦν ὁ κωμικὸς τοὺς μεγάλους ἄρτους καὶ ῥυπαροὺς καὶ ὡς ἄλεξις λέγει φαιούς, κιλικίους ὀνομάζει λέγων. ἄρτους ἐκεῖ πριάμενος μὴ τῶν καθαρύλλων ἀλλὰ μεγάλους κιλικίους. ἐν τούτοις δὲ ὅρα τὸ καθαρύλλων ὑποκορισθὲν καὶ ῥηθὲν ἀντὶ τοῦ καθαρῶν. ἔτι δὲ καὶ τὸ μεγάλους. ὁ πολὺς ψωμίσκους τοὺς

κολλάβους νοεῖν. Ἔστι δὲ ἱστέον καὶ ὅτι ἐκ τοῦ, ὡς ἐῤῥέθη κόλον ἡ τροφὴ βούλονταί τινες καὶ τὸν κόλακα εἶναι. οὗ σύνθετον ψωμοκόλαξ ὡς καὶ ψωμοκόλαφος φρασιτικῶς. ἐκεῖθεν δέ φασι καὶ δύσκολος ὁ δυσάρεστος καὶ σιτικός. εὕρηται δὲ καὶ ἡ ἁπλῶς τροφὴ, κόλος λεγομένη, ὡς δηλοῖ Ἀθήναιος ἔνθα λέγει ὅτι σκοπητέον τίς οἱ παλαιοὶ τοὺς ἀλλαχόθι δηλωθέντας ὀψαλιστὰς ὡς τὰ πολλὰ ἰδίως ὀνομάζοντας, προφέρεται λέξεις ἐκείνων τοιαύτας. τὴν σηπίαν, ὀπισθοτίλαν λέγουσι. τὸν ἀλεκτρυόνα, ὀρτάλιχον. τὸν ἰατρὸν, σάκταν. βλεφύρας, τὴν γέφυραν. τῦκα, τὰ σῦκα. κωτιλάδας δὲ, τὰς χελιδόνας. τὴν αὔθεσιν δὲ, ἀκόλαστα. ἔστι δ' ἐν τούτοις ἔνθεσις μὲν, ἡ τροφή. κωτιλὰς δὲ, ἡ ὡς εἰπεῖν στωμύλη, καθ' Ἡσίοδον εἰπεῖν αἱμυλοκωτίλη. σάκταν δὲ, ὁ ὡς εἰ φορτωτὴς, παρὰ τὸ σάττω. καὶ ἔστι χρῆσις σάκτου καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ. ὀπισθοτίλα δὲ, ἡ ὀπίσω τίλωσα τὸν παρ' αὐτῇ θολόν. ἄορας δὲ τὰς γυναῖκας λέγει παρὰ τὸ ἀείρω τὸ συζεύγνυμι, ὡς καὶ ἡ Ἰλιὰς δηλοῖ ἐν τῷ, ἀμυνόμενοι ὤρεσσι τουτέστι ταῖς γυναιξίν. ἄορ δὲ, καὶ τὸ ἀείρω τὸ συζεύγνυμι. γενικὸν, ἄορος. καὶ πλευστικὸν αἰπολικόν, ἄορας. μεταπιβᾶσα δὲ ἡ ἄορ, ἐποίησε τὸ, ὄαρ ὄαρος ὅθεν ὀαρίζειν καὶ ὀαριστής. ἕτεροι δὲ, ἄορα γράφουσι χωρὶς τοῦ σίγμα. ἤγουν ξίφη. ὡς εἰ λέγει κατὰ μὲν τὴν πρώτην γραφὴν, ὅτι αἰτεῖν οὐ μεγάλα τινά. δῆλον γυναῖκας δμωὰς ἢ λέβητας ὁποῖα τοῖς μεγάλοις ἀξίοις δίδονται, ἀλλὰ ἀνὰ λόγον τοὺς ῥηθέντας. κατὰ δὲ τὴν δευτέραν γραφὴν, αἰτεῖν οὐ ξίφος ταδί τινα, τιμῆς ἄξια, ψωμοὺς δὲ βραχεῖς τινας. καὶ ἔστι κἀνταῦθα προσφυὲς ἐντελείως ὁ χρυσοῦ τὸ, τινὶ δ' ἀνδρὶ, μάζα τιμιωτέρα χρυσοῦ τε καὶ ἐλέφαντος. Σηκοκόρος δὲ, ὡς νεωκόρος. σηκὸς δὲ, ἡ μάνδρα κατὰ παλαιόν. παρὰ τὸ στῆναι στηκὸς καὶ σηκός. ὅθεν καὶ σταθμοὶ, αἱ τῶν ζώων ἐπαύλεις. οἱ δὲ ὕστερον, καὶ ἐπὶ ναοῦ ἔθεντο τὴν λέξιν μὴ ἀπαξιώσαντες τὸ τέμενος, διὰ τὸ ἐν βωμῷ τοιαῦτα ζῶα ἐπὶ θυσίᾳ ἵστασθαι. θαλλὸς δὲ, ὁ πᾶν φασὶ τὸ ἐκ γῆς φυόμενον, ἡ φυλλὰς, ὁ κλάδος δένδρου. ἀττικοὶ δὲ ὥσπερ καὶ προεγράφη, ἐπὶ μόνης ἐλαίας τὴν λέξιν ἰδιάζουσιν. ἐρίφοις δὲ μάλιστα δοκεῖ τρέπεσθαι ὁ θαλλὸς, φίλος ὢν καὶ ταῖς πλείσσιν αἰξίν. ἐξ οὗ θαλλοῦ ἡ παλαιὰ λογιότης ὡρμημένη, ἱστορεῖ ψευδοῦς τόν τι. ἑταίρα φασὶν ἐπιφανὴς Νικὼ, ἐπεκαλεῖτο αἴξ, διότι τὸν μέγαν ἐραστὴν τὸν κατέφαγε θαλλὸν τὸν κάπηλον. ἐκεῖνος δὲ ὁ λόγος ἀστεῖος φέρεται οὕτως. πυθανός τις αὐτὴν μὲν ἀγλίποντος, ἑτέρας δὲ παχείας ἀναλαβόντος. εἶτα μεταπεμψαμένου αὐτὴν, ἔφη, ὡς ὁ πίθων ἐπὶ ἴδμ τὴν ὕδωρ ἐγένετο διάμεστος, ἐπὶ τὴν αἶγ' οἷός ἐστιν ἀνακάμπτειν πάλιν. Ὅτι δὲ ὁ ἀττικὸς θαλλὸς ἐξαίρετος ἦν ἀφ' οὗ στέφανος ἀθλητικοῖς τοῖς νικῶσι τοῖς ἦν, ἡ ἱστορία καὶ αὐτὸ δηλοῖ. ἐκ δὲ τοῦ θαλλοῦ, καὶ θαλλοφόρος προοιμιακῶς, ὁ μηδὲν χρήσιμος ἀλλ' ἢ βοσκήμασι θαλλὸν παραβάλλειν. τοῦ δὲ φορῆναι ὅ ἐστι φορεῖν ἤτοι φέρειν, φορηναι τὸ δῆμα ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ἐῤῥέθη, ἡ φόρημα. δεκτικοὶ δὲ, πέχυμαι κεχῦται. περὶ οὗ πρὸ ὀλίγων εἴρηται. Ὀρὸς δὲ καὶ νῦν, τὸ ὑπολειπόμενον ὑδατῶδες ἐν τῇ πήξει τοῦ γάλακτος. ἢ ἄλλως δὲ εἰπεῖν κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ὑδατῶδες καὶ ἐφθαρμένη ὑπόστασις γάλακτος. διὸ ὀρὸς δὲ ὁ καὶ νῦν γράφεται. ὀρῷ δὲ ἀξιοῖ τὸν Ὀδυσσέα ὁ Πολύφημος, ὡς μὴ δικαιῶν αὐτὸν πίνειν γάλακτος. καὶ ὅλως δὲ, ἀγροικικὸν τὸ πόμα ὡς καὶ ὁ κύκλωψ ἐδήλωσεν. ἐπιγουνὶς δὲ, ὁ ἀνωτέρω τοῦ γόνατος τόπος ὃν καὶ μύλην φασί τινες. χρῆσις δὲ ταύτης καὶ ἐν τῷ, οἵην ἐκ ῥακέων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει. τουτέστιν εὐσαρκίαν, εὐεξίαν. ὡς ἐκ μέρους τὸ πᾶν δηλοῦσθαι. Τὸ δὲ ἔργα κάκ' ἔμαθε, διπλάζει τὸ μῦ ἐν τῷ ἔμμαθε κατὰ τοὺς παλαιούς. δηλοῖ δὲ ἡ ἐνταῦθα ἔννοια, ὡς καθὰ ὁ ἀγαθὸς οὐ ῥᾷον ἀλλοιοῦται ἐπεὶ μάθεν ἔμμεναι ἐσθλὸς, οὕτως οὐδὲ ὁ φαῦλος ἐπεὶ ἔργα κάκ' ἔμαθε. δυσαπόβλητοι γάρ εἰσι δ' ὅτι καὶ ἀναπόβλητοι ὥσπερ αἱ ἀγαθαὶ ἕξεις, οὕτω δὴ καὶ αἱ φαῦλαι. Ὅρα δὲ ὅτι ἔργον ἐπιδέχεσθαι λέγει ἁπλῶς, τὸ ἀγαθὸν δηλαδή. ὡς τό γε μὴ τοιοῦτον, οὐκ ἂν δίχα προσθήκης ἔργον λέγοιτ' ἄν. ἀλλὰ δηλονότι κακὸν ἔργον. διὸ καὶ παρ' Ἡσιόδῳ τὸ, ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος, ἐπ' ἀγαθοῦ νοητέον ἀπολύτως. ὁ σοφὸς Σωκράτης δὲ ἔχαιρε τῇ τοιαύτῃ τοῦ Ἡσιόδου γνώμῃ καὶ θαμὰ ἐξελάλει αὐτήν. εἰ καὶ οἱ κατήγοροι προσαγορεύσαντες αἰτιῶνται αὐτὸν ἰσχυρίζεσθαι ὡς μηδενὸς ἔργου ἀπέχεσθαι τοὺς μαθητάς. μήτε ἀγαθοῦ φασι μήτε κακοῦ. Ἱστέον δὲ ὅτι καὶ διὰ ἑνὸς μῦ γράφειν τὸ ἔμαθεν, ἐκτείνει αὖ τὴν ἀρχουσαν διὰ τῆς ὀξείας κατὰ λόγον κοινῆς συλλαβῆς. Τὸ δὲ πρόσσων, ἑρμηνεύει εὐθὺς, αἰτίζων ἔφη. ἔστι δὲ προσαιτεῖν, ὡς πρὸ ὀλίγων ἔφη πτωχεύειν. Τὸ δὲ βόσκειν, ὡς ἐπὶ ἀλόγου ζώου ἔφη. σκόπει καὶ οὕτως. γαστὴρ δὲ ἄναλτος, ἡ ἀπλήρωτος καὶ μηδέ ποτε ἄλις ἔχουσα. ἢ ἀεὶ ἐν ταπεινώσει οὖσα καὶ μὴ ἀλδαινομένη ὅ ἐστιν αὐξομένη καὶ κορέννυσθαι. Θεῖον δὲ τὸν Ὀδυσσέα ὁ Μελανθεὺς κατὰ σαρκασμὸν ἔοικε λέγειν. ἄλλως γὰρ σεμνὸν αὐτὸν οὐδὲν ὡς εἰς θεῖον ἄνδρα ἐκεῖνον ποιεῖ. μεστὸν τοὺς ὑπὸ Τηλεμάχου αἰτοῦντας δηλοῖ. ἴσως δὲ καὶ χρησολογεῖ πρὸς δεῖξιν τοῦ μὴ λοίδορος εἶναι. σφέλα δὲ, ἡ ἐλάφρα ὑποπάγματα δυνάμενα σφάλλειν ὅ ἐστιν ἐμποδίσαι καὶ μετακινῆσαι, ἢ τὰ ἁπλῶς ὑποπόδια, παρὰ τὸ ἐσφέλθαι ὥς φασιν οἱ παλαιοί. καὶ ἕτεροι οὕτω νοοῦντες, φασὶ τὸ, πολλά οἱ ἀμφὶ κάρη σφέλα ἀνδρῶν ἐκ παλαμάων πλευραὶ ἀποτρίψουσι βαλλομένοιο, δηλοῦν ὅτι πολλὰ σφέλα κατὰ σκοπὸν μὲν, ἀμφὶ τὸ τοῦ Ὀδυσσέως κάρη πεμπόμενα τοῦ δὲ Ὀδυσσέως παρεκκλίσει ἐνσκήπτοντα ταῖς αὐτοῦ πλευραῖς, ἀποτρίψουσιν αἱ οὕτω πληττόμεναι πλευραί. ἀστείως δὲ ἔφρασεν ὡς τὰ σφέλα αἱ πλευραὶ ἀποτρίψουσι καὶ οὐχὶ αὐτὰ τὰς πλευράς, διὰ τὸ δοῦναι στερεωτέρας εἶναι τὰς πλευράς. ὡς εἴ τις φαίη εἰπεῖν, πολλὰς μάστιγας ὁ νῶτος κατέτριψε. ἔτι δὲ καὶ ἄλλως ἑρμηνεύουσιν ὅτι πολλὰ σφέλα, τουτέστιν ὑποπόδια ἢ καὶ ἁπλῶς βέλη τὰ διὰ χειρὸς ξύλον ἢ τοιοῦτον τι-

νόν

δρῶν, ἀμφὶ κάρη αἱρόμενα τὸ τῶν βαλλόντων δηλαδή, ἀποτρίψουσιν αἱ τοῦ ξένου πλευραί. ὡς τῶν βαλλόντων ὑπὲρ κεφαλῆς αἴρειν εἰωθότων τὰς χεῖρας διὰ τὸ τῆς βολῆς ὑψόθεν γενναιότερον ὅτι καὶ ἐμπειρ εἰσβολὴν αὐτὰ μέλλοιεν. ἕτεροι δὲ, ἀμφικαρῆ γράφουσιν ἐν ἑνὶ μέρει λόγου καὶ παρασημειοῦνται. ἵνα ᾖ σφέλα τουτέστιν ὑποπόδια ἀμφικαρῆ, τὰ ἀμφικέφαλα, ὡς δι' κεφαλὰς ἀμφοτέρωθεν ἔχοντα τὰς ἐν αὐτοῖς ὑπεροχὰς καὶ λαβάς. οἱ δ' αὐτοὶ, γράφουσι καὶ πλευρὰς ἀποτρίψουσι. σαφέστερον μὲν οὕτω κρίνοντες κατὰ σύνταξιν, πλὴν ταπεινότερον καὶ μὴ ἐμφαντικῶς. ἵνα νοῇ ἡ τοιαύτη γραφὴ, ὅτι πολλὰ σφέλα ἀμφικαρῆ τρίψουσι τὰς τοῦ πτωχοῦ πλευράς. ἰστέον δὲ ὅτι σφέλας καὶ ἐπὶ νεὼς [illegible] φασὶ γοῦν Παυσανίας ὅτι ὁ ἐπισφελίτης, ὁ θρανίτης. σφέλας γὰρ τὸ ὑποπόδιον. ἔχει δὲ φησὶν ὁ τόπος τὴν ἄνω ἕδραν. τὴν δευτέραν, ζύγιος. τὴν τρίτην, θαλάμιος, ὁ καὶ θαλάμαξ παρὰ τῷ κωμικῷ. Τὸ δὲ βαλλομένοιο, ἀντὶ δοτικῆς κεῖται. βέλτιον ὅτερον βαλλομένῳ εἶναι πρὸς ὃ, πολλά οἱ σφέλα πλευρὰς ἀποτρίψουσι. πέφρασται δὲ οὕτως, διὰ τὸ τὴν τῆς γενικῆς καὶ δοτικῆς συγγένειαν, καὶ διότι ὡς καὶ ἐν ἄλλοις φαίνεται, οὐκ οἶδε σολοικισμὸν ποιεῖν γενική. Τὸ δὲ λὰξ ἐνθορεν ἰσχίῳ, ἀντὶ τοῦ τῷ λήγοντι τοῦ ποδὸς μέρει τῷ πρὸς τοῖς δακτύλοις ἔκρουσε τὸ ἰσχίον πρὸς τὴν γλουτῶν. ἵνα ἡ ποιητικὴ πλάσις, ἄγροικον ἀπαιδευσίαν οὕτω καὶ ὡς αὐτός φησιν ἀφραδίαις κατηγορῇ τοῦ Μελανθίως. τὸ δὲ τοιοῦτον, καὶ ῥαθαπυγίζειν λέγεται παρὰ τῷ κωμικῷ. ἔστι γάρ φασι ῥαθαπυγίζειν, τὸ πλατεῖ ποδὶ εἰς τὴν ἰσχία ῥαπίζειν. ἴσως δὲ καὶ τὸ, ποτὶ πυγὰν ἅλλεσθαι, τοιοῦτόν τι δηλοῖ, κείμενον παρὰ τῷ κωμικῷ. εἰ καὶ ἄλλως ὡς γυμνάσματός εἶδος τι ἐκεῖνο αὐτὸ παραλαλεῖ. Τὸ δὲ ἐκ θυμὸν ἕλοιτο, περίφρασίς ἐστι τοῦ φονεύσοι. Τὸ δὲ ἀμφουδὶς, οὐδὲν διαφέρει τοῦ, ἀμφ' οὖδας. πλὴν ὡς αὐτὸ ἐπίρρημά ἐστιν ἐκεῖθεν παραχθέν. λέγει δὲ ἀμφουδὶς ἐρεῖσαι, τὸ πρὸς τῇ γῇ ῥίψαι. καὶ ἔστι ταυτὸν τῷ πρὸς γῆν ἐλάσαι. εἰ δὲ γράφεται ἀείρας, εἴη ἂν ὁ νοῦς τοιοῦτος. ὡς ἐβουλεύσατο Ὀδυσσεὺς ἢ ἀνέλοι τὸν κακὸν, ἢ ἀείρας ἀμφουδὶς τουτέστιν ἐκ γῆς, πρὸς γῆν αὖθις ἐλάσειε τὴν ἐκείνου κεφαλήν. ἢ καὶ ἄλλως. ἀείρας, βάλοι τὴν κεφαλὴν πρὸς γῆν ἀμφουδίς. κατὰ μίαν ἀμφοῖν τῶν λέξεων ἐκ παραλλήλου ἔννοιαν. Τοῦ δὲ ἐπετόλμησεν, ἑρμηνεία τὸ, φρεσὶ δ' ἔσχετο. καὶ ἔστι ταυτὸν τῷ, ἔτλη καὶ ἔμεινεν. Ὅτι Ὀδυσσεὺς μὲν καὶ παιχθεὶς καὶ λὰξ ἐμπεδαθεὶς ὡς ἐρρέθη τὸ ἰσχίον, ἔτλη. μηδὲν μηδὲ εἰπών. οἷα διόλου τλήμων. ὁ δὲ συβώτης ὑπὲρ παθῶν τοῦ ξένου, νείκεσεν ἐσάντα ἰδών. μέγα δ' εὔξατο χεῖρας ἀνασχών. νύμφαι κρηναῖαι κοῦραι Διὸς, περὶ ὧν καὶ ἐν ἄλλοις λέλεκται, εἴ ποτ' Ὀδυσσεὺς ὕμμιν ἐπὶ μηρία ἧκε καλύψας πίονι δημῷ τουτέστι λίπει, ὅπερ ὅμοιον ἔχει τῷ, κατά τε κνίσῃ ἐκάλυψε, δημῷ δὲ ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων, τοιαῦτα ἐν νύμφαις ἔθυον ὡς θαλεραῖς κοραῖς, ἔλθοι μὲν κεῖνος ἀνὴρ ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀρτι τὸν Ὀδυσσέα δηλοῖ, ἀγάγοι δέ ἑ θεός. τῷ κέ τοι, τουτέστιν οὕτως ἄν σοι, ἀγλαΐας γε διασκεδάσειεν ἁπάσας, ἃς νῦν ὑβρίζων φορέεις. ἀλαλήμενος αἰεὶ κατὰ ἄστυ. αὐτὰρ μῆλα τουτέστι τὰ ὑπὸ σοὶ θρέμματα τὰς αἶγας δηλαδὴ κακοὶ φθείρουσι νομῆες. Καὶ ὅρα ὅπως ὁ εὔνους Εὔμαιος αἰτιᾶται Μελανθίου τὸ, αἰπόλον ὄντα, ἀγλαΐας φέρειν, καὶ θέλειν ἀστικὸν εἶναι ἀεί. ὥσπερ αὐτός ὁ ἐξ ἀγροῦ πρόφων, ποτὲ καὶ τὸν ἀστικὸν αἰτιᾶται ἀεὶ πλανώμενον κατ' ἀγρούς. πλάνους ἐν ταῦθα νομαῖς, τοῦ ἔξω τῶν οἰκείων ἔργων διατριβῆς. ἡ δὲ ῥηθεῖσα τοῦ Εὐμαίου εὐχὴ, ἔσται ποτὲ οἰκεία ῥηθῆναι ἐπὶ ὑπηρέτου δς ἀφραίνει τοῦ δεσπότου ἀπόντος. καὶ οὕτω μὲν ὁ Εὔμαιος. πειρασάμενος τὴν εὐχὴν εὐφυῶς, ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ἄλσους ἔνθα Μελάνθιος ἐφρονήσατο. ὁ δὲ Μελάνθιος οὐκ εἴα ὡς μόνον ἀγλαὸς ἀλλ' ὡς καὶ δεσπότης περισσὸν ἐχθρὸς τοῦ Εὐμαίου καὶ σκώψας πρότερον εἶτα καὶ ἀπειλησάμενος, εὔχεται καὶ αὐτὸς ὡς αὐτῷ ἐδόκει. φησὶ γοῦν. ὢ πόποι. οἷον ἔειπε κύων ὀλοφώια εἰδώς. ὅν ποτ' ἐγὼν ἐπὶ νηὸς ἄξω τῆλε Ἰθάκης, ἵνα μοι ὡς οἷα δοῦλος ἀλλὰ μὴ σύνδουλος, βίοτον πολὺν ἄλφοι τουτέστιν εὑρήσοι. αἲ γὰρ Τηλέμαχον βάλοι ἀργυρότοξος Ἀπόλλων σήμερον ἐν μεγάροις, ἢ ὑπὸ μνηστῆρσι δαμείη, ὡς Ὀδυσσῆΐ γε τηλοῦ ἀπώλετο νόστιμον ἦμαρ. Καὶ ὅρα ὡς ταχὺ ὁ κακὸς Μελάνθιος τοῦ θείου Ὀδυσσέως ἐπελάθετο. ἴσως γὰρ ὡς ἤδη τεθνεῶτι ἐκείνῳ ἐπιλέγει τὸ θεῖον. εἰ γὰρ ἠπίστατο ζῆν, ἠρᾶτο ἂν καὶ κατ' ἐκείνου. Ἰστέον δὲ ὅτι ἔστι τὸν σοφὸν Ὀδυσσέα ἐν τῇ τοῦ Μελανθίου εὐχῇ χαρῆναι πειρασάμενον μαντικῶς φήμην ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἀγαθὴν ἐν τῷ αἲ γὰρ Τηλέμαχον βάλοι Ἀπόλλων σήμερον ὡς Ὀδυσσεὺς τηλοῦ ὤλετο. ἐρεῖ γὰρ ἀνθύπων δεξιῶς, ὡς ἀλλὰ μὴν οὐκ ὤλετο Ὀδυσσεὺς, οὐδ' ἄρα ἡ τοῦ Μελανθίου κατὰ τοῦ Τηλεμάχου εὐχὴ, ἐντελὴς ἔσται. κύνα δὲ τὸν Εὔμαιον καλεῖ ὁ Μελάνθιος, οἷα δυσαρεστῶν εἰ τολμᾷ τὸν οὕτως ἀγλαὸν ὑβρίζειν. Τὸ δὲ βίοτον πολὺν ἄλφοι, ταυτόν ἐστι τῷ, ὤνιον μυρίον ἄλφοι. ὃ πρὸ ὀλίγων ἐρρέθη, διὰ τὸν μικρὸν Εὔμαιον. ἡ δὲ τοῦ Ἀπόλλωνος βολὴ κατὰ τοῦ Τηλεμάχου, αἰφνίδιον δηλοῖ θάνατον. ὡς δῆλον καὶ ἐκ τοῦ σήμερον. Ἰστέον δὲ ὅτι τὴν τοῦ Μελανθίου ἀγλαΐαν αὐτίκα δηλώσει εὐθὺς, καὶ τὸ μετὰ μνηστῆρσι καθίζειν αὐτὸν ἀντίον Εὐρυμάχου, τὸν γὰρ φιλέεσκε μάλιστα, καὶ μοίρας δὲ αὐτῷ ἐξαίρετον τίθεσθαι. ὡς δὲ καὶ ὁρμητίας ἦν, δῆλον ἐκ τοῦ τὸν μὲν Εὔμαιον καὶ τὸν ξένον ἥσυχα προϊέναι, τὸν δὲ, μάλα ὦκα βαίνοντα, δόμους ἱκάνειν ἄνακτος. Ὅτι ἐγγίσας Ὀδυσσεὺς τοῖς αὐτοῦ δώμασι, γνωρίζει μὲν ἄλλως αὐτὰ ὡς ἤδη πάλαι πεπειραμένος. πρὸς μέντοι τὸν Εὔμαιον, γνώσεσθαι αὐτά φησιν ἐκ τοῦ πολλοὺς ἐκεῖ δαίνυσθαι, ὅπερ ἡ ἀναδιδομένη κνίσα δηλοῖ. καὶ ἐκ τῆς τῶν δόμων δὲ καλλονῆς. καὶ ἐκ τοῦ φόρμιγγος δέ. φησὶ γὰρ ὁ ποιητὴς οὕτω. περὶ δὲ σφέας ἤλυθεν ἰωὴ φόρμιγγος γλαφυρῆς. τουτέστιν ἠχήθη ἡ φόρμιγξ. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ περιελθεῖν αὐτοὺς τῆς φόρμιγγος βοήν. ἀνὰ

δὲ σφίσι βάλλετ' ἀοιδὴν φήμιος. τί δέ ἐστι τὸ ἀναβάλλεσθαι, προγέγραπται. ὀδυσσεὺς δὲ χειρὸς ἑλὼν τὸν βώτην, προσέειπεν. εὔμαιε, ἦ μάλα δὴ τάδε δώματα καλ' ὀδυσσῆος. ῥεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐστὶ καὶ ἐν πολλοῖσιν ἰδέσθαι, ἐξ ἑτέρων, ἕτερα ἐστίν. ὅ ἐστιν οὐ μονόστεγα, ἀλλ' ὑπερῷα. ὁποῖοι καὶ οἱ πρὸ βραχέων ὑψηλοὶ δόμοι τοῦ νέστορος. ἐπήσκηται δέ οἱ αὐλὴ τοίχῳ καὶ θριγκοῖσι. θύραι δ' εὐεργέες ἢ εὐερκέες εἰσί. δικλίδες. ὃ ἐστι δύο. οὐκ ἄν τίς μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσσαιτο. τουτέστιν οὐδεὶς τὸν τοῖχον ὑπερφανείη, ὡς οἱ παλαιοί φασιν, ἢ δι' ὑπεροπλίας βλάψει. ἔπαινος δὲ ταῦτα οἴκου ὡς ἐν ἐκφράσει. δύναται δὲ τὸ μὲν ἐνταῦθα, καὶ ἐπὶ τοῦ οἴκου συνήθως νοηθῆναι καὶ ἐπὶ τῆς [illegible]ρῶν δὲ εἰ καὶ μὴ πάνυ συνήθως. εἰσὶ γὰρ ἡ τοιαύτη πληθυντικὴ καὶ χρῆσις, καὶ μάλιστα τῆς νῦν αὐτωνυμίας. εἶτα ἐπάγει πιθανῶς ὀδυσσεὺς ὅτι γιγνώσκω δέ, διότι πολλοὶ ἐν αὐτῷ δαῖτα τίθενται ἄνδρες. ἐπεὶ κνίση μὲν ἀνήνοθεν ἢ ἀνήνοθε, τουτέστιν ἀναβαίνει, ἀνέρχεται. ἐν δέ τε φόρμιγξ ἠπύει, ἣν ἄρα δαιτὶ θεοὶ ποίησαν ἑταίρην. καὶ ταῦτα μὲν ἐνταῦθα. ἐν δὲ ἑτέροις, συνώνυμον λέγει αὐτὴν τῇ δαιτί, ὅ ἐστι συνεζευγμένην. ἀλλαχοῦ δὲ τὴν μολπὴν καὶ τὴν φόρμιγγα, δαιτὸς ἀναθήματα φησίν. ὁ δὲ τοῖχος, καὶ ἕρκος λέγεται. περὶ δὲ θριγκῶν, προείρηται, οὓς ἐνταῦθα πληθύνει διὰ τὸ τοῦ τοίχου μέγεθος. περὶ δὲ δικλίδων, δηλοῖ σαφῶς ἡ ἰλιάς. ἡ δὲ κνίσσα, κοινότερον μὲν διὰ δύο σίγμα γράφεται. ἐξαιρέτως δὲ ἐθέλει ἀπὸ μέλλοντος αὐτὴν γενομένην τοῦ κνίζω κνίσω, δι' ἑνὸς τὸ γράφεσθαι σ, καὶ ἔκτασιν λαβεῖν τοῦ ι. δηλοῖ δέ φησιν ἡ κνῖσα, τὴν κατ' ὀλίγον ἀπὸ τοῦ ὀπτωμένου ἀναφορὰν τῆς ὀσφρήσεως ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη, προσίζουσαν. προσαγορεύεται δὲ καὶ ἐπιπολύς. εὖ μάλα φησὶ καὶ αὐτὸς εὐωδιάζοντος ὢν πρὸς ὄσφρησιν, οὐκ αὐτοτελὴς δὲ ἀλλ' ἐπιτεθειμένος τοῖς μηρίοις. τοῦ δὲ ἀνήνοθεν ἡ παραγωγή, ἐν τῇ ἰλιάδι κεῖται εἰς τὸ, ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὔμαιε συβῶτα.
Ῥεῖ' ἔγνως, ἐπεὶ οὐδὲ τά τ' ἄλλα πέρ ἐσσ' ἀνοήμων.
Ἀλλ' ἄγε δὴ φραζώμεθ' ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
Ἠὲ σὺ πρῶτος ἔσελθε δόμους εὖ ναιετάοντας,
Δύσεο δὲ μνηστῆρας, ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ.
Εἰ δ' ἐθέλεις ἐπίμεινον, ἐγὼ δ' εἶμι προπάροιθε,
Μὴ δὲ σὺ δηθύνειν. μή τίς σ' ἔκτοσθε νοήσας,
Ἢ βάλῃ ἢ ἐλάσῃ. τὰ δέ σε φράζεσθαι ἄνωγα.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
Γιγνώσκω. φρονέω. τά γε δὴ φρονέοντι κελεύεις.
Ἀλλ' ἔρχευ προπάροιθεν, ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ.
Οὐ γάρ τι πληγέων ἀδαήμων οὐδὲ βολάων.
Τολμήεις μοι θυμός, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέπονθα
Κύμασι καὶ πολέμῳ, μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γενέσθω.
Γαστέρα δ' οὔπως ἔστιν ἀποκρύψαι μεμαυῖαν,
Οὐλομένην. ἣ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισι δίδωσι.
Τῆς ἕνεκεν καὶ νῆες ἐΰζυγοι ὁπλίζονται
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον, κακὰ δυσμενέεσσι φέρουσαι.

Ὅτι φρονίμῳ ἀνδρὶ ἐπιλέγεται καὶ ἀγχίνῳ τὸ, ῥεῖ' ἔγνως, ἐπεὶ οὐδὲ τά τ' ἄλλα πέρ ἐσσὶ ἀνοήμων. βουλῆς δὲ ἴδιον τὸ, ἀλλ' ἄγε δὴ φραζώμεθα ὅπως ἔσται τάδε ἔργα. εὐμαίου δὲ οὗτος λόγος. ἐθέλοντος βουλὴν θέσθαι τοῦ πρώτου ὡς ἐν λόγῳ προκατασκευῆς, ἢ πρῶτος ὀδυσσεὺς εἰσελθὼν δύσεται μνηστῆρας κατὰ τὸ, ἀνδρῶν δυσμενέων δύσετο πόλιν, αὐτὸς δὲ ὑπολείψεται αὐτοῦ, ἢ ὀδυσσεὺς μὲν ἐπιμενεῖ, αὐτὸς δὲ εἶσι προπάροιθεν, ὃ καὶ ποιήσει ὁ εὔμαιος. εἰπὼν μὴ χρῆναι βραδύνειν μὴ δὲ τὸν ὀδυσσέα. ἐρεῖ γάρ. μὴ δὲ σὺ δηθύνειν ὅ ἐστι βραδύνειν, μή τίς σε ἔκτοσθε νοήσας, ἢ βάλῃ ἢ ἐλάσῃ. τὰ δέ σε φράζεσθαι ἄνωγα. καὶ ὀδυσσεὺς εἰπὼν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται, γιγνώσκω. φρονέω. τάδε δὴ νοέοντι κελεύεις. καὶ ἐπικρίνας τὸν εὔμαιον προελθεῖν, αὐτὸς ὑπολείψεσθαι φησὶν αὐτοῦ. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, ἠὲ σὺ πρῶτος εἴσελθε δόμους εὖ ναιετάοντας ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ, εἰ δ' ἐθέλεις ἐπίμεινον ἐγὼ δ' εἶμι προπάροιθεν, οἰκεῖον ὅτε τινὲς μὴ ὁμοῦ κρίνοιεν εἰσελθεῖν που, ὡς δέον ὂν καθ' ἕνα τοῦτο γενέσθαι. τὸ δὲ ἢ βάλῃ ἢ ἐλάσῃ τουτέστιν ἐγγὺς τύψῃ, διαφορὰν συνήθη δηλοῦσι. δῆλον δὲ ὅτι τὸ βαλεῖν οὐ μόνον τοῦ ἐλάσαι διαφέρει, ἀλλὰ καὶ τοῦ τύψαι καὶ τρῶσαι καὶ οὐτάσαι καὶ πλῆξαι. διὸ καὶ ὀδυσσεὺς ὡς ἴσον θεὶς τὴν πληγὴν τῇ ἐλάσει, ἐπάγει εὐθὺς ὅπερ αὐτὸς εἴπη ἀνὴρ πολυπαθής. εἰπών. οὐ γάρ τι πληγέων ἀδαήμων οὐδὲ βολάων. τολμήεις μοι θυμός, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέπονθα κύμασι καὶ πολέμῳ. μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γενέσθω. διὸ καὶ τλήμων καὶ ταλασίφρων καὶ πολύτλας λέγεται. εἶτα ὡς πτωχῷ πρέπον, λαλεῖ γνωμικῶς περὶ γαστρὸς οὕτω. γαστέρα δ' οὔπως ἐστὶν ἀποκρύψαι μεμαυῖαν. τουτέστιν, οὐκ ἔστιν ἀνεξέλεγκτον σχεῖν, ἐκφαίνει γὰρ ἑαυτήν. οὐλομένην ἣ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισι δίδωσιν. ὁποία δέ πως καὶ ἐν ἰλιάδι ἑρμηνεία τοῦ, μῆνιν οὐλομένην ἣ μυρία ἔθηκεν ἄλγεα. εἶτα καὶ ὡς εἰρημένον μέγα κακὸν τῆς γαστρὸς ἐπάγει, φησί, τὸ ἕνε-

κεν

ναρ, καὶ νῆες ἐΰζυγοι ὁπλίζονται πόντον ἐπ' ἀτρύγετον κακὰ δυσμενέεσσι φέρουσαι. περαίνει καὶ δαλαθὴ αὐτοῦ, κακὸν μέγα γαστρὸς οὕνεκα ἐπινοηθέν. εἰ γὰρ ἐστόλως ναυτίλλεσθαι, οὐκ ἂν εἴη ψεκτέον, κατὰ κοινωνίαν ἀνθρωπίνην ἐπινοηθέν. δυσμενέας δέ, οὐ μόνον τοὺς πολεμουμένους δηλοῖ, ἀλλὰ καὶ τοὺς πειρατάς. οἱ τὰς ψυχὰς ὡς ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, οὐ μόνον φάγοιεν. λέγει δὲ καὶ μετ' ὀλίγα. γαστρὸς ἕνεκα λυγρῆς. οὐλομένης. ἣ πολλὰ κακὰ ἀνθρώποις δίδωσι. καὶ ἐν ἄλλοις. ἕνεκα οὐλομένης γαστρὸς ἄλγε' ἔχουσι. καί, ἀλλά με γαστὴρ ὀτρύνει κακοεργός. καὶ ἐν τῇ η ῥαψῳδίᾳ, οὐ γάρ τι στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον καὶ τὰ ἑξῆς.

Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Ἂν δὲ κύων κεφαλήν τε καὶ οὔατα κείμενος ἔσχεν,
Ἄργος Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος. ὅν ῥά ποτ' αὐτὸς
Θρέψε μέν, οὐδ' ἀπόνητο. πάρος δ' εἰς Ἴλιον ἱρὴν
Ὤχετο. τὸν δὲ πάροιθεν ἀγίνεσκον νέοι ἄνδρες
Αἶγας ἐπ' ἀγροτέρας ἠδὲ πρόκας ἠδὲ λαγωούς.
Δὴ τότε κεῖτ' ἀπόθεστος ἀποιχομένοιο ἄνακτος
Ἐν πολλῇ κόπρῳ, ἥ οἱ προπάροιθε θυράων
Ἡμιόνων τε βοῶν τε ἅλις κέχυτ', ὄφρ' ἂν ἄγοιεν
Δμῶες Ὀδυσσῆος τέμενος μέγα κοπρήσοντες.
Ἔνθα κύων κεῖτ' Ἄργος, ἐνίπλειος κυνοραιστέων.
Δὴ τότε γ' ὡς ἐνόησεν Ὀδυσσέα ἐγγὺς ἐόντα,
Οὐρῇ μέν ῥ' ὅ γ' ἔσηνε καὶ οὔατα κάββαλεν ἄμφω.
Ἆσσον δ' οὐκέτ' ἔπειτα δυνήσατο οἷο ἄνακτος
Ἐλθέμεν. αὐτὰρ ὁ νόσφιν ἰδὼν, ἀπομόρξατο δάκρυ,
Ῥεῖα λαθὼν Εὔμαιον. ἄφαρ δ' ἐρεείνετο μύθῳ.
Εὔμαι', ἦ μάλα θαῦμα κύων ὅδε κεῖτ' ἐνὶ κόπρῳ.
Καλὸς μὲν δέμας ἐστίν, ἀτὰρ τόδε γ' οὐ σάφα οἶδα
Εἰ δὴ καὶ ταχὺς ἔσκε θέειν ἐπὶ εἴδει τῷδε,
Ἢ αὔτως οἷοί τε τραπεζῆες κύνες ἀνδρῶν
Γίνοντ', ἀγλαΐης δ' ἕνεκεν κομέουσιν ἄνακτες.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὔμαιε συβῶτα.
Καὶ λίην ἀνδρός γε κύων ὅδε τῆλε θανόντος.
Εἰ τοιόσδ' εἴη ἠμὲν δέμας ἠδὲ καὶ ἔργα,
Οἷόν μιν Τροίηνδε κιὼν κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
Αἶψά κε θηήσαιο ἰδὼν ταχυτῆτα καὶ ἀλκήν.
Οὐ μὲν γάρ τι φύγεσκε βαθείης βένθεσιν ὕλης
Κνώδαλον, ὅττι δίοιτο, καὶ ἴχνεσι γὰρ περιῄδη.
Νῦν δ' ἔχεται κακότητι. ἄναξ δέ οἱ ἄλλοθι πάτρης
Ὤλετο. τὸν δὲ γυναῖκες ἀκηδέες οὐ κομέουσι.
Δμῶες δ' εὖτ' ἂν μηκέτ' ἐπικρατέωσιν ἄνακτες,
Οὐκέτ' ἔπειτ' ἐθέλουσιν ἐναίσιμα ἐργάζεσθαι.
Ἥμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀποαίνυται εὐρύοπα Ζεὺς
Ἀνέρος, εὖτ' ἄν μιν κατὰ δούλιον ἦμαρ ἕλῃσιν.
Ὣς εἰπὼν, εἰσῆλθε δόμους εὖ ναιετάοντας.
Βῆ δ' ἰθὺς μεγάροιο μετὰ μνηστῆρας ἀγαυούς.
Ἄργον δ' αὖ κατὰ μοῖρα λάβεν μέλανος θανάτοιο
Αὐτίκ' ἰδόντ' Ὀδυσῆα ἐεικοστῷ ἐνιαυτῷ.

Ὅτι ποικιλίαν τινὰ γλαφυρὰν Ὅμηρος ἐνταῦθα καὶ διὰ τοῦ Ἄργου κυνὸς ἐπινοεῖ. ἀνομοειδὴς τε γὰρ τοῖς φράσεσιν ἡ περὶ αὐτοῦ γραφή, καὶ τινα ζωτικὴν ἱστορίαν ἔχει, καὶ κυνὸς ἔπαινον, καὶ σημεῖον δὲ ἀγαθοῦ τοῦ Ὀδυσσέως ἔμφασιν. εἶδε δὲ καὶ πάθος ἔχει πρὸς τῇ γλυκύτητι, αὐτὸ δηλώσει ἔνθα Ὀδυσσεὺς εἰς δάκρυον προκληθήσεται διὰ τὸν κύνα. ὑποπτ καθάπερ κύριον τὸ Ἄργος, ὁμωνύμως τῷ παλαιῷ ἥρωι. λέγειν πρὸς τὸ ἀργὸν ἐν διαφορᾷ τόνου, διὰ τὴν διάφορον σημασίαν. ἵνα ἢ κατ' εὐφημισμὸν Ἄργος κληθείη ὁ δηλαδὴ ταχύς, ἢ διὰ χρῶμα λευκόν, ἐφ' ὧν τὸ ὀξύτονον ὁ ἀργὸς λαμβάνεται. φράζει δὲ ὁ ποιητὴς οὕτως. ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. ἂν δὲ κύων κεφαλήν τε καὶ οὔατα κείμενος ἔσχεν, ἤγουν ἀνέσχεν αἰφνίδιον ὤρθωσεν. Ἄργος Ὀδυσσέως ταλασίφρονος. ὃν ῥά ποτ' αὐτὸς θρέψε μὲν οὐδ' ἀπόνητο, πάρος δ' εἰς Ἴλιον ἱερὴν ᾤχετο. τὸν δὲ πάροιθεν ἀγίνεσκον τουτέστιν ἦγον, νέοι ἄνδρες, αἶγας ἐπ' ἀγροτέρας ἠδὲ πρόκας ἠδὲ λαγωούς. δὴ τότε κεῖτ' ἀπόθεστος ἀποιχομένοιο ἄνακτος ἐν πολλῇ κόπρῳ, ἣ προπάροιθεν θυράων, ἡμιόνων τε βοῶν τε ἅλις κέχυτ', ὄφρ' ἂν ἄγοιεν δμῶες Ὀδυσσέος τέμενος μέγα κοπρήσοντες. ἔνθα κύων κεῖτ' Ἄργος, ἐνίπλειος κυνοραιστέων. δὴ τότε γ' ὡς ἐνόησεν Ὀδυσσέα ἐγγὺς ἐόντα οὐκ ἐκ τῆς θέας ὡς εἰκὸς ἠλλοίωτο γὰρ τὴν μορφήν, ἀλλ' ὡς ἰχνευτὴς, ὀξύτητι ὀσφρήσεως, ᾗ φασι καὶ ἐπὶ νυκτὶ διακρίνει τὸ οἰκεῖον τοῦ

ἀλλοτρίου. ἢ καὶ ἄλλως, ἐπεὶ ἀθρόαις ἀθλιοῖ τὸν Ὀδυσσέα ἐπικρύφως ἀλλοιώσασα οὐ μὴν καὶ ἀλόγοις ζώοις. ἄγει γάρ φησιν ἄγνωστον σε τεύξω πᾶσι βροτοῖς. ὅπου δὲ ἡ αὐτὴ Ἀθηνᾶ Τηλεμάχῳ μὲν ἐπικρύπτεται ἐν τοῖς ἀγροῖς αὐτὴν, οἱ δὲ κύνες εἶδον. ὡς τοίνυν ὁ κύων ἔγνω τὸν Ὀδυσσέα, οὐρῇ μὲν ἔσηνε, καὶ οὔατα κάββαλεν ἄμφω. ὁ δὴ χαρακτὴρ τοῖς τοιούτοις φιλίας ἐστίν. ἆσσον δ' οὐκέτ' ἔπειτα δυνήσατο οἷο ἄνακτος ἐλθέμεν. αὐτὰρ ὃ νόσφιν ἰδὼν, ἀπομόρξατο δάκρυ, ῥεῖα λαθὼν Εὔμαιον. ἄφαρ δ' ἐρεείνετο μύθῳ ἢ μύθῳ, ὡς δῆθεν ἀγνοῶν. Εὔμαι', ἦ μάλα θαῦμα, κύων ὅδε κεῖτ' ἐνὶ κόπρῳ. καλὸς μὲν δέμας ἐστίν, ἀτὰρ τόδε γ' οὐ σάφα οἶδα, εἰ δὴ καὶ ταχὺς ἔσκε θέειν ἐπὶ εἴδεϊ τῷδε, ἢ αὔτως οἷοί τε τραπεζῆες κύνες ἀνδρῶν γίνονται. ἀγλαΐης δ' ἕνεκα κομέουσιν ἄνακτες. ὁ δὲ συβώτης, εἰ τοιόσδε φησὶν εἴη ἠμὲν δέμας ἠδὲ καὶ ἔργα, οἷόν μιν Τροίηνδε κιὼν κατέλειπεν Ὀδυσσεύς, αἶψά κε θηήσαιο ἰδὼν ταχυτῆτα καὶ ἀλκήν. οὐ μὲν γάρ τι φύγεσκε βαθείης βένθεσιν ὕλης κνώδαλον ὅ, ττι ἴδοιτο, καὶ ἴχνεσι γὰρ περιῄδη. νῦν δ' ἔχεται κακότητι. ἄναξ δέ οἱ ἄλλοθι πάτρης ὤλετο. τὸν δὲ γυναῖκες ἀκηδέες οὐ κομέουσι, διὸ καὶ ἀπόθετος ἐρρίφθη. οὕτω ἐπιπολὺ καὶ μὴ γνωμικὸν περὶ δούλων, φησί. δμῶες δ' εὖτ' ἂν μηκέτι ἐπικρατέωσιν ἄνακτες, οὐκέτ' ἔπειτα ἐθέλουσιν ἐναίσιμα ἐργάζεσθαι. ἥμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀποαίνυται θεὸς ἀνέρος, εὖτ' ἄν μιν κατὰ δούλιον ἦμαρ ἕλῃσιν. ἀρετὴν λέγων ἄρτι, τὴν εἰς τὰ ἔργα σπουδὴν μετὰ προαιρέσεως. ἧς δοῦλοι στέρονται ἀφαιρουμένου αὐτὴν θεοῦ τοῦ δουλώσαντος, οἵ τε ἄλλοι κοινῶς καὶ μάλιστα ὧν οὐκ ἐπικρατέουσιν ἄνακτες. ὃ καὶ ἐπὶ Τηλεμάχου γίνεται. ὃς οὔτε ἀνδρῶν ἐπικρατεῖ διὰ νεότητα, οὔτε γυναικῶν ἄρχει, ἐπεί περ ἡ μήτηρ οὐκ ἐᾷ σημαίνειν αὐτὸν γυναιξίν. ἐν οἷς συλλογιστέον ὅσον καὶ οἷα ἡ τῶν δούλων ἀμέλεια ὅτε μὴ καλῶς ἐπικρατοῦνται. εἰ γὰρ τοῦ ἁπλῶς δούλου τὸ ἥμισυ τῆς ἀρετῆς ἀφαιρεῖται, πολὺ πλέον ἀφαιρεῖται τοῦ μὴ ἔχοντος ἄρχοντα καλῶς ἐπιστατοῦντα. καὶ οὕτω μὲν ὁ Εὔμαιος εἰπὼν, εἰσῆλθεν. ἄργον δ' αὖ κατὰ μοῖρ' ἔλαβε μέλανος θανάτοιο αὐτίκ' ἰδόντ' Ὀδυσῆα ἐεικοστῷ ἐνιαυτῷ. Καὶ ὅρα τὴν ἱστορίαν ἐπὶ πόσον ὁ ἄργος ἐξήρκεσε ζῶν. ὑπὲρ εἴκοσι γὰρ ἔτη ὡς ὁ ποιητὴς ἐπιτηδὲς παρεσημήνατο. Ὅτι δὲ καὶ εἰκοσιτέσσαρα ζῶσιν ἔτη κύνες, ἱστόρησαν οἱ μεθ' Ὅμηρον. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ ὡς τέθνηκεν οὕτω ταχὺ ὁ ἄργος, ὑφ' ἡδονῆς τῆς ἐπὶ τῷ ἀναγνωρισμῷ. σμικρὰ γάρ τοι ῥοπὴ εὐνάζει κατὰ Σοφοκλῆν τὰ παλαιὰ σώματα. ὅταν γε καὶ τῶν ἰσχυρῶν πολλάκις περιγίνονται ὥσπερ σφοδραὶ λῦπαι, οὕτω καὶ ἡδοναί. τὸ δὲ πρᾶγμα, καὶ σύμβολον ἦν ὡς ἐρρίφθη αἴσιον τοῦ Ὀδυσσέως. λευκὸς μὲν γὰρ ἴσως ἦν ὁ κύων ὡς καὶ προεγράφη. πᾶν δὲ λευκὸν χρηστὸν σύμβολον. ὡς δὲ καὶ κύων καὶ ἀπόθετος διὰ γῆρας καὶ ἅμα τῇ τοῦ Ὀδυσσέως θέᾳ θανὼν, τὸ τῶν μνηστήρων ἐδήλου εἶναι τέλος καὶ ἀπόθετον καὶ ὠκύμορον, εἰ καὶ ἄλλως χρησταῖς ἐλπίσιν ἔσαινον ἑαυτούς. τρεῖς δέ ποτε ἀρεταὶ κυνὸς ἐνταῦθα δηλοῦνται τοῦ ἄργου, ταχυτὴς καὶ ἀλκὴ καὶ τὸ ἴχνεσι περιειδέναι. δακρύειν δὲ τὸν Ὀδυσσέα πλάττει οὐκ ἀπιθάνως ὁ ποιητὴς ἐν τῷ τοιούτῳ τόπῳ τῆς κατὰ τὸν ἄργον διηγήσεως, ἐπεὶ καὶ ἄλλως ἐπίμεν δακρύειν τὸ ἡρωικὸν φῦλον. καὶ ἡ παροιμία δὲ, ἀγαθοὶ δ' ἀριδάκρυες ἄνδρες φησίν. Ἰστέον δὲ ὅτι κύων Ὀδυσσέως κοινότερον ὁ ἄργος λέγεται, ὡς εἰ καὶ κτῆμά τι. διὸ αἱ δὲ κύων ἄργος Ὀδυσσῆος. καὶ μετ' ὀλίγα. καὶ λίην ἀνδρός γε κύων ὅδε τῆλε θανόντος. οὕτω καὶ βόες Γηρυόνου λέγονται. καὶ Ἀχιλλέως ἵπποι. καὶ ὅσα τοιαῦτα. ὅθεν λαβόντες οἱ πολλοὶ καὶ ἄνθρωπόν τινα τοῦ δεῖνος φασί. Τὸ δὲ αἰείχει κεφαλὴν, ἐγρηγόρσεως σημεῖον. ὥσπερ αὖ πάλιν αἰσίως φιλικοῦ, τὸ οὔατα καββαλεῖν ἄμφω, καθὰ εἴρηται. Τὸ δὲ ἀπόνητο καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη, ἀρχαῖόν ἐστιν ἀττικόν. τὸ γὰρ ἀπώνατο, ὕστερον. αἶγας δὲ ἀγροτέρας, πρὸς διαστολὴν τῶν ἡμέρων φησίν. ἵνα εἴη ὡς ἐκ τοῦ ἀγρὸς ὁ ἄγριος κατὰ τὸ αἰπολὸς αἰπόλιος, οὕτω καὶ ἀγρότεραι ἀγριώτεραι. οὐκ ἄδηλον δὲ ὅτι καὶ ἐλάφους ἀγροτέρας οἶδεν ὁ ποιητής. καὶ ἡμιόνους δὲ, ὡς ἡ Ἰλιὰς δηλοῖ. ἡ δὲ ἀττικὴ ἱστορία, καὶ Ἄρτεμιν ἀγροτέραν παραδίδωσιν, ὡς καὶ ἡ κωμῳδία δεδήλωκε. πρόκας δέ φασι, δορκάδων εἶδος. ἢ ἐλάφων ἔκγονα νεογνά, παρὰ τὸ προΐξεσθαι. ὅθεν ἡ πρόξ. ταχεῖα γάρ. ὁ δὲ λαγωὸς εἰ μὲν ἐκ τοῦ λαγὼς ἐκτεταμένου δισυλλάβου γίνεται, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ο μικροῦ. εἰ δ' ἐκ τοῦ ἑτέρου τοῦ συστέλλοντος τὴν λήγουσαν, ἐπεκτείνειν δοκεῖ τὸ μέγα ω πρὸς ἀναλογίαν τοῦ κολωὸς καὶ τῶν ὁμοίων. φασὶ δὲ ἰωνικὸν εἶναι τὸ λαγὼς δισύλλαβον μακροκατάληκτον. οἱ δ' ἄλλοι, λαγὸν δηλαδὴ διὰ τοῦ ο μικροῦ, ὡς ἀπὸ τοῦ λάω τὸ βλέπω. καὶ εἰσὶ καὶ πληθυντικὰ τούτου ὡς δηλοῖ Ἀθήναιος. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου καὶ λάγος τὸ κύριον. ὁμοίως τῷ, ἀργὸς ἄργος. Ὅμηρος δέ φασι λαγωὸν λέγει ἴσως διὰ τὸ μέτρον. ἔστι δὲ καὶ θαλάσσιος λαγώς. λέγεται δὲ καὶ κρέα λαγῷα μὲν, παρὰ τὸν ἐκτεταμένον λαγών. λάγεια δὲ, παρὰ τὸν ἕτερον. οὐ γίνεσθαι δέ φασιν ἐν Ἰθάκῃ λαγωόν. διὸ καὶ τὴν ῥηθεῖσαν θήραν αἰγῶν καὶ προκῶν καὶ λαγωῶν, κατὰ τὴν ἀντιπέραν ἤπειρον ἐθέλουσι γίνεσθαι οἱ παλαιοί. συντρέχει δὲ τῷ τοιούτῳ λόγῳ, καὶ Ἀριστοτέλης ἱστορήσας ὡς ἐν Ἰθάκῃ οἱ δασύποδες κομισθέντες καὶ ἀφεθέντες, οὐ δύνανται ζῆν. ἀλλὰ φαίνονται τεθνεῶτες πρὸς τῇ θαλάσσῃ, ἐστραμμένοι ὅπου ἂν εἰσαχθῶσι. καὶ εἴη ἂν ἡ τῆς Ἰθάκης γῆ, ἄλλως ἔχουσα ὑπὲρ ἡ κατὰ τὴν Κάρπαθον. ἐκείνη γὰρ, λαγοτροφεῖ. ὡς δηλοῖ καὶ παροιμία ἡ λέγουσα, ὁ Καρπάθιος τὸν λαγωόν. ἐλλιπῶς αὐτὴ προενεγμένη. βούλεται γὰρ εἰπεῖν, ὅτι ὁ Καρπάθιος ἐπὶ κακῷ οἰκείῳ λαγωοὺς τῇ κατ' αὐτὸν ἐπεισήγαγε νήσῳ, καθάπερ ἡ ἱστορία λέγει. Ὅτι δὲ ὁ λαγὼς οὐ μόνον καὶ πτὼξ καὶ δασύπους λέγεται κοινῶς, ἀλλὰ καὶ ταχίνας εὕρηται παρὰ Λακεδαιμονίοις ἀπὸ τοῦ [illegible], οἱ παλαιοὶ γράφουσι. παρ' οἷς καὶ ὡς δὴ πα-

πατρωνυμικὸν, ὁ λαγιδεύς. ὡς καὶ πελαργιδεὺς ὁ τοῦ πελαργοῦ γόνος. καὶ λυκιδεὺς ὁ τοῦ λύκου. οὕτω δὲ καὶ ἀλωπεκιδεύς φασι. καὶ χελιδεύς. καὶ περδικιδεύς. ἔστι δὲ ἄλλα εἰς λαγὸν δὲ μέγαν ἐψημένον, ἔπαιξέ φασι Σιμωνίδης τό, οὐδέ γε οὐδ' εὐρὺς περ ἐὼν ἐξίκετο δεῦρο. οἷα μὴ φθάσαντα περιπνεῦσαι αὐτῷ ἐν ᾧ ὁ ἐπαινῶν παρὰ Ἱέρωνι. ἦν δὲ ἡ παρῳδία, ἐξ Ὁμήρου, εἰπόντος τό, οὐδέ οἱ οὐδ' εὐρὺς περ ἐὼν ὁ αἰγιαλὸς ἐχάνδανε, πάσας ἰσχῦσαι τὰς νῆας. ἀπόθεστος δέ, ὁ ἀφίλητος καὶ ἀτημέλητος, ἐκ τοῦ πόθω ποθέσω. περὶ οὗ προδεδήλωται. κόπρος δέ, ἐπὶ ἄλλων ζώων, δίχα συῶν. ὡς δηλοῖ ὁ γράψας. ὑπέλυθρος, ὑὸς ἀπόπατος. Τὸ δὲ ὄφρ' ἂν ἄγοιεν, ἀντὶ τοῦ φέροιεν. τέμενος δέ, ἀνθρώπινον συνήθως κἀνταῦθα. οὐ γὰρ δή που θεῖον τὸ κοπρούμενον διὰ καρποτροφίαν ποτὲ τεμένους. ἡ δὲ τῆς κόπρου ἀπόθεσις τῆς τε τῶν ἡμιόνων καὶ τῶν βοῶν, ἤδη δέ που καὶ ἑτέρων ζώων ὡς δι' αὐτῆς κοπρῆσαι ὅ ἐστι κοπρεῦσαι ἤτοι κόπρον ἐμβαλεῖν τοῖς τοῦ Ὀδυσσέως χωρίοις. κατὰ βιωτικὴν οἰκονομίαν προερρέθη, εἰωθότος τοῦ ποιητοῦ πολλαχοῦ καὶ τοιαῦτα ποιεῖν. κυνοραισταὶ δὲ δι' ἑνὸς ῥῶ κατά τε φύσιν καὶ διὰ μέτρον, οἱ τοὺς κύνας ῥαίοντες. ἐξ οὗ κατὰ διάλυσιν καὶ παραγωγήν, τὸ ῥαίζειν γίνεται. ἀφ' οὗ καὶ θυμοραισταὶ ἀναλόγως τῷ κυνοραισταί. λέγονται δὲ οὗτοι, καὶ κρότωνες παρὰ τοῖς ὕστερον. ὅθεν καὶ παροιμία κατά τινας τό, ὑγιέστερος κρότωνος. περὶ ὧν ἀκριβέστερον ἐν τοῖς τοῦ τοιούτου κεῖται. Τὸ δὲ σαίνειν, κυρία λέξις ἐπὶ κυνῶν ὡς καὶ πρὸ ὀλίγων δεδήλωται. Σημειωτέον δὲ ὅτι ὁ ποιητὴς ἐπιτηδὲς πλαστὸν ἐμὴ ἔχειν τὸν Ἄργον ἐγγὺς τοῦ Ὀδυσσέως ἐλθεῖν, ἵνα μὴ ἐπιγνωσθῇ παρὰ τοῦ Εὐμαίου. τὸ μὲν γὰρ σαίνειν καὶ τὰ ὦτα καταβάλλειν, οἰηθεὶς ἂν Εὔμαιος, δι' αὐτὸν γίνεσθαι. εἰ δὲ καὶ ἐγγὺς ἐγγίσει τῷ Ὀδυσσεῖ, ἀνακαλύπτεται ἡ κατὰ τὸν Ὀδυσσέα σκηνή.

Ὅτι δὲ ἐκ τοῦ, οὐρῇ σαίνειν, τὸ σαίνουρον συντίθεται ζῶον πρὸς ἀναλογίαν τοῦ λίφουρον δῆλόν ἐστι. παλαιὰ δὲ χρῆσις οὐρὰν παίζει καὶ τὸ ἀνδρεῖον αἰδοῖον. ὅθεν καὶ γυνὴ μύζουσα, ἡ αἰσχροποιὸς παρὰ τὸ μυζᾶν οὐρὰν ὅ ἐστι θηλάζειν. ὡς δὲ καὶ κύων ἐπὶ μορίου θήλεος κεῖται, ἡ ἐκ κωμικῶν κύσθρα δηλοῖ. Εἰς δὲ τό, οὔατα, σημειοῦνται ὅτι καὶ εἶδος ὀστρέου προσφερόμενον ἐλέγετο οὖς, κατὰ τὸν εἰπόντα ὅτι τὸ ὠτάριον ὄστρεον ὃ καλεῖται παρ' Αἰολεῦσιν οὖς Ἀφροδίτης, ἐν τῇ κατ' Ἀλεξάνδρειαν Φάρῳ γίνεται. Τὸ δὲ ἐρωέσθω, ὁ ὑπεραπτικῶς τὰ πλείω ἐρεθίζειν λέγεται. Τὸ δὲ οὐ σάφα οἶδα, μέσως εἶπεν ὁ ῥήτωρ ξένος. ἢ γὰρ φαινομένως ὅτι ὁ μὲν τοῦ εἴδους χαρακτὴρ σημαίνει καὶ ταχὺν εἶναι ἐθεῖον, ἐγὼ δὲ οὐκ οἶδα σαφῶς, ἢ καὶ ἀληθῶς ὅτι οὐ μέμνημαι σαφῶς, εἴπερ ἀγαθὸς ἦν θηρεύειν. φθάσας γὰρ ἀπῆλθον εἰς Ἴλιον πρὶν τὸν Ἄργον ἀκμάσαι. Τὸ δὲ ἐπὶ εἴδει τῷδε, δηλοῖ καλὸν εἶναι τῷ ἀγαθῷ εἴδει παρεῖναι καὶ ἐνεργεῖν. διὸ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς σκώπτεται ἀνήρ, ᾧ ἐπ' εἴδει μὴ καὶ φρένες εἰσί. Τραπεζεὺς δὲ κύων καὶ νῦν, ὁ μὴ ἐκ τοῦ ἀγρεύειν ζῶν ἀλλ' ἐκ τῶν περὶ τράπεζαν. ἔθος δὲ τοῖς εὐπόροις καὶ τοιούτους τρέφειν, ἀγλαΐης φησὶν ἕνεκα, κατά τι καὶ αὐτοὺς μεγαλοπρεπείας. τοιοῦτοι δὲ ἴσως καὶ τῷ Τηλεμάχῳ ἦσαν ἀκολουθοῦντες ἐν τοῖς πρὸ τούτων. Τὸ δὲ κομέουσι καὶ ὅλως τὸ κομεῖν, πολλαχοῦ φαίνεται ὅτι καὶ κομίζειν λέγεται. ὅθεν καὶ κομιδὴ ἡ ἐπιμέλεια. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐν τῷ, δέμας ἠδὲ καὶ ἔργα, ἐπὶ κυνὸς ἔφη ἔργα. οὐ συνήθως εἰπών. κυρίως γάρ, ἐπὶ ἀνθρώπων τὸ ἔργον ὥσπερ καὶ ἡ πρᾶξις. διὸ καὶ ἐπὶ γυναικὸς κεῖται ἐν τῷ, οὐ δέμας οὐδὲ φυὴν οὔτ' ἂρ φρένας οὔτε τι ἔργα. Τὸ δὲ ταχυτῆτα καὶ ἀλκήν, ἀρετὴν προσμαρτύρεται τῷ Ἄργῳ. ἣν οὐκ ἂν ἔχοι τραπεζεὺς οὐδὲ μὴν ἅπας εὐγενὴς κύων· ὧν οἱ μέν, ταχεῖς μόνον. οἱ δέ, μόνον ἄλκιμοι. αὐτὸς δὲ καὶ ἄμφω. τρίτον δὲ αὐτῷ καὶ τέταρτον ἐπικόσμημα, ἴχνεσι ἐξευρεῖν εἰδέναι, καὶ εἶδος ἔχειν καλόν. οὐκ ἂν δὲ τούτων μεμνημένος κλαύσοι Ὀδυσσεύς, πολυτελῶς γε ἐκεῖνό γε, ἀλλ' ἐπῆλθεν αὐτῷ δακρῦσαι, ἀγαπήσαντι ὡς εἰκὸς εἴπερ ὁ μὲν Ἄργος μνήμην τοῦ δεσπότου ἔσωζεν ἀγαθήν, τοῦ δ' ὑπ' αὐτὸν λαοῦ οἱ πλείους, ἄλλως διέκειντο. Σημειοῦνται δὲ ὡς εἰ καὶ ἐπίσημα κυνῶν παραδίδονται γένη, Ἰνδοὶ Ὑρκανοὶ Μολοσσοί, πρὸς δὲ ἄλλοις καὶ Λακωνικοί, ὡς Πίνδαρος οἶδεν εἰπὼν Λάκαιναν ἐπὶ θηρσὶ κύνα τρέφειν πυκινώτατον ἑρπετόν, ὅμως ἡ φύσις καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ἅπασι τόποις διασπείρει κύνας ἀγαθούς, ὁποῖός ἐστιν ὁ Ἄργος.

Ὅτι δὲ φιλάνθρωπον φύσει ζῶον ὁ κύων διὸ καὶ τὴν κλῆσιν ἔχειν ἐκ τοῦ κύειν ὅ ἐστι φιλεῖν, δῆλόν ἐστιν. εἰ δὲ καὶ οὕτω φιλικὸν τὸ γένος μεμαρτύρηται, ἀλλὰ δὴ τὸ κατ' αὐτοὺς ἀναιδές, διαβάλλεσθαι δίδωσι τοὺς αὐθάδεις. ἐντεῦθεν γοῦν ἐπ' ἀνθρώπου κύνεον ἦθος λέγεται. καὶ κυνάμυια σκώπτεται ἡ θρασεῖα γυνή. καὶ κύων ἀδεὴς ἡ αὐτὴ λέγεται τροπικῶς. ἀλλ' ἀμφω ταῦτα τὸν κυνικὸν φιλόσοφον ἐμφανίζουσιν. ὃς ἐφίλει τὰ τοὺς ὀρθὰ πεπαιδευμένους ὑποσαίνων καὶ διὰ κυνιζόμενος εὐνοϊκώτερον, καὶ αὖ πάλιν καθυλάκτει τῶν ἑτέρως διακειμένων. ἐκεῖθεν κύων τροπικῶς καὶ ὁ κατὰ θάλασσαν, ἄγριος ὢν ὡσεὶ καὶ κύνες Εὐμαίου οἱ μικροῦ τὸν ἀλήτην Ὀδυσσέα κατεσπάραξαν. τοιαύτη δέ ἐστι τροπὴ καὶ ἡ κατὰ τὸν οὐράνιον κύνα. ὃν τολμήσει ἄν τις καὶ λυσσητῆρα σκῶψαι διὰ τὸ ἐν τῇ κατ' αὐτὸν ἐπιτολῇ πολὺ ὁμηρικῶς εἰπεῖν φλέγμα ἔτι δὲ ὁμοίως φάναι, πυρετόν. ὡς δὲ κύων καὶ τῇ κωμῳδίᾳ ἀνέτηξε σκῶμμα γυναικεῖον, τὴν εἰρημένην κύνδραν ἤγουν τὴν τὸν κύνα εἰρύουσαν, ὅπερ ἐστὶν ἑφελκομένην, ὃν δὴ κύνα. χοῖρον ἄλλη κωμῳδία φησί, παλαιὰ χρῆσις δηλοῖ. ἐμφαίνουσα, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ κυνόσουρα, εἰρῆσθαι καὶ τὸ κύσθα. ἔτι ἀπὸ κυνός, λέγεται συντεθεῖσθαι παρὰ Σοφοκλεῖ, καὶ ἡ κύναρος ἄκανθα ἡ καὶ κυνάρα διὰ τοῦ υ ψιλοῦ, ἣν ἡ κοινὴ γλῶσσα, κυνόσβατον ἐν λέξει μιᾷ ἢ κυνὸς βάτον ἐν παραθέσει, ὀνομάζειν οἶδεν. αἰνιττόμενος δ' ἴσως, εἴπερ αὐτὴν ὡς ὁ Ἀθήναιος καὶ αὐτὸ ἱστορεῖ, ξυλίνην κύνα διὰ τὸ ἀκανθώδης

δις τοῦ φυτοῦ καὶ τραχύ. ὁ δ' αὐτὸς, προϊστορεῖ καὶ ὅτι χρησμὸν λαβόντες οἰκίζειν πόλιν ἔνθα ὑπὸ ξελίνης κισσὸς δηχθῇ, καταμυχθεὶς τὴν κνήμην ὑπὸ κυνοσβάτου, ἔκτισαν ἐκεῖ πόλιν. δῆλον δ' ὅτι βάτου εἶδος καὶ ἡ κυνόσβατος αὕτη. ἧς ἡ βραχυτέρα, σμίλαξ ὑπὸ τῶν κωμικευόντων λέγεται. ἄλλη αὐτὴ οὖσα παρὰ τὴν δίχα τοῦ σίγμα παρὰ τοῖς κωμικοῖς μίλακα. ἐκείνη γὰρ, βοτάνη ἐστίν. ἡ κατὰ τὴν τεχνικὴν, τὸ μίλακος χρῶμα παρονομάζεται. καὶ τοιαύτη μὲν ἡ διὰ τοῦ υ κυνάρα ἢ κύναρος. ἡ κατὰ τὸ ἔτυμον τοῦ ὀνόματος, κυνὸς ἀρχὴν ὅπερ ἐστὶ βλάβην, οἰκοῦσα. ἡ δὲ διὰ τοῦ ἰῶτα κινάρα, ἑτεροίως ἔχει. ταύτην γάρ φασι κάκτον λαχανώδη, ὑπὸ ῥωμαίων μὲν καλεῖσθαι κάρδον, ὑπὸ ἑλλήνων δὲ κινάραν. Ὅτι δὲ ἐδώδιμος αὕτη, δηλοῖ φασι βασιλεὺς Πτολεμαῖος ὁ εὐεργέτης, ὅς ὢν τῶν Ἀριστάρχου τοῦ γραμματικοῦ μαθητῶν, λέγων ὡς περὶ Βερενίκην πόλιν Λιβύης, περὶ ἣν καὶ ποταμὸς ῥεῖ Λάθων καλούμενος, πολλὰς κινάρας φυομένας, οἵ τε συνακολουθοῦντες ἡμῖν στρατιῶται πάντες δρεπόμενοι συνεχρῶντο, καὶ ἡμῖν προσέφερον ψιλοῦντες τῶν ἀκανθῶν. Καὶ ὅρα τὸ, ψιλοῦντες τῶν ἀκανθῶν, ἐξ οὗ φαίνεται μὴ αὐτόχρημα κάκτον εἶναι τὴν ἐκεῖ τοῖς ἄρτι λεγομένην κινάραν. αὕτη γὰρ οὐχ οὕτω τραχύνεται πάνυ ἀκάνθαις. εἰκὸς δὲ καὶ τὴν διὰ τοῦ ἰῶτα κινάραν ἐκ τῆς διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γραφομένης πεπλάσθαι πρὸς ἀποφυγὴν συμπτώσεως. ὃ δὴ καὶ ἐπὶ σικυῶν γίνεται. εἰ γὰρ ὥσπερ ἡ συκῆ παρὰ τὸ σῦκον καὶ κίειν ὅπερ ἐστὶν ὁρμᾶσθαι, οὕτω κατὰ τοὺς παλαιοὺς καὶ ὁ σικυὸς, ἐτράπη καὶ ἐπ' αὐτοῦ τὸ υ εἰς ἰῶτα, διὰ τὸ ἀσυνέμπτωτον. ἵνα μὴ καὶ τῷ σικυῷ, σύκου ἐμφαίνηταί τι. Τὸ δὲ ἀγλαΐης εἵνεκα κομέουσιν ἄνακτες, ἤγουν οἱ ἁπλῶς οἰκοδεσπόται μὴ φειδόμενοι σίτου εἰπεῖν καθ' Ἡσίοδον, δηλοῖ ὡς οὐ μόνον κύνας θηρατικοὺς ἐσπούδαζον καὶ ἄλλως δὲ οἴκου θρασείους φύλακας, ἀλλὰ καὶ οἵους ὁ Ὀδυσσεὺς λαλεῖ. παρὰ δὲ ἴγε τοῖς ὕστερον κατὰ τὸν τοῦ Ἀθηναίου λόγον, ἡ κυνάρια μελιταῖα οἱ λόγοι γεγόνασιν. οἱ δὲ νῦν, χαίρουσιν ὑπὲρ εἶδος αὐτοῖς κυνιδίοις καὶ μυρίων βραχυτέροις. Τὸ δὲ βαθείης βένθεσιν ὕλης, δοκεῖ παρῳνῆχθαι ἀπὸ τοῦ, βαθέης βένθεσι λίμνης. ὡς μὴ μόνον ἐπὶ ὕδατος τὸ βένθος λέγεσθαι ἢ τὸ βάθος, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ἐπὶ ξυλόχου καὶ πολλοῦ δάσους. ἐστὶ δὲ καὶ ἐπὶ στρατηγικῆς ἐκτάξεως βάθος. ἐπινοεῖται δὲ καὶ ἐπὶ μεγέθους πόλεως, ὡς δηλοῖ τὸ, κατίδον Τρώων πόλιν εὐρυάγυιαν. ἐπὶ βάθους γοῦν τὸ κατιδεῖν. κνώδαλον δὲ νῦν, τὸ χερσαῖον παρὰ τὸ ὑπὸ κυνῶν ἁλίσκεσθαι. ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ θαλασσίας θηρὸς κνώσσοντος ἐν τῇ ἁλὶ λέγεται ἡ λέξις, κοινὸν τόπε τὸ, βένθεσιν. ἐν βένθεσι γὰρ τὰ κνώδαλα. Τὸ δὲ ὅ, τι ἴδοιτο, κρεῖττόν φασι γράφειν δίοιτο, ἵνα λέγῃ ὡς οὐκ ἐξέφυγεν αὐτὸν θηρίον ὅπερ ἂν δίοιτο ἤγουν ἐπιδιώκοι. ὃ καὶ ἀπεμφαῖνον ἐν τοῖς ἑξῆς τὸ δίεσθαι. τὸ γὰρ ἴδοιτο, συνεμφαίνει κυνὸς τὴν ἰχνευτικήν φασιν αἴσθησιν, ὁ γὰρ τοιοῦτος ῥινηλατῶν ἐνεργεῖ. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ τοιούτου ῥινηλατεῖν τοῦ ἀγρεύοντος κυνὸς, δοκεῖ ῥινᾶν ὡς ἐν ἄλλοις ἐρρέθη, λέγεσθαι τὸ ἐξαπατᾶν. ὅτι δηλαδὴ αἱ ῥῖνες ἀπατῶσι κύνα. φέρει δὲ χρῆσιν τῆς λέξεως ταύτης ἐκ μελῳδιῶν Αἴλιος Διονύσιος, τὸ, ἔγωγ' ἐπίσταμαι ῥινᾶν. γυναῖκες δὲ ἀκηδεῖς, αἱ ἀφρόντιδες, ἢ καὶ δυσφόρητες, κατὰ τὸ, ἀκηδέα νύκτα φυλάξω. Τὸ δὲ ἥμισυ ἀρετῆς, ἁπλοϊκῶς ἐρρέθη. οὐ γὰρ ἂν μετροῖτο κατ' αἴσθησιν ἀκριβῶς ἀρετή. τοιοῦτον δέ τι ἴσως καὶ τὸ, ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντὸς, παρ' Ἡσιόδῳ. δούλιον δὲ ἦμαρ, ἡ δουλεία περιφραστικῶς. οὐ πρὸς ὁμοιότητα, καὶ ἦμαρ ἐλεύθερον. ὡς τὸ, ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας. περίφρασις δὲ ἄμφω. τὸ μὲν, δουλείας. τὸ δὲ, ἐλευθερίας. Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ μὴ ἐργάζεσθαι τοὺς δούλους ἐναίσιμα ὅτε μὴ ἐπικρατέωσιν ἄνακτες, πιθανῶς ἐρρέθη ἐκ τοῦ ὡς ἐπὶ πολύ. Εὔμαιος γὰρ οὐ δή τοιοῦτος, ἀλλ' οἱ σύνδουλοι. οὐ προλογιζόμενοι δεσπότας τὴν δέσποιναν καὶ τὸν υἱὸν διὰ τὸ ἀπεῖναι τὸν μέγαν ἄνακτα. πιθανὸν δὲ καὶ τὸ ἐφεξῆς διὰ τὸ πολλοὺς δουλωθέντας, πλειοτάτην ἀρετὴν ἐπὶ τοῖς δεσπόταις ἐνδείκνυσθαι.

Ὅτι τὸ, νεῦσεν ἐπὶ οἱ καλέσσας, ἀντὶ τοῦ προσεκαλέσατο νεύματι. μετ' ὀλίγα δὲ τὸ, ἐπὶ οἱ καλέσας προσέειπεν, ἑτεροῖόν ἐστιν. Ὅτι δίφρος ἐνταῦθα, εὐτελής. ἐφ' ὃν δηλαδὴ δαιτρὸς ἐφίζεσκε κρέα πολλὰ δαιόμενος. ὅπερ ἐτυμολογία ἐστὶ τοῦ δαιτροῦ. Τὸ δὲ ἐφεξῆς ἤγουν τὸ, μνηστῆρσι δαινυμένοις, παρέχουσίν τινα ἔχει τὸ δαίεσθαι καὶ τὸ δαιτρός. Ὅτι καθάπερ ὁ προρρηθεὶς δοῦλος Μελάνθιος καθίζων ἀντίος Εὐρυμάχῳ, τὸν γὰρ φιλέεσκε μάλιστα, ὅτι καὶ νῦν

Τὸν δὲ πολὺ πρῶτος ἴδε Τηλέμαχος θεοειδὴς
Ἐρχόμενον κατὰ δῶμα συβώτην, ὦκα δ' ἔπειτα
Νεῦσ' ἐπί οἱ καλέσας. ὁ δὲ, παπτήνας ἕλε δίφρον
Κείμενον. ἔνθα δὲ δαιτρὸς ἐφίζεσκεν κρέα πολλὰ
Δαιόμενος μνηστῆρσι δόμον κατὰ δαινυμένοισι.
Τὸν κατέθηκε φέρων πρὸς Τηλεμάχοιο τράπεζαν
Ἀντίον, ἔνθα δ' ἄρ' αὐτὸς ἐφίζετο. τῷ δ' ἄρα κῆρυξ
Μοῖραν ἑλὼν ἐτίθει, κανέου τ' ἐκ σῖτον ἀείρας.
Ἀγχίμολον δὲ μετ' αὐτὸν ἐδύσετο δώματ' Ὀδυσσεύς,
Πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιος ἠδὲ γέροντι
Σκηπτόμενος. τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροῒ εἵματα ἕστο,
Ἷζε δ' ἐπὶ μελίνου οὐδοῦ ἔντοσθε θυράων.

ιδ-

Κλινάμενος σταθμῷ κυπαρισσίνῳ. ὅν ποτε τέκτων
Ξέσσεν ἐπισταμένως καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνε.
Τηλέμαχος δ' ἐπὶ οἷ καλέσας προσέειπε συβώτην.
Ἄρτον τ' οὖλον ἑλὼν περικαλλέος ἐκ κανέοιο,
Καὶ κρέας ὥς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντι,
Δὸς τῷ ξείνῳ ταῦτα φέρων. αὐτόν τε κέλευε
Αἰτίζειν μάλα πάντας ἐποιχόμενον μνηστῆρας.
Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ προΐκτῃ.
Ὣς φάτο. βῆ δὲ συφορβὸς ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν.
Ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Τηλέμαχός τοι ξεῖνε διδοῖ τάδε, καί σε κελεύει
Αἰτίζειν μάλα πάντας ἐποιχόμενον μνηστῆρας.
Αἰδῶ δ' οὐκ ἀγαθήν φησ' ἔμμεναι ἀνδρὶ προΐκτῃ.

εὔμαιος τὸν περισχῶς δηλωθέντα δίφρον τοῦ δευτέρου, κατέθηκε φέρων πρὸς τηλεμάχοιο τράπεζαν ἀντίον, καὶ ζεύγνυται καὶ καλίζεται τηλεμάχου, ἵνα ἐφίζετο εὔμαιος. τῷ δὲ καὶ αὐτῷ, κῆρυξ μοῖραν ἑλὼν ἐτίθει, καὶ σῖτον ἐκ κανέου ἀείρας. καθὰ καὶ τῷ μελανθίῳ κρεῶν μὲν μοίρας ἔθεσαν οἳ πονέοντο, σῖτον δὲ ἡ ταμίη παρέθηκεν. ἐνδοξότερον οὖν τὸ τοῦ εὐμαίου ὃς ὑπηρετεῖτο κήρυκι. ζηλοῖ δὲ ἴσως ὁ τηλέμαχος εἰ δευτερεῖα τοῦ μελανθίου εὔμαιος φέρει, ὃν αὐτὸς φιλέεσκε μάλιστα. Ὅτι εἰδήμονεμένη ἡ ποιητικὴ μοῦσα παλαιότητα μέχρι καὶ τῶν σμικροτάτων, καὶ ἀκριβῶς ἐμφαίνουσα εἰδέναι τὰ ὡς λέγει, μέλινον οὐδὸν λέγει ἐν ᾧ ἵζει ὀδυσσεύς. τὸν δὲ σταθμὸν εἴτουν τὴν παραστάδα τῶν θυρῶν ᾧ ἐκλίνατο, κυπαρίσσινον ἱστορεῖ. φησὶ γάρ. ἵζε δ' ἐπὶ μελίνου οὐδοῦ, κλινάμενος σταθμῷ κυπαρισσίνῳ. ὃν ποτε τέκτων ξέσσεν ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνε. περὶ οὗ προγέγραπται. μελία δὲ, εἶδος δένδρου. ἐξ οὗ νῦν μὲν, οὐδὸς μέλινος ἁπλῶς. ἀλλαχοῦ δὲ κατὰ πάθος ἐπαθέσεως, μείλινον δόρυ. ὁ δὲ σταθμὸς μετὰ τοῦ στάθμης, παρηχοῦσι. καθὰ καὶ τὸ ἐπισταμένως καὶ ἐπὶ στάθμην. ἀφελέστερος δὲ ἡρωικῆς ὁ ἐκ μελίας οὐδὸς καὶ ὁ κυπαρίσσινος σταθμός. τὰ δέ γε τοῦ μενελάου, δηλοῖ τὴν ἑλένην ὄζει φρυγίας τρυφῆς. καὶ οἰκονομικῶς δὲ παρασημειοῦται ὅμηρος οἵας ὕλης εἶναι χρὴ οὐδὸν οἴκου καὶ σταθμόν. ἐπισημειοῦται δὲ χρὴ, ὡς ἄρτι ὁ ξένος φλιαῖς ἐλίβετο ὤμους. φλιῶν δηλαδὴ νοουμένων, τῶν κατὰ τὰς παραστάδας. Ὅτι φιλόφρονος ξενοδόχου κέλευσμα τὸ, ἄρτον οὖλον ἑλεῖν περικαλλέος ἐκ κανέοιό τινα, καὶ κρέας ὥς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφιβαλεῖν καὶ δοῦναι τῷ ξείνῳ φέροντα. οὖλον δὲ ἄρτον λέγει, τὸν ὅλον καὶ ἀκέραιον. περικαλλὲς δὲ κάνεον εἰπὼν, σιγᾷ τὴν ὕλην ὡς μὴ ἀναγκαῖον ὂν δηλωθῆναι καὶ αὐτήν. ἀμφιβαλεῖν δὲ, τὸ περιλαβεῖν, ἤτοι περιέχειν. τὸ δὲ χανδάνει, χωριστικὸν μὲν τῷ ποιήσει. ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ χῶ τὸ χωρῶ, γίνεται χάζω. οὗ δεύτερος ἀόριστος ἔχαδον. ἐξ οὗ μέλλων δεύτερος αὐθυπότακτος, χάδω. ὅθεν καὶ κατὰ ἀναδρομὴν συνήθη, χάδω εἰς τὰς καὶ παράγωγον, χαδάνω. καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν διὰ κρείττονα φωνὴν, χανδάνω. κατὰ τὸ, αἰδάνω καὶ ὅσα τοιαῦτα.

Ὅτι μερισμὸς εἰς τὸ ἐπαιτεῖν, τὸ, κέλευε αἰτίζειν μάλα πάντας ἐποιχόμενον. ἐπεὶ δὲ τὸ τοιοῦτον ἔχει τι αἰδοῦς, ἐπιφέρει ὁ ταῦτα πρὸς εὔμαιον εἰπὼν τηλέμαχος περὶ ὀδυσσέως. αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ προΐκτῃ. τοῦτο δὲ γνωμικῶς ἔφη. ὡς οἷα λέγων ὅτι ἑτέρῳ μέν τινι, ἀγαθὸν ἂν εἴη ποτὲ ἡ τοῦ ἐπαιτεῖν αἰδώς. πτωχῷ δὲ οὐκ ἄν. καὶ μετ' ὀλίγα δὲ παραφραστικῶς κατὰ λόγον ῥητορικῆς χρείας, ἐρεῖ πρὸς ὀδυσσέα εὔμαιος τὸν τοῦ τηλεμάχου λόγον, εἰπών. αἰδῶ δ' οὐκ ἀγαθήν φησιν εἶναι ἀνδρὶ προΐκτῃ. καὶ πάλιν. κακὸς δ' αἰδοῖος ἀλήτης. οἷα δὲ καὶ ἡσίοδος γνωμολογεῖ περὶ αἰδοῦς, ἔστι παρ' ἐκείνῳ εὑρεῖν. προΐκτης δὲ ἀνὴρ, ἢ ὁ προῖκα πίνων ὑπὲρ τοῦ λαβεῖν, ἢ ὁ προῖκα ζητῶν λαμβάνει, παρὰ τὸ προΐκω προΐξω ὅθεν συναιρεῖται ἡ προῒξ, τουτέστι τὸ δῶρον. οὕτω γὰρ οἱ παλαιοὶ ἐχρῶντο. εἰ καὶ ὕστερον ἐπὶ γαμηλίου μεμένηται δωρεᾶς. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου προΐκειν, καὶ καταπροΐξεσθαι τὸ δοῦναί τι δωρεάν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Ζεῦ ἄνα, Τηλέμαχόν μοι ἐν ἀνδράσιν ὄλβιον εἶναι,
Καί οἱ πάντα γένοιθ' ὅσσα φρεσὶν ᾗσι μενοινᾷ.
Ἦ ῥα. καὶ ἀμφοτέρῃσιν ἐδέξατο, καὶ κατέθηκεν
Αὖθι ποδῶν προπάροιθεν ἀεικελίης ἐπὶ πήρης.
Ἤσθιε δ' ὡς ὅτ' ἀοιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἄειδεν.
Εὖθ' ὁ δ' ἐδεδειπνήκει, ὁ δ' ἐπαύσατο θεῖος ἀοιδός.
Μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρα. αὐτὰρ Ἀθήνη
Ἄγχι παρισταμένη Λαερτιάδην Ὀδυσῆα

Ὅτι ἀπλικὸν σχῆμα εὐχῆς τὸ, Ζεῦ ἄνα, τὸν δεῖνα μοι ἐν ἀνδράσιν ὄλβιον εἶναι. λείπει γὰρ κἀνταῦθα τὸ δός, ἢ ποίησον, ἢ εὔχομαι, ἢ τοιοῦτόν τι. τὸ μέντοι ἐφεξῆς, ἁπλῶς ἔχει. καί οἱ πάντα γένοιτο. ὅσσα φρεσὶν ᾗσι μενοινᾷ. Ὅτι πτωχικῶς ὀδυσσεὺς ἑαυτὸν χρηματίζων, χερσὶν ἀμφοτέραις ἐδέξατο τὸν δοθέντα οὖλον ἄρτον καὶ τὸ χειροπληθὲς

Ὤτρυν', ὡς ἂν πύρνα κατὰ μνηστῆρας ἀγείροι,
Γνοίη θ' οἵ τινές εἰσιν ἐναίσιμοι, οἵ τ' ἀθέμιστοι.
Ἀλλ' οὐδ' ὥς τιν' ἔμελλ' ἀπαλεξήσειν κακότητος.
Βῆ δ' ἴμεν αἰτήσων ἐνδέξια φῶτα ἕκαστον,
Πάντοσε χεῖρ' ὀρέγων, ὡσεὶ πτωχὸς πάλαι εἴη.
Οἱ δ' ἐλεαίροντες δίδοσαν, καὶ ἐθάμβεον αὐτόν.
Ἀλλήλους τ' εἴροντο, τίς εἴη καὶ πόθεν ἔλθοι.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Μελάνθιος αἰπόλος αἰγῶν.
Κέκλυτέ μευ μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης
Τοῦδε περὶ ξείνου, ἦ γάρ μιν πρόσθεν ὄπωπα.
Ἤτοι μέν οἱ δεῦρο συβώτης ἡγεμόνευεν,
Αὐτὸν δ' οὐ σάφα οἶδα πόθεν γένος εὔχεται εἶναι.

κρίας, καὶ κατέθηκαν αὐτὸν τῶν προπάροιθεν ἀσπαλίας ἐπὶ πύργης ὡς εἰς τραπέζας. ἔστι δὲ ὡς ὅτ' ἀοιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἀείδειν. ὡς δὲ ὁ θεῖος ἀοιδὸς ἐπαύσατο, τότε δὴ ὁμάδησαν μὲν οἱ μνηστῆρες, ὀδυσσεὺς δὲ παρελθὼν αὐτοῖς, ἐπτώχευσεν ὡς ὁ τοῦ οἴκου δῆθεν δεσπότης τηλέμαχος ἐκέλευσε πρὸς ἀποπεῖραν τῶν μνηστήρων. οὐ γὰρ μόνον αἰτίζεται κακῶς πάσχοντος τοῦ πατρὸς καθὰ παρήγγελται, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ἐρεθίζει αὐτοὺς εἰς παράγγελμα τοῦ πατρὸς δὲ τῶς, ἵνα ταχίον ἡ τῶν μνηστήρων πανωλεθρία πραγματευθείη. Ὅρα δὲ καὶ ἐνταῦθα ὡς καὶ ἐν τοῖς πρὸ τούτων, ὅτι ᾄδοντος μὲν τοῦ φημίου, γέγονέ τις βραχεῖα ἡσυχία τῶν μνηστήρων, ὅτε καὶ ἐφεγγεν ὀδυσσεὺς ἴσως δὲ καὶ ἀσπαλίως, διὰ τὸ ἐπείγεσθαι. παυσαμένου δὲ τοῦ ἀοιδοῦ, ἐξ συνήθους βροντᾷ ὅμαδος: ἀσπαλίως δὲ πύρας λέγει, τὴν ὡς προῖς ὁρᾶσθαι πυκνὰ φωγαλέην. καὶ φέρειν μὲν ἄχρεια καὶ τρέφειν. ἐντὸς δὲ φυῖ δὲ ὑπεσορᾶσθαι κατὰ γῆς ὡς εἰς τραπέζας. Τὸ δὲ ὡς ὅτ' ἀοιδὸς ἀείδειν, ἀντὶ τοῦ ἕως ὅτου καὶ δοκεῖ τὸ ὡς ὅτε, πρωτότυπον εἶναι τοῦ ἕως, προλαβόντος ἀττικῶς τὸ ε. τοῦτο μὲν δέ ποτε οἱ ἴωνες, καὶ τὸ ἕως ἀντὶ τοῦ ὅπως. κἀκεῖνο γὰρ προτιθέντος μὲν τοῦ ε, γέγονεν ἕως. εἶτα, καὶ εἵως κατὰ διχρόνου ἔκτασιν.

Ὅτι τῶν μνηστήρων μετὰ τὴν ἀοιδὴν ὁμαδησάντων ὡς ἐρρέθη ἀθήνη ἄγχι παρισταμένη τῷ ὀδυσσεῖ ὤτρυνεν, ὡς ἂν πύρνα κατὰ μνηστῆρας ἀγείροι ἤγουν ψωμούς, γνοίη τε οἵ τινές εἰσιν ἐναίσιμοι οἵ τ' ἀθέμιστοι. ἀλλ' οὐδ' ὥς τιν' ἔμελλ' ἀπαλεξήσειν κακότητος. προσαναφώνησις δὲ καὶ τοῦτο. ὡς μηδενὸς ἐκφεύξομένου μηδὲ τῶν δοκούντων ἀγαθῶν, ὁποῖός τις ἐφάνη πρὸ ὀλίγων καὶ ὁ ἀμφίνομος. βῆ δ' ἴμεν αἰτήσων ἐνδέξια φῶτα ἕκαστον, πάντοσε χεῖρ' ὀρέγων ὡς εἰ πτωχὸς πάλαι εἴη. οἱ δ' ἐλεαίροντες, δίδοσαν καὶ ἐθάμβεον αὐτόν. ἀλλήλους τ' εἴροντο, τίς εἴη καὶ πόθεν ἔλθοι. οὐ γὰρ ἦν πτωχὸς τοῦ δήμου. καὶ μανθάνουσιν αὐτοὶ ἀκριβὲς οὐδὲν, ὅτι μὴ μόνον ἐκ μελανθίου, τὸ ἡγεμονεῦσαι τὸν συβώτην αὐτοῦ. ἤγουν ἡγεμόνα γενέσθαι ὁδοῦ τῆς εἰς τὴν ἰθάκην. καὶ ἐπὶ τούτοις λυπεῖ ὁ κακὸς ἀντίνοος. καὶ διδάσκει τὸν ὀδυσσέα, ὡς αὐτὸς ὁ χείρων πάντων ἐστὶ καὶ προκατάρξας καὶ νῦν ἀναιδείας, προδείκνυται καὶ τῇ τῶν μνηστήρων πτώσει. ἰστέον δὲ ὡς καὶ νῦν ἀθηνᾶ ἡ τὸν ὀδυσσέα ὀτρύνασα ἐπαιτεῖν, ἡ παρ' αὐτοῦ ἐστὶ φρόνησις, ἡ στοχασαμένη καιρὸν εἶναι ἄρτι τοῦ τοιούτου ἔργου, ἐγχειρεῖ τῇ πράξει. Πύρνα δὲ ὅτι πύρινά ἐστι σιτία τουτέστι κατὰ τοὺς παλαιοὺς σιτώδεις τροφαί, προδεδήλωται. Τὸ δὲ ἀγείρειν πύρνα, δίδωσιν ἀφορμὴν τοῖς ὕστερον, ἀγύρτας εἰπεῖν τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀγυρτεύειν, τὸ πτωχεύειν. καὶ μητραγυρτεῖν δὲ, τὸ μετὰ τυμπάνων καὶ ἄλλων τοιούτων περιιέναι καὶ ἐπὶ τῷ μητρὶ ἀγείρειν τροφὰς δηλαδὴ, ὅ ἐστιν ἐπὶ τῇ ῥέᾳ. ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, διονύσιος μητραγυρτῶν καὶ τυμπανίζων ἢ τύμπανον κρούων, οἰκτρῶς τὸν βίον κατέστρεψεν. ἐνθυμητέον δὲ ὡς καὶ μενέλαος κατὰ τὴν ὀδύσσειαν, πολὺν βίοτον ἀγείρειν προεισάγεται. Ἐναίσιμον δὲ, τὸν δίκαιον λέγει καὶ κατὰ θέμιν ζῶντα. τοῖς δὲ τοιούτοις, ἀντίκεινται οἱ ἀθέμιστοι. Τὸ δὲ ἀπαλεξήσειν κακότητος, ἐξεῦρε σωπηθῆναι τὸν τότε τοῖς ὕστερον, ἀλεξίκακον. Τὸ δὲ ἐνδέξια, ἤ ἀντὶ τοῦ, ἐκ τοῦ δεξιοῦ καθίσματος ἐπὶ ἀγαθῷ συμβόλῳ ἢ ἀντὶ τοῦ ἐπιδεξίως. ὃ πρὸς σαφήνειαν ἐπῆκται τὸ, ὡς εἰ πτωχὸς πάλαι εἴη. καὶ ἰδοὺ ὁ πολυμήχανος ὀδυσσεὺς, καὶ τοῦ ἐπαιτεῖν τεχνίτης ἐστί. Τὸ δὲ πάντοσε χεῖρα ὀρέγειν καὶ αἰτεῖν φῶτα ἕκαστον, γίνεται μὲν ὡς ὁ τηλέμαχος δῆθεν ἐκέλευσεν. ὅμως δ' οὖν ὀδυσσεὺς τοῦτο τεχνᾶται, ἵνα πάντων οὕτω πειράσηται. Τὸ δὲ τίς εἴη καὶ πόθεν ἔλθοι, ἐπιτομή ἐστι τοῦ, τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν καὶ ἑξῆς. ὃ ἐν ἄλλοις κεῖται. Ἐν τούτοις δὲ, κεῖται καὶ τὸ πρόσθεν ἀντὶ τοῦ πρὸ ὀλίγου καὶ ὡς εἰπεῖν ἐγγύς, κατὰ δύναμιν τῆς προς προθέσεως. φησὶ γὰρ μελάνθιος πρόσθεν τὸν ὀδυσσέα ἰδεῖν, ἤγουν ὀλίγον ἔτι πρὸ τοῦ αὐτὸν καὶ τὸν συβώτην ἐλθεῖν.

Ὅτι μεμφόμενος ἀντίνοος τὸν εὔμαιον εἰς ἤγαγεν εἰς ἰθάκην τὸν φαινόμενον πτωχὸν, φησίν. ὦ ἀρίγνωτε συβῶτα. τουτέστιν ὡς καὶ προερρέθη ἄγαν γνώριμε ἐπὶ ἀχρείᾳ

Ὣς ἔφατ'. Ἀντίνοος δ' ἐπέεσσιν νείκεσσε συβώτην.
Ὦ ἀρίγνωτε συβῶτα, τίη δὲ σὺ τόνδε πόλινδε
Ἤγαγες; ἦ οὐχ ἅλις ἡμὶν ἀλήμονές εἰσι καὶ ἄλλοι
Πτωχοὶ ἀνιηροί, δαιτῶν ἀπολυμαντῆρες;

Ἠ ὄνοσαι ὅτι τοι βίοτον κατέδουσιν ἄνακτος.
Ἐνθάδ' ἀγειρόμενοι; σὺ δὲ καί ποθι τόνδ' ἐκάλεσσας;
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὔμαιε συβῶτα·
Ἀντίνο', οὐ μὲν καλὰ καὶ ἐσθλὸς ἐὼν ἀγορεύεις.
Τίς γὰρ δὴ ξεῖνον καλεῖ ἄλλοθεν αὐτὸς ἐπελθὼν
Ἄλλον γ' εἰ μὴ τῶν, οἳ δημιοεργοὶ ἔασιν;
Μάντιν, ἢ ἰητῆρα κακῶν, ἢ τέκτονα δούρων;
Ἢ καὶ θέσπιν ἀοιδόν, ὅς ἂν τέρπῃσιν ἀείδων;
Οὗτοι γάρ, κλητοί γε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν,
Πτωχὸν δ' οὐκ ἄν τις καλέοι τρύζοντα ἑαυτόν.
Ἀλλ' αἰεὶ χαλεπὸς περὶ πάντων εἰς μνηστήρων
Δμωσὶν Ὀδυσσῆος, πέρι δ' αὖτ' ἐμοί. αὐτὰρ ἔγωγε
Οὐκ ἀλέγω, εἵως μοι ἐχέφρων Πηνελόπεια
Ζώει ἐνὶ μεγάροις, καὶ Τηλέμαχος θεοειδής.

τέχνῃ. ὡς καὶ εἴ τις εἴπῃ πρός τινα, ὦ ἀρίγνωτε πτωχέ. ἤτι τοιοῦτον. βούλεται γὰρ εἰπεῖν τὸν εὔμαιον, γνωστικόν ἐστι ὦ πλείᾳ καὶ οὐδαμινότητι. καὶ ἄλλως δέ, καθὰ καὶ ὁ παρὰ θεοκρίτῳ αἰπόλος γνωστὸς φαίνεται ἀφ' ὧν ἐκεῖνος λέγει αἰπολικῶν σημείων, οὕτω κἀνταῦθα συβώτης ἀρίγνωτος, ὁ τοιούτῳ ἐοικὼς καὶ ἐπιμονῆς τυχὼν δηλαδή, καὶ μὴ ἀμφίβολος εἰς τὸ συβώτης εἶναι. ὅπερ ὁ μελάνθιος μὴ ἔχων, ἀλλὰ ... ὀνειδίζεται, ὡς μὴ αἰπόλῳ ἐοικώς. ἔστι δὲ ἀστειότερον τὸ τοῦ ἀντινόου ὦ ἀρίγνωτε συβῶτα, ἤπερ τὸ τοῦ μελανθίως ἀμέγαρτε συβῶτα εἰ δὲ εἴπε ἀμέγαρτος ἐπιτακτικῶς ἐκεῖ. τούτου γὰρ πολυφθόνητον, εἴ γ' ἄρ καὶ ἐκεῖνο ὅμοιον τούτῳ. ἀστεϊκὸν δὲ ζωγραφεῖ τὸ, ὦ ἀρίγνωτε, ὅμοιόν ἐστιν τῷ ἀγαθὲ ὦ τοι ὦ ἀρίγνωτε συβῶτα, τίπτε δὲ σὺ τόνδε πολινδ' ἤγαγες; ἦ οὐχ ἅλις ἡμῖν ἀλήμονές εἰσι καὶ ἄλλοι πτωχοὶ ἀνιηροὶ δαιτῶν ἀπολυμαντῆρες; ἦ ὄνοσαι ὅτι τοι βίοτον κατέδουσιν ἄνακτος ἐνθάδ' ἀγειρόμενοι; σὺ δὲ καί ποθι τόνδ' ἐκάλεσσας; Ὅρα δ' ἐν τούτοις ὡς εἰς τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ὁ κακὸς ἀντίνοος τῷ κακῷ μελανθίῳ συνέπεσεν. ἐκεῖνος τε πτωχὸν ἀνιηρὸν δαιτῶν ἀπολυμαντῆρα τὸν ὀδυσσέα ἔφη. καὶ οὗτος ἐπαλήθευσε τὰ τοιαῦτα ὀνόματα. Ἐν δὲ τῷ, ἡμῖν ἀλήμονές εἰσιν, ἀλήμονας μὲν τοὺς ἀλήτας λέγει. τῷ δὲ ἡμῖν, συστέλλει μὲν τὴν λήγουσαν, περισπᾷ δὲ τὴν ἄρχουσαν λόγῳ ἐγκλιτικῷ καθά που καὶ ἀλλαχοῦ ἐποίησε. Τὸ δὲ ἦ ὄνοσαι, ἀστείως ἔφη ἀντὶ τοῦ, ἦ μέμφει ἡμῖν δηλαδὴ τοῖς ἀλήταις ὡς μὴ βαροῖς οὖσι μὴ δὲ δαπανῶσιν οὐ δεδαπανημένοις τὰ τοῦ οἴκου τοῦ σοῦ δεσπότου, καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἑτέρους ἄγεις τοὺς ἐξ ὀλιγωτέρων καταφαγησομένους ἐκεῖνα. καὶ ἔστιν ἔννοια ὁμοία πρὸς τὸ, ἀλλ' οὐδ' ὡς σε ἔολπα ὀνόσσεσθαι κακότητος. ὅπερ ἐν τῇ ε ῥαψῳδίᾳ ὁ ποσειδῶν πρὸς τὸν ὀδυσσέα φησί. καὶ οὕτω μὲν καλῶς ἔχει τὸ ὄνοσαι. τὸ μέντοι εἰπεῖν τὸ, ἦ ὄνοσαι ἀντὶ τοῦ ὠφέλειαν ἔχεις ἐκ κενουμένου τοῦ δεσποτικοῦ οἴκου, σαφέστερον μέν, οὐκ ἔχει δὲ καὶ ἐμμετρότερον τὸ ὄνοσαι κατ' ἐκεῖνον ἐπὶ σημασίας τοιαύτης. δύναται γὰρ μᾶλλον ὠφελεῖν εἶναι, ὡς δηλοῖ τὸ, ὀνήμενος. καὶ τὸ, οὐδ' ἀπόνητο. Τὸ δὲ καί ποθι τόνδ' ἐκάλεσσας, προκλητικόν ἐστι τοῦ ἐφεξῆς νοήματος. ἐντεῦθεν γὰρ λαβὼν ὁ εὔμαιος ἀφορμήν, ἀνταλλάσσει πρὸς ἀντίνοον. ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ, τίς ἂν ξεῖνον καλέσῃ ἄλλοθεν καὶ τὰ ἑξῆς. Σημείωσαι δὲ καὶ ὡς εἰ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ἶρός τις ἱστορηθήσεται πτωχὸς πανδήμιος, ἀλλ' οὐ μόνον ἐκεῖνον ἰθάκη εἶχε, ἀλλὰ καὶ ἑτέρους τοιούτους. ὡς δηλοῖ τὸ, πτωχοὶ ἀνιηροὶ καὶ ἑξῆς. καὶ ὅμως, δοκεῖ πρωτεύειν ὁ ἶρος τῶν λοιπῶν. Ὁ δὲ εὔμαιος αἰτιώμενος τὸν ἀντίνοον ἐφ' οἷς αὐτὸν ἐνεκάλεσεν ὡς καλέσαντά ποθι τὸν πτωχὸν ὀδυσσέα εἰς τὴν ἰθάκην, φησὶν ἀντίνοε, οὐ μὲν καλὰ καὶ ἐσθλὸς ἐὼν ἀγορεύεις. τίς γὰρ δὴ ξεῖνον καλεῖ ἄλλοθεν αὐτὸς ἐπελθὼν ἄλλον γε εἰ μὴ τῶν, οἳ δημιοεργοὶ ἔασι. τουτέστι δημιουργοὶ κατὰ τὰ ὑπάρξειν. τυχόντες δημοσίᾳ ἐργαζόμενοι οὓς καὶ πρὸς ὄνομα λέγων, φησίν. μάντιν, ἢ ἰητῆρα κακῶν, ἢ τέκτονα δούρων. ἢ καὶ θέσπιν ἀοιδόν, ὅς ἂν τέρπῃσιν ἀείδων. οὗτοι γὰρ κλητοί γε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν. πτωχὸν δ' οὐκ ἄν τις καλέοι τρύζοντα ἑαυτόν. αὐτοὶ δὲ δηλαδὴ κἂν ἀπροσβῶνται, κατὰ τὰς μυίας ἐφίπτανται ταῖς τραπέζαις αὐτόματοι. εἶτα καὶ ὡς χαλεπὸν τοῖς τε ἄλλοις καὶ αὐτῷ μάλιστα σκώπτων τὸν ἀντίνοον, φησίν. ἀλλ' αἰεὶ χαλεπὸς περὶ πάντων εἰς μνηστήρων δμωσὶν ὀδυσσῆος. πέρι δ' αὖτ' ἐμοί. τουτέστι περισσότερον δὲ τῶν ἄλλων ἐμοί. αὐτὰρ ἔγωγε οὐκ ἀλέγω ἕως μοι ζῶσιν οἱ δεσπόται. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ δὲ οὐ καλὰ καὶ ἐσθλὸς ἐὼν ἀγορεύεις, σκῶμμα ἐστὶ πρὸς τὸν μὴ εὖ λαλοῦντα. καὶ ὅτι τὸ οὐ καλά, οὐ μόνον ὀνοματικῶς νοεῖται, ἀλλὰ δύναται καὶ ἐπίρρημα εἶναι ἴσον τῷ οὐ καλῶς, κατὰ τό. ὕμιν καλὰ κήδεαι, ἀντὶ τοῦ, ὄντως καλῶς ἐμοῦ κήδῃ ὡς οἰκείου ἐμοῦ. εἰ δὲ καὶ ὄνομά ἐστι τὸ καλά, οὐκ ἀπεικὸς ἀντὶ αἰτιατικῆς ἐκλαμβάνεσθαι. ἵνα εἴπῃ ὡς οὐ καλὸν πρᾶγμα λέγεις. καὶ γέμουσι καὶ τοιούτου σχήματος οἱ παλαιοὶ λόγοι, ἐν οἷς τὸ δίκαιον δὲ γλῶσσαι. οὕτω δὲ ἰλιάδι ἐγράφη τὸ, ἴδε οὐδὲ τὰ πρῶτα διασκίτην, ταυτὸν γάρ ἐστι τὰ πρῶτα καὶ τὸ πρῶτον εἰπεῖν, ὥσπερ καί που ὕστερον ἔφη τὸ, δυοῖν τὰ ἕτερα πεπονθώς. ὃ κοινῶς, δυοῖν θάτερον λέγεται. ὁ δὲ περὶ τῶν δημιουργῶν λόγος, διδάσκει τίνες τέχναι μάλιστα προσκλητικαὶ εἰς τὸ κοινὸν ὅτε μὴ τῆς χώρας εὑρίσκονται. δημιουργοὶ δὲ ὡς ἐλέχθη, οἱ κατὰ τὸ δημόσιον χειροτέχναι. διὸ καὶ κλητοὶ εἰσί, διόπερ κα-

λοῦνται καὶ τὰ ἄλλοθεν, ὡς ἐπιμολογεῖ ὁ ποιητής. ἄλλως δὲ Διονύσιός φησιν ὅτι δημιουργὸν ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐχ ὅτι τὸν δημοσίᾳ μισθαρνοῦντα ὡς Ὅμηρος, ὅτι τὸν δῆμον πλουτίζοντα ὡς οἱ δωριεῖς, ἀλλὰ γυναῖκα τὴν ἐπιποιοῦσαν πέμματα. Παυσανίας δὲ, λέγει ὅτι δημιουργοί, οἱ δημοσίᾳ ἐργαζόμενοι ἀρχιτέκτονες. καὶ ἅπαξ, πάντες οἱ χειροτέχναι. δι' γεωργοὺς καὶ πολιτικοὺς ὠφελοῦν. ὅθεν δημιουργοί φασι, καὶ αἱ τοῖς γάμοις τὰ σύμφορα πράττουσαι αἳ καὶ νυμφεῖς φασὶ ἔλεγον. καὶ ἱερουργίας ἐν γάμοις ἐποίουν. καὶ πόπανα παντοδαπὰ καὶ ἄρτους ἔπεττον. ἢ τὰς κόμας εὐθέτιζον. Ὅτι δὲ καὶ ἀττικὴ λέξις ὁ δημιουργός, δηλοῖ ὁ Ἡρωδιανός. ἱστορῶν ὅτι ἐκτεῖνεται παρὰ ἀττικοῖς οὐκ ἄσημος δημιουργός, ὁμώνυμος τῷ ὄρνιθι. οὗ καὶ τὴν [illegible] φυλάσσει ἐν τῇ παραληγούσῃ. Ἰστέον δὲ ὅτι τοὺς δηλωθέντας χειροτέχνας, ἔστιν εἰπεῖν εἶναι τοὺς τοῦ μύθου ἐγχειρογάστορας ὡς ἀπὸ χειρῶν βιοτεύοντας. καθὰ καὶ ἐγγλωττογάστορες παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ, οἱ ἀπὸ γλώττης ζῶντες. Τὸ δὲ ἰατῆρα κακῶν, ἁπλῶς ἐφράσθη καθὰ καὶ τὸ, τέκτονα δούρων. ὁ μέντοι ἰατὴρ καὶ τὸ τέκτων, ἐλλειπτικῶς λέγονται. τέκτων δὲ δούρων, οἰκοδόμος τε καὶ ναυπηγός καὶ ἁπλῶς, ἅπας ὁ ἐπὶ τοῦτο διακείμενος περὶ ἐπισκευὴν ξύλον. Ἐν δὲ τῷ θέσπιν ἀοιδόν, ἀρσενικοῦ μὲν γένους τὸ θέσπις. σύγκειται δὲ ἐκ τούτων, τὸ θεσποδεῖν. Τοῦ δὲ τρύζοντα, θέμα μὲν τὸ τρύχω. καὶ τὸ δὲ παράγεται ἐκ τοῦ τρύω. τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ τρῶ τοῦ συγκοπέντος ἐκ τοῦ τερῶ ὃ δηλοῖ τὸ τρυπᾶν.

Ὅτι παῦσις πολυλογίας τὸ, σίγα. μή μοι τοῦτον ἀμείβεο πόλλ' ἐπέεσσιν. φιλονείκου δὲ ἀνδρὸς ἔνδειξις τὸ, οὗτος εἴωθε κακῶς ἐρεθιζέμεν αἰεὶ μύθοισι χαλεποῖσιν, ἐποτρύνει δὲ καὶ ἄλλους. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μὲν σίγα, γράφεται καὶ σῖγα. Τὸ δὲ ἐρεθίζειν μύθοις χαλεποῖς, πρὸς διαστολὴν εἴρηται χρηστοτέρων ἐρεθισμῶν. ὃ καὶ δῆλον τὸ ἐρεθίζειν, καλολογίας δηλοῖ παρὰ τῷ ποιητῇ, ὥσπερ καὶ τὸ ἐρέθειν. ὅθεν πᾶς ἐρεθισμός, οὐ χαλεποῖς μύθοις γίνεσθαι δοκεῖ. Ὅτι Ἀντινόου δοκοῦντος ἐθέλειν διωχθῆναι τὸν πτωχὸν Ὀδυσσέα ἵνα δῶρον μὴ τύχῃ ἐκ τοῦ Τηλεμάχου οἴκου, εἰρωνευόμενος ὁ Τηλέμαχος, παίγνιος γίνεται. καὶ πρῶτα μὲν εἰσποιεῖται αὐτὸν ὡς εἰς πατέρα οἷα τὴν μητέρα μνηστευόμενον, εἶτα μέμφεται ὡς οὐ καλῶς λέγοντα, καὶ ἐπιτρέπει ἐλεῆσαι τὸν ξένον, ἐλέγχων αὐτὸν ὡς φειδωλόν. φησὶ γοῦν. Ἀντίνοε ἦ μευ καλὰ πατὴρ ὡς κήδεαι υἱοῦ, ἤγουν καλῶς μου φροντίζεις ὡς πατὴρ υἱοῦ. ὃς τὸν ξεῖνον ἄνωγας ἀπὸ μεγάροιο δίεσθαι, ὅ ἐστι διώκειν, μύθῳ ἀναγκαίῳ ἤγουν ἀναγκαστικῷ. μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειεν ὁ ξένιος δηλαδή. δός οἱ ἑλών. οὔ τοι φθονέω. κέλομαι γὰρ ἔγωγε. καὶ ὅρα τρεῖς ἐννοίας κεκομμένας ἐν τῷ στίχῳ τούτῳ. εἶτα λέ-

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Σίγα. μή μοι τοῦτον ἀμείβεο πόλλ' ἐπέεσσιν.
Ἀντίνοος δ' εἴωθε κακῶς ἐρεθιζέμεν αἰεὶ
Μύθοισιν χαλεποῖσιν, ἐποτρύνει δὲ καὶ ἄλλους.
Ἦ ῥα, καὶ Ἀντίνοον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ἀντίνο'. ἦ μευ καλὰ πατὴρ ὣς κήδεαι υἷος,
Ὃς τὸν ξεῖνον ἄνωγας ἀπὸ μεγάροιο δίεσθαι
Μύθῳ ἀναγκαίῳ. μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειε.
Δός οἱ ἑλών. οὔ τι φθονέω. κέλομαι γὰρ ἔγωγε.
Μήτ' οὖν μητέρ' ἐμὴν ἅζευ τόγε, μήτε τιν' ἄλλον
Δμώων, οἳ κατὰ δώματ' Ὀδυσσῆος θείοιο.
Ἀλλ' οὔ τοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσι νόημα.
Αὐτὸς γὰρ φαγέμεν πολὺ βούλεαι, ἢ δόμεν ἄλλῳ.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος ἀπαμειβόμενος προσέειπε.
Τηλέμαχ' ὑψαγόρη μένος ἄσχετε, ποῖον ἔειπας.
Εἴ οἱ τόσσον ἅπαντες ὀρέξειαν μνηστῆρες,
Καί κεν μιν τρεῖς μῆνας ἀπόπροθεν οἶκος ἐρύκοι.
Ὣς ἄρ' ἔφη. καὶ θρῆνυν ἑλὼν ὑπέφηνε τραπέζης
Κείμενον, ᾧ ῥ' ἐπέχεν λιπαροὺς πόδας εἰλαπινάζων.
Οἱ δ' ἄλλοι πάντες δίδοσαν, πλῆσαν δ' ἄρα πήρην
Σίτου καὶ κρειῶν. τάχα δὴ καὶ ἔμελλεν Ὀδυσσεὺς
Αὖθις ἐπ' οὐδὸν ἰὼν προικὸς γεύσασθαι Ἀχαιῶν.
Στῆ δὲ παρ' Ἀντίνοον, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν.
Δὸς φίλος. οὐ μέν μοι δοκέεις ὁ κάκιστος Ἀχαιῶν
Ἔμμεναι, ἀλλ' ὤριστος, ἐπεὶ βασιλῆϊ ἔοικας.
Τῷ σε χρὴ δόμεναι καὶ λώϊον ἠέπερ ἄλλοι
Σίτου, ἐγὼ δ' ἄν σε κλείω κατ' ἀπείρονα γαῖαν.
Καὶ γὰρ ἐγώ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἔναιον
Ὄλβιος ἀφνειόν, καὶ πολλάκι δόσκον ἀλήτῃ
Τοίῳ ὁποῖος ἔοι, καὶ ὅτευ κεχρημένος ἔλθοι.
Ἦσαν δὲ δμῶες μάλα μυρίοι, ἄλλα τε πολλά,

Οἷσίν τ' εὖ ζώουσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.
Ἀλλὰ Ζεὺς ἀλάπαξε κρονίων, ἤθελε γάρ που.
Ὅς μ' ἅμα λῃστῆρσι πολυπλάγκτοισιν ἀνῆκεν
Αἴγυπτόνδ' ἰέναι δολιχὴν ὁδὸν, ὄφρ' ἀπολοίμην.
Στῆσα δ' ἐν αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιελίσσας.
Ἔνθ' ἤτοι μὲν ἐγὼ κελόμην ἐρίηρας ἑταίρους,
Αὐτοῦ πὰρ νήεσσι μένειν καὶ νῆας ἔρυσθαι.
Ὀπτῆρας δὲ κατὰ σκοπιὰς ὤτρυνα νέεσθαι.
Οἱ δ' ὕβρει εἴξαντες ἐπισπόμενοι μένεϊ σφῷ,
Αἶψα μάλ' αἰγυπτίων ἀνδρῶν περικαλλέας ἀγροὺς
Πόρθεον. ἐκ δὲ γυναῖκας ἄγον καὶ νήπια τέκνα.
Αὐτούς τ' ἔκτεινον. τάχα δ' ἐς πόλιν ἵκετ' ἀϋτή.
Οἱ δὲ, βοῆς ἀΐοντες, ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι
Ἦλθον. πλῆτο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων,
Χαλκοῦ τε στεροπῆς. ἐν δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
Φύζαν ἐμοῖς ἑτάροισι κακὴν βάλεν. οὐδέ τις ἔτλη
Στῆναι ἐναντίβιον. περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔστη.
Ἔνθ' ἡμέων πολλοὺς μὲν ἀπέκτανον ὀξέϊ χαλκῷ.
Τοὺς δ' ἄναγον ζωοὺς σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκῃ.
Αὐτὰρ ἔμ' ἐς κύπρον ξείνῳ δόσαν ἀντιάσαντι
Δμήτορι ἰασίδῃ, ὃς κύπρου ἶφι ἄνασσεν.
Ἔνθεν δὴ νῦν δεῦρο τόδ' ἵκω πήματα πάσχων.

γῃ μήτε τὴν μητέρα εἰς ζήτησιν ἄγεσθαι, μήτε τινὰ ἄλλον τῶν δμώων. κωλύει γὰρ οὐδείς. ἀλλ' οὔτοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα, αὐτὸς γὰρ φαγέμεν πολὺ βούλεαι ἢ δόμεν ἄλλῳ. ὅπερ αἰσχροκερδοῦς ἴδιον. ταῦτα ὁ τηλέμαχος. ἐφ' οἷς παροξυνθεὶς ὁ ἀντίνοος, ἀντιλέγει κατὰ τοῦ ὀδυσσέως εἰς τὴν μετ' ὀλίγα βολήν. καὶ τέως ὑψαγόρην συνήθως καὶ μένος ἄσχετον τὸν τηλέμαχον προσειπὼν, λέγει πρὸς τό. δός οἱ ἑλὼν, ὥς εἴ οἱ τόσσον ἅπαντες ὀρέξειαν μνηστῆρες, καί κεν μιν τρεῖς μῆνας ἀπόπροθεν οἶκος ἐρύκοι. τουτέστιν, ἐὰν οἱ μνηστῆρες πάντες τοσοῦτον δοῖεν τῷ πτωχῷ, πολὺν ἂν καιρὸν διαγάγοι μὴ ἐλθὼν εἰς τὸν οἶκον. ὃ δηλοῖ φαινομένως μὲν πολλὴν ἐλεημοσύνην τῶν πτωχοῦ διὰ αὐτοῦ. ἀληθῶς δὲ πληγὴν μεγάλην καὶ τραῦμα, διενόει δι' οὐ πολὺν χρόνον οὐκ ἂν ἰσχύσει ἐλθεῖν εἰς τὸν τοῦ ὀδυσσέως οἶκον ὁ πληγεὶς πτωχός. ἵνα λέγῃ ὅτι δώσω μὲν, ἀλλὰ δώσω πληγήν. ἐφ' οἷς καὶ θρῆνυν ἑλὼν, ὑπέφηνε τραπέζης κείμενον. ᾧ ἐπεῖχε λιπαροὺς πόδας εἰλαπινάζων, καὶ τέως μὲν ἀφίησι κεῖσθαι τὸν θρῆνυν. μετ' ὀλίγα δὲ βάλλει δεξιὸν ὦμον τὸν τοῦ ὀδυσσέως ὡς ῥηθήσεται. Σημείωσαι δὲ ὡς νῦν μὲν, οὕτως ὁ ἀντίνοος ἐσχημάτισε. μετ' οὐ πολλὰ δὲ καὶ ὁ ῥήτωρ ὀδυσσεὺς φιλοτιμήσεται εἰπεῖν κατὰ σχηματισμόν. ὃν τηλέμαχος μὲν συμβαλεῖ τηνικαῦτα, οὐ μὴν δὲ καὶ οἱ μνηστῆρες, διὰ τὸ ἀσφαλὲς τοῦ σχηματισμοῦ. ἔνθα ἐρεῖ μὴ εἶναι θυμὸν ὁπότε τις περὶ τοῖς ἑαυτοῦ μαχόμενος βληθείη καὶ τὰ ἑξῆς. Ὅρα δὲ ὅτι ἀρσενικῶς εἶπε τὸν θρῆνυν ὡς δηλοῖ τό, ᾧ ἐπεῖχε πόδας. ἤγουν ἐφ' ᾧ εἶχε τοὺς πόδας. ὃν κείμενον ἐν τῇ τραπέζῃ καὶ ὑποκείμενον τοῖς ποσὶν, ὑπέφηνεν ἤγουν ὑποκάτω ἔφηνεν ὑπεξαγαγὼν τῶν ποδῶν, ὡς ἂν ἔχοι ῥᾷον αὐτοῦ ἐπικύψας ἅψασθαι ὅτε θελήσει κατὰ τοῦ ὀδυσσέως βαλεῖν. Ὅτι δὲ οὐκ εὐπειθὴς ἐστὶν ὅτι καὶ ἔχθρας δηλοῖ, ἐν τοῖς ἑξῆς που δηλώσει ὁ ποιητής. Τὸ δὲ τρεῖς μῆνας, ἀπλοϊκῶς περιέρριψε καὶ οὐ σπουδαίως ὥρισε. Ὅτι ἔλεον πτωχοῦ δηλοῖ τό, οἱ δ' ἄλλοι πάντες δίδοσαν, πλῆσαν δ' ἄρα πήρην σίτου καὶ κρεῶν. τάχα δὴ ἔμελλεν ὁ λαβὼν πτωχὸς, αὖτις ἐπ' οὐδὸν ἰὼν. προικὸς γεύσεσθαι ἀχαιῶν. ἤγουν δωρεᾶς ὡς καὶ προγέγραπται. Ὅτι ὁ δεόμενος τῶν τινος μνηστήρων ἐπὶ δώρῳ, εἶπε τό, δός φίλος, οὐ μέντοι δοκέεις ὁ κάκιστος ἀχαιῶν ἔμμεναι, ἀλλ' ὤριστος, ἐπεὶ βασιλῆϊ ἔοικας, τῷ σε χρὴ δόμεναι καὶ λώϊον ἠέπερ ἄλλοι, σίτου. ἦ τοῦ δεῖ τινος. ἐγὼ δ' ἄν σε κλέω κατ' ἀπείρονα γαῖαν. ὀδυσσέως δὲ καὶ οὗτος λόγος. ὃς οἷα πολλὴν γῆν ὡς ἀλήτης περιιὼν, ὑπισχνεῖται, τὸν ἀντίνοον παρὰ πολλοῖς εὐκλεῶς φημίσαι. εἰ δὲ καὶ ἐκ πλουσίων ποτὲ ὢν ὁ δεόμενος, πρέπει προσθεῖναι καὶ τὰ ἑξῆς. καὶ γὰρ ἐγώ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἔναιον ὄλβιος ἀφνειὸν, καὶ πολλάκι δόσκον ἀλήτῃ, τοίῳ ὁποῖος ἔοι, ἤγουν ὑπάρχοι. καὶ ὅτευ κεχρημένος ἔλθοι, ἤγουν καὶ οὗ ἂν χρῄζοι. μὴ ἀνακρίνων μήτε προσώπου μήτε δώρου ποιότητα. ἦσαν δὲ δμῶες μάλα μυρίοι, ἄλλά τε πολλὰ, οἷσί τε εὖ ζώουσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται. οἱ ἄνθρωποι δηλαδή. ἀλλὰ θεὸς ἀλάπαξεν, ἤθελε γάρ που. Καὶ ὅρα τό, εὖ ζώουσιν. διὰ οὐ ζωὴ πρὸ τούτων, ἡ τοῦ ζῆν ἐλέχθη περιουσία. οἱ μέντοι μεθ' ὅμηρον σοφοὶ ἐκ τούτου συνθέντες, εὐζωΐαν τὴν εὐδαιμονίαν φασίν. Ὅρα δὲ τό, οὐ κάκιστος ἀλλ' ὤριστος, ἁπλῶς ῥηθὲν σαφήνειαν χάριν. διὰ οὗ δῆλον, ὅτι καὶ ἐν τῷ, οὐ γάρ μιν ἀφαυρότατος βάλεν ἀχαιῶν, χρὴ προσυπονοεῖν τό, ἀλλ' ὁ ἀνδρειότατος. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων. ἄλλως γὰρ, ὁ οὐ κάκιστος καὶ ὁ οὐκ ἀφαυρότατος, οὐκ αὐτόθεν ἁπλῶς νοοῦσι τὸν ἄριστον καὶ τὸν ἀνδρειότατον. Τὸ δὲ κλέω κατ' ἀπείρονα γαῖαν, χρόνον καὶ αὐτὸ

ἀντὶ χρόνου λαμβάνει, αἴτιον τοῦ δοξάσοντος γὰρ μέλλοντος εἴρηται. Τὸ δὲ ἤθελέ γάρ που θεός, εὐσεβοῦς ἤθους ἐστίν. ἀπατηθέντος ὡς κρείττονι τὰ συγκυροῦντα. Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ τὰ τοιαῦτα πρὸς τὴν αἰτίαν σκοπῶν λέγει, τῇ ἀνακεφαλαιώσει ἀδίκων ὧν φασιν. ἐφ' οἷς καὶ συγκαλύπτων τὴν περὶ αὐτὸν ὑπόνοιαν, ἐπιπλέκει μέρος τι τῆς πρὸς τὸν Εὔμαιον ἐκείνης ψευδολογίας. ἵνα μὴ ἄλλο τι πλάσας, ὑποπτευθείη διὰ τὸ τοῦ Εὐμαίου παρόντος καὶ ἀκροωμένου, ὡς πρὸς ἐκεῖνον ψευσάμενος. καὶ λέγει πάλιν ὅπως οἱ Αἰγυπτίῳ ποταμῷ στήσας νέας ἀμφιελίσσας καὶ ὀπτῆρας ὀτρύνας νέεσθαι κατὰ σκοπιάς, ἐδυσμάχησεν ἐκεῖ, ἐπόρθησεν. καὶ τέλος μετὰ πολλὴν κινδύνων ἁλοὺς καὶ αὐτός, ἀπεδόθη ἐς Κύπρον τῷ ἐκεῖ ἀνάσσοντι Δμήτορι Ἰασίδῃ. ἐκεῖθεν δέ φησι δεῦρο τόδ' ἵκω πήματα πάσχων. τούτοις δὲ προστίθησί τι καὶ ἀνήκουστον τῷ Εὐμαίῳ. τὸ εἰς τὴν Κύπρον πραθῆναι. οἷα ὑποκρίνων ὡς εἰκός, ἐξ οὗ κἂν τῶν ὧν καὶ ἀκριβέστερον ἐρωτώμενος, ἐλέγχεσθαι, ὡς οὐ μὴ μεμνημένος ἢ μὴ βουλόμενος. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι καθ' ὁμοιότητα τοῦ, οὐ γάρ μιν ἐῴκει ἀφαυρότατος ἀχαιῶν, εἴρηται καὶ ὧδε τό, οὐ μέν μοι δοκέεις ὁ κάκιστος ἀχαιῶν εἶναι. πλὴν ἐκεῖ μὲν ἀφεῖται οὕτως ὡς ἀσαφὲς κεῖσθαι, διὰ τὸ πρὸς φρονοῦντας λαλεῖν. νῦν δὲ ἵνα μὴ ὁ Ἀντίνοος περὶ τὸ λεγόμενον ὅπως ὕβριν ὑποπτεύσῃ, διασάφησιν ἐπήγαγε τό, ἀλλ' ὁ ἄριστος. ἐν δὲ τῷ τόπῳ τούτῳ καὶ ληϊστῆρας πολυπλάγκτους λέγει συνήθως τοὺς κατὰ θάλασσαν πειρατάς, ἐπεὶ μηδὲ ἔστιν αὐτοῖς εἷς σκοπὸς τοῦ πλοῦ. λέγει δὲ καὶ τὸν Νεῖλον, αἴγυπτον ποταμὸν ὡς καὶ πρὸ τούτων. καὶ αἰγυπτίων ἀνδρῶν περικαλλέας ἀγρούς. διὰ τὴν κατ' αἴγυπτον πιότητα τῆς γῆς. εἰ δὲ Κινύρας ἐν Ἰλιάδι Κύπρου ἦν βασιλεύς, ἀλλ' ἐκείνου μετ' αὐτὸν ὄντος, ὁ ῥηθεὶς Δμήτωρ βασιλεῦσαι δοκεῖ. Ἐν δὲ τούτοις κεῖται καὶ ὁ ἀνάγκη ἐπὶ βίας ἐν τῷ, ἐργάζεσθαι ἀνάγκῃ, ἤγουν βιαίως, ὅθεν καὶ μῦθος ἀναγκαῖος πρὸ βραχέων, ὁ ἀναγκαστικός.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε.
Τίς δαίμων τόδε πῆμα προσήγαγε, δαιτὸς ἀνίην;
Στῆθ' οὕτως ἐς μέσσον ἐμῆς ἀπάνευθε τραπέζης,
Μὴ τάχα πικρὴν αἴγυπτον καὶ κύπρον ἴδηαι.
Ὥς τις θαρσαλέος καὶ ἀναιδής ἐσσι προΐκτης.
Ἑξείης πάντεσσι παρίστασαι. οἱ δὲ διδοῦσι
Μαψιδίως, ἐπεὶ οὔτις ἐπίσχεσις οὐδ' ἐλεητὺς
Ἀλλοτρίων χαρίσασθαι, ἐπεὶ πάρα πολλὰ ἑκάστῳ.
Τὸν δ' ἀναχωρήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Ὢ πόποι, οὐκ ἄρα σοί γ' ἐπὶ εἴδει καὶ φρένες ἦσαν.
Οὐ σύ γ' ἂν ἐξ οἴκου σῷ ἐπιστάτῃ οὐδ' ἅλα δοίης.
Ὃς νῦν ἀλλοτρίοισι παρήμενος, οὔτι μοι ἔτλης
Σίτου ἀπὸ προελὼν δόμεναι. τὰ δὲ πολλὰ πάρεστιν.
Ὣς ἔφατ' Ἀντίνοος δ' ἐχολώσατο κηρόθι μᾶλλον.
Καί μιν ὑπόδρα ἰδὼν, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Νῦν δή σ' οὐκέτι καλὰ διὲκ μεγάροιό γ' ὀΐω
Ἂψ ἀναχωρήσειν, ὅτε δὴ καὶ ὀνείδεα βάζεις.
Ὣς ἄρ' ἔφη. καὶ θρῆνυν ἑλὼν, βάλε δεξιὸν ὦμον
Πρυμνότατον κατὰ νῶτον. ὁ δ' ἐστάθη ἠΰτε πέτρη
Ἔμπεδον. οὐδ' ἄρα μιν σφῆλεν βέλος Ἀντινόοιο.
Ἀλλ' ἀκέων κίνησε κάρη κακὰ βυσσοδομεύων.
Ἂψ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν κατ' ἄρ' ἕζετο. κὰδ δ' ἄρα πήρην
Θῆκεν ἐΰπλείην, μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔειπε.
Κέκλυτέ μευ μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,
Ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
Οὐ μὰν οὔτ' ἄχος ἐστὶ μετὰ φρεσὶν οὔτε τι πένθος
Ὁππότ' ἀνὴρ περὶ οἷσι μαχειόμενος κτεάτεσσι
Βλήεται, ἢ περὶ βουσὶν, ἢ ἀργεννῇς ὀΐεσσιν.

Ὅτι αἰτήσαντα ὁ πτωχὸς τὴν ... τὸν Ἀντίνοον παραινέσας, τὰ πάνυ φανεὶς θρασὺς καὶ βίαιος ἀξίαν ὕστερον τίσει δίκην, καὶ μὴ μάτην Ὀδυσσεὺς κατ' αὐτοῦ πρώτου τοξάσεται, ἀλλ' ὡς ἀξίου ὄντος πρὸ τῶν ἄλλων πεσεῖν, πλάττει ἐκεῖνον ἐφ' οἷς οὐδέν τι φορτικὸν εἶπεν Ὀδυσσεύς, ἀλλ' ἢ μόνον ὅτι ὄλβιος ποτὲ ὢν καὶ φιλόξενος, εἶτα ὕστερον ἀθλίως πέπραγε, καὶ ἐξ Αἰγύπτου αἰχμάλωτος ἀπαχθείς, ἀπεδόθη ἐς Κύπρον, κἀκεῖθεν τόδε ἵκει ἄγων αἰ ταῦτα καὶ κατὰ τόδε τὸ δῶμα ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐγράφη. ἐπὶ τούτοις τοίνυν, πλάττει ἐκεῖνον λέγοντα οὕτω. τίς δαίμων τόδε πῆμα προσήγαγε, δαιτὸς ἀνίην; στῆθ' οὕτως ἐς μέσον ἐμῆς ἀπάνευθε τραπέζης, μὴ τάχα πικρὴν αἴγυπτον καὶ κύπρον ἵκηαι ἢ καὶ ἴδηαι. ὥς τις θαρσαλέος καὶ ἀναιδής ἐσσι προΐκτης. ἑξείης πάντεσσι παρίστασαι. οἱ δὲ διδοῦσι μαψιδίως. ἐπεὶ οὔτις ἐπίσχεσις οὐδ' ἐλεητὺς ἀλλοτρίων χαρίσασθαι, ἐπεὶ πάρα πολλὰ ἑκάστῳ. καὶ οὕτω μὲν ὁ Ἀντίνοος. Ὀδυσσεὺς δὲ ἀναχωρήσας ἤγουν ἀνὰ πόδας χωρήσας, ἔφη. ὢ πόποι, οὐκ ἄρα σοί γ' ἐπὶ εἴδει καὶ φρένες ἦσαν.

Αὐτὰρ ἔμ' Ἀντίνοος βάλε γαστέρος εἵνεκα λυγρῆς
Οὐλομένης, ἣ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισι δίδωσιν.
Ἀλλ' εἴπου πτωχῶν γε θεοὶ καὶ ἐριννύες εἰσὶν,
Ἀντίνοον πρὸ γάμοιο τέλος θανάτοιο κιχείη.

οὐ σύ γ' ἂν ἐξ οἴκου σῷ ἐπιστάτῃ οὐδ' ἅλα δοίης. ὃς νῦν ἀλλοτρίοισι παρήμενος, οὔ τι μοι ἔτλης σίτου ἀποπροελὼν, δόμεναι. τὰ δὲ, πολλὰ πάρεστιν. ἐπὶ τούτοις χολώσατο κηρόθι μᾶλλον Ἀντίνοος. καί μιν ὑπόδρα ἰδὼν, ἔφη νῦν δή σε οὐκέτι καλὰ ἤγουν καλῶς, δι' ἐκ μεγάροιό γ' οἴω ἂψ ἀναχωρήσειν, ὅτε δὴ καὶ ὀνείδεα βάζεις. ὡς ἄρ' ἔφη. καὶ θρῆνυν ἑλὼν, βάλε δεξιὸν ὦμον, πρυμνότατον κατὰ νῶτον. ὁ δ' ἐστάθη ἠΰτε πέτρη ἔμπεδον, οὐδ' ἄρα μιν σφῆλε βέλος Ἀντινόοιο. ἀλλ' ἀκέων κίνησε κάρη κακὰ βυσσοδομεύων. ἂψ δ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν κατ' ἄρ' ἕζετο. κὰδ δ' ἄρα πήρην θῆκεν ἐϋπλείην. καὶ εἰπὼν τοῖς μνηστῆρσι, κέκλυτέ μευ ὄφρ' εἴπω, καὶ ἑξῆς, ἐπάγει. οὐ μὰν οὔτ' ἄχος ἐστὶ μετὰ φρεσὶν οὔτε τι πένθος, ὁππότ' ἀνὴρ περὶ οἷσι μαχειόμενος κτεάτεσσι βλήεται ἢ περὶ βουσὶν ἢ ἀργεννῇσιν ὀΐεσσιν. αὐτὰρ ἔμ' Ἀντίνοος βάλε γαστέρος εἵνεκα λυγρῆς οὐλομένης. εἶτα ἑρμηνεύων τὸ οὐλομένης, φησὶν. ἣ πολλὰ κακ' ἀνθρώποις δίδωσιν. ἀλλ' εἴπου πτωχῶν γε θεὸς καὶ ἐριννύες εἰσὶν, Ἀντίνοον πρὸ γάμοιο τέλος θανάτοιο κιχείη. καὶ ὁ Ἀντίνοος ἀπειλησάμενος, ἔπαυσε τέως τὴν ὀργήν. ἱστέον δὲ ὅτι τὸ, τίς δαίμων τόδε πῆμα προσήγαγε δαιτὸς ἀνίην. λύπην δηλοῖ ἐπὶ καιρῷ δαιτυμόνι. Τὸ δὲ ἀνίη δαιτὸς, εἴληπται ἀπὸ τοῦ, πτωχὸν ἀνιηρὸν, ὃ πρὸ ὀλίγου κεῖται. Τὸ δὲ στῆθι ἐς μέσον, ἐπιτηδὲς Ἀντίνοος ἐθέλει ὡς ἂν ἐκ διαστήματος ἀξιόλογος γένηται ἡ κατὰ τοῦ Ὀδυσσέως βολή. Ἐν δὲ τῷ, πικρὴν Αἴγυπτον καὶ Κύπρον, ὅρα μή ποτε οἱ παλαιοὶ παρατήρησις διὰ τί ἦ ὡς θηλυκῶς ἐνταῦθα τῆς Αἰγύπτου λεχθείσης. ἵνα μὴ κατὰ τοὺς ἀφιεὶς πόνους συμφωνήσαμένους, ἀρσενικῶς μόνον εἰδείη ὁ ποιητὴς Αἴγυπτον τὸν Νεῖλον, ἀλλὰ καὶ χώραν ὁμωνύμως ἢ καὶ πόλιν. καὶ ἔχει λόγον τοῦτο, οὐχ ἥκιστα. ἵνα δύο στίχων ἐφεξῆς κειμένων, ἐν οἷς ὁ μὲν ἔχει τὸ, Αἴγυπτόνδε ἰέναι δολιχὴν ὁδόν. ὁ δὲ τὸ στῆσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας, Αἴγυπτος μὲν ἁπλῶς, ἡ χώρα ἢ καὶ ἡ πόλις εἴη. ὁ δὲ μετὰ προσθήκης Αἴγυπτος ποταμὸς, τὸν Νεῖλον δηλοῖ. αὐτὸ δὲ τὸ, μὴ τάχα πικρὴν Αἴγυπτον καὶ Κύπρον ἵκηαι ἢ ἴδηαι θυμικῶς ῥηθὲν, οὐκ εἰ [illegible] μὲν ἁπλῶς οὕτως ἐστί. δηλοῖ δὲ, ὡς ἐπὶ καιρῷ τοῦ ξένου ἐστὶ τὸ περὶ Αἴγυπτον καὶ Κύπρον ἀφηγεῖσθαι ὡς ἐκεῖ ἐκεῖ καὶ ἴδῃ τὰ ἐκεῖ. Τὸ δὲ ὥς τις θαρσαλέος ἐσσὶ, ἀντὶ τοῦ λίαν θαρσαλέος. γράφεται δὲ αὐτὸ διὰ μικροῦ ο ἀσυνήθεις τοῖς ὁμηρικῶς λαμβάνουσιν ἐπὶ ἀορίστου τὸ ὅστις. Τὸ δὲ πάντεσσι παρίστασαι, ματαία αἰτίασις, ὁποῖα τὰ τοῦ θυμοῦ. τί γὰρ ἂν ἄλλο καὶ ποιήσῃ ὁ πτωχεύων; Τὸ δὲ διδοῦσι μαψιδίως, [illegible] δῆθεν μέμψις αἰτιωμένου τὸ μάτην δαπανᾶν. Τὸ δὲ ἐπεὶ οὔτις ἐπίσχεσις, ὀνειδισμός ἐστιν ὡς μὴ φειδομένων τῶν μνηστήρων ἐπὶ τοῖς ἀλλοτρίοις. τούτῳ δ' ἀκόλουθον καὶ τὸ, οὐδ' ἐλεητὺς ἀλλοτρίων χαρίσασθαι. ἤγουν οὐδεμία φειδὼ δωρεῖσθαι τὰ ἀλλότρια. ὅπερ αὐτὸς μὴ ποιῶν, ἀγαθόν τι δῆθεν ποιεῖν ἔοικε. πρὸς ὃ καλῶς ἀνθυφέρει ὡς ἐκ περιτροπῆς καὶ στροφῆς τοῦ τοιούτου ἐπιχειρήματος τό. οὐ σύ γ' ἂν ἐξ οἴκου δοίης ἅλα, ὃς ἐκ τῶν ἀλλοτρίων οὐδὲν δίδως. Τὸ δὲ ἔασι παρὰ πολλὰ ἑκάστῳ, φθόνον ἔχει καὶ φειδωλίας ὑπόβουλον ὡς οἷα μεμφομένου τοῦ Ἀντινόου εἰ πολλὰ ἑκάστῳ παρέχουσιν. οἱονεὶ γάρ φησιν ὡς εἴπερ ὀλίγα παρέκειτο, οὐκ ἂν ἐπεδίδοντο. Τὸ δὲ οὐκ ἄρα σοί γ' ἐπ' εἴδει καὶ φρένες ἦσαν, λέγοιτο μὲν ἂν πρὸς πάντα λαμπρὸν μὲν ἰδεῖν, μεμπτὸν δὲ φρονεῖν. [illegible] δὲ πρὸς τὸ, οὐ μέν μοι δοκέεις ὁ κάκιστος Ἀχαιῶν ἔμμεναι ἀλλ' ὁ ἄριστος. ὅπερ εἶπεν Ὀδυσσεὺς ῥητορικῶς ὅτι μήπω δεδοκίμακε τὸν Ἀντίνοον. οὐκ εἰπὼν ὅτι ἄριστος εἶ ἀλλ' ἐνδοιαστικῶς ὅτι δοκεῖς μοι τοιοῦτος. μάρτυς δὲ ἀφροσύνης ὁ αὐτὸς καὶ τῆς ἀναιδοῦς προΐκτην τὸν ξένον εἰπεῖν ὡς πᾶσι παριστάμενον καὶ αἰτοῦντα. ὅπερ, ὅμως ἡ περίφρων Πηνελόπη κρίνει, ἐν οἷς ἐρεῖ ὅτι κακὸν αἰδοῖος ἀλήτης. ὡς τοιούτου τοῦ Ὀδυσσέως φαινομένου αὐτῇ. οὕτως ἐναντίαις δόξαις οἱ ἄνθρωποι ἐν πολλοῖς μεριζόμεθα. Ἐπιστάτην δὲ, ἐνταῦθα ἐπαίτην λέγει νῦν παρὰ τὸ ἐφίστασθαι. οἱ δὲ παλαιοὶ, τὴν λέξιν, καὶ ἐπὶ παιδαγωγοῦ καὶ παιδοτρίβου οἴδασι τίθεσθαι. ὁ δὲ τοιοῦτος, καὶ ἐπιτιμητὴς ἂν λεχθείη ποτὲ κατὰ τὸ, ὡς δ' ὑπητιμητὴς γε τῶν ἔργων βαρύς. καὶ γυμνασίου δέ φασιν ἐπιστάτης, ὁ ἐπιμελητής. ἐνταῦθα δὲ μνηστέον τοῦ γραμματικοῦ Ἀριστοφάνους εἰπόντος οὕτω ῥητῶς. ἐπιστάτης, ἐπὶ μόνου τοῦ χυτρόποδος δοκεῖ τοῖς πολλοῖς τάττεσθαι, καὶ τοῦ μεταιτητοῦ ὡς παρ' Ὁμήρῳ. ἀγνοοῦσι δὲ ὅτι καὶ ὁ παιδοτρίβης, οὕτω καλεῖται. τὸ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν δήμων καθιστᾶν τάττειν, οὐ φαμὲν πάντως τὴν χρῆσιν δεικνύναι. προσενθυμητέον δὲ καὶ τελείου τοῦ ὡς ἱστορεῖται περὶ ἀμείνου, ὅτι κατὰ τὴν ἐκείνου παράδοσιν, νομικὴ ἐστὶν ἡ λέξις ἡ τεχνικὴ ἐν τοῖς μεθ' Ὅμηρον, ὁ ἐπιστάτης. γίνεται γάρ φησιν ἐπιστάτης Ἀθήνησιν, ἐκ τῶν πρυτανείων εἷς. ὃς ἐπιστατεῖ νύκτα καὶ ἡμέραν μίαν, καὶ πλείω χρόνον οὐκ ἔξεστιν οὐδὲ δὶς τὸν αὐτὸν γενέσθαι. τάς τε κλεῖς ἐν αἷς τὰ χρήματά εἰσι, φυλάττει. καὶ τὰ γράμματα τῆς πόλεως. καὶ τὴν δημοσίαν σφραγῖδα. κληροῖ δὲ καὶ προέδρους ἐξ ἑκάστης φυλῆς ἕνα, πλὴν τῆς πρυτανευούσης. καὶ πάλιν ἐκ τούτων ἐπιστάτην ἕνα. καὶ τοιαῦτα μὲν, ταῦτα. ἕτεροι δὲ ἐπιστάτην φασὶ, ξύλινόν τι πολλοὺς πασσάλους ἔχον. ἐξ οὗ οἱ μάγειροι ἀποκρέμανται φασὶ τὰ κρέα τε καὶ τὰ ἐργαλεῖα. ἄλλοι δὲ ἐπιστάτην οἴδασι, τινὰ πήλινον πλαττόμενον παρὰ ταῖς ἐσχάραις. ὥσπερ παρὰ ταῖς καμίνοις, ἡφαίστοις πλάττουσι. τινὲς δὲ λέγουσι καὶ ἐπίστατον τὸ, ὡς δηλοῖ ὁ εἰπὼν ὅτι ἐπίστατος, ὁ καὶ πυρίστατος καλούμενος. ὃν δηλαδὴ

πυρὸς ἄτην οἱ ἀγροικότεροι λέγουσι. Καλλίστρατος δὲ, τὴν ἐσχάραν ἐπιτεθειμένον οὕτω λέγει. Τὸ δὲ, οὐδ' ἅλα δοίης, ἀντὶ τοῦ, οὐδὲ τὸ ἅλας τὸ ἐπὶ ξενίᾳ διδόμενον. ἵνα λέγῃ παροιμιωδῶς, ὅτι οὐδὲ τὸ εὐτελέστατον ἂν δοίης. Ὅτι δὲ τὸν ξένιον ἅλα, θεῖον ὁ ποιητὴς οἶδε, ἐδηλώθη ἐν ταῖς λιταῖς. ἔνθα ἐγράφη καί τινα συντεθειμένα ἐκ τοῦ ἁλός. νῦν δὲ μνηστέον καὶ ὅτι καθὰ κρέας ἁλίπαστον καὶ ἰχθύς, οὕτω καὶ χωρίον ἁλίπαστον. αὐτὸ μέντοι ὡς ἐπιβουλῆς ποτε πρὸς τὸ μὴ φύειν καρπόν. ὅθεν φασὶ καὶ οἱ δεινῶς θυοθεραπευθέντες τὰ σώματα, ἁλίπαστοι κωμικώτερον ἐκαλοῦντο. λέγουσι δέ τινες παρὰ τὸν ἅλα, καὶ νεαλὲς τὸ ἁλσὶ νεωστὶ πεπασμένον. οἱ δέ γε περὶ προσφάτου καὶ νεαροῦ καὶ νεαλοῦς γράψαντες, καὶ ἕτερόν τι τὸ νεαλὲς οἴδασι. πρόσφατον μὲν κρέας φάμενοι, παρὰ τὸ φάζειν ἤγουν φονεύειν, ὅθεν καὶ φάσγανον. νεαρὸν δὲ ὕδωρ, τοῦ ἀρύειν ἐγκειμένου τῇ λέξει. νεαλὲς δὲ, τὸ νεωστὶ ἑαλωκός. μνηστέον δ' ἐνταῦθα καὶ ἀνδραπόδων ἁλωνήτων. ἅπερ ἁλὸς ὠνοῦντό τινες. οἳ ὡς εἰκὸς κατὰ τὸν ποιητὴν οὐκ εἰδότες θάλασσαν, καὶ διὰ τοῦτο πολλοῦ ἄξιον τὸν ἅλα. ὡς καὶ τὸ τιμιώτατον τὸν ἄνθρωπον, ἅλμης οὕτω πεπηγυίας ἀντιδιδόναι. καὶ τοιοῦτον μὲν τὸ, οὐδ' ἅλα δοίης ὡς γράφει Ἀρίσταρχος. Καλλίστρατος δὲ, οὔδαλα ψιλῶς φασὶν ἐκδέχεται καὶ προπαροξυτόνως, ἀντὶ τοῦ κόπρια, ἢ ἄλλως λύματα, παρὰ τὸν οὐδὸν ἤτοι τὸν βατῆρα κείμενα. προσκεῖται δὲ τὸ ψιλῶς ἐν τῷ λόγῳ τῶν παλαιῶν, διότι καὶ τὸ οὔδαλα, ἐπιτυμαλίζει τὸ φωνῆεν ἐν τῇ παραληγούσῃ διὰ ψιλοῦ, οὐ μὴν διὰ δασείας ὥσπερ ἐστὶν ἐν τῷ, οὐδ' ἅλα δοίης, διὰ τὸν δασυνόμενον ἅλα. λιχνεία δ' ἂν ὁ ὡς ἐρρέθη τῷ ἐπαιτοῦντι μὴ δὲ ἅλα διδούς, οὐ μόνον φειδωλὸς καὶ κίμβιξ καὶ γλίσχρος καὶ τὸ κύμινον πρίων καὶ συνθέτως κυμινοπρίστης. ἔτι δὲ καὶ λιμὸς καὶ εἴ τι τοιοῦτον, ἀλλὰ καὶ μυκόνιος ἀνὴρ παροιμιακῶς. δοκοῦσι γὰρ οἱ μυκόνιοι, διὰ τὸ πένεσθαι καὶ λυπρὰν ἔχειν νῆσον τὴν μύκονον, γλίσχροι καὶ πλεονέκται εἶναι. Κρατῖνος οὖν ὥς φασιν Ἀθήναιος, τὸν γλίσχρον Ἰσχόμαχον, μυκόνιον εἶπεν. ἐνταῦθα δὲ χρήσιμα ἐκ τῶν παλαιῶν καὶ τὸ, κίμβιξ ὁ ῥυπαρὸς ἀπὸ κιβδήλου φασὶ χρυσίου καὶ ἀργυρίου. καὶ λιμοκίμβιξ δὲ ὁ αὐτός. καὶ κυμινοκίμβιξ διὰ σμικρότητα. ἢ ῥυποκόνδυλος. καὶ συκοτραγίδης παρὰ Ἱππώνακτι καὶ Ἀρχιλόχῳ, διὰ τὸ εὐτελὲς φασὶ τοῦ βρώματος. καὶ γλίσχρος, διὰ τὸ γλίχεσθαι πολλῶν. καὶ φειδὸς ἤγουν φειδωλὸς, διὰ τὸ φείδεσθαι πολλῶν. καὶ τρισίβιος παρὰ τῷ κωμικῷ. καὶ θυμβρεπιδείπνος. ὧν ὁ μὲν, δηλοῖ τὸν τρίβοντα ἤτοι κακοπαθοῦντα περὶ βίον. ὁ δὲ, τὸν εὐτελῶς δειπνοῦντα ὡς θύμβροις ἀρκεῖσθαι. ἅπερ ἴσως ἡ χυδαία γλῶσσα θρύμβους λέγει. τοιούτου δὲ σκώμματος καὶ ὁ μισάλμης, γενόμενός φασιν, ἐκ τοῦ μυσιλᾶσθαι ἅλμην, ἤγουν ἐκ τοῦ εὐτελεστάτου ζῆν. ἣν γάρ φασι σκεύασμά τι εὐτελὲς, ὃ θαλασσίαν ἅλμην ἐκάλουν. αὐτὸ δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, δύναται δηλοῦν καὶ τὸ ἐπιπόνως βιοῦν. παροιμίαν γάρ φασι τὴν, μῦς ἐν πίσσῃ, ἔνιοι μῦς ἐν ἅλμῃ μεταγράφουσι. Τὸ δὲ ἀποπροελὼν, ταυτόν ἐστι τῷ ἀποπροταμὼν ὃ ἀλλαχοῦ κεῖται. Τὸ δὲ, τὰ δὲ πολλὰ πάρεισι, σαφέστερον μέν ἐστι τοῦ, ἐπεὶ πάρα πολλὰ ἑκάστῳ. διατρέπεται δὲ καὶ αὐτὸ κατὰ τοῦ Ἀντινόου, ὁ μὲν γὰρ, φειδοῦς ἢ φθόνου λόγῳ ἔφη τὸ, ἐπεὶ πάρα πολλὰ ἑκάστῳ. Ὀδυσσεὺς δὲ, δι' αὐτό φησι τοῦτο τὸ πολλὰ παρεῖναι, χρῆ σίτου ἀποπροταμόντα δοῦναι. Τὸ δὲ δὴ ἐκ μεγάρου ἂψ ἀναχωρήσειν, πρὸς διαστολὴν ἐρρέθη τοῦ, ἀναχωρήσας προσέφη Ὀδυσσεύς. ἐκεῖνο μὲν γὰρ, ἐκ τραπέζης ἦν ἀναχώρησις· νῦν δὲ, ἐκ μεγάρου ἀναχωρήσει. Ὁ δὲ βληθεὶς θρῆνυς, οὐκ αὖ καὶ σφέλας ὡς προδεδήλωται, διὰ τὸ ῥᾷον σφάλλεσθαι ἤγουν ἀνατρέπεσθαι διὰ σμικρότητα. ἢ καὶ διὰ τὸ δύνασθαι σφῆλαι, εἰ καὶ μὴ ἔσφηλε τὸ τοιοῦτον βέλος τὸν Ὀδυσσέα. εἰ δὲ σφέλας τὸ τοιοῦτον νοηθείη, ἰδοὺ παρὰ βραχὺ καὶ ἀμφὶ κάρη βάλλεται ὁ ξένος εἴγε βάλλεται πρυμνότατον κατὰ νῶτον ὃ ἐστιν ἔσχατον πρὸς τῇ κεφαλῇ δηλαδή. ὁποῖον καὶ μετ' ὀλίγα τὸ, θρήνυϊ πρυμνὸν βάλε δεξιὸν ὦμον. Σημείωσαι δὲ κἀνταῦθα ὡς κατὰ παλαιὰν γνώμην, ἅπαν τὸ παρατυχὸν, ἀγχειγύητον θυμοῦ ὅπλον γίνεται. Ἀντίνοός τι γὰρ σφέλας ῥίψας, βάλλει τὸν ἰθαγενῆ τοῦτον ξένον. καί τις ἕτερος, πόδα βόειον ἐπαφείς. καὶ Ὅμηρος μὲν, οὕτως ἐλλογίμως γράφει. Αἰσχύλος δὲ οὐκ εὐπρεπῶς παράγει ἐλλυνάζοντα οἱ μάθοι λέγοντα. ὅδ' ἐστὶν ὅς ποτ' ἀμφ' ἐμοὶ βέλος γελωτοποιὸν τὴν κάκοσμον οὐράνην ἤτοι ἀμίδα ἔρριψεν οὐδ' ἤμβροτε. περὶ δ' ἐμῷ κάρᾳ πληγεῖσ' ἐναυάγησεν ὀστρακουμένη χωρὶς μυρηρῶν τευχέων πνέουσ' ἐμοί. καὶ Σοφοκλῆς δέ που ὡς ὁ Ἀθήναιος καὶ αὐτὸ ἱστορεῖ, φησίν. ἀλλ' ἀμφὶ θυμῷ τὴν κάκοσμον οὐράνην ἔρριψεν οὐδ' ἥμαρτε, περὶ δ' ἐμῷ κάρᾳ κατάγνυται τὸ τεῦχος, οὐ μύρου πλέον. ἐδειματούμην δ' οὐ φίλης ὀσμῆς ὕπο. ἀποθρασύσματα δέ πως αὐτὰ δημοθοινικοῦ τοῦ, οἰνοχόουν τε ἡμῖν καὶ τὰς ἀμίδας κατερρήγνυον. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. Ἰστέον δὲ ὅτι λέγεται πρυμνὸν, καὶ ἐπὶ τοῦ κάτω. διὸ πρυμνὸν ῥίζης ἢ τοιοῦτόν τι. ὅλως δὲ εἰπεῖν, πρυμνὸν τὸ ἔσχατον, ὡς ἀπὸ τοῦ πέρω πείρω τὸ περατῶ. ἐξ οὗ καὶ ἡ τῆς νηὸς πρύμνη. καὶ πρυμνόθεν τομὴ, ἡ πρόρριζος. Τοῦ δὲ ἐστάθη ἠΰτε πέτρη, ἑρμηνεία ἐστὶ τὸ, οὐδ' ἄρα μιν σφῆλε βέλος, ὃ γὰρ σταθὲν, οὐκ ἔσφαλται. σφάλλεσθαι γὰρ, τὸ καταπίπτειν. καὶ σφάλλειν, τὸ καταρρίπτειν. οἷς τὸ ἐναντίον, ἀνασφάλλειν, καὶ τὸ ἔμπεδον δὲ, ἑρμηνευτικόν ἐστι τοῦ, ἐστάθη καθὰ πέτρα. ὃ ταχυτάτη ἐστὶ παραβολὴ τῷ καιρῷ πρέπουσα. οὐ γάρ ἐστιν ἐν τοιούτοις πανηγυρίζειν παραβολικῶς. Τὸ δὲ σφῆλαι, ἔοικεν ἡ ἐτυμολογία εἶναι τοῦ προειρημένου σφέλαος. βέλος δὲ, τὸν ῥηθέντα θρῆνυν εἶπε. Τὸ δὲ ἀλλ' ἀκέων κίνησε κάρη κακὰ βυσσοδομεύων, ὀργὴν κρυφαίαν δηλοῖ. Τὸ δὲ κέκλυτέ μευ ὄφρ' εἴπω τά με

θυμὸς

θυμὸς αἰεὶ σύνθεσι κελεύει, προσοχὴν ἀκροάσεως ποιεῖ. τὸ δὲ οὐ μὰν οὔτ' ἄχος ἐστὶ καὶ ἑξῆς ὡς περιγέγραπται, ἐσχημάτισται ὡς προδεδήλωται, διὸ καὶ κλύειν χρὴ προσεχόντως ὡς καὶ ὁ ῥήτωρ ὀδυσσεὺς βούλεται, ἀληθῶς γὰρ ὀδυσσεὺς περὶ τοῖς ἑαυτοῦ μαχόμενος κτήμασι βέβληται. ἵνα δὲ μὴ ἐξ ὑπονοίας περιέργου ὁ σχηματισμὸς νοηθείη, ἀφανίζει αὐτὸν δῆθεν τῷ ἐπαγομένῳ. εἰπὼν, γαστρὸς οὕνεκα πάσχειν. ἔστι δὲ ὅμως καὶ τοῦτο ἀστεῖον καὶ σύμφωνον τῷ σχηματισμῷ. ἵνα ᾖ τὸ ὅλον, τοιοῦτον. εἰ μὲν ὑπὲρ τῶν ἐμῶν κτημάτων ἦν αὐτίκα νῦν ἡ μάχη, οὐκ ἦν ἂν ἄχος. νῦν δὲ τέως, χάριν γαστρὸς βέβλημαι. ἤγουν τῆς πρὸς χάριν τροφῆς. τοῦ γὰρ δοχείου, συννοεῖται δ' ἐν τεθειμένον ἐπὶ ἀληθῶς ὁ ἀλήτης ἐπαίτης, οὐ περιουσιασμοῦ χάριν πτωχεύει ἀλλὰ τοῦ τὴν γαστέρα ἐμπλῆσαι. τὸ δὲ μαχόμενος, κοινὴ λέξις ὡς ἐκ τοῦ μαχῶ μαχοῦμαι. ἔστι δὲ καὶ τὸ πέρας ἐντελέσι, ἀντὶ τοῦ ἐν περιλαμβανομένῃ. καὶ τὸ βλῆται. ὃ οὐκ ἄν τις μὴ μετρικῶς γράφων, αὐτοῖς χρήσεται. κοινῶς δὲ καὶ νῦν ἡ περὶ πρόθεσις μετὰ δοτικῆς λέγεται ἐν τῷ, περὶ κτήμασι καὶ περὶ βουσίν. ἐκ δὲ τῶν οἴων, καὶ ὅα κατὰ αἴλιον διονύσιον ἐστὶ ἱμάτιον διὰ τοῦ ο μικροῦ. καὶ τοῦτο μὲν ἐκεῖνος ἐν τῷ ο στοιχείῳ τῷ μικρῷ. ἐν δὲ τῷ ω μεγάλῳ, φησὶν ὁ αὐτός. ὦα, μηλωτή. διφθέρα. οἷς γὰρ τὸ πρόβατον. ἐν ἑτέρῳ δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ, γράφεται ὅτι ὦαι ἔσχαται ἄκραι. ἐν ἄλλῳ δὲ, ὅτι ὦα, ἡ μηλωτὴ κατὰ ἔκτασιν. καὶ δῆλον ἐκ τῶν ῥηθέντων, ὅτι τὸ μὲν πρῶτον ἤγουν τὸ διὰ τοῦ ο μικροῦ, φυσικόν ἐστιν ἐκ τοῦ οἶς. τὸ δὲ δεύτερον ἐξετάσθη. ἔνθα προσεκτέον τῷ γράψαι τι ὅτι ὦαι, διφθέραι. μηλωταί. ἢ ἐκτάσει καὶ συναιρέσει ὦαι. ὁμοίως δῆλον, καὶ ὅτι οὐ πολυτελεῖς κατὰ τὴν ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα τοῦ ὀδυσσέως χρῆσιν ὦαι, αἱ λοιπαὶ κυρίως ὦαι. ἀλλὰ μηλωταί τινες ὁποῖαι πολλαὶ καὶ μέχρι νῦν περὶ τοῖς ἀγροίκοις. ἐν δὲ ἀνωνύμῳ ῥητορικῷ λεξικῷ, γράφεται καὶ ὅτι ὀξυτόνως καὶ συνεσταλμένως ὠαὶ ἱματίων φέρει δὲ καὶ χρῆσιν τοῦ κωμικοῦ τὸ, ὅτι τὰς ὠὰς ἐποιήσατο. οἱ γὰρ παλαιοί φασι καὶ ταύτας οἷον δέρμα προσερραπτὸν ἵνα ἥκιστα τρίβοιτο τὰ κάτω τῶν ἱματίων. ἐν δὲ τοῖς τοῦ γραμματικοῦ ἀριστοφάνους, φέρεται ταῦτα. μῆλα ὁ ποιητὴς καλεῖ, καὶ τὰς αἶγας. δι' ὅ. μῆλ' ὄϊς τε καὶ αἶγας ἐκίνησεν. καὶ ἡμεῖς δὲ δήπου, μηλωτὴν καλοῦμεν καὶ τὴν αἰγείαν δοράν. τὴν δὲ τῶν προβάτων, οἴοι, οἴην. τῶν δὲ ἀρχαίων ἀττικῶν τινὲς συναλιφὴν ποιούμενοι, ὦας ἐκάλουν. καὶ φέρει καὶ χρῆσιν ἑρμίππου ταύτην. ὥρα μαγεῖν ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς, καὶ τὴν ὤαν περιδεῖσθαι περὶ τὴν ὀσφύν. τὸ δὲ ἂν δ' εἴθε πρὸ γάμοιο τέλος θανάτοιο κιχείη εἰ δέ που πτωχῶν γε θεὸς, λυπουμένου πτωχοῦ λόγος ἐστίν.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη Εὐπείθεος υἱός.
Ἔσθι' ἕκηλος ξεῖνε καθήμενος, ἢ ἄπιθ' ἄλλῃ.
Μή σε νέοι διὰ δώματ' ἐρύσσωσ' οἷ' ἀγορεύεις,
Ἢ ποδὸς ἢ καὶ χειρὸς, ἀποδρύψωσι δὲ πάντα.
Ὣς ἔφαθ' οἱ δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως νεμέσησαν.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκε νέων ὑπερηνορεόντων.
Ἀντίνο', οὐ μὲν κάλ' ἔβαλες δύστηνον ἀλήτην.
Οὐλόμεν', εἰ δή πού τις ἐπουράνιος θεός ἐστι;
Καί τε θεοὶ ξείνοισιν ἐοικότες ἀλλοδαποῖσι
Παντοῖοι τελέθοντες, ἐπιστρωφῶσι πόληας,
Ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες.
Ὣς ἄρ' ἔφαν μνηστῆρες. ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων.
Τηλέμαχος δ' ἐν μὲν κραδίῃ μέγα πένθος ἄεξε
Βλημένου, οὐδ' ἄρα δάκρυ χαμαὶ βάλεν ἐκ βλεφάροιιν,
Ἀλλ' ἀκέων κίνησε κάρη κακὰ βυσσοδομεύων.
Τοῦ δ' ὡς οὖν ἤκουσε περίφρων Πηνελόπεια
Βλημένου ἐν μεγάρῳ, μετ' ἄρα δμωῇσιν ἔειπεν.
Αἴθ' οὕτως αὐτόν σε βάλοι κλυτότοξος Ἀπόλλων.
Τὴν δ' αὖτ' Εὐρυνόμη ταμίη πρὸς μῦθον ἔειπεν.
Εἰ γὰρ ἐπ' ἀρῇσιν τέλος ἡμετέρῃσι γένοιτο,
Οὐκ αὖτις τούτων γε ἐΰθρονον ἠῶ ἵκοντο.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια.

Οὐκ ἀπειλὴ κατὰ πτωχοῦ αἰδοῦς τὸ, ἔσθιε ἕκηλος ξεῖνε καθήμενος ἢ ἄπιθ' ἄλλῃ. μή σε νέοι διὰ δώματ' ἐρύσσωσιν οἷ' ἀγορεύεις, ἢ ποδὸς ἢ καὶ χειρός. ἀποδρύψωσι δὲ πάντα. τὸ δηλαδὴ ὅλον, ἢ πάντα τὰ τοῦ σώματος. τί δέ ἐστι τὸ ἀποδρύψωσι, προδεδήλωται. τὸ δὲ οἷ' ἀγορεύεις, ὡς δὴ μνηστικῶς ἐρρέθη τῷ πτωχῷ. καὶ ἐμφαίνει ῥητορικῶς, μεγάλως δεῖσθαι ἀτοπίας ῥημάτων. ἰστέον δὲ ὡς καὶ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα ὁ ἶρος, ἀπειλεῖται μὲν τῷ ὀδυσσεῖ μὴ τάχα καὶ πρὸς ἕλκῃ, πάσχει δὲ ἐκεῖνος τὸν τοιοῦτον ἑλκυσμόν. ὅρα δ' ἐν τούτοις τὸ τοῦ ὀδυσσέως ὑπομονητικὸν ὃ φανεῖται οὐχ ἥκιστα καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς. ἀφίησι γὰρ οἷα σπουδαῖος, ἀναλύειν τοὺς ἄφρονας οἷς βούλονται. τοιοῦτον δὲ ἔθος καὶ ἄλλοι μὲν ζηλωταὶ οὐκ ὀλίγοι. ὅσοι λεόντων δίκην ἐξουθενοῦσι κυνίδια καὶ ἀφελῶς ἕτερα βδελύττονται, τὸν βραχὺν λόγου ἀξιοῦν,

ἀφελόντες φασὶν ἔθνος τοιούτοις ἅμα καὶ δύο ἢ πλείονας. περίπυστοι δὲ ἢ οἱ εὐγενεῖς σπαρτιᾶται. παρ' οἷς κλαζομένιοι μὲν πρεσβεύοντες, τοὺς θρόνους ἔνθα οἱ ἔφοροι καθήμενοι τὰ πολιτικὰ ἐχρημάτιζον διαπλαττόμενοι, κατέχρισαν ἀσβόλῳ. οἱ δὲ μαθόντες οὐκ ἠγανάκτησαν, ἀλλ' ἐκήρυξαν δημοσίᾳ, τὸ θαυμαζόμενον. ἐξέστω κλαζομενίοις ἀσχημονεῖν.

Μαῖ', ἐχθροὶ μὲν πάντες ἐπεὶ κακὰ μηχανόωνται,
Ἀντίνοος δὲ μάλιστα μελαίνῃ κηρὶ ἔοικεν.
Ξεῖνός τις δύστηνος ἀλητεύει κατὰ δῶμα,
Ἀνδρας αἰτίζων, ἀχρημοσύνη γὰρ ἀνώγει.
Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐνέπλησάν τ' ἔδοσάν τε,
Οὗτος δὲ θρήνυϊ πρυμνὸν βάλε δεξιὸν ὦμον.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς ἀγόρευε μετὰ δμῳῇσι γυναιξίν,
Ἡμένη ἐν θαλάμῳ. ὁ δ' ἐδείπνει δῖος Ὀδυσσεύς.
Ἡ δ' ἐπὶ οἷ καλέσασα προσηύδα δῖον ὑφορβόν.
Ἔρχεο δῖ' Εὔμαιε κιὼν τὸν ξεῖνον ἄνωχθι
Ἐλθέμεν, ὄφρα τί μιν προσπτύξομαι ἠδ' ἐρέωμαι,
Εἴ που Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἠὲ πέπυσται,
Ἢ ἴδεν ὀφθαλμοῖσι. πολυπλάγκτῳ γὰρ ἔοικεν.

Οὐκ ἐν τοῦ, ὡς ἔφατ', οἳ δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως νεμέσησαν, οὐ ψεκτὸν τὸ ὑπερφιάλως, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ μεγάλως κεῖται. οὕτω καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς γυμνωθέντα τὸν ὀδυσσέα θαυμάζουσιν ὑπερφιάλως ἤγουν ὑπερφυῶς. εἶτα δηλῶν τοὺς ἐπὶ τῇ κατὰ τοῦ ἀντινόου νεμέσει λόγους, φησίν. ὧδε δέ τις εἴπεσκε νέων ὑπερηνορεόντων. ἀντίνο', οὐ μὲν κάλ' ἔβαλες δύστηνον ἀλήτην, καὶ ὅρα τὸ ὑπερηνορεόντων, ὡς δεινὸν ὂν ἔργον, ἐφ' ᾧ καὶ οἱ ὑπερηνορέοντες δυσχεραίνουσιν. εἶτα ἐκφαίνων ὁ ποιητὴς οἵας οἱ τότε δόξας εἶχον περὶ θείας ἐνεργείας, ποιεῖ τοὺς μνηστῆρας ἐπαγαγόντας οὕτως. οὐλόμεν', εἰ δή πού τις ἐπουράνιος θεός ἐστι· καί τε θεοὶ ξείνοισιν ἐοικότες ἀλλοδαποῖσι παντοῖοι τελέθοντες ἐπιστρωφῶσιν ἤτοι περιέρχονται πόληας, ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες. καὶ ὅρα ὡς ἀντιτίθησι τὴν ὕβριν τῇ εὐνομίᾳ καθὰ καὶ τῇ δίκῃ ἀλλαχοῦ. ὡς δηλοῖ τὸ, ὑβρισταί τε καὶ οὐδὲ δίκαιοι. Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ, εἰ δή πού τις θεός ἐστιν, ἐλλειπτικῶς ἔχει. λείπει γὰρ ἴσως τὸ, τί ἂν γένηται, ἢ τί ἂν ἐρεῖς. ἵνα λέγῃ ὅτι οὐλόμενε τί γενήσεται εἰ θεός ἐστιν ὁ ἐμπαροινούμενος; Σημείωσαι δὲ ὅτι ὁ σπουδαῖος ἀνὴρ ὡς ἐκ τῶν ὑπονοουμένων φαίνεται, φιλεῖται καὶ τοῖς ὑπερφιάλοις. καὶ ἔχει μὲν συνηγόρους τὴν καὶ ἀεὶ φίλον. καὶ δῆλον αὐτὸ ἐκ τε μυρίων ἄλλων, καὶ ἀπὸ τοῦ ἡγέμονος. ὃς δίκην γραφεὶς ἄφυκτον καὶ προσελθὼν ἀλκιβιάδῃ ἐπὶ βοηθείᾳ, εὐστόχησεν. ἐλθὼν γὰρ ἐκεῖνος ἔνθα ἦσαν τῶν δικῶν αἱ γραφαί, καὶ βρέξας τὸν δάκτυλον ἐκ τοῦ στόματος ὥς φασιν ὁ γλυκὺς ἀθήναιος, διήλειψεν ἤγουν ἀπήλειψε τὴν δίκην τοῦ ἡγέμονος. ἢ ὁ γραμματεὺς ἢ ὁ ἄρχων, ἠγανάκτησαν μὲν, ἡσυχίαν δὲ ἦγον ἀλκιβιάδου χάριν. ὁ δὲ τὴν δίκην γραψάμενος, εὐλαβηθεὶς ἔφυγε. καὶ οὕτω μὲν βοηθεῖταί τις ὑπὸ φίλων ὡς μάλιστα. ὅτι δὲ σπουδαῖοι εἰσὶ καὶ τοῖς ἐχθροῖς, δηλοῖ καὶ τὰ κατὰ τὸν ὀδυσσέα, ὃν ὑπεραλαλοῦσιν οἱ κακοὶ μνηστῆρες. σώζει δὲ αὐτὸν καί τις ἔχθιστος μνηστὴρ καταφυγόντα εἰς αὐτὸν ὡς εἶπεν καὶ εἴς τι ἄσυλον ἄψυχον. ἢ καὶ ὡς εἰ ζῷον φεῦγον θῆρας, εἴς τι ἄλλο ἐχθρὸν προσφύγῃ, ὁποῖα πολλὰ γίνονται. διάφοροι γὰρ εἰς ἐχθροὺς φυγαὶ πολυάζονται εἴτουν καταφυγαί, καὶ σωτηρίαι ὑπ' ἐκείνων. Σημείωσαι δὲ ὡς εἰς τὴν ἐνταῦθα ἐπιτετάξιον χολὴν τῶν μνηστήρων χρησιμεύει προσφυῶς διφίλου τοῦ κωμικοῦ τὸ, ἀλλ' ἀλείψας τῇ χολῇ ἀπογαλακτίζει τὸν δεῖνα ὥσπερ τὰ παιδία καὶ αὐτοὶ γὰρ κατὰ ὀδυσσέως χολῶντες, ἐθέλουσιν ἀπότροφον αὐτὸν ποιεῖν. Τὸ δὲ παντοῖοι, ἀκριβείας λύει ζητά. ἵνα μὴ τυχὸν ὁ ἀντίνοος εἴπῃ μὴ ἂν οὕτω πτωχικῷ σχήματι τὸ θεῖον φαντασθείη; οἱ δὲ παντοῖοι τελέθοντες, καὶ πτωχοὶ ἂν ἐπιφαίνονται. καὶ οὕτω μὲν χρησμολογοῦσιν οἱ μνηστῆρες μεμφόμενοι τὸν ἀντίνοον. ὀδυσσεὺς δὲ, οὐκ ἐμπάζετο μύθων οὔτε τοῦ ἀντινόου δηλαδὴ, οὔτε οὓς ἔλεγον οἱ λοιποί. πάντας γὰρ μισεῖ. διὸ καὶ πάντας ἀπειλεῖ. ἴσως δὲ καὶ ὁ ἀντίνοος οὐκ ἐμπάζετο τοῦ κατ' αὐτοῦ νεμεσητικῶν μύθων. Οὐκ τλήμονος ἀνδρός τὸ, ὁ δεῖνα ἐν μὲν κραδίῃ μέγα πένθος ἄεξεν. οὐδ' ἄρα δάκρυ χαμαὶ βάλεν ἐκ βλεφάροιιν, ἀλλ' ἀκέων κίνησε κάρη κακὰ βυσσοδομεύων. ὃ καὶ περιγράφει. ὁ τηλέμαχος δὲ νῦν οὕτω διάκειται. δείκνυσι δὲ ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα, καὶ ὅτι δακρύσαι ἄξιον ἔπαθεν ὀδυσσεύς. ἔχει δὲ τὸ τλησικάρδιον ὁ νεανίας, ἐξ ὧν ὁ πατὴρ παρήνεσε τοιοῦτον εἶναι εἰ καὶ κατὰ δῶμα ποδῶν ἕλκηται, ἢ βέλεσι βάλληται. Ἐν δὲ τῷ κίνησε κάρη, νοητέον ἐκ τῆς κεφαλῆς, τὸ κατ' αὐτὴν λογιστικόν, καθ' ὃ βουλευόμενος ὥρμαινεν. ἄλλως γάρ, οὐκ ἂν ἐλάνθανε κινῶν κάρη. ἴσως δὲ καὶ οὕτω ποιῶν ἠρέμα καὶ βλεπόμενος, οὐδὲν ἂν ἐδόκει ποιεῖν βαρύ. Οὐκ ἀντινόῳ βαλόντι τὸν ξεῖνον, ἐπαρᾶται ἡ πηνελόπη ἔνδοθεν ἀνεξαβίτως κατὰ θυμὸν ὡς εἰ καὶ ἠκροᾶτο ἐκεῖνος, αἴθ' οὕτως αὐτόν γε βάλοι κλυτότοξος ἀπόλλων. πρὸς ὅπερ ἡ ταμίας εὐρυνόμη, ἔφη, εἰ γὰρ ἐπ' ἀρῇσι τέλος ἡμετέρῃσι γένοιτο, οὐκ ἄν τις τούτων γε ἐΰθρονον ἠῶ ἵκοιτο. δηλοῖ δὲ ὁ τῆς γραὸς λόγος, τὸ πάντας ἀξίους εἶναι θανάτου καὶ μὴ μόνον τὸν ἀντίνοον. λεχθείη γ' ἂν τάχα ὅτε, καὶ ἁπλῶς ὅτι τις ἀτελέστατα εὔχεται.

εὔχεται. ἣ δ' ἔγε πηνελόπεια κατὰ δημοῖν κακοὺς εἶναι πάντας διὰ τὴν κακοτροπίαν, ἐπηρεᾶσθαι δ' ὅμως ἁπάντων δηλοῖ τὸν ἀντίνοον, εἰποῦσα. μαῖα, ἐχθροὶ μὲν πάντες ἐπεὶ κακὰ μηχανόωνται. ἀντίνοος δὲ, μάλιστα μελαίνῃ κηρὶ ἔοικεν. ὃ κατὰ ἀθρόον ἐστὶ λέγεσθαι κάκιστος ὄντως ἐν κακοῖς. ἔμφασις δὲ πλὴν εὑρισκομένης μαίας εἰποῦσα ἡ δέσποινα. ἧς ὁ κατὰ μνηστήρων συλλογισμὸς ἐνταῦθα, τοιοῦτός τις. οἱ μνηστῆρες κακὰ μηχανώμενοι, ἐχθροί εἰσιν. οἱ μνηστῆρες ἄρα, ἐχθροί εἰσι. Τὸ δὲ κακὰ μηχανόωνται, ἀτάσθαλα μηχανόωντο, μετ' ὀλίγα φησί. Τὸ δὲ τέλος, γράφεται καὶ τέκος. ἵνα λέγῃ ἡ γραῦς, οὕτως. ὦ τέκνον, εἰ γὰρ ἐπ' ἀραῖς ἡμετέραις ἔργον ὑπὲρ ἡμῶν ὁ ἀπόλλων γένοιτο, πάντες ἂν ἀπόλοιντο. Ὅρα δὲ ὡς εὐαλωσόμενος ἡ πρὸς τὸν ὀδυσσέα εὐτυχία ἐντεῦθεν τῇ δεσποίνῃ προοικονομεῖται. εἰκοσαμένη γὰρ, μετανοήσει καὶ οὕτως εὔοδα ἔσται τὰ ἐφεξῆς. Τὸ δὲ κηρὶ μελαίνῃ ἔοικεν, ἐπίτασίς ἐστι τοῦ κακὰ μηχανόωνται. κακοὶ μὲν γάρ φησι πάντες, ἀντίνοος δὲ οὐκ ἀπέοικε θανάτου. Ὅτι ἀνακεφαλαιούμενος διὰ τὴν πηνελόπην ὁ ποιητὴς τὰ διὰ πλειόνων προσεχῶς περὶ ὀδυσσέως λεχθέντα, φησὶν ἀσυνδέτως οὕτω κατὰ ἀπόστασιν. ξεῖνός τις δύστηνος ἀλητεύει κατὰ τὸ δῶμα ἀνέρας αἰτίζων, ἀχρημοσύνη γὰρ ἀνώγει. τουτέστιν ἔνδεια χρημάτων. ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐνέπλησάν τ' ἔδοσάν τε. οὗτος δὲ θρήνυϊ πρυμνὸν βάλε δεξιὸν ὦμον. ἔστι δὲ τὸ ἐνέπλησαν, ἀκόλουθον τῷ, πήρην κατέθηκαν ἐϋπλείην. προθυστέρως δὲ κεῖται τὸ, ἐνέπλησαν καὶ ἔδοσαν. πρῶτον γὰρ δόσις, εἶτα τὸ ἐμπίπλασθαι. Ὅτι δῖον ἐνταῦθα τὸν εὔμαιον καὶ ὁ ποιητὴς λέγει καὶ ἡ πηνελόπη. πρὸ δὲ αὐτῆς, καὶ ὁ τηλέμαχος. ὃ καὶ σύμφωνόν ἐστι πρὸς τὸ, ὄρχαμος ἀνδρῶν οὕτω καὶ κρείων ἐπωνυμίας, μᾶλλον θεράπων, οὐ μέντοι δοῦλος ἐκεῖνος. Ὅτι τὸ προσπτύξομαι τὸν ξένον, ἀντὶ τοῦ, προσείπω. διὸ ἐπάγει πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ, ἠδ' ἐρέωμαι. πρὸς δεῖξιν τοῦ ταυτὸν ἐνταῦθα εἶναι τὸ προσπτύξομαι καὶ τὸ ἐρέωμαι.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὔμαιε συβῶτα.
Εἰ γάρ τοι βασίλεια σιωπήσειαν ἀχαιοί,
Οἷ' ὅγε μυθεῖται, θέλγοιτό κέ τοι φίλον ἦτορ.
Τρεῖς γὰρ δή μιν νύκτας ἔχον, τρία δ' ἤματ' ἔρυξα
Ἐν κλισίῃ, πρῶτον γὰρ ἔμ' ἵκετο νηὸς ἀποδράς.
Ἀλλ' οὔπω κακότητα διήνυσεν ἣν, ἀγορεύων.
Ὡς δ' ὅτ' ἀοιδὸν ἀνὴρ ποτιδέρκεται, ὅς τε θεῶν ἒξ
Ἀείδει δεδαὼς ἔπε' ἱμερόεντα βροτοῖσι,
Τοῦ δ' ἄμοτον μεμάασιν ἀκουέμεν ὁππότ' ἀείδῃ,
Ὣς ἐμὲ κεῖνος ἔθελγε παρήμενος ἐν μεγάροισι.
Φησὶ δ' Ὀδυσσῆος ξεῖνος πατρώϊος εἶναι,
Κρήτῃ ναιετάων, ὅθι Μίνωος γένος ἐστίν.
Ἔνθεν δὴ νῦν δεῦρο τόδ' ἵκετο πήματα πάσχων,
Προπροκυλινδόμενος. στεῦται δ' Ὀδυσῆος ἀκοῦσαι
Ἀγχοῦ θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν πίονι δήμῳ
Ζωοῦ. πολλὰ δ' ἄγει κειμήλια ὅνδε δόμονδε.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια.
Ἔρχεο δεῦρο κάλεσσον, ἵν' ἀντίον αὐτὸς ἐνίσπῃ.
Οὗτοι δ' ἠὲ θύρῃσι καθήμενοι ἑψιαάσθων,
Ἢ αὐτοῦ κατὰ δώματ', ἐπεί σφισι θυμὸς ἐΰφρων.
Αὐτῶν μὲν γὰρ κτήματ' ἀκήρατα κεῖτ' ἐνὶ οἴκῳ,
Σῖτος καὶ μέθυ ἡδύ. τὰ μὲν οἰκῆες ἔδουσιν.
Οἱ δ' ἐς ἡμέτερον γε πωλεύμενοι ἤματα πάντα,
Βοῦς ἱερεύοντες καὶ ὄϊς καὶ πίονας αἶγας,
Εἰλαπινάζουσιν. πίνουσί τε αἴθοπα οἶνον
Μαψιδίως, τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται. οὐ γὰρ ἔπ' ἀνὴρ
Οἷος ὀδυσσεὺς ἔσκεν ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι.

Ὅτι συνιστῶν τῇ δεσποίνῃ τὸν ξένον δεσπότην ὁ εὔμαιος, φησίν. εἰ γάρ τοι βασίλεια σιωπήσειαν ἀχαιοί, οἷ' ὅγε μυθεῖται, θέλγοιτό κέ τοι φίλον ἦτορ. τρεῖς γὰρ δή μιν νύκτας ἔσχον, τρία δ' ἤματ' ἔρυξα ἐν κλισίῃ. πρῶτον γὰρ ἔμ' ἵκετο, τουτέστιν ἱκέτευσε νηὸς ἀποδράς. ἀλλ' οὔπω κακότητα διήνυσεν ἣν ἀγορεύων. Ὅτι δὲ τὸ ἵκετο ἐνταῦθα τὸ ἱκέτευσε δηλοῖ, ὀδυσσεὺς ἑρμηνεύσει μετὰ βραχέα εἰπών, ἐπεὶ σὲ πρῶτον ἱκέτευσα. Καὶ σημείωσαι ὅτι κατὰ τὸ σιωπώμενον ἔοικεν ὀδυσσεὺς πολλά τινα ἔξω τῶν ὁμήρου ἀφηγήσασθαι τῷ εὐμαίῳ. ἃ γάρ τοι πρὸς ἐκεῖνον εἶπεν, οὐδὲ ἀρθῶν ὀλίγων τινῶν ἐδέοντο. εἰκὸς δὲ καὶ ῥητορικῶς τὸν εὔμαιον ψεύδεσθαι, ὡς ἂν μεγαλύνῃ παρ' αὐτῇ τὸν φίλον πτωχόν. Τὸ δὲ οἷα ὅγε μυθεῖται, ὅμοιόν ἐστι τῷ, οἷ' ἀγορεύεις. ὃ πρὸ ὀλίγων εἶπεν ὁ ἀντίνοος. Σημείωσαι δὲ ἐν τῷ, θέλγοιτο ἦτορ. ὅτι ἀπάτην ἐνταῦθα δηλοῖ, οὔτε δόλον κακόν, ἀλλ' ἡδονὴν ἀβλαβῆ. ὑπερβαλλούσας μέντοι καὶ ἐκπληκτικὴν καὶ ὡς εἰπεῖν ἐκστατικήν τινα καὶ αὐτάς. εἶτα δεικνὺς παραβολικῶς ὁ εὔμαιος τὸ

Εἰ δ' Ὀδυσεὺς ἔλθοι καὶ ἵκοιτ' ἐς πατρίδα γαῖαν,
Αἶψά κε σὺν ᾧ παιδὶ βίας ἀποτίσεται ἀνδρῶν.

ἐν λόγοις μειλιχίοις τοῦ ξένου, φησίν. ὡς δ' ὅτ' ἀοιδὸν ἀνὴρ ποτιδέρκεται ὅς τε θεῶν ἐξ ἀείδῃ δεδαὼς ἔπε' ἱμερόεντα βροτοῖσι, τοῦ δ' ἄμοτον μεμάασιν ἀκουέμεν ὁππότ' ἀείδῃ, ὣς ἐμὲ κεῖνος ἔθελγε παρήμενος ἐν μεγάροισι. Καὶ ὅρα καὶ τοῦτο τὸ ἔθελγεν, ὅμοιον ὂν τῷ αὐτόθι ῥηθέντι. Τὸ δὲ ποτιδέρκεται ἀοιδόν, συννοούμενον ἔχει καὶ τὸ ἀκούειν. οὐ γὰρ χρεία τοῦ ἀοιδοῦ ὡς μόνον προσδέρκεσθαι, ἀλλὰ μᾶλλον ἀκούειν, ὅπερ ὁ [illegible] οὕτω θέλγει, ἀκουόμενος δηλαδή. Τὸ δὲ θεῶν ἐξ δεδαώς, θεομαθῆ καὶ θεόσοφον εἶναι δηλοῖ τὸν ἀοιδόν. κρουστικῶς δὲ ἐκπεφώνηται τό, θεῶν ἐξ. καθὰ καὶ τό, ἀρτεμέας ξύν. καὶ τό, Ἰλιόθι πρός. Ὅτι καὶ ὁ Εὔμαιος ἀνακεφαλαιούμενος τὰ τοῦ Ὀδυσσέως ἐν ἐπιτομῇ ὅσα γε αὐτὸς ἐξ ἐκείνου ἔγνω, λέγει τῇ δεσποίνῃ ὅτι φησὶν Ὀδυσσῆος ξεῖνος πατρώϊος εἶναι Κρήτῃ ναιετάων, ὅθι Μίνωος γένος ἐστίν. ἔνθεν ἵκετο πήματα πάσχων προπροκυλινδόμενος, ἤγουν ἱκετεύων. ὃ καὶ ἐκτενέστερον ἀπὸ τόπου εἰς τόπον ἥκων. στεῦται δ' Ὀδυσῆος ἀκοῦσαι ἀγχοῦ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν πίονι δήμῳ ζωοῦ. πολλὰ δ' ἄγει κειμήλια ὅνδε δόμονδε. ὁ Ὀδυσσεὺς δηλαδή. εἰ καὶ ὁ Εὔμαιος διὰ τὴν τῆς ἀνακεφαλαιώσεως σύντομον, οὐ διασάφει. Τὸ δὲ ὅθι Μίνωος γένος ἐστίν, ἱστορικῶς ἔφη διὰ πολυπειρίαν ὁ Εὔμαιος. ὥσπερ καὶ τὸ ἀγχοῦ Ἰθάκης εἶναι τοὺς Θεσπρωτοὺς καὶ πίονα δῆμον ἔχειν. τοῦτο δέ, ἢ διὰ τὸ ἐκεῖσε λιπαρόγεων, ἢ διὰ τὸ ἄλλως εὐδαιμονεῖν τὰ ἐκεῖ. ποικίλλεται δὲ ἐν ταῖς ἱστορίαις ὁ Μίνως ὡς καὶ εὐγενὴς καὶ λόγιος καὶ καθαίρων τοὺς πειρατάς. ἱστοροῦσι δὲ καὶ αὐτὸν λῃστρικὸν ἱστόρησαν. Ἰστέον δὲ ὡς Ὅμηρος μέν, ἀναλόγως κατὰ τὸ ἥρως ἥρωος, οὕτω καὶ Μίνως Μίνωος ἔκλινεν. οἱ δὲ ὕστερον, καὶ ἰσοσυλλάβως ὡς Μενέλεως Μενέλεω, οὕτω καὶ Μίνως Μίνω. ἄλλοι δὲ καὶ ἄλλως ἔφασαν καινότερον, ὅτι ὥσπερ ἀττικῶς πεπῶς πεπῶ καὶ πλεονασμῷ πεπῶο ἐν Ἰλιάδι, καὶ ἀνδρόγεως ἀνδρόγεω καὶ ἀνδρογέωο, οὕτω καὶ Μίνως Μίνω καὶ Μίνωο. ἣν δὲ αὖ φασι καὶ ἄθως ἄθωο, εἰ μὴ ἐκώλυε τὸ μέτρον ἐν τῷ, ἐξ Ἀθόω δ' ἐπὶ πόντον ἐβήσατο κυμαίνοντα. αἱ δὲ δύο προθέσεις ἐν τῷ, προπροκυλινδόμενος, τὸ ἄγαν ὑποπτωτικὸν τοῦ ξένου δηλοῦσιν ἐν τῷ ἱκετεύειν. Τὸ δὲ στεῦται, καὶ νῦν ἀντὶ τοῦ διαβεβαιοῦται. ὑφίσταται. ἀλλαχοῦ μέντοι, καὶ τὸ ὑπισχνεῖσθαι ἡ λέξις δηλοῖ. Τὸ δὲ ἄγειν, καὶ νῦν ἐπὶ ἀψύχων κεῖται τῶν κειμηλίων. Ὅτι αὔεσιν δηλοῖ εὐφρόσυνον τό, οὗτοι δὲ ἢ θύρῃσι καθήμενοι τουτέστι πρὸ θυρῶν, ἑψιαάσθων, ἢ αὐτοῦ κατὰ δώματα ἐπεί σφισι θυμὸς εὔφρων ἔησι χλουνής, ἄπορος. τῆς παλαιᾶς δέ φασιν Ἀτθίδος, ἑψιάασθον εἰπεῖν δυϊκῶς ἀντὶ τοῦ ἑψιάσθωσαν. ποιητικὴ δὲ λέξις τὸ ἑψιᾶσθαι ἤτοι λόγον παίζειν. καὶ δασύνεται. ὡς δῆλον ἐν τοῖς ἐφεξῆς ἐκ τοῦ, ἐφεψιόωνται γυναῖκας. καὶ ἐκ τοῦ, ἀφεψιασάμενοι ἤτοι ἀφομιλήσαντες, ὡς ἐν ῥητορικῷ κεῖται λεξικῷ. ἐκ τούτου δὲ ἴσως εἴρηται καὶ Φιλέψιος, τὸ κείμενον παρὰ τῷ κωμικῷ. οἱ δὲ παλαιοὶ ἑρμηνεύοντες τὴν λέξιν, φασὶν οὕτως. ἑψιᾶται, ἀντὶ τοῦ, γελᾷ παίζει. διὰ λέγεται. καὶ ἑψία, παιδιά. γέλως. χλεύη. καὶ ἑψίαι, ἑορταί. εἴη δὲ ἀπὸ τοῦ ἕπεσθαι γίνεται εἴτε παρὰ τὸ ἕπω τὸ λέγω κατὰ πνευματισμὸν ἀττικόν, οὐκ ἔστι βεβαίως ἀποσχυρίσασθαι. Ἰστέον δὲ καὶ ὡς εἴπερ οἱ ὡς ἐρρέθη ἑψιώμενοι ἔχουσι καὶ πλοῦτον, ἁρμόσει αὐτοῖς καὶ τὰ ἐφεξῆς. αὐτῶν μὲν γὰρ κτήματ' ἀκήρατα κεῖτ' ἐν οἴκῳ, σῖτος καὶ μέθυ ἡδύ. τά, μὲν οἰκῆες ἔδουσι. καὶ τὰ ἑξῆς ὡς ἀλλαχοῦ προγέγραπται ὅπου δυσφημοῦνται οἱ μνηστῆρες ὡς ἀπὸ ἀλλοτρίων εἰλαπινάζοντες. διὰ τὸ μὴ ἄνδρα εἶναι οἷος Ὀδυσσεὺς ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι. Καὶ ὅρα ὅτι ἀκήρατα φησὶ κτήματα, οὐ τὰ ἀκέραια. ἔδονται γάρ. ἀλλὰ τὰ μὴ κειρόμενα πρὸς βίαν καὶ λῃστρικῶς. Τὸ δὲ σῖτος καὶ οἶνος, ἑρμηνεία ἐστὶ τῶν ῥηθέντων κτημάτων. Οἰκῆας δὲ κἀνταῦθα, πάντας τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ λέγει. ὁποῖος αὖ καὶ υἱὸς τύχῃ. οὐ γὰρ δή που τὰ τῶν μνηστήρων, δοῦλοι μόνοι ἔδουσιν, ἀλλὰ πάντες οἱ αὐτοῖς οἰκειακοί. κρίνει δ' ἐν τούτοις ἡ Πηνελόπη, καὶ εἰλαπίνην εἶναι τὴν τῶν μνηστήρων ἐν τῷ τοῦ Ὀδυσσέως οἴκῳ δαῖτα, ἔνθα ἤματα φησὶ πάντα εἰλαπινάζουσι πίνουσί τε οἶνον. Καὶ ὅρα δαπάνην ἄμετρον, ὑπὲρ δαπάνας γίνεται ὑπὸ τοσούτων ἀνδρῶν. Τὸ δὲ πίνουσί τε, συννοεῖται μὲν καὶ τῇ εἰλαπίνῃ γινομένῃ ἐκ τοῦ λάπτειν καὶ πίνειν, ἢ κατὰ εἴλας πίνειν, ἐξεφωνήθη δὲ ὅμως καὶ ἰδίᾳ πρὸς τὸ σαφέστερον.

Ὣς φάτο. Τηλέμαχος δὲ μέγ' ἔπταρεν. ἀμφὶ δὲ δῶμα
Σμερδαλέον κονάβησε. γέλασσε δὲ Πηνελόπεια.
Αἶψα δ' ἄρ' Εὔμαιον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ἔρχεό μοι τὸν ξεῖνον ἐναντίον ὧδε κάλεσσον.
Οὐχ ὁράᾳς ὅ μοι υἱὸς ἐπέπταρε πᾶσιν ἔπεσσιν;
Τῷ κε καὶ οὐκ ἀτελὴς θάνατος μνηστῆρσι γένοιτο

Ὅτι Πηνελόπης εἰπούσης ἔνδον τῷ Εὐμαίῳ πρὸς τοῖς ἄλλοις, καὶ ὡς εἴπερ Ὀδυσσεὺς ἔλθοι, αἶψά κε σὺν ᾧ παιδὶ βίας ἀποτίσεται ἀνδρῶν. Τηλέμαχος μέγ' ἔπταρεν. ἀμφὶ δὲ δῶμα σμερδαλέον κονάβησε. γέλασε δὲ Πηνελόπεια. καὶ ἐπασσυτέρως ἐλθεῖν τὸν ξέ-

Πᾶσι μάλ'. οὐδέ κέ τις θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξει.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν.
Αἴκ' αὐτὸν γνώω νημερτέα πάντ' ἐνέποντα,
Ἕσσω μιν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἵματα καλά.
Ὣς φάτο. βῆ δὲ συφορβὸς ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν.
Ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ξεῖνε πάτερ, καλέει σε περίφρων Πηνελόπεια
Μήτηρ Τηλεμάχοιο. μεταλλῆσαί τί ἑ θυμὸς
Ἀμφὶ πόσει κέλεται, καὶ κήδεά περ πεπαθυίῃ.
Εἰ δέ κέ σε γνοίη νημερτέα πάντ' ἐνέποντα,
Ἕσσει σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, τῶν σὺ μάλιστα
Χρηΐζεις σῖτον δὲ καὶ αἰτίζων κατὰ δῆμον,
Γαστέρα βοσκήσεις. δώσει δέ τοι ὅς κ' ἐθέλῃσιν.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
Εὔμαι', αἶψά κ' ἐγὼ νημερτέα πάντ' ἐνέποιμι
Κούρῃ Ἰκαρίοιο περίφρονι Πηνελοπείῃ,
Οἶδα γὰρ εὖ περὶ κείνου, ὁμὴν δ' ἀνεδέγμεθ' ὀϊζύν.
Ἀλλὰ μνηστήρων χαλεπῶν ὑποδείδι' ὅμιλον.
Τῶν, ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει.
Καὶ γὰρ νῦν ὅτε μ' οὗτος ἀνὴρ κατὰ δῶμα κιόντα
Οὔτι κακὸν ῥέξαντα βαλὼν ὀδύνῃσιν ἔδωκεν,
Οὔτέ τι Τηλέμαχος τόγ' ἐπήρκεσεν οὔτέ τις ἄλλος.
Τῷ, νῦν Πηνελόπειαν ἐνὶ μεγάροισιν ἄνωχθι
Μεῖναι ἐπειγομένην περ ἐς ἠέλιον καταδύντα.
Καὶ τότε μ' εἰρέσθω πόσιος πέρι νόστιμον ἦμαρ,
Ἀσσοτέρω καθίσασα παραὶ πυρί. εἵματα γάρ τοι
Λύγρ' ἔχω. οἶδα καὶ αὐτὸς, ἐπεί σε πρῶθ' ἱκέτευσα.
Ὣς φάτο. βῆ δὲ συφορβὸς ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν,
Τὸν δ' ὑπὲρ οὐδοῦ βάντα προσηύδα Πηνελόπεια.
Οὐ σύ γ' ἄγεις Εὔμαιε; τί τοῦτ' ἐνόησεν ἀλήτης;
Ἤ τινά που δείσας ἐξαίσιον, ἦε καὶ ἄλλως
Αἰδεῖται κατὰ δῶμα; κακὸς δ' αἰδοῖος ἀλήτης.

τον εἰς αὐτὴν εἶπεν, ὡς μάθοι τὸ ἐξ αὐτοῦ ἀγαθὸν περὶ τοῦ ἀνδρός. ὡς εἶχε πεπληροφορημένη ἐκ τοῦ πταρμοῦ, τάχα τὸν Ὀδυσσέα σὺν τῷ τέκνῳ τὰς τῶν μνηστήρων βίας ἀποτίσασθαι. ὄρνις γάρ τις ἦν τοῖς παλαιοῖς καὶ ὁ πταρμὸς, ἐπεὶ καὶ ἐκ κεφαλῆς ἱερᾶς ἐξ ἧς ὁ τοιοῦτον σύμβολον. διὸ καὶ προσεκυνεῖτο ὁ πταίρων. καὶ τὴν αἰτίαν, λέγουσιν οἱ σοφοὶ οἷς καὶ ἀρεστὸν ἦν. ἔστι δὲ ὁ λόγος στοχαστικὸς αὐτοῦ ἐνταῦθα ἡ Πηνελόπη, τόδε. οὐχ ὁράας ὅ μοι υἱὸς ἐπέπταρε πᾶσιν ἔπεσσι τοῦ, καὶ οὐκ ἀτελὴς θάνατος μνηστῆρσι γένοιτο πᾶσι μάλα. οὐδέ κέ τις θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξοι. συμφέρεται δὲ τῷ τοῦ γενέ, ἐξ ὧν ἐπέπταρεν ὁ υἱὸς πᾶσιν οἷς εἶπεν αὐτή. ὡς εἴγε μὴ οὕτω γέγονεν ἤρξεν μὴ ἐπὶ πᾶσιν ἔπταρεν ἀλλ' ἐν μέσῳ τῶν αὐτῆς λόγων, οὐκ ἂν ἐδήλου πάντας μάλα θανεῖν. ἱστέον δὲ ὅτι εὕρηται καὶ παρὰ Ἡροδότῳ σημειώδης πταρμός. εἶπε γὰρ ὡς Ἱππίας ὁ Πεισιστράτου, ἔπταρε καὶ ἔβηξε μεῖζον τοῦ συνήθους. καὶ ὡς πρεσβύτῃ σεισθέντων τῶν ὀδόντων, εἷς ἐξέπεσε. ὃ ἦν σημεῖον. Ἱστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ πταίρειν, καὶ πτάρνυσθαι λέγεται κατὰ παραγωγὴν ὁμοίως τῷ ἄρνυσθαι καὶ τοῖς ὁμοίοις. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ πτῶ παράγεται τὸ πταίρω κατὰ ὀνοματοποιΐαν. ὥσπερ καὶ τὸ πτύρω ἐπὶ ἵππων ἐξ οὗ ὁ πτυρμός.

Ὅρα δ' ἐν τοῖς ῥηθεῖσι πάρισα, τὸ ἔπταρε. κονάβησε. γέλασε. δι' ὧν γελᾷ δῆθεν ὁ τοῦ λόγου ῥυθμὸς ἀναλόγως τῇ τῶν συμβόλων χρείᾳ. Τὸ δὲ οὐχ ὁράας, ἢ ἀντὶ τοῦ νοεῖς ἐπεὶ νοῦς ὁρᾷ καὶ νοῦς ἀκούει. ἢ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀκούεις. ὡς ἂν εἴη αἴσθησις ἀντὶ αἰσθήσεως. οὗ τὸ ἀνάπαλιν ὁ Ἶρος ἐρεῖ ἐν τῷ, οὐκ ἀΐεις ὅτι μοι ἐπιλλίζουσι μνηστῆρες; ἔδει γὰρ ἐκεῖνον εἰπεῖν, ὁρᾷς. Ἱστέον δὲ ὅτι τὸ, μέγα ἔπταρε, πρὸς πιθανότητα κεῖται, ἵνα καὶ ἔνδον ἀκουσθῇ ὁ μέγας πταρμός. ἑρμηνεία δὲ τοῦ μέγα, τὸ, δῶμα σμερδαλέον κανάχησεν ἢ κονάβησεν. ἐγέλασε δὲ ἡ Πηνελόπη, ἢ φαινομένως καθ' ὁμοιότητα τοῦ, ἐξεγέλασεν. ἢ καὶ κατὰ ψυχὴν ὡς τὸ, ἐγέλασε νόος παρὰ τῷ Ὀππιανῷ. Τὸ δὲ οὐκ ἀτελὴς θάνατος μνηστῆρσι πᾶσι καὶ τὸ, οὐδέ τις θάνατον ἀλύξοι, ταυτὸν δηλοῦσιν. ἐπίτηδες τῆς Πηνελόπης ἐμμενούσης τῇ φράσει διὰ τὸ χαίρειν τῷ πράγματι. Ὅτι καὶ ἐνταῦθα κεῖται σχῆμα καινὸν ἤτοι σολοικοφανὲς ἐν τῷ, μεταλλῆσαί τί ἑ θυμὸς κέλεται καὶ κήδεά περ πεπαθυίῃ. τὸ μὲν γὰρ ὀρθὸν, ὅτι κέλεται αὐτὴν ὁ θυμὸς μεταλλῆσαί τι καὶ κήδεά περ παθοῦσαν. Ὁ δὲ συβώτης, ἢ ὡς δοῦλος βαρβαρίζων ἢ καὶ τὴν ε ἀντωνυμίαν ἀντὶ τῆς οἱ λαβὼν ὡς εἴπερ εἶπεν ὅτι ὁ θυμὸς αὐτῇ βούλεται μεταλλῆσαι, ἐπάγει τὸ πεπαθυίῃ, ἀντιπτωτικῶς. ὡς ἐὰν εἴποι, αὐτῇ παθούσῃ. τὸ δὲ πεπαθυίῃ, ἀσύνηθες εἰς χρῆσιν. διὸ

οὐδὲ

οὐδὲ περιλαληθήσεται, εἰ μὴ μόνον ὅτι ἐκ τοῦ πένθους ἀχρεῖον ἀϊστωτος γίνεται, ὃ τὸ πενθεῖν δηλοῖ. ὅθεν καὶ τὸ πάθος. ἐξ οὗ τὸ παθεῖν ὡς τυχεῖν. οὗ παρακείμενος, πεπαθηκώς. καὶ κατὰ πάθος, πεπαθώς, ὅθεν ἡ πεπαθυῖα ὡς ἡρακλείδης ἐμπλατύνεται καθὰ καὶ προδεδήλωται. Ὅτι ἐσθλὸς ἄγγελος ὢν ὁ εὔμαιος καὶ αἴσιμα εἰδὼς ὡς ἀλλαχοῦ διορίζεται ὁ ποιητὴς, λαλεῖ τι πλέον τοῦ ξένου ὀδυσσέως ὧν ἐκ τῆς δεσποίνης ἤκουσεν, ἡ μὲν γὰρ ἔφη ἐνδύσαι τὸν ὀδυσσέα χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα καλά. ὁ δὲ, προστίθησι καὶ τό, ὧν σὺ μάλιστα χρηΐζεις. εἶπον δὲ καὶ αἰτίζων κατὰ δῆμον, γαστέρα βοσκήσεις, δώσει δέ τοι ὅς κ' ἐθέλῃσι. Καὶ ὅρα καὶ νῦν τὸ βοσκήσεις ὡς ἐπὶ ἀλόγων λεχθὲν ἀπὸ παρῳχημένου ῥήματος τοῦ βοσκῶ βοσκήσω, ἀφ' οὗ καὶ τὸ βόσκημα καὶ ὁ βοσκηματώδης ἄνθρωπος. μικροπρεπὴς δὲ ἡ τῆς δεσποίνης ὑπόσχεσις καὶ οὐ βασιλική, διὸ καὶ ἐδείκνυ τοῦ εὐμαίου ὑπὲρ ἃ εἶπεν. ἀναγκαίως δὲ ἐσχημάτισε τὸ βοσκήσεις. ἄλλως γὰρ, οὐκ ἔστι μέλλων τοῦ βόσκω. Ὅτι ἐν τῷ, εὔμαιε, αἶψά κ' ἐγὼ νημερτέα πάντ' ἐνέποιμι τῇ πηνελόπῃ, δίεσιν κατὰ φύσιν εἴρηται τὸ ἐνέποιμι. ὡς δηλοῖ ὁ κατὰ δάκτυλον ποδισμὸς τῆς λέξεως. ἐσχημάτισται δὲ ὁ λόγος τοῦ ὀδυσσέως. λέγει γὰρ ὡς ταχὺ ἂν τῇ πηνελόπῃ νημερτέα εἴποι πάντα. ἐσαύριον δηλαδὴ μετὰ τὴν μνηστηροφονίαν. ὡς νῦν γε, ψεύσεται καὶ πρὸς αὐτήν. Ὅτι τὸ, ὁμὴν δ' ἀνεδέγμεθα οἰζύν, ὅμοιόν ἐστι παροιμίᾳ τῇ λεγούσῃ, τὴν ἐμὴν κάμνεις νόσον. ὁ ψευδόξενος δὲ ὀδυσσεὺς καὶ τοῦτό φησιν. ἐσχηματισμένως εἰπὼν ὅτι οἶδα εὖ περὶ ἐκείνου ἤγουν τοῦ ὀδυσσέως, ὁμοίαν γὰρ ἀνεδέγμεθα κακοπάθειαν. ὅπερ ἀληθῶς οὕτως ἔχει. δῆλον γὰρ ὅτι τίς μάλιστα οἶδεν ἑαυτόν. καὶ ὅτι τοιοῦτον, οὐκ ἂν ἦν ἀμέτοχος τοῦ πονεῖν. Ὅτι ὁ μετὰ παρρησίας βλαβερὰν προκαλούμενος εἰς ὁμιλίαν τι, εἴποι ἂν τὸ, ἀλλ' ἀνδρῶν χαλεπῶν ὑποδείδια ὅμιλον. τῶν, ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει. ὅπερ ἐπὶ μεγίστου πολέμου λέγεται ὡς καὶ προείρηται καὶ γὰρ νῦν ὅτε μὲ ὁ δεῖνα κατὰ δῶμα κιόντα οὔτι κακὸν ῥέξαντα βαλὼν ὀδύνῃσιν ἔδωκεν, οὐδέ τις ἐπήρκεσεν. καὶ ὅρα τὸ, ὀδύνῃσιν ἔδωκεν, ἀντὶ τοῦ, ὠδύνησε. ῥηθὲν κατὰ ἐκτάσεως περίφρασιν. Ὅτι ἀξιοῖ δι' εὐμαίου ὁ ξεῖνος ἵνα εἴπερ βούλοιτο ἡ δέσποινα περὶ τοῦ ἀνδρὸς ἔρεσθαι, ποιήσῃ οὕτως, ἀσσοτέρω καθίσασα παραὶ πυρί. εἵματα γάρ τοι φησὶ λύγρ' ἔχω. οἶσθα καὶ αὐτὸς, ἐπεί σε πρῶθ' ἱκέτευσα. δεῖται ἄρα μάλιστα ἱματίων ὁ ὀδυσσεὺς οὕτω ῥιγῶν πρὸς τὸ ἑσπέρας καὶ πυρὶ δὲ ὡς προδεδήλωται. δῆλον δὲ καὶ ἐντεῦθεν, οἷος ἦν καιρὸς τῆς τοῦ ὀδυσσέως οἴκοι ἐπανελεύσεως. Ὅτι ὁ δὴ ἀγγελίας προκαλεσάμενος πτωχόν τινα, ἰδὼν δὲ τὸν ἄγγελον κενὸν ἐλθόντα, εἴποι ἄν. οὐ σύ γ' ἄγεις; τί τοῦτ' ἐνόησεν ἀλήτης; ἤ τινά που δείσας ἐξαίσιον; ἦε καὶ ἄλλως αἰδεῖται κατὰ δῶμα; κακὸς δ' αἰδοῖος ἀλήτης. τοῦτο δὲ γνωμικόν ἐστιν ὡς καὶ προδεδήλωται. Τὸ δὲ ἀλήτης, καλλος ἐντεῦθεν ποιεῖ κείμενον ἐν δυσὶ στίχοις πρὸς τῷ τέλει. Τὸ δὲ ἐξαίσιον δηλοῖ μὲν τὸ ἔξω τοῦ αἰσίου. ἔστι δὲ ἡ αἰτιατικὴ πτώσεως ἵνα δηλοῖ δείσας τινὰ ἄνδρα ἐξαίσιον, ἢ ἐπιρρηματικῶς ἐρρέθη ἀντὶ τοῦ ἔξω τοῦ δέοντος. οὕτω καὶ ἐν ἰλιάδι ἐξαίσιον δείδιος ἀρὰν λέγει, τὴν ἄδικον. τινὲς δὲ τὸ δείσας ἐξαίσιον, καὶ ἀντὶ τοῦ μέγα φοβηθεὶς εἶπον. Τὸ δὲ ἢ καὶ ἄλλως αἰδεῖται, ἐστοχάσθαι κατὰ σχῆμα πρὸς τὴν φράσιν. ἦν γὰρ ὀρθὸν εἰπεῖν, ἤ τινά που δείσας ἢ καὶ ἄλλως αἰδούμενος.

Ὅτι ἐστί τις εὔλογος προβαλλομένου τοῦ ξένου βίας, καλὸν εἰπεῖν τό, μυθεῖται κατὰ μοῖραν ἅπερ ἂν οἴοιτο καὶ ἄλλος ὕβριν ἀλυσκάζων ἀνδρῶν ὑπερηνορεόντων. ὁμοίως δὲ καὶ τό, οὐκ ἄφρων ὁ ξεῖνος ὀΐεται ὅσπερ ἂν εἴη. οὐ γάρ που τινὲς ὧδε κατὰ θνητῶν ἀνθρώπων ἀνέρες ὑβρίζοντες, ἀτάσθαλα μηχανόωνται. Καὶ ἄλλως δὲ τὰ τοιαῦτα, οἰκεῖα ἐπίπονος λαλεῖται εὔλογα. Ὅρα δὲ τό, οὐκ ἄφρων ὀΐεται. ἀντὶ τοῦ φαίνεται. νομίζεται. τὸ μέντοι ἅπερ ἂν οἴοιτο καὶ ἄλλος, ἐνεργητικῶς κεῖται κατὰ κοινὴν συνήθειαν ἀντὶ τοῦ νομίζοι. καιρικὴν δὲ ἀναμονὴν δηλοῖ τό, ἀλλά σε μεῖναι ἄνωχεν ἐς ἠ-

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης Εὔμαιε συβῶτα·
Μυθεῖται κατὰ μοῖραν, ἅπερ κ' οἴοιτο καὶ ἄλλος
Ὕβριν ἀλυσκάζων ἀνδρῶν ὑπερηνορεόντων.
Ἀλλά σε μεῖναι ἄνωγεν ἐς ἠέλιον καταδύντα.
Καὶ δὲ σοὶ ὧδ' αὐτῇ πολὺ κάλλιον ὦ βασίλεια,
Οἴην πρὸς ξεῖνον φάσθαι ἔπος ἠδ' ἐπακοῦσαι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια.
Οὐκ ἄφρων ὁ ξεῖνος ὀΐεται ὅσπερ ἂν εἴη·
Οὐ γάρ πού τινες ὧδε κατὰ θνητῶν ἀνθρώπων
Ἀνέρες ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωνται.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς ἀγόρευεν. ὁ δ' ᾤχετο δῖος ὑφορβὸς
Μνηστήρων ἐς ὅμιλον, ἐπεὶ διεπέφραδε πάντα.
Αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἄγχι σχὼν κεφαλήν, ἵνα μὴ πευθοίαθ' οἱ ἄλλοι.
Ὦ φίλ', ἐγὼ μὲν ἄπειμι σύας καὶ κεῖνα φυλάξων,
Σὸν καὶ ἐμὸν βίοτον. σοὶ δ' ἐνθάδε πάντα μελόντων.

λιον

Αὐτὸν μέν σε πρῶτα σάω, καὶ φράζεο θυμῷ
Μή τι πάθῃς, πολλοὶ δὲ κακὰ φρονέουσιν ἀχαιῶν.
Τοὺς ζεὺς ἐξολέσειε πρὶν ἡμῖν πῆμα γενέσθαι.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Ἔσσεται οὕτως ἄττα, σὺ δ' ἔρχεο δειελιήσας.
Ἠῶθεν δ' ἰέναι καὶ ἄγειν ἱερήϊα καλά.
Αὐτὰρ ἐμοὶ τάδε πάντα καὶ ἀθανάτοισι μελήσει.
Ὣς ἔφαθ'. ὁ δ' αὖτις ἄρ' ἕζετ' ἐϋξέστου ἐπὶ δίφρου.
Πλησάμενος δ' ἄρα θυμὸν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος,
Βῆ ῥ' ἴμεναι μεθ' ὕας. λίπε δ' ἕρκεά τε μέγαρόν τε
Πλεῖον δαιτυμόνων, τοὶ δ' ὀρχηστυῖ καὶ ἀοιδῇ
Τέρποντ', ἤδη γὰρ καὶ ἐπήλυθε δείελον ἦμαρ.

λοιπὰ κατὰ τὸ εἰκός, ἔχουσι ἔχεις ἑσπέρας. Ὅτι ποιμενικὸς λόγος τὸ, ὦ φίλ', ἐγὼ μὲν ἄπειμι σύας καὶ κεῖνα φυλάξων, σὸν καὶ ἐμὸν βίοτον. Καὶ ὅρα τὸ κεῖνα, τὰ πράγματα δηλαδή. οὗ ἑρμηνεία τὸ, σὸν καὶ ἐμὸν βίοτον. ἀόριστον δὲ καὶ τοῦτο καθὰ καὶ ἐκεῖνο, ἀλλὰ τὸ πρὸς εἰδότα λέγεσθαι. δῆλον δ' ὅτι φιλικῶς καὶ ἀδελφικῶς εἶπεν ὁ εὔνους δοῦλος πρὸς τὸν δεσπότην, τὸ, σὸν καὶ ἐμὸν βίοτον. Ὅτι φιλοφρονικὸν τὸ, σοὶ δ' ἐνθάδε πάντα μελόντων, ἤτοι μελέτωσαν. αὐτὸν μέν σε πρῶτα σάω τουτέστι σῶζε ὡς καὶ ἐν ἄλλοις κεῖται, καὶ φράζεο θυμῷ μή τι πάθῃς. πολλοὶ δὲ κακὰ φρονέουσιν ἀχαιῶν. οὓς θεὸς ἐξολέσειε πρὶν ἡμῖν πῆμα γενέσθαι. Ὅτι τὸ, σὺ δ' ἔρχεο δειελιήσας, ἀντὶ τοῦ ἕως δείλης διατρίψας ἐνταῦθα. διὸ περὶ δείελον ἦμαρ ὁ παραγγελθεὶς εὔμαιος ἄπεισι. τὸ μέντοι εἰπεῖν δειελιήσας ἀντὶ τοῦ βρωματισάμενος τροφὴν δειλινὴν, οὐκ ἀρεστὸν τοῖς παλαιοῖς. τὸ πολὺ γὰρ τρεῖς ἦσαν τροφαί. ἄριστα δεῖπνα δόρπα τε κατ' αἰσχύλον. ὃν καὶ αὐτὸν ψέγειν δοκεῖ ὁ αἰ-πασάμενός τινας δὶς ἑκάστης ἡμέρας ἐμπιπλάμενοι ζῶσι, καὶ ἄλλως δὲ δειελιήσας, ἀντὶ τοῦ πρὸς δειλινὴν ὥραν γενόμενος κατὰ τοὺς παλαιούς, ἤγουν βαθείας μεσημβρίας ἰδών. οἱ δὲ ἐπὶ τροφῆς δειλινῆς τὴν λέξιν νοοῦντες, προφέρουσι καλλιμάχου τό, δειλινὴν αἰτίζουσιν ἄχρισι δὲ χεῖρας ἀπ' ἔργου. τὴν πρὸς δείλην δηλαδὴ τροφὴν αἰτοῦντες. ἔνθα σημεῖον ὡς εἰ ψεκτέον τὸ ἄλλως εἰς κόρον γαστρίζεσθαι ἀριστῶντά τινα καὶ δορποῦντα καί που καὶ δειπνοῦντα, πῶς οὐ μάλιστα ψεκτέον ἐστὶ καὶ δειλινὴν τροφὴν προσίεσθαι, τά τε ἄλλα, καὶ ὡς ἀργίας αἴτιον; οἰκονομεῖ τὴν τοιαύτην τροφὴν ἀπόρρητον ἐκ τῆς καθ' ὅμηρον ἱστορίας, ἵνα μὴ νοῦται ὁ ποιητὴς ἱστορῶν τροφὰς ἑκάστης ἡμέρας λαμβάνεσθαι τέσσαρας. οὕτω δὲ κατά τινας, καὶ τὰς τοῦ αἰσχύλου, εἰπόντος, ἄριστα δεῖπνα δόρπα θ' αἱρεῖσθαι. οὐδεὶς γάρ φασι δείξει ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ τρεῖς τροφαὶ λαμβάνονται. εἰ δὲ μέμνηται ἀρίστου καὶ δείπνου καὶ δόρπου, ἀλλ' αὗται δύο εἰσίν, οἷα συνωνυμούντων τοῦ δείπνου καὶ τοῦ ἀρίστου. καὶ τοῦ αὐτοῦ, ποτὲ μὲν ἀρίστου, ποτὲ δὲ δείπνου ὀνομαζομένου. δῆλον δὲ ὡς οὐκ ἂν ἴσως θορυβήσει ὡς ἐπὶ τρισὶ τροφαῖς τὸ παρὰ μενελάῳ συμπόσιον. ἐν ᾧ ἰδιάζοντι κεῖται παρὰ τὰ κοινά. δειπνήσαντες γὰρ, ὁμιλοῦσι. εἶτ' ἀπονιψάμενοι, πάλιν δειπνοῦσιν ὡς παρετήρησαν οἱ παλαιοί. Ὅτι ἀγαθῆς ἐλπίδος προβολή ἐστι, αὐτὰρ ἐμοὶ τάδε πάντα καὶ θεῷ μελήσει. Ὅτι βρῶσιν ἀρκοῦσαν δηλοῖ τὸ, πλησάμενος δ' ἄρα θυμὸν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, οὐ μακρὰν δὲ τοῦ κορεσάμενος ἐστὶ ὁ πλησάμενος. ὅθεν καὶ πλέα γαστὴρ, ἡ εἰς κόρον πεπληρωμένη. Ὅτι τρυφώντων ἔνδειξις τὸ, μέγαρον πλεῖον δαιτυμόνων, τοὶ δ' ὀρχηστυῖ καὶ ἀοιδῇ τέρποντο. εἰ δὲ καὶ πλήμαρος ἡ δείλη, ἔστιν ἐπαγαγεῖν καὶ τὸ, ἤδη γὰρ καὶ ἐπήλυθε δείελον ἦμαρ, ἤγουν δείλη. ὡς γὰρ μέσον ἦμαρ ἡ μεσημβρία, οὕτω καὶ δείελον ἦμαρ ἡ δείλη.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Σ·
ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

ΟΔυσσέως καὶ Ἴρου πυγμὴ γίνεται. φαίνεται δὲ καὶ Πηνελόπη τοῖς μνηστῆρσι, καὶ παρ' αὐτῶν δῶρα λαμβάνει. γίνεται δὲ καὶ λοιδορία ἐν τοῖς ἑξῆς, Ὀδυσσέως πρὸς Εὐρύμαχον.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Σ·
ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ·

ΟΤΙ καθάπερ ἐν τοῖς πρὸ τούτων Ὀδυσσεὺς συχνὸν καιρὸν τὰ γυῖα διαπετάσας ὀπωπίας συναγαγόμενος οὐκ ἔχετο, ἀναγκαῖον ὕστερον ἔγνω ἀμφὶ γούνατα καμφθαι καὶ χεῖρας ἐπ' ἀγαθῷ ὡς ἔρριψεν οἰκείῳ, οὕτως ἐνταῦθα τὸ ἀνάπαλιν ἐκ μακροῦ χρόνου ἀγύμνας τὰς χεῖρας ὢν τὰ εἰς ῥώμην ἀλλότατα, πλάττεται ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ, τείνας αὐτὰς εἰς πυγμαχίαν ἐπ' ἀνδρὶ ἐοικότι ἔχειν πρὸς αὐτὸν ὁμοιότητα, ὃς ἦν ὁ τῆς Ἰθάκης Ἶρος. περὶ οὗ ῥαψῳδεῖται. διὸ καὶ ἡ ἀνὰ χεῖρας ῥαψῳδία, γνώρισμα ἐπιγραφικὸν ἔχει τό· λιγαίνεται Ὀδυσσέως καὶ Ἴρου πυγμή. γενομένη δηλαδὴ πρὸς δέλεαρ μετὰ τοῦ αὐτοσχεδίου τὸν εὐμεγέθη ὅτι καὶ γαστέρες αἱ ῥαινόμεναι, ἀπῆσαν εἰς δόρπον. ἄρχεται δὲ ταύτης ὁ ποιητής, οὕτως. ἦλθε δ' ἐπὶ πτωχὸς πανδήμιος, ἐπὶ τὸ ἐν μέσῳ, ἐπάγει. ὃς κατὰ ἄστυ πτωχεύεσκεν Ἰθάκης. ἵνα εἴη πτωχὸς μέν, ὁ πτωχεύων. πανδήμιος δέ, ὁ τοῦ ὅλου τῆς Ἰθάκης ἄστεος. μετὰ δ' ἔπρεπε γαστέρι μάργῃ. ἀζηχὲς φαγέμεν καὶ πιέμεν οὐδέ οἱ ἦν ἲς, οὐδὲ βίη. εἶδος δὲ μάλα μέγας ἦν εἰσοράασθαι. ἀρναῖος δ' ὄνομ' ἔσκε. τὸ γὰρ θέτο πότνια μή-

Ἦλθε δ' ἐπὶ πτωχὸς πανδήμιος,
ὃς κατὰ ἄστυ
Πτωχεύεσκ' Ἰθάκης, μετὰ δ' ἔπρε-
πε γαστέρι μάργῃ,
Ἀζηχὲς φαγέμεν καὶ πιέμεν, οὐδέ
οἱ ἦν ἲς,
Οὐδὲ βίη. εἶδος δὲ μάλα μέγας
ἦν ὁράασθαι.
Ἀρναῖος δ' ὄνομ' ἔσκε· τὸ γὰρ θέτο πότνια μήτηρ
Ἐκ γενετῆς. Ἶρον δὲ νέοι κίκλησκον ἅπαντες,
Οὕνεκ' ἀπαγγέλλεσκε κιών, ὅτε πού τις ἀνώγοι.
Ὅς ῥ' ἐλθών, Ὀδυσῆα διώκετο οἷο δόμοιο.
Καί μιν νεικείων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Εἶκε γέρον προθύρου, μὴ δὴ τάχα καὶ ποδὸς ἕλκῃ.
Οὐκ ἀΐεις ὅτι δή μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες,
Ἑλκέμεναι δὲ κέλονται; ἐγὼ δ' αἰσχύνομαι ἔμπης.
Ἀλλ' ἄνα, μὴ τάχα νῶϊν ἔρις καὶ χερσὶ γένηται.

τὴν

τηρ ἐκ γενετῆς. Ἶρον δὲ νέοι κίκλησκον ἅπαντες, οὕνεκ' ἀπαγγέλλεσκε κιών, ὅτε πού τις ἀνώγοι. ὃς δὴ ἐλθὼν, Ὀδυσσῆα διώκε οἷο δόμοιο ὡς εὐθὺς ὑβρίζεται. Ἰστέον δὲ ὅτι τε ὁ παραφράσας Δημοσθένης κα Μιξέμμονῶν πεζολογικῶς τὰ κατὰ τὸν Ἶρον, οὕτω γράφει. καὶ νόμιστι πάνδημον οἷος ἐσθίων ἐγεγόνει, διὸ μείζων. καὶ πολὺν ἄκρατον ἐκπιεῖν. καὶ ἦν αὐτὸς τοῦτο γαστὴρ μόνον, καὶ σχῆμα τ' ἦν ἄλλως. τὰ δὲ ἄλλα, ἀχρεῖος. καὶ ὅτι παρὰ γέροντι(?) τὸ πάνδημος τὸ πανδήμιος. καὶ ὅτι δύναταί τις ἐπικαίρως πανδήμιον αἰνίξασθαι τὸν τὸ κοινὸν ζημιοῦντα, ὡς ἀπὸ τοῦ παρὰ τοῖς ὕστερον κολαστικοῦ δημίου. διὸ καὶ σκῶμμα νεωτέροις ἐπίκειται τὸ, δημόκοινος. ὃς καὶ ἄνδραχνος ἢ ἄνδραγχος ἐπεκαλεῖτο. καὶ ὅτι παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον, πτωχὸς μὲν, ὁ δι' ἔνδειαν τροφῶν ἐπαιτῶν ἀκολούθως Ὁμήρῳ καὶ οὕτω τὴν γαστέρα βόσκων. πένης δὲ, ὁ χερσὶ πονούμενος καὶ οὕτω ζῶν. τοὺς δὲ τοιούτους, χειρομάχας πλειστάκις ἐστὶν ἐν τοῖς τῶν Ἀθηναίων εὑρεῖν. καὶ ὅτι τὸν πτωχὸν ἀστείως νεκρῷ εἴκασεν ὁ Μένανδρος, εἰπών. ἄνθρωπε περίεισι(?) πτωχὸς ἦσθα καὶ νεκρὸς, νῦν δὲ πλουτεῖς. καὶ ὅτι τὸ μεταπρέπειν γαστέρι μάργῃ, ἀστείως ἐρρέθη ἀντὶ τοῦ, ἐκπρεπὴς ἦν ἐπὶ γαστριμαργίᾳ, εἴτουν ἀπληστίᾳ. τοῦτο γὰρ ἡ μάργη γαστήρ. διαλελυμένως ῥηθεῖσα ὁμοίως τῷ, πόλις ἄκρη καὶ τοῖς ὁμοίοις. ὅθεν καὶ ἐπιφέρει διασαφητικῶς τὸ, ἀζηχὲς φαγέμεν. οὕτω δὲ καὶ ὁ συβώτης πρὸς τὸν Ἀντίνοον ῥηθείη ἂν μεταπρέπειν τῷ σῦς βόσκειν ὥσπερ αὖ πάλιν καὶ ὁ Ἶρος ἀκούσοι ἄντικρυς τὸ, ὦ ἀρίγνωτε φαγεῖν. τουτέστι μεταπρέπειν καὶ ἀρίγνωτον εἶναι. εἰ δὲ καὶ τοιοῦτος ὢν ὁ γάστρις Ἶρος καὶ συνεξαντλῶν καὶ αὐτὸς τὰ τοῦ Ὀδυσσέως, οὐκ ἐσκώπτετο πρὸς τῶν ὑπερφιάλων μνηστήρων ὡς μὴ φειδὼ τῶν ἀλλοτρίων ἔχων, καλῶς ἂν ὁ οἰκοδεσπότης Ὀδυσσεὺς λυπηθείη, αὐτὸς ἀπ' ἐκείνων ἀκούσας τοιοῦτόν τι σκῶμμα. καὶ εἴποι ἂν τὸ, αἴσχιστος ὁ διδοὺς εὐτυχὴς δ' ὁ λαμβάνων. ὃ κυρίως τῶν τις ὑστερογενῶν ἔφη, ἐπὶ τῶν κερδαινόντων ἐκ τοῦ ἀνθρώπου εἰκῆ δαπανῶντος. Ἀζηχὲς δὲ, τὸ ἀδιεχὲς ἤγουν συνεχὲς ὡς ἀλλαχοῦ ἐγράφη. οἱ δὲ παλαιοὶ, λέγουσι καὶ ὅτι ἀζηχὲς, δεινὸν, μέγα, συνεχὲς, ἀδιάλειπτον, μεγαλόφωνον. εὕρηται δὲ παρ' αὐτοῖς τὸ μεγαλόφωνον, διὰ τὸ πρὸ τούτων ῥηθὲν, ἀζηχὲς μεμακυῖαι. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μὲν φαγεῖν ἀζηχὲς, οὐ πάνυ πολλοὺς, τὸ δὲ ἀζηχὲς πιεῖν, μυρίους ἀπώλεσεν. ὧν εἷς καὶ ὁ μέγας Ἀλέξανδρος. ὃς Μακεδόνι συμπίνων τῷ Πρωτίᾳ, εἶτα ποτήριον λαβὼν δίχουν ὅπερ ἐν ἄλλοις ἑρμηνεύθη, ἔσπασε μὲν γενναίως, οὐ μὴν δὲ ὑπήνεγκεν. ἀλλ' ἀπεκλίθη ἐπὶ τὸ προσκεφάλαιον, ἀφεὶς τῶν χειρῶν τὸ ποτήριον. καὶ ἐκ τούτου φασὶ νοσήσας, ἀπέθανεν. ἄριστα οὖν τοῦτό γε φρονοῦσιν Ἰνδοί. παρ' οἷς ὡς ἱστορεῖ Κτησίας, οὐκ ἔστι τὸν βασιλέα μεθυσθῆναι. παρὰ δέ γε Πέρσαις ὥς φησι Δοῦρις, ἐφεῖται τῷ βασιλεῖ μεθύσκεσθαι ἡμέρᾳ μιᾷ ἐν ᾗ τῷ Μίθρᾳ ἔθυον, ὅτε καὶ τὸ περσικὸν ὠρχεῖτο. τῶν δὲ λοιπῶν, οὐδεὶς τηνικαῦτα. εἰ δὲ ὁ Πέρσης Δαρεῖος ὁ τοὺς μάγους ἀνελὼν, ἐπιγεγραμμένον εἶχε τῷ αὐτοῦ μνήματι τὸ, ἐδυνάμην καὶ οἶνον πίνειν πολὺν καὶ τοῦτον φέρειν καλῶς, πολυπότης μὲν ἂν εἴη μέθυσος δὲ οὔ. Ἲς δὲ διαφέρει βίας, ὅτι αὕτη μὲν ἐπὶ νεύρων κυριολεκτεῖται, ἡ βία δὲ, ἐπὶ ἰσχύος ἢ ῥώμης. Τὸ δὲ εἶδος δὲ μάλα μέγας, δύναται πεῖσαι τὸ ὡς θεῖναι ἐπὶ τοῦ Ἴρου τὸ, ὦ πόποι, οὐκ ἄρα σοί γ' ἐπ' εἴδει καὶ βίη ἦν. Οὐχ ἁπλῶς δὲ μέγας ὁ Ἶρος, ἀλλὰ καὶ μάλα μέγας. διὸ μετ' οὐ πολὺ καὶ βουγάϊος προσρηθήσεται ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι ὁ Αἴας, ὅπερ τὸ ἁπλῶς μέγα ἢ μάλα μέγα, οἶδεν ἐξαρκεῖν εἰς ἔπαινον, εἰ μὴ καί τινι ἀρετῇ ἐπικοσμοῖτο. διὸ Τυδεὺς μὲν μικρὸς ὢν δέμας, ἔπαινον εἶχε τὸ μαχητὴς εἶναι. Νιρεὺς δὲ, καλὸς μὲν ἰδεῖν οὐ φρονήρης δὲ σκώπτεται δι' ἣν φρενῶν στέρησιν. λέγεται δ' ὕστερον καὶ Ἀναξανδρίδης καλὸς ὢν τὴν ὄψιν καὶ κόμην ῥιφῶν, ὅμως ὑπὸ τῆς κυρίας(?) παράβολος εἶναι καὶ διὰ τοῦτο ψεκτέος. ἐλέγετο(?) δὲ τοῦτο καὶ δυσκολαίνων, τὰς κωμῳδίας καὶ ταύτας κομψῶς ἐχούσας, κατατέμνειν εἰς τὸν λιβανωτόν. οὐκοῦν οὐδὲ ὁ Ἶρος μάλα μέγας ὢν, ἐπαινεῖται. ἀλλὰ δὴ οὐ μὴ σπουδαῖος εἶναι, δυοῖν ἐπιθέτων, τὸ μὲν ἐκ τοῦ μεγάλου βοὸς εἴληχε, τὸ βουγάϊος. τὸ δ' ἐξ ἀρνὸς κατὰ τὸ εἰρήσεται, ἤγουν τὸ ἀρναῖος. ἀρναῖος γὰρ, ἢ ὁ εὐκταῖος μητρὶ τῇ καὶ θεμένῃ αὐτῷ τοὔνομα ὡς ἀπὸ τοῦ ἀρὰ ἡ εὐχὴ πλεονασμῷ τοῦ ν πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐπιθετικοῦ ἀραίου, ἢ ὁ βοσκηματώδης καὶ προβατώδης κατὰ τὸ εὔηθες. ἢ παρὰ τὸ ἄρνυσθαι καὶ ἀντιλαμβάνειν καὶ ἐντεῦθεν ζῆν. ἀντιλαμβάνοι δ' ἂν ὁ Ἶρος, ψωμὸν, ῥαπίσματος. καὶ κρέας, κονδύλου. καὶ οἶνον, ἀγγελίας τῆς ὅπου δήποτε. ὅτι δὲ τῶν κυρίων ὀνομάτων τινὰ καὶ αἱ μητέρες ἴδια ἐτίθεντο τοῖς παισὶ, καὶ Εὐριπίδης δηλοῖ. ἔτι δὲ καὶ ὁ κωμικός. Τὸ δὲ θέτο μήτηρ, θέσει δηλοῖ καὶ οὐ φύσει εἶναι καὶ τὰ κύρια ὀνόματα. Τὸ δὲ ἐκ γενετῆς, δῆλον ὡς ἐκ τοῦ γενέσω μέλλοντος ἀχρήστου γενόμενον, ὅμως αὐτὸ χρηστόν ἐστιν εἰς πᾶσαν γραφήν. τοιοῦτον δὲ καὶ ὁ γενέσω καὶ ἡ γένεσις καὶ τὸ γενέσιον καὶ τὸ σύστοιχον αὐτοῖς γενέθλιον. Ἶρος δὲ κατὰ τὴν ποιότητα, παρὰ τὸ εἴρω τὸ λέγω καὶ ἀπαγγέλλω, ὅθεν καὶ ἡ Ἶρις καὶ ὁ Ἑρμῆς. Καὶ ὅρα ὡς πλατέως οὕτως ἐτυμολογεῖ τὸν Ἶρον ἀναφανδὸν ὁ ποιητής. ἔνθα δῆλον ὅτι ἐς τοσοῦτον ὁ Ἶρος ἐπίεστο, ὡς καὶ τοῦ κατ' αὐτὸν κυρίου ὀνόματος ἐκπεσεῖν, ἀναπληρώσασθαι δὲ τὸ ἐκ τοῦ δυστυχήματος, καθότι πᾶσιν εἰς ἀγγελίας χρήσιμος ἦν. ἐξ αὐτοῦ δὲ, ὕστερον Ἶροι καὶ πάντες οἱ ἐπαιτοῦντες. καθὰ καὶ εἵλωτες οἱ δοῦλοι ἀπὸ τῶν ἐν τῷ κατὰ Μεσσήνην Ἕλει ἁλόντων, οἳ τοῖς Λάκωσιν εἶχον δουλικῶς. καὶ ὡς οἱ ψυφεταὶ(?), σαρδανάπαλοι ἀπὸ τοῦ ὁμωνύμου Σαρδαναπάλου. οὕτω δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ Λικινίου, λικίνιοι καλοῦνται ἰδιωτικῶς, οἱ ἀγρίως κολάζοντες. ὥσπερ εἰδέναι(?) καὶ ὑποπαῖξαι, καὶ τοὺς νικολάους τὰ μὲν ὕπεκτα(?), ἔκ τινος ὁμωνύμου ἀνδρὸς εὑρόντος παλαιοῦσί τινες. ἀπὸ τοῦ Ναυκρατίτου σοφιστοῦ ἔχοντες ἀφορμήν. τὸν ὅμοιον δὲ τρόπον, καὶ μόλωνες οἱ πολυμεγέθεις, ἀπὸ τοιούτου Μόλωνος. Τὸ δὲ νέοι κίκλησκον ἅπαντες, ἐμφαίνει μὴ χρῆναι σκωπτικοὺς εἶναι τοὺς γέρον-

τάς. ἰδοὺ γὰρ τὸν τῆς Ἰθάκης πτωχὸν, οἱ νέοι Ἶρον καλοῦσιν ὡς εἴ τις εἴποι ἀπαγγελίαν. οἷα τῶν μὲν πεσόντων, ἀρχαῖον καλούντων ἐκεῖνον, τὸ ἐκ γενετῆς ὄνομα. καὶ μὴ ἐθελόντων παίζειν μετὰ τῶν νέων. δῆλον δὲ τὸ τῶν ἀνδρὸς εἶδος, καὶ ἐκ τοῦ ἀπαγγέλλειν ἔνθα τις κέλοιτο. ὅθεν εἰκὸς ἦν καὶ μὴ ἀγαθὰς ἀγγελίας αὐτὸν ὑπουργεῖν. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἀλήμονες μὲν, καὶ ἄλλοι ἐν Ἰθάκῃ ἦσαν ὡς προεδηλώθη, καὶ πτωχοί. διὸ καὶ οἱ μνηστῆρες μετ' ὀλίγα ὑπισχνοῦνται τῷ Ὀδυσσεῖ, ὥστε πτωχὸν ἄλλον ἔσω μίσγεσθαι αἰτήσοντα, ἀλλὰ μόνον αὐτὸν τὸν Ὀδυσσέα. καὶ ὅμως, ὁ Ἶρος ἦν Ἰθακήσιος πάνδημος. ὡς τῶν ἄλλων ἐπιγινομένων ὡς εἰκὸς τῇ πόλει ἀλημόνων δίκην, καὶ αὖθις ἀπιόντων μετὰ τὸ ξενισθῆναι παρά τισιν. τοῦτον δὲ τὸν Ἶρον καταγωνισάμενος Ὀδυσσεὺς, οἰωνὸν εὕρηκεν ἀγαθόν. καὶ τῶν πρὸς μνηστῆρας ἀεθλευμάτων προάγωνα καὶ προγύμνασμα. Σημείωσαι δὲ τὸ ἀπαγγέλλεσκεν. ὤφειλε μὲν γὰρ εἰπεῖν, εἴρειν ἀφ' οὗ Ἶρος ὡς ἐκ τοῦ ἀγγέλλειν ὁ ἄγγελος. ὅμηρος δὲ παντοσήμαντον ἔχων ἄμφω, τῷ σαφεστέρῳ μᾶλλον ἐχρήσατο. τὸ γάρ τοι εἴρειν ὁμώνυμον ὂν, ἐπεπροσθεῖ πρὸς τὸ σαφὲς, ὅτι ποτὲ καὶ Ἑρμογένης περὶ τοῦ δεινὸς ποιούμενος λόγους, ὡς παράδειγμα ἐχρήσατο τῷ αἰνὸς, ὡς ταυτὸν ὂν δεινῶς εἰπεῖν καὶ αἰνῶς. Τὸ δὲ διώκετο οἷο δόμοιο, ἀντὶ τοῦ ἐδίωκεν ἐκ τοῦ ἰδίου οἴκου. ἐνεργητικὴν γὰρ σημασίαν ἔχει νῦν τὸ ἐδιώκετο. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ τοῦ Ἴρου ὄνομα, φέρεται μέχρι καὶ νῦν παρὰ τοῖς ὕστερον συνάπτες. διὸ τὸν λίαν πτωχὸν ὑπερβάλλοντες, πτωχότερον Ἴρου λέγουσιν. Ὅτι διώκων ὁ Ἶρος τὸν ξένον Ὀδυσσέα φιλονεικῶς, ἔφη εἶκε γέρον προθύρου μὴ δὴ τάχα καὶ ποδὸς ἕλκῃ. οὐκ ἀΐεις καὶ προσγράφει, ὅτι δή με ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες, ἑλκέμεναι δὲ κέλονται; ἐγὼ δ' αἰσχύνομαι ἔμπης. ἀλλ' ἄνα μὴ τάχα νῶϊν ἔρις καὶ χερσὶ γένηται. ὃ δὴ προκλητικόν ἐστι τοῦ ἐφεξῆς ἀγῶνος. καὶ ὅρα ὡς κατὰ τὸ σιωπώμενον, ἐντεῦθεν οἱ μνηστῆρες τῷ Ἴρῳ κατὰ τοῦ Ὀδυσσέως οἷα παίζειν ἐθέλοντες. Τὸ δὲ οὐκ ἀΐεις τί δηλοῖ, πρὸ ὀλίγων ἐρρέθη. Τὸ δὲ ἐπιλλίζειν. ἔοικεν ὁμοιότητα ἔχειν πρὸς τὸ ἐνιλλώπτειν, περὶ οὗ γέγραπται ἀλλαχοῦ. ἔνθα καὶ ἰλλὸς διειληπται ὁ στραβὸς, καὶ ἕτερά τινα. ὅμοιον δέ τι καὶ τὸ διαδιλλειν πρὸς τὸ ἐπιλλίζειν. οἱ μέντοι ὕστερον, ἐπὶ βασκανίας τὸ ἐπιλλίζειν φασί. δῆλον δ' ὅτι ἐκ τοῦ εἰρημένου ἰλλοῦ, ἔχουσιν ἀφορμὴν καὶ ἰλλάδες αἱ ἐν Ἰλιάδι, τῷ ἐτυμολογεῖσθαι. καὶ ὅτι πρωτότυπον τὸ ἴλλειν, τοῦ ἐπιλλίζειν καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἴλλειν, γίνεται καὶ τὸ ἐξίλλειν ἀφ' οὗ καὶ ἡ ἐξούλης δίκη. ἔτι δὲ καὶ τὸ, οἳ δ' ὑπίλλουσι στόμα, ἤγουν ὑποβάλλουσι κλείοντες οἷα ὀδὰξ τοῖς χείλεσι φύντες. Τὸ δὲ ἔρις καὶ χερσὶ γένηται, δηλοῖ ὡς τὸ παρὸν, ἔρις ἐστὶν ἐν λόγοις. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ἔφη. καί μιν νεικείων προσηύδα. ὡς ταυτὸν ὂν νεικεῖν καὶ ἐρίζειν. εἰ καὶ τὸ μέν ἐστιν ἐν τῷ προσαυδᾶν, τὸ δὲ ἕτερον ἐν χερσίν.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Δαιμόνι', οὔτί σε ῥέζω κακὸν, οὔτ' ἀγορεύω.
Οὔτέ τινα φθονέω δόμεναι καὶ πόλλ' ἀνελόντα.
Οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χείσεται. οὐδέ τί σε χρὴ
Ἀλλοτρίων φθονέειν. δοκέεις δέ μοι εἶναι ἀλήτης,
Ὥσπερ ἐγών. ὄλβον δὲ θεοὶ μέλλουσιν ὀπάζειν.
Χερσὶ δὲ μήτι λίην προκαλίζεο, μή με χολώσῃς.
Μή σε γέρων περ ἐὼν στῆθος καὶ χείλεα φύρσω
Αἵματος. ἡσυχίη δ' ἂν ἐμοὶ καὶ μᾶλλον ἔτ' εἴη
Αὔριον. οὐ μὲν γάρ τι σ' ὑποστρέψεσθαι ὀΐω
Δεύτερον ἐς μέγαρον Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος.
Τὸν δὲ χολωσάμενος προσεφώνεεν Ἶρος ἀλήτης.
Ὢ πόποι. ὡς ὁ μολοβρὸς ἐπιτροχάδην ἀγορεύει,
Γρηῒ καμινοῖ ἶσος. ὃν ἂν κακὰ μητισαίμην
Κόπτων ἀμφοτέρῃσι. χαμαὶ δέ κε πάντας ὀδόντας
Γναθμῶν ἐξελάσαιμι συὸς ὡς ληϊβοτείρης.
Ζῶσαι νῦν, ἵνα πάντες ἐπιγνώωσι καὶ οἵδε
Μαρναμένους. πῶς δ' ἂν σὺ νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχοιο;

Ὅτι λόγοις ὁ ξένος Ὀδυσσεὺς λαλεῖ πρὸς τὸν Ἶρον. ὁποῖος ἂν σεμνὸς πτωχὸς πρὸς ἕτερον φθονερὸν σύμπτωχον, εἰπὼν δαιμόνιε, οὔτέ σοι ῥέζω κακὸν οὔτ' ἀγορεύω. οὔτέ τινα φθονέω δόμεναι καὶ πόλλ' ἀνελόντι. οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χείσεται. οὐδέ τί σε χρὴ ἀλλοτρίων φθονέειν. δοκέεις δέ μοι εἶναι ἀλήτης, ὥσπερ ἐγὼν ὄλβον δὲ θεοὶ μέλλουσιν ὀπάζειν. τοῦτο δὲ, ἐσχημάτισται, ὡς τοῦ ξένου ἐλπίζοντος ἐπταίειον ἀγαθόν. οἷα τοῦ μὲν Ἴρου, Ἴρου μένοντος. αὐτοῦ δὲ, ὀλβισθησομένου. εἶτα ἐπάγει καὶ Ὀδυσσεὺς τῷ ἄφρονι Ἴρῳ ἀπειλητικὰ τοιαῦτα. χερσὶ δὲ μήτι λίην προκαλίζεο μή με χολώσῃς. μή σε γέρων περ ἐὼν, στῆθος καὶ χείλεα φύρσω αἵματος. ἡσυχίη δ' ἂν ἐμοὶ καὶ μᾶλλον ἂν ἔτ' εἴη αὔριον. οὐ μὲν γάρ τι σ' ὑποστρέψεσθαι ὀΐω δεύτερον ἐς μέγαρον Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος. καὶ ἔστι καὶ τοῦτο, ἐσχηματισμένον. δηλοῖ μὲν γὰρ καταπονηθήσεσθαι τὸν Ἶρον ἁπλῶς. ὅμως δὲ, προστίθεται τὸ αὔριον αἰνιττόμενον

τον

νομὴν κατὰ τῶν μνηστήρων μεθ' ὃ οὐκέτι δεύτερον παραβαλεῖ ὁ ἶρος ὧδε τοῦ ὀδυσσείοις μεγάροις. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ χέσεται, δηλοῖ μὲν τὸ χωρήσει. γράφεται δὲ παρὰ τοῖς παλαιοῖς καινότερον διὰ διφθόγγου, ὡς ἀπὸ τοῦ χῶ χεύω ἐξ οὗ καὶ χειὰ ἡ φωλεά. καὶ ἴσως μὲν, μονήρης μᾶλλον τὸ τοιοῦτον ἐστίν. ἴσως δὲ καὶ κατὰ τὸ κείσεται. ἵνα ᾖ ὥσπερ κείω κῶ, οὕτως χείω χῶ τὸ χωρῶ, καὶ χείομαι παράγωγον ὡς κείομαι. ἐξ ὧν ὥσπερ κείσεται, οὕτω καὶ χείσεται. ἐκ δὲ τοῦ χείω, καὶ χειὴ ἡ κρύψις τοῦ ὄφεως ἐν Ἰλιάδι. κατὰ δέ τινας, καὶ κιχύβιον, παρὰ τὸ χεῖσθαι ὅ ἐστι χωρεῖν, τροπῇ τοῦ δασέος εἰς ψιλόν. ἐκ δὲ τοῦ ἑτέρου χέω τοῦ κοινότερον λεγομένου, οὐ μόνον χοεὺς ὡς καὶ πρὸ τούτων ἐγράφη ποτηρίου εἶδος, οὗ ἡ κλίσις χοέως χοῶς ὡς πειραιῶς ἐρετριῶς, ἀλλὰ καὶ χοῦς ὁ αὐτὸς χοεύς. καὶ οὐ μόνον ἀρσενικῶς, ἀλλὰ καὶ θηλυκῶς. δηλ. ζωμόν τι φέρει ἐν χοΐ χρυσῇ. αὕτη δὲ, καὶ πρόχους κατὰ συνήθειαν λέγεται. δι'. ὅ ἄλλως πλεοναστικῶς χοῦς τε πρόχουν. τοῦ δὲ ῥηθέντος χοέως, καὶ αἰτιατικὴ τὴν χοᾶ ὡς τὸν πειραιᾶ. ὅθεν κτητικὸν ὁ χοαῖος. δηλ. αἰτεῖ σκύφον χοαῖον, καὶ πλήσας οἴνου θασίου ὀλίγον ἐπιρράνας ὕδατος, ἐξέπιεν, εἰπών. ὁ πλεῖστα πίνων, πλεῖστα κεὐφρανθήσεται. καὶ ὅρα καὶ ἐνταῦθα τὸν σκύφον ἀρσενικοῦ γένους. ἐξ οὗ τὸ, ἀνακαθίσας ἔκλαιεν ἄσκυφος γενόμενος. καὶ τοιάδε μὲν ταῦτα. Τὸ δὲ χείλεα φύρσω αἵματος, ἀντὶ τοῦ δι' αἵματος, κατὰ προθέσεως ἔλλειψιν. τὸ μέντοι κοινὸν, φύρσω αἵματι κατὰ δοτικῆς. ἔστι δὲ φύρσαι, τὸ μολῦναι καὶ συγχέαι. ὅθεν καὶ φύρδην συγκεχύσθαι τινα λέγονται. πρωτότυπον δὲ τὸ φυράσαι, ἀφ' οὗ καὶ φύραμα τὸ ζύμωμα. ἐκ δὲ τοῦ φυράσαι, κατὰ συγκοπὴν τὸ φύρσαι. ἵνα ὁ λόγῳ τούτῳ, εἴη τὸ, χείλεα φύρσαι αἵματος, ῥηθὲν πρὸς ὁμοιότητα τοῦ, ἄλφιτον φύρσαι ὕδατος. Ἰστέον δὲ ὅτι τοῦ, χείλεα φύρσω αἵματος, πεποίηται σύνθετον τὸ, αἱμόφυρτος μάχη παρὰ λυκόφρονι. Ὅτι ἀπειλῶν ὁ ἶρος τῷ ξένῳ Ὀδυσσεῖ ἀναιδῶς ἵνα καὶ ἡ κορωνὶς τῷ θράσει ἐπιτεθῇ. τὸ προκαλέσασθαι δηλαδὴ τὸν ξένον εἰς ἀγῶνα ἐπὶ οἰκείῳ κακῷ, φησίν. ὢ πόποι. ὡς ὁ μολοβρὸς ἐπιτροχάδην ἀγορεύει, γρηῒ καμινοῖ ἶσος, ὃν ἂν κακὰ μητισαίμην κόπτων ἀμφοτέρῃσι. χαμαὶ δ' ἐκ πάντας ὀδόντας γναθμῶν ἐξελάσαιμι συὸς ὡς ληϊβοτείρης. ζῶσαι νῦν ἵνα πάντες ἐπιγνώωσι καὶ οἵδε μαρναμένους. πῶς δ' ἂν σὺ νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχοιο; καὶ ὅρα μωρίαν τοῦ ἴρου, εἴγε δοξάζει ἁπλῶς μηδένα τῶν γεραιοτέρων ἀξιόμαχον εἶναι πρὸς ἄνδρα νεώτερον. διὸ καὶ ὀδυσσεὺς ὑπὸ τοῦ ἄφρονος λόγου συνθέμενος, ἐρεῖ μὴ εἶναι ἀνδρὶ νεωτέρῳ μάχεσθαι γέροντα δύῃ ἔχοντα. μονονουχὶ λέγων, χωλῦσαι διασεῖσαι τὸν ἶρον οὕτω πως. πῶς δ' ἂν σὺ γέρων ὢν κακοπαθὴς, νεωτέρῳ ἀνδρὶ ῥωμαλέῳ μάχοιο; ὅμως γὰρ οὐκ ἂν ὁ ἶρος λέγοι ὑγιῶς. μολοβρὸς δὲ τίς ἐστι, προγέγραπται. γελοῖος δὲ ὁ τοιοῦτος μὲν ὢν, ἑτέρῳ δὲ τὸ ὅμοιον ὀνειδίζων. Τὸ δὲ ἐπιτροχάδην, προαπτυγμένως εἴρηται ἀντὶ τοῦ, σπουδαίως καὶ κατ' ἐπιδρομήν. ζητητέον δὲ, διὰ τὸ κωμμαϊκὸν τὴν ἔννοιαν τοῦ κατὰ τὸν ὀδυσσέα λόγου. ἐν γὰρ στίχοις δύο, ἔννοιαι κεῖνται ὑπὲρ τὰς δύο. θυμὸν γοῦν πλαγίως ὀνειδίζει τῷ ὀδυσσεῖ, ὡς οἷα διὰ ὀργὴν λαλοῦντι κωμμαϊκῶς. Τὸ δὲ γρηῒ καμινοῖ ἶσος, οἱ μὲν κατὰ τὸ περίλαλον φασὶν ὡς ἐν ῥητορικῷ δηλοῦται λεξικῷ. ἕτεροι δὲ τὸ μὲν γρηῒ, διὰ τὸ ῥυσὸν τοῦ προσώπου εἶπεν. Τὸ δὲ καμινοῖ, διὰ τὸ ἐπιφαινόμενον μέλαν ὡς δι' ἔχοντος ἀσβόλης. ἀρίσταρχος δὲ καὶ ἡρωδιανὸς, καμινὼ φασὶ τὴν καμινεύτειαν, ἤτοι φρύττουσαν κριθὰς πρὸς εὐχερεστέραν ἀλευροποιΐαν. αἱ δὲ τοιαῦται κριθαὶ, καὶ κάχρυς δισυλλάβως καὶ ἐκτεταμένως ἐλέγετο κατὰ αἴλιον διονύσιον θηλυκῶς. ὅθεν καὶ κατακαχρῦσαι παρὰ παυσανίᾳ μεταφορικῶς, τὸ καταφρύξαι καὶ συντρῖψαι. καμινὸς δὲ, σύνθετον τὴν λέξιν τὸ καμινοῦς νοῶν, φησὶν οὕτω καλεῖσθαι διὰ τὸ καμμύειν τὰς ἶνας ὑπὸ γήρως. ἐν δὲ τῷ κόπτων ἤτοι πλήττων ἀμφοτέραις, λείπει τὸ χερσὶν ὡς καὶ ἐν τῷ, ἀμφοτέρῃσιν ἐδέξατο. ὃ πρὸ ὀλίγων ἐρρέθη. σῦς δὲ ληϊβότειρα, ἡ διαβοσκομένη ἀλλότριον λήϊον, ἣν ἐξοδοντίζουσιν οἱ δεσπόται τοῦ χωρίου. ὁ νόμος δέ φασι παρὰ κυπρίοις. ἀπειλεῖ δὲ τοῦτο ἶρος τῷ ὀδυσσεῖ, ὡς ὅμοια δῆθεν πταίοντι, καὶ τὸ αὐτοῦ θέρος καταβοσκομένῳ τὴν ἐλπίνην τῶν μνηστήρων. ἕτεροι δὲ ἐπίβαλον εἰπεῖν, καταγνύσθαι φύσει τοὺς ὀδόντας τῇ ληϊβοτείρῃ συΐ. εἰ δὲ ἀληθεύουσι, ζητητέον ἀπὸ μαρτυρίας παλαιᾶς. Τὸ δὲ ἐκ πάντας ὀδόντας. τὴν ῥηθεῖσαν ἐξοδόντισιν συντίθησι. Τὸ δὲ ζῶσαι, ζώννυσθαι τοὺς πυγμάχους δηλοῖ ὡς μετ' ὀλίγα φαίνεται σαφῶς ἐν τῷ ζώσατο μὲν ῥάκεσι περὶ μήδεα ὀδυσσεύς. καὶ τὸν ἶρον δὲ, δρηστῆρες ἄγουσι ζώσαντες ἀνάγκῃ. περὶ δὲ τοῦ τοιούτου ζώννυσθαι, καὶ ἐν τῷ κατὰ τὴν Ἰλιάδα ἐπιταφίῳ ἀγῶνι διείλεκται. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ζῶσαι, καὶ ἄλλα μὲν γίνονταί τινα, καὶ ὁ ζωστὴρ δέ. καὶ τὸ παρὰ σοφοκλεῖ ζῶμα δίχα τοῦ σίγμα. δηλ. καὶ ζῶμα τομὸν οὐ χλιδαῖς ἠσκημένον. ὃ ταυτόν ἐστι τῇ ζώνῃ. δι' ἧς φασὶ τρία τινὰ δηλοῦνται. ζωστὴρ. μίτρα. καὶ τόπος σώματος καθ' ὃν ζωννύμεθα. δῆλον δ' ὅτι καθὰ ἐκ τοῦ χῶ καὶ ῥῶ γίνεται χωννύω, καὶ ῥωννύω, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ ζῶ οὗ προσακτικὸν τὸ ζῶσαι, τὸ ζωννύω. ἀφ' οὗ ὡς χώννυμι ῥώννυμι, οὕτω καὶ ζώννυμι. καθ' ἑτέραν δὲ παραγωγὴν, καὶ τὸ ζωνύσκω. ὡς τὸ, ζωνύσκετο μίτρην. Τὸ δὲ πῶς ἂν σὺ νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχοιο, γνωμικῶς λαλεῖται καθὰ μετ' ὀλίγα καὶ τὸ, οὔπως ἐστὶ νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχεσθαι ἄνδρα γέροντα δύῃ ἀρημένον ἤγουν βεβλαμμένον τῇ κακοπαθείᾳ. τοιοῦτον γὰρ ἡ δύη, γινομένη κατὰ μὲν πλούταρχον, ἀπὸ τοῦ δύο ἀριθμοῦ, ἐπεὶ διάζει πᾶς τὴν στοιχειακὴν καθ' ὑγείαν ἑνότητα τὸ κακοπαθὲς καὶ διαλύει τὴν ἕνωσιν διὰ τῆς φθορᾶς. ἄλλως δὲ κοινῶς, παρὰ τὸ δύω ῥῆμα. ἐξ οὗ καὶ ἡ ὀδύνη, δύη τις οὖσα φύσει καὶ αὐτὴ κατὰ τὸ ἀπλεόναστον. εἰ καὶ ἄλλως ἐκ τοῦ δύω κατὰ πλεονασμὸν γίνεται δύη καὶ ὀδύνη ἡ κατὰ βάθος δύουσα.

Ὅτι ἰστέον ἰδεῖν καὶ ἐκ τούτων εἶναι τὸν τῶν πτωχῶν ἀγῶνα ὡς ἐπὶ τῶν ἄθλων γίνεται. καὶ ἐρεθισμοὺς εἰς θάρσος πλατῦναι, καὶ γέλωτας δὲ ὑποκινεῖσθαι ὡς ἐπὶ ἔργῳ οὐ σπουδαίῳ, γίνεται νῦν καὶ ταῦτα. καὶ συναγείρονταί πως οἱ μνηστῆρες, πῶς οὖν; φησὶ γὰρ ὁ ποιητής. ὡς οἱ μὲν πτωχοὶ πρὸ θυράων ὑψηλάων οὐδοῦ ἐπὶ ξεστοῦ πανθυμαδὸν ὀκριόωντο. τοῖιν δὲ ξυνέηκεν ἱερὸν μένος Ἀντινόοιο. ἡδὺ δ' ἄρ ἐκγελάσας, μετεφώνει μνηστήρεσσιν. ὦ φίλοι, οὐ μέν πώ τι πάρος τοιοῦτον ἐτύχθη. οἵην τερπωλὴν θεὸς ἤγαγεν ἐς τόδε δῶμα. ὁ ξεῖνός τε καὶ Ἶρος ἐρίζετον ἀλλήλοιιν χερσὶ μάχεσθαι. ἀλλὰ ξυνελάσσομεν ὦκα. ὡς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀνήιξαν γελόωντες. ἀμφὶ δ' ἄρα πτωχοὺς κακοείμονας ἠγερέθοντο. εἶτα ὁ δεινὸς Ἀντίνοος καὶ ἔπαθλον προτιθεὶς οἰκεῖον τοῖς διὰ γαστέρα μαχομένοις, φησί. γαστέρες αἵδ' αἰγῶν κέατ' ἐν πυρί. τὰς δ' ἐπὶ δόρπῳ κατθέμεθα κνίσης τε καὶ αἵματος ἐμπλήσαντες. ὁππότερος δὲ νικήσει κρείσσων τε γένηται, ὃς δὴ στίχος καὶ ἐν Ἰλιάδι κεῖται, τάων ἥν κ' ἐθέλῃσιν, ἀναστὰς αὐτὸς ἑλέσθω. αἰεὶ δ' ἡμῖν μεταδαίσεται ἤγουν συνδαιτυμονήσει. ὅπερ σαφέστερον φράζων, φησίν. οὐδέ τιν' ἄλλον πτωχὸν ἔσω μίσγεσθαι ἐάσομεν αἰτήσοντα. ὃ καὶ αὐτὸ προσφυὲς ἔπαθλον τῷ τῆς δαιτὸς μαχομένῳ. ὡς οὖν ἤρεσκεν ὁ μῦθος τοῖς μνηστῆρσι, τότε δὴ δολοφρονέων μετέφη Ὀδυσσεύς. ὦ φίλοι, οὔπως ἐστὶ νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχεσθαι ἄνδρα γέροντα ὡς περιγράφει, ἀλλά με γαστὴρ ὀτρύνει κακοεργὸς ἵνα πληγῇσι δαμείω. ἀλλ' ἄγε νῦν μοι πάντες ὀμόσατε καρτερὸν ὅρκον, μή τις ἐπ' Ἴρῳ ἦρα φέρων ἐμὲ χειρὶ παχείῃ πλήξῃ ἀτασθάλλων, τούτῳ δέ με ἶφι δαμάσσῃ. καὶ οἱ μνηστῆρες, ἀπώμνυον ὡς ἐκέλευεν. μὴ ζητήσῃς ὡς μετὰ δόλου λαλεῖ παίζων ἢ οὐ σπουδάζων. Τηλέμαχος δὲ μετὰ τὸν ὅρκον, ἀξιωματικῶς λαλεῖ τὰ ἑξῆς, αὐθέντης δηλαδὴ θεωρούμενος. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, γαστέρες αἵδ' αἰγῶν κέατ' ἐν πυρὶ καὶ ἑξῆς, ὁ Θρᾷξ Διονύσιος οὕτω παραφράζει. αἱ γαστέρες αὗται ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἀπέκειτο ἡμῖν. τούτων οὖν ἡ δο

Ως οἱ μὲν προπάροιθε θυράων ὑψηλάων
Οὐδοῦ ἔπι ξεστοῦ πανθυμαδὸν ὀκριόωντο.
Τοῖιν δὲ ξυνέηχ' ἱερὸν μένος Ἀντινόοιο.
Ηδὺ δ' ἄρ ἐκγελάσας, μετεφώνει μνηστήρεσσιν.
Ω φίλοι, οὐ μέν πώ τι πάρος τοιοῦτον ἐτύχθη.
Οἵην τερπωλὴν θεὸς ἤγαγεν ἐς τόδε δῶμα.
Ο ξεῖνός τε καὶ Ἶρος ἐρίζετον ἀλλήλοιιν
Χερσὶ μαχέσσασθαι, ἀλλὰ ξυνελάσσομεν ὦκα.
Ως ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀνήιξαν γελόωντες.
Αμφὶ δ' ἄρα πτωχοὺς κακοείμονας ἠγερέθοντο.
Τοῖσιν δ' Αντίνοος μετέφη Εὐπείθεος υἱός.
Κέκλυτέ μευ μνηστῆρες ἀγήνορες ὄφρα τι εἴπω.
Γαστέρες αἵδ' αἰγῶν κέατ' ἐν πυρὶ, τὰς δ' ἐπὶ δόρπῳ
Κατθέμεθα κνίσης τε καὶ αἵματος ἐμπλήσαντες.
Οππότερος δὲ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται,
Τάων ἥν κ' ἐθέλῃσιν ἀναστὰς αὐτὸς ἑλέσθω.
Αἰεὶ δ' αὖθ' ἡμῖν μεταδαίσεται. οὐδέ τιν' ἄλλον
Πτωχὸν ἔσω μίσγεσθαι ἐάσομεν αἰτήσοντα.
Ως ἔφατ' Αντίνοος. τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
Τοῖς δὲ δολοφρονέων μετέφη πολύμητις Οδυσσεύς.
Ω φίλοι, οὔπως ἔστι νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχεσθαι
Ανδρα γέροντα δύῃ ἀρημένον, ἀλλά με γαστὴρ
Οτρύνει κακοεργὸς ἵνα πληγῇσι δαμείω.
Αλλ' ἄγε νῦν μοι πάντες ὀμόσσατε καρτερὸν ὅρκον,
Μή τις ἐπ' Ἴρῳ ἦρα φέρων ἐμὲ χειρὶ παχείῃ
Πλήξῃ ἀτασθάλλων, τούτῳ δέ με ἶφι δαμάσσῃ.
Ως ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀπώμνυον ὡς ἐκέλευεν.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὄμοσάν τε τελεύτησάν τε τὸν ὅρκον
Τοῖς δ' αὖτις μετέειφ' ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο.
Ξεῖν', εἴ σ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
Τοῦτον ἀλέξασθαι, τῶν δ' ἄλλων μή τιν' Ἀχαιῶν
Δείδιθ', ἐπεὶ πλεόνεσσι μαχήσεται ὅς κέ σε θείνῃ.
Ξεινοδόκος μὲν ἐγὼν, ἐπὶ δ' αἰνεῖτον βασιλῆες,
Αντίνοός τε καὶ Εὐρύμαχος πεπνυμένω ἄμφω.
Ως ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπῄνεον. αὐτὰρ Οδυσσεὺς
Ζώσατο μὲν ῥάκεσιν περὶ μήδεα. φαῖνε δὲ μηρούς,
Καλούς τε μεγάλους τε. φάνεν δέ οἱ εὐρέες ὦμοι,
Στήθεά τε, στιβαροί τε βραχίονες. αὐτὰρ Ἀθήνη
Αγχι παρισταμένη, μέλε' ἤλδανε ποιμένι λαῶν.

κα

Μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως ἀγάσαντο.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον.
Ἦ τάχα Ἶρος ἄϊρος ἐπίσπαστον κακὸν ἕξει.
Οἵην ἐκ ῥακέων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει.

κεῖ, τῷ νικήσαντι ἄεθλον ἀποφαίνωμεν. Τί δὲ τὸ ἤνυστρον, δηλοῦσι κάλλιον οἱ τὰ ζωϊκὰ ἀκριβοῦντες. οἳ τῇ γαστρὶ καθὰ ἤνυστρον, οὕτω καὶ ἐχῖνον συγκληροῦσι. καὶ ὅσα μὲν τοιοῦτον. ἃ δὲ ὁ Τηλέμαχος ἔφη, ἔχει οὕτω. ξεῖν', εἴ σ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ τοῦτον ἀλέξασθαι, ἤγουν ἀποσοβῆσαι. τῶν δ' ἄλλων μή τιν' Ἀχαιῶν δείδιθι. ἐπεὶ πλεόνεσσι μαχήσεται, ὅς κέ σε θείνῃ. ἤγουν ὃς ἄν σε τύπτῃ. ἐπεὶ δὲ σφοδρὸς ὁ λόγος, λεαίνει τὸ τραχὺ τούτου δεξιῶς ὁ νεανίας ῥήτωρ κατ' οἰκονομίαν, ἐπαγαγὼν κολακικώτερον τό, ξεινοδόκος μὲν ἐγών. ἐπὶ δ' αἰνεῖτον βασιλῆες, Ἀντίνοός τε καὶ Εὐρύμαχος πεπνυμένω ἄμφω. καὶ αὐτὸς μὲν, οὕτως. οἱ δὲ πάντες ἐπῄνεον. ὡς τῶν ἀρίστων τῷ ἐπαίνῳ θελχθέντων, οἷς εἰκὸς τοὺς λοιποὺς ἐπακολουθεῖν. Καὶ ὅρα τὴν ἐν καιρῷ ὑπόπτωσιν τοῦ βασιλικοῦ παιδὸς ἐφ' οἷς ἐξεμάνθανε οὐδὲν οἷα κερδαλέα φρονῶν. οὐκέτι γὰρ βασιλέα, οὐ γοῦν ἀλλὰ οἴκου ἄνακτα ἑαυτὸν λέγει, ἀλλὰ βασιλεῖς μὲν, τὸν Ἀντίνοον καὶ τὸν Εὐρύμαχον ὀνομάζει. αὑτὸν δὲ ξεινοδόκον εἶναι τοῦ πτωχοῦ λέγει. ἀφθονώτερον ὑπολεξάμενος ὄνομα. Πανθυμαδὸν δὲ ὀκριᾶσθαι λέγει, τὸ ὡς εἰκὸς ὀλοψύχως τραχύνεσθαι. περὶ δὲ τοῦ τοιούτου ῥήματος, ἐν ἄλλοις δηλοῦται. ἀφ' οὗ καὶ λίθος ὀκριόεις ὁ τραχύς. Τὸ δὲ τοῖσι ξυνίει, δηλοῖ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φαίνεται, μὴ γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ πτώσει ἀεὶ συντάσσεσθαι τὸ ξυνιέναι. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι χρυσολογεῖ κατ' ἔθος οἰκεῖον ὁ ποιητὴς τὸν κάκιστον Ἀντίνοον ἐν τῷ, ἱερὸν μένος Ἀντινόοιο. ὡς καὶ μετ' ὀλίγα ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο φησίν. εἰ γὰρ καὶ κακὸς ὁ Ἀντίνοος, ἀλλ' εἶχεν ἵνα ἐφ' οἷς ἔχρῃζεν αὐτὸν ἐπαινεῖσθαι. Τὸ δὲ ἐκγελάσσας, ἀντὶ τοῦ λίαν γελάσας, κατ' ἐπίτασιν συνέθη τῆς ἐκ προθέσεως. ἤ, οὐ μόνον κατὰ τὸν γελάσας, ἀλλὰ καὶ ἐκφήνας τὸν γέλων. καὶ ἔστι τοῦτο, ἑτεροῖον τοῦ παρ' Ἡσιόδῳ ἐκγελάσαι τὸν Δία. τὸ μείζω γέλω ἔκθανον μετ' ὀλίγα, ὑπερβολὴν δηλοῖ γέλωτος. ἐμφατικώτερον δὲ τό, ἴσαν εἴσω ἡδὺ γελόωντες. εὐφημότερον δὲ πάντη τό, αἰίκεσι γελόωντες. δῆλον δὲ ὅτι οὐχ ἧττον ἤπερ οἱ πρεάθιοι φιλογέλωτες καὶ οἱ μνηστῆρες εἰσὶν ἐν τῷ διοίζε. ὅτι γὰρ οἷον ἔχουσί τι σωματικὸν ὅτι ὁ Ὀδυσσεὺς ὅτι ὁ Ἶρος, οὐδὲ ὅπερ αὐτοῖς γίνεται, γελοιασμὸν ἔχει. ξενίζει γοῦν οὐδέν, ἄνδρας ἐπαίτας ἐρίζειν περὶ δαιτός, ἐπεὶ καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονεῖ. καὶ νῦν μὲν, ἰδίαις γνάθοις γελῶσιν. ἐν τοῖς ἑξῆς δέ, ἀλλοτρίαις ὡς ἐκεῖ φανήσεται. καὶ πάσχουσί τι καὶ δακρύων μὲν καὶ γέλωτος δὲ ἄξια. μνηστέον δ' ἐνταῦθα τοῦ μεμψαμένου ἄκαιρον γέλωτα ἔν τισιν ἀνθρώποις οἵπερ οὐκ ἂν γελῷντο. Ἀνάχαρσις δὲ ἦν ἐκεῖνος. ὃς ἐν συμποσίῳ, γελωτοποιῶν μοί φασιν εἰσαχθέντων, ἀγέλαστος διέμεινε. πιθήκου δὲ ἐπεισαχθέντος, ἐγέλασεν. εἰπὼν ὅτι οὗτος μὲν, φύσει γελοῖός ἐστιν. ὁ δ' ἄνθρωπος, ἐπιτηδεύεται. καθὰ δήπου καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἐνταῦθα. γελωτοποιὸς μὲν μὴ ὤν, τοῖς δὲ ἀκολάστοις μνηστῆρσι κινήσας γέλωτα, ὁποῖον οὐ μόνον Ἀνάχαρσις ἐμίσησεν, ἀλλὰ καὶ ὁ καλὸς εὐελπίδης ἐν τῷ, οἳ γέλωτος εἵνεκα ἀσκοῦσι χάριτας κερτομίοις εὐπρεπεῖς ὄντες ἐν γέλωτι, καὶ τοίνυν ἐναριθμητέον ταῖς τοῦ πολυμηχάνου Ὀδυσσέως ἐπινοίαις, καὶ τὴν σκευωρίαν ἣν ἐπεχράσατο σκηνικῶς καὶ νῦν καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς, ἐπὶ εὐτελείᾳ καὶ τῷ ἐν τούτοις γέλωτι. καθὰ καὶ ὅτε τὴν Τροίαν εἰσῄει, τὸ παλλάδιον ὑφαιρησόμενος. καὶ ταῦτα μὲν ταῦτα. Τὸ δὲ οἷον τὸν ἀλήτην θεὸς ἤγαγεν εἰς τόδε δῶμα, οἰκεῖον λέγεσθαι, ὅτι ἐστὶ τερπνὸν ἀστεῖον ἀναφανέν. ὁποῖόν ἐστι καὶ νῦν ὡς καὶ ὁ ποιητὴς ἐπισημαίνεται, τὸ γελοιαστικὸν τοῦ Ἴρου καὶ τοῦ ξένου ἐπεισόδιον. καθὰ παρ' γὰρ εἰπεῖν, ὁ διὰ πάσης τῆς Ἰλιάδος σκυθρωπὸς ποιητὴς καὶ ὡς δι' ἄγριος, μυρίας ἱλαρότητας ἐν Ὀδυσσείᾳ σοφίζεται. οὐ μόνον ἐν ἐκφράσεσι, καὶ ξενικαῖς διηγήσεσι, καὶ ἀνδρῶν τρυφώντων ἐκθέσει, καὶ ἀοιδῶν αἷς οἱ τοιοῦτοι χαίρουσιν, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ σκώπτειν καὶ παίζειν, ὃ καὶ ἐνταῦθα ποιεῖ μὲν καὶ ποιητικῆς χάριτος. τί γοῦν δεῖ εἰπεῖν καὶ τὰ λοιπὰ οἷς ὅσα καὶ παιδιᾶς ἰδίως τίθησι τοὺς ἀπαλωτέρους καὶ ἀπλυστέρους ἀκροατάς, οὐ μόνον ἐν τοῖς κατὰ τοὺς Φαίακας καὶ τὴν νεκυίαν, ἀλλὰ καὶ τοῖς πρὸς Εὔμαιον λαμπρῶς ἐψευσμένοις, καὶ τοῖς πρὸς Πηνελόπην καὶ Ἀθηνᾶν αὐτήν. οἷς ἐναβρυνόμενος τὸν ῥήτορα Ὀδυσσέα ὁ ποιητής, ἔφη τό, ἴσκε ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα. Τὸ δὲ ξυνελάσομεν, ἐκ μεταφορᾶς ἔοικε ῥηθῆναι ζώων ἃ κατ' ἀλλήλων ὡς εἰς μάχην ἐρεθίζουσί τινες ἢ πληγαῖς ἢ ὠθισμοῖς. ἐπὶ τοιούτων γοῦν κυριολεκτεῖται τὸ ἐλάσαι. Τὰς δὲ γαστέρας, φύσκας τινὲς τῶν παλαιῶν ἑρμήνευσαν. ἀπλοϊκὸν δὲ καὶ ἀγροτικὸν τὸ εἰς δόρπον τοιαύτας φυλάσσειν κνίσης πεπλησμένας καὶ αἵματος. πόθεν δὲ ἡ κνῖσα, καὶ ὡς προσεμβιβάζεται κατὰ τὸ ἐρρωμένον, ἐν προπολλοῦ εἴρηται. Τὸ δὲ κέαται ἤτοι κεῖνται, δῆλον ὡς ἰωνικόν ἐστι, καθὰ σὺν ἄλλοις καὶ τὸ δεδίαται παρ' Ἡροδότῳ ἀντὶ τοῦ δέδενται. Τὸ δὲ νικήσει καὶ τὸ κρείσσων τε γένηται, ἐκ παραλλήλου ταὐτὸ νοοῦσι, κείμενα καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς, ὥστε καὶ ἐν Ἰλιάδι τό, κρείσσων γὰρ βασιλεὺς ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηι, ἀντὶ τοῦ νικητὴς ἐκείνου γένηται. Ἐν δὲ τῷ, ἀλλά με γαστὴρ ὀτρύνει κακοεργός, ἀμφίβολον ποίαν λέγει γαστέρα, εἴτε τὴν ἑαυτοῦ δι' ἣν πάσχειν εἶπε καὶ πρὸ μικροῦ, εἴτε τὴν ὀπτωμένην καὶ κειμένην ὡς ἐρρέθη πρὸς ἔπαθλον. εἰ δὲ ἴσως τὴν οἰκείαν λέγει, πρῶτα μὲν σημείωσαι τὸ κακοεργός, εἰς ὃ χρησιμεύει ἀλεξίδος τό, εἴ τις ἀφίλη τοῦτ' ἀφ' ὑμῶν τὸ μέρος ἀπὸ τοῦ σώματος ἤγουν τὴν γαστέρα, οὐδ' αὖ ἀδικεῖτ' οὐδὲν

οὐδεὶς οὐθ' ὑβρίζοιτ' ἂν ἑκὼν νῦν δὲ, διὰ ταύτην ἅπαντα γίνονται τὰ δυσχερῆ. εἶτα εἰπὼν καὶ τὰ κατὰ γαστέρα φασὶν παλαιὰν σκώπτουσαι φιλοσοφικώτερον τὸν ὀδυσσέα ἐπὶ λαιμαργίᾳ, λέγουσιν, ὅτι ἐν πολλοῖς ὅμηρος λαίμαργον αὐτὸν παραδίδωσιν, ὡς καὶ ἐνταῦθα φαίνεται, καὶ ἐν τῷ, ἀλλ' ἐμὲ μὲν, δορπῆσαι ἐάσατε. ὑπερβάλλει δέ φασι τῇ λαιμαργίᾳ, καὶ ἐνταῦθα οὐκ ἐνδίδωσι γνωμολογεῖ περὶ γαστρὸς, ἣν ἐχρῆν εἰ καὶ ἀλίμαστον διακαρτερεῖν, οὐκ ἀλλὰ μετριάζειν τὰ περὶ τροφήν. λέγουσι δὲ καὶ ὅτι ἐν τῷ, ποῖός μὲν ἔχω οὐδὲ φρεσὶν ἡ δὲ γαστὴρ τάδε πονεῖ, τοιαῦτα ὀδυσσεὺς ἐλάλησεν οἷα οὐδ' ἂν ὁ σαρδανάπαλος εἰπεῖν ἐτόλμησε. γέρων τί ἂν φασιν, ἤσθιεν ἀργαλέως κρέατ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδὺ ὡς προείρηται. Τὸ δὲ κακοεργὸς τῆς γαστρὸς καὶ τὰς δι' αὐτὴν ἔστιν ὅτε πληγὰς, δηλοῖ μὲν καὶ ὁ παρὰ πέρσαις κελευόμενος βασιλέως φίλος. ὃς καθὰ εἰς πλάτος ἱστόρηται κεῖται, χαμαὶ κείμενος καὶ κυσὶ σιτούμενος τὸ παραπλήσιον, ἔπασχε πάνυ κακῶς. οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ ἡ τοῦ χαλκιδέως εὐφορίωνος ἱστορία. ὅς φησι παρὰ ῥωμαίοις προτίθεσθαι πέντε μνᾶς τοῖς ὑπομένειν βουλομένοις τὴν κεφαλὴν ἀποτμηθῆναι πελέκει. καὶ εὑρίσκεσθαι τοὺς ὑπομένοντας τὸ κακόν. πλὴν τἀληθὲς εἰπεῖν, καὶ διὰ γαστέρα. εὐχερῶς δέ πως κατὰ ἐκείνους νενόμισται. καὶ ὥσπερ ἂν εἴ τις θανάτῳ ἐκδιδοῖεν ἀνδρείως ἑαυτοὺς οἱ πολέμιοι. ὅπως κατὰ τὴν ἐν ἰλιάδι συνοικίαν, γυναῖκες καὶ παῖδες καὶ κλῆρος αὐτοῖς, ὕστερον περισώζονται. οὕτω γὰρ καὶ ἐκεῖνοι ἔφερον ἕκαστος ἀφαιρεῖσθαι τὴν κεφαλὴν, ὥστε τοὺς κληρονόμους κομίσασθαι τὸ ἆθλον. φησὶ δὲ ὁ ἀθήναιος καὶ πολλάκις ἀπογραφομένους πλείους, δικαιολογεῖσθαι καθ' ὃ δικαιότατός ἐστιν ἕκαστος αὐτῶν ἀποτυμπανισθῆναι. καὶ ὅρα τὸ ἀποτυμπανισθῆναι, ταυτὸν ὂν τῷ, τὴν κεφαλὴν ἀποτμηθῆναι. καινὸν δ' οὐδὲν δὴ ποιεῖ τι μνᾶς τοὺς εἰρημένους ταῦτα πάσχειν, εἴ γέ τινες τῶν ἐκεῖ, καὶ ἄλλως εἰκῆ καὶ πρὸς οὐδὲν χρήσιμον ἐξαναστάμενοι τοῦ συμποσίου καὶ εἰς γῆν ἐκπιάζοντες, προσεκαλοῦντο τὸν σφάξοντα. καὶ ἐσφάζοντο πρὸς οὐδὲν ἀλογίστου παροινίας. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι γαστρὸς ὁ ὀδυσσεὺς ἑπόμενος ὡς ἔφη, ὀρθῶς ἂν γάστρις λέγοιτο κατὰ τὸ γαστρίζεσθαι. ὃ δηλοῖ μὲν καὶ τὸ χορτάσαι, σημαίνει δέ φασι, καὶ τὸ εἰς γαστέρα πλῆξαι. καὶ ὅτι ὥσπερ ἀπλήστου σκῶμμα ὁ γάστρις. οὕτω καὶ ὁ γαστρίμαργος. καὶ ὁ γαστρόπληξ. καὶ ὁ παντοφάρυγξ. καὶ ὁ τραπεζεύς. καὶ ὁ τραπεζολοιχός. καὶ ὁ κνισολοιχός. καὶ ὁ οἰνοδοῦλος ἔτι ψωμόδουλος. οὕτως γάρ φασιν, ὁ ψωμός. καὶ ὁ τοιοῦτος ὡς λίχνος. τοῦτο γάρ φασιν, ἡ λιχνεία. καὶ ὁ λυράπαξ. τῶν δὲ ἐπιπαντων, καὶ ὁ μεσηγυδορπαχίστης. ἤγουν ὃς μεσοῦντος δείπνου, πολλάκις ἀριστᾷ ὡς πάλιν ἐμπίπλασθαι. Τὸ δὲ ἐπ' ἦρα φέρων τουτέστι χάριν ὡς προδεδήλωται, περιχύσεως οὐκ ἀπίθανος ὁ παλαιὸς ἱστόρηται προδεδήλωσθαι. Τὸ δὲ πλεόνεσσι μαχεῖται, κατὰ ποιότητα προσώπων ἐῤῥέθη. ἄλλως γὰρ, τοῦ ξενοδόκου καὶ τῶν δύο βασιλέων οἷς δοκεῖ τὸ πᾶν κεῖσθαι, πλείους πολλῷ οἱ λοιποὶ μνηστῆρες. Τὸ δὲ ἐπὶ δ' αἰνεῖτον βασιλῆες, ἀντὶ τοῦ ἐπαινοῦσι καὶ οἱ βασιλεῖς ὁμοίως τῷ, οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπῄνεον ὅπερ εὐθὺς ἐπάγεται, ἤγουν αἰτίον τῶν, ἐπεὶ δὲ, ἤγουν σὺν ἐμοί, συγκατατίθενται καὶ οἱ βασιλεῖς, ὁ εὐρύμαχος δηλαδὴ καὶ ὁ ἀντίνοος. οὓς ὡς δεῖ λιπᾶναι, καταδημαγωγεῖ εὐμεθόδως ὁ τηλέμαχος, μελλησείων τὸ ὑβριστὴν αὐτῶν καὶ ἀτάσθαλον.

Ὅτι δὲ τὸν τοῦ ἴρου καὶ τοῦ ξένου διασκευάζων ἀγῶνα, φησί. ζώσατο μὲν ῥάκεσι περὶ μήδεα ὀδυσσεύς. φαῖνε δὲ μηροὺς καλούς τε μεγάλους τε. φάνεν δέ οἱ εὐρέες ὦμοι, στήθεά τε, στιβαροί τε βραχίονες. ταῦτα δὲ ἴσως ὧν καὶ ὁ φαίαξ λαοδάμας ἐχαρακτήριζεν ἀγαθὸν ἀθλητήν. ἔοικε γὰρ τὰ περὶ πρόσωπον ἀλλοιοῦσθαι μόνα ἴσως ἵνα καὶ μὴ αὐτὸν γνωρίζεσθαι. τὰ δ' ἄλλα, οὐ μόνον ὡς εἶχε φύσεως ἐκφαίνεται, ἀλλὰ καὶ εἰς κάλλιον μεταπλάττεται. φησὶ γάρ. αὐτὰρ ἀθήνη ἄγχι παρισταμένη, μέλε' ἤλδανε ποιμένι λαῶν. φρόνησις δὲ καὶ ἡ τοιαύτη ἀθηνᾶ. καθ' ἣν κρίνας ὁ ὀδυσσεὺς μὴ δεῖν εἶναι δειλὸν καὶ ὑποτρέμειν, ἑαυτοῦ ἐστί, καὶ θαῤῥεῖ τὸν ἀγῶνα, ὡς εἰ καὶ λέων ἀνδρεῖος μὲν ὢν καὶ ἄλλως ἀνδρειότερος δὲ ἀποβὰς ἐν τῷ ἐρεθίζεσθαι. διὸ καὶ οἱ μνηστῆρες ὑπερφυάλως ὡς καὶ προεῤῥέθη ἀγασσάμενοι, εἶπον κατὰ λόγον ἐνθουσιῶν, ἦ τάχα ἶρος ἄϊρος, ἐπίσπαστον κακὸν ἕξει. οἵην ἐκ ῥακέων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει. ὃ δὴ ἁρμόζοι ἂν ἀνδρὶ ἀφανεῖ μὲν τὰ ἔξω, ἄλλως δὲ πρακτικῷ. ζητήσεως δὲ ἄξιον ἐν τῇ τῶν μηρῶν γυμνώσει πῶς οὐκ ἐδείχθη καὶ ἡ οὐλὴ, τοῦ ὀδυσσέως ὡς μετὰ ταῦτα φανεῖται μέγα παράσημον. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ ζώσατο ῥάκεσιν, ἐμφαίνει μὴ ζώνῃ χρᾶσθαι τοὺς πυγμάχους καὶ οὕτως ἀναστέλλειν τὸ ἱμάτιον, ἀλλ' ἀποδυσαμένους, αὐτῷ τῷ ἱματίῳ ζώννυσθαι, ὡς ἐνταῦθα ὀδυσσεὺς ἐζώσατο ῥάκεσιν. ὧν γυμνωθεὶς, μήδεα μὲν καλύπτει, φαίνει δὲ μηροὺς καὶ ὤμους καὶ στήθη καὶ βραχίονας. ὃ τὴν ῥαβδοῦσαν γύμνωσιν φράζει. ἀλδαίνειν δὲ, τὸ αὔξειν παρὰ τὸ ἄλλεσθαι, ἢ παρὰ τὸ ἀλθαίνειν, διὰ τὸ προδηλωθὲν συγγενὲς τοῦ θ καὶ δ. πρωτότυπον δὲ τοῦ ἀλδαίνειν, τὸ ἀλδῶ ἀλδήσω. ἴσως δὲ καὶ τὸ ἀλδήσκω. καὶ ποταμός τις ἀλδήσκος θρεμμάτων θρεπτικός. Τὸ δὲ ἶρος ἄϊρος, ταυτὸν τῷ, ἶρος κακόϊρος. καθ' ὁμοιότητα τοῦ, κακοΐλιον οὐκ ὀνομαστήν. καὶ τοῦ, ὕπνος ἄϋπνος παρὰ σοφοκλεῖ. καὶ τῶν ὁμοίων. ἢ καὶ ἄλλως ἄϊρος, ὁ μηκέτι ἐσόμενος ἶρος ἀλλὰ τεθνηξόμενος. Ἐπίσπαστον δὲ κακόν, τὸ αὐθαίρετον. καὶ ὅ τις καθ' ἑαυτοῦ ἐπισπᾶται. καθ' ὁμοιότητα ὥς φασι ζώων, διαζομένων καὶ ἐπισπωμένων ἑαυτοῖς ὄλεθρον. ὃς δὴ καὶ οὐ μόνον κατὰ δειλίαν γίνεται, ἀλλά ποτε καὶ διὰ θυμόν. οὕτω γὰρ καὶ σῦς καὶ ἄρκτος πίπτει καὶ λέων καὶ πάρδαλις. ἐξὸν ἂν διαφυγεῖν τὸ κακὸν εἰ μὴ ἐπισπῶντο αὐτό. Ἐπιγουνὶς δὲ τί ἐστι, προείρηται.

Ἡ ὀδυσσεία μὲν ἠλλοίωσεν ὡς ὑγιῆ σωμασκήσασα ἡ ἀθηνᾶ, οἷα θαρροῦντα. ἶρος δὲ, ἀνάπαλιν πάσχει. τα-

Ὣς ἄρ' ἔφαν. Ἴρῳ δὲ, κακῶς ὠρίνετο θυμός.
Ἀλλὰ καὶ ὣς, δρηστῆρες ἄγον ζώσαντες ἀνάγκῃ
Δειδιότα, σάρκες δὲ περιτρομέοντο μέλεσσιν.
Ἀντίνοος δ' ἐνένιπεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν.
Νῦν μὲν μήτ' εἴης βουγάϊε, μήτε γένοιο,
Εἰ δὴ τοῦτόν γε τρομέεις καὶ δείδιας αἰνῶς,
Ἄνδρα γέροντα δύῃ ἀρημένον, ἥ μιν ἱκάνει.
Ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται.
Αἴ κέν σ' οὗτος νικήσῃ κρείσσων τε γένηται,
Πέμψω σ' ἤπειρόνδε βαλὼν ἐν νηῒ μελαίνῃ
Εἰς Ἔχετον βασιλῆα βροτῶν δηλήμονα πάντων,
Ὅς κ' ἀπὸ ῥῖνα τάμῃσι καὶ οὔατα νηλέϊ χαλκῷ.
Μήδεά τ' ἐξερύσας, δώῃ κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι.
Ὣς φάτο, τῷ δ' ἔτι μᾶλλον ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα.
Ἐς μέσσον δ' ἄναγον. τὼ δ' ἄμφω χεῖρας ἀνέσχον.
Δὴ τότε μερμήριξε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Ἢ ἐλάσ' ὥς μιν ψυχὴ λίποι αὖθι πεσόντα,
Ἦέ μιν ἦκ' ἐλάσειε τανύσσειέν τ' ἐπὶ γαίῃ.
Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι, δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
Ἦκ' ἐλάσαι, ἵνα μή μιν ἐπιφρασσαίατ' Ἀχαιοί.
Δὴ τότ' ἀνασχομένω. ὁ μὲν ἤλασε δεξιὸν ὦμον
Ἶρος. ὁ δ' αὐχέν' ἔλασσεν ὑπ' οὔατος. ὀστέα δ' εἴσω
Ἔθλασεν. αὐτίκα δ' ἦλθεν ἀνὰ στόμα φοίνιον αἷμα.
Κὰδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακών. σὺν δ' ἤλασ' ὀδόντας
Λακτίζων ποσὶ γαῖαν. ἀτὰρ μνηστῆρες ἀγαυοὶ
Χεῖρας ἀνασχόμενοι γέλῳ ἔκθανον. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς,
Εἷλκε διὲκ προθύροιο λαβὼν ποδὸς, ὄφρ' ἵκετ' αὐλὴν
Αἰθούσης τε θύρας. καί μιν ποτὶ ἑρκίον αὐλῆς
Εἷσεν ἀνακλίνας, σκῆπτρον δέ οἱ ἔμβαλε χειρί.
Καί μιν φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ἐνταυθοῖ νῦν ἧσο κύνας τε σύας τ' ἀπερύκων.
Μηδὲ σύ γε ξείνων καὶ πτωχῶν κοίρανος εἶναι
Λυγρὸς ἐὼν, μήπου τι κακὸν καὶ μεῖζον ἐπαύρῃ.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμφ' ὤμοισιν ἀεικέα βάλλετο πήρην,
Πυκνὰ ῥωγαλέην. ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ.
Ἂψ δ' ὅγ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν κατ' ἄρ' ἕζετο. τοὶ δ' ἴσαν εἴσω
Ἡδὺ γελώοντες, καὶ δεικανόωντ' ἐπέεσσιν.
Ζεύς τοι δοίη ξεῖνε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
Ὅττι μάλιστ' ἐθέλεις, καί τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ.
Ὃς τοῦτον τὸν ἄναλτον ἀλητεύειν ἀπέπαυσας
Ἐν δήμῳ. τάχα γάρ μιν ἀνάξομεν ἤπειρόνδε
Εἰς Ἔχετον βασιλῆα βροτῶν δηλήμονα πάντων.
Ὣς ἄρ' ἔφαν. χαῖρεν δὲ κλεηδόνι θεῖος Ὀδυσσεύς.

ῥαχηνὴς τὴν ψυχὴν εἰς τοῦτον, ὥστε καὶ τρέμειν. θρασυδειλὸς γὰρ ἐν τοῖς μάλιστα φαίνεται ὁ αἰθήρ. φησὶ γὰρ ὁ ποιητὴς οὕτως. ἴρῳ δὲ, κακῶς ὠρίνετο θυμός. ἀλλὰ καὶ ὣς δρηστῆρες ἄγον ζώσαντες ἀνάγκῃ, τουτέστιν ἐν βίᾳ, δεδιότα. ὃ ἑρμηνεύων, ἐπάγει. σάρκες δὲ περιτρομέοντο μέλεσσιν. ἐξεδειμάτωσε δὲ αὐτὸν ἄλλως ἡ τοῦ ἀντινόου ἐνιπή. εἶπε γὰρ ὅτι νῦν μὲν μήτ' εἴης βουγάϊε μήτε γένοιο, εἰ δὴ τοῦτόν γε τρομέεις καὶ δείδιας αἰνῶς, ἄνδρα γέροντα ὡς καὶ ὁ ξεῖνος ἔφη, δύῃ ἀρημένον τῇ ... τῇ ... ἀρημένον, ὡς ..., ... ἐπιφέρει τὸ ..., φησίν. ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται. αἴ κέν σ' οὗτος νικήσῃ κρείσσων τε γένηται, ὡς καὶ προέγραψε, πέμψω σ' ἤπειρόνδε βαλὼν ἐν νηῒ μελαίνῃ, εἰς ἔχετον βασιλῆα βροτῶν δηλήμονα πάντων. ὅς κ' ἀπὸ ῥῖνα τάμῃσι καὶ οὔατα νηλέϊ χαλκῷ. μήδεά τ' ἐξερύσας, δώῃ κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι. ὅτι δὲ ταῦτα εἰς πλέον ἐξεθορύβησε τὸν ἶρον, δηλοῖ τὸ ἐφεξῆς. τῷ δ' ἔτι μᾶλλον ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα. καὶ οὐ μὲν τρέμει, οὐκ ἀφιεὶς τὸν ἶρον θαρρεῖν. οἱ δὲ, ὅμως ἐς μέσον ἄναγον. κατ' ἀνάγκην δηλαδὴ ... τοῦτο. ... σημείωσαι ὅτι καθὰ πρὸ τοῦ ξεῖνον ὀδυσσέα οἱ ἀγαθοὶ ἐθάρρυνον λόγοι, οὕτω τὸν ἶρον κατέβαλον οἱ ἀφ... καὶ προσκατεσγασαν... ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ κακῶς ὀρίνετο θυμὸς, πρὸς διαστολὴν εἴρηται τοῦ ἄλλως ὀρίνεσθαι. ὀρίνεται γὰρ θυμὸς καὶ καλῶς, κατὰ τὸ εἰς πόλεμον ὀρνύμενον καὶ θαρσαλέως μαχόμενον. τὸ δὲ δεδιότα περιτρομέεσθαι, μετ' ὀλίγα ἑρμηνεύων φησὶ, τρομέεις καὶ δείδιας αἰνῶς, ἅπερ τὸν αὐτὸν ἔχει νοῦν. ἔστι γὰρ ταυτὸν τρέμειν καὶ δεδιέναι αἰνῶς. περὶ δὲ βουγαΐου, ἐκτέθειται ἐν τοῖς εἰς τὴν ἰλιάδα γεγραμμένοις. ἔχει δέ τι ὅμως ὁ ἐνταῦθα λόγος, μὴ καὶ τοῦ ἴρῳ ἁρμόζον διὰ τό, ἐπὶ βοῒ τετάσθαι ἀεικῶς, γαστὴρ ὃ ἐστι γνωστόν. ἔστι γάρ.

Ἀντίνοος δ' ἄρα οἱ μεγάλην παρὰ γαστέρα θῆκεν,
Ἐμπλείην κνίσης τε καὶ αἵματος. Ἀμφίνομος δὲ
Ἄρτους ἐκ κανέοιο δύω παρέθηκεν ἀείρας.
Καὶ δέπαϊ χρυσέῳ δειδίσκετο, φώνησέν τε.
Χαῖρε πάτερ ὦ ξεῖνε, γένοιτό τοι ἔς περ ὀπίσσω.
Ὄλβος, ἀτὰρ μὲν νῦν γε κακοῖς ἔχεαι πολέεσσι.

γάρ, αἴ κέ τι μὲν οἰκεῖον οὐκ εἴη, δὲ καὶ τὸ ἴρω. τάδ' ἄλλα οὖν ἔχει καὶ ἐπὶ τούτῳ. διὸ δ' γῦς ὄκρος, διὰ τὸ πολὺ τῆς σαρκῶν. καὶ τὸ βοῶν ἔργα τριῶν, καὶ τὰ λοιπά. Τὸ δὲ μήτε εἴης μήτε γένοιο, ἤγουν ἀντὶ τοῦ μήτε νῦν εἴης μήτε ἐγένου. ἔθος γὰρ τοῖς θυμουμένοις μέμφεσθαι καὶ τὸ ἤδη γεγονός, καὶ ἐπαρᾶσθαι μὴ ἂν γενέσθαι εἰ καὶ ἀδύνατος ἡ ἀρά. ἢ μήτε εἴης ἄρτι ἀλλὰ τεθναίης, μήτε μὴν πάλιν ὕστερον γένοιο. ἵνα καὶ Πυθαγόρας ἐξ Ὁμήρου λαβὼν δοξάζοι τοὺς ψυχικοὺς ὕστερον μεταγγισμούς. οἳ διὰ τὸ ὡς ἐῤῥέθη, πάλιν γίνεσθαι κατὰ τὸν Πυθαγόρειον λόγον, καὶ παλιγγενεσίαι λέγονται. ὅθεν βλαβεὶς ὁ φυσικὸς Ἐμπεδοκλῆς καὶ τὸ αὐτὸ συνδοξάσας, καταψεύδεται ἑαυτοῦ τό, ἤδη ποτ' ἐγὼ γενόμην κοῦρός τε κόρη τε, θάμνος τ' οἰωνός τε καὶ ἐξ ἁλὸς ἔμπνοος ἰχθύς. ὁ δὲ παραφράσας Δημοσθένης, ταῦτα τί καὶ τὸν Βουγάϊον ἑρμηνεύων φησί. μήτε εἴης ἔτι μήτε ὀνομάζοιο, βόσκημα ἀναίσθητον. Τὸ δὲ ἐπιπλησμένον ἔσαι, δηλοῖ μὲν ὡς καὶ ἐν ἀπειλῇ τὸν Ἀντίνοον εἰπεῖν ἅπερ εἶπεν, ἀλλ' ἀληθείᾳ. διὸ καὶ προϊδόντες, μετὰ τὴν ἧτταν φασὶν ὃ ποιῆσαι οὐκ ἴσχυσαν ὡς προθέμενοι αὐτοί. ἤγουν τό, τάχα γάρ μιν ἀνάξομεν ἤπειρόνδε εἰς Ἔχετον. λέγει δὲ καὶ νῦν ἤπειρον, χώραν ἰδίως οὕτω καλουμένην, αἳ περὶ κειμένην Ἰθάκης, μεγάλην. ἀφ' ἧς καὶ Πύῤῥος ἠπειρώτης ὕστερον, ἄρξας τῆς ἐκεῖ. ἧς μέρος παράλιον, καὶ τὸ ἐν τοῖς ἑξῆς δηλωθησόμενον Νήρικον, ὅπερ ἐστὶν ἡ νῦν Λευκάς. Τὸ δὲ βαλὼν ἐν νηΐ, ἀντὶ τοῦ ῥίψας, ἐμβαλών. Ἔχετος δέ φασι, βασιλεὺς ἦν τῆς ῥηθείσης ἠπείρου, υἱὸς Εὐχήνορος καὶ Φλογέας, ὠμὸς καὶ ἀπάνθρωπος ὃς καὶ τὴν θυγατέρα Μετώπην ἢ καὶ Ἀμφίσσαν ὑπό τινος Αἰχμοδίκου φθαρεῖσαν πηρώσας, ἠνάγκασεν ἀλεθεῖν κριθὰς σιδηρᾶς παραθεὶς καλινδεῖν αὐτῇ. εἰπὼν τηνικαῦτα τὰς ὄψεις ἀπολήψεσθαι, ὅτε τὰς τοιαύτας κριθὰς εἰς ἄλφιτον λεπτύνει. καὶ τὴν μὲν θυγατέρα οὕτω μετῆλθε. τὸν δὲ Αἰχμόδικον ὡς ἐπὶ ἑστίασιν καλέσας, ἠκρωτηρίασεν, ἀποκόψας καὶ τὰ αἰδοῖα. τέλος μέντοι ὑποδραμοῦσαν καὶ τῶν ἰδίων ἐμφορηθεὶς σαρκῶν, ἀπέσβη φασίν. ὃ καὶ Λυσσαῖος ἔπαθεν ἐν τοῖς ὕστερον ὁ ἀρτόμαχος καταχορδεύσας ἑαυτόν. τινὲς δέ φασιν, Ἔχετον ἐπ' αὐτοῦ γενέσθαι τοῦ ποιητοῦ, καί τι πεπλημμεληκότα εἰς αὐτόν, τοιοῦτον ἱστορηθῆναι. ὡσανεὶ παλαιόν τινα ὄντα ἄδηλον. ὃ καὶ ἐπὶ Θερσίτῃ ποιῆσαι λέγεται, κακῶς ἐπιτροπεύσαντι τὴν αὐτοῦ. ὥσπερ ἀνάπαλιν πεποίηκεν ἐπὶ Τυχίου καὶ Φημίου καὶ Μέντου καὶ Μέντορος. αὐτὴν γὰρ εὖ πεποιηκότων αὐτόν, ἐπ' ἀγαθοῖς μέμνηται, εἰς παλαιότητα χρόνου ἡρωικοῦ ἀνάγων αὐτούς. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸν Ἔχετον δέον τύραννον εἰπεῖν, ὁ δὲ βασιλέα εἶπεν. ἠγνοεῖτο γὰρ ἐπὶ Ὁμήρου ἡ τύραννος λέξις. ἣ καὶ ὕστερον εὑρεθεῖσα, ἐπ' ἀγαθῷ ἐλέγετο. τοῖς γὰρ ἐννόμοις βασιλεῦσι κλῆσις ἦν καὶ αὕτη ὡς δηλοῖ πρὸς μυρίοις ἄλλοις, καὶ ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ Οἰδίπους τύραννος. ἡ μέντοι μεταγενεστέρα χρῆσις διορίσασα, τοῖς ἀγαθοῖς μὲν βασιλεῦσιν ἀπεκλήρωσε τὸ πρεσβεῖον τῆς παλαιᾶς λέξεως τὸ βασιλεύς, καθὰ καὶ μάλιστα τὸ ἄναξ. τὸ δέ γε τυραννεῖν ἀποτάξασα, τοῖς μὴ κατὰ νόμον ἄρχουσιν ἀπέῤῥιψε. Σημείωσαι δὲ ὅτι οὐκ ἠξίωσεν ἄνακτα τὸν Ἔχετον εἰπεῖν, ἀλλ' ἁπλῶς βασιλέα ὅ ἐστιν ἄρχοντα. ὁ γὰρ ἄναξ, θεία λέξις. ἀπὸ τοῦ ἀνακῶς ἔχειν τῶν ὑπηκόων γινομένη ὅ ἐστιν ἐπιμελῶς ὡς προδεδήλωται. Ἐν δὲ τῷ, βροτῶν δηλήμονα πάντων, ὑπερβολικῶς πάλιν κεῖται τὸ πάντων, ὡς καὶ ἐπ' ἄλλων ἐφάνη. δηλοῖ δὲ κἀνταῦθα ἡ λέξις, μόνους τοὺς περιπίπτοντας ταῖς τοῦ Ἐχέτου χερσί. Τὸ δὲ ῥῖνα ταμεῖν καὶ οὔατα, τὸν ἀκρωτηριασμὸν δηλοῦσιν. ἁπλοῦν δὲ τοῦ ῥινοτομεῖν ἐστὶ τὸ ῥῖνα τέμνειν. Τὸ δὲ μήδεα ἐξερύσας, ἐπωδύνως ἔχει μᾶλλον, ἤπερ τὸ ταμεῖν αὐτά. Τὸ δὲ ὠμὰ δάσασθαι, τὸν σπαραγμὸν δηλοῖ τὸν κυνῶν. δάσασθαι δὲ εἶπεν, ἐπεὶ τὸ μέτρον οὐκ ἐπιδέχεται εἰπεῖν δαίσασθαι. δῆλον δὲ ὡς ἀπὸ τούτου δάσασθαι, καὶ ὁ δασμός. Ἐν δὲ τῷ, ἐς μέσον ἄναγον, περιττὴ ἡ πρόθεσις. Ἰώνων δέ φασιν ἡ λέξις, κειμένη καὶ μετ' ὀλίγα ἐν τῷ, τάχα γάρ μιν ἀνάξομεν ἤπειρόνδε. Τοιοῦτον καὶ ἐν Ἰλιάδι τό, εἰς Ἑλίκην τε καὶ Αἰγὰς δῶρ' ἀνάγουσιν. Οὐκ ἀνασχεῖν καὶ ἐνταῦθα χεῖρας, τὸ ἀνατεῖναι, φησὶ γοῦν. τάδ' ἀμφὶ χεῖρας ἀνέσχον. ἦν δὲ αὐτό, καὶ παθητικῶς εἰπεῖν, ἀνέσχοντο, ὡς δηλοῖ τό, δὴ τότ' ἀνασχόμενοι, μετ' ὀλίγα ῥηθέν. Ὅτι ἴσχει μὲν Ὀδυσσεὺς ἐπιθανάτιον πληγὴν τοῦ Ἴρου καταπεῖναι, ἐπέσχε δὲ δι' οἰκονομίαν. φησὶ γοῦν ὁ ποιητής, ὅτε δὴ τότε μερμήριξε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς, ἢ ἐλάσει ἤγουν πλήξει ὥς μιν ψυχὴ λίποι αὖθι πεσόντα, ἦε μιν ἦκα ἐλάσειε τανύσσειέν τ' ἐπὶ γαίῃ. ὧδε δέ οἱ φρονέοντι, δοάσσατο, ἤγουν ὡς πολλαχοῦ ἐῤῥέθη, ἔδοξε κέρδιον εἶναι ἦκα ἐλάσαι, ἵνα μή μιν ἐπιφρασσαίατο Ἀχαιοί. τεκμαράμενοι δηλαδὴ τὸν ἄνδρα ἐκ τοῦ οὕτω βαρέως ἐλάσαι. δὴ τότε ἀνασχομένω ἤγουν ἀνατείναντες τὰς χεῖρας, ὁ μὲν ἤλασε δεξιὸν ὦμον Ἶρος. ὁ δ' αὐχέν' ἔλασσεν ὑπ' οὔατος. ὀστέα δ' εἴσω ἔθλασεν. αὐτίκα δ' ἦλθε κατὰ στόμα, φοίνιον αἷμα. κὰδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακών, ἤγουν εἰς μῆκος ὡς προδεδήλωται πεσών. ἢ τανύσας τι ὑχέσας ὡς καὶ αὐτὸ προέγνωσται. σὺν δ' ἤλασεν ὀδόντας, λακτίζων ποσὶ γαῖαν.

μετὰ δὲ

μνηστῆρες δὲ χεῖρας ἀνασχόμενοι κατὰ σχῆμα ἐκπλήξεως σύνηθες, γέλῳ ἔκθανον, ὡς οἷα λειποθυμήσαντές ἐκ τοῦ γελᾶν. ὃ καὶ μέχρι νῦν παροιμιακῶς ἐπὶ μεγάλου καὶ ἀθρόου γέλωτος ἐκράτησε λέγεσθαι. Ὀδυσσεὺς δὲ, ἕλκε δ' ἐκ προθύροιο λαβὼν ποδός. τοῦτ' ἐκεῖνο ὅπερ εἰς αὐτὸν φθάσας ὁ Ἶρος ἠπείλησε. καὶ ἦν ὁ ἑλκυσμὸς, ἧος ἵκετ' αὐλὴν αἰθούσης τε θύρας. οὗ δὴ ποτὶ ἑρκίον αὐλῆς ἐκάθισεν ἐκεῖνον ἀνακλίνας, σκῆπτρον δέ οἱ ἔμβαλε χειρί, ῥόπαλον δηλαδὴ ὡς εἰκός, καὶ ἔφη σκώπτων. ἐνταυθοῖ νῦν ἧσο σῦς τε κύνας τ' ἀπερύκων. ὡς οἷα δηλαδὴ πυλωρός. αὐτὰ προδιδοὺς ζῴου σκῶμμα τῷ Ἴρῳ, ἀνθ' ὅπερ ἐκεῖνος τὸν Ὀδυσσέα γρηῒ καμινοῖ ὡμοίωσε. μὴ δὲ σύγε φησὶ ξείνων καὶ πτωχῶν κοίρανος εἶναι, ἤγουν ἴσο ἐθέλειν εἶναι, λυγρὸς ἐών, μή πού τι κακὸν καὶ μεῖζον ἐπαύρῃ. ὁποῖον δηλαδὴ Ἀντίνοος ἠπειλήσατο. καὶ οὕτω μὲν τετέλεσται τῷ Ὀδυσσεῖ ὁ ἆθλος εὐτυχῶς. Ὅρα δὲ ὅτι τέως τοῖς ἀπὸ τοῦ ἐλάσαι ῥήμασιν ἐξῆς ἐχρήσατο κατ' ἐπιμονὴν ἐνταῦθα διὰ τὸ καίριον. ὧν τὸ, σὺν δ' ἔλασσεν ὀδόντας, ὁ Ἶρος ποιεῖ καθ' ἑαυτοῦ ὡς σφαδάζων. καὶ ὅτι τὸ ἔθλασε κάλλος ἴδιον ἔχει παρὰ γράμμα ἰσοφωνοῦν πρὸς τὸ ἔλασε. Ὁμήρου δὲ σιγήσαντος εἴτε ἐξεκρούσθησαν ὀδόντες τοῦ κατὰ Ἶρον στόματος εἴτε κατεσείσθησαν, οὐκ ἀναγκαῖον ζητεῖν τὸ συμβάν. εὐθυμάτιον δὲ ἀστεῖόν τι περὶ ὀδόντων ὀλίγων γραός. εἰς ὅπερ ὁ μὲν Ἀριστοφάνης ἄλλως ἔπαιξεν ἐν τῷ Πλούτῳ διὰ καιρίων παιδιᾶς. ἕτερος δέ τις παλαιὸν ἀστεϊσάμενος, ἔφη ῥᾷον εἶναι τοῦ δεῖνος τοὺς ὀδόντας ἀριθμῆσαι ἢ τοὺς τῆς χειρὸς δακτύλους. Τὸ δὲ ἀνασχόμενοι ὁ μὲν ἔλασσεν ὦμον ὁ δ' αὐχένα, σύνηθες Ὁμήρῳ σχῆμα. Ἐν δὲ τῷ, γέλῳ ἔκθανον, ἄδηλον ὡς ἐλέχθη καὶ ἀλλαχοῦ, εἴτε κατὰ ἰσοκατάληκτον κλίσιν ἡ δισυλλαβία τοῦ γέλω, εἴτε καὶ κατὰ ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ γέλωτι, ὅτι οὐδ' ἂν ἔχοι τὸ ἰῶτα προσγεγραμμένον. ἡ δ' αὐτὴ ἀδηλία καὶ ἐπί του, ἔρῳ ἀντὶ τοῦ ἔρωτι, ὡς καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι φαίνεται. δῆλον δὲ ὡς ἀφελῶς ἢ γελοίως τὸ ἄγαν γελάσαι, γέλῳ ἐκθανεῖν λέγεται. ἤγουν ἔξω ἢ ὡς εἰπεῖν ἐπιπολαίως θανεῖν καὶ οὐ κατὰ τὸ κυρίως θανεῖν ὃ δὴ βαθὺς χωρεῖ. Ἐνταῦθα δὲ, σημειοῦνται ὡς τὸ ὑπὸ ἡδονῆς ἐκλύεσθαι, θανάτῳ καὶ αὐτὸ ἔοικεν. Ἱστέον δὲ ὅτι οὐ μόνον οἱ μνηστῆρες φιλογέλωτες ἦσαν δέ που καὶ πάντες οἱ συμπαίζοντες οἱ μὲν μᾶλλον οἱ δ' ἧττον, ἀλλά που καὶ κατ' ἔθνος ὅλον, τὸ τοιοῦτον ἐπιφαίνεται. Τιρύνθιοι γοῦν ὡς καὶ προεδηλώθη, φιλογέλωτες ὄντες καὶ δὴ τοῦτο σκωπτόμενοι, καταφυγόντες ἐπὶ τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον ἐφ' ᾧ ἀπαλλαγῆναι τοῦ πάθους, ἤκουσαν τοῦ θεοῦ λέγοντος αὐτοῖς, παύσεσθαι ἢν θύοντες τῷ Ποσειδῶνι ταῦρον, ἀγελαστὶ τοῦτον ἐμβάλωσιν εἰς θάλασσαν. οἱ δὲ, δεδιότες μὴ διαμάρτωσι τοῦ λογίου, τοὺς παῖδας ἐκώλυσαν παρεῖναι τῇ θυσίᾳ. καὶ ὅμως ἑνὸς παιδὸς συγκαταμιχθέντος καὶ ἐπιλαλήσαντος ἐν τῷ ἀπελαύνεσθαι, αὐτοὶ ἐγέλασαν. καὶ ἔμαθον ὥς φησιν Ἀθήναιος, ἔργῳ, ὡς ἄρα πολυχρόνιον ἔθος, ἀμήχανόν ἐστι θεραπευθῆναι. Ἑρκίον δὲ αὐλῆς, ὁ τοῖχος ᾧ ἐστιν ἐπικεῖσθαι εἰς τὸν θριγκόν. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἕρκος. ὁμοίως τῷ, τεῖχος τειχίον. Τὸ δὲ ἐνταυθοῖ, δοκεῖ δωρικὸν εἶναι καὶ παρ' Ἀττικοῖς τέτριπται, ὥσπερ δὲ καὶ τὸ ἐνταῦθα. ἔστι δὲ τοῦ μὲν ἐνταῦθα ὁ δωρισμὸς ἁπλοῦς. διπλοῦς δὲ, ὁ τοῦ ἐνταυθοῖ. καὶ δῆλον ἐντεῦθεν. ἔθος δωριεῦσιν ὡς καὶ ἐν τοῖς τοῦ Πινδάρου φαίνεται, συντάσσειν ἐστὶν ὅτε τὴν εἰς πρόθεσιν μετὰ αἰτιατικῆς. ἔτι δὲ καὶ τὸ ἔνδον, λέγειν ἐνδοῖ ὡς καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ κεῖται. καὶ τὸ πέδον, πεδοῖ ἐπιρρηματικῶς ἀντὶ τοῦ εἰς γῆν, οὗ χρῆσις παρ' Αἰσχύλῳ. τούτων δὴ οὕτως ἐχόντων, εἴη ἂν δωρικὴ σύνταξις τὸ, ἐνταυθοῖ ἤγουν εἰς τὸν ἔσω τόπον. καὶ αὖθις τροπῇ δωρικῇ λεγούσῃ, τὸ ἐνταυθοῖ. καὶ τροπῇ συνήθει τοῦ ψιλοῦ εἰς δασύ, ἐνταυθοῖ. ὁμοίᾳ δὲ συντάξει τῇ ἐν προθέσει καὶ αἰτιατικῇ χωρὶς τοῦ ἀφώνου, γίνοιτ' ἂν καὶ τὸ ἐνταῦθα. διὸ οὐ ἴσως καὶ τὸ ἐντεῦθεν, κατὰ τὸ, ἔνθα ἔνθεν. σημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ ὡς τὸ μὲν ἐνταυθοῖ, τὴν ἐν τόπῳ σημασίαν δηλοῖ. τὸ δὲ ἐνταῦθα, καὶ τὴν ἐν τόπῳ καὶ τὴν εἰς τόπον. Σοφοκλῆς Ἠλέκτρᾳ, ἐνταῦθα πέμψειν ἔνθα μὴ ποθ' ἡλίου φέγγος κατόψει. τοῦτο δὲ, ἀμφότερα ἔχει. τοιοῦτον δέ φασι καὶ τὸ ἐνθάδε. τὸ μὲν γὰρ ἐνθάδ' αὖθι μένων τόδε δῶμα φυλάσσεις, καὶ τὸ, σὺ δ' ἐνθάδε γυναῖκες ἴδονται, τὴν ἐν τόπῳ σημασίαν δηλοῖ. Τὸ δὲ τοῦ δ' αὐτοῦ Λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς, τὴν εἰς τόπον. οἱ δ' αὐτοὶ καὶ τὸ μὲν ἔνδον, κυρίως τὸ ἐν τόπῳ φασὶ δηλοῦν. τὸ δὲ ἔσω, τὸ εἰς τόπον. τὸ δὲ νῦν καθ' Ἡρακλείδην, ἐνεστῶτι ἁρμόζεται, δηλονότι, νῦν ἦλθεν ὁ ἀγών. καὶ παρῳχημένῳ, δηλονότι, νῦν παρῆλθεν ὁ ἀγών. καὶ μέλλοντι, δηλονότι, νῦν ἔσται ὁ ἀγών. τὸ δὲ νυνί, ἐπὶ μόνου ἐνεστῶτος. Ἀττικῶν δὲ ταῦτα. Τοῦ δὲ ἧσο, σύνθετον τὸ κάθησο. ὅθεν ἐνδεία φασὶ καὶ συστολῇ, κάθιο καὶ συναλοιφῇ, κάθου παρὰ Μενάνδρῳ. δεικτικὸν δὲ τοῦ κάθησο, τὸ ἐκάθησο. κατὰ τὸ ἐκαθεζόμην ἐκάθευδον ἐκάμμυον. Τὸ δὲ σύγε ξείνων καὶ πτωχῶν κοίρανος καὶ ἑξῆς, κατὰ βιαίου πτωχοῦ ἐστιν εἰπεῖν ῥέποντος πρὸς τὸ ἀρχικόν. Σημειοῦνται δὲ ὡς εἴπερ εὐεπιβόλως ἔγραψεν ὁ εἰπὼν κοίρανον εἶναι τὸν πρὸς καιρὸν ἀνάσσοντα, χρήσιμός ἐστιν ἐκεῖ, καὶ ὁ ἐνταῦθα πτωχῶν κοίρανος Ἶρος. λέγει γὰρ ἐκεῖνος, οὕτω. βασιλεύς, ὁ πατρόθεν ἐκ διαδοχῆς γένους ἀρχῶν. κοίρανος δὲ, ὁ πρὸς καιρὸν βασιλέως ἔργον ἐπιτελῶν, οἷος ἦν πρὸ τῆς μήνιδος ὁ Ἀχιλλεύς. καὶ, ὃς δὲ κοιρανέων δίεπε στρατόν. ἡγεμὼν δὲ, ὁ τάξεως στρατιωτικῆς ἡγούμενος. διό, κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστος. εἰ δὲ ὁ τοιοῦτος τοὺς αἱρετοὺς ἢ ἀλλοίους ἐσήγετο βασιλεῖς, οὐδὲν τοῦτο πρὸς τὸν ἄρτι λόγον. ἐπεί τοι καὶ τοὺς μέδοντας καὶ τοὺς βουληφόρους ἀφεῖκεν εἰπεῖν, ἀρχικὰ καὶ ταῦτα ὀνόματα.

Ὅτι μνηστῆρες τὸν Ὀδυσσέα μετὰ τὴν νίκην ἡδὺ γελώωντες δεξιοῦνται λόγοις, καί τις ἂν αὐτῶν εἴποι οὕτω. Ζεύς τοι δοίη ξεῖνε ὅ,ττι μάλιστ' ἐθέλεις, καί τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ, ὃς τοῦτον τὸν ἄναλτον ἀλητεύειν

ἀπέπαυσαν. ὃν καὶ εἰς ἔχετον εὐάξιν φασίν, ὡς καὶ ὁ Ἀντίνοος εἶπε. καὶ οὕτω μέν τις ἴσως. χαίρει δὲ κληδόνι δῖος Ὀδυσσεύς, φήμην δηλαδὴ τὸν λόγον δεξάμενος, ὅ ἐστι μαντείαν τινά. ἐπὶ τοιαύτης δὲ σημασίας, καθάπερ ἡ ὄσσα καὶ ἡ ὀμφή, οὕτω καὶ ἡ κληδὼν καὶ ἡ φήμη, ὅθεν τις καὶ αὐτὴ λέξις ἔσται. οὐ μὴν καὶ ἡ φῆμις. ἐκείνη γάρ, λαλιὰν ἁπλῶς ἀνθρωπίνην δηλοῖ. ὅθεν δύσφημόν τι φῆμιν. ἐπὶ δὲ τούτοις καὶ ἱστορία τις κληδὼν λαλεῖται τοῦ Ὀδυσσέως. Ἀμφίνομος γὰρ ὁ Δουλιχιεὺς ἄρτους ἐκ κανέου δύο ἀείρας παραθείς, καὶ δέπαϊ χρυσέῳ τὸν Ὀδυσσέα δεξιωσάμενος, χαῖρε φησὶ πάτερ ὦ ξεῖνε, γένοιτό τοι ἔς περ ὀπίσσω ὄλβος ἰσότερον καὶ εἰς τὸ μᾶλλον, ὄλβος. ἀτὰρ μὲν νῦν γε κακοῖς ἔχεαι πολέεσσιν. Ἀντίνοος μέν τοι ὁ βαρύς, λαλεῖ μὲν οὐδέν. ἱλαρώτερον δὲ ὅμως καὶ αὐτὸς παραθείς, μεγάλην παρὰ γαστέρα θῆκε τοῦ Ὀδυσσέως ἔμπλεων κνίσσης τε καὶ αἵματος. ὡς οἷά τις ἀποδοθέντος ἅπαξ θεσμῶν τοῦ νικητοῦ Ὀδυσσέως τὸ ἔπαθλον. Ὅρα δὲ καὶ τὸ, ἡδὺ γελώοντες, πρὸς διαστολὴν λεχθέν. ἔστι γὰρ καὶ μὴ ἡδὺ γελᾶν, ὅτε τις γελᾷ σαρδόνιον. ἢ ὡς ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς ἑξῆς ἐρεῖ δὴ τὸ σαρδάνιον. Τὸ δὲ ὅπερ ἐθέλῃς καί τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ, τὸ αὐτὸ δύναται εἰσί. Τί δὲ τὸ ἄαλτον, πρὸ ὀλίγων εἴρηται. νῦν δὲ τοσοῦτον ῥητέον, ὅτι δ' ἐνάρχων ἄαλτον εἰπόντος τὸ παρ' ἄλλοις ἄαλον ἤγουν τὸ χωρὶς ἁλῶν, ἐνταῦθα, οὐκ ἔστι νοῆσαι τοιοῦτον τὸν ἱερὸν ὡς δῆθεν ἀχρεῖον καὶ μὴ ἅλμην ὃ δὴ λέγεται ἔχοντα, καὶ ὅ φασιν ἀνάρτυτον καὶ ἀηδῆ, ὡς ἐκ μεταφορᾶς ἐδεσμάτων οὐκ ἐχόντων ἅλας, ἀλλὰ τὸν ἀπλήρωτον ἤγουν ἀόριστον. Τὸ δὲ ἀλητεύειν ἐν δήμῳ, παραπέφρασται πρὸς τό, ἦλθε δ' ἐπὶ πτωχὸς πανδήμιος. κληδὼν δέ, ἀπὸ τοῦ κλέω τὸ φημίζω. καθάπερ ἀπὸ τοῦ κλύζω δισυλλάβως, ἡ κλυδών. εἰ δὲ καὶ τρέπεται κατ' ἔκτασιν ἡ κληδὼν ἐν τῇ ἀρχούσῃ, κλειδὼν γίνεται. Τὸ δὲ ἔσπερ ὀπίσσω, γράφεται καὶ ὥσπερ ὀπίσσω. καὶ ἔχει καὶ οὕτω τὴν αὐτὴν ἔννοιαν, ὡς ἰσοδυναμοῦντος τοῦ ως, τῇ ες προθέσει.

Οἷα ἀγαθοῦ δῆθεν ἀνδρὸς τοῦ Ἀμφινόμου πειραθεὶς ὁ Ὀδυσσεύς, ἐκλαλεῖ πρὸς αὐτὸν ῥήματα τινὰ πρὸς τὴν ὑπόθεσιν. καὶ πρῶτα μὲν συνεπαίνει αὐτὸν τῇ κατ' ἐκεῖνον γενεαλογίᾳ καὶ ἐπαινεῖ τοῦτον αὐτόν. εἶτα καὶ περὶ τῆς κατ' ἄνθρωπον διαλεχθεὶς ἀθλιότητος ὅτι θεὸς τινὰ ἐάσει περιπεσεῖν αὐτῇ, λέγει καὶ περὶ τῶν μνηστήρων ὡς ἐγχωρεῖ, καταπαύσας τὸν λόγον εἰς μᾶλλον δέον. εἶπεν ὡς ἐκφοβήσει αὐτούς. καθὰ καὶ Ἀντίνοος πρὸ ὀλίγου ἀπειλησάμενος, τὸν Ἶρον ἐξέπληξε. καὶ οὕτω σχηματίζει καὶ ἐν τοῖς μνηστῆρσι τεχνάζει. φησὶ γοῦν. Ἀμφίνομε, ἦ μάλα μοι δοκέεις πεπνυμένος εἶναι. τοιούτου γὰρ πατρός, ἐπεὶ κλέος ἐσθλὸν ἄκουον, Νῖσον Δουλιχιῆα ἐΰν τ' ἔμεν ἀφνειόντα τοῦ σ' ἔκ φασι γενέσθαι. ἐπητῇ δ' ἀνδρὶ ἔοικας. τοὔνεκά τοι ἐρέω. οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο πάντων, ὅσα τε γαῖαν ἐπιπνεῖ τε καὶ ἕρπει. οὐ μὲν γάρ ποτε φασὶ κακὸν πείσεσθαι ὀπίσσω, ὄφρ' ἀρετὴν παρέχωσι θεοὶ καὶ γούνατ' ὀρώρῃ. οἷα τῆς ἀγαθῆς ἐλπίδος ἐπαγομένης αὐτόν. ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ λυγρὰ θεὸς τελέσῃ, καὶ τὰ φέ-

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Ἀμφίνομ', ἦ μάλα μοι δοκέεις πεπνυμένος εἶναι.
Τοιούτου γὰρ πατρὸς, ἐπεὶ κλέος ἐσθλὸν ἄκουον,
Νῖσον Δουλιχιῆα ἐΰν τ' ἔμεν ἀφνειόντε.
Τοῦ σ' ἔκ φασι γενέσθαι. ἐπητῇ δ' ἀνδρὶ ἔοικας.
Τοὔνεκά τοι ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο καί μευ ἄκουσον.
Οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο
Πάντων, ὅσσα τε γαῖαν ἔπι πνείει τε καὶ ἕρπει.
Οὐ μὲν γάρ ποτέ φησι κακὸν πείσεσθαι ὀπίσσω,
Ὄφρ' ἀρετὴν παρέχωσι θεοὶ καὶ γούνατ' ὀρώρῃ.
Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ λυγρὰ θεοὶ μάκαρες τελέσωσι,
Καὶ τὰ φέρει ἀεκαζόμενος τετληότι θυμῷ.
Τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
Οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγῃσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
Καὶ γὰρ ἐγώ ποτ' ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὄλβιος εἶναι.
Πολλὰ δ' ἀτάσθαλ' ἔρεξα βίῃ καὶ κάρτεϊ εἴκων,
Πατρί τ' ἐμῷ πίσυνος καὶ ἐμοῖσι κασιγνήτοισι.
Τῷ μήτις πάμπαν ἀνὴρ ἀθεμίστιος εἴη.
Ἀλλ' ὅγε σιγῇ δῶρα θεῶν ἔχοι, ὅ,ττι διδοῖεν.
Οἷ' ὁρόω μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανόωντας,
Κτήματα κείροντας καὶ ἀτιμάζοντας ἄκοιτιν
Ἀνδρὸς, ὃν οὐκέτι φημὶ φίλων καὶ πατρίδος αἴης
Δηρὸν ἀπέσσεσθαι, μάλα δὲ σχεδόν. ἀλλά σε δαίμων
Οἴκαδ' ὑπεξαγάγοι, μηδ' ἀντιάσειας ἐκείνῳ,
Ὁππότε νοστήσειε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
Οὐ γὰρ ἀναιμωτί γε διακρινέεσθαι ὀΐω
Μνηστῆρας κἀκεῖνον, ἐπεί κε μέλαθρον ὑπέλθοι.
Ὣς φάτο. καὶ σπείσας ἔπιεν μελιηδέα οἶνον.

Ἂψ δ' ἐν χερσὶν ἔθηκε δέπας κοσμήτορι λαῶν.
Αὐτὰρ ὁ βῆ κατὰ δῶμα φίλον τετιημένος ἦτορ,
Νευστάζων κεφαλῇ. δὴ γὰρ κακὸν ὄσετο θυμός.
Ἀλλ' οὐδ' ὧς φύγε κῆρα. πέδησε δὲ καὶ τὴν Ἀθήνη,
Τηλεμάχου ὑπὸ χερσὶ καὶ ἔγχεϊ ἶφι δαμῆναι.
Ἂψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἕζετ' ἐπὶ θρόνου ἔνθεν ἀνέστη.

ἐξαναγκαζόμενος τετληότι θυμῷ. τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγῃσι θεός. τουτέστιν ὁποῖα ἂν εἴη τὰ προσπίπτοντα, τοιοῦτός ἐστι καὶ ὁ νοῦς. ἐν εὐτυχίαις, συνεξαιρόμενος. ἐν δὲ τοῖς ἀνάπαλιν, ταπεινούμενος. καὶ ὅλως, τοῖς πράγμασι συνεξομοιούμενος, καὶ πρὸς τὰ παραπίπτοντα σχηματιζόμενος. Ἐν τούτῳ μὲν τὴν γνώμην ἑρμηνεῦσαι, καλόν. εἰπεῖν δὲ ὅτι κατὰ τὸ κατάστημα τῶν περὶ τὸν Δία ἤτοι αἰθέρα διαπλάττεται καὶ ἡ καθ' ἀνθρώπους ἡμέρα ἡ κατὰ τὸν βίον. ἢ καὶ ὅτι πρὸς τὰς ἡλιακὰς ἡμέρας βιοῦμεν, ὁποῖον καὶ τὸ τοῦ Ὀρφέως καὶ Ἡσιόδου περὶ ἡμερῶν, παλαιὸν μὲν καὶ αὐτό, ἀλλοῖον δέ τι παρὰ τὰ δοκοῦντα κοινῶς. ὁ δ' ἐγὼ ξεῖνος Ὀδυσσεὺς ἐκ τοῦ γνωμικοῦ συνήθως εἰς τὸ καθ' ἑαυτὸν μερικὸν καταβαίνων πλασματικῶς μέντοι, ἐπιφέρει. καὶ γὰρ ἐγώ ποτ' ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὄλβιος εἶναι. πολλὰ δ' ἀτάσθαλ' ἔρεξα βίῃ καὶ κάρτεϊ εἴκων, πατρί τ' ἐμῷ πίσυνος καὶ ἐμοῖσι κασιγνήτοισιν. ὁ δὲ λόγος ἀνδρὸς μεταμελομένου ἐφ' οἷς ποτε πεπλημμέληκεν. εἶτα πάλιν εἰπὼν γνωμικῶς, τῷ, μή τις δὴ μάλα πάμπαν ἀνὴρ ἀθεμίστιος εἴη, ἀλλ' ὅγε σιγῇ δῶρα θεοῦ ἔχοι ὅττι διδοῖεν, κάτεισιν αὖθις εἰς τὸ προτεθειμένον. καὶ φησὶ θαυμαστικῶς ἐν ἀσυνδέτῳ σχήματι. οἷ' ὁρόω μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανόωντας, κτήματα κείροντας, καὶ ἀτιμάζοντας ἄκοιτιν ἀνδρός, ὃν οὐκέτι φημὶ φίλων καὶ πατρίδος αἴης δηρὸν ἀπέσσεσθαι, μάλα δὲ σχεδόν ἐστι δηλαδή. ἀλλά σε δαίμων οἴκαδ' ὑπεξαγάγοι, τουτέστιν εἰς τὸ Δουλίχιον, μηδ' ἀντιάσειας ἐκείνῳ ἐλθόντι. οὐ γὰρ ἀναιμωτί γε διακρινέεσθαι ὀΐω μνηστῆρας καὶ κεῖνον ἐπειδὰν μέλαθρον ὑπέλθοι. ὣς φάτο. καὶ σπείσας καὶ πιὼν μελιηδέα οἶνον, ἂψ ἐν χερσὶν ἔθηκε δέπας κοσμήτορι λαῶν. τῷ Ἀμφινόμῳ δηλαδή. ἑστῶτι ὀρθῷ περὶ αὐτὸν ἕως ἐξέπιεν. ἐφ' οἷς, ἐκεῖνος ἔβη δὴ ἤδη κατὰ δῶμα, φίλον τετιημένος ἦτορ, νευστάζων κεφαλῇ. δὴ γὰρ κακὸν ὄσσετο θυμῷ ὁ θυμός. τοιοῦτος γὰρ ὁ δραστικὸς λόγος ὅτε ἀγαθοῦ ἀνδρὸς καθάπτεται. θεῖον δὲ καὶ ἡ ψυχή. καί ποτε προοιδε πεισόμενόν τι κακόν. ἀλλ' οὐδ' ὧς φησι πεισθεὶς φύγε κῆρα. ἐδάμη γὰρ Τηλεμάχου ὑπὸ χερσὶ καὶ ἔγχει. ὅπερ προαναφωνητικῶς ἡ ὁμηρικὴ μοῦσα φησί. δηλοῦσα ὡς εἴπερ πεπρωμένος ποιεῖται [?], οὐδ' ἄν τις τὴν δύναμιν ἐκφεύξεται. Ἱστέον δὲ ὅτι τὸ χρήσιμον εἰς τό, οὐδὲν ἀκιδνότερον καὶ ἑξῆς, ἐκ τῶν Ἀθηναίου τό, ἄνθρωπος ἐστὶ ζῷον ἐπίπονον φύσει, καὶ πολλὰ λυπηρὰ ὁ βίος ἐν ἑαυτῷ φέρει. ὁ δὲ Πλησικλῆς [?] τις εἰπεῖν λέγεται. καὶ ὅτι οὐκ ἀπίθανον εἰδέναι τὸν φαινόμενον ξεῖνον ξεῖνον [?], τὰ κατὰ τὸν Ἀμφίνομον. τοὔνομα μὲν γὰρ τούτου εἶδεν, ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ξενοδόχου ἄρτι μαθών. τὸν δὲ Νῖσον εἰδείη ἂν ἐκ παλαιοῦ χρόνου καθὰ καὶ τὸν Ὀδυσσέα ἄλλως ὤν. Σημείωσαι δὲ τὸ ἰὼν [?], πρωτότυπον ὂν τοῦ, ὕστατι [?] μέγαστι [?]. ἐκεῖνο γάρ, ἀπὸ ἐκτάσεως ἔχει ἐν τῇ ἀρχούσῃ τὸ η. Τὸ δὲ ἐπητῇ, ἔνθα ὀξύτονον τὸ ἐπητὴς ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη, ὅπερ οἱ ὕστερον βαρύνουσι. δηλοῖ δὲ τὸν δεινὸν εἰπεῖν καὶ λόγιον. εἰ δὲ καινοφανὲς τοῖς ἄρτι δοκεῖ τὸ ἐπητὴς ὀξυνόμενον, ἔστιν ἐνθυμηθῆναι καὶ ἕτερα οὐχ ὅμοια τῇ ὑστέρᾳ χρήσει. οἷον, καὶ τὸ ἐρῆμον, καὶ τὸ ἑτοῖμον, καὶ τὸ τροπαῖον, ἀρχαῖα ὀνόματα. οἷς ἄλλως προπαροξυτόνοις οἱ νέοι χρῶνται. Ἐν δὲ τῷ, οὐδὲν ἀκιδνότερον, Ζηνόδοτος μέν, ἔγραψεν οὐθὲν διὰ τοῦ θ. τινὲς δὲ αἰτιασάμενοι αὐτὸν διὰ τὸ δοκεῖν διαφορὰν εἶναι τοῦ οὐδὲν καὶ οὐθέν, ἀπέδειξαν γνήσιον οὐδέν. ἀρέσκει δὲ τοῖς παλαιοῖς ἡ μετάθεσις τοῦ θ καὶ τοῦ δ εἰς ἄλληλα, αἰολέων εἶναι. διὸ τὸ οὐδὲν οὐθέν. ἐξ οὗ δὲ [?] ἐξ ἑνός. μέδω μέθω. δάσος θάσος. ἀκιδνότερον δέ, ἢ τὸ ἀσθενέστερον καὶ εὐτελέστερον κατὰ τοὺς γλωσσογράφους καθ' οὓς καὶ ὑπερβολικῶς εἴρηται τό, μηδὲν ἀκιδνότερον εἶναι ἀνθρώπου, ἢ μᾶλλον ὑπερμελεκωτερον [?]. φερεπονώτερον. παρὰ τὸ μὴ κίδνασθαι ἤτοι χωρίζεσθαι καὶ πόρρω γίνεσθαι τοῦ ἐπισυμβαίνοντος. οἴονται δέ τινες καὶ παρὰ τὸ αἰκίζω τὴν λέξιν παράγεσθαι, οἷς ἡ φράσις ἀδήλωτη. Τὸ δὲ ὅσσα γαῖαν ἔπι πνείει τε καὶ ἕρπει, πρὸς διαστολὴν ἔφη τῶν μὴ ἐχόντων ταῦτα. οὐ γὰρ δήπου καὶ ἀτόμων ζῴων καὶ σκωλήκων καὶ ἰχθυδίων καὶ ζωοφύτων καὶ τῶν τοιούτων, ἀκιδνότερον ὁ ἄνθρωπος. ἕρπειν δὲ ἁπλῶς ἐνταῦθα, τὸ βαδίζειν φησίν. ἀρετὴν δέ, τὴν εὐδαιμονίαν λέγει καὶ εὐθηνίαν τοῦ βίου. ἣν ἔχων ἄνθρωπος, λέγει μὴ ἂν ἀνέξεσθαι εἴ τι που καὶ πάθοι κακόν. ἀλλ' ὅτ' ἂν καὶ αὐτὸ πάθοι, φέρει ἀκαζόμενος τουτέστιν ἄκων. ὧν θέμα πρωτότυπον, τὸ ἄκω. Τὸ δὲ ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὄλβιος εἶναι, ἐμφατικῶς εἴρηται ἀντὶ τοῦ ἴσως. ὀκνεῖ γὰρ εἰπεῖν ὡς ὄλβιος ἦν. Τὸ δὲ ἔρεξα, δι' ἑνὸς ἐκφέρεται ῥῶ κοινῶς οὐ μὴν ἀττικῶς. Τὸ δὲ πίσυνος, ὅτι τῆς Συρακουσίων γλώσσης ἐστί, καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ πείθω πείσω γίνεται ἀποβολῇ τοῦ ι τῆς διφθόγγου, καὶ ὅτι τὸν θάρσυνον καὶ πεποιθότα δηλοῖ, καὶ ἐν ἄλλοις εἴρηται. Σιγὴν δέ, τὴν ἁπλῶς ἠρεμίαν καὶ τὸ ἐντεῦθεν πρᾶον δηλοῖ ἐν τῷ, σιγῇ δῶρα θεοῦ ἔχοι. Τὸ δὲ ὅττι διδοῖεν, κατάληξις ἐστὶ συνήθης τῷ ποιητῇ ἐκ πληθυντικοῦ εἰς ἑνικόν. Τὸ δὲ μηχανόωντας, κείροντας, ἀτιμάζοντας, ἠρέμα καλλωπίζει τὸν καταφορικὸν ἐνταῦθα λόγον, ἵνα τι καὶ μορφῆς τῆς πρὸς χάριν ὁ λόγος ἔχῃ τῷ ῥήτορι. Ὅρα δὲ τὸ ἀμηχανόωντας

ἐνεργητικῶς λέγειν. τὸ μοί τοι ξῦμα, παθητικῶς δεῖ ἐκφωνεῖσθαι εἴωθεν ὡς δηλοῖ τὸ μαχαιρέσασθαι. καὶ τὸ ἀνὰ μαχαιρόωνται. τὸ δὲ οὐ γὰρ αἱματίγι διακρίνεσθαι οἴω. καὶ παρομοίως γίνεται. δηλοῖ δὲ ὡς οὐ δίχα μάχης λυθήσεται τὰ τῆς ἔριδος. τὸ δὲ ἐπίλθοι μέλαθρον, ἀντὶ τοῦ εἰσέλθοι κεῖται καὶ δοκεῖ κοινότερον εἶναι τὸ ἐπίλθοι τοῦ εἰσέλθοι. τὸ δὲ νευστάζων κεφαλῇ, ὁ γὰρ κακὸν ὄσσετο θυμός, ἔστι λέγειν ἐπὶ τοῦ ἠλλοιωμένου τὴν ὄψιν διὰ καραδοκίαν κακοῦ. τὸ δὲ οὕτω νευστάζειν, ἑρμηνεύσει ἐν τοῖς ἑξῆς ὁ ποιητὴς διὰ τοῦ θεοκλυμένου.

Τῇ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Κούρῃ Ἰκαρίοιο περίφρονι Πηνελοπείῃ,
Μνηστήρεσσι φανῆναι, ὅπως πετάσειε μάλιστα
Θυμὸν μνηστήρων, ἰδὲ τιμήεσσα γένοιτο
Μᾶλλον πρὸς πόσιός τε καὶ υἱέος, ἢ πάρος ἦεν.
Ἀχρεῖον δ' ἐγέλασσεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Εὐρυνόμη, θυμός μοι ἐέλδεται οὔτι πάρος γε
Μνηστήρεσσι φανῆναι, ἀπεχθομένοισί περ ἔμπης.
Παιδὶ δέ κεν εἴποιμι ἔπος, τό κε κέρδιον εἴη,
Μὴ πάντα μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὁμιλεῖν.
Οἵ τ' εὖ μὲν βάζουσι, κακῶς δ' ὄπιθεν φρονέουσιν.
Τὴν δ' αὖτ' Εὐρυνόμη ταμίη πρὸς μῦθον ἔειπεν.
Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα τέκος κατὰ μοῖραν ἔειπας.
Ἀλλ' ἴθι καὶ σῷ παιδὶ ἔπος φάο, μηδ' ἐπίκευθε,
Χρῶτ' ἀπονιψαμένη καὶ ἐπιχρίσασα παρειάς.
Μηδ' οὕτω δακρύοισι πεφυρμένη ἀμφὶ πρόσωπα
Ἔρχευ, ἐπεὶ κάκιον πενθήμεναι ἄκριτον αἰεί.
Ἤδη μὲν γάρ τοι παῖς τηλίκος, ὃν σὺ μάλιστα
Ἠρῶ ἀθανάτοισι γενειήσαντα ἰδέσθαι.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια.
Εὐρυνόμη, μὴ ταῦτα παραύδα κηδομένη περ,
Χρῶτ' ἀπονίπτεσθαι καὶ ἐπιχρίεσθαι ἀλοιφῇ,
Ἀγλαΐην γὰρ ἐμοί γε θεοὶ τοὶ Ὄλυμπον ἔχουσιν
Ὤλεσαν, ἐξ οὗ κεῖνος ἔβη κοίλῃς ἐνὶ νηυσίν.
Ἀλλά μοι Αὐτονόην τε καὶ Ἱπποδάμειαν ἄνωχθι
Ἐλθέμεν, ὄφρ' ἄν ἐμοὶ παρστήετον ἐν μεγάροισιν.
Οἴη δ' οὐκ εἴσειμι μετ' ἀνδρας. αἰδέομαι γάρ.
Ὣς ἄρ' ἔφη. γρηῢς δὲ διὲκ μεγάροιο βεβήκει,
Ἀγγελέουσα γυναιξὶ καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι.
Ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Κούρῃ Ἰκαρίοιο κατὰ γλυκὺν ὕπνον ἔχευεν.
Εὗδε δ' ἀνακλινθεῖσα. λύθεν δέ οἱ ἄψεα πάντα
Αὐτοῦ ἐνὶ κλιντῆρι. τέως δ' ἄρα δῖα θεάων
Ἄμβροτα δῶρα δίδου, ἵνα μιν θησαίατ' Ἀχαιοί.
Κάλλει μέν οἱ πρῶτα πρόσωπά τε καλὰ κάθηρεν
Ἀμβροσίῳ, οἵῳ περ ἐϋστέφανος Κυθέρεια

Ὅτι ἀρεσκ... τῇ Πηνελόπῃ μνηστῆρσι φανῆναι, ὅπως πετάσειε μάλιστα θυμὸν μνηστήρων, ἰδὲ τιμήεσσα γένοιτο μᾶλλον πρὸς πόσιός τε καὶ υἱέος, ἢ πάρος ἦεν. τουτέστιν, ἵνα καὶ τῶν μνηστήρων διαχέῃ ἐλπίδι ὑποσχομένη γάμου ὑποσχέσεως, καὶ τιμήεσσα γένοιτο μάλιστα τῷ ἀνδρὶ καὶ τῷ υἱῷ ὡς ἄριστα μεθοδεύσασα, καὶ μεταχειρισαμένη τὴν ἐκ θεοῦ ... δημηγορίας κερδαλεώτατα. καὶ ἔστι τοῦτο, προθεωρία τῶν ἐφεξῆς καὶ προέκθεσις. ἐν οἷς, εὐδοκίας ἀνακεράσας τοῖς προηγησαμένοις πικροῖς. οἷα τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τοῦ Τηλεμάχου ἐνθ' ὧδε δυσφορήσαντας, εὐφρανθησομένων ἐφ' οἷς ἡ Πηνελόπη τεχνάσεται. ἰδίᾳ δὲ αὖθις τοῦ Ὀδυσσέως, ἐφ' οἷς οὕτω χρόνιος καλὰς αὐτὴν εἶδε. καὶ οἷον, ταχὺ αὐτὰς ἐρεθίσαι πρὸς ἄμυναν. καὶ τέως ἐνθυμηθεῖσα καθ' ἑαυτὴν ἡ γυνὴ ἐμφανισθῆναι τοῖς ἐρασταῖς, ἐκκαλύπτει τοῦτο τῇ Εὐρυνόμῃ συγκαθημένῃ ὡς εἰκός. ἡ γὰρ Εὐρύκλεια, τὴν εἰσοδοτηρίαν ἦν. φησὶ γοῦν ὁ ποιητὴς, οὕτως. ἀχρεῖον δ' ἐγέλασσε καὶ εἶπεν. Εὐρυνόμη, θυμός μοι ἐέλδεται οὔτι πάρος γε ἤγουν οὐκ ἐκ πολλοῦ, μνηστήρεσσι φανῆναι ἀπεχθομένοισί περ ἔμπας. παιδὶ δὲ κἂν εἴποιμι ἔπος κέρδιον αὐτῷ, μὴ πάντα μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὁμιλεῖν. οἵ τ' εὖ μὲν βάζουσι, κακῶς δ' ὄπιθεν φρονέουσιν. ὥσπερ ὅμοιον τὸ, ἐσθλ' ἀγορεύοντες κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδομεύοντες. καὶ οὕτω μὲν ἡ Πηνελόπη. διδάσκοντος τοῦ ποιητοῦ, τὰ μὴ πάλαι βεβουλευμένα, διὰ τὸ αὐ-

τοσχέ-

Χρίεται, εὖτ' ἂν ἴῃ χαρίτων χορὸν ἱμερόεντα.
Καί μιν μακροτέρην καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι.
Λευκοτέρην δ' ἄρα μιν θῆκεν πριστοῦ ἐλέφαντος.
Ἡ μὲν ἄρ' ὧς ἔρξασ' ἀπεβήσατο δῖα θεάων.
Ἦλθον δ' ἀμφίπολοι λευκώλενοι ἐκ μεγάροιο,
Φθόγγῳ ἐπερχόμεναι. τὴν δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκε.
Καί ῥ' ἀπομόρξατο χερσὶ παρειάς, φώνησέν τε.
Ἦ με μάλ' αἰνοπαθῆ μαλακὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυψεν.
Αἴθε μοι ὣς μαλακὸν θάνατον πόροι Ἄρτεμις ἁγνὴ
Αὐτίκα νῦν, ἵνα μηκέτ' ὀδυρομένη κατὰ θυμὸν
Αἰῶνα φθινύθω, πόσιος ποθέουσα φίλοιο
Παντοίην ἀρετήν, ἐπεὶ ἔξοχος ἦεν ἀχαιῶν.
Ὣς φαμένη, κατέβαιν' ὑπερώϊα σιγαλόεντα
Οὐκ οἴη. ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι δύ' ἕποντο.

τὸ χείλιον εἰς σκέψιν προτίθεσθαι. ἡ δὲ εὐρυνόμη γυναικίσασα φανῆναι τοῖς ἐρασταῖς τὴν δέσποιναν, ἐθέλει καὶ καλλωπισθῆναι αὐτήν. ἔθει γάρ φασι χρῶτ' ἀπονιψαμένη καὶ ἐπιχρίσασα παρειάς. μὴ δ' οὕτω δακρύοισι πεφυρμένη πρόσωπα ἔρχευ, ἐπεὶ κάκιον πενθήμεναι ἄκριτον αἰεί. ὃ δὴ γνωμικόν ἐστι, καὶ μετ' ὀλίγα κεῖται. ἤδη μὲν γάρ τοι παῖς τηλίκος, ὃν σὺ μάλιστα ἠρῶ γενειήσαντα ἰδέσθαι. ἡ δέ γε Πηνελόπη μὴ ἀνασχομένη τὴν εὐρυνόμην τοιαῦτα παραυδᾶν, οὐκ ἐθέλει χρῶτ' ἀπονίπτεσθαι καὶ ἐπιχρίεσθαι ἀλοιφῇ, καὶ ἀνακαλεῖσθαι κάλλος τὸ πάλαι ἀπολωλός. οὔτε γὰρ ἡ οὕτω σώφρων φιλεῖ περίεργον ὡραϊσμὸν ἀλλὰ στέργει τῷ κατὰ τὴν εἰπόντα, σωτηρίῳ φύσει. καὶ οὐδὲ ἐπιπολάζει τότε ἡ τῶν μυρεψῶν φασι περιεργία, ἀλλὰ παρὰ τοῖς ὕστερον ηὔξηται. ὥστε καθά φησιν ὁ κωμικὸς Ἄλεξις, οὐδ' ἂν κολυμβᾶν εἰς κολυμβήθραν μύρου, ἐρᾶσθαι ἴσως ἂν δύναιτο. διό φασιν, Ὅμηρος τὴν τοῦ μύρου φύσιν εἰδώς, ὅμως οὐκ εἰσήγαγε μύροις ἀλειφομένους ἥρωας. πλὴν, τὸν τρυφερὸν Πάριν. περὶ οὗ ἐν τῇ γ ῥαψῳδίᾳ ἔφη τό, κάλλεϊ στίλβων. ἤγουν γανούμενος τὴν ὄψιν, οὐχ ἁπλῶς ἀλλ' ὡς εἰ καὶ κάλλει ἔστιλβε, μύρῳ δηλαδὴ δι' οὗ εὐπρόσωπος ἡ θέα γίνεται. ἵνα ᾖ ὥσπερ τό, μάρμαιρε δ' ὥμοις πυρὸς ἀντὶ τοῦ ὡς πῦρ, οὕτω καὶ στίλβων κάλλει, τὸ λάμπεσθαι τὴν ὄψιν ὡς εἰπεῖν κάλλει τὸ πρόσωπον ἐπέχρισε. τοῦ δὲ τοιούτου κάλλους, μετ' ὀλίγα μιμνήσκεται ὁ ποιητής. καὶ οὕτω μὲν ἡ Πηνελόπη ἀπανεῖ διορθοῦσθαι τὴν φύσιν, καὶ παλαιοτέρα φαίνεσθαι αὐτῆς, καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ ἐκ γενέσεως προσώπου διαγράφειν εἴτε μεταγράφειν. καὶ μάλιστα, τοῦ ἀνδρὸς ἀποδημοῦντος, ᾧ πρὸς ἀρέσκειαν ἔμελλεν ἑαυτὴν ἀγλαΐζειν μὴ τοιαύτη νῦν οὖσα. ἀγλαΐην γάρ φησιν ἐμοί γε θεοὶ ὤλεσαν ἐξ οὗ κεῖνος ἔβη κοίλαις ἐπὶ νηυσί. καὶ αὐτὴ μὲν οὕτως ἀπαρτᾶται καλλωπίσασθαι πρὸς τέχνην. τὸ δ' ὅλως πως γίνεται φυσικῶς. γλυκὺς γὰρ αὐτῇ συμβὰς ὕπνος ἐπέδησεν αὐτῇ χεῖται. ὧδε δ' ἀνακλινθεῖσα. λύθεν δέ οἱ ἅψεα πάντα αὐτοῦ ἐνὶ κλιντῆρι. τείως δ' ἄρα ἐν τοσούτῳ, Ἀθηνᾶ ἄμβροτα δῶρα ἐδίδου. ἵνα μιν θηήσαιντο ἀχαιοί γενομένην ἑαυτῆς καλλίονα. καὶ ἑρμηνεύων τὰ θεῖα δῶρα, ἐπάγει. κάλλεϊ μέν οἱ πρῶτα, πρόσωπα καλὰ κάθηρεν ἀμβροσίῳ, οἵῳ περ ἐϋστέφανος κυθέρεια χρίεται εὖτ' ἂν ἴῃ χαρίτων χορὸν ἱμερόεντα. καί μιν μακροτέρην καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι. λευκοτέρην δ' ἄρα μιν θῆκε πριστοῦ ἐλέφαντος. καὶ ἡ μὲν Ἀθηνᾶ ποιήσασα οὕτως, ἀπέβη. αὕτη δὲ ἀφυπνισθεῖσα, ποιεῖ τὰ ἑξῆς. καὶ ἐπιφαίνεται ἀναγκαίως. εἰ γὰρ καὶ ἄλλοτε τοῖς μνηστῆρσι προὐνοεῖτο ἐμφανίζεσθαι ἵνα ἐλπιδοποιῇ καὶ μὴ πάσχῃ βίαν, ἀλλὰ νῦν μάλιστα τοιαύτης οἰκονομίας χρεία τῷ ποιητῇ. τά τε ἄλλα, καὶ ἵνα εἰς πλέον φιληθείη τῷ ἀνδρὶ πολλῶν ἕνεκα. καὶ ἄλλως δέ, χρὴ τὸ τῆς μνηστηροφονίας ἔπαθλον τὴν καλὴν Πηνελόπην θεαθῆναι τῷ Ὀδυσσεῖ, ὡς ἂν ἐπὶ μᾶλλον πρόθυμος ἀγωνίζοιτο. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ πετάσειε θυμὸν μνηστήρων ἀντὶ τοῦ διαχέοι, ἐκ μεταφορᾶς ἐρρέθη τῶν διαπεταννυμένων σωμάτων. ὅθεν καὶ πόρων διαπέτασις παρὰ τοῖς σοφοῖς. ἵνα λέγῃ, ὅτι τοῖς μνηστῆρσιν αἱ ψυχαὶ συγκεχυμέναι καὶ δὴ πεπλεγμέναι διὰ τὸ δύσελπι, ὅμως διαπεταίνοιντο ἡνίκα τὴν ἐρωμένην ἔβλεπον. καὶ ἄλλως δέ, τὸ πετάσειε, ἐκ μεταφορᾶς τῶν πετομένων, ἀντὶ τοῦ, κούφους καὶ μετεώρους ταῖς ἐλπίσι ποιήσειε. Τὸ δὲ θυμὸν μνηστήρων, εἶχε μὲν ὁ ποιητὴς καὶ ἀντωνυμικῶς φράσαι. δι' θυμὸν αὐτῶν ἢ σφέων. διὰ τὸ ἀνωτέρω ἐγγύς, τῶν μνηστήρων μνησθῆναι. ἔφρασε δὲ ὅμως ὡς ἔτυχε, κατὰ λόγον σαφηνισμοῦ. Τὸ δὲ ἀχρεῖον ἐγέλασεν, ἀντὶ τοῦ, ἄκαιρον καὶ πρὸς οὐδεμίαν χρείαν. ἀττικοὶ δέ φασι τὴν λέξιν ταύτην προπαροξύνουσιν, ἄχρειον λέγοντες. αἰδοῦς δὲ τὸ τοιοῦτον ἄρτι γέλασμα καὶ ὡς δι' ἐπικρίσεως τοῦ μὴ πάνυ ἀναγκαῖον εἶναι τὸ νῦν ἔργον ἀλλὰ ἀφελέστερον. καὶ ἄλλως δὲ ποιητικὴ θεωρία τοῦτο. ἐμφαίνοντος Ὁμήρου, ἀστεῖον εἶναι τὸ γενησόμενον καὶ μειδιάματός τινος ἄξιον. διὸ μετ' ὀλίγα γελάσεται Ὀδυσσεὺς ἐφ' οἷς ἡ γυνὴ ἄρτι ποιεῖ. προοίμιον οὖν ἐστὶν ὁ ῥηθεὶς γέλως, τῇ σοφῇ Πηνελόπῃ. καὶ οὐκ ἦν κάλλιον ἐπινοήσασθαί τι ἐπ' αὐτῷ, τοῦ οὕτω γελάσαι. εἰ μὲν γὰρ σπουδαῖον τὸ ῥηθησόμενον, τί ἂν βλάψοι ὁ ἀφελὴς γέλως; εἰ δὲ καὶ ἑτεροῖον, ἐπαινετέα καὶ οὕτως ἡ γυνὴ ὡς προεπιγελάσασα. καὶ ἔστι τὸ τοιοῦτον ἐνταῦθα σχῆμα, ἀμίμητον. καὶ κρεῖττον προοιμίου παντός. Ἐν δὲ τῷ, ἐπιχρίσασα παρειάς, σιγᾷ τὸ τῆς

χρίσματος εἶδος, σημαινούσης τι ἅμα, καὶ ὅτι μὲν δὴ κρεῖσσον ἦν καὶ τούτοις διατρίψαι. ἐδόκει δὲ πεφυρμένη, αἰτία τοῦ ἐγχρώματος. καὶ ἔχεταί πως ἡ λέξις τοῦ, χάλκεα φύρσω αἵματος. Τὸ δὲ πρόσωπα, ἀντὶ ἑνικῶς ἔφη διὰ τὴν κατ' αὐτὰ διάχυσιν καὶ τὴν ἐν πᾶσι διά τι τμήματα. ὁποῖον δή τι λέγω καὶ ἡ Ἰλιὰς ἐν τῇ μονομαχίᾳ πληθύνει τὸ τοῦ Αἴαντος πρόσωπον. καὶ νῦν μὲν, ἁπλῶς πρόσωπα, τὰ δ' αὐτὰ ὕστερον καταβὰς, καὶ πρόσωπα καλά φησι. πάντως δὲ, πρόσωπον κυρίως, ἐπὶ μόνου ἀνθρώπου. εἰ μή που τις παίζει ὡς ὁ εἰπὼν μέγα γλαύκου ἰχθύος πρόσωπον. Τοῦ δὲ πενθήμεναι τὸ κοινὸν, πενθεῖναι, ὡς ἀπὸ τοῦ πένθημι. ὡς κίχημι κιχῆναι. ὃ καὶ ἀπὸ τοῦ πενθῶ πενθαίνω. ὥσπερ καὶ τὸ ὀνομαίνειν καὶ φορέειν. ἐξ ὧν ὀνομῆναι καὶ φορῆναι. Τοῦ δὲ τηλίκος, ἑρμηνεία τὸ, γενειήσαντα ἰδέσθαι. ὃ πλειότητος δεῖγμα. καθ' ἣν χρῶνται αὖ παῖς μηδὲ. εἰ δὲ ἄρα ποτὲ γενειήσαντα ἰδέσθαι παῖδα μηδὲ, τὴν λυγρὰν ἄρα ἢ τὴν τοιαύτην ἡλικίαν ἐστὶν εἰπεῖν. Τὸ δὲ ἐπιχρίεσθαι ἀλοιφῇ, ἐν πλάτει ἐστὶ τοῦ, ἐπιχρίσασα τὰς παρειάς. δῆλον δ' ὅτι ὁμωνύμως λέξις ἡ ἀλοιφὴ, ἐπί τε τῶν λιπῶν λεγομένη καὶ στέατος καὶ νῦν ἐπὶ καλλοποιοῦ χρίσματος. Τὸ δὲ κεῖνος ἔβη, κατ' ἐξοχὴν εἶπεν ἡ γυνή. ὄνομα γὰρ ὀδυσσέως οὐ πρόκειται. Τὸ δὲ λῦσεν δέ οἱ ἅψεα, λυσιμελῆ δηλοῖ τὸν ὕπνον ἐξεῖναι λέγεσθαι μὴ μόνον καθότι λύει μελεδήματα θυμοῦ ὡς ἀλλαχόθι λέγει ὁ ποιητὴς, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ λύειν τὰ μέλη ὅπερ ἐστὶν ἅψεα. Ὁ δὲ κλιντὴρ, θρόνου εἶδος καὶ αὐτὸς, περὶ ὃν ἔστιν ἀνακλινθῆναι, ὡς δηλοῖ τὸ, εὗδε δ' ἀνακλινθεῖσα. ὃ καὶ ἐτυμολογικὸς τρόπος ἐστί. Τὸ δὲ κάλλος, θεόντι ὑγρᾶς ἡ ποίησις πλάττει ὥς που λέγει καὶ ἡ Ἰλιάς. ἣν δὲ τοιούτῳ, μυθικῶς καὶ νίπτεσθαι ὡς δηλοῖ τὸ, πρόσωπα καλὰ κάθηρε τῷ κάλλει ἐπωνυμουμένῳ. ἔτι δὲ καὶ χρίεσθαι. ἀφροδίτη γὰρ αὐτῷ χρίεται. ἔστι δὲ κάλλος τοιοῦτον ἀμβρόσιον ἀλληγορικῶς, ἡ ἐπιπολάζουσα κατὰ πρόσωπον φυσικὴ καλλονὴ καὶ εὐπρέπεια, ὁποίαν τις καὶ νῦν ἡ τῆς Πηνελόπης. ὃ κάλλους αἴτιος καὶ ὁ ὕπνος γίνεται. οἷα τοῦ φίλου χυμοῦ ἀναδοθέντος, καὶ εἰς ἔρευθος φυσικὸν τῷ προσώπῳ ἐπανθήσαντος. ὅπερ οὐ κατά τινα τεχνικὴν ἀθυμίαν ὅμηρος πλάττει γενέσθαι, ἀλλ' ἑτέρως κατὰ τὸ σεμνὸν τοῦ μύθου, ᾧ μάλιστα χαίρει οἶδε ποίησις. Ἰστέον δὲ ὡς οὐ μόνον μύθου πλάσμα τὸ κάλλος, ἀλλὰ καὶ ἄλλως μύρον τι πραγματικῶς, χρήσιμον εἰς ἐπίτασιν καλλονῆς, καθὰ καὶ πρὸ ὀλίγων εἴρηται. οὕτω δὲ καὶ τὸ μεγαλεῖον μύρον εἰ καὶ δοκεῖ ἔστιν ἐποιητικῶς εἰρῆσθαι πεπλασμένον, ἀλλὰ πρὸς ἀκρίβειαν μεγάλλιον ἐν δυσὶ γράφεται λλ, πρὸ τῶν προξυτόνως διὰ τὸ ἰκαβά. καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα ὑπομνήματα. ὁ μεγάλος μὲν γὰρ προξυτόνως, ἐπίθετόν ἐστιν. οὗ κλητικὴ ἐν ἐκεί παρ' Αἰσχύλῳ τὸ, ὦ μεγάλε Ζεῦ. καὶ πληθυντικὴ ἀναλόγως εὐθεῖα, οἱ μεγάλοι. ὁ μέγαλλος δὲ προπαροξυτόνως ἐν διλαμβδίᾳ, κύριον ὄνομα κατὰ τοὺς παλαιούς. ᾧ παρώνυμον, τὸ ὑπ' ἐκείνου εὑρεθὲν μεγάλλιον μύρον. Σικελιώτης δὲ ὁ Ἀθηναῖος ἱστορεῖται εἶναι ὁ εἰρημένος μέγαλλος. Ὅτι δὲ κάλλος καὶ ἐπὶ ἀλεκτρυόνος κεῖται, ἀλλαχοῦ δηλοῦται. Τὸ δὲ τῆς Κυθερείας χρίσμα, ἐμφαίνει κατὰ ἔρωτα ταῖς γυναιξὶ χρῆσθαι εἶναι τὰ πρὸς κάλλος χρίσματα καὶ ὡς εἰπεῖν, διὰ τὸ ἐπαφρόδιτον. καὶ μάλισθ' ὅτε πανηγυρίζουσι. τοῦτο γὰρ ὡς ἐκ μέρους ὁ τῶν χαρίτων ἄρτι δηλοῖ χορός. περὶ οἷα μάλιστα γυναῖκας εὐδοκιμοῦσιν, ὡς ἄνδρες περὶ ἀθλεύματα. ὡς δὲ φίλαι τῇ ἀφροδίτῃ αἱ χάριτες, καὶ ἡ ἐνταῦθα ῥαψῳδία ἐδήλωσεν. ἐνταῦθα δὲ, ἰστέον ὅτι ἐκ τῶν χαρίτων, καὶ τὰ χαρίσια παρωνόμασαι. παννυχίδες δὲ ταῦτα ἦσαν. ἐν αἷς πλεῖστον ὅσον χρόνον διαγρυπνοῦν χορεύοντες, ὅτι πυραμοῦς εἰς ἔπαθλον ἐδίδοτο τοῖς διαγρυπνήσασι, καί τινα πέμματα, καλούμενα καὶ αὐτὰ χαρίσια ἐκ τῆς τῶν αἰνιγμοσύνων αὐτά φασι χαρᾶς. εὔβουλος. εἶτ' εὐθὺς ἐξεπήδησα πίνασα τὸν χαρίσιον. ἡ δὲ ἀναλογία τοῦ πυραμοῦντος, ὡς σησαμοῦς σησαμοῦντος. τῆς τις δὲ παλαιῶν καὶ μάζαν προνομάσας ἐπίχαριν, χαριτοβλέφαρον ὠνόμασε. δῆλον δὲ ὅτι καὶ κύριον ἐστὶν ὄνομα ὁ χαρίσιος. Τὸ δὲ μακρότερον καὶ πάσσον τοῦ σώματος, καὶ ἐπὶ τῷ Ὀδυσσεῖ φθάσασα ἐνήργησεν ἡ τοῦ μύθου Ἀθηνᾶ ἐν ἑτέρῳ τινὶ τόπῳ, καὶ πρὸ ὀλίγων ὅτε αὐτῷ πυγμαχήσοντι μέλεα ἤλδανε. οὕτω δέ πως καὶ ὁ τοῦ μύθου Ζεὺς ἐν Ἰλιάδι τὸν βασιλέα ἐσόμενον ἐκπρεπέα καὶ ἔξοχον ἐν τοῖς τότε ποιήσας, οὐχ ἁπλῶς ἀλλὰ περί τινα μίαν ἡμέραν. Ἰστέον δ' ἐνταῦθα καὶ ὅτι, πάσσων μὲν πάσσονος, ὁ παχύτερος. πάσσος δὲ πάσσον, οἶνός τις ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου. πριστὸς δὲ ἐλέφας, τὸ ἐλεφάντινον ὀστοῦν, πρὸς διαστολὴν τοῦ ζώου. ἐκεῖνο μὲν γὰρ, μέλαν ἐπιφαίνεται. καθὰ δηλοῖ καὶ ὁ εἰπὼν αὐτὸν ἐνδὸν θύρα κελαινόχροιον. Ὅτι αἰτίαν ἀποδιδοὺς ὁ ποιητὴς τοῦ μὴ ἀμφιπόλων τὴν Πηνελόπην ἐφίστασθαι τοῖς μνηστῆρσι, πλάττει αὐτὴν καλοῦσαν τῇ Εὐρυνόμῃ, προσκαλέσασθαι οἴκοθεν ἐκ τοῦ γυναικωνίτιδος ἀμφιπόλους αὐτοτόλως τινὰ καὶ ἱπποδάμειαν, ἵνα παραστῶσι φησὶν ἐν μεγάροισιν. οἴη δ' οὐκ εἴσειμι μετ' ἀνέρας. αἰδέομαι γάρ. καὶ Εὐρυνόμη μὲν, ἄπεισιν. ὕπνοι δ' ἐν τοσούτῳ ἡ Πηνελόπη. καὶ μετὰ βραχὺ, αἱ ἀμφίπολοι ἦλθον φθόγγῳ ἐπερχόμεναι. τὴν δὲ, γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν. οὐ γὰρ ἦν βαθύς. ἀλλ' ὁποῖος παρὰ Σοφοκλεῖ, ὕπνος ἄϋπνος. Ὅτι ἀφυπνισθεῖσα ἡ Πηνελόπη ὡς ἐρρέθη, ἀπομόρξατο χερσὶ παρειάς. ἀρνηθεῖσα εἰς ἐπίτριψιν κάλλους, τὸ οὕτω ποιῆσαι. εἶτα καὶ προσαμένη νόημα ἐκ τοῦ κατ' αὐτὴν αἰφνιδίου ὕπνου, φησίν, ἦ με μάλα αἰνοπαθῆ, μαλακὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυψεν. αἴθε μοι ὣς μαλακὸν θάνατον πόροι Ἄρτεμις ἁγνὴ αὐτίκα νῦν. ἵνα μηκέτ' ὀδυρομένη κατὰ θυμὸν, αἰῶνα φθινύθω, πόσιος ποθέουσα φίλοιο παντοίην ἀρετήν. ἐπεὶ ἔξοχος ἦεν Ἀχαιῶν. ἁρμόζει δὲ ταῦτα γυναικὶ πάσῃ πενθούσῃ ἐπὶ φίλῳ ἀνδρὶ ἀχθομένῃ. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἡ ἄσπερ-

μαλακὸν θάνατον εἶναι λέγει ὃν αὐτίκα νῦν οἶπερ αἰτία γυναιξὶ πρὸς τοὺς πεσεῖν ἄρτεμις, οὕτω καὶ μαλακὸν κῶμα, ὃ αὐτίκα νῦν ὕπνος, ὁποῖον ἄρτι Πηνελόπη ὕπνωσε. κάλλιον δὲ νῦν τὸν ὀδυσσέα ἡ γυνὴ ἐπήνεσεν, ὑπὲρ ὅτι κλέος εὐρὺ αὐτοῦ εἴη καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος. κεῖται δ' ἐν τούτοις, καὶ ὑπερῷον σιγαλόεν καθὰ καὶ πρὸ ὀλίγων, κατέβαινε γάρ φησιν ὑπερώια σιγαλόεντα. Ὅτι δὲ τὸ μαλακῶς θανεῖν συγγενές τι τοῦ μαλακῶς ὑπνῶσαι, δηλοῖ καὶ Ἡσίοδος ἐν τῷ, θνῆσκον δ' ὡς ὕπνῳ δεδμημένοι. Σημείωσαι δὲ ὅτι ὥσπερ ζῶ ζῶμα, βρῶ βρῶμα, τρῶ τρῶμα ἰωνικῶς ἡ βλάβη, οὕτω καὶ κῶ κῶμα ὁ ὕπνος. καὶ ὅτι καθὰ δέσμα μὲν ἔφη ὁ ποιητὴς οὐ μὴν δὲ καὶ ὁ δεσμὸς εὕρηται παρ' αὐτῷ, οὕτω καὶ κῶμα μὲν οἶδεν, οὐ μὴν δὲ καὶ τὸν κῶμον. ὃ τῇ χρήσει πλεονάζουσιν Ἀττικοί. λέγοντες κῶμον ἐκεῖνοι, τὸν ἐν συμποσίῳ κάρον, δι' οὗ καταφέρεταί τις εἰς ὁμηρικὸν κῶμα ὅπερ ἐστὶν ὕπνον. ὅθεν καὶ κωμάζειν καὶ εἰσκωμάζειν τὸ, κατὰ μεθύοντα ἐπέρχεσθαι αὐθαδέστερον.

Ἡ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο δῖα γυναικῶν,
Στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
Ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα.
Ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἑκάτερθε παρέστη.
Τῶν δ' αὐτοῦ λύτο γούνατ'. ἔρῳ δ' ἄρα θυμὸν ἔθελχθεν.
Πάντες δ' ἠρήσαντο παραὶ λεχέεσσι κλιθῆναι.
Ἡ δ' αὖ Τηλέμαχον προσεφώνεεν ὃν φίλον υἱόν.
Τηλέμαχ', οὐκέτι τοι φρένες ἔμπεδοι οὐδὲ νόημα.
Παῖς ἔτ' ἐὼν καὶ μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶ κέρδε' ἐνώμας.
Νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας ἐσσὶ καὶ ἥβης μέτρον ἱκάνεις,
Καί κέν τις φαίη γόνον ἔμμεναι ὀλβίου ἀνδρὸς,
Ἐς μέγεθος καὶ κάλλος ὁρώμενος ἀλλότριος φὼς,
Οὐκέτι τοι φρένες εἰσὶν ἐναίσιμοι, οὐδὲ νόημα.
Οἷον δὴ τόδε ἔργον ἐνὶ μεγάροισιν ἐτύχθη.
Ὃς τὸν ξεῖνον ἔασας ἀεικισθήμεναι οὕτω.
Πῶς νῦν; εἴ τις ξεῖνος ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν
Ἥμενος, ὧδε πάθοι ῥυστακτύος ἐξ ἀλεγεινῆς;
Σοί κ' αἶσχος λώβη τε μετ' ἀνθρώποισι πέλοιτο.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Μῆτερ ἐμή, τὸ μὲν οὔ σε νεμεσῶμαι κεχολῶσθαι.
Αὐτὰρ ἐγὼ θυμῷ νοέω καὶ οἶδα ἕκαστα,
Ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρεια, πάρος δ' ἔτι νήπιος ἦα.
Ἀλλά τοι οὐ δύναμαι πεπνυμένα πάντα νοῆσαι,
Ἐκ γάρ με πλήσσουσι παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος
Οἵδε κακὰ φρονέοντες, ἐμοὶ δ' οὐκ εἰσὶν ἀρωγοί.
Οὐ μέντοι ξείνου γε καὶ Ἴρου μῶλος ἐτύχθη
Μνηστήρων ἰότητι. βίῃ δ' ὅ γε φέρτερος ἦεν.
Αἲ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον,
Οὕτω νῦν μνηστῆρες ἐν ἡμετέροισι δόμοισι
Νεύοιεν κεφαλὰς δεδμημένοι, οἱ μὲν ἐν αὐλῇ,
Οἱ δ' ἔντοσθε δόμοιο, λελῦτο δὲ γυῖα ἑκάστου,
Ὡς νῦν Ἶρος κεῖνος ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν
Ἧσται νευστάζων κεφαλῇ, μεθύοντι ἐοικώς.
Οὐδ' ὀρθὸς δύναται στῆναι ποσὶν, οὐδὲ νέεσθαι
Οἴκαδ' ὅπῃ οἱ νόστος, ἐπεὶ φίλα γυῖα λέλυνται.

Ὅτι τῶν μνηστήρων ἰδόντων Πηνελόπην, αὐτοῦ λύθη γόνατα. διατί; ἔρῳ δ' ἄρα θυμὸν ἔθελχθεν. πάντες δ' ἠρήσαντο καὶ νῦν ὡς ἀλλαχοῦ, παραὶ λεχέεσσι κλιθῆναι. ὅπερ ἐστὶν ἑρμηνεία τοῦ ἔθελχθεν. οἷα οὕτως ἐκστάντων, ὡς εὔχεσθαι τὴν εὐνήν. ἢ καὶ ἄλλως, οὕτω θελχθέντων, ὡς λυθῆναι αὐτοῖς τὰ γόνατα, οἷα λυσιμελοῦς τινος ὄντος καὶ τοῦ τοιούτου ἔρωτος. Τὸ δὲ ἔρῳ, δοκεῖ αἰολικὸν εἶναι ἀπὸ εὐθείας τῆς, ὁ ἔρος. οὗ χρῆσις ἅπαξ ἐν Ἰλιάδι, καὶ ἅπαξ ἐν θεογονίᾳ. ὅθεν ἡ αἰτιατική, τὸ, ἐξ ἔρον ἕντο. ἐδύνατο δὲ καὶ ἐκ τοῦ, ἔρως ἔρωτος ἔρωτι ἀποκεκόφθαι καθ' ὁμοιότητα τοῦ, γέλω ἔκθανον. ἀλλ' οὐ δοκεῖ γνωστὸν ὁμήρῳ εἶναι, τὸ, ἔρως ἔρωτος. Τὸ δὲ παραὶ λεχέεσσι κλιθῆναι, ἀμφιβόλως νοεῖται. ἢ γὰρ ἐκείνην παρὰ τοῖς αὐτῶν, ἢ αὐτοὺς παρὰ τοῖς γυναικός. ὅτι δέ ποτε τὸ κλιθῆναι καὶ μετὰ τοῦ ν γράφεται κλινθῆναι, οὐκ ἔστιν ἀμφιβαλεῖν. Ὅτι ψόγος πρὸς ἀκμάζοντα εὐγενῆ νεανίαν ὑπὲρ ἀφραίνει, τὸ, ὦ δεῖνα, οὐκέτι φρένες ἔμπεδοι οὐδὲ νόημα, τὸ ἐκ τῶν σωματικῶν φρενῶν δηλαδή. παῖς ἔτ' ἐὼν, καὶ μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶ κέρδε' ἐνώμας. τουτέστι κερδαλέος ἦς. νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας ἐσσὶ καὶ ἥβης μέτρον ἱκάνεις, καὶ κέν τις φαίη γόνον ἔμμεναι ὀλβίου ἀνδρὸς, ἐς μέγεθος καὶ κάλλος ὁρώμενος ἀλλότριος φὼς, οὐκέτι φρένες εἰσὶν ἐναίσιμοι οὐδὲ νόημα. Πηνελόπη

Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Εὐρύμαχος δ' ἐπέεσσι προσηύδα Πηνελόπειαν.
Κούρη Ἰκαρίοιο περίφρον Πηνελόπεια,
Εἰ πάντες ἴδοιεν ἀν' Ἴασον Ἄργος Ἀχαιοί,
Πλέονές κεν μνηστῆρες ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν
Ἠῶθεν δαινύατ', ἐπεὶ περίεσσι γυναικῶν
Εἶδός τε μέγεθός τε ἰδὲ φρένας ἔνδον ἐΐσας.

δὲ ταῦτα φησὶ πρὸς τὸν υἱόν. ἀφορμὴν προβαλομένη τὸ ἐπιπλῆξαι καὶ τὸ ταῦτα εἰπεῖν, τὴν τοῦ ξένου κακίαν. ἐπάγει ὅτι θαυμαστικῶς καὶ θυμικῶς, οἷον δὴ τόδε ἔργον ἐνὶ μεγάροισιν ἐτύχθη. ὃς τὸν ξεῖνον ἔασας ἀεικισθήμεναι οὕτως. πῶς νῦν; εἴ τι ξεῖνος ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν ἥμενος, ὧδε πάθοι ῥυστακτύος ἐξ ἀλεγεινῆς, σοί κ' αἶσχος λώβη τε μετ' ἀνθρώποισι πέλοιτο, ὡς ἀχρείῳ δηλαδὴ ξενοδόκῳ ὄντι καὶ ἀδίκῳ. Ἡ οὕτω μὲν ἡ μήτηρ. ὁ δὲ παῖς ἐμφρόνως ἀντιλέγων καὶ ἐπιεικῶς, λέγει ὅσα δὴ συνετὸς υἱὸς ὑπομολογῶν οἰκεῖον ἐλάττωμα, ὃ πάσχει ἐξ αἰτίας ἐχθρῶν τινῶν. φησὶ γάρ. μῆτερ ἐμή, τὸ μὲν οὔ σε νεμεσσῶμαι κεχολῶσθαι. αὐτὰρ ἐγὼ θυμῷ νοέω καὶ οἶδα ἕκαστα, ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρεια. πάρος δ' ἔτι νήπιος ἦα. ἀλλά τοι οὐ δύναμαι πεπνυμένα πάντα νοῆσαι, ἐκ γάρ με πλήσσουσι παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος, οἵδε, κακὰ φρονέοντες, ἐμοὶ δ' οὐκ εἰσὶν ἀρωγοί. Καὶ ὅρα ὡς δεξιῶς ἀναστρέφει τὸ τῆς μητρὸς νόημα ὁ παῖς. ἡ μὲν γάρ, παῖδα ἔτι ἐόντα, κέρδεα νωμᾶν αὐτὸν ἐν φρεσὶν ἔφη. νῦν δὲ μέγαν ὄντα, μὴ τοιοῦτον εἶναι. ὁ δέ, νῦν μᾶλλον ἐπιστήμων ἔφη τῶν δεόντων εἶναι, πάρος δὲ νηπιάζειν. αἰτιᾶται δὲ τοὺς μνηστῆρας, ὡς αἰτίους τοῦ δοκεῖν ἴσως μὴ φρονεῖν. ἵνα τὸ τοῦ Τηλεμάχου τὸ μὲν πρῶτον, οὐκ ἀσύστατον. τὸ, νῦν μᾶλλον εἰμὶ φρονίμως. τὸ δὲ ἑξῆς, ἀσύστατον. τὸ, ὑπὸ τῶν μνηστήρων ἐκκρούεσθαί πως τοῦ δέοντος. οἴονται γάρ φησιν ὡς εἰ καί πως δοκῶ μὴ φρονεῖν, ἐξ αἰτίας τούτων τῶν μνηστήρων ἐστί. Τὸ δὲ μέγας ἐσσί, ἔχεται λόγου τοῦ παιδὸς ἐν ᾧ φθάσας ἐκεῖνος ἔφη, νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμί, πειράσομαι τόδε ποιῆσαι. Ὅτι δέ τινα ἀλλότριός τις φὼς εἰς μέγεθός τε καὶ κάλλος ὁρώμενος, οὕτω ὁρῶν ὀλβίσει αὐτὸν βλεπόμενον, ἰδέᾳ ὡσεί που καὶ μέλλων. οὕτω χαρακτηρίσας καὶ αὐτὸς ἐκεῖ Πεισίστρατον καὶ Τηλέμαχον, γένος εἶναι διοτρεφέων βασιλήων, ἐπεί φησιν οὐκ ἂν κακοὶ τοιούσδε τέκοιεν. καὶ ἄλλως δὲ φράσαι, ὁ ἀλλότριος φώς, ἀκριβῶς πρόσκειται. ὡς τοῦ ἀλλοτρίου φωτός, ἀπὸ μεγέθους καὶ κάλλους ὡς τὰ πολλὰ ὀλβίζοντος τὸν ὁρώμενον. ὅς εἴπερ ἀσοχέσαι, ἀκούσει ἂν ὡς οὐκ εἰκότως ὄλβιον λέγει ᾧ μὴ ἐπ' εἴδει καὶ φρένες εἰσίν. ὁ μέντοι εὖ εἰδώς τινα, ἑτέρωθεν χαρακτηρίζει τὸν ὄλβιον. ἐξ ὧν δηλαδὴ περὶ ἐκεῖνον οἶδεν ἀγαθῶν. Τὸ δὲ πῶς νῦν; πάνυ ἐλλειπτικῶς καὶ οὕτω γοργῶς ἐρώτηται. οὐ γὰρ ἀφῆκεν ὁ θυμὸς ἐκπληρωθῆναι τὴν πεῦσιν. λέγει δέ, πῶς νῦν τὸ πρᾶγμα γέγονεν; ἢ πῶς οὐκ ἐπεξῆλθες καὶ ἐκώλυσας; ἢ ἄλλο τι ὅμοιον. Τὸ δὲ εἴ τι ξεῖνος ἢ εἴ τις ξεῖνος ἀμφοτέρως ἂν γράφοιτο. καὶ τὰ ἑξῆς, διδάσκει, τὰ εἰς τοὺς ξένους κατὰ τοὺς ξενοδόκους ἐπηρεάσματα. ῥυστακτὺς δέ, ἡ αἰκία. ὁ βίαιος ἑλκυσμός. οὗ τὸ ῥῆμα, ῥυστάζειν ἐλέχθη πρὸ τούτων. Τὸ δὲ θυμῷ νοέω, εὐφυῆ καὶ θυμόσοφον εἶναι δηλοῖ τὸν Τηλέμαχον. οἴκοθεν γὰρ καὶ οὐκ ἀπὸ διδασκάλων φρονεῖ. διὸ καὶ ἐρρέθη ποτὲ πρὸς αὐτόν. Τηλέμαχε, ἢ μάλα σε διδάσκουσι θεοὶ αὐτοί. Τὸ δὲ οἶδα ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρεια, σοφὸν τὸν παῖδα καθυποδείκνυσιν. εἰδότα μὲν αὐτόθεν καὶ τὰ καλά, εἰδότα δὲ καὶ τὰ μὴ τοιαῦτα, ἐν τῷ μαθεῖν αὐτὰ κανόνι τοῦ γ' ἐσθλοῦ κατὰ τὴν τραγῳδίαν. εἰ δὲ καὶ οὕτως οἶδεν ὁ παῖς, ἀλλ' εὐλαβῶς εἴκων οἷς ἡ μήτηρ εἶπεν, οὐ δύνασθαί φησι πεπνυμένα πάντα νοῆσαι, διότι ἐκπλήσσουσί με ἄλλοθεν ἄλλος. ὅπερ ἐκ μεταφορᾶς λέγει τῶν ἐπιτηδὲς διά τινος πληγῆς καὶ κρότου συγχεόντων τινά. οἱ καὶ οὕτω καταπραχθέντες, ἔμπληκτοι λέγονται καὶ ἔκπληκτοι. εἰ δὲ καὶ ὑπὸ βροντῆς αὐτὸ πάθοιεν, καὶ ἐμβρόντητοι καλοῦνται. ἀπὸ δὲ τοῦ ἐκπλήσσειν, καὶ ἐκκρούεσθαί τι ἔργου λέγεται. καὶ ὁ κωλύων, ἐκκρούει ἐκεῖνον. ὁ μέντοι παραπλήξ, ἄλλο τι δηλοῖ ὡς προεδηλώθη. περὶ δὲ τοῦ ἐμπλήγδην, ἐν τοῖς ἑξῆς δηλωθήσεται. Ὅτι λαλήσαντος δεόντως τῆς Πηνελόπης ὁ Τηλέμαχος ἐφ' οἷς ἐκείνη αὐτὸν αἰτιᾶται διὰ τὸ αἰκισθῆναι τὸν ξένον, ἐπιφέρει καί τι νόημα δηλοῦν ὡς ψεύδεται ἡ μήτηρ τὴν τοῦ ξένου αἰκίαν. φησὶ γάρ. οὐ μέντοι ξείνου γε καὶ Ἴρου μῶλος ἐτύχθη, μνηστήρων ἰότητι. ἅμα δὲ καὶ ὑπεραπολογεῖται τῶν μνηστήρων. εἶτα καὶ τὸ γενναιότερον ἐπάγων, φησί. βίῃ δ' ὅγε φέρτερος ἦεν. τουτέστι προφερέστερος ἦν τοῦ Ἴρου ὁ ξεῖνος κατ' ἰσχύν. ὁ δὲ τοιοῦτος, πῶς ἂν ᾐκίσθαι λέγοιτο; καὶ σημείωσαι τὴν τοῦ Τηλεμάχου δεινότητα. Πηνελόπη μὲν γὰρ αἰκισθῆναι ἀληθῶς τὸν ξένον ἔφη, ὅτι σφέλας ἀφεὶς ὁ Ἀντίνοος ἔβαλεν αὐτόν. Τηλέμαχος δὲ προσποιησάμενος λαθέσθαι, νοεῖ τὸν τῆς μητρὸς λόγον ἐπὶ τοῖς κατὰ τὸν Ἶρον καὶ τὸν ξένον, ἐφ' οἷς οὐκ ἔστιν αἰκία τοῦ ξένου. ποιεῖ δὲ τοῦτο, ἐπιτηδές. ἵνα παύσῃ τὸν θόρυβον, ὑπεραπολογησάμενος μὴ αἰκισθῆναι τὸν ξένον. εἶτα ἠρέμα κατὰ τῶν μνηστήρων αὖθις λέγων, ἐπάγει. αἲ γάρ, οὕτω νῦν μνηστῆρες ἐν ἡμετέροισι δόμοισι νεύοιεν κεφαλὰς δεδμημένοι, οἱ μὲν ἐν αὐλῇ κατὰ τὸν Ἶρον, οἱ δ' ἔντοσθε δόμοιο, λέλυντο δὲ γυῖα ἑκάστου, ὡς νῦν, Ἶρος ἐκεῖνος ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν ἧσται νευστάζων κεφαλῇ, μεθύοντι ἐοικώς. οὐδ' ὀρθὸς στῆναι δύναται ποσίν, οὐδὲ νέεσθαι οἴκαδ' ὅπῃ οἱ νόστος, ἐπεὶ φίλα γυῖα λέλυνται. νεύειν δὲ κεφαλάς, ταυτόν ἐστι τῷ νευστάζειν. ὁ περὶ οὗ

τι καὶ ἐπὶ ἀμφινόμου τοῦ, νευστάζων κεφαλῇ. Τὸ δὲ δεδμημένοι, ἐπίτασίς ἐστι. ἵνα δηλοῖ ὄλεθρον τό, νεύοιεν κεφαλάς. ἄλλως γὰρ νεύει τις κεφαλῇ. καὶ προκαλυμμός ἐστιν, ὃ κατανεύων οἱ περὶ ἐρωτηθῶσι. παραβολικὸν δὲ γνώρισμα τοῦ οὕτω νεύειν κεφαλὰς οὕτω νευστάζειν κεφαλῇ, τὸ κατὰ τὴν μέθην. διὸ ἐπήγαγε τό, μεθύοντι ἐοικώς, ὃς οὐδ' ὀρθοῦσθαι δύναται. Τὸ δὲ λέλυτο δὲ γυῖα ἑκάστου, ταυτόν ἐστι τῷ λυθεῖεν. ἐρριστικὸν μὲν ὄν, τεθὲν δὲ ἀντὶ εὐκτικοῦ. ἴσως δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ λελύοιτο συγκέκοπται. Τὸ δὲ ὅπῃ οἱ νόστος, ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ νέεσθαι οἴκαδε. νόστος γάρ, ἡ εἰς οἶκον ὑποστροφή. διὸ καὶ ἅμα τῷ θείς, ἔφη νέεσθαι οἴκαδε ὅπῃ οἱ νόστος. Ὅτι εὐρύμαχος κολακεύων ὡς εἰκὸς τὴν πηνελόπην, φησίν. εἰ πάντες σε ἴδοιεν ἀν' ἴασον ἄργος ἀχαιοί, πλείονές κεν μνηστῆρες ἐν δόμοις ἠῶθεν δαινύατο, ἐπεὶ περίεσσι γυναικῶν εἶδός τε μέγεθός τε ἰδὲ φρένας ἔνδον ἐΐσας. ὥστε οὐδέν τι καινὸν ἐρᾶν σου ἡμᾶς τοὺς ἐγγύς, οἵγε καὶ οἱ πορρωτέρω, ἰδόντες σε τὸ αὐτὸ πάθοιεν ἂν ἡμῖν. λέγει δὲ ἴασον ἄργος, τὴν πελοπόννησον, ἀπὸ ἰάσου βασιλέως τοῦ τῆς ἰοῦς. ὥσπερ τὸ αὐτὸ καὶ ἄργος, διὰ τὴν πολλαχοῦ δηλουμένην πατρίδα ἄργον. δῆλον δὲ καὶ ὅτι κατὰ πολυωνυμίαν λόγον, καὶ ἵππιον ἐκλήθη τὸ αὐτό. καὶ ἱππόβοτον. καὶ ἄργος ἀχαιικόν. ἰδίως μέντοι, καὶ ἡ λακωνικὴ ἀχαιικὸν ἄργος ἐκλήθη. ὡς τό, ἦ οὐκ ἄργεος ἦεν ἀχαιικοῦ. τουτέστιν οὐκ ἦν ἐν τῇ λακωνικῇ. ὡς δὲ οὐχ ἓν ἄργος ἀλλὰ πολλά, καὶ ὡς πάτριοι μακεδόνες καὶ θετταλοί, ἄργος καὶ τὸ ἁπλῶς πεδίον φασί, καὶ ἐν ἄλλοις δεδήλωται. ὡς δὲ καὶ ἀπία γῆ ἐκλήθη ποτὲ ἡ πελοπόννησος ἀπὸ ἄπιδός τινος ἢ ἄπεως, ἐδηλώθη που καὶ αὐτό. ἐνταῦθα δὲ ῥητέον καὶ ὅτι ἀπία ἐκείνη λεχθῆναι ἱστόρηται, καὶ δὴ τὸ ἐπιδαψιλεύειν φασὶν ἐν αὐτῇ τὸ φυτόν, ὃ δηλαδὴ τὰς ἀπίους φέρει. τινὲς δὲ ἴασον ἄργος ἐνταῦθα ὡς ἀπὸ μέρους, τὴν ὅλην ἑλλάδα νοοῦσιν. ἀπολογία δὲ ἴσως κολακικὴ τῷ εὐρυμάχῳ τὸ λεχθέν, ὑπὲρ τῶν ὅλων μνηστήρων. ὡς μηδέν τι ποιούντων παρά γε τὸ εἰκός, εἰ γυναῖκα τοιαύτην εὑρόντες, περιμαίνοιεν. οὓς καὶ ἄλλοι ἰδόντες, πάθοιεν ἂν τὸ ὅμοιον. χαρίεις δὲ ὁ λόγος τοῦ εὐρυμάχου, καὶ διὰ τὸ ἐν ὀλιγίστῳ εἰρῆσθαι καὶ ἔχειν οὕτω τῶν εὐμνημονεύτων. Ἐν δὲ τῷ, ἀν' ἴασον, λείπει ἄρθρον πληθυντικόν, ἵνα λέγῃ, ὡς εἰ καὶ πάντες σε ἴδοιεν οἱ ἀνὰ τὸ ἴασον ἄργος.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια.
Εὐρύμαχ', ἦ τοι ἐμὴν ἀρετὴν εἶδός τε δέμας τε
Ὤλεσαν ἀθάνατοι, ὅτε Ἴλιον εἰσανέβαινον
Ἀργεῖοι, μετὰ τοῖσι δ' ἐμὸς πόσις ἦεν Ὀδυσσεύς.
Εἰ κεῖνός γ' ἐλθὼν τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύοι,
Μεῖζόν κε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ κάλλιον οὕτω.
Νῦν δ' ἄχομαι. τόσα γάρ μοι ἐπέσσευεν κακὰ δαίμων.
Ἦ μὲν δὴ ὅτε τ' ᾖε λιπὼν κατὰ πατρίδα γαῖαν,
Δεξιτερὴν ἐπὶ καρπῷ ἑλὼν ἐμὲ χεῖρα, προσηύδα.
Ὦ γύναι, οὐ γὰρ ὀΐω ἐϋκνήμιδας ἀχαιοὺς
Ἐκ τροίης εὖ πάντας ἀπήμονας ἀπονέεσθαι,
Καὶ γὰρ τρῶάς φασι μαχητὰς ἔμμεναι ἄνδρας,
Ἠμὲν ἀκοντιστὰς ἠδὲ ῥυτῆρας ὀϊστῶν,
Ἵππων τ' ὠκυπόδων ἐπιβήτορας, οἵ κε τάχιστα
Ἐκριναν μέγα νεῖκος ὁμοιΐου πολέμοιο.
Τῶ οὐκ οἶδ' εἴκεν μ' ἀνέσει θεὸς ἦ κεν ἁλώω
Αὐτοῦ ἐνὶ τροίῃ. σοὶ δ' ἐνθάδε πάντα μελόντων,
Μεμνῆσθαι πατρὸς καὶ μητέρος ἐν μεγάροισιν
Ὡς νῦν, ἢ ἔτι μᾶλλον ἐμεῦ ἀπονόσφιν ἐόντος.
Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ παῖδα γενειήσαντα ἴδηαι,
Γήμασθ' ᾧ κ' ἐθέλῃσθα τεὸν κατὰ δῶμα λιποῦσα.
Κεῖνός θ' ὣς ἀγόρευε. τὰ, δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
Νὺξ δ' ἔσται, ὅτε δὴ στυγερὸς γάμος ἀντιβολήσει
Οὐλομένης ἐμέθεν, τῆς τε ζεὺς ὄλβον ἀπηύρα.
Ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει.
Μνηστήρων οὐχ ἥδε δίκη τὸ πάροιθε τέτυκτο,

Ὅτι πηνελόπη ἐπαινοῦσα τὸν εὐρύμαχον, φησίν. ἐμὴν ἀρετὴν εἶδός τε δέμας τε, ὤλεσαν θεοὶ ὅτε ἴλιον εἰσανέβαινον ἀργεῖοι, μετὰ τοῖσι δ' ἐμὸς πόσις ἦεν ὀδυσσεύς. εἰ κεῖνός γ' ἐλθών, τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύοι, μεῖζόν κε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ κάλλιον οὕτω. ἐνταῦθα δὲ νοητέον οἷος ἂν εἰς τὸν ἀγῶνα γένοιτο ὀδυσσεὺς ἐπ' αὐτῆς πειρώμενος τῆς γυναικός. ἢ πάντως, αἱρήσεται θάνατον αὐτὸς εἰ μὴ ταχὺ τοῦτο οἱ μνηστῆρες πάθοιεν. καὶ ἄλλως δὲ θεωρῆσαι ταῦτά τε καὶ τὰ εὐθὺς ἐφεξῆς, ἐπαινεῖ ἑαυτὴν ἡ γυνὴ φιλοκάλως εἰς ἐπίτασιν κάλλους ὑπερβαίνουσα τὰ τοῦ εὐρυμάχου. εἰ γὰρ νῦν πασῶν περίεστιν, οἵα ἦν ἄρα τὸν ἄνδρα ἔχουσα; καὶ τὸν ὀδυσσέα δέ, ἐπαινέσασα καὶ ἐρωτικῶς ἐκείνου ἔχειν φαμένη, ἀνδρᾶται εἰς τέλειον. καὶ οὕτω πάλιν προσερεθίζεται ὀδυσσεύς, ταχὺ ἐπεισελθεῖν τοῖς μνηστῆρσι. προκαταβάλλεται δὲ ἐν τούτοις ὁ ποιητὴς καὶ ἀρχὰς τῶν εἰσαῦθις. εἰ δ' ἤδη τέτευχεν ἡ γυνὴ γήμασθαι, πιθανῶς ἄρα τὰ τῆς αὔριον

προβέβηται. πιθανολογεῖται δὲ καὶ ἡ τῶν δώρων ζήτησις ἐκ τῶν μνηστήρων εἰς τὸ δύνασθαι προθυμίᾳ, ὑπὲρ ἑαυτὴν ἐθέλει αὐτὴ ἄνδρα λαβεῖν. ἀρετὴν δ' ἐνταῦθα, οὐ μίαν τινὰ λέγει, ἀλλὰ τὸ εὔδαιμον τῆς ζωῆς καὶ μακαριστόν. ἢ καὶ πᾶσαν γυναικὸς δεξιότητα. οὐ μόνον τὴν κατὰ φρένας ὡς Εὐρύμαχος εἶπεν, ἀλλὰ καὶ τὴν κατὰ ἔργα καὶ οἰκονομίαν καὶ ὅσα τοιαῦτα. Ὅτι πένθιμον τό, νῦν δ' ἄχομαι, τόσα γάρ μοι ἐπέσσευεν κακὰ δαίμων. Ὅτι ἐπισπεύδων ἤδη τὴν μνηστηροκτονίαν ὁ ποιητής, πλάττει τὴν Πηνελόπην λέγουσαν οὕτως.

Οἵτ' ἀγαθήν τε γυναῖκα καὶ ἀφνειοῖο θύγατρα
Μνηστεύειν ἐθέλωσι καὶ ἀλλήλοις ἐρίσωσιν,
Αὐτοὶ τοί γ' ἀπάγουσι βόας καὶ ἴφια μῆλα
Κούρης δαῖτα φίλοισι, καὶ ἀγλαὰ δῶρα διδοῦσιν.
Ἀλλ' οὐκ ἀλλότριον βίοτον νήποινον ἔδουσιν.
Ὣς φάτο, γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
Οὕνεκα τῶν μὲν δῶρα παρέλκετο. θέλγε δὲ θυμὸν
Μειλιχίοις ἐπέεσσι. νόος δέ οἱ ἄλλα μενοίνα.
Τὴν δ' αὖ Ἀντίνοος προσέφη Εὐπείθεος υἱός.
Κούρη Ἰκαρίοιο περίφρον Πηνελόπεια,
Δῶρα μὲν ὅς κ' ἐθέλῃσιν Ἀχαιῶν ἐνθάδ' ἐνεῖκαι,
Δέξασθ', οὐ γὰρ καλὸν ἀνήνασθαι δόσιν ἐστίν.
Ἡμεῖς δ' οὔτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν, οὔτε πῃ ἄλλῃ,
Πρίν γε σὲ τῷ γήμασθαι Ἀχαιῶν, ὅς τις ἄριστος.

ὁ μὲν δὴ ὅτε ἀπέλιπεν Ὀδυσσεύς, δεξιτερὴν ἐπὶ καρπῷ ἑλὼν ἐμὲ χεῖρα, προσηύδα. ὦ γύναι, οὐ γὰρ οἴομαι ἀχαιοὺς ἐκ Τροίης εὖ πάντας ἀπήμονας ἀπονέεσθαι. καὶ γὰρ Τρῶάς φασι μαχητὰς ἔμμεναι ἄνδρας, ἠμὲν ἀκοντιστὰς ἠδὲ ῥυτῆρας ὀϊστῶν ἵππων τ' ὠκυπόδων ἐπιβήτορας, οἵ τε τάχιστα ἔκριναν μέγα νεῖκος ὁμοιΐου πολέμοιο. τῷ, οὐκ οἶδ' ἤ κέν μ' ἀνέσει θεὸς ἦ κεν ἁλώω αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ. σοὶ δ' ἐνθάδε πάντα μελόντων, μεμνῆσθαι πατρὸς καὶ μητρὸς ἐν μεγάροισιν ὡς νῦν, ἢ ἔτι μᾶλλον ἐμεῦ ἀπονόσφιν ἐόντος. αὐτὰρ ἐπὴν δὴ παῖδα γενειήσαντα ἴδηαι ὑπὲρ αὐτὴν πρὸ βραχίων καὶ ἡ εὑρισκόμενη [illegible], γήμασθ' ᾧ κ' ἐθέλῃσθα, τεὸν κατὰ δῶμα λιποῦσα. κεῖνος δ' ὡς ἀγόρευε. τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται. νὺξ δ' ἔσται ὅτε δὴ στυγερὸς γάμος ἀντιβολήσει οὐλομένης ἐμέθεν, τῆς τε θεὸς ὄλβον ἀπηύρα. ἐν τούτοις δέ, φαινόμενον μὲν κεφάλαιον, τὸ μελετᾶν ἤδη τὴν Πηνελόπην περὶ γάμου διὰ τὸ γενειῆσαι τὸν Τηλέμαχον. δεινότης δὲ ποιητικὴ ἀληθῶς, ἤδη μηχανωμένη ἐπιβαλεῖν τοῖς κατὰ τῶν μνηστήρων. ἔχει δὲ ὁ λόγος καὶ ἱστορίαν. λέγων ὅτι ποτὲ τρεῖς ποτε οἱ Τρῶες ἦσαν. διδάσκει δὲ χάριν πολυπειρίας, καὶ ἄριστοι ἐν ταῖς πολεμικαῖς τῶν τάξεσι τὰς ἱππείας. διὸ καὶ παρ' Ἀθηναίοις τὴν πρώτην εἶχον μοῖραν αὐτοί, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ κωμικός. ὧν ἕκαστος νῦν, τὸ τάχιστα ἔκριναν ὅ ἐστι λύειν τὸ τοῦ πολέμου νεῖκος. ἱστοροῦμαί τοι, κοινὸν εἶναι ἔθος ἀκοντισταῖς τε καὶ τοξόταις ὁμοῦ καὶ ἱππεῦσιν, ὡς τῶν τοιούτων τριῶν ταγμάτων, τάχιστα κατορθούντων τὸ ἔργον. ἔτι δὲ ὁ ῥηθεὶς τῆς γυναικὸς λόγος ὡς ἐξ Ὀδυσσέως, καὶ βιωτικὸν ἔχει παράγγελμα τό, τι χρῆναι τὴν σώφρονα μεμνῆσθαι ὥσπερ τοῦ ἀνδρὸς ἀποδημοῦντος, οὕτω καὶ τῶν ἐκείνου παραγγελιῶν τῶν τε κατὰ ζωὴν καὶ τῶν μετὰ θάνατον. καὶ τὸ ἐπιστρέφεσθαι αὐτὴν γονέων οὐ τῶν οἰκείων μόνων ἀλλὰ καὶ τῶν τοῦ ἀνδρός. τούτων δέ, οὐ μόνον αὐτοῦ παρόντος ἀλλὰ καὶ μᾶλλον ἀπόντος. ἐκεῖνο μὲν γάρ, δόξοι ἂν πραγματευτικόν. τοῦτο δέ, τὴν κυρίως φιλίαν ἐνδείκνυσιν. Ἐν δὲ τῷ τῶν Τρώων καὶ Ἀχαιῶν λόγῳ, καὶ τό, ξυνὸς ἐνυάλιος ἑρμηνεύειν δοκεῖ. τοιοῦτον γὰρ τό, οὐκ οἶδα εἴπερ ἀνέλθω ἢ ἁλώω. Τὸ δὲ καρπῷ ἑλεῖν, φιλοφροσύνης ἴδιον, εἰωθὸς γίνεσθαι δεξιωτικῶς. Τίς δὲ ὁ κατὰ χεῖρα καρπός, ἐλέχθη ἀλλαχοῦ. Τὸ δὲ ἀπήμονας, ἑρμηνευτικόν ἐστι τοῦ εὖ. ταὐτὸν γὰρ εὖ νοστῆσαι, καὶ ἀπήμονας νοστῆσαι. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἀκοντιστὰς μέν, ἐν ἁπλότητι ἔφη. τοὺς τοξότας δέ, περιφράσει, ῥυτῆρας εἰπὼν ὀϊστῶν. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ πλεῖον τοὺς ἱππεῖς, εἰπών, ἵππων ὠκυπόδων ἐπιβήτορας. ῥυτῆρες δὲ ὀϊστῶν, οἱ ἑλκυσταί. ὅθεν εἰσὶ καὶ οἱ ὀϊστοί, ῥυτοὶ ὅ ἐστιν ἑλκυστοί. διὸ καὶ ῥυτήρ, φύλαξ. τοξοθήκη. ὡς δὲ φασὶ χωρυτός, τουτέστι χωρῶν τόξον ῥυτόν. Τὸ δὲ ἀνέσει θεός, ἀντὶ τοῦ ἀνήσει. ἀφήσει. ἀναλύσει. οὗ τὸ ἐναντίον, ἁλῶναι ἐστίν. οἱ παλαιοὶ καὶ τό, ἄφρονα τοῦτον ἀνέσαντες. ἤγουν ἀφέντες. ἀναλύσαντες. ἀναπειράσαντες. καὶ κύνα δέ, εἰς θύρας οὕτως ἀνίεσθαι. λυθεὶς δηλαδὴ δεσμοῦ. Τὸ δὲ γενειήσαντα, οὐκ εὔδηλον εἴτε γενειῶν ἐστιν ὁ αἰτιατός, εἴτε καὶ γενειάζων παράγωγον. Τοῦ δὲ γήμασθαι ἡ πρὸς τὸ γῆμαι διαφορά, προδεδήλωται. Ἐν δὲ τῷ, τεὸν κατὰ δῶμα λιποῦσα, φανερῶς ἄδικοι φαίνονται οἱ μνηστῆρες, τὸν μὲν υἱὸν ὀξεῖς θῦντες, τῇ μητρὶ δὲ διδόντες τὸ τοιοῦτον δῶμα καὶ ὅς τις ὀπυίει. Τὸ δὲ νὺξ δὲ ἔσται καὶ ἑξῆς, ἁπλοϊκῶς μὲν νοεῖ χρῆναι νύκτα εἶναι τὸν τοιοῦτον καιρὸν τοῦ γάμου, χάριν αἰδοῦς. δύναται δέ, δύναται καὶ ὅμοιον εἶναι τῷ, μὴ ἴδοι τοιοῦτον κακὸν ὁ ἥλιος. παραλαλεῖ δὲ τυχαίως ἐνταῦθα ἡ γυνὴ καὶ τὸ μέλλον. νὺξ γὰρ ἔσται αὐτίκα ὅτι ὁ αὐτοῖς ἔσται γάμος, εἰ καὶ μὴ στυγερός. μετὰ τοῦ Ὀδυσσέως γάρ. Τὸ δὲ οὐλομένης, ἴσως μὲν ἐνεργητικῶς ἐῤῥέθη ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι ἡ οὐλομένη μῆνις, ἐπεὶ καὶ νῦν αὐτὴ ἄλγεα τοῖς μνηστῆρσι θήσει. ἴσως δὲ καὶ παθητικῶς ἀντὶ τοῦ, τῆς παθούσης ὄλεθρον καὶ ὡς εἰπεῖν ἀνόλβου, διὸ ἑρμηνεύων, ἐπάγει, τῆς τε Ζεὺς ὄλβον

βον ἀπηύρα. ἤγουν ἣν ἀφεῖκεν αἴολβον ὄντι δυσδαίμονα. καὶ εἰκὸς τὸ οὐλομένη, καὶ ἐνεργητικῶς καὶ παθητικῶς λέγεσθαι, διὰ τὸ χρόνου εἶναι μισοῦ ἀορίστου δευτέρου. οἱ δὲ μέσοι, ἐπαμφοτερίζουσιν ὡς ἐπὶ πολὺ τῇ ἑρμηνείᾳ. ἱστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ, ὅτε δὴ στυγερὸς γάμος ἀντιβολήσει οὐλομένης ἐμεῖο, περίφρασίς ἐστι τοῦ, ὅτε εἰς γάμον ἔλθω. ἐλεεινὴ μὲν οὖν πλαίουσα, κυνῶπιν ἑαυτὴν πη καλεῖ. ἡ Πηνελόπη δὲ, οὐκ ἂν τοιαύτην ἔχοι ἑαυτὴν καλέσαι. ἀρκεῖ δὲ, ἠθικῶς οὐλομένην εἰπεῖν διὰ τὸ δύσδαιμον ἤτοι δυστυχές. Ὅτι ὑποκρινομένη δῆθεν ἡ Πηνελόπη μελετᾶν γάμον καὶ θέλξασα οὕτω τοὺς ἐραστὰς, ἐπάγει εὐθύς. ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει. μνηστήρων οὐχ ἥδε δίκη τὸ πάροιθε τέτυκτο. οἵ τ' ἀγαθήν τε γυναῖκα καὶ ἀφνειοῖο θύγατρα μνηστεύειν ἐθέλωσι καὶ ἀλλήλοις ἐρίσωσιν. αὐτοὶ τοί γ' ἀπάγουσι βόας καὶ ἴφια μῆλα κούρης δαῖτα φίλοισι, καὶ ἀγλαὰ δῶρα διδοῦσιν. ἀλλ' οὐκ ἀλλότριον βίοτον νήποινον ἔδουσιν. οὕτω κερδαλέα φρονεῖ ἡ σοφὴ γυνή. καλῶς ἄρα προερρέθη ὡς ἡ Ἀθηνᾶ ἐν φρεσὶν ἔθηκεν αὐτῇ φανῆναι μνηστῆρσι, φρονίμως γὰρ αὐτοῖς ἐπιφαίνεται. ἔφασαν δέ ποτε καὶ οἱ μνηστῆρες, θεόθεν ἐπιτίθεσθαι τῇ γυναικὶ νοῦν εἰς μέγα κλέος αὐτῆς. εἰ δὲ καὶ τὰ τοῦ υἱοῦ ἐδαπανῶντο καθὰ ἐρρέθη ἐκεῖ, ἀλλ' ἰδοὺ ἡ μήτηρ οὐκ ἀφίησιν ἀζημίους τοὺς δαπανῶντας τὸν ἐκείνου βίον. ἀλλὰ παρέλκει ἐξ αὐτῶν δεξιῶς, ὡς ὁ μὲν αὐτὸς ἐρεῖ, δῶρα προΐκια. εἰπεῖν δ' ἀληθῶς, ἐπιθανατίους δωρεάς· μικρὸν γὰρ ὅσον καὶ τεθνήξονται οἱ δόντες. διὸ καὶ γήθησεν αὐτίκα ὁ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς, οὕνεκα τῶν μὲν δῶρα παρέλκετο καθὰ καὶ αὐτὸς ἐν Φαίαξιν ἐποίει. θέλγε δὲ θυμὸν μειλιχίοις ἐπέεσσι. νόος δέ οἱ ἄλλα μενοίνα. συνίησι γὰρ ὁ περίφρων τὰ τῆς δαΐφρονος γυναικός. ὑπεῖλον δὲ παρ' αὐτῆς ἦθος καὶ τὸ διὰ δῶρα θέλγειν θυμὸν μειλιχίοις λόγοις, ἄλλα δὲ νοεῖν. καὶ πως, οὐ μακρὰν ἐστὶ τοῦ, εὖ μὲν βάζειν κακῶς δ' ὄπιθε φρονεῖν. καὶ τὸ, ἐσθλὰ μὲν ἀγορεύειν κακὰ δὲ βυσσοδομεύειν. εἰ καὶ ἀπαλώτερον τοῦτο ὑπὲρ ἐκεῖνα, διὰ τὸ κερδαλέον ἔθος εἶναι οὐ μὴν φονικόν. Τὸ δὲ οὐχ ἥδε δίκη, ὅμοιόν ἐστιν, οὐχ ἥδε θέμις. οὐχ οὗτος νόμος. οὐχ οὗτος τρόπος. καὶ τοῖς τοιούτοις. Τὸ δὲ πάροιθεν, ἐντρεπτικόν ἐστιν ὡς τῶν μνηστήρων καινιζόντων καὶ πρεσβεῖον ἀθετούντων δίκης, ἣ τὸ πάροιθεν ἤγουν ἀνέκαθεν ἐκ παλαιοτάτων χρόνων τέτυκτο. νεωτερίζουσι δὲ παρ' αὐτὴν οὕτω καινίζοντες, καὶ εἰσὶν αὐτόχρημα νεωτεροποιοί. Τὸ δὲ ἀγαθὴν γυναῖκα, καὶ τὸ ἀφνειοῦ θύγατρα, καὶ τὸ μνηστεύειν ἐθέλωσι, καὶ τὸ ἀλλήλοις ἐρίσωσι, περιπεπτυγμένως κεῖνται. εἰκὸς γὰρ δαπανᾶν τὰ γυναικὸς τοὺς μνηστῆρας ἢ μὴ ἐθελήσασ διδόναι, εἴπερ μὴ ἀγαθὴ ἐκείνη γυνή, μὴ δὲ ἐκ πλουσίων, μὴ δὲ αὐτὴ ἀξιοῦται μνηστεύεσθαι, μὴ δὲ οἱ ἐρῶντες ἐρίζουσιν. εἰ δὲ ἀγαθὴ ἡ γυνή, ἔδνα πάντως καὶ ἐθέλει καὶ ἀξία ἐστὶ λαβεῖν. ὁμοίως καὶ ἐὰν θυγάτηρ ἀφνειοῦ πατρός. οὐ γὰρ ἂν αἰσχυνεῖ αὐτὸν πατρῷον ὄλβον. οὕτω δὲ καὶ ἐὰν ἐκεῖνοι μνηστεύειν ἐθέλουσιν. οὐ γὰρ ἀνάεδνοι τεύξοιντ' ἂν τοῦ θελκτοῦ. πολλῷ δὲ πλέον καὶ ὑπὲρ ἀλλήλοις ἐρίζοισι. τότε γὰρ ὡς ἐν συναλλαγῇ, χαρίσεται ἂν ἡ γυνὴ ἤτοι διδόντι πλείονα. Τὸ δὲ αὐτοὶ τοί γε ἀπάγουσι βόας καὶ ἑξῆς ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ, τίς ἡ δίκη τῶν μνηστήρων πάροιθεν ἦν. ἵνα σαφὲς γένηται τὸ τῆς γυναικὸς βούλημα, καὶ μὴ προσποιήσαιντο ἀγνοεῖν αὐτὸ οἱ μνηστῆρες. Τὸ δὲ αὐτοὶ τοί γε, ὅμοιόν ἐστιν, αὐτοί αὐτοί, πρὸς ἔμφασιν τοῦ λόγου πλείονα. Τὸ δὲ ἀπάγουσι, ταυτὸν ἐστὶ ἄγουσι, περιττὴ γὰρ ἡ πρόθεσις, σημαίνει δέ ποτε ἡ λέξις, καὶ τὸ ἀποστερεῖν καὶ ληΐζεσθαι. Τὸ δὲ ἀπάγουσι βόας, τοιαύτας εἶναι τὰς ἀλφεσιβοίας γυναῖκας ὑπολαλεῖ. ἐκ δὲ τοῦ μῆλα, ἡ ἐν Ἰλιάδι πολυμήλη ὀνόμασθαι, ἔτι δὲ καὶ ἡ Φιλομήλα. Τὸ δὲ ἀγλαὰ βούλεται καὶ λαμπρὰ εἶναι καθὰ καὶ χρὴ τὰ τῇ ζηλουμένῃ γυναικὶ διδόμενα ἔδνα. Τὸ δὲ, τῶν μὲν δῶρα παρέλκετο, ἀντὶ τοῦ παρὰ τούτων ἤγουν ἐκ τῶν μνηστήρων δῶρα εἷλκε. καὶ ἐστὶ φάσιν ὅμοιον ἐστὶ πρίασθαι. ἔχει δὲ καὶ ἔμφασιν ἀστείαν τὸ εἵλκετο, οὐ γὰρ ἐξ ἑκόντων ἤρχετο τῶν μνηστήρων ἀλλὰ εἵλκετο παρὰ τῆς γυναικός. ὡς δι' ἐπρεσβείας. ἢ καὶ εἰ βάρυτι μέγεθος διὰ μεθόδου μηχανικῆς εἰς ἀναπλήρωσίν τινα ὧν ἐκεῖνοι ἐδαπάνων. εἰκὸς δὲ καὶ ἀντιποίησίν τινα τὴν τοιαύτην λέξιν δηλοῦν. ὡς ἐστὶ συναγαγεῖν ἐκ τοῦ ὁλκῆς ἐπὶ ὄγκου λεγομένης. καθὰ δηλοῖ καὶ τὸ, ὁλκὴ χρυσίου ἢ τοιούτου τινός, ὅπερ ἐκ τοῦ ἕλκειν γίνεται. Ὅτι Ἀντίνοος τῆς Πηνελόπης δῶρα παρελκομένης τῶν μνηστήρων ὡς προεγράφη, φησί. δῶρα μὲν ὅς κ' ἐθέλησιν Ἀχαιῶν ἐνθάδ' ἐνεῖκαι δέξασθαι, ἤτοι δέξαι. οὐ γὰρ καλὸν ἀνήνασθαι δόσιν ἐστί. τοῦτο δέ τις ἐρεῖ, πρὸς τρίτον τινὰ εἰς λῆψιν δώρου. ἡμεῖς δ' οὔτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν οὔτε πῃ ἄλλῃ, πρίν γέ σε ἤτοι, γήμασθαι Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος. Τοῦτο δὲ ὁμήρου προαναφώνησις, ὡς οὐδεὶς τῶν μνηστήρων ἐκφεύξεται τὸν ὄλεθρον μεταμεληθεὶς τυχὸν ἢ καὶ ἄλλως ὁπωσοῦν ἀναχωρήσας, ὃ καὶ Ὀδυσσεὺς ἐθέλει αὖ· διὸ καὶ Τηλέμαχος μετ' ὀλίγα ἐρεῖ. δίεμαι δ' οὔπω ἔγωγε. ἅμα μὲν πλεόνων τοὺς κακούς, δῆθεν δὲ καὶ ὡς ἐθέλει ἀπὸ τοῦ νῦν περιμεῖναι αὐτοὺς ἵνα μηδεὶς ἐκφύγῃ τὸν πάταγρον. ἐπιτερπνῶς δὲ εἶπεν ὁ κακὸς τὸ, οὐ γὰρ καλὸν ἀνήνασθαι δόσιν. καὶ οἱ ἀκούσαντες, πείθονται. οὐ γὰρ ἔχουσιν ἀντιπατεῖν οἷς καλῶς εἶπε καὶ ἡ Πηνελόπη καὶ ὁ Ἀντίνοος. Ὅρα δὲ τὸ, ὅς τις ἄριστος. ἔοικε γὰρ ὁ Ἀντίνοος μὴ βούλεσθαι λαβεῖν τὴν Πηνελόπην ὃς ἂν αὐτῇ ἀρέσκοι, ἀλλὰ τὸν ἄριστον. ἑαυτὸν ἴσως ἤτοι τὸν κρίνων. καὶ μαχεσόμενος εἰ δεικνύοι τοῦ ἀριστείου. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι εἶπεν Ἀντίνοος μὲν λέγει, πείθονται δὲ οἱ ἄλλοι, αὐτὸς ἄρα ἄρχει καὶ αἴτιός ἐστι μάλιστα. διὸ καὶ εὖ ποιῶν, πρῶτος πεσεῖται. ἱστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ γήμασθαι Ἀχαιῶν ὅς τις ἄριστος, ἔχει τι καὶ φήμης μαντικῆς. ἐξ ἀποπλέματος γὰρ, Ὀδυσσεύ ἐστιν ἀρίστῳ ἡ γυνὴ ἐγήματο.

Ὅτι παμψάντων τῶν μνηστήρων, ἤνεγκαν ἑκάστῳ δῶρα κήρυκες. Ἀντινόῳ μὲν, μέγαν περικαλλέα πέπλον ποικίλον. οὗ δ' ἄρ' ἔσαν περόναι δυοκαίδεκα πᾶσαι χρύσεαι, κλεισὶν εὐγνάμπτοις ἀραρυῖαι. ὅρμον δ' Εὐρυμάχῳ πολυδαίδαλον αὐτίκα ἤνεγκε χρύσεον, ἠλέκτροισιν ἐερμένον, ἥλιον ὥς. ἕρματα δ' Εὐρυδάμαντι δύο θεράποντες ἤνεγκαν, τρίγληνα, μορόεντα. χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή. ἐκ δ' ἄρα Πεισάνδρου ἴσθμιον ἤνεγκε θεράπων περικαλλὲς ἄγαλμα. ἄλλο δ' ἄρ' ἄλλος δῶρον ἀχαιῶν καλὸν ἤνεγκε. φίλη δὲ τῷ ποιητῇ λέξις τὸ ἤνεγκε. διὸ πολλάκις αὐτῇ ἐνταῦθα ἐχρήσατο. πόθεν δὲ γίνεται, εἴρηται ἀλλαχοῦ. Ὅρα δὲ τὸ, ἄλλο δ' ἄρα ἄλλος δῶρον ἤνεγκε, περικόψαντος τοῦ ποιητοῦ τὸ πλείονα ὀνομάζειν. οἷον τυχὸν ψέλλια, ἢ ὑφορμίδας, ἢ περιδέραια ἐξ ὧν καὶ ἐνωδεῖς, καὶ κόσμος γυναικεῖος καὶ ἄλλα κατὰ τοὺς παλαιούς. ἄκαιρος γὰρ φιλοτιμία τὸ πλείω εἰπεῖν. καὶ οὐδ' ἂν εὐπορήσειας ἐπὶ πάντων καθ' ἃ τῶν μνηστήρων ἰδίᾳ τοιαῦτα περὶ ἑκάστου λαλεῖν. πέπλον δέ φασί τινες τὸν ἐνταῦθα μέγαν καὶ περικαλλέα καὶ ποικίλον, περιβόλαιον εἶναι σκέπον τὸν ἀριστερὸν ὦμον, καὶ ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν συνάγον τὰς δύο πτέρυγας εἰς τὴν δεξιὰν ἐλευθέραν, γυμνὴν ἐῶν τὴν δεξιὰν χεῖρα καὶ τὸν ὦμον. εἰ δὲ τοῦθ' οὕτως ἔχει, τί δή ποτε δώδεκα περόνας ἐχρῆν ἔχειν αὐτὸν μακρὸν ὄντα; δοκεῖ δὲ μάλιστα γυναικεῖον ἱμάτιον εἶναι ὁ πέπλος κατά τι δωρικόν, καὶ οὐκ ἐπὶ μόνα τὰ ἔμπροσθεν, καὶ διὰ τοῦτο περόνας ἔχειν πολλάς. κλεῖδες δὲ, ὅπαι λεγόμεναι καὶ πακλεῖδες, εἰς ἃς αἱ περόναι καθίενται. Εὔγναμπτοι δὲ αὗται, ὡς εὐκαμπεῖς καὶ περιφερεῖς. περὶ δὲ ὅρμου χρυσέου ὃς ἠλέκτροις εἴρετο, ἐν τοῖς εὐμαίου λόγοις προδεδήλωται. Τὸ δὲ ἥλιον ὥς, παραβολικὸν ὄν, ἔλλειψιν ἔχει. χρὴ γὰρ νοεῖν κατὰ τὸ εἰκὸς, ὅρμον λάμποντα ἢ φαίνοντα ἢ ἀφιέντα λαμπηδόνα, ὡς ἥλιον. Ἕρματα δὲ τρίγληνα μορόεντα χάριν ἔχοντα, κεῖται καὶ ἐν Ἰλιάδι ἐν τοῖς περὶ ἡφαίστου, καὶ εἴρηται τὰ δέοντα ἐκεῖ. Ἐν δὲ τῷ, ἕρματα δύο θεράποντες ἤνεγκαν, ἀμφίβολον μὲν εἴτε ἕρματα δύο εἴτε θεράποντες δύο. δοκεῖ δὲ κρεῖττον συντάξαι ἕρματα δύο. Ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ ἀπὸ τοῦ κείρω καὶ ὁ κορμὸς καὶ τὸ κέρμα, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ εἴρω ὁ ὅρμος καὶ ἕρμα. μάλιστα δὲ ὁμοιότητα παρηχήσεως ἔχει πρὸς τὸν ὅρμον ἐστὶ τὸ ἕρμα, τὰ ἐκ τοῦ σπείρω. ὁ σπόρος δηλαδὴ καὶ τὸ σπέρμα. βαρύτονα ὄντα καὶ ἄμφω. ἐκ δὲ τοῦ εἴρω, καὶ τρίτη γίνεται παρήχησις ὁ εἱρμός. ἐξ οὗ καὶ ἡ εἱμαρμένη παρῆχθαι δοκεῖ, εἱρμαρμένη τις οὖσα διὰ τὴν κατ' αὐτὴν εἱρμόν. ὡς δὲ ὁμώνυμος λέξις τὸ ἕρμα, δηλοῦσι καὶ τὰ ἐν Ἰλιάδι ἕρματα τῶν νεῶν, καὶ ὁ κέρματος τις. Ἴσθμιον δὲ, τὸ περὶ τὸν ἰσθμὸν ὅ ἐστι τὸν τράχηλον. ὃς ἰσθμὸς λέγεται πλεονασμῷ τοῦ σ, ὡς οἷον ἰθμὸς, δι' οὗ ἴενται τὰ σιτία. ἐντεῦθεν δὲ καὶ περίθημα, τὰ περὶ τὸν τοιοῦτον ἰσθμόν, ὅς οὐκ ἔστιν ἐκεχείας. ὁ γὰρ περιφερόμενος ἰσθμὸς, τοπικόν ἐστιν ὄνομα. παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς φέρεται, ὅτι καὶ μέρος τι σώματος περὶ τὸν τράχηλον, ἴσθμιον. ὅθεν καὶ κόσμος περίθεμος. καὶ ποτήριον δέ φασι κύπελλον ἐκαλεῖτο ἴσθμιον. ὅτι δὲ ἐκ τοῦ ἰέναι προϋπάρχει τοῦ ἰσθμοῦ πρᾶγμα ἰθμὸς δίχα τοῦ σ, πρῶτον σίγμα, δῆλον καὶ ἐκ τοῦ παρὰ τῷ ὀππιανῷ εἰσίθμης. διαφέρει δὲ ἴσθμιον ὅρμου κατὰ τοὺς παλαιούς. ὅτι ὁ μὲν ὅρμος, κεχάλασται ἐκκρεμάμενος. τὸ δὲ ἴσθμιον περιτραχήλιον ὂν καὶ αὐτὸ κόσμος, τῷ τραχήλῳ προσέχεται. ἄγαλμα δὲ καὶ ἐνταῦθα, τὸ ἀγαλλίαμα.

Ὣς ἔφατ' Ἀντίνοος, τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
Δῶρα δ' ἄρ' οἰσέμεναι πρόεσαν κήρυκα ἕκαστος.
Ἀντινόῳ μὲν, ἔνεικε μέγαν περικαλλέα πέπλον
Ποικίλον. ἐν δ' ἄρ' ἔσαν περόναι δυοκαίδεκα πᾶσαι
Χρύσειαι, κληῖσιν ἐϋγνάμπτοις ἀραρυῖαι.
Ὅρμον δ' Εὐρυμάχῳ πολυδαίδαλον αὐτίκ' ἔνεικε
Χρύσεον, ἠλέκτροισιν ἐερμένον, ἠέλιον ὥς.
Ἕρματα δ' Εὐρυδάμαντι δύω θεράποντες ἔνεικαν,
Τρίγληνα, μορόεντα. χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή.
Ἐκ δ' ἄρα Πεισάνδροιο πολυκτορίδαο ἄνακτος,
Ἴσθμιον ἤνεικεν θεράπων περικαλλὲς ἄγαλμα.
Ἄλλο δ' ἄρ' ἄλλος δῶρον ἀχαιῶν καλὸν ἔνεικεν.
Ἡ μὲν ἔπειτ' ἀνέβαιν' ὑπερώϊα δῖα γυναικῶν.
Τῇ δ' ἄρ' ἅμ' ἀμφίπολοι ἔφερον περικαλλέα δῶρα.
Οἱ δ' εἰς ὀρχηστύν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν
Τρεψάμενοι τέρποντο, μένον δ' ἐπὶ ἕσπερον ἐλθεῖν.

Ὅτι ἐπὶ τοῖς μνηστῆρσι τερπομένοις, μέλας ὥς καὶ ἀλλαχοῦ ἐγράφη ἐπὶ ἕσπερος ἦλθεν, αὐτίκα λαμπτῆρας τρεῖς ἵστασαν οἱ μεγάροισιν

Τοῖσι δὲ τερπομένοισι, μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθεν.
Αὐτίκα λαμπτῆρας τρεῖς ἵστασαν ἐν μεγάροισιν
Ὄφρα φαείνοιεν. περὶ δὲ ξύλα κάγκανα θῆκαν

ὄφρα

Αὖα πάλαι, περίκηλα, νέον κεκεασμένα χαλκῷ.
Καὶ δαΐδας μετέμισγον. ἀμοιβηδὶς δ' ἀνέφαινον
Δμωαὶ Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος. αὐτὰρ ὁ τῇσιν
Αὐτὸς διογενὴς μετέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Δμωαὶ Ὀδυσσῆος, δὴν οἰχομένοιο ἄνακτος,
Ἔρχεσθε πρὸς δώμαθ' ἵν' αἰδοίη βασίλεια.
Τῇ δὲ παρ' ἠλάκατα στροφαλίζετε, τέρπετε δ' αὐτὴν
Ἥμεναι ἐν μεγάρῳ, ἢ εἴρια πείκετε χερσίν.
Αὐτὰρ ἐγὼ τούτοισι φάος πάντεσσι παρέξω.
Ἤν περ γάρ κ' ἐθέλωσιν ἐΰθρονον ἠῶ μίμνειν.
Οὔ τι με νικήσουσι. πολυτλήμων δὲ μάλ' εἰμί.
Ὣς ἔφαθ'. αἱ δ' ἐγέλασσαν. ἐς ἀλλήλας δὲ ἴδοντο.
Τὸν δ' αἰσχρῶς ἐνένιπε Μελανθὼ καλλιπάρῃος.
Τὴν, Δολίος μὲν ἔτικτε, κόμισσε δὲ Πηνελόπεια.
Παῖδα δὲ ὣς ἀτίταλλε, δίδου δ' ἄρ' ἀθύρματα θυμῷ.
Ἀλλ' οὐδ' ὣς ἔχε πένθος ἐνὶ φρεσὶ Πηνελοπείης.
Ἀλλ' ἥ γ' Εὐρυμάχῳ μισγέσκετο καὶ φιλέεσκεν.
Ἥ ῥ' Ὀδυσῆ' ἐνένιπεν ὀνειδείοις ἐπέεσσι.
Ξεῖνε τάλαν, σύ γέ τις φρένας ἐκπεπαταγμένος ἐσσί.
Οὐδ' ἐθέλεις εὕδειν χαλκήϊον ἐς δόμον ἐλθών,
Ἠέ που ἐς λέσχην. ἀλλ' ἐνθάδε πόλλ' ἀγορεύεις
Θαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν. οὐδέ τι θυμῷ
Ταρβεῖς. ἦ ῥά σε οἶνος ἔχει φρένας. ἤ νύ τοι αἰεὶ
Τοιοῦτος νόος ἐστίν, ὃ καὶ μεταμώνια βάζεις.
Ἦ ἀλύεις ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην.
Μή τίς τοι τάχα Ἴρου ἀμείνων ἄλλος ἀναστῇ,
Ὅς τίς σε ἀμφὶ κάρη κεκοπὼς χερσὶ στιβαρῇσι,
Δώματος ἐκπέμψῃσι, φορύξας αἵματι πολλῷ.

ὄφρα φαείνοιεν. περὶ δὲ ξύλα κάγκανα ἔθηκαν αὖα πάλαι περίκηλα νέον κεκεασμένα χαλκῷ, καὶ δαΐδας μετέμισγον. ἀμοιβηδὶς δ' ἀνέφαινον δμωαὶ Ὀδυσσέως. ὁ δὲ παραινεῖ(?) καὶ τὴν δμωίδων ἐθέλων ὥσπερ πρὸ ὀλίγου τῶν μνηστήρων. ἔρχεσθέ φησι δμωαὶ πρὸς δώματα, ἵνα αἰδοίη βασίλεια τυγχάνει(?), ὅπου ἡ δέσποινα. ὡς μὴ δέον ὂν αὐτὰς ἀνδράσιν ἀναμεμίχθαι. τῇ δὲ παρ' ἠλάκατα στροφαλίζετε, τέρπετε δ' αὐτὴν ἥμεναι ἐν μεγάρῳ. ἢ εἴρια πείκετε χερσί. δηλοῖ δὲ μεγάλας [illegible] τὰς γυναῖκας εἶναι ὡς καὶ πλεῖστ' ὁρᾶται(?). αὐτὰρ ἐγὼ τούτοισι φάος πάντεσσι παρέξω. ἤν περ γάρ κ' ἐθέλωσιν ἐΰθρονον ἠῶ μίμνειν, οὔ τι με νικήσουσι, πολυτλήμων δὲ μάλα εἰμί. ταῦτα εἰπόντος, αἱ μὲν δμωαὶ ἐγέλασαν, εἰς ἀλλήλας δὲ ἴδοντο, κατὰ τὸ ἀφελὲς γυναικεῖον σχῆμα. Μελανθὼ δὲ καλλιπάρῃος, καὶ αἰσχρῶς ἐνένιπεν. ἣν Δόλιος μὲν ἔτικτε, κόμισε δὲ Πηνελόπεια. παῖδα δὲ ὣς ἀτίταλλε. δίδου δ' ἄρ' ἀθύρματα θυμῷ. ἀλλ' οὐδ' ὥς ἔχεν ἢ εἶχε πένθος ἐνὶ φρεσὶ Πηνελοπείης. ἀλλ' ἥ γ' Εὐρυμάχῳ μισγέσκετο καὶ φιλέεσκεν ἐδόνουν αἱ τὰ πολλὰ ἐξαμαρτάνουσαι τῶν δούλων. καὶ τὸν δὲ τὸν Ὀδυσσέα ἐνένιπεν ὀνειδείοις ἐπέεσσι. ξεῖνε τάλαν. σύ γέ τις φρένας ἐκπεπαταγμένος ἐσσί. οὐδ' ἐθέλεις εὕδειν χαλκήϊον ἐς δόμον ἐλθών, ἠέ που ἐς λέσχην. ἀλλ' ἐνθάδε πολλ' ἀγορεύεις θαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν. οὐδέ τι θυμῷ ταρβεῖς. ἦ ῥά σε οἶνος ἔχει φρένας. ἃ δὴ καὶ μετ' ὀλίγα κεῖται. ἤ νύ τοι αἰεὶ τοιοῦτος νόος ἐστί. τουτέστι μεθύων ἄρτι ἀφραίνεις, ἢ καὶ ἀεὶ τοιοῦτος εἶ. διὸ καὶ μεταμώνια βάζεις. ἦ ἀλύεις ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην. μή τίς τι τάχα Ἴρου ἀμείνων ἄλλος ἀναστῇ, ὅς τίς σε ἀμφὶ κάρη κεκοπὼς χερσὶ στιβαρῇσι, δώματος ἐκπέμψῃσι φορύξας αἵματι πολλῷ. καὶ ὅρα ὡς καὶ νῦν εὑρὼν ὁ ποιητὴς τὴν περὶ [illegible] μέθοδον, σκώπτει δηλαδὴ τὸ ἀπαίδευτον Μελανθοῦς ἀρτύων ταύτῃ εὔλογον ὄλεθρον ἐν τοῖς ἑξῆς διὰ τὸ πρὸς τοὺς δεσπότας μῖσος. ἴσως δὲ ἄνδρα λέγει αὐτὴ ἀμείνονα, τὸν Εὐρύμαχον. εἰς ὃν καὶ θαρρεῖ. τυχὸν δὲ καὶ τὸν ἀδελφὸν Μελάνθιον. ἰστέον δὲ ὅτι λαμπτῆρας λέγει, ἃς νῦν οἱ ἀγροικικοὶ λυχνίας φασίν. ἐφ' ὧν δᾷδες καίονται κατὰ δόρπον ἀνάπτονται, ἢ ξύλα ξηρὰ δηλαδὴ τὸ ἄκαπνον, ἢ καὶ ἄμφω ἀναμίξ, ὡς ἐνταῦθα γίνεται παρὰ τοῖς λαμπροῖς μνηστῆρσι. κατὰ ἐρωτικὴν ἴσως ἀφέλειαν. εἰς ὃ καὶ δμωΐδες ὑπουργοῦσι κατὰ ἔθος ἀρχαῖον. δῆλον δὲ ὅτι ἁβρότερον οἱ ἐπιδόρπιοι λαμπτῆρες διάκεινται παρὰ Φαίαξι. παρ' οἷς οἱ μὲν δομητοὶ βωμοί, ἀντὶ λαμπτήρων κατὰ [illegible] εἰσίν. ἀντὶ δὲ δμωΐδων, οἱ χρύσεοι κοῦροι, δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες καὶ φαίνοντες. ἔνθα [illegible] ταῦτα, φαίνειν κεῖται. ταυτὸν ὂν τῷ λάμπειν ἐξ οὗ οἱ λαμπτῆρες. οἱ δὲ παλαιοὶ καὶ οὕτω φασὶ λαμπτῆρες, ἐσχάραι μετέωροι, ἢ χυτρόποδες, ἐφ' ὧν ἔκαιον. ξύλα δὲ κάγκανα, τὰ ξηρά. τὰ καιόμενα εἰς τὸ καίεσθαι, ταῦτα δὲ [illegible] διὰ ἐλέγχου(?) [illegible]. ἐν δὲ τῷ αὖα πάλαι περίκηλα, γέγραπται ἐν τοῖς κατὰ τὴν Καλυψώ. ἀντιθετικῶς δὲ λέγεται τό, αὖα πάλαι περίκηλα νέον κεκεασμένα χαλκῷ. ἵνα ᾖ πάλαι μὲν ξηρανθέντα, νεωστὶ δὲ κοπέντα. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ αὔω ῥῆμα ὅ τινες καὶ ἐδαφίζουσιν(?) ἐξ οὗ τὸ αὖον, οὐ μόνον τὸ ξηραίνειν δηλοῖ, ἀλλὰ καὶ τὸ λάμ-

πειν

περ καὶ φαίνειν. ὅθεν καὶ αὔως αἰολικῶς, ἡ ἡμέρα ἡ καὶ ἀὼς λεγομένη δωρικῶς, καὶ ἠὼς κοινῶς τε καὶ ἰωνικῶς. ἐκ δὲ τοῦ αὔειν, καὶ πυραύστης ζωΰφιον ἐπιβουλεῦον τῷ τῶν λαμπάδων φωτί, ὑφ' οὗ καὶ ἀναλοῦται. ἀφ' οὗ παροιμία τό, πυραύστου μόρος, ἐπὶ τῶν ταχὺ ἐξαπατωμένων οἳ ἀνοήτως θρασύνονται. ὅσα δὲ καὶ ἄλλα ἐκ τοῦ αὔειν παράγονται, δεδήλωται ἀλλαχοῦ. Τὸ δὲ στροφαλίζειν, ἀπὸ τοῦ στροφάλιγξ ἔχει διὰ τοῦ ο μικροῦ τὴν ἀρχήν. ἄλλως γὰρ ὡς ἀπὸ τοῦ στρωφᾶσθαι, ὤφειλεν ἐκτετάσθαι. ὡς τό, ἠλακάτα στρωφῶσα. Εἴρια δὲ πείκειν χερσί, τὸ ἐπιμελεῖσθαι. καὶ ὡς αὐτίκα εἴπη, κτενίζειν. κατὰ τό, ἐκτενιζόμενοι τρίχας. τοῦτο δέ, καὶ ἀσκεῖν λέγεται. ὡς τό, ἤσκειν εἴρια καλά. καὶ προηγεῖται τοῦ ἠλάκατα στροφαλίζειν, τό, εἴρια πείκειν χερσί. καὶ ὅρα τὸ χερσίν, ὡς τοῦ στροφαλίζειν προσεχῶς ἀσυντάκτως συμπλεκομένου, ὃ ἐπίρρημα τῷ χερσί, πρὸς διαστολὴν τοῦ ἄλλως πείκειν εἴρηται. πέκονται γὰρ εἴρια, καὶ κειρομένων προβάτων ποιμενικῶς. καὶ ἐκ τοῦ τοιούτου πείκειν, καὶ ὁ πόκος εἴρηται. καὶ αἶγες δὲ ὧν εὐγενὲς τὸ ἔριον, ἐργαλείῳ τινὶ σιδηρείῳ πέκονται. Τὸ δὲ φάος πᾶσι παρέξω, ἀντὶ τοῦ ἐγγὺς ἔσομαι. ὃ σαφέστερον ἐδηλώθη τὸ ἀφέξω, ἀντὶ τοῦ παρεκτὸς σχήσω. Τὸ δὲ προσέειπεν αὐτήν, ἐρρέθη, ὡς νῦν τῆς δεσποίνης οὐ παραμενούσης ἀλλ' ἀρχομένης ἐπ' αὐτοῖς. πολυτλήμων δὲ οὐχ ἁπλῶς ἀλλὰ καὶ μάλα, οὐ νῦν μόνον ὁ Ὀδυσσεὺς κατὰ τὸ ἐγκρατὴς ὕπνου εἶναι, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς φθάσασι, τοιοῦτος ὡς μάλιστα δέδεικται. διαφορὰ δὲ πάντως πολλή, πολυτλήμονος καὶ τάλανος. ὁ Ὀδυσσεὺς οἷον τλήμων μὲν εἶναι ὁμολογεῖ, τάλας δὲ οὐκ ἂν εἶναι εἴποι, εἰ καὶ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ἐτυμολογεῖται ἄμφω ῥήματος. οὕτω καὶ τὸ συμφέρον καὶ ἡ συμφορὰ ἐκ τοῦ αὐτοῦ παραγόμενα ῥήματος, διάφορον σημασίαν ἔχουσι. καὶ ὁ πανοῦργος καὶ ὁ πανουργὸς παρά γε τοῖς ὕστερον. Σοφοκλῆς γὰρ καὶ τὸν πανοῦργον, εἰς ταυτὸν ἄγει τῷ πανουργῷ, εἰπών· ἀνδρὶ πανουργῷ φρένας. καὶ ἡ στόλη δὲ καὶ ὁ στόλος εἰ καὶ γίνονται ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ, ἀλλ' οὐ ταυτά εἰσι. Τὸ δὲ αἰσχρῶς ἐνένιπε, ταυτόν ἐστι τῷ, ὀνειδείοις ἔπεσι. Τὸ δὲ κόμισσε Πηνελόπεια, ἑρμηνεία τό, παῖδα δὲ ὣς ἀτίταλλεν. ἔνθα ὅρα καὶ ὡς οὐδέν τι δύναται πρὸς ἀγεννῆ ἄνθρωπον τὸ θρεφθῆναι καλῶς. καὶ γὰρ ἡ δούλη Μελανθὼ παιδὸς δίκην κομισθεῖσα τῇ δεσποίνῃ, οὐκ εἶχε πένθος αὐτῆς ἐνὶ φρεσίν, ἤγουν οὐκ ἐλυπεῖτο κατ' ἐκείνην. οὐ γὰρ τὸ δεσποτικὸν πένθος ὡς πένθος εἶχεν, ἀλλὰ γαμήλια ἐπανηγύριζε δι' αὐτοῦ. ἀθύρματα δὲ κατὰ τοὺς παλαιούς, παίγνια. σκιρτήματα. παρὰ τὸ ἄγαν θύειν ὅ ἐστιν ὁρμᾶν, κατὰ πρόθεσίν φασι τοῦ ρω. ὅμοιος τῷ, ἄϊδις ἀΐδρις. Τὸ δὲ μισγέσκετο καὶ φιλέεσκεν, ὅμοιόν τί ἐστι τῷ, μίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ. Τὸ δὲ ξεῖνε, ἴσως ἐπὶ ὕβρει φησὶν ἡ Μελανθώ. ὡς εἴπῃ εἴποι, ὦ ταλαίπωρε, ὦ ἀλλότριε. πεπαταγμένος δὲ φρένας, ὁ ἐκπεπληγμένος καὶ ἐμβρόντητος. ὅτι παῖοι πολλοὶ ἀπὸ πατάγων ὅ ἐστι κτύπων γίνονται, ὡς καὶ πρὸ ὀλίγου ἐλέγετο. δῆλον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ πάτου καὶ τοῦ πατεῖν, τὸ πατάσσειν γίνεται. ἀφ' οὗ ὄνομα ῥηματικὸν ὁ πάταγος. Χαλκήϊος δὲ δόμος, τὸ τῶν χαλκέων ἐργαστήριον. ἔνθα εἰσιόντες ἀκωλύτως πτωχοί, ἐθερμαίνοντο παρὰ τῷ πυρί. ὃ δὴ καὶ ἐν τοῖς βαλανείοις ἐγίνετο, καθὰ δηλοῖ καὶ ὁ κωμικός. ἐγγὺς δέ πως ἐστὶν ἡ Μελανθὼ τοῦ κατὰ τὸν Ἶρον σκώμματος. ὁ μὲν γάρ, γρηῒ καμινοῖ τὸν ξένον εἴκασεν. αὕτη δέ, ἀξιοῖ καμίνου χαλκευτικοῦ ἐγγὺς αὐτὸν κεῖσθαι, καί πως λέγει ὡς εἰ μὲν ῥιγώσας ἔχεις, τίς σοι ὄφελος τοῦ τῶν λαμπτήρων πυρός; ἄπελθε εἰς τὸ χαλκεῖον. εἰ δὲ ὁμιλεῖν ἀνδράσι βούλει, οὐδέν σοι καὶ τοῖς ἥρωσι μνηστῆρσι, δέον εἰς τὴν λέσχην εἰσφρῆσαι κἀκεῖ τοῖς ὁμοίοις ὁμιλεῖν. ἣν δὲ λέσχη, δημόσιον ἀθύρωτον οἴκημα. ἔνθα οἱ ἐπαῖται συναγόμενοι, ὡς λέχος τι αὐτὸ εἶχον, καὶ ἐλέσχαινον δὲ ὅ ἐστιν ὡμίλουν, τὰ δοκοῦντα δηλαδὴ αὐτοῖς. μέμνηται δὲ τούτων καὶ Ἡσίοδος ἐν τῷ, πὰρ δ' ἴθι χάλκειόν τε θῶκον καὶ ἐπ' ἀλέα λέσχην. ἣ καὶ παρὰ τὸ λέχος λέγεται, καὶ παρὰ τὸ λεσχαίνειν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἀδολεσχεῖν καὶ ὁ ἀδόλεσχος. Τὸ δὲ ἀλλ' ἐνθάδε πόλλ' ἀγορεύεις, ὡς πρὸς τὸν χαλκήϊον δόμον καὶ τὴν λέσχην ἔφη. ὡς ἐκεῖ δέον ὂν καὶ μὴ ἐνθάδε, πόλλ' ἀγορεύειν πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν, ὅ ἐστιν ἀνδρείοις, οὐ μὴν πτωχοῖς κατὰ τοὺς ἐν τῷ χαλκείῳ καὶ τῇ λέσχῃ. καὶ ἄλλως δέ, ὁ λόγος τῆς δούλης ἔχει τι ἀστεῖον ἐν τῷ, μετ' ἀνδράσι. χρεὼν γὰρ ὂν αἰδεῖσθαι αὐτὴν ἁρμοζομένην ἀνδράσιν, ἡ δέ, τῷ ξένῳ προτρέπει τὸ θάρσος. Τὸ δὲ οἶνός σ' ἔχει, ἀρχή ἐστι τοῦ κάτοχόν τινα οἴνῳ λέγεσθαι. ἔστι δὲ τό, οἶνός σε ἔχει, περίφρασις τοῦ μεθύεις. οὕτω δὲ καὶ ὁ θυμούμενος, θυμῷ ἔχεσθαι λέγεται. τὸ δὲ ὅμοιον, καὶ ἐπὶ μανίας καὶ ἔρωτος καὶ ἑτέρων παθῶν. μετὰ μανίας δὲ πόθος τί γίνεται καὶ τί δηλοῖ, προγέγραπται. ποιητικὴ δὲ καὶ αὕτη λέξις. Τὸ δὲ ἀλύεις, ἀντὶ τοῦ ἐκλέλυσαι τῇ χαρᾷ. καὶ πολλὴ χρῆσις τούτου καὶ παρὰ Πλουτάρχῳ. εὕρηται δὲ καὶ ἀλλαχοῦ περὶ τῆς λέξεως ταύτης ὅσα ἐχρῆν. δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἐπὶ ἀδημονίας ἡ λέξις κεῖται, καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς ὕστερον, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐκλύειν. ἄλυς γὰρ ὁ τῦφος, ἡ ἀδημονία. καὶ ὡς οἱ παλαιοί φασιν, ἄλη, ῥυπασμός. καὶ ἀλύειν, τὸ μάτην πράττειν. Τὸ δὲ ἀλύεις μὲν τοῦ ἀλύτου, ἔοικε παρηχεῖν. εἰ καὶ τὸ μέν, ἐν ἀρχῇ στίχου κεῖται. τὸ δέ, ἐν τῷ τέλει. Τὸ δὲ ἀμφὶ κάρη κεκοπὼς ἤτοι πλήξας, ὡς πρὸς τὸ τοῦ Ἴρου πάθος ἡ δούλη αἰνίττεται. ὃν οὕτω πλήξας ὁ Ὀδυσσεύς, παρέλυσε τοῦ θρασύνεσθαι. Τὸ δὲ φορύξας αἵματι, ταυτὸν τῷ φύρσας, ὃ προγέγραπται. ἴσως δὲ καὶ πρωτότυπον τοῦτο ἐκείνου. φορῶ γὰρ φορύω, ἐξ οὗ παράγωγον τὸ φορύσσω. τὸ δὲ φορύω συγκοπὲν παθὸν καὶ μετατεθέν, φύρω γίνεται. οὗ ὁ μέλλων, φύρσω αἰολικῶς. ἔστι δὲ φορύσσειν, τὸ μεταφορεῖν, καὶ μόριον ἐκ μορίου μεθέλκειν. ὅθεν καὶ ἕλκος γίνεται, τουτέστι λύσις συνεχείας κατὰ τοὺς σοφούς. ὅθεν μεταλαβὼν Καλλίμαχος, ἄπλος τὸ ἕλκος φησὶ παρὰ τὸ μὴ

πλὰξ

πλάζειν. οὐ γὰρ τὸ μὲν πλάζον ἀφίλησται, τὸ δὲ τοιοῦτον μεταφορεῖται, οἷον ἂν σύστοιχα ἄπλετος καὶ ἄπλετος καὶ φορεῖν καὶ φορέειν ἐξ οὗ τὸ φορέεσθαι.

Τὴν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις ὀδυσσεύς.
Ἦ τάχα Τηλεμάχῳ ἐρέω κύον οἷ' ἀγορεύεις
Κεῖσ' ἐλθὼν, ἵνα σ' αὖθι διαμελεϊστὶ τάμῃσιν.
Ὣς εἰπὼν, ἐπέεσσι διεπτοίησε γυναῖκας.
Βὰν δ' ἴμεναι διὰ δῶμα. λύθεν δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστης
Ταρβοσύνῃ. φὰν γάρ μιν ἀληθέα μυθήσασθαι.
Αὐτὰρ ὁ πὰρ λαμπτῆρσι φαείνων αἰθομένοισιν
Εἱστήκειν ἐς πάντας ὁρώμενος, ἄλλα δέ οἱ κῆρ
Ὥρμαινε φρεσὶν ᾗσιν, ἅ ῥ' οὐκ ἀτέλεστα γένοντο.
Μνηστῆρας δ' οὐ πάμπαν ἀγήνορας εἴα ἀθήνη
Λώβης ἴσχεσθαι θυμαλγέος, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον
Δύη ἄχος κραδίην Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος.
Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος Πολύβου πάϊς ἦρχ' ἀγορεύειν
Κερτομέων Ὀδυσῆα, γέλων δ' ἑτάροισιν ἔτευχεν.
Κέκλυτέ μευ μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,
Ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
Οὐκ ἀθεεὶ ὅδ' ἀνὴρ ὀδυσήϊον ἐς δόμον ἵκει.
Ἔμπης μοι δοκέει δαΐδων σέλας ἔμμεναι αὐτοῦ
Καὶ κεφαλῆς, ἐπεὶ οὔ οἱ ἔνι τρίχες οὐδ' ἠβαιαί.
Ἦ ῥ'. ἅμα τε προσέειπεν Ὀδυσσῆα πτολίπορθον.
Ξεῖν', ἦ ἄρ κ' ἐθέλοις θητευέμεν εἴ σ' ἀνελοίμην
Ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῆς, μισθὸς δέ τοι ἄρκιος ἔσται,
Αἱμασιάς τε λέγων καὶ δένδρεα μακρὰ φυτεύων,
Ἔνθα κ' ἐγὼ σῖτον μὲν ἐπηετανὸν παρέχοιμι,
Εἵματα δ' ἀμφιέσαιμι. ποσὶν θ' ὑποδήματα δοίην.
Ἀλλ' ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κάκ' ἔμμαθες, οὐκ ἐθελήσεις
Ἔργον ἐποίχεσθαι. ἀλλὰ πτώσσειν κατὰ δῆμον
Βούλεαι, ὄφρ' ἂν ἔχῃς βόσκειν σὴν γαστέρ' ἄναλτον.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις ὀδυσσεύς.
Εὐρύμαχ', εἰ γὰρ νῶϊν ἔρις ἔργοιο γένοιτο
Ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται
Ἐν ποίῃ, δρέπανον μὲν ἐγὼν εὐκαμπὲς ἔχοιμι,
Καὶ δὲ σὺ τοῖον ἔχοις, ἵνα πειρησαίμεθα ἔργον
Νήστιες ἄχρι μάλα κνέφαος, ποίη δὲ παρείη.
Εἰ δ' αὖ καὶ βόες εἶεν ἐλαυνέμεν οἵπερ ἄριστοι,
Αἴθωνες, μεγάλοι, ἄμφω κεκορηότε ποίης,
Ἥλικες, ἰσοφόροι, τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν.
Τετράγυον δ' εἴη, εἴκοι δ' ὑπὸ βῶλος ἀρότρῳ,
Τῷ κέ μ' ἴδοις εἰ ὦλκα διηνεκέα προταμοίμην.
Εἰ δ' αὖ καὶ πόλεμόν ποθεν ὁρμήσειε κρονίων
Σήμερον, αὐτὰρ ἐμοὶ σάκος εἴη καὶ δύο δοῦρε

Ὅτι νῦν μὲν ὀδυσσεὺς, κύνα τὴν ἀναιδῆ μελανθὼ λέγει, οὐ πάνυ ῥαδίως ἴσως βοῶν, καὶ τηλεμάχῳ ἐρεῖ ἀπειλεῖται τὰ κατ' αὐτὴν, κεῖσε ἐλθὼν ἔνθα δηλαδὴ κάθηται, ἵνα σε φησὶν αὖθι διαμελεϊστὶ τάμῃσιν. ὕστερον δὲ, καὶ δηιωθήσεται καὶ τὰ κακῶς παθεῖν. τέως δὲ, διεπτοίησε γυναῖκας οἷς εἶπεν. οὕτω ἑρμηνεύων τὶ τὸ διαπτοιῆσαι, φησί. λύθεν δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστης, ταρβοσύνῃ. φὰν γάρ μιν ἀληθέα μυθήσασθαι. καὶ ὅρα ὡς ταῦτα καὶ τὴν ταρβοσύνην, λεπτομερῶς λεγομένην ἐν τῷ, λύθεν δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστης. αὐτὸς δὲ ὀδυσσεὺς, νῦν, τέως τε τῶν δουλίδων περᾶν, καὶ μάλιστα τὴν τῶν μνηστήρων. ἐπεὶ δ' αὐταὶ ἀπῆλθον, γνώσεται καὶ εἰδείη τὴν ἐκείνων ὕβριν ἐπ' αὐτῷ. ἔτι γε μὴν, ὁ ποιητὴς ἀναπλαστοποιεῖ οὕτω πρόσω τὸν ὀδυσσέα τὴν εὐθὺς ἐφεξῆς ὁμιλίαν. ὅτι καὶ σχολὴν οὐ μόνον τῇ γυναικὶ ὁμιλήσει, ἀλλὰ καὶ τῇ εὐρυκλείᾳ, τὸ ἀναγκαιότατον. κρύψει δὲ καὶ τὰ ὅπλα μετ' αὐτοῦ καὶ παιδὸς ἀδελφοῦ. οὐδὲν γὰρ εἰκαίως ὁ ποιητὴς παραρριπτεῖ, ἀλλὰ πρὸς μέθοδον πιθανότητος καὶ οἰκονομίαν τῶν ἐφεξῆς. ἔτι δὲ ὠφελεῖται ὀδυσσεὺς ἐκ τῆς τῶν ἀμφιπόλων συστολῆς καὶ τῆς δι' ἑαυτοῦ φωσφορίας, καὶ εἰς τὸ τῶν ἑκάστων πρὸς πόθον καταστοχάσασθαι φύσεως, ὡς ἔσωθεν αὐτοὺς μεταλευσσόμενος. διό φησιν ὅτι παρὰ λαμπτῆρσι φαείνων ἑστήκει ἐς πάντας ὁρώμενος, ἤγουν ὁρῶν. ἄλλα δέ οἱ κῆρ ὥρμαινε φρεσὶν, ἃ δὴ οὐκ ἀτέλεστα γένοντο. τὸ δὲ ἑστήκει, εἴρηται καὶ ἑστήκειν κατὰ τὸ, ὥσπερ εἴρηται καλά.
Ὅτι μνηστῆρας οὐ πάμπαν ἀγήνορας εἴα ἀθήνη λώβης ἴσχεσθαι θυμαλγέος, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον

λων δύνε πόντισιν ὑπεισέρχεται ἄχος κραδίην Ὀδυσσῆος. λέγει δὲ λώβην θυμαλγέα, τὰ σκώμματα καὶ τὰς βολὰς, ἐφ' ὧν ὅσα καὶ λίαν ὑπὸ ἀλκαίας τῆς ἑαυτοῦ οὐ καὶ πολεμικῆς τῆς ἐπ' ὀλίγον ἐρεθιζόμενος Ὀδυσσεὺς, πρὸς Εὐρύμαχον τὴν μνηστήρων τὰ ἰσοφαρισσόμενα. συμπλεῖ δέ τι καὶ τῷ πρὸς τὸ σκώπτεσθαι, ἐν αὐτῷ ἀθλιωῦ τισὶ φρόνησις. οἷς γὰρ ποιεῖ εὐμεθόδως καὶ τεχνικῶς, σκώπτεται. οἷς δὲ σκώπτει, μετὰ τῆς δικαίας κατὰ τὴν ἰδέαν στῶν. Εὐρύμαχος μὲν εἶπεν ἀπὸ λαμπτῆρι φαείνει ὁ ξεῖνος, ὑποκρινόμενος κέρτομα λέγει τινά. οἷς ἀνταλλάξας ὁ Ὀδυσσεὺς, κατὰ μὲν ἐκεῖνον εὐσβολήσας, ἐν φυγῇ δὲ ὡς φανείσεται. φησὶ γοῦν ὁ ποιητὴς, οὕτω. τοῖσι δ' Εὐρύμαχος ἦρχ' ἀγορεύειν κερτομέων Ὀδυσῆα. γέλων δ' ἑτάροισιν ἔτευξεν. οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ δὲ καὶ τῷ Τηλεμάχῳ. αὐτὸς γὰρ οὐκ ἦν ἑταῖρος. οὐκ ἀθεεὶ ὅδ' ἀνὴρ Ὀδυσσήιον ἐς δόμον ἵκει. ἔμπης μοι δοκέει δαΐδων σέλας ἔμμεναι αὐτοῦ καὶ κεφαλῆς, ἐπεὶ οὔ οἱ ἔνι τρίχες οὐδ' ἠβαιαί. πρὸς τὴν τοῦ Ὀδυσσέως δὲ φαλάκρωσιν τὸ σκῶμμα, ἵνα λέγῃ ὅτι ἐπίστευσε μοι δοκεῖ τὸ φαινόμενον σέλας, τὸ δᾳδῶν εἶναι καὶ αὐτοῦ τῆς κεφαλῆς, ὡς ἐψιλωμένης. ἐπεὶ καὶ φαλάκρα λέγεται, διὰ τὸ φάλιον εἶναι. φάλον δ' ἐστὶ λαμπρὸν τὸ ἐπὶ τὴν κάραν. οὐκ ἀθεεὶ γοῦν φησιν ὁ ξεῖνος ἦλθεν ἀλλὰ κατά τι θεῖον, ὡς δὴ τοῦ ἐπιεικοῦς μὲν ὄντος ὑμῖν τὰς δᾷδας, διὰ τὸ φαίνειν αὐτὸς ἀντὶ δᾴδων. καὶ ὅρα ὡς εὐφυῶς καὶ νῦν ὁ ποιητὴς εὐχαριστίαν, κωμῳδεῖ τεχνικῶς. οὐκ εἰς πλάτος λαλήσας ἀλλὰ γοργῶς διὰ τὸ εὐπερίληπτον τοῦ λόγου καὶ διὰ ῥᾷον μνημονεύεσθαι. καὶ οὕτω μὲν Εὐρύμαχος πρὸς τοὺς μνηστῆρας, κατάρξας ἐν τῷ συμποσίῳ, μωκίας τῆς εἰς τὸν Ὀδυσσέα. ἵνα

Καὶ κυνέη πάγχαλκος ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖα.
Τῶ κέ μ' ἴδοις πρώτοισιν ἐνὶ προμάχοισι μιγέντα,
Οὐδ' ἄν μοι τὴν γαστέρ' ὀνειδίζων ἀγορεύοις.
Ἀλλὰ μάλ' ὑβρίζεις, καί τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής.
Καί πού τις δοκέεις μέγας ἔμμεναι ἠδὲ κραταιὸς,
Οὕνεκα πὰρ παύροισι καὶ οὐκ ἀγαθοῖσιν ὁμιλεῖς.
Εἰ δ' Ὀδυσεὺς ἔλθοι καὶ ἵκοιτ' ἐς πατρίδα γαῖαν,
Αἶψά κέ τοι τὰ θύρετρα καὶ εὐρέα περ μάλ' ἐόντα,
Φεύγοντι στείνοιτο διὲκ προθύροιο θύραζε.
Ὣς ἔφατ'. Εὐρύμαχος δ' ἐχολώσατο κηρόθι μᾶλλον.
Καί μιν ὑπόδρα ἰδὼν, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ἆ δειλ'. ἦ τάχα τοι τελέω κακὸν, οἷ' ἀγορεύεις
Θαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν. οὐδέ τι θυμῷ
Ταρβεῖς. ἦ ῥά σε οἶνος ἔχει φρένας. ἢ νύ τοι αἰεὶ
Τοιοῦτος νόος ἐστὶν, ὃ καὶ μεταμώνια βάζεις,
Ἦ ἀλύεις ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην.
Ὣς ἄρα φωνήσας σφέλας ἔλλαβεν, αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἀμφινόμου πρὸς γοῦνα καθέζετο Δουλιχιῆος,
Εὐρύμαχον δείσας. ὁ δ' ἄρ' οἰνοχόον βάλε χεῖρα
Δεξιτερήν, πρόχοος δὲ χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα.
Αὐτὰρ ὅγ' οἰμώξας, πέσεν ὕπτιος ἐν κονίῃσι.
Μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρα σκιόεντα.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον.
Αἴθ' ὤφελλ' ὁ ξεῖνος ἀλώμενος ἄλλοθ' ὀλέσθαι
Πρὶν ἐλθεῖν, τῷ κ' οὔτι τόσον κέλαδον μεθέηκεν.
Νῦν δὲ περὶ πτωχῶν ἐριδαίνομεν. οὐδέτι δαιτὸς
Ἐσθλῆς ἔσσεται ἦδος, ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειφ' ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο.
Δαιμόνιοι, μαίνεσθε. καὶ οὐκέτι κεύθετε θυμῷ
Βρωτὺν οὐδὲ ποτῆτα. θεῶν νύ τις ὔμμ' ὀροθύνει.
Ἀλλ' εὖ δαισάμενοι, κατακείετε οἴκαδ' ἰόντες
Ὁππότε θυμὸς ἄνωγε. διώκω δ' οὔτιν' ἔγωγε.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες.
Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευεν.
Τοῖσιν δ' Ἀμφίνομος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
Νίσου φαίδιμος υἱὸς Ἀρητιάδαο ἄνακτος.
Ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δή τις ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ
Ἀντιβίοις ἐπέεσσι καθαπτόμενος χαλεπαίνοι,
Μήτέ τι τὸν ξεῖνον στυφελίζετε, μήτέ τιν' ἄλλον
Δμώων, οἳ κατὰ δώματ' Ὀδυσσῆος θείοιο.
Ἀλλ' ἄγετ', οἰνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν,
Ὄφρα σπείσαντες κατακείομεν οἴκαδ' ἰόντες.
Τὸν ξεῖνον δ' ἐῶμεν ἐνὶ μεγάροις Ὀδυσῆος
Τηλεμάχῳ μελέμεν, τοῦ γὰρ φίλον ἵκετο δῶμα.

Ὣς φάτο. τοῖσι δὲ πᾶσιν ἑαδότα μῦθον ἔειπε.
Τοῖσιν δὲ κρητῆρα κεράσσατο Μούλιος ἥρως
Κῆρυξ Δουλιχιεὺς, θεράπων δ' ἦν Ἀμφινόμοιο.
Νώμησεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπισταδόν. οἱ δὲ θεοῖσι
Σπείσαντες μακάρεσσι, πίον μελιηδέα οἶνον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τε πίον θ' ὅσον ἤθελε θυμὸς,
Βάν ῥ' ἴμεναι κείοντες ἑὰ πρὸς δώματα ἕκαστος.

ἐπ' αὐτοῦ ἁρμόδιον παρῳδικῶς τοῖς δ' ὁ κακὸς πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο λῆρον, ὃ δή τις ἐπὶ κόλακος ἀστείως ἐποίησε παρῳδήσας ὁμηρικὸν ἔπος, τοῖς δ' ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῦθον. καὶ γράψας οὕτω. τοῖς δ' ὁ κόλαξ πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῶκον. ἐνταῦθα δὲ μαντεῖον λόγου παλαιοῦ δηλοῦντος ὡς οἱ τοῖς δεδηνοῦσι λύχνους καὶ θρυαλλίδας παρέχοντες, ὀφθαλμοὶ πρός τινων ἐκαλοῦντο. καὶ ῥητέον, ὡς οὐδὲν κωλύει καὶ τὸν Ὀδυσσέα φαίνοντα τοῖς μνηστῆρσιν, οὕτω κληθῆναι. Ἔνθα δὲ ἰστέον καὶ ὅτι τριῶν τούτων ταυτοδυνάμων ὄντων. κεφαλῆς. κορυφῆς. καὶ κρανίου. κεφαλῆς μὲν ῥῆμα, τὸ κεφαλαιώσασθαι, κοινὸν αὐτόθι καὶ γνώριμον. κορυφῆς δὲ, τὸ κορυφῶσαι οὗ χρῆσις καὶ παρ' Ἡσιόδῳ. κρανίου δὲ, δῆλον ὅτι παρὰ ταῦτα, τὸ ἀποκρανίζειν ἤγουν ἀποκόπτειν τὴν κεφαλήν. ἀπεκράνιξε γάρ φασιν ἐκεῖνος, τό, τοῦ κέρατος ἀπεχώρισε. λογιστέον δὲ καὶ ὡς ἐκ τῆς ὀδυσσειακῆς εὐμεθόδου συλλογῆς ἀφορμὰς ὅτι παίκνια παραμιγνύουσι ἀστεῖα τοῖς σπουδαίοις, εἰκὸς ἐπινοηθῆναι τοῖς ὕστερον τὴν σατυρικὴν ποίησιν. ἧς τὴν μέθοδον, παραδηλοῖ ὁ μέχρι νῦν εὑρισκόμενος Εὐριπίδειος κύκλωψ. ἔστι γὰρ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, σατυρικοῦ ἴδιον, τὸ μέσον εἶναι τραγικοῦ καὶ κωμικοῦ. ὃ δὴ προκατάρξας ἐπιδέδεικται Ὅμηρος, ἐρωτικῇ σεμνότητι καὶ ἐμβριθείᾳ παραμιγνὺς εὐτράπελον γελοιότητα. εἶτα Εὐρύμαχος πρὸς τὸν Ὀδυσσέα στρέψας τὸν λόγον, φησί. ξεῖν' ἦ ἄρ κ' ἐθέλοις θητευέμεν εἴ σ' ἀνελοίμην, ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῆς, μισθὸς δέ τοι ἄρκιος ἔσται ὁ ῥηθησόμενος, αἱμασιάς τε λέγων καὶ δένδρεα μακρὰ φυτεύων; ἔνθα κ' ἐγὼ σῖτον μὲν ἐπηετανὸν παρέχοιμι. εἰς μισθὸν δηλαδή. εἵματα δ' ἀμφιέσαιμι. ποσὶν θ' ὑποδήματα δοίην. οἰκονομικὰ δὴ ταῦτα, εἶτα λέγει ὃ δὴ πρὸ αὐτοῦ καὶ Μελάνθιος. ἀλλ' ἐπεὶ κακὰ ἔργα ἔμαθες, οὐκ ἐθελήσεις ἔργον ἐποίχεσθαι καὶ ἑξῆς. πρὸς ἅπερ, θυμοδακὴς γὰρ ὁ μῦθος καὶ οἷος ὕβρει ἐπιτεύγνειν ἀκούοντα, λέγει Ὀδυσσεύς. Εὐρύμαχ', εἰ γὰρ νῶιν ἔρις ἔργοιο γένοιτο κατὰ γεωργίαν γένοιτο ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται, ἐν ποίῃ, δρέπανον μὲν ἐγὼν εὐκαμπὲς ἔχοιμι, καὶ δὲ σὺ τοῖον ἔχοις. ἵνα πειρησαίμεθα ἔργου νήστιες ἄχρι μάλα κνέφαος, ποίη δὲ παρείη. εἰ δ' αὖ καὶ βόες εἶεν ἐλαυνέμεν οἵπερ ἄριστοι, αἴθωνες, μεγάλοι, ἄμφω κεκορηότε ποίης, ἥλικες, ἰσοφόροι, τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν, τετράγυον δ' εἴη, εἴκοι δ' ὑπὸ βῶλος ἀρότρῳ, τῷ κέ μ' ἴδοις εἰ ὦλκα διηνεκέα προταμοίμην. εἰ δ' αὖ καὶ πόλεμόν ποθεν ὁρμήσειε Κρονίων σήμερον, αὐτὰρ ἐμοὶ σάκος εἴη καὶ δύο δοῦρε καὶ κυνέη πάγχαλκος ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖα, τῷ κέ μ' ἴδοις πρώτοισιν ἐνὶ προμάχοισι μιγέντα, οὐδ' ἄν μοι τὴν γαστέρα ὀνειδίζων ἀγορεύοις. κατὰ τὸν σὸν δηλαδὴ κνισὸν Μελάνθιον. ὃς καὶ αὐτὸς τοιαῦτά μοι τινὰ ὠνείδισε. καὶ ταῦτα μὲν ἴσως Ὀδυσσεὺς ἀκαίρως εἶπεν. ἐκ τοῦ ταπεινοῦ δρεπάνου μεταβὰς εἰς ἄροτρον. καὶ ἀπ' αὐτοῦ, εἰς ξίφος. καὶ ὑπαλλάξας ὑποθετικῷ σχήματι ἀνυπόπτως καθάπερ αὐτά, ὅτι καὶ τὴν ἐσομένην μάχην. τί γὰρ σήμερον ὃ δὴ λέγεται, τί δὲ αὔριον. ἐν οἷς καὶ τὸν υἱὸν εὐφυῶς ἀναμιμνήσκει τίνων χρήζει, ὅτι δηλαδὴ σάκους καὶ δόρατος καὶ κυνέης. ἐπεὶ καὶ φθάσας παρήγγειλε αὐτῷ, τὰ μὲν ἄλλα τῶν ὅπλων κατακρύψαι, δύο δὲ φάσγανα καὶ δύο δοῦρε καὶ δοιὰ βοάγρια ἑλέσθαι αὐτῷ τε καὶ τῷ πατρί. ἐπεὶ δὲ τούτοις αὐστηρότερον τῷ Εὐρυμάχῳ προσφερόμενος κατὰ τὴν ὡς ἐρρέθη ἐν αὐτῷ ἄθλησιν, φησίν. ἀλλὰ μάλ' ὑβρίζεις. καί τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής. καί πού τις δοκέεις μέγας ἔμμεναι ἠδὲ κραταιὸς, οὕνεκα πὰρ παύροισι καὶ οὐκ ἀγαθοῖσιν ὁμιλεῖς. ὃ δὴ καλόν ἐστιν εἰς σκῶμμα ἀνδρὸς ὃς ἐν μικροῖς ποσὶ μέγας εἶναι δοκεῖ. εἰ δ' Ὀδυσσεύς φησιν ἔλθοι καὶ ἵκοιτο ἐς πατρίδα γαῖαν, αἶψά κέ τοι τὰ θύρετρα καὶ εὐρέα περ μάλ' ἐόντα φεύγοντι στείνοιτο διὲκ μεγάροιο θύραζε. αἴτιον δὲ ὁ φόβος. ὃς παράγων τοὺς πόδας ὧδε καὶ ἐκεῖ, οὐκ ἐᾷ κατευθυσχῆσαι τὴν ἔξοδον εἰς ὀρθόν. εἰκὸς δὲ καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐσκοτωμένους φόβῳ, τοιαύτην ἀστοχίαν ποιεῖν. ὅμοιον δὴ πάθος ζητεῖν, καθὰ εἰ καὶ τοξότης ἄπειρος, ἀποτυγχάνει σκοποῦ εἰ καὶ μέγας ἐστὶν ὁ σκοπός. πάνυ γοῦν καὶ ἀστεῖος ὁ τοῦ ξένου ῥήτορος λόγος καὶ πικρός. ἐφ' οἷς χολώσατο κηρόθι μᾶλλον Εὐρύμαχος. καί μιν ὑπόδρα ἰδὼν, ἆ δείλ' φησὶ, ἦ τάχα τοι τελέω κακὸν, οἷ' ἀγορεύεις θαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν. οὐδέ τι θυμῷ ταρβεῖς. ἦ ῥά σε οἶνος ἔχει φρένας. καὶ ἑξῆς ἃς καὶ Μελανθὼ ἔφη. ἀφ' ἧς αὖθις τὴν ὕβριν ταύτης προσεκφορεῖται. καὶ ἅμα εἰπὼν, σφέλας ἔλαβεν ὡς καὶ πρὸ αὐτοῦ ὁ Ἀντίνοος. Ὀδυσσεὺς δὲ δείσας Εὐρύμαχον, Ἀμφινόμου πρὸς γοῦνα καθίζετο Δουλιχιῆος, ὃς ἀγαθαῖς φρεσὶ κεχρῆσθαι μεμαρτύρηται. ὁ δ' ἄρ' οἰνοχόον βάλε χεῖρα δεξιτερήν. ποικιλίας ὁμηρικῆς καὶ τοῦτο μυθοπλάσμα ἵνα μὴ ἀεὶ κατὰ τῶν αὐτῶν ἐντυγχάνωσιν αἱ βολαί. βληθέντος δὲ οὕτω τοῦ οἰνοχόου εὐτυχῶς τὸ τῷ Ὀδυσσεῖ καὶ μὴν καὶ δεόντως, τί γὰρ εἰς μέθην ἐκίρνα; πρόχοος μὲν, χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα. αὐτὰρ ὅ γ' οἰμώξας, πέσεν ὕπτιος ἐν κονίῃσι. Καὶ ὅρα οἵαν βολὴν ἐκπέφευγεν Ὀδυσσεύς. καὶ τοιαῦτα μὲν ταῦτα. Ἐν δὲ τῷ, εἴ σ' ἀνελοίμην

τυκται. Ὅρα δὲ τὸ ποθὲν, πρὸς ἐπίκρυψιν τεθὲν τοῦ ἀληθοῦς. κεῖται γὰρ ἀντὶ τοῦ ἴσως καὶ τοῦ τυχὸν καὶ τῶν τοιούτων, ὑπεμφαῖνον δὲ καὶ τὴν ἀλήθειαν. ἵνα λέγῃ ὡς εἴπερ πόλεμος γίνεται οὐ δι' ὑμῶν προϋπαρξάντων οὐ δι' ἐμοῦ οὐκ ἐκ τῶν ἐμῶν. Τὸ δὲ ὁρμήσασθαι, ἀντὶ τοῦ κινήσαι. καὶ κατὰ τοὺς ὕστερον εἰπεῖν, παρορμῆσαι. διχῶς οὖν τὸ ὁρμῆσαι, ἰδιοπαθῶς τε κατὰ τὸν μεθ' Ὅμηρον ἀντὶ τοῦ κινηθῆναι, καὶ ἑτεροίως ἀντὶ τοῦ κινῆσαι. εἰ δὲ ἐχρῆν καὶ αὐτὸ διάφορον σχεῖν διάθεσιν κατὰ τὸ πλουτῶ ἐγὼ πλουτίζω δὲ ἕτερον καὶ τὰ ὅμοια, ἀλλὰ περιελήφθη τοῦτο ὑφ' ἑτέρου ῥήματος τοῦ κατὰ τὸν ὅρμον. καθ' ὃν, ὁρμεῖ μὲν ἡ ναῦς, ὁρμίζει δέ τις αὐτήν. καὶ ἄλλως δὲ, ὁρμεῖ μὲν αὐτὸ, ὁρμίζεται δὲ ὑπ' ἄλλου. σφέλας δὲ, τὸ ὑποπόδιον ἤτοι, ὃ καὶ ἁπλῶς κατὰ τοὺς παλαιοὺς βλῆμά τι σφῆλαι δυνάμενον ὡς καὶ αὐτὸ προείρηται. ὁ δὲ πρόχοος ἐνταῦθα ὁ καὶ κατὰ κυριολεξίαν βομβήσασα ἐν τῷ πεσεῖν ξέστης ἐστὶ πτίζειν χρήσιμος. οὐ μὴν κατὰ τὴν ἐν τῇ ἄλφα ῥαψῳδίᾳ, δι' ἧς ὕδωρ χερσὶν ἐπιχεῖται. ἣν παραφράζων ἐκεῖ ὁ ἐκ θρᾴκης σοφὸς, εἶπε. τὸ πρῶτον μὲν οὖν, κατὰ χειρὸς θεράπαινα ἔφερε χρυσῇ προχόῳ. οὐ δὲ μὴν κατὰ τὴν ὀστεοδόχον, ἣν δηλοῖ τὸ γράψαι τὸ, ἐμβαλὼν ἐς πρόχουν ἀργυρέην τὰ ὀστᾶ καὶ ἐξέπεμψεν. ὁποίους ἴσως ἐν Ἰλιάδι τὸ δίπτας ἐν ᾧ θέσις ἡρωικῶν ὀστῶν ἱστόρηται. Ἰστέον δὲ ὅτι δεξιότητι ὁ Ὀδυσσεὺς δοκεῖ προσφυγεῖν τῷ Ἀμφινόμῳ, ὅπως σχοίη συγκροῦσαι τοὺς μνηστῆρας ἀλλήλοις, ἐπικουρήσαντος μὲν ἐκείνου τῷ ξένῳ ἀπεχθανθέντων δὲ τῶν μνηστήρων. Ὅτι οὕτω θρασὺ πρᾶγμα πεποίηκεν ὁ Εὐρύμαχος, ὡς καὶ τοὺς ὁμοίους αὐτῷ ὑβριστὰς δυσχεράναι, καὶ ὅμως ἀνέχεται Ὀδυσσεὺς, καὶ ὁ Τηλέμαχος δὲ, ἵνα μὴ πρὸ καιροῦ ἐγχειρήσαντές τι ἔργῳ, διαπταίσωσι. καὶ λαλεῖ μέν τι ὁ Τηλέμαχος ὑποπικρός, παραμιγνύει δέ τι καὶ ἐπιεικείας εὐθύς. λέγει γὰρ ὁ ποιητὴς, οὕτως. αἴθ' ὁ ξεῖνος ἀλώμενος ἄλλοθ' ὀλέσθαι, πρὶν ἐλθεῖν. τῷ κεν οὔ τι τόσον κέλαδον μετέθηκεν. ἤγουν οὐκ ἂν τοσοῦτον θόρυβον αἴτιος ἡμῖν. νῦν δὲ περὶ πτωχῶν ἐριδαίνομεν, οὐδέ τι δαιτὸς ἐσθλῆς ἔσσεται ἦδος ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ. ἔστι τοίνυν μοί τις εἰπεῖν, καραδοκῶν αὐτόθι ὀλέσθαι τὸν Ὀδυσσέα καὶ διὰ τοῦτο εὐχόμενος ἄλλοθι αὐτὸν τοῦτο παθεῖν, Τηλέμαχος δὲ, δαιμόνιοι μαίνεσθε φησί, καὶ οὐκέτι κεύθετε θυμῷ βρωτὺν οὐδὲ ποτῆτα. θεός νυ ὑμᾶς ὀροθύνει. ἀλλ' εὖ δαισάμενοι, κατακείετε οἴκαδ' ἰόντες ὁππότε θυμὸς ἄνωγε. διώκω δ' οὔτινα ἔγωγε. ὅπερ ἀγαθοῦ ξενοδόχου λόγος. ὥσπερ ἐλεεινολογία ἐπί τινι δυστυχῶς νοσήσαντι, τὸ, αἴθ' ὤφελλ' ὁ ξεῖνος καὶ ἑξῆς ὡς ἀνωτέρω γέγραπται. δικαιολογίας δὲ ἀναντιῤῥήτου παραστατικὸν τὸ, ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δή τις ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ, ἀντιβίοις ἐπέεσσι καθαπτόμενος χαλεπαίνοι. ὅπερ ἐφ' οἷς καλῶς ἐλάλησεν ὁ Τηλέμαχος, ἐπικριτικῶς φησὶν ὁ Ἀμφίνομος. οἷα τοῦ πρόσφυγος ξένου ὑπερλαλῶν. διὸ καὶ παραινεῖ, μήτε τὸν ξεῖνον στυφελίζειν μήτε τινὰ ἄλλον δμώων Ὀδυσσῆος. εἶτα συμβουλευσάμενος καὶ περὶ σπονδῆς καὶ ὕπνου, πείθει πᾶσιν ἑαδότα μῦθον εἰπὼν ἤγουν ἀρέσκοντα ὡς πολλαχοῦ εἴρηται. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ οὐκέτι κεύθετε θυμῷ βρωτὺν οὐδὲ ποτῆτα, ἀσέμνως ἐῤῥέθη διὰ τὸ τοὺς μνηστῆρας μὴ κρύπτειν ἀλλ' ἐκφαίνειν ὡς οἱ ἐξεμοῦντες τὰ σιτία, οὕτω καὶ αὐτοὺς ὅπερ εἶχον ἔνδον βούλημα, τὸ τὸν ξεῖνον δηλαδὴ ὡς ἐῤῥέθη αὐτόθι ὀλέσθαι. ὡς ἐπὶ ἐμέτου γὰρ εἰπὼν τὸ, οὐ κεύθετε βρωτὺν οὐδὲ ποτῆτα, νοεῖν ἀφίησιν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ κατὰ ψυχὴν βουλεύματος, προσθεὶς τὸ, θυμῷ. ἔφη γὰρ, οὐκέτι κεύθετε θυμῷ. ὅπερ ἀνάπαλιν τὸ, οὐκέτι κεύθετε γαστρί. Τὸ δὲ θεός νύ τις ὔμμ' ὀροθύνει, ἐπιτυχῶς εἴρηκεν ὁ παῖς. Ἀθηνᾶ γὰρ αὐτοὺς ὀροθύνει ὡς φθάσας ἐδήλωσεν ὁ ποιητής. Ἐν δὲ τῷ, μήτε τιν' ἄλλον δμώων, τὸ ἄλλων, οὐ πρὸς ταυτότητα ὁμογενοῦς ἐῤῥέθη, ὡς εἴ τις εἴπῃ μήτε τοῦτον δοῦλον ὄντα μήτε ἄλλον τινὰ δμώων, ἀλλὰ πρὸς ἑτεροιότητα τύχης. ἵνα λέγῃ ὅτι μήτε τὸν ἐλεύθερον ξεῖνον τοῦτον στυφελίζετε, μήτε ἄλλον ἤγουν τύχης ἄλλης ὄντα, ὁποῖοι οἱ τοῦ Ὀδυσσέως δμῶες. Ὅτι τὸν κήρυκα Μούλιον ὡς θεράποντα τὸν Ἀμφινόμοιο, ἥρωα καλέσας ὁ ποιητὴς, ἐμφαίνει ἀδιαφορίαν κἀνταῦθα τοῦ ἥρως ὀνόματος, ὡς μὴ μόνον ἐπὶ πάνυ μεγάλων ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ θεραπόντων λεγομένου, καθάπερ καὶ κρείων ὁ Ἐτεωνεὺς ἐλέχθη. καὶ ὄρχαμος ἀνδρῶν, ὁ Εὔμαιος. παρὰ τὸ μολεῖν δὲ ὁ Μούλιος ἰωνικῇ ἐπενθέσει τοῦ υ. καθὰ καὶ ὁ τοῦ κωμικοῦ Μόλων, καὶ οἱ μόλωνες.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Τ· ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Σὺν τηλεμάχῳ ἔκθεσιν ποιεῖται τῶν ὅπλων ὀδυσσεύς, καὶ πρὸς πηνελόπην ἐκ κρήτης εἶναι ὑποκρίνεται. γίνεται δὲ αὐτοῦ διὰ οὐλῆς ἀναγνωρισμὸς πρὸς εὐρύκλειαν, τοὺς πόδας αὐτοῦ νιπτούσης. καὶ κατὰ παρέκβασιν ὁ ποιητὴς διηγεῖται, ὡς ἐν παρνασῷ ὑπὸ συὸς ἐπλήγη κυνηγῶν.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Τ·

ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ·

ὍΤΙ Ὀδυσσέως καὶ πηνελόπης ὁμιλία καὶ ὑπὸ εὐρυκλείας ἀναγνωρισμός, ἡ ἀνὰ χεῖρας ἐπιγράφεται ῥαψωδία, διὰ τὸ κατ' αὐτὴν ψηλαφῆσαι ταῦτα γενέσθαι. Ὅτι τῶν μνηστήρων ὑποχωρησάντων ἑκάστου εἰς τὰ οἰκεῖα καὶ τῶν δμωίδων κατεπτοημένων οἷς ὀδυσσεὺς αὐταῖς ἀπειλησάμενος ἐξεβρόντησεν, ὑπελείπετο ὀδυσσεὺς ἐν μεγάρῳ, μνηστῆρσι φόνον σὺν ἀθηνᾷ μερμηρίζων. ἀγαθὴ γὰρ ἡ νυκτὶ βουλὴ κατὰ παροιμίαν. ὅθεν καὶ εὐφρόνη ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, λέγεται ἡ νύξ. καὶ τέως μὲν τῶν ὅπλων κατατίθεσθαι ἴσως τὰ πρόχειρα ὅπλα ὁ ξένος τε πτωχὸς καὶ ὁ τηλέμαχος ἢ γραῦς εὐρύκλεια. ἔνθα καὶ στίχους ὀδυσσεὺς αὐτοὺς ἐκείνους ἀπαραλλάκτως λέγει, οὓς καὶ ἐν τῇ π ῥαψωδίᾳ περὶ τῶν ὅπλων πρὸς τηλέμαχον ἔφη, ἀρξάμενος οὕτω. τηλέμαχε, χρὴ τεύχε' ἀρήια κατθέμεν εἴσω πάντα μάλα. αὐτὰρ μνηστῆρας μαλακοῖς ἐπέεσσι παρφάσθαι. καὶ ἑξῆς τοὺς ὀκτὼ στίχους ἐκείνους ἕως τοῦ, αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος. ἔνθα καὶ κεῖται πρὸ ἑνὸς ἑκάστου στίχου, ἀστερίσκος δίχα ὀβελοῦ. ὡς οἱ παλαιοὶ τῶν τοιούτων στίχων ἀεὶ σημείωσιν, καὶ δι' ἀστέρος δίκην λαμπόντων, οὐ μὴν ἐκεῖ ὡς ἐπισημαίνουσιν οἱ

Αὐτὰρ ὁ ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο δῖος Ὀδυσσεύς,
Μνηστήρεσσι φόνον σὺν Ἀθήνῃ μερμηρίζων.
Αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Τηλέμαχε, χρὴ τεύχε' ἀρήια κατθέμεν εἴσω
Πάντα μάλ'. αὐτὰρ μνηστῆρας μαλακοῖς ἐπέεσσι
Παρφάσθαι, ὅτε κέν σε μεταλλῶσιν ποθέοντες.
Ἐκ καπνοῦ κατέθηκ', ἐπεὶ οὐκέτι τοῖσιν ἐῴκει
Οἷά ποτε Τροίηνδε κιὼν κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
Ἀλλὰ κατήκισται ὅσσον πυρὸς ἵκετ' ἀϋτμή.
Πρὸς δ' ἔτι καὶ τόδε μεῖζον ἐνὶ φρεσὶν ἔμβαλε δαίμων,
Μή πως οἰνωθέντες ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν,
Ἀλλήλους τρώσητε, καταισχύνητέ τε δαῖτα

Καὶ μνηστῆρσιν. αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος.
Ὣς φάτο. Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπεπείθετο πατρί.
Ἐκ δὲ καλεσσάμενος προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν.
Μαῖ', ἄγε δή μοι ἔρυξον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας,
Ὄφρα κεν ἐς θάλαμον καταθείομαι ἔντεα πατρὸς
Καλά, τά μοι κατ' οἶκον ἀκηδέα καπνὸς ἀμέρδει,
Πατρὸς ἀποιχομένοιο, ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα.
Νῦν δ' ἐθέλω καταθέσθαι, ἵν' οὐ πυρὸς ἵξετ' ἀϋτμή.

παλαιοί. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μὲν ἔφη Ὀδυσσεὺς τῷ Τηλεμάχῳ, ὅτι νεύσει μὲν αὐτὸς τῇ κεφαλῇ. ὁ δὲ Τηλέμαχος νοήσας, μετατίθησι τὰ ὅπλα. εἶτα ἰδὼν δὲ τοῦ καιροῦ διδόντος ἄδειαν, οὐ νεύει κεφαλῇ, λαλεῖ δὲ τὸ πρακτέον. μετ' ὀλίγα δὲ καὶ συμπράξει διδασκόμενος τοῦ πατρὸς καὶ νῦν, ὡς πολλάκις δῆλον. ἡμῶν προβουλευσα- μοίαν, ἄλλως ἐκβαίνει τὰ πράγματα. Ὅτι εἰς τοσοῦτον αἱ δμωαὶ τοῦ Ὀδυσσέως ἄπιστοι, ὥστε αὐτὴν ἔχει ὁ Τηλέμαχος καταθέσθαι τὰ ὅπλα ἐν ἀσφαλεῖ εἰ μὴ λάβοι αὐτὰς πρὸς τὸ μὴ ἐξειπεῖν δηλαδὴ τοῖς μνηστῆρσι. δικαίως ἄρα ὕστερον κλαυθήσονται. φησὶ γοῦν ὁ Τηλέμαχος. μαῖα, ἄγε δή μοι ἔρυξον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας ὄφρα κεν ἐς θάλαμον καταθείομαι ἔντεα πατρὸς καλά. τά μοι κατ' οἶκον ἀκηδέα καπνὸς ἀμέρδει ἤγουν ἀφανίζει πατρὸς ἀποιχομένοιο. ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα. νῦν δ' ἐθέλω καταθέσθαι ἵνα οὐ πυρὸς ἵξεται ἀϋτμή, τουτέστι καπνὸς ὡς προγέγραπται. Ὅρα δὲ ὅτι πρὸ ὀλίγων τὸ κεῖσθαι καταθείομεν εἰπὼν ἐνεργητικῶς ἀντὶ τοῦ καταθεῖναι, νῦν παθητικῶς καταθέσθαι τὸ αὐτό φησιν ἀπολείψας τὸ, ἐς θάλαμον καταθείομαι. Τὸ δὲ ἔντεα καλά, πρὸς διαστολὴν κεῖται τῆς αἰσχρότητος ἣν ἐκ τοῦ καπνοῦ ἔπασχον. ἀκηδέα δὲ καὶ νῦν, τὰ ἠμελημένα. Τὸ δὲ καπνὸς ἀμέρδει, ἀντὶ τοῦ σκοτίζει. στερίσκει τῆς μέρδειν ὅ ἐστι λάμπειν, ὡς εἴπομεν μὴ δὲ καλὰ εἶναι αὐτὰ ἀλλὰ κατηφιᾶσθαι ὡς προείρηται. Ὅρα δὲ ὅπως ὁ ῥήτωρ ἐναντίαν τὴν ἔννοιαν ἣν ὁ πατὴρ αὐτοῦ περὶ τῶν ὅπλων ὑπέθετο, ἐν ἐπιτόμῳ καὶ πάντη ὀλιγίστῳ παραφράσας, τῇ μαίᾳ εἶπε, μὴ πλατύνας κατὰ τὸν Ὀδυσσέα ῥητορικῶς, ὅτε μὴ δὲ ἦν ἀναγκαῖον.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια.
Αἲ γὰρ δή ποτε τέκνον ἐπιφροσύνας ἀνέλοιο,
Οἴκου κήδεσθαι καὶ κτήματα πάντα φυλάσσειν.
Ἀλλ' ἄγε τίς τοι ἔπειτα μετοιχομένη φάος οἴσει;
Δμῳὰς δ' οὐκ εἴας προβλωσκέμεν, αἵ κεν ἔφαινον.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Ξεῖνος ὅδ'. οὐ γὰρ ἀεργὸν ἀνέξομαι, ὅς κεν ἐμῆς γε
Χοίνικος ἅπτηται καὶ τηλόθεν εἰληλουθώς.
Ὣς ἄρ' ἐφώνησεν. τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
Κλήισεν δὲ θύρας μεγάρων εὖ ναιεταόντων.
Τὼ δ' ἄρ' ἀναΐξαντ' Ὀδυσεὺς καὶ φαίδιμος υἱός,
Ἐσφόρεον κόρυθάς τε καὶ ἀσπίδας ὀμφαλοέσσας,
Ἔγχεά τ' ὀξυόεντα. πάροιθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
Χρύσεον λύχνον ἔχουσα, φάος περικαλλὲς ἐποίει.
Δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεεν ὃν πατέρ' αἶψα.
Ὦ πάτερ, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι.
Ἔμπης μοι τοῖχοι μεγάρων καλαί τε μεσόδμαι
Εἰλάτιναί τε δοκοὶ καὶ κίονες ὑψόσ' ἔχοντες,
Φαίνοντ' ὀφθαλμοῖς ὡσεὶ πυρὸς αἰθομένοιο.
Ἦ μάλα τις θεὸς ἔνδον, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Σίγα, καὶ κατὰ σὸν νόον ἴσχανε μηδ' ἐρέεινε.
Αὕτη τοι δίκη ἐστὶ θεῶν, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν.
Ἀλλὰ σὺ μὲν κατάλεξαι. ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ,

Ὅτι εὐχὴ ἀπὸ φίλου πρεσβύτου γέροντος πρὸς νέον τῶν οἰκείων ἀμελοῦντα τὸ, αἲ γὰρ δή ποτε τέκνον ἐπιφροσύνας ἀνέλοιο, οἴκου κήδεσθαι καὶ κτήματα πάντα φυλάσσειν, ὑπεικάζει δὲ τῷ Τηλεμάχῳ τοῦτο λέγει. ἔστι δὲ ἐπιφροσύνη, οὐχ ἡ ἁπλῶς φρόνησις πλεονάζουσα τῇ προθέσει ὡς καὶ ὁ περὶ ἐπιβουκόλος καὶ ἐπίουρος, ἀλλ' ἡ πλείων φρόνησις. οἱονεὶ ἡ ἐπὶ τῇ προτέρᾳ ἐπιτιθεμένη, ἡ ὑστέρα ποτέ. καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἐπιμηθέως ὃς ἀντίκειται τῷ προμηθεῖ, καθὰ καὶ ὁ ἐπίφρων τῷ πρόφρονι. Τὸ δὲ ἀνέλοιο, ὁ πολιτικὸς αὐτὸς ἔχει τὴν πρόθεσιν, ὁ κατὰ τὴν περὶ ψυχῶν ἑλληνικὴν δόξαν, ἀντὶ τοῦ ἀναλάβοις εἴτουν ἀναμνησθείης εἴληπται. Ὅτι καὶ ἐνταῦθα τὸ βλώσκειν, ἀντὶ τοῦ μολεῖν ὡς καὶ πρὸ τούτων, μετὰ προθέσεως μέντοι. δῆλον δ'. δμῳὰς δ' οὐκ εἴας προβλωσκέμεν. Ὅτι τὸ, ὅς γ' ἀεργὸν ἀνέξομαι ὃς ἂν ἐκ τῶν ἐμῶν τρέφηται, παραινετικόν ἐστι τοῦ χρῆναι τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ πάντας χρησίμους

ζήτ. μὴ ὅτι γε τοὺς οἰκείους, ἀλλὰ καὶ ὕπνους παρατύχοι ξένος. ἐρωτηθεὶς οὖν ὑπὸ τῆς μαίας Τηλέμαχος τίς ἄρα φαῦλος οἷος τοτὲ εἰπὼν χερσὶ βαστάσαι ἐπεὶ ὡς ἐρρέθη αἱ δὲ λίθοις περιμολεῖν ἐφ' ἐχθροῖς, φησὶ ξένος ὅδε. οὐ γὰρ ἀεργὸν αἰνέξομαι, ὅστις ἐμῆς γε χοίνικος ἅπτεται καὶ τηλόθεν εἰληλουθώς. ἤγουν οὐδεὶς ἀργὸς τραφήσεται παρ' ἐμοί.

Ο φρακε δμωὰς καὶ μητέρα σὴν ἐρεθίξω.
Ηδέ μ' ὀδυρομένη, εἰρήσεται ἀμφὶς ἕκαστα.
Ὣς φάτο. Τηλέμαχος δὲ διὲκ μεγάροιο βεβήκει,
Κείων ἐς θάλαμον δαΐδων ὑπολαμπομενάων,
Ενθα πάρος κοιμᾶθ' ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι.
Ενθ' ἄρα καὶ τότ' ἔλεκτο, καὶ ἠῶ δῖαν ἔμιμνεν.
Αὐτὰρ ὁ ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο δῖος Ὀδυσσεύς,
Μνηστήρεσσι φόνον σὺν ἀθήνῃ μερμηρίζων.

λείπει δέ τι καὶ ἐνταῦθα ἐν τῷ, οὐ γὰρ ἀεργὸν αἰνέξομαι. λέγει γάρ, ὅς οὐκ ἀργὸς τραφήσεται παρ' ἐμοί. ... τὸ δὲ αἰνέξομαι ἀεργόν, τῆς ἀρχαίας ἀτθίδος. οἱ γὰρ ὕστερον, ἂν αἰτιατικὴν ἀργὸν ὄντα ἢ διάγοντα. τὸ δὲ αἰνέξομαι, γενικῇ συντάσσουσι τὸ αἰνέξομαι. Χοῖνιξ δὲ νῦν, ἡ τροφή. δίσημος γὰρ ἡ λέξις. ἐπί τι σκεύους τοῦ μετρητοῦ, καὶ τοῦ μετρουμένου πράγματος. οὕτω δὲ καὶ ὁ μέδιμνος. καὶ τὸ τάλαντον. καὶ ὁ ξέστης. καὶ ἕτερα πολλά. χοῖνιξ δέ, σκεῦός τι μετρικὸν ἀννωνίμων, μεῖζον τοῦ παρὰ τοῖς παλαιοῖς καλουμένου μέτρου. ἐκ τούτου παρὰ τοῖς ὕστερον, καὶ δεσμὸς ποδῶν, ἐκαλεῖτο χοῖνιξ. καθ' ὁμοιότητα ἴσως τοῦ κατὰ τὸ σκεῦος στρογγυλότητος. οἱ δὲ παλαιοί. ἁπλῶς οὕτω φασί. χοινικίς, παχεῖαι πέδαι. ὧν εἰσὶ θέα ἡ χοινικίς, ποσὶ στομωθεῖσα ἐκ τῆς χοίνικος. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἐπὶ χοίνικος μὴ καθῆσθαι, τὸ πυθαγόρειον, ἤγουν μὴ τρέφεσθαι ἀργόν, ἐκ τοῦ ῥηθέντος ὁμηρικοῦ χωρίου ὥρμηται. ἅπαξ δὲ ἡ λέξις εἴρηται ὧδε παρὰ τῷ ποιητῇ. καὶ ὅτι ὃς ἀεργὸς χοίνικος ἐθέλει ἅπτεσθαι καὶ μάλιστα νέος ὤν, κλέπτης ἂν σιτόκουρος. κατὰ τὸ, ὄνειρος πάντα μέλλων σιτόκουρος. ὅ φασι μένανδρος ὡς ὁ ἀθηναῖος ἱστορεῖ. καὶ ὅτι κατὰ τὸν βυζάντιον δημήτριον, τὸ ἐπὶ χοίνικος μὴ καθῆσθαι πυθαγόρειον αἴνιγμα ὥς φησιν ὁ αὐτὸς ῥήτωρ, δήλωσίς ἐστι τοῦ, χρῆναι μὴ σκοπεῖν τὰ ἐφήμερα ἀλλὰ τὴν ἐπιοῦσαν προσδέχεσθαι. καὶ ὅτι καθάπερ ἡ χοῖνιξ, οὕτω καὶ ἡ ἀχάνη μέτρον βοιώτιον, πεντήκοντα ... φασὶ μεδίμνων. περσικὰ δέ φασι μέτρα αἱ ἀχάναι, ἃς καὶ κίσσας εἶπον ζενίς. εἰς ἃς ἀπετίθεντο ἐπισιτισμοὺς οἱ ἐπὶ θεωρίαν στελλόμενοι, ὡς ἐρρέθη καὶ ἀλλαχοῦ. λέγονται δὲ καὶ ἀχανίδες παρὰ τῷ κωμικῷ ἐκ τῶν ἀχανῶν. ὅτι καὶ ἀρτάβη, μέτρον ἐφέρετο περσικόν. ἦν δὲ καὶ ἄδδιξ, μέτρον τι φασὶ τετραχοινικόν. ἀχαρνεῦσιν. ὅτι καὶ ἀρτάβη, μέτρον ἐφέρετο περσικόν. ἦν δὲ καὶ ἄδδιξ, μέτρον τι φασὶ τετραχοινικόν. ἀριστοφάνης. ἀλφίτων μεγίστων ἄδδιχα. καὶ ἐκτεὺς δέ, ἄλλο τι μέτρον. ἕκτον ἐκείνου μεδίμνου. ὁ δὲ πλακοῦς ἐστὶν ἥμισυ τὸ ἡμίεκτον. εἰ δὲ ἐθνικὸν ὂν ἡ ἀχαΐνη καὶ ἡ ἀχανίς. χρησταὶ εἰσὶ λέξεις τοῖς ἕλλησι, ξενίζον οὐδέν. αἱ γοῦν ἐριθαὶ τοῖς δεσπόταις δοῦλαι ὁποῖα πρὸ ὀλίγου ἡ μελανθώ, ἅβραι λεγόμεναι ἐθνικῶς, κεῖνται παρὰ σοφοῖς ἕλλησι. μένανδρος. τρέφει παλλακὴ τοῦ πατρὸς αὐτῆς, ἅβρα τῆς μητρὸς αὐτῆς γενομένη. ἔστι δὲ ἅβρα κατὰ παυσανίαν, ἡ σύντροφος καὶ παρὰ χεῖρα θεράπαινα. ἡ καὶ οἰκότριψ. παροξυτόνως κατὰ αἴλιον διονύσιον καὶ ἄλλους. ... οὕτω κεῖται ὡς ὁ αὐτὸς διονύσιος λέγει, καὶ παρὰ θεοπόμπῳ, ἀβυρτάκη ὑπότριμμά τι δριμὺ βαρβαρικὸν διὰ πράσων καὶ καρδάμων καὶ κόκκων ῥόας καὶ ἑτέρων τοιούτων. ὑπότριμμά τι δριμὺ βαρβαρικὸν διὰ πράσων καὶ καρδάμων, ἀβυρτάκη παυσανίας φησὶ γοῦν. ἐξ ἧς δὲ μύδων χωίων, ἔνθα καρδάμων πλείστων ποιεῖται καὶ πράσων, ἀβυρτάκη. παυσανίας δὲ καὶ ἀπὸ σινάπεως καὶ σταφίδων εἶναί φησι τὸ τῆς ἀβυρτάκης ὑπότριμμα, ᾧ καὶ πρὸς κοιλιολυσίας ἐχρῶντο. κεῖται δὲ καὶ ἐν ἡροδότῳ βάρβαρος λέξις ὁ βουνός. λιβυκὴ γάρ. καὶ παρ' ἱστορίοις, ὁ παρασάγγης. ὁ καὶ παρὰ ἑρμογένει, παρασάγγαι δέ, καὶ ἄγγαρος τὸ εἰς ἀναδενδράδα ξύλον. καὶ ἄγγον, εἶδος δόρατος. φραγγικοῦ οὖσα λίαν μικροῦ φασὶν ὅτι μεγάλου. ὃ τὸ πλεῖστον, σιδήρῳ περιέχεται. οὐ κατὰ τὸ παρὰ λυκόφρονι σίγυμνον. ἐκεῖνο γάρ, ὁλοσίδηρον. ἡ δὲ βλαυθρὴ πείτης ἐν ἰλιάδι δοκεῖ ἐπιμερίζεσθαι γλώσσαις, ἐκεῖ δεδήλωται. ὅσα δὲ καὶ βάρβαρα κύρια ἐν ἰλιάδι κεῖνται, οἶδεν ὁ ἐπιὼν αὐτά. λέγει δὲ καὶ αἰσχύλος ἐθνικώτερον καὶ οὐ κατὰ ἀττικούς, βαλλῆνα τὸν βασιλέα ἐν τῷ, βαλὴν ἀρχαῖος βαλήν. ὅθεν καὶ βαλληναῖον ὄρος παρὰ πλουτάρχῳ ἐν τῷ περὶ ποταμῶν, ἀντὶ τοῦ βασιλικόν. παρὰ τῷ αὐτῷ δὲ ποιητῇ ἐν ἀγαμέμνονι, καὶ οἱ ἄγγαροι κεῖνται. λέξις φανερῶς περσική. φρυκτὸς φρυκτὸν δεῦρ' ἀπ' ἀγγάρου πυρὸς ἔπεμπε. τοιοῦτον δὲ τὸ τῶν φανῶν. κυρίως δὲ κατὰ αἴλιον διονύσιον ἄγγαροι, οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόροι. οἱ δ' αὐτοί φασι καὶ ἀστάνδαι περσικῶς. τίθεται δέ φασιν ἡ λέξις καὶ ἐπὶ φορτηγῶν. καὶ ὅλως, ἐπὶ ἀναισθήτων καὶ ἀνδραποδωδῶν. ὅθεν καὶ ἀγγαροφορεῖν, τὸ φορτία φέρειν, ἄλλως τε καὶ ἐκ διαδοχῆς. καὶ ἀγγαρεύεσθαι, τὸ εἰς φορτηγίαν καὶ τοιαύτην τινὰ ὑπηρεσίαν ἄγεσθαι. ἐθνικὴ δὲ λέξις καὶ ἡ μόρτη, τὸ ἕκτον φασὶ μέρος τῶν καρπῶν, ἣ ἐδίδοτο τοῖς ἐκτημορίοις, ὡς ἐν ἀνωνύμῳ κεῖται λεξικῷ ῥητορικῷ. αἴλιος δὲ διονύσιος λέγει ὅτι περσικὸν ὄνομα ὁ μανδύας. ἴσως δέ φασι φαινόλην. καὶ ὁ γράψας δὲ γοῦν τὰ κύρια, κατὰ γλῶσσαν θρᾳκῶν ἔγραψεν. οὐκ ἂν δέ τις ἀποχρήσαιτο μὴ οὐκ εἶναι καὶ τὴν ἀρραβάκην, ἐθνικόν. ὅς ἐστι κατὰ τοὺς παλαιούς, ὀρχηστὴς ἢ βλάσφημος. παυσανίας δὲ καὶ ἐτυμολογίας αὐτοῦ παραδιδούς, γίνεσθαί φασιν ἀπὸ τοῦ ἀρραβάσσειν ὅ ἐστιν ὀρχεῖσθαι. ὅλως δὲ εἰπεῖν,

γίνεται

γίνεται διὰ τὰς ἐπιμιξίας, μυρίων ἐθνικῶν λέξεων ἡ ἑλλὰς γλῶσσα. ὅπερ εἰ καὶ περιεκβαλικῶς τεθεώρηται, ἀλλ' οὔ τι ἀμούσως ἔχει, καὶ οὐδὲ τὸ κατὰ τὴν κοινὴν σκέψιν ὡς ἀπεσχοίνισται. εἰ χρὴ πάλιν ἐθνικὴν εἰπεῖν λέξιν ὁποία ἡ σχοῖνος ἀφ' ἧς τὸ ἀποσχοινίζεσθαι. Ὅτι ἐν τῷ, ὀδυσσεὺς καὶ φαίδιμος υἱὸς ἐσφόρεον κόρυθας καὶ ἑξῆς, εἰσφορεῖν συνήθως λέγει, τὸ εἰσκομίζειν. οὗ ἐναντίον, τὸ ἐκφορεῖν. φράσις δὲ κομιδῆς ὅπλων τὸ, ἐσφόρεον κόρυθάς τε καὶ ἀσπίδας ὀμφαλοέσσας ἔγχεά τε ὀξυόεντα. Ὅτι τῶν ὅπλων ὡς ἐρρέθη εἰσφορουμένων, πάροιθε παλλὰς ἀθήνη χρύσεον λύχνον ἔχουσα, φάος περικαλλὲς ἐποίει. καὶ ὁ τηλέμαχος θαυμάσας, ὦ πάτερ φησὶν ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι. ἔμπης μοι τοῖχοι μεγάρων καλαί τε μεσόδμαι εἰλάτιναί τε δοκοί· καὶ κίονες ὑψόσ' ἔχοντες τουτέστιν ἀναβαίνοντες καὶ ὡς δι' ἀνέχοντες ἢ καὶ ὑψοῦ ἀνέχοντες τὰς δοκοὺς, φαίνοντ' ὀφθαλμοῖς ὡσεὶ πυρὸς αἰθομένοιο. ἦ μάλα τις θεὸς ἔνδον. καὶ ὀδυσσεὺς, σίγα φησί. καὶ κατὰ σὸν νόον ἴσχανε. μηδ' ἐρέεινε. αὕτη τοι δίκη ἐστὶ θεῶν. τουτέστιν αὕτη θέμις θεῶν, οἳ ὧδε ἐπιφαίνεσθαι, ποιεῖν οὕτω καθὰ δηλαδὴ βλέπεις. τινὲς δὲ γράφουσιν, αὐτή τοι δίκη ἐστὶ θεοῦ. τουτέστιν οὐκ ἄλλος τις ὁ ἔνδον ἀλλ' ἡ θεὸς, ἡ αὐτὴ ἡ δίκη, ἰσομένη σὺν ἡμῖν ἢ καὶ οὖσα ἤδη. ἐστὶ δὲ τὰ τοιαῦτα τοῦ ὁμήρου, εἰς θείαν ἐπικουρίαν παραδοθῆναι ποτὲ καὶ εἰς ἀναγκαῖον μυστηριασμόν. ἰστέον δὲ ὅτι ὁ μῦθος μὲν, ἀθηνᾶν ἐθέλει τὴν φωσφόρον παρεῖναι καὶ φαίνειν. φωσφόρος γοῦν αὐτὴ καὶ ἐν ἰλιάδι ἐγράφη. ἐθέλει γοῦν ὅμηρος μεγάλου ἔργου τοῦ κατὰ τῶν μνηστήρων, κἀνταῦθα προηγεῖσθαι. ἡ δὲ ἀλληγορία, τὴν τοῦ ὀδυσσέως λέγει ἐν τούτοις δηλοῦσθαι φρόνησιν ὀρθῶς κελεύουσαν ταῖς σκότει περιάγεσθαι(?), καὶ τὰ τοῦ μέλλοντος ἀφανῆ ὑπὸ φωτὶ γνώσεως ἄγουσαν. χρύσεον δὲ λύχνον, λαμπτῆρα λέγει ὁ παλαιοί τινες πρὸ ὀλίγων καὶ οἱ τῶν μνηστήρων. πλὴν ὅσον ἐκεῖνοι, οὐ χρύσεοι. λύχνῳ γάρ φασιν ᾧ παρ' ἡμῖν οὐκ εἰσάγονται ἥρωες χρώμενοι. τινὲς δὲ παρασυμπλακεῖσιν ἐνταῦθα τὸ ὡς, ἵνα λέγῃ ἔχουσα ὡς χρύσεον λύχνον. ὅ ἐστιν ἀμαυρὸν διδοῦσά τι φῶς ἐκλάμψεως καὶ στιλβηδόνος χρυσοῦ ὃ καὶ περικαλλὲς ἔφη, ἵνα μὴ τῷ λαμπτῆρι φωραθῶσι τὰ ὅπλα μετακομίζοντες, καὶ ἵνα μὴ δὲ φαίνῃ δηλονότι πάντως ἡ ἀθηνᾶ. πολλῷ γὰρ σεμνότερον αὐτόματον ἐπιλάμψαι φῶς. ἢ δουλικῶς αὐτὴν ὑπουργεῖν. Ὅτι δὲ λύχνῳ σύστοιχόν τι λυχνοῦχος ὁ φανὸς καὶ τὸ λύχνιον ὅπερ ἐστὶ λυχνία παροξυτόνως ἀναλόγως τῷ θύρα θύριον καὶ λύρα λύριον, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. Τὸ δὲ ὁρόωμαι, ἀντὶ τοῦ ὁρῶ. συνήθης δὲ ὁμήρῳ ἡ τοιαύτη χρῆσις. ὡς δῆλον καὶ ἐκ τοῦ, ὅτι ῥα θνήσκοντας ὁρᾶτο. Τὸ δὲ ἔμπης, μεταληπτικοῦ εἴδους ἐστὶ τοῦ δεδηλωμένου πολλαχοῦ. ἔμπης γοῦν, τὸ ἴσως. αὐτὸ δὲ νῦν, οὐ διαστατικὸν ἀλλ' ἶσον ὁμοιωματικῶς τῷ ἐπίσης. ἵνα λέγῃ ὅτι ἐξισάζονται τὰ πρὸ ὀφθαλμῶν πυρί. Ὅτι δὲ τὸ ὁρῶ κανονικῶς περισπᾶται, ἡρακλείδης δηλοῖ, γράψας οὕτω. τὰ θέματα ἔχοντα μετὰ τὸ προηγούμενον ο, τὸ σύμφωνον ἁπλοῦν ἑπόμενον, περισπῶνται. νομῶ. σοβῶ. ῥοφῶ. φορῶ. τὸ κόπτω βαρύνεται, ἐπεὶ δύο σύμφωνα ἕπεται αὐτῷ· τὸ δὲ ὄζω καὶ ὀπάζω, ἐπεὶ διπλοῦν. ὅθεν τὸ ὁρῶ. εὐλόγως περισπᾶται συμφώνου ἑπομένου ἁπλοῦ. πῦρ δὲ καὶ νῦν αἰθόμενον ὡς καὶ ἑτέρωθι, πρὸς διαστολὴν ἑτέροις, πυρὸς μὲν λεγομένου ἡμῖν ὄντος, οὐκ αἰθομένου δέ. ὅτι δὲ πολλὰ παράγωγά εἰσι τοῦ αἴθεσθαι, δηλοῖ καὶ ὁ αἰθήρ. καὶ ὁ αἴθων. καὶ ὁ αἴθιοψ. καὶ ὁ αἴθοψ ὃς σημαίνει κατὰ τοὺς παλαιοὺς, θερμόν. λαμπρόν. πυῤῥόν. καὶ μέλανα. μεσόδμαι δὲ, οὐ μόνον ἐπὶ νεῶν αἱ προδηλωθεῖσαι, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ οἴκου μεσόδμαι, τὰ μεσόστυλα κατὰ ἀρίσταρχον. καθ' ἑτέρους δὲ, τὰ μεταξὺ τῶν δοκῶν. οἱ δὲ, διαφράγματα μεταξὺ τῶν κιόνων οἵ φασι περὶ τοὺς τοίχους ἦσαν. Ὅρα δὲ καὶ τὸ, ὡσεὶ πυρὸς αἰθομένοιο συντελοῦν εἴς τι τὴν ἀλληγορίαν, καὶ εἰς τὴν εἰρημένην δευτέραν ἑρμηνείαν τοῦ χρυσίου λύχνου. οὐ γὰρ ἁπλῶς ἔφη πυρὸς, ἀλλὰ ὡσεὶ πυρός. Ἰστέον δ' ἐν τούτοις, καὶ ὅτι ἡ εὐρύκλεια ἔξω παραλέλειπται φυλάσσουσα τὰς κλεισθείσας θύρας. καὶ ὅτι τὸ μὲν φαίνονται, θεὸν οὐράνιον εἶναι στοχάζεται ὁ παῖς, ὡς μὴ ἂν τῶν ἑταίρων οὔπω φωσφορησάντων. φησὶ γάρ. ἦ μάλα τις θεὸς ἔνδον, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν. ὃ ταυτόν ἐστι τῷ, ὄλυμπον ἔχουσιν ὡς εὐθὺς μετ' ὀλίγα φησίν. Ὅτι σκοπὸς τῷ ὀδυσσεῖ ὡς αὐτὸς λέγει τοῦ ὑπολείπεσθαι αὐτόθι μετὰ τὴν ἀπέλευσιν τῶν μνηστήρων, τὸ τὰς δμωὰς καὶ τὴν πηνελόπην ἐρεθίζειν ἵνα γνῷ τὰ κατ' αὐτὰς ἀκριβέστερον. καὶ ἅμα, ἵνα ὡς καὶ πρὸ ὀλίγων ἐῤῥέθη, μερμηρίζῃ τὰ κατὰ τῶν μνηστήρων.

Ἡ δ' ἴεν ἐκ θαλάμοιο περίφρων Πηνελόπεια,
Ἀρτέμιδι ἰκέλη ἠὲ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.
Τῇ, παρὰ μὲν κλισίην πυρὶ κάτθεσαν. ἔνθ' ἄρ' ἐφῖζε,
Δινωτὴν ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ. ἥν ποτε τέκτων
Ποίησ' Ἰκμάλιος, καὶ ὑπὸ θρῆνυν ποσὶν ἧκε
Προσφυέ' ἐξ αὐτῆς, ὅθ' ἐπὶ μέγα βάλλετο κῶας.
Ἔνθα καθέζετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια.
Ἦλθον δὲ δμῳαὶ λευκώλενοι ἐκ μεγάροιο.

Ὅτι κἀνταῦθα τὴν περίφρονα πηνελόπην ἀναγκαίως ἐξάγει τοῦ θαλάμου ὁ ποιητὴς, ἀρτέμιδι ἰκέλην ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἔγραψεν, ἢ χρυσῇ ἀφροδίτῃ. τῇ, παρὰ μὲν κλισίην φησὶ πυρὶ κάτθεσαν ἤγουν ἐγγὺς πυρὸς ἵνα ὁ ξένος θερμαίνοιτο, δινωτὴν ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ, ἥν ποτε τέκτων ποίησεν ἰκμάλιος, καὶ ὑπὸ θρῆνυν

θρόνον πεσὼν ἧκα προσφυέα δ' αὐτῷ. ἤγουν προσπεφυκυῖαν καὶ ἡνωμένην τῇ κλισίῃ. ὅθι ἐπὶ μέγα βάλλετο κῶας ὅτε ἐπετίθετο, οὗ θα καθίζετο. οὐ λίπει δαιδάλεον ὑπερζωσμένον ἔχουσα, οὐδὲ τάπητα μαλακοῦ ἐρίου κατὰ τὴν τροφερὰν ἑλένην. κῶας δὲ μέγα, κατὰ τὸ ἀρσενικὸν καὶ [illegible]. πρὸς ἑρμηνείαν δὲ τῆς ῥηθείσης κλισίης, κεῖται τὸ, ἔνθα καθέζετο. ἵνα νοηθείη κλισία νῦν τὸ ἀνάκλιντρον. ἡ γάρ τοι κατώτερον λεγομένη κλισία, οὐ πρὸς καθέδραν ἀλλὰ πρὸς εὐνὴν ἐγίνετο, σκίμπους οὖσα. δινωτὴ δὲ, ἴσως μὲν καὶ ἡ περιδινητὴ καὶ κατὰ ζῶα μέρη, μάλιστα δὲ ἡ κυκλωτικῶς κεκοσμημένη ἐλεφαντίνοις δινωτοῖς καὶ ἀργύρῳ, καθά που καὶ κολεὸν ἐλέφαντος ἀμφιδεδίνηται εἶπεν ὁ ποιητής. Τὸ δὲ ἰκμάλιος, ὄνομα οἰκεῖον τέκτονι ξύλον, δὲ χρήσιμα γίνεται μετὰ τὸ ἐξικμασθῆναι. Ὅτι ὅπερ ἀλλαχοῦ ἔφη ἀποκοσμεῖν ἔντεα δαιτὸς, τοῦτο ἐνταῦθα περιφράζων, φησίν. αἱ δ' ἀπὸ μὲν σῖτον πολὺν ᾕρεον ἤτοι ἀφῃροῦντο, ἠδὲ τραπέζας, καὶ δέπα, ἔνθεν ἄνδρες ὑπερμενέοντες ἔπινον. δῆλον δὲ ὡς ταυτὸν, ὑπερμενέοντας εἰπεῖν καὶ ἀγήνορας.

Αἱ δ' ἀπὸ μὲν σῖτον πολὺν ᾕρεον ἠδὲ τραπέζας,
Καὶ δέπα. ἔνθεν ἄρ ἄνδρες ὑπερμενέοντες ἔπινον.
Πῦρ δ' ἀπὸ λαμπτήρων χαμάδις βάλον ἄλλα δ' ἐπ' αὐτῶν
Νήησαν ξύλα πολλὰ φόως ἔμεν ἠδὲ θέρεσθαι.
Η δ' ὀδυσῆ' ἐνένιπε Μελανθὼ δεύτερον αὖτις.
Ξεῖν', ἔτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνιήσεις διὰ νύκτα
Δινεύων κατὰ οἶκον, ὀπιπεύσεις δὲ γυναῖκας;
Ἀλλ' ἔξελθε θύραζε τάλαν, καὶ δαιτὸς ὄνησο.
Η τάχα καὶ δαλῷ βεβλημένος εἶσθα θύραζε.
Τὴν δ' ἄρ ὑπόδρα ἰδὼν, προσέφη πολύμητις ὀδυσσεύς.
Δαιμονίη, τί μοι ὧδ' ἐπέχεις κεκοτηότι θυμῷ;
Η ὅτι οὐ λιπόω; κακὰ δὲ χροΐ εἵματα εἷμαι;
Πτωχεύω δ' ἀνὰ δῆμον; ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει.
Τοιοῦτοι πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἄνδρες ἔασι.
Καὶ γὰρ ἐγώ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἔναιον
Ὄλβιος ἀφνειὸν, καὶ πολλάκι δόσκον ἀλήτῃ
Τοίῳ ὁποῖος ἔοι, καὶ ὅτευ κεχρημένος ἔλθοι.
Ησαν δὲ δμῶες μάλα μυρίοι, ἄλλα τε πολλὰ,
Οἷσίν τ' εὖ ζώουσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.
Ἀλλὰ ζεὺς ἀλάπαξε κρονίων. ἤθελε γάρ που.
Τῷ νῦν μή ποτε καὶ σὺ γύναι ἀπὸ πᾶσαν ὀλέσσῃς
Ἀγλαΐην, τῇ νῦν γε μετὰ δμωῇσι κέκασσαι.
Μή πως τοι δέσποινα κοτεσσαμένη χαλεπήνῃ,
Η ὀδυσεὺς ἔλθῃ. ἔτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἶσα.
Εἰ δ' ὁ μὲν ὣς ἀπόλωλε καὶ οὐκέτι νόστιμός ἐστιν,
Ἀλλ' ἤδη παῖς τοῖος Ἀπόλλωνός γε ἕκητι
Τηλέμαχος. τὸν δ' οὔτις ἐνὶ μεγάροισι γυναικῶν
Λήθει ἀτασθάλλουσ', ἐπεὶ οὐκέτι τηλίκος ἐστίν.

Ὅτι περιφραστικὴ ἑρμηνεία τοῦ δέπα τὸ, ἔνθεν ἄνδρες ἔπινον. Ὅτι ἐν νῷ ἐστὶ τὸ λαμπτήρων αἱ δμωαὶ [illegible] νήησαν δ' ἐστὶν ἐσώρευσαν ξύλα πολλά. διατί πολλά; φόως ἔμεν ἠδὲ θέρεσθαι. ἤγουν οὐ πρὸς μόνον φῶς ἐπ[illegible] σωρεύθη ξύλα ἀλλὰ καὶ ὥστε θέρμην ποιεῖν κατὰ τὸν ὀδυσσέα, θερμαίνεσθαι ὡς προεδηλώθη ἐθέλοντα [illegible]. ἐστὶ δὲ τὰ τοιαῦτα ξύλα, φῶς μὲν ἐπὶ λαμπτῆρος, θέρεσθαι δὲ ἐπ' ἐσχάρας. ὡς ἐγγὺς κεῖται ὁ δίφρος τοῦ ὀδυσσέως. Ὅτι ὀνειδίζει καὶ ἐνταῦθα ἡ ἀγρία μελανθὼ τὸν δεσπότην ξένον, ἔτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνιήσεις δὴ νύκτα δινεύων κατ' οἶκον, ὀπιπεύσεις δὲ γυναῖκας; ἀλλ' ἔξελθε θύραζε τάλαν καὶ δαιτὸς ὄνησο. ἢ τάχα καὶ δαλῷ βεβλημένος εἶσθα θύραζε. ὅπως ἡ φαυλοτάτη προκαλεῖται θάνατον καθ' ἑαυτῆς. ὀδυσσεὺς δὲ πρὸς [illegible] αὐτῇ [illegible], εἰς μᾶλλον [illegible] ὀνειδίσει. ὡς αὐτοῦ μὲν, μὴ ἔργον ἔχοντος ὀπιπεύειν γυναῖκας. αὐτῆς δὲ μᾶλλον ὀπιπευούσης τοὺς ἄνδρας. ὅθεν καὶ ἐγγυτέρω τούτῳ δεῖ τὸ δυσμόρφως ἔχειν. φησὶ γοῦν. δαιμονίη, τί μοι ὧδ' ἐπέχεις κεκοτηότι θυμῷ; ἦ ὅτι οὐ λιπόω; κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷμαι; πτωχεύω δ' ἀνὰ δῆμον; ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει. τοιοῦτοι πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἄνδρες ἔασιν. ἐν μὲν οἷς ὅρα τὸ θυμικῶς [illegible] ὀδυσσείας [illegible] καὶ ἀσυνδέτως λαλῆσαι. εἶτα εἰπὼν ὡς πρὸ τούτων ἔφη πρὸς τὸν ἀντίνοον τὸ, καὶ γὰρ ἐγώ ποτε οἶκον ἔναιον ὄλβιος ἀφνειὸν καὶ ἑξῆς ἀπαραλλάκτως στίχους ἐξ ἐκ τῶν ἐκεῖ, [illegible] δούλην, ἐπάγει γάρ. τῷ νῦν μή ποτε καὶ σὺ καθὰ δηλαδὴ καὶ ἐγὼ, ἀπὸ πᾶσαν ὀλέσῃς ἀγλαΐην, τῇ νῦν γε μετὰ δμωῇσι κέκασσαι. ἤγουν ἣν ἔχεις ἐν ταῖς ἀμφιπόλοις ὑπερφέρουσα ἐκείνων. ὃ καὶ σαφέστερον λέγει ἵνα [illegible] αὕτη ἡ δούλη. φησί. μή πως τοι δέσποινα κοτεσσαμένη χαλεπήνῃ, ἢ ὀδυσσεὺς ἔλθοι, ἔτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἶσα. [illegible] ἐστὶν ἐλπὶς περιφραστικῶς. εἰ δ' ὁ μὲν ὡς ἀπόλωλε καὶ οὐκέτι νόστιμός ἐστιν, ἅπερ ἐν παραλλήλῳ ταυτὸ δηλοῦσιν, ἀλλ' ἤδη παῖς τοῖος ἀπόλλωνός γε ἕκητι τηλέμαχος. εἶτα ἑρμηνεύων τὸ τοῖος, φησί. τὸν δ' οὔτις ἐνὶ με-
γάροις

γάρ οἱ γυναικῶν λάθῃ ἀποθάλλουσα, ἐπεὶ οὐκέτι τηλικός ἐστιν. ὃ καὶ αὐτὸ, ταυτόν ἐστι τῷ, ἀλλ' ἤδη παῖς τοῖος. ἐκεῖνο δ' ἔγε, ἔχει τι καὶ θαύματος. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, ἐνθάδ' αἰνήσεις, ἐκ τῶν προλαβόντων ὥρμηται. ὥσθ' ὥς τις τὴν Ὀδυσσεία παχὺν αἰνιγμὸν εἴπῃ, καὶ αὐτὴν δυνατός. βούλεται δὲ ὑδημίως εἰπεῖν ἡ δούλη ὡς ἐν ἡμέρᾳ μὲν, οὐδὲν καινὸν αἰνιγμὸν εἶναί σοι. εἰ δὲ γε νυκτὸς ἔτι ἐνθάδε αἰτίας νυκτὸς οὔσης, ἀλλὰ τὴν δᾶδα πάλιν φορεῖν ἔχει. Ὅτι περιεῖναι δὲ, τὸ περιέργως βλέπειν. ὅθεν καὶ ὁ παρὰ θεσπιεῦσι. καὶ ὁ παρὰ τῷ κωμικῷ πυῤῥοπίπης ὡς βούλεται οὕτω τὴν Μελανθὼ, γυναικοπίπην τὴν Ὀδυσσέα εἰπεῖν. Ἐν δὲ τῷ, ἀλλ' ἔξελθε, ὁ παρέλκει ὁ ἀλλὰ σύνδεσμος, ἢ μᾶλλον ἐλλιπῶς ὁ λόγος ἔχει. ἵνα λέγῃ, ὅτι μηκέτι ἔνδον ἴσθι, ἀλλ' ἔξελθε. Τὸ δὲ ὄνειο, σύστοιχον τῷ, ὀνήμενος καὶ ὄνηται καὶ ὄνητε. τὰ δὲ διὰ τοῦ ἄλφα ὡς προείρηται, δῆλον ὀνάμενος καὶ ὄναιτο, εἰ μὴ ὅμηρον λέγεται. βούλεται δ' ἐνταῦθα ἡ Μελανθὼ εἰπεῖν, ὡς εἰ καὶ τοῖς ἄλλοις ὀνίατο τὰ τῆς τροφῆς, ἀλλὰ σὺ ἀφραίνων, οὐκ ἂν ὄναιο δηλαδή. ἀπειλητικοὶ ἡ τὴν αἰκίαν ὑπέρεσιν. δαλὸν δὲ, λαμπάδα λέγει ἐκ τῶν κατὰ τοὺς λαμπτῆρας. Σημείωσαι δὲ καὶ τὸ, εἶσθα θύραζε, διὰ διφθόγγου ἔχον τὴν παραλήγουσαν τοῦ εἶσθα. οὐ γάρ ἐστι ῥῆμα συνήθως ἐπιτελικὸν, ἀλλὰ τὸ πορεύου καὶ ὑπέρχου δηλοῖ, γινόμενον ἀπὸ τοῦ εἶμι. οὗ τὸ δεύτερον, εἶς. καὶ κατὰ ἐπέκτασιν, εἶσθα. ὁμοίως τῷ ἔφησθα. ἐθέλησθα. καὶ τοῖς τοιούτοις. Τὸ δὲ ἐπέχεις, ἀντὶ τοῦ κατ' ἐμοῦ ἔχεις. ἐναντιότητα γάρ ποτε καὶ ἡ ἐπὶ πρόθεσις δηλοῖ. ὡς καὶ ἐν τῷ, ἐπὶ Θήβας, ἤγουν κατὰ Θηβῶν. καὶ ἐν τῷ, ἐπιχαίρειν ἤγουν κατά τινος χαίρειν ἐχθρωδῶς. καὶ ἐν τῷ ἐπιβόητος ὁ μοχθηρὰν ἔχων φήμην, καθ' οὗ δηλαδὴ βοαὶ γίνονται. ὅθεν, ἐπίβωτον ἀνακρέων φησίν. οὐ ὁ περιβόητος, ὁ διαβόητος ὡς ἐπ' ἀρετῇ ἐγνωσμένος. ὁμοία δὲ ἐναντιότης τῷ ἐπιβοήτῳ, καὶ ἐν τῷ ἐπίφατος ὃ κεῖται παρὰ Σοφοκλεῖ. καὶ ἐν τῷ ἐπάρατος καθ' οὗ ἀραὶ γίνονται. καὶ ἐν τῷ, ἰδοὺ ἐγὼ ἐπὶ σέ. καὶ παρ' Εὐελπίδῃ, ἥκεις ἐφ' ἡμᾶς. ὅπερ ἀστείως ἡ ἀλεκτρυὼν ἐκεῖ περὶ ἐλέγξεως φασί. καὶ ἔστιν ὅμοιον τὸ τοιοῦτον ἐπέχειν, πρὸς τὸ ἐνέχειν. δηλοῖ δέ ποτε ἡ λέξις καὶ τὸ προσέχειν. καὶ ἄλλως δὲ τὸν στοχασμὸν σημαίνειν ὁμοίως τῷ, ἐπέχε σκοπῷ τόξον. Ἡρόδοτος δὲ διαλελυμένως φησίν, ἐπὶ σφίσιν ἔχοντας τοὺς αἰγυπτίους, ἤγουν ἐπέχοντας, κεῖται δὲ παρ' αὐτῷ καὶ τὸ, ἐπὶ νάξον ἐπεῖχον στρατεύεσθαι οἱ Πέρσαι. ὡς εἴ τις εἴποι, σκοπὸν εἶχον τοῦ τῇ νάξῳ στρατεύεσθαι. δηλοῖ δὲ ἡ ἐπὶ πρόθεσις ἐναντιότητα, καὶ ἐν τῷ ἐπίῤῥητος. ἔστι γὰρ ἐπίῤῥητος, καθ' οὗ ῥηθῆναι πολλά ἐστιν. ἵνα ἦ ὁ ἐπίῤῥητος, ὁ αὐτὸς τῷ ἐπιβοήτῳ καὶ τῷ ἐπιφάτῳ τοῖς προσκεχρημένοις. τὸ μέν τοι ἐπιῤῥήδην ἐπίῤῥημα παρὰ τῷ Ἀράτῳ, δι' ἐπεὶ δ' ἐκεῖναι ἤγουν αἱ Πλειάδες ἐπιῤῥήδην καλέονται, οὐ τοιοῦτόν τι δηλοῖ. ἀλλ' ἐῤῥέθη ἀντὶ τοῦ, ῥητῶς καὶ ὀνομαστικῶς. ἐναντιότητος δὲ σημασίαν ἡ ἐπὶ πρόθεσις ἔχει, καὶ ἐν τῷ, θεοὶ ἐτέλεσαν ἐπαρὰς ἤγουν κατάρας, αἵ εἰσιν ἀραὶ κατά τινος. καὶ τὸ ἐπιτρίβειν δὲ καὶ ὁ ἐκ τούτου ἐπίτριπτος, οὐκ ἀπεοίκασι τῶν τοιούτων. οἱ δὲ λεγόμενοι σκεπτικοὶ φιλόσοφοι, ἐπέχειν φασὶ τὸ ὑποκρατεῖν τὴν διαλεκτικὴν ἀπόφανσιν καὶ μὴ ἐθέλειν καταφῆσαι ἢ ἀποφῆσαι περὶ τῶν προκειμένων εἰς διάλεξιν, ὅθεν καὶ ἐφεκτικοὶ ἐλέγοντο. Ὅτι δὲ τὸ ἔχειν ἁπάσαις ταῖς προθέσεσι προσιὸν λόγῳ συνθέσεως, διαφόρους περιέχει σημασίας, δῆλόν ἐστι τοῖς ἐφοδεύουσι τεχνικῶς. οἵ περ ἴσασι καὶ ὅτι μόνον τῶν ἄλλων ἡ ἀμφὶ πρόθεσις ἐν μὲν τοιούτῳ οὐ συνῶπτι, τρέπει τὸ δασὺ εἰς ψιλόν. ἀμπέχω γὰρ φαμὲν, διὰ τὸ κακόφωνον τοῦ ἀμφέχω οἷα τῶν δασέων παραλληλιζομένων. καθὰ καὶ ἐν τῷ ἀμπεχόνη καὶ ἀμπίσχομαι, ἐν μέντοι τῷ ἀμφιέσω ἤγουν ἐνδύσομαι λείψαντος τοῦ θεματικοῦ δασέος, ἀποκαθίσταται ἡ πρόθεσις ἀναγκαίως εἰς τὸ οἰκεῖον δασύ. Τὸ δὲ κεκοτηότι θυμῷ, πρὸς διαστολὴν κεῖται. οὐ γὰρ πᾶς ὁ ἐπέχων, κεκοτηότι θυμῷ ἐπέχει. ὥσπερ οὐδὲ ὁ ἐπέχων σκοπῷ τόξον. Τὸ δὲ κακὰ εἵματα ἐνδιδύσθαι, τοὺς πρὸ ὀλίγου ῥηθέντας κατειμένους παχὺς συνῆκε. Τὸ δὲ ἀναγκαίη ἐπάγει, ἀντὶ τοῦ ἀνάγκη. πολλὰ δὲ τοιαῦτα δεδήλωται πολλαχοῦ. ἐν οἷς καὶ ἀλκαία λέοντος. καὶ προνομαία ἐλέφαντος. ἡ ὡς εἰπεῖν ἀλκὴ καὶ προνομή. Τὸ δὲ μή ποτε πᾶσαν ὀλέσῃς ἀγλαΐην. καὶ τὸ, μή πως τοι δέσποινα χαλεπήνῃ, σκωπτικὴν ἔλλειψιν ἔχουσι τοῦ ὅρα ἢ δέδιθι ἢ τοιούτου τινός. Τὸ δὲ Ἀπόλλωνός γε ἕκητι, ἀντὶ τοῦ, διὰ τὸν καὶ οἱ ἄλλοι κουροτρόφον Ἀπόλλωνα. ὅθεν φασὶ καὶ ἡ δάφνη κουροθάλεια ἐλέχθη, διὰ τὸ κουροτρόφον τοῦ ἐραστοῦ Ἀπόλλωνος. εἰ δὲ καὶ ἄλλους πολλοὺς βέλεσι κατακτείνει, ἀλλ' ἔχει καὶ τὸ κουροτροφεῖν ὡς ἥλιος. δύναμιν τὴν ἐναντίαν ἔχων καὶ αὐτός. καθὰ καὶ ὁ Ποσειδῶν ἐδείχθη τί ἐστι καὶ τὸ ἐναντίον γαιήοχος καὶ ἀσφάλιος. καὶ Ἄρτεμις δὲ, ἀγανοῖς καὶ αὐτὴ βέλεσι κτείνουσα καὶ αὖθις λοχεία ὡς ἐπιστατοῦσα ταῖς λοχοῖς. Ὅτι δὲ κουροτρόφοι καὶ οἱ ποταμοὶ, καὶ ἡ Ἰλιάς που διὰ τοῦ Ἀχιλλέως δηλοῖ.

Ὣς φάτο. τοῦ δ' ἤκουσε περίφρων Πηνελόπεια.
Ἀμφίπολον δ' ἐνένιπεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε.
Πάντως θαρσαλέη κύον ἀδεὲς οὔτι με λήθεις
Ἔρδουσα μέγα ἔργον, ὃ σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις.
Πάντα γὰρ εὖ ἤδησθ', ἐπεὶ ἐξ ἐμεῦ ἔκλυες αὐτῆς,
Ὡς τὸν ξεῖνον ἔμελλον ἐνὶ μεγάροισιν ἐμοῖσιν

Ὅτι Πηνελόπη ἀκούσασα καὶ ἀχθεσθεῖσα ἐφ' οἷς ἡ Μελανθὼ ἀναιδεύεται κατὰ τοῦ ξένου, πάντως φησὶ θαρσαλέη κύον ἀδεὲς οὔτι με λήθεις ἔρδουσα μέγα ἔργον, ὃ σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις. οὕτω καὶ Ὀδυσσεὺς κύνα ταύτην προ-

δηλ

Ἀμφὶ πόσει ἔργεσθαι, ἐπεὶ πυκινῶς ἀκάχημαι.
Ἦ ῥα καὶ Εὐρυνόμην ταμίην πρὸς μῦθον ἔειπεν.
Εὐρυνόμη, φέρε δὴ δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτῷ,
Ὄφρα καθεζόμενος εἴπῃ ἔπος, ἠδ' ἐπακούσῃ
Ὁ ξεῖνος ἐμέθεν. ἐθέλω δέ μιν ἐξερέεσθαι.
Ὣς ἔφαθ'. ἡ δὲ μάλ' ὀτραλέως κατέθηκε φέρουσα
Δίφρον ἐΰξεστον, καὶ ἐπ' αὐτοῦ κῶας ἔβαλλεν.
Ἔνθα καθέζετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε περίφρων Πηνελόπεια.
Ξεῖνε, τὸ μέν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτή.
Τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Ὦ γύναι, οὐκ ἄν τίς σε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν
Νεικέοι, ἦ γάρ σευ κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει.
Ὥς τέ τευ ἢ βασιλῆος ἀμύμονος, ὅς τε θεουδὴς
Ἀνδράσιν ἐν πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισιν ἀνάσσων,
Εὐδικίας ἀνέχῃσι. φέρῃσι δὲ γαῖα μέλαινα
Πυροὺς καὶ κριθάς. βρίθῃσι δὲ δένδρεα καρπῷ.
Τίκτῃ δ' ἔμπεδα μῆλα. θάλασσα δὲ παρέχῃ ἰχθῦς
Ἐξ εὐηγεσίης. ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ.
Τῷ, ἐμὲ νῦν τὰ μὲν ἄλλα μετάλλα σῷ ἐνὶ οἴκῳ.
Μὴ δ' ἐμὸν ἐξερέεινε γένος καὶ πατρίδα γαῖαν,
Μή μοι μᾶλλον θυμὸν ἐνιπλήσῃς ὀδυνάων
Μνησαμένῳ. μάλα δ' εἰμὶ πολύστονος. οὐδέ τί με χρὴ
Οἴκῳ ἐν ἀλλοτρίῳ γοόωντά τε μυρόμενόν τε
Ἧσθαι, ἐπεὶ κάκιον πενθήμεναι ἄκριτον αἰεί.
Μή τίς μοι δμῳῶν νεμεσήσεται, ἠὲ σύ γ' αὐτή,
Φῇ δὲ δακρυπλώειν βεβαρηότα με φρένας οἴνῳ.

ὀλίγον ἔφη. Πηνελόπη δὲ ὁ ἀδελφὸς προσείθεται εἰπεῖν, δηλαδὴ τὸ ἄτριστον. διπλάζεται δὲ τὸ σύμφωνον τοῦ ἀδδὶς, καθὰ ὁ τὸ, ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων καὶ τὰ ὅμοια. ἔστι δὲ ἡ μακρὰν τοῦ θαρσαλέη, τὸ ἀδδεὶς. ἄμφω δὲ, καὶ φαῦλα. θαρσαλέη τὲ γὰρ, οὐκ ἐπὶ ἐπαίνῳ, ἐρρέθη ἀλλ' αἰτίᾳ τοῦ θρασεῖα καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ, καὶ ἀδδὶς δὲ, οὐ μὴ ἁπλῶς ἄτριστος ἀλλὰ καὶ ἀναιδής. ἰστέον δὲ ὅτι προσῆσα ἡ Πηνελόπη, καὶ τὰς λοιπὰς δμῳὰς κύνας ἐρεῖ οὐκ ἀλληγορήσασα. ὃ ταυτόν ἐστι τῶν, θαρσαλέας καὶ ἀδδεῖς. ἰστέον δὲ ὅτι ἀδδὶς μὲν, ὡς δὶ' εἰπεῖν, ἡ ἄφοβος καὶ ἄδετος. τοιοῦτος γοῦν, ὅπερ ὁ μὴ δέος ἔχων. ἡ δ' αὐτὴ, καὶ θερμὴ, καὶ θερμὸν ἔργον δρῶσα κατὰ τὸν κωμικόν. δι' αὐτὸ δὲ, καὶ θαρσαλέη ὡς ἀπὸ τοῦ θέρω θέρσω τὸ θερμαίνω. καὶ θρασεῖα δὲ, μεταθέσει τοῦ ρ ἀμεταβόλου. ἐπειδὴ καὶ αἰτία τινὸς δίδοσθαι λέγεται ἡ τοιαύτη γυνή. καὶ εἰπὼν ἄτερ δηλοῖ, ὃ δι' ἀλόγου καὶ τὴν κεφαλὴν ἡ δυσκάθαρα κατηγόρευται. φερώνυμος ἀπομάξασα ζῶον γε. οἷα δεινὸς ὕπνος δεινὸς ἡ καυστρία τῶν ἀνιαλεγομένην. οὕτω γὰρ ἐπιμελογεῖται ἡ δυσκόρα. καὶ ταῦτα μὲν ταῦτα. ἡ δὲ ὡς ἐρρέθη ἀναιδὴς δούλη, λέγοιτ' ἂν καὶ λίρα κατὰ τοὺς παλαιούς. ἐπεὶ καὶ λίρος ὁ ἀναιδὴς, ἴσως παρὰ τὸ λίαν τὸ ῥεῖν τὸ λέγειν. ἵνα δηλοῖ, τὸν ἀκρολόγον καὶ παρὰ τὸ δέον πολυλόγον καὶ ἀκαιροπαρρησιαστήν. τὸ δὲ ἀναμάξεις, αἰτία τοῦ περιψήσεις. σαφέστερον δὲ, αἰτία τοῦ, προσκολλήσεις τοῦ φόνου σου αὐτὸ τῇ σῇ κεφαλῇ. καὶ ἔστιν εὑρεῖν τοιαύτην ἔννοιαν καὶ παρὰ τοῖς σοφοκλεῖ. ἔνθα φαίνεται ταῖς τῶν φονευομένων κεφαλαῖς ἀναπομάττεσθαι τὸ ἐν τοῖς ξίφεσιν αἷμα. ὡς εἰς κεφαλὴν δῆθεν ἐκείνοις περιτρεπομένου τοῦ κακοῦ. πεποίηται μὲν οὖν ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς φανεῖται, πολύχρηστον ῥῆμα τὸ μάσσειν. ἐξ οὗ κατὰ τὰ προρρηθέντα, ἀπομάσσειν μὲν, τὸ ἁπλῶς ἀποσπογγίζειν. ἀναμάσσειν δὲ, τὸ αὐτὸ ποιεῖν ἐπὶ τὴν κεφαλήν. ἐκμάσσειν δὲ καὶ ἐκμάσσεσθαι, καὶ τὸ ἀποσπογγίζειν μὲν, μάλιστα δὲ, τὸ ἐκτύπωμα τύπον αἴρειν τινά. ὅθεν καὶ ἐκμαγεῖον κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἀπότυπωμα. σφραγίς. εἰκών. τὸ δ' αὐτὸ, καὶ ἔκμαγμα. ὡς ὁ κωμικός. λίθων λίθων αὐτ' ἔκμαγμα σόν. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου μάσσειν, καὶ ἀπομάγματα καὶ ἀπόμακτρα, τὰ ἀποκαθάρματα. καὶ μαγδαλιὰ παρὰ τῷ κωμικῷ. παρὰ δὲ ἄλλοις καὶ ἀπομαγδαλιὰ καὶ ἀπομαγδαλίς. ψωμὸς εἰς ὃν ἐκματτόμενοι τὰς χεῖρας μετὰ δεῖπνον, ἐρρίπτουν κυσί. Παυσανίας δέ φησιν, ὅτι ἀπομαγδαλιὰ, σταὶς ὃ ἔφερον ἐπὶ τὸ δεῖπνον. εἰς ὃ τὰς χεῖρας ἀποματτόμενοι, οὕτω κυσὶν ἔβαλλον. διὸ κύνα φησὶ τὸ τοιοῦτον διοσκουρίδης προσαγορεύει. Ὅτι δίφρος καὶ τῷ Ὀδυσσεῖ φέρεται εὔξεστος καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ βάλλεται ἔγγυς τίθεται. καὶ ὁ μὲν, καθέζεται. ἡ δὲ γυνὴ, ἐρωτᾷ τὸ φυσικὸν πρῶτον ἐν τοῖς τοιούτοις. ἤγουν πόθεν ἐστὶ καὶ ποίας πόλεως καὶ τίνων τοκέων. ὁ δὲ, ταῦτα μὲν αἰσχρὰ τῶν τίνος. τὴν δὲ γυναῖκα ἐπαινῶν πρὸς ἀλήθειαν οὐκ ἔξω πέρας, φησίν. ὦ γύναι, οὐκ ἄν τίς σε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν νεικέοι, τουτέστι φιλονείκως μέμφοιτο ἀλλὰ δηλαδὴ ἐν πολλῷ ἐπαίνῳ θείη. ἡ γάρ σευ κλέος, οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει

ἱκάνει. ὥς τέ τευ ἢ βασιλῆος ἀμύμονος ὅς τε θεουδὴς ἀνδράσιν ἐν πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισιν ἀνάσσων, εὐδικίας ἀνέχῃσι, φέρῃσι δὲ γαῖα μέλαινα πυροὺς καὶ κριθὰς, βρίθῃσι δὲ δένδρεα καρπῷ. τίκτῃ δ' ἔμπεδα μῆλα ἤτοι πάντα τὰ θρέμματα. θάλασσα δὲ παρέχῃ ἰχθῦς ἐξ εὐηγεσίης. ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ. καὶ ὅρα τὴν ἐν τῷ ἐπαίνῳ παρέκβασιν, ἐπαγαγοῦσαν ὡς ἐν χαρακτῆρι ἠθικῷ οἷα τῆς εὐδικίας τοῦ τοιούτου βασιλέως ἀμοιβὰ, πρὸς παίδευσιν τῶν ἀκροωμένων. φιλεῖ γὰρ ὁ ποιητὴς ἐν ταῖς ποιήσεσιν ὠφελεῖν οὕτω τοὺς ἀκούοντας. διὸ καὶ ἐν Ἰλιάδι ἐν τῇ κατὰ τοὺς ἵππους τοῦ Ἕκτορος παραβολῇ, φράζει παρεκβατικῶς ἐξ ἐναντίας πρὸς τὰ ἐνταῦθα, οἷα τοῖς ἀδικοῦσι φαῦλα συγγίνεται. πρὸς ἦθος μεταχειρισάμενος ἀσυνήθως τὴν παραβολήν. τέως γε μὴν οὕτως ἐπαινέσας τὴν φίλην γυναῖκα ὁ ξένος, εἶτα πρὸς τὴν ἐρώτησιν λαλῶν, ἐπάγει ὡς ἐμὲ νῦν τὰ μὲν τὰ ἄλλα μετάλλα σῷ ἐνὶ οἴκῳ μηδ' ἐμὸν ἐξερέεινε γένος καὶ πατρίδα γαῖαν, μή μοι μᾶλλον θυμὸν ἐνιπλήσῃς ὀδυνάων μνησαμένῳ. μάλα δ' εἰμὶ πολύστονος. οὐδέ με χρὴ οἴκῳ ἐν ἀλλοτρίῳ γοόωντά τε μυρόμενόν τε ἧσθαι. ἐπεὶ κάκιον ὡς καὶ προεγράφη, πενθήμεναι ἄκριτον αἰεί. λόγοι δὲ ταῦτα οἷοι παρὰ πολυπαθοῦς ἀλήτου λέγεσθαι. ἴσως δέ ποτε καὶ τὰ ἐφεξῆς. ἤγουν τὸ, μή τίς μοι δμῳῶν νεμεσήσεται ἠὲ σύ γ' αὐτή. φῇ δὲ δακρυπλώειν βεβαρηότα με φρένας οἴνῳ. τουτέστι δάκρυσι πλήθειν διὰ τὸ ἐξ οἴνου βάρος. ἢ καὶ ἄλλως εἰπεῖν ἀστειότερον, μή τις εἴπῃ διὰ δακρύων πλώειν ἤγουν πλέειν με ἔμφορτον ὄντα οἴνου βάρει, ὡς εἰ καὶ ναῦς οἰνοφόρος ἤγουν οἰνοβαρὴς, πλώει δι' ὕδατος. οὐκ ἄκομψον δὲ οὐδ' ἐκεῖνο εἰπεῖν. ὡς Ἡρόδοτος μὲν φησὶν, οἴνου καταζέοντος, ἀναπλώειν ἔπεα δηλῶν τὸ πολυλογεῖν τοὺς ἐν μέθῃ. Ὅμηρος δ' ἐνταῦθα ὅθεν καὶ Ἡρόδοτος τὸν λόγον ἴσως ὠφέληται, δεξιῶς ἐκφαίνει, ὡς ἄρα οἴνου καταπόντου ἐπιπλάζουσι δάκρυα. ὡς εἴ τινος βαρέως σώματος ἐμπεσόντος ὑδατοδόχῳ ἀγγείῳ, ἐπιπλάζον τὸ πρῴην ὑγρὸν ἐκχέεται. Ἰστέον δὲ ὅτι Πηνελόπη μὲν, εὐρὺ ἔφη που κλέος τοῦ Ὀδυσσέως καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος. ὁ δὲ ῥήτωρ Ὀδυσσεὺς ἐνταῦθα εἰς κρεῖττον αὔξει τὰ τῆς γυναικός. οὐχ ὡς γυναῖκα ἐπαινέσας, ἀλλ' ὡς ἄνδρα βασιλέα ἐξαίρετον. Ὅρα δὲ καὶ ὡς οὐκ ἠρκέσθη βασιλῆος εἰπών. βασιλεὺς γὰρ καὶ ὁ πικρὸς Ἔχετος, ἀλλὰ προσέθηκε ἀμύμονος. ἐστὶ οὖν δὲ τοῦτο μέγα, ὁ γὰρ ἀμύμων καὶ Αἴγισθος καὶ ἕτεροι, φαῦλοι μὲν ὅλως, ἄμωμοι δὲ κατ' ἀνδρείαν ἢ γένος ἤ τι τοιοῦτον. ἐπήγαγε καὶ τὸ, ὅς τε θεουδής. εἰ δὲ εἰς ταυτὸν ἥκει ἀμύμων καὶ θεουδής. λέγεται δὲ τὸ θεουδὴς ὥσπερ καὶ τὸ θεοειδὴς, οὐκ ἐπ' αὐτοῦ θεοῦ ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἐοικότος θεῷ. καλῶς ἄρα σεσημείωται παρὰ τῶν παλαιῶν, ὅτι τὸ ἀμύμων προσωπικῶς μόνοις ἡρωικοῖς ἐπιτίθεται. ἤγουν θνητῶν ἐνδόξων ἀνθρώπων ἐστὶν ἐπίθετον. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι εἰπὼν ἢ βασιλῆος ἀμύμονος, οὐκ ἐπήγαγεν ἀκολούθως τὸ, ἢ τοῦ δεῖνος ὅπερ ἐχρῆν. τὸ δ' ἀκόλουθον, τοιοῦτον. ἢ γάρ σοι κλέος εὐρὺ καθὰ ἢ βασιλέως, ἢ τοῦ δεῖνος ἐνδόξου. ὁ δὲ, οὐ ποιεῖ οὕτως. ἀλλ' ἀρκεῖται εἰπὼν τὸ, ἢ βασιλῆος. αἴτιον δὲ τῆς ἐλλείψεως, οὐ μόνον ὁ σχηματισμὸς, ἀλλὰ καὶ ὅτι βασιλεῖ ἀγαθῷ εἰκάσας τὴν Πηνελόπην, εἰς μεῖζον μὲν πρόσωπον ἀναβῆναι οὐκ εἶχεν. εἰς ἔλαττον δὲ κατελθεῖν ὀκνεῖ δηλαδὴ ὡς ἄπρεπον. εἰ δὲ ἦν εἰπεῖν, ὥς τέ τευ ἢ βασιλῆος ἀμύμονος ἠὲ θεοῖο. ἀλλὰ τοῦτο μέγα κρίνας καὶ οὐδὲ ἔξω κολακείας ἀκριβοῦς, ἀφῆκε μὲν οὕτω ποιῆσαι, ἠγάπησε δὲ παραμῖξαι τῷ ἀγαθῷ βασιλεῖ τὸν θεὸν ἐν τῷ, ὅς τε θεουδής. Τὸ δὲ ἀνδράσιν ἐν πολλοῖς καὶ ἰφθίμοις, διὰ τοὺς μικροβασιλεῖς κεῖται διασταλτικῶς. ἵνα καὶ εὐρυκρείοντι ἄνακτι τὴν Πηνελόπην εἰκάζῃ. ἔτι δὲ καὶ ἄλλως, διαστολή ἐστι τὸ ῥηθὲν, πρὸς βασιλέα πολλῶν μὲν ἄρχοντα οὐκ ἰφθίμων δέ. καὶ πρὸς ἄρχοντα μὲν ἐν ἀνδρείοις, ὀλίγοις δέ. ὡς κρείττονος τῶν λοιπῶν ὄντος, τοῦ καὶ ἐν πολλοῖς καὶ ἰφθίμοις ἀνάσσοντος ἔτι δὲ καὶ ἀγαθοῖς ὡς δηλοῖ τὰ ἐπαγόμενα καλά. ὧν δὴ πάντων αἴτιον ἡ εὐδικία καὶ εὐηγεσία τοῦ βασιλεύοντος. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸν τὰς εὐδικίας ἀνέχοντα τουτέστι τιμῶντα, Ἡσίοδος ἰθυδίκην ὅ ἐστιν εὐθυδίκην φησί. τῇ δὲ εὐδικίᾳ, δῆλον ὡς ἀντίκειται ἡ ἀδικία. κακοδικία τις οὖσα. Οἱ δὲ πυροὶ καὶ αἱ κριθαὶ, καὶ τὰ λοιπὰ συνεκδοχικῶς σπόριμα. ὡς καὶ τοῖς μήλοις πᾶν θρέμμα νῦν συνεισφέρεται. Τὸ δὲ βρίθειν καρπῷ, τὴν πολλὴν εὐθηνίαν τῆς δενδροκαρπίας δηλοῖ. Τὸ δὲ ἔμπεδα, διαστέλλει τὴν ἀγαθὴν γένεσιν τῶν μήλων πρὸς τὰ ἀμβλώμενα. ἐκεῖνα γὰρ, πίπτει νεκρά. καὶ οὐχ οἷα τὰ γῆν πεσόντα εἶτα ἔμπεδα στάντα ὑποστηρίζεται. Τὸ δὲ παρέχει ἰχθῦς, ἀντὶ τοῦ ἐγγὺς ἔχει, ὡς πολλαχοῦ φαίνεται. τουτέστιν ἄγει ἐγγὺς χάριν ἄγρας. καὶ οὐκ ἀπάγει πρὸς ἄβυσσον ἢ καὶ ἄλλως πως μακράν. Εὐηγεσία δὲ, ἡ εὐαρχία ἐκ τοῦ ἡγῶ ἡγέσω ἐξ οὗ καὶ ὁ ἡγεμών. ὅθεν καὶ ἐναργὴς λέξις βασιλικὴ παρὰ Λυκόφρονι ἐν τῷ, εὐάρχῳ μύλῳ. ἤγουν γρόνθῳ βασιλικῷ. ἔοικε δὲ γράφειν τινὰς, καὶ εὐεργεσίας. διὸ παρασημειοῦνται οἱ παλαιοὶ ὅτι καλῶς λέγουσιν οἱ σὺν τῷ η γράφοντες. Τὸ δὲ ἀρετῶσιν, ἀντὶ τοῦ, εὐδαιμονοῦσιν. ἵνα λέγῃ ὡς καὶ προδεδήλωται ἀρετὴν ἐνταῦθα, τὴν ἐξ ἁπάσων συγκρότησιν. Τὸ δὲ τὰ μὲν ἄλλα μετάλλα, σχήματι τὸ ῥητορικῆς ἔοικεν ἀντιστροφῆς, καὶ μάλιστα παρήχησιν ἔχει κατηγορίας καὶ ἀνεπιτήδευτον. ἐπιλαλεῖ δὲ καὶ ἐτυμολογίαν τοῦ μεταλλᾶν, τὴν ἐν ἄλλοις ῥηθεῖσαν. Τὸ δὲ μύρεσθαι ὅτι πρωτότυπόν ἐστι τοῦ μορμύρειν, καὶ ὅτι ποιὸν ἦχον καταφορᾶς δακρύων ἡ λέξις δηλοῖ, ἐρρέθη καὶ ἀλλαχοῦ σαφέστερον.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια·
Ξεῖν', ἤτοι μὲν ἐμὴν ἀρετὴν εἶδός τε δέμας τε

Ὅτι ἐπαινέσαντος Ὀδυσσέως ὡς ἐρρέθη τὴν Πηνελόπην, λαλεῖ αὐτὴ πολλὰ τῶν φθασάντων ἐν ἄλλοις λεχθέντων.

Ωλεσαν ἀθάνατοι, ὅτε ἴλιον εἰσανέβαινον
Αργεῖοι, μετὰ τοῖσι δ' ἐμὸς πόσις ἦεν Ὀδυσσεύς.
Εἰ κεῖνός γ' ἐλθὼν τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύοι,
Μεῖζόν κε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ κάλλιον οὕτω.
Νῦν δ' ἄχομαι. τόσα γάρ μοι ἐπέσσευεν κακὰ δαίμων.
Οσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
Δουλιχίῳ τε σάμῃ τε καὶ ὑλήεντι ζακύνθῳ,
Οἵ τ' αὐτὴν ἰθάκην εὐδείελον ἀμφινέμονται,
Οἵ μ' ἀεκαζομένην μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
Τῷ οὔτε ξείνων ἐμπάζομαι οὔθ' ἱκετάων
Οὔτε τι κηρύκων, οἳ δημιοεργοὶ ἔασιν.
Αλλ' ὀδυσῆα ποθεῦσα φίλον κατατήκομαι ἦτορ.
Οἱ δὲ γάμον σπεύδουσιν, ἐγὼ δὲ δόλους τολυπεύω.
Φᾶρος μέν μοι πρῶτον ἐνέπνευσε φρεσὶ δαίμων,
Στησαμένῃ μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν ὕφαινον
Λεπτὸν καὶ περίμετρον. ἄφαρ δ' αὐτοῖς μετέειπον.
Κοῦροι ἐμοὶ μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε δῖος Ὀδυσσεύς,
Μίμνετ' ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰσόκε φᾶρος
Εκτελέσω, μή μοι μεταμώνια νήματ' ὄληται,
Λαέρτῃ ἥρωϊ ταφήϊον, εἰσότε κέν μιν
Μοῖρ' ὀλοὴ καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο.
Μή τίς μοι κατὰ δῆμον ἀχαιϊάδων νεμεσήσῃ,
Αἴ κεν ἄτερ σπείρου κεῖται πολλὰ κτεατίσσας.
Ως ἐφάμην. τοῖσιν δ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
Ενθα καὶ ἠματίη μὲν ὑφαίνεσκον μέγαν ἱστόν,
Νύκτας δ' ἀλλύεσκον ἐπὴν δαΐδας παραθείμην.
Ως τρίετες μὲν ἔληθον ἐγὼ καὶ ἔπειθον ἀχαιούς.
Αλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος καὶ ἐπήλυθον ὧραι
Μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἤματα πόλλ' ἐτελέσθη,
Καὶ τότε δή με διὰ δμῳὰς κύνας οὐκ ἀλεγούσας,
Εἷλον ἐπελθόντες, καὶ ὁμοκλήσαντ' ἐπέεσσιν.
Ως τὸ μὲν ἐξετέλεσσα καὶ οὐκ ἐθέλουσ' ὑπ' ἀνάγκης.
Νῦν δ' οὔτ' ἐκφυγέειν δύναμαι γάμον. οὔτέ τιν' ἄλλην
Μῆτιν ἐφευρίσκω. μάλα δ' ὀτρύνουσι τοκῆες
Γήμασθ'. ἀσχαλάᾳ δὲ πάϊς βίοτον κατεδόντων,
Γινώσκων. ἤδη γὰρ ἀνὴρ οἷός τε μάλιστα
Οἴκου κήδεσθαι. τῷ τε ζεὺς κῦδος ὀπάζει.
Αλλὰ καὶ ὥς μοι εἰπὲ τεὸν γένος ὁππόθεν ἐσσί.
Οὐ γὰρ ἀπὸ δρυός ἐσσι παλαιφάτου, οὐδ' ἀπὸ πέτρης.

καὶ τέως λέγει, ὅτι ἐμὴν ἀρετὴν εἶδός τε δέμας τε ὤλεσαν θεοί. καὶ τὰ ἑξῆς ἐν στίχοις ἕξ, ὡς προλαβοῦσα ἐλάλησε πρὸς ἀντίνοον. οὕτω ἐνδεικνυμένη τὰ καθ' ἑαυτὴν, ὅσα μὲν αὐτὴ μεμηχάνηται ἐπὶ σωφροσύνῃ, ὅσα δὲ οἱ μνηστῆρες ἐπετεχνάσαντο διὰ δμῳὰς κύνας οὐκ ἀλεγούσας ὡς καὶ προγέγραπται καὶ κατεπεμένον αὐτοῖς τὰ δεσποτικὰ βουλεύματα, ἐκτίθεται τὰ κατὰ τὸν ἱστόν. ἔνθα τίθησιν ὁ ποιητὴς οὐκ ὀλίγα ἔπη ἐκ τῶν ἐν τῷ βῆτα ῥαψῳδίᾳ κειμένων περὶ τοῦ ἱστοῦ. λέγει δὲ ὅτι καὶ περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μνηστήρων, ὡς ἐκ δουλιχίου τε καὶ σάμης καὶ ζακύνθου καὶ αὐτῆς ἰθάκης ἀθροισμένων. οἵ με φασὶν ἀεκαζομένην μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον. διὸ οὔτε ξείνων ἐμπάζομαι, οὔθ' ἱκετάων, οὔτέ τι κηρύκων οἳ δημιοεργοὶ ἔασιν. ἀλλ' ὀδυσσῆα ποθεῦσα φίλον κατατήκομαι ἦτορ. οἱ δὲ γάμον σπεύδουσιν, ἐγὼ δὲ δόλους τολυπεύω. ἄλλους τινὰς ὡς εἰκός, καὶ τοὺς περὶ τοῦ φάρους. ὃν θεὸν αὐτῇ ἐμπνεῦσαι φρεσὶ λέγει. ὃ καὶ ἐκτελέσασα ὑπ' ἀνάγκης καθὰ καὶ προδεδήλωται, καὶ νῦν δὲ αὖθις αὐτὴ εἶπεν ἡ κομψεῦσα, νῦν οὔτ' ἐκφυγέειν φησὶ δύναμαι γάμον, οὔτέ τινα ἄλλην μῆτιν εὑρίσκω. μάλα δ' ὀτρύνουσι τοκῆες γήμασθαι ὡς καὶ προϊστορήθη. ἀσχαλάᾳ δὲ παῖς βίοτον κατεδόντων, γινώσκων. ὅ ἐστι, φρονῶν καὶ εἰδὼς οἷα γίνεται κακά. οὗ καὶ ἔπαινον ἐκτιθεῖσα, φησίν. ἤδη γὰρ ἀνὴρ οἷός τε μάλιστα οἴκου κήδεσθαι οὐκ ἐκ τοῦ ἁπλῶς, ἀλλὰ ᾧ τε ζεὺς κῦδος ἢ ὄλβον ὀπάζει. ταῦτα δὲ τὰ τῆς γυναικός, ὀτρύνει τὸν ὀδυσσέα κατ' ἐμμελικὴν δεινότητα, σπεῦσαι τάχιον τὴν ἐπὶ τῷ ἔργῳ ἐπεξέλευσιν. ἤδη γὰρ ὥς φασιν ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς τὰ πράγματα. ὃ δὴ καὶ ποιήσει αὔριον ἐξ ἀνάγκης ὁ ὀδυσσεύς, οὐ γάρ ἐστιν ἔτι καιρὸς ἀναβάλλεσθαι. Ἱστέον δὲ ὅτι τὸ, μάλα δ' ὀτρύνουσι τοκῆες, διασαφητικόν ἐστι τοῦ, οἱ δὲ γάμον σπεύδουσιν, ὅπερ ἀνωτέρω κεῖται. ἐκεῖνο γὰρ ἀσαφές, ὡς οἷα περὶ μόνων τῶν μνηστήρων εἰρῆσθαι δοκοῦν. Ἔτι ἱστέον καὶ ὡς ἄριστα ἡ γυνὴ ἐκτίθεται τὰ αἴτια δι' ὧν οἱ σταθμοὶ καταλέεται. αὐτὴ μὲν γάρ, οὐκέτι μῆτιν εὑρίσκει ἐκφυγεῖν τὸν γάμον. οἱ δὲ τοκῆες

ἐστεφανῶσθαι γίνεσθαι. καὶ οὐδὲ ὁ παῖς ἀεὶ νήπιος, ἀρχ᾽ ἄλλων ἐφ᾽ οἷς ὁ οἶκος δαπανᾶται. διὸ ἀνάγκη γενέσθαι γάμον. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι δημιοεργοὶ, οὐ μόνον μάντις καὶ ἰατρὸς καὶ τέκτων οἱ προῤῥηθέντες, ἀλλ᾽ ἰδοὺ ἐνταῦθα καὶ οἱ κήρυκες. ὧν οὐδ᾽ αὐτῶν ἐμπάζεσθαι ἡ πηνελόπη φησίν, οἷα παρ᾽ οὐδὲν τιθεμένη καὶ τὰ τῶν δήμων. ἑνὸς δὲ μόνου γινομένη, τοῦ τὸν ὀδυσσέα ποθεῖν. Ἴσιον δὲ ὅτι δημιουργοὶ οὐ μόνον οἱ ῥηθέντες ἐλέγοντο, ἀλλ᾽ ὕστερον, καὶ οἱ τὰ δείμματα καὶ τὰς πλακοῦντας ποιοῦντες. καὶ δηλοῖ αὐτὸ ἀθήναιος ἐν ᾧ, προνοοῦντο πεμμάτων αἱ δημιουργοὶ γυναῖκες. καὶ ἐν ᾧ, καὶ δημιουργοὶ, μέλιτος αἱ πηνοῦσαι σκάφας. ἦν δὲ οὐδὲ πρῶτα τοῖς πάλαι, δήμιος, ὁ αὐτὸς τοῖς ὕστερον. ἐκεῖνος μὲν γὰρ ᾧ δήμῳ χρηστός. ὁ δὲ πρῶτα τοῖς ἄρτι, τῷ τὸν ζῆν μεθώσῃ προσονομάζεσθαι δοκεῖ, ὡς δῆλ᾽ ζήμιός τις ὢν διὰ τὸ τιμωρεῖν. διὸ καὶ αἱ ἀγχόναι πρὸς διαστολὴν τῶν πάλαι ἀγαθῶν δημίων ἐκαλοῦντο, ὡς ἄνδρας ἄγχοντες οὐ μὴν δῆμον ὠφελοῦντες κατὰ τοὺς ἀρχαίους. κατὰ δὲ τὴν σύνθεσιν τῶν ὁμηρικῶν δημιοεργῶν, ἔφη καὶ ὁ κωμικὸς, τὰ δημιόπρατα. Σημείωσαι δὲ, ὡς λέξις αὕτη ταπεινὴ ἡ τοῦ δημιουργοῦ δηλαδὴ, καὶ θεία εἰμεθόδως γίνεται πρῶτα τοῖς δημιουργὸν τὸν κόσμου τὸ θεῖον εἰποῦσι, τοιοῦτον δὲ σύμπαλλοις πολλοῖς, καὶ τὸ τὸν κόσμον σκάφος εἰπεῖν οὕτως ἢ ἄλλως περιαγόμενον. ὅμοιον δέ τι καὶ τὸ, ἀστραπὰς ἐκπυρηνιζομένας νεφῶν φάναι. καὶ ὁ πυρὴν καὶ τὸ φαυλότατον, εἰς μέγιστον ἐνταῦθα ὕψωται τῇ τροπῇ. Ἐν δὲ τῷ, ὀδυσσῆα ποθεῦσα φίλον κατατήκομαι ἦτορ, ἀμφίβολον εἴτε πρὸς τὸν ὀδυσσέα εἴτε πρὸς τὸ ἦτορ κολλητέον τὸ φίλον. περὶ δὲ τοῦ πολυπεύθειν, ἱκανῶς ἀλλαχοῦ προδεδήλωται. Τὸ δὲ ἐμπνεῦσαι θεὸν φρεσὶ, φιλοσόφως δηλοῖ τὸ, τὰ κατ᾽ ἀνθρώπους θειότερον γίνεσθαι. Τὸ δὲ ἤδη γὰρ ἀνὴρ οἷος οἴκου ὄλβιον κήδεσθαι, ἐμφατικώτερον τοῦ, ἤδη παῖς τοῖος ἀπόλλωνός γε ἕκητι καὶ ἑξῆς. ὀπάζειν δὲ, οὐ μόνον τὸ παρέχειν ὡς καὶ νῦν. ἀλλ᾽ ἔστιν ὅτι καὶ τὸ διώκειν. Ὅτι διέφυγε μὲν οἷα εἰκὸς ὀδυσσεὺς εἰπεῖν ὡς ἠρωτήθη, τίς καὶ πόθεν καὶ τίνων ἐστίν. ἡ δὲ πηνελόπη, ἔγκειται καὶ οὐκ ἀφίησιν αὐτὸν μὴ εἰπεῖν, ἀλλ᾽ ὁ τρέπουσα τὴν ῥῆτορα ἐκ τῶν κατ᾽ αὐτὴν, λέγει μονονουχί. ὡς εἰπεῖν περ ἐγὼ πολύστονος ὅσα διεθέμην τὰ κατ᾽ ἐμὰ, οὕτως ἂν καὶ αὐτὸς ποιήσεις. καὶ οὐδέν σε ὀνήσει πρὸς τὸ σιγῆσαι, εἰ πολλὰ ἔπαθες. φησὶν οὖν. ἀλλὰ καὶ ὥς μοι εἰπὲ τεὸν γένος ὁππόθεν ἐσσί. οὐ γὰρ ἀπὸ δρυός ἐσσι παλαιφάτου ἢ παλαιφάγου ὡς καὶ ἐν ἰλιάδι δηλοῦται, οὐδ᾽ ἀπὸ πέτρης. καὶ ὀδυσσεὺς δεικνὺς ὡς οὐχ ἑκὼν λαλήσει. φησὶ γὰρ, οὐκ ἀπολλήξεις ἢ καὶ δι᾽ ἑνὸς λ ἀπολήξεις τὸν ἐμὸν γόνον διερέουσα, διηγήσεται καὶ πρὸς αὐτὴν τὰ κρητικὰ ψεύδη, γόνον εἰπὼν αὐτὸς ὅπερ ἡ πηνελόπη γένος εἶπε, τουτέστι τὴν γενεὰν ἢ τὴν γέννησιν. Ἐν τούτοις δὲ, ὅρα ὅτι τὴν δρυὸς γενικὴν συστέλλει ὅμηρος εἰ καὶ ἡ εὐθεῖα ἐκτεταμένον ἔχει τὸ δίχρονον. τοῦτο δὲ γίνεται καὶ ἐπὶ τοῦ σῦς συὸς καὶ μῦς μυός. τὸ ἐπὶ ἄλλων δέ. φασὶ γοῦν ἡρωδιανὸς ὅτι τὸ υ ἐπ᾽ εὐθείας ἐκτεινόμενον, φιλεῖ συστέλλειν τὰς ἄλλας πτώσεις. καὶ οὐ μόνον ἐν τῷ πῦρ πυρὸς, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ, ἰχθύος, δρυὸς, ἰσχύος. Ὅτι δὲ οὐ μόνον δρῦς καὶ τὰ κατ᾽ αὐτὸ περισπῶνται, ἀλλὰ καί τινα τῶν ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν, δηλοῖ ὁ αὐτὸς γράψας οὕτω. τὰ εἰς υς ὀξύτονα θηλυκὰ συστέλλονται τὸ υ, διὰ τοῦ δ ἤλτα κλίνονται. κροκύδος. χλαμύδος. τὰ δὲ ἐκτεταμένον ἔχοντα τὸ υ, διὰ καθαροῦ τοῦ ος. ὀϊζύος. ἐρινύος. τὰ δὲ περισπώμενα, καὶ αὐτὰ καθαρεύει ὀσφύος ὀφρύος. δρυός. ὥσπερ περισπᾶ, καὶ τὸ ὀσφῦς καὶ τὸ ὀφρῦς. ἐν ἄλλοις δὲ δοκεῖ ὅμοιον τόνον ἐπιτιθέναι καὶ τῇ τοῦ ἰχθύος εὐθείᾳ. εἰπὼν γὰρ ἐν τῷ περὶ τῶν εἰς υς περισπωμένων μονοσυλλάβων ἀρσενικῶν ὡς φυλάσσουσι τὸ υ ἐν τῇ κλίσει, ἐπάγει ὅτι οὐ μόνον ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὁ ἰχθῦς, ὁμοίως ἐκλίθη τοῖς προειρημένοις. καὶ τοιαῦτα μὲν καὶ ταῦτα. Τὸ δὲ οὐδὲ ἀπὸ δρυός ἐσσι παλαιφάτου οὐδ᾽ ἀπὸ πέτρης, διήγηται μὲν ἱκανῶς ἐν τῇ ἰλιάδι. καὶ νῦν δὲ εἰς τοσοῦτον ῥητέον, ὅτι τε προοιμιῶδες ὁ λόγος. καὶ ὅτι καταφατικῶς μὲν ἀπὸ δρυὸς ἢ ἀπὸ πέτρης εἶναί τις λέγεται, ὅτι οὐκ ἔστι γένος αὐτοῦ εἰπεῖν. ἀποφατικῶς δέ φαμεν ὡς οὐκ ἔστι τις ἀπὸ δρυὸς παλαιφάτου ἢ ἀπὸ πέτρης, ὅτι οὐκ ἂν ἔχοι σιγῆσαι πόθεν ἐστίν. εἰ γὰρ καὶ τἄλλα μὴ ἀκριβῶς οἶδέ τις κατὰ λεπτὸν, τίνων γοῦν ἔφυ, οἶδεν ὡς εἰκός. ἢ ἀλλὰ ποίας γοῦν ἐστὶ γῆς. εἴληπται δὲ ἡ προοιμία ἐκ τοῦ παλαιοῦ βίου, ὅτι ἐν σπηλαίοις καὶ δρυῶν ἤγουν δενδρῶν κοιλότησι ταυτὸν δ᾽ εἰπεῖν γεραιδρύων, διετίθεντο τὰ νεογνὰ ὑπὸ τῶν γεννησαμένων κατὰ τὰ ἀπορίαν βίου. οἷς ἀναληφθεῖσι καὶ ἐκτεθραμμένοις, δρύες τουτέστι δένδρα κοῦφα εἰς μητέρας ἀνεγράφοντο κατὰ τοὺς ἐκ μελιῶν οὓς φησιν ἡσίοδος, ἢ καὶ πέτραι σπηλαιώδεις. ὅτι τοίνυν οἱ τοιοῦτοι οὐκ εἶχον γονεῖς ἀνθρώπους λέγειν ὡς ἐκ δρυῶν καὶ ῥωχμῶν ἐσπαρμένοι ἀνειλημμένοι, διέπεσε παροιμία ἐκεῖθεν ἐπὶ τῶν ἀγενεαλογήτων, τὸ ἐκ δρυὸς αὐτοὺς εἶναι ἢ ἀπὸ πέτρης. καὶ τοῦτο μὲν οὕτω. ἵνα λέγῃ ἡ πηνελόπη τῷ ξένῳ, εἰπέ μοι τὸ σὸν κατ᾽ ἀνθρώπους γένος. οὐ γὰρ δήπου ἐκ δρυὸς ἢ πέτρας γέγονας ὡς οἱ παλαίτατοι ἐβούλοντο λέγειν ἐκπλήττοντες τοὺς πολλούς. ἔστι δὲ καὶ ἄλλως νοηθῆναι τὸ ῥηθὲν οὕτως ἁπλούστερον. εἰπέ μοι τὰ κατὰ σέ. οὐ γὰρ ἂν εἴποις χρόνῳ μακρῷ ἀπηλῆφθαι τὴν περὶ αὐτῶν μνήμην, ὡς τὰ ἐκ δρυὸς καὶ πέτρας παλαιὰ διηγήματα. νοῆσαι δὲ τὸ προοιμιῶδες τοῦτο ἐνταῦθα ἐπὶ ἀγριότητος, οὐχ ὁμηρικόν ἐστι. παραχρησάμενος δ᾽ ἄν τις εὐφυῶς ποτε, εἴποι ἂν αὐτὸ καὶ ἐπὶ ἀγρίου ἤθους. ἵνα ᾖ μὲν τοιοῦτον, ἐρεῖ ἀπὸ δρυὸς εἶναι ἢ ἀπὸ πέτρης, τουτέστι ξύλινον ἢ πέτρινον. ἢ καὶ ἄλλως, δρυὸς εἴτε καὶ πέτρας ἀπεράμιον ἀπόκομμα. καθὰ καὶ τῷ ἐπὶ ἀμφινόμου ῥηθέντι ἐν τῷ, νευστάζων κεφαλῇ δὴ γὰρ κακὸν ὄσσετο θυμὸς, ἐπὶ κακούργου ἀνδρὸς τῶν τις σοφῶν ἐχρήσατο ὕστερον. τὸ μὲν σῶμα φυλάξας τῆς γραφῆς, περιτρέψας δὲ τὸν νοῦν δεξιῶς πρὸς ὅπερ ἐβούλετο. Ἴσιον δὲ

ὡς ὕστερον γράφεται, ἀπὸ δρυὸς παλαιφάτου. ἀφορμὴν ἡ λέξις ἐτυμολογικὴν ἐνδίδωσι, τοῦ φαγεῖν. δῆλον γὰρ ὡς φηγὸς ἡ δρῦς, ἐπεὶ πρῶτα κατέστη τοῖς ἀνθρώποις αὐτὴ τοῦ φαγεῖν. ἢ δοκεῖ περὶ παρέχειν μᾶλλον διὸ τρόφιμος, ὁ φαγών. ὃς ἀπελθὼν εἰς ἐνεστῶτα, παράγει ῥηματικὸν ὄνομα, τὸ φάγημα. ὅμοιον ὄν, πρός τι τὸ τραγῶ τράγημα, καὶ πρὸς τὸ στρατιωτικὸν ἄγημα, ὃ ἱστόρηται δηλωθέν, καὶ πρὸς τὸ τραγικὸν πίτυμα καὶ τὸ δηλοῖ, ὁ θαλάσσιον ἐχῖνον αὐτῶν καλύψει ἐνθεὶς τῷ στόματι. καὶ βρύκων αὐτὸν τοῖς ὀδοῦσι καὶ ἐν τῷ δυσχερεῖσθαι ὡς γράφει Ἀθήναιος, εἶπεν. ὦ φάγημα μιαρόν. ὅτι μὴ νῦν σε ἀφίω μαλθακισθείς, οὐκ αὖθις ἔτι λάβοιμι. ἐν οἷς ὅρα τὸ βρύκων, ἤγουν τραχέως μετὰ ψόφου τινὸς ἔχειν ἐσθίων. ἡ χρῆσις ἐν τοῖς τοῦ κωμικοῦ ἀρνισιν. ὅθεν καὶ παραβρυκεῖν, λίχνου τινὸς ἐπίθετον. καὶ τὸ ἀφίω, ἀντὶ τοῦ ἀφῶ ἤγουν ἀφήσω πλεονασμῷ τοῦ ι. δοκεῖ δὲ ὥσπερ ἐκ τοῦ τρῶ τρώγω ἐξάγειν ἔστι τραγεῖν ἀπεμφαίνειν καὶ τράγος ὄνομα, οὕτω καὶ φῶ φάγω φαγεῖν καὶ φάγος. ἐκ δὲ τοῦ ὅ ἐστι φῶ, καὶ φακὸς καὶ μυλήφατος. ἀπὸ μέν τοι ἑτέρου φῶ ἐστὶ καὶ τὸ φῶς, φάζω. ὃ μετοχὴ ἐν χρήσει, τὸ πεφωσμένον καὶ φῷδες αἱ παρὰ τῷ κωμικῷ καὶ φωκτόν. δῆλον. φωκτὸν γὰρ ἀνοιδαίνει βαρίχειμον. εἰ δὲ γράφεται δρυὸς παλαιφάτου, ἐνθυμητέον ὡς οὐ μόνον δρῦς παλαίφατος, ἀλλὰ ἐν μετωνυμίᾳ λόγῳ, καὶ κίσσον ἀνδρὸς σοφοῦ θεραπεύσαντος μύθους πρὸς ἱστορίαν. ἐξ οὗ καὶ ὡς Ἡρακλείτος ἐποιήσατο. ἔτι δὲ καὶ χάραξ. παλαίφατον δέ, μέμνηται καὶ Ἀθήναιος, ἔνθα μαγείρου σοφιζομένου καὶ τὴν οἰκείαν τέχνην ἀποσεμνύνοντος, ἔφη τό, καινὸς οὐδεὶς παλαίφατος. ὃ δὴ καὶ παροιμιάζεται ἐπὶ τῶν πιθανολογούντων τὰ μὴ οἷά τε ὄντα προσοχὴν ἔχειν. Εἰς δὲ τὸ ἀπὸ δρυὸς εἶναι, προσενθυμητέον ἐκ τῶν παλαιῶν καὶ ὅτι ὥς φασιν ἐκεῖνοι βαλανίτην βίον. ὃς ὕστερον ἐξ ἐπιμελείας καὶ εὑρέσεως ἀλετοῦ ἐξήνεγκε παροιμίαν, τὴν, ἀλλοιουμένου βίον τὸν ἐξ ἀγρίου καὶ ἀκανθώδους τὸν πρότερον. ὃν δηλοῖ τό, οὐκ ἔτι ἄκανθαι. ἡ περιμιμνήσκον τὴν τοῦ παλαιοῦ βίου μεταβολήν. ἐντεῦθεν δὲ καὶ τό, ἅλις δρυός. ἐπὶ τῶν δυσχερῶς φασὶ καὶ ἀηδῶς ἐσθιόντων. ὕστερον δέ, κάλλιόν τι εὑρόντων. τὸ δὲ οὐ γὰρ ἄκανθαι. σύνδρομον καὶ τό, μηρὶξ οὐ πύξ, ὡς ἀλλαχοῦ ἐγράφη. τὸ δέ γε ἄλλην δρῦν βαλάνιζε, ἄλλως ἐναλλαγὴν βίου δηλοῖ, ἢ μὴν τὴν ἐκ παντὸς ἀγρίου εἰς ἥμερον. ἔτι προσενθυμητέον καὶ ὅτι καθὰ τὸ ἀπὸ δρυὸς ἢ πέτρης εἶναι τινά, ἔστι παραχρήσασθαι παροιμιακῶς ἐπὶ ἀγριότητι, οὕτω καὶ τὸ ἀπὸ τῆς ἅλμης λέγω. καθ' ὃ ἐκ μὲν τῆς πικρᾶς, ἀκράχολός τις ἄνθρωπος, ἁλμυρὸς ἐσκώφθη. ἐκ δὲ τῆς νοσίμου, ἅλμην ἔχειν λέγεται ὁ ἡδὺς ἄνθρωπος. Τὸ δὲ διφθόγγισμα τοῦ πάλαι καὶ παλαιὸς καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ, ἐνδέξαιτο οἱ Αἰολεῖς καθ' Ἡρακλείδην, ἐν τῷ πάλαος, ὅθεν τὰ ἄλλα, προσλήψει τοῦ ἰῶτα.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Ὦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
Οὐκέτ' ἀπολλήξεις τὸν ἐμὸν γόνον ἐξερέουσα,
Ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω. ἦ μέν μ' ἀχέεσσί γε δώσεις
Πλείοσιν ἢ ἔχομαι. ἡ γὰρ δίκη ὁππότε πάτρης
Ἧς ἀπέῃσιν ἀνὴρ τόσον χρόνον ὅσον ἐγὼ νῦν,
Πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστε' ἀλώμενος ἄλγεα πάσχων.
Ἀλλὰ καὶ ὧς ἐρέω ὅ μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς.
Κρήτη τις γαῖ' ἔστι μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
Καλὴ καὶ πίειρα, περίρρυτος. ἐν δ' ἄνθρωποι
Πολλοὶ, ἀπειρέσιοι, καὶ ἐννήκοντα πόληες,
Ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα μεμιγμένη. ἐν μὲν Ἀχαιοί.
Ἐν δ' Ἐτεόκρητες μεγαλήτορες. ἐν δὲ Κύδωνες.
Δωριέες τε τριχάϊκες. δῖοί τε Πελασγοί.
Τοῖσι δ' ἐνὶ Κνωσὸς μεγάλη πόλις. ἔνθα τε Μίνως
Ἐννέωρος βασίλευε Διὸς μεγάλου ὀαριστής,
Πατρὸς ἐμεῖο πατὴρ μεγαθύμου Δευκαλίωνος.
Δευκαλίων δ' ἐμὲ τίκτε καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήεσσι κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω
Ὤχετ' ἅμ' Ἀτρείδῃσιν. ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν Αἴθων,
Ὁπλότερος γενεῇ, ὁ δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων,

Ὅτι ἐξερέειν ἐνταῦθα καὶ τὸ ἐρωτῆσαι δηλοῖ. τὸν ἐμὸν γόνον ἐξερέουσα ὡς προεγράφη. καὶ τὸ ἀπολογήσασθαι. φησὶ γάρ. ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, ἤτοι ἐξερῶ. τοῦτο δέ, καὶ μῦθον ἐνισπεῖν φησὶ πρὸ ὀλίγων. Ὅτι καὶ ἐπιτέμνων καὶ παραφράζων Ὀδυσσεὺς ἃ πρὸ μικροῦ ἔφη πρὸς τὴν Πηνελόπην, ἤγουν τό, μή μοι θυμὸν ἐμπλήσῃς ὀδυνάων μνησαμένῳ καὶ ἑξῆς, φησίν. ἦ μέν με ἀχέεσσί γε δώσεις πλείοσιν ἢ ἔχομαι. ἡ γὰρ δίκη ὁππότε πάτρης ἀπέῃσιν ἀνὴρ τόσον χρόνον ὅσον ἐγὼ νῦν. μονονουχὶ λέγων, ὡς ἐγὼ μὲν ἤθελον μὴ ἀνακινῆσαί μοι τὴν μνήμην τῶν ἐμῶν κακῶν, σὺ δὲ ἀναγκάζουσα, πλεῖόν με τῶν συνήθων λυπήσεις. ἴστέον δὲ ὅτι ἔστι περίφρασις τό, ἦ μέν μ' ἀχέεσσί γε δώσεις. τί δέ ἐστι τό, ἡ γὰρ δίκη, πρὸ ὀλίγων εἴρηται. καὶ τέως προοιμιακὰς ταύτην ἐννοίας ὁ ῥήτωρ θείς, λαλεῖ καὶ πρὸς ἐρώτησιν. εἰ-

τὸν

Ἔνθ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἰδόμην καὶ ξείνια δῶκα.
Καὶ γὰρ τὸν, Κρήτηνδε κατήγαγεν ἲς ἀνέμοιο
Ἱέμενον Τροίηνδε, παραπλάγξασα Μαλειῶν.
Στῆσε δ' ἐν Ἀμνισῷ, ὅθι τε σπέος Εἰλειθυίης
Ἐν λιμέσιν χαλεποῖσι, μόλις δ' ὑπάλυξεν ἀέλλας.
Αὐτίκα δ' Ἰδομενῆα μετάλλα ἄστυ δ' ἀνελθών,
Ξεῖνον γάρ μιν ἔφασκε φίλον τ' ἔμεν αἰδοῖόν τε.
Τῷ δ' ἤδη δεκάτη ἢ ἑνδεκάτη πέλεν ἠὼς
Οἰχομένῳ σὺν νηυσὶ κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω.
Τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δώματ' ἄγων εὖ ἐξείνισσα,
Ἐνδυκέως φιλέων, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων.
Καί οἱ τοῖς ἄλλοις ἑταίροις οἳ ἅμ' αὐτῷ ἕποντο,
Δημόθεν ἄλφιτα δῶκα καὶ αἴθοπα οἶνον ἀγείρας,
Καὶ βοῦς ἱρεύσασθαι, ἵνα πλησαίατο θυμόν.
Ἔνθα δυώδεκα μὲν μένον ἤματα δῖοι Ἀχαιοί,
Εἴλει γὰρ Βορέης ἄνεμος μέγας, οὐδ' ἐπὶ γαίῃ
Εἴα ἵστασθαι, χαλεπὸς δέ τις ὦρορε δαίμων.
Τῇ τρεισκαιδεκάτῃ δ' ἄνεμος πέσε. τοὶ δ' ἀνάγοντο.
Ἴσκε ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα.

πὰρ διηγηματικῶς, Κρήτη τις γαῖα ἐστὶ μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ, καλὴ καὶ πίειρα. περίρρυτος. ἐν δ' ἄνθρωποι πολλοί. ἀπειρέσιοι. καὶ ἐννήκοντα πόλεις. ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα μεμιγμένη. ἐν μὲν Ἀχαιοί. ἐν δ' Ἐτεόκρητες μεγαλήτορες. ἐν δὲ Κύδωνες. Δωριέες τε τριχάϊκες. δῖοί τε Πελασγοί. τοῖσι δ' ἐνὶ, Κνωσσὸς μεγάλη πόλις. ἔνθά τε Μίνως ἐννέωρος βασίλευε Διὸς μεγάλου ὀαριστής. τουτέστιν ὁμιλητής. φοιτητής. καὶ ταῦτα μὲν ἱστορικά. καὶ εἰς ἔπαινον Κρήτης λαλοῦνται ὡς πρὸς γυναῖκα σοφήν, ἵνα τούτοις πιθανῶς ἀκολουθοῦσα, δέξηται καὶ τὰ πλασματικὰ ὡς ἀληθῆ, καὶ τὰ ἐφεξῆς ψεύσματα. ἐν οἷς ὁ ξένος γενεαλογήσας ἐκ Μίνωος τὸν Δευκαλίωνα οὗ καθ' ἱστορίαν υἱὸς ὁ Ἰδομενεύς, ἀδελφὸν ἑαυτὸν τοῦ τοιούτου Ἰδομενέως φησίν, ὁπλότερον γενεῇ, ὁ δ' ἄρα φησὶ πρότερος καὶ ἀρείων. λέγει δὲ καὶ ὅτι ἐμοὶ ὄνομα κλυτὸν, Αἴθων. καὶ ὅτι τὸν Ὀδυσσέα ἐν Κρήτῃ ἐξείνισεν ὅτι κατήγαγεν αὐτὸν ἐκεῖ ἄνεμος παραπλάγξας Μαλειῶν ὡς καὶ ἱστορεῖ ἀληθῶς τῶν ἡρώων ὕστερον. ἔστησε δ' αὐτὸν ὁ ἄνεμος δηλαδὴ ἐν Ἀμνισῷ, ὅθι τε σπέος Εἰλειθυίης ἐν λιμέσι χαλεποῖσι. ἱστορικὰ καὶ ταῦτα. τὸ περὶ Ἀμνισοῦ καὶ τὸ τοῦ σπέους καὶ τὸ τῶν λιμένων. ἵνα παραμεμιγμένα τοῖς ψεύδεσι, πιθανολογήσῃ αὐτὰ ὡς ἐξόν. λέγει δὲ καὶ ὡς Ὀδυσσεὺς μὲν τὸν Ἰδομενέα μετάλλα τουτέστιν ἀνεζήτει. ἐπεὶ δ' ἐκεῖνος προῴχετο εἰς Τροίαν, ἐγώ φησιν ἄγων αὐτὸν, ἐξείνισα καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ, δημόθεν ἄλφιτα δοὺς καὶ αἴθοπα οἶνον ἀγείρας, καὶ βοῦς ἱερεύσασθαι ἵνα πλησαίατο θυμόν. ὁ δὴ ξενίας δημοτικῆς φράσις ἐστίν. ὥσπερ τὸ, εἴλει γὰρ Βορέας ἄνεμος μέγας οὐδ' ἐπὶ γαίῃ εἴα ἵστασθαι χαλεπὸς δέ τις ὦρορε δαίμων, κατὰ τραγικὸν ἔχει οὐδέν. καὶ οὕτως εἰπόντος Ὀδυσσέως τίς τε ἐστὶν ὅτι δηλαδὴ Αἴθων, καὶ πόθεν, ἤγουν ὅτι ἐκ Κρήτης, καὶ τίνων ὡς ἄρα ἐκ Μίνωος καὶ Δευκαλίωνος, καὶ τὰ τούτων ἐχόμενα, ἐπιφέρει κατά τι ἐπιφώνημα ὁ ποιητὴς σχηματικῶς, τὸ, ἴσκε ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα, διὰ τὸ πιθανὸν πάντως τῆς πλάσεως καὶ ἀνεξέλεγκτον. Ὅρα δὲ ὡς καὶ τὸ ῥηθὲν πλασματικὸν διήγημα, συνήθως Ὁμήρῳ κατ' ὀρθὴν πτῶσιν μετὰ ῥήματος ὑπαρκτικοῦ προβιβάζεται. Κρήτη τις γαῖα ἐστίν. Ὅτι δὲ ἡ γαῖα καὶ ἐπὶ νήσων λέγεται, προδεδήλωται. Κρήτης δὲ, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα σεμνώματα, ἐν δὲ τοῖς, καὶ ταῦτα ἐν Κρήτῃ παρὰ τοῖς πολλοῖς συσσίτια, τράπεζαι ἐκεῖθεν ξενικαὶ κατέκειντο, ἐν αἷς ἐκάθιζον τοὺς ξένους τοὺς παριόντας. καὶ τοῖς νέοις μὲν, κοινὸς κρατὴρ κέκρατο κατὰ τὰ συσσίτια. τοῖς δὲ πρεσβυτέροις ἐὰν ἐβούλοντο πλεῖον πιεῖν, ἐξουσία ἐδίδοτο. ἔτι δὲ, Κρῆτες ἀπὸ δείπνου ἐβουλεύοντο περὶ τῶν κοινῶν, μεμνημένοι καὶ πολεμικῶν πράξεων. καὶ τοὺς γενομένους ἄνδρας ἀγαθοὺς ἐπαινοῦντες. καὶ οὕτω προτρεπόμενοι τοὺς νέους εἰς ἀνδραγαθίαν. ἔτι ἐν συσσιτίῳ Κρητικῷ γυνὴ προεστηκυῖα τοῦ συσσιτίου, φανερῶς ἀπὸ τῆς τραπέζης τὰ βέλτιστά φασι τῶν παρακειμένων ἀφαιροῦσα, παρατίθει τοῖς κατὰ πόλεμον ἢ σύνεσιν διαδοξασμένοις. ἀκολούθως τοῦτό γε Ὁμήρῳ, ὡς εἴρηται τοῖς διωρισμένοις γέρα. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὸν Ὀδυσσέα, ὃς τοιούτοις ἐφιλοφρονεῖτο τὸν παρὰ τοῖς Φαίαξι μουσικὸν Δημόδοκον. ὡς δὲ καὶ δίκαιοι φύλακες οἱ Κρῆτες, δηλοῖ ὁ γράψας ὅτι ἐνομοθέτησαν οἱ Μαντινεῖς, οὐδὲν ἧττον Λοκρῶν, οὐδὲ Κρητῶν, οὐδὲ Λακεδαιμονίων, οὐδ' Ἀθηναίων ὧν Σόλων νομοθέτης ὡς Σπόδιος Μαντινέων. Τὸ δὲ περίρρυτος, κοινὸν πάσης νήσου ἐπίθετον. ἐπεὶ καὶ πᾶσαι ἀμφίαλοι. ἴσως δὲ, καὶ τὸ πίειρ' ἐντὸς περιλύσθαι τῆς νήσου δηλοῖ. οὗ χάριν, καλή ἐστι καὶ πίειρα. Τὸ δὲ ἀπειρέσιοι, διασάφησίς ἐστι καὶ ἐπίτασις τοῦ πολλοί. Ἐνενηκοντάπολις δὲ νῦν Κρήτη ἡ ἐν Ἰλιάδι ἑκατόμπολις, κατὰ τὰ προειρημένα. ἀναστατωθῆναι γάρ φασι δέκα πόλεις ὑπὸ Ἰδομενέως ἐπανελθόντος ἐξ Ἰλίου, ὅτι Λεῦκος αὐτὸν ἀπήλασεν. ὃν δὲ θετὸν παῖδα ὄντα, φύλακα τῆς βασιλείας κατέλιπε. δράκοντα θρεπτὸν ὡς ὁ Λυκόφρων φησί. τὰς δὲ τοιαύτας δέκα πόλεις, προσκατ-

κτισθῆναι φασὶν ὕστερον μετὰ τὰ τρωϊκά. καὶ οὕτω μέν τινες συμβιβάζουσι τὴν ἐν Ἰλιάδι μὲν ἑκατόμπολιν, ἐνταῦθα δὲ ἐνενηκοντάπολιν. ἕτεροι δὲ οὐχ ὡρισμένως ἐκεῖ νοοῦσι τὴν ἑκατόμπολιν, ἀλλ' ἁπλῶς τὴν πολύπολιν. καὶ εἰώθειν οὕτω ποτὲ λαμβάνεσθαι τὸ ἑκατόν, διὰ τὸ πρεσβεῖον τοῦ ἐν πλήθει ἀριθμοῦ κατὰ τό, ἑκατὸν θύσανοι. καὶ ἑκατὸν πόλεων περυλίεσιν. ὥστε ἑκατόμπολις Κρήτη, ἡ πολύπολις. ἢ καὶ ἀληθῶς ἑκατὸν ἔχουσα πόλεις ὥσπερ ποτὲ καὶ ἡ Λακωνική. νῦν δὲ ἐστι πυθέσθαι τοῦ χρόνου τοῦ ποτὲ τὰς πλείους ἀπαγαγεῖν ἀρπήγαις κελεύσαντος αἱρέψασθαι. Ὅτι δὲ κατὰ τὴν ἐπὶ Λεύκῳ ἱστορίαν ἐδυστύχησεν ἢ δύναται βασιλεῦσαι, δῆλον ἐξ ὧν καὶ Αἴγισθος ἐν τοῖς Ἀγαμέμνονος δόμοις ἐπεπλημμέλησε. καὶ Σθένελος δὲ ὁ κομήτης, ἐν τοῖς τοῦ Διομήδους. θρυλοῦνται δὲ καὶ δῆλοι ὕστερον συμβῆναι τοῖς δεσπόταις στρατευσαμένοις τότε, πράγματα περιεχόντες ἐν τῷ ἐπαυλεῖν. καὶ τοιαῦτα μὲν ταῦτα. Ἐν δὲ τῷ, ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα, τὴν διάλεκτον. γλῶσσαν λέγει. ἐξ ὀργάνου αὐτοῦ, δηλῶν τὸ ἀποτελούμενον, τὴν φωνήν. Ἔνθα φασὶν οἱ παλαιοί, [illegible] τὴν τῶν γλωσσῶν ἀνάμιξιν, ἵνα μὴ ἐλεγχθῇ ὡς μιᾷ τῇ τῶν Κρητῶν γλώσσῃ χρώμενος ὁ χαριζόμενος. Τὸ δὲ Ἀχαιοὶ καὶ οἱ ἑξῆς, ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ, ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα. εἰσὶ γὰρ ἄλλοι, οἱ Ἀχαιοὶ καὶ οἱ μετ' αὐτοὺς ῥηθέντες, ἐξ ὧν συγκροτεῖται τὸ πολύγλωσσον. Μυκηναίους δέ τινες ἐνταῦθα φασὶ τοὺς Ἀχαιούς. εἰπόντες ὡς μετὰ τὰ Ἰλιακά, Ταλθύβιος ἐκ Μυκηνῶν ἤγαγεν ἐκεῖ ἀποικίαν. Ἐτεόκρητες δέ, οἱ ἀληθῶς ἢ ἀληθεῖς Κρῆτες, εἰ καὶ ἄλλως Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται ὡς καὶ προείρηται. αὐτόχθονες δὲ οἱ Ἐτεόκρητες. ἰθαγενεῖς. γνήσιοι τῆς χώρας. λεχθεῖεν Ἐτεόκρητες, ὡς πρὸς τοὺς ἐπήλυδας, καθὰ καὶ ὁ γεωγράφος δοκεῖ. δῆλον δὲ ὡς πρὸς ὁμοιότητα τοῦ Ἐτεόκρητες, καὶ οἱ Ἐτεοβουτάδαι συντεθεῖνται. μεγαλήτορας δὲ τοὺς Ἐτεόκρητας λέγει, διὰ τὸ κυδραίους εἶναι ὡς ἡ συχνὴ πεῖρα ἐδήλωσε. Κύδωνες δέ, ἀπὸ Κύδωνός φασι τοῦ Ἀπόλλωνος, περὶ ὧν καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. εἰ δ' οὗτος ἐστὶ καὶ ὁ παροιμιαζόμενος κατὰ τό, αἴτης ἐν Κύδωνος διὰ τὴν κατ' ἐκεῖνον φιλοξενίαν, οὐ πάνυ δῆλον. Ὅτι δὲ κάλλους σχῆμα τό, ἐν μὲν Ἀχαιοὶ καὶ ἑξῆς, καθὰ καὶ τό, ἐν δ' ἵμερος ἐν δ' ὀαριστὺς πάρφασις καὶ τὰ τοιαῦτα. οὐκ ἄδηλόν ἐστι. Δωριεῖς δὲ ἤτοι, ἄποικοι τῆς τῶν Δωριέων χώρας. ἧς μοῖραν ἔχει καὶ ἡ τῶν Σικελῶν γῆ καὶ ἄλλαι δὲ πόλεις τῶν περὶ τὰς ἐκεῖ χέρσους. τριχάϊκες Δωριεῖς, ἐπεί ποθεν οἱ μὲν Εὔβοιαν, οἱ δὲ Πελοπόννησον, οἱ δὲ Κρήτην ᾤκησαν. ἕτεροι δέ, τοὺς πολεμικούς φασι. καθ' ὁμοιότητα τοῦ, κορυθάϊκι πολεμιστῇ. οὗ δηλαδὴ αἱ τῆς περικεφαλαίας τρίχες ἀΐσσουσι τουτέστι σείονται κατὰ τὸν πόλεμον. ὡς δοκεῖν οὕτω τὸ τριχάϊκι πολεμιστῇ, ἀναγινώσκεσθαι καθ' ὕφεν. ἄλλοι δέ, τοὺς τριλόφους φασίν. οἷς λόφοις, τρίχες ἐφεστήν. εἰ τι δὲ οἱ καὶ κούφους ὀρχηστὰς εἶπον τοὺς τριχάϊκας. ἐπεὶ καὶ ἀρετὴ Κρητῶν, ἡ κατὰ πόλεμον ὀρχηστική. ὁ δὲ γεωγράφος, οὕτω καλεῖσθαι μόνους τοὺς κατὰ τὴν Κρήτην Δωριεῖς ἐμφαίνων, δηλοῖ ὀνομασθῆναι οὕτω, οὐ μόνον διὰ τὸ τριλοφίας καὶ ὅλε τριχίνους αὐτοῖς οἱ λόφοι, ἀλλὰ καὶ διότι ἐκ Παρνασοῦ ἐλθόντες, τρεῖς πόλεις ᾤκισαν. Πελασγοὺς δὲ γε φασὶ νῦν λέγεσθαι, τοὺς μετὰ Κερκάφου εἰς Κρήτην ἀποικισθέντας ἐκ τῆς Φθιώτιδος. Περιώνυμον δὲ τὸ τῶν ἁπλῶς Πελασγῶν φῦλον καὶ πολυπλανὲς διὰ τὸ πλανητικόν. καὶ δηλοῦται περὶ αὐτῶν καὶ ἐν τοῖς τοῦ καταλόγου. ἔνθα τι ἐρρέθη καὶ περὶ Κνωσσοῦ. ἣν μεγάλην πόλιν ὁ ποιητὴς ἐπιθετικῶς λέγει οὐ μὴν κατὰ τὴν ἐν Πελοποννήσῳ, ὑφ' ἣν κυριωνύμως οὕτω καλουμένην, ἧς ὁ πολίτης μεγαλοπολίτης. ἣν αὐξηθεῖσαν, τοσοῦτον ὁ χρόνος ὕστερον ἐταπείνωσεν, ὡς διακωμῳδεῖν ἐπ' αὐτῇ λόγον τό, ἐρημία μεγάλη ἐστὶν ἡ μεγάλη πόλις. Ὁ δὲ Μίνως οὗτος, ζηλωτὴς ἐστὶν ἀρχαίου Ῥαδαμάνθυος κατά τινας, ὁμωνύμου τῷ οἰκείῳ ἀδελφῷ. ὃν δὴ Ῥαδάμανθυν ἐκεῖνον μιμούμενος ὁ Μίνως, δι' ἐννέα ἐτῶν ἀναβαίνων ὡς ὁ γεωγράφος φησὶν ἐπὶ τὸ τοῦ Διὸς ἄντρον καὶ διατρίβων ἐκεῖ, κατέβαινεν ἔχων συντεταγμένα προστάγματα ἃ ἔλεγεν εἶναι τοῦ Διός. ἵνα δηλαδὴ πειθὼ οὕτως ἔχοι δεισιδαιμονοῦντας τοὺς ὑπηκόους. δι' ὃ καὶ ἄλλως ὡς δίκαιον αὐτὸν ἔχαιρον, ἐπειδὴ τὴν θάλασσαν ἐξεκάθαιρε λῃστῶν. ἐξ ὧν καὶ τὰ Κρητοφύγετα ὠνόμασαι. ὅπου δηλαδὴ αὐτοὶ τὸν τοιοῦτον Κρῆτα ἢ τοὺς περὶ αὐτὸν Κρῆτας ἔφευγον. καὶ ταῦτα μὲν τοιοῦτον. Ἕτεροι δὲ τὸ ἐννέωρος συντιθέντες μετὰ τοῦ ὀαριστήν, φασὶν ὅτι ἐπὶ ἐννέα ἔτη παρὰ τῷ πατρὶ Διὶ ἐπαιδεύετο. ἄλλοι δέ, ὅτι ἐννεαετὴς ὤν, βασιλεύειν ἤρξατο. τινὲς δέ, ὅτι ἐπὶ ἐννέα ἔτη ἐβασίλευσε. τοῦτο γάρ ἐστι Διὸς ὀαριστὴν εἶναι, τὸ βασιλεύειν δηλαδή. ἐπεὶ καὶ διοτρεφεῖς καὶ διογενεῖς οἱ βασιλεῖς. πόθεν δὲ παρῆκται ὁ ὀαριστής, πολλαχοῦ δεδήλωται. πρωτότυπον δὲ αὐτοῦ, ὄαρ ὄαρος, ἐξ οὗ ὤρεσι αἱ ἐν Ἰλιάδι γυναῖκες. δῆλον δὲ ὡς οὐκ ἀναμφιβόλως κατὰ τὸ ἔαρ ἔαρος, οὕτω καὶ ἡ δάμαρ. αὐτὸ γοῦν, δάμαρος εἶναι δοκεῖ ἡ γενική, δάμαρτος. Ὀνομάκλυτον. ὅπερ ἀκούεται ἐξ ἁπάντων. σύνθετον δὲ ἐξ αὐτῆς κύριον Ὀνομάκλυτος. Πρὸς δὲ τὸν Αἴθωνα τοῦτον ἡ τοῦ Λυκόφρονος ἀστυζομένη Κασσάνδρα, Αἴθωνος αὐτάδελφον ἐν πλασταῖς γραφαῖς τὸν Ὀδυσσέα καλεῖ. πλαστὰς εἰποῦσα γραφάς, τὰ τοῦ Ὀδυσσέως παρ' Ὁμήρῳ ψεύσματα. Ἀμνισὸς δέ, Μίνωος ἐπίνειον ὡς ὁ γεωγράφος φησί. ἕτεροι δέ, Κνωσσοῦ. ἔστι δέ φασι καὶ ποταμὸς Κρήτης, Ἀμνισός. πάνυ δὲ ἐπιδεξίως ὁ μῦθος ἐπλέξατο τὸν Ἀμνισὸν τῇ Εἰλειθυίᾳ εἰς διατριβήν, ἐπειδὴ τὸ βρέφος τηνικαῦτα εἰς φῶς ἐλεύθει ὅπερ Εἰλειθυίας ἔργον ἐστὶν ὡς καὶ ἡ Ἰλιὰς ἐδήλωσεν, ὁπηνίκα οὐ δύναται μένειν κατὰ γαστρός. τοῦτο γὰρ ὁ Ἀμνισὸς ὡς οἷά τις ἀμένιστος, τῷ ἤχῳ τῆς λέξεως παραινίττεται. εἰ δὲ καὶ ἀγαθὸς ὁ ἐκεῖ τόπος ἐν ταῖς λοχείαις, διὰ τοῦτο τῇ Εἰλειθυίᾳ ἀνεῖτο, οὐκ ἔστιν ἀποφαντικῶς εἰπεῖν. Ὅτι δὲ [illegible]

οἰκῶς

αὐτικῶς λέγειν καὶ εἰλειθυίας πληθυντικῶς, καὶ διατί θυγατέρες Ἥρας αἱ εἰλείθυιαι πλάττονται, ἡ Ἰλιὰς δηλοῖ. ἐκ δὲ τῆς κατὰ γέννησιν ἀλληγορουμένης εἰλειθυίας, ὑμεῖς πίδης παραφέρεται τοῖς παλαιοῖς, αἱ ἐλεύθεραι εἰπεῖν τὴν μὴ γεννήσασαν. Ὅτι δὲ δυσάλμενος ἡ κρήτη τὰ πρὸς βορρᾶν, δῆλόν ἐστι. καὶ ἰδοὺ παρὰ καὶ καλοῖς κακὸν κεῖται τοῖς τῆς κρήτης δηλαδὴ, τὸ κατ' αὐτὴν κακολίμενον. Τὸ δὲ δημόθεν δοῦναι ἄλφιτα καὶ οἶνον καὶ ἑξῆς, δηλοῖ ἔθος τὸ ξενίζεσθαι δημοσίᾳ τοὺς ἀξίους. οὕτω καὶ ἀλκίνοος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἄριστοι ἀνδρακὰς δόντες δῶρα τῷ ὀδυσσεῖ, ὕστερον ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον, ἐποίησαν τὰ ῥηθέντα ἐκεῖ. βοῦς δὲ ἱερεῦσαι, ἤγουν τὸ σφαγιάσαι. Τὸ δὲ ταρπήσαιτο θυμὸν, ἴσον ἐστὶ τῷ κορέσαιτο. ἐπῆκται δὲ πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ ἱερεύσασθαι, ἵνα μὴ ἐπὶ θυσίας ἡ λέξις νοηθείη, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ σφαγιάσασθαι. Τὸ δὲ, οὐδ' ἐπὶ γαίῃ εἴα ἵστασθαι βιαιότατον ἄνεμον δηλοῖ. ὃς ὠθοίη ἂν καὶ κατὰ κρημνοῦ, τόπον εὑρὼν ἐπιτήδειον. ἐπισταθεὶς δὲ, καὶ εἰς ἅρπυιαν αὐξηθήσεται. τοιοῦτος γάρ ἐστιν ὁ μὴ ἐῶν ἐπὶ γῆς ἵστασθαι. Τὸ δὲ ὦρορε δαίμων, εἰ καὶ φύσει κατὰ τὸ ὄλωλε γράφεται καὶ τὸ ὄδωδε καὶ τὰ ὅμοια ἀττικὰ, ἀλλὰ καὶ νῦν ὑπέρθεσιν ἔπαθεν δὴ χρείᾳ μέτρου ὡς καὶ ἐν ἄλλοις. Τὸ δὲ ἴσκε, οἱ μὲν γλωσσογράφοι, ἀντὶ τοῦ ἔλεγεν ἐκδέχονται. οἱ δὲ ἀκριβέστεροι, ἀντὶ τοῦ ᾔσκει ὅ ἐστιν εἴκαζεν ἀπεικονίζων πρὸς ἀλήθειαν. κεῖται δ' ἐν τούτοις, καὶ τὸ, ἄνεμος πέσεν, ἀντὶ τοῦ ἐπαύσατο. κοινότερον φρασθὲν ἀφελῶς πρὸς ἀπελευθέραν τε, ἰσόρροπον δὲ ὡς πόντον. ἔνθα γὰρ τὸ στορέσαι καὶ στρῶσαι, οἰκεῖον ἐκεῖ καὶ τὸ πεσεῖν. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἐν τῷ, ἴσκε ψεύδεα πολλὰ λέγων, ἐπιτηδείως ὁ ποιητὴς ἔπαυσε τὴν ἐπὶ πλέον ψευδολογίαν. δυνήσας μὲν ἐμβραδῦναι ψεύδεσιν, ἐμφήνας δὲ μόνον ἐν σχήματι παρασιωπήσεως, καὶ ἄλλα τὸν ὀδυσσέα ὡς εἰκὸς φάναι πρὸς τὴν γυναῖκα ὡς αὐτῷ ἤρεσε, διὰ τὸ ἡδέως ἐκείνην ἀκροᾶσθαι. ὅπερ οὐκ ἂν ὁ μετρικὸς ἀκροατὴς ἐπὶ πλέον γενέσθαι ἀνάσχοιτο ἀληθευτικῶς αὐτὸς μαθὼν ὡς ἐφιέμενος.

Τῆς δ' ἄρ' ἀκουούσης ῥέε δάκρυα, τήκετο δὲ χρώς.
Ὡς δὲ χιὼν κατατήκετ' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν,
Ἥντ' εὖρος κατέτηξεν ἐπὴν ζέφυρος καταχεύῃ,
Τηκομένης δ' ἄρα τῆς, ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες,
Ὣς τῆς τήκετο καλὰ παρήια δακρυχεούσης,
Κλαιούσης ἑὸν ἄνδρα παρήμενον. αὐτὰρ ὀδυσσεὺς,
Θυμῷ μὲν γοόωσαν, ἑὴν ἐλέαιρε γυναῖκα,
Ὀφθαλμοὶ δ' ὡσεὶ κέρα ἕστασαν ἠὲ σίδηρος
Ἀτρέμας ἐν βλεφάροισι. δόλῳ δ' ὅγε δάκρυα κεῦθε.
Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο,
Ἐξαῦτις μιν ἔπεσσιν ἀμειβομένη προσέειπεν.
Νῦν μὲν δή σευ ξεῖνέ γ' ὀίω πειρήσεσθαι,
Εἰ ἐτεὸν δὴ κεῖθι σὺν ἀντιθέοις ἑτάροισιν
Ξείνισας ἐν μεγάροισιν ἐμὸν πόσιν ὡς ἀγορεύεις.
Εἰπέ μοι, ὁπποῖ' ἄσσα περὶ χροῒ εἵματα ἕστο,
Αὐτός θ' οἷος ἔην, καὶ ἑταίρους οἵ οἱ ἕποντο.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις ὀδυσσεύς.
Ὦ γύναι, ἀργαλέον τόσσον χρόνον ἀμφὶς ἐόντα
Εἰπέμεν. ἤδη γάρ οἱ ἐεικοστὸν ἔτος ἐστὶν,
Ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβη καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθε πάτρης,
Ἀλλὰ καὶ ὥς ἐρέω ὥς μοι ἰνδάλλεται ἦτορ.
Χλαῖναν πορφυρέην οὔλην ἔχε δῖος ὀδυσσεὺς
Διπλῆν. αὐτάρ οἱ περόνη χρυσοῖο τέτυκτο
Αὐλοῖσιν διδύμοισι. πάροιθε δὲ δαίδαλον ἦεν.
Ἐν προτέροισι πόδεσσι κύων ἔχε ποικίλον ἐλλὸν
Ἀσπαίροντα λάων. τὸ δὲ θαυμάζεσκον ἅπαντες,
Ὡς οἱ χρύσεοι ὄντες, ὁ μὲν λάε νεβρὸν ἀπάγχων,

Ὅτι τῆς πηνελόπης ἀκουούσης ἃ ἔλεγεν ὀδυσσεὺς, ῥέε δάκρυα. τήκετο δὲ χρώς. εἶτα λαβὼν ἀφορμὴν ἐκ τοῦ τήκετο, ἐπάγει. ὡς δὲ χιὼν κατατήκετ' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν, ἥντ' εὖρος οἷα γλιαρὸς κατέτηξεν ἐπὴν ζέφυρος καταχεύῃ ὡς ψυχρὸς δηλαδή. τηκομένης δ' ἄρα τῆς, ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες, ὣς τῆς τήκετο καλὰ παρήια δακρυχεούσης. Καὶ ὅρα ὡς ποσάκις εἶπε τὰς ἀπὸ τοῦ τήκω κινήσεις. ὡς γάρ φασιν οἱ παλαιοί, οὐκ ἔχει καθαριωτέρας ταύτας εἰπεῖν λέξιν ἐν τοῖς ἄρτι ῥηθεῖσιν. Τὸ δὲ ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες, διὰ τὸ πλῆρες τῆς παραβολικῆς ἱστορίας ἔφη. ἄλλως γὰρ, ὑπερβολικὸν, ποταμηδὸν ῥέειν δάκρυον. ὥσπερ καὶ τὸ κρήνης δίκην αὐτῆς ῥέειν ἐν ἰλιάδι, ὑπερβολὴν ἔχει. Ἰστέον δὲ ὅτι τοῦ τήκω ῥήματος πολλὰ ἔστι παράγοντος, ἐκεῖθεν γίνεται καὶ τὸ τήγανον, οἱονεὶ τήκανόν τι ὄν. τῷ δ' αὐτὸ πράττει, καὶ τάγανον κατὰ μετάθεσιν. δωρικῶς δὲ, καὶ ἤγανον καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται. τινὲς δὲ ταγηνὸν φασι, τὸ ἐν ταγάνῳ ἑψηθέν. συρακούσιοι δὲ ὥς φησιν ἀθήναιος, τὴν μὲν

Αὐτὰρ ὃ ἐκφυγέειν μεμαὼς, ἤσπαιρε πόδεσσι.
Τὸν δὲ χιτῶν' ἐνόησα περὶ χροῒ σιγαλόεντα,
Οἷόν τε κρομύοιο λοπὸν κατὰ ἰσχαλέοιο.
Τὼς μὲν ἔην μαλακός. λαμπρὸς δ' ἦν ἥλιος ὥς.
Ἦ μὲν πολλαί γ' αὐτὸν ἐθηήσαντο γυναῖκες.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν.
Οὐκ οἶδ' ἢ τάδε ἕστο περὶ χροῒ οἴκοθ' Ὀδυσσεύς,
Ἤ τις ἑταίρων δῶκε θοῆς ἐπὶ νηὸς ἰόντι,
Ἤ τίς που καὶ ξεῖνος, ἐπεὶ πολλοῖσιν Ὀδυσσεὺς
Ἔσκε φίλος. παῦροι γὰρ Ἀχαιῶν ἦσαν ὁμοῖοι.
Καί οἱ ἐγὼ χάλκεον ἄορ καὶ δίπλακα δῶκα
Καλὴν πορφυρέην καὶ τερμιόεντα χιτῶνα,
Αἰδοίως δ' ἀπέπεμπον εὐσέλμου ἐπὶ νηός.
Καὶ μέν οἱ κῆρυξ ὀλίγον προγενέστερος αὐτοῦ
Εἵπετο, καὶ τόν τοι μυθήσομαι οἷος ἔην περ.
Γυρὸς ἐν ὤμοισιν, μελανόχροος, οὐλοκάρηνος,
Εὐρυβάτης δ' ὄνομ' ἔσκε, τίεν δέ μιν ἔξοχον ἄλλων
Ὧν ἑτάρων Ὀδυσεύς, ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ᾔδη.

Ὣς φάτο. τῇ δ' ἔτι μᾶλλον ὑφίμερον ὦρσε γόοιο
Σήματ' ἀναγνούσῃ, τά οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς.
Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο,
Καὶ τότε μιν μύθοισιν ἀμειβομένη προσέειπε.
Νῦν μὲν δή μοι ξεῖνε πάρος περ ἐὼν ἐλεεινὸς
Ἐν μεγάροισιν ἐμοῖσι, φίλος τ' ἔσῃ αἰδοῖός τε.
Αὐτὴ γὰρ τάδε εἵματ' ἐγὼ πόρον οἷ' ἀγορεύεις,
Πτύξασ' ἐκ θαλάμου. περόνην τ' ἐπέθηκα φαεινὴν,
Κείνῳ ἄγαλμ' ἔμεναι. τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὖτις
Οἴκαδε νοστήσαντα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
Τῷ ῥα κακῇ αἴσῃ κοίλης ἐπὶ νηὸς Ὀδυσσεὺς
Ὤχετ' ἐποψόμενος κακοΐλιον οὐκ ὀνομαστήν.

λοπάδα, τήγανον καλοῦσι. τὸ δὲ κοινῶς τήγανον, ξυροτήγανον. χρῆσις δὲ ἠγάνου μὲν διὰ τοῦ η, ἐν τῷ παρὰ Ἀνακρέοντι. χεῖρά τ' ἐν ἠγάνῳ βαλεῖν. τηγάνου δὲ σὺν τῷ τ, ἐν τῷ, πηδῶσι δ' ἰχθῦς ἐν μέσοισι τηγάνοις. καὶ, ἀπὸ τηγάνου τ' ἔφασκεν ἀφύας φαγεῖν. ἐξ αὐτοῦ δὲ, καὶ ῥῆμα. φρύνιχος. ἡδὺ δ' ἀποτηγανίζειν ἄνευ συμβολῶν. ταγήνου δὲ χρῆσις, ἐν τῷ, ἀτάρ τοι τὸ τάγηνον ἄειστον. Ἐπιστέον καὶ ὅτι ὥσπερ ἀκροπόλοισιν ὄρεσι, ταυτόν ἐστι τῷ, κορυφαῖς ὀρῶν, ὡς δῆλον ἐκ τῶν παλαιῶν, παραδόντων εἰς τρία διαιρεῖσθαι τὸ ὄρος. εἰς ἀκρώρειαν, εἰς ὑπώρειαν, καὶ εἰς τέρμα. ὧν τὸ μὲν, κορυφή. τὸ δὲ, πλευρὰ ὄρους. τὸ δὲ, πλατεῖον. οἱ καὶ πόδες. αἱ δὲ κορυφαί φασι, καὶ ἀκρόπολεις. περὶ ὧν καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα ἐρρέθη. τὸ δὲ ἄκρον ἐξ οὗ τὰ ἀκροπόλα ὄρη, καὶ τὰς ἀκροπόλεις καλεῖ. καὶ τὰ ἀκροθίνια, ὅπερ ἐστὶν ἄκρον σωροῦ. καὶ λάφυρα. καὶ ἀπαρχαὶ δὲ ἀνατίθεσθαι ἐξ ἐμπορίας. τοῦτο μὲν, διὰ τὸ ἀπὸ θινὸς θαλασσίου συνάγεσθαι. τὰ δὲ ἐκ πολέμου λάφυρα, ἃς δὴ φασὶν ἀκροθίνια, παρὰ τὸ θείνεσθαι ἐν μάχῃ πολλούς. τὸ δὲ ἐπὶ σωροῦ, παρὰ τὸ ἄκρον τοῦ τοιούτου θινός. φέρεται δέ φασι καὶ παροιμία ἐπὶ τῶν μάτην κοπιόντων, τὸ, ἀκροθίνια πυγμαίων κολοσσῷ ἐφαρμόζειν. ὅπερ ἐστὶν ἀνδρὶ μεγίστῳ μικρόν τι κέρδος εἶναι. ἐκ τοῦ εἰρημένου δὲ ἄκρου, καὶ ἀκρόκομος, ὁ κομῶν τὸ ἄκρον τῆς κεφαλῆς. καὶ μὴν ἄλλως ἀκρόκομος ἐν Ἰλιάδι, ὁ μετρίως οὐ λίαν κομῶν.

Ὅτι Ὀδυσσεύς, θυμῷ μὲν γοόωσαν ἑὴν ἐλέαιρε γυναῖκα. ὀφθαλμοὶ δ' ὡσεὶ κέρα ἕστασαν ἠὲ σίδηρος ἀτρέμας ἔγκον ἀσύχως ἐν βλεφάροισι. δόλῳ δ' ὅγε δάκρυα κεῦθε. Κέρα δὲ, οὐ αὐτὴν λέγει κατὰ τοὺς παλαιοὺς τὴν φύσιν τοῦ κέρατος σκληρὰν οὖσαν, ἢ ὡς ἐκμείρουσα τὰ τόξα. ἵνα λέγῃ ὡς οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Ὀδυσσέως ἕστασαν, ὅπερ βούλεταί τις εἰπεῖν οἷα καὶ σίδηρος, ἤτοι καὶ ὡς τετμημένα τόξα, μὴ ἀποδιδόντες δάκρυσιν. οὕτω τλήμων ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ νῦν ὁ καὶ πρὸ τῇ Καλυψοῖ συνεχῶς δακρύων, καὶ παρὰ Φαίαξιν ἐπιμόδακρυς διὰ μόνην ἀνάμνησιν κακῶν. Σημείωσαι δὲ ὡς ἐν τῷ, ὡσεὶ κέρα ἕστασαν ἠὲ σίδηρος, ἀπὸ τοῦ ὑφειμένου μετέβη αὐξητικῶς ἐπὶ τὸ μεῖζον. ἤγουν ἐκ τῶν κεράτων, ἐπὶ τὸν σίδηρον. ἐσχημάτισται δὲ τοῦτο, ἰσοδύναμον ὅπερ τὸ, ὥς τε γὰρ ἠελίου αἴγλη πέλεν ἠὲ σελήνης. ἐκεῖ γὰρ ἄλλως ἀπὸ τοῦ κατὰ λαμπρότητα ἡλιακοῦ μεγέθους, ἐπὶ τὸ ἔλαττον κατέβη, ὡς αὖ νῦν ὁ λόγος πιθανώτερος. Ὅρα δὲ καὶ ὡς Ὅμηρος μὲν, πρὸς κέρας εἴκασε τὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Ὀδυσσέως ἀτενές. ἡ δὲ συνήθεια, καὶ χιτῶνα τινὰ κερατοειδῆ τοῦ ὀφθαλμοῦ λέγει, ὅθεν ἴσως καὶ ἡ Ὁμηρικὴ ὥρμηται παραβολή. Τὸ δὲ δόλῳ δάκρυα κεῦθε, παράδειγμα καὶ αὐτὸ δόλου ἐπαινετοῦ. ὃς νῦν εἰς ἴσον ἥκει τῇ καρτερίᾳ. Ὅτι θελήσας ὁ ποιητὴς ὡς ἐν παρέργῳ χάριν ἁβρότητος γραφικῶς, καὶ περὶ λαμπροῦ διαλαβεῖν ἱματισμοῦ, καὶ ἅμα πιθανῶς καὶ ἐντέχνως ἀνάκρισιν εἶναι διὰ πιθανολόγους οἱ μὲ

ψύδ

φεύδεται ὁ ξένος, ἔπει καί τι ἱστορῆσαι, ἐπ᾿ ἀληθὲς τὴν ἀνακρίνουσαν τὸν ξένον, εἰ ἐτεὸν ὡς λέγει τὸν Ὀδυσσέα ἐν Κρήτῃ ἐξείνισεν ὅτε εἰς Τροίαν ἀπέπλεεν, ὁποῖα περὶ χροῒ εἵματα ἕστο, αὐτός θ᾿ οἷος ἦν, καὶ ἑταῖροι οἵ οἱ ἕποντο. καὶ Ὀδυσσεὺς ἑαυτὸν μὲν οἷος ἦν, σιωπᾷ. μὴ καὶ ὑπορηγνύμενος, εὐθὺς ἀναγνωρισθῇ, ἐπιλεγομένης τῆς γυναικὸς τὰ σημεῖα. ὕστερον δ᾿ ὅμως ἐπικρύπτων ἑαυτὸν, ἀναγνωρισθήσεται ὑπὸ τῆς μαίας ὡς εἰκὼς ὢν Ὀδυσσεῖ. οἷα δὲ ἐφόρει εἵματα, ἐρεῖ ἀκριβῶς. καὶ τῶν ἑταίρων δὲ τὸν ἐπισημότερον ἀπαγγελεῖ. ἐξ ὧν ἡ Πηνελόπη ἀληθεύειν τὸν ξένον κρινεῖ. ἀνακρουσάμενος οὖν πρῶτον, καὶ εἰπὼν ὡς ἀργαλέον τόσσον χρόνον ἀμφὶς ἐόντα εἰπέμεν, ἤδη γάρ οἱ ἐεικοστὸν ἔτος ἐστὶν ἐκ τότε, εἶτα ὑπισχόμενος εἰπεῖν ἐν τῷ, ἀλλὰ καὶ ὥς ἐρέω ὥς μοι ἰνδάλλεται ἦτορ, τουτέστι φαντάζεται, ἀληθῶς εἰπεῖν, ἅπερ εἴποι ἂν ὁ δυσχερῶς μεμνημένος τινός, ἐπιφέρει. χλαῖναν πορφυρέην οὔλην ἔχε δῖος Ὀδυσσεύς, διπλῆν. αὐτάρ οἱ περόνη χρυσοῖο τέτυκτο αὐλοῖσι διδύμοισι, πάροιθε δὲ δαίδαλον ἦεν. εἶτα ἑρμηνεύων τὸ δαίδαλον, ἐπιφέρει. ἐν προτέροισι πόδεσσι, κύων ἔχε ποικίλον ἐλλὸν ἀσπαίροντα λάων, τὸ δὲ θαυμάζεσκον ἅπαντες. ὡς οἱ χρύσεοι ὄντες, ὁ μὲν, λάε νεβρὸν ἀπάγχων. αὐτὰρ ὁ ἐκφυγέειν μεμαὼς, ἤσπαιρε πόδεσσι. τὸν δὲ χιτῶν᾿ ἐνόησα περὶ χροῒ σιγαλόεντα, οἷόν τε κρομύοιο λοπὸν κατὰ ἰσχαλέοιο. τὼς μὲν ἔην μαλακός. λαμπρὸς δ᾿ ἦν ἠέλιος ὥς. καὶ οὐ κατὰ χρῶμα δηλαδὴ κρομύου. ἦ μὲν, πολλαί γ᾿ αὐτὸν ἐθηήσαντο γυναῖκες. ταῦτα εἰπὼν ἀληθῶς ὁ ξένος, εἶτα ὑποπτεύσας ἀναγνωρισμὸν διὰ τὸ τῆς εἰδήσεως ταύτης ἀκριβὲς, προσποιεῖται μὴ εἰδέναι εἴτε οἴκοθεν αὐτὰ εἶχεν εἴτε καὶ ξενωθεὶς πόθεν ἔσχε, καί φησιν. ἄλλο δέ τοι ἐρέω. οὐκ οἶδ᾿ εἰ τάδε ἕστο περὶ χροῒ οἴκοθ᾿ Ὀδυσσεὺς, ἤ τις ἑταίρων δῶκε, ἤ τίς που καὶ ξεῖνος, ἐπεὶ πολλοῖσιν Ὀδυσσεὺς ἔσκε φίλος. παῦροι γὰρ Ἀχαιῶν ἦσαν ὁμοῖοι, καὶ πλάττει καὶ αὐτὸς δοῦναι καὶ δίπλακα καλὴν πορφυρέην καὶ τερμιόεντα χιτῶνα, καὶ αἰδοίως ἐκεῖνον ἀποπέμψαι. ἅπερ ἄνδρα ὑπογράφει φιλόξενον. εἶτα λέγει καθ᾿ ἱστορίαν, ὅτι καὶ μέν οἱ κῆρυξ ὀλίγον προγενέστερος αὐτοῦ εἵπετο. καὶ τόν τοι μυθήσομαι οἷος ἔην περ. γυρὸς ἐν ὤμοισι, μελανόχροος, οὐλοκάρηνος, Εὐρυβάτης δ᾿ ὄνομ᾿ ἔσκε. τίεν δέ μιν ἔξοχον ἄλλων ὧν ἑτάρων Ὀδυσσεὺς, ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ᾔδη. τουτέστιν οὐ δι᾿ εὐγένειαν ἢ γένος ἤ τι τοιοῦτον, ἀλλ᾿ ὅτι ἀρτίφρων ἦν. τοιοῦτος γὰρ ὁ φρεσὶν ἄρτια εἰδώς. οὕτως ἀφηγησαμένου τοῦ ξένου, σήματα ἀναγνοῦσα ἡ Πηνελόπη τά οἱ ἔμπεδα πέφραδ᾿ Ὀδυσσεὺς, καὶ κλαύσασα ἱκανῶς. νῦν μὲν δή μοι φησὶ ξεῖνε πάρος περ ἐὼν ἐλεεινὸς ἐν μεγάροισιν ἐμοῖσι, φίλος τ᾿ ἔσσῃ αἰδοῖός τε. αὐτὴ γὰρ τάδε εἵματ᾿ ἐγὼ πόρον οἷ᾿ ἀγορεύεις, πτύξασ᾿ ἐκ θαλάμου. περόνην τ᾿ ἐπέθηκα φαεινὴν, κείνῳ ἄγαλμα εἶναι. τὸν δ᾿ οὐχ ὑποδέξομαι αὖτις οἴκαδε νοστήσαντα. τῷ ῥα κακῇ αἴσῃ κοίλης ἐπὶ νηὸς Ὀδυσσεὺς ᾤχετο ἐποψόμενος Κακοΐλιον οὐκ ὀνομαστήν. καὶ ὅρα τὸ οὐκ ὀνομαστὴν, ἑρμηνευτικὸν ὂν τοῦ κακοΐλιον. οὐ γάρ τι φαυλόφωνον καὶ δυσπρόσωπον ἡ τῆς Ἰλίου κλῆσις ἔχει. ἀλλὰ κακοΐλιος ἢ οὐδετέρως κακοΐλιον ἡ Τροία ἐστὶν ὡς μὴ ἀξία ἀκοῦσαί τινι μηδὲ εἰς μνήμην διὰ τὰ ἐν αὐτῇ κακά. οὕτω καὶ δύσπαρις ἐν Ἰλιάδι ὁ Ἀλέξανδρος καὶ αἰνελένη ἡ Ἑλένη, οὐ διὰ φαυλότητα κλήσεων, ἀλλ᾿ ὅτι κακῶν ἐγένοντο αἴτιοι. διὸ ἴσως οὐδὲ μνήμης ἄξιοι οὐδ᾿ ἄχρι κλήσεως. ὅπερ ὕστερον χρόνῳ καταψηφίσθη τοῦ τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος ἐμπρήσαντος τὸν ναόν. Ὅρα δὲ καὶ ὡς ὅπερ φθάσας Ὀδυσσεὺς ηὔξατό που τὸ φίλος δηλαδὴ ἐλθεῖν τοῖς Φαίαξι καὶ ἐλεεινὸς εὑρεῖν καὶ ἄρτι. ἐλεεινὸς γὰρ ὢν ἕως καὶ νῦν, ἤδη φίλος γίνεται ὁ μετ᾿ ὀλίγα καὶ φίλτατος. Τοῦ δὲ ῥηθέντος χωρὶς τὰ κατὰ μέρος, τοιάδε. πορφυρέη μὲν ἡ χλαῖνα, δηλαδὴ βασιλικόν. Τὸ δὲ διπλῆν αὐτῆς καὶ ἡ μία περόνη, μανδυοειδῆ αὐτὴν εἶναι δηλοῖ. οὐ κύκλῳ ἀμπέχουσαν, ἀλλὰ διπλουμένην κατὰ τὸ ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν διὰ τῶν ἀριστερῶν, ἀφιεῖσαν δὲ ἀνεῖναι ὡς καὶ προδηλοῦσθαι τὰ δεξιά. Οὔλην δὲ καὶ νῦν, ἢ τὴν συνεστραμμένην λέγει καὶ εὔκλωστον. ἢ τὴν ὅλην καὶ ὑγιῆ. ἢ τὴν ἁπαλήν. τινὲς δὲ τὴν οὔλην συνάπτοντες μετὰ τοῦ πορφυρέην, φασὶν ἄμφω δηλοῦν τὴν ὁλοπόρφυρον. οὖλον γὰρ πάντως που καὶ τὸ ὅλον. Τὸ δὲ ἔχε δῖος Ὀδυσσεὺς, ἀντὶ τοῦ, ἐφόρει. ἐξ οὗ τὸ ἀμπέχειν γίνεται. Εἰς δὲ τὸ διπλῆν γράφουσιν οἱ παλαιοὶ, ὅτι διπλοῦν μὲν, κατὰ τὸ μέγεθος. ἱμάτιον γὰρ πτυσσόμενον, διπλοῦν λέγεται. διπλάσιον δὲ, κατὰ ἀριθμόν. οὕτω γοῦν διπλάσια χρήματα λέγονται. τοῦτο δὲ, σαφηνίζει καὶ εἰς τὸ, τριπλῇ τετραπλῇ τ᾿ ἀποτισόμεθα. αὐλοὶ δέ φασιν ἐνταῦθα. ῥαβδοειδεῖς τινες ἀνατάσεις εὐθεῖαι, εἰς ἃς κατακλείονται αἱ περόναι. ἃς δὴ τοῦτο καὶ κληῗδας ἐϋγνάμπτους ἔφη πρὸ μικροῦ. δίδυμοι δὲ οἱ τοιοῦτοι, ἀντὶ τοῦ, διπλοῖ ἢ συμφυεῖς ταῖς περόναις. δαίδαλον δὲ, τὸ δαίδαλμα, τὸ ποίκιλμα. συγκοπὲν ἐκ τοῦ δαιδάλεον. Τὸν δὲ ἐλλὸν, καὶ νεβρὸν ὑποκατωβὰς ἔφη, ὃ δηλοῖ νεογνὸν ἔλαφον. νεωστὶ βορὰν ἢ βορᾶς ἁπτόμενον. περὶ δὲ τοῦ, ἐλλὸς ἰχθύς, ζητητέον ἐν ἄλλοις. προτέρους δὲ πόδας, ἢ τοὺς τοῦ κυνὸς λέγει. ἢ τὸ πρόσθιον μέρος τῶν ποδῶν τοῦ Ὀδυσσέως. Τὸ δὲ λάων, Ἀρίσταρχος μὲν, ἀντὶ τοῦ ἀπολαύων. ἀφ᾿ οὗ καὶ λαιμός. καὶ λαυκανία. καὶ αὐτὸ τὸ ἀπολαύειν πλεονασμῷ τοῦ υ. ἔνθεν καὶ τὸ, λάε νεβρὸν ἄγχων. ἤγουν ἀπέλαυεν. ἐτρύφα. ἕτεροι δὲ ὧν καὶ Κράτης, ἀντὶ τοῦ βλέπων. οὗ κατὰ στέρησιν, ὁ ἀλαός. ἄλλοι δὲ, ὑλάων ἤγουν ὑλακτῶν ὡς ἐν σχήματι χάσκοντος, ἀφαιρεθέντος τοῦ υ. ἀλλ᾿ εἰ τοῦτο, πῶς ὁ χάσκων κύων, εἶχε τὸν ἐλλόν; Τὸ δὲ θαυμάζεσκον, παρασημείωσίς ἐστι τοῦ θαυμαστὸν ἀληθῶς εἶναι, διαφορὰς ζῴων ἐν μονοειδεῖ χρώματι διαφαίνεσθαι. τοιοῦτον δέ τι καὶ τό, πολλαί αὐτὸν ἐθηήσαντο γυναῖκες. ἐκεῖνο δὲ, καὶ εἰς ἔπαινον τῆς Πηνελόπης κεῖται ὡς ἔργον εἶναι δοκεῖ ὁ χιτών. Τὸ δὲ χρύσεοι ὄντες ὁ μὲν λάε ὁ δὲ ἤσπαιρεν, ὅμοιόν ἐστι τῷ, οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν τοιόσδε, ὁ τοιόσδε. Κρομύου δὲ λοπὸς, λέπυρον

πυρον, ἤγουν τὸ λέπω. καὶ τοῦτον, οὐ χλωρόν, παχὺς γὰρ ὁ τοιοῦτος. ἀλλὰ ἰσχαλέον. τοῦτο δέ φασι, πρὸς τὸ εὔτονον ἐρρέθη τοῦ χιτῶνος καὶ ἰσχνόν. ὁ γὰρ χλωρὸς λεπτός, οὐκ εὐτόνως ἔχει. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ δὲ ῥηθὲν λέπυρον, καὶ λεπύχανον φασὶν εὑρῆσθαι ἤγουν θεοπόμπῳ τῷ κωμικῷ. εἰπόντι ὡς ἐκ προσώπου τοῦ ὀδυσσέως, τὸ χιτῶνα μοι φέρων δέδωκας δαίδαλον ὃν εἴκασεν ἄριστ' ὅμηρος. κρομύου λεπυχάνῳ. τὸ δ' αὐτὸ, καὶ λόπισμα εἴρηται. εἰ δὲ καὶ τὸ λόπιμον κάρυον παρ' εὐβούλῳ, ὃ μεταξύτεροι κάρυον καλοῦσι κατὰ νίκαιον δ' ὅμως, τῆς αὐτῆς ἐστι σημασίας, οὐκ ἔστιν οὕτως εἶναι στερεῶς. τοῦ δὲ λέπειν ἐξ οὗ καὶ τὸ λέμμα καὶ ἡ λεπὰς καὶ ἡ λεπρὰς, καὶ ὁ λεπηρὸς καὶ ἐν συγκοπῇ λεπρός, καὶ ἡ λεπίς. καὶ ὁ ἀλέπιστος καθά τις εἶπεν ἰχθύς, καὶ ἡ τὴν καυλὸν ἀπολελεμμένη θρίδαξ, χρῆσις μὲν καὶ ἐν τῇ ἰλιάδι, ἔτι δὲ καὶ παρὰ τῷ εἰπόντι τὸ, μάζης μὲν ἐγχεῖ μερίδα λαμβάνων, λεπεῖ. ἤγουν ἐκλεπίζει. εἰκὸς δὲ καὶ τὴν λοπάδα, τοιαύτης εἶναι συστοιχίας διὰ τὸ τῆς πλάσεως οὐ παχὺ ἀλλὰ ὡς εἰπεῖν λεπτόν. ὃ δὴ καὶ αὐτὸ ἐκ τοῦ λέπω γίνεται. Ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι οὐδὲ τὸ λέπαδνον ἀπήλλακται τοιαύτης παραγωγῆς. καὶ ὅτι τὸ λέπω, οὐ μόνον ἀποκεκλιμένον ὡς ἐρρέθη ἔχει τὸ ο ἐν τῷ κεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ τὸ ε φυλάσσει, ὡς καὶ ἐν τῷ λέπας ὃ ἐστὶ τραχύτης, καὶ λέπος. διὸ οὐδ' ὠὸς γὰρ πώποτ' ἀπέβαλεν ὄστρειον λέπος. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ὁμηρικοῦ λώπου, ἐκτάσει καὶ λώπιον τὸ ἱμάτιον. ὅθεν λωποδύτης, ὁ καὶ χλαινοθήρας. καὶ ὅτι πρωτότυπον τοῦ ὕστερον ἰσχναλέου, τὸ ὁμηρικὸν ἰσχαλέον, ἀπὸ τοῦ ἴσχω γενόμενον, ἐξ οὗ καὶ ἰσχὰς τὸ ἰσχνὸν σῦκον. Τὸ δὲ ἐπὶ πολλοῖς ὀδυσσεὺς ἔσκε φίλος. ὁμοιοῦται πρὸς τὸ, ἐπεὶ κάκεῖνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων. ἀντικρὺς δὲ καὶ αἰνμίσκετος ὀδυσσεύς, ὅτι τὰ περὶ τῇ γυναικὶ ἑαυτὸν ἐπαινῶν κατὰ καιρὸν ἐπὶ πεῖρα. καὶ μετ' ὀλίγα δὲ, οὔθα φησὶ θεοῖς ἐναλίγκιον αὐτὸν λέγεσθαι, καὶ αὖ πάλιν, οἶδε κέρδεα πολλὰ κατὰ θνητῶν ἀνθρώπων εἰδέναι λέγει. ἡ δὲ δίπλαξ. ἡ αὐτή ἐστι τῇ ἐν ἰλιάδι μεμελημένῃ διπλακί, ἢ κατὰ τὴν ἀνωτέρω ῥηθεῖσαν χλαῖναν πορφυρέην διπλῆν. δῆλον δ' ὅτι καὶ δίπλακα δημὸν ἐν ἰλιάδι φησὶν ὁ ποιητής. χιτὼν δὲ τερμιόεις, ὁ σύμμετρος καὶ εὐτερμάτιστος, καὶ μήτε ἐνδέων μήτε ὑπέρμετρος ὤν. καθὰ καὶ ἀσπὶς τερμιόεσσα, ἡ τοιαύτη. ἕτεροι δέ, τερμιόεντα φασὶ τὰ ποδήρη. λέγει δὲ καὶ ἡσίοδος τερμιόεντα χιτῶνα, γεωργῷ πρέποντα. ὅλῳ τῷ σώματι ζωσαμένῳ περιεχόμενον. ἡ δὲ τοῦ εὐρυβάτου ἔκφρασις, πάνυ καὶ σαφὴς καὶ σύντομος, ἵνα ἐμπεριγραφόμενος, διὰ τὸ πρὸς εἰδυῖαν τὴν πηνελόπην λέγεσθαι. γυρὸς δέ, ὁ στρογγύλους ἔχων ὤμους. ὑπόκυρτος. οὐκ εὐμήκης. οἱ δὲ παλαιοί φασιν ὅτι γυροὶ λέγονται, καὶ οὓς τὰ φυτὰ ἐμβάλλουσι. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ γυρὸς ὀξυτόνως, καὶ γυρῖνοι, βάτραχοι γυροὶ τὸ σχῆμα παρ' ἀττικοῖς μήπω πόδας ἔχοντες. ἴωνες δὲ κατὰ παυσανίαν, γερίνους τοὺς τοιούτους φασίν. Ὅτι δὲ γῦρος βαρυτόνως οὐ μόνον κοινότερον ὁ κύκλος ἀλλὰ καὶ τι πλακοῦντος εἶδος, δηλοῖ καὶ ἀθήναιος ἐν τῷ, γῦρος, πλακοῦς, τῷ σχήματι μαστοειδής, ᾧ ἐχρῶντο λάκωνες πρὸς γυναικῶν ἑστιάσεις. Οὐλοκάρηνος δέ, ὁ παρὰ ἡροδότῳ οὐλόθριξ. καὶ ἔστιν ἐκεῖνο, τὸ παρ' ὁμήρῳ σαφέστερον. τοῦτο γὰρ, διὰ τοῦ ὅλου τὸ μέρος ἔφρασεν· οὐ γὰρ τὸ κάρηνον, οὖλον, ἀλλ' αἱ περὶ τὸ κάρηνον τρίχες. εὐρυβάτης δέ, ἣν καὶ τῷ ἀγαμέμνονι κῆρυξ· ἀμφότεροι δέ, φερωνύμως ἐκαλοῦντο παρὰ τὸ εὐρὺ βάζειν ὃ κηρύκων ἐστὶν ἀρετή. λέγεται δέ τις καὶ ἐφέσιος ἐν τοῖς ὕστερον εὐρυβάτης, πονηρὸς ἀνήρ. ὁ καὶ εὐρύβατος. ἐξ οὗ καὶ τὸ πονηρεύεσθαι, εὐρυβατεύεσθαι παροιμιάζεται. καὶ ἔστι τις αὐτοῦ μνήμη, καὶ ἐν ἐξηγήσει τῶν εἰς τὸ τέλος τοῦ ἑρμογένους. δοκεῖ δέ τι πρὸς πονηρίαν τῷ τοιούτῳ εὐρυβάτῃ συμβαλέσθαι, καὶ ἡ πατρὶς ἔφεσος. ἀφ' ἧς καὶ παροιμία τὸ, ἐφέσια γράμματα, ἐπὶ τῶν ἀσαφῆ τινα λαλούντων καὶ δυσπαρακολούθητα. ἐπῳδαὶ γάρ τινες φασὶν ἐκεῖνα ἦσαν ἃς καὶ κροῖσος ἐπὶ τῆς πυρᾶς εἰπὼν, ὠφελήθη. καὶ ἐν ὀλυμπίᾳ δέ φασι μιλησίου τινὸς καὶ ἐφεσίου παλαιόντων, τὸν μιλήσιον μὴ δύνασθαι παλαίειν, διὰ τὸ τὸν ἕτερον περὶ τῷ ἀστραγάλῳ ἔχειν τὰ ἐφέσια γράμματα. ὧν γνωσθέντων καὶ λυθέντων, τριακοντάκις ἐφεξῆς πεσεῖν τὸν ἐφέσιον. παυσανίας δέ φησιν ἐν τῷ κατ' αὐτὸν ῥητορικῷ λεξικῷ, καὶ ὅτι φωναὶ ἦσαν τὰ ἐφέσια γράμματα, φυσικὴν ἐμπεριέχουσαι τὴν ἀλεξίκακον. ἃς καὶ κροῖσον ἐπὶ πυρᾶς φασι καὶ αὐτὸς, εἰπεῖν. καὶ ὅτι ἀσαφῶς καὶ αἰνιγματωδῶς δοκεῖ ἐπὶ ποδῶν καὶ ζώνης καὶ στεφάνης ἐπιγεγράφθαι τῆς ἀρτέμιδος τὰ τοιαῦτα γράμματα. ἄλλοι δὲ φάμενοι ὅτι ἐφέσιος ὁ πονηρὸς εὐρύβατος ἦν τῶν κερκώπων ὁ ἕτερος. φασὶ καὶ ὅτι εὐρύβατος, ὕστερον παροιμία ἐπὶ τῶν πονηρῶν, ἀπὸ τοῦ πεμφθέντος εἰς πελοπόννησον ὑπὸ κροίσου μετὰ χρημάτων ἐπὶ ξενολογίᾳ ὥς φησιν ἔφορος. εἶτα μεταβαλομένου πρὸς κῦρον τὸν τοῦ κροίσου ἐχθρόν. καὶ προδεδωκότος τά τε ἀπόρρητα καὶ τὰς σάρδεις. ὡς δὲ καὶ κλέπτης ἦν εὐρύβατος ἢ ὁ ῥηθεὶς ἢ καὶ ἕτερος τις, ἡ ἱστορία δηλοῖ. καθειρχθεὶς γάρ φασι πολλάκις καὶ διαδράς, εἶτα πάλιν ἁλούς, καὶ παρακαλούμενος ἐπιδείξασθαι ὅπως διεδίδρασκε. τὰς ἐγκονίδας ὑποδησάμενος καὶ σπόγγους λαβὼν καὶ ἀναρριχώμενος διὰ τοῦ τείχους τῆς εἱρκτῆς οἷα δῆθεν δεικνὺς οὕτω φεύγειν, ὡς τοῦ ἄκρου γέγονε καὶ τὸν ὄροφον τῆς οἰκίας ἐξέλιπε βλεπόμενος καὶ καταπλήττων, κατεπήδησεν ἔξω καὶ ᾤχετο ἐν ὅσῳ οἱ φύλακες περιεσκόπουν ὅπως ἴδοιεν αὐτὸν καλοῦντα. εἰ δὲ καὶ πλείους ἦσαν εὐρύβατοι, περιεργάσασθαι μὲν τὸ κατ' αὐτοὺς πλῆθος οὐκ ἀνάγκη. ἁπλῶς δὲ εἰπεῖν, ὅτι πλείονες ἐγένοντο, καθὰ δηλοῖ ὁ γράψας τό, ἵνα ὅσα πονηροῖσιν ἀεὶ δεῖται εὐρυβάτοισι. προσυπεῖπεν δὲ, καὶ ὡς παῖδες πανοῦργοι ἀπέβησαν. διὸ καὶ καθὰ ὁ μῦθος τὸν δία ἔπλαττε πολλάκις μορφούμενον δῆθεν ἄλλως ἐπὶ δόλῳ, οὕτω φασὶ καὶ ἀριστοφάνης ἐν δαιδάλῳ ὑποθέμενος

αὐτὸν

αὐτὸν εἰς πολλὰ μεταβαλλόμενον καὶ πανουργοῦντα, φησίν. ἤδη τις ὑμῶν οἶδεν Εὐρύβατον διαζῶς τοῦ Εὐρυβάτου δηλαδὴ ποικίλου ὄντος πονηρεύεσθαι. παραδηλοῦσι δὲ, καὶ τοὺς Κέρκωπας, πανούργους εἶναι καὶ ἀπατηλούς, οἵτινες ἄρα καὶ οὗτοι ἐκεῖνοι, εἴτε οἱ δύο ὠκεανοῦ καὶ θείας ὄντες μυθευόμενοι, εἴτε καὶ ἱστοροῦσι. οὓς καὶ ἀπολιθωθῆναι φασὶ διὰ τὸ ἐπιχειρεῖν ἀπατῆσαι τὸν Δία. ἱστοροῦσι δέ φασι νήσων οἰκιστὰς ὄντας Κέρκωπας, ἀλλοιωθῆναι θεόθεν διὰ κακοήθειαν εἰς πιθήκων μορφὰς καὶ παρασχεῖν ὄνομα τῷ τόπῳ, ταῖς Πιθηκούσαις. νήσων δὲ παραδεδομένων κλῆσις αὕτη. ὡς δὲ καὶ οἱ Τελχῖνες οἱ φαρμακεῖς καὶ γόητες. ἐπιῤῥητοι κατὰ τούτους ἦσαν καὶ εἰς παροιμίαν ἐκφύντο καὶ αὐτοί. ἐγράφη ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα. ἦν δὲ πολὺς τὴν πανουργίαν, καί τις Φρυνώνδας. καὶ Καλλικῶν δέ. οἱ διαδηλωμένοι ἐν τοῖς περὶ Ἐλπήνορος. ἐρίζοι δ' ἂν τοῖς τοιούτοις καὶ ὁ περιφόρητος Σίσυφος. καὶ μὴν καὶ ὁ Αὐτόλυκος, εἰ καὶ εἰς ἔλαττον. Τὸ δὲ σήματα ἀναγνῶσα, ἀντὶ τοῦ ἀναγνωρισάσῃ. ἔμπεδα δὲ σήματα, τὰ μὴ εἰκότα καὶ κατά τινα στοχασμὸν ἀλλὰ τεκμηριώδη καὶ ἀληθῆ. Τὸ δὲ οἱ ἀγορεύσας, ἀλλαχοῦ μὲν, ἀπολύτως ἔκειτο καὶ θαυμαστικῶς. ἐνταῦθα δὲ, πρὸς ἀκολουθίαν κεῖται συντάξεως. ὅμοιον ὂν τῷ, ἅπερ ἀγορεύεις.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Ὦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
Μηκέτι νῦν χρόα καλὸν ἐναίρεο, μηδέ τι θυμὸν
Τῆκε πόσιν γοόωσα, νεμεσσῶμαι γε μὲν οὐδέν.
Καὶ γάρ τις τ' ἄλλοιον ὀδύρεται ἄνδρ' ὀλέσασα
Κουρίδιον τῷ τέκνα τέκῃ φιλότητι μιγεῖσα,
Ἢ Ὀδυσῆ', ὅν φασι θεοῖς ἐναλίγκιον εἶναι.
Ἀλλὰ γόου μὲν παῦσαι, ἐμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον.
Νημερτέως γάρ τοι μυθήσομαι οὐδ' ἐπικεύσω,
Ὡς ἤδη Ὀδυσῆος ἐγὼ περὶ νόστου ἄκουσα,
Ἀγχοῦ. Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν πίονι δήμῳ
Ζωοῦ. ἀτάρ τοι ἄγει κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
Αἰτίζων ἀνὰ δῆμον. ἀτὰρ ἐρίηρας ἑταίρους
Ὤλεσε καὶ νῆα γλαφυρὴν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
Θρινακίης ἀπὸ νήσου ἰών. ὀδύσαντο γὰρ αὐτῷ
Ζεύς τε καὶ ἥλιος, τοῦ γὰρ βόας ἔκταν ἑταῖροι.
Οἱ μὲν πάντες ὄλοντο πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,
Τὸν δ' ἄρ' ἐπὶ τρόπιος νεὸς ἔκβαλε κῦμ' ἐπὶ χέρσου
Φαιήκων ἐς γαῖαν, οἳ ἀγχίθεοι γεγάασιν.
Οἳ δή μιν περὶ κῆρι θεὸν ὣς τιμήσαντο,
Καί οἱ πολλὰ δόσαν, πέμπειν τέ μιν ἤθελον αὐτοὶ
Οἴκαδ' ἀπήμαντον. καί κεν πάλαι ἐνθάδ' Ὀδυσσεὺς
Ἤην, ἀλλ' ἄρα οἱ τό γε κέρδιον εἴσατο θυμῷ,
Χρήματ' ἀγυρτάζειν πολλὴν ἐπὶ γαῖαν ἰόντι.
Ὡς περὶ κέρδεα πολλὰ κατὰ θνητῶν ἀνθρώπων
Οἶδ' Ὀδυσεύς. οὐδ' ἄν τις ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος.
Ὥς μοι Θεσπρωτῶν βασιλεὺς μυθήσατο Φείδων.
Ὤμνυε δὲ πρὸς ἔμ' αὐτὸν ἀποσπένδων ἐνὶ οἴκῳ,
Νῆα κατειρύσθαι καὶ ἐπαρτέας ἔμμεν ἑταίρους,
Οἳ δή μιν πέμψουσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ἀλλ' ἐμὲ πρὶν ἀπέπεμψε, τύχησε γὰρ ἐρχομένη νηῦς
Ἀνδρῶν Θεσπρωτῶν ἐς Δουλίχιον πολύπυρον.
Καί μοι κτήματ' ἔδειξεν ὅσα ξυναγείρατ' Ὀδυσσεύς.

Ὅτι παραμυθητικὸν γυναικὸς ἐπὶ ἀνδρὶ κλαιούσης, τὸ, μηκέτι νῦν χρόα καλὸν ἐναίρεο. μηδέ τι θυμὸν τῆκε, πόσιν γοόωσα. Ὀδυσσεὺς δὲ τοῦτο τῇ Πηνελόπῃ φησὶν ἐλεῶν φύσει αὐτήν. ἐπεὶ δὲ ἄλλως, ἤθελεν αὐτὴν οὕτως ἔχειν ἕως οἱ μνηστῆρες πεσόντες, ἐπάγει. νεμεσσῶμαι γε μὲν οὐδέν. ὃ κατασκευάζων, φησί. καὶ γάρ τις τ' ἄλλοιον ὀδύρεται ἄνδρ' ὀλέσασα κουρίδιον. ᾧ τέκνα τέκῃσι φιλότητι μιγεῖσα, ἢ περ Ὀδυσσῆα, ὅν φασι θεοῖς ἐναλίγκιον εἶναι. ὃ δὴ αὐτοπροσώπως ἐῤῥέθη τῇ Ὀδυσσείας περιαυτολογίας ἐστίας.
Ὅρα δὲ τὸ ἐναίρεο, τρίτον σημαινόμενον τοῦ ἐναίρειν, παθητικῶς τὸ λωβᾶν. καὶ οὐδὲ τὸ φονεύειν ἢ τὸ σκυλεύειν δηλοῖ, ἀλλὰ τὸ ἀφανίζειν ἢ αἰσχύνειν. οὕτω γὰρ ἐναίρεται χροῦς καλὸς, δάκρυσιν. αἰσχρὸς δηλαδὴ ἀντὶ καλοῦ ἔσται εἰδοῦς γινόμενος. Τὸ δὲ ᾧ τέκνα τέκῃ, ἐστὶ μὲν ἐπιμελογικῷ τρόπῳ. δηλοῖ δὲ, ἐννοίας ἐπίτασιν εἶναι ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ τὰ τέκνα ποιεῖσθαι. Τὸ δὲ ἤπερ Ὀδυσσῆα, οὐ συνήθως ἀντὶ τοῦ πρὸ τὸν Ὀδυσσέα. δηλοῖ δὲ μᾶλλον ἐπίτασιν ἔννοιας. ὡς εἴ τις εἴπῃ, πολλῷ δὴ πλέον τὸν Ὀδυσσέα χρὴ κλαίεσθαι. Τὸ δὲ ὅν φασι θεοῖς ἐναλίγκιον εἶναι, ἠθικῶς ἐῤῥέθη κατ' ἐπένθεσιν. ἦν δ' ἂν σεμνότερον, εἴπερ εἴπεν ὃς θεοῖς ἐναλίγκιος ἦν. Ὅτι παραμυθητικὸν καὶ προσοχῆς δὲ ἄπαι

Καὶ νύ κεν ἐς δεκάτην γενεὴν ἕτερόν γ' ἔτι βόσκοι,
Ὅσσά οἱ ἐν μεγάροις κειμήλια κεῖτο ἄνακτος.
Τὸν δ' ἐς Δωδώνην φάτο βήμεναι, ὄφρα θεοῖο
Ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλὴν ἐπακούσῃ,
Ὅππως νοστήσειε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
Ἤδη δὴν ἀπεών, ἢ ἀμφαδὸν ἦε κρυφηδόν.
Ὣς ὁ μὲν οὕτως ἐστὶ σόος, καὶ ἐλεύσεται ἤδη
Ἄγχι μάλ', οὐδ' ἔτι τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης
Δηρὸν ἀπεσσεῖται, ἔμπης δέ τοι ὅρκια δώσω.
Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος,
Ἱστίη τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἣν ἀφικάνω,
Ἦ μέν τοι τάδε πάντα τελείεται ὡς ἀγορεύω,
Τοῦδ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς,
Τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἱσταμένοιο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια.
Αἲ γὰρ τοῦτο ξεῖνε ἔπος τετελεσμένον εἴη.
Τῷ κε τάχα γνοίης φιλότητά τε πολλά τε δῶρα
Ἐξ ἐμεῦ, ὡς ἄν τίς σε συναντόμενος μακαρίζοι.
Ἀλλά μοι ὧδ' ἀνὰ θυμὸν ὀΐεται, ὡς ἔσεταί περ.
Οὔτ' Ὀδυσεὺς ἔτι οἶκον ἐλεύσεται, οὔτε σὺ πομπῆς
Τεύξῃ, ἐπεὶ οὔτοι σημάντορές ἐστιν ἐν οἴκῳ,
Οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν εἴποτ' ἔην γε,
Ξείνους αἰδοίους ἀποπεμπέμεν ἠδὲ δέχεσθαι.
Ἀλλά μιν ἀμφίπολοι ἀπονίψατε, κάτθετε δ' εὐνήν,
Δέμνια καὶ χλαίνας καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα,
Ὥς κ' εὖ θαλπιόων χρυσόθρονον Ἠῶ ἵκηται.
Ἠῶθεν δὲ μάλ' ἦρι λοέσσαι τε χρῖσαί τε,
Ὥς κ' ἔνδον παρὰ Τηλεμάχῳ δείπνοιο μέδηται
Ἥμενος ἐν μεγάρῳ. τῷ δ' ἄλγιον, ὅς κεν ἐκείνων
Τοῦτον ἀνιάζῃ θυμοφθόρος. οὐδέ κεν ἔργον
Ἐνθάδ' ἔτι πρήξει, μάλα περ κεχολωμένος αἰνῶς.
Πῶς γὰρ ἐμεῦ σὺ ξεῖνε δαήσεαι εἴ τι γυναικῶν
Ἀλλάων περίειμι νόον καὶ ἐπίφρονα μῆτιν,
Εἴ κεν ἀϋσταλέος κακὰ εἱμένος ἐν μεγάροισιν
Δαινύῃ; ἄνθρωποι δὲ μινυνθάδιοι τελέθουσιν.
Ὃς μὲν ἀπηνὴς αὐτὸς ἔῃ καὶ ἀπηνέα εἰδῇ,
Τῷ δὲ καταρῶνται πάντες βροτοὶ ἄλγε' ὀπίσσω
Ζωῷ, ἀτὰρ τεθνεῶτί γ' ἐφεψιόωνται ἅπαντες.
Ὃς δ' ἂν ἀμύμων αὐτὸς ἔῃ καὶ ἀμύμονα εἰδῇ,
Τοῦ μέν τε κλέος εὐρὺ διὰ ξεῖνοι φορέουσι
Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, πολλοί τέ μιν ἐσθλὸν ἔειπον.

ἀπειλητικὸν τό, ἀλλὰ γοῦν μὲν παῦσαι, ἐμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον. ἀληθείας δὲ ὑπόσχεσις τό, νημερτέως γάρ τοι μυθήσομαι οὐδ' ἐπικεύσω. Ὅτι κεῖται ἀνακεφαλαίωσις καὶ ἐνταῦθα, ἐπιτρέχοντος Ὀδυσσέως πρὸς τὴν γυναῖκα τά τε κατὰ Θεσπρωτίαν καὶ τὰ κατὰ Φαίακας, οἳ στίχοι οὐδ' ὅλως δηλοῦσι. λέγει δ' ἐν τούτοις πάλιν καὶ πίονα δῆμον Θεσπρωτῶν. οἳ δὴ ὁμορεῦσιν ἀμπρακιώταις καὶ λευκαδίοις, Ἡρόδοτος ἱστορεῖ. ὑπολαλεῖ δὲ καὶ περὶ κειμηλίων πολλῶν καὶ ἐσθλῶν, εἰ καὶ ἄλλως ψεύδεται. πολλὰ μὲν ἐκ τοῦ αἰτίζειν αὐτὸς λέγων ἔχειν, πολλὰ δὲ καὶ ἐκ Φαιάκων. φησὶ γὰρ περιπόντιος ὡς πρὸς ἀγύρτην ἄνδρα, ὡς πάλαι ἂν ἦεν ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς, ἀλλ' ἄρα οἱ τό γε κέρδιον εἴσατο θυμῷ, χρήματ' ἀγυρτάζειν πολλὴν ἐπὶ γαῖαν ἰόντι. καὶ εὐθὺς ἐπάγει. ὡς περὶ κέρδεα πολλὰ οἶδεν Ὀδυσσεὺς ὡς αἰσχροτέρως ἐρρέθη. μέμνηται δὲ ἀνακεφαλαιωτικῶς καὶ τοῦ κατὰ καὶ ἐν τοῖς πρὸς εἴμερον τῶν Θεσπρωτῶν βασιλέως Φείδωνος. λέγει δὲ καὶ τοὺς τρεῖς στίχους δι' ὧν ἐκεῖνος ὤμοσε περὶ τοῦ Ὀδυσσέως ἀπαντήσεως ἐν οἴκῳ. καὶ τοὺς ἑτέρους δὲ τρεῖς στίχους τοὺς περὶ τῆς δείξεως τῶν τοῦ Ὀδυσσέως κτημάτων καὶ τῆς αὐτῶν ποσότητος. καὶ τοὺς τέσσαρας στίχους τοὺς περὶ τῆς ἐς Δωδώνην ἀπελεύσεως τοῦ Ὀδυσσέως. φράσας μὲν ἀπαραλλάκτως αὐτὰ ἐκεῖνα τὰ ἔπη, μετατάξας δὲ τὰς ἐννοίας. καὶ τὸ μὲν ὕστερον ἐν τοῖς ἐκεῖ δ', ὄμνυε πρὸς ἔμ' αὐτόν, πρῶτον ἐνταῦθα θείς. δεύτερον δέ, τὸ ἐκεῖ πρῶτον, τὴν τῶν κτημάτων δηλαδὴ ὑπόδειξιν. τρίτον δέ, τὸ ἐκεῖσε δεύτερον, τὸν περὶ τῆς Δωδώνης λόγον. οἶδε γὰρ ὁ πολὺς ῥήτωρ Ὅμηρος, ὡς διαφορὰν γραφῆς ποιεῖ καὶ ἡ τῶν νοημάτων μετάταξις. Ἰστέον δὲ διὰ τὸ ἤλω, τοιοῦτόν ἐστι τὸ δὴν, πλεονασμὸν τοῦ ι παθόν. Καὶ ὅτι τὸ ἀγυρτάζειν, ἐξ οὗ καὶ ὁ ἀγύρτης, αἰτίζειν ἐν τούτοις ἔφη,

εἰπὼν. ἄγει κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ αἰτίζων. δῆλον ὅτι ὂν παρὰ τὸ πτωχεύειν. ἐκεῖνο γάρ, τῶν πάνυ ἀπόρων ἦν, οἷος Ὀδυσσεὺς ὁ φαινόμενος πτωχός. καὶ πρὸ αὐτοῦ ὁ Ἶρος. Ὅτι δὲ τὸ ἀγυρτάζειν καὶ ἀγείρειν λέγεται, δῆλον ἐκ τοῦ, ὅσα ξυναγείρατ' Ὀδυσσεύς. Τὸ δὲ ὤμνυε πρὸς ἔμ' αὐτόν, τοιοῦτόν τι, ὡς εἴ τις εἴπῃ, νὴ τὴν σὴν ἱερὰν κεφαλήν. καὶ οἷος ὁ τῆς Ἥρας πρὸς τὸν Δία ὅρκος ἐν Ἰλιάδι, ἐπιμνημονεύσης τὸ αὐτοῦ κουρίδιον λέχος. περὶ δὲ Δωδώνης τῆς πολυδρυλάτου, καὶ προγέγραπται, καὶ ἐν τοῖς τῶν πολυγράπτων δηλοῦται. μέμνηται δὲ αὐτῆς καὶ ἡ Ἰλιάς. Ὅτι κερδαλέον ἀνθρώπων ἐπαινούμενος ξεῖνος Ὀδυσσεὺς ἑαυτὸν ἐπιλαλεῖ ἐν τῷ, ὡς περὶ κέρδεα πολλὰ κατὰ θνητῶν ἀνθρώπων καθὰ προγέγραπται, οἶδ' Ὀδυσσεύς. οὐδ' ἄν τις ἐρίσειε βροτὸς ἄλλος. λέγει δὲ οὕτως ἐν ἐπηκόῳ τῆς γυναικός, οἷα εὖ εἰδὼς ἑαυτόν. καὶ οὕτω λαλῶν τἀληθὲς καὶ νῦν περὶ ἑαυτοῦ φιλοτίμως καὶ οὐδὲ ἔξω μεγαλοπρεπείας. Ἰστέον δὲ ὅτι τό, οὐδ' ἄν τις ἐρίσειε βροτῶν ἄλλος, διασαφητικόν ἐστι τοῦ, περίοιδε κέρδεα πολλά. ᾧ γὰρ οὐκ ἄν τις ἐρίσειε κέρδεα εἰδότι, κέρδεα ἐκεῖνος περίοιδε. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, ταυτά εἰσιν ἄμφω. δῆλον γὰρ ὅτι ὁ τῶν ἄλλων πολυπειρότερος εἰδέναι κέρδεα, οὐδ' ἂν ἔχοι τὸν ἐρίσοντα. Ὅτι κεῖται χρονικὸν ἐνταῦθα τὸ ἄγχι. δι'. ὡς ὁ μέν, οὕτως ἐστὶ σόος καὶ ἐλεύσεται ἤδη ἄγχι μάλα, τουτέστιν ἐγγὺς μετ' ὀλίγον. διὸ καὶ ἑρμηνεύων, ἐπάγει. οὐδὲ δηρὸν ἀπεσσεῖται. Ὅτι δὲ αἰολικὸν τὸ ἐσσεῖται ἐκ τοῦ ἐσῶ ἐσοῦμαι, ἐδηλώθη καὶ ἀλλαχοῦ. Ὅτι τοὺς προδιασαφηθέντας ὁρκωμοτικοὺς ἐν τῇ στίχους οὓς φθάσας ἔφη πρὸ τούτων Ὀδυσσεὺς πρὸς Εὔμαιον ὧν ἀρχὴ τό, ἴστω νῦν Ζεὺς ἱστίη τ' Ὀδυσῆος καὶ ἑξῆς, λέγει καὶ νῦν πρὸς τὴν γυναῖκα, διομνύμενος ὡς καὶ ἐκεῖ. περὶ ἀκριβῆ τελευτάδα σεληνιακοῦ μηνὸς ἐλθεῖν τὸν Ὀδυσσέα οἴκαδε, ὁποία ἡ αὔριον εἰ καὶ αὐτὸς ἀορίστως εἰπών, ἐπέκρυψεν αὐτήν. ἡ Πηνελόπη δέ, τοῦτο μὲν μὴ λογισαμένη, ἀρξαμένη δὲ εἰ καὶ τοῦδε τοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται, ὑπισχνεῖται φιλότητα τέως ὡς ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, πολλά τε δῶρα ἐξ ὧν ὁ ξένος μακαρίζοιτο ἄν. ἐνταῦθα δὲ κεῖται ὁ γὰρ σύνδεσμος, οὐκ αἰτιολογικὸς ἀλλὰ πάντῃ ἀργὸς ἐν τῷ, αἲ γὰρ τοῦτο ξεῖνε ἔπος τετελεσμένον εἴη. εἶτα καὶ δυσπιστοῦσα ἡ γυνὴ ὅτι ἥξει πάντως ὁ Ὀδυσσεύς, ἐπάγει δυσελπιστίας ῥήματα ἐν ψόγον οἴκου δυσοικονομήτου. φησὶ γάρ. ἀλλά μοι ὧδ' ἀνὰ θυμὸν ὀΐεται ὡς ἔσεταί περ, οὔτ' Ὀδυσσεὺς ἔτι οἶκον ἐλεύσεται οὔτε σὺ πομπῆς τεύξῃ. ἐπεὶ οὔτοι σημάντορες εἰσὶν ἐν οἴκῳ οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν εἴποτ' ἔην γε, ξείνους αἰδοίους ἀποπεμπέμεν ἠδὲ δέχεσθαι. ὃ δὴ πρωθύστερόν ἐστι. πρῶτον γὰρ τὸ δέχεσθαι, εἶτα τὸ ἀποπέμπειν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὴν ῥηθεῖσαν τελευτάδα, οἱ ὕστερον ἀττικοὶ ἔνην ἐκάλεσαν καὶ νέαν. ὡς εἴ τις εἴποι, παλαιὰν καὶ νέαν. τὸ μὲν γὰρ τῆς τελευτάδος, ἤδη πως πεπαλαίωται συμπαροιχόμενον τῷ παρεφθινηκότι μηνί. φασὶ γὰρ οἱ σχολιασταί, ἔνον καλεῖσθαι τὸ παλαιὸν καὶ παρῳχημένον. ὅθεν δηλαδὴ ἡ ἔνη δι' ἑνὸς ν. εἰ καί τινες διπλάζουσιν αὐτὸ καθὰ ὑποδηλοῖ καὶ τό, ἔστ' ἔνη παρ' Ἡσιόδῳ. τὸ δὲ ἰωνικῶς μέν, ψιλούμενον. ἀττικῶς δέ, δασυνόμενον. δι' ὃ καὶ τὸν ἔνον ἐδάσυνον. ἀλλ' ὅπερ ἐλέγετο προσεχῶς, τὸ μὲν τῆς τελευτάδος ὡς εἴρηται ᾤχετο. τὸ δὲ νέον ἀπήρξατο ἐν τῇ ἔνῃ, ἥτις ἐστὶ νουμηνία. ὅθεν καὶ μόσχος ἡ τοιαύτη λέγεται ἀρχὴ τοῦ μηνὸς παρά τισι τῶν παλαιῶν. ἐπίτηδες δὲ ὁ ποιητὴς τοιαύτην ἡμέραν τὴν καὶ ἰσομοίαν ὡς ἐρρέθη αὔριον, ἐπελέξατο τῇ τοῦ Ὀδυσσέως ἐπανόδῳ, ἵνα τι σχοίη φιλοσοφήσειν ἐν τοῖς ἑξῆς καὶ περὶ ἡλιακῆς ἐκλείψεως, ἣ οὐκ ἐν ἄλλῳ γίνεται καιρῷ ἀλλ' ἐν αὐτῇ συνόδῳ ἡλίου καὶ σελήνης. Ὅτι δὲ τὸ ἔνη καὶ νέα βούλεται λέγειν τὴν οἱονεὶ παλαιὰν καὶ νέαν, δηλοῖ καὶ ὁ κωμικὸς ἔνθα παίζων φησὶ περὶ αὐτῆς, πῶς ἂν ἡ αὐτὴ γένοιτο γραῦς τε καὶ νέα γυνή; Ὅτι ἀκούσασα ἤδη Πηνελόπη ἐκ τοῦ ξένου Ὀδυσσέως ὡς τὸ κλέος αὐτῆς οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει, φιλοτιμεῖται ἀγαθὴ φανῆναι ἐν τῷ. ἔτι δὲ καὶ περιαυτολογεῖ ἠρέμα καὶ αὐτὴ καθὰ καὶ πρὸ ὀλίγων ὁ ξεῖνος. γράφει γοῦν Ὅμηρος, ὡς ἐκέλευσε ταῖς ἀμφιπόλοις ἀπονίψαι τοῦτον, καὶ κατευθῆναι εὐνήν, ἔνθα στρῶσαι. ἣν δὴ εὐνὴν καὶ ἑρμηνεύων, δέμνια φησὶ καὶ χλαίνας καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα. ὥς κ' εὖ θαλπιόων ἢ ὑφ' ἓν εὐθαλπιόων, χρυσόθρονον ἠῶ ἵκηται. ἠῶθεν δὲ μάλα ἦρι τουτέστιν ἐν ὄρθρῳ καθὰ πολλαχοῦ κεῖται, λοέσσαι τε χρῖσαί τε. ἅπερ οἰκεῖα εἰς ξένου ὑποδοχὴν λέγονται. εἶτα ἐπάγει ἡ γυνὴ καὶ ἀπειλὴν κατὰ ἐπηρείας τῆς εἰς τὸν ξένον, εἰποῦσα. τῷ δ' ἄλγιον ὅς κεν τοῦτον ἀνιάζῃ θυμοφθόρος, οὐδέ τι ἔργον ἐνθάδ' ἔτι πρήξει. ἢ καὶ ἄλλως. οὐδέ τοι ἔργον ἐνθάδε τι πρήξει μάλα περ κεχολωμένος αἰνῶς. καὶ εὐθὺς ἐπισυνείρουσα περιαυτολογικῶς ὡς ἐρρέθη ἔπαινον ἑαυτῆς, φησί. πῶς γὰρ ἐμεῦ σὺ ξεῖνε δαήσεαι εἴ τι γυναικῶν ἀλλάων περίειμι νόον καὶ ἐπίφρονα μῆτιν, εἴ κεν ἀϋσταλέος κακὰ εἱμένος ἐν μεγάροισι δαινύῃ. τούτοις δὲ ἐπιπλέκουσα τὸ γνωμικὸν προτρεπτικὸν εἰς πρᾳότητα, φησίν. ἄνθρωποι δὲ μινυνθάδιοι τελέθουσιν. ὃς μὲν ἀπηνὴς αὐτὸς ἔῃ καὶ ἀπηνέα εἰδῇ, τῷ δὲ καταρῶνται πάντες βροτοὶ ἄλγε' ὀπίσω ζωῷ. αὐτὰρ τεθνεῶτί γ' ἐφεψιόωνται ἅπαντες. ὃς δ' αὖ δηλαδὴ ἐκ τοῦ ἐναντίου ἀμύμων αὐτὸς ἔῃ καὶ ἀμύμονα εἰδῇ, τοῦ μέν τε κλέος εὐρὺ διὰ ξεῖνοι φορέουσι πάντας ἐπ' ἀνθρώπους. πολλοί τέ μιν ἐσθλὸν ἔειπον. ὥς τι φησὶ καὶ ἐμοὶ τὸ κλέος ἐσθλόν, εἰ οὕτω τιμῶ. τιμῶ δὲ πάντως. ὡς καὶ σὺ φὴς ὁ ξεῖνος. καὶ οὕτω μὲν αὐτὴ πειστικῶς. ὁ δὲ ξεῖνος Ὀδυσσεύς, ἐπαινεῖται τὴν ξενίαν αὐτῆς ταύτην ἐν οἷς ἐρεῖ, πιθανῶς. Τὸ δὲ περίειμι νόον καὶ ἐπίφρονα μῆτιν, μαρτυρεῖ, καλῶς περίφρονα τὴν Πηνελόπην λέγεσθαι. Τὸ δὲ δαήσεαι, καινῶς γενικῇ συνέταξεν, εἰπών. πῶς γὰρ ἐμεῦ δαήσεαι. γενικῇ δὲ τοῦτο, καθ' ὁμοιότητα τοῦ εἰδέναι. ὃ καὶ αὐτὸ γενικῇ ποτε συντάσσεται. Αὐσταλέος δὲ καὶ κατὰ διάλεκτον

ἀϋσταλέος, ὁ αὐχμώδης. ἀπὸ τοῦ αὔω ἐστὶν, ὃ καὶ ὁ αὐχμὸς καὶ ὁ αὐχμηρός. ἔοικε δὲ ἀπὸ τοῦ τοιούτου αὔω, προϋπάρχει δισύλλαβον πρᾶγμα καὶ ὁ αὐτός. ἐξ οὗ αὖθις ὁ αὐστηρὸς καὶ ὁ αὐσταλέος. πάντως δὲ αὐσταλέος, ὁ μὴ λελουμένος καὶ χρισάμενος. Ὁ δὲ κακὰ εἱμένος, κακοείμων ἐστὶν. Ὁ δὲ ἀπηνέα εἰδὼς, ἑτεροῖος τοῦ ἁπλῶς ἀπηνοῦς ἐστί. καὶ ὁ ἀμύμονα εἰδὼς, τοῦ ἁπλῶς ἀμύμονος. ἀπηνέα μὲν γὰρ καὶ ἀμύμονα ἔργα οἶδεν, ὁ ἐπὶ τὰ τοιαῦτα ἤδη ἐπιστήμων. ἀπηνὴς δὲ καὶ ἀμύμων, οὐκ ἔστιν ἀνάγκη ὁ τοιοῦτος, ἀλλὰ καὶ ὁ μήπω τέλειος εἰς τὸ κακόν. μαθεῖν κατὰ τὴν ποιητὴν, μαθεῖν ἔργα κακά. περὶ δὲ τοῦ ἐφιᾶσθαι, προείρηται ὅτι λοιδορίαν ἡ λέξις δηλοῖ. ὥσπερ τοιοῦτον καὶ τὸ ἐφεψιόωνται. ἀντὶ τοῦ λοιδοροῦνται, ἐμπαίζουσιν, ἐφυβρίζουσι. Τὸ δὲ κλέος διαφορέουσιν, ἀντὶ τοῦ διαφέρουσι. διακομίζουσι πανταχοῦ. ὅθεν καὶ συνδιαφέρειν, τὸ συνεκπέμπειν. λέγεται δὲ ὡς ἐκ μεταφορᾶς τῶν φορτηγῶν. ὁ μέντοι κωμικὸς ἐν τῷ, διαφορήσουσι, ἑτεροίαν δηλοῖ σημασίαν τῆς λέξεως. ᾧ καὶ ἡ συνήθεια ἕπεται. Τὸ δὲ πολλοὶ μιν ἐσθλὸν ἔειπον, ἀκριβῶς ἐρρέθη. ὡς μὴ δυνατὸν ὂν ὑπὸ πάντων ἐπαινεῖσθαί τινα, ὥσπερ οὐδὲ γνωρίζεσθαι.

Ὅτι τραχυτέρου βίου ἐπιλογὴν δηλοῖ τὸ, ἦδι ἐμοὶ χλαῖναι καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα ἤχθετο ὅτε πρῶτον τόδε τι γέγονε. κείω δ' ὡς τὸ πάρος περ ἀΰπνους νύκτας ἴαυον. πολλὰς γὰρ δὴ νύκτας ἀεικελίῳ ἐνὶ κοίτῃ ἄεσα ἤτοι ἀνέπαυσα. καί τ' ἀνέμεινα ἐΰθρονον ἠῶ δῖαν. οὐδέ τί μοι ποδάνιπτρα ποδῶν ἐπιήρανα θυμῷ γίγνεται. οὐδὲ γυνὴ ποδὸς ἅψεται ἡμετέροιο. λέγει δὲ ταῦτα Ὀδυσσεὺς, ἐθέλων ἴσως αὐθεκαστὴς ἐπὶ σχήματος μένειν ἵνα μὴ ποθεν ὑποπτευθῇ. ὀκνεῖ δὲ ὁ νίψασθαι διὰ τὸ κατὰ τῶν δμωίδων βαρύνεσθαι. διὸ ὁ ἀπαρνεῖται γυναῖκα ποδὸς

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Ὦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
Ἦδι ἐμοὶ χλαῖναι καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα
Ἤχθεθ', ὅτε πρῶτον κρήτης ὄρεα νιφόεντα
Νοσφισάμην ἐπὶ νηὸς ἰὼν δολιχηρέτμοιο.
Κείω δ' ὡς τὸ πάρος περ ἀΰπνους νύκτας ἴαυον.
Πολλὰς γὰρ δὴ νύκτας ἀεικελίῳ ἐνὶ κοίτῃ
Ἄεσα, καί τ' ἀνέμεινα ἐΰθρονον ἠῶ δῖαν.
Οὐδέ τί μοι ποδάνιπτρα ποδῶν ἐπιήρανα θυμῷ
Γίγνεται, οὐδὲ γυνὴ ποδὸς ἅψεται ἡμετέροιο,
Τάων, αἵ τοι δῶμα καταδρήστειραι ἔασιν,
Εἰ μή τις γρηῦς ἐστι παλαιὴ κέδν' εἰδυῖα.
Ἥτις δὴ τέτληκεν τόσα φρεσὶν ὅσσα τ' ἐγώ περ,
Τήνδε δ' ἂν οὐ φθονέοιμι ποδῶν ἅψασθαι ἐμεῖο.

ἅψασθαι αὐτοῦ δηλαδὴ, οὐχ ἁπλῶς οὐδεμίαν, ἀλλ' ἐκ τούτων αἵ φησι δῶμα καταδρήστειραι ἔασιν. εἰ μή τις γρηῦς ἐστι παλαιὴ κέδν' εἰδυῖα. ἥτις δὴ τέτληκε τόσα φρεσὶν ὅσα τ' ἐγώ περ, κατὰ τὸ ἀνάλογον καὶ δυνατὸν καὶ ἐγχωροῦν δηλαδή. πῶς γὰρ ἂν ἄλλως γυνὴ εὑρεθείη τετληκυῖα τόσα φρεσὶν ὅσα ὁ παρὼν ξένος; τήνδε δ' ἄν φησιν, οὐ φθονέοιμι ποδῶν ἅψασθαι ἐμεῖο. καὶ δὴ γίνεται οὕτω. καὶ νίπτει αὐτὸν μετ' ὀλίγα ἡ περίφρων Εὐρύκλεια, γρηῦς πυκινὰ φρεσὶ μήδεα ἔχουσα. ὃ ταυτόν ἐστι τῷ, κεδνὰ εἰδυῖα. ὀλιγηπελέουσα ὡς ἐρεῖ ὁ ποιητὴς, τουτέστιν ἀσθενῶς ἔχουσα καὶ ἤδη ὀλίγα πέλουσα κατὰ τὸ εἶναι. καὶ κατάγει τοῦτο, τετληκέναι δοκοῦσα φρεσὶν ὅσα καὶ Ὀδυσσεύς. τλήμονες γὰρ οἱ πάνυ γέροντες, καὶ πολλῶν κακῶν ἴδρυες. ἡ δ' αὐτὴ καὶ μαῖα ἦν ποτε τῷ Ὀδυσσεῖ, ὡς δηλοῖ τὸ, ἣ κεῖνον δύστηνον ἐΰ τρέφεν ἠδ' ἀτίταλλε δεξαμένη χείρεσσιν ὅτε μιν πρῶτον τέκε μήτηρ. μαίας δὲ ταῦτα πάντα ἴδια. ἰστέον δὲ ὅτι φίλα Ὀδυσσεῖ φαίνονται τὰ τῆς τοιαύτης γραὸς, καὶ εὐτυχῶς αὐτῷ ἐπιλέξεται ἡ πεπονθυῖα ταύτην. ἐβούλετο γὰρ ὁ ποιητὴς γυναῖκα πλάσασθαί τινα ἐκ τῶν ἔνδον οἰκειοτέρων καὶ μάλιστα δυναμένων, ἣ καὶ αὐτὴ συναντιλήψεται τῶν ἔργων τῷ Ὀδυσσεῖ ἐν τοῖς ἐφεξῆς. ἐπικρίνει γοῦν ταύτην ὡς χρησιμωτάτην. καὶ αὕτη ἀναγνωρίσει μὲν αὐτὸν ὡς ἐκ παλαιοῦ εἰδήμων, τὸν φίλτατον τρόφιμον Ὀδυσσέα νίπτουσα ὡς ἐφεξῆς ῥηθήσεται. ὁρμήσει μὲν ἐκλαλῆσαι τὸ πρᾶγμα ὑφ' ἡδονῆς, οὐ δυνήσεται δὲ, οἷα ὀλιγηπελέουσα καθὰ εἴρηται. τὸ γῆρας τι γὰρ ἐφέξει αὐτὴν τοῦ λαλῆσαι, καὶ μὴν καὶ ἡ παρ' ἐλπίδας χαρὰ ὁποῖα τὰ τῶν γερόντων ὡς καὶ τοῦ ζῆν ἔσθ' ὅτε ἀπάγει τὸ πολὺ τοῦ χαίρειν. καὶ Ὀδυσσεὺς δὲ ἐπαίσας, κωλύσει αὐτὴν ῥᾳδίως διὰ τὸ ὀλιγηπελεῖν. καὶ αὐτὸς μὲν, ἐκ πυκνοῦ σιγᾶν. ἡ δὲ, πείσεται οἷα φιλημαία. καὶ οὕτως ἐχεμυθήσασα τοῦ λοιποῦ ἡ γραῦς, ἔσται τῷ Ὀδυσσεῖ κατὰ τῶν μνηστήρων καὶ αὐτὴ ἐν καιρῷ χρήσιμος. Καὶ τοίνυν Ὀδυσσεὺς μὲν, οὐκ ἂν ἴσως δοκοίη σκέψασθαι καλῶς ὑπὸ τοιαύτης γυναικὸς τοὺς πόδας νίψασθαι, οἷα αἱρούμενος φασὶ τὴν δυναμένην ἐκ τοῦ ἐπισήμου γνωρίσαι αὐτὸν οὐλῆς. διὸ καὶ ἀθετεῖται ὁ τοιοῦτος τόπος παρὰ τῶν παλαιῶν. ὁ μέντοι ποιητὴς, εὐμεθόδως εἴτουν εὐπλάστως διὰ τοιαύτης γραὸς τὸν Ὀδυσσέα νίψας, αὐτὸν μὲν οὐδὲν βλάψει, πιθανῶς πλάσας τὸ πᾶν, καὶ εὐτυχῶς ἀπαλλάξας αὐτόν. ἦν γὰρ τῷ ὄντι ἀναγκαῖον, ἔχειν καὶ γυναῖκα ἐκ τῶν ἔνδον ὡς ἐρρέθη συναιρομένην αὐτῷ. εἰ δ' ἴσως καὶ ἐξ ἱστορίας τοῦτο ἔχει ὁ ποιητὴς, οὐκ ἂν ἑτέ-

ρα

ρα εὑρίθη κρέαττων εἰς τοιοῦτον ἔργον ἤπερ ἡ εὐρύκλεια. Σημείωσαι δὲ καὶ τὸν τόπον τοῦτον εἰς παράδειγμα βουλεύματος οὐκ εὖ μὲν ἐσκεμμένου, εἰς ἀγαθὸν δὲ ἐκβάντος. ἰδοὺ γὰρ ὀδυσσεὺς εἰ καὶ γραῦν οὐ καλῶς ἐπελέξατο τὴν δυναμένην ἀναγνῶναι αὐτόν, ἀλλ' ὅμως εὐτυχῶς ἔσχεν ἀναγνωρισθεὶς ὑπ' αὐτῆς. πολλὰ γὰρ τῇ μακροχρονίᾳ καὶ ἡ τοιαύτη συνέτηκε γραῦς εὐρύκλεια. Καὶ ταῦτα μὲν οὐκ ἔξω λόγου. ὁ δὲ ξένος, καὶ ταῦθα κρήτης μέμνηται, περιφράσας αὐτὴν ἐκ τῶν κατ' αὐτὴν ὀρέων. φησὶ γάρ. ὅτε πρῶτον κρήτης ὄρεα νιφόεντα νοσφισάμην ἐπὶ νηὸς ἰὼν δολιχηρέτμου. ἣν δὴ ὁμήρου λαβόντες οἱ ὕστερον, μακρὰν ναῦν φασί. Τὸ δὲ χλαῖναι καὶ ῥήγεα ἤχθετο, αἰολικὸν σχῆμα καὶ δωρικόν. καὶ εἰσὶ παρὰ πινδάρῳ τοιαῦτα πολλά. ἀττικὸς δὲ ἀνὴρ, οὐκ ἂν οὕτω φράσοι. ἀλλὰ δὴ τὰς χλαίνας ἐρεῖ ἄν, ἤχθοντο πληθυντικῶς. Τὸ δὲ νοσφισάμην, ἀντὶ τοῦ ἀφῆκα. νόσφιν ἐποιησάμην. Τὸ δὲ ἀΰπνους νύκτας ἴαυον καὶ τὸ, πολλὰς δὴ νύκτας ἀεικελίῳ ἐνὶ κοίτῃ ἄεσα, τῆς αὐτῆς ἐννοίας εἰσί. ποδάνιπτρα δὲ ἡ αὐτὴ λέγει τὴν νίψιν τῶν ποδῶν, ἢ τὸ ὕδωρ ᾧ πόδας νίπτονται, ὃ καὶ ἀπονίπτρον ἔλεγον. ὡς καὶ ὁ κωμικὸς ἐν ἀχαρνεῦσι δηλοῖ. ἰστέον δὲ ὅτι καθάπερ ἐν τῷ βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ, περιττεύει τὸ βοῶν. καὶ ἐν τῷ, οἶνον οἰνοχοεῖ, τὸ οἶνον. καὶ ἐν τῷ, αἰπόλος αἰγῶν, τὸ αἰγῶν. αἰπόλος γὰρ οὐδενὸς ἄλλου ζώου λέγεται ἀλλὰ μόνων αἰγῶν. οὕτω καὶ ἐνταῦθα περιττεύει τὸ ποδῶν ἐν τῷ, ποδάνιπτρα ποδῶν διὸ μετ' ὀλίγα εἰρηκεν ἡ εἰπὼν οἰσομένη ποδάνιπτρα. καὶ εἴρηται περὶ τῶν τοιούτων ἐν ἰλιάδι εἰς ὅσον ἐχώρει. Τὸ δὲ ἐπίηρα θυμῷ, κρεῖττον οὕτω γράφεσθαι ἤπερ ἐπὶ ἦρα θυμῷ. ἡ γὰρ ἀνὰ πρόθεσις, οὐκ εἴωθεν ἁπλῶς ἐπὶ τούτων σημειουμένων δοτικῇ συντάσσεσθαι. ἔστι δὲ παρὰ τὸ τύπον τοῦ [illegible] ἐπίηρα. ἐντεῦθεν γὰρ ἐκεῖνο γίνεται [illegible] ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται. Τὸ δὲ οὐ φθονέοιμι ποδῶν ἅψασθαι, ἀντὶ τοῦ οὐ μεμφοίμην. πολλαχοῦ γὰρ ὁ φθόνος καὶ ἐπὶ μέμψεως ἁπλῶς τίθεται.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια.
Ξεῖνε φίλ' οὐ γάρ πω τις ἀνὴρ πεπνυμένος ὧδε
Ξείνων τηλεδαπῶν φιλίων ἐμὸν ἵκετο δῶμα.
Ὡς σὺ μάλ' εὐφραδέως πεπνυμένα πάντ' ἀγορεύεις.
Ἔστι δέ μοι γρηῢς πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχουσα,
Ἣ κεῖνον δύστηνον ἐΰ τρέφεν ἠδ' ἀτίταλλεν,
Δεξαμένη χείρεσσ' ὅτε μιν πρῶτον τέκε μήτηρ.
Ἥ σε πόδας νίψει, ὀλιγηπελέουσά περ ἔμπης,
Ἀλλ' ἄγε νῦν ἀνστᾶσα περίφρων Εὐρύκλεια,
Νίψον σεῖο ἄνακτος ὁμήλικα. καί που Ὀδυσσεὺς
Ἤδη τοιόσδ' ἐστὶ πόδας, τοιόσδε τε χεῖρας.
Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσιν.
Ὣς ἄρ' ἔφη. γρηῢς δὲ κατέσχετο χερσὶ πρόσωπα,
Δάκρυα δ' ἔκβαλε θερμά, ἔπος δ' ὀλοφυδνὸν ἔειπεν.
Ὤ μοι ἐγὼ σέο τέκνον ἀμήχανος. ἦ σε περὶ Ζεὺς
Ἀνθρώπων ἤχθηρε θεουδέα θυμὸν ἔχοντα.
Οὐ γάρ πώ τις τόσσα βροτῶν Διὶ τερπικεραύνῳ
Πίονα μηρί' ἔκη' οὐδ' ἐξαίτους ἑκατόμβας,
Ὅσσα σὺ τῷ ἐδίδους, ἀρώμενος εἵως ἵκοιο
Γῆράς τε λιπαρὸν θρέψαιό τε φαίδιμον υἱόν.
Νῦν δέ τοι ὧδε σε πάμπαν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ.
Οὕτω που καὶ κείνῳ ἐφεψιόωντο γυναῖκες
Ξείνων τηλεδαπῶν ὅτε τευ κλυτὰ δώμαθ' ἵκοιτο,
Ὡς σέθεν αἱ κύνες αἵδε καθεψιόωνται ἅπασαι.
Τάων νῦν λώβην τε καὶ αἴσχεα πόλλ' ἀλεείνων,
Οὐκ ἐάᾳς νίζειν. ἐμὲ δ' οὐκ ἀέκουσαν ἄνωγε
Κούρη Ἰκαρίοιο περίφρων Πηνελόπεια.
Τῷ σε πόδας νίψω. ἅμα τ' αὐτῆς Πηνελοπείης
Καὶ σέθεν εἵνεκ', ἐπεί μοι ὀρώρεται ἔνδοθι θυμὸς

Ὅτι ἔπαινος ἀγαθοῦ ξένου τὸ, ξεῖνε φίλε, οὔπω τις ἀνὴρ πεπνυμένος ὧδε ξείνων τηλεδαπῶν φιλίων ἐμὸν ἵκετο δῶμα, ὡς σὺ μάλ' εὐφραδέως πεπνυμένα πάντ' ἀγορεύεις, ἔστι δὲ φιλίων, ὁ φίλτερος. καὶ γίνεται ἐκ τοῦ φίλος. ὁμοίως τῷ, κάλλος καλλίων. κεῖται δέ που καὶ ἀλλαχοῦ παρὰ τῷ ποιητῇ. τούτου τὸ ἐπίρρηματικόν, παρὰ σοφοκλεῖ ἐστι τῷ, φιλίστων ἐκγόνων. ἰστέον δὲ ὅτι ἄρχεται καὶ ὁ ῥηθεὶς λόγος τῷ ποιητῇ, ἀπὸ τοῦ γὰρ συνδέσμου. ξεῖνε φίλε, οὐ γάρ πω τις ἀνὴρ καὶ ἑξῆς ὡς ἐγράφη προσεχῶς. ἡ δὲ ἀπόδοσις αὐτῶν, μετὰ στίχους τρεῖς ἐν τῷ, ἔστι δέ μοι γρηῢς, καὶ ἑξῆς. ἵνα λέγῃ ὡς ἐπεὶ οὔπω τις κατὰ σὲ πεπνυμένος ἀνὴρ ἦλθεν, ἔστι δέ μοι γραῦς ἥτις σε ἀπονίψουσά σε. Ὅτι πάνυ ἀστείως ὅμηρος ποιεῖ τὴν πηνελόπην ἐκ τοῦ παρατυχόντος ὑπονοήσασαν τῇ μαίᾳ εὐρυκλείᾳ νόημα ἐρεθιστικὸν αὐτῆς εἰς τὸ τὸν ξένον περιεργάσασθαι ἀκριβῶς, μυθολογήσασαν καὶ τοῦτο δεξιῶς ἐπ' ἀναγνωρισμῷ τοῦ ὀδυσσέως. φησὶ γάρ. νίψον σεῖο ἄνακτος ὁμήλικα. καί που ὀδυσσεὺς ἤδη τοιόσδ' ἐστὶ πόδας, τοιόσδε τε χεῖρας. οὐχ ὅτι τοιοῦ

τος τὴν φύσιν, ἀλλ' ἴσως καὶ τοιοῦτος διὰ κάκωσιν, ὁποῖοί τινες καὶ οἱ προῤῥηθέντες ὠμογέροντες. διὸ καὶ ἐπάγει γνωμικόν· αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσι. ὁ Ὅμηρος μὲν, οὕτω φυσικῶς εἶπε. Θεόκριτος δὲ ὡς καὶ προεγράφη τὸ ὁμηρικὸν αἶψα εἰς μίαν ἡμέραν ὁρίσας, φησίν· οἱ ποθεῦντες ἐν ἤματι γηράσκουσι. παίζει δὲ καὶ ὁ κωμικὸς διά τινος γραὸς καθὰ καὶ αὐτὸ ἔγραψε, πολιὰν ἐκείνην ταχὺ διὰ μιᾶς ἡμέρας γενέσθαι λέγων ὑπὸ δέους ἄλγους τινός. ὁ δὲ Λιβάνιος καὶ αὐτὸς ἐντεῦθέν ποθεν λέγει κατὰ σχῆμα ὑπερβολῆς, ὡς ὑπὸ λύπης ἰσχάντες, καὶ πολιὰς ἐξαίφνης ἔφυσαν. Ὅρα δὲ ὅτι Ὅμηρος μὲν κακότητα νῦν λέγει, τὴν κάκωσιν. Ἡσίοδος δ' ἐπὶ κακίας τὴν λέξιν τίθησιν ἐν τῷ, τὴν μέντοι κακότητα καὶ ἰλαδὸν ἔστιν ἑλέσθαι. Ἱστέον δὲ καὶ ὅτι ἐπὶ τοῦ ῥηθέντι λόγῳ τῆς Πηνελόπης, ταῦτα ἂν Ὀδυσσεὺς διαχέοιτο ὡς λαλούσης μέν πως τὰ λεπτὰ μὴ γινωσκούσης δέ· λίαν γὰρ εὖ ὁ ποιητὴς ἐσχημάτισε καὶ αὐτό. πένθους φάσις τό· γρηῢς δὲ κατέσχετο χερσὶ πρόσωπα, δάκρυα δ' ἔκβαλε θερμά, ἔπος δ' ὀλοφυδνὸν ἔειπεν. ὤμοι ἐγὼ σέο τέκνον ἀμήχανος. Εὐρύκλεια δὲ ταῦτα λέγει πρὸ τοῦ νίψαι τὸν δεσπότην. ὃν καὶ θεουδέα θυμὸν ἔχειν φησὶ, ὃ πολλὰ μηρία καῖε καὶ ἐξαίτους ἑκατόμβας. ἀρώμενος ἕως ἵκοιτο γῆρας λιπαρὸν τὸ καὶ ἀλλαχοῦ ῥηθὲν, θρέψαι τέ τε φαίδιμον υἱόν. τὰ ἐν τοῖς ἐν βίῳ εὐκταῖα. εἶτα καὶ ὡς νοήσασα τὴν αἰτίαν δι' ἣν Ὀδυσσεὺς ἀπεπροσποιεῖται νιφθῆναι ὑπὸ τῶν δμωῶν καὶ ἅμα ὁ καταλέγουσα ἐκείνων, φησίν· οὕτω που καὶ κείνῳ ἐφεψιόωντο γυναῖκες ξείνων τηλεδαπῶν, ὡς σέθεν αἱ κύνες αἵδε κα-

Κήδεσιν. ἀλλ' ἄγε νῦν ξυνίει ἔπος ὅττι κεν εἴπω.
Πολλοὶ δὴ ξεῖνοι ταλαπείριοι ἐνθάδ' ἵκοντο,
Ἀλλ' οὔπω τινά φημι ἐοικότα ὧδε ἰδέσθαι,
Ὡς σὺ δέμας φωνήν τε πόδας τ' Ὀδυσῆϊ ἔοικας.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Ὦ γρηῦ, οὕτω φασὶν ὅσοι ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
Ἡμέας ἀμφοτέρους, μάλα εἰκέλω ἀλλήλοιιν
Ἔμμεναι, ὡς σύ περ αὐτὴ ἐπιφρονέουσ' ἀγορεύεις.
Ὣς ἄρ' ἔφη. γρηῢς δὲ λέβηθ' ἕλε παμφανόωντα,
Τῷ πόδας ἐξαπένιζεν. ὕδωρ δ' ἐνεχεύατο πουλὺ
Ψυχρὸν, ἔπειτα δὲ θερμὸν ἐπήφυσεν. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἷζεν ἐπ' ἐσχαρόφιν, ποτὶ δὲ σκότον ἐτράπετ' αἶψα.
Αὐτίκα γὰρ κατὰ θυμὸν ὀΐσατο, μή ἑ λαβοῦσα
Οὐλὴν ἀμφράσσαιτο, καὶ ἀμφαδὰ ἔργα γένοιτο.
Νίζε δ' ἄρ' ἆσσον ἰοῦσα ἄναχθ' ἑόν. αὐτίκα δ' ἔγνω
Οὐλὴν, τήν ποτέ μιν σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι
Παρνησόνδ' ἐλθόντα μετ' Αὐτόλυκόν τε καὶ υἷας
Μητρὸς ἑῆς πατέρ' ἐσθλὸν, ὃς ἀνθρώπους ἐκέκαστο
Κλεπτοσύνῃ θ' ὅρκῳ τε. θεὸς δέ οἱ αὐτὸς ἔδωκεν
Ἑρμείας. τῷ γὰρ κεχαρισμένα μηρία καῖεν
Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων. ὁ δέ οἱ πρόφρων ἅμ' ὀπήδει.
Αὐτόλυκος δ' ἐλθὼν Ἰθάκης ἐς πίονα δῆμον,
Παῖδα νέον γεγαῶτα κιχήσατο θυγατέρος ἧς.
Τόν ῥά οἱ Εὐρύκλεια φίλοις ἐπὶ γούνασι θῆκε
Παυομένῳ δόρποιο, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν.
Αὐτόλυκ', αὐτὸς νῦν ὄνομ' εὕρεο ὅττι κε θῆαι
Παιδὸς παιδὶ φίλῳ, πολυάρητος δέ τοί ἐστι.
Τὴν δ' αὖτ' Αὐτόλυκος ἀπαμείβετο φώνησέν τε.
Γαμβρὸς ἐμὸς θύγατέρ τε, τίθεσθ' ὄνομ' ὅττι κεν εἴπω.
Πολλοῖσιν γὰρ ἔγωγε ὀδυσσάμενος τόδ' ἱκάνω
Ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξὶν ἀνὰ χθόνα πουλυβότειραν.
Τῷ δ' Ὀδυσεὺς ὄνομ' ἔστω ἐπώνυμον. αὐτὰρ ἔγωγε
Ὁππότ' ἂν ἡβήσας μητρώϊον ἐς μέγα δῶμα
Ἔλθῃ Παρνησόνδ' ὅθι πού μοι κτήματ' ἔασιν,
Τῶν οἱ ἐγὼ δώσω, καί μιν χαίροντ' ἀποπέμψω.
Τῶν ἕνεκ' ἦλθ' Ὀδυσεὺς, ἵνα οἱ πόροι ἀγλαὰ δῶρα.
Τὸν ἄρ' Αὐτόλυκός τε καὶ υἱέες Αὐτολύκοιο
Χερσίν τ' ἠσπάζοντο ἔπεσσί τε μειλιχίοισι.
Μήτηρ δ' Ἀμφιθέη μητρὸς περιφῦσ' Ὀδυσῆϊ,
Κύσσ' ἄρα μιν κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα καλά.
Αὐτόλυκος δ' υἱοῖσιν ἐκέκλετο κυδαλίμοισι,
Δεῖπνον ἐφοπλίσσαι, τοὶ δ' ὀτρύνοντος ἄκουσαν.
Αὐτίκα δ' εἰσάγαγον βοῦν ἄρσενα πενταέτηρον.
Τὸν δέρον, ἀμφί θ' ἕπον, καί μιν διέχευαν ἅπαντα.

θεψιόων

Μίστυλλόν τ' ἄρ ἐπισταμένως, πεῖράν τ' ὀβελοῖσιν.
Ὤπτησάν τε περιφραδέως, δάσαντό τε μοίρας.
Ὣς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Δαίνυντ'. οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης.
Ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
Δὴ τότε κοιμήσαντο καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Βάν ῥ' ἴμεν ἐς θήρην ἠμὲν κύνες ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
Υἱέες Αὐτολύκου. μετὰ τοῖσι δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς
Ἤϊεν. αἰπὺ δ' ὄρος προσέβαν καταειμένον ὕλῃ,
Παρνησοῦ. τάχα δ' ἵκανον πτύχας ἠνεμοέσσας,
Ἠέλιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας
Ἐξ ἀκαλαρρείταο βαθυρρόου ὠκεανοῖο.
Οἱ δ' ἐς βῆσσαν ἵκανον ἐπακτῆρες. πρὸ δ' ἄρ αὐτῶν
Ἴχνι' ἐρευνῶντες κύνες ἤισαν. αὐτὰρ ὄπισθεν
Υἱέες Αὐτολύκου. μετὰ τοῖσι δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς
Ἤϊεν ἄγχι κυνῶν, κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος.
Ἔνθα δ' ἄρ ἐν λόχμῃ πυκινῇ κατέκειτο μέγας σῦς.
Τὴν μὲν ἄρ οὔτ' ἀνέμων διάει μένος ὑγρὸν ἀέντων,
Οὔτέ μιν ἠέλιος φαέθων ἀκτῖσιν ἔβαλλεν,
Οὔτ' ὄμβρος περάασκε διαμπερές. ὣς ἄρα πυκνὴ
Ἦεν. ἀτὰρ φύλλων ἐνέην χύσις ἤλιθα πολλή.
Τὸν δ' ἀνδρῶν τε κυνῶν τε περὶ κτύπος ἦλθε ποδοῖιν,
Ὡς ἐπάγοντες ἐπῆσαν. ὁ δ' ἀντίος ἐκ ξυλόχοιο
Φρίξας εὖ λοφιὴν, πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεδορκὼς,
Στῆ ῥ' αὐτῶν σχεδόθεν. ὁ δ' ἄρα πρώτιστος Ὀδυσσεὺς
Ἔσσυτ' ἀνασχόμενος δολιχὸν δόρυ χειρὶ παχείῃ,
Οὐτάμεναι μεμαώς, ὁ δέ μιν φθάμενος ἔλασεν σῦς
Γουνὸς ὕπερ. πολλὸν δὲ διήφυσε σαρκὸς ὀδόντι
Λικριφὶς ἀΐξας, οὐδ' ὀστέον ἵκετο φωτός.
Τὸν δ' Ὀδυσεὺς οὔτησε τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον.
Ἀντικρὺ δὲ διῆλθε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκή.
Κὰδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακών. ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός.
Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτολύκου παῖδες φίλοι ἀμφιπένοντο.
Ὠτειλὴν δ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἀντιθέοιο
Δῆσαν ἐπισταμένως, ἐπαοιδῇ δ' αἷμα κελαινὸν
Ἔσχεθον. αἶψα δ' ἵκοντο φίλου πρὸς δώματα πατρός.
Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτόλυκός τε καὶ υἱέες Αὐτολύκοιο
Εὖ ἰησάμενοι ἠδ' ἀγλαὰ δῶρα πορόντες.
Καρπαλίμως χαίροντα φίλως χαίροντες ἔπεμπον
Εἰς Ἰθάκην. τῷ μέν ῥα πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
Χαῖρον νοστήσαντι, καὶ ἐξερέεινον ἕκαστα,
Οὐλὴν ὅττι πάθοι. ὁ δ' ἄρα σφισὶν εὖ κατέλεξεν,
Ὡς μιν θηρεύοντ' ἔλασεν σῦς λευκῷ ὀδόντι

θεψιόωνται ἅπασαι. τάων νῦν λώβην τε καὶ αἴσχεα πόλλ' ἀλεείνων, οὐκ ἐάᾳς νίζειν. καὶ οὕτω μὲν ἡ γραῦς νοεῖ κατὰ τὸν νοῦν τοῦ ξένου. ὅμηρος δέ γε τὴν ἀσοφίαν αὐτὴν ἀφεὶς, ἄλλα βούλεται. οὐ γὰρ διὰ μῖσος μαθοδιώκει τὰ κατὰ τὴν εὐρύκλειαν, ἀλλ' ὅτι ὡς ἐν προείρηται, δεῖται αὐτῆς εἰς τὰ ἑξῆς. Ὅρα δὲ καὶ νῦν ἐν τῷ ἐφεψιόωντο καὶ καθεψιόωνται, ὡς λέξις ἐστὶ τὸ ἑψιᾶσθαι, καὶ ῥία κατὰ ποίησιν. δηλοῦσα διάθεσιν παιγνιώδη. ἑψία γὰρ φασὶ, τὰ παίγνια, ὅθεν τὸ ἑψιᾶσθαι. ταυτὸν δὲ ἐφεψιᾶσθαι καὶ καθεψιᾶσθαι. ἐπεὶ ὡς καὶ προσεσημάνθη, ἐν πολλοῖς ἡ ἐπὶ πρόθεσις, τῇ κατὰ ἰσοδυναμεῖ. Τὸ δὲ ἐφεψιόωντο, ὁ χρόνος ἐστὶ παρῳχημένος ἀντὶ ἐνεστῶτος, ὃ ἐμφαίνει ἀπηλπικέναι τὴν γραῦν ζῆν τὸν ὀδυσσέα. διὸ παραλείπει αὐτὸν ἐφεψιᾶσθαι φησίν. εἰ δὲ γράφεται ἐφεψιόωνται, δυσμετρίαν ἔχει. Τοῦ δὲ ὀλοφυδνὸν, ὀλοφύζω ἐστὶ τὸ πρωτότυπον κατὰ ἡρωδιανὸν, ὡς δεδήλωται καὶ ἐν τοῖς περὶ τῆς κνυζώσης γραφεῖσι. Τὸ δὲ ἕως ἵκοιτο, ἀντὶ τοῦ ὅπως καὶ νῦν ἀττικῶς. τὸ δὲ κοινὸν, ὡς ἵκοιτο, ἤγουν ἵνα καταλάβῃ. ἀλλαχοῦ δὲ τὸ αὐτὸ, καὶ εἵως εὕρηται ὡς τὸ, τείως τέως. Ὅτι προθυμηθεῖσα ἡ γραῦς μαῖα εὐρύκλεια νίψαι τὸν ξένον δεσπότην ὡς ἐκελεύσθη πρὸς τῆς δεσποίνης, φησίν. ἐμὲ δ' οὐκ ἀέκουσαν ἄνωγεν ἀλλὰ δηλονότι ἑκοῦσαν διὰ τὴν εὐθὺς ἐνθυμουμένην τοῦ ξένου ὁμοιότητα πρὸς τὸν ὀδυσσέα, τῷ σε πόδας νίψω ἅμα τ' αὐτῆς πηνελοπείης, καὶ σέθεν εἵνεκα. ἐπεί μοι ὀρώρεται ἔνδοθι θυμὸς κήδεσιν. ἤτοι ἑρμηνεύουσα τὸ, ὀρώρεταί μοι θυμὸς, λέγει ὡς πολλοὶ δὴ ξεῖνοι ταλαπείριοι ἐνθάδ' ἵκοντο, ἀλλ' οὔπω τινά φημι ἐοικότα ὧδε ἰδέσθαι. ὡς σὺ δέμας φωνήν τε πόδας τ'

Παρνησόνδ' ἐλθόντα σὺν υἱάσιν Αὐτολύκοιο.
Τὴν, γρηῦς χείρεσσι καταπρηνέσσι λαβοῦσα,
Γνῶ ῥ' ἐπιμασσαμένη. πόδα δὲ προέηκε φέρεσθαι.
Ἐν δὲ λέβητι πέσε κνήμη. καναχῆσε δὲ χαλκός,
Ἂψ δ' ἑτέρωσ' ἐκλίθη. τὸ δ' ἐπὶ χθονὸς ἐξέχυθ' ὕδωρ.
Τὴν δ' ἅμα χάρμα καὶ ἄλγος ἕλε φρένα. τὼ δέ οἱ ὄσσε
Δακρυόφιν πλῆσθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
Ἁψαμένη δὲ γενείου, Ὀδυσσῆα προσέειπεν.
Ἦ μάλ' Ὀδυσσεύς ἐσσι φίλον τέκος. οὐδέ σ' ἐγώ γε
Πρὶν ἔγνων, πρὶν πάντα ἄνακτ' ἐμὸν ἀμφαφάασθαι.
Ἦ, καὶ Πηνελόπειαν ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσι,
Πεφραδέειν ἐθέλουσα φίλον πόσιν ἔνδον ἐόντα.
Ἡ δ' οὔτ' ἀθρῆσαι δύνατ' ἀντίη οὔτε νοῆσαι,
Τῇ γὰρ Ἀθηναίη νόον ἔτραπεν. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Χεῖρ' ἐπιμασσάμενος φάρυγος λάβε δεξιτερῆφι.
Τῇ δ' ἑτέρῃ ἕθεν ἆσσον ἐρύσατο, φώνησέν τε.
Μαῖα, τί ή μ' ἐθέλεις ὀλέσαι; σὺ δέ μ' ἔτρεφες αὐτὴ
Τῷ σῷ ἐπὶ μαζῷ, νῦν δ' ἄλγεα πολλὰ μογήσας,
Ἤλυθον εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ἀλλ' ἐπεὶ ἐφράσθης καί τοι θεὸς ἔμβαλε θυμῷ,
Σίγα, μή τίς τ' ἄλλος ἐνὶ μεγάροισι πύθηται.
Ὧδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται.
Εἴ χ' ὑπ' ἐμοί γε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυούς,
Οὐδὲ τροφοῦ οὔσης σεῦ ἀφέξομαι, ὁππότ' ἂν ἄλλας
Δμωὰς ἐν μεγάροισιν ἐμοῖς κτείνωμι γυναῖκας.

ἔοικας. ἔοικε γὰρ ἡ μὲν πηνελόπη, αἰδημόνως προσβλέπειν καὶ οὐ κατὰ τὴν αὐταυγίαν ἐκείνην, περιεργοτέρως δὲ ἡ μαῖα ἐπιβάλλειν τὴν ὄψιν ὅλῳ τῷ ξένῳ, καὶ ἀκριβέστερον διασκέψασθαι τὰ εἰς εἰκασμὸν καὶ εἴδους περιεργίαν. Ὅθεν σημειώσαι ὡς ἡ παρὰ τῆς ἀθηνᾶς ἀλλοίωσις τοῦ ὀδυσσέως, οὐδὲν ἦν ἄλλο ἢ τεχνικὴ ἐπίκρυψις τις αὐτοῦ. μεθοδευθεῖσα εἰς αἰσχρότερον πρὸς τοὺς ἀπλουστέρους καὶ μὴ δεινοὺς ἀτενίσαι λείψειν γνωριμώτατα. ὁ μέντοι ἄργος ὁ κύων ἀκριβὴς ὢν αἰσθέσθαι καὶ νῦν δὲ ἡ γραῦς μαῖα, ἔγνων τὸν ὀδυσσέα. αὐτὸς δ' εἶτα καὶ πάλιν ἐπικρύπτειν ἑαυτὸν πειρώμενος ἢ μὴ δὲ ἀφεὶς τὴν γραῦν φιλοτιμοτέρως πλατῦναι τὰ σημεῖα, φησὶ πάνυ δεξιῶς. ὦ γρηῦ, οὕτω φασὶν ὅσοι ἴδον ὀφθαλμοῖσιν ἡμέας ἀμφοτέρους, μάλα εἰκέλω ἀλλήλοιιν ἔμμεναι, ὡς σύ περ αὐτὴ ἐπιφρονέουσ' ἀγορεύεις. ὁ μὲν ὀδυσσεύς, οὕτω δεινῶς ὁμολογεῖν μὲν τὴν ὁμοιότητα, μὴ εἶναι δὲ φησὶν αὐτὸς ὀδυσσεύς. οὐκ ἔχει δὲ καὶ τὴν γραῦν πειθομένην, ἀλλ' ἐνδομυχοῦσα τὸν ἀναγνωρισμὸν, φυλάσσει τὴν οὐλὴν ἐν ᾧ τὸν ὀδυσσέα νίπτειν, καὶ γνώσεται τἀληθές. ὁ δὲ καὶ ὀδυσσεὺς ἵζων ἀπ' ἐσχαρόφιν, ποτὶ δὲ σκότον ἐτράπετ' αἶψα ἤγουν ἀπεστράφη πρὸς τὸ σκοτεινόν, ὀϊσάμενος κατὰ θυμόν, μή ἑ λαβοῦσα οὐλὴν ἀμφράσσαιτο. τουτέστιν αἰσθήσοιτο καὶ οὕτως ἀμφαδὰ ἔργα γένοιτο, ἀλλὰ τὴν μὲν πηνελόπην, οὕτω πείσας λήσεται. ἡ γραῦς δὲ, τὸν δεσπότην γνώσεται, ἁψαμένη τῆς οὐλῆς ἐχούσης ὡς εἰκὸς καί τινα κοιλότητα. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ τὸν ὀδυσσέα ἀπ' ἐσχαρόφιν ποτὶ σκότον τραπῆναι, ὀδυσσεῖ μὲν, δεινῶς καταπέπρακται. ὡς ἂν δηλαδὴ μὴ ἐπιγνωσθείη τῇ γραῒ ἐν φωτὶ ὤν. ὁμήρῳ δὲ δεινῶς εἰς πιθανολογίαν τὸ πλάσμα συμπληροῖ. οὕτω γὰρ ἐπικρύπτεται ἡ γενησομένη τῆς γραιὸς λειποθυμία, ἡ τοῦ γενείου τοῦ ὀδυσσέως ἁφή. ἡ τοῦ ὀδυσσέως αὖθις λαβὴ ἐκείνης ἐκ τοῦ φάρυγγος. καὶ τὰ ἄλλα. ὧν οὐδὲν πιθανῶς ἂν γεγόνει, εἴπερ πρὸς φῶς τετραμμένος ὀδυσσεὺς ἀπεκάθητο. Ὅτι δὲ ἡ οὐλὴ παρὰ τὸ ὅλον γίνεται ὡς ἐπιγινομένη εἰλικρινῶς ὁλοσχερῶς, τουτέστιν εἰς ὁλότητα ἐλθόντι, δῆλον. καὶ ὅτι ψιλοῦται διὰ τὴν ἰωνικὴν τοῦ υ ἐπαύξησιν. καὶ ὅτι ὀξύνεται πρὸς διαστολὴν τῆς οὔλης τριχός. καὶ ὅτι ἀπ' αὐτῆς τὸ ὕπουλον γίνεται ὡς προγέγραπται. Τὸ δὲ σὲ πόδας νίψω, ὅμοιον τῷ, κίσε φρένας ἵκετο πένθος. καὶ τοῖς ὁμοίοις. λέγει γὰρ ὅτι ποιῶ κατὰ τοὺς πόδας νίψω, ἢ σὲ ἤγουν τοὺς πόδας οὐ μὴν ὅλον τὸν ξένον, ἢ κατ' ἀντίπτωσιν νίψω σου τοὺς πόδας. Τὸ δὲ σέθεν εἵνεκα, ἤγουν διὰ σὲ ὡς ἐοικότα δηλαδὴ τῷ ὀδυσσεῖ. ὅπερ ἐδήλου αἰνιττόμενος καὶ ἐν τῷ, οὐκ ἀΐκελος. Τὸ δὲ ὀρώρεται ὁ οἶστος. ἀνακεδραμὼν ἔχει πεπλασμένον εἰς οἶστῶτα. ἐκ τοῦ ὄρορα γὰρ τὸ ὀρώρω, ἐξ οὗ τὸ ὀρώρεται. οὕτω δὲ καὶ τὸ προσαρήρεται ἐν ἰσιόδῳ ἐκ τοῦ ἄρηρα ἀρήρω γίνεται. ὁμοίως καὶ ἐκ τοῦ ὄλωλα τὸ ὀλώλω. ὅθεν τό, ὅτ' ἄν ποτ' ὀλώλῃ λιθος. Διὰ δὲ τὸ, μάλα εἰκέλω ἀλλήλοιιν, πειρᾶται μὲν ὀδυσσεὺς παῦσαι τὴν πολυπραγμοσύνην τῆς γραιὸς ὡς οὐκ πληροφορῶν τὴν εἰσάγειν ὁμοιότητα, ἔχει δὲ αἴτιον οἶδεν. ἡ γὰρ ποιητικὴ δεινότης, πρὸ ἔργου τὸν ἐξ αὐτῆς ἔχει ἀναγνωρισμόν. ὅνπερ ἡ γραῦς ἐξευρήσει καὶ εὑρήσει, ὃ καὶ αὐτὴ βούλεται καὶ πρὸ αὐτῆς ὁ ποιητής. Τὸ δὲ ἐπιφρονέουσα, κολακικῶς δῆθεν ῥηθέν, ταυτόν ἐστι τῷ περίφρων. τοῦτον γάρ ποτε καὶ ἡ ἐπιπρόθεσις. ἀφ' ἧς καὶ ἐπόψεσθαι, τὸ ἀκριβῶς ἐπισκέψασθαι, ὡς ἐν τῇ β ῥαψῳδίᾳ προδεδήλωται.

Τὸν

τὸν δὲ ῥαθέντα σκότον, οἱ μεθ' Ὅμηρον, καὶ σκότος φασὶν ὡς τεῖχος καὶ βέλος. καὶ διαφορεῖται μὲν παρ' αὐτοῖς, τὰ πλείω δὲ, κατὰ γένος ἀρσενικὸν προάγεται. ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, οὐδὲ σκότον φρίσσουσι τὸν συνεργάτην. Ὅτι τὸ νίμμα τοῦ Ὀδυσσέως οὕτω διασκευάζει. γρηῢς δὲ λέβηθ' ἕλε παμφανόωντα τοῦ πόδας ἐξαπένιζεν, ὕδωρ δ' ἐνεχεύατο πολλὸν, ψυχρόν. ἔπειτα δὲ θερμὸν ἐπήφυσεν. Ὅρα δὲ τὸ, ᾧ πόδας ἐξαπένιζεν, ὡς καὶ εἰς ἄλλα τινὰ τῶν λεβήτων χρησιμευόντων. διὸ καὶ εἰς λουτρά. ἔνθα καὶ οἱ λουτροχόοι τρίποδες χρήσιμοι. ὡς εἶναι τοιοῦτον ὅπερ τὴν πρόχουν τοῦ τῆς τραπέζης λέβητα, ὥσπερ καὶ τὸν λουτροχόον τρίποδα τοῦ τοῦ νίπτεσθαι λέβητος. Ἐν δὲ τῷ, ὕδωρ ἐνεχεύατο πολλὸν, συστέλλει τὸ ὕδωρ τὴν ἄρχουσαν. μετ' ὀλίγα μέντοι ἐν τῷ, ἐπὶ χθονὸς ἐξέχυθ' ὕδωρ, ἐκτείνει αὐτήν. Τὸ δὲ ἐπήφυσεν, ἀντὶ τοῦ ἐπήντλησε διὰ ἄντλου δηλαδὴ ἀγγείου, ὃ καὶ σιγᾷ. οὐ θερμῷ δὲ ψυχρὸν ἐπαφύσασθαι κατὰ τὸ ὕστερον ἔθος, ἀλλ' ἀνάπαλιν. Οὐκ ὡς ἐν ἄλλοις, οὕτω καὶ ταῦτα εὐμεθόδως ὁ ποιητὴς ἱστορίαν παρεξοδιάζει τοῦ λόγου τοῦ κατὰ τὴν Ὀδυσσέως οὐλὴν, ἧς τὸ κεφάλαιον, ὅτι σπουδαῖον τοῖς παλαιοῖς ἦν ἔργον καὶ τὸ κυνηγέσιον, ὡς καὶ ὁ ἐν τῇ Ἰλιάδι Μελέαγρος δηλοῖ. μελέτη γάρ φασιν αὐτὸ τῶν πολεμικῶν κινδύνων ἦν. καθὰ καὶ ἐκ τῶν τοῦ Ἡρακλέος ἄθλων φαίνεται. καὶ ἐκ τῆς κατὰ τὸν Βελλεροφόντην ἱστορίας. καὶ ἐξ ἄλλων δὲ μυρίων ὅσων. ἐπὶ θήρας γοῦν παιδιᾶς οἱ νέοι ἐξῄεσαν, ἀφ' ὧν ῥωμαλεώτεροι φασὶ καὶ ὑγιέστεροι ἀπετέλουν. ἔτι δὲ καὶ πολεμικοί, ὡς ὅτι πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύνουσι καὶ ἀντίον ἱστάμενοι τῶν θηρῶν, οἰστεύουσιν ἢ ἀκοντίζουσιν. ἔστι δὲ ἱστορία τοιαύτη. Αὐτόλυκος ἐλθών ποτε εἰς Ἰθάκην, εὗρε παῖδα νέον τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ Ἀντικλείᾳ τῇ τοῦ Λαέρτου γυναικί. τὸν δὲ Εὐρύκλεια ἡ τοῦ παιδὸς μαῖα φίλοις ἐπὶ γούνασι θῆκε τοῦ παππῳ παυομένῳ δόρποιο, καὶ εἶπεν. Αὐτόλυκε, αὐτὸς νῦν ὄνομ' εὕρεο ὅττι κε θεῖο παιδὸς παιδὶ φίλῳ. ἤγουν τοῦ τῆς θυγατρὸς ὑμῶν, πολυάρητος δέ τοί ἐστι. καὶ ὁ Αὐτόλυκος τῇ μὲν Εὐρυκλείᾳ εἶπεν οὐδέν. πρὸς δὲ τοὺς ἰδίους τὸν λόγον τρέψας, ἔφη. γαμβρὸς ἐμὸς θυγάτηρ τε, τίθεσθ' ὄνομα ὅττι κεν εἴπω. πολλοῖσι γὰρ ἔγωγ' ὀδυσσάμενος τόδ' ἱκάνω ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξὶν ἀνὰ χθόνα βωτιάνειραν, τοῦ δ' Ὀδυσσεὺς ὄνομ' ἔστω ἐπώνυμον. αὐτὰρ ἔγωγε ὁπότ' ἂν ἡβήσας μητρώιον ἐς μέγα δῶμα ἔλθῃ Παρνησόνδε, ὅθι πού μοι κτήματ' ἔασι, τῶν οἱ ἐγὼ δώσω, καί μιν χαίροντ' ἀποπέμψω. τούτων εἵνεκα ἦλθεν Ὀδυσσεύς, ἡβήσας δηλαδή. καὶ Αὐτόλυκος μὲν καὶ οἱ παῖδες, χερσί τ' ἠσπάζοντο ἔπεσσί τε μειλιχίοισι. μήτηρ δ' Ἀμφιθέη μητρός, τουτέστιν Ἀμφιθέα ἡ μάμμη ἡ τοῦ τοῦ Ὀδυσσέως μητρὸς μήτηρ, περιφῦσα γυναικικώτερον, κύσσ' ἄρα μιν κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα καλά. κατὰ τὸν ἐν τοῖς ἐλευθέροις νόμον ὡς προδεδήλωται. εἶτα δεῖπνον ἐφοπλισθέντος, βοῦν γὰρ αὐτίκα εἰσάγαγον ἄρσενα πενταέτηρον, ὃν δείραντες καὶ διαχεύαντες ἅπαντα μίστυλλάν τε ἐπισταμένως καὶ πεῖράν τε ὀβελοῖσιν ὤπτησάν τε περιφραδέως καὶ δαίνυντο. νυκτὸς μὲν ἐπελθούσης, κοιμήσαντο καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο καθὰ καὶ προγέγραπται. ῥοδοδακτύλου δὲ φανείσης ἠοῦς, ἔβαν εἰς θήρην ἠμὲν κύνες ἠδὲ καὶ αὐτοὶ υἱέες Αὐτολύκου καὶ Ὀδυσσεύς. αἰπὺ δ' ὄρος προσέβαν καταειμένον ὕλῃ Παρνησοῦ. τάχα δ' ἵκανον πτύχας ἠνεμοέσσας. ἠέλιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας, ἐξ ἀκαλαρρείταο βαθυρρόου Ὠκεανοῖο. ὃς δὴ καιρὸς ὀρθρινὸς, ἐπιτήδειος εἰς κυνηγέσιον. οἱ δ' ἐς βῆσσαν ἵκανον ἐπακτῆρες. πρὸ δ' ἄρ' αὐτῶν ἴχνι' ἐρευνῶντες κύνες ἤισαν. αὐτὰρ ὄπισθεν, τοῦ Αὐτολύκου παῖδες ἔρχοντο, καὶ Ὀδυσσεὺς δὲ σὺν αὐτοῖς ἄγχι κυνῶν οἷα πεδῶνες, κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος. ἔνθα δ' ἄρ' ἐν λόχμῃ πυκινῇ κατέκειτο μέγας σῦς. ἐκ λόχμης τὴν πυκνότητα φράζων ὁ ποιητὴς, αὐτὰ ἐκεῖνα λέγει ἐν τῇ κυνηγετικῇ ταύτῃ διασκευῇ, ὅσα καὶ ἐν τῇ ε ῥαψῳδίᾳ περὶ τὸ τέλος, ἐπὶ θάμνοις οὓς ὑπῆλθεν Ὀδυσσεύς. ὅτι δηλαδὴ οὔτε ἄνεμοι δι' αὐτῆς πνέουσιν οὔτε ἥλιος φαέθων ἀκτῖσι βάλλει. οὔτε ὄμβρος διαπερᾷ εἰς τὸ πᾶν. καὶ φύλλων δὲ ἦν αὐτόθι χύσις ἤλιθα πολλή. καὶ οἱ μὲν κυνηγέται οὕτω διὰ τοιαύτης λόχμης ἤρχοντο. τὸν δὲ σῦν, ἀνδρῶν τε κυνῶν τε περὶ κτύπος ἦλθε ποδοῖιν, ὡς ἐπάγοντες ἐπῇσαν. ἢ ὡς ἐπάγοντες ἐπῇσαν. ὁ δ' ἀντίος ἐκ ξυλόχοιο φρίξας εὖ λοφιὴν πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεδορκὼς, στῆ αὐτῶν σχεδόθεν. ὁ δ' ἄρα πρώτιστος Ὀδυσσεὺς ἔσσυτ' ἀνασχόμενος δηλαδὴ δολιχὸν δόρυ χειρὶ παχείῃ, οὐτάμεναι μεμαώς. ὁ δέ μιν φθάμενος ἔλασε σῦς γουνὸς ὕπερ. πολλὸν δὲ διήφυσε σαρκὸς ὀδόντι λικριφὶς ἀΐξας. οὐδ' ὀστέον ἵκετο φωτός. τὸν δ' Ὀδυσσεὺς οὔτησε τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον. ἀντικρὺ δὲ διῆλθε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκή. κὰδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακών. ὃ πολλαχοῦ κεῖται. καθὰ καὶ τὸ, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός. τὸν μὲν Αὐτολύκου παῖδες φίλοι ἀμφεπένοντο. τουτέστι περὶ αὐτὸν ἐπονοῦντο ἤτοι περὶ τὸν Ὀδυσσέα. ἴσως δὲ καὶ περὶ τὸν σῦν. ὥσπερ καὶ τὸν πενταέτηρον βοῦν ἄμφεπον. ὠτειλὴν δ' Ὀδυσσέως δῆσαν ἐπισταμένως. τέχνης γὰρ δέονται καὶ οἱ καταδεσμοί. ἐπαοιδῇ δ' αἷμα κελαινὸν ἔσχεθον. εἶτα εὖ ἰησάμενοι ἠδ' ἀγλαὰ δῶρα πορόντες, χαίροντα φίλως χαίροντες ἔπεμπον εἰς Ἰθάκην χαίρουσι δηλαδὴ τοῖς ἐκείνου. φησὶ γάρ. τῷ μὲν πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ, χαῖρον νοστήσαντι. καὶ ἐξερέεινον ἕκαστα. ποῖα ἕκαστα; οὐλὴν ὅττι πάθοι, ἤγουν διατί ἔπαθεν αὐτήν. ὁ δ' ἄρα σφίσιν εὖ κατέλεξεν, ὥς μιν θηρεύοντ' ἔλασε σῦς λευκῷ ὀδόντι Παρνησόνδ' ἐλθόντα τὴν σὺν υἱάσιν Αὐτολύκοιο. καὶ σημείωσαι τὴν προσεχῶς ἐπενεχθεῖσαν ὡς ἐν ἀνακεφαλαιώσει, τεχνικὴν ἐπιτομὴν τοῦ μακροῦ διηγήματος. συνελὼν γὰρ ἐν δυσὶν ἔπεσιν ἐκεῖνα τὰ πολλά, ἔφη τὸ, ὥς μιν θηρεύοντα ἔλασε σῦς καὶ ἑξῆς. οὕτω δὲ λάλος ὁ ἄνθρωπος οὕτως ὡσεὶ καὶ δωδωναῖον χαλκεῖον. καὶ αὖ πάλιν ἐνδίδωσι, σιγαλὸς ὡς εἰ καὶ Πυθα-

γόρα ἐφοίτησεν. ὁ τῶν ποτὲ ἑτέρων ἀποφθεγματικῶς λαλούντων ἢ ἀφοριστικῶς. οἱ δ' αὐτοὶ στίχοι, καθὰ καὶ τι καὶ πρὸ τοῦ διηγήματος κατά τινα παράφρασιν κεῖνται, οὕτως. τὴν ποτέ μιν σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι παρνασόνδ' ἐλθόντα μετ' αὐτόλυκόν τε καὶ υἷας. ὅπερ οἷά τινα πρότασιν ἐκεῖ θεὶς ὁ ποιητὴς, ἀνάγκην ἔχει δὴ σαφηνίσαι λόγον, τὴν ῥηθεῖσαν ἱστορίαν ἐπαγαγεῖν μετὰ τὸ ἐκ παρέργου χάριν πολυμαθείας περιιστορῆσαι οἷος ἦν ὁ αὐτόλυκος. ὅτι δηλαδὴ κατ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο κλεπτοσύνῃ θ' ὅρκῳ τε. θεὸς δέ οἱ αὐτὸς ἔδωκεν ἑρμείας, ὁ τῶν κλεπτῶν ἔφορος, τῷ γάρ φησι κεχαρισμένα ἔθυσεν. οὐ μὴν ἄρει ὡς οἱ πολεμικοί. οὐδὲ ποσειδῶνι ὡς οἱ ναυτικοί. οὐδὲ ἡφαίστῳ κατὰ τοὺς χαλκευτάς. διό φησιν. ὁ ἑρμῆς αὐτῷ πρόφρων ἅμ' ὀπήδει. ποτίστιν ἐκέλευσε τῷ αὐτολύκῳ ὡς εὐλόγως κλέπτοι. Ἐνταῦθα δὲ, ἔστι μὲν μαθεῖν κλεπτοσύνην οὐ κακήν. καὶ ὅρκον δὲ οὐ φαῦλον. εἴπερ καὶ ἐσθλὸς λέγεται ὁ ταῦτα διαχειριζόμενος ὡς δηλοῖ τὸ, μητρὸς πατέρ' ἐσθλόν. καὶ ἐναβρύνεται δὲ αὐτοῖς. τοιοῦτον γάρ τι τὸ κεκάσθαι ὅ ἐστι κεκοσμῆσθαι. καὶ θεόθεν δὲ αὐτὰ ἔχει δοθέντα ὡς οἷα δῶρα θεόσδοτα. ἔστι δὲ γνῶναι, καὶ ἑρμῆν κλεπτικῶς ὡς ἐρρέθη ἐπιστάτην. καὶ ὅρκον δὲ τὸν ἐπ' αὐτῇ. μάλιστα μὲν, τὸν ἐπὶ καλῷ. ἤδη δέ που, καὶ τὸν ἀνάπαλιν. ὧν λόγος ἐστὶ καὶ ἐκ γενετῆς συγκεκληρῶσθαι τὴν κλεπτοσύνην. ὃς τῆς μητρὸς μαίας συλλεγομένης αὐτῆς ἔθελεν ἐκείνη, αὐτὸς ὑφελόμενος τὰ ἐκδοθέντα, ἔκρυψε. καὶ οὕτω μὲν ἔχει ταῦτα. Τῶν δ' ἐν τούτοις τί μὲν ἡ κλεπτοσύνη, δῆλον. καὶ ὡς ἀνάλογον πέπηκται τῇ παλαισμοσύνῃ ὃ καὶ παρὰ ἰλιάδι κεῖται. καὶ τῇ, δρηστοσύνῃ. βεβοσύνῃ. καὶ τοῖς τοιούτοις. Ὅρκος δὲ νῦν, οὐχὶ ὁ κατ' ἐπιορκίαν, οὐ γὰρ ὅτι ἐσθλοῦ ἀνδρὸς, ὅτι κοσμεῖ ἀνθρώπους. καὶ οὐδὲ θεὸς δίδωσιν, ἀλλ' ὁ ἐν καιρῷ σοφιζόμενος. ὅτι δηλαδὴ αὐτὸς μέν τις, εὔορκός ἐστι. τοὺς δὲ ἐπικλόπῳ αὐτῷ ἐγκαλοῦντας, παραλογίζεται οἷα μὴ ἔχοντας νοεῖν τὸ σόφισμα. οὕτω πως καὶ ὀδυσσεὺς ἀνόπτευσε σοφίσασθαι τὴν πηνελόπην ὅρκῳ ἐν τῷ, ἴστω νῦν ζεὺς ἱστίη τ' ὀδυσσῆος, ὡς δῆθεν ἀληθεύων ἐπὶ πᾶσιν οἷς λέγει. τὸ δ' ἦν οὐχ οὕτως ἔχον. ἀλλὰ μόνους ἐβεβαίου τοὺς μετὰ τὸν ὅρκον δύο στίχους, τὸ, τοῦδ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεσθαι τὸν ὀδυσσέα καὶ τὸ ἑξῆς. τοιοῦτος δέ τις ὅρκος πρὸς ἄλλοις μυρίοις ἐγγὺς σοφιστικὸς, ὁ ἐκ τῶν ὀμοσάντων τόσας ἡμέρας ἄγειν σπονδάς. ἐν δὲ τῷ μέσῳ, νύκτωρ ἐπιθεμένων τοῖς ἐχθροῖς ὡς δῆθεν τῆς συμβάσεως τῶν σπονδῶν, ἡμερῶν μεμνημένης οὐ μὴν καὶ νυκτῶν. ὅμοιος δέ τις, καὶ ὁ τοῦ παρὰ τῷ ἡροδότῳ ἐπισοφιστοῦ τὸν ἰχθὺν ὑφελόμενος. ὃς τῷ ὑποκλαπὲν ὀψάριον ἑτέρῳ δοὺς εἶτα ἀπαιτούμενος, αὐτὸς μὲν ὤμνυε μήτε ἔχειν τὸν ἰχθὺν, μήτ' ἄλλον εἰδέναι ὑφελόμενον. τὸν δὲ φύλακα τοῦ κλέμματος, ἐδίδαξεν ὀμνύειν, ὡς οὔτε αὐτὸς ὑφείλετο οὔτε ἄλλον οἶδεν ἔχοντα τὸν ἰχθύν. καὶ οὕτω τὸν ἰχθυέμπορον ἐσοφίσατο. καὶ οὗτοι μὲν ὅρκοι σοφισματώδεις. ὁμοίοις φαίνεται χαίρειν καὶ σίσυφος. ῥαδάμανθυς δέ φασιν ὑπὲρ τοῦ μὴ θεὸν ὀνομάζειν ἐπὶ πᾶσιν, ἐκέλευσέ φασι κατὰ χηνὸς καὶ κυνὸς καὶ κριοῦ ὀμνύναι. ὤμνυε δέ φασι χῆνα καὶ σωκράτης. ἄλλος δέ τις, κράμβην. ὃν ζηλώσας ὕστερον ὁ χυδαίζων ὄχλος, διόμνυται κατὰ λαχάνων. Ὅτι δὲ καὶ γυναῖκας ὤμνυον ἐπὶ οἴνῳ, ξέναρχος παίζων δηλοῖ ἐν τῷ, ὅρκον δ' ἐγὼ γυναικὸς, εἰς οἶνον γράφω. λάμπει δ' ἐν τοῖς τοιούτοις ἠθικοῖς ὅρκοις, ὁ ὁμηρικὸς, ἐν ᾧ τὰ τοῦ πατρὸς ἄλγεα ὁ παῖς ὀμνύει τηλέμαχος. φέρεται δὲ περὶ αὐτολύκου καὶ ὅτι οὕτω σοφὸς ἦν τὴν κλεπτικὴν, ὡς καὶ τὰ χρώματα τῶν κλεπτομένων ζώων μεταχρωννύειν, ὃ καὶ νῦν παρὰ πολλοῖς γίνεται. σίσυφον μέντοι οὐκ ἐπεσοφίσατο καθὰ ἐν ἄλλοις εὕρηται. ἦν γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν, ὁ πυρὸς ἑτέρα θερμότερα. καὶ δόλων τῶν κλεπτικῶν, ἕτεροι κλεπτίστεροι. Ἐν δὲ τῷ κεχαρισμένα τῷ ἑρμῇ θύσαι τὸν αὐτόλυκον, καὶ οὕτω λαχεῖν τὴν κλεπτοσύνην, ἔστι τις πίστις παροιμίας ἑλληνικῆς, λεγούσης, δῶρα καὶ θεοὺς πείθειν. Τὸ δὲ παυομένῳ δόρποιο, δηλοῖ μὲν δὲ τὸν τοιοῦτον καιρὸν ἀνεπιτήδειον εἶναι σπουδαῖα σκέπτεσθαι. Ἐν δὲ τῷ, ὄνομα εὕρεο, δῆλον ὡς ὅμηρος κατ' ἀρχὰς τοῦ εὑρίσκειν λέγεσθαι τὰς ἐπὶ τοῖς ἀδήλοις μεθόδους. παθητικῶς δὲ τὸ εὕρεο, κατ' ἀκολουθίαν τοῦ εὑρίσκεσθαι. καὶ τοῦ εὑρόμην. κοινῶς μέντοι, εὑρὲ καὶ εὑρεῖν. καὶ τοιαῦτά τινα. Ἐν δὲ τῷ, πολυάρητος δέ τοι ἐστίν. ἴσως ἡ δούλη εὐρύκλεια, ἐθέλει τοιοῦτόν τι ὄνομα τῷ παιδὶ τεθῆναι. οἷον δημάρητον κατὰ τὸν παρὰ ἡροδότῳ. ἢ ἄρητον, ὁποῖός τις ἐν ἰλιάδι κεῖται. ἢ εὐχήνορα. ἢ τοιοῦτόν τι ἐφεξῆς τοῖς πολλοῖς. ὁποῖόν γε καὶ γελοῖος πτωχὸς ἀρναῖος, παρὰ τὴν ἀρὰν ὡς δεδήλωται εἰρῆσθαι δοκεῖ. αὐτόλυκος δὲ τῇ δούλῃ μὴ προσσχὼν, ἐξ ἐκείνων οἷς ἐκέκαστο ἐθέλει ὀνομάσαι τὸν παῖδα. ἐκ τοῦ μίσους δηλαδὴ ὃ εἶχον ἐκ πολλῶν διὰ τὴν κλεπτοσύνην. δῆλον γὰρ ὡς ὠδύσαντο αὐτῷ ἐκεῖνοι, ὃ δὴ τίθησιν ὄνομα τῷ ἐγγόνῳ. βιβλιογραφήσας δι' τὰ κατ' αὐτὸν ἐν ἐκείνῳ κληρονομήσαντι μνήμης τῆς ἐπὶ τῷ πάππῳ οὐ πάνυ εὐκλεοῦς. ἐκ τοῦ κατ' ἐκεῖνον γὰρ ὀδύσσω, ὁ ὀδυσσεύς. διὸ ψιλοῦται κατὰ τὴν ἀρχαίαν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται, καὶ ἐνδιχῶς γράφεται ὡς ἐπὶ πολύ. σιληνὸς μέντοι ὁ χῖος κατὰ τὴν ἱστορίαν ἐν δευτέρῳ βιβλίῳ τῶν αὐτοῦ μυθικῶν, δασύνει παρὰ τὴν ὁδόν. λέγων ὡς ἀντικλείας ὁδευούσης παρὰ τὸ νήριτον, ὗσεν ὁ ζεύς. τὴν δὲ ὑπὸ ἀγωνίας ἐκεῖ πεσοῦσαν, τεκεῖν. καὶ τὸ γεννηθὲν, κληθῆναι ὀδυσσέα παρὰ τὸ ἐν τῇ ὁδῷ ὗσαι. Τὸ δὲ γαμβρὸς ἐμὸς, ἀντὶ τοῦ, ὦ γαμβρὲ ἐμοί, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ θύγατερ ἐπαχθέν. κωλύει δὲ τὸ εἰπεῖν γαμβρὲ κατὰ κλητικὴν, ἡ ἐμὸς ἀντωνυμία. ἥτις οὐκ ἔστι κλητικὴ διὰ τὴν συνέμπτωσιν τὴν πρὸς ἑτέρας ἀντωνυμίας αἰτιατικὴν τὴν ἐμέ. Τὸ δὲ πολλοῖσι γὰρ ἔγωγε ὀδυσσάμενος, λέγει μὲν τὸ, πολλοῖς μισηθεὶς καὶ δι' ὀργῆς ἐλθὼν παθητικῶς. οὐ μὴν κατ' ἐνέργειαν ὁποῖον τὸ, τίπτε οἱ τόσον ὠδύσαο ζεῦ. ἔχει δὲ τὸν γὰρ σύνδεσμον προτεθειμένον, κατὰ τὰ συνήθη ὁμηρικὸν ἐμπερίβολον. Τὸ μέντοι σαφὲς καὶ

ὀρθό

ὀρθότερον, οὕτω. τῷ δ' Ὀδυσεὺς ὄνομ' ἔστω, πολλοῖσι γὰρ ἔγωγε ὀδυσσάμενος τόδ' ἱκάνω, ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ γέγραπται. Τὸ δὲ ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξὶν, ἐπισημότατον ἐν ἐλλειπτοσύνῃ τὸν Αὐτόλυκον ἐνδείκνυται, εἴγε μὴ μόνον ἀνδράσιν ἀλλὰ καὶ γυναιξὶν ἀπεχθὴς ἦν. οὕτω καὶ ἐν Ἰλιάδι ἐπίσημός τις ἀνὴρ, ὃν ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες κορυνήτην ἐκάλουν. Ἐπώνυμον δὲ καὶ νῦν ὡς καὶ ἐν ἄλλοις, τὸ φερώνυμον. οὐχ ὅτι μόνον τοι αὐτὸς ὁ παῖς τῇ ὀργῇ ἐστί τινος, ἀλλ' ὅτι ὁ πάππος. ὁποῖα καὶ ἄλλα τοιαῦτα δεδήλωται. καὶ ὅμως εἴποις διὰ τὸν πάππον ὀδώδυσται ἐν τῷ ἐγγόνῳ παιδὶ, εἴη ἄν πως ἐν ὁ παῖς ἐπωνύμως δι' ἑαυτὸν, ὀδυσσεύς. κτήματα δὲ καὶ νῦν ἁπλῶς, τὰ ἐν κτήσει, ἐξ ὧν καὶ τὰ δῶρα δίδονται. ὡς δηλοῖ ἐπαγόμενον τὸ, ἔνθεν Ὀδυσσεὺς ἵνα οἱ πόροι ἀγλαὰ δῶρα. Τὸ δὲ χερσὶν ἠσπάζοντο ἤγουν ἐδεξιοῦντο καὶ εἰς ἑαυτοὺς ἐπεσπῶντο, προγέγραπται καὶ ἱστόρηται. χείλεσι δὲ ἀσπάζεσθαι, οὐκ ἔστι τῆς ... ποιητῇ. Τὸ δὲ μήτηρ μητρὸς, περίφρασίς τῆς μάμμης, καθὰ καὶ πρὸ αὐτοῦ τὸν ἔγγονον, τὸ, παιδὸς παιδὶ φίλῳ. Ὄρος δὲ καταειμένον ὕλῃ, τὸ δασὺ καὶ οἷον ἐνδεδυμένον φυτῶν πυκνότητι καὶ κεκαλυμμένον. ὅθεν ἐν εἵσω τὸ καλύπτω. οὗ παράγωγον τὸ εἱνύω. ὡς τὸ, δεῖξε δὲ πάντα νέκυν καταειμένον. Τὸ δὲ ὄρος, νῦν μὲν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ποτε, κοινῶς προφέρεται τὰ πλείω δὲ ἰάζεται. ὡς καὶ ἐν τῷ, κατ' οὔρεος εἶσι. καὶ, οὔρεά τε σκιόεντα. Τὸ δ' αὐτὸ γίνεται ἐν τῷ, ὄρος ὁ περιορισμὸς νόθος. ὡς δῆλον ἐκ τοῦ ἀμφ' οὔροισι. καὶ, δίσκου οὖρα πέλονται. οὕτω καὶ ἐκ τοῦ ὀρέω ὄρος βαρυτόνως ὁ ἄνεμος, ἰωνίσαι καὶ ὁ πρὸς διαστολὴν δὲ αὐτοῦ ὀξυτονούμενος ἐν Ἰλιάδι, οὐρός. διὸ καὶ οὐρούς τ' ἐξεκάθαιρον. ὁ μέντοι κατὰ τὸ γάλα ὀρὸς, δοκεῖ μὴ ἐληλυθέναι εἰς ἰωνίδα διάλεκτον. οὕτω δὲ, οὐδὲ ὁ τῆς ἀττικῆς ζωικὸς ὄρος ὁ καὶ αὐτὸς ψιλούμενος. αὐτὸν δὲ, δισσὸν ἔλαβε τοῦ ὄρους ἡ διπλόη τοῦ ρ. εὕρηται γὰρ ὄρρος ἐν ἁπλότητι παρὰ τῷ κωμικῷ, τόπος ὢν περὶ τοὺς γλουτούς. ὁ καὶ ταῦρος. ἐν μέντοι συνθέτοις, προσλαμβάνει καὶ αὐτὸς τὰ πάθη τοῦ ν. ὀρρωδεῖν μὲν γὰρ καὶ ὀροπύγιον ὀρνίων ἡ μὲν κατά τινας ὀρθοπύγιον, ἀνάλογον καὶ κοινότερον. ἰωνικὸν δέ ἐστι, τὸ οὐροπύγιον, ὄρρος ὃν φασὶ πυγῆς. ἀφ' οὗ καὶ ὀρρωδεῖν τὸ εὐλαβεῖσθαι. οἱ γὰρ εὐλαβούμενοί φασι κατά τι ἀνασπῶσι τὰ κατ' αὐτόν. καὶ τὰ ἄλογα δὲ, ὑποστέλλει τὴν οὐρὰν ὅτε εὐλαβεῖται. ἐκ τοῦ παραλαβόντος δὲ, ὀρρωδεῖν, τὸ ὃν τοιοῦτον ὄρρον ἰδεῖν. ὃν οὐρὰν οἱ ἰδιῶται φασὶν οἷα τῆς οὐρᾶς αὐτὸν πρώτου μνημονεύοντες. καὶ τοῦτο μὲν, τοιοῦτον. Τὸ δὲ ἀρρωδεῖν διὰ τοῦ α, στερητικῶς εἴρηται κατὰ ἰωνικὴν φιλοτιμίαν. δηλοῖ γὰρ, τὸ μὴ ὀρρωδεῖν ἀλλὰ καταφρονεῖν καὶ τεθαρρηκέναι. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ, ὄρος ἐνδεδυμένον ὕλῃ, λαμβάνεσθαι δοκεῖ καὶ τὸ, ὕδωρ ἀμφιέννυσθαι τὴν δύνοντα καθ' ὕδατος. καὶ πυρὶ σπαργανοῦσθαι τὸν πυρούμενον. ἐν τούτοις δὲ καὶ ἱμάτια πόλεως, ὁ τειχισμός. τῇ ῥηθείσῃ δὲ ὁμηρικῇ ἐννοίᾳ συγγενὲς, καὶ τὸ, λαΐνον ἕσσασθαι χιτῶνα, τὸν λίθοις χωσθέντα. Τὸ δὲ ἠέλιος μὲν ἔπειτα καὶ ὁ ἐφεξῆς στίχος, περίφρασίς ἐστι τοῦ, γέγονεν ἡμέρα. δῆλον δὲ ὡς ἥλιος, οὐ μόνον ὁ φαινόμενος ἀστὴρ ὡς ἐν ἐνταῦθα καὶ ἐν τῷ, ἠέλιος δ' ἀνόρουσε καὶ ἑξῆς, ἀλλά που καὶ σωματικὸς δαίμων ὡς ἐν τῷ, ἠέλιος μὲν σκοπιὴν εἶχε. καὶ, ἠελίῳ ἤτοι οἱ μετ' ἀθανάτοισι φάεινε. ἀκαλαρρείτης δὲ ὠκεανὸς κατὰ τοὺς σοφοὺς, ὁ ἀκαλῶς καὶ ἡσύχως ῥέων ὅ ἐστι πλημμύρων ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ἐδηλώθη. τὰς γὰρ ἐπιβάσεις φασὶ τῶν πλημμυρίδων ἃς πολλαχοῦ ποιεῖ, πραείας ποιεῖ καὶ οὐ τελέως ῥοώδεις. Βῆσσα δὲ ἡ μὲν τοῦ ὄρους, ἐν δισὶ σσ. πόλις δέ τις Βῆσα ἐν τῇ Βοιωτίᾳ, γράφεται καὶ δι' ἑνός. Ἐπακτῆρες δὲ, οἱ κυνηγοί. καὶ ὡς μὲν ἐκ τοῦ ἐπάγειν ἡ λέξις γίνεται, δηλοῖ ὁ ποιητὴς μετ' ὀλίγα ἐν τῷ, ὡς ἐπάγοντες ἐπῇσαν. διττὴ δὲ τῆς λέξεως ἔννοια. ἢ γὰρ διότι ἐπάγονται κύνας ὅθεν καὶ συνθέτως κυνηγοὶ λέγονται, ἢ ὅτι ἐπὶ τοῖς κυσὶν ἤγουν μετὰ τοὺς κύνας ἄγονται εἰς θήρας, διὰ τὸ ἐκείνους προϊέναι ὡς δηλοῖ τὸ, ἵκανον ἐπακτῆρες πρὸ δ' ἄρ' αὐτῶν κύνες ἤϊσαν. ὧν παράφρασις τὸ, ὡς ἐπάγοντες ἐπῇσαν, ἤγουν μετ' ἐκείνους καὶ ἤϊσαν. δῆλον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ἤϊσαν τὸ ἐπῇσαν συγκέκραται. Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ἐπακτρεῖς ἐλέγοντο οἱ κυνηγοὶ, ὡς δηλοῖ ὁ γράψας ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ, ὅτι ἐπακτρίδες, αἱ ἁλιάδες. ἐπακτρεῖς γὰρ, οἱ κυνηγοί. ὅτι δὲ ἀπὸ τῆς ῥηθείσης ἐπακτρίδος καὶ ἐπακτροκέλης κατὰ Αἴλιον Διονύσιον πλοῖον λῃστρικὸν, προδεδήλωται. Τοῦ δὲ ἰχνευταὶ περίφρασις ὂν τὸ, ἴχνι' ἐρευνῶντες, κάλλιον ἐκεῖνο πέφρασται. Ὅρα δ' ἐνταῦθα τὸ, ἴχνι' ἐρευνῶντες, ὑπεδύσκολον ὂν τῇ φράσει καὶ λαβυρινθῶδες κατὰ τὰ νῦν σχεδικά. ἦν μὲν γὰρ, καὶ ἴχνη γράφεται διὰ τοῦ η, ἔλειπε δὲ ἡ ποίησις τὸ ἴχνια. καὶ ἐσημειώθη ἐν ἄλλοις ἐν ἕτερα τοιαῦτα. Τοῦ δὲ κραδάων τὸ θέμα, πρωτότυπον τοῦ κραδαίνω ἐστί. λόχμην δὲ καὶ ξύλοχον εἰπεῖν, ταυτὸν ἐν τοῖς ῥηθεῖσι φαίνεται. Ὁ δὲ σῦς ὡς καὶ αὐτὸ ἐν ῥητορικῷ κεῖται λεξικῷ, καὶ ἀχίδωρος λέγεται. φασὶ γάρ. ἀχίδωρος, ὁ σύαγρος παρὰ Ἰταλιώταις. ἠγνόησαν δέ φασιν οἱ ἀποδόντες τὸν ἄχνα δωρούμενον. ἤγουν οἱ ἑρμηνεύσαντες ὅτι ἀχίδωρός ἐστιν ὁ ἄχνα δωρούμενος, ὡς οἷα τις μεγαλόδωρος. χρῆσις δέ φασιν ἀχιδώρου, παρ' Αἰσχύλῳ, διατρίψαντι ἐν Σικελίᾳ καὶ εἰδότι. φησὶ γάρ. ἴδυ δ' ἐς ἄντρον ἀσχίδωρος ὥς. λέγει δὲ καὶ ἡ κωμῳδία. ἔνθ' οὔτε ποιμὴν ἀξιοῖ νέμειν βοτὰ, οὔτ' ἀσχίδωρος νεμόμενος καπρᾴζεται. ἔνθα καὶ ὅρα τὸ καπρᾴζεται. οὐ ὥς που καὶ ἐν Ἰλιάδι παρεσημάνθη, θέμα παρ' ἄλλοις πρωτότυπον τὸ καπρῶ. ἐξ οὗ καὶ γυνὴ καπρῶσα, ἡ μάχλος. ἐτυμώτερον δὲ κατὰ τὸν Ἀθήναιον τὸ σῦς ἐν τρισὶ γράμμασιν ὡς ἀπὸ τοῦ σεύεσθαι καὶ ὁρμητικῶς ἔχειν τὸ τοιοῦτον ζῷον. τετήρηται δὲ καὶ τὸ λέγειν ὗς δίχα τοῦ πρώτου σίγμα. οἱ δέ φασιν εἰρῆσθαι σῦν, ὡς οἱονεὶ θῦν τὸν εἰς θυσίαν εὔθετον ὄντα. δῆλον δὲ ὅτι καὶ ὄνομα ἰχθύων, ὗες. διὸ ἐν δ' αὐτῷ καὶ τῷ πόντῳ, τὴν νῦν ἀγοράζειν κελεύουσί τινες θεῖον τῶν

ψαμμίτην ὀρυκτόν. Ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι σύαγρος οὐ πάντως πᾶσιν ὁ ἀπὸ συὸς ἀγρίου σύνθετος, ἀλλὰ καὶ κύων ὁ σύας ἀγρεύων. Σοφοκλῆς· οὐδ' ὦ σύαγρε τηλωπὸν βρέφος. παρὰ δὲ Ἡροδότῳ ἐστὶ καὶ κύριον ὄνομα Σύαγρος. Καὶ ὅτι σῦς ἀχίδωρος εἰρῆσθαι δοκεῖ, οὐχ ὁ ἁπλῶς, ἀλλ' ὁ σίαλος ἤγουν ἀγελαῖος, ἀλλ' ὁ μονιός. ἔδει δὲ καὶ ὁ χλούνης. ὁ καὶ χαλεπὸς καὶ ἄλκιμος. ὃν δὴ χλούνην οἱ ἐκτομίαν φασὶ λέγοντες, τελείως ἀπόρτην τι τῶν ὑποκειμένων. ὃ γοῦν αἱρεῖται. ἐρείδονται. οὐδὲν ἔμπεδον καὶ βέβαιον λέγουσιν. ἀλλὰ δὲ λαδῆ, αἱμώλια λαλοῦσι καὶ οὐδένα τῶν ὑποκειμένων ἅπτονται. Ὅρα δ' ἐν τούτοις καὶ τὸν μονιὸν σῦν, ὃ διονύσιος ὁ μονίας, καθὰ καὶ ὁ μονώτης. λεγόμενα ἐπὶ ἀνθρώπου ἐρημάζοντος. ἐπὶ τούτοις, ἰστέον καὶ ὅτι καθὰ καὶ ὗς θαλάσσιος, οὕτω καὶ κάπρος. ὡς δηλοῖ καὶ Ἀθήναιος ἐν τῷ, κάπρον ἂν ἰδόντες θαλάττιον, ὦ τᾶν καὶ μὴ καταλίπῃς κἂν ἰσόχρυσος ᾖ, μή σοι νέμεσις καταπνεύσῃ δεινὴ ἀπ' ἀθανάτων. τὸ γὰρ ἐστὶ νίκταρος αἶθος. ὃ παρακείμενός ἐστι τῷ, νίκταρος ἀπόρρωξ ὡς καὶ προγέγραπται. Ἐν δὲ τῷ, κτύπος ποδοῖιν, ὅρα ὡς ἀπὸ μέρους τὴν κατ' ἄνδρας ἔφρασε τῷ ποδοῖιν, ὃ προσλογισάμενος καὶ τοὺς τετράποδας κύνας. Τὸ δὲ φρίσσειν ὅτι κυρίως τριχῶν δηλοῖ ὄρθωσιν, πολλαχοῦ δεδήλωται. διὸ πάνυ κυριολεκτεῖται ἐνταῦθα τὸ, φρίξας λοφιήν. λοφιὰ δὲ, ἐπὶ συὸς κυριολεκτεῖται, καθάπερ ἡ χαίτη ἐπὶ ἵππου καὶ λέοντος. ἴσως δὲ ἡ λοφιὰ καὶ ἐπὶ τοιούτων λέγεται, ὡς δηλοῖ ὁ γράφων, ζῶα λόφουρα τὰ ὥς φασιν ἵππους ἔχοντα λόφους καὶ οὐράς. πρὸς ὃ ἔστιν εἰπεῖν, ὡς διαφέρει λόφος καὶ λοφιά. λέγεται δὲ λοφιά, ὡς ἐν τῷ λόφῳ οὖσα ἤγουν τῷ περὶ τὴν αὐχένα τόπῳ. περὶ οὗ εἰς τὸ καταλοφάδεια προγέγραπται. Τὸ δὲ πῦρ ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς, ἀντὶ τοῦ, ὡς πῦρ βλέπων. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ, ὄσσε δέ οἱ πυρὶ εἴκτην. Τὸ δὲ πρώτιστος ἔσσυτο ἀνασχόμενος τουτέστιν ἀνατείνας δόρυ, πιθανὸν ποιεῖ καὶ τὸν παρὰ Φαίαξι λόγον αὐτοῦ τὸ, πρῶτος ἂν ἄνδρα βάλοιμι εἰ καὶ μάλα πολλοὶ ἑταῖροι παρασταῖεν. ἔοικε δὲ νῦν δι' ἀπειρίαν τὴν ἐκ νεότητος, ἀτέχνως θρασύνασθαι ὁ Ὀδυσσεύς. διὸ καὶ φθάμενος ἔλασεν αὐτὸν σῦς. Τὸ δὲ διήφυσε, βάθος δηλοῖ τῆς πληγῆς ἕως ἐγγὺς τοῦ ὀστέου. διὸ καὶ τὴν οὐλὴν εἰκὸς βαθεῖαν οὖσαν, ῥᾷον γνωσθῆναι ἂν ὑπὸ τῆς Εὐρυκλείας καὶ ἐν σκότῳ. ἄλλως γάρ, ἐπιπόλαιος οὖσα καὶ ὁ μαλλὸς, οὐκ ἂν ἔγνωστο. ἀστείως δὲ ἐρρέθη τὸ διήφυσε, καὶ ἀσφαλῶς. ὡς πολλῆς ἐκεῖθεν ὑγρᾶς σαρκὸς δῆθεν ἐξαντληθείσης. διάφορον δὲ τῷ διήφυσε πρὸς τὸ ἐπίφυσε τὸ πρὸ βραχέων ῥηθέν, ῥᾳδία δὲ πάντως ἡ διὰ ὀδόντος πληγὴ τῷ συΐ. χαυλιόδων γάρ ἐστι, τουτέστι κεχαλασμένον τὸν ὀδόντα ἔξω ἔχων καὶ ὡς οἷά τι βέλος ἀεὶ προβεβλημένος αὐτόν. δῆλον δ' ὅτι ὁ χαυλιόδων, καὶ προόδων ἂν λέγοιτο κατὰ τοὺς παλαιούς. οἵ φασιν ὅτι προόδων, ὁ τοὺς ὀδόντας ἐξωτέρω ἔχων τοῦ δέοντος. Τὸ δὲ λικριφὶς ἀΐξας ὅ ἐστι πλαγίως ὡς ἡ Ἰλιὰς δηλοῖ, συὸς ἴδιον. οὕτω γοῦν σχηματισθεὶς, ἐπέρχεται πλήξων. Τὸ δὲ οὐδ' ὀστέον ἵκετο φωτός, ἀσφαλίζεται τὴν ὠκύτητα τοῦ Ὀδυσσέως ἣν ἡ Ἰλιὰς ἐν τῷ ἐπιταφίῳ ἱστορεῖ ἀγῶνι. οὐ γὰρ ἂν ἦν ἴσως ὠκύπους, ὁ καὶ τὸ ὀστέον τετρωμένος θραυσθεὶς ὑπὸ τοῦ συός. Τὸ δὲ ἀντικρὺ διήλυθε καὶ ὡς ἄντης ἦν διαμπερές, γενναῖον δηλοῖ τὸ τοῦ Ὀδυσσέως οὔτασμα. γέγονε δὲ τὸ οὕτως ἀντικρύ, διὰ τὸν ὠθισμὸν τοῦ συός. ὅτι δὲ ἐκ τοῦ οὐτῆσαι ἡ ὠτειλή, δῆλον ἐκ τῶν τῆς Ἰλιάδος. καὶ ὡς ταυτὸν οὐτῆσαι καὶ πλῆξαι καὶ τύψαι. καὶ ὡς διαφέρουσι τοῦ βάλλειν. οὕτω δὲ δῆλον καὶ ὅτι προηγησαμένης τῆς ὠτειλῆς ὡς ἐπὶ Ὀδυσσέως ἢ καὶ ἄλλως ἁπλῶς εἰπεῖν πληγῆς, ὕστερον μετὰ θεραπείαν τοῦ τραύματος, ἐπιγίνεται ἡ οὐλή. ὥς τι ἀκυρολογεῖν ὥς φασιν οἱ παλαιοί, τὸν λέγοντα οὐλὴν ἀντὶ ὠτειλῆς. Ἐν δὲ τῷ, ἐπαοιδῇ δ' αἷμα ἔσχεθον, ἔστι νοῆσαι ὅτι καθάπερ τὰ περίαπτα, τοιοῦτον γάρ τι ὁ κεστὸς ὁ ἐν Ἰλιάδι, οὕτω καὶ τὴν δι' ἐπαοιδῶν θεραπείαν οἶδεν ὁ ποιητής. πρωτότυπον δὲ τῆς ἐπῳδῆς, ἡ ἐπαοιδή. ἐκ δὲ τοῦ ἰησάμενοι ἰωνικῶς, γίνεται ἰητρός. ὥσπερ ἐκ τοῦ κοινῶς ἰάσασθαι, ὁ ἰατρός. Τὸ δὲ θηρεύοντα, προϋπάρχειν δοκεῖ ἢ τὸ θηράω θηρῶ, ἢ μᾶλλον ἄρρητόν τι τὸ θηρέω. ἐξ οὗ τὸ θηρεύω κατὰ τὸ χέω χεύω, ζητέω ζητεύω παρ' Ἡσιόδῳ καὶ τὰ ὅμοια. προϋπάρχει δὲ τούτων ὁ θὴρ ὁ καὶ φὴρ αἰολικῶς καθὰ ἐδήλωσεν ἡ Ἰλιάς. ἔτι δὲ καὶ ἡ Θήρα. ἡ ὁμώνυμος νῆσος, Θήρα ἡ παρὰ Πινδάρῳ. ἧς οἱ νησιῶται, Θηραῖοι. ὧν τῆς γλώσσης ἴδιον, τὸ λέγεν λέγειν καὶ τὰ λοιπὰ τοιαῦτα ῥήματα, δίχα τοῦ ι προφέρειν. λέγες γάρ φασι καὶ λέγε. ἀκολούθως δὲ, καὶ τύπτες τύπτε. καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως. καὶ δοκοῦσι καὶ οἱ τοιοῦτοι δωρίζειν. ἐπεὶ οἱ Δωριεῖς τὸ τύπτειν καὶ λέγειν, ἐκ τοῦ ὡς εἴρηται τύπτε καὶ λέγε, τύπτεν καὶ λέγεν φασὶ προσθέσει τοῦ ν. ὅθεν τὸ τυπτέμεν καὶ λεγέμεν ὡς καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα εἴρηται. Τοῦ δὲ ἔλασε σῦς ὅπερ ἐστὶν ἔπληξεν, ἐνεργέστερον τὸ διήλασε. τὸ μέντοι κατήλασε, κωμικὸν σκῶμμά ἐστιν. Ὁ δὲ Παρνασὸς ὃν ἡ κοινὴ χρῆσις διὰ τοῦ α λέγει Παρνασσόν, πολὺς ἐν ταῖς ἱστορίαις, φυλάσσων μέχρι καὶ νῦν παρὰ Βοιωτοῖς, ὑποβάρβαρον τὸ ἀρχαῖον ὄνομα. Τορνισὸν γὰρ αὐτὸν παραλαλοῦντες φασὶν οἱ ἐγχώριοι. ἡ δὲ διὰ τῶν δύο σσ γραφὴ τοῦ Παρνασσοῦ, κατήργηται παρὰ τοῖς ὕστερον. καὶ τοιαῦτα μὲν τὰ τοῦ εἰρημένου Ὁμηρικοῦ χωρίου λεπτά. Ὅτι δὲ τοῖς παλαιοῖς περισπούδαστον ἦν τὸ κυνηγετεῖν, αἱ παλαιαὶ πράξεις δηλοῦσιν. ἐν αἷς μυρία πρόσωπα λαμπρὰ περιᾴδονται, χαίροντα τῇ θηρατικῇ τέχνῃ καὶ εὐδοκιμοῦντα περὶ αὐτήν. ὅτι μὴ δὲ ἔστιν εἰκαῖον ἔργον αὕτη, ἀλλὰ γυμνάσιον πολεμικόν, δίχα γε τοῦ καὶ βίον προσπορίζειν πολλαχοῦ ὅλοις ἔθνεσιν. ὅσα δὲ καὶ γέρα θήρας παρέπεται. Μακεδονικὸν οὖν ἔθος ἱστόρηται, γέρας εἶναι τῷ ἔξω λίνων ὗν κεντήσαντι, μὴ καθῆσθαι ἐν δείπνοις ἀλλὰ κατακλίνεσθαι. ἕως δὲ τότε, καθήμενοι φασὶν ἐδείπνουν. Κάσσανδρος οὖν ἀνδρεῖός τις ὢν καὶ κυνηγὸς ἀγαθός, πέντε καὶ τριάκοντα ἐτῶν γεγο-

νὼς

τοὺς, ἰδέ ποτε πρὸ τοῦ πατρὶ καθήμενος, οὐ δυνάμενος τὸ ἄθλον ἐκτελέσαι. ὅπως δὲ ἐκαθέζοντο ἐν τοῖς δείπνοις οἱ ἥρωες οὐ μὴν κατεκέκλιντο, δῆλον ἐστι. λέγεται γοῦν ὡς καὶ Ἀλέξανδρός ποτε εἰς ἐξακισχιλίους ἡγεμόνας ἐκάθισεν ἐπὶ δίφρων ἀργυρῶν καὶ κλιντήρων ἁλουργοῖς περιεστρωμένων ἱματίοις. καὶ Ἀθήνησι δέ φασι, καθήμενοι ἐδείπνουν ἐν πρυτανείῳ. Ὅτι τὴν ῥηθεῖσαν οὐλὴν γραῦς χέρεσσι καταπρηνέεσσι λαβοῦσα, γνῶ ἐπιμασσαμένη, τουτέστιν ἐφαψαμένη, πόδα δὲ προέηκε φέρεσθαι. ἐν δὲ λέβητι πέσε κνήμη. κανάχησε δὲ χαλκός. ἂψ δ' ἑτέρωσ' ἐκλίθη ὁ λέβης ἤγουν αὐτή. τὸ δ' ἐπὶ χθονὸς ἐξέχυθ' ὕδωρ. τὴν δ' ἅμα χάρμα καὶ ἄλγος ἕλε φρένα. τὼ δέ οἱ ὄσσε δακρυόφιν πλῆσθεν. ὅθεν λαβών φασι Σοφοκλῆς, ἔφη ὡς χάρμα ὑφέρπει δάκρυον ἐκκαλούμενον. θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή. ἁψαμένη δὲ γενείου, εἶπεν. ἦ μάλ' Ὀδυσσεύς ἐσσι φίλον τέκος. οὐδέ σ' ἔγωγε πρὶν ἔγνων, πρὶν πάντα ἤγουν ὅλον ἄνακτα ἐμὸν ἀμφαφάασθαι, ἔφη. καὶ Πηνελόπην ἐσέδρακε πεφραδέειν ἐθέλουσα, φίλον πόσιν ἔνδον ἐόντα. ἡ δ' οὔτε ἀθρῆσαι δύνατ' ἀντίη, οὔτε νοῆσαι. τῇ γὰρ Ἀθηναίη νόον ἔτραπε. τουτέστιν ἡ τοῦ Ὀδυσσέως φρόνησις. ὃς οἷα εἰκός, λαβόμενος τῆς γραὸς ἐκ τοῦ φάρυγγος, οὐκ ἀφίει λαλεῖν. καὶ οὐ μόνον, ἀλλ' οὐδὲ νοεῖν, ὡς ἀγρυπνῶσαν ἐφ' ἑαυτῷ. διὸ οὐδὲ ἀθρῆσαι εἶχεν, ὅτι μηδὲ νοῆσαι. νοῦς γὰρ ὁρᾷ ὥσπερ καὶ ἀκούει. φησὶ γοῦν ὅτι Ὀδυσσεὺς χειρὶ ἐπιμασσάμενος, φάρυγος λάβε δεξιτερῇ χειρί. τῇ δ' ἑτέρῃ ἐγγὺς ἐρυσσάμενος, ἔφη ἐκτενῶς. μαῖα, τίη μ' ἐθέλεις ὀλέσαι; σὺ δέ μ' ἔτρεφες αὐτὴ τῷ σῷ ἐπὶ μαζῷ. νῦν δ' ἄλγεα πολλὰ μογήσας, ἤλυθον εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαῖαν. ἀλλ' ἐπεὶ ἐφράσθης καί τοι θεὸς ἔμβαλε θυμῷ, σίγα, μήτις ἄλλος πύθηται. εἶτα τῇ παρακλήσει ἀναμίξας ἀπειλήν, φησὶν ὡς εἴ περ ὑπ' ἐμοί γε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας, οὐδὲ τροφοῦ οὔσης σεῦ ἀφέξομαι, ὁπότ' ἂν ἄλλας δμῳὰς ἐν μεγάροισιν ἐμοῖς κτείναιμι γυναῖκας. ἡ καὶ κατ' ἄλλην γραφήν, κτείνωμι κατὰ ἔκτασιν ἐκ τοῦ κτείνοιμι. καὶ σημείωσαι ὅπως ἐπικίνδυνον ἤδη καὶ ἐναγώνιον ποιήσας Ὅμηρος τὴν τοῦ ἀναγνωρισμοῦ περιπέτειαν, καὶ σχεδὸν εἰς ἄλυτον περιαγαγών. παρὰ βραχὺ γὰρ ἐπεγνώσθη ἂν ὁ Ὀδυσσεὺς τῇ γυναικὶ καὶ οὕτως ἠχρείωτο ἡ πιθανότης τοῦ δράματος, ὅμως αὖθις αὐτὰ κατέστησεν οἴκτῳ τε ἐκτενείᾳ τε ἀπειλῇ. καὶ κατώρθωσεν ἀναγνωρισθῆναι τὸν Ὀδυσσέα μόνῃ τῇ γραΐ, ὃ καὶ συνήνεγκεν αὐτῷ ὕστερον. συμπλέκει γάρ τε καὶ ἡ γραῦς εἰς τὴν μνηστηροκτονίαν ὡς εἴρηται. Ἔτι σημείωσαι καὶ ὡς ἐπὶ τοῖς συμβεβηκόσιν ἄρτι, οὐδέν τι τῶν ἁπάντων ἡ Πηνελόπη προσημαίνεται. καὶ τοῦτο εὐλόγως. δακρύουσα μὲν γὰρ οὐχ ὁρᾶται ἡ γραῦς, διότι Ὀδυσσεὺς ἀπ' ἐσχαρόφιν ἵζων, ποτὶ σκότον ἐτράπετο οὐκέτι ἀντιστρόφως παρακαθήμενος τῇ Πηνελόπῃ. διὸ οὐ δῆλος ἦν οὐδὲ εἰ τὴν φωνὴν ἐπέσχεθεν ἡ γραῦς. καὶ οὐδὲ τοῦ γενείου ἁψαμένη ὁρᾶται οὐδὲ μὴν τοῦ φάρυγγος κρατουμένη, διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν. εἰ δὲ καὶ προσεῖπε τὸν Ὀδυσσέα, ὀλίγιστά τε ἦσαν ἐκεῖνα, καὶ ὑφειμένως δηλαδὴ ὡς εἰκὸς ἐλαλεῖτο. οὐ γὰρ εἶχε γεγωνοτέρᾳ χρήσασθαι τῇ φωνῇ. Τὸ δὲ ἀφεθῆναι τὸν πόδα καὶ τὸν χαλκὸν ἠχῆσαι καὶ τὸ ὕδωρ χυθῆναι, δῆλα μὲν πάντως καὶ τῇ Πηνελόπῃ. δοκοῦσι δέ, δι' ἀσθένειαν γενέσθαι τῆς γραός. ὀλιγηπελέουσα γὰρ εἶναι ὑπόκειται. διὸ καὶ τοῦ μεγάρου ἐκβαίνουσα μετ' ὀλίγον ἔφη οἴσεσθαι ποδάνιπτρα ἐπεὶ τὰ πρότερα ἔκχυτο πάντα, οὐκ ἐρωτᾶται ὑπὸ τῆς δεσποίνης, ὡς τῶν προτέρων διὰ τὴν αὐτῆς ὀλιγηπελίαν ἐκχυθῆναι δοκούντων. τὰ δὴ τοιαῦτα, οὐκ ἂν οὕτως εὐοικονομήτως διεσκευάσθησαν εἰς τὸ πιθανόν, εἴ τις νέα καὶ σφριγῶσα ἔνιψε τὸν Ὀδυσσέα. καλῶς ἄρα ἐπελέγη γραῦς αὕτη μαῖα φίλη τῷ Ὀδυσσεῖ, δι' ἧς πιθανῶς τὸ δρᾶμα τῷ ποιητῇ διεσκεύασται. ἰστέον δὲ ὡς εὖ ἔχει τῷ Ὀδυσσεῖ καὶ ὅτι θαλερὴ ἔσχετο φωνὴ τῇ γραΐ, ὡς ἂν μὴ ἐκβοήσῃ. Ἔνθα καὶ ὅρα τὸ θαλερή. οὐ γὰρ ἁπλῶς ἡ φωνὴ αὐτῇ ἐπεσχέθη, οὐ γὰρ ἂν οὐδὲ προσεῖπε τὸν Ὀδυσσέα, ἀλλὰ τὸ θαλερὸν τῆς φωνῆς. ὅτε μέντοι καὶ τοῦ φάρυγγος αὐτῆς ἐλάβετο, τότε οὐδὲ ὅλως εἶχε λαλεῖν. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι μᾶλλον ὁ Ὀδυσσεὺς ἀπὸ τῆς συμβεβηκυίας αὐτῷ οὐλῆς ἐγνωρίζετο ἢ ἐκ τῶν δώρων τῆς φύσεως, ὃς ἄλλως μὲν ἔπειθε τὴν γραῦν ὅτι κομιδῇ ἀπειλημμένος ἦν ἐν στενῷ καὶ πρὸς αὐτὸν ἐλεγχθῆναι ἐτύγχανεν. ὡς δὲ τῆς οὐλῆς ἅψοιτο, ἔγνω τὸν ἄνακτα. ἐξ αὐτῆς δὲ καὶ τῷ Εὐμαίῳ καὶ τῷ Φιλοιτίῳ ὕστερον ἀναγνωρίζεται. Ἀριστοτέλης δέ φασιν ἐπιλαμβάνεται τοῦ τοιούτου ἀναγνωρισμοῦ, λέγων ὡς ἄρα κατὰ τὸν ποιητὴν τῷ τοιούτῳ λόγῳ, πᾶς οὐλὴν ἔχων, Ὀδυσσεύς ἐστι. τὸ δέ ἐστιν οὐχ ἁπλῶς τοιοῦτον. ἀλλὰ συμβάλλεταί τι καὶ τὸ ποιὸν τῆς ὡς ἐρρέθη ἀξιολόγου οὐλῆς, σύν γε τοῖς ἄλλοις. καὶ γὰρ κατὰ τὸν τῆς γραὸς λόγον, καὶ δέμας καὶ φωνὴν καὶ πόδας ὁ παρὼν ξένος ἐῴκει τῷ Ὀδυσσεῖ. χεῖρες δὲ καταπρηνέες, αἱ φυσικῶς ψηλαφῶσαι κατὰ τὸ θέναρ, ὅ ποίαις καὶ δραττόμεθα. ὥσπερ αὖ πάλιν ὑπτίαις χερσὶ δεχόμεθα τὰ διδόμενα. Τὸ δὲ ἐν λέβητι πέσε κνήμη, σφοδράν τινα δηλοῖ καταφορὰν διὰ τοῦ ἐνέπεσε, διὸ καὶ καναχεῖ ὁ χαλκός. ἐμπίπτει δὲ ὁ πούς τῷ λέβητι, διότι ἀνελπίστως ἀφείθη φέρεσθαι. τοῦτο δὲ γέγονεν, ἐκλυθείσης τῆς γραός. διὸ καὶ ἂψ ἑτέρωσ' ἐκλίθη. ἡ δὲ τῆς κνήμης ἔμπτωσις, οὐ μόνον καναχῆσαι τὸν χαλκὸν ἐποίησεν, ἀλλὰ καὶ τὸ ὕδωρ ἐξέχεεν ἀνατραπέντος τοῦ λέβητος. ἐπίτηδες καὶ ταῦτα πλάττοντος τοῦ ποιητοῦ διὰ τὸ τῆς περιπετείας ἐναγωνιώτερον. Ὅρα δὲ καὶ τὸ φάρυγος δι' ἑνὸς γ γραφὲν καὶ ἐνταῦθα καθὰ καὶ ἐν τῷ, φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος, ὡς ἀπὸ τοῦ φάρυξ ὡς δοῖδυξ, εἰ καὶ διὰ τοῦ κ ἐκεῖνο κλίνεται. καὶ δοκεῖ τοῦτο εἶναι φυσικώτερον. καθὰ καὶ τὸ ἴυξ, τοῦ ἴυγξ ἴυγγος· ἐκεῖ γάρ, δι' εὐφωνίαν δοκεῖ τὸ ν ἤγουν τὸ ἀντ' αὐτοῦ γ, τεθεῖσθαι, ἀπὸ γὰρ τοῦ ἰύζω ἰύξω, ἴυξ ἐστι τὸ φυσικὸν κατὰ ἀποβολὴν τοῦ σ τοῦ μέλλοντος. ἴσως δ' ἐκ τοῦ μονογραμμάτου φάρυγος. καὶ αἱ φάρυγαι,

τό

τὸ τοπικὸν ὄνομα. Τὸ δὲ σύ μ' ἔτρεφες αὐτὴ τῷ σῷ ἐπὶ μαζῷ, τὴν μαῖαν ὑπογράφει. τοιαύτη γὰρ ἡ κυρίως μαῖα, ἡ τὸ μητρὸς τρέφουσα. διὸ καὶ ὁμοίως ἄμφω προσάγονται. ἀπὸ τοῦ μῶ γὰρ τὸ ζητῶ καὶ ἡ μαῖα καὶ ἡ μήτηρ. Τὸ δὲ θεὸς ἔμβαλε θυμῷ, ὅτι δηλοῖ τὸν τοῦ Ὀδυσσέως ἀναγνωρισμὸν θεῖον εἶναι. οὐ γὰρ ἂν ἄλλως ἡ γραῦς ἀνέγνω τὸν ἠλλοιωμένον ὑπὸ τῆς ἀθηνᾶς. Τὸ δὲ ὑπ' ἐμοὶ δαμάσει μνηστῆρας, συνήθως ἔχει τὴν ὑπὸ πρόθεσιν συντεταγμένην μετὰ δοτικῆς. χρὴ δὲ σημειώσασθαι καὶ οἵοις προσώποις ἑαυτὸν καὶ ὅπως ἐπίστευσεν Ὀδυσσεύς. ἵνα καὶ οὕτως ἡ ποιητικὴ ποικιλία διαδείκνυται, καὶ τὸ τοῦ πλάσματος πολύτροπον. Τηλεμάχῳ μὲν γάρ, ὡς ἤδη γνωρίζεται καὶ ἑκών. ἔγνω γὰρ οἷος ἦν, ὃς καὶ ἀπεδήμησε δι' αὐτόν. Εὐρυκλείᾳ δέ, ἄκων τῇ καὶ τροφῷ καὶ οἷον μητρί. Εὐμαίῳ δὲ καὶ Φιλοιτίῳ πρὸς αὐτῇ τῇ ἀκμῇ τοῦ ἔργου γνωσθήσεται. τί γὰρ ἔδει πρῶτον; τῇ μέντοι γυναικὶ Πηνελόπῃ, ἁπάντων ὕστερον. οὐ γὰρ ἐχρησίμευσεν ἐκείνη εἰς οὐδέν. ἀλλὰ καὶ προσέβλαψεν ἂν τῆς πολλῆς ἀνιθεῖσα σκυθρωπότητος καὶ ὑποψίας οὕτω τοῖς μνηστῆρσιν ἐνθεῖσα τὸν Ὀδυσσέα δι' ἐλπίδος εἶναι αὐτῇ. καὶ ἄλλως, οὐδὲ τερατείαν τινὰ εἶχεν οὕτω τὸ πρᾶγμα ὁμηρικὴν ποιῆσαι περιττεύουσαν. παραδόξως οὖν καὶ πολυτρόπως ἀναγνωρίζεται πᾶσιν οἷς ἦλθεν εἰς γνῶσιν. μηδενὸς ἀναγνωρισμοῦ συμπεσόντος ἑτέρῳ ἀναγνωρισμῷ τὸ σύνολον. ἄλλως γὰρ τῷ Τηλεμάχῳ. ἑτέρως τῇ Εὐρυκλείᾳ. ἑτεροίως τοῖς δούλοις. παραδοξότερον δὲ τῇ Πηνελόπῃ. ἄλλον δὲ τρόπον τῷ Λαέρτῃ. καὶ ὅλως, ἀνομοίως ἅπασιν.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Εὐρύκλεια·
Τέκνον ἐμόν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;
Οἶσθα μὲν οἷον ἐμὸν μένος ἔμπεδον οὐκ ἐπιεικτόν.
Ἕξω δ' ὡς ὅτε τις στερεὴ λίθος ἠὲ σίδηρος.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι.
Εἴ χ' ὑπό σοί γε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυούς,
Δὴ τότε τοι καταλέξω ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας,
Αἵ τέ σ' ἀτιμάζουσι, καὶ αἳ νηλιτεῖς εἰσιν.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Μαῖα, τίη δὲ σὺ τὰς μυθήσεαι; οὐδέ τί σε χρή.
Εὖ νυ καὶ αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι καὶ εἴσομ' ἑκάστην.
Ἀλλ' ἔχε σιγῇ μῦθον, ἐπίτρεψον δὲ θεοῖσιν.
Ὣς ἄρ' ἔφη· γρηῢς δὲ διὲκ μεγάροιο βεβήκει
Οἰσομένη ποδάνιπτρα, τὰ γὰρ πρότερ' ἔκχυτο πάντα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ νίψέν τε καὶ ἤλειψεν λίπ' ἐλαίῳ,
Αὖτις ἀσσοτέρω πυρὸς ἕλκετο δίφρον Ὀδυσσεὺς
Θερσόμενος, οὐλὴν δὲ κατὰ ῥακέεσσι κάλυψε.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε περίφρων Πηνελόπεια·
Ξεῖνε, τὸ μέν σ' ἔτι τυτθὸν ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτή,
Καὶ γὰρ δὴ κοίτοιο τάχ' ἔσσεται ἡδέος ὥρη,
Ὅν τινά γ' ὕπνος ἕλοι γλυκερὸς καὶ κηδόμενόν περ.
Αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ πένθος ἀμέτρητον πόρε δαίμων.
Ἤματα μὲν γὰρ τέρπομ' ὀδυρομένη γοόωσα,
Ἔς τ' ἐμὰ ἔργ' ὁρόωσα καὶ ἀμφιπόλων ἐνὶ οἴκῳ.
Αὐτὰρ ἐπὴν νὺξ ἔλθῃ ἕλῃσί τε κοῖτος ἅπαντας,
Κεῖμαι ἐνὶ λέκτρῳ, πυκιναὶ δέ μοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ
Ὀξεῖαι μελεδῶναι ὀδυρομένην ἐρέθουσιν.

Ὅτι μετὰ τὸν ἀναγνωρισμὸν καὶ τὴν ῥηθεῖσαν τοῦ Ὀδυσσέως ἀπειλήν, ἡ Εὐρύκλεια τέκνον ἐμόν φησιν, οἶσθα μὲν δι' ἐμὸν μένος ἔμπεδον οὐδ' ἐπιεικτόν. Καὶ ὅρα ὅτι τέκνον ὠνόμασε τὸν δεσπότην, ὃν ὡς ἐκεῖνος ἔφη ἐπὶ τοῦ ἑαυτῆς ἔθρεψε μαζῷ. εἶτα ἑρμηνεύουσα πῶς εἶπε τὸ ἐπιεικτόν, φησίν. ἕξω δ' ὡς ὅτε τις στερεὴ λίθος ἠὲ σίδηρος. τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ φθάσαντος δοκεῖ παραπεποιῆσθαι νοήματος τό, ὀφθαλμοὶ δ' ὡσεὶ κέρα ἕστασαν ἠὲ σίδηρος. ἔστι δ' ἐπιεικτὸν κυρίως, τὸ εἶκον ἁφῇ ὡς μαλακόν. οὐκ ἐπιεικτὸν δέ, τὸ ἀντίτυπον. Ὅρα δὲ καὶ τὸ λίθος, θηλυκῶς λεχθὲν αὐτόθι, στερεὴ λίθος. Τὸ δὲ ἕξω, ἀντὶ τοῦ κατασχήσω τὸ πρᾶγμα, σιγήσω. τὸ δέ, ἀλλ' ἔχε σιγῇ μῦθον, ὃ καὶ ταὐτὸν κεῖται. ἢ καὶ ἄλλως κοινότερον, ἀντὶ τοῦ διατήρει ἐφ' οἷς παραγγέλλεις. εἶτα τῆς γραὸς εὐνοϊκῶς ὑπισχνουμένης εἴπερ ὑπ' αὐτοῦ θεὸς δαμάσει μνηστῆρας, τότε καταλέξειν αὐτῷ γυναῖκας αἵ τε αὐτὸν ἀτιμάζουσι, καὶ αἳ νηλιτεῖς εἰσιν ἤτοι ἀναλίτιδες ἀπὸ εὐθείας βαρυτόνου καθ' ἑτέραν γραφήν. Ὀδυσσεύς, οὐ χρῆναι εἶπε τὴν γραῦν αὐτὰς μυθεῖσθαι, φράσομαι γάρ φησι καὶ αὐτὸς ἐγὼ καὶ εἴσομαι ἑκάστην. ἀλλ' ἔχε σιγῇ μῦθον. ἐπίτρεψον δὲ θεῷ. λόγος δὲ τοῦτο περιθέντος τινὸς εἰς τὸ θεῖον. τὸ δὲ οὕτω τὸν Ὀδυσσέα τῶν γυναικῶν πειράσασθαι, φθάσας ὁ Τηλέμαχος προαγγέλλει τῷ πατρί. Ὅτι καὶ τοὺς πόδας ἀπονιπτόμενοι, ἐλαίῳ ἠλείφοντο οἱ παλαιοί. Εὐρύκλεια οὖν τὸν

διανό-

ἀσσοτέρω ἀνέψε τε καὶ ἤλειψε λίπ' ἐλαίῳ. οὗ γενομένου, αὖτις ἀσσοτέρω πυρὸς τοῦ κατὰ τὴν ἐσχάραν, ἕλκεται δίφρον Ὀδυσσεὺς θερόμενος. ἤγουν θερμανθησόμενος. ὡς διὰ τὸ νίψασθαι καθὰ ἐῤῥέθη, ψυχρότερος γενόμενος. οὐλὴν δὲ κατὰ ῥάκεσι κάλυψε, μὴ καὶ τῇ γυναικὶ ταχὺ ἐκφανείη διὰ τὸ τῶν ῥακίων ῥωγαλέον. Ὅτι προσώπῳ γυναικείῳ μὲν δὲ ὕπνον ἀφαιρουμένῳ ὑπὸ λύπης, προσφυὲς εἰπεῖν ἐστι τό, καὶ γὰρ δὴ κοίτοιο τάχα ἔσσεται ἡδέος ὥρη, ἤγουν ταχὺ ἔσται εὐνασθῆναι καιρός, ὃν ἵνα γ' ὕπνος ἕλοι γλυκερὸς καὶ κηδόμενόν περ. αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ πένθος ἀμέτρητον πόρε δαίμων. ἤματα μὲν γὰρ τέρπομ' ὀδυρομένη γοόωσα, ἔς τ' ἐμὰ ἔργα ὁρόωσα καὶ ἀμφιπόλων ἐνὶ οἴκῳ. αὐτὰρ ἐπὴν νὺξ ἔλθῃσι ἕλῃσί τε κοῖτος ἅπαντας, κεῖμαι ἐνὶ λέκτρῳ, πυκιναὶ δέ μοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ ὀξεῖαι μελεδῶναι ὀδυρομένην ἐρέθουσι. καὶ ὅρα τὸ μελεδῶναι, οὗ ἡ εὐθεῖα ἡ μελεδώνη. ὅτι δὲ καὶ τρισύλλαβος ἐστὶν ἡ μελεδών, οὐκ ἔστιν ἀμφιβαλεῖν. γίνονται δὲ ἀμφότερα, παρὰ τὸ τὰ μέλη ἔδειν. ὅπερ ὅτι ἀπὸ τοῦ ἔδειν γίνεται, τροπῇ τοῦ θῆτα εἰς δέλτα, προείρηται. συγγενῆ γὰρ ἀλλήλοις τὰ τοιαῦτα φαίνεται σύμφωνα. διὸ καὶ ἀντιμεταχωρεῖ πρὸς ἄλληλα ὡς καὶ ἐν τοῖς πρὸ τούτων δεδήλωται, καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα δὲ γέγραπται. ἡ τοιαύτη δὲ τῶν εἰρημένων συμφώνων φιλία, ἐκ τοῦ τένδω ὅπερ ἐστὶν ἐσθίειν κατὰ τό, ὃν πολλὰ τένδει, ὃν προτέρω ἐσημειώσαμεν, ὅς ἐστι προγεύεται. ὃ καὶ διατρὸς παρὰ τὸ ἔδειν. οὐ μὴν ἐλεατρός. ἐκεῖνος γάρ, μάγειρός ἐστι παρὰ τὸν ἐλεόν. ἐν χρήσει ἐν τῷ, ἐν ἐλεοῖσιν ἰχθύας. ὁμοίως ἐναλλαγῆς, καὶ τὸ μάδω μάθω καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν. κατ' αὐτὴν δέ, ἡ μαστὸν καὶ μαθὸν διὰ τοῦ θῆτα εἰπεῖν, ταυτόν ἐστιν. εἰ καὶ ἄλλως ὁ αὐτός, μαστὸς διὰ τοῦ τ λέγεται ὡς μαστεύουσιν βρέφεσιν. ὅτι ὡς δίχα τῶν ἄλλων, καὶ ἐκ τοῦ δρῶ τὸ βλέπω περὶ οὗ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα ἐῤῥέθη, ὅθεν καὶ τὸ ὑπόδρα ἰδεῖν καὶ ὁ δραπέτης, κατὰ πρόσθεσιν ὁμοίως γίνεται ἀθρεῖν τὸ ἄγαν βλέπειν. δι' ὃ τ' ἀθρῆσαι ὁ ὀφθαλμός. εἰ μὴ ἄρα ἴσως εἴποι τις ὅτι ὥσπερ ἀπὸ τοῦ διορῶ συγκέκοπται τὸ δρῶ, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἀναθρεῖν, τὸ θρεῖν. καὶ κατ' ἐπίτασιν ἀθρεῖν. κῆρ δὲ ἀδινόν, ἢ τὸ οἰκτρόν, ἢ τὸ πυκνόν. τοιοῦτον γὰρ τὸ τῆς καρδίας σπλάγχνον. τὸ δὲ κοῖτον ἡδὺ εἰπεῖν καὶ ὕπνον γλυκύν, ταυτόν ἐστι. τὰ δὲ ῥηθέντα προσεχῶς ἔπη, ἔστι παραδεῖξαι καὶ ἐπὶ ἀνδρὸς ὅτῳ τις ὁμοίοις συνέχεται πάθεσιν.

Ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρη χλωρηῒς ἀηδὼν
Καλὸν ἀείδῃσιν ἔαρος νέον ἱσταμένοιο,
Δενδρέων ἐν πετάλοισι καθεζομένη πυκινοῖσιν,
Ἥ τε θαμὰ τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνήν,
Παῖδ' ὀλοφυρομένη Ἴτυλον φίλον, ὅν ποτε χαλκῷ
Κτεῖνε δι' ἀφραδίας, κοῦρον Ζήθοιο ἄνακτος,
Ὣς καὶ ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώρεται ἔνθα καὶ ἔνθα,
Ἠὲ μένω παρὰ παιδὶ καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσω,
Κτῆσιν ἐμὴν δμῳάς τε καὶ ὑψερεφὲς μέγα δῶμα,
Εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος δήμοιό τε φῆμιν,
Ἦ ἤδη ἅμ' ἕπωμαι ἀχαιῶν ὅς τις ἄριστος
Μνᾶται ἐνὶ μεγάροισι, πορὼν ἀπερείσια ἕδνα.
Παῖς δ' ἐμὸς ἕως μὲν ἔην ἔτι νήπιος ἠδὲ χαλίφρων,
Γήμασθ' οὔ μ' εἴα πόσιος κατὰ δῶμα λιποῦσαν.
Νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας ἐστὶ καὶ ἥβης μέτρον ἱκάνει,
Καὶ δή μ' ἀρᾶται πάλιν ἐλθέμεν ἐκ μεγάροιο,
Κτήσιος ἀσχαλόων, τήν οἱ κατέδουσιν ἀχαιοί.

Ὅτι τὰ προσεχῶς ῥηθέντα τῷδε παθῶς εἴπουσα ἡ Πηνελόπη, ἐπάγει καὶ παραβολήν, ἧς ὁ μῦθος τις ἐστὶν ἀφελής, καὶ ἱστορικὸς δὲ συνεφοιτησ. καὶ ὅτου δὲ παραδείκνυσι δι' αὐτῆς τὸ πένθος. φησὶ γάρ. ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρη χλωρηῒς ἀηδὼν καλὸν ἀείδῃσιν ἔαρος νέον ἱσταμένοιο, δενδρέων ἐν πετάλοισι καθεζομένη πυκινοῖσιν. ἥ τε θαμὰ τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνήν, παῖδ' ὀλοφυρομένη Ἴτυλον φίλον, ὅν ποτε χαλκῷ κτεῖναι δι' ἀφραδίας, κοῦρον Ζήθοιο ἄνακτος. ὣς καὶ ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώρεται ἔνθα καὶ ἔνθα. καὶ ἑξῆς ὡς μετ' ὀλίγα εἰρήσεται. ἰστέον δὲ ὅτι ἡ ῥηθεῖσα παραβολή, οὐ τοσοῦτον διὰ τὸ πένθος παρείληπται, ὅσον διὰ τὸ ῥεπτικὸν τὴν γυναῖκα εἰς πολλοὺς λογισμοὺς καθὰ καὶ ἡ ἀηδὼν θαμὰ τρωπῶσα χέει φωνήν. διὸ καὶ ἡ ἀπόδοσις τῆς παραβολῆς, δίχα φησὶν αὐτῇ ὀρώρεσθαι ἤγουν ὀρίνεσθαι τὴν ψυχὴν ἔνθα καὶ ἔνθα. τὸν δὲ περὶ τῆς ἀηδόνος μῦθον, διαφόρως ἤτοι ἀνομοίως τοῖς νεωτέροις μεταχειρίζεται ὁ ποιητής. οὔτε γὰρ Πανδίονος ὁμοίως αὐτοῖς μέμνηται, εἰ μὴ ἄρα διώνυμος ἐκεῖνος ἦν Πανδάρεός τε καὶ Πανδίων καλούμενος. οὔτε Πρόκνης, οὔτε Τηρέως. καὶ ὃν παρὰ τοῖς νεωτέροις δὲ Ἴτυν, Ἴτυλον αὐτὸς λέγει. καὶ ἡ μὲν κατὰ τὸν ποιητὴν ἱστορία τε καὶ μυθολογία, μετὰ μικρὸν εἰρήσεται. ναὶ μὴν καὶ τὰ τῶν νεωτέρων. εὕρηται δὲ γραφὴ παλαιά καὶ ὅσον παρὰ τῷ ποιητῇ Ζῆθον, Ζῆτον γράφουσα, διὰ τοῦ τ, κοῦρον Ζήτοιο ἄνακτος. καὶ τὸν Ἴτυλον, βουλομένη Αἴτυλον εἶναι κατὰ ἀφαίρεσιν δὲ τοῦ ἄλφα, Ἴτυλον διὰ τοῦ ἰῶτα. ὡς εἰκὸς ἐξ ἀέτου γένος ἕλκοντα, ὅθεν καὶ ὁ πατὴρ Ζήτης, Βορέου γὰρ ἐκεῖνος υἱός. οἱ ταῦτα γράφοντες, καὶ

τήν τινα πρὸς τὰ τοιαῦτα ἐγχειρεῖν γράφουσιν. ἀλλ' αὕτη μὲν, ἐατέον. ἃ δὲ κοινότερον οἱ μεθ' Ὅμηρον περὶ ἀηδόνος γράφουσι, τοιαῦτά ἐστι. Πανδίονος Ἀττικοῦ τυράννου, γίνεται Πρόκνη καὶ Φιλομήλα. τούτων ἡ Φιλομήλα, γαμεῖται Τηρεῖ τῷ Θρᾳκί. καὶ γίνεται τῷ μετοικισμῷ, ἐξ Ἀττικῆς γυναικὸς Θρᾳκική. μέλλοντα δέ ποτε ἀθήναζε τὸν Τηρέα ἥκειν, ἱκετεύει ἡ γυνὴ, τὴν ἀδελφὴν Πρόκνην ἐν τῷ ἐπανήκειν συνοδεύειν. ὁ δὲ, ποιεῖ μὲν τοῦτο. περὶ δὲ τὴν ὁδὸν, βιάζεται τὴν κόρην. καὶ φθείρας, γλωσσοτομεῖ ὡς ἂν μὴ ἔχοι τῇ ἀδελφῇ ἐκλαλῆσαι τὸ πάθος. ἀλλ' ἡ Πρόκνη ἐν ἱστῷ ἐξυφαίνει τὴν βίαν. καὶ ἐπεὶ μὴ εἶχε τῇ γλώττῃ, ἐκφαίνει τῇ χειρί. καὶ ἡ Φιλομήλα, τὴν τῆς ἀδελφῆς γλῶτταν ἀντισταθμᾶται τοῦ παιδός. καὶ κτείνουσα τὸν υἱὸν Ἴτυν, παραβάλλει τῷ ἀνδρὶ φαγεῖν. ὁ δὲ παθὼν τὴν βρῶσιν, ἀλλ' ὕστερον γνωρίζει τὸν παῖδα λειψάνοις μικροῖς τεκμηράμενος. καὶ διώκει τὰς ἀδελφὰς, τῷ παιδὶ συγκαταθύσων αὐτάς. αἱ δὲ, φυγοῦσι. καὶ θεοὺς κρείττονας αἰτησάμεναι, πτερύσσονται, εἰς χελιδόνα μὲν, ἡ Φιλομήλα. Πρόκνη δὲ, εἰς ἀηδόνα. διὸ τραχύφωνος μέν ἐστιν ἡ χελιδὼν καὶ ἀηδὼς τὸ μέλος οἷα κολοβωθεῖσα τῆς γλώττης. καὶ συχνάκις τὸν Τηρέα ὑποτραυλίζουσα, κατὰ στόμα περιφέρει. ἀηδὼν δὲ τὸν Ἴτυν τῷ μέλει περιβάλλεται. Τηρεὺς δὲ εἰς ἔποπα μορφωθεὶς, ποῦ ἄρα εἰσὶν ἀναφωνεῖ συχνά. καὶ οὕτω μὲν οἱ τοιοῦτοι φασί. τοῖς δὲ περὶ τὸν ποιητὴν, ἱστορία δοκεῖ. Πανδαρέου ᾧ πατὴρ Μέροψ ὁ Μιλήσιος, κούρας οἴδασι Μερόπην Κλεοθήραν καὶ Ἀηδόνα. τούτων ἡ πρεσβυτάτη Ἀηδὼν, Ζήθῳ τῷ Ἀμφίονος ἀδελφῷ φασι γαμηθεῖσα, ἔσχεν υἱὸν οἷα τὸν Ἴτυλον. φθονοῦσα δὲ τῇ τοῦ δάερος Ἀμφίονος πολυτεκνίᾳ, συχνοὶ γὰρ αὐτῷ ἐγίνοντο παῖδες ἐκ Νιόβης τῆς Ταντάλου ἢ Ἱππομεδούσης, ἐπεὶ ἑώρα τὸν υἱὸν Ἴτυλον συναθύροντα ἐκείνοις καί ποτε καὶ συνανακλινόμενον, παραγγέλλει κατὰ καιρὸν τῷ παιδὶ ἰδίᾳ κοιτασθῆναι, ἢ κατά τινας, τὴν ἐνδοτέρω κοίτην ἑλέσθαι. ὡς ἂν ἀωρὶ νυκτὸς αὐτὴ ἐπελθοῦσα, τὸν πρῶτον ἀποσφάξῃ τῶν Ἀμφίονος παίδων. ὁ δὲ, ἦν ὁ Ἀμαλεύς. τοῦ δὲ Ἰτύλου ἐκλαθομένου ἢ ἄλλως μὴ ὑπακούσαντος, ἐπεισφρήσασα νυκτὸς ἡ Ἀηδὼν, ἀποσφάττει τὸν παῖδα Ἴτυλον, εἰς τὸν Ἀμαλέα δοκοῦσα βάπτειν τὸ ξίφος. ὡς δὲ ἐκ τοῦ φθόνου κακὸν οὕτω κατέσκηψεν εἰς τὸν Ἴτυλον, κάτοχος ἡ μήτηρ γενομένη τῷ πένθει, αἰτεῖ θεοὺς ἐξ ἀνθρώπων γενέσθαι. καὶ ἀλλαγεῖσα εἰς ἀηδόνα τὴν φαινομένην, τὸ τοῦ Ἰτύλου πένθος ὅμως οὐ μετήλλαξεν, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ στόματος ἔχει αὐτὸν ᾄδουσα. καὶ τοιοῦτον μὲν καὶ τοῦτο. ἄλλοι δὲ, τὴν ἄνθρωπον ἀηδόνα, οὐκ ἀγνοοῦσάν φασι τὸν Ἴτυλον ἀνελεῖν, ἀλλὰ ἑκοῦσαν. κτείνασα γάρ φασι τὸν τοῦ Ἀμφίονος Ἀμαλέα, εἶτα διὰ φόβον τῆς ἐκείνου γυναικὸς, καὶ τὸν ἴδιον Ἴτυλον ἐπισφάξαι. φθάνουσα τὴν ἐλπιζομένην ἐκ τῆς δυσμενοῦς κόλασιν. καὶ οὕτω μὲν τὰ κατὰ τὴν ἀηδόνα. ἐν δὲ τῇ ἑξῆς ῥαψῳδίᾳ, ὁ Πηνελόπη λέγει ὡς τὰς λοιπὰς δύο Πανδαρέου κούρας ὀρφανὰς τοκέων λειφθείσας, ἐκόμισεν Ἀφροδίτη. ὡραίας δὲ γάμου γενομένας, ἀνηρείψαντο ἅρπυιαι. καὶ παρέδωκαν ἐριννύσιν ἀμφιπολεύειν. ἴσως γὰρ ἐπὶ καλαῖς μὲν οὖσαι, δι' ὀρφανίαν δὲ δυσπραγήσασαι καὶ εἰς ὑπὸ δύσκολον καὶ ὡς δῆθεν ἐριννυῶδες ἦθος μεταβληθεῖσαι τῇ λύπῃ, ᾤχοντο αἰώνιαι. καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἀνέμοις ἐπαχθῆναι καὶ ἐριννύσι παραδοθῆναι μυθεύονται. ἡ δ' αὐτὴ ἐκεῖσε Πηνελόπη ἀρ' ἤδη οὐ τοι θεὰ τῇ ἀηδόνι ὁμοία, εὕρηται καὶ ταῖς λοιπαῖς τοῦ Πανδαρέου θυγατράσιν ὁμοιωθῆναι κατά γε τὸ ἁρπαγῆναι θυέλλαις περιφερούσαις εἰς ἠερόεντα κέλευθα. περὶ δὲ τοῦ ῥηθέντος Πανδαρέου, φέρεται λόγος ὅτι κύνα κλέψας χρυσοῦν ἐν Κρήτῃ Ἡφαίστου ἔργον ἔμψυχον ἐκ τοῦ Διὸς τεμένους, παρακατέθετο Ταντάλῳ. Διὸς δὲ ἀπαιτοῦντος τὸ κλέμμα δι' Ἑρμοῦ, ὤμοσεν ὁ Τάνταλος μὴ ἔχειν. καὶ Ζεὺς μὲν τὸν κύνα Ἑρμοῦ ὑφελομένου ἀπολαβὼν, κατέστρεψε τὸ Ταντάλου ὄρος τὸ Σίπυλον. ὁ δὲ Πανδάρεως ἢ Πανδάρεος φυγὼν εἰς Ἀθήνας, ἐκεῖσε εἰς Σικελίαν διέβη. οὗ διεφθάρη φασὶ μετὰ τῆς γυναικὸς Ἁρμοθόης. Τὸ δὲ Πανδαρέου, ὅμοιον τῷ Τυνδαρέου, ὃ κεῖται παρὰ τῷ ποιητῇ ὁμοίως τῷ Πηνελέῳ. κούρη δὲ Πανδαρέου τὸ πτηνὸν ἡ ἀηδὼν, κατά τινα τρόπον μετωνυμίας ἢ μεταλήψεως. οὐ γὰρ ἡ ὄρνις, Πανδαρέου θυγάτηρ. δι' ἐκείνην δὲ ἐμφαίνει τὴν ποτὲ ζῶσαν καὶ θυγατέρα, λέγεται οὕτω καὶ τὸ ᾠδικὸν πτηνὸν εἰς ὃ μυθικῶς ἐκείνη μετέπεσε. πολὺς δὲ ὁ τοιοῦτος τρόπος μάλιστα παρὰ Πινδάρῳ, ληφθεὶς ὡς εἰκὸς ἐκ τοῦ ποιητοῦ. ἐκεῖνος γὰρ τόπους πολλοὺς ἐξ ἡρωΐδων κληθέντας ἱστορῶν, λαλεῖ περὶ τῶν τόπων ὡς εἴγε προσώπων ἐμέμνητο. Χλωρηῒς δὲ ἀηδὼν, ἢ ὡς ἐν χλωροῖς φασι διατρίβουσα. ἢ ὡς ἅμα τοῖς χλωροῖς φαινομένη, ἔαρος γὰρ φαίνεται. ἢ διὰ τὸ χρῶμα. διό φασι καὶ παρὰ Σιμωνίδῃ, χλωραύχενες αἱ ἀηδόνες λέγονται. Ἐν δὲ τῷ, ἔαρος νέον ἱσταμένοιο, δηλοῖ, τότε μάλιστα ᾠδικὸν εἶναι τὸ ὀρνίθιον, εἴποι ἂν ὁ κωμικός. περὶ ἀκμάζοντος τοῦ ἔαρος, ἀνίεται καὶ τὸ μέλος. Τὸ δὲ ἐν πετάλοισιν, ἢ τὴν κουφότητα τοῦ ζωϋφίου δηλοῖ ὡς οἷον τε ὄντος καὶ φύλλοις ἐφιζάνειν. ἢ καὶ τὸ κλαδίον ἐστὶ τοῖς φύλλοις συνυπονοεῖν, ἵνα ἐκ μέρους νοεῖτο τὸ πᾶν. τοιοῦτον δέ τι καὶ ἐν Ἰλιάδι τὸ, πετάλοις ὑποπεπτηῶτες. Τὸ δὲ πυκινοῖσιν, ἢ ἁπλῶς οὕτω κεῖται. ἢ κατὰ ἰδιότητα ζώου χαίροντος φύλλων δασύτητι διὰ τὸ δυσεπιβούλευτον. Τὸ δὲ θαμὰ τρωπῶσα καὶ ἡ πολυηχὴς φωνὴ, τὸ ποικίλον ἐν φωναῖς τῆς ἀηδόνος δηλοῖ. ὅθεν δὲ λαβὼν Εὐριπίδης, ἔφη τὸ, πάσας φθογγὰς ἱεῖσα ὡς τ' ἀηδόνος στόμα. Τοῦ δὲ τρωπῶ ἐστι παθητικὸν ὅγε τὸ τρωπᾶσθαι, κεῖται ἐν τοῖς ἐφεξῆς ἐπὶ φυγῆς κατὰ πόλεμον. ἐκτείνεται δὲ ἡ τῆς τοιαύτης λέξεως ἀρχὴ, κατὰ τὸ στρωφῶ καὶ νωμῶ καὶ τροχῶ. περὶ ὧν ἱκανῶς εἴρηται ἀλλαχοῦ. Τὸ δὲ χέει φωνὴν, ὅμοιόν ἐστι τῷ ῥέει αὐδὴν, ὅπερ ἐν Ἰλιάδι κεῖται. Τὸ δὲ τὴν πολυ-

λόπων

λόπην ἐπὶ ἀνδρὸς παθοῦσαν παραλαβεῖν εἰς παραβολὴν τὴν ἐπὶ τέκνῳ θρηνοῦσαν, εἰ καὶ ἄλλως ἀνομοίως ἔχει κατὰ τὸ πενθούμενον πρόσωπον, ἀλλ' εἰς ποιότητα τοῦ θρήνου οἰκείως ἔχει. οὐδὲν γὰρ ἧττον ἐλεεινὸν γυναικὸς πενθούσης ἐπὶ θανάτῳ ἀνδρός, θρηνεῖ μήτηρ φιλόπαις μηκέτ' ὄντος τοῦ παιδός. Τὸ δὲ χαλκῷ κτεῖναι, διαστέλλει τῶν ἄλλως κτεινομένων, λιμῷ τυχὸν ἢ ἀγχόνῃ ἢ ἑτέρως ὁπωσοῦν. Τὸ δὲ δι' ἀφραδίας ἤτοι κακοφραδμοσύνας, ψόγον δηλοῖ γυναικὸς τοιούτῳ φθόνῳ ἐπιβαλούσης ὅπως ἂν καὶ ἐπιβάλλει. καὶ ἔστι τοῦτο, ἡ πρὸς ἦθος ὠφέλεια τῆς τοιαύτης παραβολῆς. ὅτι δὲ πλέον αὐτὴ ἔχει τοῦ παθητικοῦ τὸ γλυκὺ διά τε τὸ ἔαρ καὶ τὴν τῆς ἀηδόνος μνείαν, δῆλόν ἐστι. καὶ ὅτι πρὸς δύο κεφάλαια ταύτῃ χρᾶται ἡ Πηνελόπη. ἔστι γὰρ τὸ πᾶν τῆς παραβολῆς, τοιοῦτον. ὥσπερ ἡ ἀηδὼν ἐπὶ οἰχομένῳ παιδὶ πενθεῖ πυκνά, οὕτως ἐγὼ ἐπὶ ὀλωλότι ἀνδρί. καὶ ὥσπερ ἐκείνη θαμὰ τρέπει τὴν φωνήν, οὕτως ἐμοὶ πυκνὰ λογίζεται ὁ θυμός.

Ὅτι ψέγει μέν πως καὶ τὸν φίλον ὁ φιλῶν, οὐ δίχα δὲ τοῦ καὶ οὕτω φιλεῖν. οὔπω γὰρ πάνυ τραχύνεται κατ' ἐκείνου, καὶ ὑπεραλαλεῖ δὲ ὡς εἰκός. Πηνελόπη τοίνυν ἐνταῦθα εἰποῦσα ὡς ὀρίνεταί μοι ὁ θυμὸς ἔνθα καὶ ἔνθα, κατὰ τὴν ἀπόδοσιν τῆς παραβολῆς, καὶ ἑρμηνεύουσα τὸ ἔνθα καὶ ἔνθα διὰ τοῦ, ἠὲ μένω παρὰ παιδὶ καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσω. ποῖα δὴ πάντα; κτῆσιν ἐμὴν δμωάς τε καὶ μέγα δῶμα, αἰδοῦν τε χάριν τοῦ εἰς τὸν ἄνδρα καὶ διὰ τὴν τοῦ δήμου φῆμιν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, ἢ ἤδη ἅμα ἕπωμαι Ἀχαιῶν ὅς τις ἄριστος μνᾶται δοὺς ἀπερείσια ἕδνα. οὕτω τοίνυν εἰποῦσα, ἐπιφέρει. παῖς δ' ἐμὸς ἕως μὲν ἔτ' ἔην νήπιος ἠδὲ χαλίφρων, γήμασθαί μ' οὐκ εἴα. νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας ἐστὶ καὶ ἥβης μέτρον ἱκάνει, καὶ δή μ' ἀρᾶται πάλιν ἐλθεῖν ἐκ μεγάροιο. τουτέστιν ἀνάπαλιν ἐλθεῖν ὅ ἐστιν ἔξω τοῦ μεγάρου ὅθεν ἦλθον. ἐπὶ δὲ τούτῳ διαβολὴ τοῦ φιλτάτου παιδὸς ἦν, εὐθὺς ὑπεραπολογεῖται αὐτοῦ ὡς εὔλογα ποιοῦντος. φησὶ γάρ. κτήσιος ἀσχαλόων τήν οἱ κατέδουσιν Ἀχαιοί. οἱ ἐμοὶ δηλαδὴ μνηστῆρες. Ὅρα δὲ καὶ νῦν τό, ὅς τις ἄριστος, καὶ τό, ἀπερείσια δοὺς ἕδνα. ὡς τοιούτου ἀξίου ὄντος τὴν Πηνελόπην ἔχειν. Ἐν δὲ τῷ, καὶ δή μ' ἀρᾶται πάλιν ἐλθεῖν, περιττεύει ὁ καὶ σύνδεσμος ἀττικῶς. Σημείωσαι δὲ ὅτι οὐχ ἁπλῶς ἐμέμφετο τὰ εἰς ἑαυτὸν διὰ τὴν μητέρα ὁ Τηλέμαχος, ἀλλὰ καὶ ἀρᾶται ἀπελθεῖν αὐτὴν ἐκ τοῦ οἴκου. καὶ ὅτι καὶ πρὸ τούτων ὅτι ἡ μήτηρ ἐμέμφετο αὐτὸν ὡς παῖς μὲν ὢν μᾶλλον ἐν φρεσὶ κέρδεα ἐνώμα, μέγας δὲ ὢν καὶ ἡβῶν, οὐκέτι φρένας ἐναισίμους ἔχει, οὐ δι' ἕτερα τινὰ τὸν υἱὸν ἐμέμφετο, ἀλλὰ μάλιστα ὅτι ταύτην ὠθεῖν ἦν γήμασθαι. εὐλαβοῦς δὲ ἤθους, τὸ ὁπωσπῶς ἀρᾶσθαι οὐ μὴν ἐγκελεύεσθαι δημοσίως τῇ μητρὶ ἀπελθεῖν. ἔπειτα μὲν, καὶ ὡς ἐπὶ μεγάλῳ κακῷ ἡ εὐχὴ γίνεται τῷ παιδί.

Ἀλλ' ἄγε μοι τὸν ὄνειρον ὑπόκριναι καὶ ἄκουσον.
Χῆνές μοι κατὰ οἶκον ἐείκοσι πυρὸν ἔδουσιν
Ἐξ ὕδατος, καί τε σφιν ἰαίνομαι εἰσορόωσα.
Ἐλθὼν δ' ἐξ ὄρεος μέγας αἰετὸς ἀγκυλοχείλης,
Πᾶσι κατ' αὐχένας ἦξε καὶ ἔκτανεν. οἱ δ' ἐκέχυντο
Ἀθρόοι ἐν μεγάροις. ὁ δ' ἐς αἰθέρα δῖαν ἀέρθη.
Αὐτὰρ ἐγὼ κλαῖον καὶ ἐκώκυον ἔν περ ὀνείρῳ.
Ἀμφὶ δέ μ' ἠγρέθοντο ἐϋπλοκαμῖδες ἀχαιαὶ
Οἴκτρ' ὀλοφυρομένην, ὅ μοι αἰετὸς ἔκτανε χῆνας.
Ἂψ δ' ἐλθὼν κατ' ἄρ' ἕζετ' ἐπὶ προὔχοντι μελάθρῳ.
Φωνῇ δὲ βροτέῃ κατερήτυε, φώνησέν τε.
Θάρσει Ἰκαρίου κούρη τηλεκλειτοῖο.
Οὐκ ὄναρ ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλόν, ὅ τοι τετελεσμένον ἔσται.
Χῆνες μὲν, μνηστῆρες. ἐγὼ δέ τοι αἰετὸς ὄρνις
Ἦα πάρος. νῦν αὖτε τεὸς πόσις εἰλήλουθα,
Ὃς πᾶσι μνηστῆρσιν ἀεικέα πότμον ἐφήσω.
Ὣς ἔφατ'. αὐτὰρ ἐμὲ μελιηδὴς ὕπνος ἀνῆκε.
Παπτήνασα δὲ, χῆνας ἐνὶ μεγάροισι νόησα
Πυρὸν ἐρεπτομένους παρὰ πύελον, ἧχι πάρος περ.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Ὦ γύναι, οὔπως ἔστιν ὑποκρίνασθαι ὄνειρον

Ὅτι θαμὰ τρωπῶσαν καὶ ὁ ποιητὴς πολυηχέα φωνὴν ἀηδόνος τρόπον, ἐπινοεῖταί τι ἐν τούτοις καὶ περὶ ὀνείρων φάσει. καὶ πρότερον μὲν, ἄλλα τινα ἐρεῖ. νῦν δὲ, πλάττει τὴν Πηνελόπην προβαλλομένην τῷ ξένῳ Ὀδυσσεῖ ὀνείρου θέσιν καὶ θέλουσαν λυθῆναι αὐτὸν καὶ φασίν. ἀλλ' ἄγε μοι τὸν ὄνειρον ὑπόκριναι καὶ ἄκουσον. ὃ δὴ πρωθύστερόν ἐστι. πρῶτον γάρ τις ὑπακούσας, εἶτα ὑποκρίνεται. χῆνές μοι κατὰ οἶκον ἐείκοσι πυρὸν ἔδουσιν ἐξ ὕδατος, καί τε σφιν ἰαίνομαι εἰσορόωσα. ἐλθὼν δ' ἐξ ὄρεος μέγας αἰετὸς ἀγκυλοχείλης, πᾶσι κατ' αὐχένας ἦξε καὶ ἔκτανεν. οἱ δ' ἐκέχυντο ἀθρόοι ἐν μεγάροις. ὁ δ' ἐς αἰθέρα δῖαν ἀέρθη. αὐτὰρ ἐγὼ κλαῖον ὡς τοῦ ἰαίνοντος πράγματος ὀλωλότος, καὶ ἐκώκυον ἔν περ ὀνείρῳ. ἀμφὶ δέ μ' ἠγρέθοντο ἐϋπλοκαμῖδες ἀχαιαὶ οἰκτρὰ ὀλοφυρο-

μήνην, ὅμως αἰετὸς ἔκταν χῆνας. ἂψ δ' ἐλθὼν, κατ' ἄρ' ἕζετο ἐπὶ προύχοντι μελάθρῳ. φωνῇ δὲ βροτέῃ κατερήτυε, φώνησέν τε, θάρσει. οὐκ ὄναρ ἀλλ'

Ἀλλῃ ἀποκλίναντ', ἐπεὶ ἦ ῥά τοι αὐτὸς Ὀδυσσεὺς
Πέφραδ' ὅπως τελέει. μνηστῆρσι δὲ φαίνετ' ὄλεθρος
Πᾶσι μάλ' οὐδέ κέ τις θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξει.

ὕπαρ ἐσθλὸν, ὅ τοι τετελεσμένον ἔσται. χῆνες μὲν, μνηστῆρες. ἐγὼ δέ τοι αἰετὸς ὄρνις ἦα πάρος, νῦν αὖτε τεὸς πόσις εἰλήλουθα, ὃς πᾶσι μνηστῆρσιν ἀεικέα πότμον ἐφήσω ὡς ἔφατο. αὐτὰρ ἐμὲ μελιηδὴς ὕπνος ἀνῆκε. παπτήνασα δὲ, χῆνας ἐνὶ μεγάροισιν ἐνόησα πυρὸν ἐρεπτομένους παρὰ πύελον, ἧχι πάρος περ. ταῦτα τῆς γυναικὸς προβαλλομένης, ὦ γύναι φησὶν ὁ Ὀδυσσεὺς, οὔπως ἐστὶν ὑποκρίνασθαι ὄνειρον ἄλλῃ ἀποκλίναντα, ἐπεὶ αὐτὸς Ὀδυσσεὺς πέφραδεν ὅπως τελέει. μνηστῆρσι δὲ φαίνετ' ὄλεθρος πᾶσι μάλα. οὐδέ τις θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξει. τοῦτο δὲ, ταυτὸν μὲν τῷ, μνηστῆρσι φαίνεται ὄλεθρος πᾶσι, σαφέστερον δέ ἐστιν ἐκείνου. δῆλον δὲ, ὡς κἀνταῦθα διπλολογεῖ ἡ τοιαύτη ἔννοια, διὰ τὸ χαίρειν αὐτῇ τὸν λαλοῦντα. ὄραμα δὲ ὁ ῥηθεὶς ὄνειρος, οἷα οὕτως ἀποβὰς ὡς ἐθεάθη. δοκοῦσι δὲ ἀληθεύειν οἱ καθ' ὕπνους ἑρμηνευθέντες ὄνειροι. ἴστέον δὲ ὅτι τοὺς ὀνείρους ἀληθεῖς ὄντας καὶ αὐτόχρημα οὕτως ἐκβαίνοντας καθὰ ὡράθησαν ἐν ὕπνοις ὁράματα καλοῦμεν, θεωρηματικοὺς ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ, ὁποῖος κἀνταῦθα ὁ τῆς Πηνελόπης. καὶ ὅτι διττοὶ κατ' ἐκείνους οἱ ὄνειροι. οἱ μὲν γὰρ, ἀλληγορικοί. οἱ ἄλλα δι' ἄλλων ἀγορεύοντες. οἱ δὲ, θεωρηματικοί. οἱ τῇ ἑαυτῶν φύσει ἴσα προσεοικότες. Ὅτι οἱ μὲν τοῖς πρὸ τούτων, αἰετὸς ἀργὴν χῆνα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον, ἐναργῶς ἐδήλου τὰ κατὰ τὸν μνηστήρων διὰ τῆς μιᾶς χηνός. οὐδὲ γὰρ ἦν πλεῖόν τι ἐκεῖ γενέσθαι. ὁ δὲ τοῦ ὀνείρου αἰετὸς, ἄλλως ποιεῖ πετόμενος αὐτόνομα καὶ οὐδὲ κάμνει εἰδώς. ἀρσενικῶς δὲ νῦν οἱ χῆνες προφέρονται. ὡς δηλοῖ τὸ, πᾶσιν αὐχένας ἦξε. καὶ, κέχυντο ἀθρόοι. καὶ, πυρὸν ἐρεπτομένοιο. καὶ ἔστιν ἰωνικὸν μὲν, ἡ χήν. κοινὸν δὲ, οἱ χῆνες. ἔστι δὲ καὶ οἰκεῖον καὶ αὐτὸ τοῖς καὶ ὑπερφιάλοις καὶ ἀγήνορσι μνηστῆρσιν. ὑποκρίνασθαι δὲ, ἐν Ἰλιάδι μὲν, τὸ ἁπλῶς ἀποκρίνασθαι. ὧδε δὲ, τὸ ἐπὶ ὀνείρου λύσει θέσθαι ἀποκρίσεις. Τὸ δὲ πυρὸν ἔδουσι, πυρὸν ἐρέπτεσθαι μετ' ὀλίγα εἴρηται. ὅπερ ἐστὶν οἰκειότερον ἐπὶ ζώων ἀλόγων ὡς ἐφάνη πολλαχοῦ. βιωτικὸν δὲ τὸ, πυρὸν ἔδουσιν ἐξ ὕδατος, ὡς οὕτω πιαινομένων χηνῶν. οἷς ἐοίκασιν οἱ μνηστῆρες διὰ τὸ ἀδηφάγον καὶ οἰνόφλυγον καὶ τὸ τῇ τρυφῇ ἐπιχαίρειν. ὅπερ ἐστὶν ἐτυμολογία χηνῶν. δοκεῖ δὲ καὶ ἀγαθὸς εἶναι πιαίνειν χῆνας ὁ πυρὸς, ἄλλος ὢν παρὰ τὸν σῖτον ὡς ἡ Ἰλιὰς δηλοῖ. Τὸ δὲ ἰαίνετο μάλ' εἰσορόωσα, γυναικείας ἀφελείας ἐστίν. ἀφελὲς δὲ καὶ τὸ ὅλον τοῦτο χωρίον. διὸ καὶ γλυκύ ἐστι. Τίς δὲ ὁ ἀγκυλοχείλης αἰετὸς, ἐν τῇ Ἰλιάδι ἀκριβῶς δεδήλωται. ἐξ ὄρους δὲ ὁ τοιοῦτος αἰετὸς ἐφάνη ἐλθεῖν, ὃν πρότερον καὶ ἐν τῇ β ῥαψῳδίᾳ ἡ ἐναργὴς οἰωνοσκοπία περὶ τοῦ Ὀδυσσέως ἐδήλωσε. Τὸ δὲ αὐχένας ἦξε. ὁ δεδηλωμένος, σαφέστερον φράζει τὸ, ἐπὶ αὐχένας ἔαξεν. ἄλλως μέν τοι, συνέμφασιν ἔχει πρὸς ἀόριστον τὸν δηλοῦντα τὸ ἤγαγε. φυσικῶς δὲ κατὰ ἰδιότητα, καθὰ λέοντες, οὕτω καὶ αἰετοὶ τῶν ἁλισκομένων τοὺς αὐχένας ἀγνύουσιν. ἐκκλίνοντες τὴν ὡς εἰκὸς ἐκ τῆς κεφαλῆς ἐπιβουλήν. Τὸ δὲ οἱ δ' ἐκέχυντο, καιρίως ἔχει. κεχύσθαι γὰρ κατὰ γῆς δοκεῖ τὰ παρειμένα σώματα. Ὅρα δὲ καὶ τὸ, αἰθέρα ἐς δῖαν θηλυκῶς λεχθὲν ὡς καὶ ἐν ἄλλοις γίνεται. ἐς αἰθέρα γάρ φησι δῖαν ἀέρθη. μέλαθρον δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, τὸ ἐξέχον τοῦ δοκοῦ μέρος, οὕτω λεγόμενον, διὰ τὸ μελαίνεσθαι καὶ θέρεσθαι ὑπὸ ἡλίου. Τὸ δὲ οὐκ ὄναρ ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλὸν, καὶ παροιμιῶδές ἐστιν ἐπὶ τῶν ἐμφανῶν ἀγαθῶν. ἀντίκειται δὲ τὸ ὄναρ καὶ τὸ ὕπαρ. καὶ γίνεται ὄναρ μὲν, παρὰ τὸ ὂν καὶ τὸ αἴρειν, ὕπαρ δὲ, παρὰ τὸν ὕπνον καὶ τὸ αἴρειν. ἵνα εἴη ὕπαρ μὲν, ὕπνου ἄρσις διὰ τὴν ἐγρήγορσιν, ὡς οἱονεὶ ὕπναρ. ὄναρ δὲ, παρὰ τὴν τοῦ ὄντος ἄρσιν. φαντασία γὰρ τὰ καθ' ὕπνους καὶ οὐκ ἐν ὄντι ὅπερ. Τὸ δὲ πότμον ἐφήσω, ἤγουν ἀντὶ τοῦ ἐπιπέμψω διὰ λίνων δηλαδὴ βαλεῖν ὡς ἀπὸ τοῦ ἵημι ἥσω, ἀφ' οὗ καὶ ἡμεῖς ὁ ἀκροβολιστής. ἢ ἀσφαλέστερον, ἀντὶ τοῦ ἐντελοῦμαι. ἀπὸ τοῦ ἐφίημι. ὅθεν καὶ ἐφετμὴ, ἡ ἐντολή. ἵνα λέγῃ ὅτι ὄλεθρον ἐντελοῦμαι αὐτοῖς ὁποῖον ἐπετέλλετό τισι Παλλὰς Ἀθηνᾶ ἐν τοῖς πρὸ τούτων. πύελος δὲ, συνήθως ἡ λεκάνη. οὐκ ἂν δὲ ἴσως αὕτη παρὰ τὸ πλύνειν γίνοιτο, ἀλλὰ παρὰ τὸν πύον. ὅς ἐστιν ἀπαίθισμα γάλακτος, καθὰ δηλοῦται ἀλλαχοῦ. ὡς τοιούτων ἴσως ἀγγείων ξυλίνων χρησιμευόντων εἰς ὑποδοχὴν πύου, τοῖς νομεῦσι κατὰ τοὺς προρρηθέντας γαυλούς. Τὸ δὲ ὑποκρίνασθαι ὄνειρον, ἐν ὀνειροκρίτην συντιθέασι. Τὸ δὲ ἄλλῃ ἀποκλίναντα, προσφορώτερόν τι ἐστὶ τοῦ παρακλιδὸν ἐπιρρήματος, οὗ χρῆσις ἐν τῷ, οὐκ ἂν ἄλλα εἴποιμι παρακλιδὸν, ἤγουν ἀποκλίνας τῆς ἀληθείας.

Ὅτι δόξας τῶν κατὰ τοῦ φιλοσοφήσαντα τὰ περὶ ὀνείρων εἰς τῶν μὲν ψευδομένων, τῶν δὲ καὶ ἀληθῆ τινα δηλούντων, πλάττει τὴν Πηνελόπην μετὰ τὴν εἰς ἐφ ῥίθη λύσιν τοῦ κατὰ τοὺς χῆνας ὀνείρου, λέγουσαν ὀνειροκρι-

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια.
Ξεῖν', ἤτοι μὲν ὄνειροι ἀμήχανοι ἀκριτόμυθοι
Γίνοντ' οὐδέ τι πάντα τελείεται ἀνθρώποισι.
Δοιαὶ γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσὶν ὀνείρων.
Αἱ μὲν γὰρ κεράεσσι τετεύχαται, αἱ δ' ἐλέφαντι.

Τῶν, οἳ μέν κ' ἔλθωσι διὰ πριστοῦ ἐλέφαντος,
Οἵ ῥ' ἐλεφαίρονται ἔπε' ἀκράαντα φέροντες.
Οἱ δὲ διὰ ξεστῶν κεράων ἔλθωσι θύραζε,
Οἵ ῥ' ἔτυμα κραίνουσι, βροτῶν ὅτε κέν τις ἴδηται.
Ἀλλ' ἐμοὶ οὐκ ἐντεῦθεν ὀΐομαι αἰνὸν ὄνειρον
Ἐλθέμεν, ἦ κ' ἀσπαστὸν ἐμοὶ καὶ παιδὶ γένοιτο.

τῇ Ὀδυσσεῖ, ὅτι ὦ ξεῖνε, ἤτοι μὲν ὄνειροι, ἀμήχανοι ἀκριτόμυθοι γίνονται. οὐδέ τι πάντα τὰ τῶν ὀνείρων δηλαδὴ, τελέεται ἀνθρώποισι. καὶ τοῦτο μὲν, γνωμικῶς ἐρρέθη. τὸ δὲ ἐφεξῆς, τέρας ἔχει τι συμβολικόν. ἐπάγει γάρ. δοιαὶ γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσὶν ὀνείρων. αἱ μὲν γάρ τε, κεράεσσι τετεύχαται. αἱ δ' ἐλέφαντι. τῶν, οἳ μὲν ἂν ἔλθωσι διὰ πριστοῦ ἐλέφαντος, οἵ δ' ἐλεφαίρονται ἔπεα ἀκράαντα φέροντες. οἱ δὲ διὰ ξεστῶν κεράων ἔλθωσι θύραζε, οἵ ῥ' ἔτυμα κραίνουσι. βροτῶν ὅτε κέν τις ἴδηται. ἀλλ' ἐμοὶ οὐκ ἐντεῦθεν ὀΐομαι αἰνὸν ὄνειρον ἐλθέμεν. ἦ κ' ἂν, ἀσπαστὸν ἐμοὶ καὶ παιδὶ γένοιτο. ἀλλὰ δηλονότι ἐκ τῆς ἐλεφαντίνης πύλης ὁ κατὰ τοὺς χῆνας ἦλθεν ὄνειρος. ὀκνεῖ γὰρ πεισθῆναι ἡ Πηνελόπη ὡς τῶν τοσούτων μνηστήρων περιγενήσεται μόνος ὁ Ὀδυσσεύς. ἴστεον δὲ ὅτι τὰς τῶν ὀνείρων ταύτας θύρας, ἐζήτησαν πολλοὶ τῶν σοφῶν. οἱ μὲν οὕτως, οἱ δὲ ἄλλως δι' αὐτῶν ὁδεύσαντες. καὶ οἱ μὲν ἀπολαβόντες τοῦ ποιητοῦ ἐξ αὐτοῦ ἔχοντες ἀφορμάς, οὕτω πως τὰς τοιαύτας ὑπανοίγουσι θύρας τοῖς ἐθέλουσι θεωρεῖν τὰ κατ' αὐτάς. λέγοντες, αἴνιγμα τὸν λόγον εἶναι, βουλόμενον εἰπεῖν, ὡς οὐ πάντες οἱ ὄνειροι ἀληθεῖς. ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν, τοιοῦτοι. οἱ δὲ, ψευδεῖς. διὸ λέγειν τὸν ποιητὴν κερατίνην μὲν πύλην, ὅθεν οἱ ἀληθεῖς καὶ ἔτυμα κραίνοντες. παρηχουμένου πως τοῦ κραίνειν τοῖς κέρασιν, ὡς ἐκ τοῦ κέρας κεραίνω καὶ κραίνω. ἐλεφαντίνην δὲ, ὅθεν οἱ ψευδεῖς καὶ ἐλεφαιρόμενοι ὅ ἐστι παραλογιζόμενοι. ἀπατῶντες. ἢ ἐλπίδα μόνον προτείνοντες. ἐντεῦθεν γὰρ τὸ ἐλεφαίρω, ὡς δῆθεν εἰπεῖν, ἐλπαίρω. οὗ χρῆσις ἐν Ἰλιάδι. οὐδ' ἄρ' Ἀθηναίην ἐλεφηράμενος λάθ' Ἀπόλλων. ὅ ἐστιν, ἀπατήσας. βλάψας. ἐντεῦθεν δὲ, ἐστὶ πιθανῶς ὡς εἴγε τὸ ἐλεφαίρειν ἐκ τοῦ ἐλπεῖν γίνεται, εἶεν ἂν προσφυεῖς ἀλλήλοις. καὶ ὁ Ἐλπήνωρ ἢ ὁ Ἐλεφήνωρ οὐ πρὸς ἔμφασιν μέν τοι ψόγου, εἴγε μὴ ὅτι ὁ Δόλων ἄτε Ὀδυσσεύς μήτι ὁ κλεπτοσύνῃ τε ὅρκῳ τε κεκασμένος βασιλεύς, ψογερῶς παρέλκονται. καὶ οὕτω μέν τινες θυροκρουστοῦσι τὰς τῶν ὀνείρων πύλας. Ἕτεροι δὲ, ὁμοίως μὲν κατὰ δὲ ἀλλοίαν ἐπιβολὴν, κερατίνην μέν φασι τὴν ἀληθῆ καὶ διαφανῆ. ἐλεφαντίνην δὲ, τὴν ἀσαφῆ καὶ συγκεχυμένην. ἐπεὶ δὴ κέρατος μὲν, ἔστιν ἰδεῖν ἀποπλεσάμενον. δι' ἐλέφαντος δὲ, οὔ. ὡς οὐδὲ διὰ γάλακτος. Τινὲς δὲ συμβολικώτερον ἄλλως ἐκδέχονται τὸν λόγον. κερατίνην μὲν πύλην, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπέδωκαν, κατὰ τὴν ἐκ μέρους συνεκδοχὴν ὅ ἐστι σύλληψιν. ἐπεὶ κερατοειδὴς ὁ πρῶτος χιτὼν τοῦ ὀφθαλμοῦ. ἐλεφαντίνην δὲ, τὸ στόμα διὰ τοὺς ἐλεφαντόχροας φασὶν ὀδόντας, ἵνα λέγῃ συμβολικῶς ἡ σοφὴ Πηνελόπη, πιστότερα τῶν ἁπλῶς οὕτω λεγομένων εἶναι, τὰ ἐξ [illegible] ὁρώμενα. διὸ καὶ τοῖς τοῦ Ὀδυσσέως ὀνειροκριτικῶς λεγομένοις πιστεύειν δηλαδὴ, ὅτε ἂν ἴδοι αὐτά. ἄλλοι δὲ, κέρασι μὲν εἴκασαν τοὺς οὐρανίους ὀνείρους, οὓς καὶ διοπέμπτους ἔλεγον καὶ ἀληθεῖς. ἐπεὶ καὶ τὰ κέρατα εἰς ὕψος ἀνέχουσιν. ἐλέφαντι δὲ, τοὺς χθονίους. τὰ γὰρ τῶν ἐλεφάντων κέρατα κάτω νεύει. δηλοῖ δὲ καὶ ἀλλαχοῦ ὁ ποιητὴς τοὺς μὲν οὐρανίους, ἐν τῷ, καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διός ἐστι. τοὺς δὲ χθονίους, ἐν τῷ, Λευκάδα πέτρην καὶ ἠελίοιο πύλας καὶ δῆμον ὀνείρων. ἐβούλετο οὖν εἰπεῖν ἡ γυνὴ, ὡς ἐμοὶ ὁ θεαθεὶς ὄνειρος, οὐκ ἦν ἐκ Διός ἀλλὰ ποθὲν κάτωθεν. Εἰσὶ δὲ οἳ καὶ οὕτως ἐνόησαν. ὡς ὅσα μέν τις ἴδοι πλησάμενος τροφῆς ἢ καθυπεργοῦσιν οἱ ἐλεφαντοφανεῖς ὀδόντες, ταῦτα ψεύδονται. ὅσα δὲ φαντασθείη ὁ νήφων ἢ ἀναπεπαυμένος ὕπνου καὶ ἄνω νεύων κατὰ τὸ κέρας τὸ ἀγχιστεῦον τῷ τῆς κεφαλῆς ἡγεμονικῷ, ταῦτα δὲ ἀληθῆ εἰσί. καὶ τοῦτο δίδωσιν ἀρχὴν τῷ Ἰταλῷ, ἐν τῷ τὸ ὀνείρων λόγῳ εἰπεῖν τὸ ᾀδόμενον. ὅπερ ἐστὶ τοιοῦτον προσφωνηθὲν τινὶ βασιλεῖ. τὸ δὲ εἶναι ὑστερείας τὸ κέρας σύμβολον καὶ τοῦ ἐλεφαντος τὸν ἐλέφαντα. καλὸν μὲν ὦ βασιλεῦ ἀλλὰ δημῶδες εἰπεῖν, ἐθέλω τοίνυν εἰπεῖν κατὰ τὸν λόγον τοῦτον ἡ Πηνελόπη, ὡς ὁ περὶ τῶν χηνῶν ὄνειρος, οὐ νήφοντος ἦν λογισμοῦ, ἀλλὰ δηλαδὴ τοῦ ἀνάπαλιν, ἤτοι ὡς εἰπεῖν ἐξ ὀδόντων. ὅπερ ὤκνησεν εἰπεῖν, ὡς μὴ αὐτῆς ἄξιον. εἰποῦσα μὲν τὴν ἄρσιν τὸ μὴ ἐκ τοῦ κατὰ κεφαλὴν ἡγεμονικοῦ τὸν ὄνειρον εἶναι. σιγήσασα δὲ τὴν θέσιν τὸ, ἀλλ' ἐκ πλησμίου τροφῆς. ὁ δ' αὐτὸς Ἰταλὸς καὶ ἐκ τῶν ἐνταῦθα ῥηθέντων περὶ τῶν ὀνείρων ὡρμημένος, τὸ κατὰ τοὺς οὐρανίους καὶ χθονίους ὀνείρους, γράφει ὡς ἡ φαντασία, δύναμις ἐστὶ ψυχικὴ τῶν τε ἁπλουστέρων μετέχουσα καὶ τῶν παχυτέρων καὶ γεωδεστέρων. ἢ τούτων τὸ μὲν, κέρας. τὸ δὲ, ἐλέφας φασὶν ὀνομάζει. ὡς τοῦ μὲν, εἰς ὕψος ὁρῶντος καὶ ἄνω ὄντος καθὰ καὶ τῶν παχυτέρων ὑπέρκειται τὰ ἁπλούστερα. τοῦ δὲ, τῇ προνομαίᾳ πεφυκότος εἰς ἔδαφος. καὶ τὸ μὲν, νοῦ τυγχάνοντος. τοῦ δὲ, αἰσθήσεως τε καὶ τῶν ἑπομένων αὐτῇ. οἱ μὲν οὖν ἐξ ἐλεφάντων ὄνειροι, ἐξ αἰσθήσεως εἰσίν, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, ἐκ γῆς μελανοπτερύγων μέρος ὀνείρων. οἱ δ' ἐκ κεράτων, ἐκ μετεώρου τινός. καὶ ὡς εἰπεῖν, οἱ μὲν, ἐκ νοῦ καὶ νοερᾶς καταστάσεως. οἱ δὲ, ἐκ τινῶν σωματικῶν ἢ ἀλόγων δυνάμεων. ὅθεν οἱ μὲν, ἀληθεῖς ὡς ἐκ χωρίων ἀληθινῶν εἰς φαντασίαν ἥκοντες. οἱ δὲ, ψευδεῖς ὡς κάτωθεν εἰς αὐτὴν ἀναβαίνοντες. καὶ τὸ εἰλικρινὲς θολοῦντες αὐτῆς καὶ ἀμαυροῦντες τὸ καθαρώτατον. καὶ οὕτω μὲν κατὰ ταῦτα. πολλῶν δὲ ὄντων ἃ σημειοῦται τὸν ἐλέ-

φαίνεται καὶ τὸ εὐγενὲς καὶ θέας ἄξιον ζῶον. ἰδοὺ γοῦν ὁμηρικὸν εἰς ἐκεῖνον παρέρχεται σῶμα ἀσώματον κατὰ τὴν ὀνείρειον ἐλεφαντίνην πύλην. παραδίδοται δὲ ὅτι καὶ αὐτὸ οὐδὲν ἧττον ἢ περ αἱ θεωρικαὶ ξυνωρίδες τῶν ἐλεφάντων, καὶ τὰ κατὰ πόλεμον ἀγήματα τῶν αὐτῶν. ἱστορεῖται γάρ που ὥσπερ ἄγημα στρατιωτῶν ἀθανάτων καὶ μυλεφόρων, οὕτω καὶ ἄγημα ἐλεφάντων. τακτικὴ δὲ λέξις τὸ ἄγημα. ἴσως μὲν, παρὰ τὸ ἄγειν γεγονυῖα. ἴσως δὲ, παρὰ τὸ ἄγω ἀγάσω. δῆλον τὸ ἐκπλήττειν καὶ θαυμάζεσθαι. Ἐν τούτοις δὲ, σημείωσαι καὶ ὅτι τοῦ ἀληθοῦς ὀνείρου ἐπιμελῶς γενομένου ἀπό τινος τραυματισμοῦ, ὅθεν εἰρῆσθαι, ἔτι δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ ὀνείρου τὸ ὠφελῶ ἐστὶ καὶ τὸ ὄνειαρ πλεονασμῷ τοῦ ι, ὀνόμασί τις ὄνειαρ, καὶ αὐτὸ τὸ ὄνειρον. διό. ὄνειαρ κεράτων οὐδ' ἐλέφαντος ὤν. ἔστι δὲ δῆλον, ὅτι οὐκ ἐπὶ ῥημάτων μόνον λέγεται τὸ ὄνειαρ, ἀλλὰ πᾶν εἰς ὄνησιν ἐπιτήδειον, οὕτω καὶ λέγεται. ὑπὲρ τι καὶ ὁ ἀληθὴς ὄνειρος. οἱ γλωσσογράφοι μέντοι, ἐπὶ βρώματος τὴν λέξιν ἰδιάζουσιν. ἀμήχανοι δὲ ὄνειροι, πρὸς οὓς οὐκ ἔστι κρίσιν τινὰ ὡρισμένην τεχνήσασθαι ἤτοι μηχανήσασθαι. διὸ καὶ ἀκριτόμυθοι οἱ αὐτοί. σαφηνίζει δὲ τοῦτο ἑρμηνεία τὸ, οὐδέ τι πάντα τελεῖται ἀνθρώποις. ἀλλ' εἰσὶν, οἳ καὶ μάτην ἁπλῶς οὕτω βλέπονται. ἀμηχανίαν ἐμποιοῦντες καὶ ἀκριτομυθίαν τοῖς κατασκεπτομένοις αὐτούς. ἀμενηνοὶ δὲ ὄνειροι, οἱ φαντασιοῦντες μὲν στερεμνίως τὰ βλεπόμενα καὶ ὡς εἰπεῖν μετά τινος μένους. εἴρηται δὲ καθ' ὁμοιότητα τῶν ἀμενηνῶν ἐν ᾅδου εἰδώλων τῶν ἐν τῇ νεκυίᾳ, δηλοῦν καὶ τὸ συγγενὲς ἐκεῖνα πρὸς τοὺς ὀνείρους ἔχειν, κατὰ τὸ, ψυχὴ δ' ἠΰτ' ὄνειρος ἀποπταμένη πεπότηται. τοῦ δὲ ἀκραίνεται τὸ ῥῆμα. κραίνειν. ὥσπερ τὸ κραίνω, τοῦ ἄκραντα. δηλονότι. ἄκραντα γαρύετον. αἰνὸν δὲ ὄνειρον, οὐ δὴν σκοτεινὸν ὡς καὶ ἐπαινὸν παρὰ φόρμας ἡ αἰνή, ἢ τὸν αἰνιγματώδη, παρὰ τὸ αἶνος ὃς δηλοῖ ποτε καὶ τὸ αἴνιγμα καθὰ πολλαχοῦ ἐφάνη.

Ὅτι τὸ οἷ περίοδος ἀποπλάσσων κατορθῶν πανταχοῦ μάλιστα ὁ ποιητὴς, θαυμαστός ἐστι καὶ ἐνταῦθα, εὐμεθόδως ἀπὸ τῶν ἄρτι προλαλῶν καὶ ἔτι προοιμιαζόμενος τὴν κατὰ τῶν μνηστήρων μάχην. ποιεῖ γοῦν τὴν πηνελόπην οὐκ οὐ μόνον οἰομένη ἀλλὰ καὶ αὐτὸς, ὁ παῖς ἐθέλει γήμασθαι αὐτὴν ᾧ ἂν βούληται μελετῶσαν καὶ αὐτὴν ἀναγκαίως τὸ τοιοῦτον ἔργον. καὶ τοίνυν ἐπεὶ πρὸ βραχίονος ἔφη τὸν ἄριστον αἱρήσεσθαι εἰς ἄνδρα, βουλεύεται αὐτὴ διακρῖναι τὸν τοιοῦτον. καὶ νοεῖ, πρὸς παράδειγμα τοῦ ὀδυσσέως ἐξευρεῖν αὐτόν. καὶ ἄεθλον ἐκεῖνο ἐξευγνύειν πελέκεας δώδεκα δι' ὧν ἐκεῖνος ὀϊστεύει. καὶ τὸν ἰσχύσαντα οὕτω διοϊστεῦσαι, λαβεῖν ἄνδρα, ὡς ἐοικότα τῷ πάλαι ἀνδρί. καὶ οὕτω παρ' ἑαυτὴν τὸ βούλευμα στήσασα κατὰ ψυχὴν, ἐκκαλύπτει ἄρτι τῷ δοθέντι ξένῳ.

Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν.
Ἥδε δὴ ἠὼς εἶσι δυσώνυμος, ἥ μ' Ὀδυσῆος
Οἴκου ἀποσχήσει. νῦν γὰρ καταθήσω ἄεθλον,
Τοὺς πελέκεας, τοὺς κεῖνος ἐνὶ μεγάροισιν ἑοῖσιν
Ἵστασχ' ἑξείης δρυόχους ὥς, δώδεκα πάντας.
Στὰς δ' ὅγε πολλὸν ἄνευθε, διαρρίπτασκεν ὀϊστόν.
Νῦν δὲ μνηστήρεσσιν ἄεθλον τοῦτον ἐφήσω.
Ὃς δέ κε ῥηΐτατ' ἐντανύσῃ βιὸν ἐν παλάμῃσι,
Καὶ διοϊστεύσῃ πελέκεων δυοκαίδεκα πάντων,
Τῷ κεν ἅμ' ἑσποίμην, νοσφισσαμένη τόδε δῶμα
Κουρίδιον μάλα καλὸν ἐνίπλειον βιότοιο.
Τοῦ ποτε μεμνήσεσθαι ὀΐομαι ἔν περ ὀνείρῳ.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Ὦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
Μηκέτι νῦν ἀνάβαλλε δόμοις ἔνι τοῦτον ἄεθλον.
Πρὶν γάρ τοι πολύμητις ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεὺς,
Πρὶν τούτους τόδε τόξον ἐΰξοον ἀμφαφόωντας,
Νευρήν τ' ἐντανύσαι διοϊστεῦσαί τε σιδήρου.

οἷα γνοῦσα τοῦτον ἀγχίνουν καὶ οἷος οὔπω τις ἀνὴρ πεπνυμένος ξεῖνος ἦλθεν εἰς αὐτήν. καὶ ὀδυσσεὺς ἀκούσας, ἐπαινεῖ τὴν βουλὴν ὡς εὐτυχῶς αὐτῷ ἐπινοηθεῖσαν. καὶ παραινεῖ ποιῆσαι οὕτω. καὶ τοίνυν ἡ μὲν γυνὴ, ἐξάγαγε τοὺς πελέκεας καὶ τὸ παλαί ποτε τόξον τοῦ ὀδυσσέως, καὶ προκαλεῖται τοὺς μνηστῆρας εἰς πεῖραν. οἱ δὲ λαβόντες μεταχειρίζονται ἀχρειῶς. καὶ ὁ ξένος, ζητήσας καὶ αὐτὸς τὸ τόξον ἐφ' ᾧ πειράσασθαι ἀφελῶς. καὶ οἱ μνηστῆρες μόγις μὲν, ἀλλ' οὖν δώσουσι. καὶ αὐτὸς διοϊστεύσας πάντων πελέκεων, ἐπαινεθήσεται. εἶτα καὶ κατὰ τῶν μνηστήρων βαλλόμενος, αἰνύσει δὲ τὸν μέγιστον ἄεθλον. καὶ οὕτως εὐμόρφως ὁ μῦθος ἀρξάμενος, περαιοῖ τὰ ἐφεξῆς πάνυ πιθανῶς καὶ ὡς οὐκ ἂν ἔχοι τις κρεῖττον πλάσασθαι. ἔστι δὲ ἃ λέγει ἐνταῦθα ἡ πηνελόπη πρὸς τὸν ὀδυσσέα, τοιαῦτα. ἥδε δὴ ἠὼς εἶσι δυσώνυμος, ἥ μ' ὀδυσῆος οἴκου ἀποσχήσει. νῦν γὰρ καταθήσω ἄεθλον τοὺς πελέκεας, τοὺς κεῖνος ἐνὶ μεγάροισιν ἑοῖσιν ἵστασχ' ἑξείης δρυόχους ὥς, δώδεκα πάντας. στὰς δ' ὅγε πολλὸν ἄνευθε, διαρρίπτασκεν ὀϊστόν. νῦν δὲ μνηστήρεσσιν ἄεθλον τοῦτον ἐφήσω. ὃς δέ κε ῥηΐτατ' ἐντανύσῃ βιὸν ἐν παλάμῃσι καὶ διοϊστεύσῃ πελέκεων δυοκαίδεκα πάντων, τούτῳ ἅμ' ἑσποίμην, νοσφισαμένη τουτέστιν ἀφεῖσα, τόδε δῶμα κουρίδιον μάλα καλὸν ἐνίπλειον βιότοιο τοῦ ποτε μεμνήσεσθαι ὀΐομαι ἔν περ ὀνείρῳ. τοῦτο δὲ οὐ παρὰ τὸ ὅμοιον τοῖς πάνυ τεθνεῶσι. καὶ οὕτω μὲν ἡ πηνελόπη. ὁ δὲ ξένος, ὦ γύναι φησὶν, αἰδοίη ὀδυσσῆος, μηκέτι νῦν

ἀνα

ἦσδε μνηστῆρσιν ἀνάβαλλε τοῦτον ἄεθλον. πρίν γ᾽ ἐλεύσεσθ᾽ ἐνθάδ᾽ Ὀδυσσέα, πρὶν τούτους τόξον τὸ εὐξοον ἐντανύσαι, διοϊστεῦσαί τε σιδήρου, τῶν πελεκέων δηλαδή. ἰστέον δὲ ὅτι ἐβούλετο Ὀδυσσεὺς οὕτω γενέσθαι, ὡς ἂν εἰ μὲν ἡττηθεῖεν οἱ μνηστῆρες, δυνηθέντες, αὐτὸς μόνος ἐπιδεικνύμενος γένηται, εἰ δὲ τυχὸν δυνηθέντων τινῶν ἐντανύσαι, οἱ μὲν λοιποὶ χωρισθήσονται ἀπελθόντες. οἱ δὲ δυνηθέντες ὀλίγοι ὄντες, στασιάσωσι καὶ αὐτοὶ πρὸς ἀλλήλους. καὶ οὕτως εἰς πλεῖον ὀλιγωθέντες, ἀλαπαδνότεροι ἔσονται. δῆλον δέ, ὡς καὶ οἶδεν Ὀδυσσεὺς δῆθεν τὸ τόξον ὅθεν καὶ θαρρεῖ, μὴ ἂν ῥαδίως ἐντανυσθῆναι αὐτὸ τῶν τινι μνηστήρων. ἀστείως δὲ τὸ τοῦ πλάσματος. ὃν μὲν γὰρ πεῖσαι πάσας ἐντανύσαντας καὶ βαλόντας, οὐκ ἐβούλετο δὲ ὁ ποιητὴς τοῦτο, ἵνα μηδεὶς ἐκφύγῃ. ἀλλὰ πᾶσιν ἀχρείοις οὖσι τεχνύφιν, ἐναφανισθῇ ὄλεθρος. ὃ μηδεὶς θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξῃ. ὃ δὴ μάλιστα ἐβούλετο ὁ φιλοδυσσεὺς Ὅμηρος. δυσώνυμον δὲ ἠῶ, τὴν τοῦ γάμου ἢ τὴν τελευτὴν φησί, καθὰ καὶ τὴν Ἴλιον κακοΐλιον εἶπεν οὐκ ὀνομαστήν. δυσώνυμος γὰρ ἡ δυσφημίας οὐδὲ τὸ τοῦ ἔτους ὄνομα. συμπλέκει δὲ ἐνταῦθα τὸ, νὺξ ἔσται ὅτε στυγερὸς γάμος ἀντιβολήσει, οὐ βούλεται δὲ οὐδ᾽ ὀνομάζειν ἡμέραν, ἥν ἀνθαιρεῖται νύκτα. ἰστέον δὲ ὅτι οὐκ ἀφυῶς ἄν τις τὴν δυσώνυμον ταύτην ἠῶ, καὶ ἀποφράδα ἐρεῖ. ἡ γὰρ δυσώνυμος, πάντως καὶ δυσφραδής. ὅμοιον δέ, εἰπεῖν ἀποφράς. Τὸ δὲ οἴκου ἀποχήσεσθαι, ἀντὶ τοῦ πόρρω ἔσεσθαι ἐκβαλεῖ. ἀφίξεσθαι οὐκ ἐναντίον, τὸ πρὶν ἐξῆν καὶ τὸ παρὰ χρῆν ἐν ἀδείᾳ ἐν Ἰλιάδι εὕρηται. Τὸ δὲ καταθήσω, κυρίως εἴρηται, διὰ τὸ κάτω τίθεσθαι κατὰ γῆς. τοὺς τότε πελέκεας ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς φανήσεται. Σκεπτέον δ᾽ ἐνταῦθα, εἴπερ ὡς εἰκὸς ἡμιπέλεκκα ἦσαν τὰ εἴδη, καὶ οἱ κατὰ τὴν Ὀδυσσέα γυμνασικοὶ πελέκεις, τί γὰρ ἄλλως ἴδῃ, καὶ ἀπὸ ἀκεραίους εἶεν; εἴπε δὲ οὕτως εἶπε ἑτέρως ἔχει, ἰστέον ὅτι πελεκέων μὲν, οὐ μία σημασία. δηλοῖ γὰρ ἡ λέξις ὁμωνυμίας λόγῳ κατὰ τοὺς παλαιούς, καὶ σταθμὸν ἐν Κρήτῃ ἑξάμνουν. ἢ δεκάμνουν. τὸ δέ γε ἡμιπέλεκκον, μετ᾽ ἐννοίᾳ τῇ συνήθει ἀρκοῦντι. Ὅρα δὲ τὸ ἑξάμνουν ἢ δεκάμνουν καὶ πῶς παρασχηματίζεται ἐκ τοῦ μνᾶς. ἐκεῖνος γὰρ ἡ ἀναλόγως παραγωγή, μναῖος ἢ μναῖον εἶτ᾽ ὤφελεν. ἀριστοτέλης δὲ σεμνότερον ἄλλως παραγαγών, μναϊαῖος ἔφη. φυλάξας μὲν τὴν τεχνικὴν εὐθεῖαν ἥπερ ἐστὶν ἡ μνᾶ. παραγαγὼν δὲ ἀπ᾽ αὐτῆς μὲν καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, τὸ μναϊαῖος. λίθος τυχὸν μνᾶν ἑστῶν. ἢ χαλκὸς. ἢ ἕτερον. ὁ δὲ ἐν τοῖς τοιούτοις πλεονασμὸς τοῦ ι, δηλοῦται καὶ ἐν τῷ, καμινιαία αἰθάλη. καὶ ἐν τῷ, ταλαντιαῖος. καὶ ἐν ἄλλοις. ἔχει δὲ ὁ τόπος οὗτος, καὶ προτοτυπίαν τοῦ ἀθλοθετεῖν ἐν τῷ, ἄεθλον καταθήσω. δρύοχοι δὲ κυρίως, πάσσαλοι ἐφ᾽ ὧν στοιχηδὸν διατιθεμένων, ἡ τρόπις ἵσταται τῶν καινουργουμένων πλοίων διὰ ἰσότητα. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν δρυόχοι πάσσαλοι ἐκ δρυὸς ὅ ἐστιν ἁπλῶς ξύλου, καθιστῶντες τὴν τρόπιν ἐν τῷ περὶ αὐτὴν συνέχειν. ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, πῶς δὲ κατὰ δρυόχους ἱστάγη ἀνὰ ξυλισθεῖσα; ἢ τίνι γόμφοι τμηθέντες πελέκει, τοῦτ᾽ ἔκαμνον τὸ κύτος. θαυμασιωτάτη δὲ ἡ τοιαύτη ἔννοια παρὰ Ἀθηναίῳ ἐπὶ μεγίστης νηός. ἧς καὶ τοὺς ἴσους ἐφ᾽ ὕψει σημειῶν ἐκεῖνος, ἐπάγει τό, ἄστρων γὰρ ψαύει καρχήσια. ὃ παρατετήρηται ὑπερβολικῶς ἐκ τοῦ, οὐρανῷ ἐστήριξε κάρα. δῆλον δ᾽ ὅτι ἄκρα τοιούτων ἱστῶν τὰ καρχήσια. καὶ οἷον εἰπεῖν, κάραι. τούτοις δὲ ὁμώνυμα, καὶ ἕτερα ποτήρια ὡς ἐν ἄλλοις δηλοῦται. γίνονται δὲ δρύοχοι, παρὰ τὸ τὴν δρῦν ὅ ἐστι τὴν τρόπιν συνέχειν ἑκατέρωθεν. ἢ καὶ ἄλλως, παρὰ τὸ ξύλα συνεκτικὰ εἶναι τρόπιος. Σημείωσαι δ᾽ ἐνταῦθα, καὶ ὅτι ταυτὸν μὲν δρῦς καὶ ξύλον. οὐ ταυτὸν δὲ ὅμως δρύοχοι καὶ ξύλοχοι. δρύοχοι μὲν γάρ, ξύλα ἐφ᾽ ὧν ἡ τρόπις ἵσταται. ξύλοχοι δέ, δάσος δένδρων ἐν ὄρει. τοὺς γοῦν δρυόχους ὥς, ἀντὶ τοῦ κατὰ τάξιν καὶ στοῖχον ὁποῖον ἔχουσι καὶ δρύοχοι. κατὰ στοῖχον γὰρ ἀκριβῆ καὶ οἱ πελέκεις ἵσταντο, ἵνα ὁ τοὺς πρώτους στελεᾶς ἄγων ὀϊστὸν ἐπιτυχών, διαμπερὲς ἔχῃ οἰστεῦσαι διὰ πάντων. πελέκεις γὰρ νῦν, μόνος ὁ τούτων σίδηρος δίχα τῶν στελεῶν. ἰστέον δὲ ὅτι τινὲς ἔγραψαν δρυόχους ὡς δώδεκα. οἱ δρυόχους μὲν εἶπον, πελέκεις οἷς διὰ τῶν τρημάτων, δρυΐνους στελεοὺς ἐστὶν ἐνέχεσθαι. Τὸ δὲ ὡς δώδεκα, ἐνόησαν ῥηθῆναι ἀντὶ τοῦ, ὡσεὶ δώδεκα, κατὰ σχῆμα εἰκασμοῦ. εἴη δ᾽ ἂν κρεῖττον τὸ πρῶτον. Τὸ δὲ στὰς πολλὸν ἀπάνευθεν, τόξου τὰ ἀρετὴν καὶ τοξότου ἐστί. Τοῦ δὲ διαρρίπτειν ὀϊστόν, οὐκ ἔστι κρείττω λέξιν εὑρεῖν. κάλλιον γάρ ἐστι καὶ τοῦ ἀφιέναι ἢ τῶν λοιπῶν. Τὸ δὲ ἄεθλον τοῦτο ἐφήσω, δυνατὸν μὲν γράφειν καὶ ἄεθλον τοῦτον ἐφήσω ὡς δηλοῖ ἑξῆς τό, μνηστῆρσιν ἀνάβαλλε τοῦτον ἄεθλον. ἔδοξε δὲ ὅμως τῷ ποιητῇ, τὸν ἄεθλον ἐνταῦθα, οὐδετέρως εἰπεῖν τὸ ἄεθλον. ὁμοίως τῷ, ὁ λύχνος τὸ λύχνον καὶ τοῖς τοιούτοις. Τὸ δὲ ῥηΐτατα ἐντανύσει καὶ τό, διοϊστεύσει πελέκεων δυοκαίδεκα πάντων, διαστέλλει σωφρόνως. ὡς εἴγε μὴ τανύσειεν, οὐδὲ πάντων διοϊστεύσει, οὐκ ἂν τοιούτῳ ἀνδρὶ αὐτὴ ἕποιτο. κουρίδιος δέ, οὐ μόνον ἀνδρὶ γυναικί, ἀλλ᾽ ἰδοὺ καὶ τόδε δῶμα κουρίδιον. Τὸ δὲ μάλα καλὸν καὶ ἔμπλεον βιότου καὶ τὸ ἑξῆς, εὐδαίμονος οἴκου ἔπαινος. δῆλον δὲ ὅτι ἀρχαϊκὸν μὲν τὸ ἐνίπλειον καὶ τὰ κατ᾽ αὐτό, τοῦ ὑστέρου δὲ Ἀτθίδος τὸ ἔμπλεον καὶ τὰ οὕτω σύστοιχα. Τὸ δέ, ὦ γύναι Ὀδυσσῆος, καὶ τό, πρὶν γὰρ ἐλεύσεται Ὀδυσσεὺς καὶ τὰ τούτου ἐφεξῆς, ἀστείως ἐσχημάτισεν Ὀδυσσεύς. ὡς αὐτὸς ἤδη παρὼν τῇ γυναικί. Τὸ δὲ ἀνάβαλλε, ἀντὶ τοῦ ἀνάβαλλου. ὑπερτίθεσο. καὶ σημείωσαι ὅτι ἀσυνήθως ἐκπεφώνηται κατ᾽ ἐνέργειαν, παθητικῶς γὰρ ἄλλως ἡ λέξις τέτακται. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἀνωτέρω διὰ τῆς Πηνελόπης εἰπὼν ὁ ποιητὴς τό, ὃς δ᾽ ἂν ῥᾷον ἐντανύσει βιὸν ἐν παλάμῃσι καὶ διοϊστεύσει πελέκεων δυοκαίδεκα πάντων, ἄλλως τὸ αὐτὸ διὰ τοῦ Ὀδυσσέως ἔφρασε. παραφράσας ἐν τῷ, πρὶν τόδε τόξον ἔυξοον ἀμφαφόωντας, νευρήν τ᾽ ἐντανύσαι διοϊστεῦσαί τε σιδήρου. ἀντὶ μὲν βιοῦ, τόξον εἰπών. τὸ δὲ ἐν παλάμῃσι, μεταλαβὼν εἰς τὸ ἀμφαφόωντας. τὸ δὲ διοϊστεύσει πελέκεων καὶ ἑξῆς, στοχασάμενος εἰς τό, διοϊστεῦσαί τε σιδήρου.

Ὅτι οὕτω τοῖς Ὀδυσσέως λόγοις ἡ γυνὴ χαίρει, ὡς τι λέγειν, ἀεὶ ἐθέλειν αὐτοῦ ἀκούειν. φησὶ γοῦν. εἰ ἐθέλεις μοι ξεῖνε παρήμενος ἐν μεγάροισι τέρπειν, οὔ μοι ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισι χυθείη. ἀλλ' οὐ γάρ πως ἐστὶν ἀΰπνους ἔμμεναι αἰὲν ἀνθρώπους. ἐπὶ γάρ τοι ἑκάστῳ μοῖραν ἔθηκαν θεοὶ ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν. ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼν ὑπερώιον εἰσαναβᾶσα, λέξομαι εἰς εὐνὴν ἥ μοι στονόεσσα τέτυκται. αἰεὶ δάκρυσιν ἐμοῖς πεφυρμένη, ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς ᾤχετο ἐποψόμενος Κακοΐλιον οὐκ ὀνομαστήν. ἃ καὶ ἀλλαχοῦ ἔφη.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια.
Εἴκ' ἐθέλεις μοι ξεῖνε παρήμενος ἐν μεγάροισι
Τέρπειν, οὔ μοι ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισι χυθείη.
Ἀλλ' οὐ γάρ πως ἔστιν ἀΰπνους ἔμμεναι αἰὲν
Ἀνθρώπους, ἐπὶ γάρ τοι ἑκάστῳ μοῖραν ἔθηκαν
Ἀθάνατοι θνητοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼν ὑπερώιον εἰσαναβᾶσα,
Λέξομαι εἰς εὐνήν, ἥ μοι στονόεσσα τέτυκται.
Αἰεὶ δάκρυσ' ἐμοῖσι πεφυρμένη, ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς
Ὤχετ' ἐποψόμενος Κακοΐλιον οὐκ ὀνομαστήν.
Ἔνθα κε λεξαίμην. σὺ δὲ λέξεο τῷδ' ἐνὶ οἴκῳ,
Ἢ χαμάδις στορέσας, ἤ τοι κατὰ δέμνια θέντων.
Ὣς εἰποῦσ', ἀνέβαιν' ὑπερώια σιγαλόεντα.
Οὐκ οἴη. ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι κίον ἄλλαι.
Ἐς δ' ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξί,
Κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα φίλον πόσιν. ὄφρα οἱ ὕπνον
Ἡδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.

Ὅρα δὲ καὶ νῦν ὅτι ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ γὰρ συνδέσμου, ἀπέδωκεν εἰς τὸ ἀλλά. δηλ. ἀλλ' οὐ γάρ πως ἐστὶν ἀΰπνους εἶναι, ἀλλὰ λέξομαι εἰς εὐνήν. τουτέστι κοιμηθήσομαι δή. ὡς τοῦ δευτέρου ἀλλὰ ἰσοδυναμοῦντος τῷ δηλαδή. Ἐν δὲ τῷ ἑκάστῳ μοῖραν ἔθηκε, μοῖραν φησὶ τὴν καθ' εἱρμὸν βίου διανέμησιν. δηλ. μοῖραν τῷ ἐργαζομένῳ, κόπον. τῷ βαδίζοντι, κινεῖσθαι. τῷ ὑπνοῦντι, ἐγρηγορέναι. οὕτω δὲ καὶ τῷ ἐγρηγορότι ζώῳ, τὸ ἀγρυπνάζειν καὶ διὰ τοῦτο ἀκολούθως ὑπνοῦν. Τὸ δὲ ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν, πρόσκειται διὰ τὸ θεῖα ἔξω μοίρας κεῖσθαι. Τὸ δὲ αἰεὶ δάκρυσι πεφυρμένη, ὑπερβολικῶς κεῖται. ὡς γὰρ οὐκ ἔστιν ἄϋπνόν τινα αἰὲν εἶναι, οὕτως οὐδὲ αἰεὶ δάκρυσιν ἐστὶ πεφύρθαι. ἐπεὶ καὶ ἄλλως αἰ ψυχρὸς ὁ τοῦ γόου κόρος. Τὸ δὲ ἐποψόμενος, ἀλλαχοῦ προγέγραπται.

Ὅτι διαφορὰν ὁ ποιητὴς διδοὺς τοῦ τε χαμαὶ στορέσαι καὶ τῶν δεμνίων, φησί. λέξο ἢ χαμάδις στορέσας ἤ τοι κατὰ δέμνια θέντων. τὰ γὰρ κλινοειδῆ δέμνια, ἐκ τῶν χαμαὶ αἴρουσι τὸν ἐγκαμώμενον. Καιρία δὲ λέξις ἐπὶ ἀνακλίσεως ὑπνωτικῆς τὸ λέξεσθαι. διὸ καὶ τρία ἐνταῦθα κεῖται τοιαῦτα ῥήματα κατὰ σχῆμα ἐπιμονῆς. Τὸ δὲ λέξο προστακτικόν, πάνυ καινῶς ἔχει. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ λέγω λέξω. οὗ ἀναδραμόντος εἰς ἐνεστῶτα, ἐστὶν αὐτοῦ παθητικὸν τὸ λέξομαι. οὗ παρατατικός, ἐλεξόμην. τὸ τρίτον λέξετο. καὶ ἐξ αὐτοῦ προστακτικὸν τὸ λέξεο. εἰ δέ γε καὶ εὐκτικόν που εὑρεθείη ἐν ἀντιγράφοις, εὔοδον καὶ οὕτω τὸ μέτρον ἔσται διὰ συνιζήσεως. Τὸ δὲ χαμάδι, ἐστὶ μὲν ὡς τὸ πολλάκι. δέχεται δὲ καὶ διὰ τοῦ σ γράφεσθαι χαμάδις ὡς πολλάκις. οὕτω δὲ καὶ ἐνθάκις ἐνθάκι. καὶ αὖθις αὖθι. καὶ χωρὶς χωρί. Τὸ δὲ ἢ κατὰ δέμνια θέντων, ἀλλαγή ἐστι σχήματος. ἦν γὰρ τὸ ἀκόλουθον, ἢ χαμάδι στορέσας ἢ ἐν δεμνίοις. ὁ δὲ ἔφη, ἢ χαμαὶ στορέσας, ἢ δέμνια θέτωσαν αἱ δούλιδες δηλαδή. κεῖται δὲ καὶ ἐν τούτοις, ὑπερώια σιγαλόεντα τὰ ἐκπολυτικά.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Υ. ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Βουλευθεὶς ἀνελεῖν Ὀδυσσεὺς τὰς μιγνυμένας τοῖς μνηστῆρσι θεραπαινίδας, καὶ μεταγνούς, διὰ τὴν ἑξῆς πρὸς Εὔμαιον καὶ Φιλοίτιον διαλέγεται. ἐν ᾧ καὶ τῶν μνηστήρων γίνεται ὁμιλία.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Υ.

ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

ΟΤΙ ὁ πρὸ δόμῳ εὐνάζετο μὲν ὁ Ὀδυσσεύς, ἀδέψητον μὲν βοέην τουτέστι βύρσαν ἐστόρεσεν. ὕπερθεν δὲ, κώεα πολλὰ οἰῶν οὓς ἱρεύεσκον Ἀχαιοί. Εὐρυνόμη δὲ ἡ ταμίας, ἐπέβαλε χλαῖναν κοιμηθέντι, τουτέστιν εὐνασθέντι. οὐ κοιμηθέντι δ' ὡς γὰρ, ἐγρήγορεν ὡς δηλοῖ τὸ, ἔνθ' Ὀδυσσεὺς μνηστῆρσι κακὰ φρονέων ἐνὶ θυμῷ, κεῖτ' ἐγρηγορόων. ἡ δὲ ἄρα τὸ ἐγρηγορόων, ἐκ τοῦ ἐγρήγορα μέσου παρακειμένου γενόμενον. ἐγείρω γάρ, μέλλων, ἐγερῶ, παρακείμενος, ἤγερκα. μέσος, ἤγορα. καὶ ἀττικῶς ἐγήγορα. καὶ πλεονασμῷ, ἐγρήγορα. ὅθεν τὸ ἐγρηγορῶ μετὰ τοῦ πλεονασμοῦ αὐξήσεως. ὅμοιον τῷ, πέποιθα πεποιθῶ πεποιθόσιν. ἐξ οὗ ἡ πεποίθησις. ὡς ἐγρηγόρησις ἐγρήγορσις. καὶ Ὅμηρος μὲν, πεντασυλλάβως οἶδεν ἐγρηγορῶ. οἱ δὲ ὕστερον, καὶ γρηγορῶ τετρασυλλάβως, ὅπερ οὐ φιλεῖται τοῖς ῥήτορσιν. ἀδέψητον δὲ βοέην λέγει καθ' ὁμοιότητα τῶν βοῶν, ἃς αὐτὰς ἔχουσι ξηράς. τὸ μὲν γὰρ ἀδέψητον ἤτοι ἀμάλακτον καὶ ἀκατέργαστον, αὐτὸ ἂν εἴη. βοέη δὲ, ἡ βοὸς δέρις, βύρσα. τὴν βοέην ἁπλῶς μετ' ὀλίγα ἐρεῖ. ἀδέψητος γὰρ βοέη, ἡ ξηρὰ βύρσα. γίνεται δὲ ὁ ἀδέψητος, οὕτως. δέφω δέψω τὸ μαλάσσω καὶ κατεργάζομαι. ὁ μέλλων, δέψω. καὶ δωρικῶς ἢ αἰολικῶς, δεψῶ. καὶ κατὰ ἀναδρομὴν τοῦ

Αὐτὰρ ὁ ἐν προδόμῳ εὐνάζετο, δῖος Ὀδυσσεύς,
Κὰμ μὲν ἀδέψητον βοέην στόρεσ', αὐτὰρ ὕπερθεν
Κώεα πόλλ' οἰῶν, τοὺς ἱρεύεσκον Ἀχαιοί.
Εὐρυνόμη δ' ἄρ' ἐπὶ χλαῖναν βάλε κοιμηθέντι.
Ἔνθ' Ὀδυσσεὺς μνηστῆρσι κακὰ φρονέων ἐνὶ θυμῷ,
Κεῖτ' ἐγρηγορόων. ταὶ δ' ἐκ μεγάροιο γυναῖκες
Ἤϊσαν, αἳ μνηστῆρσιν ἐμισγέσκοντο πάρος περ.
Ἀλλήλῃσι γέλωτα καὶ εὐφροσύνην παρέχουσαι.
Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι.
Πολλὰ δὲ μερμήριζε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
Ἠὲ μεταΐξας θάνατον τεύξειεν ἑκάστῃ,
Ἦ ἔτ' ἐῷ μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι μιγῆναι
Ὕστατα καὶ πύματα. κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὑλάκτει.

τὸν

Ὡς δὲ κύων ἀμαλῇσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα,
Ἄνδρ' ἀγνοιήσασ' ὑλάει μέμονέν τε μάχεσθαι,
Ὡς ῥα τοῦ ἔνδον ὑλάκτει ἀγαιομένου κακὰ ἔργα.
Στῆθος δὲ πλήξας, κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ.
Τέτλαθι δὴ κραδίη, καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης
Ἤματι τῷ, ὅτε μοι μένος ἄσχετος ἤσθιε Κύκλωψ
Ἰφθίμους ἑτάρους. σὺ δ' ἐτόλμας, ὄφρα σε μῆτις
Ἐξάγαγ' ἐξ ἄντροιο ὀϊόμενον θανέεσθαι.

εἰς αἰσχύνην, διψῶ διψήσω. ἀφ' οὗ ἀδίψητος. ἀλλὰ μὴν δὴ τοῦ δίψω δίψω, βυρσοδέψης καὶ σκυτοδέψης. ὡς δὲ ἐν ἰλιάδι ἐγράφη, καὶ σκυλοδέψης. βοέα δὲ καὶ βοῦς ἡ ἐπὶ βύρσης, διαφέρουσι. καθότι μὲν τὸ οὐσιαστικὸν μὲν, ἡ βοέα δορὰ δηλαδὴ ὡς καὶ ἡ λεοντῆ καὶ ἡ παρδαλῆ. ἡ δὲ βοῦς, τὸ τοῦ ὅλου ἔχει ὄνομα. καθὰ καὶ ὁ πλειστὸς ἐλέφας, τὸ τοῦ ἐλέφαντος. Τὸ δὲ στορῶ στορέσω συγκοπὲν, ἀλλοιοῖ τὴν συζυγίαν. στρῶ γὰρ στρώσω γίνεται. ἀγαθὸν δὲ πτωχῷ στόρεσμα ἤτοι στρῶμα, τὸ ἔχον κώεα πολλὰ οἰῶν. κεῖται δὲ ὀδυσσεὺς ἐν προδόμῳ, πρὸς ἀπόπειραν τῶν ἀπαιδεύτων γυναικῶν. Τὸ δὲ μνηστῆρσι κακὰ φρονέων, πεποίηκε τὴν τῆς ῥαψῳδίας ταύτης ἐπιγραφὴν, λέγεσθαι οὕτω, τὰ πρὸ τῆς μνηστηροφονίας. Ὅτι τοῦ ξένου ὀδυσσέως ἐν προδόμῳ κοιμηθέντος ἐγρηγορότος, αἱ γυναῖκες ἐκ μεγάρου ἤρχοντο αἳ μνηστῆρσιν ἐμίσγοντο, ἀλλήλαις γέλωτά τε καὶ εὐφροσύνην παρέχουσαι. τοῦ δὲ, ὠρίνετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι. πολλὰ δὲ μερμήριζεν ἢ μεταΐξας θάνατον τεύξει ἑκάστῃ, ἢ ἔτι ἐῷ, τουτέστιν ἐάσῃ μνηστῆρσι μιγῆναι ὕστατα καὶ πύματα. τουτέστιν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, ἔσχατα ἐσχάτων. ἢ καὶ δῆλως εἰπεῖν, παύσασθαι. κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὑλάκτει. ἐπεὶ δὲ σκληρὸν δοκεῖ ἐπὶ καρδίας τὸ ὑλακτεῖν, ἐπάγει συνήθως ἐπὶ θεραπείᾳ τῆς λέξεως ὁποῖα καὶ ἐν ἄλλοις παρασημάνθη, παραβολὴν ταύτην. ὡς δὲ κύων ἀμαλῇσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα, ἄνδρα ἀγνοιήσασα ὑλάει μέμονέ τε μάχεσθαι, ὡς ῥα τοῦ, ἔνδον ὑλάκτει, καρδία δηλαδὴ, ἀγαιομένου κακὰ ἔργα. καὶ οὕτω θεραπεύσας τὸ τὴν καρδίαν ὑλακτεῖν τῇ κατὰ τὴν κύνα περὶ τοῦ ὑλακτεῖν παραβολῇ, ἐπάγει. στῆθος δὲ πλήξας, κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ. ὃς καὶ εἰς παροιμίαν ἔπεσε, τοιοῦτος ὤν. τέτλαθι κραδίη, καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης ἤματι τῷ, ὅτε μοι μένος ἄσχετος ἤσθιε κύκλωψ ἰφθίμους ἑτάρους. σὺ δ' ἐτόλμας ὄφρα σε μῆτις ἐξάγαγεν ἐξ ἄντροιο ὀϊόμενον θανέεσθαι. τεχνικὸς δὲ αὕτη μέθοδος, παραμυθεῖσθαί τινα ἑαυτὸν ἐφ' οἷς πάσχει, ἐξ ὧν ἄλλοτέ ποτε πέπονθε. Ἰστέον δὲ ὅτι κύντερον ὀδυσσεὺς λέγει τὸ κατὰ τὸν κύκλωπα, ὡς πρὸς τὰ τῶν δμωΐδων κακά. ἄλλως γὰρ ἁπλῶς, οἴκτιστον μὲν αὐτὸς φθάσας ἔφη τὸ κατὰ τοὺς ἑταίρους ὅτι αὐτοὺς ἡ σκύλλα ἥρπασε. τὸ δὲ κατὰ λαιστρυγόνας, οὐ μόνον οἴκτιστον, ἀλλὰ καὶ χείριστον. ἐπελέξατο δ' ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς τὸ κατὰ τὸν κύκλωπα, διότι σκύλλα μὲν καὶ λαιστρυγόνες, ἄπρακτος ὅσα εἰδία. κατὰ δὲ τὸν κύκλωπος, ἔπραξεν ἀμύνας ὀδυσσεὺς, τλήμων φανεὶς ἕως εὗρε καιρόν. ὥσπερ δὲ καὶ ἐνταῦθα τίσεται κατὰ καιρὸν τὰς κακάς. Ἐπιστέον καὶ ὅτι τὸν γυναικεῖον γέλων, κιχλισμὸν ἐκάλουν οἱ παλαιοί, ὁποῖός τις καὶ ἄρτι ὁ δουλικός. οἱ δ' αὐτοὶ, καὶ χύτραν ἔλεγον εἶδός τι φιλήματος. καθὰ καὶ σφάττειν. καὶ παιδάριον. Παυσανίας δὲ, καὶ γιγγλισμὸν γένος λέγει φιλήματος. τὸ μέντοι γεγεῖ, ἐπιφώνημά τι ἐστὶ κατακωμῳδοῦσι, ὡς ἐν ῥητορικῷ κεῖται λεξικῷ. ἐξ οὗ καὶ γηγεών, ἀφροδισιακός φασι δαίμων. ὃς καὶ δοκεῖ διάκονος γενέσθαι τῷ ἄρει τῆς μοιχείας. Ὅρα δὲ ὡς οὐ μόνον πολυλογεῖν αἰδοῖον γυναιξὶν αἷς κόσμον ἡ σιγὴ φέρει, ἀλλὰ καὶ ὁ ἄθρους γέλως καὶ ἡ ἀκόλουθος εὐφροσύνη. χρὴ γὰρ ὡς τὰ πολλά, ἡσύχως ἔχειν αὐτάς. διὸ καὶ ψιθύρου ἀφροδίτης κατὰ παυσανίαν, ἱερὸν ἦν ἀθήνησι καὶ ἔρωτος δέ. οὗ καὶ δημοσθένης φησὶ μέμνηται ἐν τῷ κατὰ νεαίρας. ἐκαλεῖτο δέ φασι ψίθυρος, διὰ τὸ τὰς εὐχομένας αὐτῇ, πρὸς τὸ οὖς λέγειν, ὅπερ ἐδήλου μὲν, χρῆναι μυστικάζεσθαι τὰ τοιαῦτα. οὐκ ἦν δὲ ἀπεικὸς, δηλοῦν καὶ τὸ δεῖν εἶναι ἀπέχειν τὸ τρανὲς τῶν φωνῶν. ὧν μέρος, ἐν τὰ ἐρωτικὰ γελοιαστικά. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τό, γέλωτα καὶ εὐφροσύνην, εὕρηται οὕτω που ἐν συγγράφοις, γέλωτε καὶ εὐφροσύνην. ἀρχαϊκῶς ἴσως καὶ αὐτό, ὁμοίως τῷ, γέλω ἔκθανον. τοιαύτη δὲ ἀρχαϊκὴ καὶ ἐν τῷ, ἱδρῶτα ἱδρῷ. Τῷ δὲ μερμηρίζειν, σύστοιχον ὡς καὶ ἡ ἰλιὰς ἐδήλωσε, καὶ ἡ μέρμηρα ὅπερ ἐστὶ φροντίς. οὗ χρῆσις ἐκεῖ παρέκειται, ὅθεν παρὰ πᾶσι μερμηράων. συστοιχεῖ δὲ τούτοις, καὶ ἐπίρρημα τὸ ἀμερμηρεί. ὅπερ ἐστὶ δίχα μερίμνης. ἣ καὶ αὐτὴ ἐκ τοῦ μερίζειν γίνεται. ὅθεν καὶ τὸ μερμηρίζειν καὶ τὰ κατ' αὐτό. Τοῦ δὲ ἐᾷ μνηστῆρσι μιγῆναι, τὸ πρῶτον εὐκτικὸν, ἐάοιμι ἐῷμι ὡς βοάοιμι βοῷμι. τὸ δεύτερον ἐῷς. καὶ τρίτον, ἐᾷ μετὰ προσγεγραμμένου τοῦ ἰῶτα πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐῷ αἰτιατικοῦ. ἐκ δὲ τούτων, τὸ ἐῴην ἐῴης ἐῴη, τοιαύτης δὲ ἀκολουθίας, καὶ τὸ ὁράοιμι ὁρῷμι. ὁράοις ὁρῷς. ὁράοι ὁρῷ μετὰ προσγραφῆς τοῦ ι, πληθυντικὸν δεύτερον ὁράοιτε ὁρῷτε. ἢ ἐπὶ συνθέσει τοῦ ὀμικροῦ. ὀρόωτε ἐν ἰλιάδι. διὸ, νῦν δὲ φίλως χ' ὀρόωτε. ἤγουν ἡδέως ἂν βλέπετε. Τί δὲ τὸ ἀμαλὸν καὶ ἡ ἀμαλὴ ἐξ ὧν καὶ τὸ ἀμαλδύνειν πλεονασμῷ τοῦ δέλτα, ἡ ἰλιὰς δηλοῖ. Τὸ δὲ περιβαίνειν καὶ τὸ ἀμφιβαίνειν τινί, ταυτὰ ὄντα, ὅτι φυλακὴν καὶ σκέπην δηλοῦσι συμμαχικὴν, ἡ ἰλιὰς μυριαχοῦ δηλοῖ. Τὸ δὲ ἀγνοιήσασα, γίνεται μὲν δι' χασμῴδητα μέτρου πλεονασμῷ τοῦ ἰῶτα ἐκ τοῦ ἀγνοεῖν. παράγει δὲ αἰαλό-

γει τὴν ἄγνοιαν. ὑλακτεῖν δὲ καὶ ὑλάειν, δῆλον ὅτι ἀδιάφορά εἰσι. παράγωγον μέντοι τὸ ὑλάειν. δεύτερον δὲ ἀπ' αὐτοῦ τὸ ὑλάσσειν. ἐξ οὗ ὄνομα, ὑλακτός. καὶ ἀπ' αὐτοῦ ῥῆμα τὸ ὑλακτεῖν. ὁμοίως ὡς τάσσω, τακτός, τακτῶ.

Ἀγαιόμενος δὲ κακὰ ἔργα, ὁ μεμφόμενος. ἐκ τοῦ ἀγῶ ἀγαίω, ὡς γῶ γαίω τὸ γαυριῶ. ἔστι δὲ τὸ ἀγαιομένου καὶ ἀταιομένου γράφεται ὡς ἀπὸ τοῦ ἀτῶ ἀταίνω τὸ βλάπτω, οἱ παλαιοὶ δηλοῦσι κριτικοί. στῆθος δὲ πλήσσεται, διὰ τὸ ἐκεῖσε πάθος τοῦ θυμοῦ ἐν καρδίᾳ. οὕτω καὶ πῦς ἀνδρὸς στρατιωτικοῦ ἐν πολέμῳ ὑπερήμερον, πιπράσκεται ἐν τοῖς νῦν, δόρατι πληγεὶς ὑπὸ τοῦ πάσχοντος. κολάσοντες οὕτω, τὸ μέρος ὅθεν τὸ κακόν. Τὸ δὲ ἠνίπαπε, πλεονασμὸν ἔχει ποιητικόν. τὸ γὰρ κοινόν, ἐνίπτε μετὰ τοῦ προσκείμενος τοῦ εἶπε. Τὸ δὲ τέτλαθι κραδίη, ἀπὸ μέρους ἀντὶ τοῦ σὺ ὦ Ὀδυσσεῦ. διὸ καὶ ὑπερκαταβὰς, ἔφη. οἰόμενον θαρσεῖν δεῖ. ἐν δηλονότι τὸν Ὀδυσσέα. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ τέτλαθι κραδίη καὶ ἑξῆς, παρῴδησέ τις οὕτως ἐν τοῖς τῶν Ἀθηναίων. τέτλαθι δὴ πενίη καὶ ἀνάσχεο μακρολογούντων. οἷς ἐπάγεται καὶ τὸ, ἄμφω γὰρ πλῆθος σε δαμᾷ καὶ λιμὸς ἀτερπής. ὅπερ παρῳδία ἐστὶ τοῦ, πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς. Τὸ δὲ κύντερον, πάνυ καιρίως ἐνταῦθα κεῖται, τὴν ἀσφάλειαν ἔχον ἐκ τῆς ῥηθείσης κατὰ τὴν κύνα παραβολῆς. ὡς δὲ ἐκ τοῦ κύκλωπος τοῦ ποιητικοῦ παραποιήσας ἐμπεδοκλῆς κύκλωπα κούρην ἔφη τὴν τοῦ ὀφθαλμοῦ κατὰ λόγον δημιουργικόν, ἐδηλώθη καὶ ἀλλαχοῦ.

Ὣς ἔφατ' ἐν στήθεσι καθαπτόμενος φίλον ἦτορ.
Τῷ δὲ μάλ' ἐν πείσῃ κραδίη μένε τετληυῖα
Νωλεμέως, ἀτὰρ αὐτὸς ἑλίσσετο ἔνθα καὶ ἔνθα.
Ὡς δ' ὅτε γαστέρ' ἀνὴρ πολέος πυρὸς αἰθομένοιο
Ἐμπλείην κνίσης τε καὶ αἵματος ἔνθα καὶ ἔνθα
Αἰόλλει, μάλα δ' ὦκα λιλαίεται ὀπτηθῆναι,
Ὣς ἄρ' ὅγ' ἔνθα καὶ ἔνθα ἑλίσσετο, μερμηρίζων
Ὅππως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσει,
Μοῦνος ἐὼν πολέσιν. σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη
Οὐρανόθεν καταβᾶσα, δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί.
Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπε.
Τίπτ' αὖτ' ἐγρήσσεις πάντων περὶ κάμμορε φωτῶν;
Οἶκος μέν τοι ὅδ' ἐστί, γυνὴ δέ τοι ἥδ' ἐνὶ οἴκῳ,
Καὶ πάϊς, οἷόν πού τις ἐέλδεται ἔμμεναι υἷα.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα θεὰ κατὰ μοῖραν ἔειπες,
Ἀλλά τί μοι τόδε θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει,
Ὅππως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσω
Μοῦνος ἐών. οἱ δ' αἰὲν ἀολλέες ἔνδον ἔασι.
Πρὸς δ' ἔτι καὶ τόδε μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζω.
Εἴπερ γὰρ κτείναιμι Διός τε σέθεν τε ἕκητι,
Πῇ κεν ὑπεκπροφύγοιμι. τά σε φράζεσθαι ἄνωγα.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Σχέτλιε, καὶ μέν τίς τε χερείονι πείθεθ' ἑταίρῳ,
Ὅσπερ θνητός τ' ἐστὶ καὶ οὐ τόσα μήδεα οἶδε.
Αὐτὰρ ἐγὼ θεός εἰμι, διαμπερὲς ἥ σε φυλάσσω
Ἐν πάντεσσι πόνοις. ἐρέω δέ τοι ἐξαναφανδόν.
Εἴπερ πεντήκοντα λόχοι μερόπων ἀνθρώπων
Νῶϊ περισταῖεν κτεῖναι μεμαῶτες Ἄρηϊ,
Καί κεν τῶν ἐλάσαιο βόας καὶ ἴφια μῆλα.
Ἀλλ' ἑλέτω σε καὶ ὕπνος. ἀνίη καὶ τὸ φυλάσσειν
Πάννυχον ἐγρήσσοντα. κακῶν δ' ὑποδύσεαι ἤδη,

Ὅτι καὶ ἐνταῦθα καθάπτεσθαι, τὸ λογικῶς ἀπτεσθαι δεῖ. ἐν στήθεσι καθαπτόμενος φίλον ἦτορ. τουτέστιν ὡς πρὸς τὴν καρδίαν ἀποτεινόμενος. διὸ καὶ ἐπάγει. τῷ δὲ μάλα ἐν πείσῃ κραδίη μένε ἤγουν τὸ ῥηθὲν ἦτορ, τετληυῖα. ἔστι δὲ τὸ πείσῃ, ἀντὶ τοῦ πειθοῖ. ἀπὸ εὐθείας τῆς, ἡ πεῖσα. ἅπαξ δὲ ἴσως τοῦτο ἐνταῦθα κεῖται. Τὸ δὲ τετληυῖα, καιρία λέξις ἐνταῦθοι, ὥσπερ καὶ τὸ τολμᾶν. διὸ καὶ πολλάκις τούτοις ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς πρὸ τούτων ἐχρήσατο. δῆλον δὲ ὅτι ὁ κατορθῶν τὸ τοιοῦτον, οὐ μόνον τλήμων λέγεται, ἀλλ' εἰκότως καὶ σχέτλιος, διὰ τὸ ἀνέχεσθαι καὶ τλῆναι. διὸ μετ' ὀλίγα σχέτλιον ἡ Ἀθηνᾶ ἐρεῖ Ὀδυσσέα τὸν ταῦτα λέγοντα. Ὅτι δὲ ἄϋπνον ὄντα τὸν Ὀδυσσέα ὧδε καὶ ἐκεῖ ἑλίσσεσθαι καὶ οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ συχνὰ μεταμειβόμενον τόπους, παραβάλλων εἰς ὁμοιότητα πράγματος ὁ ποιητὴς, φησίν. ὡς δ' ὅτε γαστέρ' ἀνὴρ πολέος πυρὸς αἰθομένοιο ἐμπλείην κνίσσης τε καὶ αἵματος ἔνθα καὶ ἔνθα αἰόλλει, μάλα δ' ὦκα λιλαίεται ὀπτηθῆναι. τότε γὰρ δηλαδὴ πυκνὰ στρέφεται ἡ γαστήρ. ὡς ἄρ' ὅγ' ἔνθα καὶ ἔνθα ἑλίσσετο μερμηρίζων. ὃ καὶ πρὸ τῆς παραβολῆς ἔφη. εἰπὼν, νωλεμέως αὐτὸν ἑλίσσεσθαι ἔνθα καὶ ἔνθα. ἀστείως δὲ τὸ περὶ γαστέρος ὅπερ πρὸ μικροῦ ἀθλεύ-

ἐκθλιβήσεσθαι, τοιαύτη καὶ νῦν παραβολικῶς εἴρηται. ἐκεῖ μέντοι, εὐχή τις ὑπῆρχε καὶ ὡς γαστρίζεσθαι ἐπιθυμεῖ κορέννυσθαι θέλων ὁ ὀδυσσεύς, ἐνθάδε ἱστέον δὲ ὅτι γαστρίζεσθαι κατὰ τοὺς παλαιοὺς, οὐ μόνον τὸ ὡς εἴρηται χορτάζεσθαι, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ τὸ κατὰ γαστρὸς τύπτεσθαι. αἰολλεῖν δὲ, ἁπλῶς τὸ κινεῖν. οἱ ταῦθα δὲ, τὸ κατὰ τὸ αἰόλλειν. δοκεῖ δὲ τοῖς παλαιοῖς γίνεσθαι παρὰ τὴν ἄελλαν, τὸ αἰόλλειν. ὅ ἐστι ποικίλως καὶ πυκνῶς ἢ ταχέως στρέφειν καὶ κινεῖν. Ὅτι εἰδοποιῶν ὁ ποιητὴς τί δὴ ἔτι μερμηρίζων ὁ ὀδυσσεὺς πυκνὰ ὡς ἔνθα καὶ ἔνθα ἐστρέφετο, λέγει ὅτι μεριμνῶν πῶς ἂν μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσει, μοῦνος ἐὼν πολέσιν. οἱ δὲ, αἰεὶ ἀολλέες ἔνδον ἔασι. τὸ δὲ μεῖζον καὶ ὑπέρ φησι κτείναιμι διός τε ἀθηνᾶς τε ἕκητι, πῇ κεν ὑπεκπροφύγοιμι τοὺς τῶν μνηστήρων, πάνυ πολλοὺς ὄντας. ταῦτα δὲ ὁ ποιητὴς μᾶλλον ἐπαπορεῖ πρὸ τοῦ ὀδυσσέως, τεθεολογῶν τὰ τῆς μνηστηροκτονίας. καὶ ταῦτα μὲν, ἀπορητικὰ ἐκ προθέσεως. λύσις δὲ, ἡ θεόθεν ἐπικουρία κατὰ τὸ δίκαιον ὡς ἡ ἀθηνᾶ λέγει. τουτέστιν, ἡ παρὰ τῷ ὀδυσσεῖ σύνεσις. ἣ διαμπερὲς φυλάσσει τὸν ὀδυσσέα ἐν πάντεσσι πόνοισιν. ἔνθα καὶ θαρρῶν ὀδυσσεὺς, νομίζει δὲ ἣν ἔχει φρόνησιν, ἢ πεντήκοντα λόχοις ἀνδρῶν ἀντιστῆναι. καὶ πάντας μὲν μὴ ἂν ἀνελεῖν, οὐ γὰρ δυνατὸν τοῦτο ἀνδρὶ ἑνί. βόας μέντοι ἐξ ἐκείνων ἐλάσασθαι καὶ ἴφια μῆλα. οὕτω τὴν ἀγαθὴν ἐλπίδα ὁ ἥρως προβέβληται. καὶ τοῦτο μὲν, παρήγορος κραδονία ἐπὶ τοῖς ἑξῆς. πρὸς δέ γε τὸ παρὸν, ἡ αὐτὴ ἀθηνᾶ ὑπὲρ κεφαλῆς στᾶσα, τί δὴ αὖτε φησὶν ἐγρήσσεις τουτέστιν ἐγρήγορας πάντων περὶ κάμμορε φωτῶν. ἐγὼ ἀνδρῶν πάντων λίαν κακοτυχέστατε. οἶκος μέν τοι ὅδ' ἐστί. γυνὴ δέ τοι ἥδ' ἐνὶ οἴκῳ. καὶ παῖς, οἷόν πού τις ἐέλδεται ἔμμεναι υἱόν. καὶ ἐπὶ τούτοις παραινοῦσα ἡ ἀθηνᾶ τῷ ἥρωι τουτέστιν αὐτὸς ἑαυτὸν συμπείθων, ἀλλ' ἑλέτω σε φησὶ καὶ ὕπνος. ἀνίη καὶ τὸ φυλάσσειν πάννυχον ἐγρήσσοντα. κακῶν δ' ὑπὸ, δύσεαι ἤδη. τουτέστιν ἀπὸ τῆς κακώσεως, μακρὸν ὅσον διαμὰς ἂν βίου ἴδοις. ὃ καὶ ἄλλως, αἴχιστα καταδὺς ὡς εἰς βυθόν. ὃ καὶ εὐλαβουμένη ἀθηνᾶ ἡ τοῦ μύθου τι καὶ ἡ τῆς ἀλληγορίας, κεῖται γὰρ αὐτῷ καὶ νῦν ὡς καὶ πρὸ τούτων ὅτι ἀγνωμόνως αὐτῷ ἡ τύχη ἐχρῆτο, καὶ δέδιε μή ποτε συγκοπεὶς τῇ ἀγρυπνίᾳ ἐπιθεῖν ἀσθενέστερον ἐν τῇ μάχῃ. λαλεῖ τὰ ῥηθέντα. δυσὶ ταύταις χρησαμένη ἐννοίαις. μιᾷ μὲν, τοιαύτῃ. τίσοι ἄμετρα μερμηρίζειν οἴκαδε τ' ἐόντι καὶ τὰ φίλτατα εἰρηκότι εὖ ἔχοντα; ἑτέρᾳ δὲ, τοιᾷδε. καὶ μήν τις, ἔνι τῷ ἀνδρὶ ἑτέρῳ πείθεται, σὺ δὲ πῶς ἂν οὐ σοφὸς μὴ τὴν θεόθεν ἐπικουρίαν παραδοκῶν. καὶ οὕτως αὐτῷ ὕπνον ἐπὶ βλεφάροις ἡ ἀθηνᾶ ἔχευε, παύσουσα φροντίδας τόν τε θυμὸν τὸν τέως μεμεριμνηκότα. Τὸ δὲ ἐγρήσσειν, δὶς μὲν ἐνταῦθα κεῖται. εὕρηται δὲ καὶ ἐν ἄλλοις. ποιητικὸν δέ ἐστι. καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ ἐγείρω κατὰ συγκοπὴν ἔγρω. ἐξ οὗ ἐγρήσσω. ὥσπερ πελάω πλῶ πλήσσω. πέτω πτῶ πτήσσω. Τὸ δὲ ἀλλ' ἑλέτω σε καὶ ὕπνος καὶ ἑξῆς, προτροπὴ εἰς τὸ ὑπνῶσαι ἐστί. Τὸ δὲ ἀνίη καὶ τὸ φυλάσσειν πάννυχον ἐγρήσσοντα, γνωμικῶς τε εἴρηται, καὶ ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀγρυπνούντων ἔν τινι φυλακῇ, πόλεως τυχὸν ἢ ἀγροῦ ἢ ἄλλου τοιούτου. κεῖνται δ' ἐνταῦθα καὶ τὰ κομματικὰ νοήματα. ἐν δυσὶ γὰρ στίχοις, τρία κεῖται κόμματα ἐπισπεύδοντα εἰς τὸ ἀναγκαίως ὑπνῶσαι. Ὅτι ἀστεῖον ἐστί πως βλαπτομένῳ ἢ ἐπιταρασσομένῳ πρὸς ἄλλου δυνατοῦ τὸ, στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπε. μίμησις δὲ ἐστὶ ἀληθείας ἐνυπνίου τὸ, τίπτ' αὖτ' ἐγρήσσεις ὡς ἐνθάδε πάντων περὶ κάμμορε φωτῶν. Ἐπαινος δὲ κεῖται τὸ γοργὸς εἰς ἀγαθὸν παῖδα τὸ, παῖς, οἷόν πού τις ἐέλδεται ἔμμεναι υἱόν. ἤγουν ὁποῖον τις ἐπιθυμεῖ ἔχειν υἱόν. θαρσοποιὸν δὲ ἐκ μεγάλου τινὸς πρὸς τὸν αὐτῷ ἐν φόβοις δεδμημένον τὸ, σχέτλιε, ἢ μέν τις χερείονι πείθεται ἑταίρῳ, ὅσπερ θνητός ἐστι καὶ οὐ τόσα μήδεα οἶδεν. αὐτὰρ ἐγὼ θεός εἰμι. ὡς δὲ ἐν μυθικῷ ἀθηνᾶ λέγει, θεός εἰμι διαμπερὲς ἥ σε φυλάσσω ἐν πάντεσσι πόνοις. εἰ δὲ καὶ ὡς εἰς μάχην ὁ τοιοῦτος ἐπικουρεῖσθαι ὑπισχνεῖται, ἁρμόζει καὶ τὰ ἐφεξῆς. ἐρέω δέ τοι ἐξ ἀναφανδόν. εἴπερ πεντήκοντα λόχοι μερόπων ἀνθρώπων νῶι περισταῖεν τουτέστιν ἡμᾶς περιστάιεν κτεῖναι μεμαῶτες ἄρει, καί κεν τῶν, ἐλάσαιο ἤγουν ἀπελάσειας βόας καὶ ἴφια μῆλα. καὶ ὅρα ὡς ἀσφαλῶς εἶπεν, ἀπελάσεις λείαν ζώων, ἐπείπερ δηλαδὴ τοὺς τοσούτους, ἄλλως γὰρ ἀπίθανον ὑπὸ δύο ἐνὸς τῶν πεντήκοντα λόχους κατακόψαι, μέγα πιθεῖν. βλαβῆναι μὲν δὴ, ἐστὶ μετρικῶς. Σημείωσαι δὲ ὅτι μεγαλοφανέστερον νῦν ἡ ποιητικὴ ἐφη βοῦσα ὑπὲρ ὅτι πρὸς τετρακοσίους μόνους τὸν ὀδυσσέα οὐ τοῖς πρὸ τούτων ἀντιστῆναι. πάντως γὰρ οἱ πεντήκοντα λόχοι, πολλῷ πλείους τετρακοσίων ἀνδρῶν. ἐκ τοῦ μείζονος δὲ κἀνταῦθα ὁ τῆς ἐπιχειρήσεως λόγος τῷ ποιητῇ. Ἐπισημείωσαι δὲ καὶ ὅτι μεῖζον ὁ ὁμηρικὸς ὀδυσσεὺς ὡς καὶ πρὸ βραχέων ἐλέχθη, κρίνει τὸ ἀνελεῖν τοὺς μνηστῆρας, τὸ δυνηθῆναι ὑπεκπροφυγεῖν τοὺς ἐκείνων. μνηστῆρες μὲν γὰρ καὶ ὀλίγοι ἔπεσον καὶ οὐδὲ νήφοντες. οἱ δὲ τῶν μνηστήρων, οὔτε τοιοῦτοι οὔτε τοσοῦτοι, ἀλλὰ πολλῷ καὶ κρείττους καὶ πλείους.

Ὅτι οἱ τῷ ὕπνῳ τὸν ὀδυσσέα. ἔμαρπτε λύων μελεδήματα θυμοῦ λυσιμελὴς, ἔοικε παρετυμολογεῖν τὸ, λυσιμελὴς ὕπνος. ἵνα ᾖ τοιοῦτος, ὁ λύων τὰς μελεδῶνας. καὶ νοοῖτο κατὰ μίαν ἔννοιαν, καὶ

Ὣς φάτο. καὶ ῥά οἱ ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχευεν.
Αὐτὴ δ' ἂψ ἐς ὄλυμπον ἀφίκετο δῖα θεάων.
Εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε λύων μελεδήματα θυμοῦ
Λυσιμελὴς, ἄλοχος δ' ἄρ' ἐπέγρετο κεδνὰ ἰδυῖα.
Κλαῖε δ' ἄρ' ἐν λέκτροισι καθεζομένη μαλακοῖσιν.

καὶ

Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίουσα κορέσσατο ὃν κατὰ θυμὸν,
Ἀρτέμιδι πρώτιστον ἐπεύξατο δῖα γυναικῶν.
Ἄρτεμι πότνα θεὰ θύγατερ Διὸς, αἴθέ μοι ἤδη
Ἰὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλοῦσ' ἐκ θυμὸν ἕλοιο,
Αὐτίκα νῦν. ἢ ἔπειτά μ' ἀναρπάξασα θύελλα,
Οἴχοιτο προφέρουσα κατ' ἠερόεντα κέλευθα,
Ἐν προχοῇς δὲ βάλοι ἀψορρόου ὠκεανοῖο.
Ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρας ἀνέλοντο θύελλαι,
Τῇσι τοκῆας μὲν φθῖσαν θεοὶ, αἱ δὲ λίποντο
Ὀρφαναὶ ἐν μεγάροισι. κόμισσε δὲ δῖ' Ἀφροδίτη
Τυρῷ καὶ μέλιτι γλυκερῷ καὶ ἡδέϊ οἴνῳ.
Ἥρη δ' αὐτῇσιν περὶ πασέων δῶκε γυναικῶν
Εἶδος καὶ πινυτήν. μῆκος δ' ἔπορ' Ἄρτεμις ἁγνή.
Ἔργα δ' Ἀθηναίη δέδαε κλυτὰ ἐργάζεσθαι.
Εὖτ' Ἀφροδίτη δῖα προσέστιχε μακρὸν Ὄλυμπον,
Κούρῃς αἰτήσουσα τέλος θαλεροῖο γάμοιο
Ἐς Δία τερπικέραυνον, ὁ γάρ τ' εὖ οἶδεν ἅπαντα,
Μοῖράν τ' ἀμμορίην τε καταθνητῶν ἀνθρώπων,
Τόφρα δὲ τὰς κούρας ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο.
Καί ῥ' ἔδοσαν στυγερῇσιν ἐριννύσιν ἀμφιπολεύειν;
Ὡς ἔμ' ἀϊστώσειαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.
Ἠέ μ' ἐϋπλόκαμος βάλοι Ἄρτεμις, ὄφρ' Ὀδυσῆα
Ὀσσομένη, καὶ γαῖαν ὕπο στυγερὴν ἀφικοίμην.
Μηδέ τι χείρονος ἀνδρὸς ἐϋφραίνοιμι νόημα.
Ἀλλὰ τὸ μὲν καὶ ἀνεκτὸν ἔχει κακὸν, ὁππότε κέν τις
Ἤματα μὲν κλαίῃ πυκινῶς ἀκαχήμενος ἦτορ,
Νύκτας δ' ὕπνος ἔχῃσιν. ὁ γάρ τ' ἐπέλησεν ἁπάντων
Ἐσθλῶν ἠδὲ κακῶν, ἐπεὶ ἂρ βλέφαρ' ἀμφικαλύψῃ.
Αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ ὀνείρατ' ἐπίσσευεν κακὰ δαίμων.
Τῇδε γὰρ αὖ μοι νυκτὶ παρέδραθεν ἴκελος αὐτῷ,
Τοῖος ἐὼν οἷος ᾖεν ἅμα στρατῷ. αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
Χαῖρ', ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην ὄναρ ἔμμεναι, ἀλλ' ὕπαρ ἤδη.
Ὡς ἔφατ'. αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν ἠώς.
Τῆς δ' ἄρα κλαιούσης ὄπα σύνθετο δῖος Ὀδυσσεύς.
Μερμήριζε δ' ἔπειτα. δόκησε δέ οἱ κατὰ θυμὸν
Ἤδη γινώσκουσα παρεστάμεναι κεφαλῆφι.
Χλαῖναν μὲν συνελὼν καὶ κώεα τοῖσιν ἐνεῦδεν,
Ἐς μέγαρον κατέθηκεν ἐπὶ θρόνου, ἐκ δὲ βοείην
Θῆκε θύραζε φέρων, Διὶ δ' εὔχετο χεῖρας ἀνασχών.

λισσομένης συνθέτως καὶ διαλελυμμένως λύων μεληδήματα θυμοῦ, ὁ αὐτός. καὶ μάλα αὐτὸς, καὶ ἄλλως καλεῖται λυσιμελὴς παρὰ τὸ λύειν τὰ μέλη, ὡς δηλοῦται καὶ ἐν τῷ, λύθεν δέ οἱ ἅψεα πάντα. ὕπνος δ' ἂν ὁ τοιοῦτος καὶ ὁ κάματος, ὑφ' οὗ καὶ καμάτῳ φίλα γυῖα λέλυνται. ὥστε αὖθις τῷ λόγῳ τούτῳ, ἄλλως μὲν λυσιμελὴς, ἄλλως δὲ λύων μεληδήματα ψυχῆς ὁ αὐτός. Ὅτι κλαυθμὸν γυναικεῖον φράζει τὸ, κλαῖε δ' ἄρ' ἐν λέκτροισι καθεζομένη μαλακοῖσιν, ἕως κλαίουσα κορέσατο ὃν κατὰ θυμόν. Ὅτι ἔθος ὄντος τοῖς εἰς ἄκρον λυπουμένοις αἱρεῖσθαι θάνατον, γίνεται αὐτὸ καὶ τῇ πηνελόπῃ. εὔχεται οὖν, ὡς αἴθε ἄρτεμις πότνια θεὰ ἰὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλοῦσα, ἐκ θυμὸν ἕλοιτο αὐτίκα νῦν. δηλαδὴ αἰφνιδίῳ δηλαδὴ θανάτῳ ὡς πολλαχοῦ φαίνεται. ἢ ἔπειτά με ἀναρπάξασα θύελλα, οἴχοιτο προφέρουσα κατ' ἠερόεντα κέλευθα, ἐν προχοαῖς δὲ βάλοι ἀψορρόου ὠκεανοῖο. ὅμοιον δὲ καὶ μετ' ὀλίγα ὑπ' ἀρτέμιδι εὔξεται θάνατον, ταυτολογοῦσα συνήθως διὰ λύπην πολλὴν οὖσαν, ἤ μ' ἐϋπλόκαμος βάλοι ἄρτεμις. Ἰστέον δὲ ὅτι κέλευθα ἠερόεντα, ἢ τὰ πρὸς δύσιν ἤτοι ᾅδην, ἢ καὶ ἁπλῶς τὰ περὶ ἀέρα. ἔνθα καὶ ὅρα ὡς καὶ τὴν διὰ ἀέρος φορὰν, κέλευθον εἶπεν. ἀψόρροος δὲ ὠκεανὸς, ὁ κύκλῳ τῆς γῆς περιιὼν καὶ ἀεὶ πάλιν ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐπανιὼν κατὰ τὸ, περιπελλομένων ἐνιαυτῶν. οἱ δὲ παλαιοὶ, φράζουσι καὶ οὕτως. ἀψόρροος, ὁ εἰς ἑαυτὸν ἀναλύων ὡς τοῦ εἰλεῖσθαι κύκλῳ περὶ τὴν γῆν. τινὲς δὲ, ἀψόρροον φασὶ τὸν ταχὺ ῥέοντα, ὡς δῆθεν αἰψόρροον. Σημείωσαι δ' ἐν τούτοις καὶ ὅτι δύο ταῦτα ἡ γυνὴ εὐξαμένη, θάνατον τὸν αὐτίκα ἢ ἀλλὰ ἁρπαγὴν τὴν ὑπὸ θυέλλης, καὶ διασκευάσασα τὴν εὐχὴν ἐν ἔπεσιν ὀκτωκαίδεκα, εἶτα συνάγουσα τὸ νόημα, λέγει ἐπαναληπτικῶς ἐν στίχοις δυσὶν, ὡς ἐμὲ ἀϊστώσειαν θεοὶ διὰ ἁρπαγῆς δηλαδή. ἢ ἄρτεμις βάλοι αἰφνιδίῳ ἀπάγουσα θανάτῳ. καὶ οὕτως ἐξ ἀνάγκης διττολογεῖ, μετατάξασα ἐνταῦθα. καὶ πρώτην μὲν θεμένη τὴν ἁρπαγὴν, εἶτα τὴν ἐξ ἀρτέμιδος ἐπιβολήν. Ὅτι τὴν ἱστο-

ρίας τῶν θυγατέρων τοῦ Πανδάρεω μερίσας ὁ ποιητὴς δυσὶ τόποις, ὃ καὶ ἐπὶ ἄλλων πολυτρόπως ποιεῖ, περὶ μὲν ἀηδόνος ἤδη δεδήλωκε θέμενος ἐκείνην ἐν παραβολῇ. ἄξια δὲ καὶ τὰ τῶν λοιπῶν θυγατέρων ἱστορεῖ ὡς ἐκεῖ προσσημαίνει. φησὶ γοῦν ἡ Πηνελόπη τὰ αὐτὰ, οὕτως. ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρας ἀνέλοντο θύελλαι, ἴτυν ἄρπυιαι ἀνηρείψαντο αἷς τοκῆας μὲν ἀπήγαγε θεός. αἱ δὲ λίποντο ὀρφαναὶ ἐν μεγάροισι. κόμισσε δὲ ἀφροδίτη τυρῷ καὶ μέλιτι γλυκερῷ καὶ ἡδέι οἴνῳ. ἥρη δ' αὐτῇσι περὶ πασέων δῶκε γυναικῶν, εἶδος καὶ πινυτήν. μῆκος δ' ἔπορ' ἄρτεμις ἁγνή. ἔργα δ' ἀθηναίη δίδαξε κλυτὰ ἐργάζεσθαι. ὅτι δὲ ἀφροδίτη αὐταῖς ᾐτήσατο τέλος θαλεροῖο γάμοιο ἐκ διὸς ὃς εὖ οἶδεν ἅπαντα μοῖράν τ' ἀμμορίην τ' ἀνθρώπων, τόφρα δὲ τὰς κούρας ἄρπυιαι ἀνηρείψαντο, πρὸ γάμου δηλαδὴ, καὶ ἔδωκαν στυγερῇσιν ἐριννύσιν ἀμφιπολεύειν, ὡς ἐμὲ ἀϊστώσειαν θεοί. εἶτα ἵνα μὴ ἀδύνατα δοκῇ εὔξασθαι ἢ καὶ εἰς παράδειγμα τὰς Πανδάρεω κούρας παρήγαγεν, ἐπανακάμπτει πάλιν εἰς τὴν ῥηθεῖσαν βολὴν τὴν ἐξ ἀρτέμιδος. ὡς οἷα προτιμωμένη τὸν ἀφνίδιον θάνατον, ὅνπερ ἄρτεμις αἰτία δοκεῖ, καὶ εὔχεται οὕτω θανεῖν. ὄφρα φησὶν ὀδυσῆα ὀσσομένη ἤγουν αἰσθανομένη καὶ μὴ ἐκλαθομένη αὐτοῦ καὶ γαῖαν ὑπὸ στυγερὴν ἀφικοίμην. μηδέ τι χείρονος ἀνδρὸς ἐϋφραίνοιμι νόημα. τουτέστιν ἵνα θάνοιμι ἔχουσα μνήμην τοῦ ἀρίστου ἀνδρὸς ἐγγεγραμμένην μοι ἀνεξάλειπτον εἰς ψυχήν. πάνυ δὲ σεμνῶς εἴρηται τὸ, μηδὲ χείρονος ἀνδρὸς εὐφραίνοιμι νόημα, ἀντὶ τοῦ, μὴ ἑτέρῳ μιγείην ἀνδρί. δῆλος δ' ὅτι ὁ τοιοῦτος χείρων, ὁ δυσσεῖ ἀντιπαραβαλλόμενος τῷ ἀρείονι καὶ ἀρίστῳ. ὁ δὲ λόγος οἰκεῖος καὶ ἐκεῖ αἱρουμένῃ θανεῖν ἤπερ δευτέρου τινὸς εὐεργέτου μετὰ τὸν πρῶτον τυχεῖν. Ὅρα δὲ ὡς ἡ ῥηθεῖσα παραβολὴ, χρονοτακτεῖσα ἐσχημάτισται. μετὰ τεσσαρακαίδεκα γὰρ στίχους ἀποδίδοται. μαρτυρεῖ δὲ καὶ κλεοθήρα ἦσαν αἱ οὕτω τοῦ Πανδάρεω κοῦραι. ἃς οἱ μὲν βρεφόθεν ὀρφανισθῆναι φασὶν, ὡς αἱ πῦθαι ἀνάγκην εἶναι, τυρῷ καὶ μέλιτι καὶ τοῖς τοιούτοις βρεφοκομεῖσθαι αὐτάς. ἕτεροι δὲ, μὴ ὀρφανισθείσας οὕτως ἐκτραφῆναι φασὶν, ἀλλὰ πρὸ τοῦ ὀρφανίας, οἷα φιλουμένας τῇ ἀφροδίτῃ. δοκοῦσι δὲ ὡς καὶ προσγράφει, οὐ φαῦλαί τινες εἶναι κορίσκαι. ἀλλὰ καὶ περικαλλεῖς καὶ ὡς εἰπεῖν ἐπαφρόδιτοι, καὶ συνεταὶ δὲ ὡς νῦν ὁ ποιητὴς λέγει καὶ ἐργατικαί, ἔδει δὲ ἴσως καὶ δεινὰ προσαιχθῆναι καὶ τὸ προσηνές. ἀχθῆναι δὲ δυστυχεῖς ἔς γε τὸ μακρόβιον, ὃ καὶ εἰς τὸ κατὰ βίον περιφανὲς καὶ εὐδαιμον. διὸ μυθεύονται, ἁρπαγῆναι μὲν ἀέλλαις διὰ τὸ ἐπωσοῦν ἀφανές, ἐριννύσι δὲ παραδοθῆναι ἀμφιπολεύειν. ἐκ τοῦ δυσφήματος, αἱ ἀμφίπολοι. ὡς δὲ ἀγρίως εἶχον αἱ ἐριννύες καὶ ὡς στυγεραὶ ἦσαν στυγεταὶ ἢ στυγναί, καὶ ὡς οἱ περὶ αὐτὰς, ἐριννυάδες καὶ αὐταί, δῆλον ἐκ τῶν μύθων. διὸ καὶ ἥρα μὲν, δοτεῖρα οἶδασιν εἴδους καὶ πινυτότητος, εἰ καὶ ἄλλως κενότερον ἡ ἀθηνᾶ τοῖς πινυτοῖς ἐπιστατεῖ. ἄρτεμιν δὲ, μεγέθους τῶν κατὰ γυναῖκας. ἀθηνᾶν δὲ, ταῖς γυναικείαις ἐφιστᾶσι τέχναις. ἀφροδίτην δὲ, γάμοις. εἰ καὶ ἑτέρως, ἥρα γάμων ἐπιστατεῖν λέγεται. ἴσιον δὲ καὶ ἐκ τοῦ κατὰ τὰς ῥηθείσας οἰνοίας, τὸ τυρῷ καὶ μέλιτι γλυκερῷ καὶ ἡδέι οἴνῳ κομίζεσθαι, οὐ μόνον βρεφοκομίαν παραδηλοῖ, ἀλλὰ καὶ τρυφῆς ἐστιν ἡ τοιαύτη λέξις. ἴσιον δὲ ὅτι καὶ τὸ δίδαξε, μέση λέξις ἐστί. καὶ νῦν μὲν, ἀντὶ τοῦ ἐδίδαξε κεῖται. ὡς τὰ πολλὰ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἔμαθον, ἤτοι ἔγνω ἀπὸ μαθήσεως. οὕτω καὶ τὸ μανθάνειν, μέσως ἔχει παρὰ τοῖς μεθ' ὅμηρον. ὡς δηλοῖ τὸ, μανθάνει γράμματα παρὰ τοῖς σοφισταῖς. Τέλος δὲ γάμου, ὁ γάμος περιφραστικῶς, ἢ ἡ παιδοποιΐα. θαλερὸν δὲ γάμον λέγει. διὰ τὸ ἐκεῖθεν ἄρχεσθαι τοὺς ἀνθρώπους εἰς γενεάν. ὧν ἑκάστῳ, καὶ θάλος τὸ γεννηθὲν λογίζεται. ὡς τὸ, τοιὸν δὲ θάλος χορὸν εἰσοιχνεῦσαν. ἐν δὲ τῷ, πάντα, ἤγουν μοῖράν τ' ἀμμορίαν τε, μοῖραν φανερῶς τὴν εὐδαιμονίαν καὶ εὐτυχίαν φησίν. ἧς αἴτιος, ζεὺς ἐδόκει εἶναι ὁ καθ' εἱμαρμένην. ὁ δὲ τοιοῦτος ἐμμελικὸς τόπος, δοκεῖ ἀρχὴν ἐνδοῦναι τοῦ εἰς εἱμαρμένην ἀλληγορεῖσθαι τὸν δία. Τὸ δὲ ἄρπυιαι ἀνηρείψαντο ταυτὸν ὡς ἐρρέθη, τῷ, ἀνέλοντο θύελλαι. ὃ ἐν ἀρχῇ κεῖται τῆς παραβολῆς. Τὸ δὲ ἀμφιπολεύειν, οὐκ ἐξ ἀνάγκης δουλικὴ ἐστι λέξις. τί γὰρ σεμνὸν ταῖς θεοφιλέσι κόραις, τὸ δούλαις γενέσθαι; ἀλλ' ἁπλῶς τὸ συμπεριοδεύειν δηλοῖ. ἡ δὲ πρὸ γάμου ἁρπαγὴ τῶν νεανίδων καθ' ἣν ἀφροδίτη μὲν γάμον αὐταῖς ᾐτεῖτο ἅρπυιαι δὲ αὐτὰς ἀνείλοντο, χρήσιμος καὶ εἰς γάμου ψόγον. ὡς κρεῖττον δῆθεν λογισθὲν, ἁρπυίαις ἀπαχθῆναι αὐτὰς ἤπερ γαμφ ἐνδεθῆναι. ὅμως δ' ἔγε, τὸ ἁρπυίαις ἀνερεφθῆναι καὶ ἐριννύσι δοθῆναι ἀμφιπολεύειν, κόραι ἂν παλέθουσαι ἔκτοποι πατρίδος γενόμεναι καὶ δειναῖς περιτυχοῦσαι τροφοῖς ἢ δεσποίναις. γαῖα δὲ στυγερὴ, ἡ κατὰ τὸν ᾅδην, ἡ γὰρ ἄνω φίλη μήτηρ. καὶ διὰ τοῦτο δύσμητρος τόπος. καὶ ἄλλως δὲ, ὁ τάφος εἴη ἂν γαῖα στυγερὰ. ὡς καὶ ἐριννύες στυγεραί. Ὅτι ὁ μὴ μόνον ἐν ἡμέρᾳ ἔμφροντις ὢν ἀλλὰ καὶ νύκτωρ δειματούμενος, εἴποι ἂν τὸ, ἀλλὰ τὸ μὲν καὶ ἀνεκτὸν, ἔχει κακὸν ὁππότε τις ἤματα μὲν κλαίῃ πυκινῶς ἀκαχήμενος ἦτορ, νύκτας δ' ὕπνος ἔχῃσιν. ὁ γάρ τουτέστιν ὁ ὕπνος, ἐπέλησεν ἁπάντων ἐσθλῶν ἠδὲ κακῶν ἐπεὶ ἂρ βλέφαρ' ἀμφικαλύψει. αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ ὀνείρατ' ἐπισσεύει κακὰ δαίμων. Τὸ δὲ περὶ ὕπνου, ἐνταῦθα γνωμικῶς ἐρρέθη, ὅς λήθην ἐπάγει οὐ μόνον κακῶν οἷα μελεδήματα λύων, ἀλλὰ καὶ ἀγαθῶν. ἐντεῦθεν οὖν, καὶ λητὼ ἡ νὺξ, καθ' ἣν μάλιστα ὕπνου καιρός. Τὸ δὲ ἀμφικαλύψει, ὡς ἀπὸ δικτύων μετενήνεκται. ἃ καταπετασθέντα ὀρνίθων, καλύπτει αὐτὰ ἔσω. Ὅτι ὄραμα καὶ ταῦτα ἡ Πηνελόπη καθ' ἑαυτὴν ἀφελῶς ἀφηγουμένη, φησίν. ὡς τῇ δ' ἐμοὶ νυκτὶ ὀδυσσεὺς παρέδραθεν ἴκελος αὐτῷ, τοῖος ἐὼν, οἷος ᾖεν τουτέστιν ἦεν ἤτοι ἀπῄει ἅμα στρατῷ. αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ χαῖρεν, ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην ὄναρ ἔμμεναι, ἀλλ' ὕπαρ. περὶ ὧν προείρηται. ὡς ἔφατο, αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν ἠώς. ὁ δὲ ἀναπλεονάζει ὡς τὰ πολ-

λα δηλοῖ τὰ πρὸς ὄρθρον ὀνειροπολούμενα. ἰστέον δὲ ὡς εἰ καὶ σαφὲς ἦν τὸ, ἴκελος αὐτῷ, ἀλλ' εἰς πλέον διασαφεῖται διὰ τοῦ, τοῖος ἐὼν οἷος ἀπῄει ἐς στρατόν. πολλαὶ γὰρ ἀνθρώπῳ πρὸς ἑαυτὸν διαφοραὶ ἄλλοτε ἄλλαι, γυμνουμένου, ἐνδεδυμένου, ὡπλισμένου, ἀόπλου, λυπουμένου, χαίροντος, σιγῶντος, λαλοῦντος, νοσοῦντος, εὐρωστοῦντος, αὐξομένου, ἀκμάζοντος, φθίνοντος, καὶ τἄλλα μυρία ὅσα. τὸ τοίνυν ὄραμα, ἴκελον Ὀδυσσεῖ ἄγει φάντασμα, οὐ δεικνυμένῳ, οὐκ ἀγορεύοντι, ἀλλὰ στρατευομένῳ καὶ ἀκμαίῳ, ὁ μὴ ὠμογέροντι ὁποῖος ἄρτι ἐστίν. ὅρα δὲ καὶ ὡς πάνυ ἀστείως προσυμφώνει ἐνταῦθα τὸ, ἴκελος αὐτῷ, ἵνα δείξῃ, ὡς ὁ ξεῖνος οὐ δοκεῖ τῷ πλανωμένῳ ἴκελος ἐκείνῳ εἶναι, οἷα μὴ δὲ γνωρισθείς. ὅρα δὲ ὡς τοῦ πράγματος ἤδη ἐκβαίνοντος, συχνὰ τὰ ἐπ' αὐτῷ σημεῖα πλάττονται ὡς εἰκὸς γίνεσθαι. Ὅτι εὐλαβὴς ἀεὶ ἐν τοῖς καιρίοις ὁ ἀγχίνους. διὸ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφυπνισθεὶς πρὸς ἡμέραν καὶ κλαιούσης τῆς γυναικὸς ὄπα συνθέμενος, μερμήριζε. δόκησε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἤδη ἐκ τῆς μαίας ἢ τοῦ ἴσως τυχὸν γνώσκουσα, παριστάμεναι κεφαλῆφιν. οἴεται γὰρ ἴσως καὶ τὸ δάκρυον ἐφ' ἡδονῆς εἶναι τῇ γυναικί. διὸ χλαῖναν μὲν συνελὼν καὶ κώεα τοῖσιν ἐνεῦδεν, ἐς μέγαρον κατέθηκεν ἐπὶ θρόνου, ἐκ δὲ βοείην θῆκε θύραζε φέρων. τουτέστιν ἐξήνεγκε θύραζε. ἢ ἐκφέρων ἔθηκε θύραζε. Τὸ δὲ συνελὼν, ἀντὶ τοῦ συνάξας. συναλίσας. κεῖται ἡ λέξις καὶ ἐν Ἰλιάδι. ἐν τῷ, ἀμφοτέρας ὀφρῦς σύνελε λίθος. ἐντεῦθεν δὲ εἴληπται καὶ τὸ, συνελόντα φάναι παρὰ τοῖς ὕστερον. καὶ τὰ παρὰ τοῖς γραμματικοῖς συνῃρημένα. καὶ ἡ συναίρεσις, δι' ἧς αἱ λέξεις ἐκ πλατυτέρων καὶ ἀναπεπταμένων συνάγονται εἰς βραχύτερον. Τὸ δὲ οἷς ἐνεῦδε, διασαφητικὸν τῶν ἐνευναίων ἤγουν ἐγκοιτίων ἐστί. δῆλον γὰρ ὅτι ἐνεύναιον, ᾧ ἐνεῦδέ τις ἤγουν ἐγκοιμᾶται.

Ζεῦ πάτερ, εἴ μ' ἐθέλοντες ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρὴν
Ἤγετ' ἐμὴν ἐς γαῖαν, ἐπεί μ' ἐκακώσατε λίην,
Φήμην τίς μοι φάσθω ἐγειρομένων ἀνθρώπων
Ἔνδοθεν, ἔκτοσθεν δὲ Διὸς τέρας ἄλλο φανήτω.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος. τοῦ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεύς.
Αὐτίκα δ' ἐβρόντησεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου
Ὑψόθεν ἐκ νεφέων, γήθησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς.
Φήμην δ' ἐξ οἴκοιο γυνὴ προέηκεν ἀλετρὶς
Πλησίον, ἔνθ' ἄρα οἱ μύλαι εἵατο ποιμένι λαῶν.
Τῇσι δὲ δώδεκα πᾶσαι ἐπεῤῥώοντο γυναῖκες,
Ἄλφιτα τεύχουσαι καὶ ἀλείατα, μυελὸν ἀνδρῶν.
Αἱ μὲν ἄρ' ἄλλαι, εὗδον ἐπεὶ κατὰ πυρὸν ἄλεσσαν.
Ἡ δὲ μί', οὔπω παύετ'. ἀφαυροτάτη δ' ἐτέτυκτο.
Ἥ ῥα μύλην στήσασα, ἔπος φάτο σῆμα ἄνακτι,
Ζεῦ πάτερ, ὅς τε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσεις,
Ἦ μεγάλ' ἐβρόντησας ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
Οὐδέ ποθι νέφος ἐστί. τέρας νύ τεῳ τόδε φαίνεις.
Κρῆνον νῦν καὶ ἐμοὶ δειλῇ ἔπος ὅττι κεν εἴπω.
Μνηστῆρες πύματόν τε καὶ ὕστατον ἤματι τῷδε
Ἐν μεγάροις Ὀδυσῆος ἑλοίατο δαῖτ' ἐρατεινήν,
Οἳ δή μοι καμάτῳ θυμαλγέϊ γούνατ' ἔλυσαν
Ἄλφιτα τευχούσῃ. νῦν ὕστατα δειπνήσειαν.
Ὣς ἄρ' ἔφη. χαῖρεν δὲ κληηδόνι δῖος Ὀδυσσεὺς,
Ζηνός τε βροντῇ, φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείτας.
Αἱ δ' ἄλλαι δμωαὶ κατὰ δώματα κάλ' Ὀδυσῆος
Ἀγρόμεναι, ἀνέκαιον ἐπ' ἐσχάρῃ ἀκάματον πῦρ.
Τηλέμαχος δ' εὐνῆθεν ἀνίστατο ἰσόθεος φώς,
Εἵματα ἑσσάμενος. περὶ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμῳ.
Ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα.

Ὅτι παραρτύει καὶ ἐνταῦθα Ὅμηρος τῇ λυμανθείσῃ χάριν τὸν λόγον, οἷς περὶ μαντικῶν σημείων καιρίως ἐρεῖ. οὕτως ἀρέσαν αὐτῷ. πλάττει οὖν τὸν Ὀδυσσέα πιθανῶς κατ' ἐπιθυμίαν τοῦ μαθεῖν τὸ μέλλον, εὐχόμενον οὕτω. καὶ δὴ καὶ εἰσακουόμενον διὰ τὸ δίκαιον τῆς εὐχῆς. Ζεῦ πάτερ, εἴ μ' ἐθέλοντες ἤγετ' ἐμὴν ἐς γαῖαν ἐπεί μ' ἐκακώσατε λίην, φήμην τίς μοι φάσθω ἐγειρομένων ἀνθρώπων ἔνδοθεν, ἔκτοσθεν δὲ Διὸς τέρας ἄλλο φανήτω. καὶ ὁ μὲν οὕτως εὔξατο. Ζεὺς δὲ, τουτέστιν ἀήρ, αὐτίκα ἐβρόντησεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου ὑψόθεν ἐκ νεφέων, γήθησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς. φήμην δ' ἐξ οἴκοιο γυνὴ προέηκεν ἀλετρὶς πλησίον, ἔνθ' ἄρα οἱ μύλαι εἵατο ποιμένι λαῶν. ἐν αἷς δώδεκα πᾶσαι ἐπεῤῥώοντο γυναῖκες. ἄλφιτα τεύχουσαι καὶ ἀλείατα, μυελὸν ἀνδρῶν. αἱ μὲν δὴ ἄλλαι, εὗδον ἐπεὶ κατὰ πυρὸν ἄλεσαν. οἷα δηλαδὴ νεώτεραι καὶ εὐσθενεῖς. ἡ δὲ μί' οὔπω παύετο. ἀφαυροτάτη δὲ τέτυκτο. ἢ ῥα μύλην στήσασα ἤγουν παύσασα τῆς ἀληθέσεως, ἔπος φάτο σῆμα ἄνακτι, Ζεῦ πάτερ, ἦ μεγάλ' ἐβρόντησας ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος, οὐδέ ποθι νέφος

ἐστί. τέρας νύ τῳ τόδε φαίνεις. κρήηνον νῦν καὶ ἐμοὶ δειλῇ, ἔπος ὅττι κεν εἴπω. μνηστῆρες πύματόν τε καὶ ὕστατον ἤματι τῷδε ἐν μεγάροις Ὀδυσῆος ἑλοίατο δαῖτ' ἐρατεινήν.

Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ.
Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰών, πρὸς δ' Εὐρύκλειαν ἔειπεν.

ὃ δὴ περίφρασίς καὶ παράφρασίς ἐστι τοῦ, ὕστατα καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε δειπνήσειαν. οἳ δή μοι καμάτῳ θυμαλγέϊ γούνατ' ἔλυσαν ἄλφιτα τευχούσῃ. νῦν ὕστατα δειπνήσαιεν. ὃ καὶ σημείωσαι ὡς ἐν ἡμιστιχίῳ παραφράζων τοὺς προσεχῶς εἰρημένους στίχους περὶ τῆς αὐτῆς ἀρᾶς. καὶ οὕτω μὲν τὸ γραΐδιον. χαῖρε δὲ κλεηδόνι δῖος Ὀδυσσεύς, Ζηνός τε βροντῇ. φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείτας. τούτων δὲ τῶν δύο, κλεηδὼν μὲν ἤγουν φήμη ἡ καὶ κλῃδὼν καὶ κληδών, ἡ τῆς γραός ἐστιν εὐχὴ μάντευμα οὖσα τοῦ μέλλοντος. καὶ διὰ τοῦτο καὶ φήμη ὀνομασθεῖσα συνήθως. ἰδ' αὐτή, καὶ σῆμα, ὡς μέλλοντι σημαίνουσα. καθὰ δηλοῖ τό, ἔπος φάτο σῆμα τουτέστι σημεῖον ἄνακτι τῷ Ὀδυσσεῖ. καὶ τοιοῦτον μὲν ἡ κλεηδών. ἡ δὲ βροντή, τέρας κατὰ τὴν ἐξήγησιν τῆς γραός, οὐ μὴν σῆμα κατὰ τὴν δηλωθεῖσαν φήμην. ἔστι δὲ τέρας αὕτη, ὡς δίχα νέφους γεγονυῖα. παρὰ φύσιν γάρ. ὅθεν καὶ χρησμός ποτε προὔλεγε Λοξίας ἐγκελευόμενός τινι πόλιν οἰκίσαι, ἔνθα ἐν αἰθρίᾳ τὸ καινόν, ὑετὸς γίνηται. ὁ δὲ λόγος ἐδήλου, δάκρυα δίχα προϋπαρξάσης λύπης τινός. ὅτι δὲ νέφος οὐ προῆν τῆς βροντῆς, δῆλον ἐκ τοῦ, οὐδέ ποθι νέφος ἐστί. διὸ καὶ ἡ γραῦς, τέρας τινὶ τόδε φαίνεσθαι νοεῖ. εἰ δὲ δοκεῖ τοῦτο ἐναντιοῦσθαι τῷ, ἐβρόντησε Ζεὺς ὑψόθεν ἐκ νεφέων, ἔστιν εἰπεῖν ἀληθῶς, ὡς νέφη νῦν ἀττικῶς ὁ τῶν νεφῶν τόπος κατ' οὐρανόν. ἄλλως γάρ, νῦν ὁ αἰγλήεις καὶ ἀστερόεις ὁ Ὄλυμπος. ὡς δηλοῖ τό, ἐβρόντησεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου. καί, ἐβρόντησας ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος. ἰδοὺ τοίνυν καὶ τέρας ἔξωθεν τῷ Ὀδυσσεῖ τὸ διὰ βροντῆς ἀνεφάνη, καὶ φήμη ἔνδοθεν διὰ τῆς κακοτυχοῦς γραός. ἥτις οὐχ ἁπλῶς πύματον καὶ ὕστατον φαγεῖν εὔχεται τοὺς μνηστῆρας, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷδε τῷ ἤματι, ὀκνοῦσα ζῆν αὐτοὺς αὔριον καὶ οὐδὲ ἕως καὶ εἰς δόρπον ἐθέλει παρατεῖναι αὐτοῖς τὴν ζωήν, ἀλλὰ δειπνῆσαι μόνον αὐτοὺς βούλεται εἶτα θανεῖν. ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα τὴν φήμην, τινὲς τῶν ἀντιγράφων διὰ τοῦ ἰῶτα ἔχουσι, λέγοντες ἰωνικὴν εἶναι τὴν λέξιν. ἔστι δὲ καινὸν τὸ λεγόμενον. δοκεῖ γὰρ ἄλλως τοῖς πλέοσιν, ἡ μὲν φῆμις ὡς ἡ μῆτις καὶ μῆνις, ἀνθρώπινον λόγον δηλοῦν ὡς ἐν τοῖς ἄλλοις ἐφάνη. ἡ δὲ φήμη ὡς ἡ κνήμη, θειότερον. Τὸ δὲ Ζεῦ πάτερ εἴ μ' ἐθέλοντες ἤγετε ἐπεί μ' ἐκακώσατε, σχῆμά ἐστι καὶ τὸ συλληπτικόν. συλλαμβάνει γὰρ τῷ Διὶ καὶ λοιπὰ δαιμόνια. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ, εἰς οἶκον πατρὸς ἐς γάμον πεύξονται καὶ ἀρτύνουσιν ἔεδνα. καὶ ἐκεῖ γὰρ τῷ πατρὶ καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν συνεκδέχεται. Τὸ δὲ φήμην φάσθω, ἐτυμολογικῶς ἐρρέθη. Διὸς δὲ τέρας, ἀλληγορικῶς μέν, τὸ ἐξ ἀέρος. τοιοῦτον γὰρ ἡ ὡς ἐρρέθη δίχα νέφους βροντή, ἄλλως δέ, διὰ τὸ πᾶν τέρας ἀνάγεσθαι εἰς ἐκεῖνον καθὰ καὶ πᾶσαν ὀμφήν. διὸ καὶ πανομφαῖος ἐλέγετο Ζεύς. Τὸ δὲ αὐτίκα, πάνυ συμβάλλεται εἰς τὸ ἐφετὸν τῷ Ὀδυσσεῖ. οὐ γὰρ ἐνέτριβε χρόνος τῇ εὐχῇ, ἀλλ' αὐτίκα καὶ ἡ φήμη καὶ τὸ τέρας συνέδραμον. Ἀλετρὶς δὲ γυνή, παρὰ τὸ ἀλέω τὸ ἀλήθω, ἐξ οὗ καὶ ἀλετὸς ᾧ ἡ τοιαύτη ἐπιστατεῖ. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου ἀλέω ἢ τὸ ἀλήθω παράγεται, καὶ ἄλφαρ τὸ ἀπὸ πυρῶν ἄλευρον. καθάπερ ἄλφιτον, τὸ ἀπὸ κριθῶν ὡς ἐν ἄλλοις δηλοῦται. καὶ αὐτὸ δὲ τὸ ἄλευρον, ἐκ τοῦ ἀλέω γίνεται πλεονασμῷ συνήθει τοῦ υ. καὶ τοιαύτη μὲν ἡ ὁμηρικὴ ἀλετρίς. ὕστερον δὲ ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ, ἀλετρίδες, κόραι τινὲς ἀξίωσιν ἀπεδείκνυντο, ἐφ' ᾧ τὰ εἰς θυσίαν πόπανα ἀλεῖν. ἐν ἑτέρῳ δέ, αὖθις δηλοῦται ὅτι ἀλετρίδες, ἔντιμοι καὶ εὐδόκιμοι παρθένοι, αἵ τε εἰς θυσίαν πόπανα ἄγουσαι. ἐφ' οἷς καὶ ἱερούς τινας μύλωνας ἀναγράφουσιν οἱ τὰ ἀττικὰ συγγεγραφότες. Παυσανίας δὲ λέγει ὅτι ἀλετρίδες, αἱ τὸν ἱερὸν ἀλετὸν ἀλοῦσαι. ἐποίουν τοῦτο δὲ τινὲς τῶν θεοῖς αἳ τὰ εἰς θυσίαν πόπανα ἤλεθον, καὶ ἦσαν ἔντιμοι. Τὸ δὲ πλησίον, ἢ χρονικόν ἐστι καθάπερ ἀλλαχοῦ τὸ ἄγχι, καὶ ἔστιν ὥσπερ αὐτίκα ἐβρόντησεν, οὕτω καὶ ἡ γυνὴ ἐλάλησε πλησίον ἤγουν εὐθύς. ἢ καὶ ἄλλως, πλησίον τοῦ Ὀδυσσέως. οὕτω γὰρ καὶ ἠκούσθη. ὃν τρόπον καὶ τὴν βροντὴν μεγάλην πλάττει ἐν τῷ, μεγάλ' ἐβρόντησας, ἵνα ἡ γραῦς ἀκούσῃ ἐντός. ἄλλως γὰρ οὐκ ἂν ἤκουσεν ἐμβομβούσης παρ' αὐτῇ τῆς μύλης. ἡ καὶ μύλων καὶ μύλος δὲ παρὰ τοῖς ὕστερον λέγεται. ἀφ' ἧς καὶ μυλίας λίθος ὁ εἰς ἀλετὸν χρήσιμος. ἐξ αὐτῆς δέ, καὶ μυλλὸς ὡς εἰκὸς ὁ διεστραμμένος τὴν ὄψιν. διαστελλόμενος τῷ ὀξεῖ τόνῳ, τοῦ μύλλος ὅπερ ἐστὶ κύριον ὑποκριτοῦ παλαιοῦ, ὃς μιλτωτοῖς φασι προσωπείοις ἐχρήσατο. ἴσως δὲ ἐκ μύλης ὁ ὁμώνυμος καὶ ὁ κατὰ τοὺς ὀδόντας, καὶ τὸ μύλλειν παρὰ Θεοκρίτῳ ἐλέχθη ἐπὶ μίξεως ἐν σιμαῖς. ὁμολογουμένως δέ, καὶ ὁ ἐπιμύλιος ᾠδὴ ἣν περὶ τὸν ἀλετὸν ᾖδον. αὐτὴ δέ, καὶ μυλωθρὸς ἐλέγετο, ἱμαονίμαος ᾄδει ἡ γυναικὶ ἀθρούσῃ τὴν μύλην. ἔτι δὲ ἡ αὐτή, καὶ ἱμαῖος κατὰ τὸν Ἀθήναιον. ἴσως καθά φησιν ἐκεῖνος, ἀπὸ τοῦ ἱμαλίδος. ἱμαλὶς δέ φασι παρὰ Δωριεῦσιν, ὁ νόστος καὶ τὰ ἐπίμετρα τῶν ἀλετῶν. λέγει δὲ νόστον ὁ ῥήτωρ ἐνταῦθα, οὐ τὸν ὁμηρικὸν καὶ συνήθη, ἀλλά τινα δαίμονα ἐπιμύλιον ἔφορον τῶν ἀλετῶν. ὃς καὶ εὔνοστος ἐλέγετο. οὐ παρώνυμον, τὸ νόστιμον. ὅτι δὲ μύλαι καί τινες ὀδόντες λέγονται, δῆλόν ἐστι πᾶσιν ὅσοι καὶ μυλόδοντας καὶ ἀλέθοντας τοὺς τοιούτους καλοῦσι. περὶ δὲ μύλης καὶ ἀλετρίδων ἐν ῥῆμα τὸ ἀλετρεύειν, καὶ ἐν τοῖς κατὰ τὸν Ἀλκίνοον εἴρηται. Τὸ δὲ ἀλῶ ἐξ οὗ τὸ ἀλήθω, οὐ μόνον τρίτης συζυγίας τῶν περισπω-

μένων

μόνων ἐστὶν, ἀλλά που καὶ ἀνδράσι. ὡς δῆλον παρ' ἀθηναίῳ ἐν τῷ, ἄλλων ὄρθρεια τὰ σιτία. ἐκ δέ γε τῆς πρώτης ἀφ' ἧς καὶ ὁ ῥηθεὶς ἀλετὸς, ἔστι καὶ ποιητικὸν ὁ ἀλετών. δηλαδὴ ἐπιβαλὼν τὸν σῖτον ἐπὶ τὸν ἀλετῶνα καὶ ἀλέσας, ἐξαίρων αὐτούς. τὴν δὲ ῥηθεῖσαν ἀλετρίδα, σωπηντιον καὶ αὐτὴν τοῖς τιμίοις δούλοις τοῦ ὀδυσσέως καθὰ καὶ τὴν εὐρυνόμην καὶ τὴν εὐρύκλειαν, δίχα γε τῶν ἀρχαίων. εἰ γὰρ καὶ οὐδὲν ὑγιὲς ψυχῆς δούλης, οὐδὲ χρὴ κατὰ τὸν εἰπόντα πιστεύειν αὐτοῖς, ὅμως ἔστιν οὓς καὶ ἀγαθοὶ πολλοὶ εὑρίσκονται. φασὶ γοῦν ἐν κυδωνίᾳ, νενομισμένας τινὰς ἑορτὰς εἶναι ἐν αἷς οὐκ εἰσίασιν εἰς τὴν πόλιν ἐλεύθεροι, ἀλλ' οἱ δοῦλοι πάντων κρατοῦσι, καὶ κύριοι μαστιγοῦντες εἰσὶ τοὺς ἐλευθέρους. εἰ δ' ἄλλως ἐν τούτῳ λόγῳ αἰτιᾶσθαί τινα τοπικὰ ἔθη, ἀλλ' ἐκεῖ νοητέον, οὐ πιστοὺς ἀποκεῖσθαι τοὺς δούλους καὶ οἵους τιμᾶσθαι. λέγονται γὰρ οἱ ἐν τῇ νήσῳ κῷ δοῦλοι ὅτε τῇ ἥρᾳ θύουσιν οἱ ἐκεῖ, ὅτε εἰσιέναι εἰς τὸ ἱερὸν, ὅτε γεύεσθαί τινος τῶν παρεσκευασμένων ὡς ἱστορεῖ ἀθηναῖος. παρ' ἄλλοις δέ τισι πλάττεταί φασιν οἰκέτης ἀγανακτῶν ὅτι πολλῶν παρακειμένων τοῖς δεσπόταις, οὐδὲ τῶν λειφθέντων θέμις δούλων φαγεῖν. ὃ δή που ὑπεμιμήσατο καὶ ὁ εὔμαιος ἐπὶ τῇ δεσποίνῃ πηνελόπῃ. οὐχ ὡς κακὴν μέντοι ἐκείνην αἰτιώμενος, ἀλλὰ δηλῶν ὡς διὰ τοὺς μνηστῆρας οὐκ ἔχει τὴν δούλων ἐμπάζεσθαι. Τὸ δὲ μύλαι εἵατο, ἀντὶ τοῦ, ἐκάθηντο. ἐκέατο. τουτέστι γάρ πως ἐν γένει ἄμφω ταῦτα. οἱ δὲ παλαιοὶ γράφουσι καὶ ὅτι ψιλῶς τὸ εἵατο. ἵνα ᾖ, ἀντὶ τοῦ ἦσαν. ὡς ἀπὸ τοῦ εἰμί. καὶ ἔστι κρεῖττον τοῦτο κυριολεξίᾳ. δὲ τοῦ εἵατο ἀντὶ τοῦ ἐκάθηντο, ἐν τῷ, πεντακόσιοι δ' ἐν ἑκάστῃ ἕδρῃ δηλαδὴ, εἵατο. οὕτω καὶ ἐν ἰλιάδι τὸ, εἵαται ἐν μεγάροις ποτιδέγμεναι, ψιλῶς κατὰ ἡρακλείδην προσοιστέον. οὐ γὰρ κάθηνταί φησιν ἀλλ' ὑπάρχουσιν ἤγουν εἰσίν. ἴωνες γὰρ, τοῖς παρακειμένοις ἀντὶ ἐνεστώτων χρῶνται. δηλαδὴ. διανενόημαι ἀντὶ τοῦ διανοοῦμαι. καὶ τὰ ὅμοια. πλατύνων δὲ ἡρακλείδης τὸν περὶ τοῦ εἵαται λόγον, γράφει τοιαῦτα. ὡς ἤχηται ἤχηνται, οἴκηται ᾤκηνται, οὕτως ἀπὸ τῆς ὦ πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων, παθητικοῦ ἐνεστῶτος τρίτον, εἶται. ὃ εἰ κἂν παρακείμενος ἦται μετατιθεῖσης κἀνταῦθα τῆς εἰ διφθόγγου εἰς ἦτα. πληθυντικὸν δὲ αὐτοῦ προσθέσει τοῦ ν ἀναλόγως, εἶνται. κατὰ τὸ, πεποίηται πεποίηνται καὶ τὰ ὅμοια. εἶτα ἰωνικῇ τμήσει τοῦ ἦτα εἰς ε καὶ ἄλφα ὡς νενόηνται νενοέαται, οὕτω καὶ εἶνται εἵαται. ὅμηρος δὲ, κατὰ ἰάδα προσθεὶς ε ἰῶτα, ἔφη, εἵαται ἐν μεγάροις. εἶτα λέγει ὅτι καὶ τὸ δασυνόμενον καὶ διὰ τῶν αὐτῶν στοιχείων ἐκφερόμενον, ὅπως ἔχει, τὸ γὰρ ἧνται ἤγουν κάθηνται, κατὰ τμῆσιν τῆς η συλλαβῆς εἰς ε καὶ α, ἕαται λέγεται. δι'. δι δὲ νῦν, ἕαται στιγῇ. τούτοις δὲ ὁ αὐτὸς ἐπάγει καὶ ὅτι ἔνιοι τῶν ἰώνων, οἷς ἀκολουθεῖ φασὶ καὶ ὁ τὰ ναξιακὰ γράψας φιλίτας ὑπὸ καλλίνου, μόνον τὸ η ἐν τοῖς τοιούτοις παρακειμένοις εἰς ε καὶ α τέμνοντες, τὸ ἑπόμενον ν φυλάττουσι. πεποίεανται λέγοντες καὶ γεγένεανται. καθὰ καὶ τὸ ἐγένοντο, ἐγένεντο. καὶ ὅ, γε ζηνόδοτος πολλάκις φασὶ παρὰ τῷ ποιητῇ, οὕτω γράφει καὶ τὰ ἐνικά. δίχα μέντοι τοῦ ν. τὸ πεποίηται καὶ νενόηται, πεποίεαται γράφων καὶ νενοέαται. ἡ μέντοι ἀρισταρχεία ἔκδοσις, οὐκ οἶδεν ὅμηρον τῷδε τῷ διαλέκτῳ χρώμενον. εἰ καί τισιν ἔδοξεν ὁμοίως ἐν τῷ πεποιέαται, ἤτοι τῷ τὸ ἧται ἑνικὸν ἤγουν κάθηται, γενέσθαι ἕαται, καὶ ληφθῆναι βοιωτικῶς ἀντὶ πληθυντικοῦ τοῦ, ἧνται ἕαται, ἐν τῷ, δι δὲ νῦν ἕαται σιγῇ. ὃ δὲ ἀποῤῥαπίζει ὁ ἡρακλείδης εἰπὼν, οὐδέποτε τὸν ὅμηρον ἑνικοῖς χρῆσθαι ῥήμασιν ἀντὶ πληθυντικῶν καθὰ πᾶσιν ἐνίοις βοιωτῶν ἔδοξεν. Αἱ δὲ δώδεκα ἀλετρίδες, τὸ τοῦ ἀλετοῦ δηλοῦσι πολυδάπανον. πολλαχοῦ δὲ καὶ εἰσέτι ἐπιχωριάζει τὸ δι' ἀνδρῶν ἢ γυναικῶν ἀλεσμὸν γίνεσθαι. Τὸ δὲ ἐπεῤῥώοντο, τὴν τῶν ἀλετρίδων δηλοῖ σπουδαίαν κίνησιν καὶ ῥωμαλέαν. Τὸ μέντοι ἀμβρόσιαι χαῖται ἐπεῤῥώσαντο, ἄλλως ἐν ἰλιάδι ἐῤῥέθη δι' εὐκινησίαν. περὶ δὲ ἀλφίτων καὶ ἀλφάτων, προεῤῥέθη. Εν δὲ τῷ, κατὰ πυρὸν ἄλεσαι, συνεκδοχικῶς νοεῖται καὶ εἴ τι ἄλλο ἤλεστο. Τὸ δὲ τίω ἀντὶ τοῦ τινὶ, πλεονασμὸν καὶ αὐτὸ ἔχει τοῦ ι, καθὰ καὶ ἄλλα τῶν ἐν τῷ συστοίχων ὡς προδεδήλωται. Τοῦ δὲ κρείων ὃ καὶ κρέων ἐν ἄλλοις λέγεται, εὑρίσκεται καὶ κρεῖνα τὸ ἀπρέμφατον. Ο δὲ ἀλέτης, ἐκ τοῦ ἀλέτω τοῦ ἁμαρτάνω γίνεται. ἐκεῖθεν δὲ καὶ ὁ ἀλοιτὸς ὁ παρὰ τῷ λυκόφρονι. ὅμοιος ὢν τῷ ἀλείτῃ. τοῦ δὲ ἀλέτω δεύτερος ἀόριστος, ἤλιτον. ἐξ οὗ νηλιτεῖς καὶ νηλίτιδες γυναῖκες. καὶ ἀλιτρός. κατὰ ἴωνας δὲ καὶ ἀλιτήριος. Οτι τὸ ἀνάψαι πῦρ ἐν δώμασιν, οὕτω φράζει. δμωαὶ δ' αἰθαλόεν ἐπ' ἐσχάρῃ ἀκάματον πῦρ. ἤγουν οὐκ ἀμυδρὸν, ἀλλ' ἐγκρατὲς τῆς ὑποκειμένης ὕλης δραττόμενον. ὡς ἐκείνην μὲν κάμνειν, αὐτὸ δὲ εἶναι ἀκάματον.

Μαῖα φίλη, πῶς ξεῖνον ἐτιμήσασθ' ἐνὶ οἴκῳ
Εὐνῇ καὶ σίτῳ, ἦ αὔτως κεῖται ἀκηδής;
Τοιαύτη γὰρ ἐμοὶ μήτηρ πινυτή περ ἐοῦσα,
Εμπλήγδην ἕτερόν γε τίει μερόπων ἀνθρώπων
Χείρονα, τὸν δέ τ' ἀρείον' ἀτιμήσασ' ἀποπέμπει.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Εὐρύκλεια.

Οτι κάλλιστα προσποιούμενος ὡς ξένου τοῦ πατρὸς ὁ τηλέμαχος, ἐρωτᾷ πῶς αὐτὸν ἀνέπαυσαν, εἰπών. μαῖα φίλη, πῶς τὸν ξένον ἐτιμήσασθ' ἐνὶ οἴκῳ, εὐνῇ καὶ σίτῳ; ἢ αὔτως κεῖται ἀκηδής; τοιαύτη γὰρ ἐμὴ μήτηρ πινυτή περ ἐοῦσα, ἐμπλήγδην ἕτερόν γε τίει

Οὐκ ἄν μιν νῦν τέκνον ἀναίτιον αἰτιόῳο.
Οἶνον μὲν γὰρ πῖνε καθήμενος ὄφρ' ἔθελ' αὐτός,
Σίτου δ' οὐκέτ' ἔφη πεινήμεναι. εἴρετο γάρ μιν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ κοίτοιο καὶ ὕπνου μιμνήσκοιτο,
Ἡ μὲν δέμνι' ἄνωγεν ὑποστορέσαι δμῳῇσιν,
Αὐτὰρ ὅγ', ὥς τις πάμπαν ὀιζυρὸς καὶ ἄποτμος,
Οὐκ ἔθελ' ἐν λέκτροισι καὶ ἐν ῥήγεσι καθεύδειν.
Ἀλλ' ἐν ἀδεψήτῳ βοίῃ καὶ κώεσιν οἰῶν
Ἔδραθεν ἐν προδόμῳ. χλαῖναν δ' ἐπιέσσαμεν ἡμεῖς.
Ὣς φάτο. Τηλέμαχος δὲ διὲκ μεγάροιο βεβήκει
Ἔγχος ἔχων, ἅμα τῷγε κύνες πόδας ἀργοὶ ἕποντο.
Βῆ δ' ἴμεν εἰς ἀγορὴν μετ' ἐϋκνήμιδας ἀχαιούς.
Ἡ δ' αὖτε δμῳῇσιν ἐκέκλετο δῖα γυναικῶν
Εὐρύκλει' Ὦπος θυγάτηρ Πεισηνορίδαο,
Ἀγρεῖθ' αἱ μὲν δῶμα κορήσατε ποιπνύσασαι,
Ῥάσσατέ τ', ἐν δὲ θρόνοισιν εὐποιήτοισι τάπητας
Βάλλετε πορφυρέους. αἱ δὲ σπόγγοισι τραπέζας
Πάσας ἀμφιμάσασθε. καθήρατε δὲ κρητῆρας,
Καὶ δέπα ἀμφικύπελλα τετυγμένα. ταὶ δὲ μεθ' ὕδωρ
Ἔρχεσθε κρήνηνδε, καὶ οἴσετε θᾶσσον ἰοῦσαι.
Οὐ γὰρ δὴν μνηστῆρες ἀπέσσονται μεγάροιο,
Ἀλλὰ μάλ' ἦρι νέονται, ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἑορτή.
Ὣς ἔφαθ'. αἱ δ' ἄρα τῆς μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο.
Αἱ μὲν ἐείκοσι βῆσαν ἐπὶ κρήνην μελάνυδρον.
Αἱ δ' αὐτοῦ κατὰ δώματ' ἐπισταμένως πονέοντο.
Ἐς δ' ἦλθον δρηστῆρες ἀγήνορες. οἱ μὲν ἔπειτα
Εὖ καὶ ἐπισταμένως κέασαν ξύλα. αἱ δὲ γυναῖκες,
Ἦλθον ἀπὸ κρήνης. ἐπὶ δέ σφισιν ἦλθε συβώτης
Τρεῖς σιάλους κατάγων, οἳ ἔσαν ἐν πᾶσιν ἄριστοι.
Καὶ τοὺς μέν ῥ' εἴασε καθ' ἕρκεα καλὰ νέμεσθαι,
Αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσηύδα μειλιχίοισι.
Ξεῖν', ἦ ἄρ τί σε μᾶλλον ἀχαιοὶ εἰσορόωσιν,
Ἦε σ' ἀτιμάζουσι κατὰ μέγαρ' ὡς τὸ πάρος περ;
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Αἲ γὰρ δὴ Εὔμαιε θεοὶ τισαίατο λώβην,
Ἣν οἵδ' ὑβρίζοντες, ἀεικέα μηχανόωνται
Οἴκῳ ἐν ἀλλοτρίῳ, οὐδ' αἰδοῦς μοῖραν ἔχουσιν.

μικρόπορον ἀνθρώπους χαίροντα, τὸν δ' ἔτ' ἀρείονα ἀτιμήσασ' ἀποπέμπει. καὶ οὐ διαβάλλει μὲν ὁ παῖς τὴν μητέρα, ἐλεγκτικῶς δὲ τὸν λόγον παράσας, τὴν ἄγαν φιλανδρίας αὐτῆς ὑποδάκνεται καὶ ἐν οἷς μέμφεται. λέγων ὡς τοὺς ψευδεῖς μὲν εὐαγγελιζομένους περὶ ὀδυσσέως, τιμᾷ. τοὺς δ' αὖ μὴ τοιούτους, οὐχ ὁμοίως δέχεται. ἡ μέντοι εὐρύκλεια τῆς δεσποίνης ὑπεραπολογουμένη πρός γε τὰ ἐλθόντα, φησίν. οὐκ ἄν μιν νῦν τέκνον ἀναίτιον αἰτιόῳο. ὃ παρῳδεῖται ἐκ τοῦ, καί κεν ἀναίτιον αἰτιόῳτο τοῦ ἐν ἰλιάδι κειμένου. οἶνον μὲν γὰρ πῖνε καθήμενος ὄφρ' ἔθελ' αὐτός, σίτου δ' οὐκέτ' ἔφη πεινήμεναι. εἴρετο γάρ μιν. ἀλλ' ὅτε δὴ κοίτοιο καὶ ὕπνου μιμνήσκοιτο, ἡ μὲν δέμνι' ἄνωγεν ὑποστορέσαι. ὁ δέ, ὥς τις πάμπαν ὀιζυρὸς καὶ ἄποτμος, οὐκ ἔθελ' ἐν λέκτροισι καὶ ἐν ῥήγεσι καθεύδειν. ἀλλ' ἐν ἀδεψήτῳ βοίῃ καὶ κώεσιν οἰῶν ὡς προεδηλώθη, ἔδραθεν ἐν προδόμῳ, χλαῖναν δ' ἐπιέσσαμεν ἡμεῖς. αἰνίττεται γὰρ ἡ γραῦς αὐτὴ τὸ προειρημένον. ἐκείνη γὰρ χλαίνας ἐπέβαλε τῷ ξένῳ πεσόντι. Ἐν οἷς ὅρα ὡς ταυτὸν ἐγένετο εἰπεῖν, χλαίνας ἐπιβαλεῖν καὶ χλαίνας ἐπιέσαι. εἰ δὲ χλαίνας ἐπιβάλλει κοιμωμένῳ τουτέστιν ἐπιθέσθαι, τὸ δ' αὐτὸ λέγει καὶ χλαῖναν ἐπιέσασθαι, οὐκ ἀεὶ ἄρα τὸ ἐπιέσασθαι, ἀντὶ τοῦ ἐνδύσασθαι λέγεται. Τὸ δὲ ξεῖνον ἐτιμήσασθε, ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ἐτιμήσατε. παρὰ δέ γε τοῖς μεθ' ὅμηρον, ἐμπορικὴ καὶ συναλλακτικὴ λέξις τὸ τιμᾶσθαι, ἣ γενικῇ συντάσσεται. οἷον. τοῦ πόσου τιμῶμαι τὴν ἀρετήν. καὶ τοσοῦδε τινὸς τιμῶμαι τήνδε τὴν ὕλην. Ἐμπλήγδην δὲ κατὰ τοὺς παλαιούς, τό, ἀκρίτως. παρὰ τὸ ἐμπλάζειν ἢ ἐμπλήσσειν ἤτοι ἐμπίπτειν ὅπως ἂν καὶ τύχοι τοῖς πράγμασι. καὶ ὅλως δὲ ἐμπλήγδην, τὸ δίκην ἐμπλήκτου τινός. ἔμπληκτος δέ, ὁ ἄστατος καὶ οἱονεὶ ἔσω πεπληγμένος καὶ οὐ κατὰ φύσιν φρονῶν. ὥσπερ ἔκπληκτος, ὁ ἔξωθεν πεπληγμένος κατὰ τοὺς ἐμβροντήτους καὶ ἐκπεπταγμένους καὶ ἔκθαμβος, κατὰ τὴν κοινῶς λεγομένην ἔκπληξιν. ὁ μέντοι παραπλήξ, ποτὲ μέν, τὸν ἔμπληκτον δηλοῖ. ποτὲ δέ, τὸν παράμωρον καὶ ἀπαίδευτον. καὶ ὡς εἰπεῖν, ἀπῳδόν. καθὰ καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ κεῖται. ὁ δὲ χείρων καὶ ὁ ἀρείων, ὥσπερ ἐν

ἰλιά-

ἐλιτέσθητω καὶ ταῦθα αἰτήσαντες. Τὸ δὲ ἀτιμῶ ἀτιμήτω, συνήθης τῷ ποιητῇ ὡς ἡ Ἰλιὰς δηλοῖ. ἔνθα ὁ ἀτίμητος, ὁ ἄτιμος. οἱ δὲ ὕστερον, ἀτιμῶ ἀτιμώσω φασίν. Ἐν δὲ τῷ, οἶνον ἔπινε σίτου δὲ οὐκ ἔφη πεινῆν, ἐν οἷς ἔοικε παρήχησίς τις εἶναι, ψεύδεσθαι ἡ γραῦς δοκεῖ. οὐδὲν γὰρ τοιοῦτον ἐφάνη γενέσθαι εἰς τὸν Ὀδυσσέα παρὰ τῇ Πηνελόπῃ καὶ τὴν καίριον ὑπὲρ τοῦ διασώσαι τὸ ψεῦδος τῇ δούλῃ. καὶ ἄλλως δὲ, ἀπίθανος οὐδὲν κατὰ τὰ σιωπώμενα οὕτω γενέσθαι ὡς ἡ δούλη ἔφη. ἔστι δὲ καὶ μετ' ὀλίγα ὅμοιον σχῆμα σιωπηρόν. διεκβιβάσας γὰρ εἰς ἀγορὰν ὁ Τηλέμαχος, ἔχων καὶ πάλιν κύνας πόδας ἀργοὺς ἑπομένους. καὶ τοῦτο μὲν ὁ ποιητὴς παρασημαίνεται. τὸ δὲ καὶ εἰσελθεῖν ἐκεῖνον μὴ ἐκλαλεῖν, ἀφεῖται νοεῖσθαι κατὰ τὸ σιωπώμενον. ὥσπερ καὶ αὐτὸ τοῦτο, τὸ, ὡς καὶ ἐντυχεῖν τισιν ὡς εἰκὸς ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ ἐλάλησε τὰ δοκοῦντα. ἔθος γὰρ ἦν τοῖς πρεσβῦσιν, ἐπ' ἀγορᾶς ἕωθεν περιιέναι, καὶ ἢ λαλεῖν ἢ ἐκμανθάνειν εἴ τι καινὸν ζητεῖται. καὶ τοῦτο μὲν τοιοῦτον. Τὸ δὲ οἶνον μὲν γὰρ πῖνε σίτου δ' οὐκ ἔφη πεινήμεναι, κατὰ τὰ ἄρσιν καὶ θέσιν δεξιῶς ἐσχημάτισται πρὸς κάλλος. θέσις μὲν γὰρ, τὸ, οἶνον πίνειν. ἄρσις δὲ τὸ, σίτου δὲ οὐκ ἐπείνα. ἔνθα καὶ ὅρα ὡς δευτερούμενος εἰπεῖν οἶνον μὲν γὰρ ἔπινεν, ὁμοίως τῷ, σίτου δ' οὐκ ἐπείνα, ὅμως καὶ τῇ ἀλλαγῇ τῆς συντάξεως, σχῆμα ἕτερον ἐποίησεν. εἰ μὴ ἄρα τὸ πεινῆν μὲν, οἶδε γενικῇ συντασσόμενον, οὐκέτι δὲ καὶ τὸ πίνειν. Τὸ δὲ ὄφρα ἤθελεν αὐτὸς, ὕφεσίν τινα ἔχει πρὸς τὸ κορέσασθαι. εἴη δὲ ἂν πως ὅμοιον τῷ πίνειν ὄφρα ἤθελε, καὶ τὸ, σίτου μηκέτι πεινῆν. δῆλον γὰρ, ὅτι καὶ ὁ μὴ πεινῶν, ἤσθιεν ὄφρα ἤθελε. Τοῦ δὲ πεινήμεναι, ὅτι ἡ προφορὰ ζηλωτὴ, ὅτι ἡ τοῦ θέματος εὕρεσις. τοῦ μὲν γὰρ πεινήμεναι, πρωτότυπον ἄρχει τὸ πεινῆναι. αὐτοῦ δὲ θέμα τὸ πείνημι ἢ τὸ πεινάω ἐκ τοῦ πεινῶ. ἀπόθετα καὶ αὐτὰ τῇ ποιήσει καθὰ καὶ τὸ τέθνημι ἢ τεθνήκω, ἐξ οὗ τὸ, τεθνήμεναι ἄκριβον. καὶ τὸ θαυμαίνω. ἀφ' οὗ τὸ, ἀέθλια θαυμανέοντες. εἰκὸς δὲ καὶ ἄλλως τὸ πεινήμεναι, ἀκολούθως ἔχειν τῷ φιλήμεναι, νοήμεναι. περὶ ὧν ἐν τῇ ἄλφα ῥαψῳδίᾳ προγέγραπται, ὅπου κεῖται ἡ τοῦ Ἡρακλείδου γνώμη περὶ τοῦ ἔμμεναι. Τὸ δὲ εἴρετο γάρ μιν, ἐρρέθη πρὸς τὸ, οὐκέτ' ἔφη. εἰ γὰρ μὴ ἠρωτήθη, οὐδ' ἂν ἔφη. ἡ δὲ ὡς ἐρρέθη τοῦ Τηλεμάχου διέκβασις εἰς ἀγοράν, εἰς μικρόν τι χρήσιμός ἐστι τῷ ποιητῇ, διὸ οὐδὲ πολυλογεῖ αὐτήν. ἐξελθὼν γὰρ ὁ Τηλέμαχος, ἐκκλίνει μόνον τὸ οἴκοι ἐντυχεῖν τῷ πατρὶ καὶ ἀνάγκην σχεῖν ὁμιλῆσαι καὶ οὕτως ὑποψίαν κινῆσαί τινα. ὁ δὲ, ἐν τοσούτῳ βλέπει τοὺς δούλους. ἤγουν τὸν συβώτην Εὔμαιον, καὶ τὸν βουκόλον Φιλοίτιον. καὶ λαμβάνει πεῖραν χρησιμεύουσαν αὐτῷ. Ἐκ δὲ τῶν κατωτέρω κειμένων τὸ μὲν ἐμπλήγδην ἑτέρους μὲν τιμᾶν χείρονας, τοὺς δὲ ἀρείονας ἀτίμως ἀποπέμπειν, ἀδιακρίτου ἤθους ἐστί. Τὸ δὲ οἶνον μὲν πίνειν τινὰ ὄφρα ἐθέλῃσι, σίτου δὲ οὐκέτι πεινῆν, αὐτάρκη δηλοῖ δίαιταν. Τὸ δὲ αὐτὰρ ὅγ' ὥς τις πάμπαν ὀϊζυρὸς καὶ τὰ ἑξῆς, ἐπὶ ξένου ῥηθήσονται χαμαικοιτοῦντος ἱκέτου. Τὸ δὲ ἔδραθε, σύνθετόν ἐστι. δράθω γὰρ καὶ δραθεῖν, τὸ ἀγρυπνεῖν τοῦ δρᾶν ὅ ἐστι βλέπειν. περὶ οὗ ἀλλαχοῦ εἴρηται. τὸ μέντοι πλάθειν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ, τὰ τοῖς δυνατοῖς οὐκ ἐφικτὰ πλάθειν, οὐχ οὕτω σύνθετόν ἐστιν. ἀλλ' ἐκ τοῦ πλῶ τὸ πελάζω, γίνεται πλάθω. ἐξ οὗ ἴσως καὶ πλαθάνη ἡ παρὰ τοῖς κωμικοῖς.

Ὅτι οἰκονομία εἰλαπίνης ἄπερ ἡ δούλη μαῖα ἐπιτάσσει ταῖς λοιπαῖς δμωαῖς, διὰ κλεισθεῖσα γυναικῶν αὕτη ἦν, καθὰ καὶ δῖος Εὔμαιος. φησὶ γάρ· ἀγρεῖθ' αἱ μὲν δῶμα κορήσατε ποιπνύσασαι, ὅ ἐστι πονησάμεναι ὡς πολλαχοῦ δηλοῦται, ῥάσσατέ τε. ἔν τε θρόνοις εὐποιήτοισι τάπητας βάλλετε πορφυρέους. ὧν καὶ αὐτῶν ἱκανῶς δεδήλωται ἐν ἄλλοις. αἱ δὲ σπόγγοισι τραπέζας πάσας ἀμφιμάσασθε. καθήρατε δὲ κρητῆρας, καὶ δέπα ἀμφικύπελλα. ταὶ δὲ μεθ' ὕδωρ ἔρχεσθε κρήνηνδε. εἰκὸς δὲ τὰς βαπτιζομένας ταύτην συνηγορίαν, μὴ ὅτι γίνεσθαι χρή. ἀλλὰ σήμερον διὰ τὴν ἑορτήν. νουμηνία γάρ ἐστιν. ἐπάγει δὲ ἡ γραῦς, καὶ ὅτι οὐ τὶ ἕκαστον. διατί; οὐ γὰρ δὴν μνηστῆρες ἀπέσσονται μεγάροιο. ἀλλὰ μάλ' ἦρι νέονται. τουτέστιν ἅμα ὄρθρῳ τῷ καὶ ἀλλαχοῦ κειμένῳ. ἐπεί φησι καὶ πᾶσιν ἑορτή. τουτέστι πάνδημος, καὶ οὐ μόνοις τοῖς ὑπερφιάλοις μνηστῆρσι. νουμηνία γοῦν ἡ ἡμέρα ὡς ἐρρέθη, Ἀπόλλωνος ἱερά. τουτέστιν ἡλίου, ὃς αἴτιος νουμηνίας συνοδεύων τηνικαῦτα τῇ σελήνῃ. διὸ εὐτυχῶς καὶ εὐκαίρως ὁ θεοφιλὴς Ὀδυσσεὺς τῶν ἔξω πάντων περὶ τὴν ἑορτὴν πονουμένων, αὐτὸς μετὰ τόξου τοῖς ἐχθροῖς ἐπιθήσεται περὶ ἑορτὴν τοξότου Ἀπόλλωνος. Ἐφ' οἷς, τρεῖς σιάλους ὁ Εὔμαιος κομίζει δι' οὓς ἐν πᾶσιν ἄριστοι, οἷα καθεκάστην κομίζειν εἰωθώς. Ὁ Μελανθεὺς δὲ αἶγας ἄγει αἳ πᾶσι μετέπρεπον αἰπολίοισι. καὶ Φιλοίτιος ἐκ τῆς ἀντιπέρας ἠπείρου, φέρει βοσκήματα. καὶ οὕτω πολυτελὴς μὲν ἡ εἰλαπίνη, πολὺς δὲ ὁ φιλοτήσιος οἶνος. οἷς ὁ τῶν μνηστήρων κόρος σύντροχος. καὶ ῥᾷον οὕτω λοιπὸν πίπτουσι βεβαρημένοι οἷς ἐπλήσθησαν εἰς τρυφήν. τούτου γὰρ ἕνεκεν ὁ ποιητὴς τὰ τοιαῦτα πλάττεται, ἵνα πολυτρόπως ὁ τῶν μνηστήρων φόνος πιθανολογηθῇ. Ὅρα δὲ πάλιν τὸ ἄριστον, τεθὲν ἐπὶ συῶν καθὰ καὶ πρὸ τούτων. Τὸ δὲ ἀγρεῖτε, γίνεται μὲν ἐκ τοῦ ἀγρέω ἀγρῶ ἢ ἀγρεύω. ἔστι δὲ ταυτὸν τῷ, σπουδαίως ἄγετε. καὶ ὡς εἰπεῖν, ἄγετε ῥᾷον. διὸ καθάπερ ἄγε καὶ ἄγετε παρακελευσματικῶς, οὕτω νῦν μὲν, ἀγρεῖτε. ἐν δὲ Ἰλιάδι ἑνικῶς. ἀγρεῖ μάν οἱ ἔπορσον Ἀθηναίην. Τὸ δὲ κορήσατε δῶμα, ἀντὶ τοῦ, σαρώσατε, καλλύνατε. ὅθεν καὶ κόρημα, τὸ σάρον, δι' οὗ φιλοκαλεῖται γῆ, καὶ κόρη, ἡ ἀπ' ἀνδρὸς καθαρὰ καὶ τὸ τῆς ὄψεως διϊδές. καὶ νεωκόρος, καὶ τὰ κατ' αὐτόν. καὶ ἐκκορηθείης, ἀντὶ τοῦ, ὡς κάθαρμα ἐκβληθείης. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ῥηθὲν σάρον ἤτοι σάρωτρον, καὶ ὄφελμα ἐκαλεῖτο κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἐν ἀντιφράσει, οὐ γὰρ ὀφέλλονται ἤτοι αὔξονται τὰ σαρούμενα, διὸ καὶ τὸ σάρον παραιρεῖ καὶ μειοῖ. τοιοῦτον δέ

τι καὶ τὸ σαφὲς, δηλ. τὸ περὶ τὸ τύπτειν καίρω. ἐξ οὗ καὶ σύρασις γῆς. καὶ συσκρίνειν ῥῆμα. καὶ χέλυς οἷον πρό τινος ἐφ' ὧν πάντων, σχίσμα τι φαίνεται καὶ μάνωσις ὁλότητος. ἐπεὶ οὐδ' ἐν τῇ συσκρότων, ἐστι συνοχή. ἀλλὰ τῇ διοχῇ, πάσχει ἀπόλυσίν τινα τῆς ὁλότητος. Τὸ δὲ ῥάσατε, ἀντὶ τοῦ ῥάνατε. ὡς μὲν λιθόστρωτον ἴσως ὄντος τοῦ τῆς εἰλαπίνης δαπέδου εἰς τὸ πᾶν. ὅτι δὲ ἦν τι καὶ λίθοις ἐστρωμένον, δηλοῖ τὸ ἐν τοῖς ἑξῆς κραταίπεδον, περὶ οὗ φασὶν οἱ παλαιοί, ὅτι κραταίπεδον, τὸ λιθόστρωτον καὶ οὕτω στερρόν. ἐπεὶ καὶ κραταίποδες, οἱ στερροὶ καὶ ἰσχυροὶ καθ' ὁμοιότητα τοῦ χαλκόποδες. θέμα δὲ τοῦ ῥάσατε ῥάζω. ἐξ οὗ ἐν τοῖς ἑξῆς, τοῖχοι ἐρράδαται, ὁμοίως διὰ τὸ ὠνομάσθαι καὶ τοῖς τοιούτοις. ὡς γὰρ βῶ βάζω, οὕτω καὶ ῥῶ ῥάζω. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου ῥῶ, καὶ τὸ ῥαίνειν γίνεται. ὅθεν δὲ τὸ ῥάσατε ἤγουν ῥάνατε, ἐκεῖθεν καὶ τὸ παρὰ τῷ δημοσθένει ῥάσμα. δι' ὃ δημήτριος ὁ φαληρεὺς τάδε καὶ τάδε φαῦλα πράσσων, ῥάσματα μύρων ἐπέπεμψεν αὐτῷ ἐστὶ ῥάσμα. ὅτι δὲ μάτην ὁ φαληρεὺς... πὶ γλῶ. τὸ μέντοι ὁμηρικὸν, ἀρχαῖον φασὶν ἔθος εἶναι. ὡς δῆλον ἐκ τοῦ ἀλλὰ ῥαίνουσα οἴγε ἐς ῥαῖνον δ' ὅμηρος... γράφουσι κοίτας καὶ πυρὸς φλέξον μένος. κρατῆρα τ' αἶρον ἐς δ' ἐπὶ ὕδωρ νέρα. ὅτι δὲ ἐκ τοῦ, ῥάζειν, γίνεται καὶ ὄνομα ὁ παρὰ ῥέρδης, ἐν τοῖς ἑξῆς φανεῖται. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐστιν ἐκ τοῦ ῥῶ, καὶ ἄλλον τρόπον παράγεται. ῥάσσω ὡς φῶ φάσσω. καὶ δηλοῖ τὸ, ἐρραμμένως καταπίπτειν. ἀφ' οὗ καὶ ὁ καταρράκτης ἐπί τε ὀρνίων καὶ ἐπὶ πετρῶν ποταμίων. μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων καταρρασσόντων. Τὸ δὲ ῥῆμα τοῦ ἀμφιμάσασθε, παράγει καὶ τὸ ἐκμάσσειν καὶ ἀπομάσσειν. ὧν τῆς συστοιχίας, ἐδηλώθη καὶ τὸ ἐκμαγεῖον εἶναι καὶ τὸ ἔκμαγμα. οὕτω δὲ παλαιῶς καὶ τὸ χειρόμακτρον. ᾧ δηλαδὴ τὰς χεῖρας ἀπομάττονται. τοῦτο δὲ, ὠμόλινον μὲν ἄλλοι φασὶ φιλόξενος δὲ ὁ κυθήριος, ἐκτέλεμμα. ὅτι δὲ τὸ μάσσειν διαφόροις ἥνωται πράγμασι, δῆλον ἐκ τοῦ, σὺ κεφαλῇ ἀναμάξεις. τοῦ δὲ ἀπομάσσειν παράγωγον καὶ ἀπομαγδαλιά, ἡ παρὰ τοῖς κωμικοῖς μαγδαλιά. γράφει γοῦν τις παλαιὸς, ὡς μετὰ τὸ δεῖπνον σπονδὰς ἐποιοῦντο, οὐκ ἀπονιψάμενοι τὰς χεῖρας ἀλλ' ἀπομαξάμενοι τοῖς ψωμοῖς. καὶ τὴν ἀπομαγδαλίαν ἕκαστος ἀπέφερε. πρὸς τοὺς φασὶ τοῦτο, ἕνεκα τῶν ἐν ταῖς ἀμφόδοις γινομένων φόβων, ὧν αἰτία ἐστὶν ἡ ἑκάτη ἐδόκει. ὡς δὲ ἐς ζύμην ἀπέματτον χεῖρας λιπώσας ἀπὸ συσσιτίου καὶ ἐρρίπτετο κυσί, καὶ ἐλέγετο αὕτη μαγδαλιά, ὅθεν καὶ παροιμία ἐπὶ τῶν ζώντων ῥυπαρῶς τὸ, σιτεῖσθαι ἀπὸ μαγδαλιᾶς, δῆλόν ἐστιν, ὡς καὶ προερρέθη. ὡς δὲ καὶ μάζα καὶ μάκτρα ἐς ἄλλα ἐκ τοῦ μάσσειν γίνονται, ζήτει γραφὴν ἑτέρωθι. ἐκεῖθεν δὲ παράγεται, καὶ ὁ μάγειρος. καὶ ἡ μαγίς. ἐς ὁ παρὰ τῷ ἀθηναίῳ μάγασις μαγείρου ὄνομα παρὰ τοῖς παλαιοῖς. ὃς ἔματτε τὰ πρὸς ἱερουργίαν ὡς τραπεζοποιός. καθὰ δηλοῖ τὸ, μάγασις καὶ γογγύλος ἔχοντες ἀπὸ τῶν τραπεζῶν φασὶ τὰ ὀνόματα ἐπὶ τὰς μάζας ἐν ταῖς θυσίαις τρίβοντες, παρ' ὅσον γογγύλας ἤγουν στρογγύλας. ἡ μέντοι μάκτρα ἤγουν ἡ τῆς ἀρτοποιίας σκάφη, ἐξ ἑτέρου μάσσεται, τοῦ δηλοῦντος τὸ ἀπλῶσαι καὶ φυρᾶν οὕτω τὰ εἰς ἀρτοποιίαν. καὶ ἐκ τοῦ πρώτου μάσσειν, ἐς ἡ μάζα καὶ ὁ μαζός. ἴσως δὲ καὶ ὁ μαστός. αὐτὸς μέντοι, καὶ ἄλλως ἀπὸ τοῦ μαστεῦσαι. ὅθεν καὶ ἡ μάσταξ ἐπί τε στόματος καὶ ἐπὶ τροφῆς. εἰκὸς δὲ καὶ τὸ μασᾶσθαι, ἀπὸ τοῦ τοιούτου μάσσεσθαι γενέσθαι. ὡς γὰρ δίψω δίψος καὶ ἐκεῖθεν τὸ διψῶ διψάσω, οὕτω καὶ μάσσω μάσω, ἐξ οὗ τὸ μασῶ μασήσω καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. Τὸ δὲ οἴσετε, προστακτικῶς κανονίζεται ὡς παρατατικὸς ἀπὸ μέλλοντος ἀναδραμόντος εἰς ἐνεστῶτα. οἴσω γάρ. οὗ παρατατικὸς, οἶσον. τὸ τρίτον οἶσε. τὸ προστακτικὸν ὁμοφώνως οἶσε. οὗ πληθυντικὸν τὸ οἴσετε. ῥῆμα, εἰς πρόληψιν ἄχρηστον. Τὸ δὲ τὰς δούλας ποιπνύειν ἑρμηνεῦον, φασὶν ὡς αἱ μὲν εἴκοσι, βῆσαν ἐπὶ κρήνην μελάνυδρον. αἱ δ' αὐτοῦ κατὰ δώματα ἐπισταμένως πονέοντο, ἤγουν ἐπόνουν. ἐξ οὗ δηλοῦται τὸ ποιπνύειν παράγεται ὡς ἐν ἄλλοις εἴρηται. πολλαὶ δὲ καὶ νῦν εἰσὶ φαίνονται δμωαὶ τῇ πηνελόπῃ ὑπηρετεῖν. καὶ ταῦτα, τοῦ ὀδυσσέως μακρὸν οὕτω χρόνον ἀπόντος ἐς μεθ' ἡμέρας πολλὰς διὰ τὸ αὐτοῦ οἴκῳ συμβολὰς γινομένας. Τὸ δὲ ἐπισταμένως πονεῖσθαι, καὶ τοῖς δρηστῆρσι μετ' ὀλίγα ἐπιμαρτυρεῖται. οἳ εὖ καὶ ἐπισταμένως φασὶ κέασαν ξύλα. ὃ δὴ ἔργον ἦν τῶν δρηστήρων. Ἐν τούτοις δὲ, κεῖται καὶ τὸ κατάγειν ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς ἄγειν. συβώτης γὰρ τρεῖς σιάλους κατάγει ὡς εἴρηται. ἴσως δὲ καὶ ἄλλως, ὡς ἀπὸ ὄρους κατάγει. μελάνθιος δὲ, οὐ κατάγει αἶγας ἀλλὰ ἄγει. καὶ φιλοίτιος δὲ βοῦν ἄγει. οἱ πορθμῆες δὲ μετὰ τῶν ἄλλων προβάτων διάγουσι τούτους. πορθμῆες παλαιῶς λεγόμενοι, ὡς δηλαδὴ πορθμὸν ὅ ἐστι στενὸν πόρον θαλάσσης τοὺς περαιουμένους ἄγοντες. ἄλλως γὰρ οἱ διὰ μακρᾶς θαλάσσης στέλλοντές τινας, οὐκ ἂν πορθμῆες λέγοιντο εἴτουν πορθμευταί. ὧν καὶ ὁ μισθὸς ἤτοι ὁ ναῦλος ἢ οὐδετέρως τὸ ναῦλον, πορθμεῖον λέγεται. καὶ τὸ αὐτῶν πλοῖον, οὐ ναῦς ἁπλῶς ἀλλὰ παρωνύμως διὰ τὸν τόπον, πορθμεῖον. Ὅτι ἐρώτησις περὶ τοῦ εἴ τις ἐξ ἀτίμου εἰς ἀλλοῖον μεταβάλλεται, τὸ, ξεῖνε, ἦ δή σε μᾶλλον εἰσορόωσιν, ἦε σ' ἀτιμάζουσι κατὰ μέγαρα ὡς τὸ πάροςπερ; Καὶ ὅρα τὸ εἰσορόωσιν, ἀγάπης ἐνταῦθα ὂν δηλωτικόν. ἵνα λέγῃ ὅτι πρὸς σὲ νεύουσιν, ἢ ἀποστρέφονταί σε. Ὅτι ὑβρίζοντας τοὺς μνηστῆρας λέγει καὶ ἀτάσθαλα ἢ ἀεικέα μηχανωμένους οἴκῳ ἐν ἀλλοτρίῳ οὐδ' αἰδοῦς μοῖραν ἔχοντας. τοιοῦτοι δὲ καὶ πάντες οἱ κατ' ἐκείνους.

Ὅτι καὶ ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς δεικνὺς, ἔξω καὶ τὴν πρόδομον τὴν αἴθουσαν εἶναι, φησίν, αἶγας δῆσαι ὑπὸ αἰθούσῃ

Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε Μελάνθιος αἰπόλος αἰγῶν.

ἰκδέ

Αἶγας ἄγων, αἳ πᾶσι μετέπρεπον αἰπολίοισι,
Δεῖπνον μνηστήρεσσι. δύω δ' ἅμ' ἕποντο νομῆες.
Καὶ τὰς μὲν κατέδησαν ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ.
Αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσηύδα κερτομίοισι.
Ξεῖν', ἔτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνιήσεις κατὰ δῶμα
Ἀνέρας, αἰτίζων; ἀτὰρ οὐκ ἔξεισθα θύραζε;
Πάντως οὐκέτι νῶι διακρινέεσθαι ὀΐω,
Πρὶν χειρῶν γεύσασθαι, ἐπεὶ σύ περ οὐ κατὰ κόσμον
Αἰτίζεις. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι δαῖτες Ἀχαιῶν.
Ὣς φάτο. τὸν δ' οὔτι προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Ἀλλ' ἀκέων κίνησε κάρη κακὰ βυσσοδομεύων.
Τοῖσι δ' ἐπὶ τρίτος ἦλθε Φιλοίτιος ὄρχαμος ἀνδρῶν,
Βοῦν στεῖραν μνηστῆρσιν ἄγων καὶ πίονας αἶγας.
Πορθμῆες δ' ἄρα τούς γε διήγαγον, οἵ τε καὶ ἄλλους
Ἀνθρώπους πέμπουσιν, ὅ τίς σφεας εἰσαφίκηται.
Καὶ τὰ μὲν εὖ κατέδησεν ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ.
Αὐτὸς δ' αὖτ' ἐρέεινε συβώτην ἄγχι παραστάς.
Τίς δὴ ὅδε ξεῖνος νέον εἰλήλουθε συβῶτα
Ἡμέτερον πρὸς δῶμα; τέων δ' ἐξ εὔχεται εἶναι
Ἀνδρῶν; ποῦ δέ νύ οἱ γενεὴ καὶ πατρὶς ἄρουρα,
Δύσμορος, ἦ τε ἔοικε δέμας βασιλῆι ἄνακτι.
Ἀλλὰ θεοὶ δυόωσι πολυπλάγκτους ἀνθρώπους,
Ὁππότε καὶ βασιλεῦσιν ἐπικλώσωνται ὀϊζύν.
Ἦ, καὶ δεξιτερῇ δειδίσκετο χειρὶ παραστάς.
Καί μιν φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
  Χαῖρε πάτερ ὦ ξεῖνε. γένοιτό τοι ἔς περ ὀπίσσω
Ὄλβος. ἀτὰρ μὲν νῦν γε κακοῖς ἔχεαι πολέεσσι.
Ζεῦ πάτερ, οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος.
Οὐκ ἐλεαίρεις ἄνδρας ἐπὴν δὴ γείνεαι αὐτός,
Μισγέμεναι κακότητι καὶ ἄλγεσι λευγαλέοισιν.
Ἴδιον ὡς ἐνόησα. δεδάκρυνται δέ μοι ὄσσε
Μνησαμένῳ Ὀδυσῆος. ἐπεὶ κἀκεῖνον ὀΐω
Τοιάδε λαίφε' ἔχοντα κατ' ἀνθρώπους ἀλάλησθαι,
Εἴ που ἔτι ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο.
Εἰ δ' ἤδη τέθνηκε καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν,
Ὤμοι ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ὅς μ' ἐπὶ βουσὶν
Εἷσ' ἔτι τυτθὸν ἐόντα Κεφαλλήνων ἐνὶ δήμῳ.
Νῦν δ' αἱ μὲν γίνονται ἀθέσφατοι, οὐδέ κεν ἄλλως
Ἀνδρί γ' ὑποσταχύοιτο βοῶν γένος εὐρυμετώπων.
Τὰς δ' ἄλλοι με κέλονται ἀγινέμεναι σφίσιν αὐτοῖς,
Ἔδμεναι. οὐδέ τι παιδὸς ἐνὶ μεγάροις ἀλέγουσιν.
Οὐδ' ὄπιδα τρομέουσι θεῶν. μεμάασι γὰρ ἤδη
Κτήματα δάσσασθαι δὴν οἰχομένοιο ἄνακτος.
Αὐτὰρ ἐμοὶ τόδε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι

ἐριδούπῳ. δῆλον γάρ, ὡς ἔξω τῶν ὅλων δωμάτων ἐδέθησαν. οὐκ εὔδηλον δέ, εἴπερ ἀρσενικῶς νῦν αἶγας φησὶν εἴτε θηλυκῶς, διὰ τὸ τῆς ἐπαγομένης γραφῆς διφορεῖσθαι τό, τὰς μὲν κατέδησαν ὑπ' αἰθούσῃ. ἑνὰ (?) τῶν ἀντιγράφων, οἱ θηλυκῷ γένει φασί, τὰς μὲν κατέδησαν, οἱ τὸν μελανθέα δηλαδὴ δύο νομῆες. οἱ χάριν ἀγλαΐας αὐτῷ ἕποντο. ὁ μὲν ἐπεὶ τοι ὁ εὔμαιος καὶ ὁ φιλοίτιος. αὐτοὶ δέ, οὐκ ἐκφωνοῦνται νομῆας ἔχειν, εἰ μή που κατὰ τὸ σιωπώμενον εἶχον μέν. καὶ αὐτοὶ ὅμηρος δὲ μόνων ἐμνήσθη αὐτῶν ὡς ἀναγκαιοτάτων τῷ ὀδυσσεῖ. Ὁ τὸ ἀναιδὲς δῆλος μελάνθιος καὶ ἐνταῦθα κερτομεῖ, λέγων. ξεῖνε, ἔτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνιήσεις κατὰ δῶμα, ἀνέρας αἰτίζων; αὐτὰρ οὐκ ἔξεισθα θύραζε; εἶτα καὶ κληδονιζόμενος καθ' ἑαυτοῦ. φησί. πάντως, οὐκέθ' ὑμᾶς διακρινέεσθαι οἴω, πρὶν χειρῶν γεύσασθαι. ὃ καὶ γέγονε μικρὸν ὕστερον. αἰτιᾶται δὲ τὸν ὀδυσσέα, λέγων καὶ καὶ ὅτι σύ οὐ κατὰ κόσμον ἤτοι κοσμίως καὶ εὐτάκτως αἰτίζεις. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλοθι δαῖτες. καὶ οὕτω μὲν ὁ ἀτάσθαλος δοῦλος εἰς ἀκοσμίαν τάσσων τὸ χθὲς καὶ σήμερον παραμένειν τὸν πτωχὸν ἐπαιτοῦντα. ὀδυσσεὺς δὲ καὶ πάλιν μεθ' ἣν προσέφη ὧν ὅτι μὴ δὲ ἔχων, ἀκέων κίνησε κάρη κακὰ βυσσοδομεύων. ἰστέον δὲ ὅτι νῦν μὲν τὸ ἀκέων, οὐκ ἔχει ἀσάφειαν. ἐν δὲ τῇ φ ῥαψῳδίᾳ τὸ, ἀκέων δαίνυσθαι καθήμενον, ξενίζον ἐστίν. ὡς ληφθὲν ἀντὶ τοῦ ἡσύχως καθά φασιν οἱ παλαιοί. γίνεται δέ φασιν ἐκ τοῦ ἀκέοντος, ἀρσενικῶν παθὸν εἴτε ἐκ τοῦ σιγ... (?) δαίτας δὲ καὶ ἀλλαχοῦ εἶναι φησίν, οὐχ ἁπλῶς διὰ παντὸς ἀλλὰ νῦν ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ ἀπόλλωνος. τοῦ δὲ ἔξεισθα θύραζε, τὸ ἁπλοῦν πρὸ τούτων ἐν τῷ, βλήμενος

Πόλλ᾽ ὑποδινεῖται. μάλα μὲν κακὸν υἷος ἐόντος,
Ἄλλων δῆμον ἱκέσθαι, ἰόντ᾽ αὐτοῖσι βόεσσιν
Ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς. τὸ δὲ ῥίγιον αὖθι μένοντα
Βουσὶν ἐπ᾽ ἀλλοτρίῃσι καθήμενον ἄλγεα πάσχειν.
Καί κεν δὴ πάλαι ἄλλον ὑπερμενέων βασιλήων
Ἐξικόμην φεύγων, ἐπεὶ οὐκέτ᾽ ἀνεκτὰ πέλονται.
Ἀλλ᾽ ἔτι τὸν δύστηνον ὀίομαι, εἴ ποθεν ἐλθὼν,
Ἀνδρῶν μνηστήρων σκέδασιν κατὰ δώματα θείη.
Τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Βουκόλ᾽, ἐπεὶ οὔτε κακῷ οὔτ᾽ ἄφρονι φωτὶ ἔοικας,
Γινώσκω δὲ καὶ αὐτὸς ὅτοι πινυτὴ φρένας ἵκει.
Τοὔνεκά τοι ἐρέω καὶ ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι.
Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίη τε τράπεζα,
Ἱστίη τ᾽ Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἣν ἀφικάνω,
Ἦ σέθεν ἐνθάδ᾽ ἐόντος ἐλεύσεται οἴκαδ᾽ Ὀδυσσεύς.
Σοῖσιν γ᾽ ὀφθαλμοῖσιν ἐπόψεαι αἴ κ᾽ ἐθέλῃσθα
Κτεινομένους μνηστῆρας, οἳ ἐνθάδε κοιρανέουσι.
Τὸν δ᾽ αὖτε προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ.
Αἲ γὰρ τοῦτο ξεῖνε ἔπος τελέσειε Κρονίων.
Γνοίης οἵη ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἕπονται.
Ὣς δ᾽ αὔτως Εὔμαιος ἐπεύξατο πᾶσι θεοῖσι,
Νοστῆσαι Ὀδυσῆα πολύφρονα ὅνδε δόμονδε.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Μνηστῆρες δ᾽ ἄρα Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μόρον τε
Ἤρτυον. αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀριστερὸς ἤλυθεν ὄρνις,
Αἰετὸς ὑψιπέτης. ἔχε δὲ τρήρωνα πέλειαν.
Τοῖσιν δ᾽ Ἀμφίνομος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν.
Ὦ φίλοι, οὐχ᾽ ἡμῖν συνθεύσεται ἥδε γε βουλή,
Τηλεμάχοιο φόνος. ἀλλὰ μνησώμεθα δαιτός.

νος εἶδος θύραζε. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, χρεῶν γεύσασθαι, ἀστείως εἴρηται ὡς ἐπὶ ἀγαθοῦ τινος βρώσεως. τοῦτο δὲ δὴ τὴν προταμιευμένην ὀδύνην τοῖς ὁπωσοῦν ἐρίζουσιν. Ὁ δὲ φιλοίτιον ἱστορεῖ Ὅμηρος δοῦλον Ὀδυσσέως, πέραν πορθμοῦ τὴν ἤπειρον νέμοντα, ἔνθα καὶ ὁ κακὸς μελάνθιος αἰπόλει. ἀλλ᾽ ὅπως μὲν οἷος ἦν, ἔγνωσται. οἷα δὲ καὶ πείσεται, γνωσθήσεται. φιλοίτιος δὲ ἄρτι πρώτως ἐνταῦθα λαληθεὶς, καὶ ὄρχαμος ἀνδρῶν προσαγορευθεὶς καθά περ καὶ ὁ εὔμαιος, πιστὸς ὢν φανεῖται τῷ δεσπότῃ κατὰ τὸν εὔμαιον. τάχα δ᾽ ἂν ὁ τοιοῦτος φιλοίτιος, ἀπὸ τοῦ φίλος παράγοιτ᾽ ἂν, ὁμοίως τῷ, μένος μενοίτιος. εἰπεῖν γὰρ ἐτυμολογεῖσθαι αὐτὸν παρὰ τὸ φιλεῖν οἶτον, ἀπίθανόν ἐστι διὰ τὸ δυσοιώνιστον τοῦ ὀνόματος. εἰ μὴ ἄρα ἐκ τοῦ φιλεῖν σύγκειται ἀφ᾽ οὗ ὁ φιλήτης ἤγουν ὁ κλέπτης ἵνα οὕτως εἴη φιλοίτιος, ὁ ὑποκλέπτων θάνατον γυμνασίᾳ καὶ διαίτῃ σώφρονι. φιλήτου δὲ τοῦ εἰρημένου, χρῆσις μὲν παρὰ τῷ ἡσιόδῳ, καὶ παρὰ ἀρχιλόχῳ δὲ, φιλήτα νύκτωρ περὶ πόλιν πωλευμένῳ. ἤγουν κλέπτῃ νυκτιλόχῳ, ἐτυμολογία δὲ, παρὰ τὸ ὑφιλεῖν ὅπερ ἐστι κλέψαι. ὡς ἂν ᾖ, ὑφελήτης, καὶ ἀφαιρέσει, φιλήτης. καὶ ἐπλεονάσθη τὸ ι τῇ διφθόγγου δι᾽ αἰτίαν τὴν ἑτέρωθι δηλωθεῖσαν, φιλοίτης. καὶ ταῦτα μὲν ταῦτα. ὁ δὲ φιλοίτιος, πρῶτα μὲν, ἐρωτήσας τὸν συβώτην, τίς δὴ ὅδε ξεῖνος νέον ἤλυθε. τέων δὲ ἐξεύχεται εἶναι. ποῦ δέ οἱ γενεὴ καὶ πατρὶς ἄρουρα. προσθεὶς καὶ ὅτι δύσμορος ὁ ξεῖνος. ἦ ἔοικε δὲ δέμας βασιλῆϊ ἄνακτι. ἀλλὰ θεοί φησι δυόωσιν ἤγουν εἰς δύην ἢ κακοπάθειαν ἄγουσι πολυπλάγκτους ἀνθρώπους ὁππότε καὶ βασιλεῦσιν ἐπικλώσονται ὀιζὺν ἢ οὕτως εἰπών, δεξιτερῇ δέχεται ἤγουν δεξιοῦται χειρὶ προσαστὰς καὶ χαῖρε φησὶ πάτερ ὦ ξεῖνε. γένοιτό τοι ἔς περ ὀπίσσω ὄλβος, καὶ ἑξῆς ὡς καὶ ἄλλος τις πρὸ τούτου εὔξατο, ἔτι δὲ σχετλιάζει καὶ κατὰ τοῦ διὸς, λίαν καὶ αὐτὸς ἅ τις ἐρεῖ κατὰ τοῦ μάτην ὠφελῆσαι βλάπτοντος. Ζεῦ πάτερ, οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος. οὐκ ἐλεαίρεις ἄνδρας ἐπὴν δὴ γείνεαι αὐτὸς ἤγουν γεννήσῃς, μισγέμεναι κακότητι καὶ ἄλγεσι λευγαλέοισιν. ἔστι δ᾽ ἐν τούτοις τὸ μὲν θεῶν ὀλοώτερος, οὐ κατὰ σύγκρισιν, ἀλλ᾽ ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ, ὀλοὸς ἐν θεοῖς ὃ καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται. Τὸ δὲ γείνεαι, ὡς πρὸς τὸ Ζεὺς πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. πατρὸς γὰρ τὸ γείνασθαι ἤτοι γεννᾶν. εἶτα οἰκτιζόμενος ἐπὶ πλέον τὸν δεσπότην ὁ φιλοίτιος, φησίν. ἴδιον τουτέστιν ἴδρωσα, ἠγωνίασα, ὡς ἐνόησα ἤγουν ὡς εἰς νοῦν ἔλαβον. δεδάκρυνται δέ μοι ὄσσε μνησαμένῳ ὀδυσσῆος. ἐπεὶ κἀκεῖνον ὀίω τοιάδε λαίφε᾽ ἔχοντα, κατ᾽ ἀνθρώπους ἀλάλησθαι εἴ που ἔτι ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο. εἰ δ᾽ ἤδη τέθνηκε, ὤμοι ἔπειτα ὀδυσσῆος ἀμύμονος, ὅς μ᾽ ἐπὶ βουσὶν ἔταξε τυτθὸν ἐόντα κεφαλλήνων ἐνὶ δήμῳ. νῦν δ᾽ αἱ μὲν, γίνονται ἀθέσφατοι. ἀτρία ζενὰ καὶ ὁ εὔμαιος ὑπὲρ ἑαυτοῦ φθάσας εὔχει. οὐδέ κεν ἄλλως ἀνδρί γε ὑποσταχύοιτο βοῶν γένος εὐρυμετώπων. τὰς δ᾽ ἄλλοι με κέλονται ἀγινεῖν αὐτοῖς ἔδμεναι. οὐδὲ παιδὸς ἀλέγουσιν. οὐδ᾽ ὄπιδα τρομέουσι θεῶν.

ἐθέλου

ἐθέλουσι δὲ κτήματα δάσσασθαι ἄνακτος. ἐμοὶ δὲ θυμὸς πόλλ' ἐπιδινεῖται, τουτέστιν ὡς πολλὰ στρέφεται. τὰ δὲ ἐκεῖνα· μάλα μὲν φησὶ κακὸν υἷος ἐόντος τουτέστι ζῶντος, ἄλλων δῆμον ἱκέσθαι αὐτῇσι βόεσσιν, ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς. τὸ δὲ ῥίγιον αὖθι μένοντα βουσὶν ἐπ' ἀλλοτρίῃσι καθήμενον ἄλγεα πάσχειν. καί κεν δὴ πάλαι ἄλλον ὑπερμενέων βασιλήων ἐξικόμην τουτέστιν ἱκέτευσα, φεύγων. ἐπεὶ οὐκέτ' ἀνεκτὰ πέλονται. ἀλλ' ἔτι τὸν δύστηνον ὀΐομαι τουτέστιν ἐλπίζω, εἴποθεν ἐλθὼν, ἀνδρῶν μνηστήρων σκέδασιν κατὰ δώματα θείη. ὅπερ ἐστὶ περίφρασις τοῦ σκεδάσει τοὺς μνηστῆρας. οὕτω τὸ Φιλοιτίου εὐνόου θερμότερον, πεισάμενος ὀδυσσεὺς εὔνουν αὐτὸν εἶναι, πρῶτα μὲν λαλεῖ εἰς αὐτὸν ἔπαινον ἀγαθοῦ ἀνδρὸς, εἰπὼν, βουκόλε, ἐπεὶ οὔτε κακῷ, οὔτ' ἄφρονι φωτὶ ἔοικας, γιγνώσκω δὲ καὶ αὐτὸς ὅ τοι ἤγουν ὅτι σοι πινυτὴ φρένας ἵκει καὶ ἑξῆς. εἶτα πληροφορεῖ καὶ αὐτὸν ἔνορκος δὴ τοῦ διὸς καὶ τῆς τοῦ ὀδυσσέως ἑστίας, ὡς ἄρα ἐνθάδε ἐόντος ἔπ' αὐτοῦ, ἐλεύσεται ὀδυσσεύς. ὃ δὴ καὶ εὔμαιος ἀκούων, χαίροι ἄν. σὺ δέ φησιν ἐσόψει αἴ κ' ἐθέλῃς κτεινομένους μνηστῆρας οἳ ἐνθάδε κοιρανέουσιν. ὃ δὴ καὶ προαναφώνησίς ἐστιν ὁμηρική. τοῦ δὲ εὐξαμένου τοῦτο γενέσθαι, συνεπεύχεται καὶ ὁ συβώτης. ἔστι δὲ ἡ τοῦ Φιλοιτίου εὐχὴ, ὁποίαν εὔξαιτ' ἄν τις δυνατὸς ὢν βοηθῆσαί τινι. αἲ γάρ φησι τουτέστιν εἴθε, τοῦτο ξεῖνε ἔπος τελέσειε θεός. γνοίης ἂν οἵη ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἕπονται. καὶ ἰδοὺ ὕστερον αὕτη στρατολογημένη δυὰς δούλων τῷ ὀδυσσεῖ ἐπίκουρος ἀξιόμαχος. ἑτοίμη οὖσα παραβοηθεῖν τῷ φίλῳ δεσπότῃ, καὶ οὔπω τῇ εὐνοίᾳ σπείρουσα καρπὸν χάριτος ἡδίστης θεῶν καθά τις ἔφη, οὐ μὴν αὐτοκαλύπτει τούτοις ἑαυτὸν ὀδυσσεὺς εἰ μὴ καὶ πρὸς τῷ ἔργῳ γένηται. ἔχει γὰρ καὶ νῦν λέγειν, ὡς οὐ πιστὰ πέλονται. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ὁ Φιλοίτιος ἐν καὶ βοῶν ἐπιβουκόλον φησὶ κατὰ πλεονασμὸν προθέσεως, οὐ παρὰ τὴν οἴησιν γίνεται. ὡς οὐδὲ ὁ μελάνθιος καθὰ ἐρρέθη πρότερον. καὶ ὅτι τὸ ἐπὶ βουσὶν ἔταξεν, ἀρχή ἐστι τοῦ ἐπιτάσσειν συνθέτου ῥήματος, ἐξ οὗ καὶ τὸ προστάσσειν ἐπινενόηται. ἐμφαίνεται δ' ἐνταῦθα, καὶ ἀστεία ἔννοια τοῦ ἐπιβουκόλος. δοκεῖ γὰρ ἐπιβουκόλος εἶναι, ὁ ἐπὶ βουσὶ τεταγμένος. ἤτοι, ὁ ἐπὶ τῶν βοῶν ὡς ἐπιστάτης αὐταῖς. οὕτω δὲ καὶ ἐπίουρος, ὁ ἐπὶ φυλακῇ τεταγμένος. καὶ ὡς εἰπεῖν, ἐπὶ οὖρος φυλακῆς. Τὸ δὲ καθήμενον ἄλγεα πάσχειν, βαρέως εἴρηται ὡς τοῦ Φιλοιτίου ἀκινδύνου δοκοῦντος εἶναι εἰ οὕτω ζῇ ἐπαχθῶς. οὕτω καὶ ἕως ἐν ἰλιάδι κεῖσθαι εἴρηται διὰ τὸ ἀπρακτεῖν. Τὸ δὲ ἐξικόμην φεύγων, δουλικὸν μὲν ἴσως, ἐπαινετὸν δὲ ὅμως καὶ εὔγνωμον διὰ τὸ ὑπὲρ δεσπότου ἂν γενέσθαι. Τοῦ δὲ ἄλλων δῆμον ἱκέσθαι, ἑρμηνεία τὸ, ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς. αὐτοῦ δὲ πάλιν, τὸ, ἄλλον ὑπερμενέων βασιλήων. τοῦτο δὲ πρὸς διαστολὴν ἐρρέθη τοῦ τηλεμάχου, βασιλέως μὲν ὄντος, μὴ οἵου δὲ βοηθεῖν ἑαυτῷ καὶ τοῖς ἑαυτοῦ. δῆλον δὲ ὡς οὐκ ἀπίθανος ὁ τοῦ Φιλοιτίου λόγος. εἰκὸς γὰρ ὑπὲρ ἱκέτας ἑτέρῳ βασιλεῖ προσελθεῖν αὐτοῖς οἷς ἔτι ζῴοις, ἐπικουρεῖσθαι πρὸς ἐκείνου ὡς μὴ αὖ ἐγκαταστήσεσθαι εἰσαῦθις τοῖς κατὰ τὴν ἰθάκην δεσπόταις αὐτοῦ. ἔχει δὲ τὸ ἄλλων δῆμον, διφόρησιν γραφῆς κατὰ τὸ ἄλλων. καὶ γὰρ καὶ αἰτιατικῇ γράφεται, καὶ κατὰ γενικὴν πληθυντικήν. Τὸ δὲ ὑποσταχύοιτο, ἀντὶ τοῦ αὔξοιτο δίκην σταχύων. ὧν ἕκαστος, ἐξ ἑνὸς κόκκου πολύχοος γίνεται τὸν καρπόν. ἐκ τοῦ στάχυος γὰρ τὸ ὑποσταχύεσθαι. οὐδὲν δὲ ἐκώλυεν εἴπερ ἤθελεν εἰπεῖν καὶ ὑποσταχύοιτο. Ὁ δὲ κεφαλλὴν τὸ ἐθνικὸν, ἐν δυσὶ γράφεται λ ὡς καὶ προδεδήλωται. ὡς δὲ ὑπὸ βασιλεῖ τῷ ὀδυσσεῖ ἦσαν οἱ κεφαλλῆνες, καὶ ὡς ἀπό τινος κεφάλου παρωνομάζονται, προγέγραπται καὶ αὐτό. ἐδηλώθη δὲ καὶ περὶ αὐτῶν καὶ ἐν τῇ κατὰ τὴν ἰλιάδα βοιωτίᾳ. Τὸ δὲ ζώει καὶ ὁρᾷ φῶς, πρὸς ἀκρίβειαν καὶ νῦν κεῖται, ὡς πολλῶν ζώντων μὲν μὴ βλεπόντων δέ. λαίφεα δὲ κἀνταῦθα, πτωχικὰ παχέα ἱμάτια, ὡς καὶ τὰ σπεῖρα ἐν τῷ. σπεῖρα κάκ' ἀμφ' ὤμοισι. κυρίως δὲ λαίφεα, αἱ τῶν πλοίων φασὶν ὀθόναι. ὅθεν οἱ νεώτεροι συνθέντες ἐκ τοῦ σάγος καὶ τοῦ λαῖφος, σαγολαίφεα λέγουσιν. Ἐκ δὲ τοῦ ἴδιον ὃ δηλοῖ τὸ ἱδροῦν ὡς ἐρρέθη, καὶ ἶδος λέγεται ὁ ἱδρώς. ἀφ' οὗ ὁ ἰδάλιμος. Τὸ δὲ καὶ βασιλεῦσιν ἐπικλώσονται οἰζὺν, παιδευτικῶς δηλοῖ μὴ ἀδύνατον εἶναι, καὶ βασιλεῖς πλάνῃ περιπίπτειν. ὃ καὶ ὀδυσσεὺς ἔπαθεν. ὃν ὁ Φιλοίτιος ἐκ τοῦ εἴδους στοχασάμενος βασιλικὸν ὡς ἐρρέθη ἄνδρα εἶναι, ἤδη ἐπίμενος ἔχει μὲν μικρὸν πιστεῦσαι, αὐτὸν εἶναι τὸν ὀδυσσέα. ὅτι καὶ πρὸς αὐτοῦ ἔσται ὅσα καὶ παῖς ὑπὲρ πατρός. ἐπειδὴ καὶ αὐτὸν τυτθὸν ἐόντα θρεψάμενος, ἐπὶ βουσὶν ἔταξεν. ὁποῖός τις τὴν ἡλικίαν καὶ ὁ εὔμαιος τῇ συβωτικῇ ἐπιστάτησεν. Ὅρα δὲ καὶ ἐνταῦθα ὅτι τὰ τοῦ προσώπου μόνα ἠλλοίωται τῷ ὀδυσσεῖ, τὰ δὲ λοιπὰ, βασιλεῖ ἔοικεν, ὡς ὁ Φιλοίτιος ἐδοκίμασεν, ἐκ τῆς καλάμης καὶ αὐτὸς στοχασάμενος. δῆλον δὲ καὶ ὅτι τὸ, ἀλλὰ θεὸς εἰς δύην ἄγει πολυπλάγκτους ἀνθρώπους καὶ ἑξῆς ὡς ἐγράφη, γνωμικῶς ἐρρέθη πρὸς λόγου ἀσφάλειαν. ἵνα μὴ εὐήθης ὁ Φιλοίτιος δόξῃ ἄνδρα πλανήτην εἰπὼν καὶ βασιλεῖ ἐοικέναι. Τὸ δὲ δυόωσι καὶ ὅλως τὸ δυᾶν ἤτοι κακοποιεῖν διὰ δύης, οὐδ' αὐτὸ εὔχρηστον δίχα ποιήσεως. ἡ δὲ τοῦ Φιλοιτίου εἰς ἰθάκην ἔλευσις, πιθανή ἐστι διὰ τὴν τῆς νουμηνίας ἑορτήν. δι' ἣν ἦλθε καὶ αὐτὸς, ἐπεὶ ἔφερεν βοῦν στεῖραν ἄγων καὶ πίονας αἶγας. ὃ καὶ σαφηνίζων ὁ ποιητὴς ἵνα μή τις καὶ αὐτὸν καὶ τὸν μελάνθιον ἴσα τῆς ἰθάκης οἴηται νέμειν, φησί. πορθμῆες δ' ἄρα τούς γε διήγαγον, οἵ τε καὶ ἄλλους ἀνθρώπους πέμπουσι καὶ ἑξῆς ὡς καὶ περὶ φαιάκων προερρέθη. Βοῦς δὲ ἄγεται στεῖρα, βιωτικῶς. ἐπεὶ τὰς τοκάδας φυλάττεσθαι χρή. δῆλον δὲ ὡς καὶ αἰπολίοις ἐπιστατεῖ ὁ Φιλοίτιος εἴγε καὶ πίονας αἶγας ἄγει. καλεῖται δὲ ὅμως βουκόλος, ἢ ἐκ τοῦ τιμιωτέρου, ἢ ἐκ τοῦ

πλείο

πλειονάζοντος. εἰ δὲ καὶ πίονας αἶγας ἁπλῶς οὕτως ἄγει, ἀλλ' οὐκ ἤδη τὰς πᾶσι μεταπρεπούσας αἰπολίοισιν. ἐκεῖνο γὰρ μελανθέως ἔργον. ὃς μισῶν τοὺς δεσπότας, τοῖς μνηστῆρσιν ἔχαιρεν. εἰ δὲ καὶ ὁ Φιλοίτιος ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ κατέδησεν ἅπερ ἤγαγε ζῶα, οὐκ ἄρα δῶμα ἡ αἴθουσα, ἡ καὶ αἰθομένη ἡλίῳ καὶ ἀνέμοις δυσπνοοῦσα. οἰκοδομοῦνται μὲν γὰρ οἶκοι, ἐφ' ᾧ ἐκκλίνεσθαι χειμῶνας τε καὶ καύσωνας. ἡ δὲ αἴθουσα, οὔτε καύσωνός ἐστι σκέπη, αἴθουσα γάρ. οὔτε ἀνέμων, ἐρίγδουπος γὰρ διὰ τὴν τῶν ἀνέμων ἐπιρροίζησιν. ἱστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ εἴπερ ἐθέλοις, ἀπόπειρά ἐστιν Ὀδυσσέως εἰς Φιλοίτιον ὁποῖαι φθάσας προεδοκίμασεν ἐν ἐπηκόῳ τοῦ υἱοῦ. Τὸ δὲ πινυτὴ φρένας ἵκει, ἀντὶ τοῦ φρόνησις. Καὶ ὅρα ὡς πρὸ ὀλίγων μέν, πινυτὴ Πηνελόπη ἐλέγετο τουτέστι μετέχουσα φρονήσεως. νῦν δὲ πινυτή, αὐτὴ ἡ φρόνησις. Οἱ μνηστῆρες μὲν καὶ νῦν Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μόρον τε ἤρτυον. ὡς δὲ αὐτοῖς ἀριστερὸς ἤλυθεν ὄρνις τουτέστιν οἰωνὸς τοῦ μέλλοντος, αἰετὸς ὑψιπέτης, ἔχε δὲ τρήρωνα πέλειαν, ἐκώλυσεν Ἀμφίνομος, εἰπών, ὦ φίλοι, οὐχ ἡμῖν συνθεύσεται ἥδε γε βουλή, Τηλεμάχοιο δηλαδὴ φόνος. ἀλλὰ μνησώμεθα δαιτός. καὶ αὐτοί, φησί, τὸ μυθίδιον πείθονται. ἐπαλινῴδησε γὰρ αὐτοῖς ὁ μῦθος. δοκεῖ δὲ καὶ ὁ Ἀμφίνομος ἀετὸν μὲν νοῆσαι, τὸ τοῦ Τηλεμάχου μέρος. τοὺς δὲ μνηστῆρας, εἰς πέλειαν ἐχομένην τοῦ κρατερωτάτου ἀετοῦ, καὶ διὰ τοῦτο κωλῦσαι τοὺς μνηστῆρας. οὐκ ἂν δὲ πάντως ἐπείθοντο, εἰ μὴ καὶ τεχνίτην αὐτὸν ἐν τοῖς τοιούτοις ᾔδεσαν εἶναι. παίει δὲ μέγα τὸ τοῦ Ὀδυσσέως κακὸν τοῖς μνηστῆρσι, καὶ ὅσον τῇ πελείᾳ τὸ τοῦ ἀετοῦ, ὡς ὁ οἰωνὸς ἐδήλου. Τὸ δὲ συνθεύσεται, ἀστείως καὶ αὐτὸ εἴρηται. οὐ γὰρ συνδραμεῖται φησὶν ἡμῖν τὸ βούλευμα, ἀλλὰ δηλονότι σκεδασθήσεται ἀφ' ἡμῶν καὶ οὐκ ἂν ἴδοιμεν αὐτό. εἰς κώλυσιν οὖν βουλῆς οἰκεῖον τό, οὐχ ἡμῖν συνθεύσεται ἥδε γε βουλή.

Οἱ δὲ ἐπανελθόντες κατὰ εὐωχίαν τῶν μνηστήρων ἐν τῇ ἀρτι ὁμιλίᾳ δεῖται, φησί. χλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε. τῶν ἀλλαχοῦ προειρημένων. οἱ δ' ἱέρευον ὄϊς μεγάλους καὶ πίονας αἶγας. ἱέρευον δὲ σύας σιάλους, καὶ βοῦν ἀγελαίην. τουτέστι νομάδα ... ἄφετον. ἀδάμαστον. σπλάγχνα δ' ἄρ' ὀπτήσαντες, ἐνώμων ὅ ἐστι περιεῖχον. δηλοῖ δέ ποτε ἡ λέξις, καὶ κίνησιν. ἐν δέ τε οἶνον κρατῆρσι κερόωντο τουτέστιν ἐμίγνυον. κύπελλα δ' ἔνειμε συβώτης. καὶ ἔστι ταυτὸν τὸ νέμειν καὶ τὸ νωμᾶν. σῖτον δ' ἐπένειμε Φιλοίτιος καλοῖς ἐν κανέοισιν. ἐῳνοχόει δὲ Μελανθεύς ὁ καὶ Μελάνθιος. οἱ δ' ἐπεχεῖρον τοῖς προκειμένοις. Τηλέμαχος δὲ κέρδεα νωμῶν, ἤτοι κινῶν, στρέφων ὡς τῷ, ὀδυσσῆα καθίδρυεν ἐντὸς ἐϋσταθέος μεγάρου παρὰ λάϊνον οὐδόν. καὶ οὐκ ἀφῆκε τὸν ξένον κατὰ γῆς καθῆσθαι ὡς χθές. ἀλλὰ δίφρον ἀεικέλιον καταθεὶς ὀλίγην τε τράπεζαν ὡς πτωχῷ ἔπρεπε, παρατίθησι σπλάγχνων μοίρας. τὸ μὲν φαινόμενον, ἐπὶ τιμῇ τοῦ ξένου, ἄλλως δέ, ὅτι κέρδεα ἐν φρεσὶν ἐνώμα. ὧν κεφάλαιον, τὸ τοὺς μνηστῆρας ἐρεθίζειν κατ' αὐτοῦ. ἵνα τάχιον τὸ κατ' ἐκείνων κακὸν γένηται.

Ὣς ἔφατ' Ἀμφίνομος· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
Ἐλθόντες δ' ἐς δώματ' Ὀδυσσῆος θείοιο,
Χλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.
Οἱ δ' ἱέρευον ὄϊς μεγάλους καὶ πίονας αἶγας,
Ἱρεῦον δὲ σύας σιάλους καὶ βοῦν ἀγελαίην.
Σπλάγχνα δ' ἄρ' ὀπτήσαντες ἐνώμων. ἐν δ' ἄρα οἶνον
Κρητῆρσι κερόωντο. κύπελλα δὲ νεῖμε συβώτης.
Σῖτον δέ σφ' ἐπένειμε Φιλοίτιος ὄρχαμος ἀνδρῶν
Καλοῖς ἐν κανέοισιν. ἐῳνοχόει δὲ Μελανθεύς.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Τηλέμαχος δ' Ὀδυσῆα καθίδρυε κέρδεα νωμῶν
Ἐντὸς ἐϋσταθέος μεγάρου παρὰ λάϊνον οὐδόν,
Δίφρον ἀεικέλιον παραθεὶς ὀλίγην τε τράπεζαν.
Πὰρ δ' ἐτίθει σπλάγχνων μοίρας. ἐν δ' οἶνον ἔχευεν
Ἐν δέπαϊ χρυσέῳ, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν.
Ἐνταυθοῖ νῦν ἧσο μετ' ἀνδράσιν οἰνοποτάζων.
Κερτομίας δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ καὶ χεῖρας ἀφέξω
Πάντων μνηστήρων, ἐπεὶ οὔτι δήμιός ἐστιν
Οἶκος ὅδ', ἀλλ' Ὀδυσῆος. ἐμοὶ δ' ἐκτήσατο κεῖνος.
Ὑμεῖς δὲ μνηστῆρες ἐπίσχετε θυμὸν ἐνιπῆς
Καὶ χεῖρας, ἵνα μή τις ἔρις καὶ νεῖκος ὄρηται.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες,
Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευεν.
Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη Εὐπείθεος υἱός.
Καὶ χαλεπόν περ ἐόντα δεχώμεθα μῦθον Ἀχαιοὶ
Τηλεμάχου, μάλα δ' ἧμιν ἀπειλήσας ἀγορεύει.
Οὐ γὰρ Ζεὺς εἴασε Κρονίων. τῷ κέν μιν ἤδη
Παύσαμεν ἐν μεγάροισι λιγύν περ ἐόντ' ἀγορητήν.
Ὣς ἔφατ' Ἀντίνοος. ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων.

δὲ

διὸ καὶ αὐτὸς τοῦ ξένου διακονεῖ, οὐκ ἀφιεὶς τοῖς δούλοις τοῦτο ποιεῖν. λέγει δὲ τὴν αὐτὴν αἰτίαν, καὶ δεξιμύτερον τοὺς μνηστῆρας προσφθέγγεται. μήτε κακολογεῖν τὸν ξένον αὐτοὺς ἐθέλων, μήτε χερσὶ πειρᾶσθαι. διὸ καὶ οἶνον ἐγχέας τῷ ξένῳ ἐν δέπαϊ χρυσείῳ, ἐνταυθοῖ νῦν ἧσο φησὶ μετ' ἀνδράσιν οἰνοποτάζων. κερτομίας δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ καὶ χεῖρας ἀφέξω πάντων μνηστήρων. ἐπεὶ οὔτι δήμιός ἐστιν οἶκος ὅδε, ἀλλ' Ὀδυσσῆος. ἐμοὶ δ' ἐκτήσατο κεῖνος. τουτέστι χάριν ἐμοῦ. εἶτα καὶ ἀπειλεῖται σωφρόνως τό, ὑμεῖς δὲ μνηστῆρες ἐπίσχετε θυμὸν ἤγουν ἐπίσχετε τὴν ψυχὴν ἐνιπῆς τε καὶ χειρῶν. ἵνα μή τις ἔρις καὶ νεῖκος ὄρηται. οὕτως εἶπεν ὁ παῖς. καὶ τῶν ἄλλων πάντων ὀδὰξ καὶ νῦν ἐν χείλεσι φύντων καὶ θαυμαζόντων ὅτι θαρσαλέως ἐκεῖνος ἀγόρευεν, Ἀντίνοος ἀντίξας, ἔφη. καὶ χαλεπόν περ ἐόντα δεχώμεθα μῦθον, μάλα δ' ἧμιν ἀπειλήσας ἀγορεύει. ὅπερ εἶπεν ἄν τις πειθόμενος κατ' ἀνάγκην ἀπειλαῖς. ᾧ ἀκόλουθον καὶ τό, οὐ γὰρ Ζεὺς εἴασε. τῷ, κέ μιν ἤδη παύσαμεν ἐν μεγάροισι λιγύν περ ἐόντ' ἀγορητήν. ὃ καὶ δῆλον ὅτι ὁμοίως ὡνειδίσθη ὁ Τηλέμαχος. οὐ χαλεπὸν τὸν μῦθον λέγει, ἐπεὶ οὐ μόνον χειρῶν αὐτοὺς ἐθέλει ἀπέχεσθαι, ἀλλὰ καὶ ἐνιπῆς, ἣν εἰς παραμυθίαν ἔχουσιν οἱ μὴ δυνάμενοι ἀμύνεσθαι χερσί. καὶ Ἀντίνοος μέν φησιν οὕτως εἶπεν. ὁ δ' ἄρ, οὐκ ἐμπάζετο μύθων. τουτέστιν ὁ Τηλέμαχος. τοῦτο δὲ ποιεῖ Ὅμηρος οἰκονομικῶς, ἵνα μὴ λογομαχῶσιν εἰς οὐδὲν δέον μακρότερα. Σημειοῦνται δ' ἐν τοῖς ῥηθεῖσιν οἱ παλαιοί, ὡς ἐνταῦθα καὶ μόνον οἱ μνηστῆρες ἱερεύουσιν ὄις, καὶ τὰ ἑξῆς ὡς ἐῤῥέθη. ἀλλαχοῦ δὲ τῆς Ὁμηρικῆς ταύτης ποιήσεως οὐχ εὕρηνται οὕτω ποιοῦντες. οὐ μὴν οὐδὲ εὐχόμενοι. Ὀδυσσεὺς δέ, οὐ τοιοῦτος. ὃ καὶ ὁ δοῦλος Εὔμαιος, εὐσεβεῖν φαίνεται βιῶν ὡς προϊστόρηται. οὐδὲν δὲ τῶν ἱερευομένων ζώων, δίχα ἐπιθέτου προήνεγκεν. οὐ τοὺς ὄις. οὐ τὰς αἶγας. οὐ τοὺς σύας. οὐ τὴν βοῦν ὡς πρόκειται ἐν τῇ προσεχῶς ῥηθείσῃ Ὁμηρικῇ γραφῇ. διάφορον δὲ ἀφήλικον ἔφη, πρὸς διαστολὴν ἑτέρου τοῦ ἐκκαλλοῦς. ὁ ποῖος κεῖται τῇ πινακοθήκῃ. Τὸ δὲ ἱερεῦον ὄις ἱερεῦον πᾶσι, σχῆμα καὶ αὐτὸ κάλλους κατ' ἐπαναφορὰν λεγόμενον. Τὸ δὲ χεῖρας ἀφέξω, ἀντὶ τοῦ κωλύσω. ἀπεναντίας δὲ πάντως τὸ ἀπέχειν ἐστὶ πρὸς τὸ προσέχειν. εἴπερ ἀπέχειν μέν, τὸ πόῤῥω ἔχειν μέν, προσέχειν δέ, τὸ ἐγγὺς ἔχειν. Οὐ δήμιος δὲ οἶκος, ὁ μὴ δημόσιος ἀλλ' ἰδιωτικὸς δηλαδὴ ἀφηλικῶς εἰπεῖν ἤγουν ἴδιος, ἐμοὶ κτηθεὶς τοῦ τοῦ Ὀδυσσέως ἤγουν τοῦ πατρὸς βασιλέως. διὸ καὶ ἐμφαίνει ὡς βούλεται βασιλέως τὸν τοιοῦτον οἶκον εἰπεῖν οἷα χωρίζων τοῦ δημοσίου οἴκου τὸν βασιλικόν. εἴη δὲ ἂν ἄλλως, δήμιός τις οἶκος, ἐν ᾧ κοινῶς ἐξενοδοχοῦντο οἱ ἐν ταῖς πόλεσι παραβάλλοντες. ἣν δὲ τὸ τοιοῦτον καὶ ἡ λέσχη, τοῖς πτωχοῖς τῶν προκαταλαβόντων οὖσα. Ἐν δὲ τῷ, μάλα δ' ἧμιν ἀπειλήσας, προπερισπᾶται τὸ ἧμιν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ κατὰ συστολὴν τοῦ λέγουσιν, ἀναπεμφθέντος τοῦ τόνου λόγῳ ἐγκλίσεως.

Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ θεῶν ἱερὴν ἑκατόμβην
Ἦγον. τοὶ δ' ἀγέροντο καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
Ἄλσος ὑπὸ σκιερὸν ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος.
Οἱ δ' ἐπεὶ ὤπτησαν κρέ' ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο,
Μοίρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα.
Πὰρ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ μοῖραν θέσαν οἳ πονέοντο
Ἴσην, ὡς αὐτοί περ ἐλάγχανον. ὣς γὰρ ἀνώγει
Τηλέμαχος φίλος υἱὸς Ὀδυσσῆος θείοιο.
Μνηστῆρας δ' οὐ πάμπαν ἀγήνορας εἴα Ἀθήνη
Λώβης ἴσχεσθαι θυμαλγέος, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον
Δύη ἄχος κραδίην Λαερτιάδην Ὀδυσῆα.
Ἦν δέ τις ἐν μνηστῆρσιν ἀνὴρ ἀθεμίστια εἰδώς,
Κτήσιππος δ' ὄνομ' ἔσκε, Σάμῃ δ' ἐνὶ οἰκία ναῖεν.
Ὃς δή τοι κτεάτεσσι πεποιθὼς πατρὸς ἑοῖο,
Μνάσκετ' Ὀδυσσῆος δὴν οἰχομένοιο δάμαρτα.
Ὅς ῥα τότε μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι μετηύδα.
Κέκλυτέ μευ μνηστῆρες ἀγήνορες, ὄφρα τι εἴπω.
Μοῖραν μὲν δὴ ξεῖνος ἔχει πάλαι ὡς ἐπέοικεν
Ἴσην, οὐ γὰρ καλὸν ἀτέμβειν οὐδὲ δίκαιον
Ξείνους Τηλεμάχου, ὅς κεν τάδε δώμαθ' ἵκηται.
Ἀλλ' ἄγε οἱ καὶ ἐγὼ δῶ ξείνιον, ὄφρα καὶ αὐτὸς

Ὅτι δηλῶν ὁ ποιητὴς δημοσίᾳ τιμᾶσθαι τὰς νουμηνίας διὰ τὸν Ἀπόλλωνα ἥλιον ὡς καὶ προδεδήλωται, φησί. κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ, θεῶν ἱερὴν ἑκατόμβην ἦγον. τοὶ δ' ἀγέροντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί, ἄλσος ὑπὸ σκιερὸν Ἀπόλλωνος. ὁποῖα τοῖς δαίμοσιν ἀνεῖντο πολλά, οὐ κατὰ τοῖς πολλοῖς ὄντα. Ἀχαιοὶ δὲ νῦν, οἱ κατὰ τὴν Ἰθάκην. ὧν πρὸς τῇ θυσίᾳ ὄντων, οὐδὲν ἔσται δεινὸς τῷ Ὀδυσσεῖ μήποθεν οἱ μνηστῆρες βοηθεῖεν ἐν τῷ πολεμεῖσθαι. καὶ κήρυκες δέ, οἱ κατὰ τὴν Ἰθάκην δημόσιοι ἐνταῦθα νοοῦνται, οἳ καὶ ταῖς θυσίαις ὑπούργουν, θεῖον γένος ὄντες. καὶ οὐ μόνον ἀνθρώπων ἄγγελοι, ἀλλὰ καὶ θεῶν ὡς ἡ Ἰλιὰς δηλοῖ. Σκιερὸν δέ, οὐ τὸ λιχερὶν μόνον ἀλλὰ καὶ ἅπαν ἄλσος, εἴγε ἄλση μὲν λέγεται παρ' οἷς ἄλλοιτι δένδρα. τοῖς δὲ τοιούτοις δασύνεσθαι,

Ἠὲ λοετροχόῳ δώῃ γέρας ἠέ τῳ ἄλλῳ
Δμώων, οἳ κατὰ δώματ' Ὀδυσσῆος θείοιο.
Ὣς εἰπὼν, ἔρριψε βοὸς πόδα χειρὶ παχείῃ,
Κείμενον ἐκ κανέοιο λαβών. ὁ δ' ἀλεύατ' Ὀδυσσεὺς
Ἦκα παρακλίνας κεφαλήν. μείδησε δὲ θυμῷ
Σαρδάνιον μάλα τοῖον. ὁ δ' εὔδμητον βάλε τοῖχον.
Κτήσιππον δ' ἄρα Τηλέμαχος ἠνίπαπε μύθῳ.
Κτήσιππ' ἦ μάλα τοι τόδε κέρδιον ἔπλετο θυμῷ,
Οὐκ ἔβαλες τὸν ξεῖνον. ἀλεύατο γὰρ βέλος αὐτός.
Ἦ γάρ κέν σε μέσον βάλον ἔγχεϊ ὀξυόεντι.
Καί κέ τοι ἀντὶ γάμοιο πατὴρ τάφον ἀμφεπονεῖτο
Ἐνθάδε. τῷ μή τίς μοι ἀεικείας ἐνὶ οἴκῳ
Φαινέτω, ἤδη γὰρ νοέω καὶ οἶδα ἕκαστα,
Ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρεια. πάρος δ' ἔτι νήπιος ἦα.
Ἀλλ' ἔμπης τάδε μὲν, καὶ τέτλαμεν εἰσορόωντες.
Μήλων σφαζομένων, οἴνοιό τε πινομένοιο,
Καὶ σίτου. χαλεπὸν γὰρ ἐρυκακέειν ἕνα πολλούς.
Ἀλλ' ἄγε μηκέτι μοι κακὰ ῥέζετε δυσμενέοντες.
Εἰ δ' ἤδη μ' αὐτὸν κτεῖναι μενεαίνετε χαλκῷ,
Καί κε τὸ βουλοίμην, καί κεν πολὺ κέρδιον εἴη
Τεθνάμεν, ἢ τάδε γ' αἰὲν ἀεικέα ἔργ' ὁράασθαι,
Ξείνους τε στυφελιζομένους, δμῳάς τε γυναῖκας
Ῥυστάζοντας ἀεικελίως κατὰ δώματα καλά.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Ὀψὲ δὲ δὴ μετέειπε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος.

τὸ σκαιρὸν παρίσταται. ἀλλ' οὕτω μὲν οἱ τοῦ δήμου ἐτέλουν τὴν ἑκατόμβην, οἱ δὲ μνηστῆρες, ἐν τοῖς τοῦ Ὀδυσσέως δαίνυνται ἱερουργίᾳ δαῖτα. οὓς εἴποι τις ἂν, οἱ ἐρχθέντες εἰς σφαγήν. Ὅτι τὸ, πὰρ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ μοῖραν θέσαν οἱ πονέοντο ἴσην ὡς αὐτοί περ ἐλάγχανον, δηλοῖ μὲν ἰσομοιρίαν. ἔχει δὲ ἑρμηνείαν τοῦ ἴσην, τὸ, ὡς αὐτοὶ ἐλάγχανον. ἅμα δὲ ἐμφαίνει, καὶ κατὰ λαχμὸν καὶ τὰς πολυτελεῖς μοίρας γίνεσθαι. Τὸ δὲ ἴσην μοῖραν, ἔοικε τῇ ἴσῃ δαιτί. Ὅτι καὶ πάλιν ἀθλίως ἐρεσχελοῦσιν ἀπὸ φονίου κατὰ ἐρεθισμὸν τὸν προρρηθέντα ἵνα Ὀδυσσεὺς ἔτι μᾶλλον ὀργίζοιτο, γίνεται ὕβρεις παρὰ μνηστήρων. φησὶ γοῦν ὁ ποιητὴς οὕτω. μνηστῆρας δ' οὐ πάμπαν ἀγήνορας εἴα Ἀθήνη λώβης ἴσχεσθαι θυμαλγέος, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον δύη ἄχος κραδίην Λαερτιάδην Ὀδυσσῆα. ἤγουν ἵνα ἐπεισέλθῃ λύπη τὸν Ὀδυσσέα κατὰ καρδίαν. ἢ αἰτιατικῶς, τὴν καρδίαν τοῦ Ὀδυσσέως. ὁποῖα μυρία καὶ ἄλλα τοιαῦτα σχήματα παρὰ τῷ ποιητῇ. εἶτα ἄρχεται ἐμπαιγμὸς διηγήματος ἀπὸ ὑπαρκτικοῦ συνήθως ῥήματος. ἦν δέ τις ἐν μνηστῆρσιν ἀνὴρ, ἀθεμίστια εἰδώς. Κτήσιππος δ' ὄνομ' ἔσκε. Σάμῃ δ' ἐνὶ οἰκία ναῖεν. ὡς εἶναι οὕτω σάμιος ἢ σαμαῖος κατὰ ἐθνικὸν, ὃ καὶ ἀλλαχοῦ προδηλοῦται. ὃς δή τοι κτεάτεσσιν ἤγουν κτήμασι πεποιθὼς θεσπεσίοισιν οἷς προσφυῶς καὶ Κτήσιππος ἐκαλεῖτο, μνάσκετ' Ὀδυσσῆος δὴν οἰχομένοιο δάμαρτα. οὗτος εἶπε, κέκλυτέ μευ μνηστῆρες ἔφη ἀγήνορες ὄφρα τι εἴπω. μοῖραν μὲν δὴ ξεῖνος ἔχει πάλαι ὡς ἐπέοικεν ἴσην. οὐ γὰρ καλὸν ἀτέμβειν οὐδὲ δίκαιον ξείνους Τηλεμάχου ὅς κεν τάδε δώματα ἵκηται. ἀλλ' ἄγε οἱ καὶ ἐγὼ δῶ ξείνιον, ὄφρα καὶ αὐτὸς ἠὲ λοετροχόῳ δώῃ γέρας ἠέ τῳ ἄλλῳ. ὣς εἰπὼν. ἔρριψε βοὸς πόδα χειρὶ παχείῃ, κείμενον ἐκ κανέοιο λαβών. ὁ δ' ἀλεύατ' Ὀδυσσεὺς παρακλίνας κεφαλήν. μείδησε δὲ θυμῷ σαρδάνιον μάλα τοῖον ἢ μέγα τοῖον. ὁ δ' εὔδμητον βάλε τοῖχον, Κτήσιππον δ' ἄρα Τηλέμαχος ἠνίπαπε μύθῳ. Κτήσιππ', ἦ μάλα τοι τόδε κέρδιον ἔπλετο θυμῷ, οὐκ ἔβαλες τὸν ξεῖνον. ἀλεύατο γὰρ βέλος αὐτός. ἦ γὰρ ἄν σε μέσον βάλον ἔγχεϊ ὀξυόεντι. καί κέ τοι ἀντὶ γάμοιο, πατὴρ τάφον ἀμφεπονεῖτο ἐνθάδε. εἶτα μετὰ θάρρους καὶ τοῖς ἄλλοις λαλῶν, καὶ παρομοίως μὲν ἀπειλαῖς παραινέσας, αὔξων δὲ ῥητορικῶς τὴν τῶν μνηστήρων ὕβριν ἐκ τεχνικῶν μεθόδων, ἐπάγει. διὸ, μή τίς μοι ἀεικείας ἐνὶ οἴκῳ φαινέτω, ἤδη γὰρ νοέω καὶ οἶδα ἕκαστα. καὶ ἑξῆς ὡς ἐν τῷ καὶ πρὸ τούτων εἴπομεν. εἶτα ἐπιφέρει. ἀλλ' ἔμπης τάδε μὲν, καὶ τέτλαμεν εἰσορόωντες. μήλων σφαζομένων, οἴνοιό τε πινομένοιο, καὶ σίτου, ἐσθιομένου δηλαδή. χαλεπὸν γὰρ ὡς καὶ ταῦτα προερρέθη, ἐρυκακέειν ἕνα πολλούς. ἀλλ' ἄγε μηκέτι μοι κακὰ ῥέζετε δυσμενέοντες. εἰ δ' ἤδη μ' αὐτὸν κτεῖναι μενεαίνετε χαλκῷ, καί κε τὸ βουλοίμην. καὶ ἑξῆς ἃ φθάσας ἤκουσεν ἐκ τοῦ πατρός. εἰπόντος, οὐ τλητὸν εἶναι ἀεικέα ἔργα ὁρᾶν, ξείνους τε στυφελιζομένους καὶ τὰ ἑξῆς. Καὶ ὅρα ὅπως κέρδια τομῶν ὁ Τηλέμαχος, καὶ τὸν ξεῖνον πατέρα δίφρῳ εἰ καὶ ἀεικελίῳ καὶ ὀλίγῃ τραπέζῃ καὶ ἰσομοιρίᾳ τιμήσας, ἠρέθισεν οὕτω φρονίμως τὴν ἀθεμιστίαν. διὸ καὶ καλῶς ὁ ποιητὴς ἔφη ὡς οὐ πάμπαν ἀγήνορας εἴα Ἀθήνη μνηστῆρας λώβης ἴσχεσθαι ὡς καὶ προ-

γράφη

γράφει. ἵνα ἐρεθισθεὶς Ὀδυσσεύς, μὴ ἀναβάλληται τὴν κατ' αὐτῶν ἔξοδον. Ὅρα δὲ ὅτι δυνάμενος ὁ ποιητὴς κυκλικῶς φράσαι, ἦν δέ τις ἐν μνηστῆρσιν ἀνήρ, Κτήσιππος δ' ὄνομ' ἦν. αὐτὸ μέν, ἀφῆκεν. ἐχρήσατο δὲ ποικιλίας χάριν ἐν καταρχῇ μέν, τῷ ἦν, κοινῷ ὄντι. ἐν τέλει δέ, ποιητικῷ τῷ ἔσκεν. οὗ παράγωγον αὐτῷ. ἔω ἴσω ἴσκω. παρατατικός, ἴσκον. μυρία δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα. ἐν οἷς καὶ τὸ κίω κίσω κίσκω. ἀφ' οὗ τὸ κίσκετο ἀντὶ τοῦ ἐκινεῖτο. Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ μὲν ἦν ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον ἐν πρώτῳ προσώπῳ, προσφυῶς ἔχει τὸ ν, κατὰ συγκοπὴν τοῦ ἦον ὅπερ ἐστὶν ὑπῆρχον. τὸ δὲ τρίτον, οὐχ οὕτως ἔχει κατὰ τὸν Ἡρακλείδου λόγον, ἔχοντα οὕτως. τοῖς εἰς βραχὺ περαιουμένοις εἶτα συναιρεθεῖσι τρίτοις προσώποις, οὐκέτι μετουσία τοῦ ν ἐστίν. ὡς τὸ ἐν τῷ, ἦεν ἧκε καὶ συναιρεθὲν ἦν, οὐκ ὀρθῶς ἔχει ἡ προσέλευσις τοῦ ν. κοινὸν δέ φησι καὶ τό, ὅσκεν εἴελα καλά. διαλυθὲν γὰρ εἰς τὸ ἔσκεε, πῶς προσλήψεται τὸ ν, ὅπου γε οὐδεὶς παρατατικὸς εἰς ν περατοῦται ἐν τρίτῳ ἑνικῷ παρ' Ἕλλησιν; ἑτέρωθι δὲ λέγει ὁ αὐτός, καὶ ὅτι ὥσπερ τό, κνέε τυρόν, ἤγουν ἔκνεεν, ἔκνησεν, εἰς τὸ ἦτα συναιρεθὲν δι' κνῆ τυρὸν ἐν Ἰλιάδι, οὐκέτι σὺν τῷ ν ἐξηνέχθη, οὕτως οὐδὲ τὸ ἦ μετὰ τοῦ ν γραφήσεται, ἀλλὰ δηλαδὴ δίχα τοῦ ν, κἂν σημαίνῃ τὸ ὑπῆρχεν, ἀπὸ τοῦ ἔε δηλονότι. καὶ οὕτω μὲν κατ' ἐκεῖνον ὁ σοφὸς τὴν τοιαύτην γραφήν. ἔστι δὲ καὶ ἄλλως καὶ μετὰ τοῦ ν νοῆσαι τὸ ἦν δωρικῶς ἅμα καὶ ἀττικῶς κατὰ τὸν αὐτὸν Ἡρακλείδην, εἰπόντα οὕτω. τὸ παρ' ἡμῖν ἔπλει καὶ ἔρρει, τὰ μὲν τοῖς Ἴωσιν, ἔπλεεν ἔρρεεν. ὡς τῆς ει διφθόγγου τεμνομένης παρ' αὐτοῖς εἰς ἄμφω ταῦτα. ταῦτα δὲ δωριεῦσιν ὧν τῇ διαλέκτῳ καὶ ἀρχαῖοι ἀττικοὶ χρῶνται, τὰ τοιαῦτα δύο εε, εἰς ἦ συναιρεῖται. τὸ γὰρ ἔπλεεν ἔρρεεν, ἔπλην καὶ ἔρρην παρ' αὐτοῖς. εἰ τοίνυν τοῦτο δίδοται, τί κωλύει κατὰ τὸ ἔπλεεν ἔπλην δωρικῶς καὶ ἔρρεεν ἔρρην, οὕτως εἶναι καὶ ἔεν ἦν. περισπωμένως μέντοι διὰ τὸ τοῦ ῥήματος μονοσύλλαβον, χαρίζων τῇ δωρικῇ φωνῇ καὶ τῇ τῶν ἀττικῶν. διὸ καὶ τὸ δάματορ δωρικὸν ὄν, φιλοῦσι λαλεῖν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη, ὅτι τὸ θαῦμα πρόκειται, ὡς καὶ ὁ τοῦ κωμικοῦ Πλοῦτος δηλοῖ. Ἐπιστέον καὶ ὅτι τὸ εἰρημένον ἦν ἐπὶ τρίτου ἑνικοῦ προσώπου, ὁ Ἀλκμὰν ἧς λέγει μεταλημμένου τοῦ ν εἰς σ δωρικῶς ὡς ὁ Ἡρακλείδης παραδίδωσιν. ἔστι δὲ αὐτοῦ χρῆσις, καὶ παρὰ τῷ Βουκολιαστῇ. ὡς καὶ ἐν τῷ πεποίηκα μὲν καὶ λέγομεν καὶ τοῖς ὁμοίοις, τρέπουσι τὸ ν εἰς σ οἱ δωριεῖς λέγοντες πεποιήκαμες καὶ τἆλλα δὲ ὡσαύτως, δηλοῦσιν οἱ χρησάμενοι. τὸ δὲ παρ' Ἡσιόδῳ, τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί, ἀντὶ τοῦ ἦσαν, Βοιωτῶν λέγεται γλώσσης εἶναι. οἳ ἑνικὰ ῥήματα πληθυντικοῖς ὀνόμασι συντάττουσιν. Ἐν δὲ τῷ, ὄνομ' ἔσκεν, ὄνομα κατ' ἐξοχὴν τὸ κύριον δηλοῦται. οὐ μὴν τὸ κοινόν. ἐξ οὗ ὀνομάζειν Ὅμηρος πολλαχοῦ οἶδε, τὸ διεξοδικῶς λαλεῖν ἐν συνθήκῃ ὀνομάτων ἤγουν λέξεων. αἷς καὶ τὰ ἐπίθετα συνεισάγονται τὰ ὡς ἂν Ὅμηρος εἴποι, κατ' ἐπίκλησιν. ἡ δὲ ὡς ἐρρέθη κυριωνυμία, καὶ τὸ παρὰ Εὐμαίῳ ἄλκυσον ὀνομάζειν. ἔφη γὰρ ἐκεῖνος, αἰδεῖσθαι ὀνομάζειν τὸν καλὸν δεσπότην. ἤγουν, εὐλαβεῖσθαι λέγειν ἐκεῖνον τὸ κύριον αὐτοῦ ὄνομα ὅπερ ἦν Ὀδυσσεύς. οἷα ἐπικρίνων, ἠθεῖον αὐτὸν καλεῖν ὡς προδεδήλωται. τὸ δὲ τοιοῦτον κύριον ὄνομα, καὶ τὸ ἐν Ἰλιάδι ὄνομα κλυτὸν συνίσταται. οὗ δηλονότι τὸ κύριον ὄνομα, περίκλυτον ἀνθρώποις ἦν. ἐξ αὐτοῦ δέ, καὶ τὸ ὀνομακλήδην. δηλοῦν, ὡς ἐξ ὀνόματος κυρίου ἐκάλει ἕκαστον τῶν ἔσω τοῦ δουρείου ἵππου ἡ Ἑλένη. θεσπέσια δὲ κτήματα Κτησίππου τοῦ διὰ πλοῦτον ὑβριστοῦ, τὰ πολλὰ λέγει, ἃ δηλαδὴ θεὸς ἂν εἴποι. οὐ γὰρ δή που κτέατα θεῖα εἰσὶ τὰ τοῦ εἰδότος ἀθεμίσια κατὰ τὸν ποιητήν. Μνηστῆρες δ' ἀγήνορες ἐνταῦθα, ἐπὶ ἐπαίνου. οὐ γὰρ ἂν ὁ μνηστὴρ Κτήσιππος, τοὺς ὁμοίους ὕβριζε. Τὸ δὲ πάλαι, φανερῶς καὶ νῦν ἐκ παραλλήλου κεῖται καὶ οὐ κατὰ κυρίαν σημασίαν, ἐν τῷ, μοῖραν ὁ ξεῖνος ἔχει πάλαι. οὐ γὰρ κυρίως πάλαι μοῖραν ἔχει, ὁ νῦν αὐτίκα λαβὼν αὐτήν. ἀττικῶς δὲ τὸ σχῆμα. παρ' οἷς, καὶ τὸ ποτέ, καὶ τὸ πάλαι, ἁπλῶς οὕτω κεῖνται δίχα τοῦ σημαίνειν πολυκαιρίαν τινά. Τὸ δὲ ὡς ἐπέοικε, φθονερὸν ὁ κακῶς λέγει κατὰ εἰρωνείαν. ἠρέθισται γὰρ τῇ τοῦ ξένου τιμῇ. Οὐ καλὸν δὲ πρᾶγμα λέγει, τὸ μὴ ἐπαίνου ἄξιον. ἐπεὶ καὶ τέλος ἐγκωμιαστικοῦ εἴδους, τὸ καλόν. κατὰ τοὺς μεθ' Ὅμηρον. περὶ δὲ τοῦ ἀτέμβειν ποιητικοῦ ῥήματος ὄντος καὶ στέρησιν καὶ βλάβην σημαίνοντος, δεδήλωται ἀλλαχοῦ. ὥσπερ καὶ ὅτι ἔθος Ὁμήρῳ, ἐκ πληθυντικοῦ ἀορίστου καταβαίνειν εἰς ἑνικὸν ὡρισμένον. ὡς καὶ ἐνταῦθα εἰπὼν ξείνους Τηλεμάχου, ἐπιφέρει. ὅς κεν ἐνθάδ' ἵκηται. Ἐν δὲ τῷ, δῶ οἱ γέρας, ἢ τὸ ἁπλῶς δῶρον λέγει γέρας, ἢ τὸ ἐπέκεινα τῆς μοίρας. ὡς που καὶ τῷ Ὀδυσσεῖ οἷά τι γέρας ἐπιπέμπει τὸν τοῦ βοὸς πόδα ὁ Κτήσιππος. ὃν πόδα, καὶ συμφωτεῖον βιαζόμενον κατὰ τὴν τοῦ Κράτητος παρατήρησιν λογίζεσθαι ὡς καὶ ἑφθὰ ἤσθιον ἥρωες. οὐ γὰρ ἄν φησι γένοιτο πούς βοός, ὀπτός. Τὸ δὲ ἔρριψε βοὸς πόδα, ταὐτὸν τῷ, ἀφῆκε δίκην βέλους. ὁποῖόν τι καὶ πρὸ ὀλίγου τό, διερρίπτασκε δίσκον. ὅτι δὲ βέλος καὶ ὁ ῥιφθεὶς πούς, δηλοῖ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ, ἀλεύατο γὰρ βέλος αὐτός. Τὸ δὲ σαρδάνιον ὅ τινες σαρδόνιον γράφουσιν ἐξ οὗ καὶ διασαρδονίζειν ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ τό, διαγελᾶν οὐκ ἐπὶ διαχύσει, δηλοῖ μὲν τό, ἄκροις χείλεσι σεσηρέναι τὸν ἔσω δακνόμενον θυμῷ ἢ λύπῃ. ἵνα ᾖ σαρδάνιον ὁμηρικῶς καὶ σαρδόνιον δὲ κατὰ τοὺς ἄλλους, τὸ σεσηρὸς καὶ σαρκαστικόν. Οἱ μέν φασι τὴν λέξιν εἰλῆφθαι, ἀπὸ τοῦ δοθέντος παρὰ Διὸς τῇ Εὐρώπῃ φύλακος ἡφαιστοτεύκτου. ὃς τοὺς παραβάλλοντας ξένους τῇ Κρήτῃ συλλαμβάνων, ἰδίως φασὶν ἐτιμωρεῖτο, πηδῶν εἰς πῦρ. καὶ θερμαίνων τὸ στῆθος ὁποῖόν τι περὶ τοῦ Κρητικοῦ Τάλω τοῦ χαλκοστήθου φασί τινες καὶ χαλκόποδος, καὶ περιπτυσσόμενος, καὶ καιομένων ἐκείνων, αὐτὸς σεσηρώς.

ἀλλ' οὗτος μὲν ὁ λόγος, οὐ πάνυ διευκρινεῖ τὴν λέξιν. ἀλλ' οὖν μόνον δίδωσιν ὑπονοεῖν, ὅτι παρὰ τὸ δαρεῖν ἢ δαίρειν ἤτοι κείρειν καὶ παρὰ τὸ σαίρω ἴσαρον ὅθεν καὶ τὸ σεσηρέναι, γίνεται τὸ σαρδόνιον. διότι τὸ σαρὸς καὶ δεινὸν ἢ δαῖον ἔγγυς κεῖται. ἕτεροι δέ φασιν, ἐν Σαρδοῖ νήσῳ ἐπιεικῶς σελίνου τῇ ἐν Σαρδόνι, τὸ σέλινον φύεσθαι. οὗ τοὺς ἐμφαγόντας ξένους, μετὰ σπασμοῦ ὄλλυσθαι σεσηρότας. ὥστε εἶναι σαρδόνιον γέλωτα, τὸν μετὰ ὀδύνης. ὁποῖόν τινα γελᾶν λέγονται καὶ οἱ πιεζόμενοι τὰς φρένας. καὶ δὴ δὲ πεῖρα ἔφηνε πολλοῖς, διδάξασα ὑπὸ ὄφεως συνεχεῖσθαί τινα καὶ δηχθῆναι πρότερον τὰ ὑπὸ μάλην καὶ οὕτω σὺν γέλωτι ἀπορρῆξαι τὸν βίον. Τίμαιος δέ φασιν ἱστορεῖ τοὺς ἐν Σαρδόνι γεγηρακότας τῶν γονέων, ἄγεσθαι πρὸς βόθρον καὶ καταβάλλεσθαι, καὶ οὕτω τοῦ ζῆν ἀπαλλάττεσθαι. καὶ ὡς μακαρίους θνήσκοντας, γελᾶν. κἀντεῦθεν τὸν ἐπὶ λύπαις γέλωτα, σαρδόνιον λέγεσθαι. ἕτεροι δέ, τοὺς υἱοὺς γελᾶν φασιν ἐπὶ τῷ τῶν πατέρων ἐκεῖ καταρρίπτεσθαι, ἀφοσιουμένους τὸν φόνον. καὶ ἐμφαίνοντας, μηδὲν ἁμαρτεῖν εἰς τοὺς κακῶς πεισομένους πατέρας ὑπὸ γήρως, προσαπάγουσιν. ἐθέλουσι δὲ οἱ παλαιοί, ἄμεινον εἶναι, σαρδόνιον γέλωτα λέγεσθαι, τὸν ἐπὶ καταμωκήσει προσποιητόν, παρὰ τὸ σεσηρέναι ἤγουν ὑπανοίγειν τὰ χείλη ὡς δηλαδὴ προείρηται. γράφει δέ τις τῶν παλαιῶν, καὶ οὕτω. σαρδάνιος γέλως, κεχηνότος καὶ σεσηρότος τοῦ στόματος καὶ οὐκ ἐκ διαθέσεως γινόμενος. Τὸ δὲ οὐκ ἔβαλες, ἐλλιπῶς εἴρηται διὰ θυμόν. ἦν δὲ τὸ ἁπλοῦν, οὕτως. ἦ μάλα σοι κέρδιον ἦν ὅτι οὐκ ἔβαλες τὸν ξεῖνον. Τὸ δὲ μή τις ἀεικείας φαινέσθω ἐμοὶ ἐνὶ οἴκῳ, τουτέστι τὰ ἀεικέα ἔργα, ἀκριβῶς ἔχει πρὸς σύνεσιν. εἰ γὰρ καὶ ἐνθυμεῖταί τις ἀεικῆ, ἀλλὰ μὴ ἐκφαινέτω. ἐκεῖνο μὲν γάρ, οὐχ οὕτω μεμπτόν, ὡς ἄδηλον. τοῦτο δέ, ἤδη βίαιον, ὡς φανερόν. διφορεῖται δὲ τῆς ἀεικείας ἡ παραλήγουσα ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι. πλέον δὲ χρῆσις ἡ διὰ διφθόγγου ὡς ἀπὸ τοῦ ἀεικὴς ἀεικεία. ἔχει δὲ λόγον καὶ ἡ διὰ τοῦ ἰῶτα γραφή, διὰ τὸ ἐκ τῆς ἀεικίας τὴν αἰκίαν γίνεσθαι. Τὸ δὲ μήλων σφαζομένων καὶ ἑξῆς, ἀλλαγὴν ἔχει σχήματος ἀσολοικίστως πλαγιασθέν. τὸ γὰρ ὀρθότερον οὕτω καὶ κοινότερον. τὰ δὲ μὲν καὶ τέτλαμεν. μῆλα σφαζόμενα οἶνόν τε πινόμενον καὶ σῖτον. Τὸ δὲ ἀλλ' ἄγε, ταυτὸν ὡς εἰ καὶ ἀλλ' ἄγε τι ἐγράφη. καθὰ μυριαχοῦ φαίνεται. Τὸ δὲ εἰ δ' ἤδη μ' αὐτὸν κτεῖναι μενεαίνετε, βαρέως εἴρηται πρὸς διαστολὴν τῆς τοῦ ξένου κακώσεως. βούλεται γὰρ εἰπεῖν, ὡς καὶ τοῦ ξένου μὲν κακουμένου, ἐμὲ δοκεῖτε βλάπτειν. εἰ δὲ καὶ χεῖρας ἐπιβαλεῖτέ μοι, τότε δὴ οὐ σχετικῶς κακιοῦμαι, ἀλλ' ἐγὼ αὐτὸς κτείνομαι. Ὁ δὲ ἀθεμίστιος ἀφαιρεθεὶς τὴν κατάρχουσαν κεφαλήν, ἁπλοῖ πολυώνυμον κεῖσθαι τὸν θεμίστιον.

Ὅτι ἐπὶ ἀσταθμήτου δικαιολογίας, καλὸν εἰπεῖν τό, ὦ φίλοι οὐκ ἂν δή τις ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ ἀντιβίοις ἐπέεσσι καθαπτόμενος χαλεπαίνοι. κεῖται δὲ τό, ἀντιβίοις καθαπτόμενος, πρὸς διαστολὴν ἑτέρου καθάπτεσθαι τρόπου ὃ προδεδήλωται. Ἀγέλαος δὲ εἷς τῶν μνηστήρων, τοῦτό φησιν. ἐπικρίνας ὡς εἰκός, καλὰ εἰπεῖν τὸν Τηλέμαχον. ὃς καὶ παραινεῖ, μήτε τὸν ξεῖνον στυφελίζειν, μήτε τιν' ἄλλον ὡς καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται, δμώων τῶν κατὰ τὸν οἶκον τοῦ Ὀδυσσέως. εἶτα καὶ Τηλεμάχῳ τὸ δοκεῖν λυσιτελὲς ὑποτίθεται, φησί. Τηλεμάχῳ δέ κε μῦθον ἐγὼ καὶ μητέρι φαίην ἤπιον, εἰ σφῶιν κραδίῃ ἅδοι ἀμφοῖν. ὄφρα μὲν ὑμῖν θυμὸς ἐώλπει νοστήσειν Ὀδυσσῆα, τόφρα οὔτις νέμεσις μένειν τε καὶ ἰσχέμεν ἤγουν ἐπέχειν μνηστῆρας. ἐπεὶ τόδε κέρδιον ἦν εἰ νόστησ' Ὀδυσσεὺς καὶ ὑπότροπος ἵκετο δῶμα. ἅπερ ἐκ παραλλήλου ταυτὸ

Ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δή τις ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ
Ἀντιβίοις ἐπέεσσι καθαπτόμενος χαλεπαίνοι.
Μήτε τι τὸν ξεῖνον στυφελίζετε, μήτε τιν' ἄλλον
Δμώων, οἳ κατὰ δώματ' Ὀδυσσῆος θείοιο.
Τηλεμάχῳ δέ κε μῦθον ἐγὼ καὶ μητέρι φαίην
Ἤπιον, εἰ σφῶιν κραδίῃ ἅδοι ἀμφοτέροιιν.
Ὄφρα μὲν ὑμῖν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐώλπει
Νοστῆσαι Ὀδυσῆα πολύφρονα ὅνδε δόμονδε,
Τόφρ' οὔτις νέμεσις μενέμεν τ' ἦν, ἰσχέμεναί τε
Μνηστῆρας κατὰ δώματ' ἐπεὶ τόδε κέρδιον ἦεν,
Εἰ νόστησ' Ὀδυσεὺς καὶ ὑπότροπος ἵκετο δῶμα.
Νῦν δ' ἤδη τόδε δῆλον ὅ τ' οὐκέτι νόστιμός ἐστιν.
Ἀλλ' ἄγε σῇ τάδε μητρὶ παρεζόμενος κατάλεξον,
Γήμασθ' ὅς τις ἄριστος ἀνὴρ καὶ πλεῖστα πόρῃσιν,
Ὄφρα σὺ μὲν χαίρων πατρώια πάντα νέμηαι,
Ἔσθων καὶ πίνων, ἡ δ' ἄλλου δώματ' ἵκηται.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Οὐ μὰ Ζῆν' Ἀγέλαε καὶ ἄλγεα πατρὸς ἐμοῖο,
Ὅς που τῆλ' Ἰθάκης ἢ ἔφθιται ἢ ἀλάληται,
Οὔτι διατρίβω μητρὸς γάμον. ἀλλὰ κελεύω
Γήμασθ' ᾧ κ' ἐθέλῃ, ποτὶ δ' ἄσπετα δῶρα δίδωμι.
Αἰδέομαι δ' ἀέκουσαν ἀπὸ μεγάροιο δίεσθαι

ἀλλὰ

Μύθῳ ἀναγκαίῳ. μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειεν.

δηλοῦσι τὸν τοῦ Ὀδυσσέως δηλαδὴ νόστον. νῦν δ' ἤδη τόδε δῆλον ὅτ' οὐκέτι νόστιμός ἐστιν. ἀλλ' ἄγε σὺ τάδε μητρὶ κατάλεξον. ποῖα τάδε; γήμασθ' ὅς τις ἄριστος ἀνὴρ καὶ πλεῖστα πόρῃσιν. ὄφρα σὺ μὲν χαίρων πατρώϊα πάντα νέμηαι, ἔσθων καὶ πίνων. ἡ δ' ἄλλου δῶμαθ' ἵκηται. Καὶ ὅρα τὸ, ἔσθων καὶ πίνων. ἐν οἷς ὁ τρυφητὴς Ἀγέλαος, τὸ ἀνθρώπινον ὑπογράφει καλόν. σημείωσαι δὲ καὶ τὸ ἐν τοῖς μνηστῆρσι πολύβουλον. ὃ καὶ στάσεως ἦν εἰκὸς γενέσθαι αὐτοῖς αἴτιον εἴπερ ἐπεθύμει Ὀδυσσεύς. Ἀγέλαος μὲν γὰρ, ἐθέλει τὸν Τηλέμαχον πάντα πατρῷα νέμεσθαι μετὰ τὸν τῆς μητρὸς γάμον. ἑτέρωθι δὲ ἴσμεν πρὸ τούτων εὑρίσκει, τὰ μὲν ἄλλα πάντα δάσασθαι, τῷ δὲ πωλῶ λόγῳ καὶ ὃς ἂν ὀπυίοι, ἀφεῖναι τὸ δῶμα. τὸ μὴ ἐκείνης ὄν. Ὀδυσσεὺς γὰρ αὐτὸ ἐκτήσατο αὐτὸ καθὰ πρὸ ὀλίγου εἴρηται. οὐ τοίνυν σαθρὰ τὰ τοῦ Ἀγελάου ἐνταῦθα. ὃς οὐ μόνον εὐαπολογεῖ ὡς νῦν ἐρρέθη πρὸς μνηστήρων βούλησιν, ἔτι δὲ καὶ ἐν τῷ ἐσθίειν καὶ πίνειν ἀπατᾶται ὡς ἐρρέθη τὰ κατ' ἄνθρωπον. ἀλλὰ καὶ χαίροντα τὸν υἱὸν, τὰ πατρῷα φησὶ νέμεσθαι. πῶς γὰρ ἂν υἱὸς τοιοῦτος χαίροι μεμνημένος ὤν τι ἄλλων ἔπαθε καὶ μάλιστα τηλικοῦ δὲ πατρὸς κακῶς ἀπολωλότος; Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἀσθενῶς αὐτῷ τὸ ἐπιχείρημα, δι' οὗ κατασκευάζει τὸν γάμον, λεληθότως κωλύει ἐκεῖνον. εἰ γὰρ γαμητέον ὡς δῆλον ὂν μὴ νόστιμον εἶναι τὸν Ὀδυσσέα, μὴ γαμητέον λοιπὸν, ἐπεὶ δῆλόν ἐστι τῶν ποτὲ τοῦ Ὀδυσσέως, ὡς νῦν νοστεῖ. ἄλλως μέντοι, καὶ πῶς ὁ Ἀγέλαος δῆλον ὡς οὐκέτι ἐπανελεύσεται Ὀδυσσεύς, ὅς που τῆλε Ἰθάκης ἢ ἔφθιται ἢ ἀλάληται, ὡς ἐρεῖ ὁ Τηλέμαχος ἀνατρέπων τὸ, νῦν δ' ἤδη τόδε δῆλον ὡς οὐκέτι νόστιμος Ὀδυσσεύς. εἰ γοῦν μὴ δῆλον τὸ ἀμφίβολον, κέρδιον ἄρα καὶ εἰσέτι μένειν καὶ ἴσχειν τοὺς μνηστῆρας. οὕτως ἀδικοῦντα λαλεῖ πολλὰ ὁ Ἀγέλαος. καὶ ἔοικε παιγνιωδῶς λαλεῖν, ὡς πρὸς νήπιον τὸν Τηλέμαχον, οὐ μὴν σπουδαίως. διὸ οὐδ' ἐπισημαίνεται ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα ὅτι πᾶσιν ἑαδότα μῦθον ἔειπεν. ἢ, οἱ δὲ πάντες ἐπῄνεσαν ὡς ἐκέλευσεν. ἴσως οὖν, ἐχρῆν που σφωνηθῆναι νήπιον ἐν τούτοις καὶ τὸν Ἀγέλαον. καὶ μήποτε ὁ ποιητὴς ἐπιτηδὲς τὸν Ἀγέλαον πλάττει εἰπόντα ὡς Τηλεμάχῳ μῦθον ἐγὼ καὶ μητρὶ φαίην ἤπιον. ἵνα τῇ κατὰ συνθήκην ἐπαγγελίᾳ τοῦ ἠπίου κειμένου μετὰ τὸ φαίην, φαίνεται ἀστείως, ἄκων ὁμολογῶν ὁ Ἀγέλαος ὡς νήπιον λόγον ἐρεῖ. Ἰστέον δὲ ὅτι ὑπότροπος ἐν τοῖς ῥηθεῖσιν, ὁ οἴκαδε ὑποστραφείς, ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ ὑπότροπα νοσήματα τὰ φιλυπόστροφα. Ὅτι Ἀγελάου ὑπομνημονεύσαντος τὸν Τηλέμαχον ὡς μὴ ἐθέλοντα τῇ μητρὶ γήμασθαι καὶ ταῦτα τοῦ Ὀδυσσέως κατ' ἐκεῖνον εἰπεῖν, οὐκέτι νοσίμου ὄντος, Τηλέμαχος ὅρκον ποιησάμενος ἠθικῶς καὶ τὰ τοῦ πατρὸς παθήματα, φησίν. οὐ μὰ Ζῆν' Ἀγέλαε καὶ ἄλγεα πατρὸς ἐμοῖο, ὅς που τῆλ' Ἰθάκης ἢ ἔφθιται ὡς καὶ περιγράφει ἢ ἀλάληται, οὔτι διατρίβω μητρὸς γάμον ἀλλὰ κελεύω γήμασθαι ᾧ κ' ἐθέλῃσι, ποτὶ δ' ἄσπετα δῶρα δίδωσι. τουτέστι καὶ ὃς αὐτῇ πολλὰ δίδωσιν. ἀπὸ κοινοῦ γὰρ λειπτέον τὸ ὅς. αἰδέομαι δέ φησιν ἀέκουσαν ἀπὸ μεγάροιο δίεσθαι τουτέστι διῶξαι. μύθῳ ἀναγκαίῳ. μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειε. καὶ ἔστιν ἐσχηματισμένος ὅλος οὗτος ὁ τοῦ Τηλεμάχου λόγος. ἐπιτηδὲς οὕτω λαλούμενος οἷα σοφοῦ, πρὸς Ἀγέλαον τὸν ὡς ἐρρέθη παιγνιώδη. ἐπόμνυται μὲν γὰρ τὰ τοῦ πατρὸς ἄλγεα. ὧν τὰ μὲν φθάσαντα, ἔμαθεν ἀπ' ἐκείνου. τὰ δὲ ἄρτι, βλέπει αὐτός. ἀνατρέπει δὲ τὸ μηκέτι νόσιμον ἐκεῖνον εἶναι, διὰ τοῦ, ἢ ἀλάληται. εἰ γὰρ ἀλάληται, πῶς δῆλον ὡς οὐ νοστήσει. μᾶλλον δὲ εἴπερ ἀλάληται ὡς νῦν ἀλᾶσθαι δοκεῖ, ἀλήτης γὰρ ἅπασι κρίνεται ὁ ἐν τῷ φαινομένῳ ξένῳ κρυπτόμενος Ὀδυσσεύς, πῶς οὐκέτι νόσιμός ἐστι; καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, ἀνατρέπει τὸν Ἀγέλαον, διστάσας ἐν τῷ, ὅς που ἤγουν ὅς ἴσως ἢ ἔφθιται ἢ ἀλάληται. ὧν οὐδέτερόν ἐστιν. ἡ γὰρ ἐν τῷ Τηλεμάχῳ περὶ τοῦ πατρὸς πεῖρα, λύει τὸν δισταγμὸν παρά γ' αὐτῷ. Τὸ δὲ μὴ διατρίβειν τὸν γάμον καὶ τὸ ἑξῆς, σαφῶς φράζει τὸ ἀληθές. ἐπισπεύδει γὰρ ὁ Τηλέμαχος γήμασθαι αὐτὴν ᾧ ἂν ἐθέλῃ καὶ ὃς ἂν πόροι πολλά. ἐθέλει δὲ ἐκείνη, πάντως τὸν Ὀδυσσέα. ὃς αὐτῇ καὶ πάρεστι. χαριζόμενος ἄσπετα, ὅσα δηλαδὴ ἔμελλον οἱ μνηστῆρες δάσασθαι. καὶ τὸ ἐφεξῆς δὲ, ἐσχημάτισται. ἤγουν τὸ, αἰδέομαι δίεσθαι. πῶς γὰρ ὁ μὴ πρὸ τούτου τὴν μητέρα διώξας, νῦν ἂν τοῦ πατρὸς παρόντος διώξει αὐτήν; Ἐν δὲ τῷ, μὴ τοῦτο θεὸς τελέσῃ, μονονουχὶ λέγει, ὡς μὴ γένοιτο διωχθῆναι τὴν μητέρα, καὶ οὕτως ὑμᾶς διαφυγεῖν τὸν ὄλεθρον. καὶ οὕτω μὲν ἐσχηματισμένα τὰ τοῦ παιδός. τῶν δὲ μνηστήρων οὐδεὶς ἐπέβαλε βαθύτερον, ἀλλ' ἐγκαθίσαντες τῷ ἐπιφαινομένῳ καὶ χαρέντες, γελῶσι. παρέπλαγξε γάρ φησιν αὐτοῖς Ἀθηνᾶ τὸ νόημα. τουτέστιν ἡ ῥητορικὴ τοῦ λόγου δεινότης τεχνικῶς ἐσχηματισμένη, παρεπλάνησεν ἐκείνοις τὸν νοῦν μὴ δεδυνημένοις γνῶναι τὸ βούλευμα τοῦ ὅρκου. καὶ διὰ τοῦτο καὶ παρακινηθεῖσιν εἰς γέλωτα. ὡς οἷα μαθοῦσι τὸν θελητὸν αὐτοῖς γάμον. σημειώσασθαι δὲ δεῖ, ὡς ἰδοὺ καὶ ἐνταῦθα σοφισμός ἐστιν οὗτος ὅρκος, ὁποίοις καὶ ὁ τοῦ Τηλεμάχου πρόγονος ἐκέκαστο Αὐτόλυκος. δῆλον γὰρ, ὅτι ὀμόσας ὁ παῖς μὴ διατρίβειν ἤγουν καταργεῖν καὶ παρατείνειν τὸν μητρικὸν γάμον ἀλλὰ κελεύειν γήμασθαι ᾧ ἂν ἐθέλῃ, αὐτὸς μὲν εὐορκεῖ, ὑπονοεῖται δὲ ὑπὸ τῶν πεπλανημένων τὰς φρένας τι λέγειν βούλεται. Τὸ δὲ ᾧ ἂν ἐθέλῃ καὶ πλεῖστα πόρῃσιν, ὡς πρὸς τὸν λόγον τοῦ Ἀγελάου ἔφη ὁ παῖς. οὐ γὰρ εἰπόντος χρῆναι γήμασθαι τὴν γυναῖκα ὃς ἄριστος καὶ πλεῖστα πόρῃσι, λέ-

γε καὶ αὐτό· οὐ πάντως βουλεύεσθαι τῇ μητρί. αἱρουμένῃ καὶ αὐτῷ πάντως τὸ κρεῖσσον, ὃς εἴη ἂν ὀδυσσεύς. Μῦθος δὲ καὶ νῦν ἀναγκαῖος, ὁ βίαιος καὶ ἀναγκαστικός. ὅθεν καὶ ἀναγκαῖοι ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα πολεμισταί. ἔστι μέντοι καὶ ἄλλως κοινότερον ἡ λέξις κειμένη ἐπὶ τῶν ἐπιτηδείων τισὶ καὶ χρησίμων. ἀναγκαῖοι γοῦν, καὶ οἱ προσήκοντες κατὰ γένος. καὶ προφέρουσιν εἰς τοῦτο χρῆσιν οἱ παλαιοί, τοιαύτην. εὐτύχημα δ' ἐστὶν ὀλίγους τοὺς ἀναγκαίους ἔχειν. ὃ καὶ γνωμικῶς εἴρηται. ἵνα δηλαδὴ καὶ ὀλίγη ᾖ περὶ αὐτῶν ἡ φροντίς.

Ὣς φάτο Τηλέμαχος. μνηστῆρσι δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
Ἄσβεστον γέλων ὦρσε, παρέπλαγξε δὲ νόημα.
Οἱ δ' ἤδη γναθμοῖσι γελοίων ἀλλοτρίοισιν.
Αἱμοφόρυκτα δὲ δὴ κρέα ἤσθιον. ὄσσε δ' ἄρα σφέων
Δακρυόφιν πίμπλαντο. γόον δ' ὠΐετο θυμός.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής.
Ἆ δειλοί, τί κακὸν τόδε πάσχετε; νυκτὶ μὲν ὑμέων
Εἰλύαται κεφαλαί τε πρόσωπά τε νέρθε τε γοῦνα.
Οἰμωγὴ δὲ δέδηε. δεδάκρυνται δὲ παρειαί.
Αἵματι δ' ἐρράδαται τοῖχοι καλαί τε μεσόδμαι.
Εἰδώλων δὲ πλέον πρόθυρον. πλείη δὲ καὶ αὐλὴ
Ἱεμένων ἔρεβός δε ὑπὸ ζόφον. ἠέλιος δὲ
Οὐρανοῦ ἐξαπόλωλε. κακὴ δ' ἐπιδέδρομεν ἀχλύς.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν.
Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος Πολύβου πάϊς ἦρχ' ἀγορεύειν.
Ἀφραίνει ξεῖνος νέον ἄλλοθεν εἰληλουθώς,
Ἀλλά μιν αἶψα νέοι δόμου ἐκπέμψασθε θύραζε
Εἰς ἀγορὴν ἔρχεσθαι, ἐπεὶ τάδε νυκτὶ ἐΐσκει.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής.
Εὐρύμαχ' οὔτι σ' ἄνωγα ἐμοὶ πομπῆας ὀπάζειν.
Εἰσί μοι ὀφθαλμοί τε καὶ οὔατα καὶ πόδες ἄμφω,
Καὶ νόος ἐν στήθεσσι τετυγμένος οὐδὲν ἀεικής.
Τοῖς ἔξειμι θύραζε. ἐπεὶ νοέω κακὸν ὔμμιν
Ἐρχόμενον, τό μ' οὔτις ὑπεκφύγοι οὐδ' ἀλέαιτο
Μνηστήρων, οἳ δῶμα κάτ' ἀντιθέου Ὀδυσῆος
Ἀνέρας ὑβρίζοντες, ἀτάσθαλα μηχανάασθε.
Ὣς εἰπὼν, ἐξῆλθε δόμων εὖ ναιεταόντων.
Ἵκετο δ' ἐς Πείραιον, ὅ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο.

Ὅτι Τηλεμάχου εἰπόντος ἃ προσεχῶς εἴπομεν, Ἀθηνᾶ ὡς προδηλοῦται, ἄσβεστον γέλων ὦρσε μνηστῆρσι. παρέπλαγξε δὲ νόημα ὡς καὶ τοῦτο ἐρρέθη. οἱ δ' ἤδη γναθμοῖσι γελοίων ἀλλοτρίοισιν. αἱμοφόρυκτα δὲ δὴ κρέα ἤσθιον. ὄσσε δ' ἄρα σφέων δακρυόφιν πίμπλαντο. γόον δ' ὠΐετο θυμός. τουτέστιν ἐφαντάζετο θρήνους ἡ ψυχή. ἐδήλου δὲ ταῦτα τῷ μαντικοῖς ὄμμασι βλέποντι, χύσεις αἱμάτων καὶ γόους καὶ δάκρυα ὧν πειράσονται οἱ κακοί. ὥσπερ καὶ ἡ παρὰ Λυκόφρονι Κασσάνδρα, οἰμωγὴν αὐτῇ λέγει ἐνδάλλεσθαι μαντευομένη τὰ ὕστερον τῆς Τρώων κακά. καὶ ὁ ἄκαιρος δὲ καὶ συχνὸς ἐνταῦθα γέλως, παραφροσύνης σύμβολον ἦν. διὸ καὶ ὁ μάντις Θεοκλύμενος πεισομένους καὶ ὑπὸ ζόφῳ γενησομένους αὐτοὺς προορῶν, ἆ δειλοί φησι, τί κακὸν τόδε πάσχετε; νυκτὶ μὲν ὑμέων εἰλύαται κεφαλαί τε πρόσωπά τε νέρθε τε γοῦνα, τουτέστιν, ἐκ κεφαλῆς ἐς πόδας ἐσκοτωμένοι φαίνεσθε κατὰ τοὺς ἐν ᾅδου ὄντας. οἰμωγὴ δὲ δέδηε, τουτέστιν ἀνάπτεται. ὥσπερ καὶ μάχη δέδηε. δεδάκρυνται δὲ παρειαί. αἵματι δ' ἐρράδαται τοῖχοι καλαί τε μεσόδμαι. εἰδώλων δὲ πλέον τουτέστι πλῆρες πρόθυρον. πλείη δὲ καὶ αὐλή, ἱεμένων, οὐ πρὸς ἥλιον ἀλλὰ ἔρεβος δὲ ὑπὸ ζόφον. ὅπερ ὅμοιόν ἐστι τῷ, εἰς ἑσπέραν ἢ ᾅδην. ἠέλιος δὲ οὐρανοῦ ἐξαπόλωλε. κακὴ δ' ἐπιδέδρομεν ἀχλύς. καὶ οὕτω μὲν ὁ μάντις. αὐτοὶ δὲ καὶ πάλιν γελῶσιν ὡς ῥηθήσεται. ταῦτα δὲ ὡς ἀπὸ ἡλίου ἐκλείψεως ὁ σοφὸς μάντις καθορᾷ. ὅτι καὶ αἵματι ἂν ἐῴκει τὰ τῆς φαύσεως τῶν ἀκτίνων ὡς καὶ τοὺς τοίχους αἵματι δοκεῖν βάπτεσθαι. καὶ κρέα δέ, τοιούτῳ φορύνεσθαι βάμματι. καὶ αὐτοὶ δὲ ὡς ἐν νυκτὶ ἐδόκουν εἶναι, διὰ τὸ τηνικαῦτα ζοφῶδες τοῦ ἀέρος. ἴσως δὲ καὶ τὸν μάντιν φασὶν εἰκὸς δὴ ἐνθουσιῶντα καὶ κάτοχον Ἀπόλλωνι, θεοφορήτως προβλέπειν. καὶ οὕτω προλέγειν ὡς ἤδη οἷα ἐμφανιζόμενα, τὰ μικρὸν ὕστερον ἐπισυμβησόμενα. εἰ δὲ οἱ μνηστῆρες θαυμάζοιεν ἀπορροῦντες διατί μὴ καὶ αὐτοὶ ὁμοίως διορῶσιν, ἔχοιεν ἀκοῦσαι καὶ αὐτοί, ὅτι ὀφθαλμοὺς μὲν οἷς ὁρῶσι τὰ αἰσθητά, ἔχουσιν. ᾧ δὲ διορῶνται τὰ νοερά, οὐκ ἔχουσι. καὶ τῶν εἰδώλων δὲ ἡ ἔμφασις, τὰς τῶν μνηστήρων ἐμφαίνει ψυχὰς ἰούσας ἤδη πρὸς ᾅδου ζόφον. ἡ δὲ τοῦ ἡλίου ἔκλειψις ὡς

καὶ

καὶ προδεδήλωται, οὐκ ἀπίθανος. οἷα γενομένη μὲν ἐν νουμηνίᾳ, οὐ γνωσθεῖσα δὲ ἑτέροις πλὴν ἀλλ᾽ ἢ μόνῳ τῷ φιλοσόφῳ καὶ μαντικῷ Θεοκλυμένῳ, ὡς καὶ τὰ τοιαῦτα εἰδότι. καὶ μὴν ἴσως, τὸ, ἠέλιος δὲ οὐρανοῦ ἐξαπόλωλεν, οὐκ ἐνδόξως ἐπὶ τῆς ἐκλείψεως, ἀλλ᾽ ὅτι τοῖς μνηστῆρσιν ὁ ἥλιος ἤδη ἐκλέλοιπεν ὡς τεθνηξομένοις. καθὰ καὶ Δημόκριτος, ἥλιον πάντα δύνασθαι λέγει τῷ ἤδη θνήσκοντι. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ γναθμοῖς γελᾶν ἀλλοτρίοις, καὶ νῦν ἐπιπλαστῶς λέγεσθαι παροιμιακῶς. τὸν γάρ τι ἐφ᾽ οἷς μὴ ἄξιον γελῶντας ἐκ θυμοῦ ἢ ἀμηχανίαν πρὸς ξένους φαμὲν γελᾶν παρειαῖς. ὥσπερ καὶ τοὺς πρὸς βίαν ἐσθίοντας, ἀλλοτρίοις ἐσθίειν γναθμοῖς. ὡς τῶν οἰκείων δηλαδὴ ὀκνούντων. καὶ ἔστιν ὁ τοιοῦτος γέλως, ἕτερος τοῦ παρὰ τὸν σαρδόνιον. καὶ ἄλλως δὲ φράσαι, τὸ μὴ κατὰ προαίρεσιν μηδὲ ἰδίως ἐνεργοῦν μόριον, οὐδὲ μέλος οἰκεῖον εἶναι λογιζόμεθα. ὃ καὶ οἱ μνηστῆρες πάσχουσιν. ἔτι δὲ καὶ ἄλλως, σύμβολόν ἐστι τὸ ῥηθὲν, τοῦ ἐξεσκηνῶσθαι τοὺς μνηστῆρας ἑαυτῶν ὡς οὐκ ἔτι ἐν σώμασιν εἶναι. διὸ καὶ ἀπηλλοτρίωνταί πως αὐτοῖς τὰ τῶν οἰκείων σωμάτων, καὶ αὐτὰ ἐκείνων, ὡς δοκεῖν ὡς ἀλλοτρίοις γελᾶν γναθμοῖς. ὥσπερ τοῦτο γοῦν ἐδυσθανάτουν αὐτοῖς αἱ ψυχαί, καὶ ἁρμονίας φυσικῆς παρελύοντο, καὶ μελῶν καὶ μερῶν ἀπηξίουν. οὕτω καὶ τὸν μὴ μετ᾽ ἐπιθυμίας ἐσθίοντα, στόματι ἀλλοτρίῳ φαμὲν ἐσθίειν. ὁ δ᾽ ἐν λόγοις δέ τις κακός, ἐοικὸς τί σκωφθείη ἂν κατὰ τὸ τῆς ἀκοῆς οὕτω δὲ καὶ ὁ ἐλπίδα κακοῦ τινος, βαδίζω τυχὸν πατήσῃ καὶ ὡς οὐκ ἂν ἐθέλει. καὶ χεῖρα δέ τις ἐπιβαλὼν ἔργῳ πρὸς βίαν, ἀλλοτρίᾳ εἴποι ἂν χειρὶ πρᾶξαι. οὐκ ἀφίξεται δέ τι αὐτῇ ἔννοια, οὐδὲ ὀφθαλμοῦ ἐπιβλέπει ἃ μὴ βούλεται. ἴσως δὲ τὸ, γναθμοῖς ἐγέλων ἀλλοτρίοις, καὶ ὅμοιόν ἐστι τῷ, ἀχρεῖον ἐγέλασσε. ὃ ἐπὶ τοῦ Θερσίτου εἴρηται. Τὸ δὲ γελοίων, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ἰῶτα, ὡς ἀπὸ τοῦ γελώων ἤγουν ἐγέλων γενόμενον. ἔστι γὰρ γελόω ῥῆμα ὡς ἐρόω, βοόω, καὶ τὰ τοιαῦτα. διὸ καὶ γελόωντες ἐρεῖ ἐν τοῖς ἑξῆς. καὶ, αὐτὰρ ἐγὼ γελόω καὶ τέρπομαι. καὶ πρεσβύτερον δὲ αὖθις, γελοίωντες εἴποι κατὰ ὅμοιον πλεονασμόν. οἷα μὴ ἔχων εἰπεῖν γελώωντες μετ᾽ ἐκτάσεως τῆς λο συλλαβῆς. τὰ γὰρ διὰ τοῦ ωω ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρύτονα, μακροῖ θέλει ἔχειν τὴν προπαραλήγουσαν. ὡς τὸ μνωμάω, ἡβάω. τὸ δὲ γελόω, βραχεῖα συλλαβῇ προπαραλήγεται. ὅθεν διὰ προσθήκης τοῦ ἰῶτα ἡ τῆς παραληγούσης ἔκτασις γίνεται. ὁμοίως τῷ, ἠγνοίησαι ἠγνοίησε. καὶ τῷ, ἀλοάω ἀλοιάω. δι᾽. ὅσιον ἄχρις ἀπηλοίησε, καὶ τοῖς τοιούτοις. Αἱμοφόρυκτα δὲ κρέα, τὰ αἱμοβαφῆ, ὁποῖα καὶ τὰ ὠμά. συγκέκοπται δὲ ἡ λέξις ἐκ τοῦ αἱματοφόρυκτα. ἄλλως γὰρ, παρὰ τὸ αἷμα αἱμαφόρυκτα ὤφειλεν εἶναι. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ αἱμόῤῥυτον καὶ τὸ αἱμοβαφές. καὶ ἡ παρὰ τῷ Λυκόφρονι αἱμόφυρτος μάχη. δῆλον δὲ καὶ ὅτι τὰ αἱματηρὰ σύμβολα, οὐδέν τι δηλοῦσιν αἴσιον. οὔτε τὴν ἐπ᾽ ἀληθείᾳ, οὔτε τὰ κατὰ ἔμφασιν. ὧν τῶν μὲν, δηλώσεις αἱ ἐν Ἰλιάδι αἱματόεσσαι ψιάδες καὶ τὰ κατ᾽ αὐτάς. τῶν δὲ, ἡ ἐνταῦθα μαντικὴ θεωρία. συμφωνεῖ δὲ τῷ τοιούτῳ λόγῳ καὶ παροιμία λέγουσα ἐπὶ τῶν ἀδιώκτων, τὸ, πρότερον αἷμα ὕσει ἤπερ δηλαδὴ τόδε τι γενήσεται. Τὸ δὲ εἰλύαται, ἀντὶ τοῦ, κεκαλυμμέναι εἰσίν. ὡς ἀπὸ τοῦ εἰλύω. ἀφ᾽ οὗ καὶ ἡ ἐπηλύω(?) καὶ εἰλυός ὁ φωλεός. τὸ μέντοι εἰλύω ἐκ τοῦ εἰλῶ γίνεται κατὰ παραγωγήν. ἔοικε γάρ πως κρύψει καὶ ἡ εἴλησις. Τὸ δὲ αἱμαγὴ δέδηε, τὸν ἐκ πολέμου δηλοῖ θρῆνον. ἀπὸ τοῦ δαίω γὰρ τὸ δέδηε. ὅθεν καὶ δαῒς καὶ δηΐς, ὁ καυστηρὸς πόλεμος. ἤγουν πυρώδης. ἤδη δὲ καὶ πύρινος κατὰ τὸ, πύρινος πόλεμος σφοδρὸς πάνυ, ῥωμαίων πρὸς Κελτίβηρας καὶ ἀδιάλειπτος. Περὶ δὲ τοῦ ἐῤῥάδαται ἐκ τοῦ ῥαίνω τὸ ῥῆμα, καὶ τίνες αἱ μεσόδμαι, προδεδήλωται ἐν τῷ ῥήματι δῆλον δ᾽ ὅτι ὁ τὸ ἐρηρέδαται γνοὺς ὃ ἐν τοῖς φθάσασιν ἐδηλώθη, ἐκεῖθεν εἴσεται καὶ τὴν κίνησιν τοῦ ἐῤῥάδαται. ἡρακλείδης δὲ ἀκριβέστερόν τι τῶν ἐκεῖ γεγραμμένων παραδιδοὺς, διὰ καθαροῦ ἐκφέρεσθαι λέγει πληθυντικὰ ἰωνικὰ κατὰ τὴν παρατέλευτον, τὸ κεκλέαται. νενοέαται. εἴαται διὰ διφθόγγου. ἥαται δὲ τοῦ ἧται. καὶ ὅσα τοιαῦτα. ὧν καὶ ἡ Ἰλιὰς μέμνηται. ὅσα δὲ τῇ δα συλλαβῇ παραλήγονται, σύμφωνον πρὸ τοῦ ἄλφα ἔχειν φησὶν ἀρκτικὸν τῆς πληθυντικῆς τοῦ ἐνεστῶτος. τοῦτο δὲ, ἐπὶ μὲν τοῦ ἐρείδω ἐρηρέδαται, ὀρθῶς εὑρίσκεται. ἐπὶ δὲ τοῦ ὀνομάζω ὠνομάδαται καὶ ῥάζω ἐῤῥάδαται, οὐκ ἄλλως ἂν ἔχοι ἀληθεύειν, εἰ μὴ διὰ τὴν τοῦ ζ πρὸς τὸ δ συγγένειαν τὴν μυριαχοῦ φαινομένην. ἵνα ἡ ὥσπερ ἐξ ὀρθοῦ ἐρείδω ἐρηρέδαται, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ δῆθεν ὀνομάδω καὶ ῥάδω, ὠνομάδαται καὶ ἐῤῥάδαται. λέγει δ᾽ ἐκεῖνος, καὶ ὡς οὐκ ἔστιν ἀπὸ τοῦ ῥαίνω γενέσθαι τὸ ἐῤῥάδαται. ἦν γὰρ ἄν φησιν ἐῤῥάναται τεῖχοι. ἵνα ἦν πρὸ τοῦ ται, τὸ ν τὸ ἀρκτικὸν τῆς πληθυντικῆς τοῦ ἐνεστῶτος ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ ἐρηρέδαται. Ὁ τι μαντευσαμένου ὡς ἐῤῥέθη τοῦ Θεοκλυμένου, οἱ μνηστῆρες πάντες ἐπ᾽ αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν. Εὐρύμαχος δὲ, καὶ λαλεῖ σκωπτικῶς τὰ εἰκότα, εἰπών. ἀφραίνει ξεῖνος νέον ἄλλοθεν ἐλθών, ὡς εἴπερ δηλαδὴ πάλαι ἦν ἐλθὼν, ἐφρόνει ἂν ἡμῖν συναναστραφείς. ἀλλά μιν αἶψα νέοι δόμου ἐκπέμψασθε θύραζε εἰς ἀγορὴν ἔρχεσθαι, ἐπεὶ τάδε νυκτὶ ἐΐσκει. καὶ ὁ Θεοκλύμενος, Εὐρύμαχε φησὶν, οὔ τοι ἄνωγα ἐμοὶ πομπῆας ὀπάζειν. εἰσί μοι ὀφθαλμοί τε καὶ οὔατα καὶ πόδες ἄμφω, καὶ νόος ἐν στήθεσσι τετυγμένος οὐδὲν ἀεικής. ὥστε δηλαδὴ καὶ ἀφραίνειν με. τοῖς, ἔξειμι θύραζε. ἐπεὶ νοέω κακὸν ὔμμιν ἐρχόμενον. τὸ, μὲν ὅτις ὑπεκφύγοι οὐδ᾽ ἀλέαιτο ἀνδρῶν οἳ ἀνέρας ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανάασθε. καὶ ὁ μὲν οὕτως εἰπὼν, ἐξῆλθε. καὶ ἀφίκετο εἰς τὸν προῤῥηθέντα Πείραιον. ἀποστερήσας μὲν συμμάχου τὸν Ὀδυσσέα, δηλώσας δὲ ὅμως τὸ δυνατὸν ὅπερ ἐκεῖνος ἤθελε. καὶ εἶχε μὲν ὁ ποιητὴς μεθοδεῦσαι, παραμεῖναι τῇ μάχῃ καὶ τὸν Θεοκλύ-

μῦθον οὐκ ἐθέλει δὲ, μὴ καὶ δόξῃ ὁ Ὀδυσσεὺς συνεγνῶσθαι τῶν μνηστήρων πλήθει συμμάχων. εἶπε δ' ἂν οὕτω· μάντις ὅσα φίλα τῷ Ὀδυσσεῖ, ἄπεισι. καὶ οἱ μνηστῆρες, πάλιν γελῶσιν. ὅμηρον καὶ τοῦτο πιθανῶς πρὸς τῷ τέλει τὴν κατ' αὐτῶν πλάσαντος. ἵνα ὄλεθρος αὐτοῖς ἐπέλθοι μὴ ὅτι γε καὶ κόντι καραδοκοῦσιν, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον ἐπαγγελλόντων ὅτι κακὸν ἀκούουσι. διὸ καὶ παρασημειώσεται ἐν τῷ τέλει τῆς ῥαψῳδίας, ὅτι τὸ μὲν δεῖπνον αὐτοῖς, γέλωτας εἶχεν. ὁ δὲ δόρπος, οὐκ ἦν εὔχαρις. Ὅρα δὲ τὸ ἐκπέμψασθαι θύραζε, παθητικῶς νῦν λεχθέν. ἐν ἄλλοις γὰρ, καὶ ἐνεργητικῶς φράζεται. Ἐν δὲ τῷ εἰσί μοι ὀφθαλμοί καὶ οὔατα καὶ πόδες ἄμφω καὶ νόος, καὶ ἀστεῖος καὶ γοργὸς ὁ λόγος. λέγει γάρ, ὅτι εἰσί μοι ὀφθαλμοί, ὥς τι οὐκ ἐθέλω πεμπόμενος. εἰσί μοι οὔατα. διὸ ἀκούσας ὡς ἐκπέμπομαι, ἄπειμι. εἰσί μοι καὶ πόδες ἄμφω, οὐ μὴν ἐν... ὥς τι καὶ οὕτω πεμποῦντος οὐ δέομαι, καὶ ἔξειμι δὲ θύραζε βαδιστικῶς. ἔστι δέ μοι καὶ νόος οὐκ ἀφραίνοντι. δι' οὗ νοῶ κακὸν ὑμῖν ὃ οὐ παύσεταί τις οἰχήσεσθαι. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ οὔατα, Ἰωνικὴν ἐπένθεσιν ἔχει τοῦ υ. εὐθεῖα γὰρ αὐτοῦ ἑνική, οὖας κατὰ Ἡρωδιανὸν ὡς φάος. διὸ καὶ συναιρεθέντα εἰς φῶς καὶ ὦς ἃ δὴ μόνα ἐν οὐδετέροις εἰς ως λήγει, διὰ τοῦ τος κλίνεται. Τὸ δὲ οὐδὲν ἀεικής, πρὸς τὸ τετυγμένος κολλᾶται. ἵνα εἴη, νοῦς οὐ τετυγμένος ἀεικής. Καὶ σημείωσαι ὡς ἔνθα κεῖται μόνον τὸ τετύχθαι ἢ ὁ τετυγμένος, τοιοῦτόν τι καὶ ἐκεῖ ἔξωθεν προσυπακούεται. δηλ. τετύχθαι, οὐδὲν ἀεικῶς. ὁ τετυγμένα, οὐδὲν ἀεικῆ. ἵνα εἴη ταυτόν, τὸ εὔτυκτος καὶ ὁ τετυγμένος οὐδὲν ἀεικής. Τὸ δὲ οὐχ ὑπεκφύγοι οὐδ' ἀλέαιτο, τὴν αὐτὴν δηλοῦσιν ἔννοιαν, διπλασιασθεῖσαν πρὸς ἔνδειξιν τῆς τῶν μνηστήρων πανωλεθρίας. Τὸ δὲ ἀτάσθαλα μηχανᾶσθε, ἐκ... σαφέστερον ἐσχημάτισται. ἄλλως γὰρ, ἦν εἰπεῖν καὶ ὅτι οὔτις ὑπεκφύγοι ἀνδρῶν οἳ ἀτάσθαλα μηχανόωνται. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ, ἐπεὶ τάδε νυκτὶ ἔοικε, δοκοῦσι νομίζειν οἱ μνηστῆρες, οἴνῳ σφάλλεσθαι τὰς ὄψεις τοῦ Θεοκλυμένου. ἐπεὶ καὶ ἀληθῶς πλανᾷ ὁ πολὺς οἶνος τὰς τῶν μεθυόντων ὄψεις ὡς καὶ πρὸ τούτων γέγραπται. καὶ τοῦτο δηλῶν Ἀνάχαρσις, ἠστείσατο ἐν συμποσίῳ, τὸ περιφερόμενον. ἀκούσας γὰρ ὑπό του τῶν συμπινόντων ὡς αἰσχρὰν γυναῖκα γεγάμηκεν, ἔφη. πάνυ γε κἀμοὶ δοκεῖ. ἀλλά μοι ἔγχεον ὦ παῖ ποτήριον ἀκρατέστερον ὅπως αὐτὴν καλὴν ποιήσω. ὅ φασιν οἱ... ψευδεῖς δόξαι τοῖς μεθύουσιν ἔσονται.

Ὅτι ἐνθουσιῶν ὅμηρος τί ἂν εἴποιεν οἱ γελοιασταὶ μνηστῆρες κατὰ τῶν τοῦ Τηλεμάχου ξένων, πρῶτα μὲν θαυμάζειν αὐτούς ἔφη ἐπὶ τοῖς ξένοις τοῦ Τηλεμάχου γελῶντας. εἶτα φησὶν ὡς οὕτως ἄν τις εἴπῃ. Τηλέμαχε, οὔτις σεῖο κακοξεινώτερος ἄλλος. ἤγουν κακῶν ξένων ὑποδοχεύς. οἷον, μέν τινα τοῦτον ἔχεις ἐπίμαστον ἀλήτην, σίτου καὶ οἴνου κεχρημένον. οὐδέ τι ἔργων ἔμπαιον οὐδὲ βίης, ἀλλ' αὔτως ἄχθος ἀρούρης. ἄλλος δ' αὖ οὗτος, ἀνέστη μαντεύεσθαι. καὶ ἐπεὶ οὐδέν τι πλέον εἰπεῖν εἶχε τῶν ἤδη σκωπτικῶς ἐπὶ τοῦ Θεοκλυμένου ῥηθέντων, ἐπάγει κερδαλέαν ἀξίωσιν ταύτην. ἀλλ' εἴ μοι πείθοιο τό κεν πολὺ κέρδιον εἴη, τοὺς ξένους ἐν νηὶ βαλόντες ἐς Σικελοὺς πέμψωμεν, ὅθεν καί τοι ἄξιον ἄλφοι. καὶ οἱ μὲν, οὕτως. ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων. πάνυ γὰρ ἤδη περιφρονεῖ αὐτούς. ἀκέων δὲ πατέρα προσδέρκεται ὁπότε ἂν μάχης κατάρξηται. ἣν ὁ ἐκεῖνος ἤδη σκέπτεται. σημείωσαι δὲ ὡς οἱ μὲν μνηστῆρες οὕτως ὕβριν θρυλοῦσι

Μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες ἐς ἀλλήλους ὁρόωντες,
Τηλέμαχον ἐρέθιζον ἐπὶ ξείνοις γελόωντες.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκε νέων ὑπερηνορεόντων.
Τηλέμαχ', οὔτις σεῖο κακοξεινώτερος ἄλλος.
Οἷον μέν τινα τοῦτον ἔχεις ἐπίμαστον ἀλήτην,
Σίτου καὶ οἴνου κεχρημένον; οὐδέ τι ἔργων
Ἔμπαιον οὐδὲ βίης, ἀλλ' αὔτως ἄχθος ἀρούρης.
Ἄλλος δ' αὖτέ τις οὗτος ἀνέστη μαντεύεσθαι.
Ἀλλ' εἴ μοι πείθοιο τό κεν πολὺ κέρδιον εἴη,
Τοὺς ξείνους ἐν νηὶ πολυκληῗδι βαλόντες,
Ἐς Σικελοὺς πέμψωμεν, ὅθεν κέ τοι ἄξιον ἄλφοι.
Ὣς ἔφασαν μνηστῆρες. ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων.
Ἀλλ' ἀκέων πατέρα προσεδέρκετο, δέγμενος αἰεὶ
Ὁππότε δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσει.
Ἡ δὲ κατάντηστιν θεμένη περικαλλέα δίφρον
Κούρη Ἰκαρίοιο περίφρων Πηνελόπεια,
Ἀνδρῶν ἐν μεγάροισιν ἑκάστου μῦθον ἄκουε.
Δεῖπνον μὲν γὰρ τοίγε γελοίωντες τετύκοντο
Ἡδύ τε καὶ μενοεικὲς, ἐπεὶ μάλα πόλλ' ἱέρευσαν.
Δόρπου δ' οὐκ αὔτως ἀχαρίστερον ἄλλο γένοιτο,
Οἷον δὴ τάχ' ἔμελλε θεὰ καὶ καρτερὸς ἀνὴρ
Θησέμεναι. πρότεροι γὰρ ἀεικέα μηχανόωντο.

τὴν

τὸν ξεῖνον ὀδυσσέα. αὐτὸς δὲ ὅτι διοϊστεύσει τοῦ σιδήρου, ἐρεῖ. τηλέμαχ᾽, οὔτις ξεῖνος ἐλέγχει καὶ τὰ ἑξῆς. περὶ δὲ τῆς γραφῆς τοῦ κακοξεινότερος, εἴτε διὰ τοῦ ω μεγάλου εἴη καὶ διὰ μικροῦ ἡ προπαραλήγουσα, ἱκανῶς ἑτέρωθι προδεδήλωται. ἐπίμαστος δέ, ὁ ἐπαίτης ὡς τροφὴν μαστεύων ὅ ἐστιν ἐπιζητῶν. διὸ ἑρμηνεύων, ἐπάγει. σίτου καὶ οἴνου κεχρημένος. οὗ ἀνάπαλιν ἔχει ὁ σίτου καὶ οἴνου κεχρημένος. ἔμπαιος δέ, ὁ ἔμπειρος καὶ ἐντριβής. παρὰ τὸ παίω. ὁ πολλοῖς δηλαδὴ προσπταικὼς πράγμασι. καὶ νῦν μὲν ἐν ἀρχῇ στίχου ἡ λέξις κειμένη, δόξοι ἂν συστέλλειν τὴν παραλήγουσαν κατὰ λόγον δακτύλου ποδός. ἐν δὲ τῇ ἑξῆς ῥαψῳδίᾳ ἐν τῷ, κακῶν ἔμπαιος ἀλήτης, ἔκδηλος ἡ διὰ διφθόγγου γραφή. διὸ καὶ ἐνταῦθα οὕτω γραπτέον καὶ μετρητέον τὴν λέξιν, κατὰ πόδα σπονδεῖον ἐν συνιζήσει. Τὸ δὲ ἄχθος ἀρούρης, προοιμιῶδες μέν ἐστιν. ὑποδηλοῖ δὲ τὸν βουγάιον. Ἐν δὲ τῷ, ἐς σικελοὺς πέμψωμεν, ὅρα ὡς ἐγίνωσκον οἱ παλαιοὶ τοὺς σικελούς. διὸ εἴπερ ἐκεῖ πλανᾶσθαι τὸν ὀδυσσέα ἱστορικῶς ἐδόξαζε καὶ ὁ ποιητής, εἶχεν ἂν ἐπισημήνασθαι. καὶ οὐκ ἂν ἐσίγησε. νῦν δὲ ὡς καὶ προερρέθη, ἑκὼν τερατευόμενος ποικιλώτερον, ἐξετόπισε τὴν πλάνην. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δὲ σικελὴ γραῦς ἱστορεῖται γυνὴ τοῦ δολίου. Διαφορὰν δὲ εἶναί φασι σικελιωτῶν καὶ σικελῶν, τὸ τοὺς μὲν ἕλληνας τοὺς δὲ βαρβάρους εἶναι. φησὶ γοῦν αἴλιος διονύσιος, ὅτι ἰταλοὶ μέν, οἱ βάρβαροι. ἰταλιῶται δέ, οἱ ἐποικήσαντες ἕλληνες τὴν ἰταλίαν. οὕτω καὶ σικελοί φησι καὶ σικελιῶται διαφέρουσιν. οὐκέτι δὲ ἀνάλογον θεσσαλοί φησι καὶ θεσσαλιῶται πρὸς ἀλλήλους ἔχουσιν, ἀλλ᾽ ἐκ τοῦ ἐναντίου σχεδόν. ἔθνος γάρ τι τῶν ὑπεροικούντων τὴν θεσσαλίαν βαρβάρων, θεσσαλιῶται καλοῦνται. ἰστέον δὲ ὅτι οἱ σικελοί, καὶ σικανοὶ δοκοῦσι λέγεσθαι. ἐπεὶ καὶ ἡρόδοτος, σικανίαν ἔοικε τὴν νῦν σικελίαν λέγειν. διόδωρος μέντοι, διαφορὰν τούτων οἶδεν ἐν οἷς λέγει, σικανῶν καὶ σικελῶν. Τὸ δὲ ἄξιον ἄλφοι, ἢ οὐδετέρως κεῖται τὸ, εὑρήσει τὸ ἄξιον ἤγουν τὴν ἀξίαν τιμήν, ἢ κατὰ γένος ἀρσενικὸν ἐλλειπτικῶς. τὸ γὰρ τέλειον, ἄξιον ὦνον ἄλφοι ὡς καὶ ἀλλαχοῦ εἴρηται. Ὅτι δὲ τὸ ἄξιον καὶ ἐπὶ τοῦ εὐώνου ἔκειτο παρὰ τοῖς ὕστερον ἀττικοῖς, δηλοῖ σαφῶς καὶ ὁ κωμικὸς ἐν τῷ λέγειν, καὶ ἐν τῷ, ἀξιωτέρας ἀφύας ἤγουν εὐωνοτέρας. δῆλον δὲ ὅτι πρὸς ἐκφόβησιν ἐνταῦθα ἐξεφωνήθησαν οἱ σικελοί. ὡς καὶ πρὸ τούτων, ὁ ἔχετος τῆς ἠπείρῳ. εἰκὸς δὲ καὶ ἐμπορικοὺς τὰ τοιαῦτα εἶναι τοὺς σικελούς. ἴσως δέ, καὶ ἀνδραποδιστάς. Ὅτι ἀναγκαίως ἡ σοφὴ πηνελόπη κατάντηστιν θεμένη περικαλλέα δίφρον, ἀνδρῶν ἐν μεγάροις ἑκάστου μῦθον ἄκουε. πλάττει δὲ ὁ ποιητὴς τοῦτο, ἐπίτηδες. ἵνα μαθοῦσα τὰ λαλούμενα, ἐπισπεύσῃ τὸν διὰ τῶν πελέκεων ἄεθλον. καὶ οὕτω γένηται τὸ ἔργον τάχιον. Τὸ δὲ κατάντηστιν, δηλοῖ μὲν τὸ ἀντικρύ φασι τοῦ ἀνδρεῶνος. πλεονασμὸν δὲ τοῦ σίγμα ἔχει ὁμοίως τῷ, προμνηστῖναι, διὰ τὸ καλλιφωνότερον. ἄλλως γὰρ οὐκ ἀναγκαίως ἔχει τὸ σίγμα ὡς δηλοῖ καὶ τό, ἀνάντητος ἐδωδή. καὶ τὸ δυσάντητος καὶ εἴ τι ἄλλο τοιοῦτο. Ὅτι προαναφωνῶν οἷα πείσονται πρὸς ἑσπέραν οἱ μνηστῆρες, φησί. δεῖπνον μὲν τοίγε γελοίωντες τετύκοντο ἡδὺ καὶ μενοεικές, ἐπεὶ μάλα πόλλ᾽ ἱέρευσαν. δόρπου δ᾽ οὐκ ἄν πως ἀχαρίστερον ἄλλο γένοιτο, οἷ᾽ δὴ τάχ᾽ ἔμελλε καρτερὸς ἀνὴρ θήσειν ἡ παρ᾽ αὐτῷ ἀθηνᾶ φρόνησις. πρότεροι γάρ φησιν ἀεικέα μηχανόωντο. ὃ ἔπαθον δηλαδὴ καὶ ὤλοντο οἷα κακῶν προκατάρξαντες. Καὶ ὅρα τό, ἐπεὶ μάλα πολλὰ ἱέρευσαν, ἐξ ὧν, οὐ μόνον τὸ δεῖπνον ἡδὺ καὶ μενοεικές, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ἡδὺ γελόωντες. διά τε τὸν κόρον ὡς καὶ προδεδήλωται, καὶ διὰ τὴν ὡς εἰκὸς μέθην. ἃ δὴ καὶ αὐτά, ἔχρῆν συλλαβέσθαι τοῖς μνηστῆρσι πρὸς τὴν ῥᾳθεῖσαν ὠχρίασιν καὶ τὸ ἄλλως εἰδεχθὲς ἅπερ ὁ θεοκλύμενος παρεσημειώσατο. Τὸ δὲ γελοίωντες τετύκοντο, βέλτιον οὕτω γράφειν. εἰ δέ που γράφεται γελώωντες διὰ τῶν δύο μεγάλων ω, νοητέον, τὴν οι δίφθογγον τοῦ γελοίωντες τραπῆναι εἰς ω μέγα ὁμοίως τῷ, ἀγκῶνι καὶ τοῖς ὁμοίοις. ἀχαρίστερον δέ, τὸ ἀηδέστερον. οὗ ὁ τύπος, ὡς τὸ λαλίστερον καὶ κλεπτίστερον. δῆλον δὲ ὅτι ἀντίκειται τὸ ἡδὺ ταὐτὸν ὂν τῷ χαρίεν, πρὸς τὸ ἄχαρι. διὸ καὶ ἐνταῦθα ἡδὺ μὲν τὸ δεῖπνον, ὁ δὲ δόρπος ἄχαρις.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Φ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Πηνελόπη δὲ τείνουσι τὸ τόξον ὁμολογεῖ τὸν ἑαυτῆς γάμον. Ὀδυσσεὺς δὲ Εὐμαίῳ καὶ Φιλοιτίῳ ἐντειλάμενος περὶ τῆς τῶν θυρῶν ἀσφαλείας, αὐτὸς ἀφίησι τὸ βέλος διὰ τῶν πελέκεων, οὐδενὸς τεῖναι τὸ τόξον μὴ δυνηθέντος.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Φ. ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Ὅτι ἤδη ὡς ἀνωτέρω ἐῤῥέθη, ἔγνω ἡ Πηνελόπη κατ' αὐτὴν κειμένην ἀνδρῶν, φρονεῖ δὲ ἤδη τὸ κατ' ἀλληγορίαν ἐν αὐτῇ ἀθηνᾶς, τόξον μνηστήρεσσι θέμεν πολιόν τε σίδηρον ἐν μεγάροις Ὀδυσσῆος, ἀέθλια καὶ φόνου ἀρχήν. διὸ ἐκ τοῦ, τόξου θέμεν, τόξου θέσις ἡ παροῦσα ῥαψωδία ἐπιγράφεται. πολιὸς δὲ σίδηρος, ὁ λαμπρός φασι τῷ σμήχεσθαι, ἢ ὁ πελεκικός. ἢ ὁ οὔτιμος. ἢ ὁ πολὺς ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται σαφέστερον. λέγει δὲ νῦν σίδηρον, τοὺς προῤῥηθέντας πελέκεας. Τὸ δὲ ἀέθλιον, οὐχ ὑπαγγελτικὸν ἀλλὰ παράγγελμα. ὁμοίως δὲ, ἔχετος ἔχεσθαι. μετ' ὀλίγα δὲ ῥηθῇ. λιπόντες ἄεθλον. προσανεφώνησε δὲ τὸ, καὶ φόνου ἀρχήν. ἵνα λέγῃ ὅτι οὐκ ἄεθλός ἐστι τὸ τόξον ὡς ἡ Πηνελόπη καὶ οἱ μνηστῆρες ἐλπίζουσιν, ἀλλὰ φόνου κατάρχει. νοεῖ δὲ διὰ τοῦ ἀθλευέσαι ἡ Πηνελόπη, χρῆναι ἤδη τίθεσθαι τόξον ἐπὶ γάμῳ, μὴ καὶ τραχυνομένην τὴν τῶν μνηστήρων τόλμαν Τηλεμάχου, μέγα τι γένηται κακόν. Ὅτι ἐν τῷ, εἵλετο δὲ κληῗδ' εὐκαμπέα χειρὶ παχείῃ καλὴν χαλκείην, κώπη δ' ἐλέφαντος ἐπῆεν, ἀρχαϊκὸν εἶδος κλειδὸς φράζει καὶ οὐ κατὰ τὰ ὕστερον ζωπύρου εἰς πολλὰς ὀπάς. ἔστι δὲ καὶ τοιούτων κλειδῶν μέχρι καὶ νῦν χρῆσις, δι' ὧν αἱ θύραι

Τῇ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις ἀθήνη
Κούρῃ Ἰκαρίοιο περίφρονι Πηνελοπείῃ,
Τόξον μνηστήρεσσι θέμεν πολιόν τε σίδηρον
Ἐν μεγάροις Ὀδυσῆος, ἀέθλια καὶ φόνου ἀρχήν.
Κλίμακα δ' ὑψηλὴν προσεβήσετο οἷο δόμοιο.
Εἵλετο δὲ κληῗδ' εὐκαμπέα χειρὶ παχείῃ
Καλὴν, χαλκείην. κώπη δ' ἐλέφαντος ἐπῆεν.
Βῆ δ' ἴμεναι θάλαμόνδε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν
Ἔσχατον. ἔνθα δέ οἱ κειμήλια κεῖτο ἄνακτος,
Χαλκός τε χρυσός τε πολύκμητός τε σίδηρος.
Ἔνθα δὲ τόξον ἔκειτο παλίντονον ἠδὲ φαρέτρη
Ἰοδόκος. πολλοὶ δ' ἔνεσαν στονόεντες ὀϊστοί.
Δῶρα, τά οἱ ξεῖνος Λακεδαίμονι δῶκε τυχήσας

Ιφιτος εὐρυτίδης ἐπιείκελος ἀθανάτοισι.
Τὼ δ' ἐν μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοιιν,
Οἴκῳ ἐν Ὀρτιλόχοιο δαΐφρονος. ἤτοι Ὀδυσσεὺς
Ηλθε μετὰ χρεῖος, τό ῥά οἱ πᾶς δῆμος ὄφελλε.
Μῆλα γὰρ ἐξ ἰθάκης μεσσήνιοι ἄνδρες ἄειραν
Νηυσὶ πολυκλήϊσι τριηκόσι', ἠδὲ νομῆας.
Τῶν ἕνεκ', ἐξεσίην πολλὴν ὁδὸν ἦλθεν Ὀδυσσεὺς
Παιδνὸς ἐών. πρὸ γὰρ ἧκε πατὴρ ἄλλοι τε γέροντες.
Ιφιτος δ' αὖθ' ἵππους διζήμενος, αἵ οἱ ὄλοντο
Δώδεκα θήλειαι, ὑπὸ δ' ἡμίονοι ταλαεργοί.
Αἳ δή οἱ καὶ ἔπειτα φόνος καὶ μοῖρα γένοντο,
Επειδὴ διὸς υἱὸν ἀφίκετο καρτερόθυμον
•Φῶθ' Ηρακλῆα μεγάλων ἐπιίστορα ἔργων.
Ος μιν ξεῖνον ἐόντα κατέκτανεν ᾧ ἐνὶ οἴκῳ.
Σχέτλιος. οὐδὲ θεῶν ὄπιν ᾐδέσατ' οὐδὲ τράπεζαν.
Τὴν δή οἱ παρέθηκεν. ἔπειτα δὲ πέφνε καὶ αὐτόν.
•Ιππους δ' αὐτὸς ἔχε κρατερώνυχας ἐν μεγάροισι.
Τὰς ἐρέων, ὀδυσῆϊ συνήντετο. δῶκε δὲ τόξον.
Τὸ, πρὶν μὲν ἐφόρει μέγας Εὔρυτος. αὐτὰρ ὁ, παιδὸς
Κάλλιπ' ἀποθνήσκων ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσι.
Τῷ δ' Ὀδυσεὺς ξίφος ὀξὺ καὶ ἄλκιμον ἔγχος ἔδωκεν,
Αρχὴν ξεινοσύνης προσκηδέος. οὐδὲ τραπέζῃ
Γνώτην ἀλλήλων. πρὶν γὰρ διὸς υἱὸς ἔπεφνεν
Ιφιτον εὐρυτίδην ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν,
Ος οἱ τόξον ἔδωκε. τὸ δ' οὔποτε δῖος Ὀδυσσεὺς
Ερχόμενος πόλεμόνδε μελαινάων ἐπὶ νηῶν
Ηρεῖτ', ἀλλ' αὐτοῦ μνῆμα ξείνοιο φίλοιο
Κέσκετ' ἐνὶ μεγάροισι. φόρει δέ μιν ἧς ἐπὶ γαίης.
Η δ' ὅτε δὴ θάλαμον τὸν ἀφίκετο δῖα γυναικῶν,
Οὐδόν τε δρύϊνον προσεβήσετο, τόν ποτε τέκτων
Ξέσσεν ἐπισταμένως καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνεν,
Εν δὲ σταθμοὺς ἄρσε θύρας δ' ἐπέθηκε φαεινάς,
Αὐτίκ' ἄρ' ἥγ' ἱμάντα θοῶς ἀπέλυσε κορώνης.
Εν δὲ κληῗδ' ἧκε. θυρέων δ' ἀνέκοπτεν ὀχῆας
Αντα τιτυσκομένη. τὰ δ' ἀνέβραχεν ἠΰτε ταῦρος
Βοσκόμενος λειμῶνι. τόσ' ἔβραχε καλὰ θύρετρα
Πληγέντα κληῗδι. πετάσθησαν δέ οἱ ὦκα.
Ηδ' ἄρ' ἐφ' ὑψηλῆς σανίδος βῆ. ἔνθα δὲ χηλοὶ
Εστασαν. ἐν δ' ἄρα τῇσι θυώδεα εἵματ' ἔκειτο.
Ενθεν ὀρεξαμένη, ἀπὸ πασσάλου αἴνυτο τόξον
Αὐτῷ γωρυτῷ, ὅς οἱ περίκειτο φαεινός.
Εζομένη δὲ κατ' αὖθι φίλοις ἐπὶ γούνασι θεῖσα,
Κλαῖε μάλα λιγέως. ἐκ δ' ᾕρεε τόξον ἄνακτος.
Η δ' ἐπεὶ οὖν τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο,

ἐνδρομείων καὶ μεταχθεντῶν τὴν ἔνδον ὀχεὰν ἐπὶ αὐλὰς τῆς θύρας. χαλκείην δὲ, οὐ τὴν ἐκ σιδήρου λέγει, χάλκεα ὅπλα, ἀλλὰ τὴν αὐτόχρωμα χαλκῆν. διὸ καὶ καλὴν αὐτὴν ἔφη. ὃ καὶ μᾶλλον προσκαλεῖ γραφὴν ἑτέραν τὴν ἔν τισιν ἀντιγράφοις. ἤγουν τὸ, καλὴν χρυσείην. χρυσῷ γὰρ μάλιστα οἰκεῖον τὸ καλόν. Σημειωτέον δὲ τὴν κληῖδα κἀνταῦθα, ἐκτετυπώσας τὸ παλαιὸν δίχρονον ὡς καὶ ἐν τῷ, ναῦς πολυκλήϊς καὶ ταῖς ἀπὸ τούτων κινήσεσι. Κώπην δὲ ἐλεφαντίνην, τὴν λαβὴν λέγει. τοιαύτην ἔχει, δηλαδὴ τὸ τιμιώτερον. αἱ γὰρ λοιπαί, ξύλιναι ὡς εἰκός. οὐκοῦν ἐπὶ ξίφους μόνου ἡ κώπη, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ἐπὶ τῆς δηλουμένης ταύτης κλειδὸς τῆς καὶ διὰ τοῦτο εὐκαμπτοῦς ῥηθείσης. ἐπεὶ καὶ δρέπανόν που πρὸ τούτων εὐκαμπὲς ἔφη ὁ ποιητής. Τὸ δὲ χειρὶ παχείῃ, ἁπλῶς οὕτω κεῖται παραῤῥιφὲν ἐπὶ τῇ πηνελόπῃ. ἀνδρὶ δὲ μᾶλλον γενναίῳ ἐπιπρέπει ἡ παχεῖα χείρ. γυναικὶ δὲ, τὸ λευκώλενον καὶ ῥοδόπηχυ καὶ εἴ τι τοιοῦτον. διὸ καὶ κατὰ ἀκυρολεξίαν οἱ παλαιοὶ ἐνταῦθα κεῖσθαι τὴν λέξιν φασὶν ὡς καὶ ἐν ἰλιάδι πλατύτερον δεδήλωται, εἰ δὲ δαΐφρων ἡ πηνελόπη ἐῤῥέθη που ὡς ἂν ἀνδρεία γυνή, ἁρμόττοι ἂν αὐτῇ δηλαδὴ τοιοῦτον καὶ ἡ παχεῖα χείρ, διὰ τὸ τοῖς ἀνδρείοις τοιαῦτα ὡς ἐπὶ πολὺ τὰ ἀκρωτήρια εἶναι. Ὅτι θάλαμος ἔσχατος καὶ ἐνταῦθα, τὸ ταμιεῖον. ὃ καὶ βασιλικόν ἐστι διὰ τὸν βασιλέα ὀδυσσέα. ἐν ᾧ φησι κειμήλια κεῖτο ἄνακτος. χαλκός τε χρυσός τε πολύκμητός τε σίδηρος. οἷς ἀναλόγως, καλὴ καὶ ἡ κλείς. ἔνθα δὲ τόξον ἔκειτο παλίντονον περὶ οὗ καὶ ἰλιὰς δηλοῖ, ἡ δὲ φαρέτρη ἰοδόκος, πολλοὶ δ' ἔνεσαν στονόεντες ὀϊστοί. πλατύτερα δὲ μετ' ὀλίγα ἐν τοῖς

Βῆ δ' ἴμεναι μέγαρόνδε μετὰ μνηστῆρας ἀγαυούς.
Τόξον ἔχουσ' ἐν χειρὶ παλίντονον ἠδὲ φαρέτρην
Ἰοδόκον, πολλοὶ δ' ἔνεσαν στονόεντες ὀϊστοί.
Τῇ δ' ἄρ' ἅμ' ἀμφίπολοι φέρον ὄγκιον, ἔνθα σίδηρος
Κεῖτο πολὺς καὶ χαλκός, ἀέθλια τοῖο ἄνακτος.
Ἡ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο δῖα γυναικῶν,
Στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
Ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα.
Ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἑκάτερθε παρέστη.
Αὐτίκα δὲ μνηστῆρσι μετηύδα καὶ φάτο μῦθον.
Κέκλυτέ μευ μνηστῆρες ἀγήνορες, οἳ τόδε δῶμα
Ἐχράετ' ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν ἐμμενὲς αἰεί,
Ἀνδρὸς ἀποιχομένοιο πολὺν χρόνον. οὐδέ τιν' ἄλλην
Μύθου ποιήσασθαι ἐπισχεσίην ἐδύνασθε,
Ἀλλ' ἐμὲ ἱέμενοι γῆμαι θέσθαι τε γυναῖκα.
Ἀλλ' ἄγετε μνηστῆρες, ἐπεὶ τόδε φαίνετ' ἄεθλον.
Θήσω γὰρ μέγα τόξον Ὀδυσσῆος θείοιο.
Ὃς δέ κε ῥηΐτατ' ἐντανύσῃ βιὸν ἐν παλάμῃσι,
Καὶ διοϊστεύσῃ πελέκεων δυοκαίδεκα πάντων,
Τῷ κεν ἅμ' ἑσποίμην, νοσφισσαμένη τόδε δῶμα
Κουρίδιον μάλα καλὸν ἐνίπλειον βιότοιο.
Τοῦ ποτε μεμνήσεσθαι ὀΐομαι ἔν περ ὀνείρῳ.

ἐν τῷ τοιούτῳ θαλάμῳ, καὶ ὑψηλήν τινα σανίδα. οὗ θαλάμου χηλοὶ ἵστασαν, οὐ μεγάλοι δηλαδή τινες. ἐν αἷς θυώδεα εἵματα ἔκειτο, κειμήλια δηλαδὴ καὶ αὐτά. εἰ καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ, χαλκός τε χρυσός τε καὶ σίδηρος, εἴρηκεν αὐτὰ ὥσπερ ἴσως καὶ ἄργυρον καὶ ἕτερά τινα. οἷα δηλῶν κἀνταῦθα, ὡς ὀλίγον τὸ πᾶν. ἐπὶ ταύτης δὴ τῆς σανίδος βᾶσα ἡ Πηνελόπη, ἔνθεν ὀρεξαμένη, ἀπὸ πασσάλου αἴνυτο τόξον αὐτῷ γωρυτῷ, ὅς οἱ περίκειτο φαεινός. ἑζομένη δὲ κἀνταῦθα, φίλοις ἐπὶ γούνασι θεῖσα, κλαῖε μάλα λιγέως. ἐκ δ' ᾕρει τόξον ἄνακτος. ἐπεὶ δὲ τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο διὰ τὴν ὡς εἰκὸς ἀνάμνησιν τοῦ ἀνδρός, ἦλθεν εἰς τοὺς μνηστῆρας τόξον ἔχουσα ἐν χειρὶ παλίντονον ἠδὲ φαρέτρην. ἣ καὶ πάλιν λέγει πολλοὺς ὀϊστοὺς ἔχειν. παρασημαινόμενος τὸ πλῆθος διὰ τὸ ἀναγκαιότατον ἐν τοῖς ἑξῆς εἶναι. Οἰκονομικῶς δέ φασιν ἐν θαλάμῳ τὸ τόξον ἀπέκειτο. ἵνα τε μὴ ἀπόληται κείμενον ἐν τῷ ἀνδρῶνι πρᾶγμα τοῦτο οὗ μάλιστα χρήζει ὁ νῦν καιρός, καὶ ἵνα μή τι πάθῃ ὁμιλοῦν, ἢ περὶ τὴν νευρὰν ἢ κατὰ τὸ ἕτερον μέρος. πρὸς δέ γε τὸ πιθανῶς φαινόμενον, ἀπόκειται τὸ τοιοῦτον τόξον, ὡς ξένιον ἐπὶ μνήμῃ φιλίας καὶ τὰ ἄλλα ἀρχαῖον. πόθεν δὲ τῷ Ὀδυσσεῖ περιῆλθεν εἰς ξένιον, ἐφεξῆς μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται. Τὸ δὲ κειμήλια κεῖτο, ἔτι μὴ λογικῶς λαλεῖται. πολύκμητος δὲ σίδηρος, ἴσως μὲν ὁ κατεργασθείς, περὶ ὃν πολλά ἐστι καμεῖν. μάλιστα δέ, ὁ εἰς ἔργα χαλκευθεὶς πολλῷ καμάτῳ. εἰ δὲ καὶ στονόεντα ξίφη εἰσὶ τὰ τοιαῦτα ἔργα. λέγεται τὰ τοιαῦτα πολύκμητος σίδηρος, δι' οὗ πολλοὶ ἂν κάμοιεν, ὅ ἐστι θάνοιεν. κατὰ τό, εἴδωλα καμόντων. Τὸ δὲ ἰοδόκος, ἴσως παροξύνεται διὰ τὸ μὴ δηλοῦν πάθος ὥσπερ τι καὶ ἡ πρωτότοκος γυνή. καὶ ἕτερα τοιαῦτα. Τὸ δὲ πολλοὶ δ' ἔνεσαν ὀϊστοί, δηλωτικόν ἐστι τοῦ, τίνα λέγει φαρέτραν. ὅτι δηλαδὴ τὸ δοχεῖον τῶν ὀϊστῶν. ὃ φθάσας διὰ μιᾶς ἐδήλωσε λέξεως, ἰοδόκον εἰπών. χηλοὶ δὲ καὶ ἐνταῦθα, τὰ κιβώτια, ὡς καὶ ἐν Φαιακίᾳ. θυώδεα δὲ πόθεν γίνεται, προδεδήλωται. Τὸ δὲ ὀρεξαμένη, ἀντὶ τοῦ ἁπλώσασα. ἀνατεθεῖσα. ἐξ οὗ καὶ ὀργυιὰ καὶ ὀργυιοῦσθαι παρὰ Λυκόφρονι. Ἐκ πασσάλου δὲ τόξον αἴρεται, διότι ἐκ πασσάλου ἀπηώρητο. ὁμοίως τῇ προδεδηλωμένῃ τοῦ Δημοδόκου φόρμιγγι. Τὸ δὲ αὐτῷ γωρυτῷ, ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ σὺν αὐτῷ γωρυτῷ. ἔστι δὲ γωρυτὸς ὥς που καὶ προεδηλώθη, ἡ τοῦ τόξου θήκη. ὡς χωροῦσα τὸ ῥυτὸν ἤτοι εἰς ἑλκυστὸν τόξον. ἵνα ᾖ, χωρυτός, καὶ μεταλήψει τοῦ γάμμα, γωρυτός. δῆλον δὲ ὡς πεποίηται καθὰ τὸ ῥύσαι τόξον, τὸ ἐρύσαι. ὡς Ἀγαθίας. κραταιαὶ αὐτῷ ἐρύσαι τόξον αἱ χεῖρες. οὕτω καὶ τὸ ῥυτόν, τὸ ἐρυστόν. ὅθεν ἀφαιρέσει μέν, ῥυστόν. ἀποβολῇ δὲ τοῦ σ. ῥυτόν. κατὰ τό. γνωστὸς γνωτός. καὶ γνωστὰ κἂν ἄγνωστα. καὶ ἐκβολῇ τοῦ ἡμιφώνου, γνωτὰ κἂν ἄγνωτα. οὕτω δὲ καὶ νήκεστον ἴσως κατὰ τὸ ἀμφήκεστον. καὶ ἐκβολῇ τοῦ σίγμα, εὕρετον. ὅτι δὲ θήκη καὶ ὡς οἱ παλαιοί φασιν, ἔλυτρον τόξου ὁ γωρυτός, δηλοῖ οὐ μόνον τό, ὅς οἱ περίκειτο, ἐρμηνευτικῶς ῥηθὲν ἀντὶ τοῦ περιέκειτο καὶ περιεῖχεν αὐτός, ἀλλὰ καὶ τό, ἐκ δ' ᾕρει τόξον ἄνακτος. ἤγουν ἐξῄρει καὶ ἐξέβαλλε γωρυτοῦ. ὃ καὶ ὅμοιόν ἐστι τῷ, ἐξείλετο ὀϊστὸν ἐν Ἰλιάδι. ἤγουν ἐκ τῆς φαρέτρης ἐξήγαγε. ταυτὸν γάρ τι τό, ἐξῄρει τόξον γωρυτοῦ, καὶ ἐξείλετο φαρέτρης ὀϊστόν. καθεῖλε μὲν οὖν τὸ τόξον ἡ γυνὴ πασσαλόφιν, αὐτῷ γωρυτῷ. ἐξελοῦσα δέ, τὸν μὲν γωρυτὸν ὡς εἰκὸς ἀφῆκεν ἐκεῖ, γυμνὸν δὲ τὸ τόξον τοῖς μνηστῆρσιν ἤγαγεν. ἅμα δέ φασιν αὐτῇ, καὶ ἀμφίπολοι ἔφερον ὄγκιον, ὁ ὀγκίον παροξυτόνως. ὃ καὶ ἑρμηνεύων, φησίν. ἔνθα σίδηρος κεῖτο πολὺς καὶ χαλκός, ἀέθλια τοῖο ἄνακτος. ἤγουν τοῦ βασιλέως Ὀδυσ-

σέως

νίας. ὥς ἐν τῷ τοιούτῳ κεῖσθαι κατὰ πολιοχίαν, καὶ τοὺς δηλωθέντας πελέκεας. εἰσὶ δέ φασιν ὄγκιοι, ἀγγεῖον ἐν ᾧ ἔκειντο ὄγκοι. λέγονται δέ φασιν ὄγκοι, αἱ γωνίαι τῶν ἀκίδων. καθὰ δηλοῖ καὶ τό, ὡς οἶδε νευρόν τε καὶ ὄγκους ἐντὸς ἐόντας. εἰσὶ δέ φασι καὶ ἡ λέξις αὕτη, τῶν ἅπαξ εἰρημένων παρὰ τῷ ποιητῇ. βουλόμενοι δὲ εἰπεῖν καὶ ὡς παραγωγικὴ λέξις ἐστὶ τὸ ὄγκιον, φράζοιεν ἂν ἄλλως γλαφυρώτερον, ὅτι συνακτικόν ἐστι τῶν ὄγκων ἀγγεῖον, ὡς κρεῖον, τὸ κρεωδόχον ἀγγεῖον. τοῦτο δὲ, ἀναγκάζοι ἂν ἴσως τὸ ὄγκιον, καὶ κατὰ τὸ κρεῖον γράφεσθαι. τέως γε μήν, ὄγκιον, ἡ θήκη φασὶ τῶν ἀκίδων. καὶ εἴρηται φασι, παρὰ τὸ ὀγκῶδες εἶναι. ἰστέον δὲ ὡς εἰ καὶ ἔχομεν προπερισπᾶσθαι τὴν λέξιν παραγωγικῷ τύπῳ κατὰ τὸ ᾠδεῖον καὶ τὸ μουσεῖον καὶ τὸ προσεχῶς ῥηθὲν κρεῖον, ἀλλ' ἡ τῶν ἀντιγράφων παράδοσις μὴ ἔχουσα οὕτως, οὐχ οἷα τέ ἐστι βίας παθεῖν. ἐν μέντοι ῥητορικῷ λεξικῷ εὕρηται τὸ ὄγκιον καὶ τῇ αι διφθόγγῳ τὸ καλούμενον. γράφει γὰρ ὅτι ὄγκαι, γωνίαι. καὶ ὀγκαῖον, ἀγγεῖον πλεκτὸν δι' ἀσυρίς. ἐν ᾧ αἱ ἀκίδες τῶν βελῶν αἱ καὶ ὄγκοι ὡς ἐν Ἰλιάδι. ὅθεν ἴσως φασὶ καὶ ὄγκος, ὁ κατὰ ἀλαζονείαν δηλαδή, ἐκ τοῦ ἐγκύλλεσθαι τὸ καυχᾶσθαι. ἰστέον δὲ ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ ποιητὴς ἑρμηνεύων τὸ ὄγκιον, οὐκ ἀρκεῖται εἰπὼν ἔνθα σίδηρος ἔκειτο πολύς τε χαλκός. ἀλλ' ἐπήγαγεν, ἄεθλια ἄνακτος. δηλῶν, ὅτι οὐχ ἁπλῶς σιδήρου καὶ χαλκοῦ δοχεῖον τὸ ὄγκιον, ἀλλὰ καὶ τῶν χρησίμων τοῖς ἢ κατὰ μάχην ἢ ἄλλως ἀεθλεύουσιν. ἔνθα καὶ ὅρα τό, σίδηρος πολὺς καὶ χαλκός, ὡς μὴ ἐξ ἀνάγκης ἀεὶ τοῦ σιδήρου παρὰ τῷ ποιητῇ, ἀντὶ τοῦ χαλκοῦ νοουμένου. ἰδοὺ γὰρ ἐν τῷ νῦν δηλωθέντι ὀγκίῳ, καὶ σιδηρᾶ τινα ἔκειτο. ἔτι δὲ καὶ χαλκᾶ, χρήσιμα καὶ αὐτὰ εἰς ἄεθλια. ὅτι δὲ ὄγκος οὐ μόνον ὡς εἴρηται ἐκεῖ καὶ ἀλαζονεία δὲ μεταφορικῶς, ἀλλὰ καὶ βάρος σταθμικόν, οὐκ ἔστιν ἀμφιβάλλειν. ἔχει δὲ καὶ χρῆσιν ἡ τοιαύτη λέξις. τὸ δὲ ἐξογκοῦσθαι, καί τινα δηλοῖ ὄγκον ἔχειν, σημαίνοντα, διαπίπτειν καὶ ἄρσιν σωματικήν. ὅθεν ἴσως καὶ ὁ κατ' ἀλαζονείαν ὄγκος, ὁ φυσῶν καὶ ἐξαίρων τοὺς ἄφρονας.

Ὅτι περιπλέκων ὁ ποιητὴς καὶ ἐνταῦθα εὐμεθόδως ἱστορίαν ἵνα τὸν λόγον ἀνεγείρῃ ἐκ τῆς μονῳδοῦς ὑπτιότητος, διηγεῖται περὶ τοῦ προσεχῶς ῥηθέντος τόξου ὅθεν περιῆλθε τῷ Ὀδυσσεῖ. καὶ ἄρχεται τῆς ἱστορίας οὕτω. τόξον καὶ φαρέτρη ἰοδόκος. δῶρα, τά οἱ ξεῖνος Λακεδαίμονι δῶκε τυχήσας Ἴφιτος Εὐρυτίδης ἐπιείκελος ἀθανάτοισιν. ὃν δὴ στίχον, καὶ ὑποκαταβὰς λέγει. τὼ δ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοιιν. Ὀδυσσεὺς μὲν, μετὰ χρεῖος ἔγων, ὅ ῥά οἱ πᾶς δῆμος ὄφελλε. μῆλα γὰρ ἐξ Ἰθάκης Μεσσήνιοι ἄνδρες ἄειραν λῃσάμενοι δηλαδή, νηυσὶ πολυκλήισι τριηκόσια, ἠδὲ νομῆας. τῶν ἕνεκ' ἐξεσίην πολλὴν ὁδὸν ἦλθεν Ὀδυσσεὺς παιδνὸς ἐών. πρὸ γὰρ ἧκε πατὴρ ἄλλοι τε γέροντες. καὶ αὕτη μὲν ἡ αἰτία τοῦ ἐξ Ἰθάκης ὄντα τὸν Ὀδυσσέα, ἐν Μεσσήνῃ εὑρεθῆναι. Ἴφιτος δέ φασιν, ἵππους διζήμενος αἵ οἱ ὄλοντο δώδεκα θήλειαι, ὑπὸ δ' ἡμίονοι ταλαεργοί. αἳ δή οἱ καὶ ἔπειτα φόνος καὶ μοῖρα γένοντο, ἐπειδὴ Διὸς υἱὸν ἀφίκετο καρτερόθυμον φῶθ' Ἡρακλῆα, μεγάλων ἐπιίστορα ἔργων. ὅς μιν ξεῖνον ἐόντα κατέκτανεν ᾧ ἐνὶ οἴκῳ. σχέτλιος. οὐδὲ θεῶν ὄπιν ᾐδέσατο οὐδὲ τράπεζαν τὴν δή οἱ παρέθηκεν, ἔπειτα δὲ πέφνε καὶ αὐτόν. ἵππους δ' αὐτὸς ἔχε κρατερώνυχας ἐν μεγάροισι. ταύτας δηλαδὴ τὰς ῥηθείσας δηλαδὴ ἵππους ἐρέων τουτέστιν ἐρευνῶν καὶ ὡς ἀνωτέρω ἔφη διζήμενος, ἐνταῦθα γὰρ μετὰ στίχους ὀκτὼ ἡ τῆς συντάξεως ἐστὶν ἀπόδοσις, Ὀδυσῆι συνήντετο. δῶκε δὲ τόξον, ὃ πρὶν μὲν ἐφόρει μέγας Εὔρυτος. αὐτὰρ ὃ, παιδὶ κάλλιπεν ἀποθνήσκων ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσι. τῷ δ' Ὀδυσσεὺς ξίφος ὀξὺ καὶ ἄλκιμον ἔγχος ἔδωκεν ἀρχὴν ξεινοσύνης προσκηδέος. οὐδὲ τραπέζῃ τῇ κατ' οἶκον, γνώτην ἀλλήλων. πρὶν γὰρ, Διὸς υἱὸς ἔπεφνεν ὡς ἐρρέθη τὸν Ἴφιτον, ὅς οἱ τόξον ἔδωκεν. ὃ καθὰ προερρέθη, οὔποτε Ὀδυσσεὺς ἐρχόμενος πόλεμόνδε, ᾑρεῖτο τουτέστιν ἐλάμβανεν. ἀλλ' αὐτοῦ μνῆμα ξείνοιο φίλοιο κέσκετο ἐνὶ μεγάροισι. φόρει δέ μιν ἧς ἐπὶ γαίης. ὡς εἴγε μὴ τοῦτ' ἦν ἀλλ' ἐπὶ Τροίας ἦγε καὶ αὐτό, οὐκ εἶχεν ἂν ἄρτι τοιοῦτον τόξον τιτανύσασθαι, πάντων ἐν τῷ νόστῳ ἐκπεσόντων καὶ γυμνὸς αὐτὸς περισωθείς. καὶ οὕτω μὲν διασαφήσας ὁ ποιητὴς ὅπως ἐν Μεσσήνῃ συνήντησαν ὁ Ἰθακήσιός τε παιδνὸς Ὀδυσσεὺς, καὶ ὁ Θετταλὸς Εὐρυτίδης Ἴφιτος. εἴγε Θετταλὸς καθ' Ὅμηρον καὶ ὁ Εὔρυτος ὡς δηλοῖ τό, οἵ τ' ἔχον Τρίκκην καὶ Ἰθώμην καὶ Οἰχαλίην πόλιν Εὐρύτου Οἰχαλιῆος. ὃς καὶ φονεύεται ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἐπεὶ προεκαλεῖτο ἐκεῖνον εἰς τοξείαν ὡς ἐν τοῖς Φαίαξιν ἐδήλωσεν Ὀδυσσεύς. ἢ ὡς οἱ νεώτεροι φασίν, ὑπὸ Ἡρακλέος διὰ τὸν τῆς θυγατρὸς ἐκείνου Ἰόλης ἔρωτα. ὃν καὶ Σοφοκλῆς ἱστορεῖ. τὰς δὲ ῥηθείσας ἵππους εἶχεν Ἡρακλῆς, οὐκ αὐτὸς ἢ λῃσάμενος ἢ ὑφελόμενος, ἀλλ' ἑτέρωθεν κλέμμα λαβών. Αὐτόλυκος γάρ φασιν ὁ Ἑρμοῦ κλέψας τὰς Εὐρύτου ἵππους, πέπρακε τῷ Ἡρακλεῖ. ὃς Εὔρυτος οὕτω φερωνύμως καλεῖται, παρὰ τὸ εὖ ῥύειν ὅ ἐστιν ἕλκειν τὸ τόξον. ἄριστος γὰρ ἦν ἐν τοξόταις. ἐκ τοῦ ῥύειν, καὶ ὁ ῥυτὸς ὡς ἐρρέθη γίνεται. Ὅρα δὲ κατὰ τὴν ῥηθεῖσαν ἱστορίαν, ὅτι ἀνέστρεψε καὶ αὐτὴν ὁ ποιητὴς οἰκείῳ ἔθει ἀκολουθῶν. ἦν γὰρ φυσικὸν πρῶτον, εἰπεῖν διότι Ὀδυσσεύς τε ἐξ Ἰθάκης εἰς Μεσσήνην ἦλθε καὶ Εὔρυτος ἐκ Θετταλίας, καὶ οὕτω καθεξῆς προβῆναι. ὁ δὲ ἀναγκαίως προθεὶς ὡς ἐν λόγῳ προτάσεως τό, δῶρον σχεῖν τὸν Ὀδυσσέα τὸ τόξον ἐκ τοῦ Ἰφίτου, εἶτα ὑποβάλλει τὰς ἀρχάς. ἐπεμβαλὼν ἐκ περιουσίας χάριν πολυμαθείας καὶ τὴν περὶ τῶν ἵππων ἱστορίαν. καὶ τὴν τοῦ Ἡρακλέος σχετλιότητα. καὶ ὑποθεὶς τὴν περὶ ξενίας ὡς μὴ δέον ὂν ἐξαθερίζειν αὐτήν. καὶ ἀντίδοσιν αὖθις ξίφους τοῦ ἐξ Ὀδυσσέως πρὸς τὸν Ἴφιτον. ἃ καὶ συμπεράνας, ἐπιφέρει τὴν ἐξ ἀρχῆς πρότασιν τό, ὅς οἱ τόξον ἔδωκε. δηλονότι, τοῦτο καὶ μόνον αὐτῷ προ

ἔργου εἶναι, τὸ εἰπεῖν εἰς τὸ ἀνὰ χεῖρας ἄρτι τόξον, δῶρον ὂν τοῦ Ἰφίτου. τὰ δ' ἄλλα παίζει, κατά τι πάρεργον ἐμπεβιβλῆσθαι. Τῶν δὲ τοῦ ῥηθέντος διηγήματος μερῶν, τὸ μὲν δῶρα δῶκαν, ἐπιμελογικῶς ἐφράσθη. Τὸ δὲ τυχήσας, ἤγουν ἀντὶ τοῦ τυχὼν, ἢ κατὰ τύχην, ἢ καὶ ἄλλως εὐτυχῶς συναντήσας κατάγει μόνον τὸ ἀλλήλοιιν ἰδεῖν καὶ δῶρα δοῦναι καὶ ἀντιλαβεῖν. ἄλλως γὰρ, οὐκ ἦν εὐτυχὲς τὸ μὴ καὶ τραπέζης γνῶναι ἀλλήλοιιν οἰκειακῆς. εἰ δὲ καὶ ἐν ἀλλοτρίᾳ, εἰκὸς ἦν καὶ συμφαγεῖν. δι' ἐν τῷ τοῦ Ὀρτιλόχου οἴκῳ ἔνθα ξύμβλητο ἀλλήλοις. ἡ δὲ Μεσσήνη, γράφεται μὲν ὡς καὶ ἡ Σικελικὴ καὶ εἴ τις ἑτέρα ἄλλη, παρὰ πᾶσιν ἐν δυσὶ σσ. λέγεται δὲ κατὰ μὲν τοὺς ἡρωικοὺς χρόνους, Λακώνων εἶναι. κατὰ δὲ τοὺς Ἡρακλείδας ἔχειν μετὰ τὴν αὐτῶν κάθοδον, διχασθῆναι αὐτὴν τῆς Λακωνικῆς. τὸ δὲ διπλασιασμα τοῦ σίγμα ἐν τῷ Μεσσήνη, δηλοῖ καὶ τὸ ῥηθὲν ὁμηρικὸν ἔπος. τὼ δ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοιιν ἔχειν συνήντησαν. ὃς δὴ στίχος, ἐπαινεῖται ὡς ὁλοσπόνδειος. καὶ τῷ στασίμῳ τοῦ μέτρου, ἐξομοιούμενος τῇ στάσει τῶν συναντώντων ἀλλήλοις κατὰ φιλίαν. ὥσπερ αὖ πάλιν ἐπαινετοὶ ἱστόρηνται κατ' ἄλλον τρόπον οἱ ὁλοδάκτυλοι. ὁποῖον καὶ τὸ, κεῖτο μέγας μεγαλωστὶ λελασμένος ἱπποσυνάων. Ἔνθα ὅρα τὸ μεγαλωστὶ, ὁμοιότητα συνθέσεως ἔχον οὐ μόνον πρὸς τὸ νεωστὶ, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ δημιαστὶ καὶ ἱερωστὶ, ἐκ τοῦ δημίως καὶ ἱερῶς, ὡς παραδιδόασιν οἱ παλαιοί. Ὅτι δὲ ὁ ἐκ πέντε δακτύλων συγκείμενος στίχος καὶ ἕκτου, σπονδείου ἢ τροχαίου, πεδητικὸν μάλιστα γίνεσθαι οἴδασιν οἱ παλαιοί, ὁ τεχνικὸς παραδιδόασιν. ἔνθα σημειωτέον τὸ, μάλιστα δοκοῦν, πρὸς διαστολὴν ἱστόρηται εἰρῆσθαι πεδητικοῦ ἴσως. οὐ δ' ἂν τοιοῦτον, ὁ κατ' ἐνόπλιον ῥυθμὸν πεποιημένος στίχος, ὃ μιμοῦνται καὶ ὁ κωμικός. ὁποῖος κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ὁ μετὰ δύο δακτύλους ἔχων σπονδείους καὶ τὸ πάλιν καὶ πάλιν. οἷον ὡς φάτο δακρυχέων, τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ. λέγοιτο δ' ἂν ἴσως κατ' ἐνόπλιον, διὰ τὸ πρέπειν μὲν ῥυθμὸν τοιοῦτον καὶ τοῖς ἄλλοις κινουμένοις μετὰ σπουδῆς. ἐπὶ πλεῖον δὲ, τοῖς μετ' ὅπλων ῥυθμικῶς πηδῶσι καὶ κοῦφα πυρριχίζουσι. Χρεῖος δὲ ἐνταῦθα εἶπεν, οὐ τὸ δάνειον ἀλλὰ τὸ ἐξ ἁρπαγῆς ἣν οἱ Μεσσήνιοι κατὰ Ἰθακησίων ἔπραξαν. Ἐξεσίη δὲ ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι ἐν τοῖς περὶ Πριάμου, ἡ δημοσία πρεσβεία καὶ ὡς εἰπεῖν, ἔκπεμψις, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐξίημι ἐξήσω. ὅθεν καὶ ἔξεσις παρ' Ἡροδότῳ, ἡ ἀπόπεμψις. διὸ ὑπεραναβὰς, ἔφη. πρὸ γὰρ ἧκε πατήρ. ὅθεν γὰρ τὸ προεῖκε, ἐκεῖθεν καὶ ἡ ἐξεσία. Τὸ δὲ πολλὴν ὁδὸν ἦλθε, ταυτὸν ἴσως τῷ, πολλὴν κέλευθον. παιδνὸς δὲ ὡς καὶ προεδηλώθη, ὁ παῖς παρὰ τὸ παίζειν. ὁμοίως τῷ, ὀλοφυδνὸς καὶ ἀλαπαδνὸς καὶ τοῖς τοιούτοις. πολὺς δὲ ἔπαινος τοῦ Ὀδυσσέως τὸ, ἐν παιδικῇ ἡλικίᾳ δι' ὑπερβολὴν συνέσεως, πρέσβιν δημοσίᾳ πεμφθῆναι οὐ παρὰ μόνου πατρὸς ἀλλὰ καὶ τῶν γερόντων. Τὸ δὲ ἵπποις διζήμενος, ταυτόν ἐστι τῷ ἵππους ζητῶν, τουτέστιν ἐρευνῶν. ὃ μετ' ὀλίγα ἔθηκεν ἐν τῷ, ταύτας ἐρέων Ὀδυσσεὺς συνήντετο. Τοῦ δὲ διζήμενος πρωτότυπον θέμα, διζῶ διζήσω, ἐξ οὗ τὸ δίζημι, ὡς τοῦ αἰτῶ τὸ αἴτημι, καὶ τοῦ φιλῶ τὸ φίλημι. ὅθεν τὸ, φίλατο δαίμων. καὶ τοῦ αἰνῶ, τὸ αἴνημι. ὡς τὸ, ἤμην ἔγωγ' αἴνημι. οὕτω δὲ καὶ ἐκ τοῦ δειπνῶ καὶ ἀριστῶ καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη, δείπνημι καὶ ἄριστημι. ὡς δῆλον ἐκ τοῦ δεδείπναμεν καὶ δεδειπνάναι καὶ ἀρίσταμεν καὶ ἀριστάμενος παρὰ Ἀθηναίῳ. Τὸ δὲ γεραιτέροισι τοκεῦσι, δηλωτικόν ἐστι τοῦ, καὶ ἐκ τοῦ γερῶ γίνεσθαι τὸ γέρημι. οὗ μετοχὴ, γεράς, γεραίτος. Ἐν δὲ τῷ, φόνος καὶ μοῖρα γένοιτο, μοῖραν φανερῶς τὴν θανάσιμον δηλοῖ. Ἡρακλέος δὲ ἔπαινος οὐ μόνον τὸ Διὸς υἱὸν δὶς λεχθῆναι καθὰ καὶ Ἴφιτος ἐν δυσὶ τόποις ἐπιείκελος ἀθανάτοις ἐλέχθη. ἀλλὰ καὶ τὸ, καρτερόθυμον, καὶ τὸ, μεγάλων ἐπιίστορα ἔργων. τουτέστιν ἐπιστήμονα. οὐ τὸ ἁπλοῦν, ἐν Ἰλιάδι. δι'. ἱέσθην ἐπὶ ἴστορι πεῖραρ ἑλέσθαι. ἄλλως δέ γε εἰπεῖν, μεγάλων ἐπίστωρ ἔργων, ὁ παρὰ τοῖς ὕστερον συνθέτως λεγόμενος μεγαλουργός. ὁποῖος καὶ ὁ Μακεδὼν Ἀλέξανδρος. Ἱστέον δὲ καὶ ὅτι Ὅμηρος μὲν ἀσαφῶς φησιν ὡς κατέκτανεν Ἡρακλῆς καὶ ἔπεφνε ξεῖνον ἐόντα τὸν Ἴφιτον. οἱ δὲ νεώτεροι, ἀπὸ τείχους καταβληθῆναι αὐτὸν ὑφ' Ἡρακλέος φασίν. ὅπως δ' ἂν ἔχοι τὸ πρᾶγμα, ἥμαρτεν εἰς τὸν ξένιον Δία ὁ Ἡρακλῆς. διὸ καὶ τῇ Ὀμφάλῃ φασὶν ὕστερον ἐδουλώθη Λυδῇ γυναικί. Σημειοῦνται δὲ καὶ ὅτι ὑπὲρ τοῦ ἐνταῦθα ἱστορηθέντος φόνου τοῦ Ἰφίτου καθαρθῆναι ζητῶν ὁ Ἡρακλῆς κατά τινας τῶν παλαιῶν καὶ μὴ ὑπακουσθεὶς ὑπὸ τοῦ Πυλίου Νηλέως ἐπόρθησε τὴν Πύλον, πρεσβυτέρου αὖ ὄντος τοῦ Νέστορος τοῦ ἐν Γερήνοις τότε τρεφομένου, Ὀδυσσεὺς οὗτος ὁ ἤδη καὶ πρεσβεύειν ὡς ἐρρέθη δυνάμενος, καὶ διὰ τὸ ἱστορηθὲν χρέος ἐξεσίην πολλὴν ὁδὸν ἐλθών. ἀλλ' ἴσως οὐκ οἶδεν ὁ ποιητὴς ὅτι αἰτίαν ταύτην τοῦ ἁλῶναι τὴν Πύλον, ὅτι τὴν ἐν Γερήνοις ἀνατροφὴν τοῦ Νέστορος. οὕτω γὰρ καλῶς ἡ τοιαύτη ἀπορία λυθήσεται. Τὸ δὲ ἔκταν σχέτλιος, δοκεῖ μὲν ἐνταῦθα τὸν ἄδικον λέγειν διὰ τὸ τὸν Ἡρακλέα τοιοῦτον ἐνταῦθα φανῆναι. δύναται δὲ καὶ νῦν τὸν σφοδρὸν ὡς καὶ ἐν ἄλλοις δηλοῦν καὶ ἄξιον σχέσθαι καὶ τλῆναι. ἐφάνη δὲ τοιοῦτος καὶ ἐπ' ἄλλοις ὁ Ἡρακλῆς. Λίνον τε γὰρ διδάσκαλον ἐφ' οἷς ἐχόλου καὶ οὐκ ἐκεῖνον θέσθαι, ἀνεῖλε. καὶ Ἀρχίαν ἢ Χαιρίαν παῖδα κονδυλίσας, ἔρριψεν εἰς ἀείγορτον. δόντα αὐτῷ κατὰ χειρὸς ὕδωρ καὶ τῷ χερνιβίῳ ῥάναντι. ἔτι δὲ καὶ Κάλχαντα τὸν μάντιν ἐπὶ τῷ μαντεύματι τῶν ὀλύνθων ὡς ἱστορεῖ καὶ Λυκόφρων. καὶ ἕνα δέ φασι Κύαθον, ἄκων ἀνεῖλεν οἰνοχοοῦντα αὐτῷ. ὃ καὶ τίμενος αἶκοι οἰνοχόον λεγόμενον. Τὸ δὲ ἐρέων, ἔστι μὲν Ἰωνικὴ λέξις. ἀπ' αὐτοῦ δὲ γίνεται τὸ ἐρευνᾶν ἐπενθέσει τοῦ υ καὶ τοῦ ν. ὁποίῳ τρόπῳ καὶ τὸ ἐλαύνειν ἀπὸ τοῦ ἐλάω γίνεται. Τὸ δὲ μέγας Εὔρυτος, τὸ τοῦ Ὀδυσσέως τόξον συνιστᾷ ὡς ἀνάλογον ὂν ἐκείνῳ τῷ μεγάλῳ. ἐξ οὗ δὴ μέσου τοῦ Ἰφίτου εἰς ἕτερον ἦλθε. διὸ

οὐδὲ ἐφικνοῦνται αὐτοῦ οἱ μνηστῆρες. Τὸ δὲ θνήσκων ἐν δώμασι, δηλοῖ μὴ πάνυ ἀναμφίβολον εἶναι, τὸ ὑπὸ Ἡρακλέος θανεῖν τὸν Εὔρυτον. ἄλκιμον δὲ ἔγχος καὶ ἐν ἄλλοις, τὸ ἀλκιμοποιόν. Τὸ δὲ ἀρχὴν ξεινοσύνης προτέρας ἤτοι ξενίας, δηλοῖ καὶ τέλος εἶναι αὐτῆς, ὃ καὶ προσθεὶς, ἐπάγει τό, οὐδὲ τραπέζῃ γνώτην ἀλλήλων ἤγουν ἀλλήλους. πλεία γὰρ ἐκ τούτου ἡ ξενία διὰ τὸ κοινὸν ἁγνείτην ἄλλα καὶ τὸ ὁμοτράπεζον καὶ ὁμοίστιον καὶ ὁμορόφιον. Τὸ δὲ προσκηδὴς, ἀντὶ τοῦ κηδεμονικοῦ. φροντιστικοῦ. ἐμφρόντιδος. ἐναντίον δὲ τοῦ προσκηδοῦς τὸ δυσκηδὴς καὶ ἀκηδής. Τὸ δὲ γνώτην ἀλλήλων, τὰ τῶν ἀντιγράφων ἀκριβέστερα κατὰ πτῶσιν γενικὴν τῶν πληθυντικῶν γράφουσιν ἀλλήλων. ἵνα λέγῃ ὅτι γνῶσιν ἔσχον ὁ εἷς τοῦ ἑτέρου. οὕτω δὲ καὶ τὸ εἰδέναι ἐν Ἰλιάδι γενικῇ συντάσσεται μετά τι τοῦ εὖ. δι' ὃ τόξων εὖ εἰδώς. καὶ ἑτέρως δέ, ὡς ἐκεῖ φαίνεται. σύστοιχα δὲ πάντως, τὸ εἰδέναι καὶ τὸ γνῶναι καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν. Τὸ δὲ μνῆμα ξείνου, ἀντὶ τοῦ μνήμη καὶ ἐνθύμησις, καὶ ὡς οἱ πολλοὶ λέγουσι, μνημόσυνον. ὅπερ εἰς πρὸς χάριν καὶ Ὀδυσσεὺς οὐ τοῦ Ἰφίτου τόξον ἀφεὶς ἐν τῷ οἴκῳ ἡνίκα εἰς Τροίαν ἔπλει, πολλὴν ὡς ἐρρέθη πιθανότητα τῇ κατὰ τῶν μνηστήρων ἐξείᾳ νέῳ προσεπεποιήσατο, οὕτω καὶ Διομήδης τὸ τοῦ Βελλεροφόντου ἔκπωμα, ὃ δοθὲν τῷ πάππῳ Οἰνεῖ, ἔλιπεν ἰὼν ἐν δώμασι καθὰ ἡ Ἰλιὰς δηλοῖ, ἵνα μὴ ἄλλως ἀπόλοιτο, συναπόλοιτο καὶ τὰ τῆς φιλίας ἐκεῖνο δι' ὃ συνθοῖντο τοῦ ξένου. ἀλλ' ὑπὲρ γῆς καὶ εἰσέπειτα τῷ κειμηλίῳ συναναφαίνοιτο. Τὸ δὲ κέσκετο ἐν μεγάροις, εἶχε μὲν γράφεσθαι κάτθετο ἐν μεγάροις, εἵλετο δὲ τὸ ὡς καὶ προεγράφη τὸ ποικιλώτερον. ἔφη δὲ κοινότερον πρὸ τούτων ἐν τῷ, κειμήλια κεῖτο ἄνακτος. Ὅτι θάλαμον διασκευάζων εἰσέλευσιν ὁ ποιητὴς, φησίν. οὐδὸν δρύϊνον προσεβήσατο, ὅν ποτε τέκτων ξέσσεν ἐπισταμένως καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνεν. ἐν δὲ σταθμοὺς ἄρσε. θύρας δ' ἐπέθηκε φαεινάς. Καὶ ὅρα ὡς λέξεις διαφόρους μὲν τῇ σημασίᾳ, παρηγμένας δὲ ἀπὸ ἑνὸς ῥήματος τὴν στάθμην καὶ τὸν σταθμὸν, παρέθετο κατὰ σχῆμα παρηχήσεως. δρύϊνος δὲ οὐδὸς, πρὸς διαστολὴν ἑτέρων, μελίνου τινὸς χαλκοῦ καὶ λαΐνου. Τὸ δὲ ξέσσεν ἐπισταμένως, ταυτόν ἐστι τῷ, ἐπελέκησεν. Ὅτι στερεᾶς θύρας ἄνοιξιν φράζων διασκευαστικῶς, φησίν. αὐτίκα ἡ Πηνελόπη ἱμάντα θοῶς ἀπέλυσε κορώνης. ἐν δὲ κληῗδ' ἧκε. θυρέων δ' ἀνέκοπτεν ὀχῆας ἄντα τιτυσκομένη. τὰ δ' ἀνέβραχεν ἠΰτε ταῦρος βοσκόμενος λειμῶνι. τόσ' ἔβραχε καλὰ θύρετρα πληγέντα κληῗδι. πετάσθησαν δέ οἱ ὦκα. Ἐνταῦθα δέ φασιν οἱ παλαιοὶ ὅτι τὸ κλεῖθρον, ἑκατέρωθεν ἐξήρτητο πρός τινα κρίκον. ὥστε διὰ τοῦ μὲν ἑλκομένου πρὸς τῷ σταθμῷ, κεκλεῖσθαι. διὰ τοῦ δὲ, ἀνοίγεσθαι εἰς τοὐναντίον ἑλκομένου. ὡς εἶναι δύο ἱμάντας τὸν μὲν κλείοντα τὸν δὲ ἀνοίγοντα, καὶ ἑκάτερον κρίκου πρὸς ἐξηρτῆσθαι. ὃν δὴ κρίκον ἔοικε κατὰ τοὺς οὕτω λέγοντας, κορώνην ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα καλεῖν, ἧς τὸν ἱμάντα ἡ Πηνελόπη ἀπέλυσε. δυνατὸν δὲ καὶ ἄλλως ἕνα ἱμάντα εἶναι ἀνοίγοντα τὸ ἐντὸς κλεῖθρον. εἰ δὲ γράφει τὸν ἱμάντα θοῶς ἀπέλυσε κορώνης, ἔστι νοῆσαι ὅτι περ ἱμάς τις ἐκδεδεμένος τοῦ ἔσω μοχλοῦ, ἐξήρτητο τῆς ἔξω κορώνης ἧς ἀπέλυσεν αὐτὸν ἡ Πηνελόπη. καὶ λαλοῦνται μὲν οὕτω ταῦτα, καὶ ὑπονοοῦνται, οὐ μὴν δὲ καὶ νοοῦνται σαφῶς. ῥηθήσεται δ' ὅτι σαφέστερον μετὰ τὴν ὅλην ἔφοδον τῆς κλειδός. καὶ γὰρ τὰ ἐφεξῆς τῶν παλαιῶν, ἔχουσί τινα δυσχέρειαν. τὸ γοῦν κληῗδα ἐνῆκε θυρέων δ' ἀνέκοπτεν ὀχῆας, οὔ πω πως καθιστῶσιν. ὀχῆας δέ φασιν, οὐ τοὺς ἔνδον μοχλοὺς, οἳ δύο τυχὸν ὄντας ἢ ἕνα μὲν ἴσχημα, σημεῖον δὲ πληθυντικῶς κατὰ σχῆμα ποιητικόν, ἀλλὰ τὰς λεγομένας βαλάνους τὰς ἐν τῷ χελωνίῳ καταπηκτοὺς τῆς κλειδός. αἳ περιάγονταί φασι καὶ ἀνοίγονται. δοκοῦσι δὲ εἶναι αὗται, ἃς νῦν διαδρόμους φαμέν. διὸ καὶ ἄντα τιτύσκετο. δηλαδὴ καταστοχάζετο τῶν βαλάνων ἐν τῷ ἀνοίγειν. ὡς ἂν αἱ βάλανοί φασιν αἴτιαι γίνονται τοῖς γόμφοις τῆς κλειδός. ἵνα λέγῃ ὅτι ἐνῆκεν ἡ Πηνελόπη τὴν κλεῖδα καὶ ἀνέκοπτεν ἤγουν ἀνέκρουεν ἀνώθει τὰς βαλάνους, τιτυσκομένη ὡς εἴρηται. καὶ οὕτω μὲν, φράζεται οὕτως εἰ καὶ γλαφυρῶς, ἀλλ' οὐ πάνυ σαφῶς. ἔχει δέ τι καὶ προσιστάμενον ὁ λόγος, ἐπεὶ οὐ φαίνεται γόμφους ἔχειν ἡ κλεὶς ὡς ἀνακρούειν τὰς βαλάνους, διαπασσάλους δὲ μᾶλλον ἦν ὡς προείρηται. δυνατὸν οὖν καὶ ἄλλως εἰπεῖν ἀμαθέστερον κατὰ τὸν κωμικὸν καὶ σαφέστερον, ὅτι πρῶτα μὲν, ἱμάντα προσδεδεμένον τῇ κορώνῃ ὁποία τις ἂν ἐκείνη εἴη αὕτη εἴτε κόραξ εἴτε κρίκος, ἀπέλυσεν ἤτοι ἔλυσεν. ὡς εἰ καί τις δεσμὸν ἔλυσε κατὰ τὸν κορακινὸν, εἶτα λυσαμένη τὸν ἱμάντα οὕτω λύσασα, ἐνῆκε τὴν προρρηθεῖσαν εὐκαμπέα κληῗδα διά τινος κατὰ τὰς θύρας ὀπῆς. καὶ ἅμα τούς τε ἔσω ἀνέκοπτε μοχλοὺς τῶν θυρῶν διὰ τῆς κλειδός, καὶ τὰς θύρας δὲ αὐτίκα συγκόψασα κατὰ τὸ σιωπώμενον, ἤνοιξεν. ὡς δηλοῖ τὸ, τὰ δ' ἀνέβραχεν. ὥσπερ γὰρ ἐν Ἰλιάδι διὰ τοῦ, αὐτόματοι πύλαι μύκον, τὴν ἄνοιξιν ἐδήλωσε τῶν θυρῶν, οὕτω καὶ ἐνταῦθα διὰ τοῦ ἀνέβραχεν. ἀρκεσθεὶς καὶ νῦν, ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος δηλῶσαι αὐτὸ τὸ ἔργον. παρακολουθεῖ γοῦν τῇ τῶν ἀσφαλῶν θυρῶν ἐκπετάσει, τὸ ἀναβραχεῖν καθὰ καὶ τὸ μυκᾶσθαι ἃ καὶ ἀμφότερα, ἐκ τῶν βοῶν τέτραπται. ἀλλὰ τὸ μὲν μύκον, ἐν Ἰλιάδι ἁπλῶς ῥηθὲν, ἀνεπεξέργαστον ἔμεινε διὰ τὴν τοῦ μύκον σαφήνειαν. ἐνταῦθα δὲ τὸ ἀνέβραχεν, ἐδεήθη καὶ παραβολῆς, ἵνα διασαφηθῇ. ἄλλως γοῦν καὶ φθογγὸς τὸ ἔξω ἀνέβραχε. καί τινος πεσόντος ἐν μάχῃ, τεύχεα ἔβραχεν ἐπ' αὐτῷ. ἐπάγει δὲ τὸ, ἠΰτε ταῦρος, ἵνα τὸ ἀνέβραχε νοηθῇ ἐπὶ ταυρείας κυριολεκτεῖσθαι φωνῆς, ὡς τὸ βρυχᾶσθαι ἐπὶ λέοντος. διὸ καὶ δὶς ἐνταῦθα εἶπε τὸ ἀνέβραχε. τὸ μὲν συνθεὶς μετὰ τοῦ ταύρου ἐν τῷ, ἀνέβραχεν ἠΰτε ταῦρος. τὸ δὲ μετὰ τῶν θυρῶν ἐν τῷ, ἔβραχε καλὰ θύρετρα. δῆλον δὲ καὶ ὡς πλεονάζει ἡ πρόθεσις ἐν τῷ ἀνέβραχεν, ὥσπερ ἴσως καὶ ἐν τῷ, ἀνέκοπτεν ὀχῆας. καὶ ἐν τῷ, ἀπέλυσε κορώνης ἢ κορώνῃ ὡς ἐρρέθη

κατὰ δολιχήν. ἀλλ' οὕτω μὲν τὸ ἔβραχε καὶ τὸ ἀνέβραχεν, ὡς ἀπὸ ταύρου εἴληπται. ὃ μέντοι ἀναπετάσθησαν ὃ δηλοῖ τὸ μέγεθος τῶν θυρῶν, ἐξ ὁμοιότητος εἴληφεν διαπεταννυμένων πτερύγων, ἀετοῦ τυχὸν ἢ τοιοῦδέ τινος μεγάλου ὄρνιθος. καὶ δηλοῖ ὁ ποιητὴς ζητεῖν ἐν Ἰλιάδι περὶ τῶν τοῦ ω μεγάλου ῥαψῳδίαι παραβολικῶς. ὡς γὰρ τὸ μύκον ἐπὶ θυρῶν μὴ παρασημειωσάμενος ἐν Ἰλιάδι ἀπὸ ταύρου λαβεῖν, ἐνέφηνεν αὐτὸ ἐνταῦθα διὰ τοῦ, ἀνέβραχεν ἠΰτε ταῦρος, οὕτως ἐνταῦθα θύρας διαπετασθῆναι ἁπλῶς οὕτως εἰπών, ἑρμηνεύει τὴν λέξιν ἐκεῖ διὰ παραβολῆς τῆς ἀπὸ ἀετοῦ. ἐν τούτοις δὲ μνηστέον τοῦ, κλαυσιᾷ τὸ θυρίον, ὃ κεῖται παρὰ τῷ κωμικῷ. καὶ λογιστέον, ὅσον τὸ διάφορον τούτου πρὸς τὸ ὁμηρικόν. ἐκεῖνος μὲν γὰρ παίζων πρὸς ἦχον εὐρίδιος λεῖον καὶ ἄῤῥοιζον, οὕτως ἔφρασεν. ἐκ τάνας τὴν προφορὰν τοῦ νοήματος, διὰ τοῦ ἀφώνου κάππα, καὶ τοῦ ὑγροτάτου λάμβδα. ἐπεὶ καὶ δοκοῦσι τὰ τοιαῦτα θύρια, εἰ ἐλαίῳ ὠσεὶ νεοχμὰ σκυλάκια. ὅμηρος δὲ σεμνῶς ἅμα καὶ προσφυῶς μεγάλας θύρας εὖ ἀραρυίας τρισμὸν τραχὺν τῇ φράσει μιμούμενον, ὅτι ἄφωνόν τι παρέλαβεν κατὰ ψιλά, οὐδὲ ἀμετάβολον ἐκ τοῦ ὁμοφώνου. ἀλλ' εὐχερῶς ὡς ἐπελέξατο τὸ ἀνέβραχε. τραχυφωνήσας μὲν δὴ τῷ ρ. πολυφωνῶς. ὑποσημήνας δὲ ὡς τραχύφωνον, καὶ τῇ τοῦ β συνεκφωνήσει ὡς δὴ βομβοῦντος. ἔτι δὲ καὶ τῇ τοῦ δασέος χ, ἃ δὴ τρία σύμφωνα, καὶ τὸ βρυχᾶσθαι ἀποπληροῖ. ἱστέον δὲ ὅτι τὸ ἀνακόπτειν, παρὰ τοῖς ὕστερον, καὶ ἀντὶ τοῦ ἀνασπαράζειν ἐπὶ ἵππων λέγεται, ἢ μᾶλλον τι ὃ ἐστὶν ἀναχαιτίζειν. ἐκεῖθεν δὲ τροπῆς γενομένης, καὶ ὕδωρ ἀνακόπτεσθαι λέγεται. καὶ ἀταξίαν δέ τις ἀνακόπτει ὡς οἷά τινος ἵππου δυσηνίου ὁρμήν. περὶ δὲ ὀχέων καὶ μοχλῶν, ἡ Ἰλιὰς ἐδήλωσε. Τὸ δὲ τόσ' ἀνέβραχε, μετασχημάτισαι ἀπὸ τοῦ ὀξυλικοῦ γενέσεως τῶν θυρῶν ὡς πρὸς τὰ ἐπαγόμενα καλὰ θύρετρα. Τὸ δὲ βοσκόμενος λειμῶνι, παραπεπλεγμένως ἔφη. ὡς τοῦ ταύρου τότε ἀπὸ τρυφῆς ἀναβράχοντος μάλιστα. Τὸ δὲ πληγέντα κληῗδι, ὅμοιον ὡς εἰ καὶ ἀνακοπέντα εἶπε κατὰ τὸ ἀνέκοπτεν ὀχῆας. ἔστι, καὶ ταὐτόν ἐστι κόπτειν καὶ πλήττειν. ἐκ δὲ τῶν ἄνω τούτων ῥηθέντων ὑγρῶν τῆς κληῗδος. τῶν βαλάνων. τοῦ ἀνακόπτειν. τοῦ ἀνακρούειν. καὶ τῶν τοιούτων, λαβών τις παλαιός, ἐρωτικὴν προσφώνησιν ἐν ἐποποιίᾳ ἐλάλησε πρὸς γυναῖκα κομψῶς φράσας. ἣν ὁ βουλόμενος, ἀναλεξάσθω εὑρών.

Οἱ τοῦ Τηλεμάχου εἰπόντος ἐν ἄλλοις ὡς μεταδόμεν μνηστῆρες ἐπέχοντο, ἐνταῦθα ἐπιφανέστερον ἡ Πηνελόπη λαλοῦσα, ὀνειδίζει τοὺς μνηστῆρας. κέκλυτε μευ φησὶ μνηστῆρες ἀγήνορες, οἳ τόδε δῶμα ἐχράετ' ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν ἐμμενὲς αἰεί, ἀνδρὸς ἀποιχομένοιο πολὺν χρόνον. οὐδέ τιν' ἄλλην μύθου ποιήσασθαι ἐπισχεσίην ἐδύνασθε, ἀλλ' ἐμὲ ἱέμενοι γῆμαι θέσθαι τε γυναῖκα. τὰ ἐκ παραλλήλου ταυτά. ἀλλ' ἄγετε μνηστῆρες ἐπεὶ τόδε φαίνεται ἄεθλον, θήσω γὰρ μέγα τόξον Ὀδυσσῆος θείοιο. ὃς δὲ ῥηΐτατα ἐντανύσει βιὸν καὶ ἑξῆς ποίει στίχους οὓς ἔφη νύκτωρ πρὸς τὸν ξένον ἄνδρα. ἐν οἷς δηλοῦται ὡς τῶν δυοῖν εὐζεῖ τὸν πλείονα, ἕψεται ἀφεῖσα τόδε δῶμα. οὗ ὡς καὶ προεῤῥέθη, μεμνήσεται οἴομαι ἐν ὀνείρῳ. Ἔνθα ὅρα ὡς οὐδὲ ἡ γυνὴ κρίνει δίκαιον τὸν τοῦ Τηλεμάχου οἶκον αὐτῇ δοθῆναι καὶ ὅς τις ὀπυίει καθάπερ τῶν μνηστήρων ἄεθλον. ἔστι δὲ καὶ ἐν τοῖς ῥηθεῖσι τὸ ἐχράετε, ἀντὶ τοῦ ἐβαρύνατε. ἐπιπεσόντες ἐβιάσασθε ὡς ἐν τοῖς φθάσασιν ἀκριβέστερον εἴρηται. Τὸ δὲ ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν αἰεί, βοσκηματώδεις καὶ βοροὺς καὶ ἀργοὺς τοὺς μνηστῆρας εἶναι σκώπτει. Τὸ δὲ τόδε δῶμα, ἢ ἀντὶ τοῦ εἰς τόνδε τὸν οἶκον, ἢ τὰ ἐν τῷδε τῷ δώματι. ἵνα ἐκ τοῦ περιέχοντος, δηλοῖ τὰ ἐν αὐτῷ. καὶ ἄλλως δέ, ἀστεῖος λέγεται φάναι ἁπλούστερον τὴν γυναῖκα, ὡς οἱ μνηστῆρες αὐτὸ δὴ ὅλον τὸ δῶμα ἐσθίουσι. καὶ ἔχει τι καὶ βαρύτητος ὁ τοιοῦτος λόγος. Τὸ δὲ ἐμμενές, τὴν ὁλόψυχον καὶ ἀγήνορα βίαν δηλοῖ. Τὸ δὲ αἰεί, ταυτὸν τῷ, πολὺν χρόνον. Ἐν δὲ τῷ, μύθου ἐπισχεσίην, οἱ παλαιοὶ μῦθον μὲν ἐνταῦθα ἰδίως τὴν στάσιν λέγουσιν. ἔστι καὶ ἀνακρίναντες οἱ σάμῳ θέλων εἰπεῖν στασιαστάς, μυθηταὶ δ' ἐν νήσῳ φησὶ δίκαιοι ἱερὸν ἄστυ. ἀντὶ τοῦ, στασιασταὶ ἐπίῤῥητοι. ἢ ἄλλως. ἐν μύθοις καὶ μόνοις ἔχοντες τὸ σεμνόν. ἢ καὶ ἀγορηταὶ βλαβεροί. Ἐπισχεσίαν δέ, τὴν πρόφασιν. ἐπείπερ οἱ προφασιζόμενοι, ἐπίσχεσίν ὅ ἐστι μονὴν οἰονεί μέλλοι τί ἂν εἴποιεν. ὅθεν δὴ τὸ οὕτως ἐπιμονήν, καὶ μνήμην τὴν τοιαύτην ἐπισχεσίην μετ' ὀλίγα ἐρεῖ ἐν τῷ, ἀλλ' ἄγε μὴ μνήστροι παρέλκετε δηρὸν προφάσεσιν. ἵνα ἡ μνήμη, οἱονεί τις μονή. μονῆς γάρ τινος χρεία τοῖς προφασιζομένοις καὶ ἐπισχοῦσιν ἐπιλέγουσιν. ἀφ' ἧς λέξεως, καὶ οἱ ἐφεκτικοὶ σοφοὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὅ ἐστι σκεπτικοί. ἐκ δέ γε τοῦ μονή, γίνεται αἰολικῶς, μνήμη κατὰ τὴν συνήθη βαρὺν τόνον καὶ τροπὴν τοῦ ο ὁμοίως τῷ, ὄνομα ὄνυμα, ἀνόστεροι ἀνώτεροι, καὶ τοῖς ὁμοίοις. λέγεται δέ φασι καὶ ἀλληγορικῶς τὸ προφασίζεσθαι, μνᾶσθαι. διό. οὐδέ τι μνωόμενος ἄλλο νόημα. ἕτεροι δὲ μνήμην φασὶ τὴν πρόφασιν, παρὰ τὸ μύειν τὸ στόμα. καὶ ταῦτα μὲν χρήσιμα μετ' ὀλίγον. Ἐνταῦθα δὲ ῥητέον καὶ ὅτι τὸ χῶ μονοσύλλαβον ῥῆμα ὃ δηλοῖ τὸ χωρῶ ἐξ οὗ καὶ τὸ χαίνω καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ ὡς ἀλλαχοῦ κεῖται ὧν ἐστι καὶ τὸ χανδὸν καὶ προχάνη ἡ πρόφασις, τὸ τοίνυν τοιοῦτον χῶ, πλεονασμῷ τοῦ σίγμα, σχῶ γίνεται. ἀφ' οὗ καὶ σχῆμα τὸ μαθηματικόν, ὡς χωρητικὸν ὂν τοῦ ἐμβαδοῦ. καὶ σχίσις. καὶ αὐτὴ δὲ ἡ ὁμηρικὴ ἐπισχεσία. ὃ γὰρ ἐπίσχει τις, καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, ὅπερ ἴσχει καὶ κατέχει, χωρεῖται δῆλον αὐτῷ παρ' ἐκείνῳ, ἐπεὶ οὐκ ἀφίεται. ὅτι δὲ ἐκ τοῦ χῶ καὶ ἡ χειά, προσλήψει δὲ συλλαβῆς καὶ ἡ χώρα, ἧς παράγωγον τὸ χωρίον, κεῖται καὶ αὐτὰ ἐν ἄλλοις, ὅτι δὲ τοῦ χῶ δοκεῖ παράγωγον εἶναι ἄῤῥητον καὶ τὸ χάζω, δηλοῖ ἔκ τε τοῦ χάσμης καὶ ἐκ τοῦ χασμᾶσθαι. ὅπερ οὐκ ἐπὶ στομάτων μόνων λέγεται, ἀλλ' ὡδὲ τροπικῶς καὶ ἐπὶ θύρας ἀνεῳγμένας. ὡς δηλοῖ ὁ γράψας τό, τῆς θύρας χασμωμένης ἂν ἐπιλάβηται, πρῶτος εἰσάλλει. καὶ

παρὰ δὲ μὲν καὶ ταῦτα. τὸ δὲ ἀλλ' ἐμὲ ἱέμενοι γῆμαι, σχήματος ἔχει ἀλλαγήν. τὸ γὰρ ἀκόλουθον, ἦν οὕτως. οὐδέ τινα ἄλλην πρόφασιν ποιήσασθαι ἔχετε, ἀλλὰ τὸ ἐμὲ ἱέσθαι γῆμαι. Τὸ δὲ ἐπεὶ τόδε φαίνεται ἄεθλον, αἰτιολογεῖ τοῦ ἐπειδὴ ὁ ἀγὼν ἐπ' ἐμοί ἐστι, καὶ ἐπὶ τῷ ἐμὲ γῆμαι. καὶ ἐγὼ κεῖμαι προφανῶς τοῦ ἀγῶνος ἔπαθλον. ὃ μετ' ὀλίγα ὁ υἱὸς ἑρμηνεύων, φησί. φαίνετ' ἄεθλον οἵη νῦν οὐκ ἔστι γυνὴ καὶ ἑξῆς. ἐνταῦθα δὲ εἰ μὴ τὸ ἀλλ' ἄγετε προστεθείη αἰτιατικῶς, ἀλλὰ ἀσυνδέτως, δοκεῖ ἐλλιπὲς εἶναι. ἵνα λέγῃ ὅτι ἀλλ' ἄγετε πρὸς ἀγῶνα ἑτοιμάσασθε ὄντι τοιοῦτον. Σημείωσαι δὲ ὅτι ὁμήρου εἰπόντος τὸ, μεμνήσεσθαι δίομαι ἔν περ ὀνείρῳ, λαβὼν ἐκεῖθεν εὐριπίδης, αὖθις πάλιν ἔφη ἐν κύκλωπι ἐπὶ φίλου ἀμελοῦς, ποθῶν δὲ ἦν ἐκεῖνος τὸ, πλέονας δὲ τινὰ, οὐδ' ὄναρ κατ' εὐφρόνην φίλοις ἴδεξε αὐτόν.

Ὣς φάτο, καί ῥ' Εὔμαιον ἀνώγει δῖον ὑφορβὸν,
Τόξον μνηστήρεσσι θέμεν πολιόν τε σίδηρον.
Δακρύσας δ' Εὔμαιος ἐδέξατο καὶ κατέθηκεν.
Κλαῖε δὲ βουκόλος ἄλλοθ' ἐπεὶ ἴδε τόξον ἄνακτος.
Ἀντίνοος δ' ἐνένιπεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε.
Νήπιοι ἀγροιῶται ἐφημέρια φρονέοντες.
Ἆ δειλοί. τίνυ δάκρυ κατείβετον, ἠδὲ γυναικὶ
Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὀρίνετον. ᾗ τε καὶ ἄλλως
Κεῖται ἐν ἄλγεσι θυμὸς, ἐπεὶ φίλον ὤλεσ' ἀκοίτην.
Ἀλλ' ἀκέων δαίνυσθε καθήμενοι, ἠὲ θύραζε
Κλαίετον ἐξελθόντε κατ' αὐτόθι τόξα λιπόντε,
Μνηστήρεσσιν ἄεθλον ἀάατον. οὐ γὰρ ὀΐω
Ῥηϊδίως τόδε τόξον ἐΰξοον ἐντανύεσθαι.
Οὐ γάρ τις μετὰ τοῖος ἀνὴρ ἐν τοῖσδεσι πᾶσιν,
Οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν. ἐγὼ δέ μιν αὐτὸς ὄπωπα.
Καὶ γὰρ μνήμων εἰμί. πάϊς δ' ἔτι νήπιος ἦα.
Ὣς φάτο. τῷ δ' ἄρα θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐώλπει,
Νευρὴν ἐντανύσειν διοϊστεύσειν τε σιδήρου.
Ἤτοι ὀϊστοῦ γε πρῶτος γεύσεσθαι ἔμελλεν
Ἐκ χειρῶν Ὀδυσῆος ἀμύμονος. ὃν ποτ' ἀτίμα
Ἥμενος ἐν μεγάροις, ἐπὶ δ' ὤρνυε πάντας ἑταίρους.

Ὅτι Εὔμαιος καὶ Φιλοίτιος οἱ δοῦλοι τὸ δεσποτικὸν τόξον ἰδόντες κείμενον ὡς ἐπὶ ἀγῶνι, κλαίουσιν οἷα δεδιότες μὴ ἐὰν νικήσας τὶς τῶν μνηστήρων, ἁρπάσεται τὴν πηνελόπην. καὶ ἄλλως δὲ κλαίουσιν, ἀναμνησθέντες τοῦ δεσπότου διὰ μέσου τοῦ τόξου καθὰ καὶ πρὸ αὐτῶν ἡ δέσποινα. ἀντίνοος δὲ ἐπισκώπτων, φησί. νήπιοι ἀγροιῶται ἐφημέρια φρονέοντες. ὅ ἐστι τὸ πρὸ ποδῶν μόνον καὶ τὸ αὐτίκα σκοπούμενοι πρόνοιαν δὲ τοῦ μέλλοντος μὴ τιθέμενοι. τοῦτο δὲ, καὶ σκῶμμά ἐστι κατὰ ἀγροίκων ἀνδρῶν. καὶ ἀπειλὴν δὲ ἴσα ἔχει κατὰ τῶν ῥηθέντων δούλων ὡς μὴ προσκοπουμένων ἃ πείσονται εἰ τὰ εἰκότα. εἰπὼν συνήθως ἆ δειλοί, αἰτιᾶται διότι δακρύσαντες ἐρεθίζουσι καὶ τὴν γυναῖκα εἰς ὅμοια, πενθοῦσαν καὶ ἄλλως δὲ διὰ τὸν ἄνδρα. εἶτα εἰπὼν ἀλλ' ἀκέων δαίνυσθε καθήμενοι ἢ θύραζε κλαίετον ἐξελθόντες, καταλιπόντες τε αὐτόθι τὰ τόξα κελεύει, καὶ τὸν προκείμενον ἄεθλον ἀάατον λέγει. καὶ οἴεσθαι μέν φησι μὴ ἂν ῥαδίως τόδε τόξον ἐντανύεσθαι, καὶ ὁμολογεῖ τὴν τοῦ ὀδυσσέως ἀρετὴν, εἰπών. οὐ γάρ τις μετὰ τοῖος ἀνὴρ ἐν τοῖσδεσι πᾶσιν, οἷος ὀδυσσεὺς ἔσκεν. ἐγὼ δέ μιν αὐτὸς ὄπωπα. καὶ γὰρ μνήμων εἰμί. παῖς δ' ἔτι νήπιος ἦα ἤγουν ἤμην ὅτε δηλαδὴ ὀδυσσεὺς οὔπω εἰς τροίαν ἔπλευσε. καὶ οὕτω μὲν οἴεσθαι λέγει, περὶ τῶν ἄλλων μνηστήρων εἰπὼν τὸ. τῷ δ' ἄρα φησὶ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐώλπει, νευρὴν ἐντανύσειν διοϊστεύσειν τε σιδήρου. ἐφ' οἷς ὅμηρος ἀπαίσιον λόγον ἐκρήξας κατὰ τοῦ ἀλαζόνος, φησὶ προαναφωνητικῶς. ἤτοι ὀϊστοῦ γε πρῶτος γεύσεσθαι ἔμελλεν ἐκ χειρῶν ὀδυσσῆος ἀμύμονος. ὃν ποτ' ἀτίμα ἥμενος ἐν μεγάροις, ἐπὶ δ' ὤρνυε πάντας ἑταίρους. ἤγουν αὐτός τε ἠτίμαζε καὶ τοὺς ἄλλους ἠρέθιζε. λέγει δέ πως ὁ ποιητὴς ὡς οὐκ ἐντανύσει μὲν ὁ ἀντίνοος τὸ τόξον μόνος τῶν ἄλλων καθὰ ἔολπε, γεύσεται δὲ πρῶτος ὀϊστοῦ ὡς καὶ πρῶτος αἴτιος. πάνυ δὲ καιρίως κεῖται τὸ γεύσεται, καὶ οὐκ ἔστιν οὐδὲ ἑρμηνεῦσαι αὐτὸ κάλλιον. ὥρμηται δὲ ἐκ τοῦ, χειρῶν γεύσασθαι, ὃ φθάσας ἔφη ὁ μελανθεύς. πλὴν ὅσον, ἐκεῖ μὲν, χειρῶν γεύσεσθαι ἐρρέθη. ἐνταῦθα δὲ, ὀϊστοῦ γεύσεσθαι ἐκ χειρῶν. ὁ δὲ ὀϊστὸς ἐκ τοῦ οἴω τὸ κομίζω γινόμενος, εἰκότως διαλέλυται καὶ τρισυλλαβεῖ πρὸς διαστολὴν τοῦ οἰστοῦ ἐξ οὗ σύνθετον τὸ ἀνύποιστον. καὶ ταῦτα μὲν, τοιαῦτα. Ὅτι δὲ οἱ ἐφημέρια φρονέοντες ἤγουν μόνα τὰ σήμερον, ἔχουσι καὶ ἀπειλὰς ὡς ἐρρέθη, δηλώσει ἐν τοῖς ἐφεξῆς ἅπερ ἀκούσει ἐκ τῶν μνηστήρων ὁ εὔμαιος φέρων τὸ τόξον τῷ ὀδυσσεῖ. ὅτι δηλαδὴ ἐὰν θεὸς αὐτοῖς ἱλήκοι τοῦ γάμου κατατυχόντος, κύνες αὐτὸν ἔδονται. Ἐπιστέον καὶ ὅτι εἰ καὶ τῷ ἀντινόῳ μεμπτὸν δοκεῖ τὸ ἐφημέρια φρονεῖν, ἀλλ' ἡ τραγῳδία ἔχει πῇ τοιαῦτα ὡς καὶ τὸ τοιοῦτον ἐστιν οὐκ ἀγαθὸν δοκεῖ. τὸ, ζῶντι δηλαδή τινι καθ' ἡμέραν μέτρια εἶναι.

εἶναι πρός γε τὸ ἀρκεῖν. ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ κάπηλος κάπηλιος, αἰπολὸς αἰπόλιος, οὕτω καὶ ἐφήμερος ἐφημέριος. ἐξ οὗ τὸ ἐφημερία. λέγεται δὲ ὁ ἐφήμερος, ἐπί τε ἀνθρώπων, καὶ ἐπὶ ζώου δέ τινος ἄλλου. καλοῦνται γὰρ ἐφήμερα, ζωΰφια, οἷς δυστυχία τὸ μίαν μόνην ἡμέραν ζῆν. ὁποῖός τις ἱστορεῖται εἶναι, καὶ ὁ παρὰ τῷ Λυκόφρονι ἰσχνὺς πίερνος. κεῖται δ' ἐνταῦθα καὶ φράσις κωλυτικὴ τοῦ ἐρεθίζειν φίλανδρον γυναῖκα εἰς κλαυθμὸν ὡς τὸ, τίη δάκρυα κατέβαλλον ἤδη γυναικὶ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὀρίνετον. ὅτε καὶ ἄλλως κεῖται ἐν ἄλγεσι θυμὸς, ἐπεὶ φίλον ὤλεσεν ἀκοίτην; Καὶ ὅρα τὸ, κεῖται ἐν ἄλγεσι θυμὸς, ἀντὶ τοῦ ἀπρακτεῖ διὰ τὸ πολὺ τοῦ ἄλγους. Ἐντεῦθεν δὲ συμβαίνει τις οἱ μεθ' ὅμηρον, ἐγκεῖσθαι φασὶ, τὸ στατικῶς περιέχειν. Τὸ δὲ ἀλλ' ἀκέων δαίνυσθε ἀντὶ τοῦ ἡσύχως ἢ ἡσυχάζοντες περὶ οὗ καὶ προγέγραπται, καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα δὲ εἴρηται, ὀχλεῖ τινας διὰ τὸ καινοφανές. διὸ καὶ μεταγράφοντες ἄλλα καὶ ὡς δαίνυσθε, ἀσύμφωνα λέγουσι τοῖς παλαιοῖς. Τὸ δὲ τόξα, πληθυντικῶς ἔφη ἀντὶ τοῦ, τόξον. εἰωθὼς ποιεῖν καὶ μᾶλλον ὅτι τῷ τόξῳ συννοοῦνται καὶ οἱ οἰστοί. ἄατος δὲ καὶ νῦν, ὁ ἀτηρὸς, παρὰ τὴν ἄτην. ἐξ ἧς κατὰ στέρησιν ἄατος ὁ ἀβλαβής. καὶ κατὰ δευτέραν στέρησιν, ἄατος ὁ μὴ ἀβλαβὴς ἀλλὰ δηλαδὴ βλαβερὸς ἤτοι ἀτηρός. αἱ γὰρ δύο στερήσεις ἑαυτὰς φθείρασαι, ἀφιᾶσι τὴν ἐξ ἀρχῆς λέξιν δηλοῦν τὸ οἰκεῖον. δύναται δὲ ἄλλως ἄατος εἶναι, καὶ ὁ πολυβλαβὴς ὡς ἀπὸ τοῦ ἀάσαι τὸ βλάψαι. ἐξ οὗ ἄατος ἁπλῶς ὁ βλαβερός. καὶ κατ' ἐπίτασιν, ἄατος ὁ πάνυ τοιοῦτος. Τὸ δὲ οὐ γάρ τις μετὰ τοῖος ἀνὴρ καὶ ἑξῆς, παρῳδηθήσονταί ποτε εἰς ἔπαινον ἀνδρὸς ἀγαθοῦ. Τὸ δὲ μετὰ, ἔστι μὲν ταυτὸν τῇ ἐν προθέσει. νοηθὲν δὲ ὑπερβατῶς μετὰ τοῦ, ἐν τοῖσδεσι πᾶσιν, ἐκ παραλλήλου κεῖται μετὰ ἰσοδυνάμου προθέσεως. Τὸ δὲ τοῖσδεσιν, οὐκ ἂν προπαροξυνθείη εὐλόγως διὰ τὸ πρὸ δύο συλλαβῶν ἔχειν τὸν τόνον. οὐ γὰρ ἂν ἡ ἐπίκτασις, ἀλλοιώσει τὴν τόνωσιν τοῦ ἄρθρου τοῦ δεικτικοῦ. Ἐν δὲ τῷ, ὃν ποτ' ἀτίμα, σημείωσαι τὸ ποτὲ, οὐ παλαιὸν χρόνον δηλοῦν οὐδὲ ἐνταῦθα ἀλλ' ἁπλῶς οὕτω κείμενον ὡς ἐκ περιττοῦ. δῆλον γὰρ ὡς χθὲς ἠτίμα τὸν ὀδυσσέα. ἔστι δὲ ὅμως καὶ τοῦτο, χρόνου δηλωτικὸν εἰ καὶ μὴ μακροῦ κατὰ κοινὴν συνήθειαν. καὶ γὰρ καὶ ὁ χθὲς ἀτιμῶν, ποτὲ ἀτιμᾷ. καὶ ὁ σήμερον δὲ ἕωθεν ποιῶν τι, ποτὲ ποιεῖ. οὕτω δὲ καὶ ὁ νῦν αὐτίκα ἐνεργῶν, ποτὲ ἐνεργεῖ. γράφεται δὲ καὶ ὃν τότ' ἀτίμα. ὁ ἐκ τοῦ θέματός ἐστιν ἐξ οὗ ὡς προερρέθη, καὶ τὸ ἀτιμάω καὶ ἀτίμητος ὁ ἄτιμος.

Ὅτι θελήσας πρῶτος ὁ Τηλέμαχος τοῦ πατρικοῦ τόξου πειράσασθαι, ποιεῖ αὐτὸ εὐμεθόδως. καὶ δοξοπαθήσας ὡς ἐπὶ τοῖς ἑαυτοῦ κακοῖς γελᾷ καὶ αὐτὸς καὶ τέρπεται. εἶτα τὴν μητέρα ἐπαινέσας καὶ τοὺς μνηστῆρας ὑπαλείψας, γίνεται τοῦ ἀγῶνος. καὶ στήσας τοὺς πελέκεας εὐκόσμως ὡς οὐδέποτε εἶδε, πειρατίζει τοῦ τόξου. ὃ καὶ ἐτάνυσεν ἄν, εἰ μὴ ὁ πατὴρ ὀδυσσεὺς λάθρα ἀνανεύσας, ἐπέσχεν. ἵνα μὴ ὕστερον οἱ μνηστῆρες ἀδυνατοῦντες, φθονήσωσι. καὶ ἴσως ἐρεθισθῶσι πρὸ καιροῦ. καὶ γένηται τὰ τῆς μνηστηροφονίας, καὶ δυσχερῆ καὶ οὐκ εὔπλαστα. ἔστι δ' ἐν τούτοις ἡ ὁμηρικὴ φράσις, τοιαύτη. ὦ πόποι. ἦ μάλα με θεὸς ἄφρονα θῆκεν. ὅτι, εἴποι ἄν, καταγνώσκων ἑαυτοῦ. μήτηρ μέν μοι φησὶ φίλη, πινυτή περ ἐοῦσα, ἄλλῳ ἅμ' ἕψεσθαι νοσφισαμένη τόδε δῶμα. αὐτὰρ ἐγὼ γελόω καὶ τέρπομαι ἄφρονι θυμῷ. ἀλλ' ἄγετε μνηστῆρες, τουτέστιν ὡς ἡ μήτηρ εἶπε, ἴδε φαί

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειφ' ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο.
Ὦ πόποι, ἦ μάλα με Ζεὺς ἄφρονα θῆκε Κρονίων.
Μήτηρ μέν μοι φησὶ φίλη, πινυτή περ ἐοῦσα,
Ἄλλῳ ἅμ' ἕψεσθαι νοσφισαμένη τόδε δῶμα.
Αὐτὰρ ἐγὼ γελόω καὶ τέρπομαι ἄφρονι θυμῷ.
Ἀλλ' ἄγετε μνηστῆρες, ἐπεὶ τόδε φαίνετ' ἄεθλον,
Οἵη νῦν οὐκ ἔστι γυνὴ κατ' Ἀχαιΐδα γαῖαν,
Οὔτε Πύλου ἱερῆς οὔτ' Ἄργεος οὔτε Μυκήνης,
Οὔτ' αὐτῆς Ἰθάκης, οὔτ' ἠπείροιο μελαίνης.
Καὶ δ' αὐτοὶ τόδε γ' ἴστε. τί με χρὴ μητέρος αἴνου;
Ἀλλ' ἄγε μὴ μύνῃσι παρέλκετε, μηδ' ἔτι τόξου
Δηρὸν ἀποτρωπᾶσθε τανυστύος, ὄφρα ἴδωμεν.
Καί δέ κεν αὐτὸς ἐγὼ τοῦ τόξου πειρησαίμην.
Εἰ δέ κεν ἐντανύσω διοϊστεύσω τε σιδήρου,
Οὔ κέ μοι ἀχνυμένῳ τάδε δώματα πότνια μήτηρ
Λείποι ἅμ' ἄλλῳ ἰοῦσ' ὅτ' ἐγὼ κατόπισθε λιποίμην
Οἷός τ' ἤδη πατρὸς ἀέθλια κάλ' ἀνελέσθαι.
Ἦ. καὶ ἀπ' ὤμοιιν χλαῖναν θέτο φοινικόεσσαν
Ὀρθὸς ἀναΐξας, ἀπὸ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμων.
Πρῶτον μὲν πελέκεας στῆσεν, διὰ τάφρον ὀρύξας
Πᾶσι μίαν μακρὴν, καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνεν.
Ἀμφὶ δὲ γαῖαν ἔναξε. τάφος δ' ἕλε πάντας ἰδόντας
Ὡς εὐκόσμως στῆσε, πάρος δ' οὔπω ποτ' ὀπώπει.

Στῆ δὲ

Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, καὶ τόξου πειρήτιζε.
Τρὶς μέν μιν πελέμιξεν ἐρύσσεσθαι μενεαίνων,
Τρὶς δὲ μεθῆκε βίης, ἐπιελπόμενος τό γε θυμῷ,
Νευρὴν ἐντανύσειν διοϊστεύσειν τε σιδήρου.
Καί νύ κε δή ῥ' ἐτάνυσσε βίῃ τὸ τέταρτον ἀνέλκων,
Ἀλλ' Ὀδυσεὺς ἀνένευε καὶ ἔσχεθεν ἱέμενόν περ.
Τοῖς δ' αὖτις μετέειφ' ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο.
Ὢ πόποι. ἦ καὶ ἔπειτα κακός τ' ἔσομαι καὶ ἄκικυς,
Ἠὲ νεώτερός εἰμι καὶ οὔπω χερσὶ πέποιθα
Ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
Ἀλλ' ἄγεθ' οἵπερ ἐμεῖο βίῃ προφερέστεροί ἐστε,
Τόξου πειρήσασθε καὶ ἐκτελέωμεν ἄεθλον.
Ὣς εἰπὼν, τόξον μὲν ἀπὸ ἕο θῆκε χαμᾶζε,
Κλίνας κολλητῇσιν ἐϋξέστῃς σανίδεσσιν.
Αὐτοῦ δ' ὠκὺ βέλος καλῇ προσέκλινε κορώνῃ.
Ἂψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἕζετ' ἐπὶ θρόνου ἔνθεν ἀνέστη.

νεται ἄεθλον. οὐ γὰρ οἵη νῦν οὐκ ἔστι γυνὴ κατ' ἀχαιίδα γαῖαν, οὔτε πύλου ἱερῆς οὔτ' ἄργεος οὔτε μυκήνης, οὔτ' αὐτῆς ἰθάκης, οὔτ' ἠπείροιο μελαίνης. καὶ δ' αὐτοὶ τόδε ἴστε. τί με χρὴ μητέρος αἴνου; ἀλλ' ἄγε μὴ μύνῃσι παρέλκετε. μηδ' ἔτι τόξου δηρὸν ἀποτρωπᾶσθε τανυστύος, ὄφρα ἴδωμεν. καὶ αὐτός δ' ἂν ἐγώ φησι τόξου πειρησαίμην. εἰ δέ κεν ἐντανύσω διοϊστεύσω τε σιδήρου, οὔ κέ μοι ἀχνυμένῳ τάδε δώματα πότνια μήτηρ λείποι ἅμ' ἄλλῳ ἰοῦσα, ὅτ' ἐγὼ κατόπισθε λιποίμην οἷός τ' ἤδη πατρὸς ἀέθλια καλ' ἀνελέσθαι. ἤγουν οἷος ἀναλαβεῖν κατὰ τὸν πατέρα. ἔφη ὁ παῖς. καὶ ἀπ' ὤμοιιν χλαῖναν θέτο φοινικόεσσαν ὀρθὸς ἀναΐξας, ἀπὸ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμων. ἔφερε γὰρ καὶ ξίφος, κατὰ τὸ εἰκός. καὶ ἐπιτηδὲς δὲ τὸ μελετηθέν. δῆλον γ' ὅτι διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν καὶ ἔγχος ἐγγὺς εἶχε, περὶ δ' οὗ μετ' ὀλίγα τῆς ῥαψῳδίας βάλλει τὴν χεῖρα. οὐ γὰρ ἀνεικός, καὶ τὴν ἐρρίφθαι φθάσας ὁ ποιητὴς πρὸ ὀλίγων δύο στίχους δηλοῦντας ὡς ἔγχος ἔχων ὁ Τηλέμαχος ἐξῆλθεν εἰς ἀγοράν. ξίφους ἐκεῖ μὴ μνησθεὶς ὅπερ ἐνταῦθα κεῖται. καὶ τέως οὕτω καὶ τὴν χλαῖναν καὶ τὸ ξίφος ὁ νέος ἀποθέμενος, πρῶτον μὲν πελέκεας στῆσε, διὰ τάφρον ὀρύξας πᾶσι μίαν μακρήν, καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνεν. ἀμφὶ δὲ γαῖαν ἔναξε. στήσας δηλαδὴ κατὰ τὸ σιωπώμενον τοὺς πελέκεας. τάφος δ' ἕλε πάντας, ἰδόντας ὡς δ' εὐκόσμως στῆσεν οἷα δηλαδὴ θυμόσοφος καὶ αὐτομαθὴς τοῦ καλοῦ. ὧν δηλωτικὸν τὸ, πάρος δ' οὐ πώποτ' ὀπώπει. εἶτα στὰς ἐπ' οὐδ. μ. καὶ τόξου πειρητίζων, τρὶς μὲν μὲν πελέμιξεν ἐρύσσεσθαι μενεαίνων, τρὶς δὲ μεθῆκε βίης, ἐπιελπόμενος τό γε θυμῷ. νευρὴν ἐντανύσειν διοϊστεύσειν τε σιδήρου. καὶ οὕτω κατέπληξεν μὲν τοὺς μνηστῆρας, ἐπέδειξεν δὲ τῷ πατρὶ ὡς ἀξιόμαχός ἐστι συναγωνίσασθαι. καὶ δὴ ἂν φησιν ἐτάνυσσε βίῃ τὸ τέταρτον ἀνέλκων, ἀλλ' ὀδυσσεὺς ἀνένευε καὶ ἔσχεθεν ἱέμενόν περ. τὸ κρεῖττον αὐτὸς βουλευσάμενος. καὶ τὸν σιωπῇ δεῦρ' ἔρχεσθαι, πρὸ ὃ τοῦ, νοήσας τὸ δέον κατὰ τὴν ἐν Ἰλιάδι γνωμολογίαν. καὶ οὕτω φθάνοντι ἔπαυσε τὸν ὡς ἐρρέθη ἐμποδίσοντα ἴσως εἰς τὸ ἔργον, καὶ καταμαλαχθεῖσαν δὲ τὸ τόξον ἐκώλυσε μὴ καὶ εὐχερῶς εἴξῃ τοῖς μνηστῆρσιν εἰς τανυσμόν. καὶ οὐδὲ ἀφῆκεν ἐκείνοις ἐρεθιστικὸν ζῆλον ἀναλαβεῖν πλέω τοῦ δέοντος ἐπὶ ἑλκυσμῷ τοῦ τόξου. εἰκὸς γὰρ ἑλκύσαντος μὲν Τηλεμάχου, βιάσασθαι καὶ ἐκείνους τὴν τανυστύν. ὁμολογήσαντος δὲ ἀδυνατεῖν, ἀναπεσεῖν καὶ ἐκείνους ὡς μηδὲν καινὸν παθόντας. καὶ τοίνυν ὁ Τηλέμαχος τίθησι χαμᾶζε τὸ τόξον κλίνας κολλητῇσιν ἐϋξέσταις σανίδεσσιν. αὐτοῦ δ' ὠκὺ βέλος καλῇ προσέκλινε κορώνῃ. πρότερον εἰπών. ὢ πόποι. ἦ καὶ ἔπειτα κακός τ' ἔσομαι καὶ ἄκικυς, ἠὲ νεώτερός εἰμι καὶ οὔπω χερσὶ πέποιθα ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ. ἃ δὴ νέῳ εἰπεῖν πρέπει ἀγαθῷ μὲν, δυστυχήσαντι δὲ κατὰ τὴν πρώτην ἀγῶνος πεῖραν. ἐφ' οἷς καὶ τοὺς μνηστῆρας τεχνικῶς κολακεύσας, ἀλλ' ἄγετε φησὶν οἵπερ ἐμεῖο προφερέστεροί ἐστε, τόξου πειρήσασθε καὶ ἐκτελέωμεν ἄεθλον. λόγος οὗτος ἐκλείποντος τὰ περαιτέρω ἀέθλου τοῦ πρὸς κρείττονας. Σημείωσαι δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα ἐσχημάτισέ τινας τῶν τοῦ Τηλεμάχου λόγων ὁ ποιητής. αὐτίκα τὸ, μήτηρ μέν μοι φησὶν ἄλλῳ ἕψεσθαι, ἔμφασιν ἔχει τοῦ μὴ ἂν οὕτω γενέσθαι. οὐ γὰρ εἶπεν ὅτι ἕψεταί τινι ἀλλ' αὐτὴ τοῦτο φησί, πιστὴ μὲν οὖσα, οὐκ εἰδυῖα δὲ δηλαδὴ τὸ πρᾶγμα. ἔτι καὶ τὸ, μηδ' ἔτι τόξου δηρὸν ἀποτρωπᾶσθε τανυστύος, ἐσχημάτισται καὶ αὐτό. λέγει μὲν γὰρ φαινομένως, ὅτι πειράσασθε εἰ τοξεύσετε. δηλοῖ δὲ ἄλλως τὸ ἐγγὺς γενέσθαι τοῦ κατατοξεύεσθαι καὶ ὡς εἰπεῖν, γεύσεσθαι τοῦ τόξου. ἔτι δὲ καὶ τὸ, οὐκ ἄν μοι ἀχνυμένῳ δώματα μήτηρ λείποι καὶ ἑξῆς, ἐπιδεξίως ὑπολαλεῖ αὐτὸ τοῦτο, ὡς οὐκ ἂν λυπηθείη αὐτὸς λιπούσης αὐτὸν τῆς μητρός. οὐ γὰρ ἂν λείποι ἀλλὰ παραμενεῖ τανυσθέντος εὐτυχῶς τοῦ τόξου. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, οὐκ ἄν μοι ἀχνυμένῳ, γράφεται καὶ ἀχνυμένη. ἡ μήτηρ δηλαδή. καὶ εὐοδοῦται ἐν τούτῳ εἰς ὀρθὴν ἔννοιαν. ἔτι πρὸς τοῖς ῥηθεῖσι, καὶ τὸ, τάφος δ' ἕλε πάντας, τῇ ὁμωνυμίᾳ τοῦ κατὰ τὴν ἔκπληξιν τάφου, τὸν νεκροδόχον ὡς ἐν αἰνίγματι ἀστείως παραλαλεῖ. οὕτω δὲ καὶ τὸ, ἐκτελέωμεν ἄεθλον, δοκεῖ μὲν περὶ τὴν μνη-

σύρειν λέγειν, ἰδιάζει δὲ τὸ νῦν εἰς τὸ τὴν μητέρα ἢ ἑαυτόν. Ὅρα δὲ τὸ ἄγε καὶ τὸ ἄγετε, τὸ μὲν ἑνικῶς, τὸ δὲ πληθυντικῶς ἐπὶ πλείους ἄμφω κατὰ ὁμηρικὴν συνήθειαν καὶ ἐνταῦθα λεχθέντα ἐν τῷ, ἀλλ' ἄγετε μνηστῆρες. καὶ, ἀλλ' ἄγε μὴ μύνῃσι παρέλκετε. Ἐν ᾧ καὶ σημείωσαι κειμένην οὐ πάνυ συνήθη τῷ ποιητῇ ἐπανάληψιν. εἰπὼν γάρ, ἀλλ' ἄγετε μνηστῆρες ἐπεὶ τόδε φαίνετ' ἄεθλον, καὶ ἀπαιωρήσας οὕτω τὸν λόγον, ἐπάγει τό, ἀλλ' ἄγε μὴ μύνῃσι παρέλκετε. Τὸ δὲ φαίνεται ἄεθλον, ἀντὶ τοῦ, πέφηνε καὶ εἰς φῶς ἦκται. ὁποῖα τὰ ἐν τοῖς ἀγῶσι προκείμενα ἔπαθλα. χρῆσις δὲ τοῦδε τοῦ φαίνεται, καὶ πρὸ τούτων ἐν τῷ, τὰ μὲν ὑμέτερα ἀεικέα ἔργα φαίνεται. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἡ πηνελόπη μὲν ἐν τῷ, ἀλλ' ἄγετε μνηστῆρες ἐπεὶ τόδε φαίνεται ἄεθλον, οὐδέν τι περιαυτολογοῦσα προέθετο ἐπεὶ μὴ δὲ ἐχρῆν. ὁ δὲ ῥήτωρ υἱὸς ἔπαινον αὐτῆς ἐνταῦθα εἶπεν. ὃς ἦν αὖ μεγαλοπρεπέστερος, ὑπὲρ ἐρεῖσθαι ὁ παῖς εἰπών, οἵα νῦν οὐκ ἔστι γυνή. καθὰ ἢ ἡ μήτηρ συνέγνωσα παντελῶς, πλείω ἑαυτὴν ἐσήμανεν διὰ μόνου τοῦ, τόδ' ἄεθλον. νῦν δὲ μεγαλύνουσα αὐτὸς καὶ ὡραισμένως προστιθεὶς τό, κατ' ἀχαιΐδα γαῖαν καὶ ἑξῆς, σμικρύνειν δοκεῖ καὶ ἀποσοβεῖν τὸν ἔπαινον. καὶ ὅμως ἔστι νοῆσαι ἄλλως, ὅτι ἡ σύγκρισις τοῦ ῥήτορος πρὸς μόνας νῦν τὰς ἑλληνίδας γίνεται. ὧν πασῶν ὑπεραίρει τὴν πηνελόπην, εἰπὼν τὸ κατ' ἀχαιΐδα γαῖαν. αἱ γὰρ ὁπωσδήποτε ἑλληνίδες, ἀχαιΐδες ἂν εἶεν ὡς ἐκ μέρους τοῦ κρείττονος. δῆλον δὲ ὡς ὑπερτίθησι τὴν μητέρα καὶ αὐτῆς ἑλένης τῆς περιπύστου, ὑπὲρ ἀργεία καὶ ἐκείνη. εἰ τοίνυν πρὸς μὲν τὰς βαρβάρους, ἀσύγκριτος ὡς ἑλληνὶς αὕτη, τῶν δὲ ἑλληνίδων οὐδεμία ἐστὶ κατ' αὐτήν, πασῶν λοιπὸν ὑπερβαίνει λέγοι ἂν αὐτὴν ὁ παῖς. Τὸ δὲ οὔτε πύλου ἱερῆς οὔτε μυκήνης, ἐκ περιουσίας κεῖσθαι δοκεῖ. συμπεριοῦνται γὰρ ἄργει καὶ αὗται. ὑπὲρ ἄργος μέν, ἡ ὅλη τοῦ πέλοπος νῆσος. πύλος δὲ καὶ μυκήνη, ἐντὸς αὐτῆς. ἴσως οὖν ἡ τοῦ ὅλου συνήθως τὰ μέρη συμπεριέλαβεν ἀπλοϊκώτερον ὁ παῖς, ἢ ἐπίτηδες ἄλλως αὐτὰ πεποίηκεν. ἵνα μὴ μόνου ἄργους μνησθείς, δόξῃ τὴν μητέρα ἐξ ὅρου τῇ ἀργείᾳ ἑλένῃ συγκρίνειν. ἣν καὶ αὐτὴν ὡς εἰκός, δι' αἰδοῦς ἄγει ὡς ξεναδόκον καθὰ προδεδήλωται. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ὅτε εἶπεν εὐρύμαχος τῇ πηνελόπῃ ὡς εἰ πάντες σε ἴδοιεν ἀν' ἴασον ἄργος ἀχαιοὶ πλέονες ἂν μνηστῆρες ἠγερέθοιεν ἐνταῦθα ἕωθεν ἐπεὶ περίεστι γυναικῶν, τοιοῦτόν τινα ἢ ἐκεῖνος ἔπαινον ἔλεγε τῆς γυναικὸς ὁποῖον καὶ ὁ τηλέμαχος ἐνταῦθα φησίν. ἀχαιῒς γὰρ γῆ, δύναται νοηθῆναι νῦν ἡ κατὰ τὸ ῥηθὲν ἐκεῖ ἴασον ἄργος, περὶ ὃ καὶ χώρα ἡ ἰδίως ἀχαΐα λεγομένη. ἱερὴν δὲ πύλον λέγει, ἢ ἁπλῶς κατὰ κοινὸν ἐπίθετον, ἱεραὶ γὰρ ἅπασαι πόλεις, ἢ καὶ διὰ τὰς ἐκεῖ θυσίας ἃς ἡ ἀρχὴ τῆς γ ῥαψῳδίας προοιμιάζεται. Τὸ δέ, καὶ δ' αὐτοὶ τόδε ἴστε τί με χρὴ μητέρος αἴνου; περιττὸν ἂν εἴη ὅτι ὡς δὲ πᾶσι γνωστὸν ἐπαινεῖ. Τὸ δὲ ἀλλ' ἄγε μὴ μύνῃσι παρέλκετε, εἰς ἀπροφάσιστον ἐρεθίζει σπουδήν. μύνη γὰρ ὡς πρὸ ὀλίγων ἐρρέθη ἡ πρόφασις. Τὸ δὲ παρέλκειν, ταὐτὸν τῷ διατρίβειν ἐστίν. δι' ὅτι διατρίβει μητρὸς γάμον. ἡ δὲ τανυστύς, λέξις μὲν καὶ αὐτὴ ποιητική. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ τανύειν. καὶ κεῖται κατὰ ἀναλογίαν τοῦ, δικάζω. ῥυστακτύς. βρωτύς. ἐδητύς. καὶ τῶν ὁμοίων. Τὸ δὲ ἐγὼ λιποίμην οἷος ἤδη πατρὸς ἄεθλια καλὰ ἀνελέσθαι, ὁ ἐοικὼς ἀνδρείῳ ἢ καὶ ἄλλως ἀγαθῷ πατρί, λέγοι ἄν. ἡ δὲ χλαῖνα, φανερῶς καὶ ἐνταῦθα μανδύας φαίνεται εἶναι. οὐ γὰρ ἀπεδύσατο χλαῖναν ὁ παῖς, ἀλλ' ἀπ' ὤμοιιν ἔθετο. καθὰ καὶ ξίφος ὀξὺ ἀπ' ὤμων θέτο. φοινικόεσσα δὲ αὐτὴ τοῦ τηλεμάχου, οἷα βασιλέως ἐσθής. Ὅρα δὲ ὡς ἐν τῷ, ὀρθὸς ἀναΐξας, ἡ ἀνὰ πρόθεσις ἐκτείνει τὴν λήγουσαν διὰ τὴν ἐπιφερομένην ὀξεῖαν, λόγῳ κοινῆς συλλαβῆς. καὶ ὅτι τάφρος οὐ μόνον ἐπὶ πολλοῦ βάθους ὀρύγματος, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ἐπὶ ὀλιγίστου. τὸ γὰρ ἐπὶ τῇ στάσει τῶν πελέκεων ὄρυγμα, τάφρον εἶπεν. ἣν μακρὰν μὲν ὤρυξεν ὁ παῖς, ὅτι μὴ δὲ ἴδε πλάτος αὐτῇ. ἐπὶ στάθμην δὲ ἴθυνεν, ὡς ἂν αἱ στειλειαὶ τῶν πελέκεων κατ' εὐθὺ ἐφεξῆς κέοιντο, διοιστευθῶσιν ἀκωλύτως. Τὸ δὲ ἄαξον, ἀντὶ τοῦ ἐπίλεσον ἢ πατήσας, ἢ χερσὶ συμπιλήσας. ἀπὸ τοῦ νάσσω δὲ ἡ λέξις γίνεται. ὅθεν καὶ ναστὸς ἄρτος ὁ πυκνός. εἰς ὃ φέρεται ἡ χρῆσις. μάζας ναξάμενος. ὅ τινες καὶ μαξάμενος γράφουσιν. ὡς εἶναι ἐτυμολογικὸν τό, μάζας μαξάμενος. ἐν δὲ τοῖς τοῦ ἀθηναίου, δηλοῦται ὅτι ναστός, ἄρτου πεπλασμένου εἶδος ἢ οὐχὶ ὠγκωμένου. ἣν δή φασι ἢ ναστὸς πλακοῦς ἔχων ἔνδον καρυκείας. Τὸ δὲ ὑπάπτ' ὀπώπει, οὐκ ἂν εἴη ζηλωτὸν ἐν γραφῇ πεζῇ διὰ τὸ ἐπάλληλον τῶν τριῶν ἀφώνων ἐνδείας κατὰ τὴν ἐκφώνησιν. Πελεμίζειν δέ, ὅτι τὸ κινεῖν ἐστὶ καὶ μάλιστα βίᾳ, πολλαχοῦ δεδήλωται. Ἐν δὲ τῷ, μενοινῶν βίῃ, καθ' ὑπερβατὸν ἡ σύνταξις. λέγει γὰρ ὅτι μενοινῶν ἦν ὁ υἱὸς ἐρύσασθαι βίῃ τὸ τόξον, ὡς δηλοῖ ἐπαχθὲν καὶ τό, ἐτάνυσσεν ἂν βίῃ τὸ τέταρτον ἀνέλκων. ἐν οἷς ἐναντίον ἱστορημένον εἶναι τὸν παῖδα τοξεύειν. οὐ γὰρ ἂν ἄλλως τοιαῦτα εἶχε ποιεῖν. Τὸ δὲ ὀδυσσεὺς ἀνένευεν, ἀντὶ τοῦ, ἐκώλυσεν ἀνανεύων. διὸ ἢ ἑρμηνεύων, ἐπήγαγε τό, καὶ ἔσχεθεν ἱέμενον. ὅτι δὲ καὶ τοῦ, κακὸς ἔσομαι, ἑρμηνεία τό, καὶ ἄκικυς. Εὐξέστας δὲ σανίδας, τὰς θύρας λέγει. κορώνην δέ, τὸ τοῦ τόξου ἄκρον. ἵνα τό, καλῇ κορώνῃ, ὅμοιόν τι ἐστὶ τῷ, χρυσέῃ κορώνῃ. ἐπεὶ πολλαχοῦ καλὸς ὁ χρυσός, καὶ καλὰ τὰ ἐξ αὐτοῦ. τινὲς δὲ κορώνην καὶ νῦν ἐνόησαν, τὸ τῆς θύρας ἐπίσπαστρον. κρεῖττον δὲ ὅμως τὸ πρῶτον.

Ὅτι ἀντίνοος εὐτυχῶς ἔδοξεν ἐθέλων τοὺς μνηστῆρας τὸ τόξον μεταχειρίσασθαι, ὄρνυσθέ φησιν ἑξείης ἐπὶ δεξιά

Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη Εὐπείθεος υἱός.
Ὄρνυσθ' ἑξείης ἐπιδέξια πάντες ἑταῖροι,

ὃ καὶ

Ἀρξάμενοι τοῦ χώρου ὅθεν τέ περ οἰνοχοεύει.
Ὣς ἔφατ' Ἀντίνοος. τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
Λειώδης δὲ πρῶτος ἀνίστατο Οἴνοπος υἱὸς,
Ὅς σφι θυοσκόος ἔσκε. παρὰ κρητῆρα δὲ καλὸν
Ἷζε μυχοίτατος αἰεί. ἀτασθαλίαι δέ οἱ οἴῳ
Ἐχθραὶ ἔσαν, πᾶσιν δὲ νεμέσσα μνηστήρεσσιν.
Ὅς ῥα τότε πρῶτος τόξον λάβε καὶ βέλος ὠκύ.
Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, καὶ τόξου πειρήτιζεν.
Οὐδέ μιν ἐντάνυσε. πρὶν γὰρ κάμε χεῖρας ἀνέλκων,
Ἀτρίπτους ἁπαλάς. μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔειπεν.
Ὦ φίλοι. οὐ μὲν ἐγὼ τανύω, λαβέτω δὲ καὶ ἄλλος.
Πολλοὺς γὰρ τόδε τόξον ἀριστῆας κεκαδήσει
Θυμοῦ καὶ ψυχῆς, ἐπεὶ πολὺ φέρτερόν ἐστιν
Τεθνάμεν, ἢ ζώοντας ἁμαρτεῖν οὗθ' ἕνεκ' αἰεὶ
Ἐνθάδ' ὁμιλέομεν ποτιδέγμενοι ἤματα πάντα.
Νῦν μέν τις καὶ ἔλπετ' ἐνὶ φρεσὶν ἠδὲ μενοινᾷ,
Γῆμαι Πηνελόπειαν Ὀδυσσῆος παράκοιτιν.
Αὐτὰρ ἐπὴν τόξου πειρήσεται ἠδὲ ἴδηται,
Ἄλλην δή τιν' ἔπειτα ἀχαιϊάδων εὐπέπλων
Μνάσθω ἐέδνοισιν διζήμενος. ἡ δέ κ' ἔπειτα
Γήμαιθ' ὅς κεν πλεῖστα πόροι καὶ μόρσιμος ἔλθοι.
Ὣς ἄρ' ἐφώνησεν, καὶ ἀπὸ ἕο τόξον ἔθηκε,
Κλίνας κολλητῇσιν ἐϋξέστῃς σανίδεσσιν.
Αὐτοῦ δ' ὠκὺ βέλος καλῇ προσέκλινε κορώνῃ.
Ἂψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἕζετ' ἐπὶ θρόνου ἔνθεν ἀνέστη.
Ἀντίνοος δ' ἐνένιπεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε.

ἢ καὶ πρὸ τῶν προξενούντων ἐπιδέξια κατὰ τὸ ἐνδέξια. ἀρξάμενοι τοῦ χώρου ὅθεν τί περ οἰνοχοεύει. εὔλογον δέ φασιν εἰσιόντων εἰς τὸν ἀνδρῶνα, ἐν δεξιᾷ κεῖσθαι τὸν κρατῆρα. ἦν δὲ ὄφελος ὑπὲρ τοῖς ἀδίκοις τοῦ ἐνδεξίως ἄρξασθαι τοῦ τόξου πείρας. ἐλλειπτικῶς δὲ εἴρηται τὸ οἰνοχοεύει, λείπει γὰρ ὁ οἰνοχόος ἢ ὁ οἰνοχοεύων. νοούμενος κατὰ τὸ ἀρχαῖον σχῆμα καὶ αὐτὸς, ἐκ τοῦ ῥήματος. Οἱ μνηστῆρα τινὰ εἰπὼν ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς περὶ τὸν κρατῆρα καλὸν καθῆσθαι, δοκεῖ ποι περιληπτικῶς κρατῆρα λέγειν, ἔνθα κρατῆρες ἵσταντο ἐπιστημμένοι πεποιημένοι. ἢ μᾶλλον προσηγορικῶς διὰ τοῦ κρατῆρος, κρατῆρας πολλοὺς δηλῶν, ἢ εἷς ἦν κρατὴρ τοῖς τοσούτοις. καλὸς δὲ ὁ τοιοῦτος, διὰ τὸ ἐξ ὕλης τιμίας τὸν κρατῆρα εἶναι. Ὁ Λειώδης πρῶτος ἀνίσταται, ὃς θυοσκόος μὲν ἦν. παρὰ κρατῆρα δὲ ὡς προειρηκὼς ἔγραφε, καλὸν ἵζε μυχοίτατος αἰεί. ἀτασθαλίαι δέ οἱ οἴῳ ἐχθραὶ ἦσαν, πᾶσι δὲ νεμέσσα μνηστήρεσσιν, οὗτος δὴ τόξον λαβὼν καὶ βέλος ὠκὺ, ἔστη ἐπ' οὐδὸν ἵνα κατὰ τὴν ἔξω πελέκεων ὀϊστεύσῃ. καὶ τόξου πειρήτιζεν. οὐδέ μιν ἐτάνυσσε. πρὶν γὰρ κάμε χεῖρας ἀνέλκων, ἀτρίπτους ἁπαλάς. εἶπε δὲ τοῖς ἄλλοις ὦ φίλοι, οὐ μὲν ἐγὼ τανύω. λαβέτω δὲ καὶ ἄλλος. εἶτα λέγοντι λόγον ὡς οἷα φήμην ὁ ποιητὴς παρεῤῥίπτων διὰ τοῦ ῥηθέντος θυοσκόου, φησί. πολλοὺς γὰρ τόδε τόξον ἀριστῆας κεκαδήσει θυμοῦ καὶ ψυχῆς. ἅπερ ἐκ παραλλήλου δηλοῖ τὸ αὐτό. ἐφ' οἷς ἐπισκιάζων ὁ ποιητὴς τεχνικῶς τὸν πάνυ σαφῆ τοῦ δι' χρησμοῦ, ἀποδίδωσιν αἰτίαν τοῦ εἰπεῖν πολλοὺς θυμοῦ στερήσεσθαι διὰ τὸ τόξον, τὸ, ἐπεὶ πολὺ φέρτερόν ἐστι τεθνάμεν, ἢ ζώοντας ἁμαρτεῖν οὗ εἵνεκα αἰεὶ ἐνθάδε ὁμιλέομεν. εἶτα καὶ τοῖς ἄλλοις οὐκ ἀγαθὴν ἐλπίδα διδοὺς, φησί. νῦν μέν τις καὶ ἔλπεται γῆμαι Πηνελόπειαν Ὀδυσσῆος παράκοιτιν. ἐπειδὰν δὲ τόξου πειρήσεται ἠδὲ ἴδηται, ἄλλην δή τινα μνάσθω ἐέδνοις διζήμενος. ἡ δὲ, γήμαιτο ὅς ἂν πλεῖστα πόροι καὶ μόρσιμος ἔλθοι. ἐμφαίνει δέ πως καὶ αὐτὸς μαντικῶς, τὸν Ὀδυσσέα. διὸ καὶ Πηνελόπειαν ἔφη Ὀδυσσῆος παράκοιτιν, διὰ τὸ ἐκείνῳ ἀρκεῖσθαι αὐτήν. εἰ καὶ οἱ μνηστῆρες, αὐτοῦ εἵνεκεν αἰεὶ τουτέστιν ἤματα πάντα ἐνθάδε ὁμιλοῦσιν. ὡς οὐκ τέλους αὐτοῦ ἐφιέμενοι. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ οὗ εἵνεκα. ὥσπερ ὅμοιόν ἐστι καὶ τὸ, τόδε φαίνεται ἄεθλον ὃ πρὸ ὀλίγων εἴρηται. Ὅρα δὲ ὅτι εἰ καὶ ἀγαθός τις ὁ Λειώδης ἐνταῦθα παραδίδοται, ὅμως ὑπὲρ φαύλοις ζυγῶν, ἀπολεῖται δι' αὐτὸ τοῦτο καὶ μόνον ὅτι ἀλλοτρίαν ὡς οὐκ ἐχρῆν μνηστεύεται. καὶ προβάλλεται μὲν ἐν τοῖς ἑξῆς τὸ μήτε τι ῥέξαι ἀτάσθαλον, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους παύειν. ἐρεῖ δὲ καὶ θυοσκόος εἶναι, εἴπως τιμηθεὶς ἐλεηθῇ. ἀκούσει δὲ ἐκ τοῦ Ὀδυσσέως ἅπερ οὐκ ἐβούλετο. Ἰστέον δὲ ὅτι θυοσκόος ἐστὶν, ὁ διὰ τοῦ θυμιᾶν ἢ ἱερεύειν μαντευόμενος. θύος μὲν γὰρ, τὸ θῦμα ἤγουν ἱερεῖον, ἢ τὸ θυμίαμα. κοεῖν δὲ, τὸ νοεῖν. ὅθεν καὶ μακκοᾶν τὸ μὴ νοεῖν ἀλλ' ἀνοηταίνειν. θυοσκόος οὖν, ὁ διὰ θυῶν κοῶν ἤτοι νοῶν τὰ μέλλοντα. καὶ ἄλλως δὲ θυοσκόος, ὁ θύτης. ὁ τὰ θύη κέων ἀπὸ τοῦ κίω τοῦ γραφομένου διὰ τοῦ ι ψιλοῦ. ἰστέον ὅτι μετ' ὀλίγα καὶ τὸ, ἄγε δὴ πῦρ κεῖον ἐνὶ μεγάροισιν ὅ ἐστι καῦσον ἀπὸ τοῦ κεῖον πλεονασμῷ τοῦ ἰῶτα. καὶ ἄλλαι δὲ χρήσεις ὡς καὶ προδεδήλωται, εἰσιν. ἰστέον ὡς εὐλογεῖται καὶ ἡ διὰ τοῦ ι ψιλοῦ γραφὴ τοῦ κίω. ἔστι γὰρ ὡς τὸ αὐτὸ προσῤῥίβω, κίω πρωτότυπον.

ἐξ οὗ κατὰ συναίρεσιν, κῶ. ἐκ δὲ τούτου, τὸ καίω. ὡς γῶ γαίω. μῶ μαίω. καὶ ὅσα τοιαῦτα. ἵνα εἶεν δύο ῥήματα. κίω διὰ ψιλοῦ, καὶ καίω διὰ διφθόγγου. ἐκεῖνο μὲν, πρωτόθετον. τοῦτο δὲ, ὕστερον ἐκ παραγωγῆς. ἐξ ἐκείνου δὲ τοῦ πρωτοτύπου κίω, καὶ τὸ, κεάμενοι πυρὰ πολλά. παρὰ κηρυκεῖ δὲ ὁ θυοσκόος ἵζε, ὃς τῶν μνηστήρων οἷα εἰκὸς δεδιότων καθάπτεν καὶ ἐλάλησεν μάτις λαβὼν, κηρυκεῖ φάρμακον ἐμβάλῃ καὶ αὐτοὺς πάντας ὀλέσῃ. Τὸ δὲ μυχοίτατος ὃν μυχαίτατόν φασιν οἱ μεθ' ὅμηρον ἀττικοί, ἔχει τι ῥητορικῆς ἀντιθέσεως πρὸς τὸ, λειώδης δὲ πρῶτος ἀνίστατο. ἀντιθετικὸν γὰρ τὸ, πρῶτος ἀνίστατο ὁ ἵζων μυχοίτατος ἤγουν ἐνδότατος. γίνεται δὲ τὸ μυχοίτατος, ἐκ τοῦ μυχὸς προσλήψει τοῦ ἰῶτα. ὡς ἀδιάφορον ὂν εἰπεῖν μυχοίτατος εἴπῃ τις εἰπεῖν μυχώτατος. καὶ ἔστιν ὅμοιον τὸ, πάρος παροίτατος. ὃ καὶ συγκριτικὸν ἐν Ἰλιάδι ἐστί, παροίτεροι ἵπποι. ὅπερ ἐστὶν ἔμπροσθεν ὄντες. προτρέχοντες. Σημείωσαι δὲ ὅτι καθὰ τὸ μυχοίτατος τροπῇ τοῦ ο εἰς ἄλφα μυχαίτατος γίνεται ἀττικῶς. οὕτω καὶ ἐκ τοῦ πρωΐ πρώϊος, δι' ἥν, οἶδας, πρώϊον, παράγεται τὸ πρωϊαίτερος. οὕτω δὲ καὶ ἐκ τοῦ ἔργον, ὁ περιεργαίτερος. πλεονάσαντος αὐτόθι τοῦ ἰῶτα, ὡς ἐν τῷ, κάμινος καμιναῖος καμιναῖος. καὶ μοῖα μυαῖος λίθος ἢ κατὰ πλεονασμὸν, μυλαῖος παρὰ ἀριστοτέλει. ἔστι δὲ καὶ φιλαίτερος κατὰ ὁμοίαν ἀναλογίαν. πρὸς δὲ ὡς ἐφάνη καὶ ἐν ἄλλοις, παρῆχθαι καὶ ὁ μεσαιπόλιος καὶ ὁ πυλαιμένης καὶ τὸ πεμψαιβόων δημ καὶ ὅσα τοιαῦτα. ὡς δὲ κατὰ τὰ ἄνω κείμενα, λέγεται καὶ ὁ μεσαίτερος. καὶ ὅτι καὶ αὐτὸ καὶ τὰ κατ' αὐτὸ, πρὸς ὁμοιότητα ἐστὶ τοῦ, πέρας περαίτερος γῆρας γεραίτερος καὶ τῶν ὁμοίων, οὐκ ἄδηλον ἐστίν. Ἰστέον δὲ καὶ ὡς οὐδέν τι καινὸν, εὐτάκτως πρῶτον ἀναστῆναι τὸν μυχαίτατον, διὰ τὸ ἐκεῖθεν εἶναι τὸ ἀκόλουθον τῆς ἀρχῆς. οὕτω γὰρ καὶ πρὸ τούτων αὐτίκα λέγει ὁ ποιητὴς ἐν ὀδυσσείᾳ ὡς πολλοὶ ποταμοὶ ἐν μέσῳ τοῖς ἐνταῦθα ἐκεῖσε. ὠκεανὸς μὲν, πρῶτα. πρῶτον γὰρ λέγει τὸν ὠκεανὸν, ὡς πρὸς τὰ ἐκεῖθεν εἰς ἀνατολήν. τοῖς γάρ τοι ἐκ τῶν ἑῴων πρὸς τὰ ἑσπέρια ἰοῦσι, μυχοίτατός ἐστιν ὁ ὠκεανός. οὐκοῦν τὸ μυχοίτατον, δύναται πως κατ' ἄλλον λόγον, εἶναι καὶ πρῶτον ποτὲ τοῖς ἐκεῖθεν ἀρξαμένοις. Τὸ δὲ ἐκάμε χεῖρας ἀτρίπτους ἁπαλὰς, ἀγυμνάστου ἀνδρὸς δήλωσις, διασαφητικὸν δὲ τοῦ, ἀτρίπτους, τὸ ἁπαλάς. τὸ γὰρ οὕτως ἄτριπτον, καὶ ἁπαλόν. εἴποι λόφος τράχηλον εἴποι ποδὸς πέλμα εἴποι χειρὸς θέναρ. Τὸ δὲ οὐ μὲν ἐγὼ τανύω λαβέτω δὲ καὶ ἄλλος, ἀπέχρησέ ποτε εἰς χρείαν χαριεντιστικὴν ὃ καὶ ἄλλως εἰς παρῳδίαν, ὡς προπαρεσημάνθη, ἀνδρὶ παλαιῷ, πάνυ γέροντι. ὃς ἑταίρας παρακεκλημένης μὴ ἔχων χρήσασθαι διὰ τὴν τοῦ φυσικοῦ τόνου παράλυσιν, ἐν τύπῳ λαβὼν εἶπεν. οὐ δύναμαι τανύσαι λαβέτω δὲ καὶ ἄλλος. Τὸ δὲ κεκαδήσει ψυχῆς ὅ ἐστι στερήσει, ἔστι μὲν ἁπλούστερον ῥήσει μὴ μετοχικῷ. γίνεται δὲ οὕτως. ἔστι ῥῆμα χῶ πρωτότυπον ἄχρηστον. ἐξ οὗ ῥητὸν παράγωγον, χάζω. ὡς φρῶ φράζω ῥῶ ῥάζω. ἐξ οὗ ἐφάνη γενέσθαι τό τε ῥάσσει τι καὶ τὸ ἐρράδαται. τούτου τοῦ χάζω δεύτερος ἀόριστος ἰωνικὸς, χάδω. ὅθεν δεύτερος μέλλων, χαδῶ. ἐξ οὗ ἀναγωγῆς γενομένης εἰς ἐνεστῶτα καὶ τροπῆς ἰωνικῆς τοῦ ψιλοῦ εἰς δασὺ, γίνεται τὸ καδῶ καδήσω. καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν κεκαδήσω. ἵν' ᾖ κεκαδήσειν, τὸ ἀναγκάσαι τινὰ χάσασθαι τουτέστιν ὑποχωρῆσαι. οὕτως οὖν καὶ τόδε τὸ τόξον πολλοὺς ἀριστῆας κεκαδήσει τουτέστι ποιήσει χάσασθαι τῆς ψυχῆς. Ἐν δὲ τῷ πειρήσεται καὶ ἴδηται, τὸ ἴδηται οὐ θέαν δηλοῖ ἀλλὰ νόησιν. ἐπειδὴ καὶ νοῦς ὁρᾷ καὶ νοῦς ἀκούει κατὰ τὸν εἰπόντα σοφόν.

Ὅτι σκῶμμα εἰς ἀκαιρολογίαν τὸ, ὦ δεῖνα, οἷόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων, δεινόν τ' ἀργαλέον τε; νεμεσῶμαι δέ τ' ἀκούων εἰ δὴ τοῦτό γε λέγοις. ἀνδρὸς δὲ ψευδομένου τὸ στρατηγεῖν, ψόγος τὸ, ὅτι σέ γε τοῖον ἐγείνατο πότνια μήτηρ, οἷόν τε ῥυτῆρα βιοῦ ἔμμεναι καὶ ὀϊστῶν. ἀλλ' ἄλλοι τανύσουσι. δῆλον δὲ ὅτι πρωτότυπον τοῦ ῥυτῆρος, τὸ ῥύω. ἐξ οὗ καὶ ὁ χρυσοῦς, καὶ ὁ εὔρυτος ὡς πρὸ ὀλίγου ἐρρέθη. εἰ δὲ τὸ ῥύειν, καὶ βίαν τινὰ δηλοῖ ἔνθεν καὶ ῥυσάζειν τροπικῶς τὸ κατὰ βίαν ἕλκειν. καὶ ῥυσιασμὸς ὁ βίαιος ἑλκυσμὸς, καλῶς ἂν καὶ βιὸς τὸ τόξον λέγοιτο διὰ τὸ βίᾳ ῥύεσθαι. ἐκ δὲ τοῦ τοιού-

Λειῶδες, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων,
Δεινόν τ' ἀργαλέον τε νεμεσῶμαι δέ τ' ἀκούων,
Εἰ δὴ τοῦτό γε τόξον ἀριστῆας κεκαδήσει
Θυμοῦ καὶ ψυχῆς, ἐπεὶ οὐ δύνασαι σὺ τανύσαι.
Οὐ γάρ τοι σέ γε τοῖον ἐγείνατο πότνια μήτηρ,
Οἷόν τε ῥυτῆρα βιοῦ τ' ἔμμεναι καὶ ὀϊστῶν.
Ἀλλ' ἄλλοι τανύσουσι τάχα μνηστῆρας ἀγαυοί.
Ὣς φάτο. καί ῥ' ἐκέλευσε Μελάνθιον αἰπόλον αἰγῶν.
Ἄγρει δὴ πῦρ κεῖον ἐνὶ μεγάροισι Μελανθεῦ.
Πὰρ δὲ τίθει δίφρον τε μέγαν καὶ κῶας ἐπ' αὐτῷ.
Ἐκ δὲ στέατος ἔνεικε μέγαν τροχὸν ἔνδον ἐόντος,
Ὄφρα νέοι θάλποντες ἐπιχρίοντες ἀλοιφῇ,
Τόξου πειρηθῶμεν καὶ ἐκτελέωμεν ἄεθλον.
Ὣς φάτ'. αἶψα δ' ἀνῆπτε Μελάνθιος ἀκάματον πῦρ.
Πὰρ δὲ φέρων δίφρον θῆκεν καὶ κῶας ἐπ' αὐτῷ.

του

Ἐκ δὲ στέατος ἔνεικε μέγαν τροχὸν ἔνδον ἐόντος.
Τῷ ῥα νέοι θάλποντες ἐπειρῶντ', οὐδ' ἐδύναντο
Ἐντανύσαι. πολλὸν δὲ βίης ἐπιδευέες ἦσαν.
Ἀντίνοος δ' ἔτ' ἐπεῖχε καὶ Εὐρύμαχος θεοειδής,
Ἀρχοὶ μνηστήρων. ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔξοχ' ἄριστοι.

τοῦ ῥύεσθαι, καὶ ὁ τοῦ χάλυβος ῥυτῆρ. δῆλον δὲ ὅτι τὸ ῥύεσθαι ἀντὶ τοῦ ἕλκεσθαι, προσαρμόζεται ὥσπερ τόξῳ, οὕτω καὶ ὀϊστοῖς.

Ὅτι κελεύσαντος Ἀντινόου, δίφρος τε ἐκφέρεται καὶ κῶας ἐπ' αὐτῷ τίθεται, ὡς ἂν οἱ νέοι οἱ περὶ τὸν κεκλιμένοι διὰ τὸ χαμαὶ πεπῆχθαι τοὺς πελέκεας, βάλλοιεν ἐκ σκοποῦ. ἐκφέρεται δὲ καὶ στέαρ, ἵνα χλιαινόμενον τὸ τόξον καὶ θαλπόμενον, εὐχερῶς ταθείη. πάντως γάρ, τὸ ξηρότερον τοῦ τόξου ὑπὲρ τὸ μακρῷ τῷ χρόνῳ ἐπιγένετο, ἡ τοιαύτη ἂν ἀλοιφὴ ἔμελλε διορθοῦσα τῶν κεράτων ἐν τῷ θερμαίνεσθαι πυρί. Καὶ ὅρα ὡς πρὸ τοῦ Ὀδυσσέως, ἐπιμελεῖται τῶν τόξων ὁ Ἀντίνοος. καὶ φαίνεται μὲν ὁ ἀνήρ, νοῶν καὶ πολύπειρος. ἰδίᾳ τε δὲ ἄρα καὶ ἀνδρείας καὶ ῥωμαλεότητος εἰς τόγε δύνασθαι ῥᾳδίως ἐντανύσαι. πρὸ δὲ αὐτῶν, χρεία ἦν αὐτῷ καὶ συνέσεως. ἣν μὴ ἔχων, συγχεῖ τὰ τῶν μνηστήρων, πρῶτος πεσών. ἔστι δὲ ἃ λέγει Ἀντίνοος ἐν τούτῳ, τοιάδε. ἄγρει δὴ πῦρ κῆον ἐνὶ μεγάροισι Μελανθεῦ. πὰρ δὲ τίθει δίφρον τε μέγαν καὶ κῶας ἐπ' αὐτῷ. ἐκ δὲ στέατος ἔνεικε μέγαν τροχὸν ἔνδον ἐόντος, ὄφρα νέοι θάλποντες ἐπιχρίοντες ἀλοιφῇ, τόξου πειρησόμεθα καὶ ἐκτελέωμεν ἄεθλον. καὶ νῦν μὲν οὕτως ἐμπείρως ὁ Ἀντίνοος μυθολογεῖ. μετ' ὀλίγα δὲ ὡς οὐ περιγίνονται τοῦ τόξου, αἰτιασάμενος τὴν τῆς νουμηνίας ἑορτήν, τέως μὲν ἐᾶσαι κελεύσει κατατεθειμένους τὸ τόξον, αὔριον δὲ θύσαντας, ἐγχειρῆσαι τῷ ἔργῳ. καὶ τοῖς μὲν ἄλλοις, ἀρέσκει τὰ τῆς βουλῆς. Ὀδυσσεὺς δὲ φθάνει ἄλλως αὐτὸς ἀνύσας τὸν ἄεθλον. Τί δὲ δηλοῖ τὸ ἄγρει, ἐρρέθη οὐ πρὸ πολλοῦ. Τὸ δὲ πῦρ κῆον διατί δίφθογγον ἔχει τὴν παραλήγουσαν, πρὸ ὀλίγου δεδήλωται. Τὸ δὲ ἔνεικε προστακτικόν, βοηθεῖ τοῖς μὴ ὅμηρον εἰς τὴν διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γραφὴν τοῦ ἔνεγκε. Τροχὸν δὲ στέατος ὥσπερ καὶ τυροῦ, ἀκριβέστερον ἢ ὑπὲρ κύκλον εἰπεῖν. ἐπίπεδον γὰρ ὁ κύκλος καὶ ἀβαθής, οὐ τοιοῦτος δὲ ὁ τροχός. ὅθεν καὶ οἰκειότερος ὥσπερ ἐπὶ τυροῦ καὶ ἐπὶ κηροῦ δὲ τοῦ κατὰ τὰς σφαίρας, οὕτω καὶ ἐπὶ στέατος. ἀρχαῖον δὲ ἔθος, τροχοειδῶς καὶ τὰ στέατα στρογγύλλεσθαι. ἴσως δὲ τῷ στέατι καὶ πιμελὴ ἐν τῷ συνοδεῖται. ὧν διαφορά. ὅτι στέαρ μέν, τὸ τῶν κερασφόρων, ὃ καὶ θρύπτεται ψυχθέν. πιμελὴ δέ, ἐπὶ τῶν μὴ ἐχόντων κέρατα.

Ὅτι τῶν ἄλλων μνηστήρων θαλπόντων τὸ τόξον καὶ πειρωμένων μὲν οὐ δυναμένων δὲ ἐντανύσαι, πολλὸν γὰρ βίης ἐπιδευέες ἔσαν τῆς κατὰ τὸν Ὀδυσσέα δηλαδὴ ὡς μετ' ὀλίγα δηλοῦται σαφῶς. Ἀντίνοος δ' ἔτι ἐπεῖχε καὶ Εὐρύμαχος θεοειδής. ἀρχοὶ μνηστήρων. ἀρετῇ δὲ ὅ ἐστιν ἀνδρείᾳ, ἔσαν ἔξοχ' ἄριστοι. Ἔστι δὲ νῦν ἐπέχειν, τὸ ἐν τῷ τέως ἀργεῖν καὶ μὴ ἐγχειρεῖν ἔργῳ. ἐκ τούτου δὲ οἱ ὕστερον καὶ οἱ προδηλωθέντες ἐφεκτικοὶ φιλόσοφοι ὠνομάσθησαν. ἐν μέσῳ τοι τῇ συνηθείᾳ τίμαι ἐπέχειν, ἕτερόν τι σημαινόμενόν ἐστιν ὡς δεδήλωται ἐκεῖ.

Τὼ δ' ἐξ οἴκου βῆσαν ὁμαρτήσαντες ἄμ' ἄμφω,
Βουκόλος ἠδὲ συφορβὸς Ὀδυσσῆος θείοιο.
Ἐκ δ' αὐτὸς μετὰ τοὺς δόμου ἤλυθε δῖος Ὀδυσσεύς.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐκτὸς θυρέων ἔσαν ἠδὲ καὶ αὐλῆς,
Φθεγξάμενός σφ' ἐπέεσσι προσηύδα μειλιχίοισι.
Βουκόλε καὶ σὺ συφορβέ, ἔπος τί κε μυθησαίμην,
Ἦ αὐτὸς κεύθω; φάσθαι δέ με θυμὸς ἀνώγει.
Ποῖοί κ' εἶτ' Ὀδυσῆι ἀμυνέμεν εἴ ποθεν ἔλθοι
Ὧδε μάλ' ἐξαπίνης, καί τις θεὸς αὐτὸν ἐνείκῃ;
Ἦ κεν μνηστήρεσσιν ἀμύνοιτ' ἦ Ὀδυσῆι
Εἴπαθ' ὅπως ὑμέας κραδίη θυμός τε κελεύει.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ.
Ζεῦ πάτερ, αἲ γὰρ τοῦτο τελευτήσειας ἐέλδωρ.
Ὡς ἔλθοι μὲν ἐκεῖνος ἀνήρ, ἀγάγοι δέ ἑ δαίμων,
Γνοίης χ' οἵη ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἕπονται.
Ὣς δ' αὔτως Εὔμαιος ἐπεύχετο πᾶσι θεοῖσι,
Νοστῆσαι Ὀδυσῆα πολύφρονα ὅνδε δόμονδε.

Ὅτι παρακολουθουμένους τῶν μνηστήρας εἰς τὴν τοῦ τόξου πεῖραν, καιρὸν ἔχων Ὀδυσσεὺς ἀναγνωρισθῆναι τοῖς δούλοις. οἱ μὲν οὖν οἷα εἰκὸς προεξῆλθον οὕτω δόξαν αὐτοῖς, ἢ διὰ λύπην, ἢ καὶ ἄλλως ὁπωσοῦν. Ὀδυσσεὺς δὲ μετ' αὐτοὺς δόμον ἐξελθών, φιλιοῦται, εἰπὼν κατὰ ἦθος ἐνδοιαστικόν. βουκόλε καὶ σὺ συφορβέ, ἔπος τι μυθησαίμην, ἢ αὐτὸς κεύθω; φάσθαι δέ με θυμὸς ἀνώγει. ποῖοί κ' εἶτε τουτέστιν εἴητε κατὰ συγκοπήν, ἐξ οὗ τὸ εἶμεν τρίτον τῶν πληθυντικῶν. ποῖοι εἴητε ἂν Ὀδυσσεῖ ἀμυνέμεν, εἴ ποθεν ἔλθοι ὧδε μάλ' ἐξαπίνης καὶ θεὸς αὐτὸν ἀγάγοι; ἆρα μνηστῆρσιν ἀμύνητε, ἢ Ὀδυσσεῖ; εἴπατε. οἱ δὲ ἑκάτερος, αἲ γὰρ τοῦτο Ζεῦ πάτερ ὕπερ

ὕπαρ. πληροφορίσας ἐέλδωρ, ὡς ἔλθοι μὲν κεῖνος αὐτός, ἀγάγοι δὲ ὁ θεός. γνοίης ἂν οἵα ἐμὴ δύναμις. καὶ χεῖρες ἕπονται. ἀγαθοῦ δὲ ταῦτα ἐπικούρου ὑπόσχεσις. οἱ δὲ τοῖς ῥηθεῖσι κεῖνται καὶ τὸ, ὁμαρτήσαντες ἄμφω. αὐτὶ τοῦ, ἅμα ὁρμήσαντες. καὶ ὡς εἶπεν, ὁμοῦ ἀμφότεροι ἀλλήλοις. ἴσμεν δὲ ὅτι ὅ, βουκόλε καὶ σὺ συφορβὲ, οὐ λυποῦσι τοὺς δούλους. οὐδὲ γὰρ δυσχερὲς ἡ ἀρχὴ τῶν ἀνὰ χεῖρα τέχνης παρωνυμία. καὶ οὕτω μὲν ὕπαρ οἱ δοῦλοι. ὀδυσσεὺς δὲ ἐπὶ τούτοις ἑαυτὸν ἐκφαίνων, ἔνδον μὲν δή φησιν ὅδ' αὐτὸς ἐγὼ κακὰ πολλὰ μογήσας, ἤλυθον εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαῖαν. γινώσκω δὲ ὡς ὑμῖν ἐελδομένοις ἱκάνω μόνοις δμώων. τῶν δ' ἄλλων οὐδενὸς ἄκουσα εὐξαμένου ἐμὲ αὖτις ὑπότροπον οἴκαδ' ἱκέσθαι. εἶτα ἐπειδὴ τοὺς πολλοὺς οὐχ οὕτως εὔνοια ὡς ἡ τῶν ἀγαθῶν ἐλπὶς ἐφέλκει, ὑπάγεται δημαγωγικώτερον τοὺς δούλους ἐπαγγελίαις χρησταῖς. ὑποσχόμενος ὡς εἴπερ ὑπ' ἐμοί γε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυούς, ἄξομαι ἀμφοτέροις ἀλόχους, καὶ κτήματ' ὀπάσσω. οἰκία τ' ἐγγὺς ἐμεῖο τετυγμένα. τὸ δὲ μεῖζον, καί μοι ἔπειτα Τηλεμάχου ἑτάρω τε κασιγνήτω τε ἔσεσθε. ἐφ' οἷς, ἀριφραδὲς τὴν οὐλὴν σῆμα καὶ αὐτοῖς δείκνυσιν ἀπείρξας αὐτῆς ἔτι ἀπαγαγὼν τὰ ῥάκεα. ἵνα φησὶν εὖ γνῶτον πιστωθῆτόν τ' ἐνὶ θυμῷ. ὅπερ ἐφ. καὶ αὐτοὶ ἰδόντες, εὖ τε ἐφράσαντο ἕκαστα. καὶ ἔκλαιον ἀμφ' ὀδυσσῆα δαΐφρονα χεῖρε βαλόντε. καὶ κύνεον ἀγαπαζόμενοι, κεφαλήν τε καὶ ὤμους, ὡς δούλοις ἔθος. ὡς δ' αὔτως ὀδυσσεὺς κεφαλὰς ἔτι δὲ καὶ χεῖρας πολλακιώτερον ἔκυσε. καὶ δὴ ἄρ, ὀδυρομένοισιν ἔδυ φάος ἠελίοιο ὃ δὴ καὶ νῦν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, ἄφθονον δηλοῖ κλαυθμόν, εἰ μὴ ὀδυσσεὺς ἐκώλυσεν ἐκφοβήσας ἐν τῷ εἰπεῖν παύεσθον κλαυθμοῖο γόοιό τε, μή τις ἴδηται ἐξελθὼν μεγάροιο, ἀτὰρ εἴπῃσι καὶ εἴσω. εἶτα καὶ συμβουλεύει, εἰπών. ἀλλὰ προμνηστῖνοι ἐσέλθετε. ὃ ἑρμηνεύων, φησί. μὴ δ' ἅμα πάντες. καὶ ἔτι μᾶλλον σαφίζων. πρῶτος ἐγὼ, μετὰ δ' ὔμμες.

Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τῶν γε νόον νημερτέ' ἀνέγνω,
Ἐξαῦτις σφ' ἐπέεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν.
Ἔνδον μὲν δὴ ὅδ' αὐτὸς ἐγὼ κακὰ πολλὰ μογήσας,
Ἤλυθον εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαῖαν.
Γινώσκω δ' ὡς σφῶιν ἐελδομένοισιν ἱκάνω
Οἴοισι δμώων, τῶν δ' ἄλλων οὔ τευ ἄκουσα
Εὐξαμένου ἐμὲ αὖτις ὑπότροπον οἴκαδ' ἱκέσθαι.
Σφῶιν δ' ὡς ἔσεταί περ ἀληθείην καταλέξω.
Αἴχ' ὑπ' ἐμοί γε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυούς,
Ἄξομαι ἀμφοτέροις ἀλόχους καὶ κτήματ' ὀπάσσω,
Οἰκία τ' ἐγγὺς ἐμεῖο τετυγμένα. καί μοι ἔπειτα
Τηλεμάχου ἑτάρω τε κασιγνήτω τε ἔσεσθον.
Εἰ δ' ἄγε δὴ καὶ σῆμα ἀριφραδὲς ἄλλο τι δείξω,
Ὄφρα μ' εὖ γνῶτον πιστωθῆτόν τ' ἐνὶ θυμῷ,
Οὐλὴν, τήν ποτέ με σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι
Παρνησόνδ' ἐλθόντα σὺν υἱάσιν Αὐτολύκοιο.
Ὣς εἰπὼν, ῥάκεα μεγάλης ἀπεέργαθεν οὐλῆς.
Τὼ δ' ἐπεὶ εἰσιδέτην, εὖ τ' ἐφράσσαντο ἕκαστα,
Κλαῖον ἄρ' ἀμφ' Ὀδυσῆϊ δαΐφρονα χεῖρε βαλόντε.
Καὶ κύνεον ἀγαπαζόμενοι κεφαλήν τε καὶ ὤμους.
Ὣς δ' αὔτως Ὀδυσεὺς κεφαλὰς καὶ χεῖρας ἔκυσσε.
Καὶ νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδυ φάος ἠελίοιο,
Εἰ μὴ Ὀδυσσεὺς αὐτὸς ἐρύκακε φώνησέν τε.
Παύεσθον κλαυθμοῖο γόοιό τε, μή τις ἴδηται
Ἐξελθὼν μεγάροιο, ἀτὰρ εἴπῃσι καὶ εἴσω.
Ἀλλὰ προμνηστῖνοι ἐσέλθετε, μηδ' ἅμα πάντες.
Πρῶτος ἐγὼ, μετὰ δ' ὔμμες· ἀτὰρ τόδε σῆμα τετύχθω.
Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες ὅσοι μνηστῆρες ἀγαυοὶ
Οὐκ ἐάσουσιν ἐμοὶ δόμεναι βιὸν ἠδὲ φαρέτρην.
Ἀλλὰ σὺ δῖ' Εὔμαιε φέρων ἀνὰ δώματα τόξον,
Ἐν χείρεσσιν ἐμοὶ θέμεναι, εἰπεῖν τε γυναιξὶ
Κλεῖσαι μεγάροιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας.
Ἢν δέ τις ἢ στοναχῆς ἠὲ κτύπου ἔνδον ἀκούσῃ
Ἀνδρῶν ἡμετέροισιν ἐν ἕρκεσι, μή τι θύραζε
Προβλώσκειν, ἀλλ' αὐτοῦ ἀκὴν ἔμεναι παρὰ ἔργῳ.
Σοὶ δὲ Φιλοίτιε δῖε, θύρας ἐπιτέλλομαι αὐλῆς
Κλεῖσαι κληῗδι, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἰῆλαι.
Ὣς εἰπὼν, εἰσῆλθε δόμους εὖ ναιετάοντας.
Ἕζετ' ἔπειτ' ἐπὶ δίφρον ἰὼν ἔνθεν περ ἀνέστη.
Ἐς δ' ἄρα καὶ τὼ δμῶε ἴτην θείου Ὀδυσῆος.

ἐγὼ μ

ἔγωγε μετὰ δὲ ἐμὲ, ὑμεῖς. ὃ ἐστὶ γίνεται. Εἰσὶ δὲ προμνηστῖνοι τουτέστιν ὡς δι' εἰπεῖν προμνηστῖνοι, οἱ προμένοντες ἀλλήλους καὶ μὴ ἅμα πάντες προϊόντες κατὰ τὸν ποιητήν. ἀλλὰ πρῶτος οὗτος. εἶτα ἄλλος. καὶ ἐφεξῆς. πλεονάζει δὲ τὸ σίγμα ἐν τῷ προμνηστῖνοι, καθὰ πρὸ βραχέων καὶ ἐν τῷ κατάντησιν. Σῆμα δὲ τὸ τύχθαι λέγει τῶν ἐφεξῆς δηλαδὴ ἔργου, τοιοῦτον. ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες ὅσοι μνηστῆρες ἀγαυοί, οὐκ ἐάσουσιν ἐμοὶ δοῦναι βιὸν ἠδὲ φαρέτρην. ἀλλὰ σὺ δῖε Εὔμαιε φέρων ἀνὰ δώματα τόξον, ἐν χείρεσσιν ἐμοὶ θέμεναι εἰπεῖν τε γυναιξί, κληῖσαι μεγάροιο θύρας. ἢν δέ τις ἢ στοναχῆς ἢ κτύπου ἔνδον ἀκούσῃ ἀνδρῶν, μή τι θύραζε προβλώσκειν ἤτοι προϊέναι ὡς προδεδήλωται. ἀλλ' αὐτοῦ ἀκὴν ἔμεν πάρα ἔργῳ. σοὶ δὲ Φιλοίτιε δῖε, θύρας ἐπιτέλλομαι αὐλῆς κληῖσαι κληῖδι, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἰῆλαι. ὁποῖόν τι καὶ πρὸ ὀλίγου εἶχον αἱ τοῦ βασιλικοῦ θαλάμου θύραι, ἃς ἡ δέσποινα ἱμάντα θοῶς ἀπολύσασα, κληῖδα ἐνῆκεν ὥστε ἀνοῖξαι. Καὶ ὅρα ὡς ἐξ ἀνάγκης καὶ τούτων τῶν δούλων ἐδεῖτο ὀδυσσεὺς εἰς ταῦτα τέως τὰ ῥηθέντα. εἰ δέ τι ἐν πλείοσι χρησιμεύσουσι, τὸ κατὰ τὸν ὀδυσσέα εὐβουλίας καὶ εὐτυχίας ἐκεῖνο ἐστί. διὸ καὶ ἔργον ποιεῖται ἀναγνωρισθῆναι αὐτοῖς, ἐν αὐτοῖς τοῖς ἔργοις. οὐ γὰρ ἐτόλμα πρὸ τούτων. καὶ πείσονται οἱ δοῦλοι μετ' ὀλίγα καθὰ παρηγγέλθησαν. Ὅρα δ' ἐν τοῖς ῥηθεῖσι τό, ἔπος τι μυθησαίμην ἢ αὐτὸς κεύθω, ἀδιαφορίαν ἔχον ἐγκλίσεων ἔθιμον τοῖς ῥήτορσιν. ἦν δὲ ἂν ταυτότης ὑπὲρ ἔφη ὡς ὑπὲρ τὸ μυθησαίμην, ἢ κεύθοιμι. ὅπερ οὐκ εἶχεν ἀνάγκην εἰπεῖν ὁ ποιητής. ὡς ἔξον δή, καὶ οὕτως καὶ οὕτως φράζειν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ὡς ἐρρέθη ποῖοί κ' εἶτε, γραψάντων τινῶν ποῖοί κ' εἶτε ἀντὶ τοῦ ἐστὲ ὡς ἀπὸ τοῦ εἰμὶ εἶτε ὅπερ ἐστὶν ἐσμὲν ἐστέ, ἡρακλείδης τοὺς οὕτως ἀναγινώσκοντας, ἁμαρτάνειν φησί, καθότι ὁριστικὸν ῥῆμα τῷ κε συνδέσμῳ οὐ παραζεύγνυσιν, ὃς ἑκάστοτε ὑποτακτικὸν ἀπαιτεῖ ἢ εὐκτικόν. ἐγκρίνει δὲ, τὸ εἶτε ἀντὶ τοῦ εἴητε. λέγων ὅτι ἡ ἀρχαία ἀτθίς, τὰ εὐκτικὰ συγκόπτει κατ' ἔξαρσιν μιᾶς συλλαβῆς. τὸ δὲ κοσμηθείημεν καὶ διακριθείημεν ἀκολούθως δὲ καὶ τὸ εἴημεν, κοσμηθεῖμεν καὶ διακριθεῖμεν καὶ εἶμεν λέγοντες. καὶ τὰ τούτων δεύτερα, κοσμηθεῖτε καὶ διακριθεῖτε καὶ εἶτε. ἐν οἷς δὲ ταῦτα φησί, λέγει καὶ ὅτι τό, εἴπερ γάρ κε βλεῖο πεπνυμένος ὅπερ ἐν ἰλιάδι κεῖται, εὐκτικόν ἐστι συγκοπὲν ἐκ τοῦ βλείοιο. ἐλέγχων, κακῶς νοῆσαι, τοὺς εἰπόντας προστακτικὸν εἶναι τὸ βλεῖο. Ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι τό, ποῖοι κ' εἶτε ταυτόν ἐστι τῷ, ποταποὶ ἂν ἔσεσθε. καὶ ὅτι τῆς ὑστέρας ἀτθίδος ἐστὶ τὸ ποῖοι. ἡ γὰρ ἀρχαία, ἑτεροίαν ἐδίδου παράλεξιν τῇ τοιαύτῃ λέξει ὡς καὶ ἡρακλείδης δηλοῖ ἔνθα λέγει τοὺς ἀττικοὺς τὴν οι δίφθογγον εἰς τὴν ει μεταποιεῖν. τὸ δυοῖν, λέγοντας δυεῖν. καὶ τὸ οἴκοι, οἴκει. ὁ τὸ ποῖος, πεῖος. Ἐπὶ τούτοις ἰστέον καὶ ὅτι ἐν τῷ, ἔνδον μὲν δὴ ὅδ' αὐτὸς ἐγώ, ἐκ παραλλήλου πρὸς ἔνδειξιν σαφοῦς ἀναγνωρισμοῦ, οἱ τρεῖς κεῖνται σύνδεσμοι. τὸ δή. τὸ αὐτός. καὶ τὸ ἐγώ. Περὶ δὲ τοῦ ὑπόροφος, προείρηται. Τὸ δὲ μὴ μόνον ἑτάρους ἀλλὰ καὶ κασιγνήτους τῷ τηλεμάχῳ τοὺς δούλους ἔσεσθαι, κολακείας κρεῖττον φανερά. πῶς γὰρ ἂν ἔσονται κασίγνητοι τῷ δεσπότῃ οἱ δοῦλοι; οὕτω δὲ κολακικῶς καὶ δίους αὐτοὺς ἐνταῦθα λέγει. ὑπάγεται δὲ αὐτοὺς καὶ τῇ τῶν ἀλόχων καὶ κτημάτων ὑποσχέσει ὡς εἰκός, καὶ τῇ ἐγγὺς αὐτοῦ κατοικίᾳ. ἴσως δὲ προσληπτέον ζευγνύθως ἔξωθεν, καὶ τὸ ὡς ἐπίρρημα ἐν τῷ, ἑτάρω τε κασιγνήτω τε. ἵνα λέγῃ ὅτι ἔσεσθε ὡς κασίγνητοι. καὶ ἄλλως δέ, καλῶς ἂν κασίγνητοι τῷ τηλεμάχῳ λογίζοιντο οἱ στεργόμενοι ἐν τῷ προσφωνεῖν αὐτόν, ξεῖνε πάτερ. ὁ γὰρ πατὴρ, ἡμῶν πάντως οὐ μὴν δούλων πατήρ. εἴποι δ' ἄν τις ἐντεῦθεν εἰλῆφθαι, καὶ παῖδας καὶ παιδίσκας μέχρι νῦν λέγεσθαι τὰ τῶν ἀνδραπόδων χρηστότερα. εἰ γὰρ κασίγνητοι οἱ τοιοῦτοι δοῦλοι τοῖς υἱοῖς τῶν δεσποτῶν, εὐλόγως ἂν εἰς τοιοῦτο καὶ ὅσοι τοιοῦτοι τοῖς δεσπόταις εἰς παῖδας. ἐγγὺς δέ ἐστιν εἰπεῖν, εἰς υἱούς. Τὸ δὲ πιστωθῆτον, ἀντὶ τοῦ, πίστιν λάβοιτε. πιστεύσαιτε. Τὴν δὲ οὐλὴν τὴν τοῦ ὀδυσσέως γνωριστικὴν, ἐν τοῖς ῥηθεῖσι μεγάλην λέγει ὡς ἂν εἴη πιθανὸν τὸ ἐκείνης ἐπίσημον. Ἐν δὲ τούτοις, κεῖνται καὶ δύο στίχοι καθὰ καὶ πρὸ τούτων, ἐπιτέμνοντες τὴν μακρὰν ἱστορίαν τὴν ἐπὶ τῇ οὐλῇ τοῦ ὀδυσσέως ἣν ἔπαθε κατὰ τὸν παρνασὸν ὅτε εἰς τὸν πάππον ἦλθεν αὐτόλυκον. δεῖξε γάρ φησιν, ὀδυσσεὺς οὐλὴν ἣν ποτέ μιν σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι παρνασσόνδ' ἐλθόντα μετ' αὐτόλυκόν τε καὶ υἷας. χεῖρας δὲ τὰς τῶν δούλων, καὶ αὐτὰς κολακεύων φιλεῖ ὀδυσσεὺς ὡς ἂν προθύμως αὐτῷ τοῦ ἔργου συνάροιντο. Τοῦ δὲ προμνηστῖνος τὸ ἀνάλογον, ἀγχιστῖνος ἐστὶν εἴ τι τοιοῦτον. χρῆσις δὲ αὐτοῦ κεῖται καὶ ἐν τῇ νεκυίᾳ. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἐν τῷ, τῶν δ' ἄλλων οὔτινος ἄκουσα εὐξαμένου ἐμὲ ὑπότροπον ἱκέσθαι, δηλοῖ μὲν βιωτικῶς, ὡς οἱ εὐχόμενοί τινι ἀγαθά, ἐκεῖνοι καὶ στερκτικοί εἰσιν. ἐμφαίνει δέ, καὶ πολλοὺς εἶναι δούλους τῷ ὀδυσσεῖ. ὧν ὀνόματα οὐκ ἐκφέρεται, ὅτι μὴ ἡ χρεία γέγονεν αὐτῶν. οὕτω καὶ κάλχαντος ἐν ἰλιάδι μόνου μάντεως ἐμνήσθη. καὶ ἰατρῶν, μαχάονος καὶ ποδαλειρίου. καὶ ταῦτα καὶ ἑτέρων ὄντων. Τὸ δὲ κληῖσαι κληῖδι, ἐτυμολογικὸς τρόπος ἐστίν. Ὁ δὲ δεσμὸς τῶν οἴκου θυρῶν γίνεται, ἵνα μὴ αἱ δμωαὶ θύραζε προϊοῦσαι, καταμηνύσωσι τῇ πόλει τὰ γινόμενα. φόβος γὰρ ἦν καὶ εἰς τοῦτο ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς φανεῖται.

Ὅτι εὐρύμαχος τὸ τόξον θάλπων ἔνθα καὶ ἔνθα σέλα πυρὸς καὶ οὐδ' οὕτως ἐντανύσαι δυνάμενος, μέγα

Εὐρύμαχος δ' ἤδη τόξον μετὰ χερσὶν ἐνώμα,
Θάλπων ἔνθα καὶ ἔνθα σέλα πυρός. ἀλλά μιν οὐδ' ὧς

Ἐνταῦσαι δύνατο, μέγα δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ.
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε.
Ὢ πόποι. ἦ μοι ἄχος περί τ' αὐτοῦ καὶ περὶ πάντων.
Οὔ τι γάμου τοσσοῦτον ὀδύρομαι ἀχνύμενός περ,
Εἰσὶ καὶ ἄλλαι πολλαὶ ἀχαιΐδες, αἱ μὲν ἐν αὐτῇ
Ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, αἱ δ' ἄλλῃσιν πολίεσσιν,
Ἀλλ' εἰ δὴ τοσσόνδε βίης ἐπιδευέες εἰμὲν
Ἀντιθέου Ὀδυσῆος, ὅτ' οὐ δυνάμεσθα τανύσσαι
Τόξον. ἐλεγχείη δὲ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη Εὐπείθεος υἱός.
Εὐρύμαχ', οὐχ οὕτως ἔσται. νοέεις δὲ καὶ αὐτός.
Νῦν μὲν γὰρ κατὰ δῆμον ἑορτὴ τοῖο θεοῖο
Ἁγνή. τίς δέ κε τόξα τιταίνοιτ' ἀλλὰ ἕκηλοι
Κάτθετ'. ἀτὰρ πελέκεάς γε καὶ εἴκ' εἰῶμεν ἅπαντας
Ἑστάμεν, οὐ μὲν γάρ τιν' ἀναιρήσεσθαι ὀΐω
Ἐλθόντ' ἐς μέγαρον Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος.
Ἀλλ' ἄγετ' οἰνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν,
Ὄφρα σπείσαντες καταθείομεν ἀγκύλα τόξα.
Ἠῶθεν δὲ κέλεσθε Μελάνθιον αἰπόλον αἰγῶν
Αἶγας ἄγειν, αἳ πᾶσι μέγ' ἔξοχοι αἰπολίοισιν.
Ὄφρ' ἐπὶ μηρία θέντες Ἀπόλλωνι κλυτοτόξῳ,
Τόξου πειρώμεσθα καὶ ἐκτελέωμεν ἄεθλον.
Ὣς ἔφατ' Ἀντίνοος. τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν.
Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο.
Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σπεῖσάν τ', ἔπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμός,
Τοῖς δὲ δολοφρονέων μετέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Κέκλυτέ μευ μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,
Ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
Εὐρύμαχον δὲ μάλιστα καὶ Ἀντίνοον θεοειδέα
Λίσσομ', ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπε,
Νῦν μὲν παῦσαι τόξον, ἐπιτρέψαι δὲ θεοῖσιν.
Ἠῶθεν δὲ θεὸς δώσει κράτος ᾧ κ' ἐθέλῃσιν.
Ἀλλ' ἄγε μοι δότε τόξον ἐΰξοον, ὄφρα μεθ' ὑμῖν
Χειρῶν καὶ σθένεος πειρήσομαι, εἴ μοι ἔτ' ἐστὶν
Ἲς οἵη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν,
Ἦ ἤδη μοι ὄλεσσεν ἄλη τ' ἀκομιστίη τε.

ἔστενε κυδάλιμον κῆρ. ἤγουν τὴν ψυχήν. ὀχθήσας δ' ἄρα, εἶπεν. ὢ πόποι ἦ μοι ἄχος περί τ' αὐτοῦ καὶ περὶ πάντων. οὔ τι γάμου τοσοῦτον ὀδύρομαι ἀχνύμενός περ, εἰσὶ καὶ ἄλλαι πολλαὶ ἀχαιΐδες καὶ πολλαχοῦ, ἀλλ' εἰ δὴ τοσόνδε βίης ἐπιδευέες εἰμὲν, ἤγουν ἐσμὲν ὡς καὶ προεῤῥέθη, ἀντιθέου Ὀδυσσέως, ὅτ' οὐ δυνάμεσθα τανύσαι τόξον. ἐλεγχείη δὲ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι. Ὅρα δὲ τὸ, ἀντιθέου Ὀδυσσῆος, παρεμφαῖνον ἐπιθεραπείαν τῆς λύπης, ὡς μὴ κρεῖττον ὄν εἰ τοιούτου ἀνδρὸς λείπονται. Ἐνταῦθα δὲ κεῖται καὶ ῥῆσις ἐν παραλλήλῳ, τὸ εἶπε, ἔφατο, καὶ τὸ ὀνόμαζε. φησὶ γάρ. ὀχθήσας δ' ἄρα, εἶπεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν. ὢ πόποι καὶ τὰ ἑξῆς. ἀλλ' οὕτω μὲν ὁ Εὐρύμαχος ἀπογνώσκει οὐ τανύσαι τὸ τόξον. ἐμφαίνας καὶ τὴν ἄγαν λύπην ἐπὶ τῇ στερήσει τῆς Πηνελόπης, ἐν τῷ, ὅτι τόσσον ὀδύρομαι. πολλοῦ γὰρ ἄχος τὸ ὅλως ὀδύρεσθαι. Ἀντίνοος μέντοι παραμυθούμενος, οὐχ οὕτως ἔσται φησί. νοέεις δὲ καὶ αὐτός. νῦν μὲν γὰρ κατὰ δῆμον ἑορτὴ θεοῦ ἐπιστάτου τοῦ τόξου, ἁγνή. τίς δ' ἂν καὶ τόξα τιταίνοιτο; ὡς τῆς ἑορτῆς ἀργίαν ἐθελούσης. εἶτα καὶ εἰς τὴν αὔριον ἀναβάλλεται τὸ ἔργον. ὅτι σπείσαντες ἕωθεν καὶ μηρία θέντες Ἀπόλλωνι κλυτοτόξῳ τῷ τῆς τοξείας ἐφόρῳ, τόξου φησὶ πειρώμεθα καὶ ἐκτελέωμεν ἄεθλον. εἰπὼν δὲ καὶ ὡς τοὺς πελέκεας καὶ ὑπερ ἐῶμεν ἅπαντας ἑστάναι οὐκ ἄν τις αὐτοὺς ἀναιρήσεται, κελεύει τὸν οἰνοχόον ἐπαρξάσθαι δεπάεσσιν ἐπὶ σπονδῇ. καὶ γίνεται οὕτω. καὶ οἱ κρατῆρες ἐπιστέφονται καὶ νῦν ποτοῖο. καὶ ὁ οἶνος διανέμεται. καὶ σπονδὴ γίνεται. καὶ πίνουσιν ὅσον ἤθελε θυμός. Ἰστέον δὲ ὅτι σπλάγχνα, οὐ μόνον πυρὸς ἀλλὰ καὶ ἡλίου. ὅθεν παρὰ Σοφοκλεῖ ἡ ὀπτὴ, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ. παρὰ δὲ σπλάγχνα φασὶν ἐμβιβάζειν. ἡ δὲ χρῆσις, καὶ παρὰ Λυκόφρονι. καίειον δὲ ἐπίθετον ἑορτῆς τὸ ἁγνὴ, διὰ τοὺς τηνικαῦτα ἁγνισμούς. Ἔνθα ὅρα καὶ ὡς οἱ περὶ τὸ θεῖον ῥᾴθυμοι, δι' ἀνάγκην ἐπὶ τὸ θύειν ἔρχονται. οὐδ' ἐν τῇ θυσίᾳ πάντας ἀπαλλαγησόμενοι τοῦ πολυφαγεῖν. ἵνα καὶ αὐτὴ φαγεῖν ἑορτὴ λέγηται ὡς ἡ θυσία καὶ ἡ παρὰ Κλεάρχῳ τῷ Ἀριστοτέλους μαθητῇ, ὃς καθά λέγει Ἀθήναιος, φαγησίαν ἑορτὴν ἱστορεῖ. κατὰ δὲ ἑτέρους, φαγησιποσίαν.

κρατῷ

κρατεῖ γάρ φησι καὶ τῆς λέξεως διὰ τὸ σφόδρα μοι εἶναι προσφιλῆ τὴν κλίαρχον. ἑορτὴ δὲ ἦν ἄρτι ὡς προείρηται, ἀπόλλωνος ἡλίου δηλαδὴ τὴν ἐν τελαναῖδι ὡς δεδήλωται σύνοδον. ἀπόλλωνος γὰρ ἱερὰ πᾶσα νουμηνία, καθὰ καὶ ἡ τῆς σεληνιακοῦ μηνὸς ἑβδόμη ὡς γενέθλιος ἀπόλλωνος. δῆλον δὲ ὅτι ὅτε τὴν ἑορτὴν, ὀρτὴν δισυλλάβως οἱ μεταγενέστεροι ἔλεγον ἴωνες. αἰολεῖς δὲ προπαροξυτόνως καὶ κατὰ μετάθεσιν, ἔροτιν ὡς ἀπὸ εὐθείας τῆς ἡ ἔροτις. ὅτι δὲ ἡ διὰ τὸ τίμιον ἁγνὴ ἑορτὴ, καὶ θάλεια λέγεται ὡς τοῖς θυσίαις αἰτία τοῦ θάλλειν, δῆλον ἐκ τοῦ, ἐπὶ δ' ὀφρύσι σελίνων στεφανίσκοισι θάλλοι, θάλειαν ἑορτὴν ἀγάγωμεν. ἐν ἡ δὲ λάδι θάλλον ὑπερβάλλοντές φασι τὰ εἰωθότα. ὃ δὴ παρέχει τὰς ἡδονάς. διὸ πάντες ἄνθρωποι ἡδέως προσδέχονται τὰς ἑορτάς. Τὸ δὲ ἀναιρεῖσθαι, ἀνελέσθαι τι δηλοῖ κάτω κείμενον. τοιοῦτον οἶόν τι καὶ πρὸ ὀλίγου μεταφορικῶς τὸ, ἄεθλια πατρὸς καλὰ ἀνελέσθαι. Ἐπάρξασθαι δὲ, τὸ ἐπὶ τοῖς φθάσασι πάλιν ἄρξασθαι. Ὅτι ὀδυσσεὺς κολακικῶς πάλιν τὸν λόγον μεταχειριζόμενος, πρῶτα μὲν, εἰ καὶ ἐοίκασι μὴ δοκεῖ δεῖν εἶναι ἰσχύειον τὸ ἔργον ἀναβάλλεσθαι, ἀλλ' αὐτὸς κατὰ μοῖραν εἰπεῖν φησὶ τὸν ἀντίνοον ἀναβαλλόμενον τὴν τοξείαν εἰς νέωτα, κελεύσας καὶ θεοειδῆ αὐτόν. εἶτα καὶ ζητεῖ λαβεῖν καὶ αὐτὸς ἐπὶ πεῖρα τὸ τόξον. φησὶ γοῦν. κέκλυτέ μευ μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης. εὐρύμαχον δὲ μάλιστα καὶ ἀντίνοον θεοειδέα λίσσομαι, τοὺς κατὰ τὴν ποιητὴν ἀρχοὺς καὶ ἐξόχους τῇ ἀρετῇ. ἐπεί φησι καὶ τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπε, τουτέστι προσηκόντως, ὁ ἀντίνοος. ἤγουν τό. νῦν παῦσαι τόξον, ἐπιτρέψαι δὲ θεοῖσιν. ἠῶθεν δὲ θεὸς δώσει κράτος ᾧ κ' ἐθέλῃσιν. ἀλλ' ἄγε μοι δότε τόξον ἐΰξοον, ὄφρα μεθ' ὑμῖν, ἤγουν ἐν ὑμῖν, χειρῶν καὶ σθένεος πειρήσομαι, εἴ μοι ἔτ' ἐστὶν ἴς, οἵη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσιν. ἢ ἤδη μοι ὄλεσσεν ἄλη τε ἀκομιστίη τε. ἤγουν ἡ πλάνη καὶ τὸ μὴ ἔχειν κομιδὴν δι' ἧς περιέπεται τὸ σῶμα. καὶ ὅρα τὸ ἐπιτρέψαι θεοῖσι, μίγμα ὂν ἐπαίνου καὶ σκώμματος. δῆλον γὰρ ὡς ἀνίθετο τὰ τοῦ τόξου ἀντίνοος ἐς τὴν αὔριον, ὡς μὲν αὐτὸς ἂν ἐρεῖ, ἀναπείσας ἁπλῶς θεῷ τὰ τοῦ ἔργου, ἀληθῶς δὲ, οὐ τοῦτο μόνον ἀλλὰ καὶ ὅτι ἀμηχανοῦντες, προσκαλοῦνται τὸ θεῖον εἰς συνάρσιν. Τὸ δὲ θεοειδὲς, νῦν μὲν ὀδυσσεὺς ἐπιλέγει τῷ ἀντινόῳ. πρὸ βραχέων δὲ ὁ ποιητὴς τὸν εὐρύμαχον οὕτως εἶπεν ἐν τῷ, ἀντίνοος ἐπεῖχε καὶ εὐρύμαχος θεοειδής. καὶ ἦν ἐκεῖνο, κρεῖττον. τοῦτο γὰρ, κυρίως κολακεύων φησὶν ὀδυσσεύς. πολλὴ γὰρ διαφορὰ εὐρυμάχου πρὸς ἀντίνοον τὸν φονικὸν καὶ ἄγριον. Τὸ δὲ ᾧ κ' ἐθέλῃσι, μέσως ἐσχημάτισεν ὁ ὀδυσσεύς. νοῶν μὲν ἑαυτὸν θελητὸν τῷ θεῷ, ἀφεὶς δὲ καὶ τοὺς μνηστῆρας ὑπὲρ ἑαυτῶν τοῦτο νοεῖν.

Ὡς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως νεμέσησαν,
Δείσαντες μὴ τόξον ἐΰξοον ἐντανύσειεν.
Ἀντίνοος δ' ἐνένιπεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν.
Ἆ δειλὲ ξείνων, ἔνι τοι φρένες οὐδ' ἠβαιαί.
Οὐκ ἀγαπᾷς ὃ ἕκηλος ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν
Δαίνυσαι, οὐδέ τι δαιτὸς ἀμέρδεαι, αὐτὰρ ἀκούεις
Μύθων ἡμετέρων καὶ ῥήσιος; οὐδέ τις ἄλλος
Ἡμετέρων μύθων ξεῖνος καὶ πτωχὸς ἀκούει.
Οἶνός σε τρώει μελιηδὴς, ὅς τε καὶ ἄλλους
Βλάπτει, ὃς ἄν μιν χανδὸν ἕλῃ, μηδ' αἴσιμα πίνῃ.
Οἶνος καὶ κένταυρον ἀγακλυτὸν Εὐρυτίωνα
Ἄασ' ἐν μεγάρῳ μεγαθύμου Πειριθόοιο,
Ἐς λαπίθας ἐλθόντ'. ὁ δ' ἐπεὶ φρένας ἄασεν οἴνῳ,
Μαινόμενος κάκ' ἔρεξε δόμον κάτα Πειριθόοιο.
Ἥρωας δ' ἄχος εἷλε. διὲκ προθύρου δὲ θύραζε
Ἕλκον ἀναΐξαντες, ἀπ' οὔατα νηλέϊ χαλκῷ
Ῥῖνάς τ' ἀμήσαντες. ὁ δὲ φρεσὶν ᾗσιν ἀασθεὶς,
Ἤϊεν, ἣν ἄτην ὀχέων ἀεσίφρονι θυμῷ.
Ἐξ οὗ κενταύροισι καὶ ἀνδράσι νεῖκος ἐτύχθη.
Οἷ τ' αὐτῷ πρώτῳ κακὸν εὕρετο οἰνοβαρείων.
Ὡς καὶ σοὶ μέγα πῆμα πιφαύσκομαι αἴ κε τὸ τόξον
Ἐντανύσῃς. οὐ γάρ τευ ἐπητύος ἀντιβολήσεις

Ὅτι οὐ φορητὸν ὅλως τοῖς μνηστῆρσι τὸν δῆθεν ξεῖνον ὀδυσσέα πειράσασθαι τοῦ τόξου, διὸ οἱ μὲν ἄλλοι πάντες, ὑπερφιάλως νεμέσησαν αὐτῷ ζητήσαντι τὸ τόξον, δείσαντες μὴ ἐντανύσειεν. ἀντίνοος δὲ καὶ ἐπιπλήττων, ἆ δειλὲ ξείνων φησίν. ἔνι τοι ἤγουν ἔνεισι φρένες οὐδ' ἠβαιαί. εἶτα καὶ χαλεπὸς ὀφείλεις ἐθέλειν τὸν ξεῖνον τοῖς μνηστῆρσιν ὡς ἀνθρωπίνως προσφερομένοις αὐτῷ, οὐκ ἀγαπᾷς φησὶν ὃ ἤγουν ὅτι ἕκηλος ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν δαίνυσαι, οὐδέ τι δαιτὸς ἀμέρδεαι. αὐτὰρ ἀκούεις μύθων ἡμετέρων καὶ ῥήσιος. οὐδέ τις ἄλλος ἡμετέρων μύθων ξεῖνος καὶ πτωχὸς ἀκούει. εἶτα καὶ εἰς μέθην σκώπτων, φησίν. οἶνός σε τρώει μελιηδὴς, ὅς τε καὶ ἄλλους βλάπτει, ὃς ἄν μιν χανδὸν ἕλῃ μηδ' αἴσιμα πίνῃ. τοῦτο δὲ γνωμικῶς εἰς ψόγον μέθης φησί. πρὸς ὃ καὶ ἱστορίαν παραδειγματικῶς ἐπάγων δηλοῖ ὁ ποιητὴς τὴν μυθολογικὴν

Ἡμετέρῳ ἐνὶ δήμῳ, ἄφαρ δέ σε νηὶ μελαίνῃ
Εἰς Ἔχετον βασιλῆα βροτῶν δηλήμονα πάντων
Πέμψομεν. ἔνθεν δ' οὔτι σαώσεαι. ἀλλὰ ἕκηλος
Πῖνέ τε, μηδ' ἐρίδαινε μετ' ἀνδράσι κουροτέροισι.

κατὰ οἰκείαν μέθοδον, ἱστορεῖ δὲ τὸ ἀφηγηματικῶς πλατύτερον, λέγων. οἶνος καὶ κένταυρον ἀγακλυτὸν εὐρυτίωνα ἄασεν ἐν μεγάρῳ μεγαθύμου πειριθόοιο, ἐς λαπίθας ἐλθόντα. ὁ δ' ἐπεὶ φρένας ἄασεν οἴνῳ, μαινόμενος κάκ' ἔρεξε γάμον ἢ δόμον κάτα πειριθόοιο. ἥρωας δ' ἄχος εἷλε. τοὺς λαπίθας δηλαδή. διὲκ προθύρου δὲ θύραζε ἕλκον ἀναΐξαντες, ἀπ' οὔατα νηλεῖ χαλκῷ ῥῖνάς τε ἀμήσαντες. ὁ δὲ, φρεσὶν ἀασθεὶς, ᾔιεν ἣν ἄτην ὀχέων ἀεσίφρονι θυμῷ. ἐξ οὗ κενταύροισι καὶ ἀνδράσι νεῖκος ἐτύχθη, οἷ δ' αὐτῷ πρώτῳ κακὸν εὕρετο οἰνοβαρείων, ὣς καὶ σοὶ μέγα πῆμα πιφαύσκομαι ἤγουν φάσκω καθὰ πολλαχοῦ κεῖται, ἐπὴν τὸ τόξον ἐντανύσῃς. οὐ γάρ τευ ἐπητύος ἀντιβολήσεις ἡμετέρῳ ἐνὶ δήμῳ. ἄφαρ δέ σε νηὶ μελαίνῃ εἰς τὸν προρρηθέντα ἔχετον πέμψομεν. ἔνθεν δ' οὔτι σαώσεαι. ἀλλὰ ἕκηλος πῖνέ τε, μὴ δ' ἐρίδαινε μετ' ἀνδράσι κουροτέροισιν. οὕτω θρασὺς ἐστὶν ὁ ἄνους ὁ ἀντίνοος καὶ οἷος κριθῆναι τῶν ἐδνωτῶν ἄξιος πρῶτος τοῦ τόξου γεύσασθαι. Ὅρα δὲ ὅτι προσφυῶς τῆς παρούσης ὁ ποιητὴς ἱστορίας παρέθηκας. ἐλαπίνη γὰρ ἄρτι λαμπρά, ἤδη δὲ καὶ γάμου σκοπός. τοιαύτη δέ τις καὶ ἡ κατὰ τοὺς λαπίθας ἐν ᾗ καθ' ἣν ὁ εὐρυτίων ἔπαθεν. εἰκὸς δὲ τὴν τῶν τοιούτων μνήμην ὀνειδιζομένῳ καὶ σοφίᾳ παραχθῆναι ἐμμελῶς. θρυλουμένου δὲ καὶ τοῦ κατὰ τοὺς λαπίθας καὶ τοὺς κενταύρους πολέμου, τὴν αἰτίαν τούτου αὐτόθι παραδιδώσας ὁ ποιητὴς διδάσκων καὶ ὡς οὐ μόνος πολλάκις καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς εἰς κακὸν ἀπέλαυσε, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ἔθνος ὅλον, κακῶς ἀπήλλαξεν ἐπὶ κακίᾳ ἑνός. τοῦ εὐρυτίωνος δηλαδὴ ὃς, οἶδ' αὐτὸς εὖ ὑβρίσας ἐφ' οἷς μεθύων ἐπλημμέλει κατὰ γυναικῶν ἐν γάμοις καιρῷ καθά φασιν οἱ παλαιοί. τίνες δὲ οἱ λαπίθαι καὶ ὡς ἔθνος θετταλικὸν καὶ αὐτοί, δηλοῖ καὶ ἡ ἰλιάς. καθ' ἣν πολυποίτης καὶ ὁ πειρίθοος, λαπίθης ὢν καὶ αὐτός. εἴρηται δὲ ἐκεῖ καὶ περὶ κενταύρων εἰς ὄχησιν, φηλὼν ἐκείνου. ἄλλως μὲν ἀγρίους, μυθικῶς δὲ καὶ ἱππανθρώπων κατά τινα περισσίαν σύνθεσιν. Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ ἐκ τοῦ χῶ ἀφ' οὗ τὸ χαίνω καὶ τὸ χαιδὰς καὶ ἕτερα πολλὰ ὡς ἐπὶ χωρίου ἀνῆθι δηλοῦται, καὶ τὴν χάσκακα οἱ παλαιοὶ παράγουσι σκωπτικῶς παρὰ τὸ κεχηνέναι καθά που καὶ ὁ κωμικὸς κεχηναίους ἀστείως τοὺς ἀθηναίους παρῳδοῦσι. καὶ ὅτι λαπίθης οὐ μόνον ὡς ἐν ἄλλοις ἐρρέθη, ὁ δεινὸς τεχνικὸς εἶναι παρὰ λαοῖς πείθειν, ἀλλὰ κατὰ τοὺς παλαιούς, καὶ ὁ αἰχματίας. παρὰ τὸ λαοὺς φασὶν εἰς ὄπιν ἄγειν καὶ ἐπιστροφὴν ἐκ τῶν. παλαιῶν ἀπολογεῖσθαι. ὁ δὲ ποιητὴς, εἰ ἂν καὶ ἀλαζὼν κατὰ παλαιὰν παράδοσιν, διὰ τὸ ἀλώμενος ζητεῖν ἐν τῷ μάτην αὐχεῖν. ἤδη δὲ καὶ βάβαξ καὶ βαβάκτης. καὶ ὅτι δ' ἱστορεῖ παράδειγμα, εἰς τοιοῦτόν τι ἀφορᾷ κατὰ σὺν τῷ ἀντινόῳ, ὡς ἄρα καὶ σὺ ὦ ξένε μεθύων κατὰ τὸν εὐρυτίωνα, ἔχεις κακὸς ὑμῖν καὶ τοῖς ἀμφὶ τηλέμαχον. καὶ τὸ μὲν τέλος δι' ἴσως τοῦ εἴδους, ἄδηλον ἴσως. σοὶ δὲ αὐτῷ πρώτῳ ἔσται κακὸν καθὰ καὶ τότε τῷ εὐρυτίωνι. ὃν ἱστορεῖ φασὶ βακχυλίδης ἐπιξενωθέντα τινὶ ἐν ἤλιδι καὶ ὑβριστικῶς ἐπιχειρήσαντα τῇ τοῦ ξενοδοχήσαντος θυγατρὶ, ὑφ' ἡρακλέους ὕστερον ἀναιρεθῆναι τοῖς ἐκεῖ ἐπιστάντος. Ἐνταῦθα δὲ μνεία λεπτῆς διογένους ὀνοματοποιήσαντος ἱππόπερδον τινά, πρὸς ἀναλογίαν τοῦ ἱπποκένταυρον. ἰδὼν γάρ φασί τινα κατεξυσμένον τὸ γένειον καὶ μαλακιζόμενον, ἐπὶ ἵππου πρότερον μὲν ἔφη ζητεῖν τίς ἐστιν ὁ ἱππόπερδος, νῦν δ' εὑρηκέναι. ὡς δηλαδὴ ἀνυποστάτου φανέντος μέχρι τότε τοῦ κατὰ τὸν ἱππόπερδον ἐννοίας καὶ ἡ κατὰ τὸν τραγέλαφον καὶ τὰ τοιαῦτα. ὅτι δὲ ὁ τοῦ γενείου ξυρόμενος ἐπονείδιστος ἦν τοῖς παλαιοῖς, ἐκ πολλῶν δηλοῦται. ὁ γοῦν αὐτὸς διογένης τοιοῦτον ἰδών τινα, ἔφη. μή τι ἔχεις ἐγκαλεῖν τῇ φύσει ὅτι ἄνδρα σε ἐποίησε καὶ οὐ γυναῖκα; Ἕτερος δέ τις παλαιὸς εἰπεῖν, τί γὰρ αἱ τρίχες λυποῦσιν ὑμᾶς, δι' ἃς ἀνὴρ ἕκαστος ὑμῶν φαίνεται; λέγεται δὲ ἐν ἀθήναις τὴν πρώτην προσκειράμενον, παρωνύμιον ἔχειν κόρσην ὡς καὶ αὐτὸ ἀθήναιος ἱστορεῖ καὶ ὅρα τὸ παρωνύμιον, ἴσον ὂν τῷ ἐπίκλην. Σημείωσαι δὲ καὶ τὸ κόρσην, ὡς ἀπὸ τοῦ κείρω κέρσω, τραπέντος τοῦ ε εἰς ο κανονικῶς. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. λέγεται δὲ καὶ ὅτι πειρίθους τὴν ἀδράστου ἱπποδάμειαν ἀγόμενος, συγκαλέσαι τε κατὰ συγγένειαν, λαπίθας καὶ κενταύρους. ὅτι κένταυροι μὲν προαχθέντος ὑπὸ μέθης, τῶν λαπιθῶν ἁρπάσαντές τινες τὰς γυναῖκας προσεβιάσαντο, λαπίθαι δὲ ἀνεῖλον αὐτούς. Ὅτι δὲ θηριώδεις οἱ κένταυροι ὡς φῆρας ὀρεσκῴους ἐν ἰλιάδι ἔφη ὁ ποιητὴς, δηλοῦται κἀνταῦθα ἐν τῷ, ἐξ οὗ κενταύροισι καὶ ἀνδράσι νεῖκος ἐτύχθη. ἐρρέθη γὰρ τοῦτο, εἴπερ τῶν κενταύρων ἄλλο τι παρὰ τοὺς ἄνδρας ὄντων. ὅτι δὲ ἡ γυναικεῖον μόριον σημαίνει ὁ κένταυρος, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. φέροντες καὶ χρῆσιν εἰσπέμπειν εἰς τοῦτο. περιεργότερον δὲ τοῦτο εἰς σκῶμμα, τὸ εἰρῆσθαι κένταυρον, ὃς κεντεῖ ἔρρειν τι παρὰ τῷ κωμικῷ. Ὅρα ὡς τὸ ἐν ἰλιάδι ἀδιαθρώτως ῥηθὲν ὅτι δηλαδὴ καινεὺς καὶ ἐξάδιος καὶ οἱ λοιποὶ λαπίθαι θηρσὶ τοῖς κενταύροις ἐμάχοντο, ἐνταῦθα διεσαφήθη. τὸ σημαντικὸν δ' ἐνταῦθα ὡς εἴπερ οὕτω πρὸς ἄλλοις κακοῖς ὢν ἐπιπλεῖστος ὁ οἶνος ὅτι χανδὸν πίνουσιν ἀνθρώποις κατασκήπτει, καὶ πολέμων αἰτίαν δίδωσιν ἐκ θηριωδῶν τοὺς προσπεφυ

νους αὐτὸν, καλῶς ἄρα ὁ κατ' οἶνον Διόνυσος Λυαῖος ἐπωνομάσθη ὁ ἐστι στασιαστὴς, παρὰ τὴν λύσιν ἤγουν στάσιν, ἧς ἐναντίον ἡ εἰρήνη. αὕτη μὲν γὰρ, παρὰ τὸ εἴρειν εἰς ἓν γέγονεν. ἐκείνη δὲ, παρὰ τὸ λύειν. ὀρθῶς δὲ καὶ ταύρῳ παρά τε ἄλλοις καὶ Λυκόφρονι, ἔτι δὲ καὶ παρδάλει ὁ Διόνυσος εἰκάζεται, διὰ τὸ πρὸς βίαν τρέπεσθαί φασι τοὺς ἐξοινωθέντας. κατὰ γὰρ τὴν ἀλκαίου μοῦσαν, ἄλλοτε μὲν, μελιαδὴς ὁ οἶνος ὃ δὴ ἔφη καὶ Ὅμηρος, ἄλλοτε δ' ὀξύτερος τριβόλων. καθότι μὲν οὖν θυμικὸν ὁ ταῦρος ὡς Εὐριπίδης δηλοῖ ἐν τῷ, ταῦροι δ' ὑβρισταὶ εἰς κέρας θυμούμενοι, ταύροις εἰκαστέον τοὺς ἐξοίνους. καθὸ δὲ μάχιμοι καὶ θηριώδεις ἐκ μέθης οὗτοι γίνονται, παρδάλεσιν ἄλλως δι' ἃ τοιοῦτοι, διὰ τὸ ἐν αὐτοῖς φασι παρδαλῶδες. οὗ σύμβολόν τι καὶ ἡ παρδαλῆ. ἣν ἡ αἰνιγματικὴ σοφία, φόρημα τῷ Διονυσίῳ δίδωσιν. Ὅρα δὲ καὶ τὸ, ὀξύτερος τριβόλων, δι' οὗ δηλοῦται ὡς ὁ λεγόμενος κοινῶς ὀξὺς οἶνος, τῷ μελιαδεῖ ἀντιδιαστέλλεται. χρῆσις δὲ τοιούτου ὄξους ὥς φασιν Ἀθήναιος, παρὰ Ἡρακλείδῃ ἐν τῷ, τὸ οἰνάριον, πάνυ ἦν ὀξὺ καὶ πονηρόν. καὶ τοιοῦτον μὲν τοῦτο. ἔστι δὲ εἰπεῖν τὴν τοῦ Ἀντινόου κακίαν ἐν τοῖς ἄρτι ῥηθεῖσι, καὶ καθόλου οὐχ ὡς μεθύοντι ἀπειλεῖται τῷ ξείνῳ, ἀλλ' ἐὰν τὴν ἀνδρίαν ἐκφήνῃ τανύσας τὸ τόξον, κρινὴν αὐτῷ τῆς ἀρετῆς ἀπειλούμενος. Σημειοῦνται δ' οἱ παλαιοί, καὶ ὡς ὑπερφιάλους τοὺς μνηστῆρας ὁ Ἀντίνοος ἐπὶ ἐπαίνῳ φησίν. οὐ γὰρ δήπου ψέγει τοὺς κατ' αὐτόν. εἰ μὴ ἄρα βαρυνόμενος λέγει ὡς ἄξιος κρίνῃ συνευωχεῖσθαι ἡμῖν τοῖς ὡς οἱ πολλοί φασιν ὑπερφιάλοις. ᾧ δὴ ὅμοιόν τι ἐστὶν ἐφεξῆς καὶ τὸ, ἕκηλος πῖνε μετ' ἀνδράσι κουροτέροισιν. ὡς ταυτὸν ὂν ὑπερφιάλους καὶ κουροτέρους εἰπεῖν. Τὸ δὲ ἆ δειλὲ ξείνων, ἁπλοῦν ὂν, ἀντὶ ὑπερθετικοῦ εἴληπται τοῦ δειλαιότατε. ἐῤῥέθη δὲ οὕτως, ἢ ἀπαρατηρήτως διὰ θυμόν. ἢ καὶ ἄλλως ἁπλούστερον κατὰ τὸ, νικᾷ γὰρ ἡ ἀρετή με τῆς ἔχθρας πολὺ, ἤγουν πλέον. καὶ τὸ, μεταβολὴ πάντων ἡδὺ, ὅ ἐστιν ἡδύτερον ὥς τινες φασί. Τὸ δὲ ῥηθὲν οὐκ ἀγαπᾷς, ἔπεισε τοὺς ὕστερον, ἐπὶ τοῦ ἀρκεῖσθαι τιθέναι τὸ ἀγαπᾶν. ὃ καὶ μεθοδικῶς ἐκεῖνοι συντάσσουσιν. Ἀμέρδειν δὲ, ἐν ἄλλοις μὲν, τὸ σκοτίζειν. νῦν δὲ ὡσαύτως ἀμέρδεσθαι, τὸ στερίσκεσθαι, ἀπὸ τοῦ μερίζειν. ἵνα ᾖ ἀμέρδειν, τὸ μερίδος ἀποστερεῖν. Τὸ δὲ μύθων ἡμετέρων καὶ ῥήσιος, ταυτὰ δηλοῦσι. ὥσπερ καὶ τὸ, ὃς ἂν τὸν οἶνον χανδὸν ἕλῃ μηδ' αἴσιμα πίνῃ, τουτέστι κατὰ τὸ αἴσιον καὶ καθῆκον. Τὸ δὲ οὐδέ τις ἄλλος ἡμετέρων μύθων ξεῖνος καὶ πτωχὸς ἀκούει, ὧν φανερὰ ἡ διαφορὰ, θυμοῦ ἐστι λαλιὰ περιττὴ καὶ οὐκ ἀναγκαία λεχθῆναι. ἤρκει γὰρ μόνον τὸ εἰπεῖν ὡς ἀκούεις μόνος μύθων ἡμετέρων. καὶ οὐκ ἔχρην ἀπανθρωπίαν κατασπᾶν τῶν μνηστήρων εἰς οὐδὲν δέον. Τρώει δὲ, ἀντὶ τοῦ βλάπτει. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ τρῶ τοῦ συγκοπέντος ἐκ τοῦ τείρω. ἐκ τούτου δὲ παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ τὸ τιτρώσκω ὁμοίως τῷ γνῶ γιγνώσκω, παρῆκται. καὶ τὸ τρῶμα καὶ ἡ τρώμη ἐπὶ βλάβης ἰωνικῶς. ὁμοίως τῷ βρῶμα βρώμη καὶ τοῖς τοιούτοις. τρῶμα δέ φαμεν, οὐ τὴν ἁπλῶς ἀλλ' ἐν πολέμῳ βλάβην. ἀφ' ἧς καὶ ἐπίτρωμα συνθέτως ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου. ὃ δοκεῖ ἐρεθισμόν τινα δηλοῦν τρυφητικὸν ἐκ τοῦ, ἵνα μὴ κατατραγισμοὺς λέγω καὶ τὰ ἐπιτρώματα ἃ πολλάκις προφέρεται ὁ ἐπίκουρος καὶ τοὺς γαργαλισμοὺς καὶ τὰ νύγματα. δῆλον δ' ὅτι ὥσπερ γνῶ γνώω δῶ δώω, οὕτω καὶ τρῶ τρώω. εἰ δὲ καὶ τρώειν ὁ οἶνος λέγεται, ἀλλ' ἔστιν οὓς καὶ ὠφελεῖν φαίνεται πολυτρόπως. Ζήνων οὖν φασὶν ὁ κιττιεὺς σκληρὸς ἄλλως ὢν πρὸς τοὺς συνήθεις, ὅμως εἰ πλεῖον οἴνου πάσαιτο, ἡδὺς ἐγίνετο καὶ μείλιχος. λέγων ταυτόν τι τοῖς θέρμοις πάσχειν. οἳ πικρότεροι ὄντες πρὶν διαβραχῆναι, ποτισθέντες γλυκεῖς γίνονται καὶ προσηνέστεροι. Ἕκτωρ μέν τοι ἐν τῇ Ἰλιάδι οὐ πίνει τὸ παρὰ τῆς μητρὸς διδόμενον ὅτε τὴν μάχην λιπὼν ἀνῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, πάνυ καλῶς. νέος μὲν γάρ φασιν ὤν τις, ταχὺ μεθυσθήσεται διὰ πλῆθος τοῦ ἐνυπάρχοντος θερμοῦ. οἷον γὰρ χέειν πῦρ ἐπὶ πῦρ ὀχετεύειν. γεραιὸς δὲ ὤν, τάχιστα μεθυσθήσεται δι' ὀλιγότητα καὶ ἀσθένειαν τοῦ περὶ αὐτὸν θερμοῦ. εἰ δὲ καὶ τότε ὁ Ἕκτωρ ἐδεδίει ὡς καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα ἐφάνη μή πῃ πὼς ἀπογυιωθείη δῆθεν τὸ παρακαίριον, ἀλλ' ὅτε καιρὸν ἡ πόσις ἔχει τοῦ οἴνου, τότε κατὰ τὴν εὐριπίδειον μοῦσαν, ἀρκεσίγυιός ἐστιν. εἰς δὲ ψόγον οἴνου καὶ αὖ πάλιν εἰς ἔπαινον, μεθοδευτὴς πρόκειται ὁ καλὸς Ἀθήναιος. Τὸ δὲ ὃς καὶ ἄλλους βλάπτει ὃς ἄν μιν χανδὸν ἕλῃ, συνήθως ἀπὸ πληθυντικοῦ κατῆλθεν εἰς ἑνικὸν, πρὸς ἀκρίβειαν ἐννοίας. οὐ γὰρ πάντας ἁπλῶς ὁ οἶνος βλάπτει δι' οὗ καὶ ὀνεῖταί τις πολλάκις πιὼν ὡς καὶ ἡ Ἰλιὰς λέγει καὶ ἡ ἐτυμολογία δὲ δηλοῖ ἐκ τοῦ ὀνεῖν αὐτὸν παράγουσα, ἀλλ' ὃς ἂν αὐτὸν χανδὸν ἕλῃ. ὃς δὴ καὶ πάροινος λέγεται καὶ παροινίαν νοσεῖν καὶ ἐξοινίαν ἔχειν, ὃ δηλοῖ τὴν ὑπὲρ τὸ καθῆκον οἰνοποσίαν. ἐκ δὲ τούτων, καὶ τὸ ἐμπαροινεῖν καὶ τὸ παρῳνηκέναι. Τὸ δὲ χανδὸν ἕλῃ, σαφηνείη ἂν ὡς μηδ' ἕνα τὸν ἄλλως πίνειν τινὰ εἰ μὴ χαίνοι. διὸ κακῶς εἴρηται, βλάπτεσθαι ὃς ἂν οἶνον ἁπλῶς χανδὸν ἕλῃ. ὅθεν εἰς διόρθωσιν μάλιστα μὲν οὖν εἰς σαφήνειαν, ἐπάγεται τὸ, μηδ' αἴσιμα πίνῃ. ὡς τοῦ τὸν χανδὸν πίνειν τὸ μὴ αἴσιμα πίνειν. εἴρηται οὖν τὸ χανδὸν πίνειν, ὡς ἀπό τινος δοχείου διαχάσκοντος ἀεὶ πρὸς ὑποδοχὴν ὑγροῦ. Τὸ δὲ ἀγακλυτὸν Εὐρυτίωνα, εἰς ἔνδειξιν κεῖται τοῦ, καὶ τοὺς ἀγακλυτοὺς ἀχρειοῦσθαι τῷ οἴνῳ. Τὸ δὲ ἄασεν ἀντὶ τοῦ ἔβλαψε, λέξις μέν ἐστιν οὐ κοινὴ, καιριωτάτη δὲ ὡς ἐν ποιήσει. διὸ καὶ τρὶς αὐτῇ ἐνταῦθα χρᾶται Ὅμηρος. ἐκ δὲ τούτου τοῦ ῥήματος, καὶ ἡ ἄτη κατὰ συναίρεσιν δηλαδὴ διχρόνου ἐκτεταμένου. ἴσως δὲ καὶ ὁ ἀεσίφρων θυμὸς, ἤγουν βλαψίφρων. φρενοβλαβής. ὑπὲρ ἁπλοῦν τὸ, φρεσὶν ἀασθεὶς ἤγουν βλαβείς. ὃ ταυτόν ἐστι τῷ μανείς. ἐπεὶ καὶ μανίᾳ ἔοικεν ἡ ἄκρα μέθη. κατὰ τὸ, μαινόμενος κάκ' ἔρεξε. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ, φρένας ἄασεν οἴνῳ. Τὸ δὲ ἔρεξε, φυσικῶς καὶ οὐ κατὰ ἀττικοὺς, ἀδιπλασίαστον ἔχει τὸ ῥῶ. Τὸ δὲ οὔατα ῥινὸς

τα ἀμύναιτο, ἤτοι τοῦ ἐκπιμένοις καὶ ξῖφον ἀποκτείναντος ὡς εἰ καὶ τὸ φυτὸν ἐρρύμενον. Τὸ δὲ ἄτην ὀχέων, ἀντὶ τοῦ ἔχων αὐτ. τὸ ἔχειν ἐμβαστάζειν τὴν ἑαυτοῦ βλάβην ὡς οἷά τις ἀχθοφορῶν· ὁποῖον καὶ τὸ πολυξενος. ἐπεὶ καὶ ἐφ' ἵππων λέγεται τὸ ὀχεῖν. ὡς γοῦν ἵππος ὀχεῖ τουτέστι φέρει τινά, οὕτω καὶ ὁ καὶ τοιοῦτος εὐρυτίων, τὴν κατ' αὐτὸν βλάβην. Τὸ δὲ εὕρετο, τρίτον ἐστὶν αὐτὸν δευτέρου ἀορίστου τοῦ εὑρόμην. ὃ κεῖται καὶ παρὰ σοφοκλεῖ. ὃ γὰρ εὑράμην καὶ τὸ εὕρατο, οὐ συνήθης ἀττικοῖς. Τοῦ δὲ οἰνοβαρείων βαρυτόνος ἡ κλίσις ὡς κατὰ τὸ κυχείω καὶ ὅσα τοιαῦτα. τοῦ μὲν τοι καρηβαρειῶν, τοῦ ... μέσον ἐστὶ τὸ θέμα. αἴτιον δὲ ἐν ἀμφοῖν, ὁ κατὰ τὸ μέτρον δακτυλισμός. οὔτε γὰρ τὸ καρηβαρειῶν ἐκεῖ τὴν διφθόγγον τοῦ ἀλέγεσθαι ἄχρηστον ἦν τοῦτο γε εἰς μέτρον ἡρωϊκόν, οὔτε αὖ πάλιν τὸ οἰνοβαρείω ἔχειν ἐκπεσεῖν τῆς διφθόγγου, ἐγίνετο γὰρ οὕτω πούς ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος, ἄχρηστος μέτρῳ δακτυλικῷ. καλὸν τοίνυν ἐκεῖ μὲν, ἡ διὰ τοῦ ἰῶτα, ἐνταῦθα δὲ ἡ διὰ διφθόγγου γραφή. Ἐπητὺς δὲ, κατὰ μὲν τινας, ἡ μεταίτησις ὡς ἀπὸ τοῦ ἐπαιτεῖν. ἕτεροι δὲ ἐπιτείνειν, τὴν ἐν λόγοις φασὶν ἔπαινον ὡς ἀπὸ τοῦ ἐπήτας ἐπητὸς ὀξυτόνως ὃ δηλοῖ τὸν φρόνιμον καὶ λόγιον. Ἀντιβολῆσαι δὲ νῦν, τὸ ἐπιτυχεῖν ἐν ἄλλοις δὲ, τὸ συναντῆσαι. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον, καὶ τὸ ἱκετεῦσαι.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια.
Ἀντίνο', οὐ μὲν καλὸν ἀτέμβειν οὐδὲ δίκαιον
Ξείνους Τηλεμάχου, ὅς κεν τάδε δώμαθ' ἵκηται.
Ἔλπεαι αἴ χ' ὁ ξεῖνος Ὀδυσσῆος μέγα τόξον
Ἐντανύσῃ χερσίν τε βίηφί τε ἶφι πιθήσας,
Οἴκαδέ μ' ἄξεσθαι καὶ ἑὴν θήσεσθαι ἄκοιτιν;
Οὐδ' αὐτός που τοῦτό γ' ἐνὶ στήθεσιν ἔολπε.
Μὴ δέ τις ὑμείων τοῦ γ' εἵνεκα θυμὸν ἀχεύων
Ἐνθάδε δαινύσθω, ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικε.
Τὴν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος Πολύβου πάϊς ἀντίον ηὔδα.
Κούρη Ἰκαρίοιο περίφρων Πηνελόπεια,
Οὔ τι σε τόνδ' ἄξεσθαι ὀιόμεθ' οὐδὲ ἔοικεν,
Ἀλλ' αἰσχυνόμενοι φάτιν ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν.
Μή ποτέ τις εἴπῃσι κακώτερος ἄλλος ἀχαιῶν,
Ἦ πολὺ χείρονες ἄνδρες, ἀμύμονος ἀνδρὸς ἄκοιτιν
Μνῶνται, οὐδέ τι τόξον ἐΰξοον ἐντανύουσιν.
Ἀλλ' ἄλλος τις πτωχὸς ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν,
Ῥηϊδίως ἐτάνυσσε βιόν, διὰ δ' ἧκε σιδήρου.
Ὣς ἐρέουσ', ἡμῖν δὲ ἐλέγχεα ταῦτα γένοιτο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια.
Εὐρύμαχ', οὔ πως ἔστιν ἐϋκλείας κατὰ δῆμον
Ἔμμεναι, οἳ δὴ οἶκον ἀτιμάζοντες ἔδουσιν
Ἀνδρὸς ἀριστῆος. τί δ' ἐλέγχεα ταῦτα τίθεσθε;
Οὗτος δὲ ξεῖνος, μάλα μὲν μέγας ἠδ' εὐπηγής.
Ἀνδρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ γένος εὔχεται ἔμμεναι υἱός.
Ἀλλ' ἄγε οἱ δότε τόξον ἐΰξοον, ὄφρα ἴδωμεν.
Ὧδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται.
Εἴ κέ μιν ἐντανύσῃ, δώῃ δέ οἱ εὖχος ἀπόλλων,
Ἕσσω μιν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἵματα καλά.
Δώσω δ' ὀξὺν ἄκοντα κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν,
Καὶ ξίφος ἄμφηκες. δώσω δ' ὑπὸ ποσσὶ πέδιλα.
Πέμψω δ' ὅππῃ μιν κραδίη θυμός τε κελεύει.

Ὅτι καὶ ἐπὶ τῆς πηνελόπης σχηματίζει τι ἀστεῖον ὁ ποιητής. ποιεῖ γὰρ αὐτὴν τὴν ἀληθῶς ἀγνοοῦσαν, λέγουσαν αὐτὸ τὸ ἐκβησόμενον. ὡς ἐν σχήματι ἐρωτήσεως, καὶ οὕτω ψυχαγωγοῦσαν τοὺς εἰδότας ἀκροατάς. εἰποῦσα γὰρ πρῶτον καὶ αὐτὴ πρὸς ἀντίνοον ὡς οὐ καλὸν οὐδὲ δίκαιον ἀτέμβειν τοὺς τοῦ τηλεμάχου ξείνους, ἐπιφέρει ἐρωτηματικῶς. ἔλπεαι αἴ κεν ὁ ξεῖνος μέγα τόξον ἐντανύσῃ χερσίν τε βίηφί τε πεποιθὼς, οἴκαδέ με ἄξεσθαι καὶ ἑὴν θήσεσθαι ἄκοιτιν; ἐνταῦθα γὰρ ὁ εἰδὼς ἀκροατὴς εἴποι ἄν, ὅτι καὶ οὕτως ἔσται. οἱ δὲ μνηστῆρες οὐκ οἴεσθαι τοῦτο φασὶν ἐπεὶ μηδὲ ἔοικεν. ὡς ἴσον δὲ τῆς γυναικὸς καὶ ἐφεξῆς τὸ, οὐδ' αὐτός που τοῦτό γε ἐνὶ στήθεσιν ἔολπε, ὃ πῶς δισακτικῶς εἰποῦσα ὡς τοῦ ξένου ἴσως ἐλπίζοντος. ὃ καὶ οὕτως εἶχε. τὸ μέντοι ἐπιφερόμενον, σκοτίζει τὴν ἔμφασιν ἐπίτηδες, ἵνα μὴ δηλοῖ ὁ ποιητὴς χαριεντίζοιτο. φησὶ γὰρ ἡ γυνή. μὴ δέ τις ὑμέων τούτου εἵνεκα θυμὸν ἀχεύων, δαινύσθω. ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικεν. οὕτω καὶ τηλέμαχος, εἴπερ ἐτάνυσε τὸ τόξον, οὐκ ἂν πάντως ἠγάγετο τὴν μητέρα. ἔχαιρε δ' ἂν ὡς ἐοικὸς σὺν πατρί. ἄλλως δέ γε ἔστιν ἐμβαλεῖν ὅτι ἐσχημάτισται ἀστείως καὶ τὸ, μὴ δέ τις ὑμέων τούτου εἵνεκα συγκεχυμένος δαινύσθω, ἐπεὶ οὐδὲ

ἔοικε

ἔοικεν. ὡς τῆς ψυχῆς ἀποφοιβαζούσης, μὴ εἰκὸς εἶναι τοὺς μνηστῆρας ἄξεσθαι ὑπὲρ ὁ ἀνὴρ ὀδυσσεὺς ἔλπεται οἴκαδε ἄξεσθαι τὴν οἰκείαν γαμετὴν ἧς ἐπὶ τούτοις τὸν ἆθλον. καὶ ταῦτα μὲν, τοιαῦτα. ὁ δὲ εὐρύμαχος ἀρνητικῶς μὲν οὕτως· οἰόμεθα ὡς καὶ περιγράφει τοὺς μνηστῆρας ἐπὶ οἱ δὲ ἔοικεν, ὃ δὴ καὶ ἡ γυνὴ πρὸ αὐτοῦ ἔφη, ἐπάγει τὸ, ἀλλ' αἰσχυνόμενοι φάτιν ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν. ἀτίμβεμεν δηλαδὴ τὸν τοῦ τηλεμάχου ξένον. τοῦτο γὰρ αἰσχυνομένως ἐκ μακροῦ ἀπὸ κοινοῦ νοεῖται πρὸ δέκα στίχων κείμενον. τίς δὲ ἡ αἰσχύνη; μή ποτέ τις φησὶν εἴπῃσι κακώτερος ἄλλος ἀχαιῶν· τουτέστιν ἀσθενὴς ἢ δυσγενὴς, ἦ πολὺ χείρονες ἄνδρες ἀμύμονος ἀνδρὸς ἄκοιτιν μνῶνται, οὐδέ τι τόξον ἐΰξοον ἐντανύουσιν. ἀλλ' ἄλλος τις πτωχὸς ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν, ῥηϊδίως ἐτάνυσε βιόν. διὰ δ' ἧκε σιδήρου, ὧν ἀμφοτέρων οἱ ἐνταῦθα χρεία. πρῶτα μὲν, τανύσαι τόξον. εἶτα, καὶ διοϊστεῦσαι σιδήρου. ὡς ἐρέουσιν. ἡμῖν δ' ἂν ἐλέγχεα ταῦτα γένοιτο δι' ὧν ἡρμήνευσεν εὐρύμαχος ὃ φθάσας εἶπε γοργῶς τὸ, ἐλέγχειν δὲ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι. δῆλον δ' ὅτι τριχῶς λέγεται, τὸ ἔλεγχος, ἡ ἐλεγχεία. καὶ κοινότερον, ὁ ἔλεγχος, καὶ οὕτω μὲν εὐρύμαχος. ἡ δὲ γυνὴ θαυμασίως πρὸς τὸν εἰπόντα ἐλέγχεα ταῦτα εἶναι, εὐρύμαχε φησὶν, οὔπως ἐστὶν εὐκλεῖας κατὰ δῆμον ἔμμεναι, οἳ δὴ οἶκον ἀτιμάζοντες ἔδουσιν ἀνδρὸς ἀριστῆος. τί δ' ἐλέγχεα ταῦτα τίθεσθε; τουτέστι τὰ μεγάλα παροράσαντες ἐλέγχεα, τί δὴ ποτὲ τὰ μικρὰ ὑφορᾶσθε; καὶ ὅρα ὡς ἀπὸ μιᾶς λέξεως τῆς ὕστερον ἐπαναληφθείσης ἐν τῷ, ἡμῖν δὲ ἂν ἐλέγχεα ταῦτα γένοιτο, αὐτολογίαν γενναίαν ἡ σοφὴ πηνελόπη πορίζεται. κατασκευάζουσα, ὡς οὐκ εἰσὶ τὰ τοιαῦτα, ἐλέγχεα. εἶτα καὶ τὸν ξένον ἐπαινοῦσα καὶ τὸ ἔπαθλον ἐκφωνοῦσα ὑπὲρ ἀριστεύσει ὁ ξένος, φησίν. οὗτος δὲ ξεῖνος μάλα μὲν μέγας ἠδ' εὐπηγής. πατρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ γένος εὔχεται ἔμμεναι υἱός. καὶ μετ' ὀλίγα. εἴπερ οἱ τανύσει τὸ τόξον, ἕσσω μιν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἵματα καλά. δώσω δ' ὀξὺν ἄκοντα κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν, καὶ ξίφος ἄμφηκες. δώσω δ' ὑπὸ ποσσὶ πέδιλα. πέμψω δ' ὅππη μιν κραδίη θυμός τε κελεύει. κελεύει δὲ ὡς ὁ ὁμηρικὸς οἶδεν ἀκροατὴς, ἀπελθεῖν ἐς ἄνδρας οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν· ἐκεῖ ἄρα καὶ πέμψει τοῦτον. πάντα γὰρ τὰ ἐνταῦθα ῥηθέντα, ποιήσει τῷ ἀνδρὶ μετὰ τὸν ἀναγνωρισμὸν ἡ γυνή. ἐσχημάτισται γὰρ καὶ ταῦτα ὁμοίως τοῖς πρὸ ὀλίγων ῥηθεῖσι πρὸς ψυχαγωγίαν τοῦ εἰδότος ἀκροατοῦ. ὡς ἔστι καὶ τὰ τοιαῦτα φήμας οἷον τινὰς τῷ ὀδυσσεῖ. ἰστέον δὲ ὅτι πολλὴν αἰσχύνην δηλοῖ ὁ εὐρύμαχος ἐν τῷ, φάτιν ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν. πάγκοινον γὰρ τὸ τοιοῦτον ὄνειδος. τὸ δὲ ἐλέγχεα, ποιεῖ τὴν τῆς ἐγχελείας διφθόγγου γραφήν. ὡς καὶ τὸ ἔγχεα, τὴν τῆς ἐγχείας. τὸ δὲ εὐκλεῖας, τὸν εὐκλείας δηλοῖ συναιρεθὲν συνήθως. διὸ καὶ περισπωμένως ... διὰ τοῦ ε συνεστάλθαι τὴν λήγουσαν. τὸ δὲ οὗτος δὲ ξεῖνος μάλα μὲν μέγας καὶ ἑξῆς, ἀγαθοῦ καὶ εὔνοος ἀνδρός ἐστιν ἔπαινος. τὸ δὲ εὐπηγὴς, εὐπαγὴς φασὶν οἱ μεθ' ὅμηρον. ἐν δὲ τῷ, ἀνδρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ γένος εὔχεται ἔμμεναι υἱός, περιττὸν τὸ υἱός. νοεῖται γὰρ ὁ λόγος καὶ τούτου μὴ κειμένου. καὶ ἄλλως δὲ, πρὸς ἑρμηνείαν ἐπῆκται τοῦ γένος. ἵνα ᾖ γένος ἐνταῦθα, ὁ υἱός.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Μῆτερ ἐμὴ, τόξον μὲν ἀχαιῶν οὔτις ἐμεῖο
Κρείσσων ᾧ κ' ἐθέλω δόμεναί τε καὶ ἀρνήσασθαι,
Οὔθ' ὅσσοι κραναὴν ἰθάκην κατακοιρανέουσιν,
Οὔθ' ὅσσοι νήσοισι πρὸς ἤλιδος ἱπποβότοιο.
Τῶν, οὔτις μ' ἀέκοντα βιήσεται, αἴκε θέλοιμι
Καὶ καθάπαξ ξείνῳ δόμεναι τάδε τόξα φέρεσθαι.
Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε,
Ἱστόν τ' ἠλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
Ἔργον ἐποίχεσθαι, τόξον δ' ἄνδρεσσι μελήσει
Πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί. τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ.
Ἡ μὲν θαμβήσασα, πάλιν οἶκόνδε βεβήκει.
Παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ.
Ἐς δ' ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν,
Κλαῖεν ἔπειτ' ὀδυσῆα φίλον πόσιν, ὄφρα οἱ ὕπνον
Ἡδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις ἀθήνη.
Αὐτὰρ ὁ τόξα λαβὼν φέρε καμπύλα δῖος ὑφορβός.

Ὅτι κεῖται καὶ ἐνταῦθα τὸ κρείσσων, ἐπὶ ἐγκρατοῦς ἐξουσίαν ἔχοντος. φησὶ γὰρ τηλέμαχος. τόξον μὲν οὔτις ἐμοῦ κρείσσων ᾧ ἂν ἐθέλω δοῦναί τε καὶ ἀρνήσασθαι. οὐδεὶς ἀέκοντά με βιήσεται εἴπερ ἐθέλω, καὶ καθάπαξ ξείνῳ δόμεναι τάδε τόξα φέρεσθαι. οὕτω καὶ ἐν ἰλιάδι δ', κρείσσων γὰρ βασιλεὺς ὅτε χώσεται καὶ ἑξῆς, τοιαύτην τινὰ σημασίαν ἔχει. ὅρα δ' ἐν τούτοις καὶ ὅτι τόξον τὸ ἑνικῶς ἔφη, καὶ τόξα πληθυντικῶς. τὸ δὲ καθάπαξ ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ παντελὲς, ἅπαξ ἐνταῦθα εἰρῆσθαι συμφωνοῦσιν οἱ παλαιοί. λέγοντες καὶ ὅτι οὐδὲ κατάληξις εἰς ξ καὶ ἀρχὴ κεῖθεν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ, ἑτέρωθί που ἐστὶ παρὰ τῷ ποιητῇ,

ἀλλ' οὐ μόνον ἐνταῦθα, ἐν τῷ κηδέσταθ' ξείνω δέομαι. κεῖται δ' ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ καὶ ἡ ἦλις ἱππόβοτος, ὅπερ ἀλλαχοῦ τῇ ὅλῃ πελοποννήσῳ ἐπιλέγεται. φασὶ γάρ. νήσοισι πρὸς ἤλιδος ἱπποβότοιο. νῆσοι δὲ ἐγγὺς ἤλιδος, δουλίχιον. ζάκυνθος. σάμη. καὶ λοιπαί.

Ὅτι πλέον γὰρ πάντων ἀναγκαίως ὁ ποιητὴς τὴν πηνελόπην τῆς γυναικωνίτιδος ἐφ' ὅσον ἐχρῆν, καὶ ἐννοεῖ δὲ αὐτῆς τὴν τοῦ τόξου κατάθεσιν εὐμεθόδως. εἶτα διαγνοὺς ὡς οὐκέτι χρεία ὅλως ταύτης ἐπὶ τοῖς ἑξῆς, συστέλλει αὐτὴν τοῦ λοιποῦ δεξιώτατα. εὐμηδῶς δὲ ἀλλὰ καὶ κοιμίζει βαθύ, ὡς ἂν μὴ μαθοῦσα τὴν γενησομένην αἱματομείαν ὅτε γίνεται, παραδόξως ὕστερον καὶ μετ' ἐκπλήξεως ἀναγνωρίσῃ τὸν ἅμα τὸν ἄνδρα, καὶ μάθοι ἐξολωλότας τοὺς κακούς. ἢ ὁ μὲν ὕπνος αὐτῇ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, ἐκ παρὰ τῆς ἀθηνᾶς. ἡ δ' ἐκ τοῦ ἀνδρῶνος ἀναχώρησις, γίνεται δὲ τοῦ υἱοῦ. ὃς καὶ ἐνταῦθα θάμβος αὐτῇ τῇ μητρὶ καθὰ καὶ ἐν τῇ α ῥαψῳδίᾳ, φασίν. ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα, τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε. καὶ τοὺς ἑξῆς τρεῖς στίχους. μεταποιήσας μόνον τό, μῦθος δ' ἄνδρεσσι μελήσει. εἰπών. τόξον δ' ἄνδρεσσι μελήσει. κατὰ τό, πόλεμος δ' ἄνδρεσσι μελήσει, καὶ ὁ μὲν οὕτως εἶπεν. ἡ δέ, ῥίγησεν ἀναλόγως τοῦ καιροῦ. καὶ θαμβήσασα, ἔβη οἶκον. καὶ εἰς ὑπερῷ' ἀναβᾶσα, κλαίει. καὶ οὐ πρότερον, ὑπνοῖ βαθὺν ὕπνον καὶ οὐ κατὰ τὸν πρίν, ἐλαφρόν. καὶ μετ' οὐ πολὺ ἀφυπνισθεῖσα ὑπὸ τῆς μαίας, βλέπει ἃ θέλει.

Ὅτι σημείωσαι κατὰ τὴν τοῦ ὀδυσσέως πρὸ ὀλίγου παραγγελίαν φέροντος τοῦ συβώτου τὰ τόξα, μνηστῆρες πάντες ὁμόκλεον. καί τις ἂν ὧδε εἶπε. πῇ δὲ καμπύλα τόξα φέρεις ἀμέγαρτε ὥσπερ ὁ πλεῖ-

Μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες ὁμόκλεον ἐν μεγάροισιν.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκε νέων ὑπερηνορεόντων.
Πῇ δὴ καμπύλα τόξα φέρεις ἀμέγαρτε συβῶτα,
Πλαγκτέ; τάχ' αὖ σ' ἐφ' ὕεσι κύνες ταχέες κατέδονται
Οἶον ἀπ' ἀνθρώπων οὓς ἔτρεφες, εἴ κεν Ἀπόλλων
Ἡμῖν ἱλήκῃσι καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
Ὣς φάσαν. αὐτὰρ ὁ θῆκε φέρων αὐτῇ ἐνὶ χώρῃ
Δείσας, οὕνεκα πολλοὶ ὁμόκλεον ἐν μεγάροισι.
Τηλέμαχος δ' ἑτέρωθεν ἀπειλήσας ἐγεγώνει.
Ἄττα, πρόσω φέρε τόξον, τάχ' οὐκ εὖ πᾶσι πιθήσεις.
Μή σε καὶ ὁπλότερός περ ἐὼν ἀγρόνδε δίωμαι,
Βάλλων χερμαδίοισι. βίηφι δὲ φέρτερός εἰμι.
Αἲ γὰρ πάντων τόσσον ὅσοι κατὰ δώματ' ἔασι
Μνηστήρων χερσίν τε βίηφί τε φέρτερος εἴην.
Τῶ κε τάχα στυγερῶς τιν' ἐγὼ πέμψαιμι νέεσθαι
Ἡμετέρου ἐξ οἴκου, ἐπεὶ κακὰ μηχανόωνται.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν
Μνηστῆρες. καὶ δὴ μεθίεν χαλεποῖο χόλοιο
Τηλεμάχῳ. τὰ δὲ τόξα φέρων ἀνὰ δῶμα συβώτης,
Ἐν χείρεσσ' Ὀδυσῆϊ δαΐφρονι θῆκε παραστάς.
Ἐκ δὲ καλεσσάμενος προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν.
Τηλέμαχος κέλεταί σε περίφρων Εὐρύκλεια,
Κληῗσαι μεγάροιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας.
Ἢν δέ τις ἢ στοναχῆς ἢ κτύπου ἔνδον ἀκούσῃ
Ἀνδρῶν ἡμετέροισιν ἐν ἕρκεσι, μή τι θύραζε
Προβλώσκειν, ἀλλ' αὐτοῦ ἀκὴν ἔμεναι παρὰ ἔργῳ.
Ὣς ἄρ' ἐφώνησεν. τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
Κλήϊσεν δὲ θύρας μεγάρων εὖ ναιεταόντων.
Σιγῇ δ' ἐξ οἴκοιο Φιλοίτιος ἆλτο θύραζε,
Κλήϊσεν δ' ἄρ' ἔπειτα θύρας εὐερκέος αὐλῆς.
Κεῖτο δ' ὑπ' αἰθούσῃ ὅπλον νεὸς ἀμφιελίσσης
Βύβλινον, ᾧ ῥ' ἐπέδησε θύρας, ἐς δ' ἤϊεν αὐτός.
Ἕζετ' ἔπειτ' ἐπὶ δίφρον ἰὼν ἔνθεν περ ἀνέστη,
Εἰσορόων Ὀδυσῆα. ὁ δ' ἤδη τόξον ἐνώμα,
Πάντῃ ἀναστρωφῶν, πειρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα,
Μὴ κέρα ἶπες ἔδοιεν ἀποιχομένοιο ἄνακτος.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον.
Ἦ τις θηητὴρ καὶ ἐπίκλοπος ἔπλετο τόξων.
Ἤ ῥά νύ που τοιαῦτα καὶ αὐτῷ οἴκοθι κεῖται,
Ἤ ὅ γ' ἐφορμᾶται ποιησέμεν. ὡς ἐνὶ χερσὶν
Νωμᾷ ἔνθα καὶ ἔνθα κακῶν ἔμπαιος ἀλήτης.
Ἄλλος δ' αὖτ' εἴπεσκε νέων ὑπερηνορεόντων.
Αἲ γὰρ δὴ τοσσοῦτον ὀνήσιος ἀντιάσειεν,
Ὡς οὗτός ποτε τοῦτο δυνήσεται ἐντανύσασθαι.

δειλῶν συβῶτα, πλαγκτέ; τάχ' ἄν σε κύνες κατέδονται οἶον ἀπ' ἀνθρώπων, οὓς ἔτρεφες, εἴπερ θεὸς ἧμιν ἱλήκῃσι. καὶ αὐτοὶ μὲν οὕτως. εὔμαιος δὲ θῆκε φέρων αὐτοῦ ἐνὶ χώρῳ, δείσας οὕνεκα πολλοὶ ὁμόκλεον. τηλέμαχος δ' ἑτέρωθεν ἀπειλήσας, ἔφη, ἄττα, πρόσσω φέρε τόξον, τάχ' οὐκ εὖ πᾶσι πιθήσεις. μήτοι καὶ ὁπλότερός περ ἐὼν, ἀγρόνδε δίωμαι· τουτέστι διώξω, βάλλων χερμαδίοισι. βίῃ δὲ φέρτερός εἰμι. αἲ γὰρ πάντων τόσσον ὅσοι κατὰ δώματ' ἔασι μνηστήρων, χερσί τε βίηφί τε φέρτερος εἴην. τῷ κε, τάχα στυγερῶς τινα ἐγὼ ἀποπεμψαίμην νέεσθαι ἡμετέρου ἐξ οἴκου, ἐπεὶ κακὰ μηχανόωνται. ὣς ἔφατο. οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν μνηστῆρες. καὶ δὴ μέθιεν χαλεποῖο χόλοιο. Τὸ δὲ αἴτιον αὐτοῖς τοῦ γελᾶν, ἐπεὶ οὔτε ὡς δεσπότης ἐπιτάσσειν εἶπε τῷ δούλῳ ἀλλὰ ὡς βίῃ φέρτερος, καὶ οὐδὲ δῆλον προσεῖπε, τὸ γὰρ ἄττα, δεδήλωται ἀδελφικὸν εἶναι πρόσφθεγμα. καὶ ἡ διὰ χερμαδίων δὲ βολὴ, παιδικὸν τρόπον ἠπείληται. ὡμολόγησε δὲ καὶ τὸ ἔλαττον φέρεσθαι τῶν μνηστήρων. ταῦτα δὲ πάντα ὡς ἀφελῶς γελοίως ἐπιτετηδευμένα, εἰς γέλωτα τοῖς μνηστῆρσι τὸν χόλον μετέτρεψεν. ὃς δὴ γέλως παρὰ τῷ ποιητῇ, λύσις ἐστὶ καὶ αὐτὸς μεγάλων καὶ δυσλύτων περιπετειῶν, ὡς καὶ ἡ ἰλιὰς ἐδήλωσεν. Ὅρα δὲ βίαν μνηστήρων, εἰ καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο χερίσασθαι τὸν ξεῖνον τὸ τόξον, μόλις ἀφιᾶσι γενέσθαι. ἵνα μὴ δὲ τοῦτο ἀγωνίας δίχα τῷ τλήμονι ὀδυσσεῖ περιγένηται. Τὸ δὲ πλαγκτὲ, αἰτιατικῆς, ἢ μᾶλλον κλητικῆς παρὰ τὸ πλάξ. ἤγουν πλαζόμενε τὴν διάνοιαν μὴν σαθρέ. ἡ δὲ κατὰ τοῦ συβώτου ἀπειλὴ, πάνυ σφοδρά. ἐμφαίνει γὰρ, οὐ μόνον φονευθήσεσθαι αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ ἄταφον ῥιφῆναι εἰς βρῶσιν κυσί. Τὸ δὲ ἀπ' ἀνθρώπων, ἐμφαντικόν ἐστι τοῦ ἐρήμου. μόνος γὰρ, ὁ μὴ μετ' ἀνθρώπων. Τὸ δὲ οὓς ἔτρεφες, ἔχει τι ὡς εἰπεῖν αἰνιγματικόν. τοιοῦτον γὰρ τὸ, τραφήσονται διὰ σοῦ νεκροῦ κειμένου, οἱ κύνες οὓς ἔτρεφες. Τὸ δὲ ἱλήκῃσι, χρόνου παρακειμένου ἐστίν. οὗ ὁριστικὸς μὲν, οὐχ εὕρηται. προστακτικὸν δὲ, τὸ ἵληθι καὶ ἵλαθι. Τὸ δὲ ὁμοκλεῖν δηλῶν ὅμηρος ταὐτὸν εἶναι τῷ ἀπειλεῖν, ἔφη. πολλοὶ ὁμόκλεον. εἶτα, τηλεμάχου ἀπειλήσαντος τὸ, οὐκ εὖ πᾶσι πιθήσεις. παροιμιῶδες δὲ ἐπὶ ἀρέσκου καὶ πᾶσιν ἐθέλοντος πάντα πείθεσθαι. Τὸ δὲ μέθιεν χόλοιο, δηλοῖ μὲν τὸ μεθεῖσαν καὶ ἠμέλησαν. γίνεται δὲ συνήθως ἐκ τοῦ μεθιεὶς μεθιέντος ἀποβολῇ τοῦ τ, ὁμοίως τῷ, τράφειν καὶ κόσμειν καὶ ἑτέροις μυρίοις.

Ὅτι τὰ τόξα ἐν χερσὶ τῷ δεσπότῃ θεὶς ὁ εὔμαιος, εἶτα ἐκκαλεσάμενος τὴν εὐρύκλειαν, ἐγκελεύεται λέγων αὐτῇ τὸν τηλέμαχον, κληΐσαι μεγάροιο θύρας ἐντὸς τῆς γυναικωνίτιδος, ὡς μηδεμίαν θύραζε προβλώσκειν, ἀλλ' αὐτοῦ μένειν παρὰ ἔργῳ. καὶ οὐκ ἀληθεύει μὲν ὁ εὔμαιος εἰπὼν ὡς ὁ τηλέμαχος οὕτω κελεύει. πλὴν ὡς πεπνυμένος, ψεύδεται καὶ αὐτός. οὐ γὰρ ἔδει πάντως εἰπεῖν ὅτι ὀδυσσεὺς κέλεταί σε τάδε ποιῆσαι, οὐ γὰρ οἶδε τὸν αὐτοῦ ἐκείνου ἀναγνωρισμόν. συνετὸς δὲ καὶ ἄλλως εὔμαιος. ἐκεῖνος μὲν γὰρ ἐκέλευσεν εὐμαίῳ εἰπεῖν γυναιξὶ κλεῖσαι μεγάροιο θύρας, ἀορίστως εἰπών. ὁ δὲ διέκρινε δεῖν εἰπεῖν, ἀφωρισμένως τοῦτο περὶ τῆς γυναικωνίτιδος τῇ εὐρυκλείᾳ εἰπών. ἡ καὶ ἄπτερος ἔπλετο μῦθος ὃ καὶ ἀλλαχοῦ προεγράφη. καὶ ἔκλεισε θύρας μεγάρων ὡς ἐκελεύσθη. Καὶ ὅρα τὸ μεγάρων. ἐπλεόνασε γὰρ συνήθως τὸ προρρηθὲν μεγάροιο θύρας.

Ὅτι φιλοίτιος κατὰ τὴν τοῦ ὀδυσσέως κέλευσιν, ἔκλεισε θύρας εὐερκέος αὐλῆς. κεῖτο δ' ὑπ' αἰθούσῃ ὅπλον νεὸς ἀμφιελίσσης βίβλινον, ᾧ δὴ ἐπέδησε θύρας. Καὶ ὅρα καὶ ἐνταῦθα κλείδωμα θυρῶν εἶτα καὶ δεσμὸν οὐχὶ διὰ ἱμάντων· οὐ γὰρ ἦν τὰς τηλικὰς δὲ θύρας οὕτω συνδεθῆναι, ἀλλὰ διὰ σχοινίου ναυτικοῦ, εἴτε καινὸν ἐκεῖνο εἴτε καὶ τέτριπται. βίβλινον δὲ, οὐ τὸ ἐκ βίβλου ὅ ἐστι παπύρου αἰγυπτίας, ἀλλὰ βοτάνης τινὸς ἐμφεροῦς παπύρῳ. οἱ δὲ, καννάβινόν φασιν. ἕτεροι δὲ, τὸ ἐκ φιλύρας. ὅτι δὲ καθὰ καὶ ὁ μόλυβδος παρὰ τοῖς παλαιοῖς, οὕτω καὶ ἡ ῥηθεῖσα βύβλος διφορεῖται κατὰ τὸ δίχρονον, ἐρρέθη μὲν καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ. δηλοῖ δὲ αὐτὸ καὶ ὁ γράψας ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ, ὅτι βύβλινον καὶ βίβλινον διχῶς. Ἐνταῦθα δὲ σημείωσαι ὅτι καὶ ἡ βύβλος ἐπὶ πόλεως μὲν τῆς καὶ ἐν τῷ περιηγητῇ, μόνως διὰ τοῦ υ γράφεται· ἐπὶ δὲ φυτοῦ, ὡς ἐπὶ πολὺ μὲν καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὁμοία ἡ γραφή. οἱ δὲ νεώτεροι τρέψαντες κατὰ τὸ δύφρος δίφρος, μύσος μῖσος, μοῦσα μοῖσα, τύπτουσα τύπτοισα καὶ ὅσα τοιαῦτα δωρικὰ καὶ αἰολικὰ, βίβλους τῷ ἰῶτα φασί. καὶ τὸ πλέον, ἐπὶ τῆς ὑποκειμένης βίβλου τοῖς γράμμασι. καὶ ὅτι εἰ κατὰ τὴν ἱστορίαν καὶ σχοινία ἐκ τῆς φυτικῆς βίβλου ἐπλέκοντο ὡς καὶ ἐκ τοῦ σχοίνου καὶ τοῦ σπάρτου τῶν φυτῶν, ἔχει γε ἄρα ἡ βίβλος ἰνῶδές τι ἐξ οὗ εἰκὸς γίνεσθαι σώματα συμπλοῦντα εἰς γραφάς. ἵνα ὥσπερ ἀπὸ ἀρχιγόνου ἀφορμῆς τῆς κατὰ τὴν χελώνην χέλυς ὕστερον πᾶσα κιθάρα ἐκλήθη, ἐπειδὴ χελώνης ὄστρακον μέγα πήχεως περιθέσει καὶ χορδῶν ἐντανύσει λύραν ἀπήρτισεν ἣν ἑρμῆς ἀπόλλωνι ἐχαρίσατο εἰς λύτρον ἀνθ' ὧν ἔκλεψεν ἐκείνου βοῶν, οὕτω καὶ πᾶσαι γραφικαὶ βίβλοι ἐκεῖθεν ἀρχαίας χρήσεως τοὔνομα φέροιεν. ἐγίνοντο γάρ φασιν ἀπὸ βύβλων αἰγυπτίων ὡς οἷα παπύρων ἐνδοχαρτῶν καθὰ οἱ τότε μεθώδευον, ὑποκείμενα τοῖς γραφεῦσι χαρτάρια. ὁποῖα ἴσως καὶ τὰ ὕστερον ἰδιωτικῶς λεγόμενα ξυλοχάρτια. ὧν ἡ τέχνη, ἄρτι ἀπώλεσται. δόξοι δὲ ἂν καὶ τὸ τῆς δέλτου ὄνομα, ἐκ τῶν κατ' αἴγυπτον βίβλων ἐπιτεθῆναι ταῖς ἄρτι βίβλοις, διὰ τὸ καθ' ἱστορίαν περιηγητικὴν αἰγύπτιον δελτωτόν. ὡς δὲ ἡ βύβλος τὸ φυτὸν συντελεῖ καὶ εἰς τὸ ὑποδεῖσθαι, ὁ βυβλινοπέδιλος δηλοῖ. οὗ χρῆσις παρὰ τοῖς παλαιοῖς. εἰς δὲ τὴν ἀντιμεταχώρησιν τοῦ υ καὶ τοῦ ἰῶτα πρὸς ἄλληλα, χρήσιμον καὶ τὸ σιφνὸς ἐκ τοῦ σίφω παρὰ ἡρακλείδῃ. καὶ μεταθέσει, σιφρός. ὅθεν ἴσως καὶ ῥῆμα σιφρῶ. ὅτι, ὅταν δὲ τίκτωσιν αἱ σηπίαι, τὰ ᾠὰ ὁ ἄρρην παρακολουθῶν

κατα-

κατὰ φύσιν καὶ στερεᾷ, ἵνα δηλαδὴ στερεωθέντα, μὴ διαρρυῶσι τῇ ἄγαν ἁπαλότητι. Ὅτι Ὀδυσσεὺς μὲν τὸ τόξον πάντῃ ἀναστρωφῶν ὅπερ οἱ δύο τῇ πρὸ αὐτοῦ ἐπιέσιν, ἐπειρᾶτο ἔνθα καὶ ἔνθα, μὴ κέρα ἶπες ἔδοιεν. ὡς ἂν ὑγιοῦς μὲν ὄντος τοῦ τόξου, ἐγχειρήσων τῷ ἔργῳ. ἀχρειωθέντος δὲ μηχανήσεταί τι ἕτερον. μνηστήρων δέ τις ἐκεῖνον ἰδὼν οὕτω περιέργως τὸ τόξον στρέφοντα, εἶπεν ἄν. ἦ τις θηητὴρ καὶ ἐπίκλοπος ἔπλετο τόξων. ἢ ῥά νύ που τοιαῦτα καὶ αὐτῷ οἴκοθι κεῖται. ἢ ὅγ' ἐφορμᾶται ποιησέμεν. ὡς ἐνὶ χερσὶ νωμᾷ ἔνθα καὶ ἔνθα κακῶν ἔμπαιος ἀλήτης. περὶ οὗ καὶ προείρηται. ἔστι δὲ ὡς ἐν ὀλιγίστῳ εἰπεῖν, ὁ νοῦς τῶν ἐπῶν οὕτω συνθεὶς, τοιόσδε ὡς ἄρα θαυμαστικὸς τῶν τόξων ὁ ξένος. καὶ κλέπτων εἰς νοῦν τὴν αὐτῶν ἐμφέρειαν. ἵνα ἢ ἐξεικάσῃ αὐτὰ οἷς ἔχει, ἢ ἵνα ποιήσῃ ὅμοια. καὶ οὕτω μὲν οὗτοι. ἄλλος δ' αὖτις εἴπεσκεν, αἲ γὰρ δὴ τοσοῦτον ὀνήσιος ἀντιάσειεν, ὃ περιφραστικῶς δηλοῖ τὸ ὄναιτο, ὡς οὗτός ποτε δυνήσεται ἐντανύσασθαι. καὶ ἔστι καὶ τοῦτο φίμωσις τοῦ Ὀδυσσέως. τοσοῦτον γὰρ ὄναιτό φησιν ὅσον ἐντανύσαι δυνήσεται. πάντως δὲ τανύσειν δυνήσεται, τοσοῦτον ἄρα καὶ ὀνήσεται. Ὅρα δὲ τὸ τῆς εὐθυποιίας κἀνταῦθα σύντομον. σύνηθες ὂν Ὁμήρῳ οὕτω γράφειν ἔνθα πρόκειται τὸ, ὧδε δέ τις εἴπεσκεν. ἱστέον δὲ ὅτι θηρίδια οἱ ἶπες κέρασιν ἐμφυόμενα καὶ κατεσθίοντα, παραπλήσια φασὶ κώνωψι. γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἴπτειν ὃ ἐστι φθείρειν. τινὲς δὲ ἰφὶν κεραΐστας γράφουσιν ἀντὶ τοῦ οἱ τοῖς κέρασιν ἶπες, πρὸς διαστολὴν τῶν ἐν φυτοῖς. δῆλοι δὲ, κεραΐδας ὡς ἀπὸ τοῦ κεραΐζειν. ἵνα δηλοῖ τὰς τῶν τόξων φθαρτικάς. κεράτινον δὲ ἦν φασὶν ὡς φαίνεται τὸ τόξον οὐ μὴν κατὰ τὰ πάλαι σκυθικὰ, ξύλινον. Ἐκτείνεται δὲ ἡ ἄρχουσα τοῦ ἶπες, διὸ καὶ περισπᾶται. Ὁ δὲ ἐπίκλοπος, καὶ τὸν ἁπλῶς κλέπτην ἐστὶν ὅτε δηλοῖ, καὶ τὸν πανοῦργον δέ. Τὸ δὲ ἐφορμᾶται ποιῆσαι, ὅμοιόν ἐστι τῷ ὁρμαίνει, ἀπὸ τοῦ ὁρμῶ γὰρ τὸ ὁρμαίνω γίνεται. Τὸ δὲ νωμᾶν ἔνθα καὶ ἔνθα, ταυτόν ἐστι τῷ ἀναστρωφᾶν ὅπερ ἀνωτέρω αὐτῷ κεῖται. πρὸς δὲ ὁμοιότητα τοῦ, χερσὶ νώμων, ὃ καὶ διαστολὴν, εἴρηται ἀλλαχοῦ τὸ, ἐν φρεσὶν ἐνώμα ἤγουν διελογίζετο.

Ὅτι σεμνύνων ὁ ποιητὴς κατὰ τὸν αὐτοῦ νόμον καὶ ἐνταῦθα τὸν αὐτοῦ φίλον ἥρωα, καὶ τὸ κατ' αὐτὸν ἔργον καινότερον διασκευάζων, τὸν τῇ ῥᾷστα τοῦ τόξου τανυσμὸν σεμνοποιεῖ παραβολικῶς, καὶ τὸ τῆς νευρᾶς δὲ τίναγμα. καὶ τῆς τοῦ ἄθλου δὲ εἰσβολῆς, τέρας ἐκ Διὸς προηγήσασθαι γράφει. ἃ δὴ καὶ μόνα εἶχον ἐνταῦθα πλάσασθαι διὰ τὸ γλίσχρον τῆς ὑποθέσεως. φησὶ γοῦν ὡς ἐπεὶ μέγα τόξον ἐβάστασε καὶ ἴδε πάντῃ, ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ ἀοιδῆς, ῥηϊδίως ἐτάνυσε νέῳ περὶ κόλλοπι χορδὴν, ἅψας ἀμφοτέρωθεν ἐϋστρεφὲς ἔντερον οἰός, ὣς ἄρ ἄτερ σπουδῆς τάνυσε μέγα τόξον Ὀδυσσεύς. καὶ ἔστι θαυμασία καὶ οἰκειοτάτη ἡ τῆς νευρᾶς παραβολὴ πρὸς χορδήν. ἡ γὰρ νευρὰ ἑκατέρωθεν τῆς τοῦ τόξου κορώνης ἐξαπτομένη, οὕτω ῥαδίως φησὶν ἐτανύσθη, ὡς εἰ καὶ χορδὴ ὑπ' ἀνδρὸς μουσικοῦ ἀμφοτέρωθεν φόρμιγγος. καὶ οὐκ ἔστιν εὑρεῖν κρείττονα καὶ ἀκριβεστέραν καὶ σημειωτέραν παραβολήν. εἶτα καὶ τὰ ἑξῆς ἐπάγων, φησί. δεξιτερῇ δ' ἄρα

Ὣς ἄρ ἔφαν μνηστῆρες. ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Αὐτίκ' ἐπεὶ μέγα τόξον ἐβάστασε καὶ ἴδε πάντῃ
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ ἀοιδῆς,
Ῥηϊδίως ἐτάνυσσε νέῳ περὶ κόλλοπι χορδὴν,
Ἅψας ἀμφοτέρωθεν ἐϋστρεφὲς ἔντερον οἰός,
Ὣς ἄρ ἄτερ σπουδῆς τάνυσε μέγα τόξον Ὀδυσσεύς.
Δεξιτερῇ δ' ἄρα χειρὶ λαβὼν, πειρήσατο νευρῆς.
Ἡ δ' ὑπὸ καλὸν ἄεισε, χελιδόνι εἰκέλη αὐδήν.
Μνηστῆρσιν δ' ἄρ ἄχος γένετο μέγα. πᾶσι δ' ἄρα χρὼς
Ἐτράπετο. Ζεὺς δὲ μεγάλ' ἔκτυπε σήματα φαίνων.
Γήθησέν τ' ἄρ ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Ὅττι ῥά οἱ τέρας ἧκε Κρόνου πάϊς ἀγκυλομήτεω.
Εἵλετο δ' ὠκὺν ὀϊστὸν, ὅς οἱ παρέκειτο τραπέζῃ
Γυμνός, τοὶ δ' ἄλλοι κοίλης ἔντοσθε φαρέτρης
Κείατο. τῶν, τάχ' ἔμελλον ἀχαιοὶ πειρήσεσθαι.
Τόν ῥ' ἐπὶ πήχει ἑλὼν, ἕλκεν νευρὴν γλυφίδας τε,
Αὐτόθεν ἐκ δίφροιο καθήμενος. ἧκε δ' ὀϊστὸν
Ἄντα τιτυσκόμενος, πελέκεων δ' οὐκ ἤμβροτε πάντων
Πρώτης στελεῆς. διὰ δ' ἀμπερὲς ἦλθε θύραζε
Ἰὸς χαλκοβαρής. ὁ δὲ, Τηλέμαχον προσέειπεν.
Τηλέμαχ', οὔ σ' ὁ ξεῖνος ἐνὶ μεγάροισιν ἐλέγχει
Ἥμενος. οὐδέ τι τοῦ σκοποῦ ἤμβροτον. οὐδέ τι τόξον
Δὴν ἔκαμον τανύων, ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν,
Οὐχ ὥς με μνηστῆρες ἀτιμάζοντες ὄνονται.
Νῦν δ' ὥρη καὶ δόρπον ἀχαιοῖσι τετυκέσθαι
Ἐν φάει, αὐτὰρ ἔπειτα καὶ ἄλλως ἑψιάασθαι

Μολπῇ καὶ φόρμιγγι. τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός.
Ἦ, καὶ ἐπ' ὀφρύσι νεῦσεν. ὁ δ' ἀμφέθετο ξίφος ὀξὺ
Τηλέμαχος φίλος υἱὸς Ὀδυσσῆος θείοιο.
Ἀμφὶ δὲ χεῖρα φίλην βάλεν ἔγχει. ἄγχι δ' ἄρ' αὐτοῦ
Πὰρ θρόνον ἑστήκει κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ.

χειρὶ λαβὼν, πειρήσατο νευρῆς μὴ ἄρα κραυρωθεῖσα ἢ χρεῖσται. ἡ δ' ὑπὸ καλὸν ἄεισε, χελιδόνι εἰκέλη αὐτήν. ὅτι δηλαδὴ μὴ ἀπρεπῆ ἐκείνη ᾖδε· ἀλλὰ κατά τι κόμμα ὡς εἴωθεν. ὁ δὲ τοιοῦτος ἦχος τῆς νευρᾶς, καὶ ψαλμός τις ἐστὶν ὡς δηλοῖ τὸ, πικρὰν ἀποψάλαντα πάγλην παρὰ Λυκόφρονι. λέγει δὲ καὶ Αἴλιος Διονύσιος, οὐ μόνον ἐπὶ νευρᾶς, ἀλλ' ὅτι ἐπὶ χορδῶν μουσικῶν κεῖσθαι καὶ τὸ ψάλλειν. καὶ τὸ ψαθαλλᾶν, ἀντὶ τοῦ ψηλαφᾶν καὶ μαλάττειν. τὰ δ' αὐτὰ καὶ ψάλλειν ἐστίν. ὅθεν καὶ ψαλλόμενος, ὁ ἀκροώμενος ψάλλοντος. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι χελιδόνι οὐ μὴν ἀηδόνι κτυπήσασαν εἴκασε τὴν νευρὰν, ἐπεὶ μὴ πρὸς ἡδύτητα ἡ ὁμοίωσις, ἀλλὰ μόνον πρὸς ποιότητα φωνῆς ἠχούσης ὑπότραχυ. ὁποῖος δή τις καὶ ὁ τῆς χελιδόνος βατταρισμὸς ὅτι πρὸς μουσικὴν τερπνῶς κατὰ τὸν μῦθον ῥοιζεῖ οὐ γλυκὺ ᾄδουσα, λαλαγοῦσα δὲ ἀκαλλῶς ὡς οἷα θρηνοῦσα κατὰ τὸν μῦθον. διὸ καὶ ὁ κωμικὸς, ὡς ἐκεῖνος λέγει ἐς τὰς μούσας ἀφανίζοντας, χελιδόνων μουσεῖα καλεῖ. ὅ ἐστιν ὑποβαρβάρους χελιδόνων δίκην. οὐ μὴν ἐμμούσους ὥσπερ καὶ σοφῶν ἢ ἀηδόνων, μουσεῖα. ὅπου γε καὶ αὐτὸ τὸ κατὰ σειρῆνας ᾄδειν, εἰ μὴ τοῖς τῶν μύθων νοοῖτο, ἀλλὰ τοῖς τῆς ζωικῆς ἱστορίας, οὐ λαλεῖται πρὸς ἔπαινον. τὸ γὰρ ζωΰφιον ἡ σειρὴν, ἀμυδρόν τι κλαυθμυρίζει. καὶ ὡς ἄν τις εἴποι, ψοφεῖ νόμον ἐπίκλαυτον. εἰ δὲ καλὸν ἄεισε καθ' Ὅμηρον ἡ ῥηθεῖσα νευρὰ, οὐχ ἁπλῶς ἐρρέθη ὥσπερ δεῖ τὸ ἡδὺ, ἀλλ' ἀναλογοῦν πρὸς τὸ εὔηχον καλὸν τῇ ἀπαθεῖ νευρᾷ καὶ μὴ κραυρουμένῃ πρὸς τὸ ξηρόφωνον καὶ παντὶ τάσεως. εἰδέναι τι χρὴ προσκεῖσθαι καὶ εἰς τὴν παρὰ τοῖς πάλαι ἀγειρομένην χελιδόνι παρώνυμον παιδιάν, χελιδονίζειν παρὰ Ῥωμαίοις ἦν, ἀγερμὸς γινόμενος βοηδρομιῶνι μηνί. καλούμενος οὕτω, διὰ τὸ εἰωθός τι ἐπιφωνεῖσθαι. ἦλθ' ἦλθε χελιδὼν, καλὰς ὥρας ἄγουσα καὶ καλοὺς ἐνιαυτούς. ἐπὶ γαστέρα, λευκὰ ἤγουν λευκή. ἐπὶ νῶτα, μέλαινα. εἶτα ὡς ἐν σμικρῷ φασὶ, οὐ παλάθαν ζητοῦμεν οἴνου τε δέπαστρον, ἃ χελιδὼν, καὶ λεκιθίτας οὐκ ἀπωθεῖται. πότερ' ἀπίωμεν ἢ λαβώμεθα; εἰ μέν τι δώσεις. εἰ δὲ μὴ, οὐκ ἐάσομεν. ἢ τὴν θύραν φέρομεν ἢ τὸ ὑπέρθυρον, ἢ τὴν γυναῖκα τὴν ἔσω καθημένην; μετὰ δὲ ὀλίγα, πλέξεται οὐδὲ εἰς τὸ, ἄνοιγ' ἄνοιγε τὴν θύραν χελιδόνι, οὐ γὰρ γέροντές ἐσμεν ἀλλὰ παιδία. καὶ οὗτοι μὲν, πάντως χελιδονισταί. ἄλλοι δέ τινες ἐκαλοῦντο κορωνισταί. οἷα τῇ κορώνῃ τὸν ζῷον ἀγείροντες, καὶ τὰ ὑπ' αὐτῶν ᾀδόμενα, κορωνίσματα ἐλέγοντο. ὧν καὶ ἐκτίθεταί τινα ὁ δειπνοσοφιστής. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τοῖς εἰρημένοις, παλάθη μὲν, συκῶν ἐπισύνθεσις. δέπαστρον δὲ, καὶ παρὰ Λυκόφρονι τὸ δέπας. ὃ, δὲ πάστρον παράλογον τὸ ἐκπωτηρίου πῶμα. λεκιθίτης δὲ, πλακοῦς ᾧ παραμέμικται καὶ ᾠοῦ λέκιθος. τὸ δὲ εἰ μέν τι δώσεις εἰ δὲ μὴ, οὐκ ἐάσομεν, ἐλλειπτικῶς ἔχει. ἔστι γὰρ καὶ παρ' ὑπόνοιαν. εἰ δὲ καὶ τοιαῦται παιδιαὶ γραφῆς ἠξιοῦντο τοῖς παλαιοῖς, οὐ μεμπτέον τῆς ἀφελείας. ἀλλὰ θαυμαστέον τῆς εἰς πολυμάθειαν παραδόσεως δι' ἧς ἡ γραφικὴ τέχνη τρέφεται. εἰ δέ τις οὕτω καὶ τὸ, χέλει χελώνη τοῦ χελιδονισμοῦ ἔχεσθαι, ἴσως ὡς ἄλλό τι ἐστὶ τοῦτο. καθημένης γάρ τινος ἐν μέσῳ ἥν φασι χελώνην ἐκάλουν, περιτρέχουσαι παρθένοι, ἐπυνθάνοντο καὶ ἀντέκρουον δι' ἀμοιβαίων ἰάμβων. οὕτω. χέλει χελώνη τί ποιεῖς ἐν τῷ μέσῳ; ἔρια μαρύομαι ἤγουν κλώθω καὶ κρόκην Μιλησίαν. ὁ δ' ἔγγονός σου, τί ποιῶν ἀπώλετο; λευκᾶν ἀφ' ἵππων εἰς θάλασσαν ἅλατο. ἔστι δ' ἐν τούτοις τὸ χέλει, προσκλητικὸν δῆθεν, παρηχούμενον τῇ χελώνῃ. ἐπὶ δὲ τούτοις φησὶν ὁ ποιητὴς καὶ ὅτι μνηστῆρσι δ' ἄρ' ἄχος γένετο μέγα. πᾶσι δ' ἄρα χρὼς ἐτράπετο εἰς ὠχρίαν δηλαδή. Ζεὺς δὲ μεγάλ' ἔκτυπε σήματα φαίνων. γήθησε δὲ Ὀδυσσεὺς οἷα καὶ τερασκόπος, ὅττι ῥά οἱ τέρας ἐπέμφθη ἐκ Διός. καὶ ἦν καὶ τοῦτο, οἷόν τις τερασία προσάλπιγξις τῆς ἐσομένης μάχης, καθάπερ καὶ ἐν Ἰλιάδι ἐσάλπιγξε μέγας οὐρανός. Καὶ ὅρα ὅτι τὸ αὐτὸ κτύπημα τοῦ Διὸς σῆμα εἶπε καὶ τέρας. τοῦτο μὲν ἑνικῶς, ἐκεῖνο δὲ πληθυντικῶς. σήματα γάρ φησι φαίνων. ὃ καὶ ὑπερβατῶς, μεγάλα σήματα φαίνων. καὶ ἔστι σῆμα μὲν, ὡς σημεῖον ἁπλῶς τοῦ μέλλοντος. τέρας δὲ, ἢ διὰ τὸ ὡς εἰκὸς καὶ νῦν αἴθριον τοῦ ἀέρος, ἢ καὶ ὡς ἐκ τῶν ἀνωτάτω τόπων ἔνθα καὶ τὰ τείρεα οἷς τὸ τέρας παρωνυμεῖται. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ, ἐπεὶ μέγα τόξον ἐβάστασε καὶ ἴδε πάντῃ, ἀκόλουθον μὲν ἦν, εἰπεῖν εὐθὺς ὡς ἄτερ σπουδῆς ἐτάνυσε. ὁ δὲ ποιητὴς, καινότερον ἐπήγαγεν εὐθὺς ἐμβλητικῶς παραβολὴν, ὡς ὅτ' ἀνὴρ καὶ ἑξῆς. εἶτα ἀπέδωκε κοινῶς πρός τε τὸ, ἐπεὶ μέγα τόξον ἐβάστασε καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν παραβολὴν, μίαν ἀπόδοσιν τὸ ὡς ἄρ' ἄτερ σπουδῆς τάνυσε μέγα τόξον. Ὅρα δὲ καὶ τὸ, ἐβάστασε τόξον, κοινότερον λεχθέν. καὶ τὸ, ἐπιστάμενος φόρμιγγος καὶ ἀοιδῆς, κατὰ γενικὴν συντακτέον ὁμοίως τῷ εἰδέναι καὶ τῷ γνῶναι. ἃ καὶ αὐτὰ οἶδε παρὰ τῷ ποιητῇ, καὶ τὴν μετὰ γενικῆς σύνταξιν. Τὸ δὲ ἀοιδῆς, ἀκριβῶς πρόσκειται. ἐπίσταται μὲν γὰρ φόρμιγγος καὶ ὁ τέκτων αὐτῆς. τὸ δὲ καὶ ἀοιδῆς, μόνου ἐστὶ τοῦ ἀοιδοῦ. δοκεῖ δὲ τὸ ἐπιστάμενος, ἀρχή τις εἶναι τοῖς ὕστερον τοῦ καὶ τὰς τέχνας ἐπιστήμας λέγεσθαι. κόλλοψ δὲ, ὁ παρὰ τοῖς ὕστερον κόλλαβος, δι' οὗ τείνονται αἱ τοιαῦται χορδαί. καὶ οὕτω φασὶ λεγόμενος, διότι τὸ παλαιὸν ἐκ δερμάτων σκληρῶν ἦν τῶν πρὸς τῷ τραχήλῳ τῶν βοῶν. ἔστι δ' ὅτε καὶ τῶν οἰῶν. ἃ καὶ αὐτὰ κόλλα

πας ἐκκαλοῦντο διὰ τὸ ἐξ αὐτῶν ἀναβραττομένων, κόλλαν γίνεσθαι. ὡς δηλοῖ καὶ παυσανίας γράψας ὅτι ἐκολλόπωσι, τὸ κόλλῃ συνήρμοσαι. ἀρχὴ γὰρ τοῦ νωταίου φασὶ κόλλοπος τῆς βοὸς ἑψομένου, ἐγίνετο κόλλα. ὅθεν καὶ κόλλοψ, ᾧ ἐπιτείνουσι τὰς χορδάς. ἦν γάρ φασι δερμάτινος. νοητέον δὲ ἐκ τούτου ὡς μᾶλλον σαφέστερον τοῦ κόλλοψ, ὁ κόλλαβος εἰς τὸ νοηθῆναι ὡς ἐκ βοῶν κόλλοπος ἦν. ἐν ἑτέρῳ δὲ λεξικῷ, γράφεται καὶ ὅτι ἐκολλόπωσι, ὃ ἐκόλλησε. κόλλοπες γὰρ, βοῶν νεῦρα ὅθεν κόλλα γίνεται. ἀλλαχοῦ δὲ οὕτω. κόλλοψ, τὸ τραχηλιαῖον τοῦ ταύρου σὺν τῇ ὑπὸ τὴν φάρυγγα ἐγγὺς ὑπὸ τὸ δέρμα, τμῆμα. ἐξ οὗ οἱ κόλλαβοι τοῖς παλαιοῖς. ἄλλοι δὲ, γράφουσιν οὕτως. κόλλοψ, ταύρου ἐπαυχένιον δέρμα. ἐξ οὗ καὶ οἱ τῶν ὀργάνων πάλαι ποτὲ κόλλαβοι. ἐξ αὐτοῦ δέ φασι, κόλλοψ, ὁ σκληρὸς ὑπὲρ τὴν ἀκμὴν πάσχων. καὶ κολλοποδιῶκται, οἱ ἄγριοι περὶ τὰ τοιαῦτα. ἐν δὲ τοῖς τοῦ γραμματικοῦ ἀριστοφάνους, φέρεται ταῦτα. κόλλοπα τὸ παχὺ δέρμα φασὶ λέγεσθαι καὶ τὸν τῶν ὀργάνων κόλλαβον. παραλαμβάνουσι ὅμηρον καὶ ἄλλοι τινές. ἕτεροι δὲ, οὕτω καλοῦσι, τὸν παρατρέχοντα καὶ ἑταιροῦντα. ὡς καὶ εὔπολις ἐν τῷ, καλλίστρατος ἐστί τις. οὗτος ὢν μεγάλην πυγὴν εἶχεν ὦ χαριάδη καὶ καλήν. ἔστι δὲ κατὰ λεκτίον ἐς τοὺς κόλλοπας τοὺς ἐκδρομάδας. οἵπερ εἰσιν, οἱ ὡς ἐρρίθη ἀκολασταίνοντες ὑπὲρ ἀκμήν. λεγόμενοι ἐκδρομάδες, ὡς παραδεδραμηκότες τὴν ὥραν. καὶ ἀνάπαλιν ὄντες τοῖς πρώτον ὑπηνήταις. Τὸ δὲ ἅψας χορδὴν, ἀντὶ τοῦ ἐνδήσας. ὅτι δὲ τὰς κοινῶς λεγομένας χορδὰς, ὀρύας ἐπίχαρμος ὀνομάζει κατά τινα δηλαδὴ γλῶσσαν, ζητητέον εἰς τὸν καλὸν ἀθήναιον. Τὸ δὲ εὐστρεφὲς ἔντερον οἰὸς, περίφρασίς ἐστι τοῦ, χορδή. ἴδιος δὲ ἢ ὁρισμὸς αὐτῆς. κυρίως γε χορδὴ, εὐστραφὲς ἤτοι εὔκλωστον ἔντερον οἰός. ὃ παραφθείροντες, κόρδας οἱ χυδαῖοι φασί. Τὸ δὲ ἄτερ σπουδῆς, ἀντὶ τοῦ, δίχα καμάτου. ἐξ οὗ ἐν ἰλιάδι, ἀσπουδὶ ἤτοι ἀχρειτί. δι'. μὴ μὰν ἀσπουδί γε πεῖρ ἐπιβαίνων ἐκπλεῖ. ἄντην δὲ, ἐν ἄλλοις μὲν, τὸ ἀντικρύ. ἐνταῦθα δὲ, τὸ ἄντικρυς ἤτοι φανερῶς. ὃ καὶ αὐτὸ, ἀντικρὺ λέγεται παρὰ τῷ ποιητῇ. δηλαδή. ἀντικρὺ δ' ἀπὸ φαιμ. τὸ γε' ἄντικρυς, τῶν ὕστερον ἐστίν. Ὅτι γυμνὸν εἰπὼν ὀϊστὸν, ἑρμηνεύει τὴν λέξιν, ἐπαγαγών. οἱ δ' ἄλλοι, κοίλης ἔντοσθε φαρέτρης κέατο ὧν τάχ' ἔμελλον ἀχαιοὶ πειρήσεσθαι ὡς ὑπὲρ ἔφη, γεύσασθαι. καὶ ἔστιν ἤδη ἔνδυμα ὀϊστοῦ τοῦ νῦν γυμνοῦ, ἡ φαρέτρα, καθὰ καὶ τόξου ὁ γωρυτός. ὡς δηλοῖ τὸ, εἵλετο τόξον αὐτῷ γωρυτῷ ὅς οἱ περίκειτο. πιλοῦσθαι γάρ τι, καὶ ἐπὶ ἐνδυσίμων τίθεται. ὅθεν καὶ χλαῖναι, φορουμένης, περίκειται. ἐνδυόμενος δὲ, ἀρτίως. Ὅτι τὴν ὀδυσσέως τοξείαν οὕτω φράζει ὁ ποιητής. Ὀϊστὸν ἐπὶ πήχει ἑλὼν ἕλκεν νευρὴν γλυφίδας τε αὐτόθεν ἐκ δίφροιο καθήμενος. ἧκε δ' ὀϊστὸν ἄντα τιτυσκόμενος. πελέκεων δ' οὐκ ἤμβροτε πάντων πρώτης στειλειῆς. διὰ δ' ἀμπερὲς ἦλθε θύραζε ἰὸς χαλκοβαρής. Ἔστι δὲ τὸ μὲν ἐπὶ πήχει ἑλὼν, ἀντὶ τοῦ, κρατήσας καὶ θεὶς τὸν ὀϊστὸν ἐπὶ τῷ πήχει τοῦ τόξου ἤγουν τῷ κέρατι ἔνθα ἡ τοῦ τόξου λαβή. κεῖται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐν ἰλιάδι. δι'. ὁ δὲ, τόξου πήχυν ἀνέλκε. γλυφίδες δὲ, αἱ τοῦ ὀϊστοῦ. αἷς ἐπίκειται ἡ νευρά. οὕτω καλουμένη, ἀρχαιολογικῶς. ὕστερον γὰρ, ἐκ δερμάτων βοὸς οὐ μὴν ἐκ νεύρων αἱ τῶν τόξων νευραί. Εἰ δὲ ἕλκει νευρὴν γλυφίδας τε, ἑλκυστὸν ἄρα καὶ ῥυτὸν, οὐ μόνον τὸ τόξον, ἀλλὰ καὶ ὀϊστὸς ὡς προείρηται. Τὸ δὲ ἐκ δίφρου καθήμενον τοξεύειν, ἀγνοεῖν ὕστερον. κάμπτοντες γὰρ ἐν τοῖς γόνυ, οὕτω τοξεύουσι. στειλειὴ δὲ, ὀπὴ τοῦ πελέκεως εἰς ἣν ἐνείρεται ἤγουν ἐμβάλλεται στειλεός. ὃς καὶ οὐδετέρως λέγεται τὸ στειλεόν. καὶ πλεονασμῷ δὲ, διχρόνως, ὁ στειλειὸς καὶ τὸ στειλειόν. ὅθεν καὶ ἡ στειλειὰ δι' ἧς στέλλεται τὸ δίον ἐμβαλλόμενον. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐχρῆν μὴ ἁμαρτεῖν τῆς πρώτης τῶν πελέκεων στειλειῆς, καὶ εὐθὺς ἅμα τῇ βολῇ διελθεῖν θύραζε τὸν ὀϊστὸν διὰ τῆς ἐπὶ στάθμην αὐτῶν ἀπευθυνθῆναι ὡς εἴρηται. Ὅρα δὲ καὶ νῦν τὸ θύραζε ἀντὶ τοῦ, ἁπλῶς ἔξω. ὅπερ ἦν ἐνταῦθα, τὸ ἐκεῖθεν ἀντικρὺ τῆς πρώτης στειλειῆς. ἰὸς δὲ χαλκοβαρὴς, πρὸς διαστολὴν κεῖται τοῦ σιδήρου. ὃς οὐκ ἂν ἦν χρήσιμος τοῖς οὕτως ὀϊστεύουσιν. Ὅτι ὀδυσσεὺς μετὰ τὴν ἐν τῇ τοξείᾳ εὐτυχίαν σεμνυνόμενος παρὰ τοῖς αὐτὸν εἰδόσι καὶ εὐέλπιδας αὐτοὺς ποιῶν ἐπὶ τοῖς ἑξῆς, φησί. Τηλέμαχε, οὔ σ' ὁ ξεῖνος ἐνὶ μεγάροισιν ἐλέγχει ἥμενος. οὐδέ τι τοῦ σκοποῦ ἤμβροτον. οὐδέ τι τόξον δὴν ἔκαμον τανύων, ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν, οὐχ ὥς με μνηστῆρες ἀτιμάζοντες ὄνονται. τουτέστι μέμφονται. ἐκφαυλίζουσι. Χρὴ δὲ νοῆσαι ὡς ἅμα εἶπεν ὀδυσσεὺς, καὶ μνήμη περιέλαβεν αὐτὸν ὧν ἤκουσε καὶ εἶδε καὶ ἔπαθε. καὶ εὐθὺς ἐρεθίζεται κατὰ τῶν κακῶν. οὐ γὰρ ἔτι καιρὸς ἀναβάλλεσθαι, μὴ καὶ ἀχρειωθῇ τὸ πᾶν. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι καλῶς ἔφη φθάσας εὐρύμαχος, ἐλέγχεα ταῦτα γένοιτο. εἰ γὰρ ὁ ξεῖνος οὐκ ἐλέγχει τὸν τηλέμαχον, τοὺς μνηστῆρας ἄρα ἐλέγχει ὡς μὴ δυναμένους οὕτω βαλεῖν. τὸ δὲ οὐδέ τι σκοποῦ ἤμβροτε, καὶ παροιμιῶδες γέγονεν ἐπὶ τῶν εὐστοχούντων τοῦ θελητοῦ. Τὸ δὲ οὐκ ἤμβροτεν ὁ ξεῖνος καὶ τὸ οὐκ ἔκαμον τόξον τανύων, ἐξαλλαγὴν ἔσχον σχήματος. Ὅρα δὲ τὸ ὄνονται, φανερῶς βαρύτονον ὂν ὡς ἀπὸ ἐνεστῶτος τοῦ ὄνω ὄνομαι. ὅθεν τὸ ὀνῶ ὀνόσω παράγωγον ῥῆμα καινότερον. καὶ οὐ φύσει ὂν τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων. Ὅτι σχηματίζει καὶ νῦν ὁ ποιητὴς, πλάσας τὸν ὀδυσσέα εἰπόντα. νῦν δ' ὥρη καὶ δόρπον ἀχαιοῖσι τετυκέσθαι ἐν φάει. αὐτὰρ ἔπειτα καὶ ἄλλως ἑψιάασθαι οὐχ ἁπλῶς ἑτέρως πως ἀλλὰ μολπῇ καὶ φόρμιγγι. τὰ γὰρ ἀναθήματα δαιτός. ὃ καὶ ἀλλαχοῦ προερρέθη. δοκεῖ μὲν γὰρ εἰπεῖν ὀδυσσεὺς ὅτι καιρὸς τοῖς μνηστῆρσι, τοῦ δορπῆσαι καὶ παῖξαι. λέγει δὲ ἄλλως δι' ἐμφάσεως, ὅτι καιρός ἐστιν ἡμῖν, τάχιόν τι δορπῆσαι ἀναλῶσαι τοὺς μνηστῆρας. καὶ ἄλλως δὲ προφθῆναι, ὃ καὶ γίνεται. θανόντων γὰρ τῶν μνηστήρων, λαμπρὰ εὐωχία τελεῖται μετά τε ἀοιδῆς καὶ τε

λοπαί

λυραϊκόν τε ὀρχηθμοῖο. ὡς καὶ δοκεῖν τοῖς ἔκτοσθεν ἀκούουσι, γάμον εἶναι ταῦτα τῶν μνηστήρων. οἱ δὲ παλαιοί φασιν ἐνταῦθα, ὅτι περιπλοκῇ τὴν διάνοιαν τῶν μνηστήρων ὁ Ὀδυσσεύς, δόρπον μηνύει. καὶ ὅτι συμβολικὸς ἦ καὶ ὡς ἐν εἰρωνείᾳ, δόρπον μὲν αὐτοῖς, τὸν θάνατον λέγει. τὸ δὲ ἐψιάασθαι, ἀντὶ τοῦ οἰμώζειν. δύναμις δὲ τί ἐστι τὸ ἐψιᾶσθαι, ἱκανῶς προδεδήλωται. νῦν δὲ σημειωτέον ὅτι καὶ ἐπὶ μολπῆς καὶ φόρμιγγος τὸ ἐψιᾶσθαι τίθεται. Ὅτι ἐπεὶ οὐκέτι ἀναβολῆς ὥρα, ἔνευσε μὲν ἐπ' ὀφρύσιν Ὀδυσσεύς. Τηλέμαχος δὲ ἀμφέθετο ξίφος ὀξὺ περὶ ὦμον δηλαδή, εἰ καὶ ἐλλέλειπται νῦν, προσφυῶς τῇ σπουδῇ τοῦ καιροῦ συντρέχοντος καὶ τοῦ λόγου. ἀμφὶ δὲ χεῖρα φίλην βάλεν ἔγχει. ὃ περίφρασίς ἐστι τοῦ, εἷλεν ἔγχος. ἄγχι δ' ἄρ' αὐτοῦ πὰρ θρόνον ἑστήκει κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ. καὶ Ὀδυσσεὺς εὐθὺς ἐνεργεῖ. οὐ γάρ ἐστι ἔτι λόγων καιρός. ὡς καὶ ἡ ἐφεξῆς αὐτίκα ῥαψῳδία δηλοῖ. Τὸ δὲ χεῖρα φίλην, ὅμοιον τῷ, φίλας ὅ, τε χεῖρας ἵκοιτο. ἁπλῶς γὰρ καὶ εἰς οὐδὲν ἀναγκαῖον κεῖται καὶ ἐκεῖ τὸ φίλας, καὶ ἐνταῦθα τὸ φίλην. ἴσως δὲ νῦν ἐστί τις ἔμφασις τοῦ, φίλην αἰεὶ τῷ δεῖν τῷ ποιητῇ τὴν τοιαύτην εἰρῆσθαι χεῖρα.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Χ. ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Τα περὶ τὴν μνηστηροφονίαν ἐργασάμενος Ὀδυσσεὺς παρούσης Ἀθηνᾶς, ἐν τοῖς ἑξῆς τὰς θεραπαίνας διὰ Τηλεμάχου καὶ τῶν οἰκείων, κολάζει ἅμα Μελανθίῳ. Ἄλλως. Τὴν μνηστηροφονίαν περιέχει. καὶ τὴν τῶν σωμάτων συγκομιδήν. καὶ ὡς καθαίρει τοῦ φόνου τὸν οἶκον ὁ Ὀδυσσεύς.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Χ.

ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Ὅτι μνηστηροφονίαν ἐπιγράφουσιν οἱ παλαιοὶ τὸ παρὸν γράμμα. οὗπερ ἡ ἀρχή, πρέπει ἀνδρὶ ἑτοίμῳ εἰς ἔλεγχον ἢ λοιπὸν τινὰ δραστηριότητα, ὡς ἐν λόγῳ προοιμίου τινός, φησὶ γάρ. αὐτὰρ ὁ γυμνώθη ῥακέων πολύμητις Ὀδυσσεύς. νοητέον δ' ἐνταῦθα ὅτι ζωσάμενος Ὀδυσσεύς, ἐγυμνώθη τὰ σκέλη μόνα ὡς μὴ δὲ τὴν ῥυθεῖσαν οὐλὴν περιφαίνεσθαι. οὐ γὰρ δήπου τὸ ὅλον ἔγυμνον σῶμα, εἰς πόλεμον παρατατόμενος. δηλοῖ δὲ τὸ ἐνδεδύσθαι αὐτὸν, καὶ ἡ μαῖα ἐν τοῖς ἑξῆς, εἰποῦσα. μὴ δ' οὕτω ῥάκεσιν πεπυκασμένος εὐρέας ὤμους, ἵσταθι. ἐπάγει δὲ ὁ ποιητὴς καὶ τὸ,

Αὐτὰρ ὁ γυμνώθη ῥακέων πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ἄλτο δ' ἐπὶ μέγαν οὐδὸν, ἔχων βιὸν ἠδὲ φαρέτρην
Ἰῶν ἐμπλείην. ταχέας δ' ἐκχεύατ' ὀϊστοὺς

ἄλτο δ' ἐπὶ μέγαν οὐδὸν, ἔχων βιὸν ἠδὲ φαρέτρην ἰῶν ἐμπλείην. ὃ ταυτόν πως ἐστὶ τῷ, ἰοδόκην. ταχέας δ' ἐξεχεύατ' ὀϊστοὺς αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν, μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔειπεν.

Αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν. μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔειπεν.
Οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται.
Νῦν αὖτε σκοπὸν ἄλλον ὃν οὔπω τις βάλεν ἀνὴρ
Εἴσομαι αἴκε τύχοιμι, πόροι δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων.
Η. καὶ ἐπ' Ἀντινόῳ ἰθύνετο πικρὸν ὀϊστόν.
Ἤτοι ὃ καλὸν ἄλεισον ἀναιρήσεσθαι ἔμελλε,
Χρύσεον ἄμφωτον. καὶ δὴ μετὰ χερσὶν ἐνώμα,
Ὄφρα πίοι οἴνοιο. φόνος δέ οἱ οὐκ ἐνὶ θυμῷ
Μέμβλετο, τίς κ' οἴοιτο μετ' ἀνδράσι δαιτυμόνεσσι,
Μοῦνον ἐνὶ πλεόνεσσι καὶ εἰ μάλα καρτερὸς εἴη,
Οἱ τεύξειν θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα μέλαιναν;
Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς κατὰ λαιμὸν ἐπισχόμενος βάλεν ἰῷ.
Ἀντικρὺ δ' ἁπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή.
Ἐκλίνθη δ' ἑτέρωσε. δέπας δέ οἱ ἔκπεσε χειρὸς
Βλημένου. αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀνὰ ῥῖνας παχὺς ἦλθεν
Αἵματος ἀνδρομέοιο. θοῶς δ' ἀπὸ εἷο τράπεζαν
Ὦσε ποδὶ πλήξας, ἀπὸ δ' εἴδατα χεῦεν ἔραζε.
Σῖτός τε κρέα τ' ὀπτὰ φορύνετο. τοὶ δ' ὁμάδησαν
Μνηστῆρες κατὰ δῶμα, ὅπως ἴδον ἄνδρα πεσόντα.
Ἐκ δὲ θρόνων ἀνόρουσαν ὀρινθέντες κατὰ δῶμα,
Πάντοσε παπταίνοντες ἐϋδμήτους ποτὶ τοίχους.
Οὐδέ πῃ ἀσπὶς ἔην οὐδ' ἄλκιμον ἔγχος ἑλέσθαι.
Νείκειον δ' Ὀδυσῆα χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν.
Ξεῖνε, κακῶς ἀνδρῶν τοξάζεαι. οὐκέτ' ἀέθλων
Ἄλλων ἀντιάσεις. νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος.
Καὶ γὰρ δὴ νῦν φῶτα κατέκτανες, ὃς μέγ' ἄριστος
Κούρων ἐν Ἰθάκῃ, τῷ σ' ἐνθάδε γῦπες ἔδονται.
Ἴσκεν ἕκαστος ἀνήρ, ἐπεὶ ἦ φάσαν οὐκ ἐθέλοντα
Ἄνδρα κατακτεῖναι. τὸ δὲ νήπιοι οὐκ ἐνόησαν,
Ὡς δή σφιν καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπτο.
Τοὺς δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.

οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται. νῦν αὖ σκοπὸν ἄλλον ὃν οὔπω τις βάλεν ἀνὴρ εἴσομαι, τουτέστι γνώσομαι ἢ ἐπιπειράσομαι αἴκε τύχοιμι. ἔφη. καὶ ἐπ' Ἀντινόῳ ἰθύνετο πικρὸν ὀϊστόν. ὁ μὲν δὴ καλὸν ἄλεισον ἀναιρήσεσθαι ἔμελλε χρύσεον ἄμφωτον, καὶ δὴ μετὰ χερσὶν ἐνώμα, ὄφρα πίοι οἴνοιο. φόνος δέ οἱ οὐκ ἐνὶ θυμῷ μέμβλετο. εἶτα σχηματίσας αὐτὸ διαθέτως κατὰ ἀσύνδετον ὡς ἐκ πολλῆς ἀπειρίας, φησί. τίς ἂν οἴοιτο μετ' ἀνδράσι δαιτυμόνεσσι μοῦνον ἐνὶ πλεόνεσσι καὶ εἰ μάλα καρτερὸς εἴη, οἱ τεύξειν θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα μέλαιναν. τοῦτο δὲ, τὴν τοῦ Ὀδυσσέως ἐξαίρει τόλμαν καὶ τὸ τῆς μνηστηροφονίας δὲ παραμυθεῖται ἀπίθανον, ὡς μὴ δὲ τοῦ ποιητοῦ ἐκλαθομένου, πάνυ δυσχερὲς εἶναι τὸ ἔργον. καὶ ὅμως, ἱστορήσαντος τὸ τερασίως γενόμενον κατὰ τὴν αὐτοῦ πιθανὴν πλάσιν. ἰστέον δὲ ὅτι τὰ ἀπὸ τοῦ ῥέω ῥέεθρα ἐξέρχεται παρακείμενον τὰ ῥάκια γίνονται τροπῇ τοῦ ἦτα εἰς ἄλφα καὶ τοῦ δασέος εἰς ψιλόν, καὶ ὅτι τὸ ῥάκος, βράκος φασὶν οἱ Αἰολεῖς ὡς ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα πλατύτερον γέγραπται. χρῆσις δὲ τοιαύτη παρὰ Σαπφοῖ ἐν τῷ, τίς δ' ἀγροιῶτις θέλγει νόον, οὐκ ἐπισταμένη τὰ βράκε' ἕλκην ἐπὶ τῶν σφυρῶν; ἤγουν τίς γυνὴ χωριτικὴ ἐξεσμένη ἀγροικικώτερον, ἐφέλκεται ἐραστήν; καὶ ὅτι τὸ, ἆλτο ἐπὶ οὐδὸν ἀντὶ τοῦ ἥλατο, καὶ ῥᾳδίως ἔφη, ὡς ὑψηλοτέρου τῆς θύρας ὄντος τοῦ οὐδοῦ. ψιλοῦται δὲ τὸ ἆλτο καὶ ταῦτα ἀπὸ τοῦ ἅλλεσθαι γεγονός, οὐ μόνον ὡς αἰολικόν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἐπαγωγὴν τοῦ ψιλοῦ τ, ὡς καὶ ἡ Ἰλιὰς ἐδήλωσεν. ὃ δὴ ἔμελλε παθεῖν κατὰ τὸν τεχνικόν, καὶ ἡ γενικὴ τοῦ ἅλς, ὑπὲρ ἐκλήθη ἁλὸς καὶ μὴ ὑπεστάλη ὅτι οὕτως ἡ κλίσις γέγονεν ἅλς ἁλός, καὶ ἐφυλάχθη διὰ τοῦτο ἡ δασεῖα τῆς εὐθείας καὶ ἐν τῇ γενικῇ. ὃν τρόπον καὶ τὸ ἆλτο μὲν, δασύνεται ἀπὸ τοῦ ἅλλομαι. ἐπεὶ καὶ τὰ τοῦ ἐνεστῶτος πνεύματα εἰς τοὺς ἐκεῖθεν ὁμοίως μεταβαίνουσι χρόνους. συγκοπὲν δὲ εἰς τὸ ἆλτο, ἐψιλώθη. χαίρει γὰρ τὸ τ ὥσπερ καὶ τὸ θ καὶ τὸ δ, ψιλοῦσθαι τὰ πρὸ αὐτῶν φωνήεντα. ἵσταται δὲ ἐπὶ τὸν οὐδὸν Ὀδυσσεύς, ἵνα μὴ ἔχοιεν οἱ μνηστῆρες ἔξω φυγεῖν, βλάπτει γὰρ τοῦτο τὸν Ὀδυσσέα καὶ ζημιοῖ. τοῦτο μὲν, ὅπως τις διαδράσει τὸν φόνον. ἐκεῖνο δὲ, εἰ τοὺς Ἰθακησίους εἰς ἄμυναν προσκαλέσονται. Τὸ δὲ πρόσθε ποδῶν, ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ, ἐκχεύατο ὀϊστοὺς αὐτοῦ. τουτέστι πρόσθε ποδῶν. ἀάατος δὲ, δύναται ὁ δίχα βλάβης ἐνταῦθα εἶναι. ἵνα λέγῃ Ὀδυσσεύς, ὡς οὐ πολυβλαβὴς ὦ μνηστῆρες ἐμοὶ ὁ πρῶτον ἄεθλος ὡς ὑμεῖς ἐλέγετε, ἀλλὰ ἐστερημένος ἄτης. καὶ ὡς εἰπεῖν, ἀβλαβής. λέγει δ' ἂν αὐτὸν καὶ ἄλλως εἰρωνικῶς ἀάατον ἤγουν πολυβλαβῆ, κατὰ τὸ δοκοῦν τοῖς μνηστῆρσι. Τὸ δὲ οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος ἐκτετέλεσται νῦν αὖτε σκοπὸν ἄλλον εἴσομαι αἴκε τύχοιμι, εἴποι ἂν ὁ μετά τι μέγα ἔργον ἀνύσθεν, δευτέρῳ τινὶ ἐγχειρῆσαι θέλων. Τὸ δὲ ὄφρα

πίοι

πίοι οἴνοιο, ἀττικῶς ἐῤῥέθη. ἄλλως γὰρ, τὸ πίνειν αἰτιατικῇ συντάσσεται. ἴσως δὲ καὶ οὐδὲ ἔμελλε τὸν ὅλον ἐκπιεῖν οἶνον, ἀλλά τι μέρος αὐτοῦ ὡς εἰώθασι πιεῖν οἱ ὡς προεδηλώθη προπίνοντες. τὰ δὲ τοιαῦτα, γενικῇ συντάσσονται. ὅτι δηλαδὴ μὴ τὸ πᾶν δαπανᾶται ἀλλά τι μέρος αὐτοῦ. οἷον. λέων βοὸς βεβρωκώς. καὶ ὄφις μυρμήκων φαγών. καὶ ὅσα τοιαῦτα. Τὸ δὲ μέμβλετο ποιητικὴ αὕτη λέξις, ἐκ τοῦ μέμελετο γίνεται, ὅ ἐστι διὰ μελήσεως ἦν, κατά τε συγκοπὴν καὶ ἐπένθεσιν τοῦ βῆτα δι᾽ εὐφωνίαν καὶ συστολὴν τοῦ παραλήγοντος. καὶ ἐς δαιτυμόνες δὲ νῦν, οἱ ἁπλῶς δαιτύμενοι. ἐν μέντοι τῇ δ ῥαψῳδίᾳ, ἐπὶ τῶν τὴν δαῖτα παρασκευαζόντων εὕρηται ἡ λέξις τεθεῖσα. οἱ δὲ ὕστερον, ἐπὶ κλητῶν φίλων αὐτὴν τεθείκασιν. Ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς Ἀντίνοον κατὰ λαιμὸν ἐπισχόμενος, βάλεν ἰῷ. ἀντικρὺ δ᾽ ἁπαλοῖο δι᾽ αὐχένος ἤλυθ᾽ ἀκωκή. εἶτα διασκευάζων ὅπως ἔπεσε σφαδάζων καὶ οἷα ἔπαθε καὶ ἐποίησε, φησίν. ἐκλίνθη δ᾽ ἑτέρωσε, δέπας δέ οἱ ἔκπεσε χειρὸς βλημένου, αὐτίκα δ᾽ αὐλὸς ἀνὰ ῥῖνας παχὺς ἦλθεν αἵματος ἀνδρομέοιο. θοῶς δ᾽ ἀπὸ εἷο τράπεζαν ὦσε ποδὶ πλήξας. ἀπὸ δ᾽ εἴδατα χεῦεν ἔραζε. σῖτός τε κρέα τε ὀπτὰ φορύνετο. τουτέστιν ἐμολύνετο ἢ αἵματι ἢ καὶ ἄλλως κυλιόμενα εἰς γῆν. καὶ ὅρα φράσιν ταύτην ἀποζῶσαν τῆς ἐν Ἰλιάδι γλυκύτητος τῆς κατὰ ἐμβριθείας καὶ νοήματος καὶ φράσεως. πολεμικὴ γὰρ ἡ διασκευὴ καὶ εἰσὶ τοιαῦτα καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς. ὅλως γὰρ, τὸ τῆς Ὀδυσσείας ἀνδρῶδες, ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ ταύτῃ κεῖται. μιᾷ δὲ καὶ ἐνταῦθα βολῇ θανατοῖ ὁ ποιητὴς τὸν βαλλόμενον, διὰ τὸ ἀνδροφόνῳ φαρμάκῳ τὸν ὀϊστὸν βεβάφθαι καθὰ καὶ ἐν τῇ ἄλφα ῥαψῳδίᾳ προείρηται. ἔοικε δὲ, καὶ ἐπίτηδες ὁ ποιητὴς πλάττειν διὰ τὴν τῶν ὀϊστῶν ἔνδειαν. ἵνα ἑνὸς ὀϊστοῦ ἕνα θανατοῦντος, πλέον τὸ ἔργον διὰ τοῦ τόξου γίνηται. Τὸ δὲ ἐπισχόμενος, ἀντὶ τοῦ καταστοχασάμενος. εἴρηται δὲ, διὰ τὸ ἐπέχειν τὴν χεῖρα καὶ ἱστᾶν, τὸν κατὰ σκοποῦ βάλλοντα. οἱ δὲ παλαιοὶ, καὶ ἀντὶ τοῦ λαβόμενος φασίν. ἀστείως λέγοντες ὡς ἀπὸ χερσὶ κρατοῦντος. ὡς γὰρ ὁ ἄγχων, ἐπέχει τινὰ τοῦ λαιμοῦ, οὕτω καὶ Ὀδυσσεὺς ἔβαλε τὸν Ἀντίνοον κατὰ λαιμὸν, ἐπισχόμενος ἰῷ ὡς οἷα καὶ χειρί. Τὸ δὲ ἁπαλοῖο δι᾽ αὐχένος, σαφῶς ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα ἡρμήνευται. οὐ τοῦ ὅλου αὐχένος ὂν ἐπίθετον ἀλλὰ τοῦ περὶ αὐτὸν ἁπαλωτέρου μέρους. ἄλλως γοῦν, οὐκ ἂν ἁπαλὸς αὐχὴν λέγοιτο, ὁ σκληρὸς καὶ παρὰ τὸν αὐχμὸν ἐτυμολογούμενος διὰ τὰ κατ᾽ αὐτὸν ὀστᾶ ὡς οἷά τις αὐχμήν. διὸ καὶ διὰ τοῦ η κλίνεται, ἵνα ὥσπερ ἐστὶ ποιμὴν ποιμένος, οὕτω καὶ αὐχμὴν αὐχμένος. καὶ διὰ τὸ εὐφωνότερον, αὐχὴν αὐχένος. ἄλλως γάρ φασιν ὤφελε μὲν φύσει ἔχειν τὸ μῦ, διὰ τὸ κεκλίνθαι ἄν. ὡς τὸ, σωλὴν σωλῆνος καὶ τὰ ὅμοια. Τὸ δὲ ἐκλίνθη, εὕρηταί που ἐν τοῖς πρὸ τούτων, καὶ δίχα τοῦ ν ἐν τῷ, ἂψ δ᾽ ἑτέρωσ᾽ ἐλίθη. ἐπιτάξαντος τοῦ μέτρου ἐκεῖ τὴν τοῦ ν ἀπέλευσιν κατὰ κοινοτέραν γραφήν. δέπας δὲ λέγει, τὸ πρὸ ὀλίγων καλὸν ἄλεισον. Τὸ δὲ βλημένου, ὤφειλε μὲν δοτικῇ εἶναι. ἵνα ᾖ, δέπας δέ οἱ ἔκπεσε χειρὸς βλημένῳ. καὶ δὴ καὶ εὕρηταί τινα τῶν ἀντιγράφων, οὕτως ἔχοντα τῆς γραφῆς. τὰ μέντοι ἀκριβέστερα, γενικὴν ἔχουσιν ὡς μὴ δὲ τοῦ πλαγιασμοῦ σολοικίζοντος καθὰ καὶ ἐν ἄλλοις δεδήλωται. αὐλὸς δὲ νῦν κατὰ τοὺς παλαιοὺς, κρουνός. ἐξακόντισμα αἵματος. ὀξεῖα ἀναφορά. αὐλὸς γάρ φασι, πᾶν τὸ στενόν. ὅθεν καὶ ἔναυλοι, στενοὶ ποταμοί. τοιοῦτον δέ τοι καὶ οἱ αὐλῶνες. ὅθεν τὰ διαυλωνίζοντα πνεύματα. καὶ διαυλωνία, τοπικὴ στενότης καθ᾽ ἣν ὄρτυγες ἢ ἁπλῶς ἄγριοι ὄρνιθες ἀγρεύονται. ἐθνικὴ δὲ λέξις αὕτη γνώριμος τοῖς περὶ Σινώπην ἀνωτέρω οἰκοῦσι πρὸς βοῤῥᾶν. καὶ ἡ τοῦ ἀρότρου δὲ εἰς μῆκος τομὴ, ἐκ τούτου αὖλαξ λέγεται. καὶ ὁ δίαυλος. ἡ δὲ Ἰλιὰς, ἐντεῦθεν οἶδε καὶ τὴν αὐλῶπιν τρυφάλειαν. καὶ ὁ μουσικὸς δὲ αὐλὸς καὶ αὐλίσκος, τοιοῦτόν τι. καὶ ὅσα δὲ ἄλλα τῆς τοιαύτης συστοιχίας ἐστίν. ἔοικε δ᾽ ἐνταῦθα ὁ ἐλθὼν ἀνὰ ῥῖνας αὐλὸς, διὰ τὰς ῥῖνας εἰρῆσθαι αὐλός. οὐ γὰρ ἁπλῶς τὸ στενὸν, αὐλός. ἀλλὰ τὸ κοιλότητος μετέχον τινός. ὁποῖος καὶ ὁ αὐλὸς ἔτι δὲ καὶ οἱ αὐλῶνες καὶ ἡ αὖλαξ. ὁ δὲ ῥυεὶς κρουνὸς τοῦ αἵματος. οὐκ ἂν κυρίως αὐλὸς λέγοιτο αὐτὸς ἀλλὰ διὰ τὸ ἐξ αὐλοειδῶν τῶν ῥινῶν ἐξέρχεσθαι. εὕρηται δὲ περὶ αὐλῶν καὶ τῶν ἐξ αὐτῶν, καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα. ἔτι δὲ καὶ περὶ αὐλίσκων τῶν κατὰ σύριγγας. ὧν ἀχρηστικοί, οἱ δὲ μουσικοὶ δόνακες. ὡς δηλοῖ ὁ γράψας ἐν ἐπιγράμματί τι Πινδάρου περὶ τοῦ Πανὸς, τὸ, νομίων λυσάμενος δονάκων ἦχον ἐκλαθόμενος τῆς σύριγγος. ἀνδρόμεον δὲ οὐ μόνον αἷμα ὡς νῦν, ἀλλὰ καὶ ψωμοὶ πρὸ τούτων ἀνδρόμεοι ἐπὶ κύκλωπος. Τὸ δὲ ὦσε ποδὶ πλήξας, σφαδάζειν δηλοῖ τὸν Ἀντίνοον ἐν τῷ πίπτειν. Τοῦ δὲ φορύνειν, πρωτότυπον ἐστὶ δηλοῖ τὸ φορύω, καθὰ καὶ τοῦ φορύσσειν. τοῦ μὲν, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ν. τοῦ δὲ κατὰ παραγωγήν. ἐξ οὗ καὶ τὸ αἱμοφόρυκτον. δῆλον δ᾽ ὅτι ἐκ τοῦ φορῶ, γίνεται τὸ φορύω. καθὰ καὶ ἐκ τοῦ χῶ, τὸ χύω. ἐξ αὐτῶν δὲ δωρικῇ προσθέσει τοῦ ν τῇ πολλαχοῦ δηλωθείσῃ, τὸ φορύνω καὶ χύνω κατὰ τὸ πλύνω πλύω καὶ ὅσα τοιαῦτα. οὕτω δέ φασι καὶ ἄχω ἀχύω, καὶ δωρικῶς ἀχύνω, καὶ μεταθέσει ἀχνύω ἐξ οὗ τὸ ἄχνυμαι. ὁμοίως καὶ δέχω δεχύω δεχύνω καὶ μεταθέσει καὶ παραγωγῇ, δεχνύω δέχνυμαι. πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα. περὶ ὧν καὶ ἱστορεῖόν τι ἐκεῖ τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα γέγραπται. Οὕτω πεσόντος ὡς ἐῤῥέθη τοῦ Ἀντινόου, ὁμάδησαν οἱ μνηστῆρες. ἐκ δὲ θρόνων ἀνόρουσαν ὀρινθέντες κατὰ δῶμα, πάντοσε παπταίνοντες ποτὶ τοίχους, ἔνθα δὴ τὰ ὡς ἐῤῥέθη συναλέντα ἐκρέμαντο ὅπλα. οὐδέ πη ἀσπὶς ἔην οὐδ᾽ ἄλκιμον ἔγχος ἑλέσθαι. καλῶς ἄρα Ὀδυσσεὺς προεμηθεύσατο ἐπικρύψαι αὐτά. νείκεον δ᾽ Ὀδυσῆα χολωτοῖσιν ἐπέεσσι. καὶ ἐκπεσόντες τοῦ ἔργοις ἀμύνεσθαι, τρέπονται εἰς τὸ λαλεῖν. λέγοντες. ξεῖνε, κακῶς ἀνδρῶν τοξάζεαι. οὐκέτ᾽ ἀέθλων ἄλλων ἀντιάσεις. νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος. ὃ δὴ καὶ ἐν ἄλλοις κεῖται. καὶ γὰρ δὴ νῦν φῶτα κατέκτανες ὃς μέγ᾽ ἄριστος κούρων Ἰθα

θάνῃ, διότι αὐτόθι γυμνὸς ἵσταται. Ἐνταῦθα δηλῶν ὁ ποιητὴς ὅπως ταῦτ' ἔλεγον οἱ μνηστῆρες καὶ ὅτι οὔπω γνωρίσαντες τὸν Ὀδυσσέα, ἐπάγει· ἴσασκεν ἕκαστος ἀνήρ. τουτέστιν ὡς καὶ προερρέθη ἀλλαχοῦ, ἔλεγεν. ὃ ἐπενόει ἕκαστος. ἐπειδὴ φάσαν, οὐκ ἐθέλοντα ἄνδρα κατακτεῖναι, ἀλλὰ κατὰ ἀπειρίαν τοῦ τοξεύειν. τὸ δὲ, νήπιοι οὐκ ἐνόησαν ὡς δή σφισι καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπτο. ὃ καὶ ἐν Ἰλιάδι γέγραπται, τοῦτο δὲ πρὸς παραφωνητικῶς λαλεῖται, ὡς μηδαμῶς ἐκφευξομένων τὴν θανατηφόρον. Ἱστέον δὲ ὅτι τοῦτο ὑπὸ τῶν παλαιῶν τὸ χωρίον τόδε ἄκαιρον γάρ φασι καὶ γελοῖον, ταῖς ἐμοῦ τοι τὰ λέγειν. ὡς ἐκ συνθήματος οἷα τινὰ τραγικὸν χορόν. ἴσως γάρ φασιν Ὁμήρῳ, ἐν τοῖς τοιούτοις οὐχ οὕτω τιθεῖν, ἀλλὰ λέγειν. ὁ δὲ δεῖ λέγειν εἰπεῖν σκεῖ. ἔστι δ' εἰπεῖν, ὡς ἐσχημάτισεν Ὅμηρος καὶ ἄλλως τὸ τοιοῦτον νόημα. ὡς οἷα συγκεχυμένως ἐφ' ἑκάστου τῶν μνηστήρων λεγόμενον. οἱ γὰρ στίχοι οἱ τοιοῦτοι ταραχώδεις, ἴδια ὑποτιθεῖν. Τὸ δὲ ἐλιάσθαι, πάνυ ἀσφαλῶς κεῖται. ἐπὶ μὲν γὰρ ἀσπὶς καὶ ἔγχος, ἀλλ' οὐχ ὥστε καὶ ἐλιάσθαι τοὺς μνηστῆρας. κεκλείσεται γάρ. Τὸ δὲ κακῶς ἀνδρῶν τοξάζεαι, ἀντὶ τοῦ, ἀτέχνως τοξάζεις κατὰ ἀνδρῶν. οὕτω γὰρ ὡς εἴρηται οἴονται. Ὅρα δ' ἐν τῷ, ξεῖνε κακῶς ἀνδρῶν τοξάζεαι καὶ ἑξῆς, τὸ τῶν ἐννοιῶν κομματικὸν διὰ θυμόν. τρεῖς γὰρ ἐν δυσὶ στίχοις ἔννοιαι κεῖνται αὐτοτελεῖς. Τὸ δὲ οἴεσθαι τοὺς μνηστῆρας ὡς οὐχ ἑκὼν ὁ ξεῖνος ἀφῆκε βέλος κατὰ τοῦ Ἀντινόου, ἔχει τι καὶ εὐηθείας. ἐπεὶ παρέπλαξεν αὐτοὺς κἀνταῦθα θεὸς τὸ νόημα. διὸ καὶ Ὅμηρος ἐπεσημήνατο, εἰπών. τὸ δὲ, νήπιοι οὐκ ἐνόησαν. Ἱστέον δὲ ὅτι τὸ, οὐκέτ' ἀέθλων ἄλλων ἀντιάσεις, ἔχει τι καὶ ἀστειότητος. ὡς οἷα λεγόντων τῶν μνηστήρων ὅτι διοιστεύσας μὲν σιδήρου, ἔσχες ἄεθλα τὰ ὑπὸ τῆς Πηνελόπης τεθέντα, ἐπεὶ δὲ τῇ βολῇ ταύτῃ τῇ τοῦ Ἀντινόου, οὐκ ἔσεαι τοιαῦτα ἄεθλα τυχεῖν. Τὸ δὲ ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται, κεῖται μὲν καὶ μετ' ὀλίγα. εἴληπται δὲ ὡς ἀπὸ σχοινίου. ἀπομειοῦν τι ἐπὶ τῶν τὰ πέρατα. καὶ δηλοῖ συμβολικῶς, ὅτι τέλος καὶ πεπερασμένος ὄλεθρος τῶν μνηστήρων ἧπται, καὶ οὐ ἐνδέχεται οὐκ ἔστιν εὑρεῖν ἕτερον ὄλεθρον.

Ὅτι τὰ κακὰ τῶν μνηστήρων ἐκτιθέμενος Ὀδυσσεὺς ἐν ἐπιτόμῳ, καὶ τῆς ἄγαν ἀναιδείας αὐτῶν αἰτιώμενος ἢ κατηγορῶν παρ' ἑαυτοῦ δικαστοῦ φησίν. ὦ κύνες, οὔμ' ἔτι ἐφάσκετε ὑπότροπον οἴκαδ' ἱκέσθαι δήμου ἀπὸ Τρώων, ὅτι μοι κατεκείρετε οἶκον, δμωῇσί τε γυναιξὶ παρευνάζεσθε βιαίως. αὐτοῦ τε ζώοντος ὑπεμνάασθε γυναῖκα. οὔτε θεοὺς δείσαντες οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν, οὔτε τιν' ἀνθρώπων νέμεσιν κατόπισθεν ἔσεσθαι. καὶ ἑξῆς. καὶ τοὺς μὲν ἄλλους πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλεν ἀκούσαντας. ὑπετόπευσαν γὰρ αὐτὸν τὸ τοῦ Ὀδυσσέως ὄνομα ὡς εἰκός. Εὐρύμαχος δὲ μόνος ἐπιθαρρήσας, ἔφη. εἰ μὲν δὴ Ὀδυσσεὺς Ἰθακήσιος ἦλθες, ταῦτα μὲν αἴσιμα εἶπες. οὐ γάρ ἐστιν ἀντειπεῖν. ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη κεῖται ὃς αἴτιος ἔπλετο πάντων, Ἀντίνοος. οὗτος γὰρ ἐπίηλε τάδε ἔργα, οὔτι γάμου τόσσον κεχρημένος, ἀλλ' ἄλλα φρονέων, τά οἱ οὐκ ἐτέλεσε θεός. ποῖα δὴ ἄλλα; ὄφρα Ἰθάκης κατὰ δῆμον βασιλεύοι αὐτὸς, ἀτὰρ σὸν παῖδα κατακτείνειε λοχήσας. οἷα δηλαδὴ βα-

Ὦ κύνες, οὔ μ' ἔτ' ἐφάσκεθ' ὑπότροπον οἴκαδ' ἱκέσθαι
Δήμου ἀπὸ Τρώων, ὅτι μοι κατεκείρετε οἶκον,
Δμωῇσι δὲ γυναιξὶ παρευνάζεσθε βιαίως,
Αὐτοῦ τε ζώοντος ὑπεμνάασθε γυναῖκα,
Οὔτε θεοὺς δείσαντες οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
Οὔτε τιν' ἀνθρώπων νέμεσιν κατόπισθεν ἔσεσθαι.
Νῦν ὑμῖν καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται.
Ὣς φάτο. τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλε.
Πάπτηνεν δὲ ἕκαστος ὅπῃ φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.
Εὐρύμαχος δέ μιν οἶος ἀμειβόμενος προσέειπεν.
Εἰ μὲν δὴ Ὀδυσεὺς Ἰθακήσιος εἰλήλουθας,
Ταῦτα μὲν αἴσιμα εἶπες ὅσα ῥέζεσκον Ἀχαιοί,
Πολλὰ μὲν ἐν μεγάροισιν ἀτάσθαλα, πολλὰ δ' ἐπ' ἀγροῦ.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη κεῖται, ὃς αἴτιος ἔπλετο πάντων
Ἀντίνοος. οὗτος γὰρ ἐπίηλεν τάδε ἔργα,
Οὔτι γάμου τόσσον κεχρημένος οὔτε χατίζων,
Ἀλλ' ἄλλα φρονέων, τά οἱ οὐκ ἐτέλεσσε Κρονίων,
Ὄφρ' Ἰθάκης κατὰ δῆμον ἐϋκτιμένης βασιλεύοι
Αὐτὸς, ἀτὰρ σὸν παῖδα κατακτείνειε λοχήσας.
Νῦν δ' ὁ μὲν ἐν μοίρῃ πέφαται. σὺ δὲ φείδεο λαῶν
Σῶν. ἀτὰρ ἄμμες ὄπισθεν ἀρεσσάμενοι κατὰ δῆμον
Ὅσσά τοι ἐκπέποται καὶ ἐδήδεται ἐν μεγάροισι,
Τιμὴν ἀμφὶς ἄγοντες ἐεικοσάβοιον ἕκαστος,
Χαλκόν τε χρυσόν τ' ἀποδώσομεν, εἰσόκε σὸν κῆρ
Ἰανθῇ. πρὶν δ' οὔτι νεμεσσητὸν κεχολῶσθαι.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.

αλεων

Εὐρύμαχ', οὐδ' εἴ μοι πατρώϊα πάντ' ἀποδοῖτε,
Ὅσσα τε νῦν ὕμμ' ἐστὶ καὶ εἴ ποθεν ἄλλ' ἐπιθεῖτε,
Οὐδέ κεν ὣς ἔτι χεῖρας ἐμὰς λήξαιμι φόνοιο,
Πρὶν πᾶσαν μνηστῆρας ὑπερβασίην ἀποτῖσαι.
Νῦν ὑμῖν παράκειται ἐναντίον ἠὲ μάχεσθαι,
Ἢ φεύγειν, ὅς κεν θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξῃ.
Ἀλλά τιν' οὐ φεύξεσθαι ὀΐομαι αἰπὺν ὄλεθρον.

θυλεῖν. νῦν δ' ὁ μὲν, ἐν μοίρῃ πέφαται. ἤτοι δικαίως πεφόνευται. σὺ δὲ φείδεο λαῶν σῶν, μονονουχὶ λέγων, ὅτι σαυτὸν βλάψεις τοὺς σοὺς ἀπολλών. ἔτι ὡς μεταστραπείς λαλήσας καί τι καὶ ἱκετεύσας, ἐπάγει. ἀτὰρ ἄμμες ὄπισθεν ἀρεσσάμενοι κατὰ δῆμον, ὅσσά τοι ἐκπέποται καὶ ἐδήδοται ἐν μεγάροισι, τιμὴν ἀμφὶς ἄγοντες ἐεικοσάβοιον ἕκαστος, χαλκόν τε χρυσόν τ' ἀποδώσομεν. εἰς ὅ κε σὸν κῆρ ἰανθῇ. πρὶν δ' οὔτι νεμεσσητὸν κεχολῶσθαι. καὶ οὕτω μὲν ὁ Εὐρύμαχος μεγαλοπρεπῶς τὸν Ὀδυσσέα ὑποβάλλεται. Ὀδυσσεὺς δὲ, Εὐρύμαχέ φησιν, οὐδ' εἴ μοι πατρώϊα πάντ' ἀποδοῖτε, ὅσσά τε νῦν ὑμῖν ἐστι καὶ εἴ ποθεν ἄλλ' ἐπιθεῖτε, οὐδ' ἂν οὕτω χεῖρας ἐμὰς λήξαιμι φόνοιο, πρὶν πᾶσαν μνηστῆρας ὑπερβασίην ἀποτῖσαι. εἶτα ἔργον ἀνδρείου καὶ θαρσαλέου ἀνδρὸς ποιῶν, ἐπάγει. νῦν ὑμῖν παράκειται ἢ παράκειται ἐναντίον ἢ μάχεσθαι, ἢ φεύγειν ὅς ἂν θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξῃ. ἀλλά τινα οὐ φεύξεσθαι ὀΐομαι αἰπὺν ὄλεθρον. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ δήμου ἄγρ' προῶν, δι' ἐκφόβησιν τῶν μνηστήρων παρέρριπται ἐπὶ ἀναμνήσει τῆς αὐτοῦ ἀνδρίας. ἄλλως γὰρ, οὐκ ἀπὸ δήμου προῶν ἥκει Ὀδυσσεὺς ἄρτι, ἀλλ' ἀπὸ μακρᾶς πλάνης. Τὸ δὲ κατεκείρετε, ἐπαινεῖται τοῖς παλαιοῖς. οἵ φασιν ὡς οὐκ ἂν ἐμφατικώτερον ἡ λέξις μεθερμηνευθείη. Τὸ δὲ γυναιξὶ δμωαῖς τοὺς μνηστῆρας παρευνάζεσθαι βιαίως, δμωὰς γυναῖκας ῥυσάζεσθαι ἀεικελίως πρὸ τούτων ἔφη. γυναῖκας δ' ἐνταῦθα δμωὰς, κατὰ τὸ φύσει σημαινόμενον τῆς γυναικός. ἤγουν θήλειαι ἄνθρωποι. ἐφεξῆς δὲ εὐθὺς ἐν τῷ, ὑπεμνάασθε γυναῖκα, τὴν ὑπὸ ἀνδρὶ λέγει. ἔστι δὲ τὸ ὑπεμνάασθε, ἀντὶ τοῦ ὑπούλως καὶ ψευδῶς καὶ οὐ κατὰ νόμον ἐμνηστεύεσθε. ὥσπερ καὶ τὸ δμωαῖς παρευνάζεσθε, ἀντὶ τοῦ παρὰ τὸ δίον συνεκοιμᾶσθε. Ὅρα δὲ καὶ ὡς μνησθεὶς Ὀδυσσεὺς τῆς γυναικὸς, σιωπᾷ τὴν τοῦ φίλου υἱοῦ ἐπιβουλήν. καὶ ὅτι ὀνειδίζει καὶ δι' αὐτήν. ἐπειδή φασιν ἴσως εἰς τοῦτο διανοεῖται, ὡς πολλὰ ἐπιβεβουλευμένοι ἠμνῶντο. ἔφη γάρ που ὁ Τηλέμαχος ὅτι πειρήσομαι εἴπως ὑμῖν κακὰς ἐπὶ κῆρας ἰήλω. πρὸς δὲ τὸ τοιοῦτον ἰήλω, ἔφη πρὶν ἀντινόου νῦν Εὐρύμαχος, ὅτι οὗτος ἐπίηλε τάδε ἔργα. ἤγουν οὗτος αἴτιος τῶν προόντων κακῶν. κατηγορίας ἐνιστῶν ἐπ' ἀκροαταῖς τοῖς ἔτι ζῶσι, κατὰ τὸ μηδὲν ἀντιλέγειν ἔχοντος. Τὸ δὲ μήτε θεὸν δεδιέναι μήτ' ἀνθρώπων νέμεσιν ὑφορᾶσθαι, ἀρχαιονομικόν πάθος ἀνδρῶν. Τὸ δὲ οὔτι τινὰ κατόπισθε νέμεσιν ἔσεσθαι, ἀλλὰ γλῶσσα ἐποίησεν σχήματος. ἦν γὰρ ἀκόλουθον, ἄλλως εἰπεῖν. ὅτι θεὸν δέδιεν τις ὅτι ἀνθρώπων νέμεσιν θέμενοι, κατὰ τὸ δηλαδή. Ἐν δὲ τῷ, Ὀδυσσεὺς Ἰθακήσιος, περιττὸν τὸ Ἰθακήσιος, καὶ εἰς οὐδὲν χρήσιμον εἴρηται. οἷα συγκεχυμένου τοῦ Εὐρυμάχου καὶ μὴ φυλοκρινοῦντος λόγου ἀκρίβειαν. Ὅρα δὲ καὶ τὸ, ἄλλα φρονέων, πολλὴν πάνυ ἔχον διαφορὰν πρὸς τὸ, ἀλλοφρονέων. ὃ, πρὸ τούτων ἐπὶ τοῦ ἱερέως εἴρηται. ζήτει δὲ, καὶ ἐπ' ἄλλων ἰδέσθαι πολλῶν. ἐφ' ὧν διαφορὰ τοῦ συνθέτως ἢ διαλελυμένως λαλεῖν. ἀρεσσάμενοι δὲ καὶ ἐνταῦθα, ἀντὶ τοῦ ἀρέσαντες. φιλιωθέντες, ἄρθμιοι γενόμενοι. ὅπερ προδεδήλωται. Τὸ δὲ ἐδήδοται, τὰ παλαιὰ ὑπομνήματα ἀττικὸν εἶναί φασι παρακείμενον ἐκ τοῦ ἐδῶ ἐδοῖς ὡς ὁμῶ ὀμοῖς, ἵνα γίνοιτο οὕτως. ἐδῶ ἐδώσω ἔδωκα. καὶ ἀττικῶς ἐδήδωκα. ἐξ οὗ τὸ ἐδήδομαι ἐδήδοται. ἄλλως μέντοι, ἔγνωσται εἶναι παρακείμενος τοῦ ἔδω βαρυτόνου, ἦκα. καὶ ἀττικῶς ἔδηκα. εἶτα πλεονασμῷ τοῦ δο συλλαβῆς ὡς ἂν ἔχοι τρίτον τόπον συλλαβικὸν συστελλόμενον, ἐδήδοκα. ἐξ οὗ παθητικὸς παρακείμενος ἐδήδομαι. καὶ ἔστιν ὅμοιον τὸ ἐδήδοκα, πρὸς τὸ ἄγω ἄξω ἦχα ἄγηχα καὶ πλεονασμῷ ἀγήοχα. ὁ δέ γε κανονίσας τὸ ἐδήδοκα ἐκ τοῦ ἐδῶ ἐδήσω ὅθεν ὁ ἐδητύς, ἔδηκα, καὶ πλεονασμῷ τῆς δο συλλαβῆς καὶ συστολῇ τῆς ἀρχούσης ἐδήδοκα ὅθεν τὸ ἐδήδομαι, ὡς ἀτριπτότερον μὲν οὐδ' οἷς γράφει, οὐκ ἀφίεσι δὲ καθαρῶς ὑπτιάζεσθαι τὴν λέξιν. Τιμὴν δὲ, τὴν ποινὴν λέγει. εἰς δὲ ποσὸν ἐνταῦθα δυσφράστως ἔχον, συγκέχυται διὰ πολλῶν ἀορίστων αἰτιατικῶν, τοῦ ὅσσα ἐκπέποται καὶ ἐδήδοται. τοῦ, ἐεικοσάβοιον. τοῦ, χαλκόν. τοῦ, χρυσόν. ἔχει γὰρ τὸ χωρίον ἀμφιβολίαν ἐπιτηδευτήν. ὥς που καὶ ἐν Ἰλιάδι τὸ, ἅλις χρυσοῦ καὶ ἀργύρου. ἄδηλον γὰρ καὶ ἐνταῦθα, εἴτε ἰδίᾳ ἕκαστος ἀνὰ εἰκοσάβοιον χαλκοῦ ἀποδώσει, καὶ αὖθις ἀνὰ εἰκοσάβοιον χρυσοῦ. εἴτε καὶ ἄλλως, ἰδίᾳ μὲν ἕκαστος ἀφορμήσοντι εἰκοσάβοιον, δι' οὗ ἦν βόας εἴκοσι κτήσασθαι. ἰδίᾳ δὲ, χαλκὸν καὶ χρυσὸν ἀορίστως. καὶ τὸ ἕκαστος δὲ, ἀμφίβολόν τι ἔχει. οὐκ εὔδηλον γὰρ εἴτε ἕκαστος τῶν ὅλων μνηστήρων, εἴτε καὶ ἕκαστος τῶν Ἰθακησίων μόνων μνηστήρων. καὶ τὸ κατὰ δῆμον δὲ, οὐ πάνυ δῆλον εἰ καὶ τὸν ἐν Ἰθάκῃ δῆμον πάντα εἰς ἀπόδοσιν τιμῆς συντάσσει Εὐρύμαχος ὡς ἐκείνων δῆθεν πταιόντων καθὰ ποτε προδημηγορήσας ἐνέφηνεν ὁ Τηλέμαχος ἐρεθίζων τὸν δῆμον εἰς τὴν κατὰ τῶν μνηστήρων ἄμυναν. δοκεῖ δὲ ἀμφιβόλως οὕτω λαλῆσαι ὁ Εὐρύμαχος, οὐχ οὕτω κατὰ δόλον ὡς διὰ σύγχυσιν λογισμοῦ. Ἰστέον δὲ, ὅτι ἔχει θεραπείαν ἡ τοιαύτη ἀμφιβολία, τὸ, εἰς ὅ κε σὸν κῆρ ἰανθῇ. ὅπως γὰρ ἂν ἐν

νοεῖται ἡ ῥυεῖσα τιμή, εἰς τοσοῦτον ὅμως αὐτῇ γενήσεται, ἕως ἂν ἀρκέσῃ ἀγαπήσοις τὰ δοθησόμενα. δύναται δὲ ὅλως τιμὴ ἐνταῦθα νοεῖσθαι, καὶ τὸ παρὰ τοῖς ὕστερον λεγόμενον τίμημα. ἵνα λέγῃ Εὐρύμαχος ὡς τιμησόμεθα τὰ δαπανηθέντα ἴδια καὶ χωρὶς ἕκαστος ἄγοντες ὡς εἰκοσάβοιον χαλκὸν καὶ χρυσὸν κατὰ τὸ ἀνάλογον, ἕως ἂν τὸ σὸν κῆρ ἰανθῇ. ἡ δὲ τοιαύτη τιμή, καὶ τῖμος λέγεται κοινότερον ὡς λογγῖνος δηλοῖ. ὁμοίως δὲ, χολὴ χόλος ὠνὴ ὦνος καὶ τοῖς τοιούτοις. μνηστέον δ' ἐνταῦθα καὶ παλαιᾶς παραδόσεως ἐκτεθειμένης ὡς ἡ μὲν εὔκλειος τιμή, παράγει τὸν ἐπίτιμον ὅς ἐστιν ὁ ἔντιμος. ἡ δὲ ἐπιζημία, τὸν ἐπιτίμιον. ὅ δέ ἐστιν, ὁ ἐπιζήμιος καὶ ἐπιτιμητός. ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἐπιπλήξειν, ἐπιτιμῆσαί φαμεν. καὶ ἐπιτίμιον δὲ δεῖν, αἴτιον τοῦ ἐπιπλήξειν. καὶ τοὐναντίον ἐκεῖθεν, ὅτι τὸ ἐπίτιμος ἀρσενικοῦ, ἴσως οὐδέτερον, τὸ καὶ νῦν λεγόμενον ἐπιτίμιον. ἵνα ᾖ ὥσπερ ἐγκώμιος λόγος παρὰ Πινδάρῳ πολλαχοῦ, ἐγκώμιον ἀπ' αὐτοῦ σύγγραμμα δηλαδή, οὕτω καὶ ὁ ἐπιτίμιος ἀνὴρ καὶ τὸ ἐπιτίμιον πρᾶγμα ἢ λόγιον. Τὸ δὲ ἀποδώσομεν, χρεωστικὴν δηλοῖ ἔκτισιν. ἀφ' ἧς καὶ ἡ ἀνωτέρω ῥηθεῖσα τιμὴ ἐν τῷ, τιμὴν ἀμφὶς ἄγοντες. διαφορὰ γάρ τις τοῦ ἀποδοῦναι καὶ τοῦ δοῦναι ἐν ἄλλοις δεδήλωται. Τὸ δὲ οὐδ' εἴ μοι πατρώια πάντ' ἀποδοῖτε καὶ τὰ ἑξῆς, οὐ πολλὴν ὑπερβολὴν ἔχει. Σημείωσαι γὰρ ὅτι τὴν ὑπερβολὴν τῆς δόσεως, τῇ Ἰλιάδι μάλιστα ἐχαρίσατο. ἔστι δ' οἷς, καὶ μάλιστα ἐν οἷς φησὶν Ἀχιλλεὺς μὴ ἂν ὁρμηθῆναι εἰς πόλεμον οὐδὲ εἰ τόσα καὶ τόσα παμπλεῖστα λάβοι. ἐνταῦθα δὲ, τῇ τῶν προσώπων ποιότητι συμμετριάζει καὶ τὸ ὑπερβάλλον τῆς δόσεως. Τὸ δὲ πατρώια, ἑρμηνεύει τὸ, ὅσα τε νῦν. καὶ τὸ, εἴ ποθεν ἄλλα. ἵνα λέγῃ πατρῴα, μὴ τὰ περιελθόντα ἐκ πατέρων τῷ Ὀδυσσεῖ, ἀλλὰ τὰ τοῖς μνηστῆρσι πάλαι ποτὲ πατρῷα. καὶ οὕτω παράγονται οἱ τρεῖς χρόνοι, ὁ πρῴην ὁ νῦν καὶ ὁ εἰσέπειτα. ὡς φαμένου τοῦ Ὀδυσσέως μὴ ἂν καταλλαγῆναι τοῖς μνηστῆρσιν, οἵ δ' ὑπὲρ τὰ ἐκ πατέρων αὐτοῖς προσόντα δοῖεν, μήτε ἃ νῦν ἔχουσι, μήτε ἃ περ εἰσέπειτα κτήσονται. Τὸ δὲ ἀποδοῖτε καὶ τὸ ἐπιθεῖτε, συγκοπή ἐστι τοῦ, δοίητε καὶ θείητε. ὧν πρῶτα, τὸ ἀποδοῖεν καὶ ἐπιθεῖεν. Τὸ δὲ χεῖρας ἐμὰς λήξαιμι τουτέστι παύσω φόνοιο, ἁπλῶς ἐφράσθη. ἡ γὰρ κοινὴ διάλεκτος, ἀρνεῖται λέγειν λήξαιμι φόνοιο. τουτέστι παυθείημι. Τὸ δὲ νῦν ὑμῖν παράκειται ἐναντίον ἢ μάχεσθαι ἢ φεύγειν ὃ δὴ πρὸς ἐναντίους ἐκφόβησις ἐστὶν ἀπό τινος θαῤῥαλέως ἔχοντος, φιλοσόφως εἴρηται. ἐναντία γὰρ ἀλλήλοις τὸ μάχεσθαι καὶ τὸ φεύγειν. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐπείπερ εἰκὸς ἦν ἐνταῦθα τοὺς μνηστῆρας εἰπεῖν ὡς αἱροῦνται οὐ μάχεσθαι ἀλλὰ φεύγειν, ἐπάγει Ὀδυσσεὺς ὡς οὐκ ἔσται οὐδὲ τοῦτο ὑμῖν. φησὶ γάρ, ἀλλά τιν' οὐ φεύξεσθαι ὀΐω αἰπὺν ὄλεθρον. εἰ γὰρ καὶ Ἀντίνοος οἷα καὶ στρατηγὸς πρὸ κατῆρχε τοῦ λῃΐζεσθαι, ἀλλ' ὁ Εὐρύμαχος ὑποδεέστερος ἐκείνου, ὑποστρατηγεῖν ἐδόκει. ἀκόλουθοι δὲ καὶ οἱ λοιποὶ τούτοις ἑπόμενοι, στρατός τις ἦσαν αὐτοῖς. εἰκότως ἄρα πάντες ὀλοθρευθήσονται.

Ὅτι Ὀδυσσέως ἐκφήναντος ἑαυτὸν καὶ ἀπειλησαμένου, τῶν μὲν ἄλλων μνηστήρων αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ. Εὐρύμαχος δὲ, ἀρετῇ τινι ὡς ἐῤῥέθη ἔξοχος, ποιεῖ τι ἐγχωροῦν. καὶ στρατηγικῶς θαῤῥύνων ἐκείνους, φησὶν ὦ φίλοι, οὐ γὰρ σχήσει ἀνὴρ ὅδε χεῖρας ἀάπτους, ἀλλ' ἐπεὶ ἔλλαβε τόξον ἐΰξοον ἠδὲ φαρέτρην, οὐδοῦ ἀπὸ ξεστοῦ τοξάσσεται, εἰσόκε πάντας ἄμμε κατακτείνῃ. ἀλλὰ μνησώμεθα χάρμης. φάσγανά τε σπάσασθε, καὶ ἀντίσχεσθε τραπέζας ἰῶν ὠκυμόρων. σχεδιάζοντες αὐτὰς ὡς εἰς ἀσπίδας. ἄλλως τε, ἀσπίδες αὐτοῖς οὐκ εἰσίν. ἐπὶ δ' αὐτῷ πάντες ἔχωμεν ἀθρόοι, εἴ πως αὐτὸν οὐδοῦ ἀπώσωμεν ἠδὲ θυράων. ἔλθωμεν δ' ἀνὰ ἄστυ. βοὴ δ' ὤκιστα γένοιτο. οὕτως ἂν τάχα νῦν ὕστατα τοξάσαιτο. καὶ οὕτω μὲν ὁ τῶν μνη

Ὣς φάτο, τῶν δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.
Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος προσεφώνεε δεύτερον αὖτις.
Ὦ φίλοι, οὐ γὰρ σχήσει ἀνὴρ ὅδε χεῖρας ἀάπτους,
Ἀλλ' ἐπεὶ ἔλλαβε τόξον ἐΰξοον ἠδὲ φαρέτρην,
Οὐδοῦ ἀπὸ ξεστοῦ τοξάσσεται εἰσόκε πάντας
Ἄμμε κατακτείνῃ. ἀλλὰ μνησώμεθα χάρμης.
Φάσγανά τε σπάσσασθε καὶ ἀντίσχεσθε τραπέζας
Ἰῶν ὠκυμόρων. ἐπὶ δ' αὐτῷ πάντες ἔχωμεν
Ἀθρόοι, εἴ κέ μιν οὐδοῦ ἀπώσομεν ἠδὲ θυράων.
Ἔλθωμεν δ' ἀνὰ ἄστυ. βοὴ δ' ὤκιστα γένοιτο.
Τῷ κε τάχ' οὗτος ἀνὴρ νῦν ὕστατα τοξάσσαιτο.
Ὣς ἄρα φωνήσας, ἐρύσατο φάσγανον ὀξὺ
Χάλκεον ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον, ἆλτο δ' ἐπ' αὐτῷ
Σμερδαλέα ἰάχων. ὁ δ' ὁμαρτῇ δῖος Ὀδυσσεὺς
Ἰὸν ἀποπροΐεις, βάλε στῆθος παρὰ μαζόν.
Ἐν δέ οἱ ἥπατι πῆξε θοὸν βέλος. ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
Φάσγανον ἧκε χαμᾶζε. περιῤῥηδὴς δὲ τραπέζῃ
Κάππεσε δινηθείς. ἀπὸ δ' εἴδατα χεῦεν ἔραζε,
Καὶ δέπας ἀμφικύπελλον. ὁ δὲ χθόνα τύψε μετώπῳ,
Θυμῷ ἀνιάζων. ποσὶ δὲ θρόνον ἀμφοτέροισι

σύφορ

Λακτίζων ἐτίναξε. κατ' ὀφθαλμῶν δὲ κέχυτ' ἀχλύς.
Αμφίνομος δ' Οδυσῆος ἐείσατο κυδαλίμοιο
Αντίος ἀΐξας. εἴρυτο δὲ φάσγανον ὀξὺ,
Εἴπως οἱ εἴξειε θυράων. ἀλλ' ἄρα μιν φθῆ
Τηλέμαχος κατόπισθε βαλὼν χαλκήρεϊ δουρὶ,
Ωμων μεσσηγύς. διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσε.
Δούπησεν δὲ πεσών. χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ.
Τηλέμαχος δ' ἀπόρουσε λιπὼν δολιχόσκιον ἔγχος
Αὐτοῦ ἐν Αμφινόμῳ. περὶ γὰρ δίε μήτις Αχαιῶν
Εγχος ἀνελκόμενον δολιχόσκιον, ἢ ἐλάσειε
Φασγάνῳ ἀΐξας, ἠὲ προπρηνέα τύψας.
Βῆ δὲ θέειν. μάλα δ' ὦκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανεν.
Αγχοῦ δ' ἱστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ω πάτερ, ἤδη τοι σάκος οἴσω καὶ δύο δοῦρε,
Καὶ κυνέην πάγχαλκον ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖαν,
Αὐτός τ' ἀμφιβαλεῦμαι ἰών. δώσω δὲ συβώτῃ,
Καὶ τῷ βουκόλῳ ἄλλα. τετευχῆσθαι γὰρ ἄμεινον.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Οδυσσεύς.
Οἶσε θέων, εἵως μοι ἀμύνεσθαι πάρ' ὀϊστοί,
Μή μ' ἀποκινήσωσι θυράων μοῦνον ἐόντα.
Ως φάτο. Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπεπείθετο πατρί.
Βῆ δ' ἴμεναι θάλαμόνδ' ὅθι οἱ κλυτὰ τεύχεα κεῖτο.
Ενθεν τέσσαρα μὲν σάκε' ἔξελε, δούρατα δ' ὀκτὼ,
Καὶ πίσυρας κυνέας χαλκήρεας ἱπποδασείας.
Βῆ δὲ φέρων. μάλα δ' ὦκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανεν.
Αὐτὸς δὲ πρώτιστα περὶ χροῒ δύσετο χαλκόν.
Ως δ' αὔτως τὼ δμῶε δυέσθην τεύχεα καλά.
Εσταν δ' ἀμφ' Οδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην.
Αὐτὰρ ὅγ' ὄφρα μὲν αὐτῷ ἀμύνεσθαι ἔσαν ἰοί,
Τόφρα μνηστήρων ἕνα γ' αἰεὶ ᾧ ἐνὶ οἴκῳ
Βάλλε τιτυσκόμενος, τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἔπιπτον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ λίπον ἰοὶ ὀϊστεύοντα ἄνακτα,
Τόξον μὲν πρὸς σταθμὸν ἐϋσταθέος μεγάροιο
Εκλιν' ἑστάμεναι πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα.
Αὐτὸς δ' ἀμφ' ὤμοισι σάκος θέτο τετραθέλυμνον.
Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν,
Ιππουριν. δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
Εἵλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ.
Ορσοθύρη δέ τις ἔσκεν ἐϋδμήτῳ ἐνὶ τοίχῳ,
Ακρότατον δὲ παρ' οὐδὸν ἐϋσταθέος μεγάροιο
Ην ὁδὸς ἐς λαύρην. σανίδες δ' ἔχον εὖ ἀραρυῖαι.
Τὴν δ' Οδυσεὺς φράζεσθαι ἀνώγει δῖον ὑφορβὸν,
Εσταότ' ἄγχ' αὐτῆς. μία δ' οἴη γίνετ' ἐφορμή.
Τοῖς δ' Αγέλαος μετέειπεν ἔπος πάντεσσι πιφαύσκων.

στέρων περὶ τὰς φλιάς. ἀρχὸς τῶν ἐρίμαχος, πρόμαχος, ὁ παραθαρρύνων ἐκείνους εἰς μάχην αὐτούς. καὶ ἅμα εἰρύσατο φάσγανον ὀξὺ χάλκεον, ἀλλ' ἐπὶ τὸν Ὀδυσσέα σμερδαλέα ἰαχῶν. ὁ δ' ὁμοῦ τῷ δῖος Ὀδυσσεύς, ἰὸν ἀποπέμψας ἐκ τόξου ἀφ' ἑαυτοῦ προπέμψας, βάλε στῆθος παρὰ μαζόν. ἐν δέ οἱ ἥπατι πῆξε θοὸν βέλος. ἐκ δ' ἄρα ξίφος φαίδιμον ἧκε χαμᾶζε. περιρρηδὴς δὲ τραπέζῃ κάππεσε δινηθεὶς ὁ ἰδνωθείς. ἀπὸ δ' εἴδατα χεῦεν ἔραζε τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὃ καὶ αὐτὸ νόθος ἐστί. καὶ δέπας ἀμφικύπελλον. ὁ δὲ χθόνα τύπτε μετώπῳ, θυμῷ ἀσχάλλων. ποσὶ δὲ θρόνον ἀμφοτέροισι λακτίζων ἐτίναξε. κατ' ὀφθαλμῶν δὲ κέχυτ' ἀχλύς. καὶ ὅρα ὡς πλεῖον ἡ διασκευὴ τῶν κατὰ τὸν Εὐρύμαχον σφαδασμοῦ ὑπὲρ τὸν τοῦ Ἀντινόου. φιλοτιμησαμένου τοῦ ποιητοῦ, πλεῖόν τι φράσαι εἰς τὸν καὶ πλεῖον ἐνδειξάμενον. κεῖται γὰρ ἰδοὺ οἱ τῶν μνηστήρων ἀρχοὶ οἱ [illegible] κατ' ἀνδρείαν ἀρετῇ ἔξοχοι. φείδου τοίνυν τοῦ [illegible] τοῦ ὄντος κακοῦ, μείων λόγος τῶν λοιπῶν. Ὅρα δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς ἐκ τοῦ γὰρ συνδέσμου ἀρξάμενος ἐν τῷ, οὐ γὰρ σχήσει ἀνὴρ ὅδε χεῖρας, ἀπεδίδωσι τὴν ἔννοιαν μετὰ τρεῖς στίχους, εἰπὼν [illegible], ἀλλὰ μνησώμεθα χάρμης. Τηλεμάχου γὰρ ὁ ἄλλα στάδιος ἀποδοπαῖος κεῖται. ὅτι καὶ ἀντὶ τοῦ δὲ λαμβάνεται. Τὸ δὲ σχήσει ἐνταῦθα, ἀντὶ τοῦ ἐφέξει, καὶ λύσει. Εἰς ἔπαινον δὲ ἀγαθοῦ τοξότου παρῳδηθήσεται τό, οὐ γὰρ σχήσει ἀνὴρ ὅδε χεῖρας ἐπεὶ ἔλλαβε τόξον καὶ ἑξῆς. Τὸ δὲ ἀντίσχεσθε τραπέζας ἰῶν, ἀντὶ τοῦ, προβάλλεσθε ἀντὶ [illegible] αὐτήν. καὶ ἐξεναντίας τῶν βελῶν ἔχετε δίκην ἀσπίδων ὡς εἴρηται. Τὸ δὲ τραπέζας, πιθανῶς ἔχει διὰ τὸ πολλα-

Ω φίλοι, οὐκ ἂν δή τις ἀν᾽ ὀρσοθύρην ἀναβαίη,
Καὶ εἴποι λαοῖσι; βοὴ δ᾽ ὤκιστα γένοιτο;
Τῷ κε τάχ᾽ οὗτος ἀνὴρ νῦν ὕστατα τοξάσσαιτο.
Τὸν δ᾽ αὖτε προσέειπε Μελάνθιος αἰπόλος αἰγῶν·
Οὔπως ἔστ᾽ Ἀγέλαε διοτρεφές. ἄγχι γὰρ αἰνῶς
Αὐλῆς καλὰ θύρετρα καὶ ἀργαλέον στόμα λαύρης.
Καί κ᾽ εἷς πάντας ἐρύκοι ἀνὴρ ὅστ᾽ ἄλκιμος εἴη.
Ἀλλ᾽ ἄγεθ᾽ ὑμῖν τεύχε᾽ ἐνείκω θωρηχθῆναι
Ἐκ θαλάμου. ἔνδον γὰρ ὀΐομαι, οὐδέ πῃ ἄλλῃ
Τεύχεα κατθέσθην Ὀδυσεὺς καὶ φαίδιμος υἱός.
Ὣς εἰπὼν, ἀνέβαινε Μελάνθιος αἰπόλος αἰγῶν
Ἐς θαλάμους Ὀδυσῆος ἀνὰ ῥῶγας μεγάροιο.
Ἔνθεν δώδεκα μὲν σάκε᾽ ἔξελε, τόσσα δὲ δοῦρα,
Καὶ τόσσας κυνέας χαλκήρεας ἱπποδασείας.
Βῆ δ᾽ ἴμεναι. μάλα δ᾽ ὦκα φέρων μνηστῆρσιν ἔδωκε.

χοῦ διδυλᾶσθαι, ἵνα ἦσσον τὴν μνηστήρων περαιοῦσθαι πρᾶξιν. τὸ δὲ ἐπὶ δ᾽ αὐτὸν πάντες ἔχωμεν, χρήσιμον εἰς τὸ, δαιμονίη, τίπτοι ἐπέχες; δῆλον γὰρ ὅτι καὶ ἐκεῖνο ταυτόν ἐστι τῷ, τί δή ποτε κατ᾽ ἐμοῦ ἔχεις; τουτέστιν ὁρμᾷς; ἐλαύνεις; ἤ πῃ δὲ τὸ βέλος ἐμπέπηγεν, οἰκείως ἴσως δὴ τοῦ Εὐρυμάχου κατ᾽ ἔρωτα ἐπιθυμητικόν. ἦδε γὰρ οἱ τῶν παλαιῶν λόγοι, ἐκεῖ λέγοντο αὐτὴν Εὐρυμάχῳ γήμασθαι. ὅτω καὶ ἄν τινος βάλλεται τὸν λαιμὸν, εἴποι ἄν τις ὀξὺ τοῦ φάρυγγος καὶ λαιμαργίαν. πολλοῖς δὲ καὶ ἐν Ἰλιάδι ὁ ποιητὴς μέρει βλέπων σώματος, ἀνὰ λόγον οἷς ἐπλημμέλουν ὡς ἐκεῖ σεσημείωται. βλάσφημος γοῦν τις, γλῶσσαν βάλλεται. ἐπόρνῳ δέ τινι δὴ δωροδοκίᾳ, χεῖρες τέμνονται. παλιῤῥεδὲς δὲ, ὁ ἐῤῥάγη πολύς αἵματι, ὡς ἀπὸ τοῦ ῥάζω περὶ οὗ προείρηται. ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔῤῥαδον. ὅθεν ὁ παλιῤῥαδές. εὕρηται δὲ καὶ ἀμφιῤῥεδὲς ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ, καθ᾽ ὁμοιότητα τούτου λεχθέν. τὸ δὲ χθόνα τύπτε μετώπῳ, ἐπὶ ἀμφινόμου ἐρεῖ. χθόνα δ᾽ ἤλασε παντὶ μετώπῳ. ὃν μετ᾽ ὀλίγα κατὰ Ὀδυσσέως ὁρμήσαντα μετὰ ξίφους, εἴ πως οἱ εἴξειε θυράων, ἔφθη Τηλέμαχος κατόπισθε βαλὼν χαλκήρει δουρὶ ὤμων μεσσηγὺς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν. ἔνθα καὶ ὅρα τὴν ὁμηρικὴν δεξιότητα. πρωτόπειρος γὰρ ὢν πολέμου ὁ παῖς, οὔπω θαῤῥεῖ μάχην ἀντιμέτωπον ἀλλ᾽ ἐνδεδυκότως βάλλει κατόπισθε. καὶ βαλὼν δὲ, ἀπόρουσε λιπὼν δολιχόσκιον ἔγχος αὐτοῦ ἐν ἀμφινόμῳ. οὐκ ἂν ἀπεοικὼς πάνυ ῥιψάσπιδος, εἴγε καὶ αὐτὸς λιπὼν ἔγχος ἀπόρουσε, οἷα δείσας μή τις ἔγχος ἀνελκόμενον, ἢ ἐλάσῃ τουτέστι κατὰ τῆς φασγάνῳ ἀΐξας, ἢ προπρηνέα τύψας τουτέστι κατὰ τὸ φρενῶν πληγὴν ἐπενεγκών. δῆλον δὲ ὅτι ἐν τῷ προπρηνέα, λείπει τὸ χθόνα. ὅμως γὰρ οὐκ ἔστι κατὰ τὰς ὄψεις τὸ νόημα ὡς χρή. ὅρα δὲ ὅτι τὸ ἀπόρουσε οὐκ ἀμέμπτως ἔοικεν αἰτίου τοῦ ἔφυγε δὴ τὸ ἀφοπλισθῆναι. ἔτι ὅτι ξίφη πάντες εἶχον οἱ μνηστῆρες, φοροῦντες αὐτὰ ἐξ ἔθους καὶ αὐτὸ ἀρχαῖον ὡς μνειαχοῦ δεδήλωται. ἀσφαλὲς δὲ οὐ μὴν πόῤῥω δειλίας καὶ τὸ μετὰ τὴν πληγὴν τοῦ ἀμφινόμου, τὸν Τηλέμαχον μάλα ὦκα φίλῳ πατρὶ ἄγχι παραστάντα, συμβουλεύσασθαι στῆναι οἷσειν τῷ πατρὶ ὡς προπαρηγγέλθη, καὶ δύο δοῦρα, καὶ κυνέην πάγχαλκον, καὶ αὐτὸν ἀμφιβαλεῖσθαι. δοῦναι δὲ καὶ τῷ συβώτῃ καὶ τῷ βουκόλῳ ἄλλα. τετυχῆσθαι γάρ φησιν ἄμεινον. οὕτως ἐφθέγξατο οὐκ ἀνάγκης. καθ᾽ ἣν ἐπινοεῖται σωτηρίαν, ὁ παῖς ἑαυτῷ τε καὶ τῷ πατρὶ καὶ τοῖς δούλοις. διὸ καὶ ὁ πατὴρ προτρέπων, ἐθέλει ταχῦναι αὐτὸν τὸ ἔργον ἕως μοι φησὶν ἀμύνεσθαι πάρα τουτέστι πάρεισιν ὀϊστοί. μή μ᾽ ἀποκινήσωσι θυράων μοῦνον ἐόντα. καὶ ὅρα ὡς ἡ δειλία τοῦ παιδὸς, ἀσφάλεια γέγονεν αὐτῷ τε καὶ τῷ πατρὶ καὶ τοῖς δούλοις. ἐντεῦθεν γὰρ ἀφορμῆς δοθείσης, ὡπλίσθησαν καὶ εἰς ἔργον ἐρτύναιτο. ἀσύνηθες δὲ ῥῆμα φράσει πεζῇ ποιητικὸν δὲ ὅμως, τὸ τετυχῆσθαι, διαφορὰν ἔχον πάνυ πολλὴν πρὸς τὸ τεῦξαι. αὐτὸ μὲν γὰρ κατασκευήν τινα δηλοῖ. τὸ δὲ τετυχῆσθαι, ὁπλισμόν. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ περιθέσθαι ὅπλα, νῦν μὲν ἀμφιβάλλεσθαι λέγει. μετ᾽ ὀλίγα δὲ, καὶ περιβαλέσθαι. Ὄφρα μὲν τῷ Ὀδυσσεῖ ἀμύνεσθαι ἔσαν ἰοὶ, τόφρα μνηστήρων ἕνα αἰεὶ βάλλε τιτυσκόμενος, οἱ δ᾽ ἀγχιστῖνοι ἔπιπτον. αὐτὰρ ἐπεὶ λίπον ἰοὶ ὀϊστεύοντ᾽ ἄνακτα, τόξον μὲν πρὸς σταθμὸν ἐϋσταθέος μεγάροιο ἔκλινε ἑστάμεναι πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα. ἔνθα σημείωσαι ὅτι ἐνώπια λέγει, τὰ ἑκατέρωθεν τῆς εἰσόδου τοίχων. πάντως γὰρ ὁ πρὸς τῇ φλιᾷ ἑστάμενος καὶ μὴ ἐθέλων αὐτῆς ἀποστῆναι, ἐκεῖ που ἐν πλαγίῳ τὸ τόξον ἀνέκλινε καὶ οὐ πρὸς τῷ μυχῷ τοῦ ἀνδρῶνος τῷ ἀντικρὺ τῆς εἰσόδου. ἐκεῖνος γὰρ, τοῖς μνηστῆρσιν ἐξ ἀνάγκης εἴχετο. καὶ οὕτω μὲν ἀνέκλινε τὸ τόξον ὁ Ὀδυσσεύς. αὐτὸς δὲ τῷ λοιπῷ ὁπλίζεται. ὃ καὶ διασκευάζει ὁ ποιητὴς φράζων καθὰ καὶ ἐν Ἰλιάδι. ὅτι δηλαδὴ ἀμφ᾽ ὤμοισι σάκος θέτο τετραθέλυμνον, ὅ ἐστι τετράθετον, τετράπτυχον. κρατὶ δ᾽ ἐπ᾽ ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν. ἵππουριν. δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν. εἵλετο δ᾽ ἄλκιμα δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ. ἃ δὴ πάντα ἐκ τῆς Ἰλιάδος ἐνταῦθα μετατίθεται. Ὅτι ὀρσοθύρη ἐνταῦθα παρὰ τῷ ποιητῇ, θύρα τις ἐπίσημος ὑψηλοτέραν πρόσβασιν ἔχουσα, εἰς ἣν οὐκ ἦν τὴν ἀνελθεῖν τινα μὴ δὴ κλίμακος ἴσως ἢ ὅμως πως ἀνορούσαντα καὶ ἀναθορόντα εἰς αὐ-

πῶν. ὅθεν καὶ ὀρσοθύρη ἐκαλεῖτο. ἤγουν θύρα εἰς ἣν ὄρνυταί τις θέλων ἰδεῖν ἐκεῖθεν. ἡ δὲ τοιαύτη σύνθεσις, ὡς τὴν ὀρσύδραν παρήγαγεν, ὅπερ ἣν ἐκείνην δι' ἧς ὄρνυται ὕδωρ ὑψοῦ. τινὲς δὲ, τὴν ὀρσοθύρην, ἐκτομάδα θύραν ἑρμηνεύουσι. δι' ἧς εἰς ὑπερῷον ἀναβαίνουσιν ὀρνύοντές ἐπ' αὐτό. ἣν δὲ ἂν αὕτη, ὁποία ἡ καταῤῥάσσουσα καὶ μήκων ἄνω. καὶ δι' αὐτό. λεγομένη κοινῶς καταράκτης. τέως μὲν τὴν ὁμηρικὴν ταύτην στοχάζονταί τινες, ἐν γωνίᾳ ἐκ δεξιῶν εἶναι τῷ Ὀδυσσεῖ ἱσταμένῳ ἐπὶ τῆς φλιᾶς καὶ τοξεύοντι, οὖσαν ἔν τινι διαχώρῳ τοῦ τοίχου στενωτάτῳ. ἔφερε δὲ ἡ τοιαύτη ὀρσοθύρη τὸν ἀνελθόντα εἰς λαύρην, ἐπὶ τὰς μετὰ τὴν πρόδομον θύρας τῆς αὐλῆς, ἧς τὰς πύλας δεσμῷ βιβλίνῳ Φιλοίτιος ἐπέδησε, καὶ ἐπὶ λαύρας ἤγουν τισὶ δημοσίας στενωπὸν ὅ ἧς καὶ ἐφεξῆς ῥηθήσεται. ταύτην δὲ τὴν ὀρσοθύρην τὴν ὡς εἰκὸς φωταγωγόν, δῆλος γὰρ οὐκ ἂν περιεῖπεν χρήσιμος ἡ ὀρσοθύρη ἣν ὡς θύρας σανίδες εἶχον εὖ ἀραρυῖαι ἐπεὶ καὶ πᾶσαι θύραι ὡς ἐπὶ πολὺ σανίδες εὖ ἀραρυῖαι λέγονται. κελεύει Ὀδυσσεὺς τὸν Εὔμαιον φράζεσθαι μίαν μόνην ἔχουσαν ἀφορμὴν οἷα οἱ μόνῳ διεξοδεύεσθαι δὴ τὸ ἄγαν στενώτατον. καὶ δὴ τοῦτο καὶ ὑπὸ ἑνὸς μόνου ἀλκίμου δυναμένην φυλάττεσθαι. δέδιε γὰρ μεμνημένος ὁ Ὀδυσσεὺς τῆς τοιαύτης ὀρσοθύρης, μή τις ἀναδραμὼν ἐκεῖ καὶ ἐκβοήσας, ἀνεγείρῃ τὴν πόλιν. καὶ οὕτω μὲν Ὀδυσσεὺς εὖ εἰδώς. καθὰ καὶ ὅτι τῶν ἡρώων τοῖς ἀγροῖς ἐγκαρέθη, ἀνεμνήσθη πολλὰ ἔχειν οἴκοι ὅπλα καὶ προσφαλίσατο τὴν ἐκείνων ἐν θαλάμῳ ἀπόθεσιν. ἐπεὶ δὲ οὐκ ἄπειρος τὸν αὐτὸν νοῦν ἅμα εἰς διαφόρους ἐλθεῖν, ἰδοὺ δὲ καὶ τὸν Ὀδυσσέα φαίνεται οὐ μάτην εὐλαβούμενον, ἀναμιμνήσκεται ἅμα τῆς ὀρσοθύρης καὶ μνηστὴρ ὁ Ἀγέλαος, καὶ ὑποτρώει ἀναβῆναι κατ' αὐτὴν, καὶ βοὴν θέσθαι κατὰ τοῦ Ὀδυσσέως. δηλαδὴ Μελανθεὺς μέντοι, οὐ δυνατὰ ταῦτα εἶναί φησι, διότι τῆς ἐγγὺς τῆς ὀρσοθύρης τὰς τῆς αὐλῆς εἶναι θύρας, καὶ δεινὸν ἀργαλέον τὸ στόμα τῆς λαύρας. ἤγουν ὁ πρὸς τὴν ὀρσοθύρην ἄγων στενωπός. ὡς εἴ τινα ἐκεῖ σταθέντα, δύνασθαι πάντας ἐρύκειν. καὶ οὕτως ἀγώνιόν τι πρᾶγμα ὁ ποιητὴς ὑπαλλάξας, καὶ αὖθις αὐτοὺς πάντας δεξιῶς τὸ τοιοῦτον, τὸ ἐπιποθεῖν ὡς εἰκὸς μηχανώμενος ἀξιόλογον μάχην συστήσασθαι ὡς μέλλειν μέγα ὂν εἴπερ ἔνοπλοι οἱ περὶ Ὀδυσσέα ἀόπλοις τοῖς μνηστῆρσιν ἐπιθέμενοι περιεγίνοντο, ποιεῖ τὸν δοῦλον Μελανθέα ὑπισχνούμενον ἐσμαίᾳ ὡς εἰκὸς φωνῇ, ἐνεγκεῖν αὐτοῖς τεύχεα ἐκ θαλάμου. ἔνθα οἴεσθαί φησιν ἔνδον καταθέσθαι τόν τε Ὀδυσσέα καὶ τὸν υἱόν. καὶ ποιεῖ οὕτω. καὶ ἀναβὰς ἐς θαλάμους Ὀδυσῆος ἀνὰ ῥῶγας μεγάροιο, ἔνθεν δώδεκα μὲν σάκεα ἔξελεν ἤγουν ἐξείλετο. ἐπελέξατο. τόσα δὲ δοῦρα καὶ τόσσας κυνέας χαλκήρεας ἱπποδασείας. καὶ οὕτως ὁπλίζονται καὶ οἱ μνηστῆρες. καὶ γίνεται ἰσχυρὸς πόλεμος. προέβη δ' ἂν τὸ κακὸν καὶ εἰς πλέον, εἰ μὴ προεμαθεύσατο Ὀδυσσεύς. ἐλθὼν γὰρ αὖθις εἰς τὸν θάλαμον ὁ δοῦλος, ἐπειρᾶτο ἀγαγεῖν καὶ ἕτερα τεύχεα τοῖς μνηστῆρσιν. ἁλοὺς δὲ, πάσχει τὰ δηλωθησόμενα. ἐν τούτοις δέ φασιν οἱ παλαιοὶ, καὶ ἑτέραν ὀρσοθύρην εἶναι δι' ἧς ἀνελθὼν εἰς τὸ ὑπερῷον Μελανθεὺς ἀνείλετο τὰ ὅπλα. τεκμηράμενοι τοῦτο ἐκ τοῦ, ὡς εἰπὼν ἀνέβαινε Μελανθεὺς ἐς θαλάμους. ἔστι δὲ ἡ περὶ τῆς πρώτης ὀρσοθύρης ὁμηρικὴ φράσις, αὕτη, ἀφηγουμένη συνήθως ἐν τῷ ἀπὸ ῥήματος ἄρξασθαι ὑπαρκτικοῦ. ὀρσοθύρη δέ τις ἔσκεν ἐϋδμήτῳ ἐνὶ τοίχῳ. ἀκρότατον δὲ παρ' οὐδὸν ἐϋσταθέος μεγάροιο, ἣν ὁδὸς ἐς λαύρην. σανίδες δ' ἔχον εὖ ἀραρυῖαι. ἢ καὶ ἄλλως, σανίδες δ' ἔσχον ἐντὸς ἢ ἔνδον, εἶναι. τὴν δ' Ὀδυσσεὺς φράζεσθαι ἀνώγει δῖον ὑφορβὸν, ἑσταότα ἄγχι αὐτῆς. μία δ' οἴη γίνετ' ἐφορμή. τοῖς δ' Ἀγέλαος μετέειπεν. ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δή τις ἀν' ὀρσοθύρην ἀναβαίη καὶ εἴποι λαοῖσι, βοὴ δ' ὤκιστα γένοιτο; τῷ κε τάχ' οὗτος ἀνὴρ νῦν ὕστατα τοξάσσαιτο, καὶ ὁ Μελανθεὺς ὡς ἐρρέθη κωλύων, φησίν. οὔπως ἔστ' Ἀγέλαε διοτρεφές. ἄγχι γὰρ αἰνῶς αὐλῆς καλὰ θύρετρα καὶ ἀργαλέον στόμα λαύρης. καί κ' ἕνα πάντας ἐρύκοι ἀνὴρ ὅς τ' ἄλκιμος εἴη. ἰστέον δὲ ὅτι παλαιῶν τινων λεγόντων ἐνταῦθα ὡς ἐν τῷ τοῦ οἴκου ἄστει τοίχῳ θύρα ἦν δι' ἧς εἰς τὸν θάλαμον ἦν ἀναβῆναι, φαίνεται ὡς ἡ αὐτὴ ὀρσοθύρη ἐπιτηδεία ἦν καὶ βοὴν ἐκεῖθεν γενέσθαι, καὶ ἀναγαγεῖν εἰς τὰ ὅπλα ἐπεὶ οὖν αὕτη ἀσυντελὴς ἦν εἰς τὸ πρῶτον, χρησιμεύει λοιπὸν εἰς τὸ δεύτερον. καὶ ἀναβὰς δι' αὐτῆς ὁ Μελανθεὺς, φέρει τεύχεα. δοκεῖ δὲ κρεῖττον εἶναι, δευτέραν τινὰ ὀρσοθύρην ὡς ἐρρέθη νοῆσαι. διὸ καὶ ἀναβὰς ὁ Μελανθεὺς, ἐποίησε τὸ κακόν. ἰστέον δὲ ὅτι ἔθος ὄντος Ὁμήρῳ τὰ πολλὰ κατὰ σύμπτασιν στρυφνότερον γράφειν καὶ συνάγειν καὶ οὕτω διὰ ὑψηλότητος τὸν ἀκροατὴν εἰς ἐγρήγορσιν, τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ κατὰ τὴν ὀρσοθύρην. εἰς ὃ καὶ καταγραφῆς ἐδεήθησαν οἱ παλαιοί. σχηματίζοντες ποῦ ὀρσοθύρη καὶ ποῦ ὁ θάλαμος. καὶ τὰς ῥῶγας τοῦ οἴκου. καὶ τὴν αὐλήν. καὶ τὰ λοιπά. ὡς ἐν τοῖς τῶν ἀντιγράφων ἀκριβεστέροις κεῖται. ἀρκεῖ δὲ ὅμως καὶ τὰ ῥηθέντα, παραστῆσαι τὴν τοῦ χωρίου ὡς δυνατὸν ἔννοιαν. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τὸ ἢ τοῦ δώδεκα σακέων καὶ τὸ ἐφεξῆς, Ἀρίσταρχος ἀθετήσας, κεχίακεν. ἀδύνατον εἶναι εἰπὼν τοσαῦτα βαστάσαι ἄνθρωπον. λαύρα δὲ, στενὴ ὁδός. ἄμφοδος. δι' ἧς λαοὶ ῥέουσιν ἤτοι φέρονται. ὅθεν φασὶ, καὶ διάλαυρος ὁ ἐν τῷ πέραν τοῦ ἀμφόδου οἰκῶν καὶ δι' ἀντιθύρου. ἐν δὲ ῥητορικοῖς λεξικοῖς, φέρεται καὶ ὅτι λαύρα, ἡ ἀμάρα. καὶ ὅτι λαῦραι, ῥῦμαι. κῶμαι. στενωποί. ὑπόνομοι. σύνθετον δ' ἐκ τῆς λαύρας, καὶ ἡ ποδεσιλαύρα τουτέστιν ἡ πόρνη. λεγομένη οὕτω, παρὰ τὸ διατρίβειν τὰ πολλὰ ἐν ταῖς ὁδοῖς. ἣ καὶ δημοσίᾳ συμπλέκεσθαι ὥς φασιν οἱ παλαιοί. τὸ γὰρ ποδεῖσθαι καὶ ἐπὶ μίξεως τίθεται. διὸ ἡ αὐτὴ καὶ χαμαιτύπη λέγεται ὁμωνύμως τῷ κατ' αὐτὴν στρώματι. ἔτι δὲ καὶ λεωφόρος. ἀκολούθως δὲ, καὶ πανδοσία. καὶ χαλκιδῖτις δὲ, διὰ τὸ εὐτελὲς φασὶ τοῦ διδομένου νομίσματος. εἰ δὲ

καὶ

καὶ πολύμυθος. ἀλλὰ ἔτι, σημειωτέον ὅτι ἔθος πόρνας ἐπίθετον δὴ ἐκ αὐτῆς παρωνύμως. φορτικὸν δέ γε ὁ μανιόκηπος. ὃ δηλοῖ τὴν μεμανημένην περὶ κῆπον τὸν κατ' αὐτήν. ὅς τὸ παιδογόνον σημαίνει. εἰ δὲ ὁ λύπης ἢ αὐτὴ ὅπερ ἐστὶν ἰταλικῶς λύκαινα, ἐκ τοῦ ἁρπακτικόν. καὶ ἀνασεισίφαλλος. καὶ μύζουρις διὰ τὸ μυζεῖν οὐρὰν ὅ ἐστι θηλάζειν. καὶ ἀνασύρτολις. καὶ σατύρα. καὶ ἐλίπης. καὶ γεγονοκόμη. καὶ τοιαῦτά τινα εἰς τοσοῦτον εἰρήσθω. λαύρας δὲ χρῆσις, καὶ παρὰ τῷ δειπνοσοφιστῇ ἐν τῷ, λαύρας ἀποσκυάζει στενὰς τινὰ οὔσας καὶ θλίβουσας τὴν πρὸς ἀπόλαυσιν. εἶεν δ' ἂν τοιαῦται λαῦραι, καὶ οἱ ἐν ταῖς πόλεσι λεγόμενοι ἔμβολοι. Ῥῶγας δὲ μεγάροιο, διόδοι. ῥήγματα. θυρίδες. θηλυκῶς ἀπὸ τοῦ ῥὼξ ῥωγός. αὐτὸ δὲ, ἀπὸ τοῦ ῥήσσω ῥήξω. τινὲς δὲ, οὐδετέρως τὰ ῥώγεα νοοῦσιν ὡς τὸ κῶας. ὅτι δὲ ἐν τῷ, ἀνὰ ῥῶγας, δισταλάζουσί τινες τὸ ἀμετάβολον καθά που καὶ ἐν τῷ κατὰ ῥόον καὶ ἐν ἑτέροις ὁμοίοις, ἔστιν ἐκ τῶν παλαιῶν ἀντιγράφων ἀναλέγεσθαι. ἀφ' ὧν δῆλον καὶ ὅτι ὥσπερ σπάνια τὰ εἰς εξ, κρὲξ, ἔπηξ, λέλεξ ὃ διὰ τοῦ γ κλίνειν, οὕτω καὶ τὰ εἰς ωξ, πτὼξ, βῶξ, ῥὼξ. ὃ καὶ αὐτὸ διὰ τοῦ γάμμα κλίνεται. τούτων δὲ σύνθετα, πολυπτὼξ καὶ ἀπορρὼξ. εἰσὶ δὲ τοιαῦτα καθ' ἑρμηνείαν, καὶ ἀπὸ τοῦ τρώγω, γραμματοτρὼξ, κνημοτρὼξ. ταῦτα δὲ σπανίζεται καὶ τὰ εἰς οξ διὰ τοῦ ο μικροῦ. φλὸξ διὰ τοῦ γάμμα. καὶ πρὸξ καὶ καππάδοξ, ὧν κλίσις διὰ τοῦ κάππα. ὁ δὲ ταῦτα παραδιδοὺς, καὶ τὰ εἰς αιξ, εἰς δύο μόνα περιγράφει. αἲξ γὰρ αἰγὸς, καὶ θρᾷξ θρᾳκός. ὑποτέτακται γάρ φησι τὸ ἰῶτα τῷ ἄλφα εἰ μὴ συνεκφωνεῖται. ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, θρᾷκας καὶ θρᾳκικὸν καὶ τῶν ὁμοίων. τὸ μέντοι γύναιξ, πλαγίαν μὲν ἔχει, εὐθεῖαν δὲ οὔ. ἡ σαυτὸν πλάττει καὶ ἡ ὀξυτελὴς κλητική. οὐ γὰρ γύναι καθὰ καὶ τὸ ζεῦ ἄνα, λέγεται διπλοῦ τοῦ κατὰ ἀναλογίαν ὡς πολλαχοῦ δηλοῦται.

Ὅτι τοῦ Ὀδυσσέως λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ, ὡς περιβαλλομένους ἴδε τεύχεα καθὰ ἐρρέθη, τοὺς μνηστῆρας, χερσὶ δὲ δοῦρα μακρὰ τινάσσοντας. μέγα δ' αὐτῷ φαίνετο ἔργον. καὶ ἦν ἀληθῶς τοιοῦτον. καὶ ὑποπτεύει μὲν ὡς εἰκὸς, τὰς γυναῖκας ἐποτρύνειν αὐτοῖς πόλεμον κακόν. ὑποπτεύει δὲ καὶ τὸν μελανθέα. καὶ ἐπιτυγχάνει ἐνταῦθα. καὶ ἐκκαλεῖ τὴν ὑποψίαν τοῦ υἱοῦ. ὁ δὲ, ὦ πάτερ φησὶν, αὐτὸς ἐγὼ τόδε γ' ἤμβροτον, οὐδέ τις ἄλλος αἴτιος. ὃ δὴ πταίσματός ἐστιν αὐθομολόγησις. ὅς φησι θαλάμοιο θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν, κάλλιπον ἀγκλίνας, τουτέστιν ἀνοίξας. τῶν δὲ σκοπὸς ἦεν ἀμείνων. ὃ καὶ παροιμιωδῶς ῥηθείη ἂν ἐπὶ τῶν ἐχόντων περιεκτικωτέρους ἐχθρούς. Ὅρα δὲ τὰ τυχηρὰ φαῦλα ἥκοντα ὡς οὐκ ἄν τις προΐδοιτο. Τηλέμαχος γὰρ ὁ συνετὸς, ἤμβροτε μὴ προμηθευσάμενος. δαλιάσαι γὰρ ἔδει φθάσας, ἔτι συγκεχυμένος ὢν ἴσως. διὸ καὶ ἐξελάθετο τοῦ δέοντος. ἰᾶται δὲ ὅμως ὁ ἐπιμηθεὺς τὸ ἁμάρτημα. ὁ ψόγος δὲ τῷ υἱῷ λαθέσθαι, οἷα καὶ ὁ πατὴρ ἐν ἰλιάδι, τόξῳ πλήσσει τοὺς ἴσχοντας τῷ ῥύσου,

Καὶ τότ' Ὀδυσσῆος λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
Ὡς περιβαλλομένους ἴδε τεύχεα, χερσί τε δοῦρα
Μακρὰ τινάσσοντας, μέγα δ' αὐτῷ φαίνετ' ἔργον.
Αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Τηλέμαχ', ἦ μάλα δή τις ἐνὶ μεγάροισι γυναικῶν
Ἡμιν ἐποτρύνει πόλεμον κακὸν, ἠὲ Μελανθεύς.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Ὦ πάτερ, αὐτὸς ἐγὼ τόδε γ' ἤμβροτον, οὐδέ τις ἄλλος
Αἴτιος, ὃς θαλάμοιο θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν
Κάλλιπον ἀγκλίνας. τῶν δὲ σκοπὸς ἦεν ἀμείνων.
Ἀλλ' ἴθι δῖ' Εὔμαιε θύρην ἐπίθες θαλάμοιο.
Καὶ φράσαι εἴ τις ἄρ' ἐστὶ γυναικῶν ἢ τάδε ῥέζει,
Ἢ υἱὸς Δολίοιο Μελανθεὺς, τόνπερ ὀΐω.
Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Βῆ δ' αὖτις θάλαμόνδε Μελάνθιος αἰπόλος αἰγῶν,
Οἰσόμενος τεύχεα καλὰ, νόησε δὲ δῖος ὑφορβός.
Αἶψα δ' Ὀδυσσῆα προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα.
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Κεῖνος δ' αὖτ' ἀΐδηλος ἀνὴρ ὃν ὀϊόμεθ' αὐτοὶ
Ἔρχεται ἐς θάλαμον. σὺ δέ μοι νημερτὲς ἐνίσπες,
Ἤμιν ἀποκτείνω αἴ κε κρείσσων γε γένωμαι,
Ἦε σοὶ ἐνθάδ' ἄγω, ἵν' ὑπερβασίας ἀποτίσῃ
Πολλὰς, ὅσας οὗτος ἐμήσατο σῷ ἐνὶ οἴκῳ.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Ἤτοι ἐγὼ καὶ Τηλέμαχος μνηστῆρας ἀγαυοὺς
Σχήσομεν ἔντοσθεν μεγάρων μάλα περ μεμαῶτας.
Σφῶι δ' ἀποστρέψαντε πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν,
Ἐς θάλαμον βαλέειν, σανίδας δ' ἐκδῆσαι ὄπισθε.

ἰσέα

Σειρὴν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντες,
Κίον' ἀν' ὑψηλὴν ἐρύσαι πελάσαι τε δοκοῖσιν.
Ὥς κεν δηθὰ ζωὸς ἐὼν, χαλέπ' ἄλγεα πάσχῃ.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο.
Βῆ δ' ἴμεν ἐς θάλαμον, λαθέτην δέ μιν ἔνδον ἐόντα.
Ἤτοι ὁ μὲν θαλάμοιο μυχὸν κάτα τεύχε' ἐρεύνα.
Τὼ δ' ἔσαν ἑκάτερθεν παρὰ σταθμοῖσι μένοντε.
Εὖθ' ὑπὲρ οὐδὸν ἔβαινε Μελάνθιος αἰπόλος αἰγῶν,
Τῇ ἑτέρῃ μὲν χειρὶ φέρων καλὴν τρυφάλειαν,
Τῇ δ' ἑτέρῃ σάκος εὐρὺ γέρον πεπαλαγμένον ἄζῃ
Λαέρτεω ἥρωος, ὃ κουρίζων φορέεσκε,
Δὴ τότε γ' ἤδη κεῖτο, ῥαφαὶ δ' ἐλέλυντο ἱμάντων.
Τὼ δ' ἄρ' ἐπαΐξανθ' ἑλέτην, ἔρυσάν τέ μιν εἴσω
Κουρίξ. ἐν δαπέδῳ δὲ χαμαὶ βάλον ἀχνύμενον κῆρ.
Σὺν δὲ πόδας χεῖράς τε δέον θυμαλγέϊ δεσμῷ,
Εὖ μάλ' ἀποστρέψαντε διαμπερὲς, ὡς ἐκέλευσεν
Υἱὸς Λαέρταο πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
Σειρὴν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντες,
Κίον' ἀν' ὑψηλὴν ἔρυσαν, πέλασάν τε δοκοῖσι.
Τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφης Εὔμαιε συβῶτα.
Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ Μελάνθιε νύκτα φυλάξεις,
Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ καταλέγμενος ὥς σε ἔοικεν.
Οὐδέ σέ γ' ἠριγένεια παρ' ὠκεανοῖο ῥοάων
Λήσει ἐπερχομένη χρυσόθρονος, ἡνίκ' ἀγινεῖς
Αἶγας μνηστήρεσσι δόμον κατὰ δαῖτα πένεσθαι.

ἐπεὶ οὐ μάστιγι φασὶν ἐκ δίφρου ἐνόησεν ἐλέσθαι. Τὸ δὲ ἀνακλῖναι ἐπὶ ἑτέρων αἰσίξεως, καὶ ἐν Ἰλιάδι κεῖται. ὁ αἰτιᾶται τὸ ἐπιθεῖναι. διὸ ἐπάγει. ἀλλ' ἴθι δὴ εὔμαιε θύρας ἐπίθες θαλάμοιο. τουτέστι κλεῖσον μὴ καὶ πάλιν ἐκφορηθῶσιν ὅπλα. Ὅτι τὸ λαμψάμενος τις ὑπερβολῇ γυναικῶν, ἔχει εἰπεῖν τὸ, ἢ μάλα δή τις ἐν μεγάροισι γυναικῶν ἄμμιν ἐποτρύνει πόλεμον κακόν. προπαροξύνεται δὲ καὶ ἐνταῦθα τὸ ἄμμιν, ὡς καὶ πρὸ τούτων ἀλλαχοῦ. Ὅτι κελεύεται εὔμαιος παρὰ τηλεμάχου, ἀπελθεῖν καὶ κλεῖσαι μὲν τὸν θάλαμον ἔνθα ἦν τὰ ὅπλα, φράσασθαι δὲ εἴτε γυνή τις ταῦτα ῥέζει, εἴτε ὁ μελανθεύς. αὐτὸς δὲ ὁ τηλέμαχος ἀπελθεῖν ἐκεῖ ὀκνεῖ λιπὼν τὸν πατέρα ἵνα μὴ καὶ δειλίας γραφὴν ἀποίσεται. καὶ γνοὺς ὁ αὐτὸς δηλαδὴ εὔμαιος, ὡς ὁ μελανθεὺς ἦν ὁ ἀΐδηλον ἄνδρα λέγει ἔρχεται εἰς θάλαμον οἴσων καὶ ἕτερα τεύχεα καλά, ἐρωτᾷ τὸν ὀδυσσέα ἢ ἀποκτανεῖν αὐτὸν εἴγε κρείσσων γένηται, ἢ ἐνθάδε ἀγάγῃ ἵνα ὑπερβασίας ἀποτίσῃ πολλάς. καὶ ἑξῆς. ὀδυσσεὺς δὲ, ἀξιομάχους ἑαυτὸν καὶ τὸν υἱὸν μόνους πρὸς τὴν τῶν μνηστήρων κρίνας, ἐντέλλεται τοῖς δούλοις, ἀπελθόντας πεδῆσαι οὕτω κατὰ τὸν μελάνθιον. ἀποστρέψαντε πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν, ἐς θάλαμον βαλέειν. σανίδας δ' ἐκδῆσαι ὄπισθεν. σειρὴν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντε, κίον' ἀνὰ ὑψηλὴν ἐρύσαι πελάσαι τε δοκοῖσιν. ὥς κεν δηθὰ ζωὸς ἐὼν, χαλέπ' ἄλγεα πάσχῃ. καὶ αὐτοὶ εὐθὺς ἐλθόντες εἰς θάλαμον, ἔλαθον τὸν μελάνθιον. καὶ ὁ μὲν θαλάμοιο μυχὸν κάτα τεύχε' ἐρεύνα. τὼ δ' ἔσαν λόχου δίκην, ἑκάτερθε παρὰ σταθμοῖσι μένοντε. εἰσελθεῖν γὰρ οὐκ ἐχρῆν, μὴ καὶ αἰσθόμενος ἔνοπλος, διαφύγῃ. ὡς δὲ ὑπὲρ οὐδὸν ἐκεῖνος ἔβαινε τῇ ἑτέρῃ μὲν χειρὶ φέρων καλὴν τρυφάλειαν. τῇ δ' ἑτέρῃ σάκος εὐρὺ γέρον πεπαλαγμένον ἄζῃ, λαέρτεω ἥρωος, ὃ κουρίζων φορέεσκε. δὴ τότε ἤδη κεῖτο, ῥαφαὶ δ' ἐλέλυντο ἱμάντων. ὡς οὖν ταῦτα ὁ μελανθεὺς ἔφερε καὶ ἦσαν οὕτως αὐτοῦ αἱ χεῖρες ἀχρεῖαι πρὸς μάχην ἐπαΐξαντες οἱ σύνδουλοι, εἷλον. ἔρυσάν τε εἴσω κουρίξ. ἐν δαπέδῳ δὲ χαμαὶ βάλον ἀχνύμενον κῆρ. σὺν δὲ πόδας χεῖράς τε δέον θυμαλγέϊ δεσμῷ. εὖ μάλ' ἀποστρέψαντε διαμπερὲς ὡς ἐκέλευσεν ὀδυσσεύς. σειρὴν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντες, ἔρυσαν ἄνω ὡς παρηγγέλθησαν. Καὶ ὅρα διαφορὰν δούλων. εἴγε μελάνθιος μὲν, οὕτω τοῖς δεσπόταις ἐχθρός. ὁ συβώτης δὲ καὶ ὁ βουκόλος λίαν εὐάπαλοι. ὁ δέγε εὔμαιος καὶ ἐπισκώπτων μετὰ τὴν ἀπαιώρησιν, φησί. νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ μελάνθιε νύκτα φυλάξεις εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ καταλέγμενος ὥς σε ἔοικεν. οὐδέ σε ἠριγένεια λήσει ἐπερχομένη χρυσόθρονος, ἡνίκ' ἀγινεῖς αἶγας μνηστήρεσσι. ἔοικε δέ φασιν ὁ συβώτης, ὡς οἷα φιλοπαίγμονος τοῦ μελανθίου, ἕωθεν ἄγειν τὰς αἶγας ὡς ἂν συνδιημερεύῃ τοῖς ἀτασθάλοις. Ἱστέον δὲ ὅτι ἐν τοῖς ῥηθεῖσιν, εὑρίσκεται ὁ δοῦλος εὔμαιος ἁπλοϊκώτερον κοινοποιούμενος ἔπαινον δεσποτικὸν ἐν τῷ εἰπεῖν ὅτι κεῖνος ἀΐδηλος ἀνὴρ ὃν ὀιόμεθα αὐτοί, ἔρχετ' ἐς θάλαμον. ὅτι γὰρ κεῖνος ἀνὴρ ἤγουν ὁ μελανθεὺς αἴτιος τῆς τῶν ὅπλων ἐκφορήσεως, μόνος ὀδυσσεὺς ᾠήσατο. ὁ δ' αὐτὸς εὔμαιος, καθάπερ δοῦλός τις ἐν ἰλιάδι ἁπλοϊκῶς ὀνομάζει τὸν δεσπότην ἐν τῷ, ἕκτορ ἐπεὶ αὔωγας ἀληθέα μυθήσασθαι, οὕτω καὶ αὐτὸς τὸν δεσπότην πρὸς ὄνομα καλεῖ ἐν τῷ, διογενὲς λαερτιάδη πολυμήχαν' ὀδυσσεῦ, ὡς οἷα συναγώνιος.

γάνιος ἂν καὶ πεπειραγμένος. ἄλλως γὰρ ἐν τοῖς πρὸ τούτου, αἰδεῖσθαι αὐτὴν εἶπεν ὀνομάζειν. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὴν ἀρχὴν μὲν, λῦτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ Ὀδυσσέως ὡς ἴδε τοὺς μνηστῆρας τετευχημένους. ἐπεὶ δὲ ὡς εἰκὸς εἶδεν ἀχρείως δοῦρα τινάσσοντας, καὶ ἄλλως δὲ οὐκ εὖ τὴν μάχην μεταχειριζομένους. περιφρονεῖ, ὥς τι καὶ θαρρεῖν μόνος αὐτὸς μετὰ καὶ Τηλεμάχου, φονεύσειν αὐτούς. διὸ καὶ στείλας τὸν Εὔμαιον καὶ τὸν Φιλοίτιον κατὰ τοῦ Μελανθίου, μονοῦται μετὰ τοῦ παιδός. καὶ οἱ μνηστῆρες ἐπιτίθενται ὑπ' αὐτοῖς. κρεῖσσον δὲ καὶ ἐνταῦθα, ὁ στρατηγικώτερος καὶ γενναιότερος ὡς καὶ πρὸ ὀλίγων ἐφάνη. Τὸ δὲ ἀρτίως ὑπερβασίας πολλὰς ὅσσας οὗτος ἐμήσατο σῷ ἐνὶ οἴκῳ. καλὸν ἐπὶ τούτῳ ῥυσθῆναι πολλὰ παθόντος. Τὸ δὲ εἰς θάλαμον βαλεῖν. καὶ σανίδας ἐκδῦσαι. καὶ εἰς κίονα ἐρύσαι. καὶ πελάσαι δοκοῖς, πάντα προστακτικῶς νοοῦνται ἀντὶ τοῦ, βάλετε. ἐκδύσατε. ἐρύσατε. πελάσατε. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ, σανίδας ἐκδῦσαι ὄπισθεν, ὑστερολογικῶς κεῖται, ἤγουν κατὰ τὸ πρότερον ὕστερον. οὐ γὰρ μετὰ τὸ σανίδας ἐκδῦσαι τουτέστι θύρας, κρεμάννυται ὁ Μελανθεύς. ἀλλὰ στρεφθεὶς χεῖρας καὶ πόδας καὶ σειρᾷ ἐκδεθεὶς, ἀπαιωρεῖται. καὶ οὕτως αἱ σανίδες ἐκδύονται. διὸ καὶ πρὸς ἑρμηνείαν καὶ σαφήνειαν, πρόσκειται τὸ ὄπισθε χρονικῶς ἐν τῷ, σανίδας δ' ἐκδῦσαι ὄπισθεν. ἤγουν μετὰ τὸ πάντα ὅσα χρὴ ἐπὶ τῷ Μελανθίῳ ποιῆσαι. διὸ καὶ πάντα ποιήσαντες οἱ δοῦλοι, θύρην ἐπιθέντο φαεινήν. ὡς ἐν τῇ συμπληρώσει τοῦ διηγήματος ὁ ποιητὴς φησίν. ἔχει δὲ διαφορὰν τὸ ἐπιθεῖναι θύρας καὶ τὸ ἐκδῦσαι. τὸ μὲν γὰρ ἀντὶ τοῦ κλεῖσαι ὡς εἰκὸς κεῖται καὶ μὴ ἐᾶσαι ἀναπεπταμένας. τὸ δὲ ἐκδῦσαι, καὶ δεσμὸν ἐπιβληθῆναι δηλοῖ. καὶ ἔστι τὸ σανίδας ἐκδῦσαι, ὡς ἐκ μέρους δηλωτικὸν καὶ τοῦ ἐπιθεῖναι. οὐκ ἔστι γὰρ δεσμευθῆναι θύρας μὴ πρότερον κλεισθείσας. δῆλον δὲ ὅτι ταυτὸν ἐν τούτοις, σανίδας εἰπεῖν καὶ θύρας ἢ θύρην. οὕτω καὶ πρὸ ὀλίγων τὸ τόξον Τηλέμαχος ἔκλινε κολληταῖς εὐξέσταις σανίδεσσι. τουτέστι θύραις. Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ τοιοῦτον ὑστερόπρωτον νόημα ἴσως δὲ καὶ ἄλλα ὅμοια, βιωτικῶς ὁ ποιητὴς κατὰ σύγχυσιν διανοίας σχηματίζει. εἰκὸς βραχύ τι τοῦ ὅλου νοήματος ἐνθυμούμενόν τινα καὶ κατ' αὐτὸ συμπεραίνοντα τὸν ὅλον λόγον, εἶτα ἐκ προσενθυμηθῆναι καίριον καὶ προσεπιβαλεῖν καὶ αὐτό, καὶ οὕτως ὑστέρως κατ' ἀνάγκην εἰπεῖν. οὕτω μὲν γ' οὖν Ὀδυσσεὺς νοεῖ μὲν πρότε, χρῆναι τοὺς δούλους εὑρόντας ἔξω που τοῦ θαλάμου τὸν Μελανθέα, βαλεῖν αὐτὸν ὑπερθεν ἐς θάλαμον. καὶ ἀποστρέψαι μὲν χεῖρας καὶ πόδας, ἐκδῦσαι δὲ τὰς θύρας καὶ ἀναχωρῆσαι. εἶτα προσεπιλογισάμενος δέον εἶναι καὶ ἐκκρεμασθῆναι αὐτὸν, παραγγέλλει καὶ τοῦτο. ἔστι τοίνυν τὸ εὐθὺς, οὕτως. ἀποστρέψαντες πόδας καὶ χεῖρας, καὶ εἰς θάλαμον ὑψηλὸν θέντες, τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ ὑπερθε, καὶ σειρᾷ ἐκδήσαντες, καὶ ἀπαιωρήσαντες, κλείσατε οὕτω τὰς θύρας. Ἰστέον δὲ ὅτι εὑρόντες τινὲς παρὰ Ἡροδότῳ κείμενον τὸ, ζῶντα τὸν δεῖνα πρὸς σανίδα διαπασσαλεύσαντες, ἐβιάσαντο καὶ ἐνταῦθα ὅμοιόν τι νοῆσαι καὶ ἐπὶ τοῦ, σανίδας δ' ἐκδῦσαι ὄπισθεν. οὐκ εὐοδοῦται δὲ τοῖς οὕτω νοοῦσιν ὁ λόγος. ἀλλὰ κρεῖττόν ἐστι νοεῖν ἁπλούστερον ὡς, ἀντὶ τοῦ τὰς θύρας κλείσαντες, ἐκδῦσαι αὐτὰς μετὰ ταῦτα. Ἰστέον δὲ ὡς περὶ τοῦ καθ' Ἡρόδοτον σανίδος φέρεται ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ, ὅτι σανὶς, ἐν ᾗ τοὺς κακούργους ἔδεον. πρόσκειται δὲ ἐκεῖ τὸ, καὶ ἡ τὰς δίκας ἐχάραττον, ὡς Ἀριστοφάνης. Ἰστέον δὲ ὅτι τῶν συναπτομένων ὁμηρικῶν [illegible] συλλήβδην ἑπτὰ ἐπῶν ἐστὶ καὶ ὁ προκείμενος. ἤτοι τό, σειρὴν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντε. καθὰ καὶ τό, τὼ δ' ἐν μεσσάτῳ ξυμβλήτην ἀλλήλοιιν ὃ καὶ προδεδήλωται. καὶ τό, θώρηκας ῥῆξαν δοιὼ ἀμφὶ στήθεσσιν. οὕτω γὰρ οἱ παλαιοὶ γράφουσι συναιροῦντες τὸ δοιώ, εἰς δισύλλαβον. σειρὴν δὲ πλεκτὴν, εἶδός τι λέγει σχοινίου. ἴσως δὲ καὶ ἱμάντος ὡς δηλοῦσιν οἱ παράσειροι ἵπποι καὶ οἱ ἀνασειραζόμενοι. ἐφυλάχθη δὲ ἡ λέξις, καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον. σειρὰν τοίνυν ἐλέγοντό τινες πεπλεγμέναι διὰ σχοινίων. φυτῶν δηλαδή. ἐντεῦθεν δὲ εἰλῆφθαι δοκεῖ καὶ ἡ ἰδιωτικῶς σεῖρα ἡ τὰς θύρας κλείουσα. πάλαι μὲν, σχοινίον οὖσα. καὶ αὐτὴ εἰπεῖν, σειρὰ πλεκτά. ὕστερον δὲ, καὶ ἐπὶ ξυλίνου μοχλοῦ τῶν ἐντὸς, παραχρωμένη ἢ παραφθειρομένη. ἵνα ἡ ὥσπερ δειρὰ δέρη, οὕτω καὶ σειρὰ σεῖρα τὸ ἰδιωτικόν. καὶ τὸ κοινῶς δὲ λεγόμενον σειράδιον, τῆς ὁμηρικῆς ἐστι κόμματι σειρᾶς. Πειρήναντες δὲ, ἀντὶ τοῦ, περατώσαντες. ἐνδήσαντες. καὶ ἔστι τὸ, ἐξ αὐτοῦ πειρήναντες, σύστοιχον τῷ, ἐν δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθω ὃ περὶ τοῦ Ὀδυσσέως που εἴρηται. πρωτότυπον δὲ τοῦ πειρήναντες, τὸ περαίνω. Κίονα δὲ, κατὰ γένος θηλυκὸν καὶ νῦν ἀττικῶς λέγει ἢ ἰωνικῶς. Τὸ δὲ ὥς κεν δηθὰ ζωὸς ἐὼν ἄλγεα πάσχῃ, δηλοῖ, τοῖς κακοπραγοῦσιν ἀγαθὸν ὡς ἐν κακοῖς εἶναι τὸ ἀπαλλάττεσθαι τοῦ βίου τάχιον. ὡς τό γε χαλεπὰ ἐπὶ πολὺ πάσχειν ζῶντα, οἰκτρόν ἐστι. σάκος δὲ γέρον, τὸ πάνυ παλαιόν. καὶ ὡς εἰπεῖν, γεραιόν. ἅπαξ δὲ καὶ τοῦτο εἶπεν ὁ ποιητής. λέγει δέ που φασὶ καὶ Αἰσχύλος οὕτω τὸ γράμμα δή. ὡς λέγει γέρον γράμμα. τουτέστι λόγος. λέγει δέ φασι καὶ Σοφοκλῆς πλεοναστικῶς, σὺ γὰρ γέροντα βουλεύεις. ἤγουν παλαιά. ἀρχαῖα. Παυσανίας δὲ λέγει ὅτι γέρον, ξύλον στυλίδι παραπλήσιον ἔχον κεφαλὴν γέροντος. πλαστήν. γλυπτήν. καὶ χεῖρας, ὡς Ἑρμοῦ τετραγώνου. ἐξ ὧν ἐκρέματό φασι τὰ τιθέμενα συμπεσεῖν. τὸ μέντοι γέρρον τὸ ἐν δυσὶ ρ, οἱ μεθ' Ὅμηρον γράφουσι. ἔστι δέ φασι γέρρον, ἀσπίς. πρόβλημα, θυρεός. εἴρηται δέ τι περὶ αὐτοῦ καὶ ἐν τοῖς τοῦ [illegible]. Λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ φραγμοῦ ἡ τοιαύτη λέξις καὶ σκηνῆς. Παυσανίας δὲ γράφει οὕτω. γέρρα, σκηνώματα. καὶ περσικὰ ὅπλα. καὶ τὸ τῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν μέσον. καὶ περιφράγματα. Αἴλιος Διονύσιος, ὅτι γέρρα, καὶ οἱ περιπεφραγμένοι τόποι. καὶ ἀσπίδες περσικαί.

ἐκλύηγον καὶ οἰσύινοι. καλοῦσι δέ φασιν οὕτω οἱ κωμικοί, καὶ τὸ ὡς ἐῤῥέθη γυναικεῖον. ἄζα δέ, ἡ ξηρασία. ἡ τοῖς μυδῶσιν ἐγγινομένη λευκότης. ὁ πηλάσσων εὐρώς. κατὰ στέρησιν τοῦ ζῆν. οὐ ζῶσι γὰρ τὰ ξηρανθέντα. Τὸ δὲ κουρίζων, ἀντὶ τοῦ, νέος ὢν κοῦρος. Ἐν δὲ τῷ, ῥαφαὶ δ' ἐλέλυντο ἱμάντων, ἐλπίδας ὁ ποιητὴς τὰς ἀγαθὰς ὑπερβάλλει τοῖς περὶ τὸν Ὀδυσσέα, ὡς οὐκέτι λοιπὰ ὅπλα χρηστὰ ἐν τῷ θαλάμῳ κεῖνται ὡς χρήσασθαι αὐτοῖς τοὺς ἐχθρούς. δώδεκα γὰρ σάκεα φθάσας εἰσάπαξ ἐξελεῖν ὁ Μελάνθιος, νῦν οὐ μόνον φέρει. καὶ αὐτὸ, γέρον καὶ λελυμασμένον τῆς συνδέσεως τῶν, ἢ τελαμώνων ἢ κανόνων ἢ ὀχάνων. περὶ ὧν ἡ Ἰλιὰς δηλοῖ. ἔστι δ' ἐκ τούτων συναγαγεῖν, καὶ ἑπτακαίδεκα κεῖσθαι σάκεα ἐν τοῖς τοῦ Ὀδυσσέως. τὰ δυοκαίδεκα τῶν μνηστήρων, τὰ τέσσαρα τῶν ἀμφὶ τὸν Ὀδυσσέα, καὶ τοῦτο τὸ γέρον. Τὸ δὲ κουρίξ, τῶν ἅπαξ μὲν παρ' Ὁμήρῳ ῥηθέντων ἐστὶ καὶ αὐτό, δηλοῖ δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς τὸ νεανικῶς. καὶ γίνεται ἐκ τοῦ ὡς ἐῤῥέθη κουρίζειν, οὐ μᾶλλον δ' εἰκός, κουρίξω. καὶ ἐξ αὐτοῦ, κουρὶξ τὸ, καὶ δ' ἑαυτὸν καὶ ὡς περὶ τοῖς κούροις. καὶ οὕτω μὲν φασὶν ὁ Κράτης. Ἀρίσταρχος δέ, ἀντὶ τοῦ, ἐπιλαβόμενος τῆς κόμης. ἵνα ᾖ κατ' αὐτὸν τὸ κουρίξ, ἀντὶ τοῦ, ἐκ τῆς κεφαλῆς. ὡς εἴ τις εἴποι ἐκ τῆς κουρᾶς ἰδιωτικώτερον, ὁμοιοῦται δὲ τῷ τοιῷ, πρὸς τὸ ἁπρίξ. ἔτι δὲ καὶ πρὸς τὸ ἀμφορίξ, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀμφορίζω, γίνεται τοῦ παρηγμένου ἐκ τοῦ ἀμφορέως. Τὸ δὲ μάλα πάγχυ, ἐκ παραλλήλου δηλοῖ τὸ αὐτό. Τὸ δὲ εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ καὶ τὸ, ὥς σε ἔοικεν, ἀστείως εἴρηνται. σκώπτοντος Εὐμαίου τὰς ἀγλαΐας τοῦ Μελανθίου ἃς φθάσας αὐτῷ προωνείδισεν. εἰς ἀκολούθως, καὶ εὐνῇ ἐν μαλακῇ ἄρτι καταλέξεται ὡς αὐτὸν ἔοικε κοιτάζεσθαι ἐν τῷ ἀπαιωρεῖσθαι. οὔτε γὰρ ἀήρ τι μαλακώτερον, οὔτε Μελανθίῳ τῆς τοιαύτης διαίτης εὐνῆς πρεπωδέστερον. Τὸ δὲ ἀγινεῖς, ἀντὶ μέλλοντος χρόνου κεῖται τοῦ, ἄξεις, ἀγάγῃς.

Ὣς ὁ μὲν αὖθι λέλειπτο ταθεὶς ὀλοῷ ἐνὶ δεσμῷ.
Τὼ δ' ἐς τεύχεα δύντε, θύρην δ' ἐπιθέντε φαεινὴν,
Βήτην εἰς Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην.
Ἔνθα μένος πνείοντες ἐφέστασαν, οἱ μὲν ἐπ' οὐδοῦ
Τέσσαρες, οἱ δ' ἔντοσθε δόμων πολέες τε καὶ ἐσθλοί.
Τοῖσι δ' ἐπ' ἀγχίμολον θυγάτηρ Διὸς ἦλθεν Ἀθήνη,
Μέντορι εἰδομένη ἠμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδήν.
Τὴν δ' Ὀδυσεὺς γήθησεν ἰδὼν, καὶ μῦθον ἔειπε.
Μέντορ, ἄμυνον ἀρήν. μνῆσαι δ' ἑτάροιο φίλοιο,
Ὅς σ' ἀγαθὰ ῥέζεσκον, ὁμηλικίη δέ μοι ἐσσί.
Ὣς ἔφατ' οἰόμενος λαοσσόον ἔμμεν Ἀθήνην.
Μνηστῆρες δ' ἑτέρωθεν ὁμόκλεον ἐν μεγάροισι.
Πρῶτος τήν γ' ἐνένιπε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος.
Μέντορ, μή σ' ἐπέεσσι παραιπεπίθῃσιν Ὀδυσσεὺς
Μνηστήρεσσι μάχεσθαι, ἀμυνέμεναι δέ οἱ αὐτῷ.
Ὧδε γὰρ ἡμέτερόν γε νόον τελέεσθαι ὀίω,
Ὁππότε κεν τούτους κτείομεν πατέρ' ἠδὲ καὶ υἱὸν,
Ἐν δὲ σὺ τοῖσιν ἔπειτα πεφήσεαι, οἷα μενοινᾷς
Ἔρδειν ἐν μεγάροις. σῷ δ' αὐτοῦ κράατι τίσεις.
Αὐτὰρ ἐπὴν ὑμέων γε βίας ἀφελώμεθα χαλκῷ,
Κτήμαθ' ὁπόσσα τοι ἐστὶ τά τ' ἔνδοθι καὶ τὰ θύρηφι,
Τοῖσιν Ὀδυσσῆος μεταμίξομεν. οὐδέ τοι υἷας
Ζώειν ἐν μεγάροις ἐάσομεν, οὐδὲ θύγατρας.
Οὐδ' ἄλοχον κεδνὴν Ἰθάκης κατὰ ἄστυ πολεύειν.
Ὣς φάτ'. Ἀθηναίη δὲ χολώσατο κηρόθι μᾶλλον.
Νείκεσσεν δ' Ὀδυσῆα χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν.
Οὐκέτι σοί γ' Ὀδυσεῦ μένος ἔμπεδον, οὐδέ τις ἀλκὴ,
Οἵη ὅτ' ἀμφ' Ἑλένῃ λευκωλένῳ εὐπατερείῃ

Ὅτι τιμωρίαν κακοῦ ποιοῦ φράζει ἀνδρὸς τὸ, ὡς ὁ μὲν αὖθι λέλειπτο ταθεὶς ὀλοῷ ἐνὶ δεσμῷ. ἀνδρείαν δὲ ἀνδρῶν ἔνδειξις τὸ, ἔνθα μένος πνείοντες ἐφέστασαν. καὶ ὅρα τὸ ἐφέστασαν, οὐκ ἀπὸ τοῦ ἵστημι ἔστασαν, οὐ γὰρ ἂν ἐδασύνετο. ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ ἐφεστήκεσαν κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν τοῦ η εἰς α. Ὅτι καθάπερ ἐν Ἰλιάδι, οὕτω κἀνταῦθα θελήσας ὁ ποιητὴς τῇ μάχῃ προσκρῖναι θεῖόν τι πρόσωπον, ἐπεὶ ἐκεῖ μὲν ἀναγκαίως μεσμαχεῖ διὰ τὸ πλατύτερον τῆς μάχης, ἐνταῦθα δὲ τοῦ τόγε ἅπαξ λέγει ὡς οἱ μὲν ἐπ' οὐδοῦ ἐφέστασαν τέσσαρες. οἱ δ' ἔντοσθεν δόμων πολέες τε καὶ ἐσθλοί. τοῖσι δ' ἐπ' ἀγχίμολον ἦλθεν Ἀθήνη Μέντορι εἰδομένη. ὁ Ὀδυσσεὺς οἴεται μὲν λαοσσόον εἶναι Ἀθήνην, ἐμφανισθεῖσαν κατά τινας θείας ἐναργείας ὁποίας οἱ ἄλλοι ἐδόξαζον ὡς τὰ πολλὰ χαλεπῶς φαίνεται, ὅμως δὲ λαλεῖ ὡς πρὸς Μέντορα, ὅπερ ἂν εἴποι τις δυσωπῶν φίλον ὁμήλικα ἐπὶ βοηθείᾳ. Μέντορ, ἄμυνον ἀρήν. μνῆσαι δ' ἑτάροιο φίλοιο, ὅσσ' ἀγαθὰ ῥέζεσκον, ὁμηλικίη δέ μοι ἐσσί. καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς μὲν, οὕτω. φθάσας ἐκ μακροῦ γνωρίζειν τὸν Μέντορα

ὡς καὶ ἐδηλώθη οὕτω ὁ μέντωρ καὶ ὁ ἀλιθέρσης πατρῷοι ἑταῖροι ὄντες τοῦ τηλεμάχου ἐρρέθησαν. μνηστῆρες δ' ἑτέρωθεν ὁμόκλεον. λέγοντες διὰ τοῦ ἀγελάου, ὅσα τις εἴποι ἂν κωλύων τὴν ἐκ φίλου ἐπικουρίαν. μὴ ἐπίησι παραπείσει μάχεσθαι, ἀμυνέμεναι δέ οἱ αὐτοῦ. ὧδε γὰρ ἡμέτερόν γε νόον τελέεσθαι ὀίω. καὶ τὰ ἑξῆς, ἐν οἷς ὡς οὐ μόνον πατρίδα καὶ οἶκον κτενοῦσιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν μέντορα. σῷ δ' ἐν φησὶν αὐτοῦ κράατι τίσεις. ἀπειλοῦσι δὲ καὶ κτήματα ὅσσα οἱ ἐστὶ τά τ' ἔνδοθι καὶ τὰ θύρηφι, τοῖς τοῦ ὀδυσσέως μεταμίξειν. καὶ τὰ φίλτατα δὲ βλάψειν. καὶ μὴ δὲ τὴν γυναῖκα ἐάσειν ἰθάκης κατὰ ἄστυ πολεύειν, ἀλλ' ἀφορίσειν πού εἰς γῆν ἀλλοτρίαν καὶ αὐτὴν, ἴσως δὲ ὁ ἐκεῖ παῖδας. ἐφ' οἷς χολωσαμένη ἀθηνᾶ, λαλεῖ τὰ ἑξῆς. πλαττομένη μὲν μυθικῶς, νοουμένη δὲ καὶ νῦν ἀλληγορικῶς τὸ εἶναι τοῦ ὀδυσσέως ἐμφρόνως πάντα πράττειν. ὃ ἐν κεφάλαιον, τὸ ἐπ' οὐδὲν ἴεσθαι καὶ μηδένα ἐᾶν ἔξω προβλώσκειν, ἀλλὰ ῥιπτεῖν ἔνδον τοὺς μνηστῆρας, ὡς οἷα θρέμματα ἐν σταθμοῖς. οἱ καὶ πειρώμενοι ἐκφοβεῖν,

Εἰνάετες Τρώεσσιν ἐμάρναο νωλεμὲς αἰεί.
Πολλοὺς δ' ἄνδρας ἔπεφνες ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.
Σῇ δ' ἤλω βουλῇ Πριάμου πόλις εὐρυάγυια.
Πῶς δὴ νῦν ὅτε σόν γε δόμον καὶ κτήμαθ' ἱκάνεις,
Ἄντα μνηστήρων ὀλοφύρεαι ἄλκιμος εἶν;
Ἀλλ' ἄγε δεῦρο πέπον παρ' ἔμ' ἵστασο καὶ ἴδε ἔργον.
Ὄφρ' εἰδῇς οἷός τοι ἐν ἀνδράσι δυσμενέεσσι
Μέντωρ Ἀλκιμίδης εὐεργεσίας ἀποτίνειν.
Ἦ ῥά. καὶ οὔπω πάγχυ δίδου ἑτεραλκέα νίκην,
Ἀλλ' ἔτ' ἄρα σθένεός τε καὶ ἀλκῆς πειρήτιζεν,
Ἠμὲν Ὀδυσσῆος ἠδ' υἱοῦ κυδαλίμοιο.
Αὐτὴ δ' αἰθαλόεντος ἀνὰ μεγάροιο μέλαθρον
Ἕζετ' ἀναΐξασα χελιδόνι ἰκέλη ἄντην.
Μνηστῆρας δ' ὤτρυνε Δαμαστορίδης Ἀγέλαος,
Εὐρύνομός τε, καὶ Ἀμφιμέδων, Δημοπτόλεμός τε,
Πείσανδρός τε Πολυκτορίδης, Πόλυβός τε δαΐφρων.
Οἱ γὰρ μνηστήρων ἀρετῇ ἔσαν ἔξοχ' ἄριστοι,
Ὅσσοι ἔτ' ἔζωον περί τε ψυχέων ἐμάχοντο.
Τοὺς δ' ἤδη ἐδάμασσε βιὸς καὶ ταρφέες ἰοί.
Τοῖς δ' Ἀγέλαος μετέειπεν ἔπος πάντεσσι πιφαύσκων.
Ὦ φίλοι, ἤδη σχήσει ἀνὴρ ὅδε χεῖρας ἀάπτους.
Καὶ δή οἱ Μέντωρ μὲν ἔβη κενὰ εὔγματα εἰπών.
Οἱ δ' οἶοι λείπονται ἐπὶ πρώτῃσι θύρῃσι.
Τῷ νῦν μὴ ἅμα πάντες ἐφίετε δούρατα μακρά.
Ἀλλ' ἄγεθ' οἱ ἓξ πρῶτον ἀκοντίσατ', αἴ κέ ποθι Ζεὺς
Δώῃ Ὀδυσσῆα βλῆσθαι, καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
Τῶν δ' ἄλλων οὐ κῆδος ἐπὴν οὗτός γε πέσῃσι.

ἀπειλὰς οὐ μόνον τῷ ὀδυσσεῖ ἐπερρίπτουν ὃ δὴ καὶ μόνοις αὐτοῖς εὐχερὲς, ἀλλὰ καὶ τοῖς ὅσοι περὶ αὐτόν. ἐφ' αἷς ἀπειλαῖς ὡς εἰ καὶ λίαν πληγαῖς ἐρεθιζόμενος ὀδυσσεὺς, ἀνάπτει τὸν ἐν ἑαυτῷ θυμόν. καὶ μνησάμενος ὧν περὶ τροίαν ἐμόγησε, καὶ ὡς εἰκὸς ἐκφωνήσας αὐτὰ καὶ εἰς τρεῖς, ὡς ἐκφοβῆσαι μὲν τοὺς μνηστῆρας, θαρρῦναι δὲ τοὺς περὶ αὐτὸν, πολλαπλασιάζει διὰ τῆς αἰτίας νεαρᾶς, τὴν ἐν ἑαυτῷ ῥώμην. καὶ ἀνδρικώτερον μάχεται παραδείγματι εὐγενεῖ καὶ μεγάλῳ παροξυνθείς. ἃ μέντοι πλάττει τὴν μυθικὴν ἀθηνᾶν λέγουσαν πρὸς ἐρεθισμὸν, ταῦτά εἰσιν. οὐκέτι σοί γ' ὀδυσσεῦ μένος ἔμπεδον, οὐδέ τι ἀλκή. οἵη ὅτ' ἀμφ' ἑλένῃ λευκωλένῳ εὐπατερείῃ εἰνάετες τρώεσσιν ἐμάρναο νωλεμὲς αἰεί. πολλοὺς δ' ἄνδρας ἔπεφνες ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι. σῇ δ' ἤλω βουλῇ πριάμοιο πόλις εὐρυάγυια. πῶς δὴ νῦν ὅτε σόν γε δόμον καὶ κτήμαθ' ἱκάνεις, αὖτε μνηστήρων ὀλοφύρεαι ἄλκιμος εἶναι; ἀλλ' ἄγε δεῦρο πέπον παρ' ἔμ' ἵστασο καὶ ἴδε ἔργον. ὄφρ' εἰδῇς οἷός τοι ἐγὼ εὐεργεσίας ἀποτίνειν. ὃ δὴ πρέπει φησὶ ῥηθῆναι πρὸς τοῦ βοηθοῦντός τινι φίλῳ. καὶ λέγει μὲν οὕτως ἡ ἀθηνᾶ. οὔπω δέ φησι πάγχυ δίδου ἑτεραλκέα νίκην· περὶ ἧς πολλαχοῦ κεῖται, ἀλλ' ἔτ' ἄρα σθένεός τε καὶ ἀλκῆς πειρήτιζεν ὀδυσσέως τε καὶ τοῦ παιδός. οὐ γὰρ ἅμα λόγος ἐρεθιστικὸς καὶ εὐθὺς μέγα ἔργον. ἀλλ' ὡς εἰκὸς μετὰ βραχύ. ὅτε δηλαδὴ ἀναχωρήσῃ ἡ ἀθηνᾶ ἐκ μέσου. τουτέστι παύσηται μὲν ἡ βουλὴ καὶ τὸ λαλεῖν τὰ πρὸς θάρρος τυχὸν ἢ ἐκφόβησιν, γένηται δὲ τὸ ἔργον ὃ οὕτω λαλεῖν. τηνικαῦτα γὰρ ἡ κατ' αὐτὴν ἀρετὴ ἐκφαίνεται. πολλὰ δὲ τοιαῦτα καὶ ἐν τῇ ἰλιάδι ἐρρέθη ἀλληγορικῶς. καὶ τοιαῦτα μὲν τὰ τῆς ἀθηνᾶς. ὁ δὲ μέντωρ, ἀλκιμίδης ἐνταῦθα λέγεται, τουτέστιν ἀλκίμου υἱός. διὸ καὶ τοῦ ἰῶτα παραλήγεται ὡς ἀπὸ τοῦ ἄλκιμος οὐ μὴν ἐκ τοῦ μήδεσθαι, ὁποῖον ὁ θρασυμήδης καὶ ὁ διομήδης καὶ τὰ τοιαῦτα. ἐν τούτοις δὲ κεῖται καὶ τὸ κτέομεν ἀντὶ τοῦ, φονεύσομεν. ὅμοιον ὂν τῷ, ἀφίομεν καὶ φθίομεν καὶ εἰδίομεν ἀντὶ τοῦ, ἀφῶμεν καὶ φθῶμεν καὶ εἰδῶμεν. φησὶ γὰρ

ἀπὸ

ὑπόπτηχεν τοῖς ποσὶ κτείωμεν τετίμηκε καὶ ἰδ... οὐ δῆλον ὡς πρωτότυπόν ἐστι ῥῆμα, κτῶ. οὗ τὸ ἐνεστὼς, κτίω. καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, κτίνω. καὶ τροπῇ τοῦ ι, κτείνω. ὁμοίως τῷ, τίω τίνω τείνω τὸ καλύπτω, οὗ τὴν χρῆσιν τὸ τίνω ἐν Ἰλιάδι. Ἐν δὲ τῷ πατρὶ, καὶ ἰὸν, φαίνονται οἱ μνηστῆρες ἐν τούτοις πθεῖναι τὸ πᾶν τοῦ ἔργου, οἷα τὴν εὔμαιον καὶ φιλοίτιον εἰς μέσον προλογιζόμενοι. οὕτω καὶ ἀθηνᾶ ἐφάνη ὡς ἐῤῥέθη καὶ ἄλλως πειρήτιζ᾽ ἐνδυναμίαι μέντοι καὶ νῦν. Ἔτι κεῖται ἐν τούτοις, καὶ ἀφραστικὸν σχῆμα κατὰ λόγον θαμβοῦς τὸ, οἷα μενοινᾷς ἔρδειν ἐν μεγάροισιν. ὅμοιον δὲ τῷ, οἷα μ᾽ ἔοργας. καὶ τοῖς ὁμοίοις. Τὸ δὲ σῷ αὐτοῦ κράατι τίσεις, ἀντὶ τοῦ τῇ σῇ κεφαλῇ ἀποδώσεις, ἤγουν τῇ ζωῇ σου ζημιωθήσῃ. καὶ ὡς οὕτω φάναι, κεφαλικῶς τιμωρηθήσῃ. πῶς δὲ ἐσχημάτισται τὸ, σῷ κράατι, προδεδήλωται. καὶ οὐκ ἔστιν ἐνταῦθα πλεῖον εἰπεῖν, ἢ μόνον ὅτι ὡς, σῷ αὐτοῦ κράατι, καινῶς ἐσχημάτισται. τὸ γὰρ σύνηθες, σοῦ αὐτοῦ κράατι. Ἐν δὲ τοῖς περὶ ἑλένης καὶ τρώων καὶ ἁλώσεως ἰλίου, ὅρα ὅτι τὸ πάλιν ἐπιτηδείως ὁ ποιητὴς τρωικαῖς ἱστορίαις παρήρτησε τὴν τοῦ ὀδυσσείας ἀφήγησιν. καὶ ὅτι φοβερὸν τοῖς μνηστῆρσιν ἐνθυμηθῆναι ὡς οὕτως ὑπὲρ ἀλλοτρίων ἐκινδύνευσεν ὀδυσσεύς. δῆλον γὰρ ὡς ὁ ὑπὲρ ἑλένης οὕτω πολεμήσας, οὐκ ἂν ἐθελοκακήσει ἐπὶ τοῖς ἑαυτοῦ. γίνεται δὲ καὶ πιθανωτέρα ἐντεῦθεν ἡ μνηστηροκτονία. ἐνθυμηθήσεται γὰρ ὁ ἀκροατὴς, ὡς ὁ ἐν τροίᾳ πρὸς τοσούτους καὶ ὑπὲρ ἀλλοτρίας γυναικὸς μαχόμενος καὶ ἀνδραγαθῶν, ὁποῖος ἂν εἴη ἐνταῦθα; φαίνεται δὲ νῦν καὶ πολίπορθος ὁ ὀδυσσεύς. οὗ περ βουλῇ τῇ κατὰ τὸν δούρειον ἵππον, ἡ τροία ἥλω μετ᾽ ὀλίγα οὕτω, ῥητῶς αὐτὸν ἐρεῖ πολίπορθον. Τὸ δὲ ὀλοφύρεαι ἄλκιμος εἶναι, δεινῶς καὶ δριμέως εἴρηται. ἦν μὲν γὰρ εἰπεῖν, οὐκ ἐθέλεις ἄλκιμος εἶναι. ἢ ὀκνεῖς. ἢ τοιοῦτόν τι. εἴρηται δὲ πρὸς πλείω ἔμφασιν, ὀλοφύρεαι ἄλκιμος εἶναι, ὡς εἰ καὶ παῖς ὀνειδίζεται ὀλοφύρεσθαι φοιτᾶν ἐς διδασκάλου. Οὐ κατὰ ποιητικὸν ἔθος καὶ νῦν ἐκ τοῦ φαινομένου μέντοι γε ἄλλως μορφωθεῖσα ἡ τοῦ μύθου ἀθηνᾶ, αἰθαλόεντος ἀνὰ μεγάροιο μέλαθρον ἵζετο ἀναΐξασα, χελιδόνι εἰκέλη ἄντην ἢ κατὰ τὴν πτῆσιν ἢ κατὰ τὸ εἶδος. οὐ γὰρ ὀκνεῖ ὁ μῦθος καὶ οὕτω μεταποιεῖν τὰ δαιμόνια. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐπώνυμοι χελιδόνι παρὰ τῷ δειπνοσοφιστῇ, χελιδόνιαι λαγωοί. τοιοῦτοι δὲ ἴσως οἱ ἄνω μὲν μέλανες, τὰ δὲ κάτω ὑπόλευκοι. ὁποῖαι καὶ αἱ χελιδόνες κατὰ τὴν εἰποῦσαν τὸ, χελιδὼν, ἐπὶ γαστέρα, λευκά. ἐπὶ νῶτα, μέλαινα. αἰθαλόεντος δὲ μεγάρου μέλαθρον λέγει, τὴν ὀροφήν. διὸ ἐρεῖ ἐν τοῖς ἑξῆς. δὴ τότε ἀθηνᾶ αἰγίδα ὑψόθεν ἐξ ὀροφῆς. ὡς ταυτὸν εἶναι ὀροφὴν καὶ μέλαθρον. ἐνταῦθα μὲν, ἁπλῶς ἐῤῥέθη μέλαθρον οἴκου. ὅτι δὲ μέλαθρον ὁ οἶκος ἅπας λέγεται, ἀπὸ μέρους λαλεῖται. ὥσπερ καὶ στέγη καὶ τέγος ὁμοίως, ἀπὸ τοῦ σκέποντος ὀροφώματος, μέρους καὶ αὐτοῦ ὄντος. αἰθαλόεν δὲ, ἢ παρὰ τὸ αἰθάλη ἐκ τοῦ αἴθω, ἢ διὰ τὸ αἰθόμενον δηλαδὴ πῦρ ἐν ταῖς κατὰ τὴν ἑστίαν θυσίαις, ἢ τὸ καταλαμπόμενον ἢ περίφωτον παρὰ τὸ αἴθειν ἤγουν λάμπειν. ἀφ᾽ οὗ καὶ αἰθήρ. Τὸ δὲ χελιδόνι εἰκέλη ἄντην ἤγουν ἀντικρὺ, καὶ πρὸ ὀλίγων ἐν τῇ τοῦ τόξου κεῖται δοκιμασίᾳ. ἐκεῖ μέντοι, πρὸς τὴν τῆς νευρᾶς αὐδὴν παρείληπται ἡ χελιδών. Ὅτι ἀρετὴ καὶ ἐνταῦθα ἡ ἀνδρία ἐν τῷ, ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα ἀρετῇ ἔσαν ἔξοχ᾽ ἄριστοι. τῶν ὅσοι ἔτ᾽ ἔζωον περί τε ψυχέων ἐμάχοντο. τοῦτο δὲ καὶ παροιμιῶδές ἐστιν. οἱ γὰρ ἐπικινδύνως ἀγωνιζόμενοι, τὸν περὶ ψυχῆς θέειν λέγονται ὡς καὶ ἡ Ἰλιὰς δηλοῖ. ἢ τὴν περὶ ψυχῆς μάχεσθαι ἢ ἀγωνίζεσθαι. μετρεῖ δὲ ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα, ἓξ εἶναι τοὺς ἐν τοῖς ὑπολελειμμένοις μνηστῆρσιν ἀρίστους, ἐνδεικνύμενος ὡς αὐτῶν πεσόντων, ἑτεραλκὴς αὐτίκα νίκη προσέσται τῷ ὀδυσσεῖ. Ὅτι σκῶμμα εἴς τινα ῥηθέντα βοηθοῦ ᾧ ἐπεποίθει, τὸ, ὦ φίλοι, ἤδη σχήσει τουτέστιν ἐφέξει ἀνὴρ ὅδε χεῖρας ἀάπτους. καὶ δὴ οἱ ὁ δεῖνα ἔβη κενὰ εὔγματα εἰπών. ἤγουν κεναυχής. κενὰ καυχησάμενος ὡς εἰς βοήθειαν. ἀγέλαστος δὲ τοῦτο λέγει ὡς τοῦ μυθικοῦ μέντορος ἀφανισθέντος. Τὸ δὲ ὦ φίλοι ἤδη σχήσει ἀνὴρ ὅδε χεῖρας, ὁ εὐρύμαχος πρὸ τούτων, οὐ γὰρ σχήσει ἔφη. ἐκεῖνος μὲν γὰρ, ἐδεδίει τὸν ὀδυσσέα. οὗτος δὲ, ἀλογίστως καταθαῤῥεῖ. Ὅτι ὁ μέντοι τινὰ ἵνα καταφρονῶν τῶν ἐπιλοίπων ἀνταγωνιστῶν, ἐρεῖ. τῶν δ᾽ ἄλλων οὐ κῆδος ἐμοὶ φροντὶς ἐπὴν οὗτός γε πέσῃσι. Καὶ ὅρα τὸ πέσῃ, κοινῶς καὶ ἁπλοϊκῶς λεχθὲν ἀντὶ τοῦ ἀποθάνῃ, καὶ οὐχ ὡς τὸ, δουπήσαντος Οἰδιπόδαο. ἐκεῖνο γὰρ, ποιητικώτερον.

Ὣς ἔφαθ᾽, οἱ δ᾽ ἄρα πάντες ἀκόντισαν ὡς ἐκέλευεν,
Ἱέμενοι, τὰ δὲ πάντα ἐτώσια θῆκεν ἀθήνη.
Τῶν, ἄλλος μὲν σταθμὸν ἐϋσταθέος μεγάροιο
Βεβλήκει, ἄλλος δὲ θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν.
Ἄλλου δ᾽ ἐν τοίχῳ μελίη πέσε χαλκοβάρεια.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ δούρατ᾽ ἀλεύαντο μνηστήρων,
Τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
Ὦ φίλοι, ἤδη μέν κεν ἐγὼν εἴποιμι καὶ ἄμμι
Μνηστήρων ἐς ὅμιλον ἀκοντίσαι, οἳ μεμάασιν

Ὅτι τὰς μὲν βολὰς τῶν περὶ τὸν ὀδυσσέα, ἐπιτυχεῖς ποιεῖ. τῶν δὲ μνηστήρων βαλλόντων, ἄλλος μὲν σταθμὸν ἐϋσταθέος μεγάροιο βεβλήκει. ἄλλος δὲ, θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν. ἄλλου δ᾽ ἐν τοίχῳ μελίη πέσε χαλκοβάρεια. ὅπερ διατί προσπροσίεται, ἀλλαχοῦ δεδήλωται. ἀχρησίαν δὲ στρατιωτικὴν οἱ ῥηθέντες στίχοι φράζουσι. Τὸ δὲ ἐν τοίχῳ πέσεν, ἀντὶ

Ἡμέας ἐξεναρίξαι ἐπὶ προτέροισι κακοῖσιν.
Ὣς ἔφαθ᾽. οἱ δ᾽ ἄρα πάντες ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα,
Ἄντα τιτυσκόμενοι. Δημοπτόλεμον μὲν Ὀδυσσεύς,
Εὐρυάδην δ᾽ ἄρα Τηλέμαχος, Ἔλατον δὲ συβώτης,
Πείσανδρον δ᾽ ἄρ᾽ ἔπεφνε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ.
Οἱ μὲν ἔπειθ᾽ ἅμα πάντες ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας.
Μνηστῆρες δ᾽ ἀνεχώρησαν μεγάροιο μυχόνδε.
Τοὶ δ᾽ ἄρ᾽ ἐπήϊξαν, νεκύων δ᾽ ἐξ ἔγχε᾽ ἕλοντο.
Αὖτις δὲ μνηστῆρες ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα,
Ἱέμενοι. τὰ δὲ πολλὰ ἐτώσια θῆκεν Ἀθήνη.
Τῶν, ἄλλος μὲν σταθμὸν ἐϋσταθέος μεγάροιο
Βεβλήκει. ἄλλος δὲ θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν.
Ἄλλου δ᾽ ἐν τοίχῳ μελίη πέσε χαλκοβάρεια.
Ἀμφιμέδων δ᾽ ἄρα Τηλέμαχον βάλε χεῖρ᾽ ἐπὶ καρπῷ
Λίγδην, ἄκρην δὲ ῥινὸν δηλήσατο χαλκός.
Κτήσιππος δ᾽ Εὔμαιον ὑπὲρ σάκος ἔγχεϊ μακρῷ
Ὦμον ἐπέγραψεν. τὸ δ᾽ ὑπέρπτατο. πῖπτε δ᾽ ἔραζε.
Τοὶ δ᾽ αὖτ᾽ ἀμφ᾽ Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην,
Μνηστήρων ἐς ὅμιλον ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα.
Ἔνθ᾽ αὖτ᾽ Εὐρυδάμαντα βάλε πτολίπορθος Ὀδυσσεύς.
Ἀμφιμέδοντα δὲ Τηλέμαχος. Πόλυβον δὲ συβώτης.
Κτήσιππον δ᾽ ἄρ᾽ ἔπειτα βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ
Βεβλήκει πρὸς στῆθος. ἐπευχόμενος δὲ προσηύδα.
Ὦ Πολυθερσείδη φιλοκέρτομε, μή ποτε πάμπαν
Εἴκων ἀφραδίῃς μέγα εἰπεῖν. ἀλλὰ θεοῖσι
Μῦθον ἐπιτρέψαι. ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτεροί εἰσι.
Τοῦτό τοι ἀντὶ ποδὸς ξεινήϊον, ὅν ποτ᾽ ἔδωκας
Ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ δόμον κάτ᾽ ἀλητεύοντι.
Ἦ ῥα βοῶν ἑλίκων ἐπιβουκόλος. αὐτὰρ Ὀδυσσεύς,
Οὖτα Δαμαστορίδην αὐτοσχεδὸν ἔγχεϊ μακρῷ.
Τηλέμαχος δ᾽ Εὐηνορίδην Λειώκριτον οὖτα
Δουρὶ μέσον κενεῶνα, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν.
Ἤριπε δὲ πρηνής, χθόνα δ᾽ ἤλασε παντὶ μετώπῳ.

τῆς αἰτίας τοῦ τοίχῳ μελίαν δὲ, τὸ ἔγχος λέγει ὃν τρόπον καὶ δόρυ. πλὴν ἐκεῖνο μὲν, γενικῶς. τοῦτο δὲ, ἀπὸ εἴδους δένδρου τῆς μελίας, διὸ καὶ μᾶλλον τὸ τοιοῦτον μετωνυμικῶς. καὶ ἄλλως δὲ ἡ μελία, ὁμωνύμως τῷ εἴρηται τῷ ὅλῳ. ὡς γὰρ συνειλήφασι τὸ ἐξ ἐλάφου ὀστοῦν, οὕτω καὶ μελία, τὸ ἐκ μελίας δόρυ. καθὰ καὶ ἤπειρος ἡ ἀντιπέρα τῆς Ἰθάκης περαία γῆ, ὁμωνύμως τῇ ὅλῃ. καθ᾽ ὅμοιον δὲ λόγον καὶ ἄσπετον οὖδας μετ᾽ ὀλίγα κεῖται τὸ πάντη ὀλίγον, ὁμωνύμως τῇ ἀσπέτῳ γῇ καὶ ἀπείρονι, ἐρεῖ γάρ. οἱ μὲν ἔπειθ᾽ ἅμα πάντες ὀδὰξ τουτέστι δακτικῶς, ἕλον ἄσπετον οὖδας. τουτέστι τὸ ὑποκείμενον ὀλίγον ἔδαφος. Ἰστέον δὲ ὅτι τοὺς ῥηθέντας τρεῖς στίχους, καὶ μετ᾽ ὀλίγα οὕτω τίθησιν ὁ ποιητὴς δίχα τῆς ἀπαιτήσεως. διό τινες ὠβέλισαν ἐκείνους ὡς ταυτολογοῦντας. Οὐκ ἀδίκως μὲν ἂν δρᾶν παραστατικὸν τὸ, οἳ μεμάασιν ἡμέας ἐξεναρίξαι ἐπὶ προτέροισι κακοῖσιν. ἤγουν καὶ τοι αὐτοὶ προκατάρξαντες τῶν κακῶν. ὃ καὶ θλίβει τὸν Ὀδυσσέα ὑπὲρ κακῶν κατάρξαντες οἱ μνηστῆρες, εἶτα καὶ κατὰ τῶν κακωθέντων αὐθαδιζόμενοι. Ὅτι τέσσαρσιν ἐνταῦθα ἐφεξῆς ὀνόμασιν, ἓν ῥῆμα ἐπήγαγεν. εἰπὼν πάνυ συντόμως, οὕτως. Ὀδυσσεὺς μὲν, τόνδε. Τηλέμαχος δὲ, τόνδε. συβώτης δὲ, ἐκεῖνον. Φιλοίτιος δὲ, ἄλλον ἔπεφνε. σπουδῇ πράξεως καὶ τὴν φράσιν συνέτεμεν. Ὅτι Ἀμφιμέδων εἷς τῶν μνηστήρων, βάλε Τηλεμάχου χεῖρ᾽ ἐπὶ καρπῷ λίγδην. ὃ ἑρμηνεύων, ἐπιφέρει. ἄκρην δὲ ῥινὸν δηλήσατο χαλκός. ἔστι γὰρ λίγδην βαλεῖν, τὸ, ἄκρον τὸ δέρμα δηλήσασθαι. ἵνα ᾖ λίγδην, τὸ, ξυστικῶς. ἐπιπολῆς. κατὰ δὲ τοὺς παλαιοὺς, καὶ ἐπιψαύδην. ὁμηρικῶς δὲ εἰπεῖν, ἐπιγράβδην. καὶ συνίσταται τοῦτο ἐκ τοῦ, Κτήσιππος ὑπὲρ σάκος ἔγχεϊ μακρῷ ὦμον ἐπέγραψεν. ἐξ οὗ δῆλον, ὡς καὶ ὁ ἐπιλίγδην πληγεὶς, ἐπιγράβδην ἐπλήγη. γίνεται δὲ τὸ λίγδην, ὡς ἀπὸ τοῦ λίζειν, λέξεως ὀνοματοπεποιημένης. ὅθεν καὶ λίστρον ὁ ῥητὴρ μετ᾽ ὀλίγα ἐν τῷ, λίστροις δάπεδον δόμου ἔξυον. κεῖται δὲ ἅπαξ καὶ τὸ ἐνταῦθα. καὶ ἐν Ἰλιάδι δὲ ὁμοίως, τὸ ἐπιλίγδην. δῆλον δὲ ἡ τοιαύτη ὀνοματοποιΐα, ἐπὶ μαρμάρων λίθων καί τινων τοιούτων, ὅτε ὕλῃ ὑπὸ σιδήρῳ ξύονται. οὕτω δὲ εὐθὺς καὶ τὸν Εὔμαιον Κτήσιππος ὑπὲρ σάκος ἔγχεϊ μακρῷ ὦμον ἐπέγραψεν. ὃ καὶ αὐτὸ κεῖται ἀντὶ τοῦ, ἐπιπόλαιον ἔξυσε. τραχύτερον δὲ ὥσπερ τὸ ἔγραψε τοῦ ἔγλαψε, διὰ τινὰς ἐν ψαμάθοισι διαγλάψασα, οὕτω καὶ τοῦ λίγδην τὸ ἐπιγράβδην, διὰ τὴν τραχυφωνίαν τοῦ ῥῶ. δῆλον δὲ ὡς ἐκ τοῦ τοιούτου γράφειν, καὶ γράβδην ἐπίρρημα καὶ γραπτύες ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα, αἱ τῶν μελῶν γραφαί.

φαί. ἤγουν τίσιν, ἀμυχαί. ξυσμοί. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι δόξοι ἄν, ὅθεν γίνεται κατὰ ὀνοματοποιΐαν ἡ λίγδην, ἐκεῖθεν γίνεσθαι καὶ τὸ λιγξ φιβιός. καὶ ἐκεῖ γὰρ λεπτότερον τὸ ἐκφώνημα ἤπερ ἐν τῷ ῥοῖζος. ἐπεὶ καὶ παχυφωνότερον τὸ ῥῶ ὑπὲρ τὸ λ. ἴσως δὲ ἐκ τοιουτου τινὸς τρόπου, καὶ λίγδος παρὰ αἰλίῳ διονυσίῳ ὁ χῶνος περὶ οὗ ἐν ἑτέρῳ ῥητορικῷ λεξικῷ, γράφεται καὶ ὅτι λίγδος, χωνεία. ἀλοιφή. καὶ λίγδοι, χωνευτήρια. χάννα. νομισμάτων διατυπώσεις. ἐν ἄλλῳ δὲ ὅτι λίγδος, χῶνος τρήματα ἔχων συνεχῆ παραπλήσια τῷ δέλτα δι' ὧν χαλκὸς ἠθεῖται. Ὅρα δὲ ὅτι θηλυκῶς τε καὶ ἀρρενικῶς λέγεται ῥινός, κατὰ τὰ ἀντίγραφα. ὅτι δὲ καὶ σὺν τῷ γάμμα προσπλεοναζομένως λέγεται κατά τινα γλῶσσαν γρῖνος, δηλοῖ ὁ τεχνικὸς ἔνθα λέγει καὶ ὅτι γρίσων, ὁ χοῖρος. καὶ γρίντης ὁ γριπεύς. καὶ γριφᾶσθαι, τὸ γράφειν παρὰ λάκωσι. καὶ γριπεύς, ὁ ῥάπτων ἁλιευτικὰ δίκτυα. καὶ γρῖφος, δύσκολον ζήτημα ὃ ἐν συμποσίοις ἔλεγέ τις προκειμένης φιάλης οἴνου γεμούσης. καὶ ὁ ἐπιλυσάμενος τὸ ἄπορηθέν, ἐξέπινεν. εἰ δὲ μή, ὁ ἀπορήσας ἀνεφορεῖτο τῆς φιάλης. Ὅτι Φιλοίτιος βαβλικῶς κτήσιππον πρὸς στῆθος ὃς ἔφθασεν ἐπαφεῖναι πόδα βοὸς ἐπὶ τὸν τότε ὡς δυσσέα, φιλοκέρτομόν τι αὐτὸν λέγει τοιοῦτος γὰρ ὡς εἰκὸς ὁ ἦθος ἦν, καὶ τὴν κίνησιν ἀγροικικὴν μεγαλορρημοσύνης ἐκφωνεῖ, εἰπών. μή ποτε πάμπαν εἴκων ἀφραδίαις, μέγα εἰπεῖν. ἀλλὰ θεοῖς μῦθον ἐπιτρέψαι τουτέστιν ἐάσθαι, ἐπεὶ πολὺ φέρτεροί εἰσιν. εἶτα ἐπιφωνεῖ. τοῦτό τοι ἀντὶ ποδὸς ξεινήιον ὅν ποτ' ἔδωκας ἀντιθέῳ ὀδυσῆι δόμον κάτ' ἀλητεύοντι. Ἰστέον δὲ ὅτι τό, τοῦτό σοι ἀντὶ ποδὸς ξεινήιον, εἰς παροιμίαν ὕστερον ἔπεσεν, ἐπὶ τῶν ἀντὶ κακοῦ ἀπολαβόντων κακόν. ἣν δὲ σοφὸς πάμμεγας ὁ ἱερὸς, ὁ κατάρξας τῆς δὲ τῆς παροιμίας. ὃς καὶ κυκλώπειον δωρεὰν ἔφη ὡς ἐκ τῶν κατὰ κύκλωπα, τὴν καὶ ὄψιμον καὶ ὀλεθρίαν. ὡς ἐκ τοῦ, οὔτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι. τοιαύτῃ μεθόδῳ καὶ τό, αὐτὰρ ὁ γυμνώθη ῥακέων πολύμητις ὀδυσσεύς, παροιμιῶδές ἐστιν ὡς πρὸ βραχέων γέγραπται. οὕτω δὲ καὶ τὸ βελλεροφόντης καθ' ἑαυτοῦ γράμματα, ἐκ τῶν ὁμήρου εἴληπται. πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα πολλαχόθεν ἔστιν ἐξευρίσκεσθαι. καὶ οὐ μόνον ἐκ τῶν λογίως διεσκευασμένων, ἀλλὰ καὶ τῶν δημοτικωτέρων, καὶ γέμει τοιούτων προοιμιῶν ὁ βίος. ἔχει δὲ καὶ ἄλλως ὁ καθ' ὅλα τῶν κατ' ἄνθρωπον, προοιμίας πλείων ἐν ᾧ ἑρμᾶσθαι πολλὰ δεξιῶς. δι'. ὁ μαθὼν πείσματα καὶ πεισμονὴν ἐπὶ τῶν ἀστατικῶν εἰρῆσθαι τροπικῶς ἀπὸ τῶν κατὰ νῆας πεισμάτων ἤγουν σχοινίων, ἐρεῖ προοιμίαν ὑπολείψας ἐκεῖθεν, ὡς παχύτης τοῦ κατὰ λίνου ἢ τοῦ ἐκ τοῦ καννάβεως ἐστὶ τουτέστιν ὁμοίως παχύτης πεισματικοῖ. ἔτι φόρτον αἰσώπειον εἴποι ἄν τις, ἐπὶ τῶν μὴ οὐ βαρυνόντων ὡσαύτως ἀλλ' ὑφιέντων ἠρέμα κατὰ βραχὺ τοῦ εἰς τὸ σωματικοῦ, ἢ ἄλλοις ἄχθος ὁρμηθεὶς ὁ τοιοῦτος, ἐκ τῶν κατὰ λογοποιὸν αἴσωπον. ὃς φρυκτοὺς αἴρων μάζας εἰς ὁδὸν καὶ φόρτον ἐξογκώσας ὅτι ἀναγκαῖον ἄλλα καὶ δυσβάστακτον διὰ τὸ περιβριθές, τὴν μὲν ἀρχὴν ἐγελᾶτο οἷα τοσοῦτον ἔχων τοῦ μετρίου πλεῖον λόμενος, τῇ δὲ ἑξῆς καὶ τῇ μετ' αὐτὴν καὶ τῇ ἐχομένῃ, ἐθαυμάζετο διὰ τὸ ἀπηλλάχθαι τοὺς κατὰ τοὺς συνδούλους βαρύνεσθαι διόλου τῷ ἀχθοφορήματι. Τὸ δὲ καὶ διώκειν τὰς προοιμίας, ἄλλη τις αὐτὸ δεξιὰ μέθοδος δηλωθεῖσα καὶ ἀλλαχοῦ. κατὰ τὸ, νίκη καδμεία. οἱ μέν, ἐπὶ τῶν ἀκερδοῦς καὶ ζημιώσης ἐξελάβοντο ψογερῶς. οἱ δέ, ἐπὶ τῆς ἄκρας καὶ καθ' ὑπερβολήν. καὶ τὸ ἄλλην δὲ ἔχειν ὡς προδεδήλωται, τοῦ μέν, πικρὸν ἄνθρωπον σκώπτει. τοῦ δέ, ἡδὺν παραδηλοῖ καὶ ὅ φασιν εὔνοσον. ὁμοίως δὲ λόγῳ, καὶ τὸ ἀπὸ δρυὸς ἢ πέτρας εἶναι τινα, οὐ μόνον ἀρχαιογονίας παλαιοτάτην σημαίνει ὁμηρικώτερον, ἀλλὰ καὶ ἦθος ἀτεράμνον κατὰ τὰ καιρίαν ἐστὶν ὅτι παράχρησιν. καὶ ταῦτα μέν, οὕτως. ἀστείζεται δὲ Φιλοίτιος, λογισάμενος τὸ τοῦ δόρατος ἄρτι ξύλον, ἀντὶ τοῦ ἐπαφεθέντος ὡς δεσπότου ὀστοῦ. ἀστείως δὲ τὸν ἐπαφεθέντα κατὰ τοῦ ὀδυσσέως πόδα βοός, βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ βάλλει ὁ Φιλοίτιος. Ὅτι καὶ ἐνταῦθα δ' οὕτω, κεῖται προπαροξυνόμενον διὰ ἀντιδιαστολὴν τὴν ἐκ τοῦ οὔτασε, ὃ σημαίνει τὴν ἐγγύθεν πληγήν. φησὶ γοῦν. οὔτα δαμαστορίδην αὐτοσχεδόν. ἤγουν ἔγγιστα. ἔνθα εἰ καὶ προσίκοιτο αὐτοσχεδόν, καὶ ἄλλως δὲ οὔτα, τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχοι ἄν. δῆλον δὲ καὶ ὅτι τὰ πολλὰ μέν, μακρόθεν ἔβαλλον ἔγχεσιν οἱ παλαιοί. ἔστι δὲ ὅτε, καὶ αὐτοσχεδὸν ἔπληττον. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου αὐτοσχεδόν, καὶ αὐτοσχέδιον λέγεται, οὗ ἡ κατεργασία οὐκ ἐκ μακροῦ ἀλλὰ προσεχὴς καὶ ἔγγιστα.

Δὴ τότ' ἀθηναίη φθισίμβροτον αἰγίδ' ἀνέσχεν
Ὑψόθεν ἐξ ὀροφῆς, τῶν δὲ φρένες ἐπτοίηθεν.
Οἱ δ' ἐφέβοντο κατὰ μέγαρον βόες ὣς ἀγελαῖαι.
Τὰς μέν τ' αἰόλος οἶστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν
Ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται,
Οἱ δ' ὥς τ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι,
Ἐξ ὀρέων ἐλθόντες ἐπ' ὀρνίθεσι θορῶσι,
Ταὶ μέν τ' ἐν πεδίῳ νέφεα πτώσσουσαι ἵενται,
Οἱ δέ τε τὰς ὀλέκουσιν ἐπάλμενοι, οὐδέ τις ἀλκὴ

Ὅτι μετὰ τὴν ὡς ἐρρέθη ἐμφάνειαν τῆς ἀθηνᾶς καὶ τὴν τοῦ ὀδυσσέως στρατηγικὴν λαλιὰν τὴν καὶ ἑαυτοῦ συσπαστικὴν καὶ τῶν μνηστήρων ἐκφοβητικήν, ἐρεθισμοῦ γενομένου πλείονος, καὶ ὀδυσσέως μὲν καὶ τῶν περὶ αὐτὸν ἐπιτυχῶς ὡς ἐρρέθη βαλλόντων τοὺς δὲ μνηστήρων πλαζομένων ἐν ταῖς βολαῖς, ἔπεισιν ὡς εἰκὸς πλοία πολλὰ καὶ θόρυβος τοῖς μνη-

Γίνεται οὐδέ τι φυγή, χαίρουσι δέ τ' ἀνέρες ἄγρῃ,
Ὣς ἄρα τοὶ μνηστῆρας ἐπεσσύμενοι κατὰ δῶμα
Τύπτον ἐπιστροφάδην, τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' ἀεικής
Κράτων τυπτομένων, δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν.
Λειώδης δ' Ὀδυσῆος ἐπεσσύμενος λάβε γούνων.
Καί μιν λισσόμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Γουνοῦμαί σ' Ὀδυσεῦ, σὺ δέ μ' αἴδεο, καί μ' ἐλέησον,
Οὐ γάρ πω τινά φημι γυναικῶν ἐν μεγάροισιν
Εἰπεῖν οὐδέ τι ῥέξαι ἀτάσθαλον, ἀλλὰ καὶ ἄλλους
Παύεσκον μνηστῆρας, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι.
Ἀλλά μοι οὐ πείθοντο κακῶν ἄπο χεῖρας ἔχεσθαι,
Τῷ καὶ ἀτασθαλίῃσιν ἀεικέα πότμον ἐπέσπον.
Αὐτὰρ ἐγὼ μετὰ τοῖσι θυοσκόος, οὐδὲν ἐοργὼς
Κείσομαι. ὡς οὐκ ἔστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Εἰ μὲν δὴ μετὰ τοῖσι θυοσκόος εὔχεαι εἶναι,
Πολλάκι που μέλλεις ἀρήμεναι ἐν μεγάροισι,
Τηλοῦ ἐμοὶ νόστοιο τέλος γλυκεροῖο γενέσθαι,
Σοὶ δ' ἄλοχόν τε φίλην σπέσθαι καὶ τέκνα τεκέσθαι,
Τῷ οὐκ ἂν θάνατόν γε δυσηλεγέα προφύγοισθα.
Ὣς ἄρα φωνήσας, ξίφος εἵλετο χειρὶ παχείῃ
Κείμενον, ὅ ῥ' Ἀγέλαος ἀποπροέηκε χαμᾶζε
Κτεινόμενος. τῷ τόν γε κατ' αὐχένα μέσσον ἔλασσε.
Φθεγγομένου δ' ἄρα τοῦ γε κάρη κονίῃσιν ἐμίχθη.

μνηστῆρσι. καὶ οὐκέτι ἀΐσσεσθαι δύνανται. ἀλλ' οἴχονται πτοούμενοι ἀγεληδὸν καὶ οὐκέτι καθ' ἕνα πρὸς ὄνομα. καὶ τὸ πάθος ἡ ποιητικὴ μοῦσα τερατωδέστερον φράζουσα, εἰς τὴν τῆς Ἀθηνᾶς ἀνάγει αἰγίδα τὸ αἴτιον. περὶ ἧς ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα δεδήλωται σαφῶς. καὶ ταύτῃ πτοίαν καὶ φυγὴν τῶν μνηστήρων παραβολικῶς ἐνδείκνυται, καὶ τὴν τοῦ Ὀδυσσέως δὲ ὁμοίως ἀνδρείαν καὶ τῶν ἀμφ' αὐτόν. καὶ φησί. δὴ τότ' Ἀθηναίη φθισίμβροτον αἰγίδ' ἀνέσχεν ὑψόθεν ἐξ ὀροφῆς. τῶν δὲ φρένας ἐπτοίησε λέξεσιν ἐπτόησαν. ἢ καὶ ἄλλως, τῶν δὲ φρένες ἐπτοίηθεν, τουτέστιν εὐλαβήθησαν. ἐπτοίησαν. εἶτα τὴν τοιαύτην πτοίαν διὰ παραβολῆς ἑρμηνεύων, φησίν. οἱ δ' ἐφέβοντο κατὰ μέγαρον βόες ὣς ἀγελαῖαι. τὰς μέν τ' αἰόλος οἶστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται. τουτέστι γίνονται. ὡς ἔκτοτε μειζόνων γινομένων τῶν ἡμερῶν. Ἐφ' οἷς καὶ τὴν ἀνδρείαν τῶν τοῦ Ὀδυσσέως ὁμοίως παραδεικνύς, φησίν. οἱ δ' ὥς τ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι ἐξ ὀρέων ἐλθόντες ἐπ' ὀρνίθεσσι θόρωσι, ταὶ μέν τ' ἐν πεδίῳ νέφεα πτώσσουσαι ἵενται, οἱ δέ τε τὰς ὀλέκουσιν ἐπάλμενοι, οὐδέ τις ἀλκὴ γίνεται, οὐκ ἔχουσι γὰρ ἀνθίστασθαι οὐδὲ φυγεῖν, καταλαμβάνονται γάρ, χαίρουσι δέ τ' ἀνέρες ἄγρῃ, ὣς ἄρα τοὶ μνηστῆρας ἐπεσσύμενοι κατὰ δῶμα τύπτον ἐπιστροφάδην. τουτέστιν ἐπιστρεπτικῶς ὧδε κἀκεῖ. τῶν δὲ στόνος ὤρνυτο ἀεικής, κράτων τυπτομένων. δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν. ὃ πολλαχοῦ τῆς Ἰλιάδος κεῖται, δαψιλῆ δηλοῦν αἵματος κατὰ ζέσιν ῥοῦν τοῦ δαπέδου ἐπιτρέχοντος. Ἔνθα ὅρα ὡς καὶ ἐντόσθι δάπεδον τὸ τοῦ μεγάρου ἔδαφος. οὐ γὰρ δὴ τὸ τῆς αὐλῆς ἐνταῦθα δηλοῖ, οὐδ' ἄλλο τι αἴθριον μέρος γῆς. δῆλον δ' ὅτι τὸ τοιοῦτον βασιλικὸν δάπεδον. καὶ κραταίπεδον ἂν εἴη διὰ τὸ ὡς εἰκὸς λιθόστρωτον εἶναι. περὶ οὗ σαφὴς φράσις ἐστὶ, ταῦτα δὲ πάντα, δάπεδον εἶχεν ἐν ἀβακίσκοις συγκείμενον ἐκ παντοίων λίθων. Ἔνθα ὅρα τὸ ἀβακίσκοις. ἐξ οὗ δῆλον, ὡς οὐ μόνον ἐπὶ σανίδος ὁ ἄβαξ καὶ τὸ ἀβάκιον. ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ἐπὶ λίθων ὁμοιοσχημόνων ξυλίνοις ἄβαξιν. Ὅτι δὲ κραταίπεδον τὸ κραταιὸν πέδον συντεθειμένον πρὸς ὁμοιότητα τοῦ κραταιγύαλον, οὐκ ἄδηλόν ἐστιν. Ἰστέον δὲ ὅτι τῶν ῥηθεισῶν παραβολῶν ἡ πρώτη μὲν, σεμνοτέρους ἔχει τοὺς μνηστῆρας, εἰς βόας αὐτοὺς παραβάλλουσα διὰ τὸ ἀγελαῖον τοῦ πλήθους. τοὺς μέντοι πτοοῦντας, μικροφυεῖ ζωυφίῳ τῷ οἴστρῳ εἰκάζει διὰ τὴν τοῦ πλήθους τὸ ὀλιγότατον καὶ τὴν ἐκ τοῦ βάλλειν κεντρισμόν. ἡ μέντοι δευτέρα, ἀπεναντίας ἔχει τῇ πρώτῃ. πάνυ μὲν σεμνύνουσα τοὺς διώκοντας, τῇ πρὸς αἰγυπιοὺς παραβολῇ. αἰσχύνουσα δὲ τοὺς διωκομένους μνηστῆρας, διὰ τὸ μὴ δὲ πρὸς ὄνομα μνησθῆναι οἵοις ὀρνίθεσσιν ἐν τῇ φυγῇ ἐοίκασι. πλείων δὲ, καὶ πάντη τοὺς μνηστῆρας ἐξευτελίζει διὰ τῆς πρὸς ἰχθύας παραβολῆς. Ἰστέον δὲ ὅτι οὐ μόνον Ζεὺς αἰγίοχος παρὰ τῷ ποιητῇ, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ Ἀθηνᾶ ἡ τοῦ Διὸς εἰ καὶ μὴ αἰγίοχος καλεῖται, ἀλλ' αἰγίδα ἔχει, ὡς καὶ ἡ Ἰλιὰς δηλοῖ. καὶ ταύτην, τὴν μὲν, σωστικήν. τὴν δὲ, ὀλετήριον. ἐπεὶ ὡς καὶ αὐτὸ ἐν ἄλλοις ἐρρέθη, καὶ Ποσειδῶν, ἀσφάλιός τε καὶ γαιήοχος. καὶ αὖ ἐνοσίχθων καὶ ἐννοσίγαιος. καὶ Φοῖβος δὲ, οὐ μόνον Ἀπόλλων, ἀλλὰ καὶ οὔλιος. τουτέστιν ὀλέτης καὶ ὑγιείας ποιητικός, ὅτι καὶ ἰατρός. καὶ Ἑρμῆς δὲ, ὁ αὐτὸς καὶ ἀρχιτεκτονικὸς διὰ τὴν κλεπτικήν. καὶ κερδῷος δὲ διότι τὸ ἐμπολαῖος ἐστι, καὶ διὰ τὰ ἕρμαια. καλῶς δὲ καὶ λαοσσόος ἡ Ἀθηνᾶ. ἥπερ ἐν μιᾷ λέξει δηλοῖ ὅτι τὰ λαοὺς σοῦσ

ταρᾶ

τερεῖ. καὶ δὴ σείει καὶ σοβεῖ λαούς, ἄλλως τε καὶ διὰ τὸ φθισιμβρότου αἰγίδος. Οἶστρος δὲ, θηρίδιον ὃ καὶ μύωψ λεγόμενος. μύιας μὲν μεῖζον, τὰ δ' ἄλλα ἐμφερές. ὃ ἐγχρίπτον βουσὶ καὶ δάκνον, κατὰ δέ τινας καὶ εἰς τὰ ὦτα εἰς τρίχον αὐτῶν, ὅπη τύχοι κομίζον ἀναγκάζει φέρεσθαι. διὸ καὶ οἶστρος καλεῖται παρὰ τὸ οἴω τὸ κομίζω. οἱ ποιηταὶ δὲ καὶ πᾶσα ὁρμὴ ἐνθουσιαστικὴ κατὰ ἔρωτα τυχὸν ἢ μανίαν ἢ θυμὸν, οἶστρος λέγεται. καὶ τὸ ἔχον αὐτὴν, οἰστρηλατεῖσθαι φαμὲν, καὶ οἰστρεῖν. καὶ παροιστρεῖν. ἱστοροῦσι δὲ, θηρίον αὐτὸν φασὶν ἀνθρηδόνι ἐοικός. ποικίλον τὴν χροιάν. εὐκίνητον. δάκνον καὶ ταράττον τὰς βοῦς. οἱ δὲ, καὶ ὑπόχαλκον αὐτὸ φασὶ τὴν μορφήν, διὸ καὶ αἰόλος ὁ τοιοῦτος διὰ τὸ ὡς ἐρρέθη ποικίλον αὐτοῦ καὶ εὐκίνητον. ἢ καὶ ἄλλως αἰόλος, ὁ τῷ αἰόλλεσθαι ἤτοι κινεῖσθαι ταχέως, αἴτιος. ὡς καὶ ἔγχος ἄλκιμον, τὸ ἀλκιμοποιόν. οἱ δὲ τοῖς τῶν ἰχθυοσοφιστοῦ, φέρεται ὅτι θύννος καὶ ξιφίας ὅτε τὸ ἄστρον ὁ κύων ἐπιτέλλει, τηνικαῦτα παρὰ τὰ πτερύγια ἔχουσιν οἱονεὶ σκωλήκιον τὸν καλούμενον οἶστρον. ὅμοιον μὲν σκορπίῳ, μέγεθος δ' ἡλίκον δραχμῆς. ὃ καὶ ποιεῖ αὐτοὺς ἐξάλλεσθαι οὐκ ἔλαττον δελφῖνος ὡς ἐπὶ πλοίοις πολλάκις ἐμπίπτειν. ἔχουσι δὲ κατὰ ταύτην ὥραν, οἶστρον καὶ ἐπὶ κεφαλῆς. ἰστέον δὲ καὶ ὡς τὸ ῥηθὲν, ἐν πρώτῃ συζυγίᾳ τῶν περισπωμένων οἰστρεῖν, λέγεται καὶ οἰστρᾶν ἐν δευτέρᾳ. χρῆσις δὲ τούτου, ἐν τῷ, οἱ θύννοι καὶ οἱ ξιφίαι οἰστρῶσι περὶ κυνὸς ἐπιτολήν. ὡς δὲ καὶ ἄλλα ῥήματα διαφοροῦνται τὰ μὲν οὕτω, τὰ δ' ἄλλως, δεδήλωται καὶ ἀλλαχοῦ. ὧν δὲ τῶν πολλῶν ἐκείνων, καὶ τὸ σοφῶ σοφώσω. ἐξ οὗ καὶ τὸ σοφοῦ ὅπερ ἐστὶ κοινότερον εἰπεῖν σοφίζει. ἔτι δὲ ἐν τὸ μνιᾶν ὡς βοᾶν κοινῶς μέντοι, μνιεῖν. ἔτι καὶ τὸ ζωνιᾶν, οὐ μᾶλλον τέτριπται τὸ ζωννύναι. Τὸ δὲ φθισίμβροτον, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ν ἐν τῇ προπαραληγούσῃ. ὁμοίως τῷ, φαεσίμβροτος ἥλιος. Τὸ δὲ ὑψόθεν ἐκ κορυφῆς, ἄδηλον εἴτε ἐκ τοῦ ἔσω κατὰ τὸ μέλαθρον, εἴτε ἐκ τοῦ ἔξω κατὰ τὸν ὄλυμπον. Τὸ δὲ ἐπτοίησεν, ἐξαναγκάσας τῇ οι διφθόγγῳ διὰ μέτρον παραπαραλήγει, γινόμενον ἐκ τοῦ πτοῶ. ὥσπερ δὲ οὐδὲ τὸ ἠγνοίησεν, οὕτως οὐδὲ τὸ ἐπτοίησε χρήσιμον εἰς μέτρον ὁμηρικόν. Τὸ δὲ γαμψώνυχες ἐκ τοῦ γνάμπτω γινόμενον, ἔλλειψιν ἔχει τοῦ ν κατ' ἀρχὰς, διὰ τὸ εὐφωνότερον. Τὸ δὲ ἐπ' ὀρνίθεσσιν, ἀντὶ τοῦ κατὰ ὀρνίθων. νέφεα δὲ, ἢ τὸν τῶν νεφῶν τόπον καὶ νῦν λέγει ὅπερ ἀπογνόντες αἱ ὄρνιθες, κάτω ἵενται καὶ ἀγρευόμεναι ἀγάλλουσι τοὺς θηρατάς. ἢ μάλιστα κατὰ τοὺς παλαιοὺς, δικτύων εἶδος. ἃ καὶ ὁ κωμικὸς νεφέλας φησὶν ἐν τῷ, μὰ νεφέλας μὰ δίκτυα. ἵνα εἰκάζει τοὺς μνηστῆρας ὄρνισιν ἡ παραβολὴ, οἳ λίνων αὐτοῖς ἱσταμένων ὅ ἐστι δικτύων εἴτε αἰγυπιῶν ἐπιόντων, πτήξασαι, ἐπὶ νέφεα ἵενται ὅ ἐστι δικτύοις ἐμπλάζουσιν. ὅτε καὶ ἀγρευομένων, χαίρουσι τῇ ἄγρᾳ οἱ παρατυχόντες. οὕτω γὰρ καὶ οἱ μνηστῆρες τῷ αἰῶσθαι ἐξ ἀβλαβοῦς ῥοπῆς ἐντὸς ἀρκύων πεσόντες, πάσχουσι τὰ εἰκότα. Ἰστέον δὲ ὡς ἔγνωσαι μέχρι καὶ νῦν ἡ τῶν θηρατικῶν νεφελῶν χρῆσις, πολλοῖς. παρ' οἷς καὶ νεφελοστάσια ὁ τόπος τῆς τοιαύτης διὰ δικτύων θήρας λέγεται. Τὸ δὲ κράτων τυπτομένων ὅ ἐστι κεφαλῶν σεσημείωται καθὰ καὶ τὸ πάντων καὶ δάδων καὶ τὰ τοιαῦτα, ὡς βαρυνόμενον. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ, ὅτι ἐκ τῆς κράας κρᾶτος γενικῆς ἐκλίθη. ὅθεν καὶ τὸ, σῷ κράατι τίσεις ὡς καὶ πρὸ ὀλίγων δεδήλωται. ἀφ' οὗ γενικὴ πληθυντικὴ κραάτων καὶ κράτων κατὰ συναίρεσιν. Ὅτι παλιλλογεῖν τὴν πλάσιν ὁ ποιητὴς, ποιεῖ μνηστῆρα θυοσκόον τὸν λειώδην οὗ μνεία καὶ πρὸ τούτων γέγονεν, ἱκετεύομενον τὸν ὀδυσσέα, ὁποῖα τινὰ καὶ ἡ ἰλιὰς πλάττει, καὶ λισσόμενον ἐν τῷ εἰπεῖν οὕτω. γουνοῦμαί σ' ὀδυσσεῦ, σὺ δέ μ' αἴδεο καί μ' ἐλέησον. οὐ γάρ πω τινά φημι γυναικῶν ἐν μεγάροισιν εἰπεῖν οὐδέ τι ῥέξαι ἀτάσθαλον, ἀλλὰ καὶ ἄλλους παύεσκον μνηστῆρας ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι. ἀλλά μοι οὐ πείθοντο κακῶν ἀπὸ χεῖρας ἔχεσθαι. τῷ καὶ ἀτασθαλίῃσιν ἀεικέα πότμον ἐπέσπον. αὐτὰρ ἐγὼ μετὰ τοῖσι θυοσκόος οὐδὲν ἐοργὼς, κείσομαι. ὡς οὐκ ἔστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων ὡς καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται. ὃ δὴ ἀγαθὸς μέν τις ἀνὴρ εἰπὼν, ἔπειθεν ἂν τὸν ἀκούοντα. λειώδης δὲ πῶς ἂν εἰσακουσθείη. ὃς τὴν γυναῖκα μνώμενος, γελοίως ἀξιοῖ ἐλεηθῆναι ὅτι τῶν δολίων ἀπείχετο. καὶ ὁ τοῖς μνηστῆρσιν ὁμοιοπαθῶν, ἐθέλει μὴ τὰ ἐκείνων παθεῖν. ἴσως οὖν καὶ ὁ λειώδης ταῦτ' εἰδὼς, οὐδὲ ἐτόλμησεν εἰπεῖν μηδὲν ἐοργέναι κακὸν, ἀλλ' ἀξυμφανῶς εἶπεν οὐδὲν ἐοργὼς κείσομαι. ὁ δ' αὐτὸς, καὶ ἄλλας οἷα θυοσκόος, οἶδεν ὡς κείσεται. ὅτι δέ γε ὁ λειώδης ἤρεσκε τῇ πηνελόπῃ μάλιστα τῶν ἄλλων μνηστήρων διὰ ἤθους χρηστότητα, προδεδήλωται. οὐχ ἁπλῶς εὐαρεστῶν, ἀλλὰ ὑπὲρ τοὺς ἄλλους μνηστῆρας πόθεν δὲ καὶ τίς ὁ θυοσκόος, προείρηται καὶ αὐτό. ἀλλ' οὗτος μὲν ὁ λειώδης ἔφη ὑπεραλγῶν ὡς θυοσκόου ἑαυτοῦ. ὀδυσσεὺς μέν τοι ῥητορικώτατα λαβὼν αὐτόθεν κατὰ δίκης ἀφορμὴν ἐξ ὧν ἐκεῖνος εἶπεν ἵνα τοῖς οἰκείοις ὅ φασι πτεροῖς ἁλίσκοιτο, καὶ ἀναστρέψας πιθανολογικῶς ὅπερ ἐκεῖνος εἶπε κατὰ εἰσβολὴν ἐλέου καὶ εἰς ἐκβολὴν αὐτὸ μεταποιήσας, φησίν. εἰ μὲν δὴ μετὰ τοῖσι θυοσκόος εὔχεαι εἶναι, πολλάκι που μέλλεις ἀρήμεναι τουτέστιν εὔξασθαι ἐν μεγάροισι, τηλοῦ ἐμοὶ νόστοιο τέλος γλυκεροῖο γενέσθαι. σοὶ δ' ἄλοχόν τε φίλην σπέσθαι καὶ τέκνα τεκέσθαι. οὐκ ἂν οὖν εἴης εὐεργέτης. οὐδ' ἂν ἀληθεύοις λέγων ὡς οὐδὲν ἐοργὼς κείσεαι. τῷ. οὐκ ἂν θάνατόν γε δυσηλεγέα φύγοις. τουτέστι δυσκοίμητον. ἵνα ἡ ἀπὸ τοῦ λέγω τὸ κοιμῶμαι, θάνατος δυσλεγὴς καὶ πλεονασμῷ τοῦ η δυσηλεγὴς ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ἐρρέθη. ἢ καὶ ἄλλως, δυσαλγὴς ὡς καὶ αὐτό που δεδήλωται. Ἰστέον δὲ ὅτι τὴν ἱκετείας φράσιν διαφόρως ἐν τούτοις ὅμηρος φιλοτεχνησάμενος, λάβε γούνων ἔφη τουτέστιν ἐλάβετο. ἔπειτα. καὶ λισσόμενος προσηύδα. καὶ, γουνοῦμαί σε. Ἐν δὲ τῷ, παύεσκον μνηστῆρας ὅς τοιαῦτά γε ῥέζοι.

ἐκ πληθυντικοῦ τοῦ εἴβει ζωάθως εἰς σπινόν. Τὸ δὲ κακῶν ἄπο χεῖρας ἴσχεσθαι, οἱ μετ' Ὅμηρον ἐλλειπτικῶς φράζουσιν. ἀρκεῖ γὰρ παρ' αὐτοῖς, εἰπεῖν κακῶν ἀπέχεσθαι, κατ' ἔλλειψιν τοῦ χεῖρας. Τοῦ δὲ ἀρέσθαι, ἀραίνω δὲ περὶ τὸ τύπτειν ὁ ἄρνυμαι, ἐκ τοῦ ἀρῶ. ὁποῖα καὶ ἄλλα δύσχρηστα παρασημειώθησαν. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ἀρέσθαι οἱ παλαιοὶ ὡρμημένοι, φασὶν εἰ καὶ μὴ πάντη ἀκριβῶς, οὐ μάτην ἀλλὰ ἱερέα εἶναι τὸν ἀοιδόν. ἐτυμολογούμενον ἀπὸ τοῦ τῇ θύῃ κεῖσθαι ὡς καὶ προσεσημειώθη. ὁ δὲ κέφν, τοῦ διφθογγιζομένου κεῖσθαι ἐμφαντικῶς προϋπόκειται. διάφασιν οὐδὲ ἐμαυτοῦ πέπτωκε, ἀλλὰ ἔρατο. ἐστὶ δὲ ἄλλως ἀσφαλτέως νοῆσαι, ἀμφότερα εἶναι τὸν ἀοιδόν. ἱερέα τε ἀρώμενον καὶ καταρώμενον, καὶ μάντιν δὲ ὡς εἰκὸς ἐφ' οἷς ἰσχύει. Τὸ δὲ σπεῖσθαι, δευτέρου ἐστίν. ὅμοιον τῷ πεῖσθαι παρὰ Σοφοκλεῖ καὶ τῷ σχέσθαι καὶ τοῖς τοιούτοις. Τὸ δὲ ἄλοχον σπεῖσθαι καὶ τέκνα τηρεῖσθαι, παρισοῖ ὁ Ὀδυσσεὺς καλλωπίζων τὸν λόγον ὡς οἷα μακρὰν ἀπονιῶν, ἀλλ' ἱλαρυνόμενος ἐκ τοῦ ἄρτι διὰ τὸ ἀνύσαι τὸ ἐφετόν. ὅθεν καὶ ὁ ποιητὴς λέγει ἐκ τῶν ἄρτι καταγραφὴ τὰ τῆς μνηστηροφονίας λεώδης μὲν γάρ, οὐ μαχόμενος ἀλλὰ γουνούμενος, πύματος ἐπιπέφνε. οὗπερ ἔτι φθεγγομένου, κάρη κονίῃσιν ἐμίχθη. ὃ καὶ ἄλλως, φθεγγομένου κάρη, κονίῃσιν ἐμίχθη. περὶ ὧν ἡ Ἰλιὰς δηλοῖ, Φήμιος δὲ γούνων ἁψάμενος σώζεται. Μέδων δὲ κρυπτόμενος, ῥύεται. Τηλεμάχου μεσιτεύσαντος καὶ ὑπερλαλήσαντος.

Ὅτι φερωνύμως τερπιάδης τουτέστι τερπίου υἱός, ὁ τερψίνομος ἀοιδὸς Φήμιος. ἐπεὶ καθὰ καὶ προεἰσόρηται, ᾖδε μετὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκῃ, ἐκφυγεῖν δὲ συμπεσεῖν τοῖς κακοῖς. ἔστη γάρ φησιν ἐν χείρεσιν ἔχων φόρμιγγα λίγειαν, ἄγχι παρ' ὀρσοθύρῃ τὴν ἤδη ῥηθεῖσαν. ὡς οὐ στενωπῷ συσταλεὶς, ἐλάνθανε. δίχα δὲ φρεσὶ μερμήριζεν. ἢ ἐκδὺς μεγάροιο, Διὸς ποτὶ βωμὸν ἑρκείου ἵζοιτο ἔνθα πολλὰ οἱ περὶ Ὀδυσσέα ἔθυσαν, ἢ γούνων λίσσοιτο προσαΐξας Ὀδυσῆα, ὃ καὶ ἔδοξεν αὐτῷ κέρδιον εἶναι, καὶ δὴ φόρμιγγα μὲν γλαφυρὴν κατέθηκε χαμᾶζε, αὐτὸς δὲ πτύξας τὸ βουλευθὲν, γουνοῦμαί σε φησὶν Ὀδυσσεῦ καὶ ἑξῆς ὡς ὁ ἀοιδὸς εἶπεν. εἰ καὶ τὸ ῥηγμὸν περιφδεῖσαι, λόγος ὁ αὐτὸς ἐκεῖ δοκοῦντος εὐεργέτου τούτου, ὃ ἐξ ἐκείνου τοῦ μὴ ἀληθῶς εὐεργέτου ῥυθείς, ὃ πάντα ἀθετεῖ. εἶτα ἐπιφέρει ὁ ἀοιδός, καὶ ὅτι αὐτῷ τοι ἤγουν αὐτῷ σοὶ τῷ Ὀδυσσεῖ, μετόπισθεν ἄχος ἔσεται εἴ κεν ἀοιδὸν πέφνῃς, ὅς τε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀείδω. αὐτοδίδακτος δ' εἰμί. θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἴμας παντοίας ἐνέφυσεν. ἔοικα δέ τοι παραείδειν ὥς τε θεῷ. τῷ μή με λιλαίεο δειροτομῆσαι. ἐφ' οἷς ὅτι τὸν Τηλέμαχον προφέρων μάρτυρα, φησὶν ὡς καὶ ἐκεῖνος τάδε γ' εἴποι σὸς φίλος υἱός. ὡς ἐγὼ οὔτι ἑκὼν ἐς

Τερπιάδης δ' ἔτ' ἀοιδὸς ἀλύσκαζε κῆρα μέλαιναν
Φήμιος, ὅς ῥ' ἤειδε μετὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκῃ.
Ἔστη δ' ἐν χείρεσιν ἔχων φόρμιγγα λίγειαν
Ἄγχι παρ' ὀρσοθύρην. δίχα δὲ φρεσὶ μερμήριζεν,
Ἢ ἐκδὺς μεγάροιο, Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμὸν
Ἑρκείου ἵζοιτο τετυγμένον, ἔνθ' ἄρα πολλὰ
Λαέρτης Ὀδυσεύς τε βοῶν ἐπὶ μηρί' ἔκηαν,
Ἢ γούνων λίσσοιτο προσαΐξας Ὀδυσῆα.
Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι
Γούνων ἅψασθαι Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος.
Ἤτοι ὁ φόρμιγγα γλαφυρὴν κατέθηκε χαμᾶζε,
Μεσσηγὺς κρητῆρος ἰδὲ θρόνου ἀργυροήλου.
Αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσαΐξας λάβε γούνων.
Καί μιν λισσόμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Γουνοῦμαί σ' Ὀδυσεῦ, σὺ δέ μ' αἴδεο καί μ' ἐλέησον.
Αὐτῷ τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσσεται, εἴ κεν ἀοιδὸν
Πέφνῃς, ὅς τε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀείδω.
Αὐτοδίδακτος δ' εἰμί. θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἴμας
Παντοίας ἐνέφυσεν. ἔοικα δέ τοι παραείδειν
Ὥς τε θεῷ, τῷ μή με λιλαίεο δειροτομῆσαι.
Καί κεν Τηλέμαχος τάδε γ' εἴποι σὸς φίλος υἱός,
Ὡς ἐγὼ οὔ τι ἑκὼν ἐς σὸν δόμον οὐδὲ χατίζων
Πωλεύμην, μνηστῆρσιν ἀεισόμενος μετὰ δαῖτας.
Ἀλλὰ πολὺ πλείονες καὶ κρείσσονες ἦγον ἀνάγκῃ.
Ὣς φάτο, τοῦ δ' ἤκουσ' ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο.
Αἶψα δ' ἑὸν πατέρα προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα.
Ἴσχεο, μηδέ τι τοῦτον ἀναίτιον οὔταε χαλκῷ.
Καὶ κήρυκα Μέδοντα σαώσομεν, ὅς τέ μευ αἰεὶ
Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ κηδέσκετο παιδὸς ἐόντος.
Εἰ δὴ μή μιν ἔπεφνε Φιλοίτιος ἠὲ συβώτης,
Ἠὲ σοὶ ἀντεβόλησεν ὀρινομένῳ κατὰ δῶμα.

σὸν

Ὣς φάτο. τοῦ δ' ἤκουσε Μέδων πεπνυμένα εἰδώς.
Πεπτηὼς γὰρ ἔκειτο ὑπὸ θρόνον, ἀμφὶ δὲ δέρμα
Ἕστο βοὸς νεόδαρτον, ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν.
Αἶψα δ' ὑπὸ θρόνου ὦρτο, βοὸς δ' ἀπέδυνε βοείην.
Τηλέμαχον δ' ἄρ' ἔπειτα προσαΐξας λάβε γούνων.
Καί μιν λισσόμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ὦ φίλ'. ἐγὼ μὲν ὅδ' εἰμί. σὺ δ' ἴσχεο. εἰπὲ δὲ πατρί,
Μή με περισθενέων δηλήσεται ὀξέϊ χαλκῷ,
Ἀνδρῶν μνηστήρων κεχολωμένος, οἵ οἱ ἔκειρον
Κτήματ' ἐνὶ μεγάροις, σὲ δὲ νήπιοι οὐδὲν ἔτιον.
Τὸν δ' ἐπιμειδήσας, προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Θάρσει, ἐπειδή σ' οὗτος ἐρύσατο καὶ ἐσάωσεν,
Ὄφρα γνῷς κατὰ θυμόν, ἀτὰρ εἴπῃσθα καὶ ἄλλῳ.
Ὡς κακοεργίης εὐεργεσίη μέγ' ἀμείνων.
Ἀλλ' ἐξελθόντες μεγάρων, ἕζεσθε θύραζε
Ἐκ φόνου εἰς αὐλήν, σύ τε καὶ πολύφημος ἀοιδός,
Ὄφρ' ἂν ἐγὼ κατὰ δῶμα πονήσομαι ὅττεό με χρή.

τὸν δόρασιν οὐδὲ χατίζων τοῖς λυμεῶσι μνηστῆρσιν ἀείδω. μᾶλλον μὲν δὴ ἐδίκαια, ἀλλὰ πολὺ πλέονες καὶ κρείσσονες ἦγον αὐτὸν ἀνάγκῃ. οὕτως εἰπὼν ὁ ἀοιδός. καὶ ὁ Τηλέμαχος αἶψα ἔφη τῷ πατρί. ἴσχεο μὴ δὴ τοῦτον ἀναίτιον οὖτα σὺ χαλκῷ, τὰ χύνασ' ὁ ποιητὴς τὸν λόγον ὡς δηλοῖ τὸ αἶψα, μὴ φθάσῃ κατακτείνας τὸν ἀοιδὸν ὁ πατήρ. εἶτα μνήμην καὶ τοῦ Μέδοντος ἀναλαβὼν ἵνα ἐκεῖνος ἄλλως σωθῇ, καὶ κήρυκά φησι Μέδοντα σαώσομεν. ὅς τέ μευ αἰεὶ κηδέσκετο παιδὸς ἐόντος. εἰ μὴ ἄρα φθάσας πεφόνευται. ὣς φάτο Τηλέμαχος. τοῦ δ' ἤκουσε Μέδων πεπνυμένα εἰδώς. πεπτηὼς γὰρ ἔκειτο ὑπὸ θρόνου, ἀμφὶ δὲ δέρμα ἕστο βοὸς νεόδαρτον, ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν. ὑποδύσας δὲ ἐκ τοῦ θρόνου βοὸς ἀπέδυνε βοείην. καὶ ὦ φίλε φησίν. ἐγὼ μὲν ὅδ' εἰμί. σὺ δ' ἴσχεο. εἰπὲ δὲ πατρί, μή με περισθενέων δηλήσεται ὀξέϊ χαλκῷ, μνηστήρων κεχολωμένος οἵ οἱ ἔκειρον κτήματα. σὲ δὲ νήπιοι, οὐδὲν ἔτιον. καὶ Ὀδυσσεὺς ἐπιμειδήσας χαίρει γὰρ τοῖς ἐπιτηδείοις ῥήμασι καὶ μειλιχίους ἀκούων λόγους, θάρσει φησίν, ἐπειδή σε οὗτος ἐρύσατο καὶ ἐσάωσεν, ὄφρα γνῷς κατὰ θυμόν, ἀτὰρ εἴπῃσθα μὲν ἄλλῳ γνωμικῶς, ὡς κακοεργίης εὐεργεσίη μέγ' ἀμείνων. ἣν εἴπερ εἶχε καὶ ὁ θεῖος θυοσκόος ὡς ἔλεγε, περιεσώθη ἄν. ἀλλ' ἐξελθόντες μεγάρων, ἕζεσθε θύραζε ἐκ φόνου εἰς αὐλὴν σύ τε καὶ πολύφημος ἀοιδός. ὄφρ' ἂν ἐγὼ κατὰ δῶμα πονήσομαι ὅττεό με χρή. ἤγουν ὃ ἐμοὶ χρεία, κατὰ ἀντίπτωσιν. ἢ καὶ ἄλλως, ὅπερ εἰς ἐμὲ χρεία τουτέστιν ἅ με χρή. ἐν οἷς, καὶ τὸ φυλάξασθαι μή ποτέ τις καὶ εἰσιὼν κρύπτοιτο. εἰς ὅπερ ἐνάγει τὸν Ὀδυσσέα, ἡ τοῦ Μέδοντος ὑπὸ τῇ βύρσῃ συστολὴ καὶ ἡ τοῦ Φημίου ἐκεῖ τῇ ὀρσοθύρῃ. Σημειῶσαι δὲ ἐν οἷς ὁ Φήμιος περὶ ἑαυτοῦ λέγει, οἵους ὁ ποιητὴς εἶναι οἶδε τοὺς ἀοιδοὺς ὧν εἷς ἐστὶ καὶ αὐτός. ὅτι δηλαδὴ φιλοσόφους, θείων καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων ἐπιστήμονας. ὅπερ αἴνιγμα τὸ, θεοῖς καὶ ἀνθρώποις ἀείδειν. ἔτι δὲ καὶ αὐτοσόφους. ὡς δηλοῖ τὸ, αὐτοδίδακτος δ' εἰμί. τουτέστιν αὐτομαθὴς τάχα πρὸς θεοῦ διδασκάλου. ἄλλως γάρ, θεός μοι φησὶν ἐν φρεσὶν οἴμας παντοίας ἐνέφυσεν. ὡς εἶναι καὶ θεοσόφους οὕτω τοὺς ἀοιδούς. τοὺς δ' αὐτοὺς ὡς ἐρρέθη, καὶ αὐτοφυῶς εἰδότας καθὰ ἐκ τοῦ ἐνέφυσεν ἐμφαίνεται. ἀφ' οὗ καὶ ἔθος ἐμφυὲς παρὰ Πινδάρῳ, τὸ ἐμπεφυκὸς καὶ φύσει ὄν. ὃς δὴ καλὸς ἀοιδὸς Πίνδαρος, καὶ ἕλκει πρὸς ἑαυτὸν τοὺς τοῦ ὁμηρικοῦ τούτου ἀοιδοῦ χαρακτῆρας. ἄρα σεμνύνων μὲν ἑαυτὸν ὡς αὐτοδίδακτον πολλαχοῦ, τοὺς δέ γε μαθόντας, εἰκάζων εἰς ἄκραντα γαρύοντας κόρακας. δεῖγμα δὲ τῆς τοῦ ἀοιδοῦ Φημίου θεόθεν διδαχῆς, καὶ οἱ νῦν λόγοι. οὐ γὰρ ἂν οὕτω ῥαδίως εὔνοιαν σεμνοτέραν τινὰ αὐτόθι εὑρεθείσης ἀκούσεσθαι τοῦ Ὀδυσσέως μηδὲ πῶ εἰς Ἰθάκην ἐλθόντος. ἐν αἷς περιλάμπει γοργῶς τὸ, ἔοικα δέ τοι παραείδειν ὥς τε θεῷ. πάνυ γὰρ κολακικῶς εἴρηται, καὶ χαίροι ἂν Ὀδυσσεὺς τῇ τοιαύτῃ εὐνοίᾳ. καὶ γάρ τοι καὶ αὐτὸς ἦν ὅτε τῷ Κύκλωπι τὸν Ἰσμαρικὸν εἶτ' οὖν Μαρωνείτην οἶνον, ὡς θεῷ λοιβὴν ἔφη διδόναι. κολακεύων μέν, αἰνῶν δὲ οὐδὲν εἰς τινὰ λέοντος, καὶ ἐοίκασιν ὁ μὲν τῷ Κύκλωπι Ὀδυσσεὺς καὶ ὁ ἐνταῦθα Φήμιος μερίσασθαι τὰ θυηκά. καὶ ὁ μέν, ἐκ λοιβῆς κολακεῦσαι τὸν ἄγριον Κύκλωπα κατὰ τό, ἐπὶ δ' αἴθοπα οἶνον λεῖβον. ὁ δέ, ἐξ ἀοιδῆς κατὰ τό, μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο. κολακικώτερον δὲ τὸ τοῦ Ὀδυσσέως, πρὸς θηρίον γὰρ ἔλεγεν. ἐνταῦθα γὰρ τὸ παραείδειν, ὑφεσίν τινα ἔχει πρὸς τὸ ἀείδειν. καὶ δηλοῖ τὸ ἐγγὺς εἶναι σχεδὸν ὡς θεῷ ἀείδειν, ἐγγύτατα κἀνταῦθα δηλοῦσα τῆς προθέσεως. καὶ ἔχει μὲν σωφρόνως ἐκεῖ ὁ τοῦ Ὀδυσσέως λόγος. οὐ γὰρ θεῷ ἔφη λοιβὴν διδόναι, ἀλλ' ὡς θεῷ. νῦν δὲ ὁ τοῦ Φημίου, καὶ τὸ ὡς θεῷ ἔχει, καὶ τὴν ἐκ προθέσεως παραμυθίαν. καὶ τὸ ἔοικα. φησὶ γὰρ ὁ φιλόσοφος ἀοιδός, ἔοικα δέ τοι παραείδειν ὥς τε θεῷ. οὕτω κολακεύει καὶ ἀσφαλίσατο λέγει, οὐκ ἀχρεῖον αὐθάδει κολακείᾳ τὸ τῆς φιλοσοφίας ἐλεύθερον. παραείδει δὲ ὡς θεῷ διὰ τὸ εἰπεῖν, σὺ δέ μ' αἴδεο καί μ' ἐλέησον. ὅπερ οὐκ εἶπεν εἰμὴ πρὸς πρόσωπον ἐλέει θεῖον. θεῖος γὰρ πάντως ὁ ὡς θεός. μάλιστα δὲ παραείδει ὡς θεῷ, διότι

ἀφεὶς ἕζεσθαι παρὰ βωμὸν ἑρκείου διὸς λίαν τοι ὀδυσσεία καὶ λαλεῖ ὅσα καὶ δεῖ. ἔκρινε δὲ ὁ σοφὸς φήμιος κέρδιον τοῦτο, ἐπεὶ περ οὐκ ἂν ἤνυσεν ἐξελθεῖν εἰς τὸν ἑρκεῖον δία, τοῦ ὀδυσσέως καὶ τῶν ἀμφ' αὐτὸν ἑσταμένων περὶ τὸν οὐδόν. ἔοικε δὲ ἄσυλον εἶναι, προσφυγεῖν ἑρκείῳ διΐ. διὸ καὶ ὁ ἀοιδὸς ἐν τοῖς ἑξῆς καὶ ὁ μέδων ἐκεῖ ἕζοντο ἔμφοβοι. ἐλευθέντες μὲν ἤδη, ὅμως δὲ ἔτι πολλῷ τῷ φόβου, πάντοσε παπταίνοντες. φόνον ποτιδέγμενοι αἰεί. ἱστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ, ἔοικα δέ τοι παραείδειν ὥς τε θεῷ. ἑρμηνεύεται τῷ, θεοῖς καὶ ἀνθρώποις ἀείδω. ἵνα λέγῃ ὅτι νῦν οὐχ ὡς ἀνθρώπῳ σοι παραείδω ἀλλ' ὡς θεῷ καθὰ ἐρρέθη. αὐτὸ δὲ τὸ θεοῖς καὶ ἀνθρώποις ἀείδειν, πρός τινα ὁμοιότητά ἐστι τῷ, κήρυκες διὸς ἄγγελοι καὶ ἀνδρῶν. τὸ δὲ αὐτοδίδακτός εἰμι, οὐκ ἂν εἴη πάνυ πρὸς ἔπαινον τοῦ φημίου εἰ μὴ ἐπήγαγε καὶ τὸ, θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἴμας παντοίας ἐνέφυσεν. ἄλλως γὰρ, ὁ αὐτοδίδακτος δυσχερῶς εὑρεθῆναι, διὰ τὸ μὴ ἐγχωρεῖν ἅμα τὸν αὐτὸν καὶ ἀγνοοῦντα εἶναι ὡς μαθητὴν καὶ εἰδότα ὡς διδάσκαλον. βωμὸς δὲ ἑρκείου διὸς, ἔξω που περὶ τὴν αὐλὴν αἴθριος εἶναι δοκεῖ ὁποῖοι πολλοὶ φαίνονται. ἐν ᾧ ἔθυον διὶ ἐφόρῳ τοῦ ἕρκους. ὅ ἐστι τοῦ περὶ αὐλὴν τειχίου. ὥσπερ αὖ πάλιν ἐν τῇ κατ' οἶκον ἑστίᾳ, διὶ ἐγίνοντο θυσίαι, ὃν οἱ μὲν ἄλλοι, ἐφέστιον. ἡρόδοτος δὲ, ἰωνικῶς λέγει ἐπίστιον. τὸν αὐτὸν ὄντα τῷ ἑστιούχῳ. καὶ ἔστι τὸ ἑρκεῖος, ὅμοιον τῷ ἑταιρεῖος κατὰ τὴν γραφὴν τῆς παραληγούσης, ὡς ἀπὸ τοῦ ἕρκος ἕρκιος ἑρκεῖος ἑρκεῖος. καθὰ καὶ κεῖος ἀπὸ κέω τῆς νήσου. χρῆται δὲ ἑρκείου διὸς, καὶ παρὰ σοφοκλεῖ. ἔνθα ἑρκεῖον δία ἱκέτης σὺν ἐν οἴκῳ πάντας δηλοῖ. σημείωσαι δὲ ὅτι κοινῶς μὲν, δοκεῖ ὡς ὁ ἑρκεῖος ζεὺς, οὕτως εἶναι καὶ ἑταιρεῖος. ὁ δὲ τεχνικὸς, καινότερον προπαροξύνει αὐτόν. γράφας οὕτω ῥητῶς. ὡς ἐμέτερος ἐμετέριος κτητικῶς δηλαδὴ καὶ ἀβέλτερος ἀβελτέριος ὁ μωρὸς, οὕτω καὶ ἑταίριος ζεὺς ὁ ἔφορος τῆς ἐν τῇ ἑταιρείᾳ κοινωνίας. γλαφυρὴ δὲ νῦν φόρμιγξ, ἡ κοίλη. καὶ ἔστι τοῦτο αὕτη κυρίως λεγομένη ὑπὲρ ἡ ναῦς καὶ τὸ σπήλαιον. τὸ δὲ ἀὐ τοι μετόπισθεν ἄχος ἔσσεται, ὁμολογούμενον εἶναι δηλοῖ κακὸν, τὸ τὸν ἀοιδὸν ἀναλεῖν. διὸ περ εἰ καὶ ὁ προμηθεὺς νῦν διδάξει, ἀλλ' ὁ ἐπιμηθεὺς μετόπισθεν μαθεῖν ποιήσει τὸ κακῶς πραχθέν. τὸ δὲ ἀχατίζων, σημειοποιεῖ τὸν ἀοιδὸν ὡς οἷα πλούσιον ἢ ἄλλως ἀνοσδῆ, καὶ μὴ δημιοεργὸν ὁποῖός τις πρὸ τούτων θέσπις ἀοιδὸς ἐλέγετο οἵους βροτοὶ καλοῦσιν ἑτέρωθεν μισθούμενοι δηλαδή. τὸ δὲ πωλεύμην ἀντὶ τοῦ συναναστρεφόμην, ἐκτείνει συνήθως τὸ ω. εἰ καὶ τὸ πωλεῖν πρὸ ὀλίγου συνέστελλε τὴν ἀρχουσαν ἐν τῷ, ἰθάκης κατὰ ἄστυ πωλεύμη. ὥσπερ καὶ τὸ ἀμφιπολεύειν. τὸ δὲ μετὰ δαῖτα, ἢ ἀντὶ τοῦ κατὰ εὐωχίας, ἢ μᾶλλον διὰ δαῖτα. ἵνα λέγῃ ὅτι οὐκ ἐρχόμην ἐς σὸν δόμον ἀειδόμενος τοῖς μνηστῆρσι διὰ τὸ φαγεῖν, ἀλλ' ὅτι με ἦγον ἀνάγκῃ. ὃ καὶ αὐτὸς ὁ ποιητὴς ἐν ἀρχῇ τοῦ βιβλίου φθάσας ἐπεσημήνατο. κρείσσονες δὲ καὶ νῦν, οἱ ἰσχυρότεροι καὶ κατὰ βίαν ἐπικρατέστεροι. δόξας δὲ οὕτως ὁμήρῳ, κρείσσονας ἔφη ἀποβολῇ τοῦ ἰῶτα, τοὺς κρείσσονας. ὥσπερ τινὲς ἐπ' ἐκείνοις πόρρονας φασὶ τοὺς αὐτούς. ἄλλοι δὲ πρωτότυπον εἰδότες τοῦ κρείσσονος τὸν κράσσονα, γράφουσιν κρείσσονας οὕτω. κρατὺς, τὸ πρῶτον. εἶτα τύπος δεύτερος κατὰ σύγκρισιν, κρατύτερος. τρίτος δὲ, κρείσσων. καὶ παραθέσει τοῦ ἰῶτα, κρείσσων. οἱ δ' αὐτοὶ καὶ περὶ τοῦ μείζων παραδιδόασιν οὕτω. μέγας, ἐξ οὗ πρῶτος τύπος συγκριτικὸς, μεγάτερος. δεύτερος, μεγίων. τρίτος, μέσσων. καὶ βοιωτικῶς, μέζων. βοιωτοὶ γὰρ τὰ δύο σίγμα εἰς ζῆτα καὶ αὐτοὶ τρέπουσι. καὶ ἐπενθέσει τοῦ ἰῶτα, μείζων. καὶ οὕτω μὲν αὐτοί. ὅτι δὲ καὶ παρὰ τὸ μὴ ἵζειν, δοκεῖ γίνεσθαι ὁ μείζων ὡς καὶ παρὰ τὸ μὴ γῇ ἐγγίζειν ὁ μέγας, ἀλλαχοῦ δηλοῦται. τὸ δὲ οὐτάσαι χαλκῷ, τὸ ἐντελές ἐστι τοῦ προγραφέντος οὐτᾷ. διὸ βραχυκαταληκτεῖ ἐκεῖνο τὸ, ὡς δακτύλου ἔχον παραλήγουσαν. πεπτηὼς δὲ, ὁ κατεπτηχὼς καὶ διὰ δειλίας συνεσταλμένος, ὃς καὶ πεπτηὼς κατὰ συστολὴν τῆς παραληγούσης κεῖται μετ' ὀλίγα ἐν τῇ τῶν ἰχθύων παραβολῇ. νεόδαρτον δὲ ἐπιέσσεν δέρμα ὁ μέδων, καθά που καὶ οἱ τοῦ μενελάου ἑταῖροι τὰ τῶν φωκῶν, ἵνα πολυχυθεὶν ὡς ὑγρὸν, συσχηματίζοιτο τῷ κειμένῳ, καὶ κρύπτοι ἀσφαλῶς πάντοθεν ὡς δι' ἔνδυον ἐκείνοις ἱματίου δίκην. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα τὸ μὲν περιβέσθαι, ἀμφιέσασθαι λέγει, εἰπών. ἀμφὶ δὲ δέρμα ἕστο βοὸς νεόδαρτον. τὸ δὲ ἀποθέσθαι, ἀντὶ τοῦ ἐκδύσασθαι. φησὶ γάρ. βοὸς δ' ἀπέδυνε βοείην. ταυτὸν δὲ πάντως ἀποδύσασθαι καὶ ἐκδύσασθαι. τὸ δὲ βοὸς, περιττῶς κεῖται ἐν τῷ, βοείην. ἀρκεῖ γὰρ βοείην, ἡ συνεπινοεῖται πάντως καὶ ὁ βοῦς. τοιοῦτον καὶ τὸ, βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ. καὶ πεδάντητρα ποδῶν. καὶ ἕτερα ὅμοια περὶ ὧν καὶ ἀλλαχοῦ ἱκανῶς εἴρηται. τὸ δὲ οὗτος ἐρύσατο καὶ ἐσάωσε, ταυτά εἰσι κατὰ ἔννοιαν. ἀδιπλασίαστον δὲ τὸ ῥῶ ἐν τῷ ἐρύσατο, κοινότερον. ἢ μᾶλλον ἀπὸ τοῦ εἰρύσατο ἐκβληθέντος τοῦ ἰῶτα. εὐεργεσίας δὲ τὴν ἀγαθοεργίαν ἐνταῦθα λέγει, ἀντικειμένην τῇ κακοεργίᾳ. δύναται δὲ νοηθῆναι ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τοῦ παρὰ τοῖς ὕστερον λεγομένου εὐεργετεῖν. κάλλιον δὲ τὸ πρῶτον. ἐν δὲ τῷ, ἑζέσθην θύραζε ἐκ φόνου εἰς αὐλὴν, δύναται φόνος καὶ τὸ χυθὲν αἷμα λέγεσθαι καὶ ὁ τόπος ἔνθα οἱ φόνοι τῶν μνηστήρων. πολύφημος δὲ ἀοιδὸς ὁ φήμιος, ἢ ὡς σοφὸς καὶ πολυΐστωρ καὶ οὕτω πολλὰς φήμας εἰδώς. ἢ ὡς πολλοὺς φημίζων, ἢ ὡς ὑπὸ πολλῶν τοῦτο πάσχων. ἢ καὶ ἄλλως ὡς μαντικὰς φήμας εἰδὼς περὶ ὧν πολλαχοῦ εἴρηται. ὑπόκεινται γὰρ καὶ μαντικοὶ εἶναι οἱ ἀοιδοί. ἢ καὶ ἄλλως πολύφημος, ἐπεὶ θεὸς αὐτῷ ἐν φρεσὶν οἴμας παντοίας ἐνέφυσε. συμβάλλεται δέ τι ἐνταῦθα, καὶ ἡ προδηλωθεῖσά που πολύφημος ἀγορά.

Οτι

Ὅτι ἀνέκαθεν ὡς ἐρρέθη ὁ Ὀδυσσεὺς εἰς ὑποψίαν ἦλθε Μέδοντος καὶ Φημίου, μή πού τινες τῶν μνηστήρων σώζοιντο, ἐπάπτηνέ φησι καθ' ἑὸν δόμον εἴ τις ἔτ' ἀνδρῶν ζωὸς ὑποκλοπέοιτο ἤγουν ὑποκλέπτοιτο ἤγουν κρύπτοιτο, ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν, ὃ καὶ ὁ Μέδων ἐποίησε. καὶ ὅρα τὸ ὑποκλοπέοιτο, καινοτάτην λέξιν εἰς δήλωσιν ἐπικρύψεως. πρωτότυπον δὲ τούτου, τὸ κλοπεύς. ὃ κεῖται παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ, φιλεῖ δ' ὁ θυμὸς πρόσθεν ἡρῆσθαι κλοπεύς. καθὰ καὶ ἐκ τοῦ ἡνιοχεύω γίνεται ἡνιοχεύς. καὶ ἡγεμονεύω ἡγεμονεύς. καὶ οὕτω μὲν ἐπάπτηνεν Ὀδυσσεύς. τοὺς δὲ ἴδε μάλα πάντας ἐν αἵματι καὶ κονίῃσι πεπτεῶτας πολλοὺς ὥς τ' ἰχθύας, οὕς θ' ἁλιεῖς κοῖλον ἐς αἰγιαλὸν πολιῆς ἔκτοσθε θαλάσσης δικτύῳ ἐξέρυσαν πολυωπῷ, οἱ δέ τε πάντες κύμαθ' ἁλὸς ποθέοντες ἐπὶ ψαμάθοισι κέχυνται. τῶν μέν τ' ἠέλιος φαέθων ἐξείλετο θυμόν. ὣς τότ' ἄρα μνηστῆρες ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο. χρήσιμος δὲ ἡ παραβολὴ ἐπὶ τοιαύταις νεκρῶν πτώσεσι καὶ μᾶλλον ἀγεννῶς πεσόντων. ὅρα δὲ ὅτι μεγαλεῖον μὲν χρῆμα τοῖς εἰ καὶ μὴ πολυειρὼν ὁ ποιητὴς, ἐσπανίασε παραβολαῖς. πρὸ ὀλίγου μὲν χρησάμενος τῇ ἀπὸ βοῶν, ἐπὶ δὲ καὶ αἰγυπιῶν. ἐνταῦθα δὲ, τῇ ἀπὸ ἰχθύων. περὶ ὧν δὲ, λέοντι τὸν Ὀδυσσέα παραβαλεῖ. ἐρεῖ δὲ ἐφεξῆς καὶ ἀπὸ κιχλῶν καὶ πελειῶν παραβολὴν ἐν τῷ τῶν ἀμφιπόλων θανάτῳ. ἐνταῦθα μὲν οὕτως. ἄλλως μέντοι, τὸ τῆς Ὀδυσσείας βιβλίον σπανίζει παραβολῶν. ὧν ἡ Ἰλιὰς εἰς πλῆθος μεμέστωται, διὰ τὸ τῶν ἐκεῖ πράξεων πολυμιγεῖς, ἐναργείας δεομένων ὅλως τε καὶ τῆς ἐκ παραβολῶν. σημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ ἅπαξ ἐνταῦθα μνησθῆναι τὸν ποιητὴν ἰχθύων θήρας τῆς διὰ δικτύων. τὸ γὰρ ἐν Ἰλιάδι, μήπως ὡς ἀψῖσι λίνου ἁλόντε πανάγρου, ἄδηλον φασὶν εἴτε ἰχθύων εἴτε πεζῶν ζώων εἴτε καὶ πτηνῶν ἄγραν δηλοῖ. τὴν δέ γε δι' ὁρμιᾶς καὶ ἀγκίστρου θήραν, πολλάκις εἶπεν. ἐκ δὲ τοῦ, ἐν αἵματι καὶ κονίῃσι, συμβιβάζουσιν οἱ παλαιοί, ὡς οὐ κατέστρωτο λίθοις τὸ τοῦ ἀνδρῶνος ἔδαφος, ἀλλ' ἤγε κονίαν εἶχε. διὸ καλῶς ἐν τοῖς

Ὣς φάτο, τὼ δ' ἔξω βήτην μεγάροιο κιόντε.
Ἑζέσθην δ' ἄρα τώγε Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμόν,
Πάντοσε παπταίνοντε, φόνον ποτιδεγμένω αἰεί.
Πάπτηνεν δ' Ὀδυσεὺς καθ' ἑὸν δόμον, εἴ τις ἔτ' ἀνδρῶν
Ζωὸς ὑποκλοπέοιτο ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν.
Τοὺς δὲ ἴδεν μάλα πάντας ἐν αἵματι καὶ κονίῃσι
Πεπτεῶτας πολλούς, ὥς τ' ἰχθύας, οὕς θ' ἁλιῆες
Κοῖλον ἐς αἰγιαλὸν πολιῆς ἔκτοσθε θαλάσσης
Δικτύῳ ἐξέρυσαν πολυωπῷ, οἱ δέ τε πάντες
Κύμαθ' ἁλὸς ποθέοντες, ἐπὶ ψαμάθοισι κέχυνται,
Τῶν μέν τ' ἠέλιος φαέθων ἐξείλετο θυμόν,
Ὣς τότ' ἄρα μνηστῆρες ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο.
Δὴ τότε Τηλέμαχον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Τηλέμαχ', εἰ δ' ἄγε μοι κάλεσον τροφὸν Εὐρύκλειαν,
Ὄφρα ἔπος εἴποιμι, τό μοι καταθύμιόν ἐστιν.
Ὣς φάτο, Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπεπείθετο πατρί.
Κινήσας δὲ θύρην, προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν.
Δεῦρο δὴ ὄρσο γρηῦ παλαιγενές, ἥ τε γυναικῶν
Δμῳάων σκοπός ἐσσι κατὰ μέγαρ' ἡμετεράων.
Ἔρχεο. κικλήσκει σε πατὴρ ἐμός, ὄφρα τι εἴπῃ.
Ὣς ἄρ' ἐφώνησεν. τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
Ὤϊξεν δὲ θύρας μεγάρων εὖ ναιεταόντων.
Βῆ δ' ἴμεν. αὐτὰρ Τηλέμαχος πρόσθ' ἡγεμόνευεν.
Εὗρε δ' ἔπειτ' Ὀδυσῆα μετὰ κταμένοισι νέκυσιν,
Αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον ὥς τε λέοντα,
Ὅς ῥά τε βεβρωκὼς βοὸς ἔρχεται ἀγραύλοιο,
Πᾶν δ' ἄρα οἱ στῆθός τε παρήϊά τ' ἀμφοτέρωθεν
Αἱματόεντα πέλει, δεινὸς δ' εἰς ὦπα ἰδέσθαι,
Ὣς Ὀδυσεὺς πεπάλακτο πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν.
Ἡ δ' ὡς οὖν νέκυάς τε καὶ ἄσπετον εἴσιδεν αἷμα,
Ἴθυσεν δ' ὀλολύξαι, ἐπεὶ μέγα εἴσιδεν ἔργον,
Ἀλλ' Ὀδυσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένην περ.
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ἐν θυμῷ γρηῦ χαῖρε. καὶ ἴσχεο. μηδ' ὀλόλυζε,
Οὐχ ὁσίη κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάασθαι.
Τούσδε δὲ μοῖρ' ἐδάμασσε θεῶν καὶ σχέτλια ἔργα.
Οὔ τινα γὰρ τίεσκον ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
Οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ὅτις σφέας εἰσαφίκοιτο.
Τῷ καὶ ἀτασθαλίῃσιν ἀεικέα πότμον ἐπέσπον.

ἐν τοῖς πρὸ τούτων, ὕδασι ῥαίνεται. κοῖλος δὲ αἰγιαλός, ἁπλῶς ὁ βαθύς. οὐ γὰρ ἂν εἴη αἰγιαλοῦ ὀφρύς, μὴ βαθέος ὑποκειμένου τοῦ κατὰ τὸ ὕδωρ. πολυωπὸν δὲ δίκτυον κατὰ τοὺς παλαιούς, τὸ πολλὰς ἔχον ὀπάς, ἐκ τοῦ ὀπή. τινὲς δέ φασι, πολυωπὸν εἰπεῖν τὸ πολυόφθαλμον. ἔστι δὲ μὲν ὀρθόν. εἰδέ τις εὐθυμεῖν καὶ τεχνικὸν εἶναι ὀφθαλμοὺς ὀπαίους καὶ οἱ κατὰ τὰς τεῦχες, λέγονται γὰρ ὀφθαλμοὶ ῥητορικῶς αἱ ἐκεῖ ὀπαί, ὧν αἱ κῶπαι διέρονται, οὐκ ἂν ἀπηγορεύετο πολυωπὸν εἰρῆσθαι δίκτυον, οὗ πολλοὶ τεχνικῶς οἱ ὀφθαλμοί. πολυωπὸν μέντοι ῥητέον ὁ κατὰ τέχνην ἔχων ὀφθαλμούς ἀλλὰ πηγμάτιον ἄλλως ἐκ πάθους εἰς ὀπάς, ἐθέλει τοῦ ὀμικροῦ παραλέγεσθαι. τὸ δὲ ἠέλιος ἐξείλετο θυμόν, δηλοῖ οὐ τὴν ἡμέραν αἴτιον ἁπλῶς οὕτως εἶναι τοῦ θνήσκειν ἰχθύας, ἀλλὰ τὸ θερμόν. οὐ δύνανται γὰρ ὑπὸ ἡλίῳ θέρεσθαι οἷς ὁ βίος ἐν ὑγρῷ. Ὅτι καὶ ἐνταῦθα ἡ ἀρχὴ λόγου κεῖται ἀντιπερέργως τὸ, εἰ δ' ἄγε ἀντὶ τοῦ εἶα ἄγε. φησὶ γάρ, εἰ δ' ἄγε μοι κάλεσον τροφόν. λέγει δὲ καταθύμιον, ὃ κατὰ τὸ νόημα, εἰπὼν ἔπος τό μοι καταθύμιόν ἐστιν. Ὅτι κινῆσαι θύρας φησί, ὃ διασαλεῦσαι ἐπὶ κλεῖσιν ἰόντος τοῦ ἔνδον. ἢ ἔστιν ἔνδον ἰόντος, τοῦ κόψαι ἢ κρούειν. Τηλέμαχος οὖν κελευσθεὶς εἶναι ὑπὸ τοῦ πατρός, κινήσας θύρην, καλεῖ τὴν μαῖαν. ἣν καὶ δμωάων σκοπὸν λέγει, ὅ ἐστιν ἐπιμελήτριαν. ἐπίτροπον. ὁ δὲ τοιοῦτος, καὶ ἐπίσκοπος λέγοιτ' ἄν. κατὰ τό, ἐπίσκοπος ἦσιν ὁδαίων. Ὅτι ἐξελθοῦσα μέγαρον ἐπὶ τοῦ γυναικῶνος Εὐρύκλεια, εὗρεν Ὀδυσσέα μετὰ κταμένοισι νέκυσσιν αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον, ὥς τε λέοντα. ὅς ῥά τε βεβρωκὼς βοὸς ἔρχεται ἀγραύλοιο, πᾶν δ' ἄρα οἱ στῆθός τε παρήϊά τ', ἀμφοτέρωθεν αἱματόεντα πέλει, δεινὸς δ' εἰς ὦπα ἰδέσθαι. ὡς Ὀδυσσεὺς πεπάλακτο χεῖρας καὶ πόδας ὕπερθεν. καὶ ἡ μέν, ὡς νέκυας καὶ ἄσπετον εἴσιδεν αἷμα, ἴθυσεν ὀλολύξαι. ἐπεὶ μέγα εἴσιδεν ἔργον. ἀλλ' Ὀδυσσεὺς κατέρυκεν, εἰπών. ἐν θυμῷ γρηῦ χαῖρε καὶ ἴσχεο μηδ' ὀλόλυζε. οὕτω καὶ εἰπὼν γνωμικῶς ὅτι οὐχ ὁσίη κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάασθαι, ἐπιφέρει ἅπερ ἂν εἴποι τις ἐπὶ θανάτῳ ἀδίκων ἀνδρῶν. φησὶ γὰρ, τούσδε δὲ μοῖρ' ἐδάμασσε θεοῦ καὶ σχέτλια ἔργα. ποῖα δὲ σχέτλια ἔργα ἐξηγούμενος, οὔ τινα γὰρ τίεσκον ἐπιχθονίων ἀνθρώπων. οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλὸν ὅ τις σφέας εἰσαφίκοιτο. τῷ καὶ ἀτασθαλίῃσιν ἀεικέα πότμον ἐπέσπον. Ὅρα δὲ ὅτι καλῶς ἡ ῥηθεῖσα παραβολὴ οὐ πεινῶντι λέοντι τὸν Ὀδυσσέα εἰκάζει, ἀλλ' ἤδη κεκορεσμένῳ καὶ οὕτως ἐρχομένῳ ἤτοι ἁπλῶς βαδίζοντι ἢ ἀπερχομένῳ. καὶ ὅτι παιδευτικὸν τὸ μὴ ἐθέλειν ἐπαυχᾶσθαι ἀνδράσι τεθνεῶσιν. ἢ μᾶλλον ἄλλως εἰπεῖν, οἷς οὐκ ἔστιν ἀνδρείας τῆς καταβαλόντος ἀλλ' ἐκ θεομηνίας ἔπεσον. οἱ μέντοι ἀκριβέστεροι, λέγειν φασὶ τὸν ποιητὴν ὅτι οὐ καλὸν οὐδὲ ὅσιον, κταμένοις ἐπ' ἀνδράσιν ἐπεύχεσθαι ὅπερ τοῦ ὀλολύζειν ἐστίν. ὡς καὶ ἡ Ἰλιὰς ἐδήλωσε σαφέστατα. ἡ γὰρ εὐχή φασι, θεοῦ παρουσίαν αἰτεῖ. παρεῖναι δὲ νεκροῖς τὸ θεῖον, οὐ θεμιτὸν ἐνόμιζον Ἕλληνες. διὸ καὶ Ἄρτεμις ἐκλείπουσα τὸν Ἱππόλυτον παρ' Εὐριπίδῃ, ὑποχωρεῖ. ἄλλως δέ φασι κωλύειν τὸ ἐπαυχᾶσθαι, οὐκ εὔλογον. αὐτὸς γάρ φασιν ὁ ταῦτα λέγων Ὀδυσσεύς, ἐν Ἰλιάδι ἐπεύχεται κειμένῳ τῷ Σώκῳ. νοητέον οὖν ὅτι τὴν γεραιὰν ἐν τῷ χαίρειν, ὀλολύξαι προθυμουμένην ἤγουν τρανεστέρᾳ φωνῇ εὔξασθαι καὶ θεοὺς ἐπιβοήσασθαι διὰ τὴν χαράν, κωλύει Ὀδυσσεύς, παραινέσας ἐν θυμῷ χαίρειν αὐτήν. σιωπῶσαν δηλαδή. τὸ μέντοι ἐπὶ θρήνου τάττειν τὸ ὀλολύζειν, νεωτερικόν ἐστι. γινόμενον παρὰ τὸ, ὀλοὸν λύζειν. Ἰστέον δὲ ὡς μετ' ὀλίγα, ἔρχονται δμωαὶ ἐξ ἀποστολῆς? τῆς μαίας, δακρυούσας καὶ ὀλοφυρομένας αἰνὰ διὰ λύπην. λύθρον δὲ καὶ νῦν ὁ ἐξ αἵματος μολυσμὸς ὃν χρὴ ἀπολούσασθαι, παρὰ τὸ λούω, ἀφ' οὗ λύω, ἐξ οὗ καὶ λῦμα τὸ κάθαρμα. καὶ λυμαίνω, τὸ ἀποκαθαίρω. καὶ πτωχὸς δαιτῶν ἀπολυμαντήρ. γράφεται δὲ διὰ τοῦ θ τὸ λύθρον ἴσως, πρὸς διαστολὴν τοῦ λύτρου ἐξ οὗ καὶ τὸ λυτροῦσθαι. Τοῦ δὲ πεπαλάχθαι, οὐκ ἔστι κυριωτέρα τῆς τοιαύτης λέξεως ἐπὶ τοιούτου ἐξ αἵματος μολυσμοῦ. διὸ καὶ δὶς ἐνταῦθα κεῖται. εἰ δὲ καὶ ἐν αἵματι πεφυρμένος μαρτυρεῖ,

Ἀλλ' ἄγε μοι σὺ γυναῖκας ἐνὶ μεγάροις κατάλεξον,
Αἵ τε μ' ἀτιμάζουσι καὶ αἳ νηλιτεῖς εἰσι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια.
Τοιγὰρ ἐγώ τοι τέκνον ἀληθείην καταλέξω.
Πεντήκοντά τοι εἰσὶν ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες
Δμωαί. τὰς μέν τ' ἔργα διδάξαμεν ἐργάζεσθαι,
Εἴριά τε ξαίνειν, καὶ δουλοσύνην ἀνέχεσθαι.
Τάων δώδεκα πᾶσαι ἀναιδείης ἐπέβησαν,
Οὔτ' ἐμὲ τίουσαι, οὔτ' αὐτὴν Πηνελόπειαν.
Τηλέμαχος δὲ νέον μὲν ἀέξετο, οὐδέ ἑ μήτηρ
Σημαίνειν εἴασκεν ἐπὶ δμωῇσι γυναιξίν.
Ἀλλ' ἄγ' ἐγὼν ἀναβᾶσ' ὑπερώϊα σιγαλόεντα,
Εἴπω σῇ ἀλόχῳ, τῇ τις θεὸς ὕπνον ἐπῶρσε.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Μήπω τήνδ' ἐπέγειρε. σὺ δ' ἐνθάδε εἰπὲ γυναιξὶν
Ἐλθέμεν, αἵπερ πρόσθεν ἀεικέα μηχανόωντο.

ρον τὶ λόγου, καὶ οὐδὲ τοιαύτην ἔμφασιν ἔχει, ὅτι μὲν ἔοικεν ποιὸς περίεστι. Τὸ δὲ βεβρυχὼς βοῦς ὅτι ἀγελικόν ἐστι, προδεδήλωται. ἄγγελος δὲ ὑπόκειται ὁ ῥηθεὶς βοῦς, ἐπὶ τούτοις ὡς τὰ πολλὰ ἐπιτιθέασι λέοντες. κατ' αἰχμὴν μὲν ἐστί τι, ὃ βουσὶν ἐπιβουλεύουσι. παρῴκιαδε, νῦν μὲν, αἱ πρᾶξαι. ἐν δὲ Ἰλιάδι, κόσμος ἵππων πρὸς ἀγλαΐαν. δι'. παρῄον ἔμμεναι ἵππων. Τὸ δὲ δεινὸς εἰς ὦπα ἰδέσθαι, δίδωσι τοῖς ὕστερον γράφειν τὸ, δεινὸς ἰδεῖν καὶ φοβερὸς ἰδέσθαι καὶ ὅσα τοιαῦτα. Τὸ δὲ εἴσιδε, δὶς κεῖται συναπτῶς ἐν τῷ, εἴσιδεν αἷμα. καὶ, ἐπεὶ μέγα εἴσιδεν ἔργον. οὐ γὰρ ὀκνεῖ ὁ ποιητὴς ἐν καιρῷ ταυτολογεῖν, ἀνεπιτηδεύτως γράφων ἐν τοῖς ἁπλοῖς. Τὸ δὲ ἐπεὶ μέγα εἴσιδεν ἔργον, ἐπιφωνηματικῶς ἐῤῥέθη. ποιεῖν τε ὕστερον, καὶ πολὺ νοῦν περιέχον ἐν ὀλίγαις λέξεσι. τοιοῦτον δὲ καὶ πρὸ ὀλίγων τὸ, μέγα δ' αὖ τῷ φαίνετο ἔργον. μετ' ὀλίγα μέντοι τὸ, τετέλεστο δὲ ἔργον, οὐ τοιοῦτόν ἐστιν. Ἐν δὲ τῷ, οὐχ ὁσίη, λείπει τὸ δίκη ἢ τὸ εὐχή. ληφθὲν ἀπὸ κοινοῦ. ἵνα λέγῃ ὅτι οὐχ ὁσίη εὐχὴ τὸ οὕτως εὔχεσθαι. Τὸ δὲ δίκη θεοῦ, πρὸς διαστολὴν ἐῤῥέθη τῆς κατ' ἀνθρώπους. νοεῖ γὰρ, ὡς ἐπεὶ μὴ τινὲς ἄνθρωποι ἐκώλυον τοὺς μνηστῆρας ἀδικοῦντας, μετῆλθεν αὐτοὺς ἀναγκαίως ἡ ἐκ θεοῦ δίκη. Τὸ δὲ ὅτις σφέας εἰσαφίκηται αὐτὶ τοῦ, ὃς εἰς αὐτοὺς ἔλθῃ, ἑρμηνεύουσι δὲ, ἐπιχθονίους ἀνθρώπων, συνήθως, ἀληθείας τε χάριν καὶ σαφηνείας. οὐ γὰρ πάντας ἐπιχθονίους οἱ μνηστῆρες ἐτίμαζον, ἀλλ' ὅς αὖ εἰς αὐτοὺς ἀφίκοιτο εἴτε κακὸς εἴτε ἐσθλός. καὶ ἴσασιν ἄμφω οὐκ ἀγαθά. ὅτι γὰρ τὸν ἐσθλὸν ἐχρῆν ἀτιμοῦν φύσει τίμιον ὄντα, ὅτι ἴσως τὸν ἑτεροῖον ὃς ὅλως ἔχει τὸ ἐπιτίμιον τοῦ μὴ τιεσθαι. δύναται δὲ καὶ ἑτέρως κακὸν μὲν λέγειν, τὸν ταπεινόν. ἐσθλὸν δὲ, τὸν μὴ τοιοῦτον. Ὅτι δὲ καὶ ἐν τοῖς πρὸ τούτων ὁ Ὀδυσσεὺς μὴ ἐθέλων εἰπεῖν ἐκ τῆς τροφοῦ μαθεῖν τίνες τῶν γυναικῶν φαῦλαι καὶ τίνες οὐ τοιαῦται, αὐτὸς εἰπὼν φράσασθαι, ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ἔφη, ὡς μὴ πολλὰς ἐθέλων εἰδέναι χάριτας ἀκαίρως τῇ μαίᾳ. νῦν μέντοι ἐρωτᾷ χάριν ἱστορίας ἀναγκαίας καὶ προσκαλεῖται αὐτὴν καταλέξαι γυναῖκας τὰς ἐν μεγάροις ἤτοι κατὰ τὴν γυναικωνῖτιν, αἵ τέ με φησὶν ἀτιμάζουσι καὶ αἳ νηλιτεῖς εἰσιν. ἢ κατά τινας ὡς προεδηλώθη, νηλιτίδες. ἡ δὲ, πεντήκοντά τοι εἰσί φησιν ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες δμωαί. τὰς μέν τ' ἔργα διδάξαμεν ἐργάζεσθαι. εἴριά τε ξαίνειν. τοῦτο δὴ τὸ πρὸ τῶν ἔργων. καὶ δουλοσύνης ἀνέχεσθαι. τάων δώδεκα πᾶσαι ἀναιδείης ἐπέβησαν. οὔτ' ἐμὲ τίουσαι, ἀξιοῖ γὰρ ἡ γραῦς καὶ αὐτὴ τιμᾶσθαι ὡς μαῖα καὶ φιλόστοργος, οὔτ' αὐτὴν Πηνελόπειαν. Τηλέμαχος δὲ φησι νέον μὲν ἀέξετο, οὐδέ ἑ μήτηρ σημαίνειν εἴασκεν ἐπὶ δμωῇσι γυναιξί παιδευτικῶς τοῦτο ποιοῦσα ὅτι μὴ δὲ δεῖ τοιαύτην ἡλικίαν ἐφιστᾶν γυναιξίν. ἀπολογία δὲ τοῦτο ὑπὲρ τοῦ παιδός. ἵνα μὴ μέμφοιτο αὐτὸν ὁ πατὴρ ὡς μὴ κωλύοντα τὰς δμωὰς τοιαῦτα ποιεῖν. ἐπὶ τούτοις, ἐθέλει μὲν ἡ γραῦς ἀναβᾶσα εἰς τὸ ὑπερῷον, ἀφυπνίσαι τὴν βασίλισσαν, κωλύεται δὲ παρὰ Ὀδυσσέως. εἰπόντος. μήπω τήνδ' ἐπέγειρε. ὅτι δὴ ἐθέλει τὴν Πηνελόπην ἐξεγερθῆναι πρῶτον καὶ τὸ δῶμα τέλεον διακοσμηθῆναι καὶ τὰς κακὰς δὲ γυναῖκας ἐπιλιπεῖν. τότε δὲ ἀφυπνισθήσεται ὅτι καὶ τερατωδεστέρα ἔσται ἡ ἐντυχία αὐτῆς. οὕτω καὶ μετ' ὀλίγα ὁ συνετὸς Ὀδυσσεὺς τῆς γραὸς προσκαλουμένης αὐτὸν λαμπροφορῆσαι, οὐδὲ ἐκεῖ πείσεται. ταμιευόμενος ὁμοίως καὶ τοῦτο ἐν τοῖς ἑξῆς. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι οὐδὲν τι θερμοτέρα ἡ μαῖα ἐπείσθη ἐκκρουσθεῖσα τῇ ἐκτὸς κατὰ τὴν τραγῳδίαν καὶ παρ' ἐλπίδας χαρᾷ, ὅτι γὰρ ἀμφιχυθεῖσα ἠσπάσατο τὸν Ὀδυσσέα κατὰ τὰς ἐφεξῆς, ὅτι ἔκυσεν ἀγαπαζομένη, κεφαλήν τε καὶ ὤμους ὡς αἱ λοιπαὶ ποιοῦσι. καὶ ὅτι ἐγκρατὴς κἀνταῦθα Ὀδυσσεύς. οὐκ ἐπισπεύδων τὴν τῆς φιλτάτης γυναικὸς ἐντυχίαν πρῶτον πάντα κόσμον διάθηται. Ἱστέον δὲ ὅτι πλουσίου δώματος ἔνδειξις, ἡ τῶν πεντήκοντα δμωῶν κτῆσις. Τὸ δὲ ἔργα ἐργάζεσθαι, τρόπος ἐτυμολογικός. Τὸ δὲ εἴρια ξαίνειν, εἰ μὲν πρὸς ἑρμηνείαν κεῖται τοῦ, ἔργα ἐδιδάξαμεν, παρ' αὐτῇ ἁπλοϊκῶς ἐῤῥέθη. οὐ γὰρ δή που τοῦτο μόνον γυναικῶν ἔργον τὸ εἴρια ξαίνειν. εἰ δὲ μὴ χάριν ἑρμηνείας κεῖται, ἄλλο τι παρὰ τὰ ἔργα ἕτερον δηλοῖ τὸ εἴρια ξαίνειν. διὰ τὴν ἐντέλειαν. ἴσως δὲ καὶ ὡς ἐκ μέρους ὅλου τὰ λοιπὰ ἔργα δηλοῖ. δῆ τὸ ἐν ἐρίοις ὡς τὰ πολλὰ τὴν παλαιὰν ταλασιουργίαν θεωρεῖσθαι ταῖς γυναιξίν. ἡ δὲ δουλοσύνη, τῆς ἀναλογίας ἐστὶ τῆς σωφροσύνης καὶ τῶν λοιπῶν. Τὸ δὲ δουλοσύνης ἀνέχεσθαι, τινὰ τῶν ἀντιγράφων ἔχουσι δουλοσύνην ἀνέχεσθαι. ἴσως δὲ, οὐ καλῶς. οὐ γὰρ πάντας ἀνθρώπους ἀνέχεσθαι πρὸς ὃ δοκεῖ φέρεσθαι ἡ γραφή, οὐ τοιαύτης σημασίας ἐστί. Τὸ δὲ ἀναιδείης ἐπέβησαν, δηλοῖ μὲν περιφραστικῶς τὸ, ἠναιδεύσαντο. χρησιμεύει δὲ καὶ αὐτὸ ἐν Ἰλιάδι εἰς τὸ, κακῶν ἐπιβασκέμεν υἷας Ἀχαιῶν. ἴσως δὲ ἔχει τι ὁμοιότητος καὶ πρὸς τὸ, νηπιάας ὀχέειν. ταυτὸν γὰρ ἀναιδείης ἐπιβῆναι καὶ ἐπὶ νηπιότητος ὀχεῖσθαι, εἰ μὴ ἄρα ἐκεῖνο μᾶλλον ἐνεργητικῶς νοεῖται. ἵνα λέγηται ὁ παῖς, ὀχεῖν τουτέστι φέρειν ἤτοι βαστάζειν νηπιάας ἐν πάσῃ ἀπατηλῇ. ὅ ἐστι νηπιότητας. λέγοι δ' ἂν ἀναιδείης ἐπιβῆναι, καὶ τὸ εἰς ἄκρον αὐτῆς ἐλθεῖν. καὶ ἄλλως δὲ, μεταφορικῶς ἂν ἔχοι ὡς ἀπὸ ἐπιβάσεως τῆς εἰς ἅρμα. Ὅρα δὲ καὶ ὡς ἀφωρισεν ἐνταῦθα τὴν ἀναίδειαν εἰς τὸ μὴ τοὺς ἀναγκαίους τιμᾶν.

Ὣς ἄρ' ἔφη. γρηῢς δὲ διὲκ μεγάροιο βεβήκει,
Ἀγγελέουσα γυναιξὶ καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι.
Αὐτὰρ ὁ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἠδὲ συβώτην

Ὅτι σύνδεσμος παρίσωσις ἐν τῷ, ἀγγελέουσα γυναιξὶ καὶ ἐποτρυνέουσα νέεσθαι.
Ὅτι διακοσμοῦσι θελήσας Ὀδυσσεὺς τὰ τοῦ δώματος πρὶν

ἀφυπνισθῆναι τὴν γυναῖκα. καλεῖ δὲ ἐφ' ᾧ καὶ τοὺς δούλους εἰς ἑαυτὸν καλεσάμενος, ἤτοι. ἄρχετε νῦν ὅπερ οἱ μεθ' ὅμηρον ἄρχεσθε φασι, νέκυας φορέειν. καὶ ἄνωχθε γυναῖκας, τὰς δούλας δηλαδή. αὐτὰρ ἔπειτα θρόνους περικαλλέας ἠδὲ τραπέζας, ὕδατι καὶ σπόγγοισι πολυτρήτοισι καθαίρειν. ὁ δὲ καὶ γέγονεν ἐκεῖναι, ἀολλέες ἐλθοῦσαι ἅπασαι, αἰνὰ ὀλοφυρόμεναι. θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέουσαι δηλαδὴ τὰ ἐλπιζόμενα οὐκ ἀγαθά. οὐ μὴν καὶ τὰ τὴν γραῦν ὀλολύζουσαι. Τηλέμαχος δὲ καὶ οἱ δοῦλοι, λίστροισι δάπεδον δόμου ξύον. αἱ δὲ δμωαὶ φέρουσαι ἤγουν τὰ ξυόμενα δηλαδὴ, τίθεσαν θύραζε ὅπου καὶ οἱ νεκροὶ ἔκειντο περὶ τὴν αἴθουσαν. φησὶ γάρ. νέκυας φόρεον. κὰδ δ' ἄρ ὑπ' αἰθούσῃ τίθεσαν εὐερκέος αὐλῆς, ἀλλήλαις ἐρείδουσαι. σήμαινε δ' Ὀδυσσεὺς αὐτὸς ἐπισπέρχων, ταὶ δ' ἐκφόρεον καὶ ἀνάγκῃ. ἵνα οὕτω γοῦν ὑπουργοῖεν αἱ ἄνθρωποι μὴ ἐθέλουσαι δουλοσύνης ἀνέχεσθαι. Καὶ ὅρα ὡς ταυτὸν ὑπ' αἰθούσῃ εἰπεῖν, καὶ θύραζε περὶ τὴν αὐλήν. ταυτὸ γὰρ ἡ αἴθουσα, ὡς δηλοῖ τὸ, ὑπ' αἰθούσῃ εὐερκέος αὐλῆς. Τιμωρία δέ τις ταῖς δμωαῖς τὰ νῦν ἐπιταχθέντα, ὡς ἂν ἐφ' οἷς ἔχαιρον ῥυφᾶσαι, κλαύσωσι νῦν ὡς οὐ θέλουσιν, ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς παθαίνοιντο. διακοσμηθῆναι δὲ δόμον ἔφη Ὀδυσσεὺς, τὸ διόλου πάντα κόσμιον γενέσθαι. πολύτρητοι σπόγγοι πρός τινα ἴσως ὁμοιότητα τῶν πολυωπῶν δικτύων. Τὸ δὲ αἱ δὲ γυναῖκες ἀολλέες ἦλθον ἅπασαι καὶ ἑξῆς ὡς αἰσχρὸν κεῖται, τὸ ἐπίθετον γυναικεῖον δηλοῖ. Τὸ δὲ φορεῖν καὶ οἱ νέκυας φόρεον ἤτοι νεκροφορεῖν, ταυτὸν τῷ φέρειν. ἐπάγει γάρ, ταὶ δ' ἔφερον δμωαί. πολλάκις δὲ περιβαλεῖν, γίνεται ἀπ' αὐ-

Εἰς ἓ καλεσσάμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ἄρχετε νῦν νέκυας φορέειν, καὶ ἄνωχθε γυναῖκας.
Αὐτὰρ ἔπειτα θρόνους περικαλλέας ἠδὲ τραπέζας
Ὕδατι καὶ σπόγγοισι πολυτρήτοισι καθαίρειν.
Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ πάντα δόμον κατακοσμήσησθε,
Δμωὰς ἐξαγαγόντες ἐϋσταθέος μεγάροιο,
Μεσσηγύς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἕρκεος αὐλῆς,
Θεινέμεναι ξίφεσιν τανυήκεσιν, εἰσόκε πασέων
Ψυχὰς ἐξαφέλησθε, καὶ ἐκλελάθοιντ' ἀφροδίτης,
Τὴν ἄρ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ἔχον, μίσγοντό τε λάθρῃ.
Ὣς ἔφαθ', αἱ δὲ γυναῖκες ἀολλέες ἦλθον ἅπασαι,
Αἰν' ὀλοφυρόμεναι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέουσαι.
Πρῶτα μὲν οὖν νέκυας φόρεον κατατεθνειῶτας.
Κὰδ δ' ἄρ' ὑπ' αἰθούσῃ τίθεσαν εὐερκέος αὐλῆς
Ἀλλήλῃσιν ἐρείδουσαι, σήμαινε δ' Ὀδυσσεὺς
Αὐτὸς ἐπισπέρχων, ταὶ δ' ἐκφόρεον καὶ ἀνάγκῃ.
Αὐτὰρ ἔπειτα θρόνους περικαλλέας ἠδὲ τραπέζας
Ὕδατι καὶ σπόγγοισι πολυτρήτοισι κάθαιρον.
Αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βουκόλος ἠδὲ συβώτης
Λίστροισιν δάπεδον πύκα ποιητοῖο δόμοιο
Ξῦον. ταὶ δ' ἐφόρεον δμωαὶ, τίθεσαν δὲ θύραζε.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πᾶν μέγαρον διεκοσμήσαντο,
Δμωὰς ἐξαγαγόντες ἐϋσταθέος μεγάροιο,
Μεσσηγύς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἕρκεος αὐλῆς,
Εἴλεον ἐν στείνει, ὅθεν οὔπως ἦεν ἀλύξαι.
Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν.
Μὴ μὲν δὴ καθαρῷ θανάτῳ ἀπὸ θυμὸν ἑλοίμην
Τάων, αἳ δὴ ἐμῇ κεφαλῇ κατ' ὀνείδεα χεῦαν,
Μητέρι θ' ἡμετέρῃ, παρά τε μνηστῆρσιν ἴαυον.
Ὣς ἄρ' ἔφη. καὶ πεῖσμα νεὸς κυανοπρῴροιο
Κίονος ἐξάψας μεγάλης περίβαλλε θόλοιο
Ὑψόσ' ἐπεντανύσας, μή τις ποσὶν οὖδας ἵκηται.
Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἢ κίχλαι τανυσίπτεροι ἠὲ πέλειαι
Ἕρκει ἐνιπλήξωσι, τό θ' ἑστήκῃ ἐνὶ θάμνῳ,
Αὖλιν ἐσιέμεναι, στυγερὸς δ' ὑπεδέξατο κοῖτος,
Ὣς αἵ γ' ἑξείης κεφαλὰς ἔχον, ἀμφὶ δὲ πάσαις
Δειρῇσιν βρόχοι ἦσαν, ὅπως οἴκτιστα θάνοιεν.
Ἤσπαιρον δὲ πόδεσσι μίνυνθά περ οὔτι μάλα δήν.
Ἐκ δὲ Μελάνθιον ἦγον ἀνὰ πρόθυρόν τε καὶ αὐλήν.
Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν ῥῖνάς τε καὶ οὔατα νηλέϊ χαλκῷ
Τάμνον, μήδεά τ' ἐξέρυσαν κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι.
Χεῖράς τ' ἠδὲ πόδας κόπτον κεκοτηότι θυμῷ.
Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀπονιψάμενοι χεῖράς τε πόδας τε,
Εἰς Ὀδυσῆα δόμονδε κίον. τετέλεστο δὲ ἔργον.

τοῦ τότε ἐκφορεῖν καὶ τὸ εἰσφορεῖν. Τὸ δὲ ἐρείδειν ἐν τῷ, ἀλλήλῃσιν ἐρείδουσαι, ἀντιβαίνειν δηλοῖ, τὴν καὶ ἀντιστήριξιν. ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀντιστηριζόντων σωμάτων ὑπὸ ξύλων ὑπὸ καὶ ἱστῶν. δῆλον γὰρ ὡς οἱ ἀντιβαστάζοντές τι, καὶ ἀντερείδουσιν. Ἱστέον δὲ ὅτι δύναται εἶναι καὶ ἐπ' ἀλλήλοισιν ἐρείδουσαι. ἵνα δηλοῖ στοιβὴν τῶν νεκρῶν ἡ λέξις. ἐρεῖ γοῦν μετ' ὀλίγα. κέατ' ἐπ' ἀλλήλοισι. λίστρα δὲ ὅτι τὰ ξύστρα ἐστί, προερρέθη. δάπεδον δὲ καὶ ἐνταῦθα, τὸ ὑπόστρωμα ἔδαφος. ὡς δηλοῖ τὸ, δάπεδον δόμοιο, πρὸς διαστολὴν ῥηθὲν τοῦ αἰθερίου. Ἐν τούτοις δὲ κεῖται καὶ τὸ ἓ ἁπλῆ ἀντωνυμία ἀντὶ συνθέτου τῆς ἑαυτόν. εἰ καὶ ἐν Ἰλιάδι παρασημειοῦνταί τινες ἐν τῷ, ῥίμφα ἑ γοῦνα φέρει, μὴ δύνασθαι τὸ ἓ νοεῖσθαι ἀντὶ τοῦ εἰς ἑαυτόν. φησὶ γάρ. εἰς ἓ καλεσσάμενος ὀδυσσεὺς ἤγουν εἰς ἑαυτόν. Ὅτι ἐπιτάξαντος ὀδυσσέως τοῖς ἑαυτοῦ μετὰ τὴν τοῦ οἴκου διακόσμησιν, ἐξαγαγεῖν ἐυσταθέος μεγάροιο τὰς φαύλας δμωὰς, μεσσηγύς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἕρκεος αὐλῆς θεινέμεναι τουτέστι θείνειν καὶ τύπτειν ξίφεσιν, εἰσόκε φησὶ, ψυχὰς ἐξαφέλησθε καὶ ἐκλελάθοιντ' ἀφροδίτης, τὴν ἄρ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ἔχον μίσγοντό τε λάθρῃ, ποιοῦσιν οὕτως οἱ κελευσθέντες. καὶ ἐξαγαγόντες μεσσηγύς τε θόλου τοῦ ῥηθέντος καὶ τοῦ τῆς αὐλῆς ἕρκεος, εἴλεον ἐν στείνει. τουτέστι συνέκλειον αὐτὰς ἐν στενοχωρίᾳ τόπου ὅθεν οὔπως ἦεν ἀλύξαι. καὶ ὀδυσσεὺς μὲν, οὕτως ἁπλῶς φονευθῆναι κελεύει τὰς δμωάς, τηλέμαχος δὲ εἰπὼν, μὴ μὲν δὴ καθαρῷ θανάτῳ ἀπὸ θυμὸν ἑλοίμην τάων, αἳ δὴ ἐμῇ κεφαλῇ κατ' ὀνείδεα χεῦαν. τουτέστι κατέχεάν μου ὕβρεις. μητέρι θ' ἡμετέρῃ, παρά τε μνηστῆρσιν ἴαυον, πεῖσμα νεὸς κυανοπρώροιο ἐξάψας μεγάλης, περίβαλλε θόλοιο. τουτέστι στῦλον ἐξαρτήσας πρὸς ἓν κιονοειδὲς ξύλον, περίξ ἔθετο τῆς θόλου. ὑψόσ' ἐπεντανύσας μήτις ποσὶν οὖδας ἵκοιτο. δι' οὗ τὴν ἀπαιώρησιν τῶν δμωίδων δηλοῖ. εἶτα τὴν καθεξῆς στοιχηδὸν ἐκείνων ἐπὶ τοῦ πείσματος ἀνάρτησιν καὶ τὸ, βρόχοις ἀγχονηθῆναι σαφῶς διαγράφων, ποιεῖ παραβολὴν ταύτην. ὡς δ' ὅτ' ἂν ἢ κίχλαι τανυσίπτεροι ἠὲ πέλειαι ἕρκει ἐνιπλήξωσι τουτέστι μηχανήματι ἀγρευτικῷ ἐμπεσοῦσι, τό, θ' ἑστήκῃ ἐνὶ θάμνῳ, αὖλιν ἐσιέμεναι, στυγερὸς δ' ὑπεδέξατο κοῖτος, ὣς αἵγ' ἑξείης κεφαλὰς ἔχον. ἀμφὶ δὲ πάσαις, δειρῇσι βρόχοι ἦσαν ὅπως οἴκτιστα θάνοιεν. ἤσπαιρον δὲ πόδεσσι μίνυνθά περ οὔ τι μάλα δήν. ἅπερ ταυτὸν δηλοῦσι. ταυτὸν γὰρ τὸ μίνυνθα ἐξ οὗ μινυνθάδιος, καὶ τὸ, οὐ μάλα δήν. ὥσπερ καὶ τὸ, εἴλεον ἐν στείνει. καὶ τὸ, ὅθεν οὔπως ἦεν ἀλύξαι. στενὸς γὰρ, ὅθεν δυσχερές ἐστιν ἀλύξαι. δῆλον δ' ἐκ τῶν ῥηθέντων, ὅτι ἄλλο μὲν ἐκέλευσεν ὁ πατὴρ ἄλλο δὲ πεποίηκεν ὁ υἱός. ἐπεὶ γὰρ καθαρὸς μὲν ὁ διὰ ξίφους ἐδόκει θάνατος, μιαρὸς δὲ ὁ ἀγχονιμαῖος ὡς ἐν τῇ νεκυίᾳ προδεδήλωται, ἔκρινε μὴ χρῆναι καθαρῷ θανάτῳ τὰς ἀκαθάρτους τιμᾶν. οὐ γὰρ ὅτι αὐταὶ καθαραὶ ἦσαν, ὅτι τοὺς δεσπότας καθαροὺς εἶχον ὕβρεων. Ἱστέον δὲ ὡς θάνατον καθαρὸν, οἱ μὲν παλαιοὺς, ὡς ἐρρέθη νοοῦσι. τινὲς δὲ, καὶ τὸν ἁπλοῦν οὕτω λεχθῆναι φασί. θόλος δέ φασιν, οἴκημα κυκλοτερὲς εἰς ὃ τὰ καθεκάστην χρήσιμα τῶν σκευῶν ἐτίθοντο. δι' ἃ. πίνακες. κρατῆρες. ἐκπώματα. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ θέειν ἕλον. οἱονεὶ, τὸ περιθεόμενον. Τούτου τοῦ θόλου μεταξὺ καὶ τοῦ τῆς αὐλῆς ἕρκους, στενός ὑπόκειταί τις ὡς ἐρρέθη, ἔνθα αἱ φαῦλαι δουλίδες ἀναρτηθεῖσαι ὤλοντο. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ, εὕρηται καὶ οὕτω. θόλοι, στέγαι. ἐπάλξεις. καμάραι. θολία δὲ ἑλληνικῶς, πῖλος εἰς ὀξὺ ἀπολήγων. οἱ δὲ, σκιάδιον. Τὴν δὲ ἀφροδίτην φυσικῶς κατὰ μετωνυμίαν εἰς μῖξιν ἀλληγορῶν, ἔφη. τὴν ὑπὸ μνηστῆρσιν ἔχον. ὅπερ αὖθις διασαφῶν, ἐπάγει. μίσγοντό τε λάθρῃ. Καὶ ὅρα τὸ λάθρῃ, συμπλῆρες εἰς τὸ, ψίθυρος ἀφροδίτη, ὃ προγέγραπται. Τὸ δὲ μητέρι θ' ἡμετέρῃ, ἔχει τι ἀντιστροφῆς ὁμοίωμα ῥητορικοῦ σχήματος κατὰ τὸ ὁμόφωνον τοῦ τέλους τῶν λέξεων. κίχλαις δὲ καὶ πελείαις εἰκάζει τὰς ῥηθείσας δμωάς, τὸ μὲν ἴσως διὰ τὸν κιχλισμὸν τῶν γελώτων οὓς ἐγέλων εὐφροσύνην ἀλλήλαις παρέχουσαι ὅτε καὶ ἡ τοῦ ὀδυσσέως ὑλάκτει καρδία. τὸ δὲ, διὰ τὸ καταφερές. τοιαῦται γὰρ αἱ περιστεραί. ὧν τὸ πάντροφον, διὰ τὸ ἀεὶ μίγνυσθαι. Ὅτι δὲ τὰς κίχλας κιχήλας τετρασυλλάβως ἔλεγον οἱ δωριεῖς, καὶ ὡς ἐκ τῆς αὐτῶν φωνῆς, κιχλίζειν καὶ κιχλισμὸς ἐπὶ γυναικείου γέλωτος, οὐκ ἄδηλόν ἐστι. χρῆσις δὲ κιχηλῶν, οὐ μόνον παρὰ τῷ κωμικῷ, ἀλλὰ καὶ παρ' ἐπιχάρμῳ ἐν ᾧ, τὰς ἐλαιοφιλοφάγους κιχήλας. ὃ κεῖται παρὰ τῷ δειπνοσοφιστῇ. ὃς καὶ συρακουσίαν λέξιν τὰς κιχήλας λέγει, ὡς δηλαδὴ καὶ αὐτῶν δωριζόντων. ἐκεῖνος δὲ ἱστορεῖ καὶ ὅτι τὸ εἰς ὅμηρον ἀναφερόμενον ἐπύλλιον αἱ ἐπικιχλίδες, προσηγορίας τοιαύτης ἔτυχεν, ἐπεὶ ὅμηρος ᾄδων αὐτὸ τοῖς παιδαρίοις, κίχλας εἰς δῶρον ἐλάμβανε. κανονίζει δὲ ὁ αὐτὸς ῥήτωρ, καὶ ὅτι ἀττικοί, κίχλην διὰ τοῦ η λέγουσι, καὶ ὁ λόγος, οὕτως ἔχει. τὰ γὰρ εἰς λα λήγοντα θηλυκὰ, πρὸ τοῦ λάμβδα ἕτερον λάμβδα ἔχει. σκύλλα. κίλλα. κόλλα. βδέλλα. ἅμιλλα. ἄμαλλα. τελέσιλλα. τὰ δὲ εἰς λη, οὐκέτι. ὁμίχλη. χύτλη. γενέθλη. οὕτω καὶ κίχλη, ἥτε ὄρνις καὶ ὁ ἰχθύς. ποικιλόστικτος αὐτὸς ὥσπερ ὁ κόσσυφος μελανόστικτος. ἀρέσκεται δὲ τῷ τοιούτῳ κανόνι καὶ ἡρωδιανός. ἐν τούτῳ δὲ τῷ τόπῳ λέγει ὁ ἀθήναιος, καὶ ὅτι, κίχλαι τε καὶ λαγῷ θαλάσσιοι. ὃ καὶ σημείωσαι διὰ τὴν κλίσιν τοῦ, λαγὸς λαγοῦ λαγοί. λέγει δ' ὁ αὐτὸς, καὶ ὅτι ὡς κίχλη διὰ τοῦ η, οὕτω καὶ τρίγλη. τὰ γὰρ εἰς λα θηλυκὰ ἐπιπλοκὴν ἔχοντα τοῦ γάμμα. εἰς η λήγει. τρώγλη. αἴγλη. ζεύγλη. διδάσκει δὲ ἀκολούθως τῷ Ὀππιανῷ, καὶ ὅτι ἡ τρίγλη τριγόνοις γοναῖς ἐπώνυμος οὖσα, οἱονεὶ τρίγονος ἐστί. δὶς τίκτουσα τοῦ ἔτους. τρίτον δέ φασι τεκοῦσα, ἄγονος ἐστι. γίνεται γὰρ αὐτῇ σκωλήκιά τινα κατὰ τὴν ὑστέραν ἃ τὸν γόνον κατεσθίει. ὅτι δὲ ἐκ τοῦ τρίγονος γέγονε τρίγλη τροπῇ συνήθει τοῦ ν εἰς λάμβδα, πεδὸν γίνεται καὶ ἐκ τοῦ νεογνὸς νεογλὸς ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη. καὶ τοῦ, νίτρον καὶ λίτρον. καὶ τοῦ, φίντις κύριον δωρικὸν παρὰ πινδάρῳ. οἱονεὶ φίλτις. οὐκ ἐν πλείστοις

τὸ φιλίτας παρηγμένον κατὰ τὸ νικήτας. ὅμοιον δὲ καὶ τὸ φίντατος ὅπερ ἐστὶ φίλτατος. ἡ δὲ ἰλιάς, ὅτε καὶ τὸ γίνεσθαι ἦτταν ἀντὶ τοῦ ἰλεῶ κατὰ συγκοπὴν καὶ προσθήκην τοῦ γ. τοῦ δὲ φίνταιος, χρῆσις παρ' ἐπιχάρμῳ ἐν τῷ, φίνταται ταινίαι. ἰχθύες δὲ αἱ ὧδε καλοῦνται ταινίαι. οὐ μὴν ὁποῖαι παρωνυμοῦσι τὴν ὡς ὁ ἀθήναιος λέγει θρᾳκικὴν ταινιόπολιν. αἱ γοῦν ταύτης ταινίαι, οὐκ ἰχθῦς δηλοῦσιν, ἀλλ' ἐπὶ ὑφασμάτων λέγονται καὶ ζωνῶν, αἷς γυναῖκες ἐσθῆτα διέζωντο. ἕρκος δὲ, δικτυῶδές τι κυρίως μηχάνημα. νῦν δὲ φαίνεται χοινίον εἶναι μακρὰ τὸ ἕρκος οὗ βρόχοι ἀπηώρηνται πρὸς ἰσότητα σύμμετρον. δῆλον δὲ ὡς ὁμώνυμος λέξις κατὰ τὸ ἕρκος. αὖλις δὲ, ἀπὸ τῆς αὐλῆς αἰολικῶς, ἡ κοίτη καὶ ἡ κατασκήνωσις. ὅθεν καὶ ἡ ἔπαυλις. ἐκ δὲ τοῦ συνθρός δ' ὑπεδέξατο κοῖτος, λαβόντες τὴν μεθ' ὅμηρον, ἔφασαν, ἀτερπέα δ' αὖλιν ἔκυρσεν. Τὸ δὲ ἑξείης ἔχον τὰς κεφαλὰς, ἐπιτεθεῖσθαι δηλοῖ τὴν τῶν βρόχων διὰ πασῶν ἰσότητα. Ἐνταῦθα δὲ ὅπερ τις εἰπεῖν συνεῖς ἔφη περὶ ὧν ἀπήγξατο φύλλου γυνὴ, ὡς εἴθε πάντα τὰ δένδρα τοιούτους καρποὺς φέροιεν, ἔστι καὶ ἐπὶ τῶν τοιούτων βρόχων εἰπεῖν, ὡς εἴθε πάντες βρόχοι τοιαῦτα πτηνὰ συλλαμβάνοιεν. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι βρόχων ἡ παραβολὴ μόνη μέμνηται. ἐν δέ γε τοῖς φθάσασιν, οὐ κεῖνται. λόγῳ συντομίας σεσιγημέναι. Ὅτι μὲν τὰς δμωὰς, οἱ περὶ τὸν τηλέμαχον ἀνά πρόθυρόν τε καὶ αὐλὴν τὸν μελάνθιον ἦγον. τοῦ δ' ἀπὸ μὲν ῥῖνάς τε καὶ οὔατα νηλέϊ χαλκῷ τάμνον μήδεά τ' ἐξέρυσαν κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι. χεῖράς τ' ἠδὲ πόδας κόπτον κεκοτηότι θυμῷ. ἀπότομος αὕτη καὶ δυσοτάτη ποινή. ἐξ ἧς εἰκὸς καὶ θανεῖν τὸν μελάνθιον εἰ καὶ ὁ ποιητὴς καὶ αὐτὸ σιγᾷ. ἐπὶ δὲ τούτοις, οἱ ταῦτα δράσαντες ἀπονιψάμενοι χεῖράς τε πόδας τε, εἰς ὀδυσσῆα δόμονδε κίον. τετέλεστο δὲ ἔργον. Καὶ ὅρα καὶ τοῦτο ἐπιφωνηματικῶς λεχθὲν ὡς καὶ πρὸ βραχέων εἴρηται.

Ὅτε πεφονευμέναι ἤδη τὸν ἄξιον θανάτου, θεῖον καὶ πῦρ ζητεῖ ὀδυσσεὺς ἐπὶ καθάρσει τοῦ δώματος. ἐδόκουν γὰρ οἱ ἕλληνες, οὕτω τὰ τοιαῦτα μύση καθαίρεσθαι διοπομπούμενα. καὶ ὕστεροι μὲν, δηλοῦσι τρόπον καθαρσίων ἑτέρους. ἃ καὶ ἐξέχεέ τις τὴν οἰκίαν μετὰ τὰς ἀθίμους ἐπαοιδὰς, προσέρριπτον ἀμφόδοις, ἔμπαλιν τὰ πρόσωπα στρέφοντες καὶ ἐπανιόντες ἀμεταστρεπτί. ὁ δέ γε ποιητικὸς ὀδυσσεὺς οὐχ οὕτω ποιεῖ, ἀλλ' ἑτέρως ἁπλούστερον. φησὶ γοῦν. οἶσε θέειον γρηῢ κακῶν ἄκος, οἶσε δέ μοι πῦρ, ὄφρα θεειώσω μέγαρον, καὶ ἡ γραῦς ποιεῖ οὕτω, καὶ ἤνεγκε πῦρ καὶ θέειον. καὶ ὀδυσσεὺς εὖ διεθείωσε μέγαρον καὶ δῶμα καὶ αὐλὴν, πλέον ποιήσας οὐδέν. Καὶ ὅρα τὸ οἶσε δὶς λεχθὲν, τοῖς μετεικοῖς μόνοις ὅλως χρήσιμον οὗπερ ἡ γραφὴ διὰ φιλοῦ, λόγῳ παρατατικοῦ ὡς προδεδήλωται. ἀπὸ δὲ ἰσοδύναμος τοῦ οἶσον. θέειον δὲ, θυμίαμα τὸ εἶδος καθαίρειν δοκοῦν τοὺς μιασμούς.

Αὐτὰρ ὅγε προσέειπε φίλην τροφὸν Εὐρύκλειαν.
Οἶσε θέειον γρηῢ κακῶν ἄκος, οἶσε δέ μοι πῦρ,
Ὄφρα θεειώσω μέγαρον. σὺ δὲ Πηνελόπειαν
Ἐλθεῖν ἐνθάδ' ἄνωχθι σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν.
Πάσας δ' ὄτρυνον δμωὰς κατὰ δῶμα νέεσθαι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια.
Ναὶ δὴ ταῦτά γε τέκνον ἐμὸν κατὰ μοῖραν ἔειπες.
Ἀλλ' ἄγε τοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματ' ἐνείκω,
Μὴ δ' οὕτω ῥάκεσιν πεπυκασμένος εὐρέας ὤμους
Ἕσταθ' ἐνὶ μεγάροισι, νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Πῦρ νῦν μοι πρώτιστον ἐνὶ μεγάροισι γενέσθω.
Ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἀπίθησε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια.
Ἤνεγκεν δ' ἄρα πῦρ καὶ θέειον. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Εὖ διεθείωσεν μέγαρον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν.
Γρηῢς δ' αὖτ' ἀπέβη διὰ δώματα κάλ' Ὀδυσῆος
Ἀγγελέουσα γυναιξὶ καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι.
Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι.
Αἱ μὲν ἄρ' ἀμφεχέοντο καὶ ἠσπάζοντ' Ὀδυσῆα,
Καὶ κύνεον ἀγαπαζόμεναι κεφαλήν τε καὶ ὤμους,
Χεῖράς τ' αἰνύμεναι. τὸν δὲ γλυκὺς ἵμερος ᾕρει
Κλαυθμοῦ καὶ στοναχῆς. γίνωσκε δ' ἄρα φρεσὶ πάσας.

διὸ καὶ διαστέλλας, κακῶν ἄκος αὐτὸ φησιν ὁ ποιητής. οὔπω δέ τινες ἐνταῦθα ἐπῳδαὶ συνήθεις τοῖς παλαιοῖς, οὔτε στοιχεῖον ἐν ᾧ οἱ ἄνθρωποι ἀπαγόμενοι, ἀπὸ τῶν ἀγγείων ἐρρίπτοντο ὀπισθοφανῶς. Ἱστέον δὲ ὅτι οὐ μόνον διὰ θείου ἐγίνοντο καθαρμοὶ καθὰ προσεχῶς ἐγράφη, ἀλλὰ καὶ φυτάλιά τινα εἰς τοῦτο χρήσιμα ἦν. ἀειστερεῶν γοῦν. φυτὸν κατὰ παυσανίαν, ἐπιτήδειον εἰς καθαρμόν. καὶ σῦς δὲ, εἰς τοιαῦτα ἐστὶν οὐ παρελαμβάνετο ὡς ἐν ἰλιάδι φαίνεται. καὶ οἱ τὸ διοπομπεῖν δὲ ἑρμηνεύοντες, φασὶν ὅτι δῖον ἐκάλουν, κώδιον ἱερείου τεθέντος διὶ μειλιχίῳ ἐν τοῖς καθαρμοῖς. φθίνοντος μαιμακτηριῶνος μηνὸς ὅτε ἤγοντο τὰ πομπαῖα. καὶ καθαρμῶν ἐκβολαὶ εἰς τὰς τριόδους ἐγί-

κοντο, εὐχὴν δὲ μετὰ χεῖρας, πέμπον. ὅπερ ἦν φασι, κηρύκιον, σύμβολον Ἑρμοῦ. καὶ ἐκ τοῦ τοιούτου πέμπειν καὶ τοῦ ῥηθέντος δίου, τὸ διοπομπεῖν. καὶ τοῦτο μὲν, οὕτως ἐξ ἱστορίας. ἄλλως δὲ κοινότερον, διοπομπεῖσθαι ἀπὸ διοπομπεῖν ἐφαίνετο, τὸ, Διὸς ἀλεξικάκου ἐπικλήσει ἐκπέμπειν τὰ φαῦλα. ὅτι δὲ καὶ δι' αἵματος ἦν κάθαρσις, αἱ ἱστορίαι δηλοῦσιν. ὁποία καὶ ἡ τῶν φονέων. δι' αἵματι ῥαινόμενοι, καθάρσιον εἶχον αὐτό. λέγονται δὲ ὡς οἱ περὶ τὴν τοιαύτην τέχνην καὶ μάλιστα οἱ τὰς πόλεις καθαίροντες, φαρμακοὶ ἀττικῶς ἐλέγοντο καθὰ δηλοῖ καὶ ὁ Δημοσθένης. Ἴωνες δέ φασι προπαροξυτόνως. τοῦ δὲ τοιούτου καθαίρειν πράγματα, τὸ καθάρσιον καὶ τὸ κάθαρμα. ἐκεῖνο μὲν, οὐ μωμητόν. τοῦτο δὲ, ψεκτόν. ἀφ' οὗ καθάρματα τοὺς ῥυπαροὺς καὶ ἀποβλήτους φαμέν. καὶ ἔστιν αὐτὸ, σκέμμα δεύτερον τοῦ ἐν Ἰλιάδι λύματος ἤγουν ἀπονίμματος. ἐξ οὗ καὶ ἡ λύμη, καὶ ὁ λυμεών. ὥσπερ αὖ πάλιν τοῦ λύματος ἀφελέστερον, τὸ περίψημα. σπόγγισμά τι ὂν αὐτό. ὃ κατὰ τοῦτο, ἐοικὸς ἐστὶ λύματι. Τὸ δὲ θεῖον, γίνεται ἀπὸ τοῦ θεὸς θέϊον κατὰ παραγωγὴν ἁπλῆν. καὶ ἐν συναιρέσει, θεῖον δισυλλάβως. ἐξ οὗ καὶ θειάζειν, τὸ θυμιάζειν. ὡς τὸ, ὦ ἐνθειώσει. προσλαβὼν δὲ τὸ ε πρὸ τῆς διφθόγγου, γίνεται θέειον τρισυλλάβως. ἐξ οὗ τὸ, ὄφρα θεειώσω. ἄλλως δὲ, διαλυθὲν τὸ δισύλλαβον θεῖον, γίνεται θέϊον. καὶ ἔστι δυνατὸν καὶ ἀπ' αὐτοῦ γενέσθαι ῥῆμα τὸ θειῶσαι. Ὅτι δὲ θεῖον ἐστὶν ἐνταῦθα νοοῦσι καὶ τὸ μὴ θείαφον τὸ λεγόμενον δηλαδὴ θεῖον ἄπυρον, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. καὶ θεῖον μὲν, ἴσως διὰ τὸ καινὸν τῆς αὐτοῦ ἐνεργείας καὶ τεράστιον. ἢ διὰ τὸ ἀνάγεσθαι ἐνταῦθα τὰ θεῖα. ἢ καὶ διὰ τὸ θεόθεν εἶναι. μετὰ προσθήκης δὲ θεῖον ἄπυρον, τὸ ὀλιγόπυρον. βραχὺ γὰρ ψαῦσαν πυρὸς, ἀνάπτεται. ἢ ὅτι οὐ χρὴ ἁπλῶς τηρεῖσθαι αὐτὸ διὰ τὸ δύσοσμον. Ἐν δὲ τῷ, μέγαρον καὶ δῶμα καὶ αὐλὴν, διαφορά τις φαίνεται μεγάρου καὶ δώματος. καὶ ἴσως, μέγαρον τὴν γυναικωνῖτιν φησί. καὶ κεῖνται χρήσεις εἰς τοῦτο πρὸ ὀλίγων τινές. φαίνεται δὲ αὐτὸ καὶ ἔνθα ἡ Πηνελόπη ἐγκελεύεται τῇ Εὐρυκλείᾳ μέγαρόνδε ἔρχεσθαι, καὶ Τηλέμαχος δὲ αὐτὴν ἀπὸ μεγάρου καλεῖ. Τὸ δὲ οἶσε πῦρ περιφράζων ἅμα καὶ παραφράζων, πῦρ νῦν μοι φησὶ πρώτιστον ἐνὶ μεγάροισι γενέσθω. Ὅτι προτρεπτικὰ καὶ κοσμίως εἰς λαμπροφορίαν τὸ, ἀλλ' ἄγε δὴ χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματ' ἐνείκω. μὴ δ' οὕτω ῥάκεσι πεπυκασμένος εὐρέας ὤμους, ἕσταθ' ἐνὶ μεγάροισι. νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη. ἀπὸ τοῦ ἵστακα δὲ ὃ προστακτικὸν τὸ ἵσταθι, γίνεται τὸ ἕσταθι κατὰ πλεονασμὸν ὁμοίως τῷ, κλῦθι καὶ τοῖς τοιούτοις. Ὅτι πάλιν τῆς Εὐρυκλείας μετακαλεσαμένης, ἀμφεχέοντο καὶ ἠσπάζοντο Ὀδυσσῆα καὶ κύνεον ἀγαπαζόμεναι κεφαλήν τε καὶ ὤμους αἱ ἀθρόοι δμωαί. χεῖράς τε αἰνύμεναι. τὸν δὲ γλυκὺς ἵμερος ᾕρει κλαυθμοῦ καὶ στοναχῆς. γίγνωσκε δ' ἄρα φρεσὶ πάσας. λαλεῖ δὲ πρὸς οὐδεμίαν οὐδέν. τί γὰρ ἔδει λέγειν τὸν οὕτω σεμνὸν Ὀδυσσέα, πρός γε τὰς τοιαύτας; ἤρκει δὲ ἀντὶ προσφθέγματος, ὁ ἐνδιάθετος κλαυθμὸς καὶ ἡ στοναχή, ἅπερ οὐδὲ ἦν τῇ τῶν Φαιάκων γῇ πάσχων Ὀδυσσεύς. ἰστέον δὲ ὡς ἐκ τοῦ κύνεον ἀγαπαζόμεναι, εἰλῆφθαι δοκεῖ παρὰ τοῖς ὕστερον, ἀγαπᾶν λέγειν τὸ φιλεῖν. καὶ ἀγάπην, τὸ φίλημα.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Ψ- ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Ἀναγνωρισμὸς Ὀδυσσέως πρὸς τὴν γυναῖκα, καὶ τῶν τῆς πλάνης διηγημάτων ἀνακεφαλαίωσις, καὶ Ὀδυσσέως καὶ Τηλεμάχου μετὰ τῶν οἰκείων ἔξοδος.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ψ.

ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

ΕΝ τῇ προούσῃ ῥαψῳδίᾳ, Ὀδυσσεὺς ἀναγνωρίζεται τῇ γυναικί. διὸ καὶ Ὀδυσσέως ὑπὸ Πηνελόπης ἀναγνωρισμὸς ἐπιγράφεται. κατάρχει δὲ ταύτης, ἡ γραῦς Εὐρύκλεια τὰ κατὰ τὸν Ὀδυσσέα τῇ γυναικὶ ἀγγέλλουσα. φησὶ γάρ. γρηῢς δ' εἰς ὑπερῷ' ἀνεβήσατο καγχαλόωσα, ὡς εἰκός. δεσποίνῃ ἐρέουσα τὰ κατὰ τὸν Ὀδυσσέα, γούνατα δ' ἐρρώσαντο· τουτέστιν ἐρρωμένως ἐκινοῦντο, πόδες δ' ὑπερικταίνοντο. τοιοῦτον γὰρ ἡ παρ' ἐλπίδα τέρψις, ἀνανεοῦσα τὸ γῆρας. καὶ τὰς φυσικὰς δυνάμεις ἐπιτείνασα, ῥωννύουσα ὡς τὰ πολλά. εἰ καὶ ἔστιν ὅτε, τἀναντία τῇ ὑπερβολῇ τῆς χαρᾶς ἀποβαίνει. διὸ καὶ Λαέρτης ἐν τοῖς ἑξῆς τὸ γῆρας ἤδη ἀχθόμενος διὰ τὴν ἐπὶ τῷ Ὀδυσσεῖ χαράν, νεοτήσιον μένος ἐπαναλήψεται. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ γρηῢς τοιοῦτον μέν ἐστι τῷ ναῦς κατὰ τὴν προφορὰν καὶ τὴν κλίσιν, οὐ πάντα δὲ ἔχει ἀκόλουθα ἐκείνῳ. τοῦτο μὲν γάρ, διαλύεται ὡς καὶ ἐνταῦθα, γρηῢς δ' εἰς ὑπερῷ' ἀνεβήσετο. ἡ δὲ ναῦς, οὐ διαλύεται. καὶ ἡ ναῦς μέν, ἔχει καὶ ἀττικόν, τὸ νεὼς γάρ. ἡ δὲ γραῦς, οὔ. τὰ δὲ λοιπά, ὁμοιοῦνται. ναῦς γὰρ ναὸς καὶ νηός, ὡς γραῦς γραὸς καὶ γρηός. Τὸ δὲ ἐρρώσαντο πόδες, ἀγαθὸν ἔχει τρόπον. οὐ μὴν ὁμοίως ἐν Ἰλιάδι τό, χαῖται ἐρρώσαντο. Τὸ δὲ ὑπερικταίνοντο, ἀντὶ τοῦ ἀνεπάλλοντο κατὰ Ἀρίσταρχον. ἢ ὑπερεξετείνοντο. ἄγαν ἐκινοῦντο. παρὰ τὸ ἴκταρ, ὅ ἐστιν ἐγγύς. ὡς ἡ παροιμία, οὐδ' ἴκταρ βάλλει. ἀντὶ τοῦ οὐδ' ἐγγὺς τοῦ σκοποῦ γίνεται. καὶ τὸ μὲν τοιοῦτον ἴκταρ, εὐλόγως τι δασύνεται, καὶ ἐπίρρημά ἐστιν ὡς τὸ ὕπαρ. τὸ δὲ παρὰ Καλλιμάχῳ

Γρηῢς δ' εἰς ὑπερῷ' ἀνεβήσατο καγχαλόωσα,
Δεσποίνῃ ἐρέουσα φίλον πόσιν ἔνδον ἐόντα.
Γούνατα δ' ἐρρώσαντο. πόδες δ' ὑπερικταίνοντο.
Στῆ δ' ἄρ ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν.
Ἔγρεο Πηνελόπεια φίλον τέκος, ὄφρα ἴδηαι
Ὀφθαλμοῖσι τεοῖσι τά τ' ἔλδεαι ἤματα πάντα.
Ἦλθ' Ὀδυσεὺς, καὶ οἶκον ἱκάνεται ὀψέ περ ἐλθών.
Μνηστῆρας δ' ἔκτεινεν ἀγήνορας. οἵ θ' ἑὸν οἶκον
Κήδεσκον, καὶ κτήματ' ἔδον, βιόωντό τε παῖδα.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια.
Μαῖα φίλη, μάργην σε θεοὶ θέσαν, οἵ τε δύνανται
Ἄφρονα ποιῆσαι καὶ ἐπίφρονά περ μάλ' ἐόντα,
Καί τε χαλιφρονέοντα σαοφροσύνης ἐπέβησαν.
Οἵ σέ περ ἔβλαψαν, πρὶν δὲ φρένας αἰσίμη ἦσθα.
Τίπτε με λωβεύεις πολυπενθέα θυμὸν ἔχουσαν,
Ταῦτα παρὲξ ἐρέουσα, καὶ ἐξ ὕπνου μ' ἀνεγείρεις
Ἡδέος, ὅς μ' ἐπέδησε φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας;
Οὐ γάρ πω τοιόνδε κατέδραθον, ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς
Ὤχετ' ἐποψόμενος κακοΐλιον οὐκ ὀνομαστήν.
Ἀλλ' ἄγε νῦν κατάβηθι, καὶ ἂψ ἔρχεο μέγαρόνδε.
Εἰ γάρ τις μ' ἄλλη γε γυναικῶν αἵ μοι ἔασι,
Ταῦτ' ἐλθοῦσ' ἤγγειλε καὶ ἐξ ὕπνου ἀνέγειρε,
Τῷ κε τάχα στυγερῶς μιν ἐγὼ ἀπέπεμψα νέεσθαι
Αὖτις ἔσω μέγαρον, σὲ δὲ τοῦτό γε γῆρας ὀνήσει.

μάχοις ἐν ἐθνικαῖς ὀνομασίαις ὥς φησιν ἀθήναιος, οἷον. ἐγκρασίχολοι τεχνῖται. χαλκὶς ἴκταρ ἀθερίνη, ὄνομα μὲν ἰχθύος ἐκ ὀρθοῦ δηλοῖ. ζητητέον δὲ τὸ γένος αὐτοῦ, εἴτε ἄρσεν ἐστὶ κατὰ τὸ μάκαρ, εἴτε θῆλυ κατὰ τὸ δάμαρ εἴτε οὐδέτερον κατὰ τὸ νέκταρ. ἔτι δὲ καὶ εἰ δασύνεται. ὃ καὶ εἰκός ἐστιν ὡς ἀπὸ τοῦ ἵκτασθαι. ἀφ' οὗ κατ' ἀναλογίαν τῶν ψιλῶν εἰς δασεῖα. καὶ ὁ ἰχθὺς ὡς προδεδήλωται. ἐπιπλεῖστον δέ ἐστιν ἰχθύδιον οὗπερ ἡ κλῆσις ἴκταρ. ἐμφαίνει δὲ τοῦτο ἡ βυζάντιος παραφθορά, κτάρια τὰ τοιαῦτα λέγουσα.

Οἱ στῆσα ὑπὲρ κεφαλῆς ἡ γραῦς μαῖα, ἔγρεο πηνελόπεια φίλον τέκος φησὶν ὄφρα ἴδηαι ὀφθαλμοῖσι τεοῖσιν ἅ τ' ἔλδεαι ἤματα πάντα, ἦλθ' ὀδυσσεὺς καὶ οἶκον ἱκάνεται ὀψὲ περ ἐλθών. μνηστῆρας δ' ἔκτεινεν ἀγήνορας. οἵ θ' ἑὸν οἶκον κήδεσκον ἔδον ἔβλαπτον καὶ κτήματ' ἔδον, βιόωντό τε παῖδα. καὶ οὕτω μὲν ἡ γραῦς. ἡ δὲ πηνελόπη ὑπὸ καινοῦ τοῦ ἀκούσματος ἀπιστοῦσα, τίς γὰρ ἂν καὶ ἄλλος ῥαδίως οἴοιτο τοιοῦτον μέγα ἔργον ἐν ἀκαρεῖ καιροῦ κατὰ πραχθῆναι; καὶ παίζεσθαι νομίσασα, μαῖα φίλη φησί, μάργην σε θεοὶ θέσαν. οἵ τε δύνανται ἄφρονα ποιῆσαι τινὰ καὶ ἐπίφρονα περ μάλ' ἐόντα, καὶ τε χαλιφρονέοντα σαοφροσύνης ἐπέβησαν. τουτέστιν ἐπιβεβάσιν. οἵ τουτέστιν οὗτος, σέ περ βλάψε. πρὶν δὲ φρένας αἰσίμη ἦσθα. τίπτε με λωβεύεις πολυπενθέα θυμὸν ἔχουσαν, ταῦτα παρὲξ ἐρέουσα, καὶ ἐξ ὕπνου μ' ἀνεγείρεις ἡδέος, ὅς μ' ἐπέδησε φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας; οὐ γάρ πω τοιόνδε ἐγὼ οὕτως ἡ τοιοῦτον ὕπνον κατέδραθον τουτέστιν ἐκοιμήθην, ἐξ οὗ ὀδυσσεὺς ᾤχετο ἐποψόμενος κακοΐλιον οὐκ ὀνομαστήν. ἀλλ' ἄγε νῦν κατάβηθι, καὶ ἂψ ἔρχευ μέγαρόν δε. ἤγουν εἰς τὴν γυναικωνῖτιν. εἰ γάρ τις με ἄλλη γυναικῶν αἵ μοι ἔασι ταῦτ' ἐλθοῦσα ἤγγειλε, καὶ ἐξ ὕπνου μ' ἀνέγειρε, στυγερῶς ἂν αὐτὴν ἀπέπεμψα νέεσθαι αὖτις ἔσω μέγαρον τουτέστιν εἰς τὸ μέγαρον. ἢ ἔσω μεγάρων. σὲ δὲ τοῦτό γε, γῆρας ὀνήσει. τουτέστιν ὅσον εἰς τὸ μὴ στυγερῶς ἀποπεμφθῆναι, ὀνήσει τὸ γῆρας εἰ καὶ ἄλλως μεμπτέα ἐστί. ἰστέον δὲ ὅτι ὁ βαθύτατος ὕπνος τῆς γυναικὸς ὃν αὐτῇ ἐπὶ βλεφάροις ἀθηνᾶ ἔβαλε, λύει καὶ ἀπορίαν τὴν, πῶς δὴ ποτε τοσούτου θορύβου ἐν τῇ μάχῃ γενομένου, ἐκείνη οὐκ ᾔσθετο. δηλοῖ δὲ καὶ ὡς ἐὰν ἐκείνη οὐδὲν ἔγνω. ὑπό παντί ἀλλ' οὐδὲ οἱ ἔξω τοῦ οἴκου ἰθακήσιοι. Τῶν δὲ ῥηθέντων, τὸ μὲν φίλον τέκος, ἄκραν εὔνοιαν τῆς γραὸς πρὸς τὴν δέσποιναν ἐνδείκνυται, καὶ ἐκείνης αὖθις αἰδῶ πρὸς ταύτην οἷα φίλην μαῖαν τοῦ ἀνδρός. οὕτω δὲ καὶ μετ' ὀλίγα οὔπω σε λωβεύω φίλον τέκος φησί. Τὸ δὲ ὀφθαλμοῖσι τεοῖσιν, ἀκριβέστατα εἴωθε λέγεσθαι πρὸς διαστολὴν τῶν τι φανταζομένων τινὰς ὡς τὸ, ἐσσόμενος πατέρ' ἐσθλόν, καὶ τῶν ἀλλοτρίοις ὁρώντων ὀφθαλμοῖς. ὁποῖοι οὐ μόνον οἱ ἐκτυφλωθέντες πρὸς τῶν βλεπόντων ὁδηγούμενοι, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀπὸ τῶν αὐτόψει βλεπόντων μανθάνοντες τὸ ἱστορεῖν. ὧν πάντων διαφέρει ὁ ἰδὼν τι ὀφθαλμοῖς ἰδίοις. Τὸ δὲ ἦλθεν ὀδυσσεύς, ἁπλοϊκῶς εἴρηται. Τὸ δὲ καὶ οἶκον ἱκάνεται, πρὸς σαφήνειαν ἐπῆκται. οὐ γὰρ πᾶς ὁ ἐλθὼν ἐξ ἀλλοδαπῆς εἰς πατρίδα, ἤδη καὶ οἴκαδε αὐτίκα ἐστί. καὶ δηλοῖ τοῦτο, ἀγαμέμνων. ἐπιβὰς μὲν τῆς πατρίδος γῆς τὸν οἶκον δὲ οὐκ ἰδών, ἐπεὶ καὶ ταυτολογία εἶναι δοκεῖ τὸ ἦλθεν ὀδυσσεὺς καὶ οἶκον ἱκάνεται. ἰστέον καὶ ὅτι ἡδὺ τὰ ἥδιστα ταυτολογεῖσθαι. διὸ καὶ τὸ ὀψέ περ ἐλθών, τῇ τοιαύτῃ ταυτολογίᾳ συμβάλλεταί τι. Τὸ δὲ μνηστῆρας δ' ἔκτεινεν, ἐπίτασις τοῦ καλοῦ. εἰ ἐλθὼν καὶ οἶκον ἱκόμενος καὶ ὀψὲ ἐλθών, ἔκτεινε καὶ τοὺς κακούς. Τὸ δὲ ἀγήνορας, φανερῶς ἐπὶ ψόγου κεῖται ὡς δηλοῖ τὸ, οἵ περ οἶκον κήδεσκον καὶ τὰ ἑξῆς. Σημείωσαι δὲ ὅπως ἡ γραῦς ὡς ἐχρῆν οὐ μακρολογεῖ πρὸς τὴν δέσποιναν ἔξω καιροῦ, ἀλλὰ γοργῶς αὐτὸ ἀφηγεῖται τὸ ἀναγκαῖον. ἤγουν τὸ μὲν τὸν ὀδυσσέα ἐλθεῖν, ἐν στίχῳ ἑνί. ἐν δὲ ἑτέρῳ, τὸ τοὺς μνηστῆρας ὀλέσθαι. ὁ δὲ τρίτος, ἐκπεδιασμοῦ μὲν θυμικῶς δὲ καταφορὰν τῶν μνηστήρων ἔχει. διὰ τὸ κακῶς περὶ ἐκείνους διατεθεῖσθαι τὴν γραῦν. Τὸ δὲ βιάασθαι, πρωτότυπόν ἐστι τοῦ βιάζεσθαι. δῆλον δὲ ὡς οἱ μεθ' ὅμηρον, καὶ ἐπὶ γυναικείας πείρας τὴν λέξιν ἐτίθεντο. μάργη δὲ, ἡ μαινομένη. καὶ μάργος, ὁ τοιοῦτος. ὅθεν καὶ μαργαίνειν ῥῆμα. καὶ λίμαργος. καὶ γαστρίμαργος. Τὸ δὲ οἳ δύνανται ἄφρονα ποιῆσαι καὶ ἑξῆς, θείας γνωμικῶς δηλοῖ ἐνέργειας. ὁποίαν ἤδη ἔχει καὶ ἑρμῆς. τοὺς μὲν ὑπνώοντας, ἐγείρων. τοὺς δὲ, καὶ ἀνάπαλιν διατιθέμενος. χαλίφρων δὲ καὶ χαλιφρονῶν, ὁ τὰς φρένας παρακεχαλασμένος. παρὰ τὸ χαλῶ. ἐξ οὗ καὶ τὸ καγχαλόω. καὶ χάλιξ οἶνος, ὁ χαλῶν καὶ ἀνιεὶς ἡμᾶς. καὶ ἀκροχάλιξ οἶνος, ὁ μεθύων. καὶ ἐπίχαρμος δέ φασι, χαλικάζειν λέγει τὸ περὶ συνουσίας ἐφ' ἡδονῆς ἀνίεσθαι καὶ ὑποσείειν. σαοφροσύνη δὲ τουτέστι σωφροσύνη, παρὰ μὲν τοῖς ὕστερον ἀρετὴ περὶ ἡδονὰς καὶ λύπας. ὁμήρῳ δὲ, σῶαι φρόνησιν οἶδεν αὐτήν διὸ καὶ ἐναντία τῇ χαλιφροσύνῃ ἐστίν. ὥς τι καὶ ὁ σαόφρων, ἀντίθετος τῷ χαλίφρονι καθὰ καὶ ὁ περίφρων. ὡς τὸ, ἀλλὰ σαόφρων ἐστί, νεμεσσᾶται δ' ἐνὶ θυμῷ καὶ ἑξῆς. κεῖται δὲ καὶ μετ' ὀλίγα ἡ τοιαύτη σωφροσύνη ἐν τῷ, ἀλλὰ σαοφροσύνῃσι νοήματα πατρὸς ἐκεύθει. Τὸ δὲ σαοφροσύνης ἐπέβησαν, ὅμοιον τῷ, ἀναιδείης ἐπιβῆναι ὃ πρὸ ὀλίγου εἴρηται. καὶ τῷ, ὄφρα εὐφροσύνης ἐπιβῆτον. ὃ μετ' ὀλίγα κεῖται. Τὸ δὲ παρέβλαψε, κατὰ φρένας νοεῖται νῦν ὅθεν ὁ βλαψίφρων σύγκειται. διὸ ἐπάγει. πρὶν δὲ φρένας αἰσίμη ἦσθα. κατὰ τὸ, γῆρας δ' ἐναίσιμον ἄνδρα τίθησιν. ἔστι δὲ αἰσίμη, ἡ τηροῦσα τὸ αἴσιον ἤτοι καθῆκον καὶ δίκαιον, καὶ γίνεται ἐκ τοῦ αἴσιμος. ὁμοίως τῷ, ἔρημος ἐρήμη. χρήσιμος χρησίμη, καὶ τοῖς τοιούτοις. Τοῦ δὲ λωβεύειν, πρωτότυπον τὸ λωβῶ, ἐξ οὗ καὶ ὁ λα-

βητήρ. λαμβάνεται δὲ ἡ λέξις, ἐπί τε χλεύης καὶ ὕβρεως ὡς τὰ πολλά. καὶ ἐπὶ τῆς ἁπλῶς δὲ βλάβης ὡς καὶ ἐν τῷ, οἷς ἐλωβᾶτ' οἱ ξεῖνοι. παράγεται δὲ παρὰ τὸ ἐπὶ λαοῦ συμβαίνειν. ἵνα ᾖ λαοίβη, καὶ ἐν συναιρέσει λώβη. κυρία δὲ ἡ λέξις καὶ δυσμετάληπτος, διὸ καὶ ἡ γραῦς τῇ αὐτῇ παρούσῃ λέξει χρᾶται. Τὸ δὲ παρὲξ ἐρέουσα, ἀντὶ τοῦ ἀγγέλλουσα ἔξω μὲν τοῦ ἀληθοῦς ἐγγὺς δὲ τοῦ ψεύδους, ἵνα καὶ ἐνταῦθα τὸ παρὲξ, δηλοῖ τόπον ἐγγὺς τόπου ἐκτός. Ὅτι δὲ τὸ ἐρέουσα ἀντὶ τοῦ ἀγγέλλουσα κεῖται, δηλοῖ τὸ, εἰ γάρ τις δὴ ἀνὴρ ταῦτ' ἐλθοῦσα ἤγγελλεν. ὅτι δὲ τὸ εἴρειν καὶ ἀντὶ τοῦ ἀγγέλλειν λέγεται, πολλαχόθεν δῆλον. ἐξ οὗ καὶ Ἴρις ἡ τῶν θεῶν ἄγγελος. καὶ Ἶρος δὲ ὃς ἀγγέλλεσκε κιὼν ὅθι ἐστέλλετο. ἴδιος δὲ ὕπνου δηλωτικὸν τὸ, οὐ γάρ πω τοιόνδε κατέδραθον ἐξ οὗ τόδε γέγονεν. ἰσχὺν δὲ βαθέος ὕπνου δηλοῖ τὸ, ὅς μ' ἐπέδησε φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας. Τὸ δὲ κατάβηθι, ὡς πρὸς τὰ ὑπερῷα ἐρρέθη ἔνθα ἡ γραῦς ἀνεβήσατο. Τὸ δὲ γυναικῶν αἵ μοι ἔασιν, ἀντὶ τοῦ δμωΐδων αἳ εἰσὶν ὑπ' ἐμοὶ ἢ ὑπὲρ ἐμοῦ. τοῦτο δὲ, πρὸς διαστολὴν ἑτέρων γυναικῶν. ἄλλαι μὲν γὰρ ἴσως, ἐπελώβευσαν ἂν ἴσως. τῶν δὲ ἐμῶν, οὐκ ἂν οὐδεμία. Τὸ δὲ στυγερῶς ἀπέπεμψα, ἀντὶ τοῦ, φρικτῶς. κρυερῶς. παρὰ τὴν πολλαχοῦ [illegible]ευομένην στύγα ψυχρὰν ἐν ᾅδου πηγήν. ἀφ' ἧς τὸ στυγέειν. ὡς τὸ, στυγέει δὲ καὶ ἄλλος. οὗ ὁ μέλλων, στυγήσω. ἐξ ὧν τοῦ στυγέω μὲν, τὸ στυγερόν. τοῦ στυγήσω δὲ, τὸ στυγητόν.

Ὅτι τῆς Πηνελόπης λωβεύεσθαι οἰομένης ἐφ' οἷς ἡ γραῦς περὶ τοῦ δεσπότου ἤγγελλε, φησὶν ἡ μαῖα. οὔ τί σε λωβεύω τέκνον φίλον. ἀλλ' ἔτυμόν τοι ἦλθεν ὀδυσσεὺς καὶ οἶκον ἱκάνεται ὡς ἀγορεύω. εἶτα σαφέστερον τὸ πρᾶγμα φράζουσα, ἐπάγει. ὁ ξεῖνος. τὸν, πάντες ἀτίμων ἐν μεγάροισιν. ἵνα λέγῃ ὅτι ἐκεῖνος ἐστὶν ὀδυσσεὺς, ὁ χθιζὸς ἄτιμος ξένος. Τηλέμαχος δ' ἄρα φησὶ πάλαι ᾔδει αὐτὸν ἔνδον ἐόντα, ἀλλὰ σαοφροσύνῃσιν ἤτοι ὡς περιδεικλῶδη φροντίσιν νοήματα πατρὸς ἔκευθεν, ὄφρ' ἀνδρῶν τίσαιτο βίας ὑπερηνορεόντων. ὃ δὴ ἐπὶ μυστηριασμῷ οἰκεῖόν ἐστι λέγεσθαι. Ὡς ἔφατο ἡ γραῦς. ἡ δὲ Πηνελόπη ὅτι γὰρ ἐχρῆν ἀπραγμόνως οὕτω συγκατατίθεσθαι τοῖς ὑπὲρ τοῦ ὀδυσσέως, οὔτ' αὖ πάλιν διὰ παντὸς ἀπιστεῖν τῇ περίφρονι μαίᾳ, ἐχάρη. καὶ ἀπὸ λέκτροιο θοροῦσα, γρηῒ περιπλέχθη. βλεφάρων δ' ἀπὸ δάκρυον ἧκε. καὶ, εἰ δ' ἄγε μοι μαῖα φίλη φησὶν εἰ ἐτεὸν ἦλθεν, ὅπως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφῆκε μοῦνος ἐὼν, οἳ δ' αἰὲν ἀολλέες ἔνδον ἔμιμνον. τοῦτο δὴ τὸ ἐν τοῖς πρὸ τούτων καὶ ἀπορηθὲν ὅμως εἰκότως καὶ λυθέν. Καὶ ἡ γραῦς μικρὸν εἰδυῖα τῶν ἐρωτηθέντων, τὸν τρόπον μὲν οὐκ εἰδέναι φησίν. οὔτε γὰρ ἰδεῖν, οὔτε μαθεῖν.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια.
Οὔ τί σε λωβεύω τέκνον φίλον, ἀλλ' ἔτυμόν τοι
Ἦλθ' ὀδυσεὺς καὶ οἶκον ἱκάνεται ὡς ἀγορεύω.
Ὁ ξεῖνος. τὸν, πάντες ἀτίμων ἐν μεγάροισι.
Τηλέμαχος δ' ἄρα μιν πάλαι ᾔδεεν ἔνδον ἐόντα,
Ἀλλὰ σαοφροσύνῃσι νοήματα πατρὸς ἔκευθεν,
Ὄφρ' ἀνδρῶν τίσαιτο βίην ὑπερηνορεόντων.
Ὣς ἔφαθ'. ἡ δ' ἐχάρη. καὶ ἀπὸ λέκτροιο θοροῦσα,
Γρηῒ περιπλέχθη. βλεφάρων δ' ἄπο δάκρυον ἧκε.
Καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Εἰ δ' ἄγε δή μοι μαῖα φίλη νημερτὲς ἔνισπε,
Εἰ ἐτεὸν δὴ οἶκον ἱκάνεται ὡς ἀγορεύεις,
Ὅππως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφῆκε
Μοῦνος ἐών, οἳ δ' αἰὲν ἀολλέες ἔνδον ἔμιμνον.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια.
Οὐκ ἴδον οὐ πυθόμην. ἀλλὰ στόνον οἶον ἄκουσα
Κτεινομένων. ἡμεῖς δὲ μυχῷ θαλάμων εὐπήκτων
Ἥμεθ' ἀτυζόμεναι. σανίδες δ' ἔχον εὖ ἀραρυῖαι,
Πρίν γ' ὅτε δή με σὸς υἱὸς ἀπὸ μεγάροιο κάλεσσε
Τηλέμαχος. τὸν γάρ ῥα πατὴρ προέηκε καλέσσαι.
Εὗρον ἔπειτ' ὀδυσῆα μετὰ κταμένοισι νέκυσσιν
Ἑσταόθ'. οἱ δέ μιν ἀμφὶ κραταίπεδον οὖδας ἔχοντες,
Κείατ' ἐπ' ἀλλήλοισιν. ἰδοῦσά κε θυμὸν ἰάνθης,
Αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον ὥς τε λέοντα.
Νῦν οἱ μὲν δὴ πάντες ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν
Ἀθρόοι, αὐτὰρ ὁ δῶμα θεειοῦται περικαλλὲς,
Πῦρ μέγα κειάμενος. σὲ δέ με προέηκε καλέσσαι.
Ἀλλ' ἕπευ, ὄφρα σφῶϊν ἐϋφροσύνης ἐπιβῆτον
Ἀμφοτέρω φίλον ἦτορ, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέπονθε.
Νῦν δ' ἤδη τόδε μακρὸν ἐέλδωρ ἐκτετέλεσται.
Ἦλθε μὲν αὐτὸς ζωὸς, ἐφέστιος. εὗρε δὲ καὶ σὲ

ἐν τῷ

Καὶ παῖδ' ἐν μεγάροισι. κακῶς δ' οἵ πέρ μιν ἔρεζον
Μνηστῆρες, τοὺς πάντας ἐτίσατο ᾧ ἐνὶ οἴκῳ.

ἐκ τοῦ τέλους γνῶναι τὸ πρᾶγμα ἀγαθόν. φησὶ γοῦν. οὐκ ἴδον οὐ πυθόμην. ὅπερ ἐστὶ λέγεσθαι ἐφ' ὧν ἀγνοεῖ τις. ἀλλὰ στόνον οἶον ἄκουσα κτεινομένων. ἡμεῖς δὲ μυχῷ θαλάμων εὐπήκτων ἥμεθα ἀτυζόμεναι τουτέστι ταρασσόμεναι. ὃ πολλαχοῦ κεῖται. σανίδες δ' ἔχον τουτέστι θύραι εὖ ἀραρυῖαι κατὰ διαποντικὴν κέλευσιν. Τηλεμάχου δὲ καλέσαντος. εὗρον ἔπειτα Ὀδυσσῆα μετὰ κταμένοισι νέκυσσιν ἑσταότα. οἱ δέ μιν ἀμφὶ κραταίπεδον οὖδας ἔχοντες, κέατο ἐπ' ἀλλήλοισιν. ἰδοῦσά κε θυμὸν ἰάνθης, τουτέστιν εὐφράνθης ἂν κατὰ ψυχήν. ὃ καὶ ἡ γραῦς δηλαδὴ παθοῦσα, ὀλολύζειν ἤθελεν εἰ μὴ ἐκώλυσεν Ὀδυσσεύς. νῦν δέ φησιν οἱ μὲν, πάντες ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν ἀθρόοι ὡς ἀλλήλοις κείμενοι. ὁ δὲ ὡς καὶ προδεδήλωται, δῶμα θεειοῦται περικαλλὲς, πῦρ μέγα κηάμενος. σὲ δέ με προέηκε καλέσσαι. ὅτι δηλαδὴ εἰπὼν Ὀδυσσεὺς μήπω τήνδ' ἐπεγείρειν, οἱ δ' ὥσπερ αἱ τῇ μετὰ τὸν φόνον τῶν δμωΐδων καλέσαι τὴν δέσποιναν. εἶτα καὶ προτρεπομένη ἀκολουθεῖν, φησίν. ἀλλ' ἕπευ ὄφρα σφῶϊν ἐϋφροσύνης ἐπιβῆτον ἀμφοτέρω φίλον ἦτορ. τουτέστιν ἵνα ἄμφω κατὰ τὸ ἦτορ ὑμῶν, εὐφροσύνης ἐπιβαίητε. ὃ περιφραστικῶς δηλοῖ τὸ, ἵνα χαρείητε. ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποσθε, ἤγουν ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πεπόνθατε. νῦν δ' ἤδη τόδε μακρὸν ἐέλδωρ ἐκτετέλεσται. ὅπερ ἐν ἐκπληρώσει ἐπιθυμίας οἰκεῖον λέγεσθαι. ἐφ' οἷς ἑρμηνεύουσα ἡ γραῦς τὸ μακρὸν ἐέλδωρ, φησίν. ἦλθε μὲν αὐτὸς ζωὸς ἐφέστιος, εὗρε δὲ καὶ σὲ, καὶ παῖδ' ἐν μεγάροισι. κακῶς δ' οἵ περ μιν ἔρεζον, πάντας ἐτίσατο. καὶ οὕτω τὴν δέσποιναν ἀχρειοῦσα μὲν πείθει δ' ὅμως ἕπεσθαι. Ὅρα δὲ καὶ νῦν τὸ, τέκνον φίλον, ῥηθὲν πρὸς τὴν δέσποιναν ὑπὸ γραὸς δούλης, ἐπεὶ καὶ ἐκείνη μαῖαν φίλην προσεῖπεν αὐτήν. Τὸ δὲ οἶκον ἱκάνεται, χρήσιμον μὲν εἰς τὸ, ἦλθεν ἐφέστιος. ταὐτὸν γὰρ ὁ εἰς οἶκον ἐλθὼν καὶ ὁ ἐφέστιος. ἔχει δέ τι ψευδοπεριχάρειας κατὰ τὸ, φιλέουσι δὲ φῦλον ἀοιδῶν. Τὸ δὲ ἀτίμαον, ὡς τὸ ἐβόων. ἐξ οὗ καὶ ὁ ἐν Ἰλιάδι ἀτίμητος ὡς καὶ προδεδήλωται. εὔπηκτοι δὲ θάλαμοι, οἱ εὐπαγεῖς καὶ στερεοὶ κατὰ τὸ, εὐσταθέος μεγάροιο. οὐ τεχνικῶς ἐσκευασμένοι. οὐ εὐκλεῖς οἱ. διὸ ἐπήγαγε, σανίδες δ' ἔχον εὖ ἀραρυῖαι. καὶ ἴσως ἐκ τούτου καὶ τὸ συγκλεῖσαι, πακτῶσαι παρ' ἀττικοῖς. ὡς καὶ Σοφοκλῆς δηλοῖ ἐν τῷ, καὶ δῶμα πάκτου. καὶ ὁ κωμικὸς ἐν τῷ, καὶ ἐπακτώσαμέν γε. κραταίπεδον δὲ, τὸ στερεὸν πέδον ὡς λιθόστρωτον. ἢ μᾶλλον, ὡς πεπαλημένον καὶ νενασμένον. ἤδη γάρ που πεφυρμένον μὴ εἶναι λιθόστρωτον. ὡς δοκεῖν παθεῖν τὴν ἐκπλύσεως στερρότητα, διὰ τὸ ῥαίνεσθαι κατὰ τὸ, ῥάνατε δ' ὕδωρ. ἰστέον δὲ ὅτι κατὰ τὴν τεχνικὴν παράδοσιν, ἀναλογεῖ τῇ συνθέσει τοῦ κραταιπέδου, καὶ τὸ κραταίβιος. κραταίπολος. κραταίπους. Τὸ δὲ ἰδοῦσά κε θυμὸν ἰάνθης, ἐπιφωνηματικὸν καὶ αὐτό. καὶ ἔχει τόλμης, εἰ ἐφ' οὕτω δεινῷ πράγματι ἰανθήσεσθαι φησὶ τὴν περίφρονα. Αὐλείας δὲ θύρας λέγει. τὰς ἐπὶ τὴν αἴθουσαν. ἤγουν τὰς ἔξω τοῦ προδόμου πρὸς αὐτῇ τῇ αὐλῇ. ὅθεν καὶ αὔλειαι πρὸς διαστολὴν τῶν ἐνδοτέρων θυρῶν. Τὸ δὲ κηάμενος, διὰ διφθόγγου ἔχει τὴν ἀρχὴν ὡς ἀπὸ τοῦ κείω. οὐ τοῦ κοινῶς γραφομένου διὰ διφθόγγου, ἐξ οὗ τὸ καῦσαι καὶ τὸ κῆαι καὶ ὅσα τοιαῦτα, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἑτέρου τοῦ διὰ τοῦ ι ψιλοῦ περὶ οὗ ἱκανῶς προδεδήλωται. Τὸ δὲ εὐφροσύνης ἐπιβῆτον, ὅμοιον μὲν ὡς ἐρρέθη, πρὸς τὸ, σαοφροσύνης ἐπιβῆναι. ἐγγὺς δὲ ἐστὶ τοῦ, κοινῆς ἐπιβῆτον, σωφρόνως ῥηθέν. λέγει δὲ εὐφροσύνην συνήθως, τὴν φιλόφρονα ἡδονήν. Τὸ δὲ νῦν δ' ἤδη τόδε μακρὸν ἐέλδωρ ἐκτετέλεσται καὶ ἑξῆς, χαρμόσυνον ἔργον ἢ ὁδοῦ τέλος φράζει. ἔστι δὲ περίφρασις τοῦ, τετέλεσται δὲ ἔργον.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια.
Μαῖα φίλη, μήπω μέγ' ἐπεύχεο καγχαλόωσα.
Οἶσθα γὰρ ὡς κ' ἀσπαστὸς ἐνὶ μεγάροισι φανείη
Πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί τε καὶ υἱεῖ, τὸν τεκόμεσθα.
Ἀλλ' οὐκ ἔσθ' ὅδε μῦθος ἐτήτυμος ὡς ἀγορεύεις.
Ἀλλά τις ἀθανάτων κτεῖνε μνηστῆρας ἀγαυοὺς,
Ὕβριν ἀγασσάμενος θυμαλγέα καὶ κακὰ ἔργα.
Οὔ τινα γὰρ τίεσκον ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
Οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλὸν, ὅτις σφέας εἰσαφίκοιτο.
Τῷ δι' ἀτασθαλίας ἔπαθον κακόν. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ὤλεσε τηλοῦ νόστον ἀχαιΐδος. ὤλετο δ' αὐτός.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια.
Τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;

Ὅτι σεμνύνων ὁ ποιητὴς τὸ τοῦ Ὀδυσσέως ἐπὶ τοῖς μνηστῆρσιν ἔργον ὡς μὴ ἁπλῶς μέγα ὂν ἀλλ' ἤδη καὶ θεῖον διὰ τὸ μὴ ῥαδίως ἂν ἔχειν εἶναι ἀνθρωπίνως πληρωθῆναι αὐτό, πλάττει τὴν Πηνελόπην ἐπιμένειν μὲν τῇ μαίᾳ καλούσῃ ἐς τὸν ἄνδρα, λέγουσαν δὲ οὕτω. μαῖα φίλη μήπω μέγα ἐπεύχεο τουτέστι μὴ μεγαλαύχει, καγχαλόωσα ἤγουν χαίρουσα καὶ χαλωμένη καὶ ὡς διὰ χαλίφρων ὑφ' ἡδονῆς γινομένη. οἶσθα γὰρ ὡς ἀσπαστὸς ἐνὶ μεγάροισι φανείη πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί τε καὶ υἱεῖ, τὸν, τεκόμε

Ἣ πόσιν ἔνδον ἐόντα παρ' ἐσχάρῃ, οὔποτ' ἔφησθα
Οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι· θυμὸς δέ τοι αἰὲν ἄπιστος.
Ἀλλ' ἄγε τοι καὶ σῆμα ἀριφραδὲς ἄλλό τι εἴπω.
Οὐλήν, τήν ποτέ μιν σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι.
Τὴν, ἀπονίζουσα φρασάμην. ἔθελον δέ σοι αὐτῇ
Εἰπέμεν, ἀλλά με κεῖνος ἑλὼν ἐπὶ μάστακα χερσίν,
Οὐκ ἔα εἰπέμεναι πολυϊδρείῃσι νόοιο.
Ἀλλ' ἕπευ. αὐτὰρ ἐγὼν ἐμέθεν περιδώσομαι αὐτῆς,
Αἴ κέ σ' ἐξαπάφω, κτεῖναί μ' οἰκτίστῳ ὀλέθρῳ.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια.
Μαῖα φίλη, χαλεπόν σε θεῶν αἰειγενετάων
Δήνεα εἴρυσθαι, μάλα περ πολύϊδριν ἐοῦσαν.
Ἀλλ' ἔμπης ἴομεν μετὰ παῖδ' ἐμόν, ὄφρα ἴδωμαι
Ἄνδρας μνηστῆρας τεθνηότας, ἠδ' ὃς ἔπεφνεν.
Ὣς φαμένη, κατέβαιν' ὑπερώϊα. πολλὰ δέ οἱ κῆρ
Ὥρμαιν', ἢ ἀπάνευθε φίλον πόσιν ἐξερεείνοι,
Ἢ παρστᾶσα κύσειε κάρη καὶ χεῖρε λαβοῦσα.
Ἡ δ' ἐπεὶ εἰσῆλθεν καὶ ὑπέρβη λάϊνον οὐδόν,
Ἕζετ' ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐναντίον ἐν πυρὸς αὐγῇ,
Τοίχου τοῦ ἑτέρου. ὁ δ' ἄρα πρὸς κίονα μακρὴν
Ἧστο κάτω ὁρόων, ποτιδέγμενος εἴ τί μιν εἴποι
Ἰφθίμη παράκοιτις, ἐπεὶ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν.
Ἡ δ' ἄνεω δὴν ἧστο. τάφος δέ οἱ ἦτορ ἵκανεν.
Ὄψει δ' ἄλλοτε μέν μιν ἐνωπαδίως ἐσίδεσκεν,
Ἄλλοτε δ' ἀγνώσασκε κακὰ χροῒ εἵματ' ἔχοντα.

κόμεθα. τουτέστιν δὴ οὐ θεῖον ἔχομεν, ἀλλ' ἐκ τῶν κατὰ φύσιν τοκιτῶν. καὶ οὕτω μὲν φανείη ἂν ὑμῖν ἀσπαστός. ἀλλ' οὐκ ἔστ' ὅδε μῦθος ἐτήτυμος ὡς ἀγορεύεις. ἀλλά τις ἀθανάτων κτεῖνε μνηστῆρας ἀγαυούς, ὕβριν ἀγασσάμενος θυμαλγέα καὶ κακὰ ἔργα. οὔ τινα γὰρ τίεσκον, καὶ ἑξῆς δύο στίχους οὓς φθάσας εἶπεν ὁ ὀδυσσεύς. δι' οὓς ἔγωγε δι' ἀτασθαλίας ἔπαθον κακόν. ὃ παράφρασίς ἐστι τοῦ, ἀτασθαλίῃσιν ἀεικέα πότμον ἐπέσπον. αὐτὰρ ὀδυσσεὺς ὤλεσε τηλοῦ νόστον ἀχαιΐδος. ὤλετο δ' αὐτός. τοῦτο δὲ ἀπειθῶς πέφρασται. πολλοὶ γὰρ νόστον ὀλέσαντες, ὅμως ἐπ' ἀλλοτρίας ζῶσιν. ὀδυσσεὺς δέ, οὐχ οὕτως. ἀλλ' ἀποπλανηθεὶς τῆς πατρίδος, οὐδὲ ζῇ. καὶ οὕτω μὲν ἡ πηνελόπη, ἐλθοῦσά πως εἰς ταύτην τῷ ἀνδρὶ νόημα. καὶ ἐκεῖνος γὰρ πρότερον, θέσθαι δαίμονι ἔδει τοὺς κειμένους ἔφη καὶ ὑπὸ τῶν κακῶν ἔργων. τὴν δ' ὅσον, ὀδυσσεὺς μέν, οἴεται αὐτὸς ἐνεργῆσαι κατὰ τῶν μνηστήρων εἰ καὶ θεόθεν. πηνελόπη δέ, οὐδ' ὅλως ἐλθεῖν τὸν ὀδυσσέα πείθεται. καὶ ἡ γραῦς ἐξονειδίζει αὐτήν, ἣ πόσιν ἔνδον ἐόντα παρ' ἐσχάρῃ φησίν, οὔποτε φῆσθα οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι. θυμὸς δέ τοι αἰὲν ἄπιστος. εἶτα ἐκτίθεται ἡ γραῦς καὶ σῆμα ἀριφραδές, τὴν προϊστορηθεῖσαν οὐλήν. καὶ ὡς ἐφράσατο αὐτήν, ἀπονίζουσα. καὶ αὐτῇ μὲν ἤθελεν εἰπέμεν, ἀλλ' ἐκεῖνος ἑλὼν ἐπὶ μάστακα χερσίν, οὐκ εἴα εἰπεῖν πολυϊδρείῃσι νόοιο. ἐφ' οἷς ἑαυτὴν ὑποτιθεῖσα εἰς θάνατον ὑπὲρ ἐπὶ ἀπάτῃ λαλεῖ, φησίν. ἀλλ' ἕπευ. αὐτὰρ ἐγὼν ἐμέθεν περιδώσομαι αὐτῆς, αἴ κέ σ' ἐξαπάφω κτεῖναί με οἰκτίστῳ ὀλέθρῳ. οὕτω τῆς γραὸς βεβαιωσαμένης, ἡ πηνελόπη ἐπιμένουσα οἷς οἶδεν, ἀναδραμοῦσα εἰς θείαν ἐνάργειαν καὶ ἀθανάτῳ τινὶ ἀναθεῖσα τὸν τῶν μνηστήρων φόνον, ἀντιφέρει γνωμικῶς. μαῖα φίλη, χαλεπόν σε θεῶν αἰὲν ἐόντων δήνεα εἴρυσθαι μάλα περ πολυΐδριν οὖσαν. καὶ ἔστι βαθὺς ὁ λόγος οὗτος, καὶ πολὺν κρύπτουσα νοῦν ἐν ὀλίγῳ σώματι τῆς φορᾶς. μονονουχὶ γάρ φησιν, ὅτι σὺ μὲν αἰθὴς(?) τις ἀριφραδὲς ἔχουσα σῆμα τὴν οὐλήν, καὶ τὸ ἐν τούτῳ(?) κωλύεσθαι ἐκφῆναι τὸν φαινόμενον ὀδυσσέα, κἀκ τούτων συνάγεις, ὀδυσσέα εἶναι τὸν φονεύσαντα τοὺς μνηστῆρας. λέληθε δέ σε ὡς καὶ τοῖς ἀθανάτοις οἷόν ἐστιν οὕτως ἐπιφαίνεσθαι καὶ τοιαῦτα ποιεῖν. ὃ τοῦτο οὐκ ἔχει τι ἀντειπεῖν ἡ γραῦς. ἐφ' οἷς ἡ πηνελόπη ὡς ὀκνοῦσα μὴ ὀδυσσέα εἶναι τὸν φανέντα, φησίν. ἀλλ' ἔμπης, ἴω μετὰ παῖδα ἐμόν. ὅπως τούς τε κειμένους ἴδω, καὶ ὃς ἔπεφνεν. εἴτε δηλαδὴ καὶ ὀδυσσεὺς ἐκεῖνος ὃ καὶ εὐκταῖον ἐστὶν αὐτῇ, εἴτε καί τις ἀθάνατος, εἴπερ τὸ δ' αὐτὸ ἀπωσαίτο ἄν. καὶ οὕτω κατέβαινεν ὑπερώϊα. ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τῶν ῥηθέντων, ἐπὶ ἀναπεπλησμένου μὲν χαρᾶς ῥηθείη ἂν τό, μή πω μέγα ἐπεύχεο καγχαλόωσα. ἐπὶ δὲ τῶν ἰδίας ἀκουόντων ἀγγέλματά τινα ἀγαθά, καλὸν ῥηθῆναι τό, οἶσθα ὡς ἀσπαστὸν φανείη πᾶσι μάλιστα δ' ἐμοί. ἀλλ' οὐκ ἔσθ' ὅδε μῦθος ἐτήτυμος ὡς ἀγορεύεις. ὁ μέντοι μὴ πιστεύων οἷς μανθάνει, ἀκούσοι ἂν τό, θυμὸς δέ τοι αἰὲν ἄπιστος. Ἐσχάρα δὲ καὶ νῦν ὡς καὶ πολλαχοῦ ἐν τοῖς πρὸ τούτων, τόπος κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἔνθα πῦρ καίεται, βωμὸς ἰσόπεδος οὐκ ἐκ λίθων ὑψούμενος. ἡ δὲ πολυϊδρεία, διὰ διφθόγγου ἀεὶ ἔχει τὴν παραλήγουσαν ὡς καὶ ἡ ἀϊδρεία, διὰ τὸ ἀναφέρεσθαι τὸ ι κατὰ κλίσιν τοῦ ἴδρις ἴδριος. ὅπερ τι κατὰ κλίσιν οὐδέποτε γίνεται ἔχει καὶ ἡ ἐλεγχεία καὶ ἡ ἐγχεία, ἃ ἐκ τοῦ ἐλέγχεος καὶ τοῦ ἔγχεος τὴν δίφθογγον ἔχουσι. Τὸ δὲ περιδώσομαι αὐτῆς, ἀντὶ

τοῦ συμβήσομαι, βεβαιώσομαι. καὶ τὸ δημοκρατούμενον, στοίχημα θείω ὑπὲρ ἐμοῦ αὐτῆς. οὗ διασαφηνιζόμενον τὸ, κτεῖναί με οἰκτίστῳ ὀλέθρῳ. ἔστι δὲ περιδώσεσθαι τὸ ἐστεῖν ὑπέρ τινος. ὡς καὶ ἡ Ἰλιὰς δηλοῖ ἐν τῷ, τρίποδος περιδώμεθον ἢ λέβητος. ἰδιωτικῶς δὲ ἡ τοιαύτη φράσις ἔχει. τὸ δὲ ἐν ἁπλοῖς, περί τινος δοῦναι λόγον ἢ συμβαλεῖν. τὸ δὲ οὐ δύναται εἴρυσθαι, ἢ ἀντὶ τοῦ φυλάξασθαι ἤτοι γνῶναι, ἀπὸ τοῦ εἰρύω τὸ φυλάσσω. ἢ καὶ ἀντὶ τοῦ ἑλκύσαι. ὡς καὶ τοῦτο φασὶν οἱ παλαιοί. ἵνα λέγῃ ὅτι χαλεπὸν ἑλκύσαι εἰς νοῦν ἢ ἄλλως μὴ ἑλκύσαι εἰς ὃ βούλεταί τις, τὴν θείαν βουλήν. τοῦτο δὲ, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐρύω τὸ ἑλκύω. τὸ δὲ κατεβαίνεν ὑπερῷα, κοινότερον ἐφράσθη ἀντὶ τοῦ ὑπερῴων. κατὰ ἀντίπτωσιν. ὀκνηρίαν δὲ ἴσως δηλοῖ τὸ κατεβαίνε πολλὰ ταπεινῶς φασὶν. εὑρίσκεται μὲν γοῦν πιστεύσασα ἔνδον εἶναι τὸν φίλον αὐτῇ τέκνον, ἐρρωμένως ἀνέβαινεν, ἤδη γοῦν ἐνδοιάζουσα, σχολαίως κάτεισιν. Ὅτι ἀπιστεῖν φανεῖσα τῇ μαίᾳ ἡ Πηνελόπη ἐφ' οἷς ὡς ἐρρέθη ἤκουσεν, ὅμως παλαιὰν ἀρχὴν λογισμοῖς ὁρμαίνει γοῦν, ἢ ἀπάνευθε φίλον πόσιν ἐξερεείνοι, ἢ παρστᾶσα κύσειε κάρη καὶ χεῖρε λαβοῦσα, ὅ ἐστι δὲ βουλευσαμένη. εὐλαβεῖται γὰρ ὡς εἰκὸς καὶ τοῦτο κἀκεῖνο οἷα μὴ πείραν αὐτοῦ. καὶ ποιεῖ μὲν οὐδέτερον αὐτίκα. αὐτοσχέδιος γὰρ ἡ βουλή, καὶ οὔπω ἔγνω τὸ πρακτέον ἡ γυνή. πλὴν ὁ πρακτὸς καταστήσει καὶ αὐτὸ πιθανῶς. Ὅτι Πηνελόπη μὲν Ὀδυσσέως ἐναντίον ἕζετο ἐν πυρὸς αὐγῇ τοίχου τοῦ ἑτέρου, ὁ δ' ἄρα πρὸς κίονα μακρὴν ἧστο κάτω ὁρόων κατὰ ἦθος ἀφελὲς δηλαδὴ ὃ συνήθης αὐτῷ. κατὰ τὸ, ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας. ὅπερ ἐν Ἰλιάδι περὶ αὐτοῦ εἴρηται. καὶ ἄλλως δὲ, ὡς ἔστι πειρᾷ. ποτιδέγμενος εἴ τι μιν εἴποι ἰφθίμη παράκοιτις, ἐπεὶ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν, ἡ δὲ Ὀδυσσεὺς οὕτω διετίθει, πολλῷ πλέον ἡ γυνὴ ἀποτεθαμβημένη πρός γε τὸ σώφρον. φησὶ γοῦν. ἡ δ' ἄνεω δὴν ἧστο. τάφος δέ οἱ ἦτορ ἵκανεν. ὄψει δ' ἄλλοτε μὲν αὐτὸν ἐνωπαδίως ἐσίδεσκε, τολμῶσα τῷ δῆθεν ἐκεῖνον κατὰ βλέπειν. ἄλλοτε δ' ἀγνώσασκε κακὰ χροῒ εἵματ' ἔχοντα. Καὶ ὅρα ὅπως εἰσέτι καὶ νῦν τὰ ῥάκη ἐμπεποδὼν ἦσαν καὶ αὐτῇ τε γυναικὶ εἰς ἀναγνωρισμόν. καὶ Ὀδυσσεὺς δὲ μετ' οὐ πολλὰ, ἐρεῖ ἀτιμάζεσθαι ὑπὸ τῆς γυναικός, ὡς καὶ ῥύπον ἔχων καὶ κακὰ εἱμένος. Τὸ δὲ ἐν πυρὸς αὐγῇ, ἀντὶ τοῦ ἔνθα σέλας ἀφίει τὸ πῦρ, οὐ μὴν πρὸς αὐτὴν δηλαδὴ κατὰ τὴν ἐσχάραν πυρὶ ἔνθα ὡς εἰκὸς ὁ πτωχικὸς Ὀδυσσεὺς ἕζετο. Τὸ δὲ τοίχου τοῦ ἑτέρου, ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ, ἕζετο ἐναντίον. Τὸ δὲ κάτω ὁρόων, ἢ διὰ προσποίητον εὐλάβειαν, ἢ καὶ μᾶλλον ἵνα μὴ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ῥᾷον γνωρισθῇ. ἐξ ὧν καὶ ἡ μαῖα φθάσασα ἔσχε γνώρισμα ὡς ἐκεῖνοι οἱ ἐφίλουν ἐμοῦ, οὕτω ἴσα φημὶ ἐοικότα ὧδε ἰδέσθαι ὡς σὺ δέμας ἐκείνῳ ἔοικας καὶ ἐφῆς. Ἰφθίμη δὲ παράκοιτις, ταυτὸν ἂν εἴη τῷ, δαΐφρων Πηνελόπη ὅ ἐστιν ἀνδρεία. Τὸ δὲ ἄνεω, σεμφωδές ἐστιν, ἐπίρρημα ὄν. καὶ δίδωσιν ὑπόνοιαν καὶ τὸ, οἱ δ' ἄνεῳ ἦσαν, τουτέστιν ἦσαν. καθὰ καὶ τὸ, ἄθεως δ' ἀκίων ἦν, δοκεῖ ἐπίρρημα εἶναι διὰ τὸ ἀκίων δηλοῦσθαι. Τὸ δὲ ἐνωπαδίως, ἀντὶ τοῦ, κατ' ὄψιν. ἵνα λέγῃ ὅτι ἄλλοτε μὲν περιεργότερον ἀτενίζουσα καὶ κατασκοποῦσα, ἐπεγίνωσκεν. ἄλλοτε δὲ, ἠγνόει. Τὸ δὲ ἐνωπαδίως, γράφεται μάλιστα, ἐνωπαδίως. καὶ γίνεται ἐκ τοῦ ἐνῶπα ἐξ οὗ καὶ τὸ κατενῶπα ἐν Ἰλιάδι. Τὸ δὲ ἐνωπαδίως ἐσιδεῖν, μετ' ὀλίγα, καὶ εἰς ὦπα ἰδέσθαι ἐναντίον φησί. Τὸ δὲ ἀγνώσασκε, λέξις ἐστὶν αὐτοῦ ἰδία ποιήσεως, γινομένη ἐκ τοῦ γνῶ γνώσω. ἐξ οὗ ἀγνωστὸς, γνώσω ὡς τὸ κνώσσω καὶ τὰ τοιαῦτα. ἐν παραγώγῳ γνώσασκε, ἐξ οὗ κατὰ στέρησιν τὸ ἀγνώσασκε.

Τηλέμαχος δ' ἐνένιπεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε.
Μῆτερ ἐμὴ δύσμητερ ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα,
Τίφθ' οὕτω πατρὸς νοσφίζεαι, οὐδὲ παρ' αὐτὸν
Ἑζομένη μύθοισιν ἀνείρεαι οὐδὲ μεταλλᾷς;
Οὐ μέν κ' ἄλλη γ' ὧδε γυνὴ τετληότι θυμῷ
Ἀνδρὸς ἀφεσταίη, ὅς οἱ κακὰ πολλὰ μογήσας
Ἔλθοι ἐεικοστῷ ἔτεϊ ἐς πατρίδα γαῖαν.
Σοὶ δ' αἰεὶ κραδίη στερεωτέρη ἐστὶ λίθοιο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια.
Τέκνον ἐμὸν, θυμός μοι ἐνὶ στήθεσσι τέθηπεν,
Οὐδέ τι προσφάσθαι δύναμαι ἔπος οὐδ' ἐρέεσθαι,
Οὐδ' εἰς ὦπα ἰδέσθαι ἐναντίον. εἰ δ' ἐτεὸν δὴ
Ἔστ' Ὀδυσεὺς καὶ οἶκον ἱκάνεται, ἦ μάλα νῶϊ
Γνωσόμεθ' ἀλλήλων καὶ λώϊον, ἔστι γὰρ ἡμῖν
Σήμαθ' ἃ δὴ καὶ νῶϊ κεκρυμμένα ἴδμεν ἀπ' ἄλλων.
Ὣς φάτο. μείδησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.

Ὅτι μεθοδεύσας ὁ ποιητὴς τὴν κατ' ὄψιν ἐντυχίαν τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς γυναικὸς καινότερον, φυλάττει κἀνταῦθα τὸν Ὀδυσσέα τηλικοῦτα καὶ λαλοῦντα μηδέν. καὶ θέλει μὲν ἡ γυνὴ φανῆναι τοιαύτη. ἐπεὶ δὲ οὐκ ἦν, οὕτω πεφυλαγμένης ἀμφοῖν τῆς ὑποστάσεως, ὁμιλῆσαι αὐτοὺς ἀλλήλοις, πλάττει μεσιτεύοντα τῇ ὁμιλίᾳ τὸν παῖδα καὶ λαλοῦντα τῇ μητρί. καὶ αὐτὴν αὖθις τῷ παιδί. καὶ τρίτον ἐπ' αὐτοῖς ἀναγκαίως τὸν Ὀδυσσέα. καὶ οὕτω προβαίνει πιθανῶς καὶ εὐμεθόδως τὰ ἐφεξῆς. οὐκ ἄλλως μέντοι προσφθέγξεται τὸν ἄνδρα εἰ μὴ προλογίσει ἐκεῖνος πρὸς αὐτὴν, εὐλαβουμένη

Αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Τηλέμαχ', ἤτοι μητέρ' ἐνὶ μεγάροισιν ἔασον
Πειράζειν ἐμέθεν. τάχα δὲ φράσεται καὶ ἄρειον.
Νῦν δ' ὅττι ῥυπόω, κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἶμαι,
Τούνεκ' ἀτιμάζει με, καὶ οὔπω φησὶ τὸν εἶναι.
Ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ' ὅπως ὄχ' ἄριστα γένηται.
Καὶ γάρ τίς θ' ἕνα φῶτα κατακτείνας ἐνὶ δήμῳ,
Ὧ μὴ πολλοὶ ἔωσιν ἀοσσητῆρες ὀπίσσω,
Φεύγει πηούς τε προλιπὼν καὶ πατρίδα γαῖαν.
Ἡμεῖς δ' ἕρμα πόληος ἀπέκταμεν. οἳ μέγ' ἄριστοι
Κούρων εἰν Ἰθάκῃ. τάδε σε φράζεσθαι ἄνωγα.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Αὐτὸς ταῦτά γε λεῦσσε πάτερ φίλε. σὴν γὰρ ἀρίστην
Μῆτιν ἐπ' ἀνθρώπους φάσ' ἔμμεναι, οὐδέ κέ τίς τοι
Ἄλλος ἀνὴρ ἐρίσειε καταθνητῶν ἀνθρώπων.
Ἡμεῖς δὲ μεμαῶτες ἅμ' ἑψόμεθ'. οὐδέ τί φημι
Ἀλκῆς δευήσεσθαι ὅση δύναμίς γε πάρεστι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
Πρῶτα μὲν ἂρ λούσασθε καὶ ἀμφιέσασθε χιτῶνας.
Δμῳὰς δ' ἐν μεγάροισιν ἀνώγετε εἵμαθ' ἑλέσθαι.
Αὐτὰρ θεῖος ἀοιδὸς ἔχων φόρμιγγα λίγειαν,
Ἡμῖν ἡγείσθω φιλοπαίγμονος ὀρχηθμοῖο.
Ὥς κέν τις φαίη γάμον ἔμμεναι ἐκτὸς ἀκούων,
Ἢ ἀν' ὁδὸν στείχων, ἢ οἳ περιναιετάουσιν.
Μὴ πρόσθεν κλέος εὐρὺ φόνου κατὰ ἄστυ γένηται
Ἀνδρῶν μνηστήρων, πρίν γ' ἡμέας ἐλθέμεν ἔξω
Ἀγρὸν ἐς ἡμέτερον πολυδένδρεον. ἔνθα δ' ἔπειτα
Φρασσόμεθ' ὅττι κε κέρδος Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξῃ.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο.
Πρῶτα μὲν οὖν λούσαντο καὶ ἀμφιέσαντο χιτῶνας.
Ὅπλισθεν δὲ γυναῖκες. ὁ δ' εἵλετο θεῖος ἀοιδὸς
Φόρμιγγα γλαφυρήν, ἐν δέ σφισιν ἵμερον ὦρσε
Μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο.
Τοῖσιν δὲ μέγα δῶμα περιστεναχίζετο ποσσὶν,
Ἀνδρῶν παιζόντων καλλιζώνων τε γυναικῶν.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκε δόμων ἔκτοσθεν ἀκούων.
Ἦ μάλα δή τις ἔγημε πολυμνήστην βασίλειαν.
Σχετλίη. οὐδ' ἔτλη πόσιος οὗ κουριδίοιο
Εἴρυσθαι μέγα δῶμα διαμπερὲς ἕως ἵκοιτο.
Ὣς ἄρα τις εἴπεσκε. τὰ δ' οὐκ ἴσαν ὡς ἐτέτυκτο.

μόνη μὲν καὶ ἄλλῳ θρασύτερον. ἓν μὲν δὲ πιστικὸν, μὴ ὡς αὐτὸ σῆμά τι ἐξ ἐκείνου γνῶσα, ὅπερ αὐτὸ καὶ ὀδυσσεὺς καὶ μία μόνη ἀμφίπολος ἀκτορὶς ἐγίνωσκον. τὸ κατὰ τὴν ῥηθησομένην κλίνην δηλαδή. ἐξαίρετόν τι ἔχουσαν ὡς δηλωθήσεται. ἵνα καὶ καθάπερ ἡ μαῖα καὶ οἱ ἄνδρες δοῦλοι ἐκ τῆς οὐλῆς τὸν δεσπότην ἀνεγνώριζον, οὕτω καὶ αὐτὴ τὸν ἄνδρα ἐκ τῆς παρασήμου κλίνης ἣν οὐ πολλοὶ ἐγίνωσκον. Ἔνθα σημείωσαι ὅτι ἴσον ἐστὶν ὥσπερ τοῖς ἄλλοις ἑταίροις καὶ φίλοις καὶ φιλτάτοις, οὕτω καὶ γυναικὶ καὶ ἀνδρὶ μυστηριώδη τινά, ἃ μὴ ἐκ τοῦ ἐπισήμην ἔχειν καὶ δι' ἄλλων πεῖραν ἀποδεχθέντα πίστεως ἀκριβοῦς. ὁποῖα ζητεῖ καὶ ἡ διαλαμβάνουσα ἀκοιτίς. εἰδυῖα μόνη ὃ μήτε ἡ μαῖα μήτε ἡ εὐρυνόμη οἱ τὸν ἄλλων οὐ ταῦτα τοῖς δεσπόταις πιστότεραι. εἶτα δὲ ὁ τηλέμαχος πρὸς τὴν μητέρα λέγει τοιαῦτα. μῆτερ ἐμὴ δύσμητερ ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα, τίφθ' οὕτω πατρὸς νοσφίζεαι, οὐδὲ παρ' αὐτὸν ἑζομένη μύθοισιν ἀνείρεαι, οὐδὲ μεταλλᾷς; οὐ μέν κ' ἄλλη γ' ὧδε γυνὴ τετληότι θυμῷ ἀνδρὸς ἀφεσταίη, ὅς οἱ κακὰ πολλὰ μογήσας, ἔλθοι ἐεικοστῷ ἔτεϊ ἐς πατρίδα γαῖαν. σοὶ δ' αἰεὶ κραδίη στερεωτέρη ἐστὶ λίθοιο. τοῦτο δὲ τὸ προσημαῖνον ἐπὶ τῶν σκληροκαρδίων καὶ οὕτω μὲν οἱονεὶ προσαγορεύει ὁ παῖς τὴν μητέρα ὁ παῖς. ἡ δὲ, τέκνον ἐμόν φησι θυμός μοι ἐνὶ στήθεσσι τέθηπεν, οὐδέ τι προσφάσθαι δύναμαι ἔπος οὐδ' ἐρέεσθαι, οὐδ' εἰς ὦπα ἰδέσθαι ἐναντίον ὡς καὶ προεγράφη. εἰ δ' ἐτεὸν δὴ ἔστ' ὀδυσσεὺς, γνωσόμεθ' ἀλλήλων καὶ λώιον. ἔστι γὰρ ἡμῖν σήματα ἃ καὶ ἡμεῖς κεκρυμμένα ἴδμεν ἀπ' ἄλλων. καὶ ἴσως μὲν καὶ ἄλλα εἶεν ἄν, ἃ καὶ σιωπᾷ συνήθως ὁ ποιητής. πρὸς δὲ τὰ φαινόμενα, τὴν κλίνην λέγει, δι' ἣν ταχὺ ὀδυσσεῖ ἐρεῖ μετ' ὀλίγα ἡ πηνελόπη. πείθεις δή μευ θυμὸν ἀπηνέα περ μάλ' ἐόντα, ἐπεὶ σήματ'

ἀει-

κραδίην κατέλιξας ἐννῆς ἡμιτόμοις. Ὅρα δὲ ὡς εἰδὼς αὐτὴ ὅτι ὁ πολύτλας δύσκολος τὸ ἦθος, ἐκείνου ἔστιν αὐτὴν συλλογίσασθαι τοῖς μνηστῆρσιν εἶναι· ἐστὶ δὲ ἀστεῖον, εἰ ποθεῖν ὡς μακρῷ δεῖν, συνετώτερον ἔχει τὴν μνηστεροκτονίαν κατεργάσασθαι ὀδυσσεὺς, ἢ τὸν ἀναγνωρισμὸν τῆς γυναικός. οὕτω περίφημοι ἡ γυνὴ καὶ στερεὰ καὶ εἰπεῖν καὶ πρᾶξαι εἰς ὃ νοῦς τοιοῦτον ὡς ἐδηλώθη ἐγένετο ἐπιχείρημα, ὡς δῆλ. τελευτᾶν ἀναμεῖναι αὐτὴν ἀπροσκόλλητον τῷ ἀνδρὶ, καὶ μὴ ἂν πλάσαι αὐτῷ, εἰ μὴ τυχὸν ἐλογίσατο μή πέτε τις τῶν κρειττόνων εἴη ὃ καὶ τοὺς μνηστῆρας ῥίψας καὶ νῦν αὐτῇ ὁμιλῶν. ἔστι γὰρ αὐτῇ τὸ ἄπορον, ἀληθῶς ἄλυτον. ὡς εἰ οὐδὲν καινὸν εἰ ὁ ἥλιον δεῖξαι ὁ τῷ ὀδυσσεῖ εἰκασθεὶς δαίμων, οὕτως οὐδ᾽ ὑπὲρ ἐκ τοῦ ἐλπίζειν ὀξεῖται μνστήριον. οὐ γὰρ ἀδύνατον τὸν τἆλλα εἰδότα θεὸν, εἰδέναι καὶ αὐτό. καὶ τοίνυν εἰ ὕστερον ἐφίσταται συμπεισθῇ, ἢ ἀναγνοῦσα τὰ ἐκ τοῦ ἀνδρὸς σήματα, δακρύσασα ἀμφὶ χεῖρας δειρῇ βάλλει τῷ ὀδυσσεῖ, οὐδ᾽ οὕτως εὖ συνεπείσθη. καὶ γὰρ ὁ δαίμων ἐδύνατο εἰδέναι, καὶ τὰ σήματα πάντως εὖ εἴδει. καὶ ἴσως, διὰ τοιοῦτόν τι συμβαίνει ὡς καὶ προλελάληται. εἰ γὰρ ὀδυσσεύς ἐστιν ὁ παρὼν, καὶ ἰδοὺ ἔχει ἃ ἤθελε, εἰ δὲ τις κρειττόνων, καὶ οὐδ᾽ οὕτω κακῶς τὸ πρᾶγμα συνέπεσε. χείρονος μὲν ἀποτυχεῖν ἀνδρὸς εὐφραίνειν νόημα οὐ μὴν καὶ τὸ τοῦ κρείττονος. ἃ δὴ συναισθόμενος ἴσως καὶ ὁ πολύτλας ὀδυσσεὺς ἐᾶ τὴν γυναῖκα, μεῖδεσε. ἢ αἰσθανόμενος λαλῆσαί τι πρὸς αὐτὴν, τηλέμαχε φησὶν, ἤτοι μητέρα ἔασον πειράζειν ἐμέθεν. τάχα δὲ φράσεται ἢ ἄρειον, ἐκ τοῦ ὡς εἰκὸς ἐφεξῆς δηλαδὴ σημείων. νῦν δ᾽ ὅττι ῥυπόω κακὰ χροῒ εἵματα εἷμαι ὡς καὶ προεδηλώθη ἀνωτέρω, τοὔνεκ᾽ ἀτιμάζει με καὶ οὔπω φησὶ τὸν εἶναι. ὅπως ἀστείως ἔχει ὁ γοργῶς. λέγει γοῦν, ὡς οὔ φησιν ἐμὲ, τὸν εἶναι. οἱονεὶ ἀποστεροῦσά με καὶ αὐτοῦ τοῦ εἶναι ἐμέ. καὶ ἐπὶ τούτοις ὁ ἥρως ὡς οἷα μηδαμινὸς τῆς γυναικὸς, βουλεύεται περί τινος τῶν ἀναγκαιοτέρων, πολύτλας κἀνταῦθα ὤν. καθὰ καὶ ἡ γυνὴ τετληότος θυμοῦ. οἳ τλῆναι θέλουσι τὸ μὴ εὐθὺς ἀλλήλοις πελάσαι. καὶ τῶν πρὸ ἔργων γίνεται. Τὸ δὲ δύσμητερ, οὐ κατὰ τὸ δύσπαρις καὶ τὸ κακοίλιον ἐῤῥέθη, ἀλλὰ θυμικώτερον, ἀπὸ αἰτίας τινὸς, φιλομήτωρ. ἄχθεται γοῦν ὁ υἱὸς ἐφ᾽ οἷς ἡ μήτηρ ἀπηνὴς ἐπὶ τοῖς κατὰ τὸν πατέρα ἐστὶν, ὡς καὶ αὐτὸ μετ᾽ ὀλίγα φησί. ταῦθ᾽ ἕξει μοι θυμὸν ἀπηνέα περ μάλ᾽ ἐόντα. διὸ εἰπὼν δύσμητερ, ἐρμήνευσεν ἐπαγαγὼν, ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα. Τὸ δὲ νοσφίζεαι, καὶ νῦν αἰτιατικῇ τῷ νόσφι γενικῇ χωρίζει. οὐ ἔρημον δηλοῖ τὸ, οὐδὲ παρ᾽ αὐτὸν ἑζομένη. τουτέστιν ἐγγὺς αὐτοῦ. ὅπερ ἐναντίον ἐστὶ πρὸς τὸ νόσφι. Τὸ δὲ ἀφεσταίη καινότερον ἐσχημάτισται. καὶ ἔστι μὲν εἰσιτὸν καὶ στάθεις ἀπ᾽ αὐτοῦ, ἐξ ἀφεσταίη. τὸ μέντοι ἀφισταίη, φιλτέρον ὁμήρῳ οἷα πρακτικώτερον. Ἴσιον δὲ ὅτι ὥσπερ τὸ τέτλαθι ἢ τὸ τετλαίη σύστοιχα, ὡς τὸ, οὐδ᾽ ἂν ἔμοιγε τετλαίη κυνὸς περ ἐὼν καὶ εἰς ὦπα ἰδέσθαι, οὕτω καὶ ἕσταθι ἢ ἑσταίη καὶ ἀφεσταίη. ὧν τὸ μὲν ἕσταθι, χρῆσις πρὸ ὀλίγων κεῖται. τὸ δὲ ἀφεσταίη, ἐνταῦθα. Τὸ δὲ στερεωτέρη λίθοιο, ἑτεροῖον ἐστὶ παρὰ τὸ ἐκ πέτρης, ὃ ἢ κεῖται ἐν τῷ, οὐκ ἀπὸ δρυός οὐδ᾽ ἀπὸ πέτρης. καὶ ἡ ἑτερότης, δηλοῦται ἐκεῖ. Σημείωσαι δὲ καὶ ὡς ὑπὲρ ἡ μήτηρ ὁμολογεῖ θυμὸν ἔχειν ἀπηνέα, οὐκ ἀπεικότως ὁ παῖς ῥηθεὶς τολμήσει εἰπεῖν αὐτὴν, κραδίην ἔχειν στερεωτέρην λίθοιο. ὀδυσσεὺς δὲ γε μετ᾽ ὀλίγα ὥσπερ ἐν τοῖς πρὸ τούτων ὀφθαλμοὶ ὡσεὶ κέρα ἕστασαν ἢ σίδηρος, μεταλαβὼν τὸ τοῦ υἱοῦ νόημα, ἐρεῖ ὡς τῇ γυναικὶ σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμός. εἰπὼν πρότερον ὅτι κῆρ αὐτῇ ἐστὶν ἀτέραμνον ὡς ῥηθήσεται. Σημείωσαι δὲ ὅτι τὰ ἠθικὰ ταῦτα ὁμηρικὰ, ἡ παροιμία βαρύτερον μεταλαβοῦσα, ἔφη τὸ, ἐναίσχυντος καὶ σιδηροῦς ἄνθρωπος. ὅτι δὲ καὶ θρασύτητος λάλημα ἐστὶν ὁ σίδηρος, δηλοῖ ἀριστοτέλης ἐν τῇ κατ᾽ αὐτὸν ῥητορικῇ, φάσκων γυναῖκα θρασεῖαν τὴν σιδηρᾶν, τὸ οἰκεῖον φορῶν ὄνομα. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι αἰσχύλος ἐκ τῶν ὁμηρικῶν εἰρημένων, μίξας ἔφη ἐπὶ σκληροῦ καὶ ἀτέγκτου ἤθους, τὸ, σιδηρόφρων τε κἀκ πέτρας εἰργασμένος, ὃς δηλαδὴ οὐ συναχάλλεται ἐθέλοι αἰσχρολογουμένῳ τῷ προμηθεῖ. δῆλον γὰρ, ὡς τὸ μὲν σιδηρόφρων, πρὸς τὸ σιδήρεον ἦτορ ἀφορᾷ. τὸ δὲ κἀκ πέτρας, πρὸς τὴν στερεωτέραν λίθου καρδίαν. Ὅρα δὲ καὶ τὸ γνωσόμεθα ἀλλήλων, γενικῇ συνταχθέν. ὡς καὶ πρὸ ὀλίγων εἶχε τὸ, οὐδὲ βαπτίζει γνώτην ἀλλήλων. Τὸ δὲ πειράζειν, γενικὴν καὶ αὐτὸ ἔχει σύνταξιν ἐνταῦθα ἐν τῷ, πειράζειν ἐμέθεν. κατὰ τὸ, πειρᾷ ἐμεῖο γεραιέ. ἔστι δ᾽ ὅτε καὶ ἀπολύτως κεῖται χωρὶς οἱασοῦν συντάξεως. Τὸ δὲ ῥυπόω, ὅμοιον τῷ ὁρόω καὶ βοόω. ὡς δηλοῖ τὸ, ῥυπόωντα καθῆραι, γραφὲν κατὰ τὸ ὁρόωντα ἢ βοόωντα. Σημείωσαι δ᾽ ἐν τοῖς ῥηθεῖσι, καὶ ὅτι τραγῳδικῶς τὰ κατὰ τῶν ὀδυσσεία νῦν ἐσχημάτισται. καὶ γάρ τοι παρὰ αἰσχύλῳ κάθηνταί τινα πρόσωπα σιωπῶντα ἐφ᾽ ἱκανὸν κατὰ σχῆμα ἢ πένθους ἢ θαυμασμοῦ ἤ τινος ἑτέρου πάθους. καὶ ἐοίκασιν ἡ τραγῳδία ἐντεῦθεν λαβοῦσα τὰ τοιαῦτα σοφίζεσθαι. Ὅτι ὀδυσσεὺς μετὰ τὸν ῥηθέντα τῆς γυναικὸς ἀκκισμὸν εἴτε ἢ τὴν εὐλάβειαν βουλευόμενος περὶ τῶν ἑξῆς, φησὶ τῷ υἱῷ. ἡμεῖς δὲ φραζώμεθα ὅπως ὄχ᾽ ἄριστα γένηται. καὶ γάρ τις ἕνα φῶτα κατακτείνας ἐνὶ δήμῳ ᾧ μὴ πολλοὶ ἔωσιν ἀοσσητῆρες ὀπίσσω, φεύγει πηούς τε προλιπὼν καὶ πατρίδα γαῖαν. ἡμεῖς δ᾽ ἕρμα πόληος ἀπέκταμεν. οἳ μέγ᾽ ἄριστοι κούρων εἰν ἰθάκῃ. τάδε σε φράζεσθαι ἄνωγα. δηλονότι εἴτε φευξόμεθα εἴτε καὶ μή. ἢ ἔστιν ἀπὸ τοῦ ἐλάσσονος τὸ ἐπιχείρημα. δηλοῦν ὡς εἴπερ φεύγει ὁ ἁπλῶς ἕνα κτείνας ἐν δήμῳ ἤγουν δημότην ἄνδρα, πολλῷ πλέον ἂν φύγοι τὴν πατρίδα κατά τι ἔθος ἀρχαῖον, ὁ καὶ πολλοὺς καὶ ἀρίστους ἀνελών. καὶ οὕτω μὲν ὀδυσσεύς. Τηλέμαχος δὲ ἐπαινῶν τὸν πατέρα ἐπὶ συνέσει, ἀμείβεται ὧδε. αὐτὸς ταῦτά γε λεῦσσε πάτερ φίλε. σὴν γὰρ ἀρίστην μῆτιν ἐπ᾽ ἀνθρώπους φασὶν εἶναι. οὐδ᾽ ἄν τίς τοι ἄλλος ἀνὴρ ἐρίσειε κατὰ θνητῶν ἀνθρώπων. εἶτα ἐκείνῳ μᾶλλον αὐτὸς καθυπατεῖ χρῆσθαι θέλων τῷ ἐπὶ πεῖρα καὶ γυμνασία ἐρωτήσαντι, φησίν. ἡμεῖς δὲ ἅμα ἑψόμεθα. οὐδέ τί φημι ἀλκῆς δευήσεσθαι ὅση δύναμίς γε πάρεστιν. ὃ ἢ ἐν ἄλλοις εἰπὼν ὁ ποιητὴς, ἐπὶ

φέρει ἐκεῖ τὸ, πὰρ δ' ἐάσαμεν δ' οὐκ ἔστιν ἐοικόσμενον πτολεμίζειν. Καὶ σημείωσαι ὡς ὁ μὲν τηλέμαχος πατέρα ἤδη πεπειραμένος ἀγαθοῦ τοῦ παιδὸς, ἀπαιτεῖ συμβουλὴν παρ' αὐτοῦ πειράζων οὐκ ὢν παιδαγωγῶν. ὁ δὲ παῖς εὖ ποιῶν, τῷ πατρὶ ἀνατίθησι τὴν βουλήν. ἀμέλει καὶ ὀδυσσεὺς ἐξευρίσκει τὸ ἐναντίον οἷς τοῖς ἑξῆς καὶ τῇ γυναικὶ αὔριον τὰ κατὰ τὸν οἶκον ἐπιτρέψας, αὐτὸς ἐς τὸν ἀγρὸν ἀπελεύσεται καραδοκήσων τὸ μέλλον. Τέως δὲ, τὸ γενόμενον ἐπικρύψαι θέλων, πολὺς γὰρ ὁ ἐντεῦθεν κίνδυνος εἴπερ εὐθὺς ἄρτι τοῖς ἰθακησίοις τὸ πρᾶγμα γνωσθήσεται, ἐπάγει τί ἵνα ἐπιτάσσει γενέσθαι, καὶ ἀοιδὰς ἐξακούσεσθαι καὶ ὀρχήσεις φιλοπαίγμονας. ἵνα φαντασία γάμου παραχθέντες οἱ ἔξωθεν ἀκούοντες ὡς τῆς δεσποίνης ἐπιλεξαμένης ἄνδρα, μήτι θαυμάσωσιν ὅπερ μὴ συνήθως οἱ μνηστῆρες ἕκαστος εἰς τὰ ἑαυτῶν ἐσκεδάσθησαν, μήτι ψηλαφήσωσιν ἐκείνους καὶ οὕτως αὐτίκα γένηται μέγα κακόν. οὗ ἕνεκα, καὶ ἔφθη πρὸ τούτων συχνὰ ἐκλαλεῖσθαι. μέλλειν γαμηθῆναι τὴν πηνελόπην. ἵνα δηλαδὴ πιθανολογηθῇ τὰ νῦν γραφόμενα. εἰσὶ δὲ ἃ λέγει ὀδυσσεὺς, ταῦτα ὡς αὐτῷ δοκεῖ εἶναι ἄριστα. πρῶτα μὲν φησὶ λούσασθε καὶ ἀμφιέσασθε χιτῶνας. δμῳὰς δὲ, ἀνώγετε εἵματα ἑλέσθαι. καλὰ τὰ ὡραῖα καὶ ἄξια τοῦ φθάσαντος θεώματος. αὐτὰρ θεῖος ἀοιδὸς ἔχων φόρμιγγα λίγειαν, ἡμῖν ἡγείσθω φιλοπαίγμονος ὀρχηθμοῖο. τρυφώντων δὲ ταῦτα διά. ὀδυσσεὺς δὲ καὶ αἰτίαν τὴν προρρηθεῖσαν προστιθεὶς, φησίν. ὥς κέν τις φαίη, γάμον ἔμμεναι ἐκτὸς ἀκούων. ἢ ἀν' ὁδὸν στείχων, ἢ οἳ περιναιετάουσι. μὴ πρόσθε κλέος εὐρὺ φόνου κατὰ ἄστυ γένηται ἀνδρῶν μνηστήρων πρίν γ' ἡμέας ἐλθέμεν ἔξω, ἀγρὸν ἐς ἡμέτερον πολυδένδρεον, ἔνθα δ' ἔπειτα, φρασσόμεθ' ὅπερ ἂν κέρδος θεὸς ἐγγυαλίξῃ τουτέστι δώσει ὡς καὶ ἐν ἄλλοις κεῖται. γίνεται τοίνυν οὕτω καί. ἃ δὴ καὶ αὐτὰ τρυφὴν φράζει, λούσαντο καὶ ἀμφιέσαντο χιτῶνας. ὅπλισθεν δὲ γυναῖκες ὡς εἰς δεῖπνα οὐκ ἐς χορὸν καὶ ὄρχησιν. ὁ δ' εἵλετο θεῖος ἀοιδὸς φόρμιγγα γλαφυρήν. ἐν δέ σφισιν ἵμερον ὦρσε μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο, τοῦ καὶ ἄλλως ἐν διόντι φιλοπαίγμονος. οἷς τὸ εὐδόσιμον καὶ ὁ ἐπ' αὐτοῖς ἵμερος, ἐκ τῆς ἀοιδῆς. διὸ καὶ μολπὴ κατά τινας ἡ τῶν παιζόντων, ἐπειδὴ τοιαῦτα περὶ μέλει ἔπεται. τοῖς δέ φησι μέγα δῶμα περιστεναχίζετο ποσσὶν ἀνδρῶν παιζόντων, καλλιζώνων τε γυναικῶν. εἰς τοσοῦτον δὲ ἦν πολὺς ὁ ἦχος, ὥς τι καὶ τοῖς ἔξω ἀκουσθῆναι καθὰ ἤθελεν ὀδυσσεύς, φησὶ γοῦν ὁ ποιητής. ὧδε δέ τις εἴπεσκε δόμων ἔκτοσθεν ἀκούων. ἦ μάλα δή τις ἔγημε πολυμνήστην βασίλειαν. σχετλίη. οὐδ' ἔτλη πόσιος οὗ κουριδίοιο εἴρυσθαι μέγα δῶμα διαμπερὲς ἕως ἵκοιτο. εἶτα ὁ ποιητὴς καταλέγων τὸ νόημα συμπληρωτικῷ σχήματι, φησίν. ὣς ἄρα τις εἴπεσκε, τὰ δ' οὐκ ἴσαν ὡς ἐτέτυκτο. Ἐν οἷς σημείωσαι καὶ ὡς ἡ λεξὶς τῆς πηνελόπης εὐχὴ, τετέλεσται νῦν. εἶπε γὰρ ἐκείνη, ὡς νὺξ ἔσται ὅτε στυγερὸς γάμος ἀντιβολήσει. καὶ ἰδοὺ νὺξ ἄρτι ἐστὶ καθ' ἣν γάμος συνεπλέχθη στυγερὸς τοῖς μνηστῆρσι καὶ τοῖς ἐκείνων. ἀοσσητὴρ δὲ ὁ ἐν τοῖς ῥηθεῖσι καθὰ καὶ ἐν ἄλλοις, ὁ δίχα ὄσσης βοηθῶν. τουτέστιν ὁ ἕτοιμος καὶ ἀπροφάσιστος ἐπίκουρος. Τὸ δὲ φεύγειν τὰς πατρίδας ὑπὸ τῶν φονευσάντων, καθωμίληται. εἰ μή τι ἄρα ποινὴν τίσει ὁ φονεὺς τὴν συνδόξασαν. τότε γὰρ, ἐᾶται μένειν ἐν δήμῳ καθὰ ἐδήλωσεν ἡ ἰλιάς. Ἐν δὲ τῷ, πηοὺς προλιπὼν, τὸ τῶν πηῶν ἤτοι ἀγχιστέων ὀνόματι, τὴν πᾶσαν ὡς ἐκ μέρους δηλοῖ συγγένειαν. ἔφθη δὲ ὁ ποιητὴς καὶ τοὺς πηοὺς, κηδίστους εἰπεῖν τοῖς ἀνθρώποις μεθ' αἷμα καὶ γένος αὐτῶν. ἕρματα δὲ πόλεως, ἢ τὸν ἐν αὐτῇ κόσμον, ὅς ὑπὲρ ἡ πόλις καθὰ καί τις γυνὴ ἐγκαλλωπίζεται ὑπ' αὐτοῦ οἷα τινῶν ἑρμάτων ἃ δὴ κόσμου γυναικείου εἶδος ἐστὶν προείρηται. ἢ τὰ στηρίγματα ὡς ἀπὸ τῶν κατὰ τὰς νῆας ἑρμάτων ἅπερ αἱ μὴ ἔχουσαι, ἀνερμάτιστοι λέγονται. ἢ καὶ ἄλλως, τὰ κατὰ τοὺς στύλους ἢ κίονας ἑδράσματα. ὅθεν λαβὼν λυκόφρων, κίονα τροίας λέγει τὸν ἕκτορα ἐν τῷ, δι', κίον' ἀιστώσας δόμων. Ὅτι δὲ καὶ ἔρεισμα τὰ τοιαῦτα εἰσί, δηλοῖ ἐκεῖνος ἐπαγαγών. ἔρεισμα πάτρας δυστυχοῦς ὑπεσπάσας. δῆλον δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ ἔρεισμα, κατὰ συγκοπὴν τὸ ἕρμα γίνεται. δασυνθὲν αὐτὸ, διὰ τὸ μετὰ ρ εὐθὺς κεῖσθαι τὸ μ ὁμοίως τῷ ἑρμῆς. ἑρμηνεία δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ τοῦ ἕρματα πόληος, ἐπαγαγὼν εὐθὺς ὅ, οἳ μέγ' ἄριστοι. Τὸ δὲ ταῦτά γε λεύσσε πάτερ φίλε, μεταλαβὼν αἰσχύλος, ἔφη τὸ, τάδε μὲν λεύσσεις φαίδιμ' ἀχιλλεῦ. ὃ κεῖται παρὰ τῷ κωμικῷ. Τοῦ δὲ ἀρίστην μῆτιν, ἑρμηνεία τὸ, οὐδέ κέ τις σοι ἄλλος ἀνὴρ ἐρίσειε. ἵνα ᾖ ἀρίστη βουλὴ, πρὸς ἣν οὐκ ἄν τις ἐρίσειε. Τὸ δὲ ἐπ' ἀνθρώπους. ἀντὶ τοῦ κατ' ἀνθρώπους. ἄλλως γὰρ, ἐπ' ἀνθρώποις ὤφειλεν εἶναι. Ἐν δὲ τῷ ἀμφιέσασθε χιτῶνας, διὰ τῶν χιτώνων καὶ τὰ λοιπὰ εἵματα δηλοῖ. ἡ δὲ τοῦ ὁμηρικοῦ θείου ἀοιδοῦ ἐνταῦθα ᾠδὴ, ἐχρᾶτο μὲν ὡς εἰκὸς τηνικαῦτα, γαμηλίῳ νόμῳ. ἔστι δὲ κατὰ τὴν νεωτέραν χρῆσιν, καί τις ἱλαρῳδία, εἰ καὶ τρόπον ἄλλον, τὸ ἱλαρῳδεῖν τραγῳδοῖς ᾠκείωται. ὅτι δὲ ᾠδαὶ πολλαὶ συνήθεις καὶ διάφοροι, δηλοῖ καὶ ἀθήναιος. οὐ γὰρ μόνον ῥαψῳδοὶ οἱ πολλαχοῦ δηλούμενοι, ἔτι δὲ καὶ τραγῳδοὶ ὧν δήλη καὶ ἡ τῆς κλήσεως ἐτυμότης καὶ ἡ τῆς τέχνης μεταχείρισις, ἀλλ' εἰσί τινες καὶ σιμῳδοὶ διὰ τὸν μάγνητα σῆμον ὃς μελῳδίαις βιβλιακαῖς ἐνδιέπρεψεν. ἔτι καλεῖτο δέ τις μελικὸς καὶ μαγῳδός. ἀνδρεῖα φησὶ καὶ γυναικεῖα πρόσωπα ὑποκρινόμενος. καί τις ἄλλος, λυσιῳδὸς, ἐν ἀνδρείοις προσώποις γυναικεῖα φασὶν ὑποκρινάμενος. λέγει δὲ, καὶ ὡς ἡ μὲν ἱλαρῳδία, περὶ τὴν τραγῳδίαν ἦν. σεμνὴ οὖσα. ἡ δὲ μαγῳδία, περὶ τὴν κωμῳδίαν. κληθεῖσα φασὶν οὕτω παρὰ τὸ οἱονεὶ μαγικά τινα προφέρεσθαι καὶ φαρμάκων ἐμφανίζειν δυνάμεις. Τοῦ δὲ ἐκτὸς ἀκούων, ἑρμηνεία ἐστὶ τὸ, ἢ ἀν' ὁδὸν στείχων ἢ οἳ περιναιετάουσιν. ὅπερ καὶ ἐξαλλαγὴν ἐποίησε σχήματος. τὸ γὰρ ἁπλοῦν, οὕτως. ἢ ἀνὰ ὁδὸν στείχων, ἢ περιναιετάων. ἄμφω δὲ περιπέ-

φρασται

φράσαι. τὸ γὰρ ἀπερίφραστον ἦν, ὁ δεῖνος ὁ γείτων. Ἐν δὲ τῷ, κλέος εὐρὺ φόνος, κλέος φανερῶς τὴν φήμην λέγει ἢ μὲν τὴν ζημίαν. σαφηνίζων δὲ καὶ τὸ, κλέος εὐρὺ, ἐπάγει τὸ, κατὰ ἄστυ πρὸς διαφορὰν τοῦ κατ' οἶκον. αὐτὸ γοῦν, οὐκ εὐρὺ κλέος ἐστί. τὸ δὲ κατ' ἄστυ δὲ, διὰ σολλῶ φήμης δηλοῖ τὴν κατὰ χώραν ὅλην, ἢ κατὰ χώρας. ἐκείνου γὰρ, οὐ κατ' ἄστυ ἀλλ' ἐπὶ πλεῖον. Ἐνταῦθα δὲ σχῆμά ἐστι προανακεφαλαιωτικὸν τῆς ἐφεξῆς. ὅτι δηλαδὴ αὔριον οἱ ἀμφὶ τὸν Ὀδυσσέα κατὰ τὸν ἀγρὸν γενόμενοι, φράσονται τὰ ποιητέα. Ἐν δὲ τῷ, εὐζώνων τε γυναικῶν, ἀπὸ κοινοῦ νοεῖται τὸ παιζουσῶν. αὗται δὲ καὶ ὁπλισθῆναι ἐλέχθησαν, οὐ πάντως ἀρειικῶς, ἀλλ' εἰς εὐρυθμίαν ὡς ἐῤῥέθη χοροῦ καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῦ, ὁποῖος ὁ ἐν γάμοις καὶ ὁ ἐν ἑορταῖς καὶ ὁ ἐνόπλιος. Ὅρα δὲ ὅτι τὰ κἀνταῦθα ὡς καὶ ἐν τοῖς κατὰ τὸν Δημόδοκον, πρὸς φόρμιγγα ἡ μολπὴ καὶ ἡ ὄρχησις ὡς καὶ ἐν τῷ, οἱ δ' εἰς ὀρχηστὺν τρέψαντο καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν, καὶ ὅτι καὶ γυναῖκες ἀφόβως ὠρχοῦντο ἐν καιρῷ. Ἱστέον δὲ καὶ ὅτι ἐπὶ τὸ ὀρχεῖσθαι οἱ παλαιοὶ ἔταττον καὶ ἐπὶ τοῦ κινεῖσθαι, καὶ φέρουσιν εἰς τοῦτο καὶ χρῆσιν, ἴσως μὲν τὸ, ἐκ τοῦ δειλοτέρου μᾶλλον ὤρχησε φρένας, ἀναπηδόντος δὲ τοῦ, κατὰ λυκοῦ μοι κῆρ αἱ δὲ ὀρχεῖσθαι τὸ ἐλαφρῶς, γίνοιτ' ἂν ὄρχησις, ἐκ τοῦ ὀρίζω ὀρέξω ὤρεχα κατὰ συγκοπήν. ὃ δὴ κίνησίν τινα δηλοῖ χειρῶν καὶ ποδῶν μυριαχοῦ. ὡς δὲ πρὸς τοῖς ὕστερον διαφορὰ εἴδη ὀρχήσεων εὑρέθη, δῆλον ἐστίν. ἦν γοῦν καὶ τραγικὴ ὄρχησις ἡ καὶ ἐμμέλεια. καθ' ἣν Βάθυλλός φασιν Ἀλεξανδρεὺς νομίμως ὠρχήσατο. καὶ κωμικὴ δέ. ἡ καὶ κόρδαξ. καὶ σίκιννις, ἧς εὑρετὴς, Σίκιννός τις βάρβαρος ὁ Κρής. ἡ καὶ σατυρική. ἐπεὶ καὶ οἱ σάτυροι, σικιννισταί. Τὸ δὲ σχετλίη κἀνταῦθα ἐτυμολογῶν ὁ ποιητὴς, ἐπήγαγε τὸ, οὐδ' ἔτλη τὸ τοῦ ἀνδρὸς φυλάσσειν δῶμα. δηλῶν, ὅτι κυρίως σχέτλιος, ὁ ὀφείλων σχέσθαι καὶ τλῆναι ὃ ἐστὶν ἐπιμεῖναι. ἵνα οὕτως ᾖ σχέτλιος, ὁ μὴ τλὰς ἤτοι καρτερήσας, ἀσυνδέτως δὲ καὶ καθ' αὑτὸ, εἴρηται τὸ σχετλίη εὐθείᾳ πτώσει κατὰ σχῆμα θυμοῦ ἢ θαύματος. ἵνα λέγῃ ἐλλειπτικῶς, ὅτι σχετλία ἐστὶν αὕτη. ἄλλως γὰρ, κατ' αἰτιατικὴν πτῶσιν ἐξοικειοῦν ὤφειλε. δι' ἔγημέ τις πολυμνήστην βασίλειαν σχετλίην. Τὸ δὲ διαμπερὲς εἴρυσθαι, ἑρμηνεία τὸ, ἕως ἵκοιτο. ὡς χρεὼν ἦν, φυλάττεσθαι διαμπερὲς τὸ τοῦ ἀνδρὸς δῶμα ἤγουν ἕως ἂν ἐπανέλθῃ ἐκεῖνος. Ἔνθα καὶ ὅρα τὸ, ἕως ἵκοιτο. δηλοῦν ὡς ἦν ἐλπὶς τοῖς ἐν Ἰθάκῃ, νοστῆσαι τὸν Ὀδυσσέα, ὅθεν ἄδικοι τὸ τῶν μνηστήρων φῦλον, μνώμενοι γυναῖκα τοῦ ἐλπιζομένου ἐπανελθεῖν.

Αὐτὰρ Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα ᾧ ἐνὶ οἴκῳ
Εὐρυνόμη ταμίη λοῦσεν καὶ χρῖσεν ἐλαίῳ.
Ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλεν ἠδὲ χιτῶνα.
Αὐτὰρ κὰκ κεφαλῆς χεῦεν πολὺ κάλλος Ἀθήνη,
Μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα. κὰδ δὲ κάρητος
Οὔλας ἧκε κόμας ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας.
Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνὴρ
Ἴδρις, ὃν Ἥφαιστος δέδαεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
Τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελείει,
Ὣς μὲν τῷ περίχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις.
Ἐκ δ' ἀσαμίνθου βῆ δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος.
Ἂψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἕζετ' ἐπὶ θρόνου ἔνθεν ἀνέστη,
Ἀντίον ἧς ἀλόχου, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπε.
Δαιμονίη, περὶ σοί γε γυναικῶν θηλυτεράων
Κῆρ ἀτέραμνον ἔθηκαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.
Οὐ μέν κ' ἄλλη ὧδε γυνὴ τετληότι θυμῷ
Ἀνδρὸς ἀφεσταίη, ὅς οἱ κακὰ πολλὰ μογήσας
Ἔλθοι ἐεικοστῷ ἔτεϊ ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ἀλλ' ἄγε μοι μαῖα στόρεσον λέχος, ὄφρα καὶ αὐτὸς
Λέξομαι. ἦ γὰρ τῇ γε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμός.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια.
Δαιμόνι', οὔτ' ἄρ τι μεγαλίζομαι, οὔτ' ἀθερίζω,
Οὔτε λίην ἄγαμαι. μάλα δ' εὖ οἶδ' οἷος ἔησθα
Ἐξ Ἰθάκης ἐπὶ νηὸς ἰὼν δολιχηρέτμοιο.

Ὅτι Εὐρυνόμη ταμίη λοῦσε καὶ χρῖσεν ἐλαίῳ τὸν Ὀδυσσέα ὡς ἔθος. ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλεν ἠδὲ χιτῶνα. αὐτὰρ κὰκ κεφαλῆς χεῦε πολὺ κάλλος Ἀθήνη, ὅπερ ἐν τοῖς πρὸ τούτων, χάριν ἔφη, ὑπάρ. κατέχευε δὲ χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις. μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα καὶ ἑξῆς τὰ ἓξ ἔπη, ἅπερ ἐγράφη καὶ ὅτε Ὀδυσσεὺς ἐν τῷ Φαιάκων ποταμῷ λουσάμενος, ἐξηλλάγη εἰς κάλλος ἀργύρου δίκην. ὃς φύσει καλὸς ὤν, καλλίων γίνεται δι' ἐπιχρώσεως χρυσοῦ. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἐκεῖ μὲν γὰρ, μείζονά τε εἰσιδέειν καὶ πάσσονα, εὐχὴ καὶ ῥῆμα τὸ θῆκε. καὶ ἔλεγεν ὅτι ἔθηκεν αὐτὸν ἡ Ἀθηνᾶ καὶ μείζονα ἰδέσθαι καὶ παχύτερον. ἐνταῦθα δὲ οὐ κεῖται ὅλως ῥῆμα προκλητικὸν τοῦ, μείζονα καὶ πάσσονα, καὶ ἔστιν ἡ σύνταξις κατ' ἔλλειψιν. ἵνα νοῆται οὕτω πως. ὥστε εἶναι τὸν Ὀδυσσέα μείζονά τε καὶ πάσσονα. καὶ ἄλλως δὲ, εἴπερ κατέχευε χάριν, διασαφεῖ αὐτήν, ἐπάγει

Ἀλλ᾽ ἄγε οἱ στόρεσον πυκινὸν λέχος Εὐρύκλεια,
Ἐκτὸς ἐϋσταθέος θαλάμου, τόν ῥ᾽ αὐτὸς ἐποίει.
Ἔνθα οἱ ἐκθεῖσαι πυκινὸν λέχος, ἐμβαλέτ᾽ εὐνήν,
Κώεα καὶ χλαίνας καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.

γοῦν τὸ, μείζονά τε εἰσιδέειν ἔφης. ἵνα λέγῃ, χάριν εἶναι τὸ μέγεθος τὸ ὀδυσσεῖ καὶ τὸ εὐλιπὲς καὶ τὸ τοῦ κάλλους ἐξ ὧν γίνονται ἀειπρεπεῖς. ἰστέον δὲ ὅτι λουτροῦ ἐστι νῦν ἔπαινος τὰ ἐνταῦθα κείμενα περί τι κάλλους καὶ μεγέθους καὶ πάχους, ὡς τούτων δῆθεν γινομένων τῶν λουομένων. λέγει δὲ καὶ ἐνταῦθα ὑακίνθῳ ἄνθει ὁμοίας τὰς τοῦ ὀδυσσέως τρίχας, ὡς καὶ ἐν ἐκείνῳ τῷ κατὰ τοὺς φαίακας αὐτοσχεδίῳ λουτρῷ. Ὅτι καθὰ πρὸ ὀλίγων ὁ τηλέμαχος, οὕτω καὶ νῦν ὁ μεμφόμενος τὴν πηνελόπην ἐπὶ σκληρότητι ψυχῆς, φησί. δαιμονίη, περὶ σοί γε γυναικῶν θηλυτεράων κῆρ ἀτέραμνον ἔθηκε θεός. οὐκ ἂν δ᾽ ἄλλη γε ὧδε γυνὴ τετληότι θυμῷ ἀνδρὸς ἀφεσταίη τουτέστιν ἀποσταίη ὡς προεῤῥέθη, ὅς κακὰ πολλὰ μογήσας, εἰκοστῷ ἔτει ἐπανέλθοι. οὕτω ὡς διʼ ἀρχαιγόνους τὸ ἐκ τῆς γυναικὸς μειλίχιον, ὃ καὶ ὡς μακρὰν ἀποβάλλων τὴν ἐξ αὐτῆς ὁμιλίαν. ὃ καὶ ἠρέμα ἐν τῷ, στόρεσον λέχος, ἵνα ἐπὶ κοινῶν μόνην ἀειφραδὴς σήματος ὡς εὐθὺς φανῇ, φησίν. ἀλλ᾽ ἄγε μοι μαῖα στόρεσον λέχος ὄφρα καὶ αὐτὸς λέξομαι, ἦ γὰρ αὐτῇ γε σιδήρεος ὡς καὶ προγράφει θυμός. κἀνταῦθα ἡ πηνελόπη ἔτι κατέχειν ἑαυτὴν ἔχουσα καὶ ἀναβάλλεσθαι τὴν πειθώ, δαιμόνιε φησίν, οὔτι μεγαλίζομαι οὐδ᾽ ἀθερίζομαι οὐδὲ λίην ἄγαμαι. μάλα δ᾽ εὖ οἶδα οἷος ἔησθα ἐξ ἰθάκης ἐπὶ νηὸς ἰών. οἷος δηλαδὴ καὶ νῦν φαίνῃ. ὃ σημαίνει ὅτι ὀδυσσεία ἐπὶ πολύ, εἴπερ οἱ τοσοῦτοι χρόνοι οὐδὲν αὐτὸν ἤλλαξαν. ἀλλ᾽ ἄγε οἱ στόρεσον πυκινὸν λέχος εὐρύκλεια. ἐκτὸς ἐϋσταθέος θαλάμου ὃ δὴ αὐτὸς ἐποίει ὡς εἴρηται, ἢ τὸν αὐτὸς ἐποίει. ἔνθα οἱ ἐκθεῖσαι πυκινὸν λέχος, ἐμβαλέτ᾽ εὐνήν. κώεα καὶ χλαίνας καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα. Καὶ ὀδυσσεὺς ἀκούσας τὸ, στόρεσον λέχος ἐκτὸς θαλάμου, καὶ τὸ ἐκθεῖσαι τουτέστιν ἔξω θεῖσαι πυκινὸν λέχος, ὑποκινεῖ τῇ μνήμῃ τὴν ἐῤῥιζωμένην κλίνην ἢ ἀμετακίνητον ἣν ἐντὸς τοῦ θαλάμου αὐτὸς ἐκεῖνος ἔτευξε. καὶ ἀπορεῖ πῶς ποτε ἂν ἐκείνη ἐκτὸς εἴη τοῦ θαλάμου κειμένη ἡ τοιῶσδε καὶ τοιῶσδε τυχοῦσά ποτε ὑπ᾽ ἐμοῦ. καὶ οὕτως εὐμόρφως λέγει τῇ γυναικὶ σῆμα ἔμπεδον παρὰ τὴν πολύγνωστον οὐλήν. ὅπερ ὡς καὶ προδεδήλωται, αὐτὸς οἶδε καὶ ἡ γυνὴ καὶ μία μόνη δούλη τις ἡ ἀκτορίς. ἐν τούτοις δὲ σημείωσαι καὶ ὅτι ἀρεσκῶς μὲν ἔφη ἡ γυνὴ, τὸ οὐ μεγαλίζομαι οὐκ ἀθερίζω οὐκ ἄγαμαι. θέσιν δὲ οὐκ ἐπήγαγεν, ὡς οὐχ σπεύδουσα εἰς ἔργον. ὅπερ ἦν, τὸ πειράσασθαι τοῦ δῆθεν ξένου εἴπερ οἶδε τῶν κατ᾽ οἶκον κρυφιωδεστέρων. ὡς δὲ ἔγνω αὐτὸν τὰ περὶ τῆς κλίνης ἀκριβῶς ἀφηγησάμενον, τότε δὴ αἰτεῖται συγγνώμην τοῦ μὴ εὐθὺς ἅμα ἰδεῖν καὶ ἀγαπῆσαι τὸν ὀδυσσέα. καὶ προβάλλεται δέος εὔλογον ἵνα μὴ ἀπατηθῇ. Ἰστέον δὲ ὅτι κῆρ ἀτέραμνον συνήθως, τὸ ἀτεγκὲς καὶ σκληρὸν ἤγουν μὴ τέρεν. ὅθεν καὶ ἀτέραμνα σπέρματα, τὰ κερασβόλα. περὶ ὧν λόγος, ὡς ἐὰν σπέρμα ἐν τῷ κατασπείρεσθαι εἰς γῆν καιρῷ σπόρου πελάσῃ κέρατι ἀροῦντος βοὸς, σκληρὸν γίνεται καὶ δυσέψητον. καὶ λέγει πλούταρχος ἐν τοῖς αὐτοῦ συμποσιακοῖς, καὶ αἰτίαν τούτου τὴν ἐκείνῳ δοκοῦσαν. Κερασβόλα δὲ τὰ ῥηθέντα λέγονται, ἤγουν τὸ κατὰ κεράτων βληθῆναι. ἐνταῦθα δὲ σημείωσαι ὅτι συνήθως μὲν ἀτέραμνον, τὸ μὴ τέρεν, ἀλλὰ δηλαδὴ ἀποσκληρουμένον. οὐ μὴν ἤγουν τέραμνον ἀσυνήθως, τὸ τέρεν καὶ ἁπαλόν. ἀλλ᾽ ἡ τοῦ οἴκου στέγη καθὰ σὺν ἄλλοις καὶ ὁ λυκόφρων δηλοῖ. Ἐν δὲ τῷ, σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμὸς, φανερῶς ἕτεραι αἱ φρένες ψυχῆς, καθὸ καὶ σῶμα εἰσί. Μεγαλίζεσθαι δὲ, τὸ ἐπαίρεσθαι ὡς καὶ ἐν ἰλιάδι, μὴ δὲ μεγαλίζεο θυμῷ. Τὸ δὲ οὐδὲ λίην ἄγαμαι, ἀντὶ τοῦ, οὐκέτι λίαν ἐκπλήττομαι, ὡς ἤδη ἐκ τῶν φθασάντων πιστουμένη τὰ κατὰ σέ. ὅτι δὲ καὶ περὶ τῆς κλίνης ἀκούσει, τότε εἴποι ἄν, οὐχ ὅτι οὐ λίαν ἄγαμαι ἀλλ᾽ ὅτι οὐ δόλως ἄγαμαι. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τρεῖς αἰτίας ἐμφαίνει ἀποστροφῆς ἐνταῦθα τῆς πρός τινα οἰκειοῦσθαι θέλοντα, τὸ μεγαλίζεσθαι. τὸ ἀθερίζειν. καὶ τὸ ἄγασθαι. ἢ γὰρ ἐξαθερίζει τις τοὺς οἰκειουμένους τουτέστιν ἐξουθενοῖ ὡς μὴ ἀξίους οἰκειώσεως, ἢ μεγαλίζεται ὡς μείζων ὢν ἐκείνου, ἢ ἄγαται τὴν αἰτίαν ἀγνοούμενος τῆς ζητουμένης οἰκειώσεως. Περὶ δὲ τοῦ ἀθερίζω, ἐν τοῖς εἰς τὴν ἰλιάδα δεδήλωται. Ἐν δὲ τῷ, πυκινὸν λέχος καὶ ἐμβαλέτ᾽ εὐνὴν, δῆλον ὡς διαφέρει λέχος τι καὶ εὐνή. καὶ ἔστι λέχος μὲν, ἡ κλίνη. πυκινὴ οὖσα, ἵνα φέρουσα ἔχῃ στεῤῥῶς τὰ ἐπικείμενα. διὸ ὑποκαταβὰς Ὀδυσσεὺς, ἐρεῖ. λέχος ἔξεον ὄφρ᾽ ἐτέλεσσα. εὐνὴ δὲ, τὸ παρ᾽ ἡμῖν στρῶμα. διὸ ἑρμηνεύων, ἐπάγει. κώεα καὶ χλαίνας καὶ ῥήγεα.

Ὅτι τὰ περὶ τῆς ῥηθείσης κλίνης ὁμηρικὰ ἔπη, τοιαῦτα εἰσίν. αὐτὰρ ὀδυσσεὺς ὀχθήσας ἐφ᾽ οἷς ἡ γυνὴ ἔφη ἐκτὸς θαλάμου τὸ λέχος εἶναι ὅπερ αὐτὸς ὀδυσσεὺς ἐποίησεν, ἔφη. ὦ γύναι, ἦ μάλα τοῦτο

Ὣς ἄρ᾽ ἔφη πόσιος πειρωμένη. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ὀχθήσας, ἄλοχον προσεφώνεε κέδν᾽ εἰδυῖαν.
Ὦ γύναι, ἦ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαλγὲς ἔειπες.
Τίς δέ μοι ἄλλοσε θῆκε λέχος; χαλεπὸν δέ κεν εἴη
Καὶ μάλ᾽ ἐπισταμένῳ, ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν

ἐθ

Ῥηιδίως ἐθέλων θείη ἄλλῃ ἐνὶ χώρῃ.
Ἀνδρῶν δ' οὐκ ἄν τις ζωὸς βροτὸς οὐδὲ μάλ' ἡβῶν
Ῥεῖα μετοχλίσσειεν, ἐπεὶ μέγα σῆμα τέτυκται
Ἐν λέχει ἀσκητῷ. τὸ δ' ἐγὼ κάμον, οὐδέ τις ἄλλος.
Θάμνος ἔφυ τανύφυλλος ἐλαίης ἕρκεος ἐντός,
Ἀκμηνὸς θαλέθων, πάχετος δ' ἦν ἠΰτε κίων.
Τῷ δ' ἐγὼ ἀμφιβαλὼν θάλαμον δέμον, ὄφρ' ἐτέλεσσα
Πυκνῇσι λιθάδεσσι, καὶ εὖ καθύπερθεν ἔρεψα.
Κολλητὰς δ' ἐπέθηκα θύρας πυκινῶς ἀραρυίας.
Καὶ τότ' ἔπειτ' ἀπέκοψα κόμην τανυφύλλου ἐλαίης.
Κορμὸν δ' ἐκ ῥίζης προταμὼν, ἀμφέξεσα χαλκῷ
Εὖ καὶ ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνα
Ἑρμῖν' ἀσκήσας. τέτρηνα δὲ πάντα τερέτρῳ.
Ἐκ δὲ τοῦ ἀρχόμενος λέχος ἔξεον ὄφρ' ἐτέλεσσα,
Δαιδάλλων χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἠδ' ἐλέφαντι,
Ἐν δ' ἐτάνυσσα ἱμάντα βοὸς φοίνικι φαεινόν,
Οὕτω τοι τόδε σῆμα πιφαύσκομαι. οὐδέ τι οἶδα
Εἴ μοι ἔτ' ἔμπεδόν ἐστι γύναι λέχος, ἦέ τις ἤδη
Ἀνδρῶν ἄλλοσε θῆκε ταμὼν ὕπο πυθμέν' ἐλαίης,
Ὣς φάτο. τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
Σήματ' ἀναγνούσης, τά οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς.

ἐστὶ θυμαλγὲς ἔειπας. τίς δέ μοι ἄλλοσε θῆκε λέχος, τουτέστι μετέθετο; χαλεπὸν δὲ κἂν εἴη καὶ μάλ' ἐπισταμένῳ, ὅτι μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν, ῥηιδίως ἐθέλων θείη ἄλλῃ ἐνὶ χώρῃ. ἀνδρῶν δ' οὐκ ἄν τις ζωὸς βροτὸς οὐδὲ μάλ' ἡβῶν, ῥεῖα μετοχλίσσειεν, ἐπεὶ μέγα σῆμα τέτυκται ἐν λέχει ἀσκητῷ. τὸ δ' ἐγὼ κάμον, οὐδέ τις ἄλλος. εἶτα ἱστορῶν ἐν διασκευαῖς δι' ὅ τι τὸ λέχος καὶ ὅπως αὐτὸ ἐσκεύασεν Ὀδυσσεύς, ἐπάγει ἀφηγηματικῶς. θάμνος ἔφυ τανύφυλλος ἐλαίης, ἑρκεῖος ἐντός, ἀκμηνὸς θαλέθων, πάχετος δ' ἦν ἠΰτε κίων. τῷ δ' ἐγὼ ἀμφιβαλὼν, θάλαμον δέμον, ὄφρ' ἐτέλεσα πυκινῇς λιθάδεσσι, καὶ εὖ καθύπερθεν ἔρεψα. κολλητὰς δ' ἐπέθηκα θύρας πυκινῶς ἀραρυίας. καὶ τότ' ἔπειτ' ἀπέκοψα κόμην τανυφύλλου ἐλαίης. κορμὸν δ' ἐκ ῥίζης προταμὼν, ἀμφέξεσα χαλκῷ εὖ καὶ ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνα ἑρμῖν' ἀσκήσας. τέτρηνα δὲ πάντα τερέτρῳ. τὰ δεόμενα δηλαδὴ τρυπήματα. ἐκ δὲ τοῦ, ἀρχόμενος, λέχος ἔξεον ὄφρ' ἐτέλεσα, δαιδάλλων χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ καὶ ἐλέφαντι. ἐν δ' ἐτάνυσα ἱμάντα βοὸς φοίνικι φαεινόν. ἐφ' οἷς συμπληρῶν εὐκρινῶς τὸ αἴνιγμα καί τι ἐπιλαλῶν κατ' ἔμφασιν ἐνδοιαστικῶς περὶ τῆς κατὰ τὴν γυναῖκα ἴσως νῦν σωφροσύνης, φησίν. οὕτω τοι τόδε σῆμα πιφαύσκομαι. οὐδέ τι οἶδα εἴ μοι ἔτι ἔμπεδόν ἐστι γύναι λέχος, ἦέ τις ἤδη ἀνδρῶν ἄλλοσε θῆκε ταμὼν ὑποπυθμένα ἐλαίης. οὕτως εἶπεν ὁ ἀνήρ. τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ, σήματ' ἀναγνούσης ἅ οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς. οὐδὲ γὰρ εἶχον ὑποπτεῦσαι ὡς ξένος ὢν ἐξ ἀκοῆς δὲ μαθὼν οἶδε τὰ περὶ τῆς κλίνης, ἣν αὐτὸς καὶ ἡ γυνὴ καὶ μία μόνη ἀμφίπολος ἐγίνωσκε. διὸ καὶ ἡ Πηνελόπη ἐρεῖ. νῦν δ' ἐπεὶ ἤδη σήματ' ἀριφραδέα κατέλεξας εὐνῆς ἡμετέρης, τὴν οὐ βροτὸς ἄλλος ὀπώπει, ἀλλ' οἶοι σύ τ' ἐγώ τε καὶ ἀμφίπολος μία μούνη Ἀκτορίς, ἥν μοι δῶκε πατὴρ, ἣ νῶιν εἴρυτο θύρας, πείθεις δή μευ θυμὸν ἀπηνέα περ μάλ' ἐόντα. ὃ καὶ πρὸ ὀλίγου εἴρηται. Καὶ ὅρα ὡς οὐ πάντα πᾶσι πιστευτέον τῶν οἰκοδεσποτούντων. ἰδοὺ γὰρ ἀνδρῶν μὲν οὐδεὶς ἕτερος οἶδε τὰ τῆς κλίνης, οὐδὲ μὴν Εὐρύκλεια, ἢ Εὐρυνόμη αἱ οἰκοφόται. μόνη δὲ ἡ Ἀκτορίς, θυρωρὸς αὐτῇ οὖσα θαλάμου. ὡς δηλοῖ τὸ, εἴρυτο θύρας τουτέστιν ἐφύλαττεν. ὥσπερ ἡ Εὐρυνόμη τὸ μεταξὺ ἐτέτακτο. ταυτὸν δ' εἰπεῖν, θαλαμηπολεῖν. ἐπεὶ ὁ θάλαμος πολλαχοῦ τὸ ταμιεῖον καλεῖται, Εὐρύκλεια δὲ αὖ πάλιν, ἐπίσκοπος ἀφώριστο γυναικῶν εἶναι. ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ἡ Ἀκτορίς, θαλαμηπόλος τίς ἐστιν εἰ καὶ μὴ τοῦ κατὰ τὸ ταμιεῖον, ἀλλὰ τοῦ βασιλικοῦ κοιτῶνος. δηλοῖ τὸ, ἣ νῶιν εἴρυτο θύρας θαλάμοιο. εἰ δὲ ἐν τοῖς ἑξῆς Εὐρυνόμη θαλαμηπόλος ἡγεμονεύει τοῖς δεσπόταις ἐρχομένοις λέχοσδε, ἀλλ' ἐκείνη μὲν εἰς θάλαμον ἀγαγοῦσα, πάλιν κίεν ἄγχι ὀπίσω ἦλθεν. ἡ δὲ Ἀκτορίς, παραμονὴ ἐκ τῶν παλαιῶν. διὸ οἶδε τὸ τῆς κλίνης μυστήριον, κατευνάστρια τῆς βασιλίδος οὖσα. ἧς καὶ σημειωτέον τὴν πίστιν καὶ σύνεσιν εἰ μηδὲ τότε μηδενὶ ἐξεῖπε τὸ τῆς κλίνης ἀπόρρητον, ἀλλ' ἕως ἄρτι αὐτὴ μόνη οἶδε τὸ κρύφιον. εἰ δὲ καὶ Εὐρυνόμη οὐδὲ τροφὸς Εὐρύκλεια ἔγνωσαν εὐνὴν ὡς ὁ ποιητὴς ἐρεῖ. ἀλλὰ τὸ τῆς κλίνης μυστήριον ἀπεκέκρυπτο αὐταῖς. ἢ τὸ ὅλον, ἔγνωσαν ἀλλ' ὅπως ἐσκεύαστο. Ὅρα δ' ἐν τούτοις καὶ μίαν τῶν τοῦ πολυμηχάνου Ὀδυσσέως τεχνῶν, τὴν τεκτονικήν. καθ' ἣν τὴν κλίνην ἔτευξεν ὁ ἐν τοῖς φθάσασι καὶ ναυπηγεῖν ἐπιστάμενος. φαίνεται δὲ, δεξιὸς εἶναι καὶ οἰκοδομεῖν ὡς δηλοῖ τὸ, θάλαμον ἔδειμεν λίθοις καὶ ἑξῆς. εἰ μὴ ἄρα ἴσως τοῦτο οὐχ ὡς αὐτὸς χειρουργῶν εἶπεν, ἀλλ' ἐπὶ τῷ ἔργῳ ἀρχιτεκτονῶν. καὶ ἔστιν οὐδὲ τοῦτο μακρὰν τέχνης οἰκοδομικῆς. Ἔτι σημείωσαι καὶ ὅτι ἡ ῥηθεῖσα στερρότης τοῦ ἐρωικοῦ κοίτου, αἰνίττεται συμβολικῶς, ἀδιάλυτον δεῖν εἶναι καὶ ἀμε-

τέχνην τὴν γαμικὴν εὐνὴν καὶ ἀσφαλεστάτην καὶ ἔμπεδον ἤτοι βεβαίαν, ὁποίαν καὶ ἡ Πηνελόπη αὐτὴ ἐπιτηρεῖ. καὶ μηδ᾽ ἄλλῳ δὲ ἑτέρῳ γινωσκομένην ἀλλὰ μονάζουσαν. κατὰ τό, εὐνῆς ἡμετέρης ἣν οὐ βροτὸς ἄλλος ὀπώπει ἀλλ᾽ ἡμεῖς μόνοι. ἔστι δὲ ἐννοῆσαι, καὶ ὡς δὴ τὴν ἀθλίαν χαίρει ὁ Ὀδυσσεὺς ἐν φυτῷ τῆς ἐλαίας, ὃ τῆς Παλλάδος φαίνεται ἀνεῖσθαι αὐτῷ. ἐβούλετο δὲ συμβολικῶς ὁ Ὀδυσσεὺς διὰ τοῦ τοιούτου τηλεθόωντος καὶ λιπαροῦ φυτοῦ, εὐχὴν ἔχειν, θαλέθειν κατὰ τὸν βίον καὶ εἰς γῆρας ἐλθεῖν λιπαρόν. ἄλλως γάρ, εἶχεν ὁ πιστὸς ἑτέραν ξένην κατασκευὴν κλίνης πλάσασθαι εἰ μὴ τοιαῦτά τινα ὑπέθετο. ἔοικε δὲ καὶ ἵμερος εἶναι ἡ τοιαύτη ἐλαία αὐτὸς οὕτως εἶναι. καὶ ἦν καὶ αὐτή, σύμβολον τῆς κατὰ τὸν βίον εὐνοίας. ἔνθα σημειωτέον καὶ ὅτι ἡ μὲν τοιαύτη, θηλυκῶς ἐλαία ἐλέγετο. ἡ μέντοι ἀγρία, ἔλαιος κατὰ Αἴλιον Διονύσιον καὶ οὐκ ἀγριέλαιος. λέγει δὲ ὁ αὐτός, καὶ ὅτι ἐλαίας καὶ ἐλάας Ἀττικοί, τὸν καρπὸν ἔλεγον, καὶ ἐλᾶς δισυλλάβως. καὶ ἐλαολογεῖν, τὸ συλλέγειν ἐλαίας. ἣν δέ φασι καὶ ἐλαία, πόλις ἐν Ἰταλίᾳ. ὡς μὲν τῷ ἑτέρῳ ῥητορικῷ λεξικῷ. γράφει ὅτι ἐλαία, αἰολὶς πόλις. ἐλέα δέ, ἐν Ἰταλίᾳ. καὶ ζητητέον τίνα γραφὴ ἀκριβεστέρα ἐστίν. ὅτι μέντοι ἐλαία διὰ διφθόγγου ἐστὶν ἡ αἰολίς, ἐμφαίνει παρὰ Στράβωνι εἰπόντι οὕτως. εἶτα, ἀκρωτήριον ἐν ταῖς ἐν τῷ λευκῷ, καὶ πεῖθον δὲ ἀδραμυττηνὸν κόλπον. ὁ μέρος ὁ ἐλαιτικός, καλούμενος ἀπὸ ἐλαίας πόλεως αἰολικῆς. ἥτις περγαμηνῶν μέν ἐστιν ἐπίνειον ἑκατὸν σταδίους διέχουσα τῆς Περγάμου, δώδεκα δὲ τοῦ Καΐκου ποταμοῦ. οὗ ἐν τοῖς τόποις φαίνεται βασιλεύειν ὁ ὁμηρικὸς Εὐρύπυλος. καὶ οὕτω μὲν ὁ Στράβων. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ, φέρεται καὶ ὅτι ἐλαίους τὰς ἄρρενας καὶ ἀγρίας ἐλαίας φασὶν Ἴωνες. Ἐν δὲ τῷ, ὅτι μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν θείη ἀλλαχοῦ, σφοίχθονά τινα ἐκεῖνον ὑπαινίττεται ὃς ῥεῖα μοχλίσσας θείη τὸ λέχος ἄλλῃ ἐνὶ χώρῃ. αὐτὸ δὲ τό, ὅτι μὴ θεὸς αὐτός, ὅμοιόν ἐστι τῷ, εἰ μὴ θεὸς αὐτός καὶ τῷ, ὅτι μὴ θεὸς αὐτός. τεχνικῶς γὰρ τὸ τοιοῦτον οἱ ῥήτορες φράζουσιν. ἔστι δὲ κοινότερον μὲν τό, εἰ μὴ τόδε γένηται. ἀττικώτερον δὲ τό, ὅτε μὴ τόδε καὶ ὅτι μὴ τόδε. λέχος δέ, δῆλον ὅτι τὴν κλίνην λέγει. ἣν οἱ ὕστερον, καὶ ἀσκάντην καὶ σκίμποδα ἔλεγον ὡς δηλοῖ ὁ γράψας οὕτως, ἀσκάντης, ἀττικῶς. συνηθέστερον δὲ ὁ σκίμπους. ὁ δὲ κράβατός φησι παρ᾽ οὐδενί. Τὸ δὲ μάλ᾽ ἐσθλῶν, γράφεται καί, οὐδὲ γυναικῶν. ἵνα λέγῃ ὅτι τὸ τοιοῦτον λέχος, οὔτε ἀνδράσιν οὔτε γυναιξὶ μετατεθῆναι δυνατόν. Τοῦ δὲ μοχλίσσειε, θέμα τὸ τούτου ὀχλεῖν. οὗ παράγωγον, τὸ ὀχλίζειν. ὁμοίως τῷ, πολεμῶ πολεμίζω. δοκεῖ δὲ γίνεσθαι τό, ὀχλεῖν καὶ τὸ ὀχλίζειν, ἀπὸ τοῦ τῆς ὀχῆς, ὅ ἐστι συνοχῆς λιάζειν ἢ λύειν. τὸ γὰρ ὀχλιζόμενον ἤτοι μετακινούμενον, ἐκκλίνει τὴν ἔνθα εἶχε τὸ συνοχήν. ἐκ δὲ τοῦ ὀχλίζειν, γίνεται καὶ ἀνοχλίζειν τὸ ἀνακινεῖν. δοκεῖ δὲ ἐκ τοῦ τοιούτου ὀχλεῖν καὶ ὀχλίζειν, καὶ ὁ μοχλὸς γίνεσθαι. διὸ καὶ τὸ μοχλεύειν καὶ ἐκμοχλεύειν καὶ ἀναμοχλεύειν. ταῖς ἐκ τοῦ ὀχλίζειν σημασίαις ἐοίκασιν. ἔστι δὲ μοχλὸς οὐ μόνον μηχανικὸν ξύλον τι, ἀλλὰ καὶ θύρας ὀχεύς. ὁ καὶ ἐπιβλὴς ἐν Ἰλιάδι. τροπικῶς δὲ καὶ ὁ φύλαξ παρὰ Σοφοκλεῖ. ... μέγας σοι τῆσδ᾽ ἐγὼ Φοίβου μοχλός. ἐκ τοῦ εἰρημένου δὲ ὀχλεῖν, καὶ ὁ ἐποχλεύς. φασὶ δὲ ἐποχλέα, τὸ διαβαλλόμενον ξύλον διὰ τῶν τροχῶν ὅτε κατάντεις τόπους ἔρχοιντο, καὶ κωλῦον αὐτοὺς ἐκτρέχειν κατὰ πρανοῦς ἐπὶ βλάβῃ τοῦ ζεύγους. μέγα δὲ σῆμα, ἐν ᾧ ἐρεῖ ὅτι λέχει λέγει. δι᾽ ὅτι τὸ μάλιστα σημαντικὸν εἶναι ἄρα αὐτὸ τῇ γυναικὶ τῆς τοῦ φίλου ἀνδρὸς ἐνδημίας. καὶ μάλιστα δὴ τὸ σύμβολον εἶναι τοῦ χρῆναι ὡς ἐρρέθη τὴν κατὰ γάμον εὐνὴν ἀμετάβατον εἶναι. καὶ ἄλλως δέ, διὰ τὸ χρῆναι παρασημαίνεσθαι τοῖς φιλικοῖς αὐτοῦ ὡς καινόν. λέχος δὲ ἀσκητόν, τὸ μὴ αὐτοσχέδιον καὶ εἰκαῖον ὁποῖα καὶ τὰ τῶν Σκυθῶν αὐτοκάβδαλα. ἀλλ᾽ ἐπιμεμελημένον καὶ πολυδαίδαλον. οὕτω δέ που καὶ νῆμα φθάσας εἶπεν ἀσκητόν, τὸ ἐπιμεληθέν. ὃ γυνὴ ἀσκήσειεν ἂν ἔριθος. κατὰ τό, ἀσκεῖν εἴρια καλά. ἔχοι δ᾽ ἂν οἰκείως τούτοις, καὶ ὁ παρὰ τοῖς ῥήτορσιν εὐσχήμονος ἐχθρός. ἔτι δὲ καὶ ἡ ἁπλῶς ἄσκησις. ἧς μέρος καὶ τὸ φωνασκεῖν. Τὸ δὲ οὐδέ τις ἄλλος, ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ, τόδ᾽ ἐγὼ κάμον. ἵνα μὴ ἐξεχῆ δόξῃ τοῦ τοῦ λέχους καμάτου, ἀλλ᾽ αὐτὸς καμεῖν αὐτόχειρ περὶ αὐτό. θάμνος δὲ νῦν, ὁ κατὰ τὴν συνήθειαν λέγεται ἡ μὲν γὰρ ἐλαία, νῦν παχύκορμος ἠΰτε κίων. θάμνοι δὲ κυρίως, τὰ ἐξ εἰλιτῆς ἀναφύσεως πεπλεγμένα καὶ πυκνά, παρὰ τὸ θαμὸν ὅ ἐστι πυκνόν. ὁποῖαι αἱ πρὸ τούτων φυλίαι ἐν τῇ τῶν Φαιάκων νήσῳ. καὶ ὅσα τοιαῦτα. Τὸ δὲ τανύφυλλον, παρακειμένως ἔφη, ὡς τῶν τῆς ἐλαίας φύλλων μεμηκυσμένων οὐκ ἀγκύλως τῷ πλάτει. ἀκμαίως δέ, νῦν ὀξύνεται. φασὶ γὰρ ὅτι Ἀρίσταρχος ἐν ταῖς θα μὲν ἐπὶ τοῦ θάμνος ἀκμαίως ὅ ἐστιν ἀκμὴν ἔχων τοῦ θάλλειν, ὀξυτόνησεν. ἐν δὲ Ἰλιάδι ἐπὶ τοῦ δουλεύοντος ἐν νήσῳ, ἐβαρυτόνησεν. ἕτεροι δέ φασι καὶ τὰ δύο προπαροξυτόνησαν. ἑρμηνεία δὲ τῆς τοιαύτης λέξεως εὐθὺς κεῖται, τὸ θαλέθων ἵνα μὴ ἄλλως νοοῖτο. Τὸ δὲ ἠΰτε κίων. συντομωτάτη παραβολὴ μὴ ἀναγκαία ὅλως δέξασθαι διαγνώμην. οὐ ... δὲ διαστρέφει τὸ τοῦ κορμοῦ πάχος ἡ παραβολή, δηλοῖ τὸ τοῦ κίονος ἀόριστον. Τὸ δὲ ἀμφιβαλών, ἀντὶ τοῦ, ἔσω περιλαβών. περιελθών. Τὸ δὲ ὄφρ᾽ ἐτέλεσσα, δὶς ἐν τούτοις ἔφη, οἷα μηδαμοῦ τὴν κακίστην ταυτολογίαν αἰδούμενος. Τὸ δὲ λιθάδεσσι, δηλοῖ ὡς οὐκ ἐξ ἀνάγκης ἡ ποιητικὴ λέξις ἡ λιθάς. οὐ γὰρ ἂν εἴη οὕτω πολὺς βασιλικὸς θάλαμος ὁ ἐκ λιθιδίων οἰκοδομηθεὶς οἷα καί τις αἱμασιὰ ἡ προδεδηλωμένη. Τὸ δὲ κολλητὰς θύρας, νῦν ἐρρέθη συνηθέστερον ὅτι γὰρ κολλητὰς ἔλεγε σανίδας, ἀνθοῖς ἔφραζεν. Ἐν δὲ τῷ, κόμην τανυφύλλου ἐλαίης, ἐπιτηδὲς ἔφη τὸ κόμην, ἵνα μὴ ἄλλως εἰπὼν φύλλα ἐλαίης, ἐμπέσῃ εἰς ταυτολογίας ὁμοίαν λόγου πλείονος. ὁποῖον τό, βοῶν ἐπιβουκόλος καὶ τὰ τοιαῦτα. λέγεται δὲ κόμη δένδρων τὰ φύλλα τε καὶ οἱ λεπτοὶ δὲ κλαδίσκοι. διὰ τὸ εἰς κόσμον ἀπαιωρεῖσθαι καὶ αὐ-

τά

τὰ τοῖς φυτοῖς ὁμοίως τῇ κυρίως κόμῃ. οἱ δὲ τραγικοί, καὶ φόβην αὐτὴν εἶπον, δι', ὡς ἄλλως αἰνίζονται φόβην ὕλης πεδιάδος. Τὸ δὲ κορμὸν ἐκ ῥίζης προταμών, οὐ δηλοῖ κάτωθεν τὸν κορμὸν ἐκτμηθῆναι, ἐπεὶ γάρ, ἀπὸ πυθμένος ἐστὶ τμηθῆναι οὐ μὴν κορμὸν προταμεῖν. διὸ καὶ ἐρρέθη κατωτέρω ὅτι, τομὸν τὸν πυθμένα ἐλαίας. ἵνα ὑποταμεῖν μὲν νοοῖτο. τὸ κάτωθεν ἐκκόψαι τὸ παχὺ τοῦ πυθμένος. προταμεῖν δέ, τὸ ἄνωθέν ποθεν ἐκκορμοῦν. καὶ οὐδὲ ἐξ ἀνάγκης τὸ προταμεῖν, τὴν τοῦ ὅλου δηλοῖ ἐκκοπήν, ἀλλὰ μέρους τινός, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, νώτου ἄκρα προταμών, ἔστι δὲ πλεῖον ἐλλέλειπται. ὥς τι οὐχ ὑπέταμε μὲν Ὀδυσσεὺς κορμὸν ἀπὸ ῥίζης ἤτοι πυθμένος, ἀλλὰ προέταμε κορμόν, ἤγουν, πρὸ τῆς ῥίζης ἔκοψεν, ὡς τὸ μὲν αὐτοῦ τμηθῆναι τὸ δὲ λειφθῆναι. ἀπὸ τοῦ κάτω δὲ ὁ κορμὸς ὡς καὶ ἀλλαχοῦ που εἴρηται. Τὸ δὲ εὖ καὶ ἐπισταμένως, τῆς αὐτῆς ἐννοίας εἰσίν. ὅθεν οἱ μεθ' Ὅμηρον λαβόντες, τὸ εὖ ἐξ ἴσου ἔργον φασίν, ὅτι κατ' ἐπιστήμην γίνεται. Τὸ δὲ ἐπισταμένως καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνεν, ἔχει τι παρηχήσεως. Ἑρμῖνα δὲ καὶ νῦν, τὸν κλινόποδα λέγει καθὰ καὶ ἐν τοῖς περὶ Ἄρεος καὶ Ἀφροδίτης. ὃς γίνεταί φασιν οὐ μόνον παρὰ τὸ ἕρμα ἢ τὸν ἑρμῖνα ὡς ἐκεῖ ἐλέχθη, ἀλλὰ καὶ παρὰ τὸ ἐνείρεσθαι τρήμασι κλίνης. περὶ δὲ τερέτρου καὶ τοῦ τετραίνειν, ἱκανῶς ἐρρέθη ὅπου ἐναυπήγησεν Ὀδυσσεύς. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι κατὰ χρῆσιν παλαιάν, ἱμάντα βοὸς αἴθοπα φοίνικι ὁ Ὀδυσσεὺς τείνει περὶ ὑπ' αὐτοῦ ἐπισημασίως λέγει. βασιλικὸν μέντοι, φοινικῷ βάμματι φαεινόν. ὅπερ ἔπρεπε λέχει πολυτελεῖ οὗ χρυσὸς καὶ ἄργυρος καὶ ἐλέφας κοσμεῖ. ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ἱμάντος ὃς εἰς πολλὰς ὑπουργίας χρήσιμος ἦν τοῖς παλαιοῖς, ἐλέχθη καὶ ἱμονιὰ τὸ ἀντλητήριον. στρεπτός τις βοεὺς εἴπερ καθ' Ὅμηρον, οὕτω καὶ αὐτή. ἐκεῖθεν δέ, καὶ ἱμᾶσθαι κυρίως τὸ διά ταύτης ὕδωρ ἀντλεῖν. Ἔμπεδον δὲ λέχος, ἐνταῦθα πάνυ κυριολεκτεῖται, τὸ ἀκατάσειστον δηλαδὴ καὶ ἐπὶ τῆς παλαιᾶς ἕδρας ἑστός. Ἐν δὲ τῷ, ἤ μοι ἔτ' ἔμπεδόν ἐστι γύναι λέχος, ἐμφαντικῶς κεῖται τὸ γύναι καὶ ἐνδεικτικῶς. ὡς δέον δή, τὴν πηνελόπην ἔμπεδον αὐτὸ φυλάξειν ὑπὲρ Ὀδυσσέως ἅτε γυνή. πυθμὴν δὲ ἡ ῥίζα, ἡ παρὰ τὸ φύω ὅθεν ἡ φυτεία ἢ ὅθεν καὶ ἡ ἀνάφυσις τοῦ φυτοῦ, ἢ καὶ παρὰ τὴν οἰσοφύτην ἤ ζωογονον πάσχει τὸ κατὰ γῆς τεθὲν σπέρμα πρὸ τῆς ἀναφύσεως. ὡς ἀπὸ τοῦ τίθω τὸ σίπω. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι, τοὺς δ' αὐτὸ λύε γούνατα σημάτ' ἀναγνούσῃ, καινότερον φρασθέν. τὸ γὰρ κοινόν, ἢ τοὺς δὲ ἀναγνούσης, ἢ τῇ δ' ἀναγνούσῃ. ὁ δέ, γενικὴν δοτικῇ παρέθηκεν διὰ τὸ μυριαχοῦ φασὶν φύσει ἀσολοίκιστον τοῦ πλαγιασμοῦ, καὶ τὴν συγγένειαν τῶν δύο τούτων πτώσεων,

Δακρύσασα δ' ἔπειτ' ἰθὺς δράμεν. ἀμφὶ δὲ χεῖρας
Δειρῇ βάλλ' Ὀδυσῆϊ, κάρη δ' ἔκυσ' ἠδὲ προσηύδα.
Μή μοι Ὀδυσσεῦ σκύζευ, ἐπεὶ τάπερ ἄλλα μάλιστα
Ἀνθρώπων πέπνυσο, θεοὶ δ' ὤπαζον ὀϊζύν.
Οἳ νῶϊν ἀγάσαντο παρ' ἀλλήλοισι μένοντε
Ἥβης ταρπῆναι, καὶ γήραος οὐδὸν ἱκέσθαι.
Αὐτὰρ μὴ νῦν μοι τόδε χώεο μηδὲ νεμέσσα,
Οὕνεκά σ' οὐ τὸ πρῶτον ἐπεὶ ἴδον ὧδ' ἀγάπησα.
Αἰεὶ γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
Ἐρρίγει, μή τίς με βροτῶν ἀπάφοιτ' ἐπέεσσιν,
Ἐλθών. πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλεύουσιν.
Οὐδέ κεν ἀργείη Ἑλένη διὸς ἐκγεγαυῖα
Ἀνδρὶ παρ' ἀλλοδαπῷ ἐμίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ,
Εἰ ᾔδη ὅ μιν αὖτις ἀρήϊοι υἷες ἀχαιῶν
Ἀξέμεναι οἶκόνδε φίλην ἐς πατρίδ' ἔμελλον.
Τὴν δ' ἤτοι ῥέξαι θεὸς ὤρορεν ἔργον ἀεικές.
Τὴν δ' ἄτην οὐ πρόσθεν ἑῷ ἐγκάτθετο θυμῷ
Λυγρήν, ἐξ ἧς πρῶτα καὶ ἡμέας ἵκετο πένθος.
Νῦν δ' ἐπεὶ ἤδη σήματ' ἀριφραδέα κατέλεξας
Εὐνῆς ἡμετέρης, τὴν οὐ βροτὸς ἄλλος ὀπώπει,
Ἀλλ' οἶοι σύ τ' ἐγώ τε καὶ ἀμφίπολος μία μούνη
Ἀκτορίς, ἥν μοι δῶκε πατὴρ ἔτι δεῦρο κιούσῃ,

Ὅτι εὐλόγως καθὰ καὶ προερρέθη λογισμῷ ἡ πηνελόπη συμπείσασα ἑαυτὴν ἐφ' οἷς ὁ Ὀδυσσεὺς περὶ τῆς κατὰ τὴν κλίνην σήματος εἶπε, παραδεία γίνεται τὰ εἰς τὸν ἄνδρα. χαρεῖσα. περιπλακεῖσα. αἰτησαμένη συγγνώμην ἐγκαρτερήσεως ἐφ' οἷς οὐκ ἐπείσθη ῥαδίως. ἔστι δὲ ἐν τούτοις, καὶ ἐπαινέσασα εἰς βραχὺ καθ' ἕτερον ἐδίδου ἡ ὥρα. ἔτι δέ, οἰκτισαμένη τοὺς ἐν τῇ πλάνῃ ἄθλους. καὶ ἔστι πᾶσιν, ὡς εἰκὸς ἐρωτήσασα καὶ μαθοῦσα. οὐ μὴν δέ, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἀφηγησαμένη τὰ καθ' ἑαυτήν. ἅπερ οὐδὲ ἐκτίθεται εἰς πλάτος ὁ ποιητὴς, ὡς οἷα φθάσας ἤδη πολλαχοῦ περὶ αὐτῶν εἰπεῖν. οὐδὲ γὰρ ἐθέλει ταυτολογεῖν οὐδ' ἐνταῦθα διπλολογῆσαι τὰ ἀκριβῶς ἤδη πολλαχοῦ πεφρασμένα. φράζει δὲ τὰ κατὰ τὴν πηνελόπην ὁ ποιητὴς οὕτω. δακρύσασα δὲ ἐφ' ἡδονῇ δηλαδή, ἰθὺς δράμεν ἡ κύρη. ἀμφὶ δὲ χεῖρας δε-

Ἣ νῶϊν εἴρυτο θύρας πυκινοῦ θαλάμοιο,
Πείθεις δή μευ θυμὸν ἀπηνέα περ μάλ' ἐόντα.
Ὣς φάτο. τῷ δ' ἄρα μᾶλλον ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο.
Κλαῖε δ' ἔχων ἄλοχον θυμαρέα κέδν' εἰδυῖαν.
Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπάσιος γῆ νηχομένοισι φανείη,
Ὧν τε Ποσειδάων εὐεργέα νῆ' ἐνὶ πόντῳ
Ῥαίσει ἐπειγομένην ἀνέμῳ καὶ κύματι πηγῷ,
Παῦροι δ' ἐξέφυγον πολιῆς ἁλὸς ἤπειρόνδε
Νηχόμενοι, πολλὴ δὲ περὶ χροῒ τέτροφεν ἅλμη,
Ἀσπάσιοι δ' ἐπέβαν γαίης κακότητα φυγόντες,
Ὣς ἄρα τῇ, ἀσπαστὸς ἔην πόσις εἰσοροώσῃ.
Δειρῆς δ' οὔπω πάμπαν ἀφίετο πήχεε λευκώ.
Καί νύ κ' ὀδυρομένοισι φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Εἰ μὴ ἄρ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Νύκτα μὲν ἐν περάτῃ δολιχὴν σχέθεν, ἠῶ δ' αὖτε
Ῥύσατ' ἐπ' ὠκεανῷ χρυσόθρονον, οὐδ' ἔα ἵππους
Ζεύγνυσθ' ὠκύποδας φάος ἀνθρώποισι φέροντας
Λάμπον καὶ Φαέθονθ' οἵ τ' ἠῶ πῶλοι ἄγουσι.
Καὶ τότ' ἄρ' ἣν ἄλοχον προσέφη πολύμητις ὀδυσσεύς.

ρῇ βάλλ' ὀδυσσεῦ. κάρη δ' ἔκυσε καὶ προσέειπε. μή μοι ὀδυσσεῦ σκύζευ, ἐπεὶ τά περ ἄλλα μάλιστα ἀνθρώπων πέπνυσο, θεοὶ δ' ὤπαζον ὀϊζύν, οἳ νῶϊ ἀγάσαντο, παρ' ἀλλήλοισι μένοντε ἥβης ταρπῆναι καὶ γήραος οὐδὸν ἱκέσθαι. αὐτὰρ μὴ νῦν μοι τόδε χώεο μηδὲ νεμέσσα, οὕνεκά σε οὐ τὸ πρῶτον ἐπεὶ ἴδον ὧδ' ἀγάπησα, ὡς νῦν φιλῶ δή. αἰεὶ γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν ἐρρίγει, μή τίς με βροτῶν ἀπάφοιτο τοῖς ἀπατηλοῖς ἐπέεσσιν, ἐλθών. εἶτα εἰποῦσα γνωμικὸν τό, πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλεύουσι, πιστοῦται τὸν λόγον συγγενικῷ παραδείγματι. φαμένη ὡς οὐδ' ἂν ἀργείη ἑλένη διὸς ἐκγεγαυῖα, ἀνδρὶ παρ' ἀλλοδαπῷ ἐμίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ, εἰ ᾔδη ὅ μιν αὖτις ἀχαιοὶ ἀξέμεναι οἶκονδε φίλην ἐς πατρίδ' ἔμελλον. ἐφ' οἷς καὶ ὑπεραπολογουμένη τῆς ἡρωΐδος, φησὶν ὅτι αὐτὴν ῥέξαι θεὸς ὤρορεν ἔργον ἀεικές. τὴν δ' ἄτην οὐ πρόσθεν ἑῷ ἐγκάτθετο θυμῷ λυγρήν, ἐξ ἧς πρῶτα καὶ ἡμέας ἵκετο πένθος. ὅτι ἡ τῆς ὀδυσσέως γυνὴ πάνυ πεπνυμένη οὖσα, θεόθεν ὅμως ἔφη δυστυχεῖν. Τῶν δὲ τοῦ ῥηθέντος χωρίου τμημάτων, τὸ μὲν ἰθὺς δράμεν ἀμφὶ δὲ χεῖρας δειρῇ βάλλε κάρη δ' ἔκυσε, περιπαθῶς φράζει φιλικὸν ὅτι τις ἐξ ἀπροσδοκήτου ἴδοι, ὡς καὶ μετ' ὀλίγα τό, δειρῆς δ' οὔπω πάμπαν ἀφίετο πήχεε λευκώ. Τὸ δὲ μή μοι σκύζευ καὶ τό, αὐτὰρ μὴ νῦν μοι τόδε χώεο καὶ τὸ ἑξῆς, παραιτήσεις εἰσὶ μέμψεως ὅτι τις ἐλλόγως μὴ προαρπάζει τὴν δεξίωσιν. δῆλον δὲ ὅτι πολλὴ διαφορὰ τοῦ χώεσθαι καὶ τοῦ νεμεσᾶν. ἐκεῖνο μὲν γάρ, εἰκὸς καὶ μὴ δικαίως γίνεσθαι. ἡ δὲ νέμεσις, ἀεὶ σὺν τῷ δικαίῳ ἐστί. Τὸ δὲ ἐπεὶ τά περ ἄλλα μάλιστα ἀνθρώπων πέπνυσο καὶ ἑξῆς, ἔπαινος ἀνθρώπου ἐστὶ συνετοῦ μέν, δυστυχοῦς δέ. περὶ δὲ τοῦ σκύζεσθαι, προγέγραπται. ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἐπισκύνιον. Τὸ δὲ ἀγάσαντο, οὐ μακρὰν ἐνταῦθα ἐστὶ τοῦ, ἐφθόνησαν ἢ ἐμέμψαντο. καινὸν δ' ἐνταῦθα σχῆμα ἡ ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν ἀνακόλουθος μετάβασις ἐν τῷ, οἳ νῶϊ ἀγάσαντο καὶ ἑξῆς. ἦν μὲν γὰρ ἀκόλουθον εἰπεῖν οἳ ἡμῖν ἐφθόνησαν, παρ' ἀλλήλοισι μένουσι τέρπεσθαι. ἵνα ᾖ ὁμοιόπτωτον, τὸ ἡμῖν καὶ τὸ μένουσιν. ἡ δὲ ὁμηρικὴ γυνὴ τὸ σχῆμα ἐνήλλαξε, καινότερον μέν, ἀσολοίκως δέ. καθὰ πολλαχοῦ γίνεται. εἰποῦσα ὅτι θεοὶ ἡμῖν ἐφθόνησαν τοῦ τέρπεσθαι δηλαδὴ ἡμᾶς μένοντας παρ' ἀλλήλοις. ὡς καὶ εἴ τις εἴποι, φθονῶ σοι ζῶντα εὐδαιμόνως διάγειν τὸν βίον. καλὸν μὲν γὰρ καὶ τό, φθονῶ σοι ζῶντι εὐδαιμόνως, ποιεῖν τόδε. ἀσόλοικον δ' ὁμοίως καὶ τό, φθονῶ σοι διάγειν τὸν βίον, ζῶντα εὐδαιμόνως. αἴτιον δὲ τῆς τοιαύτης ἀσφαλοῦς ἐναλλαγῆς, τὸ μετὰ τὴν δοτικὴν ῥῆμα, ὃ προσκαλεῖται τὴν ἐπαγομένην αἰτιατικήν. τοιοῦτον καὶ τό, χαίρω σου λόγῳ ᾧ εἶπας καὶ ὃν εἶπας. καὶ ἄλλα δὲ μυρία. παραδείγματα δὲ οὐκ ὀλίγα καὶ ἐν Ἰλιάδι κεῖται τοῦ τοιούτου σχήματος. Τὸ δὲ ταρπῆναι, συνήθως καὶ νῦν γενικῇ συντέτακται ἢ κατ' ἔλλειψιν τῆς διὰ προθέσεως, ἢ διὰ τὸ λειφθῆναι τὸ ταρπῆναι, ἀντὶ τοῦ κορεσθῆναι. δῆλον δὲ ὅτι ταυτὰ ἐν τοῖς ῥηθεῖσι τὸ σκύζεσθαι καὶ τὸ χώεσθαι, ἰδοὺ δίχως καὶ τὸ νεμεσᾶν. ὃ καὶ αὐτό, οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ σκύζεσθαι καὶ χώεσθαι δικαίως μέντοι. Τὸ δὲ ἀγάπησα, ἀντὶ τοῦ, ἐφιλοφρονησάμην. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ ἀμφαγαπάζειν. Τὸ δὲ ἐρρίγει, ἐπίτασίς ἐστι προσοχῆς. οὐ γὰρ ἁπλῶς εὐλαβεῖτο τὴν ἐξ ἀνδρὸς ἀπάτην ἡ σώφρων πηνελόπη, ἀλλὰ ἐρρίγει. καὶ οὐ κατὰ τὴν ἄλλως ῥιγεδανὴν ἑλένην ἀπεριμερίμνως διέκειτο. παρακείμενος δὲ μέσος τοῦ ἐρρίγει, τὸ ἔρριγα. Τὸ δὲ οὐδ' ἂν ἀργείη ἑλένη ἀνδρὶ ἀλλοδαπῷ ἐμίγη εἰ ᾔδει ὅ μιν αὖτις ἀχαιοὶ ἐπαναγαγεῖν ἔμελλον οἴκαδε, τοιοῦτον ἔχει νοῦν, πλείονος δεομένης στιγμῆς ἐν τῷ εἰ ᾔδει. οὐκ ἂν φησὶν οὐδὲ ἡ ἑλένη παρ' ἀνδρὶ ἀλλοδαπῷ ἐγένετο, εἴπερ ἠπίστατο αὐτὸ δὴ τοῦτο τὸ παρ' ἑαυτοῦ λεχθὲν γνωμικὸν τό, πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλεύουσιν ἤτοι βουλεύονται ἀπατητικῶς. διό φησιν, ἔμελλον οἱ ἀχαιοὶ ἄξειν αὐτὴν οἴκαδε ὡς ἀπατηθεῖσαν καὶ μεταμελομένην καθὰ δηλοῖ τό, τίσασθαι δ' ἑλένης ὁρμήματά τε στοναχάς τε, κείμενον ἐν Ἰλιάδι. καὶ φασὶν οἱ παλαιοὶ περὶ τῆς ῥηθείσης ἀ-

πάτης

πάντως ἂν ἔπαθεν ἡ Ἑλένη, ὅτι ἀφροδίτη μενελάῳ τὸν ἀλέξανδρον εἰκάσασα, παρήγαγεν οὕτως ἀπατῆσαι τὴν Ἑλένην. παραλογισαμένη τῇ ὁμοιότητι. ὡς εὔλογος λοιπὸν ἡ τὴν πηνελόπην δεδοικέναι μὴ πάθοι τι ὅμοιον. καὶ οὕτω μὲν τινὲς καλῶς τὸ ῥηθὲν ἑρμηνεύουσι νόημα. ἕτεροι δὲ τὴν ῥηθεῖσαν στιγμὴν ἀπάγοντες καὶ συνάπτοντες τὸ ὅλον εἰς νόημα ἕν, λέγουσι μὲν ὅτι οὐκ ἂν ἡ Ἑλένη ἐμίγη ἀλλοδαπῷ, εἴπερ ᾔδει ὅτι αὖ τὴν ἐπανάξειν οἱ ἀχαιοὶ ἔμελλον. κρίνονται δὲ μεμπτέοι τοῖς παλαιοῖς, διὰ τὸ κακοσυμβίβαστον τῆς ἐννοίας. ἀδύνατον γὰρ, τὸ λέγειν τὴν πηνελόπην ὡς ἐδεδίει μήπως ἀπατηθῇ. οὐδὲ γὰρ ἡ Ἑλένη συνεπλάκη ἂν τῷ ἐκ Τροίας μέρους, ἐὰν ἐγίνωσκεν ὅτι ἐπανακομισθήσεται εἰς τὴν πατρίδα. λέγει γοῦν αὖ, ὅτι οὐ πειθοῖ τοῦ ἀνδρὸς ἀλλὰ φόβῳ τοῦ ἐπαναπέμψαι εἰς αὐτὸν, ἐπεῖχον τὸν γάμον. ἴσως δὲ καὶ οὕτω πως καθίσταται τὰ τῆς ἐννοίας ταύτης. ἐδεδίειν φησὶ τὴν ἀπάτην, μηδ' ἣν ἀνάγκη πάντως ἦν ἐπαινεσθῆναι μὴ ζῶντι τῷ κουριδίῳ ἀνδρί. ὃ δὴ νόημα εἴπερ εἶχε καὶ ἡ Ἑλένη, οὐκ ἂν ἥρπαγε. ἐπαινεῖ δὲ ἡ πηνελόπη τὴν Ἑλένην, ἢ διὰ συγγένειαν, ἢ ἵνα μὴ δόξῃ φιλοσκώμμων εἶναι εἰς ὃ δὴ μάλιστα τὸ γυναικεῖον φῦλον ῥέπει. ἢ καὶ χάριν ἑαυτῆς εἰς οἰκεῖον ἔπαινον. εἰ γοῦν ἐκείνη εὐλογεῖται τοιαύτη τῷ ἀνδρὶ γενομένη, πολλῷ πλέον αὐτὴ ἡ οὕτω σώφρων. περὶ δὲ τοῦ ᾔδη ὅπερ ἐστὶν ἠπίστατο, εἴρηται μὲν καὶ ἐν τῇ ἄλφα τῆς Ἰλιάδος. διχροτέον δὲ μᾶλλον ἐνταῦθα, ὅτι οὐχ ἁπλῶς τὸ ᾔδειν ἢ ἐνενοήκειν ἢ ἐπεποιήκειν, διαλυθὲν τὸ ᾔδεα ἢ ἐνενοήκεα καὶ ἐπεποιήκεα, ἀλλὰ τὰ ἐξ αὐτῶν ἀττικὰ τὰ διὰ τοῦ η. παραδίδωσι γοῦν Ἡρακλείδης, ὅτι ἀττικοὶ τοὺς τοιούτους ὑπερσυντελικούς, ἐν τῷ η μόνῳ περατοῦσιν. ᾔδη λέγοντες καὶ ἐνενοήκη καὶ ἐπεποιήκη. καὶ οὕτω φησὶ παλαιὸς ἔχειν τὰς γραφὰς παρὰ Πλάτωνι. καὶ Θουκυδίδης δὲ, κέχρηται τῷ τοιούτῳ ἀττικῷ ἔθει. ἢ τὰς τμήσεις ἐκ τούτων φασὶν Ἴωνες οἰκείως προφέρονται. ᾔδεα λέγοντες ἀναλόγως τῷ ᾔδεε καὶ ᾔδεα, ἀντὶ τοῦ ᾔδειν ἢ ἐγὼ τάδε ᾔδεα φησί. καὶ Καλλίμαχος. ᾔδεα μᾶλλον ἐγώ. οὕτω δὲ καὶ ἐνενοήκει ἐνενοήκεα ὁμοίᾳ ἰωνικῇ τμήσει ἤτοι διαλύσει. καὶ ἐπεποιήκει ἐπεποιήκεα. πολλοὶ δέ φασι καὶ νῦν οὕτω προφέρουσι τὴν εἰς ην κατὰ τὴν ἰωνικὴν γραφὴν τοῦ ὑπερσυντελικοῦ. ᾔδειν λέγοντες καὶ ἐνενοήκειν καὶ ἐπεποιήκειν. ἀφ' ὧν καὶ αὐτῶν, αἱ τμήσεις γένοιντ' ἂν φασίν, ᾔδεα καὶ ἐνενοήκεα καὶ ἐπεποιήκεα, κατὰ τὸ, ἀστυάγην ἀστυάγεα παρὰ Ἡροδότῳ, καὶ κατὰ τὸ, [illegible]. ὥστε κατὰ τοῦτον τὸν λόγον, οὐκ ἐκ τοῦ ᾔδεα κέκραται τὸ ᾔδη, ἀλλ' ἐκ τοῦ ᾔδη πρώτου προσώπου ἀναλύεται τὸ ᾔδεα. Τὸ δὲ ὤρορε, καὶ ἐνταῦθα μετάθεσιν τῆς αὐξήσεως ἔπαθεν. ἐξ ἀττικοῦ μεταπεσὸν ὡς εἰς κοινὸν παρακείμενον. Τὸ δὲ ἄτην λυγρὴν ἐξ ἧς πρῶτα καὶ ἡμέας ἵκετο πένθος, εἴποι ἂν ὁ ἀμεθόδως ἑτέρῳ τινὶ συμβλαβείς. Ὅτι ὁ μὲν φανερὰ σημεῖα μόλις πεισθείς, εἴποι ἂν τῷ πέπεισας, νῦν δ' ἐπεὶ ἤδη σήματ' ἀριφραδέα κατέλεξας, πείθεις δή μευ θυμὸν ἀπηνέα περ μάλ' ἐόντα.

Ὅτι ἔκλαιεν Ὀδυσσεὺς ἔχων ἄλοχον θυμαρέα. νῦν δ' ἔτι μᾶλλον αὐτῷ ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο ἡ προλαλήσασα τὰ ὡς ἐρρέθη ὑπὲρ αὐτοῦ. Καὶ ὅρα τὸ θυμαρέα ἀντὶ θυμήρη. ὡς ἀπὸ εὐθείας τῆς, ἡ θυμαρής. Καὶ σημείωσαι ὅτι κατὰ τοὺς μὲν, βαρύνεται ἡ τοιαύτη λέξις, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, θυμῆρες κεράσασα κατὰ κρατῆρα καὶ ὅμοιον. διὰ δὲ τοῦ α, ὀξύνεται, καθότι ὁποῖον καὶ ἡ εὐμαρής. εἶτα τὴν ἑκατέρων διάθεσιν παραβολικῶς ὑποδεικνύς, ἐπάγει. ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπάσιος ἡ ἀσπασίως γῆ νηχομένοισι φανείη, ὧν τε Ποσειδάων εὐεργέα νῆα ἐνὶ πόντῳ ῥαίσῃ ἐπειγομένην ἀνέμῳ καὶ κύματι πηγῷ. παῦροι δὲ ἐξέφυγον πολιῆς ἁλὸς ἤπειρον δὲ νηχόμενοι. πολλὴ δὲ περὶ χροῒ τέτροφεν ἅλμη. ἀσπάσιοι δ' ἐπέβαν γαίης, κακότητα φυγόντες, ὣς ἄρα τῇ ἀσπαστὸς ἔην πόσις εἰσοροώσῃ. καὶ ἔστιν ἡ παραβολὴ ἐχομένη πως ὧν κατὰ θάλασσαν ἔπαθεν Ὀδυσσεύς. διὸ καὶ κατὰ τὸν ναυαγὸς χαίρει ἐκεῖνος τὴν πατρίδα γαῖαν ἰδών. καὶ ἔτι ἐπέκεινα, ὅτι καὶ τὰ φίλτατα ἔχει. τέως μέντοι οὐκ ἔχει σφοδροτέρας ὁ ποιητὴς εἰκόνος ἐξευρεῖν τῆς ῥηθείσης. ᾗ παραβάλοι ἂν τὴν τῆς γυναικὸς ἄρτι χαρὰν ἐπὶ τῷ ἀνδρί. πάνυ γοῦν λίαν ἡ γυνὴ χαίρει, ὥσπερ καὶ οἱ νηχόμενοι οὐχ ἁπλῶς ἀλλ' ἐν κινδύνῳ μεγάλῳ καθ' ὃν πλείονες μὲν ὤλοντο αὐτοὶ δὲ παῦροι ἐξέφυγον δηλονότι καὶ πόνῳ πολλῷ. τοιούτων γὰρ τὸ ἐν κινδύνῳ ὧδε καρτερῷ νήχεσθαι, χαίροιεν ἂν γῆς ἐπιβάντες. Τὸ δὲ ἀσπάσιος γῆ, ἀττικόν ἐστι. τὸ γὰρ κοινὸν, ἀσπασία. ἐξ οὗ καὶ κύριον ἡ παρὰ ταῖς ἱστορίαις σοφὴ γυνὴ Ἀσπασία. κυρία δὲ λέξις ἡ ῥηθεῖσα, διὸ καὶ νῦν ἐπιμονὴν ποιεῖ ἐν τῷ ἀσπάσιοι, καὶ ἀσπαστὸς ἔην πόσις. Τί δὲ τὸ πηγὸν κῦμα, δεδήλωται ἀλλαχοῦ. ὡσαύτως καὶ τί τὸ τέτροφεν ἅλμη ὅ ἐστι πέπηγεν. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μὲν τέτροφα, ὀρθῶς καὶ τὸ ο παραλήγεται καὶ τὸ φ σύμφωνον ἔχει ὡς μέσος παρακείμενος ἐκ τοῦ τρέφω γινόμενος. τὸ μέντοι κέκλοφα, τὸ μὲν ο εὐλόγως παραλήγεται ὡς ἀπὸ δισυλλάβου μέλλοντος τοῦ κλέψω. οὗ τὸ τῆς παραληγούσης ε, ὀφείλει τρέπεσθαι εἰς ο. τὸ δὲ φ, οὐκ ἀναλόγως ἔχει. ὤφειλε γοῦν κέκλοπα εἶναι κατὰ τὸ σύμφωνον τοῦ ἐνεστῶτος. ἔοικε δὲ συνεκδραμεῖν καὶ αὐτὸ πρὸς τὸ τέτροφα, καὶ τὸ κέκοφα, ὃ ἀμφοτέρως λέγεται ὡς δηλοῖ τὸ κακοπῶς. καὶ γὰρ κέκοφά ἐστι καὶ κέκοπα. Τὸ δὲ πολλὴ δὲ περὶ χροῒ τέτροφεν ἅλμη, πρὸς ἐντέλειαν μόνην κεῖται παραβολικήν. ὁποῖα πολλὰ ποιεῖ ἐν ταῖς παραβολαῖς Ὅμηρος. ἄλλως γὰρ, οὐ συμπλεῖ τι ἐνταῦθα εἰς τὸ πολὺ τῆς κατὰ τὴν πηνελόπην χαρᾶς.

Ὅτι ἐπὶ μὲν τῶν νύκτωρ πάνυ κλαιόντων, οἰκεῖον τὸ, καί νύ κεν ὀδυρομένοισι φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς. ὅπερ καὶ ἐνταῦθα κεῖται. ἐπὶ δέ γε τῶν ἐν ἡμέρᾳ κλαιόντων, τὸ, καί νύ κεν ὀδυρομένοισιν ἔδυ φάος ἠελίοιο. ὃ κεῖται καὶ ἀλλαχοῦ.

Ὅτι ὥσπερ ἐπὶ τῆς τοῦ Ἡρακλέος γενέσεως, καὶ αὖ πάλιν ἐπὶ τῆς τῶν μουσῶν, παρεκτείνει ὁ μῦθος τὴν νύκτα εἰς τελεώτερον μῆκος ἢ εἰς ἐννεάνυκτον, οὕτω κἀνταῦθα ἡ ποιητικὴ μοῦσα τολμᾷ εἰπεῖν ὡς ἡ Ἀθηνᾶ προθυμουμένη τῇ τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τὴν πα-

πλῆ

πελόπην ὕπνῳ ὑπὸ γλυκερῷ τὸν φθῆναι κοιμηθέντας καὶ μύθοις τοῖς πρὸς ἀλλήλους ἐφ' οἷς ἐπεθόρυβοι καὶ ἐτέρπεσθαι, μηκύνει καὶ αὐτὴ πλέον τῆς συνήθους τὴν νύκτα. ὡς οἷα δυναμένη τι καὶ εἰς τοῦτο καθότι ἀλληγορεῖται καὶ εἰς ἀέρα ὡς ἐν ἄλλοις δηλοῦται. φησὶ γοῦν ὁ ποιητὴς ὅτι νύκτα ἐν περάτῃ δολιχὴν σχέθεν. ἠῶ δ' αὖτε ῥύσατ' ἐπ' ὠκεανῷ χρυσόθρονον, οὐδ' ἔα ἵππους ζεύγνυσθαι ὠκύποδας λάμπον καὶ φαέθοντα οἵ τ' ἠῶ πῶλοι ἄγουσιν. οὐ τολμᾷ μέντοι ὁ ποιητὴς ἀναιδῶς μετρῆσαι καὶ μῆκος νυκτὸς κατὰ τὸν ἐπὶ Ἡρακλεῖ καὶ μύσταις μῦθον. ἀλλ' ἀρκεῖ τῇ ἀορίστως εἰπεῖν δολιχὴν τοιαύτην νύκτα, δόξασαι μακροτέραν ὡς εἰκὸς τῆς συνήθους εἶναι οὐ μὴν καὶ τοιαύτην γενομένην. ἦλθε δὲ ἡ δόκησις τοῦ δολιχοῦ τῆς νυκτὸς ταύτης μήκους, ἐκ τοῦ ἐξαρκέσαι αὐτὴν καὶ εἰς ὕπνον ἀρκοῦντα σώφροσι, καὶ εἰς ἀφήγησιν μακρῶν οὕτω καμάτων καὶ τλεπαθειῶν τοῦ τε ἀνδρὸς τοῦ τε γυναικός. δῆλον δὲ πάντως ὡς οὐκ ἂν καὶ εἰς ἄμφω ἤρκεσεν ἡ μετὰ δεῖπνον καὶ μολπὴν καὶ χοροὺς καὶ πλατεῖν ἀναγνωρισμὸν καὶ εἰς ὕπνον ἀνάκλισιν, ὑπολειφθεῖσα νύξ, εἰ μὴ κατ' ἐπιτομὴν καὶ ἐπιδρομάδην ἐκεῖνοι ἀλλήλοις ἀφηγοῦντο τὰ καθ' ἑαυτούς. ὡς καὶ ὁ ποιητὴς ἐμφαίνει ἐν οἷς μετ' ὀλίγα ἐπισχεδὴν αὐτοῖς ἐπέξεισιν. ἔοικε δὲ ὁ σοφὸς ὀδυσσεὺς, μεμνῆσθαι πρὸς τὸ ἐπίλοιπον τῆς νυκτὸς τοὺς λόγους. διὸ καὶ ἅμα συμπληροῖ τὰ τῆς πλάνης, καὶ εὐθὺς ὑπνοῖ, καὶ ὄρθρος ἐκφαίνεται. σημειοῦνται δὲ ὅτι ἐν Ἰλιάδι ἄλλως ὑπὲρ ἐνταῦθα, πλάττει τὴν Ἥραν ὁ ποιητὴς πέμψασαν τὸν ἥλιον εἰς δύσιν ἐπὶ βοηθείᾳ τῶν ἀχαιῶν. ἐν οἷς φησίν. ἠέλιον δ' ἀκάμαντα βοῶπις πότνια Ἥρη πέμψε καὶ τὰ ἑξῆς. δηλοῖ δέ φασιν ἐκεῖ ὁ ποιητὴς πρὸ καιροῦ νομισθῆναι νύκτα, διά τινα χαλεπὴν ὁμίχλην. δοκεῖ γὰρ δύνασθαι τὰ τοιαῦτα ἡ Ἥρα. ἐπεὶ καὶ ἀλλαχοῦ ἡ αὐτὴ, ἠέρα πίτνα βαθεῖαν ἤγουν ἀορασίαν ὁμιχλώδη ἐπιπίπτειν ἐποίει πολλήν. καὶ τοίνυν ὥσπερ ἐκεῖ πρὸ καιροῦ ἐνομίσθη νὺξ ὡς τῆς ἡμέρας κατά τι σμικρυνθείσης, οὕτως ἐνταῦθα δοκεῖ ἡ ἠὼς ἐρρύσθη, τοῦ δολιχὴν πλέον τοῦ συνήθους τὴν νύκτα γενέσθαι. περάτην δὲ, ἅπαξ ἐνταῦθα φησὶν ὁ ποιητὴς κατὰ γένος θηλυκόν. καὶ δηλοῖ ἡ λέξις τὸ πέρας τοῦ ὠκεανοῦ νῦν, οὐ τὸ ἀνατολικὸν ἀλλὰ μᾶλλον τὸ δυτικόν. δι' οὗ ἔμελλεν ἡ νὺξ δῦσα σωματικῶς κατελθεῖν ὡς ἂν ἐπέρχοιτο ἀνέλθῃ ἡ ἠώς. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς εἶπε. νύκτα μὲν ἐν περάτῃ σχέθε, τῇ κατὰ δύσιν δηλαδή. ἠῶ δ' αὖτε ἐπ' ὠκεανῷ, τῷ κατὰ ἀνατολήν. ὥς τι μήτε ταύτην ἀνάδυναι μήτε ἐκείνην καταδῦναι. ἵνα οὕτω μένῃ κατὰ χώραν τὸ σκίασμα τῆς γῆς. καὶ ἔστι πρὸς ταύτην τὴν ἔννοιαν, ταυτὸν ἡ περάτη καὶ τὸ πέρας τοῦ ὠκεανοῦ κατά τε δύσιν κατά τε ἀνατολήν. εἰ καὶ νῦν ὁ ποιητὴς δυτικὴν περάτην φησί. σημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ τὸν ποιητὴν ἐξ ἰδίου προσώπου λέγειν ἀεὶ ἀπ' ὠκεανοῦ τὴν ἠῶ ἀνατέλλειν, δίχα γε τόπου ἑνός. ἔνθα ἐπαμφοτερίζων εὔμαιος τῷ μελανθίῳ μεμψιμοιρῶν, ἔφη. οὐδέποτε ἀνεγείρει ταῖς ὠκεανοῦ λόγοις ἐπερχομένην. ἐκεῖ γὰρ, οὐ καθ' ἑαυτὸν ὁ ποιητὴς τοῦτο φησίν, ἀλλ' εὐμαίῳ τὸν λόγον ἀνατίθησι. τὸ δὲ ῥύσατο ἐπ' ὠκεανῷ, οὐ κατὰ τὸ ῥύσατο καὶ ἔσωσεν εἴρηται, ἀλλὰ κώλυσίν τινα δηλοῖ. διὸ καὶ ἐδέησεν ἑρμηνεῦσαι τὴν λέξιν ἐν τῷ, οὐδὲ ἔα ἵππους ζεύγνυσθαι ὠκύποδας. ὁ δὲ λάμπος καὶ ὁ φαέθων, εὐφυῶς πλάττονται εἰς ξυνωρίδα τῆς ἠοῦς διὰ τὸ κατ' ἐκείνην λαμπρόν. οὕτω καὶ τῷ ἡλίῳ βουκολοῦσιν αἱ θρινακίαι νύμφαι ἐν ὀδυσσείᾳ φαέθουσά τε λαμπετίη τε. ὁ τοιοῦτος δὲ νοῦς, καὶ φαέθοντα οὐ μόνον ἥλιον λέγει ἐπιθετικῶς, ἀλλὰ καὶ ἥλιον ὄντα κατὰ κυριωνυμίαν. καὶ ὅμηρος μὲν οὕτω ξυνωρίδα ὑποζεύγνυσι τῇ ἠοῖ. λυκόφρων δὲ καὶ ἕτεροι μονόπωλον τὴν ἠῶ πλάττοντες, πήγασον αὐτὴν ἐποχοῦσι πτερωτὸν ἵππον. ὃν ἔχειν ἐκείνη μετὰ τὸν βελλεροφόντην αὐτοῦ εἰς τὸ ἀλήιον πεδίον ἀποσείσαντα. πῶλοι δὲ ἄγουσι τὴν ἠῶ, πρὸς ἔμφασιν τοῦ νεάζειν καὶ μάλιστα τὰ κατὰ τὸν ὄρθρον αὐτῆς ἀρχὴν ὄντα ἡμέρας. διὸ καὶ ἔαρ ἀκμῇ ἀναλογεῖ ὁ τοιοῦτος καιρός. ὅθεν καὶ ἦρ λέγεται. ὥσπερ αὖ πάλιν φθινοπωρινῷ γήρᾳ ἢ καὶ χειμερίῳ, τὰ πρὸς ἑσπέραν εἰκάζοιτ' ἄν.

Ὅτι ἐπεὶ τῆς πρὸς τοῖς φθάσασι κακοῖς καὶ ἄλλα καραδοκούντων, ῥηθήσεται τὸ, οὔπω πάντων ἐπὶ πείρατα ἀέθλων ἤλθομεν, ἀλλ' ἔτ' ὄπισθεν ἀμέτρητος πόνος ἐστὶ πολλὸς καὶ χαλεπός. τὸν ἐμὲ χρὴ πάντα τελέσαι. ὀδυσσεὺς δὲ τοῦτο λέγει, διὰ τὸν ἐφεξῆς πόνον ὃν ἀεθλεύσει κατὰ τὴν ἐν ᾅδου μαντείαν τοῦ τειρεσίου. χάριν τιμῆς τοῦ ποσειδῶνος ὡς καὶ τῇ γυναικὶ ἀφηγήσεται. πόνος δὲ ἀμέτρητος, ὃν οὐκ ἔστι μετρῆσαι. μᾶλλον δ' εἰπεῖν, ἀναμετρῆσαι κατὰ τὸ, ὄφρ' ἔτι τὴν ἀναμετρήσαιμι χάρυβδιν. ἰστέον δὲ ὡς καὶ ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς ἀρχὴν λόγου θέμενος τὸν γὰρ σύνδεσμον. ἀποδίδωσιν αὐτὸν συνήθως διὰ τοῦ ἀλλά. εἰπὼν γάρ. ὦ γύναι, οὐ γάρ πω πάντων ἐπὶ πείρατα καὶ ἑξῆς. εἶτα μεταξὺ στίχους ἓξ ἐπαγαγὼν. ἀλλ' ἔρχευ λέκτρονδε καὶ ἑξῆς. δῆλον δὲ ὅτι σεμνῶς φράζει ὁ ποιητὴς τὸ, ἀλλ' ἔρχευ λέκτρον δ' ἴομεν γύναι, ὄφρα καὶ ἤδη ὕπνῳ ὑπὸ γλυκερῷ ταρ-

Ὦ γύναι, οὐ γάρ πω πάντων ἐπὶ πείρατ' ἀέθλων
Ἤλθομεν, ἀλλ' ἔτ' ὄπισθεν ἀμέτρητος πόνος ἔσται
Πολλὸς καὶ χαλεπὸς, τὸν ἐμὲ χρὴ πάντα τελέσσαι.
Ὣς γάρ μοι ψυχὴ μυθήσατο Τειρεσίαο
Ἤματι τῷ, ὅτε δὴ κατέβην δόμον ἄϊδος εἴσω,
Νόστον ἑταίροισιν διζήμενος ἠδ' ἐμοὶ αὐτῷ.
Ἀλλ' ἔρχευ, λέκτρον δ' ἴομεν γύναι, ὄφρα κεν ἤδη
Ὕπνῳ ὑπὸ γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντε.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
Εὐνὴ μὲν δή σοί γε τότ' ἔσσεται, ὁππότε θυμῷ
Σῷ ἐθέλῃς, ἐπεὶ ἄρ σε θεοὶ ποίησαν ἱκέσθαι
Οἶκον ἐϋκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ἀλλ' ἐπεὶ ἐφράσθης καί τοι θεὸς ἔμβαλε θυμῷ,
Εἴπ' ἄγε μοι τὸν ἄεθλον, ἐπεὶ καὶ ὄπισθεν ὀίω
Πεύσομαι, αὐτίκα δ' ἐστὶ δαήμεναι οὔτι χέρειον.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Δαιμονίη, τί τ' ἄρ αὖ με μάλ' ὀτρύνουσα κελεύεις
Εἰπέμεν, αὐτὰρ ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ἐπικεύσω.
Οὐ μέν τοι θυμὸς κεχαρήσεται. οὐδὲ γὰρ αὐτὸς
Χαίρω. ἐπεὶ μάλα πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστε' ἄνωγεν
Ἐλθεῖν, ἐν χείρεσσιν ἔχοντ' εὐῆρες ἐρετμόν,
Εἰσόκε τοὺς ἀφίκωμαι, οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν
Ἀνέρες, οὐδέ θ' ἅλεσσι μεμιγμένον εἶδαρ ἔδουσιν.
Οὐδ' ἄρα τοίγ' ἴσασι νέας φοινικοπαρῄους,
Οὐδ' εὐήρε' ἐρετμά, τά τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται.
Σῆμα δέ μοι τόδ' ἔειπεν ἀριφραδές, οὐδέ σε κεύσω.
Ὁππότε κεν δή μοι ξυμβλήμενος ἄλλος ὁδίτης,
Φήῃ ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ,
Καὶ τότε μ' ἐν γαίῃ πήξαντ' ἐκέλευσεν ἐρετμόν,
Ἔρξανθ' ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἄνακτι
Ἀρνειὸν ταῦρόν τε συῶν τ' ἐπιβήτορα κάπρον,
Οἴκαδ' ἀποστείχειν, ἔρδειν θ' ἱερὰς ἑκατόμβας
Ἀθανάτοισι θεοῖσι τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι,
Πᾶσι μάλ' ἑξείης. θάνατος δέ μοι ἐξ ἁλὸς αὐτῷ
Ἀβληχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται, ὅς κέ με πέφνῃ
Γήρᾳ ὕπο λιπαρῷ ἀρημένον. ἀμφὶ δὲ λαοὶ
Ὄλβιοι ἔσσονται. τά δέ μοι φάτο πάντα τελεῖσθαι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια.
Εἰ μὲν δὴ γῆράς γε θεοὶ τελέουσιν ἄρειον,
Ἐλπωρή τοι ἔπειτα κακῶν ὑπάλυξιν ἔσεσθαι.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Τόφρα δ' ἄρ Εὐρυνόμη τε ἰδὲ τροφὸς ἔντυον εὐνὴν
Ἐσθῆτος μαλακῆς, δαΐδων ὕπο λαμπομενάων.
Αὐτὰρ ἐπεὶ στόρεσαν πυκινὸν λέχος ἐγκονέουσαι,
Γρηῢς μὲν κείουσα πάλιν οἶκόνδε βεβήκει.
Τοῖσι δ' Εὐρυνόμη θαλαμηπόλος ἡγεμόνευεν
Ἐρχομένοισι λέχοσδε, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσα.
Ἐς θάλαμον δ' ἀγαγοῦσα, πάλιν κίεν. οἱ μὲν, ἔπειτα
Ἀσπάσιοι λέκτροιο παλαιοῦ θεσμὸν ἵκοντο.
Αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βουκόλος ἠδὲ συβώτης,
Παῦσαν ἄρ' ὀρχηθμοῖο πόδας, παῦσαν δὲ γυναῖκας.
Αὐτοὶ δ' εὐνάζοντο κατὰ μέγαρα σκιόεντα.

ἅμ' ἄμφω κοιμηθέντες. ὡσαύτως καὶ τὸ, εὐνὴ μὲν δὴ σοί γε τότ' ἔσσεται ὁππότε θυμῷ σῷ ἐθέλῃς ἐπεὶ ἄρσε θεὸς ποίησε ἱκέσθαι. ὁμοίως καὶ τὸ, ἐπεὶ δὲ φιλότητος ἐταρπήτην ἐρατεινῆς, τερπέσθην μύθοισι πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντες τὰ καὶ τά. οὕτω δὲ καὶ τὸ, ἐπεὶ ἀμφότεροι πολυήρατον ἱκόμεθ' εὐνήν. καὶ τὸ, ἀσπάσιοι λέκτρου παλαιοῦ θεσμὸν ἵκοντο. ἐν δὲ τούτοις, κεῖται καὶ τὸ ἐνέποντες δι' ἑνὸς φωνήεντος κατὰ στίχου ἀρχουσαν. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ ταρπῆναι γενικῇ πρὸ ὀλίγου συνετάχθη, ἐνταῦθα καὶ δοτικῶς φράζεται ἐν τῷ, ταρπώμεθα ὕπνῳ ὑπὸ γλυκερῷ. καὶ ὅτι ἁπλοϊκῶς καὶ κοινότερον κεῖται τὸ ἐποίησαν, ἐν τῷ, ἐπεὶ ἄρσε θεὸς ποίησεν ἱκέσθαι. Ὅτι φίλος ζητεῖ μαθεῖν ἐκ τίνος ἂν μέλλει κακοπαθεῖν, ἐρωτήσει ἂν οὕτω κατὰ τὴν Πηνελόπην. εἰπὲ ἄγε μοι τὸν ἄεθλον ἐπεὶ καὶ ὄπισθεν ὀίω πεύσομαι, αὐτίκα δ' ἐστὶ δαήμεναι οὔτι χέρειον. ὁ δὲ ἐρωτηθεὶς, ἐρεῖ ἂν τὸ τοῦ Ὀδυσσέως. δαιμονίη, τί δή με μάλ' ὀτρύνουσα κελεύεις εἰπέμεν. αὐτὰρ ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ἐπικεύσω. οὐ μέντοι θυμὸς κεχαρήσεται. οὐδὲ γὰρ αὐτὸς χαίρω. ἐπεὶ μάλα πολλά, καὶ ἑξῆς τὰ χρησιμεύοντα. Ὅρα δ' ἐνταῦθα τὸ κεχαρήσεται παραχθὲν ἐκ τοῦ χαίρω. οὗ ὁ μέλλων χαρῶ κοινότερον. ὃς δὴ μέλλων ἀναδραμὼν εἰς παρατατικὸν ἐποίησε τὸ, χαρῶ χαρήσω, ἐξ οὗ τὸ κεχαρήσομαι. ὃ χρόνου ἐστὶ μετ' ὀλίγον μέλλοντος. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου ῥήματος, καὶ τὸ, κεχαρηότα νίκῃ, καὶ ὅσα τοιαῦτα. Ἔτι ὅρα ὅτι τὸ φιλομαθὲς κἀνταῦθα ἡ Πηνελόπη φαίνεται κατὰ τὸ ἔθος καὶ φιλοπευθὲς, καὶ ὅτι οὐκ ἂν ὤχλησε τὸν ἄνδρα πολυλογεῖν λυπηρῶς, εἰ μὴ ἐκεῖνος φθάσας ἐμνήσθη

ἀέθλου

ἀέθλου μέλλοντος. διὸ καὶ τὸ σημαίνεται ὅτι ἐκεῖ ἐφάπτεταί τι τέως ἀθυμίας καίτοι θεὸς ἔμβαλε θυμῷ. ζητῶ μαθεῖν τὸν ἄεθλον, ὡς οὐκ ἐπιὼν παθεῖν οἷόν τε. λέγει δὲ ἄεθλον ἐνταῦθα, τὴν ἐπὶ τιμῇ τοῦ ποσειδῶνος πολυπλάνησιν καὶ τὴν τοῦ τειρεσίου παραγγελίαν ὡς ἐκεῖθεν δηλωθήσεται. Ὅτι δυναμένως αὐτὰ δὴ ἐκεῖνα εἰπὼν ὁ τῇ γυναικὶ ξηρὰ καὶ ἀμετάπειστα ὅσα ἐκ τοῦ τειρεσίου ἔμαθεν. ἤγουν τὴν αἰεὶ φαιδίμου ἀμφίθεσιν τοῦ ἐρετμοῦ, καὶ τὴν ἐς ἀνθρώπους πλάνην, οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν, καὶ τὴν τοῦ ἐρετμοῦ ὡς ἀθηρηλοιγὸν εἰκασίαν, καὶ τὴν θυσίαν τελέσαι, καὶ τὸν ἀβληχρὸν ἐξ ἁλὸς θάνατον ὑπὸ γήρᾳ λιπαρῷ, ὧν ἀκοῦσα ἀρχὴν λαλιᾶς ἔχουσα ἡ σοφὴ λαβοῦσα γυνὴ, ἀσκεῖν ἐθέλει τὸν ἄνδρα εἰς φερεπονίαν. εἰποῦσα οὖν πάντη ἁρμόζει παραμυθουμένη ἑαυτὴν εἰς τὰ μέλλοντα. φησὶ γάρ. εἰ μὲν δὴ γῆρας γε θεοὶ τελέουσιν ἄρειον, ἐλπωρή τοι ἔπειτα κακῶν ὑπάλυξιν ἔσεσθαι. καὶ οὕτω παρηγορεῖταί πως ἡ γυνὴ τὸ τοῦ ὀδυσσέως στυγνόν. ὁ μὲν δὲ φιλοπευθοῦσα πολυμαθίας χάριν καὶ ἀναβαλλομένῳ μὲν τέως τὴν εἴδησιν καὶ ταῦτα τοῦ ὀδυσσέως εἰς λέκτρον ἐλθεῖν προσκαλουμένου αὐτὴν, ἐθέλουσα δὲ μαθεῖν ὃν ἐκεῖνος ἔφη ὅτι πάθει πλεῖστον ἀμέτρητον πόνον, μὴ ἂν κεχαρισμένως μαθοῦσα ἔφη ὁ δέ. χαρήσει μὲν, οὐκ ἂν δύναιτο ἐπὶ τῇ ἰσαύθις ἀποδημίᾳ τοῦ ἀνδρὸς, οὐ μὴν ὀλολυγμὸν πάσχει. παραμυθεῖται δὲ τὸν ἄνδρα ἐπὶ ὑπαλύξει κακῶν, ἐξ αὐτοῦ ἐκείνου λαβοῦσα ὡς ἔρριπτε, τὴν τῆς εὐνοίας ταύτης ἀρχήν. φιλοσόφως μετακεχείρισται τὸ νόημα. εἰ γὰρ λιπαρὸν φασὶν ἔσται γῆρας, οὐκ ἄρα πρεσβύτου καὶ εἰσὶ χρονία κάκωσις. τοῦ γὰρ λιπαροῦ γήρως οὐ πρεσβεύεται ὁ

Τὼ δ' ἐπεὶ οὖν φιλότητος ἐταρπήτην ἐρατεινῆς,
Τερπέσθην μύθοισι πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντες.
Η μὲν, ὅσ' ἐν μεγάροισιν ἀνέσχετο δῖα γυναικῶν,
Ανδρῶν μνηστήρων ἐσορῶσ' ἀΐδηλον ὅμιλον,
Οἳ ἕθεν εἵνεκα πολλὰ βόας καὶ ἴφια μῆλα
Εσφαζον, πολλὸς δὲ πίθων ἠφύσσετο οἶνος.
Αὐτὰρ ὁ διογενὴς Ὀδυσεὺς ὅσα κήδε' ἔθηκεν
Ανθρώποις, ὅσα τ' αὐτὸς ὀϊζύσας ἐμόγησε,
Πάντ' ἔλεγ'. ἡ δ' ἄρ' ἐτέρπετ' ἀκούουσ'. οὐδέ οἱ ὕπνος
Πῖπτεν ἐπὶ βλεφάροισι πάρος καταλέξαι ἅπαντα.
Ηρξατο δ' ὡς πρῶτον Κίκονας δάμασ'. αὐτὰρ ἔπειτα
Ηλθ' ἐς Λωτοφάγων ἀνδρῶν πίειραν ἄρουραν.
Ηδ' ὅσα Κύκλωψ ἔρξε, καὶ ὡς ἀπετίσατο ποινὴν
Ιφθίμων ἑτάρων, οὓς ἤσθιεν οὐδ' ἐλέαιρεν.
Ηδ' ὡς Αἴολον ἵκεθ', ὅ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο
Καὶ πέμπ', οὐδέ πω αἶσα φίλην ἐς πατρίδ' ἱκέσθαι
Ηἴεν, ἀλλά μιν αὖτις ἀναρπάξασα θύελλα
Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρεν μεγάλα στενάχοντα.
Η δ' ὡς Τηλέπυλον Λαιστρυγονίην ἀφίκανεν,
Οἳ νῆάς τ' ὄλεσαν καὶ ἐϋκνήμιδας ἑταίρους
Πάντας, Ὀδυσσεὺς δ' οἶος ὑπέκφυγε νηῒ μελαίνῃ.
Καὶ Κίρκης κατέλεξε δόλον πολυμηχανίην τε.
Ηδ' ὡς Ἀΐδεω δόμον ἤλυθεν εὐρώεντα,
Ψυχῇ χρησόμενος Θηβαίου Τειρεσίαο
Νηὶ πολυκληΐδι, καὶ εἴσιδε πάντας ἑταίρους.
Μητέρα θ' ἥ μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα.
Η δ' ὡς Σειρήνων ἀδινάων φθόγγον ἄκουσεν.
Ὡς θ' ἵκετο πλαγκτὰς πέτρας δεινήν τε Χάρυβδιν,
Σκύλλην θ'. ἣν οὔ πω ποτ' ἀκήριοι ἄνδρες ἄλυξαν.
Ηδ' ὡς ἠελίοιο βόας κατέπεφνον ἑταῖροι.
Ηδ' ὡς νῆα θοὴν ἔβαλε ψολόεντι κεραυνῷ
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, ἀπὸ δ' ἔφθιθεν ἐσθλοὶ ἑταῖροι
Πάντες ὁμῶς, αὐτὸς δὲ κακὰς ὑπὸ κῆρας ἄλυξεν.
Ὡς θ' ἵκετ' ὠγυγίην νῆσον, νύμφην τε Καλυψὼ,
Η δή μιν κατέρυκε λιλαιομένη πόσιν εἶναι
Εν σπέσσι γλαφυροῖσι καὶ ἔτρεφεν, ἠδὲ ἔφασκε
Θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἤματα πάντα.
Ἀλλὰ τοῦ, οὔ ποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθεν.
Ηδ' ὡς ἐς Φαίακας ἀφίκετο πολλὰ μογήσας,
Οἳ δή μιν περὶ κῆρι θεὸν ὣς τιμήσαντο,
Καὶ πέμψαν σὺν νηῒ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Χαλκόν τε χρυσόν τε ἅλις ἐσθῆτά τε δόντες.
Τοῦτ' ἄρα δεύτατον εἶπεν ἔπος, ὅτε οἱ γλυκὺς ὕπνος
Λυσιμελὴς ἐπόρουσε, λύων μελεδήματα θυμοῦ.

ἡ δ' ἄλ

ἐκθλίψεως πολλὴ τῆς διδύμης. σημείωσαι δὲ ὡς ἡρμήνευσεν ὁ ποιητὴς ἐν τούτοις, τοῦ τὸ εἶναι γῆρας εἰπεῖν λιπαρὸν καὶ ἀρειόν. καὶ ὅτι κατὰ μόνας καὶ τὰ τοιαῦτα ἡ γυνὴ αὕτη καὶ ὁ ἀνὴρ διομιλοῦνται ἀλλήλοις, τῶν σπουδαιοτέρων αὐτοῖς γινομένων. Τηλέμαχος μέντοι καὶ οἱ λοιποί, περὶ μολπὴν ἔτι καὶ ὄρχησιν ἔχουσιν. ὅτε δὲ ἀσπάσιοι λέκτροιο παλαιοῦ θεσμὸν ἵκοντο οἱ δεσπόται, τότε δὴ παύσαντες ὀρχηθμοῖο πόδας, εὐνάζοντο καὶ αὐτοί. Ἰστέον δὲ ὅτι κατὰ τὴν τῶν παλαιῶν ἱστορίαν, Ἀρίσταρχος καὶ Ἀριστοφάνης οἱ κορυφαῖοι τῶν τότε γραμματικῶν, εἰς τὸ ὡς ἐῤῥέθη ἀσπάσιοι λέκτροιο παλαιοῦ θεσμὸν ἵκοντο, περατοῦσι τὴν Ὀδύσσειαν. τὰ ἐφεξῆς ἕως τέλους τοῦ βιβλίου νοθεύοντες. οἱ δὲ τοιοῦτοι, πολλὰ τῶν καιριωτάτων περικόπτουσιν ὥς φασιν οἱ αὐτοῖς ἀντιπίπτοντες. οἷον τὴν εὐθὺς ἐφεξῆς τῶν φθασάντων ἐπιτομικὴν ἀνακεφαλαίωσιν, καὶ τὴν τῆς ὅλης ὡς εἰπεῖν Ὀδυσσείας ἐπιτομήν. εἶτα καὶ τὸν ὕστερον ἀναγνωρισμὸν Ὀδυσσέως τὸν πρὸς τὸν Λαέρτην καὶ τὰ ἐκεῖ θαυμασίως πλαττόμενα. καὶ ἄλλα οὐκ ὀλίγα. εἰ δὲ διότι πολλὰ ἀνασκευάσαι ἐᾷ τῇ ἀρχῇ τῆς ἐφεξῆς ῥαψῳδίας παρασιωπᾶται διὰ τοῦτο ἐνταῦθα τὴν Ὀδύσσειαν ἀποτορματίζουσιν, ἔστιν αὐτοῖς σώζειν καὶ συσφίγξαι καὶ οὕτω σφηκῶσαι τὴν ὅλην ποίησιν ταύτην ἀφελομένους ἐκ μέσου τοῦ βιβλίου καὶ ὅσα ὁμοίως μυθικὰ καὶ οὐ πιθανὰ ἐν Φαιακίᾳ ἐλαλήθησαν. εἴποι δ' ἂν οὖν τις, ὅτι Ἀρίσταρχος καὶ Ἀριστοφάνης οἱ ῥηθέντες, οὐ τὸ βιβλίον τῆς Ὀδυσσείας, ἀλλὰ ἴσως τὰ καίρια ταύτης ἐνταῦθα συμπληροῦσθαί φασιν.

Ὅτι ἀνακεφαλαιώσεως ἐν τῷ εἰρημένῳ γινομένης τῶν τε κατὰ τὸν Ὀδυσσέα καὶ τῶν κατὰ τὴν γυναῖκα, εἰς αὐτὴν μέν, τρεῖς μόνους δαπανᾷ στίχους ὁ ποιητής. εἰπὼν ὡς εἶπεν ἡ γυνὴ ὅσα ἐν μεγάροις ἀνέσχετο, ἀνδρῶν μνηστήρων ἐσορῶσα ἀΐδηλον ὅμιλον. οἳ αὐτῆς εἵνεκα, πολλὰ βόας καὶ ἴφια μῆλα ἔσφαζον. πολλὸς δὲ πίθων ἠφύσσετο οἶνος. ἅπερ φρασικὰ δαπάνης ἀκαίρου εἰσίν. εἰς μέν τοι τὸν πολυπαθῆ Ὀδυσσέα, πλείους προφέρει στίχους. ὁ μὲν γὰρ ἔλεγεν ὅσα κήδεα ἔθηκεν ἀνθρώποις, ὅσα τε αὐτὸς ἐμόγησε μετὰ τὸν ἐκ Τροίας ἀπόπλουν. τῶν γὰρ περὶ Τροίαν, οὐδεὶς οὐδόλως αὐτῷ λόγος. ἡ γυνὴ δὲ ἄρα τέρπετ' ἀκούουσα. οὐδέ οἱ ὕπνος πίπτεν ἐπὶ βλεφάροισι πάρος καταλέξαι ἅπαντα. ὑπεξίστατο γὰρ ἡ ἐν λόγοις μελιχρότης, τὸ τοῦ ὕπνου γλυκύ. ἀρξάμενος οὖν ἐκ τῶν Κικόνων, ἀφ' ὧν καὶ ἡ κατὰ φύσιν τῆς Ὀδυσσείας ἀρχή, ἀνακεφαλαιοῦται τὴν ὅλην πλάνην ἐν ἔπεσιν ἐγγὺς πρὸς τοῖς τριάκοντα, κατὰ φύσιν διηγησάμενος. καὶ ἐκ τῶν πρώτων, εὐτάκτως ἐλθὼν πρὸς τὰ ἔσχατα καὶ δείξας κἀνταῦθα, ὡς ἄρα καὶ μετατάσσειν οἶδε πράγματα καὶ παραβλητικῶς τὰ προϋστερα τῶν διηγημάτων ἐνδιδομένων ὡς πολλαχοῦ ἐποίει, καὶ αὖ πάλιν κατὰ τάξιν αὐτὰ τιθέναι μεθόδῳ σαφηνείας ὅτε καιρός, καθὰ καὶ ἐνταῦθα ποιεῖ. πάντα γὰρ νῦν εὐτάκτως ἐπιτρέχει ὡς πρῶτον Κίκονας δάμασεν. ὡς ἦλθε Λωτοφάγων ἀνδρῶν πίειραν ἄρουραν. τοιαύτη γὰρ ἡ χώρα. καὶ ὅσα Κύκλωψ ἔρξεν εἰς τοὺς αὐτοῦ δηλαδὴ ἑταίρους. καὶ ὡς ἀπετίσατο ποινὴν ἰφθίμων ἑτάρων, οὓς ἤσθιεν οὐδ' ἐλέαιρε. καὶ ὡς Αἴολον ἵκετο. ἔνθα ὑπὸ θυέλλης ἀνέμων ἐδυστύχησε. καὶ ὡς Τηλέπυλον Λαιστρυγονίην ἀφίκετο, οἳ νῆας ὤλεσαν καὶ ἑταίρους. ἔνθα ὅρα τό, οἳ νῆας ὤλεσαν. τουτέστιν οἱ Λαιστρυγόνες. ὡς ταυτὸν ὄν, Λαιστρυγονίην καὶ Λαιστρυγόνας εἰπεῖν. καὶ Κίρκης κατέλεξε δόλον πολυμηχανίην τε, οὐ ἐν ἀστείοις ἡ ἀμηχανία. ὃ δὴ δόλῳ καὶ πολυμηχανίᾳ, καὶ Ὀδυσσεὺς κεκόσμηται. προσεπεῖπε δὲ καὶ ὡς Ἅιδου δόμον ἦλθε τὸν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται εὐρώεντα. ἔνθα εἴσιδε πάντας ἑταίρους καὶ μητέρα, εἰ καὶ ἐν τοῖς φθάσασιν ἐσιγήθη τὸ πάντας αὐτὸν τοὺς ἑταίρους ἰδεῖν. ἔτι δὲ κατέλεξε καὶ ὡς Σειρήνων ἁδινάων φθόγγον ἄκουσεν. ἔνθα φασὶν οἱ παλαιοὶ τὸ ἁδινάων, ἀντὶ τοῦ ἡδυφώνων, ᾠδικῶν. παρὰ τὸ ᾄδειν ἢ μᾶλλον παρὰ τὸ ἡδύ. ποτὲ γάρ φασι τὸ ἁδινὸν σημαίνει ἀθρόον. ὡς ἐν τῷ, μελισσάων ἁδινάων. οἷον ἀθρόον. ὡς ἐν τῷ, ἁδινὸν στοναχῆσαι. ἤδη, ἴσον ἡδύ. γλυκύ ὡς ἐν τῷ, Σειρήνων ἁδινάων. ποτὲ πυκνὸν καὶ ἰσχνόν. οἷον, ἀμφ' ἁδινὸν κῆρ. καὶ ἤχημα. ὡς ἐν τῷ, ἁδινῆς ἀνενείκατο φωνῆς τι. λογιστέον δὲ ὅτι ὁ τὸ ἡδὺ νῦν δασύνας, πολλῷ πλέον ἐβαρυτόνησεν ἂν τὰς ἁδινὰς δασύνων Σειρῆνας ὡς ἀπὸ τοῦ ἡδύ. Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ τὸν βαρβαρισμὸν γράψας ὡς ἁμάρτημά ἐστι προφορᾶς ἐν λέξει περὶ τόνον ἢ περὶ χρόνον ἢ περὶ διάλεκτον, ἐν λέξει βαρβαρισμὸν εἶναι, καὶ περὶ πνεῦμα. ὡς εἴ τις φησὶ τὸν ἄδωνιν ψιλῶς λέγει, ἢ τὸ ὄνομα μετὰ δασείας προφέρων. ἢ εἴ τι, ἐφ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα, ὁ δ' αὐτός, καὶ τὸν περὶ διάλεκτον κωμικώτερον βαρβαρίζοντα, σαρκάζειν λέγει. καὶ τὸ πρᾶγμα, σαρκασμὸν καλεῖ. ἔπειτα καὶ ὡς ἵκετο Πλαγκτὰς πέτρας δεινήν τε Χάρυβδιν, τὴν καὶ δῖαν ἐν ἄλλοις ῥηθεῖσαν. Σκύλλην τε. ἣν οὔπω ποτὲ ἀκήριοι ἄνδρες ἄλυξαν ὡς καὶ προεῤῥέθη. ἔτι γε μὴν ἐκεφαλαιώσατο καὶ τὸ κατὰ τὰς βόας τοῦ Ἡλίου. καὶ ὡς νῆα θοὴν ἔβαλε ψολόεντι κεραυνῷ Ζεύς. τουτέστιν αἴθαλα ὀλλύντι. ἢ ἀσβόλῳ τινί. ψόλος γάρ φασιν ἡ ἄσβολη. ἔφη δέ, καὶ ὡς ἵκετο Ὠγυγίην νῆσον τὴν πολλαχοῦ ῥηθεῖσαν, νύμφην τε Καλυψώ. καὶ ὡς ὑπισχνεῖτο ἐκείνη θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἤματα πάντα τὸν Ὀδυσσέα, ἀλλὰ τῷ ἔτι θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθεν. ὃ καὶ σαίνει πλέον τῶν ἄλλων τὴν Πηνελόπην δόξειεν ἄν. καὶ ἐπὶ πᾶσιν εἶπεν, ὡς ἐς Φαίηκας ἀφίκετο πολλὰ μογήσας, καὶ ταῦτα θεῖς, ἐπανῆλθε πάλιν. τοῦτ' ἄρα φησὶ δεύτατον εἶπεν παυσάμενον εἶπεν ἔπος ὅτε οἱ γλυκὺς ὕπνος λυσιμελὴς ἐπόρουσε λύων μελεδήματα θυμοῦ. ὃ γέγραπται καὶ ἀλλαχοῦ. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ, πολλὰς βόας καὶ ἴφια μῆλα ἔσφαζον, τὸ πολλά, ὡς πρὸς πράγματα ἁπλῶς ἀποδίδοται. ὃ πολλαχοῦ εἴωθε κατά τι σχῆμα ἰδιοποιεῖν φράζειν ὁ ποιητής. ὧδε δὲ τῷ μήλων ὀνόματι, καὶ αἶγες καὶ ὄϊες καὶ νῦν ἐμπεριλαμβάνονται. μετ' ὀλίγα δέ, καὶ βόας ἡ λέξις ἐμπεριέχει. οἷον, μῆλα, πολλὰ μὲν αὐτὸς ἐγὼ λῄσομαι. Τὸ δὲ ἀπετίσατο ποινὴν ἑτάρων, ἢ ἀντὶ τοῦ ἀπῄτησε ποινὴν ἑτάρων, ἢ ἀντὶ τοῦ, ἀπέτισε ποινὴν ὁ φαγὼν αὐτοὺς Κύκλωψ τε

τίσιν ἀπέδωκεν, ἣν Ὀδυσσεὺς ἐτίσατο ἐκείνων ἤγουν ἐτιμωρήσατο εἰς ποινὴν τὴν ὑπὲρ τῶν φίλων.

Ἠ δ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Ὁππότε δή ῥ' Ὀδυσῆα ἐέλπετο ὃν κατὰ θυμὸν
Εὐνῆς ἧς ἀλόχου ταρπήμεναι ἠδὲ καὶ ὕπνου,
Αὐτίκ' ἀπ' ὠκεανοῦ χρυσόθρονον ἠριγένειαν
Ὦρσεν, ἵν' ἀνθρώποισι φόως φέροι. ὦρτο δ' Ὀδυσσεὺς
Εὐνῆς ἐκ μαλακῆς, ἀλόχῳ δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν.
Ὦ γύναι, ἤδη μὲν πολέων κεκορήμεθ' ἀέθλων
Ἀμφοτέρω. σὺ μὲν ἐνθάδ' ἐμὸν πολυκηδέα νόστον
Κλαίουσ', αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς ἄλγεσι καὶ θεοὶ ἄλλοι
Ἱέμενον πεδάασκον ἐμῆς ἀπὸ πατρίδος αἴης.
Νῦν δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρω πολυήρατον ἱκόμεθ' εὐνήν,
Κτήματα μὲν τά μοι ἔστι, κομιζέμεν ἐν μεγάροισι,
Μῆλα δ' ἅ μοι μνηστῆρες ὑπερφίαλοι κατέκειραν,
Πολλὰ μὲν αὐτὸς ἐγὼ ληΐσσομαι, ἄλλα δ' Ἀχαιοὶ
Δώσουσ', εἰσόκε πάντας ἐνιπλήσωσιν ἐπαύλους.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼ πολυδένδρεον ἀγρὸν ἔπειμι
Ὀψόμενος πατέρ' ἐσθλόν, ὅ μοι πυκινῶς ἀκάχηται.
Σοὶ δὲ γύναι τάδ' ἐπιτέλλω πινυτῇ περ ἐούσῃ,
Αὐτίκα γὰρ φάτις εἶσιν ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι
Ἀνδρῶν μνηστήρων οὓς ἔκτανον ἐν μεγάροισιν,
Εἰς ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν,
Ἧσθαι. μηδέ τινα προτιόσσεο μηδ' ἐρέεινε.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμφ' ὤμοισιν ἐδύσατο τεύχεα καλά.
Ὦρσε δὲ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἠδὲ συβώτην.
Πάντας δ' ἔντε' ἄνωγεν ἀρήϊα χερσὶν ἑλέσθαι.
Οἱ δέ οἱ οὐκ ἀπίθησαν. ἐθωρήσσοντο δὲ χαλκῷ.
Ὤιξαν δὲ θύρας. ἐκ δ' ἤϊον. ἦρχε δ' Ὀδυσσεύς.
Ἤδη μὲν φάος ἦεν ἐπὶ χθόνα. τοὺς δ' ἄρ' Ἀθήνη
Νυκτὶ κατακρύψασα, θοῶς ἐξῆγε πόληος.

Ὅτι δὲ αὐτίκ' ἀπ' ὠκεανοῦ χρυσόθρονον ἠριγένειαν ὦρσεν ἵν' ἀνθρώποισι φόως φέροι, τὸν ὄρθρον φράζει ὡς δηλοῖ καὶ τὸ ὦρσεν. οὐ θέμις δὲ ἐξ οὗ ὁ ὄρθρος. δοκεῖ δὲ τοῦτο εἶναι καιρός, ὁ μικρόν τι πρὸ ἡλίου φαύσεως. ὡς δηλοῖ ἐφεξῆς τό, αὐτίκα γὰρ φάτις εἶσιν ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι, ἤγουν ὅτε ἥλιος ἀνατέλλει μετὰ τὸν ὄρθρον δηλαδή. καθ' ὃν καὶ ἀνίστανται ὀρθρευόμενοι ἄνθρωποι ὡς τὰ πολλὰ οὐκ ἀναμένοντες ἥλιον. Ὅτι δὲ ἀνακεφαλαιωτικὰς ὑποτυπώσεις, ἅπερ Ὀδυσσεὺς ἐνταῦθα πρὸς τὴν γυναῖκα φησίν. ὦ γύναι, ἤδη μὲν πολέων κεκορήμεθ' ἀέθλων ἀμφότεροι. σὺ μὲν ἐνθάδ' ἐμὸν πολυκηδέα νόστον κλαίουσα, αὐτὰρ ἐμὲ θεὸς ἄλγεσιν ἱέμενον πεδάασκεν ἤτοι ἐδέσμει ἐμῆς ἀπὸ πατρίδος αἴης. τουτέστιν ἐγὼ μὲν ἀπὸ τῆς πατρίδος, σὺ δὲ ἐπὶ τῆς πατρίδος ἐπάσχομεν κακά. νῦν δ' ἐπεὶ ἀμφότεροι πολυήρατον ἱκόμεθ' εὐνήν, κτήματα μὲν τά μοι ἐστί, κομιζέμεν ἐν μεγάροισιν, ὅ ἐστι, κόμιζε καὶ ἐπιμελοῦ. μῆλα δὲ ἅ μοι μνηστῆρες ὑπερφίαλοι κατέκειραν, πολλὰ μὲν αὐτὸς ἐγὼ ληΐσομαι. τουτέστιν ἀκόντων ἀφελοῦμαι. ἄλλα δ' Ἀχαιοὶ δώσουσιν. εἰσόκε πάντας ἐνιπλήσωσιν ἐπαύλους. ἤτοι σταθμούς. αὐλάς. ἐπαύλεις. γράφεται δέ φασι καὶ μεσαύλους. οἱ μέντοι ἄναυλοι τί δηλοῦσιν, ἔστιν εὑρεῖν ἐν τῇ Ἰλιάδι. δῆλον δὲ ὅτι καὶ λόγοι ἔναυλοι παρὰ τὸν μουσικὸν αὐλὸν λέγονται, οἱ πρόσφατοι καὶ ἀκοαῖς ἔτι ἐναυλούμενοι. Ὅρα δὲ ὅτι σχῆμά τι ἐστὶν ἐξάλλαξις τό, σὺ μὲν ἐνθάδε κλαίουσα, ἐμὲ δὲ θεὸς ἄλγεσι πεδάασκε. τὸ γὰρ σαφὲς καὶ κοινὸν καὶ σύνηθες, τοιοῦτον. σὺ μὲν ἐνθάδε κλαίουσα, ἐγὼ δὲ ἀλήτης ἐκ θεοῦ πεδούμενος ἄλγεσι. κτήματα δέ, φανερῶς πάντα λέγει τὰ ἐν μεγάροις, ὥσπερ δὴ καὶ μῆλα καθὰ καὶ προσεχῶς ἐδηλώθη, πάντα τὰ θρέμματα. Ὅρα δὲ ὅτι τὸ ὑπὸ ἀλγέων κωλύεσθαι, ἄλγεσι πεδᾶσθαι φησὶν ὁ ποιητής. καὶ ὅτι τὸ πεδάασκον, δευτέρας συζυγίας ἐμφαίνει ῥῆμα εἶναι τὸ πεδῶ καθάπερ πρὸ τούτου καὶ τό, ὅς τίς μ' ἀθανάτων πεδάα. καὶ ὅτι τοὺς μὲν Ἰθακησίους Ἀχαιούς, οὓς ἂν ἴσως βλάψοι ληϊζόμενος Ὀδυσσεύς, δώσουσι γὰρ ἀναγκαίως ἑκόντες ἀέκοντες ἅπερ ζητοῦσι, ὑποχείριοι δὲ Ὀδυσσεῖ κείμενοι. Δουλιχιεῖς δὲ καὶ Σαμίους καὶ Ζακυνθίους ληΐσεται οὓς εἰκὸς δυνατὸς θεῖν, διὰ τὸ πορρωτέρω τῆς Ἰθάκης εἶναι. Ὅτι προκατασκευασάμενος κἀνταῦθα Ὅμηρος τὴν ἐπὶ τοῖς ἐφεξῆς τριβὴν οἰκονομίας, πλάττει τὸν Ὀδυσσέα λέγοντα ὡς αὐτὸς μὲν πολυδένδρεον ἀγρὸν ἔπεισιν, ὀψόμενος πατέρα ἐσθλόν. σοὶ δὲ γύναι τόδ' ἐπιτέλλω πινυτῇ περ ἐούσῃ, αὐτίκα γὰρ φάτις εἶσιν ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι ἀνδρῶν μνηστήρων οὓς ἔκτανον, εἰς ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν, ἧσθαι τουτέστι κάθησο. μηδέ τινα προτιόσσεο ἤγουν προβλέπου, μηδ' ἐρέεινε ἤτοι προσφώνει ὡς ἐκ μέρους εἰπεῖν τὸ πᾶν. δεῖ τι δὲ ταῦτα ἵνα μηδὲν τῶν πεπραγμένων εἰδέναι δοκοῦσα, μηδ' ἀδικηθείη ὑπό τινων. καὶ τοῦτο μέν, οὕτως εὐαποκρεμάστως ἀναπεφώνηται. Ὅρα δὲ τό, ἀγρὸν ἔπειμι αἰτιατικὴν σύνταξιν ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὸν ἀγρὸν εἶμι. οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον καὶ μάλιστα ἴσασι τὴν λέξιν. ἐπιπορεύεσθαι γοῦν τις καὶ ἐπέρχεσθαί τινι λέγεται κατὰ δοτικὴν σύνταξιν. Σημειωτέον δὲ καὶ τό, αὐτίκα γάρ. ἔνθα ὁ γὰρ σύνδεσμος κεῖται συνήθως ἐν ἀρχῇ ἀντὶ τοῦ ἐπειδὴ οὖν διό, ἀποδιδόμενος εἰς τό, εἰς ὑπερῷ' ἀναβᾶσα. φάτιν δέ, τὴν πολλαχοῦ δηλωθεῖσαν φήμην φησί. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ φατίζω ἡ φάτις. ἡ μέντοι φάσις, τῶν μεθ' Ὅμηρόν ἐστι. φιλοσόφοις τὸ

ἐγνωσμένη, ἡ δὲ ἑτερικὴ λέξις οὖσα παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Ὅτι τὸν τηλέμαχον καὶ τὸν βουκόλον καὶ τὸν συβώτην σὺν ὅπλοις ὀδυσσεὺς ἐπὶ τὸν ἀγρὸν ἀπιὼν, συνεξάγει διὰ τὰ ἀναγκαῖον ὡς ῥηθήσεται. ἔστι καὶ τοῦτο εἶδος τι προσέκθεσις. προάγει δὲ αὐτοὺς τῆς πόλεως ἀθηνᾶ νυκτὶ κατακρύψασα, ἡ τοῦ ὀδυσσέως δηλαδὴ φρόνησις. ἣ περιπλήθουσαν ἀγορὰν ἐκείνους ἐξαγαγοῦσα ὡς ἅπασι βλέπεσθαι. ὄρθρου δὲ ὡς εἰκὸς, ἢ μικρὸν τι μετὰ τὸν ἀκριβῆ ὄρθρον. καθὰ δηλοῖ καὶ τὸ, ἤδη μὲν φάος ἦεν ἐπὶ χθόνα. τὸ ἐνταῦθα μὲν, πάνυ σαφῶς λεχθὲν ἀλλαχοῦ δὲ περιφραστικὸν ἐν τῷ, ἠὼς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ τιθωνοῖο καὶ ἑξῆς. καὶ ἐν τῷ, ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τούτοις ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς κεῖται καὶ διασκευὴ πεπλησμένη καὶ ἀφελὴς τὸ, ὤϊξαν δὲ θύρας. ἐκ δ' ᾖσαν ἦρχε δ' ὀδυσσεύς. διὸ καὶ σαφῶς ἀπήγγελται διὰ τὸ εὐτελές. ἔχει δέ τι καὶ μεγαλόφρον ὁ τοῦ ὀδυσσέως ἐνταῦθα λόγος ἐν τῷ, μνηστήρων οὓς ἔκτανον. ἐαυτὸν γὰρ τὸ πᾶν τῆς μνηστηροκτονίας ἐπιγράφει τῇ ἀκροωμένης τῆς γυναικὸς, οἷα τὸν υἱὸν καὶ τοὺς δούλους μὴ προλογιζόμενος.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Ω ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Τὰς τῶν μνηστήρων ψυχὰς Ἑρμῆς εἰς ᾅδου κατάγει. καὶ ἀναγνωρισμὸς Ὀδυσσέως γίνεται πρὸς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα Λαέρτην. καὶ ταραχὴν τοῖς Ἰθακησίοις γεγενημένην ἐπὶ τῇ τῶν μνηστήρων ἀναιρέσει ἀθηνᾶ διαλύει.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ω. ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Ὅτι τῆς πανυστάτης ταύτης ῥαψῳδίας, διπλῆ ἐπιγραφή. σπονδαὶ γὰρ ἢ νέκυια ἐπιγράφεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς. τὸ μὲν, ἐκ τοῦ τέλους ταύτης ἔνθα σπονδαὶ τοῖς τε ἰθακησίοις καὶ τοῖς περὶ τὸν ὀδυσσέα γίνονται. τὸ δὲ, ἐκ τῆς ἀρχῆς. καθ' ἣν ἑρμῆς τὰς τῶν μνηστήρων ψυχὰς εἰς ᾅδην κατάγει. ἐφ' ἣ καὶ τετριγυῖαι, τὸ βρέμειν τὰ δοκοῦντα ὁ ποιητὴς κάτω που τὸν ᾅδην ἔνθα οἱ νέκυες. ἀφ' ὧν ἡ νεκυία παράγεται. τουτέστιν ἡ λέγουσα πραγματεία τὰ κατὰ τοὺς νέκυας. ἣν δὴ νεκυίαν. τινὲς μὲν, κατὰ τὴν μήκει γράφουσι. τινὲς δὲ κατὰ τὴν ὀξεῖαν τὸ φυτόν. ἀφ' ἧς καὶ βέλη κατάλογοι ὀξυνόονται. ἀρχὴ δὲ τῆς ῥαψῳδίας ταύτης, τὸ, ἑρμῆς δὲ ψυχὰς κυλλήνιος ἐξεκαλεῖτο. τουτέστιν ἔξω τοῦ δώματος ἔφερε προνοούμενος φασι τὰ ὀδυσσέως οἷα πρόγονος ἐκείνου. ὑπὲρ ἑρμοῦ μὲν, ἀρκείσιος. αὐτοῦ δὲ, λαέρτης ὁ τοῦ ὀδυσσέως πατήρ. καὶ διὰ τοῦτο

Ἑρμῆς δὲ ψυχὰς κυλλήνιος ἐξεκαλεῖτο
Ἀνδρῶν μνηστήρων. ἔχε δὲ ῥάβδον μετὰ χερσὶν
Καλὴν χρυσείην, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει
Ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει.

Τῇ ῥ' ἄγε κινήσας. ταὶ δὲ, τρίζουσαι ἕποντο.
Ὡς δ' ὅτε νυκτερίδες μυχῷ ἄντρου θεσπεσίοιο
Τρίζουσαι ποτέονται, ἐπεί κέ τις ἀποπέσησιν
Ὁρμαθοῦ ἐκ πέτρης. ἀνά τ' ἀλλήλῃσιν ἔχονται,
Ὣς αἳ τετριγυῖαι ἅμ' ἤισαν. ἦρχε δ' ἄρα σφιν
Ἑρμείας ἀκάκητα κατ' εὐρώεντα κέλευθα.
Πὰρ δ' ἴσαν ὠκεανοῦ τε ῥοὰς καὶ λευκάδα πέτρην,
Ἠδὲ παρ' ἠελίοιο πύλας καὶ δῆμον ὀνείρων
Ἤισαν. αἶψα δ' ἵκοντο κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
Ἔνθα τε ναίουσι ψυχαὶ εἴδωλα καμόντων.

τὰς φιλοσωμάτους ψυχὰς ἐκφέρων, ἢ τὸ διὰ ἐκείνων μὲν τοῦ ἰχνηλατεῖν τὸν τοῦ ἀπογόνου οἶκον. ἔοικε δ' ὁ διὰ μέσου λαβὼν ἀρχὴν ὁ λιβάνιος, εἰπεῖν ἐπὶ τὸ παρ' αὐτοῦ κατὰ τὸν κολοιὸν μῦθον, ὡς τῶν πτερῶν ἐξιχνηλατοῖτο ὅπου σὰ οἱ ὧραι οὐκ ἔφερον. Ἰστέον δὲ ὡς ἐκ τοῦ, ἑρμῆς δὲ ψυχὰς ἐξιχνηλατεῖ, τὸ ψυχοπομπὸν ξυνθέντες τινὲς, ἐπίθετον αὐτὸ εἶπον ἑρμοῦ. τόδ' ἐστὶν ἄλλως ἔχον κατὰ ἀλληγορίαν. δι' ὃ δηλαδὴ ὁ λόγος, αἱ ψυχὴν πέμπει τοῖς ἐν μετοχῇ αὐτοῦ. Ὅτι δὲ ὁ ἑρμῆς ἀπὸ κυλλήνης ἔχει τὸ ὀνομάζεσθαι, δηλοῖ καὶ ἡρωδιανός. παραδιδοὺς ὅτι ὡς ἀπελλέας ἀπελλῆς. θαλέας θαλῆς ὁ μιλήσιος, πηδέας πηδῆς. ὁ παρ' ὁμήρῳ, οὕτω καὶ ἑρμέας ἑρμῆς. κυλλήνιος δὲ ἑρμῆς, μυθικῶς μὲν ἀπὸ κυλλήνης ἥτις ὄρος ἐστὶν ἀρκαδίας, σταδίων ἐννέα ὀλυμπιακῶν περὶ πόδας ὀγδοήκοντα. καθὰ φασιν ἱστορεῖν ἀπολλόδωρον. ὀνομασθὲν ἀπὸ κυλλήνης ἡρωίδος τινός. τιμᾶται δὲ, διαφερόντως ἐν τοῖς περὶ τὸ τοιοῦτον ὄρος τιμᾶσθαι τὸν ἑρμῆν, κἀκεῖθεν σχεῖν τὸ λεχθὲν ἐπίθετον. κατὰ μὲν τὴν ἀλληγορίαν, κυλλήνιος, ὁ τοῦ ὕπνου δοτήρ. ὁ τὰς αἰτίας τῶν κύλων ἢ κυλάδων ἔχων. ὃ δηλοῖ τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς. ὅθεν καὶ κυλοιδιᾶν παρ' ἀττικοῖς, τὸ τὰ κύλα τῶν ὀφθαλμῶν οἰδεῖν ἐκ μακρᾶς ἀγρυπνίας τυχὸν ἢ οἰνοποσίας. οἱ δὲ παλαιοί φασι καὶ ὅτι κύλα κατὰ εὐφημισμόν, τὰ ὑπὸ τῶν κάτω βλεφάρων μικρὰ ἀνατρέχοντα ὑπὸ τοὺς μύας. τὰ δὲ ἐν τοῖς ἄνω, ἐπικύλιον. δίδωσι δὲ κἀνταῦθα τῷ ἑρμῇ ὁ ποιητὴς, καὶ ῥάβδον μετὰ χερσὶ χρυσέην. ἢ τῶν μὲν ὄμματα θέλγει, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ἐῤῥέθη, τοὺς δὲ καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει. καὶ λέγει ὡς ταύτῃ κινήσας ἦγε τὰς ψυχάς. ὡς εἶναι καὶ ταύτην ἐνέργειαν τῆς ἑρμαϊκῆς ῥάβδου. γίνεται δὲ ῥάβδος, παρὰ τὸ ῥαδίως ποιεῖν βαδίζειν ὡς ἐν ἀρχαίοις ὑπομνήμασι φέρεται. ἔνθα προσκεῖται καὶ ὅτι, βέλτιον ἢ ἀπὸ τοῦ ῥαπίζειν, ἵνα τῷ μὲν πρώτῳ λόγῳ, περισπᾶται ἡ λέξις διὰ τὸ ῥᾶον. τῷ δὲ δευτέρῳ, παροξύνεται. Ὅτι φωνὴν τινὰ ταῖς περιπεμπομέναις εἰς ᾅδην ψυχαῖς τῶν μνηστήρων πλάττων ὁ ποιητὴς. τρίζειν αὐτάς φησι κατά τινα ὀνοματοποιίαν τῷ μύθῳ ἀρεσκούσας. ὡς εἶναι αὐτοῖς τρίζειν, οἷόν τινα κλαυθμυρισμόν. καὶ μὴ αἰδεσθεὶς τὸ πλάσμα τῆς τοιαύτης ὀνοματοποιίας, στερεοῖ αὐτὸ καὶ διὰ παραβολῆς, φράζων οὕτως. αἱ δὲ τρίζουσαι ἕποντο. ὡς δ' ὅτε νυκτερίδες μυχῷ ἄντρου θεσπεσίοιο τρίζουσαι ποτέονται, ἐπειδάν τις ἀποπέσῃσιν ὁρμαθοῦ ἐκ πέτρης, ἀνά τ' ἀλλήλῃσιν ἔχονται, ὣς αἳ τετριγυῖαι ἅμ' ἤισαν ἤτοι ἐπορεύοντο, ἀπὸ τοῦ εἶμι ἐνεστῶτος. ἦρχε δ' ἄρα σφιν εἰς ᾅδου, ἑρμείας ἀκάκητα. ὃ καὶ ἐν ἄλλοις κληθεὶς ἐφάνη. οὕτω δὲ καὶ ὀδυσσεὺς πρὸ ὀλίγου ἦρχεν ὁδοῦ τῶν ἀμφ' αὐτόν. Καὶ ὅρα ὡς τὸ τρίζειν ἐπὶ ψυχῶν εἰπών, κυριολεκτούμενον ἐπὶ νυκτερίδων, παρεμυθήσατο τὴν τρόπον διὰ τῆς ῥηθείσης παραβολῆς. διὸ καὶ ἐπλεόνασε τῇ λέξει, τρὶς αὐτὴν ἐνταῦθα διὰ τὸ καίριον. Ἰστέον δὲ ὅτι τρύζειν μὲν διὰ τοῦ υ ψιλοῦ ἐπὶ τρυγόνων αἳ καὶ ἀπὸ τοῦ τοιούτου γίνονται ῥήματος. τρίζειν δὲ, κυρίως ἐπὶ νυκτερίδων. ὧν καὶ ἴδιον ἐκεῖ ὁ ποιητὴς λέγει, τὸ ἀλλήλαις συνέχεσθαι ὃ καὶ ἴδιον ὁρμαθοῦ, καὶ τὸ τὰς ἀποπιπτούσας ἄνωθεν ἐκ πέτρας ἐφ' ἧς εἰσί, τρισμὸν ἀποτελεῖν. ὃς δὴ καὶ ἐπὶ μυῶν λέγεται. ὁμοίως δὲ τρίζειν, καὶ ἐπὶ χίονος. ἔνθεν καὶ χιὼν πετριγυῖα. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μυθικῶς ταῖς ψυχαῖς ἐπελέχθη τρισμὸς οἷα λόγον μὲν ἀνάρθρον ἐστερημέναις ἄλλως δὲ θορυβούσαις, καὶ ὅτι τὰς εἰς νύκτερον τόπον ἀπιούσας, περιφυῶς ἐτόλμησεν ὁ ποιητικὸς λῆρος νυκτερίσι παραβαλεῖν. καὶ ὅτι τὸ τῆς νυκτερίδος ἄγρυπνον, παρασίτῳ ἐπισκώφθη ἐν γέροντι κωλακικῶς. παράσιτος γὰρ ἐν τοῖς τοῦ δειπνοσοφιστοῦ ἑαυτὸν σεμνύνων, ἄλλα τέ τινα γελοίως λέγει περὶ ἑαυτοῦ κατὰ εἰκασμὸν ἀστεῖον, καὶ ὅτι ἀναβῆναι πρὸς κλιμάκιον, καπανεύς εἰμι. ὑπομένειν πληγὰς, ἄκμων. ὕδωρ δὲ πίνειν, βάτραχος. ἀπολαῦσαι θύμων λαχανίων, κάμπη. πρὸς δὲ μὴ λοῦσθαι δὲ γὰρ μὴ λούεσθαι, ῥύπος. ὑπαίθριος χειμῶνα διάγειν, κόψιχος. ὅπερ ἐστὶ κόσσυφος. πνῖγος ὑπομεῖναι καὶ μεσημβρίας λαλεῖν, τέττιξ. ἐλαίῳ μὴ χρῖσθαι. κονιορτός. ἀνυπόδητος ὄρθρον περιπατεῖν, γέρανος. καθεύδειν μὴ δὲ μικρὸν, νυκτερίς. εἰς δεῖπνον δὲ χρήσιμον, καὶ λαγῳός. τούτοις προσθετέον ἐκεῖθεν καὶ τὸ, τύπτεσθαι, μύδρος εἰμι. τύπτειν, κεραυνός. τυφλοῦν τινα, ἀστραπή. φέρειν τιν' ἄρας τ', αἰνιμός. ἀποπνῖξαι, βρόχος. θύρας μοχλεύειν, σεισμός. εἰσπηδᾶν, ἀκρίς. δειπνεῖν ἀκλήτως. μυῖα. μὴ ἐξελθεῖν, φλέαρ. Καὶ οὕτω μὲν ἴδιος ἀστεϊσμοῦ τινὸς, ἡ νυκτερὶς ἀφορμή. Θεαστέον δὲ ἄντρον, οὐχ ἁπλῶς οὕτω περιεργεῖται, ἀλλ' ὅτι θεῖα τὰ ἄντρα ἐνομίζοντο οἷα σύμβολα κόσμου κατὰ τὰ πορφύρειον ὡς ἐν τοῖς περὶ τοῦ ἰθακησίου ἄντρου εὕρηται, ὃ καὶ ἐπέκεινα τὸ ἐῤῥέθη ἐκεῖ. Ὅτι λευκάδα τινὰ πέτραν καὶ ἡλίου πύλας καὶ δῆμον

ὀνείρων καὶ ἀσφοδελὸν λειμῶνα κἀνταῦθα πλάττει τόπον ταῖς ψυχαῖς ἐκεῖθεν τοῦ ὠκεανοῦ. φησὶ γὰρ ὅτι παρῆλθον αἱ τῶν μνηστήρων ψυχαί, ὠκεανοῦ τε ῥοὰς καὶ λευκάδα πέτρην, ἠδὲ παρ' ἠελίοιο πύλας καὶ δῆμον ὀνείρων. αἶψα δ' ἵκοντο κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα, ἔνθα τε ναίουσι ψυχαὶ εἴδωλα καμόντων ἤτοι τεθνεώτων, ὡς καὶ ἡ πρώτη νεκυία δηλοῖ. ἔνθα καὶ περὶ ἀσφοδέλου λειμῶνος εἴρηται. ἰστέον δὲ ὅτι λευκάδα μὲν πέτραν ὁ μῦθος πρὸς τὸν ᾅδην πλάττει, ἢ κατὰ ἀντίφρασιν. μέλαν γὰρ ἐκεῖ σκότος, ἢ καὶ διὰ τῶν ἐσχάτως τῆς ἐκεῖ γῆς τόπων. οὓς εἰκὸς τὸν ἥλιον ἔτι διαλευκαίνειν δυόμενον. ὅτι δὲ καθ' ἱστορίαν λευκὰς τόπος ἠπειρωτικὸς οὗ οἱ ἐγχώριοι Λευκάδιοι, δῆλόν ἐστι. καὶ ἔσται τις αὐτῆς μνεία καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς. πύλας δὲ ἡλίου λέγει, τὰς δι' ὧν συγκλειούσας ἐκεῖνον κρύπτεσθαι, γινόμενον πρὸς δυσμαῖς. ἃς δὴ πύλας εἰσδυόμενος ὡς ὑπὸ κευθμῶνας τινάς, γίνεται ἀφανής. τὸ δὲ δῆμον ὀνείρων, ὡς ἐπὶ ἐμψύχων καὶ σωματοειδῶν εἶπε, νύκτωρ ἡμῖν ἐκεῖθεν δῆθεν ἐπιφοιτώντων. οἰκεῖον δὲ καὶ αὐτοῖς αἱ δυσμαὶ οὐ μὴν ἡ ἀνατολή. τοῖς γὰρ νυκτὸς καὶ ἁπλῶς ἐν ὕπνῳ φαινομένοις, προσφυὲς καὶ τὸ νυκτῶδες τοῦ τόπου. δοκεῖ δὲ ὁ μῦθος εὐτάκτως τοπογραφεῖν, τάττων μὲν τὸν ὠκεανόν, τὴν λευκάδα. μεθ' ἣν τὰς ἡλίου πύλας. εἶτα τοὺς ὀνείρους. καὶ μετ' αὐτοὺς τὸν ἀσφοδελὸν λειμῶνα περὶ ὃν αἱ ψυχαί. ὁμοιότητά πως κατὰ τὸν μῦθον σώζουσαι τοῖς ὀνείροις κατὰ τό, ψυχὴ δ' ἀποπταμένη ἠΰτ' ὄνειρος πεπότηται. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι πιθανεύεται ὁ μῦθος ὀνείροις τόπον εἶναι περὶ τὸν τὰ κατὰ τὸν ᾅδην οὗ οἱ τεθνεῶτες, ἐπεὶ καὶ ἀδελφοὶ θάνατος καὶ ὕπνος εἶναι λέγονται.

Εὗρον δὲ ψυχὴν Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
Καὶ Πατροκλῆος, καὶ ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο,
Αἴαντός θ', ὃς ἄριστος ἔην εἶδός τε δέμας τε
Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα.
Ὣς οἱ μὲν περὶ κεῖνον ὁμίλεον. ἀγχίμολον δὲ
Ἤλυθ' ἐπὶ ψυχὴ Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο
Ἀχνυμένη. περὶ δ' ἄλλαι ἀγηγέραθ', ὅσσαι ἅμ' αὐτῷ
Οἴκῳ ἐν Αἰγίσθοιο θάνον καὶ πότμον ἐπίσπον.
Τὸν προτέρη ψυχὴ προσεφώνεε Πηλείωνος.
Ἀτρείδη, περὶ μέν σε φάμεν Διὶ τερπικεραύνῳ
Ἀνδρῶν ἡρώων φίλον ἔμμεναι ἤματα πάντα,
Οὕνεκα πολλοῖσίν τε καὶ ἰφθίμοισιν ἄνασσες
Δήμῳ ἔνι Τρώων, ὅθι πάσχομεν ἄλγε' Ἀχαιοί.
Ἦ τ' ἄρα καὶ σοὶ πρῶτα παραστήσεσθαι ἔμελλε
Μοῖρ' ὀλοή, τὴν οὔτις ἀλεύεται ὅς κε γένηται.
Ὡς ὄφελες τιμῆς ἀπονήμενος ἧς περ ἄνασσες,
Δήμῳ ἔνι Τρώων θάνατον καὶ πότμον ἐπισπεῖν.
Τῷ κέν τοι τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί,
Ἠδέ κε καὶ σῷ παιδὶ μέγα κλέος ἤρα' ὀπίσσω.
Νῦν δ' ἄρα σ' οἰκτίστῳ θανάτῳ εἵμαρτ' ἁλῶναι.
Τὸν δ' αὖτε ψυχὴ προσεφώνεεν Ἀτρείδαο.
Ὄλβιε Πηλέος υἱὲ θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
Ὃς θάνες ἐν Τροίῃ ἑκὰς Ἄργεος. ἀμφὶ δέ σ' ἄλλοι
Κτείνοντο Τρώων καὶ Ἀχαιῶν υἷες ἄριστοι,
Μαρνάμενοι περὶ σεῖο. σὺ δὲ στροφάλιγγι κονίης
Κεῖσο μέγας μεγαλωστὶ λελασμένος ἱπποσυνάων.
Ἡμεῖς δὲ πρόπαν ἦμαρ ἐμαρνάμεθ'. οὐδέ κε πάμπαν
Παυσάμεθα πτολέμου, εἰ μὴ Ζεὺς λαίλαπι παῦσεν.
Αὐτὰρ ἐπεί σ' ἐπὶ νῆας ἐνείκαμεν ἐκ πολέμοιο,
Κάτθεμεν ἐν λεχέεσσι, καθήραντες χρόα καλὸν

Ὅτι πρός τε πλατυσμὸν πρός τε παραδοξοποιίαν πρός τε ποικιλίαν ποιήσεως, τεχνᾶταί τι καὶ ἐνταῦθα Ὅμηρος, ὃν καὶ ἐν τῇ πρώτῃ νεκυίᾳ πεποίηκε. καὶ πλάττει ὡς ἐν ἠθοποιίᾳ εἰδωλοποιητικῇ Ἀχιλλέα τε σὺν αὐτῷ φίλον, ἔτι δὲ καὶ τὸν εὐρυκρείοντα Ἀγαμέμνονα, διομιλουμένοις ἀλλήλοις τὰ εἰκότα βιωτικώτερον. ἐν οἷς ἄλλα τε κατορθοῖ ὁ ποιητής, καὶ τρωϊκαῖς ἱστορίαις ἀρτύει ξυνήθως τὴν ποίησιν, καὶ μύθοις χρῆται. ὧν στερουμένη ποίησις, οὐκ ἂν εἴη ἔτι ποίησις. καὶ τέως μέν, λέγει ὡς αἱ ψυχαὶ τῶν μνηστήρων κάτω ἐλθοῦσαι, εὗρον τὴν τοῦ Ἀχιλλέως, τὴν τοῦ Πατρόκλου, τὴν τοῦ ἀμύμονος Ἀντιλόχου. Αἴαντός τε ὃς ἄριστος ἦν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐγράφη, εἶδός τε δέμας τε τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετὰ ἀμύμονα Πηλείωνα. καὶ αὐτοὶ μὲν περὶ τὸν Ἀχιλλέα ὡμίλουν. ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Ἀγαμέμνονος ἀχνυμένη. περὶ δὲ αὐτόν, οἱ σὺν ἐκείνῳ θανόντες οἴκῳ ἐν Αἰγίσθου καθὰ καὶ ἡ πρώτη νεκυία δηλοῖ. ἐκ τοῦ ἐνταῦθεν ἄρχεται διαλογική τις ἠθοποιία ἔχουσα οὕτως ὡς ἀπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. Ἀτρείδη, περὶ μέν σε φάμεν Διὶ τερπικεραύνῳ ἀνδρῶν ἡρώων φίλον ἔμμεναι ἤματα πάντα, οὕνεκα πολλοῖσί τε

καὶ ἰφθίμοισιν αἴκασσε δήμῳ ἐνὶ Τρώων ὅθι πάσχομεν ἄλγε' Ἀχαιοί. ὅτ' ἄρα καὶ σοὶ πρώτῳ ἔγγυς πρὸ κοραροῦ κατὰ τὸν ἀπλικὸν, πᾶσας κατεῖναι ἔμελλε μοῖρ' ὀλοή. ἣν οὔτις ἀλεύεται ὅς κε γένηται. τουτέστιν ἣν ὀλοὴν μοῖραν, οὐδεὶς ἐκφύγοι τῶν οἱ γενόμενοι ἀεὶ θνητοῖσιν, ὡς καὶ ἡ Ἰλιὰς λαλεῖ ὅτι δύναμις καὶ ἐν τῷ περὶ τῶν δύο πίθων, οἳ δοιοὶ ἐν Διὸς οὔδει κατακεῖνται. εἶτα ἐπάγει, ὡς ὄφελες τιμῆς ἀπονήμενος ἧς περ ἄνασσες, δήμῳ ἐνὶ Τρώων θάνατον καὶ πότμον ἐπισπεῖν. τῷ κέν τοι τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί, καὶ σῷ δὲ ἂν παιδὶ μέγα κλέος ἤραο ὀπίσσω. νῦν δ' ἄρα σε οἰκτίστῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι. καὶ ταῦτα μὲν τὰ τοῦ Ἀχιλλέως, ἐν οἷς ἔπαινός τις κεῖται βασιλικός, καὶ ἱστορία τοῦ εὐρυκρείοντος κατά γε τὰ Τρωϊκὰ μόνα ἐστὶ τὸν Ἀγαμέμνονα, ὡς δηλοῖ τὸ, πολλοῖσιν αἴκασσε δήμῳ ἐνὶ Τρώων. ἔτι δὲ καὶ φιλοσοφία τοῦ ἀπαθοῦς κακομοιρίας ἐστὶ τὸ μὴ ὑπὸ γένεσιν, ὡς ἐκεῖνο διδασκαλία τοῦ αἱρετώτερον ἐστὶ καὶ γενναῖον ἄνδρα ἐν πολέμῳ θνήσκειν ἐνδόξως ἤπερ τὸν οἶκον αὐτοῦ, ἤπερ οἰκτρὸν ἀκλεῶς. ὡς οἷς καὶ τὸ, τιμῆς ἀπονήμενος ἧς περ ἄνασσες, εἴρηται ἀντὶ τοῦ κερδάνας, καὶ ὄνασθαι ... τῆς βασιλείας δι' ἧς αἴκασσεν. ἣ ἧς ἐπεκεν αἴκασσεν. ... ἀλλὰ χάριν ἧς εἶχεν τιμῆς. ἐν οἷς καὶ τὸ μὲν πολλοῖς αἴκασσε, πρὸς τὰς ... μικροβασιλείας εἴρηται. τὸ δὲ καὶ ἰφθίμοις, πρὸς ἔνδειξιν τῆς Ἑλληνικῆς γενναιότητος. καὶ ταῦτα μὲν ἡ τοῦ Ἀχιλλέως εἰδωλοποιία. ἡ δ' ἔγε τοῦ βασιλέως ἐπὶ τῷ Ἀχιλλεῖ, ἀνυπομόνητος μὲν τὸν Ἀχιλλέα μάλιστα διὰ μακροῦ λόγου. ἐκεῖ τῷ δὲ, ἀκερδὲς τὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου

Ὕδατί τε λιαρῷ καὶ ἀλείφατι. πολλὰ δέ σ' ἀμφὶς
Δάκρυα θερμὰ χέον Δαναοί, κείροντό τε χαίτας.
Μήτηρ δ' ἐξ ἁλὸς ἦλθε σὺν ἀθανάτῃς ἁλίῃσιν,
Ἀγγελίης ἀΐουσα, βοὴ δ' ἐπὶ πόντον ὀρώρει
Θεσπεσίη. ὑπὸ δὲ τρόμος ἔλλαβε πάντας Ἀχαιούς.
Καί νύ κ' ἀναΐξαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας,
Εἰ μὴ ἀνὴρ κατέρυκε παλαιά τε πολλά τε εἰδὼς,
Νέστωρ. οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλή.
Ὅς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν.
Ἴσχεσθ' Ἀργεῖοι. μὴ φεύγετε κοῦροι Ἀχαιῶν.
Μήτηρ ἐξ ἁλὸς ἥδε σὺν ἀθανάτῃς ἁλίῃσιν
Ἔρχεται, οὗ παιδὸς τεθνειότος ἀντιόωσα.
Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἔσχοντο φόβου μεγάθυμοι Ἀχαιοί.
Ἀμφὶ δέ σ' ἔστησαν κοῦραι ἁλίοιο γέροντος,
Οἴκτρ' ὀλοφυρόμεναι. περὶ δ' ἄμβροτα εἵματα ἕσαν.
Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ,
Θρήνεον. ἔνθα κεν οὔτιν' ἀδάκρυτόν γ' ἐνόησας
Ἀργείων. τοῖον γὰρ ὑπώρορε Μοῦσα λίγεια.
Ἑπτὰ καὶ δέκα μέν σε ὁμῶς νύκτάς τε καὶ ἦμαρ
Κλαίομεν ἀθάνατοί τε θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι.
Ὀκτωκαιδεκάτῃ δ' ἔδομεν πυρί. πολλὰ δέ σ' ἀμφὶς
Μῆλα κατεκτάνομεν μάλα πίονα καὶ ἕλικας βοῦς.
Καίεο δ' ἔν τ' ἐσθῆτι θεῶν καὶ ἀλείφατι πολλῷ
Καὶ μέλιτι γλυκερῷ. πολλοὶ δ' ἥρωες Ἀχαιοὶ
Τεύχεσιν ἐρρώσαντο πυρὴν πέρι καιομένοιο,
Πεζοί θ' ἱππῆές τε. πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δή σε φλὸξ ἤνυσεν Ἡφαίστοιο,
Ἠῶθεν δή τοι λέγομεν λεύκ' ὀστέ' Ἀχιλλεῦ,
Οἴνῳ ἐν ἀκρήτῳ καὶ ἀλείφατι. δῶκε δὲ μήτηρ
Χρύσεον ἀμφιφορῆα. Διωνύσοιο δὲ δῶρον
Φάσκ' ἔμεναι, ἔργον δὲ περικλυτοῦ Ἡφαίστοιο.
Ἐν τῷ τοι κεῖται λεύκ' ὀστέα φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ.
Μίγδα δὲ Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο θανόντος.
Χωρὶς δ' Ἀντιλόχοιο, τὸν ἔξοχα τῖες ἁπάντων
Τῶν ἄλλων ἑτάρων, μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα.
Ἀμφ' αὐτοῖσι δ' ἔπειτα μέγαν καὶ ἀμύμονα τύμβον
Χεύαμεν Ἀργείων ἱερὸς στρατὸς αἰχμητάων,
Ἀκτῇ ἔπι προὐχούσῃ ἐπὶ πλατεῖ Ἑλλησπόντῳ,
Ὥς κεν τηλεφανὴς ἐκ ποντόφιν ἀνδράσιν εἴη
Τοῖς, οἳ νῦν γεγάασι, καὶ οἳ μετόπισθεν ἔσονται.
Μήτηρ δ' αἰτήσασα θεοὺς περικαλλέ' ἄεθλα,
Θῆκε μέσῳ ἐν ἀγῶνι ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν.
Ἤδη μὲν πολέων τάφῳ ἀνδρῶν ἀντεβόλησας
Ἡρώων, ὅτε κέν ποτ' ἀποφθιμένου βασιλῆος

Ζώννυνταί τε νέοι καὶ ἐπεντύνονται ἄεθλα,
Ἀλλά κε κεῖνα μάλιστα ἰδὼν ἐτεθήπεα θυμῷ.
Οἷ' ἐπὶ σοὶ κατέθηκε θεὰ περικαλλέ' ἄεθλα
Ἀργυρόπεζα Θέτις. μάλα γὰρ φίλος ἦσθα θεοῖσιν.
Ὣς σὺ μὲν οὐδὲ θανὼν ὄνομ' ὤλεσας, ἀλλά τοι αἰεὶ
Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους κλέος ἔσσεται ἐσθλὸν Ἀχιλλεῦ.
Αὐτὰρ ἐμοὶ τί τόδ' ἦδος, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσα;
Ἐν νόστῳ γάρ μοι Ζεὺς μήσατο λυγρὸν ὄλεθρον,
Αἰγίσθου ὑπὸ χερσὶ καὶ οὐλομένης ἀλόχοιο.

δὲ καὶ τέλος ἐν πᾶσιν ἐλεγεῖ σῳ λόγῳ. ἔφθη δὲ ἤδη ὁ ἀχιλλεὺς ἐν τοῖς ῥηθεῖσι, περὶ τῆς τοιαύτης πλατυτέρον δυσπραγίας εἰπεῖν. ἔχει δὲ ὧδε πως καὶ ἅπερ ἐθοποιεῖ κατὰ τὸν βασιλέα. ὄλβιε πηλέος υἱὲ θεοῖς ἐπιείκελ' ἀχιλλεῦ, ὃς θάνες ἐν τροίῃ ἑκάς; ἄργεος, τοῦ πελαλικοῦ δηλαδή. ἀμφὶ δέ σ' ἄλλοι κτείνοντο τρώων καὶ ἀχαιῶν ἄριστοι μαρνάμενοι περὶ σοῦ, σὺ δὲ στροφάλιγγι κονίης κεῖσο μέγας μεγαλωστὶ λελασμένος ἱπποσυνάων. ὃς δὴ ὁ λοῦδάκτυλος στίχος. κεῖται που καὶ ἐν ἰλιάδι. ἡμεῖς δὲ πρόπαν ἦμαρ ἐμαρνάμεθα, οὐδ' ἄν πάμπαν παυσάμεθα πολέμου, εἰ μὴ ζεὺς λαίλαπι παῦσεν. ὁ δηλαδὴ τὸν ἀέρα στροφάλιγγι κονίης συγχέας, ἢ καὶ ἄλλως ἐκφοβήσας κατά τι πάθος αἰγίδος τῆς πολλαχοῦ δηλουμένης. αὐτὰρ ἐπεί σ' ἐπὶ νῆας ἐνείκαμεν ἐκ πολέμοιο, κάτθεμεν ἐν λεχέεσσι καθήραντες χρόα καλὸν ὕδατί τε λιαρῷ καὶ ἀλείφατι. πολλὰ δέ σε ἀμφὶς δάκρυα θερμὰ χέον δαναοί, κείροντό τε χαίτας. ἅπερ εἰώθει ἐπὶ νεκροῖς γίνεσθαι ὡς καὶ ἐν τοῖς κατὰ πάτροκλον φαίνεται. εἶτα λέγει ἡ εἰδωλοποιΐα, καὶ ὡς ἡ μήτηρ θέτις μαθοῦσα, ἐξ ἁλὸς ἦλθε σὺν γε ταῖς νηρηίσιν. βοὴ δ' ἐπὶ πόντον ὀρώρει θεσπεσίη, ἣ ἐξ ἐκείνων. ὑπὸ δὲ τρόμος ἔλλαβε πάντας ἀχαιούς. δι' ὧν φόβος θαλάττιος φράζεται. καὶ δή φησιν ἀναΐξαντες, ἔβησαν ἂν οἱ ἀχαιοὶ πεφοβημένοι ὅ ἐστι πεφευγότες ἐπὶ νῆας, εἰ μὴ ἀνὴρ κατέρυκε παλαιά τε πολλά τε εἰδώς, νέστωρ. οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλή. δηλώσας, μὴ χρῆναι φεύγειν διὰ τὸ τὴν μητέρα θέτιν ἐξ ἁλὸς ἔρχεσθαι οὗ παιδὸς ἀντιόωσαν. καὶ οἱ μὲν οὕτως ἔσχον τὸ φόβου ἔχεσθαι φυγῆς. ἀμφὶ δέ σε φησὶν ἔστησαν αἱ νηρηίδες οἰκτρὰ ὀλοφυρόμεναι. περὶ δ' ἄμβροτα εἵματα ἕσσαν πυτίσιν εἰδίωσαι. μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ, θρήνεον. ἔνθα κεν οὔτιν' ἀδάκρυτόν γε νοήσας ἀργείων. τοῖον γὰρ ὑπώρορε μοῦσα λίγεια. ἑπτὰ καὶ δέκα μέν σε ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἦμαρ κλαίομεν, ἀθάνατοί τε θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι. ὀκτωκαιδεκάτῃ δ' ἔδομεν πυρί. πολλὰ δέ σε ἀμφὶς μῆλα κατεκτάνομεν μάλα πίονα καὶ ἕλικας βοῦς. καίεο δ' ἔν τ' ἐσθῆτι θεῶν καὶ ἀλείφατι πολλῷ, καὶ μέλιτι γλυκερῷ. πολλοὶ δ' ἥρωες ἀχαιοὶ τεύχεσιν ἐρρώσαντο πυρὴν πέρι καιομένοιο πεζοί θ' ἱππῆές τε. πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει. αὐτὰρ ἐπεὶ δή σε φλὸξ ἤνυσεν ἡφαίστοιο, ἠῶθεν δή τοι λέγομεν πυτίσι συναγόμενοι λευκὰ ὀστέα ἀχιλλεῦ, οἴνῳ ἐν ἀκρήτῳ καὶ ἀλείφατι. δῶκε δὲ μήτηρ χρύσεον ἀμφιφορῆα. διονύσοιο δὲ δῶρον φάσκ' ἔμεναι, ἔργον δὲ περικλυτοῦ ἡφαίστοιο. τοῦτο μὲν, διὰ τὸ ἐν πυρὶ τεχνικῶς κατεργάζεσθαι ἐκεῖνο δὲ, διὰ τὸ ἐπιτετηδεῦσθαι ὑποδέχεσθαι οἶνον εἰς ὃν ἀλληγορεῖται διόνυσος. ἐν τούτῳ σοι κεῖται λευκὰ ὀστέα φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ. μίγδα δὲ, πατρόκλοιο. χωρὶς δ' ἀντιλόχοιο, τὸν, ἔξοχα τίες ἁπάντων ἄλλων ἑτάρων μετὰ πάτροκλόν γε θανόντα. διὸ καὶ ἀναμὶξ μὲν ἔκειτο τὰ πατρόκλου καὶ ἀχιλλέως ὀστέα συγκεχυμένα. ἰδίᾳ δὲ συμπαρέκειτο τὰ τοῦ ἀντιλόχου. ἀμφ' αὐτοῖσι δὲ μέγαν καὶ ἀμύμονα τύμβον χεύαμεν ἀργείων ἱερὸς στρατὸς αἰχμητάων, ἀκτῇ ἔπι προὐχούσῃ ἐπὶ πλατεῖ ἑλλησπόντῳ, τοῦ δηλουμένου ἐν ἰλιάδι. ὥς ἂν τηλεφανὴς ἐκ ποντόφιν ἀνδράσιν εἴη διὰ τοῦ τάφου, οἳ νῦν γεγάασι καὶ οἳ μετόπισθεν ἔσονται. μήτηρ δ' αἰτήσασα θεοὺς, περικαλλέ' ἄεθλα, θῆκε μέσῳ ἐν ἀγῶνι ἀριστήεσσιν ἀχαιῶν. ὃν δὴ ἀγῶνα ἐξαίρων ἐπαινετικῶς, ἐπάγει. ἤδη μὲν πολέων τάφῳ ἀνδρῶν ἀντεβόλησας ἡρώων. ὅτε ἄν ποτε ἀποφθιμένου βασιλῆος ζώννυνταί τε νέοι καὶ ἐπεντύνονται ἄεθλα. ἤγουν εἰς ἀγῶνας ὁπλίζονται. ἀλλά γε κεῖνα μάλιστα ἰδὼν, θυμῷ ἐτεθήπεα ἢ ἐτεθήπεας, οἷα ἐπὶ σοὶ κατέθηκε μήτηρ περικαλλέ' ἄεθλα. μάλα γὰρ φίλος ἦσθα θεῷ. ὡς σὺ μὲν οὐδὲ θανὼν ὄνομα ὤλεσας. ἀλλά τοι αἰεὶ πάντας ἐπ' ἀνθρώπους κλέος ἔσσεται ἐσθλὸν ἀχιλλεῦ. αὐτὰρ ἐμοὶ τί τόδ' ἦδος ἤγουν ἡδονὴ καὶ ὄνησις ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσα. τουτέστι κατεργασάμην ὡς καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται. ἐν νόστῳ γάρ μοι ζεὺς μήσατο λυγρὸν ὄλεθρον αἰγίσθου ὑπὸ χερσὶ καὶ οὐλομένης ἀλόχοιο, καθὰ καὶ προϊστόρηται. τοιαῦτα καὶ τὰ περὶ ἀχιλλέως ἀφελῶς πεφρασμένα, ἤδη δὲ καὶ εὐπλαστῶς. καὶ τῆς μὲν ὁμηρικῆς μεγαλονοίας, οὐκ ἄξια. πρόσφορα δὲ ψυχαῖς τρισὶ πρέποντα. οὔτε χαιρόντων, καὶ ἐν σκιαῖς εἰδώλων συζώντων τὴν λογικότητα. ἔχει δὲ ὅμως ὁ λόγος, ἱστορίας φίλας παρὰ ποιητῇ. καὶ λαλεῖ τὰ ὧν ἐλλείπει ἡ ἰλιάς. τὰ κατὰ τὸν θάνατον δηλαδὴ τοῦ ἀχιλλέως. εἰ καὶ ἀτόπως γέγραπται καὶ ἀπαλευσιμῆς καὶ ὡς οὐκ ἂν ἰλιάδι πεποίηκεν ὅμηρος. μεγαλοπρεπῆ γὰρ ἐκεῖ τὰ πάντα καὶ ὄντως ἡρωικά. καὶ ἴσως πάνυ φιλοτιμησάμενος κατὰ τὸν ἐκεῖ ἐπιτάφιον ὁ ποιητὴς, ὤκνησεν ἐνταῦθα ἐγχειρῆσαι περισσῶς ὁμοίως. ἴσως μὲν, ἵνα μὴ καὶ ἄκρον εἰς ἀκαίρους ταυτολογίας ἐμπίσῃ. ἴσως δὲ, καὶ διὰ τὸ μὴ ἔχειν

ἐνταῦθα κρεῖττόνως φράσαι τὰ πράγματα ὑπὲρ ἐκεῖ. Ὁ δὲ τοῦ νέστορος ἔπαινος καὶ ὁ τῆς θέτιδος καὶ τῶν νηρηίδων ἔλευσις καὶ αἱ τῶν ζώων σφαγαὶ καὶ τὸ περὶ ἀλείφατος καὶ μέλιτος, καὶ τὸ πολλοὺς περὶ τὴν τοῦ ἀχιλλέως πυρὰν ἀχαιοὺς ἥρωας τεύχεσι ῥώσασθαι ἤτοι ἐῤῥωμένως κινηθῆναι, καὶ τὰ κατὰ τὸν χρύσεον ἀμφιφορέα, καὶ ὁ περίοπτος τοῦ ἀχιλλέως τύμβευσις, ἐκ τῶν κατὰ τὴν ἰλιάδα σποράδην κειμένων ἐνταῦθα εἰς ἓν ἐλήλυθεν. δοκεῖ δὲ ἡ πᾶσα κατὰ τὸν ἀγαμέμνονα ὑποκρίσις ὑποκεῖσθαι ἐκ τοῦ κατὰ τὸν ἀχιλλέα. οὐ γὰρ οἰκτισαμένου τὸν βασιλέα ἐφ' οἷς μηδὲν ἀπώνατο ὧν περὶ τροίαν ἔκαμε, δεινότατα τέθνηκεν ἐν τῇ πατρίδι, λαβὼν ἐκεῖθεν ἀρχὴν μακαρίζει ὁ βασιλεὺς τὸν ἀχιλλέα ὡς ἐκ τοῦ ἐναντίου αὐτὸν ἀπονάμενον ἧς εἶχε τιμῆς καὶ θανόντα ἐκεῖ εὐκλεῶς ἐν ῥοίῃ ἑκὰς ἄργεος. Ὅρα δ' ἐν τούτοις καὶ ὅτι τὰς μούσας εἰς ἐννέα ὁρίσας ὁ ποιητὴς, ὅμως χαίρει καὶ οὕτω τῇ συνήθει ἑνικῇ προσηγορίᾳ. ἐπαγαγὼν γὰρ, τοῖον γὰρ ὑπώρορε μοῦσα. ὡς ταυτὸν ὂν ἑνικῶς τι μετ' ἀριθμοῦ λόγῳ προσοχεῖν καὶ μούσαις πληθυντικῶς εἰπεῖν. ἐνταῦθα καὶ τοὺς ἐπιταφίους οἴκτους καὶ μονῳδικοὺς διὰ τῶν μουσῶν αἰνίττεται ὁ ποιητὴς, αἳ κοσμοῦσι τὴν τοῦ ἀχιλλέως ταφὴν ὡς καὶ ἐν ἰλιάδι τὴν τοῦ τρωικοῦ στρατηγοῦ ἀοιδοὶ θρήνων ἔξαρχοι. οὕτω γάρ πως θρηνῳδοὶ καὶ νῦν αἱ μοῦσαι. ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, ὅτι καλῇ ὀπὶ ἀοιδῆ, θρήνων δ' ἧς ἐριδαινέμεναι ἄνθρωποι, οὐ δύνανται μένειν ἀδάκρυτοι. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ, ὄλβιε πηλέος υἱέ, ἰωνικῶς ἐκλίθη τὸ, πηλέος. διὸ συστέλλει τὴν λήγουσαν ἐν τοῖς ἀκριβεστέροις τῶν ἀντιγράφων. Στροφάλιγγα δὲ κονίης καὶ ἄλλως εἰπεῖν, ταυτόν ἐστιν. ἐπεὶ καὶ τὸ στρέφειν καὶ τὸ εἰλεῖν, ὅμοια. ὧν τὸ μὲν, τὴν στροφάλιγγα παράγει, τὸ δὲ, τὴν ἄελλαν. χρόα δὲ καλὸν λέγει τὸν τοῦ νεκροῦ ἀχιλλέως, ὃ ὡς ἔοικε τοιοῦτον ὅτι δηλαδὴ ἔζη, ὃ καὶ ὡς μετὰ θάνατον. τερατεύεται γὰρ καὶ τοιαῦτα ἡ ποίησις ὡς δηλοῖ καὶ ἐπὶ τοῦ νεκροῦ πατρόκλου τὸ, ἔμπεδος αὐτῷ ἔσται χρὼς ἢ καὶ ἀρείων. Ἐν δὲ τῷ, ὕδατι λιαρῷ καὶ ἀλείφατι, ἄλειφαρ, ἢ τὸ ἔλαιον φησίν. ἢ καὶ εἶδός τι ἀλείμματος εὐωδέστερον. Ὁ δὲ τοῦ νέστορος ἐνταῦθα ἔπαινος, παντὶ ἁρμόζει γέροντι συνετῷ. Τὸ δὲ ἴσχεσθ' ἀργεῖοι μὴ φεύγετε κοῦροι ἀχαιῶν, ἐξ ἰλιάδος ἐπελήλυθε καὶ αὐτό. Τὰς δὲ νηρηίδας παραφράζων, ἀθανάτας τὲ ἁλίας λέγει, καὶ κούρας ἁλίοιο γέροντος τοῦ νηρέως δηλαδή. Ἐνταῦθα δὲ ἰστέον ὅτι κοινῶς μὲν νηρηίδες, πᾶσαι αἱ τοῦ νηρέως θυγατέρες. παραδίδοται δὲ ὅμως ὅτι ἐν ὑπομνήματι βακχυλίδου τοῦ λυρικοῦ, διαφορὰ νηρηίδων φέρεται καὶ νηρέως θυγατέρων. οὕτως, εἰσὶν οἵ φασι διαφέρειν τὰς νηρηίδας τῶν τοῦ νηρέως θυγατέρων. καὶ τὰς μὲν ἐκ δωρίδος, γνησίας αὐτοῦ θυγατέρας νομίζεσθαι. τὰς δὲ ἐξ ἄλλων, κοινότερον νηρηίδας καλεῖσθαι. πλεῖον δὲ εἶναι τὰς μὲν ἐκ μιᾶς τῆς δωρίδος γνησιωτέρας τῶν ἄλλων οὔσας, νηρέως θυγατέρας λέγεσθαι. νηρηίδας δὲ, τὰς συμφοραντὰς. Καὶ ἄρα ἐν τούτοις, τὸ νηρηίδας κοινὸν ὂν ἢ καὶ ἀττικόν. τὸ γὰρ νηρηίδας, ἰωνικώτερον ἐκ τοῦ νηρέος ἰώνων γενικῆς. καὶ τοιαῦτα μὲν ταῦτα. Ἐν δὲ τῷ, παιδὸς ἀκούουσαι, σημείωσαι τὴν λέξιν ὡς φανερῶς τὸ μετέχειν ἁπλῶς δηλοῦσαν καὶ ἄντην γίνεσθαι. περὶ δὲ τοῦ ἑπτακαίδεκα καὶ τοῦ, νύκτας τέ καὶ ἤματα, προδεδήλωται. Τὸ δὲ ἔδομεν πυρὶ, περίφρασίς ἐστι τοῦ ἐκαύσαμεν. ἔχει δέ τι καινὸν ἐνταῦθα τὸ, πυρὶ, εἰδικώτερον, ὡς λέγειν κοινότερον. ἄλλως γὰρ ἐπὶ τῶν τοιούτων ἡ πυρὰ κυριολεκτεῖται. ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, ἐῤῥάσαντο πυρὴν περὶ, κηλομένοιο. Ἐσθῆτι δὲ θεῶν λέγει, τὰ μυθικῶς ἄμβροτα εἵματα τὰ ἀνατεθέντα ῥηθέντα. καλὰ δὲ εἶναι ὡς εἰκὸς ὄντα καὶ βασιλικὰ καὶ διὰ τοῦτο ἐπικρινόμενα θεῖα κλῆσαι. Ὅτι δὲ τὸ μέλι καὶ νεκρικὸν ἐδόκει μείλιγμα εἶναι, δηλοῦσι πολλοί. Τὸ δὲ ἄνυσε φλὸξ, ἀντὶ τοῦ ἔκαυσεν. ἐπλήρωσεν. λέξις δὲ αὕτη οὐ ποιητικὴ μὲν καιριωτάτη δέ. Τὸ δὲ ἀχιλλεῦ. πρὸς ῥυθμὸν ἐν τέλει στίχου, ἢ πρὸς θαῦμα κεῖται, ἢ πρὸς στίχου ἀπλῶς ἀναπλήρωσιν. Τὸ δὲ ἐν ἀκράτῳ οἴνῳ καὶ ἀλείφατι τουτέστιν ἐλαίῳ ἢ ἄλλως δηλοῖ φησί τινι λιπαρῶς τὰ ὀστᾶ τῶν τεθνεώτων τίθεσθαι, σόφισμα ἦν τοῦ παραμένειν αὐτὰ εἰς μακρόν. Τὸν δὲ ῥηθέντα χρύσεον ἀμφιφορέα, συλλογιστέον οἷος ἂν ἦν τὸ μέγεθος εἰ τελείων ἀριστέων ὀστᾶ ἐδέξατο. Τὸ δὲ μίγδα, ἐκ τοῦ μίγδην μεταπέπλασται. ὡς ἐκ τοῦ κρύβδην καὶ κίβδην, τὸ κρύβδα καὶ κίβδα παρὰ τῷ κωμικῷ. Ἱερὸν δὲ στρατὸν λέγει τὸν ἑλληνικὸν, ὡς ὑπὲρ ἀρετῆς πολιτευόμενον τὸν διὰ τοῦ ἐκεῖνον πόλεμον. Ἀκτὴ δὲ προὔχουσα, ἡ αὐτὴ ἂν εἴη τῇ προβλῆτι αὐτῇ περιφανὴς λέγεται ἀλλαχοῦ. Τὸ δὲ ζώννυνται, ὡς ἀπὸ μέρους τοῦ πλείονος εἴληπται. ἡνίοχοι μὲν γὰρ καὶ τοξόται καὶ ἀκοντισταὶ καὶ δισκοβόλοι, ζώννυνται. δρομεῖς δὲ καὶ παλαισταὶ, γυμνοὶ ἀθλοῦσι. Τὸ δὲ ἐπιθήπεα ἴδεν ἐθαύμασα θυμῷ, δηλοῖ μὲν τὸ κατὰ ψυχὴν θάμβος οὐ μὴν τὸ κατὰ λόγον προφορικόν. γράφεται δὲ καὶ τεθήπεας ἐν δευτέρῳ προσώπῳ ὥσπερ καὶ ἐθαύμασας αὐτοῦ τὸ ἀντιβόλησας. ἵνα λέγῃ ὁ βασιλεὺς τῷ ἀχιλλεῖ ὅτι πολλοῖς μὲν τάφοις παρέτυχες καὶ ἀγῶσιν, ἰδὼν δ' ἂν ἐκεῖνα τὰ κατὰ σὲ, μάλιστα ἐθαύμασας ἄν. ἔτι γράφεται τὸ αὐτὸ, καὶ ἐτεθήπεε, καὶ σημαίνει τὸ αὐτὸ, ἤγουν τὸ ἐθαύμασας. καὶ ἔστιν ἡ τοιαύτη γραφὴ, δωρικὴ συμπτωσία, ἵνα σύνηθες, τὸν παρακείμενον μετάγειν εἰς ἐνεστῶτα. ἐκ τοῦ πέπληγα γοῦν καὶ πέφυκα, πεπλήγω καὶ πεφύκω φασὶν οἱ ἐκεῖ. ὥς τι, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ τέθηπα, τεθήπω γίνεται δωρικῶς, οὗ παρατατικὸς ἐτεθήπεον, ἐτεθήπεν, καὶ ἰωνικῇ διαλύσει, ἐτεθήπεε. τὸ μέντοι ἐπιθήπεα καὶ ἐτεθήπεας, κοινοῦ ὑπερσυντελίκου μετάπτωσίς ἐστιν ἰωνική. ὡς γὰρ τὸ ἐτετύφειν ἐτετύφεις, ἐτετύφεια καὶ ἐτετύφεας οἱ ἴωνες λέγουσιν, οὕτω καὶ τὸ ἐτεθήπειν ἐτεθήπεις, ἐτεθήπεα ἐτεθήπεας. Τὸ δὲ ὡς οὐ μὲν

οὐδὲ θανὼν ὄνομα ὤλεσας· ἡ ἑξῆς, φράσις ἐστὶν εὐκλείας τῆς μετὰ θάνατον.

Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε διάκτορος ἀργειφόντης,
Ψυχὰς μνηστήρων κατάγων Ὀδυσῆϊ δαμέντων.
Τὼ δ' ἄρα θαμβήσαντ', ἰθὺς κίον ὡς ἐσιδέσθην.
Ἔγνω δὲ ψυχὴ Ἀγαμέμνονος ἀτρεΐδαο
Παῖδα Μελανθῆος ἀγακλυτὸν Ἀμφιμέδοντα,
Ξεῖνος γάρ οἱ ἔην Ἰθάκῃ ἔνι οἰκία ναίων.
Τὸν προτέρη ψυχὴ προσεφώνεεν ἀτρεΐδαο.
Ἀμφίμεδον, τί παθόντες ἐρεμνὴν γαῖαν ἔδυτε
Πάντες κεκριμένοι καὶ ὁμήλικες; οὐδέ κεν ἄλλος
Κρινάμενος λέξαιτο κατὰ πτόλιν ἄνδρας ἀρίστους.
Ἦ ὔμμ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν,
Ὄρσας ἀργαλέους ἀνέμους καὶ κύματα μακρά,
Ἦπου ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου,
Βοῦς περιταμνομένους ἠδ' οἰῶν πώεα καλά,
Ἠὲ περὶ πτόλιος μαχεούμενοι ἠδὲ γυναικῶν;
Εἰπέ μοι εἰρομένῳ. ξεῖνος δέ τοι εὔχομαι εἶναι.
Ἦ οὐ μέμνῃ ὅτε κεῖσε κατήλυθον ὑμέτερον δῶ,
Ὀτρυνέων Ὀδυσῆα σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ
Ἴλιον εἰς ἅμ' ἕπεσθαι ἐϋσσέλμων ἐπὶ νηῶν;
Μηνὶ δ' ἄρ' οὔλῳ πάντα περήσαμεν εὐρέα πόντον,
Σπουδῇ παρπεπιθόντες Ὀδυσσῆα πτολίπορθον.
Τὸν δ' αὖτε ψυχὴ προσεφώνεεν Ἀμφιμέδοντος.
Ἀτρεΐδη κύδιστε ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
Μέμνημαι τάδε πάντα, καὶ ἀτρεκέως καταλέξω,
Ἡμετέρου θανάτοιο κακὸν τέλος οἷον ἐτύχθη.
Μνώμεθ' Ὀδυσσῆος δὴν οἰχομένοιο δάμαρτα.
Ἡ δ' οὔτ' ἠρνεῖτο στυγερὸν γάμον, οὔτ' ἐτελεύτα,
Ἡμῖν φραζομένη θάνατον καὶ κῆρα μέλαιναν.
Ἀλλὰ δόλον τόνδ' ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμήριξε.
Στησαμένη μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν ὕφαινε
Λεπτὸν καὶ περίμετρον, ἄφαρ δ' ἡμῖν μετέειπε.
Κοῦροι ἐμοὶ μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε δῖος Ὀδυσσεύς,
Μίμνετ' ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰσόκε φᾶρος
Ἐκτελέσω, μή μοι μεταμώνια νήματ' ὄληται,
Λαέρτῃ ἥρωϊ ταφήϊον, εἰσότε κέν μιν
Μοῖρ' ὀλοὴ καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο.
Μή τίς μοι κατὰ δῆμον ἀχαιϊάδων νεμεσήσῃ,
Αἴ κεν ἄτερ σπείρου κεῖται πολλὰ κτεατίσσας.
Ὣς ἔφαθ'. ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
Ἔνθα καὶ ἠματίη μὲν ὑφαίνεσκεν μέγαν ἱστόν,
Νύκτας δ' ἀλλύεσκεν ἐπὴν δαΐδας παραθεῖτο.

Οὐ περισσοδιάζων εὐμεθόδως ὁ ποιητὴς τῇ ἐνταῦθα μετὰ δευτέρᾳ νεκυίᾳ ἱστορίας παλαιοτέρας τῶν τρωικῶν, πῶς δηλαδὴ Ὀδυσσεὺς εἰς Τροίαν ἔπλευσε καὶ ἅμα τὸ μνήμην ἐπιτηδείως καὶ ἀνακεφαλαίωσιν τῶν κατὰ τοὺς μνηστῆρας ποιούμενος ἄγων ὡς ἐπίθοιεν ὃ ἂν ἔπαθον, πλάττει ὡς Ἀμφιμέδων Ἰθακήσιος μνηστήρ, ξένος ἦν Ἀγαμέμνονι, γνωριζόμενος ὅτι εἰς Ἰθάκην κατῆλθε καὶ ἐπεξενώθη τοῖς τοῦ Ἀμφιμέδοντος ὀτρυνέων Ὀδυσσῆα σὺν Μενελάῳ, εἰς Ἴλιον ἕπεσθαι. ὅτι φησὶ μηνὶ οὔλῳ πεπεράκεισαν ὅλῳ καὶ ἀκριβεῖ σπουδῇ παραπείσαντες Ὀδυσσέα ἐστὶ μόλις ὡς ὁ ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη. ὤκνει γὰρ τὸν πόλεμον διὰ τὸ μέγεθος φασὶ τοῦ κινδύνου καὶ τὸ τῆς μάχης δυσκατόρθωτον. καθὰ καὶ ὁ λαμπρὸς Ἀμφιάραος μόλις ἐπείσθη τοῖς Θήβαις ἐπιστρατεῦσαι. καὶ Ἀχιλλεὺς δὲ ὁμοίως τῷ προληφθέντι ... ἀνδρεῖος καὶ καλός. οὕτω τοίνυν μηνὶ οὔλῳ τὸν Ὀδυσσέα πείσαντες φησίν, ἐπεράσαμεν πόντον. τοῦτον οὖν τὸν Ἀμφιμέδοντα ἰδὼν ἐν ᾅδου καὶ προσχὼν τοῦτο ὁ Ἀγαμέμνων. ἐξ ... τὰ πλασματικῶς ὡς ἐν ἀθροισίᾳ, καὶ τοῦτο. τί παθόντες ἐρεμνὴν γαῖαν ἔδυτε πάντες κεκριμένοι καὶ ὁμήλικες; οὐδ' ἂν ἄλλος κρινάμενος λέξαιτο κατὰ πόλιν ἄνδρας ἀρίστους. ἔπαινος δὲ ταῦτα ἐκκρίτων καὶ ἐπιλέκτων νέων. εἶτα ἐρωτήσας πέντε στίχοις καθεξῆς, ἃ παρεπηρώτα οὓς ἐν τῇ πρώτῃ νεκυίᾳ τὸν Ὀδυσσέα ἐρωτῶν περὶ τοῦ εἰ κατὰ τὴν θάλασσαν ἔπαθεν ἢ περὶ χέρσον ληιζόμενος. καὶ εἰπών, ἦ οὐ μέμνῃ ὅτι ἐκεῖσε ἐγὼ εἰς Ἰθάκην κατῆλθον ὡς ἐρρέθη. καὶ ἀπαιτήσας ἀπόκρισιν, ἀκούει ἐκ τοῦ Ἀμφιμέδοντος ἱστορικῶς ὅτι τί μέμνημαι τάδε

πάντα

πάντα, ξυνταχθέντος καὶ ἀρχαϊκῶς τοῦ μιμνήσκεσθαι μετὰ αἰτιατικῆς. καὶ μὲν ἔστιν, ἀφ' ἧς ἐστὶν μανθάνειν δηλοῦσιν τί παθόντες οἱ τηλικοῦτοι, ἦλθον πρὸ ὥρας ὑπὸ γῆν. καὶ πρῶτος ἀφηγεῖται τὰ κατὰ τὸν ἱστόν. καὶ ὡς τρίετες μὲν, ἐλάνθανε δόλῳ ἡ Πηνελόπη καὶ ἔπειθε τοὺς ἀχαιούς. εἰς δὲ τὸ ἑξῆς, ἐφωράθη τεχνωμένη δόλον καὶ ὡς τὸ μὲν, ἐξετέλεσεν ὑπ' ἀνάγκης. ἐπεὶ δὲ φᾶρος ἔδειξεν ὑφήνασα μέγαν ἱστὸν πλύνασα, ἡλίῳ ἐναλίγκιον ἢ σελήνῃ, καὶ τότε Ὀδυσσέα κακός ποθεν ἤγαγε δαίμων, ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιὴν, ὅθι δώματα ναίει συβώτης. ἔνθα ἦλθε φίλος υἱὸς Ὀδυσσέως θείοιο ἐκ Πύλου διαφυγὼν τοὺς μνηστῆρας θάνατον κακὸν ἀρτύναντας τουτέστιν ἀρτύνοντας, ὑπεργαζόντας. καὶ Τηλέμαχος μὲν, πρόσθεν ἡγεμόνευε. συβώτης δὲ ὕστερον ἦγε κακὰ χροῒ εἵματα ἔχοντα. τὰ ἑξῆς ὥσπερ προεγράφη. καὶ ἡμῶν μὲν φασὶν οὐδεὶς ἐδύνατο γνῶναι αὐτὸν ἐξαπίνης προφανέντα, οὐδ' οἱ προγενέστεροι ἦσαν. ἀλλ' ἔπεσί τε κακοῖσιν ἐνίσσομεν τουτέστιν ἐκακολογοῦμεν, ἠδὲ βολῇσι τουτέστι βολαῖς ταῖς διὰ ὀστῶν καὶ ξύλων. ὁ δὲ, τέως μὲν, ἐτόλμα βαλλόμενος καὶ ἐνισσόμενος τετληότι θυμῷ. ἀλλ' ὅτε δὴ μιν ἔγειρε θεοῦ νόος, σὺν μὲν Τηλεμάχῳ περικαλλέα τεύχη ἀείρας, ἐς θάλαμον κατέθηκε. καὶ ἐκλήισεν ὀχῆας. ἤγουν τουτέστι μοχλούς. τούς τε τῆς γυναικωνίτιδος καὶ τοὺς περὶ τὴν αὐλήν. ὁ δὲ, πολυκερδείῃσι τουτέστι κερδαλεότησι καὶ δόλοις, ἄνωγε τὴν γυναῖκα τόξον μνηστῆρσι θεῖναι πολιόν τε σίδηρον τὸν προῤῥηθέντα τὸν δώδεκα δηλαδὴ πελέκεας, ἡμῖν αἰνομόροισιν ἄεθλια καὶ φόνου ἀρχήν. ἔνθα δὲ ἄλλα πρὸς ἀλήθειαν εἰ-

Ὣς τρίετες μὲν ἔληθε δόλῳ καὶ ἔπειθεν Ἀχαιούς.
Ἀλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος καὶ ἐπήλυθον ὧραι,
Μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἤματα πόλλ' ἐτελέσθη,
Καὶ τότε δή τις ἔφη γυναικῶν ἣ σάφα ᾔδη,
Καὶ τήν γ' ἀλλύουσαν ἐφεύρομεν ἀγλαὸν ἱστόν.
Ὣς τὸ μὲν ἐξετέλεσσε καὶ οὐκ ἐθέλουσ' ὑπ' ἀνάγκης.
Εὖθ' ἡ φᾶρος ἔδειξεν ὑφήνασα μέγαν ἱστὸν
Πλύνασ', ἠελίῳ ἐναλίγκιον ἠὲ σελήνῃ,
Καὶ τότε δή ῥ' Ὀδυσῆα κακός ποθεν ἤγαγε δαίμων,
Ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιὴν, ὅθι δώματα ναῖε συβώτης.
Ἔνθ' ἦλθεν φίλος υἱὸς Ὀδυσσῆος θείοιο,
Ἐκ Πύλου ἠμαθόεντος ἰὼν σὺν νηὶ μελαίνῃ.
Τὼ δὲ μνηστῆρσιν θάνατον κακὸν ἀρτύναντε,
Ἵκοντο προτὶ ἄστυ περικλυτόν. ἤτοι Ὀδυσσεὺς
Ὕστερος, αὐτὰρ Τηλέμαχος πρόσθ' ἡγεμόνευε.
Τὸν δὲ συβώτης ἦγε κακὰ χροῒ εἵματ' ἔχοντα,
Πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον ἠδὲ γέροντι,
Σκηπτόμενον. τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροῒ εἵματα ἕστο,
Οὐδέ τις ἡμείων δύνατο γνῶναι τὸν ἐόντα,
Ἐξαπίνης προφανέντ', οὐδ' οἳ προγενέστεροι ἦσαν.
Ἀλλ' ἔπεσίν τε κακοῖσιν ἐνίσσομεν ἠδὲ βολῇσιν.
Αὐτὰρ ὁ τέως μὲν ἐτόλμα ἐνὶ μεγάροισιν ἑοῖσι,
Βαλλόμενος καὶ ἐνισσόμενος τετληότι θυμῷ.
Ἀλλ' ὅτε δή μιν ἔγειρε Διὸς νόος αἰγιόχοιο,
Σὺν μὲν Τηλεμάχῳ περικαλλέα τεύχε' ἀείρας,
Ἐς θάλαμον κατέθηκε καὶ ἐκλήισεν ὀχῆας.
Αὐτὰρ ὁ ἣν ἄλοχον πολυκερδείῃσιν ἄνωγε,
Τόξον μνηστήρεσσι θέμεν, πολιόν τε σίδηρον.
Ἡμῖν αἰνομόροισιν ἀέθλια καὶ φόνου ἀρχήν.
Οὐδέ τις ἡμείων δύνατο κρατεροῖο βιοῖο
Νευρὴν ἐντανύσαι, πολλὸν δ' ἐπιδευέες ἦμεν.
Ἀλλ' ὅτε χεῖρας ἵκανεν Ὀδυσσῆος μέγα τόξον,
Ἔνθ' ἡμεῖς μὲν πάντες ὁμοκλέομεν ἐπέεσσι
Τόξον μὴ δόμεναι, μηδ' εἰ μάλα πόλλ' ἀγορεύοι.
Τηλέμαχος δέ μιν οἶος ἐποτρύνων ἐκέλευσεν.
Αὐτὰρ ὁ δέξατο χειρὶ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
Ῥηιδίως δ' ἐτάνυσσε βιὸν, διὰ δ' ἧκε σιδήρου.
Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, ταχέας δ' ἐκχεύατ' ὀϊστοὺς
Δεινὸν παπταίνων, βάλε δ' Ἀντίνοον βασιλῆα.
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἄλλοις ἐφίει βέλεα στονόεντα,
Ἄντα τιτυσκόμενος. τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἔπιπτον.
Γνωτὸν δ' ἦν ὅ ῥά τις σφι θεῶν ἐπιτάρροθος ἦεν.
Αὐτίκα γὰρ κατὰ δώματ' ἐπισπόμενοι μένεϊ σφῷ,
Κτεῖνον ἐπιστροφάδην. τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' ἀεικὴς

πάρ

Κράτων τυπτομένων. δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν.
Ὣς ἡμεῖς Ἀγάμεμνον ἀπωλόμεθ', ὧν ἔτι καὶ νῦν
Σώματ' ἀκηδέα κεῖται ἐνὶ μεγάροις Ὀδυσῆος.
Οὐ γάρ πω ἴσασι φίλοι κατὰ δώμαθ' ἑκάστου.
Οἵ κ' ἀπονίψαντες μέλανα βρότον ἐξ ὠτειλέων,
Κατθέμενοι γοάοιεν. ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
Τὸν δ' αὖτε ψυχὴ προσεφώνεεν Ἀτρείδαο·
Ὄλβιε Λαέρταο παῖ πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Ἦ ἄρα σὺν μεγάλῃ ἀρετῇ ἐκτήσω ἄκοιτιν.
Ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν ἀμύμονι Πηνελοπείῃ,
Κούρῃ Ἰκαρίου. ὡς εὖ μέμνητ' Ὀδυσῆος
Ἀνδρὸς κουριδίου, τῶ οἱ κλέος οὔποτ' ὀλεῖται
Ἧς ἀρετῆς. τεύξουσι δ' ἐπιχθονίοισιν ἀοιδὴν
Ἀθάνατοι χαρίεσσαν ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ.
Οὐχ ὡς Τυνδαρέου κούρη κακὰ μήσατο ἔργα
Κουρίδιον κτείνασα πόσιν. στυγερὴ δέ τ' ἀοιδὴ
Ἔσσετ' ἐπ' ἀνθρώπους. χαλεπὴν δέ τε φῆμιν ὀπάσσει
Θηλυτέρῃσι γυναιξί, καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔῃσιν.

πὰρ Ἀμφιμέδοντα, ὑποψεύδεται. οὐ γὰρ κατὰ τὸ εἴδωλον τὴν τοῦ τόξου θέσιν οἶδε τῇ πολυκερδείᾳ Ὀδυσσέως γενέσθαι, οὕτω καὶ τὰ λοιπὰ εἰς τὸ πᾶν ἔχει. ἀλλ' ἐβουλεύσατο μὲν αὐτὸ ἡ Πηνελόπη πρώτη, ἐπεκύρωσε δὲ Ὀδυσσεύς. ὁ δ' Ἀμφιμέδων αἰτιᾶται φυλαττόμενος καὶ τὰ ἑξῆς, φησίν. οὐδέ τις ἡμῶν δύνατο κρατεροῖο βιοῖο νευρὴν ἐντανύσαι, πολλὸν δ' ἐπιδευέες ἦμεν. ἔγνων ὕστερον ἀπὸ τοῦ δεινοῦ ἐξ οὗ ὁ δύστηνος καὶ ὁ δύστατος. ἐν ἄλλοις δὲ καὶ τὴν ἐπιδευῆ ὃ ἐστι χρήζοντα, ἡ λέξις δηλοῖ. ὡς καὶ τὸ τῶν δ', τάτ' ἔλδεται ἔσκον ἐπιδευέες. ἀλλ' ὅτε φησὶ χερσὶν ἱκάνε [illegible] τόξον, ἡμεῖς μὲν πάντες ὁμοκλέομεν ἐπέεσσι κωλύοντες τὴν [illegible] δόσιν τοῦ τόξου. Τηλέμαχος δὲ μόνος ἐποτρύνων, ἐκέλευσεν. ὁ δὲ, δεξάμενος, ῥηιδίως ἐτάνυσσε βιόν. στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰών, ταχέας δ' ἐκχεύατ' ὀϊστούς. δεινὸν παπταίνων. βάλε δ' Ἀντίνοον βασιλῆα. αὐτὰρ ἔπειτ' ἄλλοις ἐφίει βέλεα στονόεντα. τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἔπιπτον. γνωτὸν δ' ἦν ὅτι θεός αὐτοῖς ἐπιτάρροθος ἦεν. ὃ δὴ θείαν ἐπικουρίαν δηλοῖ. αὐτίκα γάρ φασι κατὰ δώματα οἱ ἀμφὶ τὸν Ὀδυσσέα ἐπεσσύμενοι ἔγνων ἐπακολουθοῦντες μένει σφῶν ἔγνων ἰδίᾳ διωκόμενοι, κτεῖνον ἐπιστροφάδην καὶ ἑξῆς ὡς πρὸ τούτων διεσκεύασαι. καὶ οὕτω μὲν ὁ τῆς ἠθοποιίας Ἀμφιμέδων. προσθεὶς, καὶ ὅτι ὡς ἡμεῖς ἀπωλόμεθα. ὧν ἔτι καὶ νῦν σώματ' ἀκηδέα κεῖται ἐκεῖ. οὐ γάρ πω ἴσασι φίλοι, οἳ ἀπονίψαντες μέλανα βρότον ἐξ ὠτειλέων, κατθέμενοι γοάοιεν. τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων. τὸ ἀπονιφθῆναι δηλαδὴ καὶ κλαυθῆναι. ἀκολούθως δὲ πάντως καὶ ταφῆναι. χαίρει δὴ ἐπὶ τούτοις ἡ τοῦ Ἀτρείδου ψυχή. καὶ φησὶν ἠθοποιητικῶς. ὄλβιε Λαέρταο παῖ πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ. ἦ ἄρα σὺν μεγάλῃ ἀρετῇ, τουτέστιν εὐτυχίᾳ, εὐδαιμονίᾳ, ἐκτήσω ἄκοιτιν. ὃ σαφέστερον ἑρμηνεύων, ἐπάγει. ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ. ὡς εὖ μέμνηται ἀνδρὸς κουριδίου. τῶ οἱ κλέος οὔποτ' ὀλεῖται ἧς ἀρετῆς. τῆς φρονήσεως καὶ σωφροσύνης δηλονότι. τεύξει δ' ἐπιχθονίοισιν ἀοιδὴν αὐτῇ θεὸς χαρίεσσαν. οὐχ ὡς Τυνδαρέου κούρη κακὰ μήσατο ἔργα κουρίδιον κτείνασα πόσιν. στυγερὴ δὲ ἀοιδὴ ἔσσετ' ἐπ' ἀνθρώπους. χαλεπὴν δέ τε φῆμιν ὀπάσσει θηλυτέρῃσι γυναιξὶ καὶ ἥπερ ἂν εὐεργὸς ἔῃσιν. ἔγνων εἰς παράδειγμα κεῖται ψόγου ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, οὐ μόνον τοῖς ψέγουσι τὰς ἐπ' ἀληθείᾳ φαύλας γυναῖκας, ἀλλὰ καὶ εἴ τις φιλαπεχθημόνως ἀγαθὴν γυναῖκα ψέξαι βούλοιτο. ὁμήρου δὲ καὶ ταῦτα ἀξιότης. τόπους τινὰς πολλαχοῦ παραδιδόντος τεχνικῶς, ψόγων τε καὶ ἐπαίνων τοῖς ὁμιληταῖς. καὶ οὕτω μὲν εἰς ἔπαινον Πηνελόπης ἐνταῦθα τὰ τῆς νεκυίας ταύτης περαίνεται διὰ μέσου τοῦ βασιλέως. ὃς καὶ ἐν τῇ προτέρᾳ καὶ μεγάλῃ νεκυίᾳ, τὸν Ὀδυσσέα ἐθάρρυνεν ὡς μηδὲν πεισόμενον κακὸν ἐκ τῆς Πηνελόπης ὡς ἀγαθῆς γυναικός. ἱστέον δὲ ὅτι Ὅμηρος μὲν, οὐκ ἀναγκαστὸν τὸν Ὀδυσσέα γενέσθαι ἱστορεῖ τὸν εἰς Ἴλιον πλοῦν, εἰς ὃν ἄμφω οἱ βασιλεῖς ἔπεισαν οὐ βιασάμενοι ἀλλ' ὀτρύνοντες καὶ σπουδῇ παραπείσαντες συμπλεῦσαι εἰς Ἴλιον· μηνὶ γὰρ οὔλῳ κατεργάσαιτο διὰ πειθοῦς ἐκεῖνον, οἷα κατὰ σύνεσιν ἢ καὶ ἐκ μαντείας εἰδότα τὸ τῆς Τρωϊκῆς μάχης δυσαποτέλεστον. εἰ δὲ καὶ οἱ μεταγενέστεροι δειλίαν κατηγοροῦσι τοῦ ἥρωος, καὶ προσποίητον μανίαν θρυλοῦσι, καὶ τὴν ἀνομοειδῆ συζυγίαν τῶν ζώων προσιστοροῦσιν ὧν ζεύξας μετεχειρίζετο τὸ ἄροτρον, καὶ τὸν ἀπὸ Παλαμήδους προφέρουσιν ἔλεγχον διὰ τοῦ βρεφυλλίου παιδὸς Τηλεμάχου, καὶ ἄκοντα φασὶν εἰς Τροίαν στρατεύσασθαι, λεγέτωσαν ἃ βούλονται. οἵπερ οὐ μόνον τοῦ Ὀδυσσέως τοιαῦτα καταγράφουσιν, ἀλλὰ καὶ τὸν Ἀχιλλέα τῇ γυναικωνίτιδι παραβύουσι. καὶ κερκίδα χερνίδα χερσὶν [illegible] πρὸς ἱστουργίαν τὰς χεῖρας γυμνάζουσι. καὶ διὰ Παλαμήδους ἐκφάναντες καὶ αὐτὸν, ἄγουσιν εἰς Τροίαν ἐλέγχοντες. ὧν οὐδὲν Ὅμηρος ἱστορεῖ, ὡς καὶ ἡ Ἰλιὰς δηλοῖ. ἔνθα οὐ φαίνεται οὐδὲ τῷ Ἀχιλλεῖ κατ' ἀνάγκην γενέσθαι ὁ εἰς τὴν Ἴλιον πλοῦς. καὶ Σοφοκλῆς δὲ διὰ τοῦ Τεύκρου, τὸν Αἴαντα ἑαυτοῦ φησὶν ἄρχειν καὶ οὐχ

ὑπὸ

ἐπὶ τὴν αἰάγηλιν τοῦ σκήπτρου κεῖσθαι τῆς βασιλείας. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι που τὴν μέλαιναν γῆν εἰπὼν ὁ ἐρυμνὴν γαῖαν ὡς ἐν τοῖς ῥηθεῖσι κεῖται. Κεκριμένοι δὲ, οἱ ἐπιλελεγμένοι. διὸ καὶ ἐπάγει παραθεὶς. οὐδ' ἂν ἄλλως κρινάμενος λέξαιτο. ἤγουν διακρίνας ἐπιλέξαιτο, λείπει δὲ ἐν τῷ διακρίνας, εὐθεῖα. ἵνα λέγῃ ὅτι οὐδ' ἂν ἄλλως τὶς διακρίνας λέξαιτο. ἢ καὶ ἑτέρως εἰπεῖν, οὐδ' ἂν ἄλλως λέξαιτο εἴ τις κρίνοι. εἰ μὴ ἄρα τὸ ἄλλος, εἴη ἀντωνυμία. τότε γὰρ ἀνελλιπῶς ἔχει ὁ λόγος. δῆλον δὲ ὡς τὸ μὲν, κρῖναι καὶ λέξασθαι. ἀφ' ὧν τὸ μὲν, ὁ ἔκκριτος. τὸ δὲ, οἱ παρ' ἡμῖν πιδη λεκτοὶ κασίαι. καὶ ὁ ἐπίλεκτος. ὁ λογάς. καὶ ἐπιλέγδην ἐπίρρημα. Τὸ δὲ ἱκέσθαι κατὰ τὸ ἦλθον, ἢ αἴτιον τοῦ, ἀνελπίστως ὡς πολλαχοῦ ἐρρέθη. ἢ ἀντὶ τοῦ, ἁπλῶς ἦλθον. ἀλλ' ἴσως μέν τοι καὶ τὸ τὸν φυγάδα εἰς τὴν πατρίδα νοστῆσαι, κατὰ πλάτος ἂν λεχθείη. ἐπεὶ καὶ ἡ πατρὶς ἑκάστοις οἷά τις λιμήν ἐστι. Τὸ δὲ σὺν Μενελάῳ, σχῆμα τι ἀμφιβολίας ἐμφαῖνον, λέγει ὅμως, οὐχ ὅτι καὶ τὸν Μενέλαον ὤτρυνεν εἰς μάχην ὁ βασιλεὺς, ἀλλ' ὅτι κατῆλθεν εἰς Ἰθάκην σὺν Μενελάῳ. ἢ καὶ ὅτι καὶ αὐτὸς καὶ ὁ Μενέλαος, τὸν Ὀδυσσέα ὤτρυνον. Τὸ δὲ φᾶρος ἔδειξεν, αἴτιον τοῦ, ἡλίῳ ἐφήνωσε. εἰς φῶς ἤγαγεν. Ἱστὸς δὲ, κυρίως μὲν, ἐργαλεῖον ὑφαντικὸν ὁμώνυμον τῷ τοῦ πλοίου ἱστῷ παρὰ τὸ ἵστασθαι. νῦν δὲ, ἐπὶ ὑφάσματος ἡ λέξις κεῖσθαι δοκεῖ ὡς δηλοῖ τὸ, ὑφαίνουσα μέγαν ἱστὸν οὐ μικρόν, τὸ φᾶρος. εἰ μὴ ἄρα ταὐτὸν ἐνταῦθα φᾶρος καὶ μέγας ἱστός. Τὸ δὲ πλύνειν ὃ νῦν ἐπὶ λινοῦ φάρους ἐρρέθη, γναφεύειν ἢ κναφεύειν ἐπὶ τῶν ἐρεωδῶν λέγεται. Τὸ δὲ ῥυτὸν φᾶρος, καὶ ἀνωτέρω ἐν τοῖς πρὸ τούτων ὠνόμασαι. Ὅρα δὲ ὅτι ὁ νῦν ἐν τῷ φάρους ἐπαίνῳ, προηγεῖται ὁ πρὸς ἥλιον εἰκασμὸς τοῦ πρὸς τὴν σελήνην. ἡλίῳ γάρ φησιν ἐναλίγκιον ἠὲ σελήνῃ. κατὰ δ' ὁμοιότητα τοῦ, ὥς τε γὰρ ἠελίου αἴγλη πέλεν ἠὲ σελήνης. Τὸ δὲ ὅθι δώματα ναίει συβώτης, παρῳδόθη ἐκ τοῦ, ὅθι δώματα ναίει θυέστης. Τὸ δὲ αἰνῶς, ὡς τὰ πολλὰ ἀντὶ τοῦ λίαν λέγεται. ἐξ οὗ καὶ αἰνίξω μέλλων, καὶ τὸ ἐνέπτη καὶ ἡ αἰνή. Ὅρα δ' ἐνταῦθα καὶ ὅτι διχῶς τὸ αἰνῶς ἔμ, λογεῖς τί καὶ ἐπαγαῖς. εἰ μὴ ἄρα ἐν τῷ βολῆσι, προσυπακουστέον ἀνάλογον ῥῆμα. οἷον τὸ ἐβαλλόμεθα ἢ ἐπληττόμεθα ὅτι τοιοῦτον ὁποῖα καὶ ἄλλα ποιεῖν εἰώθει Ὅμηρος. Τὸ δὲ ἐτόλμα τετληότι θυμῷ, ταὐτὸν τῷ, ἐκαρτέρει καὶ ὑπέμενε. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ἡ τόλμα, εἶδός τι θαρσαλεότητος. ἡ δὲ πολυκερδεία, ὁμοίως τῷ, ἐλεγχείη καὶ ἐγχείη τὴν διὰ διφθόγγου ἔχει παραλήγουσαν ὡς ἀπὸ τοῦ κερδίων. Τὸ δὲ οὐδέ τις ἡμῶν, ταὐτόν ἐστι τῷ, ἡμῶν οὐδεὶς ὃ ἀνωτέρω εἴρηται. Ἐπιστροφάδην δὲ ὡς ἐν Ἰλιάδι καὶ πρὸ ὀλίγων, τὸ ἐπιστρεπτικῶς. ἤγουν ὧδε καὶ ἐκεῖ. καὶ ὡς εἰπεῖν, κυκλόθεν. ἢ πάντοθεν. Ἐν δὲ τῷ, σώματα ἀκηδέα, σώματα μὲν, τὰ νεκρώματα συνήθως φασίν. ἀκηδέα δὲ, τὰ ἀτημέλητα. πρὸς ὅπερ ὁμοιότητά τινα ἔχει καὶ τὰ δυσκηδέα. ἢ καὶ ἄλλως ἀκηδέα τὰ ἀκήδευτα. μέλανα δὲ βρότον λέγει, ὡς εἴπερ εἴποι μέλαν αἷμα. βρότος γὰρ κυρίως, ὁ ἐξ αἵματος μολυσμός. οὐχ ἁπλῶς μέντοι αἵματος ἀλλὰ βροτείου ὅ ἐστιν ἀνθρωπίνου. ὃς δὴ βρότος, καὶ βαρύνεται πρὸς διαστολὴν τοῦ βροτὸς τοῦ κατ' ἄνθρωπον. οὕτω ὁ καινὸς μὲν, τὸ ἐπίθετον ὀξυτόνως. Κάνθος δὲ ἐν βαρυτονήσει λέγεις λατῖνος ὃν ἀνεῖλεν ἡρακλῆς. τ' ἄλλα δὲ τοιαῦτα καὶ ἕτερα. Ἐν δὲ τῷ, ἐξ ἀπελίων, γενικώτερον εἴρηται ἡ ἀπειλή. τάς τε πρόσωθεν δηλοῦσα βολὰς, καὶ τὰς ἐγγύθεν πληγάς. Σημειωτέον δ' ἐν τούτοις καὶ τὸ, ὡς εὖ μέμνητ' Ὀδυσσεὺς μετὰ γενικῆς γὰρ συντέτακται τὸ μέμνηται. οὐ μὴν κατὰ τὸ, μέμνημαι τάδε πάντα ὃ ἀνωτέρω κεῖται. Ἐν δὲ τῷ, τεύξει ἐπιχθονίοισιν ἀοιδὴν, ἐπὶ ἀγαθοῦ νοητέον τὴν ἀοιδὴν, ὡς δηλοῖ ἐπαχθὲν τὸ χαρίεσσαν. δῆλον δὲ καὶ ἐκ τῆς ἐφεξῆς. ἐν οἷς ἐξ ἐναντίου ἔφη ὡς ἡ κλυταιμνήστρα, στυγερὴ ἀοιδὴ τοῖς μετὰ ταῦτα ἔσεται. ὥς τε καὶ τὸ ἐκ τούτων ὁ ἀοίδιμος, μέση λέξις κυρίως ἐστίν. Ὁ δὲ Τυνδάρεως, εἰ καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον ἐκτείνει τὴν λήγουσαν ἀττικῶς, ἀλλὰ παρὰ τῷ ποιητῇ κοινῶς κλίνεται. ὡς δηλοῖ τὸ, Τυνδαρέου κούρη. οὕτω καὶ ἐν Ἰλιάδι δὴ Πηνελέοιο φασὶν Αἴαντος. ὃν, Πηνέλεων ἐν ἐκτάσει τῆς ληγούσης φασὶν οἱ ἀττικοί. Ἐν δὲ τῷ, χαλεπὴν φῆμιν ὄπασσε, φανερῶς ἡ φῆμις ἐστὶν ἰωνικῶς καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ. δι' αὐτέλου γὰρ νῦν ἐστὶ παραλήγουσα ἡ τῆς αἰτιατικῆς ταύτης λήγουσα. ταὐτὸν δὲ πάντως ἐνταῦθα ἡ στυγερὴ ἀοιδὴ καὶ ἡ χαλεπὴ φῆμις. ὥσπερ ἀνωτέρω ταὐτά εἰσι τὸ, κλέος ἀρετῆς, καὶ ἡ ἀοιδὴ χαρίεσσα. Τούτων δὲ οὕτω προεκτεθειμένων καὶ ἐγνωσμένων ἤγουν τοῦ, ψυχοπομπὸν ἐνταῦθα τὸν ἑρμῆν παραπλάττεσθαι, τῆς λευκάδος πέτρας, τῆς νεκυίας καὶ τῆς περὶ αὐτήν, χρὴ μαθεῖν καὶ τὸ λοιπὸν καὶ ὅσα εἰς τὴν νεκυίαν ταύτην ἐπεχείρησαν οἱ παλαιοί. ἣν οἱ μὲν ἐκμοχλεύοντες τῆς ποιήσεως ταύτης, οἱ δὲ συνιστῶντες, τοιαῦτα εἶπον. Τίς φασι χρεία τοῦ δευτέρου τῆς νεκυίας ἐπεισοδίου; ἡ λύσις, ὅτι αἴτιον ἡ τῆς ποιήσεως πολύφωνος ποικιλία. καὶ ὅτι καὶ ἕτερα παρὰ τῷ ποιητῇ πολλὰ κεῖνται ὁμοειδῆ. οἷον, μονομαχίαι κατὰ πρόκλησιν. καὶ σφαγαὶ κατὰ τείχη ὅμοιαι. καὶ προσώπων μεγαλαυχίαι ταυτότητα ἔχουσαι. Ἔτι, πῶς φασὶ χθόνιόν τι καὶ ψυχοσόλον ἀσυνήθως καλεῖ τὸν ἑρμῆν; ἡ λύσις, ὅτι συνῳδὰ ταῦτα τοῖς Ἰλιακοῖς. ἔνθα ἐριούνιον αὐτὸν καλεῖ καθὰ καὶ ἐν τοῖς πρὸ τούτων. ὁ δὲ ἐριούνιος, ἐκ τοῦ ἔρας παραφωνεῖται. καὶ τὸν Ἡρακλῆν δὲ εἰς ἅδου ἑρμείας πέμπει οἷον ἀεὶ ὅτε τὸν Κέρβερον ἀνήγαγε. πῶς δὲ φασὶ καὶ πέτρα λευκὰς πρὸς τοῖς τοῦ ἅδου ἀφεγγέσι τόποις; ἡ λύσις, ὅτι πρὸς τοῖς ἔτι πεφωτισμένοις μέρεσι κεῖσθαι δεῖ νοεῖν αὐτὴν ὡς καὶ προείρηται. Ἔτι, γελοῖον φασὶ μετ' οὕτω πολὺν χρόνον ἄχνυσθαι τὴν Ἀγαμέμνονος ψυχὴν ὡς προσφάτως θανοῦσαν, καὶ τοῖς ἑταίροις συνολοφύρεσθαι. ἡ λύσις, ὅτι πρὸς αὐτῷ τῷ θανάτῳ τοιοῦτος ὢν ὁ Ἀγαμέμνων,

φυλάσ-

φυλάσσει δὲ τέλος δ' οὕτω φαίνεται. ταῖς γὰρ ψυχαῖς κατὰ τὴν ποιητικὴν τὰ τῶν ἄνω πράγματα εἴδωλα, καὶ κάτω δηλωτικῶς ἐμφαντάζονται. καθὰ καὶ ἡ πρώτη νεκυία ἐδήλωσεν. ἐπιμέμφονται δὲ τὰς μούσας αὐτὰς παρεῖναι τῷ θρήνῳ τοῦ ἀχιλλέως ὡς πρὸ ὀλίγου δεδήλωται. οὐχ ἑλληνικὸν γάρ φασι τοῦτο γε ἀλλὰ βαρβαρικόν. διὸ ἕκτορι μὲν παρακάθηνται θρήνων ἀοιδοί, οὐ μὴν καὶ πατρόκλῳ τῷ πάνυ κλαυθέντι τοῖς ἀχαιοῖς. καὶ τὸ λέγειν δὲ περὶ ὀκτωκαιδεκάτην ἡμέραν πυρκαϊᾷ τὸν ἀχιλλέα δοθῆναι, ἀγνοοῦντός ἐστί φασι τὴν ὁμήρου περὶ ταφὰς δόξαν. παρ' ᾧ θάπτε με ὅττι τάχιστα πύλας ἀΐδαο περήσω, φησὶ πάτροκλος. πῶς δέ φασι καὶ ἐπιμίγνυνται τοῖς νεκροῖς οἱ μνηστῆρες ὅπου πάτροκλον οὐκ ἐῶσι μίσγεσθαι ἄταφον ὄντα; καὶ τοιαῦτά τινα παίξαντες οἱ ταῦτα φιλοκρινοῦντες, καὶ ἀχρείως διασαφήσαντες, εἶτα καὶ λύσεσι διασυνελώσαντες, προσίενται ὅμως καὶ τὴν νεκυίαν ταύτην, ἀποδεχόμενοι αὐτῆς, καὶ διὰ τὰ κατὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀχιλλέως διέξοδον ἐν ἰλιάδι σεσιγημένον, καὶ ὅτι ἐπαναλαμβάνει ὁπόσα τῆς ποιήσεως ταύτης οὐκ ἔφθη ὁ ποιητὴς ἀνακεφαλαιώσασθαι, τὰ κατὰ τὴν πηνελόπην δηλαδὴ ὡς ἐρρέθη καὶ τὴν τοῦ ὀδυσσέως λαθραίαν ἐπάνοδον.

Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
Ἑσταότ' ἐν ἀΐδαο δόμοις ὑπὸ κεύθεσι γαίης.
Οἱ δ' ἐπεὶ ἐκ πόλιος κατέβαν, τάχα δ' ἀγρὸν ἵκοντο
Καλὸν Λαέρταο τετυγμένον, ὅν ῥά ποτ' αὐτὸς
Λαέρτης κτεάτισσεν, ἐπεὶ μάλα πόλλ' ἐμόγησεν.
Ἔνθα οἱ οἶκος ἔην, περὶ δὲ κλίσιον θέε πάντῃ,
Ἐν τῷ σιτέσκοντο καὶ ἵζανον ἠδὲ ἴαυον
Δμῶες ἀναγκαῖοι, τοί οἱ φίλα ἐργάζοντο.
Ἐν δὲ γυνὴ σικελὴ γρηῢς πέλεν, ἥ ῥα γέροντα
Ἐνδυκέως κομέεσκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος.
Ἔνθ' Ὀδυσεὺς δμώεσσι καὶ υἱεῖ μῦθον ἔειπεν.
Ὑμεῖς μὲν νῦν ἔλθετ' ἐϋκτίμενον δόμον εἴσω,
Δεῖπνον δ' αἶψα συῶν ἱερεύσατε, ὅς τις ἄριστος.
Αὐτὰρ ἐγὼ πατρὸς πειρήσομαι ἡμετέροιο,
Αἴ κέ μ' ἐπιγνοίη καὶ φράσσεται ὀφθαλμοῖσιν,
Ἦέ κεν ἀγνοίῃσι πολὺν χρόνον ἀμφὶς ἐόντα.
Ὣς εἰπὼν, δμώεσσιν ἀρήϊα τεύχε' ἔδωκεν.
Οἱ μὲν ἔπειτα δόμονδε θοῶς κίον. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἆσσον ἴεν πολυκάρπου ἀλωῆς πειρητίζων,
Οὐδ' εὗρεν Δολίον μέγαν ὄρχατον ἐσκαταβαίνων,
Οὐδέ τινα δμώων οὐδ' υἱῶν. ἀλλ' ἄρα τοί γε
Αἱμασιὰς λέξοντες ἀλωῆς ἔμμεναι ἕρκος,
Ὤχοντ'. αὐτὰρ ὁ τοῖσιν γέρων ὁδὸν ἡγεμόνευεν.
Τὸν δ' οἶον πατέρ' εὗρεν ἐϋκτιμένῃ ἐν ἀλωῇ,
Λιστρεύοντα φυτόν. ῥυπόωντα δὲ ἕστο χιτῶνα
Ῥαπτὸν ἀεικέλιον. περὶ δὲ κνήμῃσι βοείας
Κνημῖδας ῥαπτὰς δέδετο, γραπτῦς ἀλεείνων.
Χειρῖδάς τ' ἐπὶ χερσὶ βάτων ἕνεκ', αὐτὰρ ὕπερθεν
Αἰγείην κυνέην κεφαλῇ ἔχε, πένθος ἀέξων.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς
Γήραϊ τειρόμενον, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἔχοντα,
Στὰς ἄρ' ὑπὸ βλωθρὴν ὄγχνην κατὰ δάκρυον εἶβε.
Μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.

Ὅτι ὑπερφράζων τὸν ᾅδην, ἀΐδαο δόμοις λέγει καὶ κεύθεα γαίης. τουτέστι, γῆς κευθμῶνας ὑπερ. Οἱ δ' ἐπεὶ ἐκ πόλιος κατέβαν τάχα δ' ἀγρὸν ἵκοντο καλὸν λαέρταο τετυγμένον, ἐφ' ὑψηλοῦ τινος τόπου κεῖσθαι τὴν ἰθάκην φαίνεται, ὡς δηλοῖ τὸ κατέβαν. τοῦτο δὲ δῆλον καὶ ἐκ τοῦ ὑπὲρ πόλιος ἑρμαίου λόφου, ὃς πρὸ τούτων ῥηθῇ. τὸ δὲ καλὸν, ὃ πρὸς τὸ ἀγρὸν κολλητέον, ἵνα ᾖ καλὸς ὄντως ἀγρὸς ὁ τοῦ λαέρτου, ἢ πρὸς τὸ τετυγμένον, ἵνα λέγῃ καλὸν τετυγμένον, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ εὖ τετυγμένον. εἴτουν εὐτυκτόν. ὅμως καὶ ἠρέμα ὑπεκφράζων ἐνταῦθα κατάγει μόνην τὴν καθόλικην ὁ ποιητὴς, λέγει. ὅν ῥά ποτ' αὐτὸς λαέρτης κτεάτισσεν τουτέστιν ἐκτήσατο οὐ κατὰ λόγον ὤνιον, ἀλλ' ἐπειδή φασι μάλα πόλλ' ἐμόγησε κατὰ βίον, ἁπλῶν ἡρωικόν. τὸ δὲ τοιοῦτο καὶ μόγημα, καὶ πολυδένδρους κατέστησε τὸν τοιοῦτον ἀγρὸν ὡς πρὸ ὀλίγου εἶπεν ὀδυσσεύς. ἔνθα οἱ φησὶν οἶκος ἔην, περὶ δὲ κλίσιον θέε πάντῃ, ὃ ἐστί τι χαράκωμα τοῦ οἴκου, ἢ ἕρκιον ἐπαύλεως. ἐν τῷ σιτέσκοντο καὶ ἵζανον ἠδὲ ἴαυον δμῶες ἀναγκαῖοι, τοί οἱ φίλα ἐργάζοντο. ἐν δὲ γυνὴ σικελὴ γρηῢς πέλεν, ἣ δὴ γέροντα ἐνδυκέως κομέεσκεν ἐκεῖ ἐπ' ἀγροῦ, πρωτότυπον δὲ τοῦ κομέεσκε καὶ τὸ κομεῖν, τοῦ κομίζειν ὅθεν κηδεμονικῶς ἐπιμελεῖ.

Ἐν δὲ τῷ, περὶ δὲ κλίσιον θέε πάντῃ, τοῦτ' ἐστι περιέθει ἐν κύκλῳ αὐτήν, σημειῶσαι ὡς οὐκ ἐξ ἀνάγκης τὰ παραλελυμένα, ταῦτα τοῖς συνθέτοις εἶναι, ὡς μυριαχοῦ φαίνεται. ἰδοὺ γοῦν περιθέει μὲν πάντῃ κλίσιον ἐνταῦθα, οὐκ ἂν δὲ λεχθείη θέολος κατὰ τὸν ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Ὀδυσσέως. ὃς καὶ αὐτὸς, ἐκ τοῦ θέειν καὶ τοῦ ὅλον σύγκειται. ὃ ταυτόν πως ἐστὶ τῷ περιθέειν πάντῃ. Κλίσιον δὲ, οἰκητικὸς οἶκος ἐστὶν εὐτελὴς καὶ οἷον τις κλισία, περὶ ἣν δμῶες ἴαυον. παρὰ μέντοι ἀττικοῖς, τὸ κλίσιον ἁμαξῶν καὶ ζευγῶν ἐστι θηκίον. ὃ λέγεται ἀπὸ ῥωμαίους παρὰ τὴν στάσιν σταῦλον καλεῖν. διὸ καὶ μέντοι τῷ καλῶς τὴν γλῶσσαν, δοκεῖ κλίσιον εἶναι, τὸν σταθμὸν τῶν προβάτων. ὅπερ ἐστὶ κοινῶς λεγόμενον σκεπασί. ἐν δὲ ῥητορικοῖς λεξικοῖς παρ' οἷς καὶ διὰ διφθόγγου καὶ διὰ μόνου δὲ διχρόνου ἡ τῆς λέξεως ἀρχουσα εὕρηται, κεῖται ταῦτα. κλείσιον, εὐρύχωρον ἐν ᾧ τὰ ζεύγη ἵσταται. τὰ κλείσια, αὔλειοι πυλῶνες, πλατεῖαι θύραι δι' ὧν τὰ ζεύγη εἰσέρχονται. Αἴλιος δὲ Διονύσιος, κλείσιον φησὶν ὡς κλείδιον. καὶ εἶναι θυρῶνα τόπον μέγαν. καὶ κλείσιαι, αἱ τοιαῦται θύραι, πλατεῖαι τε ὡς ἂν ἐντὸς εἰσαγόμεναι. ἐν ἑτέρῳ δὲ, γράφει ὅτι κλίσιον ἀμερίας, τὸ πρόστῳον ἴσως τῆς οἰκίας, ὡς καὶ ὅμηρος. περὶ δὲ κλείσιον θέε πάντῃ. παρὰ δὲ ἀττικοῖς, κλείσιον ὁ μέγας θυρών. καὶ μέντοι φασὶ τοῦτο μὲν ἐκτείνεται καὶ παροξύνεται, ἐκεῖνο δὲ συστέλλεται καὶ προπαροξύνεται. καὶ ταῦτα μὲν τὰ τῶν ὕστερον. ὅμηρος δὲ δουλικὸν σαφῶς οἶκον ἐμφαίνει τὸ παρ' αὐτῷ κλείσιον, ἑρμηνεύσας οὕτως, ἐν τῷ, σιτέσκοντο ἑξῆς. τὸ δὲ ἴσκον, κἀνταῦθα γενικῶς τὴν περί τι διατριβὴν δηλοῖ. ἔοικε δ' ἂν καὶ τῷ

Κύσαι καὶ περιφῦναι ἑὸν πατέρ', ἠδὲ ἕκαστα
Εἰπεῖν, ὡς ἔλθοι καὶ ἵκοιτ' ἐς πατρίδα γαῖαν,
Ἢ πρῶτ' ἐξερέοιτο, ἕκαστά τε πειρήσαιτο.
Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσατο κέρδιον εἶναι,
Πρῶτον κερτομίοις ἐπέεσιν πειρηθῆναι.
Τὰ φρονέων, ἰθὺς κίεν αὐτοῦ δῖος Ὀδυσσεύς.
Ἤτοι ὁ μὲν, κάτ' ἔχων κεφαλὴν, φυτὸν ἀμφελάχαινε.
Τὸν δὲ παριστάμενος προσέφη φαίδιμος υἱός.
Ὦ γέρον, οὐκ ἀδαημονίη σ' ἔχει ἀμφιπολεύειν
Ὄρχατον. ἀλλ' εὖ τοι κομιδὴ ἔχει. οὐδέ τι πάμπαν
Οὐ φυτὸν οὐ συκῆ οὐκ ἄμπελος οὐ μὲν ἐλαίη
Οὐκ ὄγχνη οὐ πρασιή τοι ἄνευ κομιδῆς κατὰ κῆπον.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δὲ μὴ χόλον ἔνθεο θυμῷ.
Αὐτόν σ' οὐκ ἀγαθὴ κομιδὴ ἔχει. ἀλλ' ἅμα γῆρας
Λυγρὸν ἔχεις, αὐχμεῖς τε κακῶς, καὶ ἀεικέα ἕσσαι.
Οὐ μὲν ἀεργίης γε ἄναξ ἕνεκ' οὔ σε κομίζει,
Οὐδέ τί τοι δούλειον ἐπιπρέπει εἰσοράασθαι
Εἶδος καὶ μέγεθος, βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικας.
Τοιούτῳ δὲ ἔοικας, ἐπεὶ λούσαιτο φάγοι τε,
Εὑδέμεναι μαλακῶς. ἡ γὰρ δίκη ἐστὶ γερόντων.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Τεῦ δμὼς εἶς ἀνδρῶν. τεῦ δ' ὄρχατον ἀμφιπολεύεις.
Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ,
Εἰ ἐτεόν γ' Ἰθάκην τήνδ' ἱκόμεθ', ὥς μοι ἔειπεν
Οὗτος ἀνὴρ νῦν δὴ ξυμβλήμενος ἐνθάδ' ἰόντι,
Οὔτι μάλ' ἀρτίφρων. ἐπεὶ οὐ τόλμησεν ἕκαστα
Εἰπεῖν, ἠδ' ἐπακοῦσαι ἐμὸν ἔπος ὡς ἐρέεινον
Ἀμφὶ ξείνῳ ἐμῷ, ἤπου ζώει τε καὶ ἔστιν,
Ἢ ἤδη τέθνηκε καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισιν.
Ἐκ γάρ τοι ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο, καί μευ ἄκουσον.
Ἄνδρα ποτ' ἐξείνισα φίλῃ ἐνὶ πατρίδι γαίῃ
Ἡμέτερόν δ' ἐλθόντα, καὶ οὔπω τις βροτὸς ἄλλος
Ξείνων τηλεδαπῶν φιλίων ἐμὸν ἵκετο δῶμα.
Εὔχετο δ' ἐξ Ἰθάκης γένος ἔμμεναι. αὐτὰρ ἔφασκε
Λαέρτην Ἀρκεισιάδην πατέρ' ἔμμεναι αὐτῷ.
Τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δώματ' ἄγων εὖ ἐξείνισα,
Ἐνδυκέως φιλέων. πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων.
Καί οἱ δῶρα πόρον ξεινήια οἷα ἐῴκει.
Χρυσοῦ μέν οἱ δῶκ' εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα.
Δῶκα δέ οἱ κρητῆρα πανάργυρον ἀνθεμόεντα,
Δώδεκα δ' ἁπλοΐδας χλαίνας. τόσους δὲ τάπητας.
Τόσα δὲ φάρεα καλά. τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας.
Χωρὶς δ' αὖτε γυναῖκας ἀμύμονας ἔργ' εἰδυίας
Τέσαρας εἰδαλίμας, ἃς ἤθελεν αὐτὸς ἑλέσθαι.

ἠμεῖ

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα πατὴρ κατὰ δάκρυον εἴβων.
Ξεῖν', ἦτοι μὲν γαῖαν ἱκάνεις ἣν ἐρεείνεις,
Ὑβρισταὶ δ' αὐτὴν καὶ ἀτάσθαλοι ἄνδρες ἔχουσι.
Δῶρα δ' ἐτώσια ταῦτα χαρίζεο μυρί' ὀπάζων.
Οὐ γάρ μιν ζωόν γε κίχεις Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ,
Τῶ κέν σ' εὖ δώροισιν ἀμειψάμενος ἀπέπεμψε,
Καὶ ξενίῃ ἀγαθῇ. ἡ γὰρ θέμις ὅς τις ὑπάρξει.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον.
Πόσον δὴ ἔτος ἐστὶν ὅτ' ἐξείνισσας ἐκεῖνον
Σὸν ξεῖνον, δύστηνον ἐμὸν παῖδ', εἴ ποτ' ἔην γε,
Δύσμορον, ὅν που τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης,
Ἠέ που ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, ἢ ἐπὶ χέρσου
Θηρσὶ καὶ οἰωνοῖσιν ἕλωρ γένετ'. οὐδέ ἑ μήτηρ
Κλαῦσε περιστείλασα πατήρ θ', οἵ μιν τεκόμεσθα.
Οὐδ' ἄλοχος πολύδωρος ἐχέφρων Πηνελόπεια
Κώκυσ' ἐν λεχέεσσιν ἑὸν πόσιν ὡς ἐπεῴκει,
Ὀφθαλμοὺς καθελοῦσα. τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ,
Τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες.
Ποῦ δαὶ νηῦς ἕστηκε θοή, ἥ σ' ἤγαγε δεῦρο,
Ἀντιθέους θ' ἑτάρους. ἢ ἔμπορος εἰλήλουθας
Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, οἳ δ' ἐκβήσαντες ἔβησαν.

κοιμᾶσθαι νῦν ὡς ἐκ μέρους εἶναι δηλωτικόν. Δμῶες δὲ ἀναγκαῖοι, οἱ κατὰ τὴν ὁμηρικὴν ἑρμηνείαν φίλα ἐργαζόμενοι. ἐν μέσῳ τοι τοῖς ἑξῆς ἀναγκαῖοι πολεμισταὶ λαέρτης καὶ δολίος δὲ καὶ πολιοί περ ἐόντες τεύχεα ἔδυνον, οὐ μόνον οἱ χρειώδεις ὡς νῦν, ἀλλὰ καὶ οἱ κατ' ἀνάγκην πολεμισταί. ἡ δὲ ῥηθεῖσα σικελὴ γραῦς, κεῖται καὶ λούσασα ἐν ἀλλοτρίῳ ἐν τοῖς ἑξῆς. τίς δὲ διαφορὰ σικελοῦ καὶ σικελιώτου, προδεδήλωται, ὅπου καὶ τῆς σικελῆς ταύτης γραὸς μνεία τις γέγονεν. Ὅτι καθάπερ ὁ ὀδυσσεὺς γλυκανθεὶς τῇ τῆς οἰκείας ἀπειρίᾳ, οὐδὲ τῷ πατρὶ αὐτόθεν ἐθέλει ἀπεριέργως γνωρισθῆναι. μυθοδεύσας δὲ διὰ τὸ ἔρως χρείαν αὐτοῦ, τὸν μὲν ἀμφ' αὐτῷ ἔλλειπεν, τάχυ συνεῖναι ἐρωτῆσαι ὅπως ἀεὶ ἐστί. αὐτὸς δέ, πειρήσομαί φησι πατρὸς ἐμοῖο. εἴ μ' ἐπιγνοίη καὶ φράσσεται ὀφθαλμοῖσιν, ἦ ἀγνοιῇσι πολὺν χρόνον ἀμφὶς ἐόντα. καὶ δίδωσιν αὐτοῖς εὐθὺς καὶ τὰ πολέμια τεύχεα. καὶ αὐτοὶ μὲν ἔρχονται δόμονδε, πειρῶντος ὡς ἐκέλευον ὀδυσσέως. ὁ δὲ ἐγγὺς ἔρχεται πολυκάρπου ἀλωῆς πειρητίζων. τουτέστι πειρασόμενος. ἐν τῷ μέλλοντος γὰρ ὁ αὐτὸς ὡς καὶ νῦν κεῖται. καὶ δολίος μὲν καὶ οἱ αὐτοῦ παῖδες αἱμασιὰς λέξοντες ἀλωῆς ἔμμεναι ἕρκος, ᾤχοντο. ἡγεμονεύοντος αὐτοῖς τοῦ γέροντος δολίου. τουτέστιν ἐπιστατοῦντος τοῖς υἱοῖς εἰς τὸ ἔργον. τὸν δ' οἶον πατέρα εὗρεν ἐϋκτιμένῃ ἐν ἀλωῇ, ὃν ἐκφράζων ὡς οἷά τινα ἐπιμελητὴν ἀγροῦ, ἐπάγει. λιστρεύοντα φυτόν, ῥυπόωντα δὲ ἕστο χιτῶνα ῥαπτὸν ἀεικέλιον. περὶ δὲ κνήμῃσι βοείας κνημῖδας ῥαπτὰς δέδετο, γραπτῦς ἀλεείνων. χειρῖδάς τ' ἐπὶ χερσὶ βάτων ἕνεκ', αὐτὰρ ὕπερθεν αἰγείην κυνέην κεφαλῇ ἔχε, πένθος ἀέξων. τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε πολύτλας δῖος ὀδυσσεὺς γήραϊ τειρόμενον, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἔχοντα, οἷά τε καὶ αὐτὸς πολύτλας ὤν, ἀλλὰ στὰς ὑπὸ βλωθρὴν ὄγχνην κατὰ δάκρυον εἶβε, καὶ μερμήριξε μὲν κύσαι καὶ περιφῦναι ἑὸν πατέρα, καὶ ἕκαστα εἰπεῖν. ἔδοξε δ' ὅμως αὐτῷ κέρδιον εἶναι, πρῶτα κερτομίοις ἐπέεσσι πειρηθῆναι. τὰ φρονίμως ἰθὺς κίεν αὐτοῦ. καὶ ὁ μέν, κάτω ἔχων κεφαλήν, φυτὸν ἀμφελάχαινεν. ὁ δέ, παριστάμενος, ὦ γέρον ἔφη. οὐκ ἀδαημονίη σ' ἔχει ἀμφιπολεύειν ὄρχατον, ἀλλ' εὖ τοι κομιδὴ ἔχει. ἡ τοῦ κήπου δηλαδή. οὐδέ τι πάμπαν οὐ φυτὸν οὐ συκῆ οὐκ ἄμπελος οὐ μὲν ἐλαίη οὐκ ὄγχνη οὐ πρασιή τοι ἄνευ κομιδῆς κατὰ κῆπον. ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δὲ μὴ χόλον ἔνθεο θυμῷ. αὐτόν σε οὐκ ἀγαθὴ κομιδὴ ἔχει. ἀλλ' ἅμα γῆρας λυγρὸν ἔχεις, αὐχμεῖς τε κακῶς. καὶ ἀεικέα ἕσσαι τουτέστιν ἐνδέδυσαι. εἶτα ἐπιπλέκων τὸ ἄλλο ἔπαινον, λέγει οὐ μὲν ἀεργίης γε ἄναξ ἕνεκ' οὔ σε κομίζει, οὐδέ τι τοι δούλειον ἐπιπρέπει εἰσοράασθαι εἶδος καὶ μέγεθος. οὐ γὰρ κατ' ὄψιν δοῦλος φαίνῃ. βασιλῆϊ γάρ φησιν ἀνδρὶ ἔοικας. τοιούτῳ δὲ ἔοικας, ἐπεὶ λούσαιτο φάγοι τε, εὑδέμεναι μαλακῶς. ἡ γὰρ δίκη ἐστὶ γερόντων. ἐπὶ δὲ τούτοις ἐρωτᾷ τίνος δμώς ἐστιν ἀνδρῶν. τίνος δὲ ὄρχατον ἀμφιπολεύει. καὶ ἔτι, εἴπερ ὄντως ὁ ἐρωτῶν αὐτὸν δηλαδὴ ξένος, μὴ ἀλλαχοῦ γῆς ἀλλ' ἐν ἰθάκῃ ἐστὶν ὥς μοι φησὶν ἔειπεν οὗτος ἀνήρ, νῦν δὲ ξυμβλήμενος, οὔ τι μάλ' ἀρτίφρων, ἐπεὶ οὐ τόλμησεν ἕκαστα εἰπεῖν ἠδ' ἐπακοῦσαι ἀμφὶ ξείνῳ ἐμῷ εἴ που ζώει τε καὶ ἐστίν, ἢ ἤδη τέθνηκε καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισιν. ἐστὶ δηλαδή. ὃν ξένον αὐτοῦ καὶ ἑρμηνεύων ὡς ἐξ ἰθάκης ὀδυσσεὺς ἦν, λέγει. ὃς ἔφασκε λαέρτην ἀρκεισιάδην πατέρα εἶναι αὐτοῦ. ἀφηγεῖται δὲ καὶ δῶρα ἐκείνῳ αὐτός ποτε δοῦναι, χρυσοῦ εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα. καὶ κρητῆρα πανάργυρον ἀνθεμόεντα. δώδεκα δὲ ἁπλοΐδας χλαίνας. τόσσους δὲ τάπητας, τόσα δὲ φάρεα καλά. τόσσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας. χωρὶς δ' αὖ γυναῖκας ἀμύμο-

νας ὄρχα εἰδήμας τέσσαρας ἐσθλίμας, ἃς ἤθελεν αὐτὸς ἑλέσθαι, πολλὰ ταῦτα. διὸ καὶ μυρία ὁ Λαέρτης ἐρεῖ αὐτά. ἐξ ὧν καὶ παροιμιάζεταί τις ἐπὶ τῶν ψευδῶς χαριζομένων ἄχρι καὶ μόνου λόγου, τὰ δῶρα τοῦ ἐξ Ἀλιβάντος ξένου, ἢ τὰ τοῦ Ἀλυβαντίου ἑταίρου ξένια. τοιοῦτον γὰρ ἑαυτὸν Ὀδυσσεὺς πλάσσει ἐξ Ἀλίβαντος ὁρμᾶσθαι εἰπὼν ὡς μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται. ἵνα ὥσπερ ἡ τοῦ Φασίου θύρα τὰ μηδαμοῦ ὄντα χρήματα ἐπαροιμιάζετο, ἤγουν ἐντὸς διὰ τὸ τὸν Φασίου ψευδῶς ἐκεῖ κειμηλιοῦσθαι πλοῦτον, οὕτω καὶ ὁ Ἀλυβάντιος ξένος δῶρα τῇ παροιμίᾳ χαρίσηται ἅπερ ὁ ἀὴρ ἔχει λαβὼν ἐκ στόματος. ἡ τοιαύτη μὲν τέως ἡ τοῦ σοφοῦ Ὀδυσσέως ἀπόπειρα ὑπὲρ ἐπιμεμελημένως, καὶ εἰσέτι μετὰ βραχέα, καὶ ἰδὼν τὸν πατέρα γέροντα κατάκορον ἀδινὰ στεναχοντα, οὐκέτι κρατεῖν ἑαυτοῦ ἔχει. ἀλλὰ περιφὺς, ὁμολογεῖ Ὀδυσσεὺς εἶναι. καὶ ἀναγνωρισθεὶς καὶ αὐτὸς καθὰ καὶ τοῖς πρὸ αὐτοῦ, ποιεῖ τὰ ἐφεξῆς. οὐ μάτην ἀποπειρασάμενος, ἀλλ' ἐπ' ἀγαθῷ. προμηθέστατα γὰρ Ὀδυσσεὺς οὐκ εὐθὺς ἑαυτὸν ἀναγνωρίζει τῷ πατρί, μή ποτε τῷ αἰφνιδίῳ τῆς χαρᾶς ἀποσβῇ ὁ γέρων. σμικρὰ γὰρ τραγικῶς εἰπεῖν, παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή. τουτέστι βραχεῖά τις ἀφορμὴ λύπης τυχὸν ἢ χαρᾶς ἢ φόβου, ἐκλείπειν ποιεῖ. ἐπεὶ οὖν καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς τοῦ Ὀδυσσέως ἀναγνωρισθέντος, λύτο αὐτοῦ γούνατα καὶ φίλον ἦτορ τῷ γέροντι, σήματ' ἀναγνόντι τά οἱ ἔμπεδα πέφραδεν Ὀδυσσεύς. καὶ μικροῦ ἀπεψύξατο ἄν· οὕτω καὶ ὁ Ἄργος κύων ἐπὶ σμικρᾶς ῥοπῆς ὤν, ἰσορροπῆ ἐκψύξαι τῷ τοῦ Ὀδυσσέως ἀναγνωρισμῷ. διὰ ταῦτα τοίνυν ἀφίησι τὸν πατέρα τῇ ἀνιμώσῃ συγχυθῆναι τοσοῦτον, ὥστε αὐτὸν ἄχεος φησὶ νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα. ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν, χεύατο κὰκ κεφαλῆς πολιῆς ἀδινὰ στεναχων. καὶ τότε δὴ ἐπαλμένος καὶ περιφύς, ἔκυσέ τε καὶ ἔφη. κεῖνος μέν τοι ὅδ' αὐτὸς ἐγὼ πάτερ ὃν σὺ μεταλλᾷς. ἤλυθον. καὶ ἑξῆς. καὶ οὕτως ὁ τοῦ παιδὸς ἀναγνωρισμὸς πάνυ διαχυτικὸς ὢν καὶ πολλὴν ῥοπὴν τῷ παλαιῷ σώματι δοὺς ἔμελλεν οὐκ ἔχειν καὶ εὐνάσαι αὐτὸν κατεργασάμενος. ἀλλ' ἐπεισαγαγὼν ἐκ τῆς ἄγαν λύπης, οὐκ ἐξ ἔχοντι καὶ καιρὸν [illegible] σφοδρῶς τῆς ἡδονῆς συνεργάσασθαι. ἀλλ' ἐξ ἀκροτέτων ἐξάγει εἰς μεσότητα. καὶ συγκεράσας μετρίως, ἐκ τῆς ἐξ ἀρχῆς κατὰ φύσιν ἀπάγει τίς που. προμηθέστατα οὖν ὡς εἴρηται ποιεῖ Ὀδυσσεὺς τὸν ἀναγνωρισμόν. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ἐπισημαίνεται ὡς κέρδιον εἶναι τῷ Ὀδυσσεῖ ἔκρινε, κερτομίοις ἐπέεσσι πειρηθῆναι. καὶ ἐν τῷ τέλει δὲ τοῦ λόγου ὅτι τὸν τεράστιον ὄλεθρον τῶν μνηστήρων κατὰ τὸ λέγει, οὐ δὲ χρὴ φησὶ τὸ πλεῖστον ἐμπεῖν ἵνα μὴ πάθῃ. τὸ ἐκτὸς ἐλπίδος καὶ παρ' ἐλπίδας χαρά. τοῦτο δὴ τὸ σοφόκλειον. Καὶ τοιάδε μὲν ταῦτα. Ἐν δὲ τοῖς κατὰ τῆς ἑορτῆς [illegible] χαρίν, τὸ μὲν δεῖπνον ἱερεύσατε, ἀντὶ τοῦ δεῖπνον σφάξατε, οὐ γὰρ ἄλλως ἐνταῦθα ἱερεύεται κατὰ θυσίαν ὅσιε. Ἐν δὲ τῷ, νῦν δ' ἔτι γνοίη, ἀργὸν ἐκ περισσοῦ κεῖται τὸ ἔτι ἐπίρρημα. ὁποῖα καὶ ἄλλα ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα παρασημείωται. ἐν οἷς καὶ τὸ τί. πολλαχοῦ κατὰ τὸ περιττὸν κείμενον. δι' ἐν τῷ ἐκεῖ δόντι. καὶ οὔτι. καὶ οὔτοι τι. καί, ναῦς χαλκεμβόλοιο ὁμοῦ τι διακοσίας. Ἰστέον δὲ ὅτι τῶν χαλκεμβόλων νεῶν τὰ ἔμβολα, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη, καθὰ μηροὶ καὶ μηρὰ καὶ ἄλλα δὲ ὁμοίως μεταπεπλασμένα, οὕτω καὶ ἔμβολοι λέγονται ἀρσενικῶς, καὶ ἔμβολα οὐδετέρως. διό. ὁ πρῷρος δ' ἐγγόνῃ καὶ διπεπυρμένος καὶ ἔμβολα εἶχεν ἐπί. Τὸ δὲ ἀγνοιῆσι, λέξις μὲν μετρικεῖς ἴσως ἀγαπητή, πάντη δὲ ἀσυνήθης, καὶ μάλιστα δὲ τὸν τόνον. εἴτε γὰρ ἐκ τοῦ ἀγνοῶ εἴτε ἐκ τοῦ ἀγνοιῶ, οὐκ εὔλογος ἡ προπαροξυτόνησις μάλιστα οὖν δοκεῖ ἐκ τοῦ ἀγνοίημι. ὅ ἐστι τὸ περ ἀγνοίησιν ὡς τίθησι. τὸ δὲ ἀγνοίημι, ἐκ τοῦ ἀγνοιῶ. ὡς αἰνῶ αἴνημι. ὅθεν ὁμῶς ἔγωγε αἴνημι. καὶ διζῶ δίζημι. ὅθεν καὶ διζήμενος. Αἱμασιὰ δὲ κατὰ τὴν τῶν παλαιῶν ἑρμηνείαν, ἀλωῆς ἕρκος. ἴσως μὲν ὡς προεδηλώθη, ἐξ ἀκανθῶν οὖσα ποτὲ ὧν εἶδος καὶ αἱ βάτοι ἃς ὁ γέρων διαχειρίζεται. καὶ κλαδεύσαντα παρὰ τὸ αἱμάσσειν τοὺς καταπιχειροῦντας. οἱ μέντοι παλαιοί, αἱμασιάς φασι τὰ ἐκ λεπτῶν λίθων ἐκτεσμένα τειχία. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς τὴν ἀλωὴν εἰς ἣν αὐταὶ συνάγονται, εὐκτιμένην ἔφη καθά που καὶ πόλεις εὐκτιμένας λέγει. τὸ δὲ αἱμασιολογεῖν, πλατύτερον ἤδη προείρηται. Οἶον δὲ τουτέστι μόνον εὗρε τὸν πατέρα πλάττεται Ὀδυσσεύς, ἵνα καὶ αὐτόθι κοινότερον ὕστερον ἀναγνωρισθῇ τοῖς ἀμφὶ τὸν γέροντα. λιστρεύειν δέ, τὸ περισκάπτειν. παρὰ τὸ λίστρον ὅ ἐστι ξύστρον. περὶ οὗ καὶ αὐτοῦ προγέγραπται. αὐτὸ δὲ τὸ λιστρεύειν φυτὸν ὅμοιόν ἐστι τῷ, φυτὸν ἀμφιλαχαίνειν. καὶ γὰρ ὁ λιστρεύων φυτόν, ὀρύττει καὶ ὁ λαχαίνων φυτόν, ἐπεὶ λαχαίνειν, ταυτόν ἐστι τῷ διασκάπτειν, ἀφ' οὗ καὶ λάχανον. καὶ γίνεται ἡ λέξις παρὰ τὸ ποιεῖν λίαν χαίνειν τὴν γῆν. ἐξ οὗ καὶ φάραγγας [illegible] γῆς παρὰ τὸ [illegible] ὅ ταυτόν πως τῷ διαχάσκειν ἐστί. Τὸ δὲ ῥαπτὸν ἀεικέλιον, ἐφ' οὗ ἀναγνωστέον. ἵνα δηλοῖ τὸν ἀεικελίως ῥαπτόν. τοιοῦτον καὶ ἐν Ἰλιάδι σὺν ἄλλοις, τό, τοξότα λωβητήρ. ὁμοῖον δὲ καὶ ἡ ἐν Ἀρκαδίᾳ μεγάλη πόλις ὡς προδεδήλωται. καὶ ἕτερα πολλά. Κνημῖδας δὲ νῦν, οὐ πολεμικὰς λέγει, ἀλλὰ βυρσίνας δι' ὧν κνῆμαι τοῖς ἀγρόταις καλύπτονται. οὕτω δὲ καὶ κυνέην αἰγείην, οὐ τὴν ἐν μάχῃ χρηστήν, ἀλλὰ τὸ ἁπλῶς ἐξ αἰγὸς κάλυμμα τῆς κεφαλῆς. καὶ σημείωσαι τὰς λέξεις, εἰς χρείας ὁμωνυμίας καὶ εἰς γραφὰς χρησιμώτατα. ῥαπτὰς δὲ κνημῖδας λέγει, ὑποσυμπαραλαμβανομένου καὶ ἐνταῦθα τοῦ ἀεικελίως αὐτὰς ἐρράφθαι, ἢ καὶ μᾶλλον, εἰς δεῖξιν τοῦ, περίβλημα εἶναι ταῖς κνήμαις αὐτὰς καὶ μὴ ἁπλῶς ἀνειρμένας τετυλίχθαι περὶ τὰς κνήμας. ἴσως δέ, καὶ εἰς διαστολὴν τῶν ἐκ σιδήρου ὧν ἄπεστι τὸ ἐρράφθαι. Τὸ δὲ περιδέδετο, οἰκεῖον ἐπὶ κνημίδων. ὡς ἐπὶ πεδίλων τὸ ὑποδέεσθαι. χειρῖδας δὲ καὶ αἱ συνειρίνα γραπτοὺς λέγει, τὰς ἐξ ἀκανθῶν ἢ ἀκανθωδῶν τινῶν γραφάς, ἤγουν ὡς καὶ

περι-

περιεσφίγγετο, ξεστὸς καὶ ἀμυχάς. ἀπὸ τοῦ γράφω τὸ ξέω. ὃ καὶ ἀμύσσειν λέγεται, ὅθεν ἡ ἀμυχή. πολλῶν δὲ παρηγμένων ἐκ τοῦ γράφειν ὡς καὶ ἡ Ἰλιὰς ἀκριβῶς δηλοῖ, δῆλον ἐκεῖθεν καὶ τὸ γράμμα. ὃ καὶ στοιχεῖον σημαίνει συνήθως. ἔτι δὲ καὶ σύγγραμμα. ἐξ οὗ καὶ πολλὰ γράμματα εἰδέναι φασὶ καὶ γραμματικὸν εἶναι, τὸν πολλῶν συγγραμμάτων ἔμπειρον. κεῖται δ' αὖ τὸ καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν τῷ, γράμματα δ' οὐκ ἄλλια τὰ ἀπόκρυφα. καὶ, Πλάτωνος τὸ περὶ ψυχῆς γράμμα ἀναλεξάμενος καὶ ἕτερον μέν, οὕτως. ἱστέον δὲ καὶ ὅτι τὰς μὲν τῶν κνημῶν γραπτῦς, αἱ κνημῖδες κωλύουσι. τὰς δὲ τῶν χειρῶν, αἱ χειρῖδες. ἤγουν τὰ τῶν χειρῶν καλύμματα ἐκ δερμάτων δηλαδὴ καὶ αὐτὰ ὄντα. ὧν ἡ παραγωγή, ὥσπερ κνήμη κνημίς οὕτω καὶ χεὶρ χειρίς. ἐξ ἧς καὶ ἐγχειρίδιον, οὐ μόνον τὸ ξιφίδιον καὶ τὸ μαχαίριον ἢ τὸ βιβλίδιον ὡς τὸ Ἐπικτήτου ἐγχειρίδιον, ἀλλ' ὡς ὁ Ἀθήναιος δηλοῖ, καὶ τὸ τῆς θαλασσίας κώπης κράτημα. ἱστέον δὲ ὅτι οὐ μόνον κατὰ ἀκανθῶν χειρῖδες ἐπινοοῦνται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἔργων εὐχερείᾳ. καὶ θερίζοντες γοῦν τινες, χειρίσι χρῶνται εἰ ἢ μὴ δακτυλωταῖς. καὶ πλάσσοντες δέ, καὶ ζυμοῦντες. τινὰς γοῦν οἶδα φιλοσοφεῖν, εὑρεῖν τὸ, σιτοποιὸς χειρῖδας ἔχειν καὶ περὶ τῷ στόματι κημόν, ἕνεκα τοῦ σταῖς, ἵνα μή τι ἱδρὼς ἐπιφέροι, μήτε τοῖς φυράμασιν ὁ τρίβων ἐμπτύοι ἢ ἐμπνέοι. ἔνθα σημείωσαι τὸν κημὸν ἐνδηλοτάτην διαφορὰν ἔχοντα πρὸς τὸν χαλινόν. ὁ μὲν γάρ, ἐπὶ ἵππων. ὁ δὲ κημός, ἰδοὺ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων. ἔξω δηλαδὴ περὶ τὰ χείλη κείμενος. δηλοῖ δέ πως καὶ ὁ τὰ τῆς ἄρκτου κατασφαλιζόμενος ὡς τι μὴ δάκνειν τὸν παρατυγχάνοντα. εἰ δὲ καὶ σιδηροῦς ἢ χαλκοῦς ἐκεῖνος, ἀλλ' ὁ κατ' ἀνθρώπων, οὐκ ἂν εἴη τοιοῦτος. ἀλλὰ κόμμα τι λινοῦν περιβάλλεται τῶν τε χειλέων καὶ τῆς ῥινός, ἵνα μή τι φορτικὸν ἔξωθεν εἰσπνέοιτο, λεπτὸν ὂν καὶ ξανθὸν ἐπιβουλεῦσαι τοιούτοις μέρεσιν. ἔτι ἱστέον καὶ ὅτι χειρὸς πολλῶν ὄντων παραγώγων, ἐκεῖθεν ἐστὶ καὶ τὸ διαχειρίσασθαι. ἀφ' οὗ καινότερον κατὰ συγκοπήν, καὶ τὸ διαχρήσασθαι. ναὶ μὴν καὶ τὸ ἐγχειρίσαι τὴν δεξιάν. τούτοις δέ, πολὺ διαφέρει τὸ μεταχειρίζεσθαι. ἱστέον δὲ καὶ ὅτι ἐκ τοῦ γράφειν ὅπερ ἐστὶ ξέειν ὡς καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα σαφῶς δεδήλωται, τό, τι γράμμα γίνεται ὡς καὶ αὐτὸ ἐρρέθη, καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ παρώνυμον γραμματικὸν ἔκπωμα. ἤγουν ὡς Ἄλεξις ἂν εἴποι, τὸ ἔχον κύκλῳ τὰ γράμματα. ἔτι δὲ καὶ ἡ κατὰ τόπον περιγραφὴ διὰ τὴν κύκλῳ ξέσιν τοῦ ὑποκειμένου χωρίου. καὶ ἡ παρὰ τοῖς ῥήτορσι δὲ παραγραφή, ξέσις οὖσά τις καὶ ἀπάλειψις δικαιολογίας. καὶ μήν, καὶ ἡ γραφὴ τουτέστιν, ἡ στίξις ἣν περὶ εἶναί φασι ποικίλματα ἐν σώμασιν. ἣν δὴ γραφὴν παθοῦσαι Θρᾳκικαί τινες γυναῖκες ἐφ' ὕβρει, ἐξαλείψαι τὸ φασὶ τὴν συμφορὰν ταύτην, προσκαταγραψάμεναι ἤγουν στίξασαι καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ χρωτός. ἵνα ὁ τῆς ὕβρεως χαρακτὴρ εἰς ποικιλίας ἀμειφθείη, κόσμου προσηγορίᾳ τοὔνομα ἐξαλείψας ᾧ δηλαδὴ ὀνομάζονται αἱ στιγματίαι. ἔτι ἐκ τοῦ γράφειν καὶ γράφειν, γίνεται καὶ ἡ τεχνικὴ περιγραφὴ. ἡ πρίων δηλαδὴ γράουσα ἤγουν ἐσθίουσα ὡς καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται. ἢ γράφουσα ὅ ἐστι ξέουσα, καὶ οὕτως ἀπεσθίουσα τὰ ξύλα οἷς ἐπιτρίβεται παρεργολαβεῖ. καὶ οὕτως ἐξακριβοῦσα σχημάτων ἰσότητα κατὰ τό, καὶ ἐκ περιγραφῆς τετράγωνος. ἤγουν ἴσος πάντῃ καὶ στερεὸς ὡς εἰ καὶ ἐπὶ τετραγωνίσθη διά τινος περιγραφῆς. ἱστέον δὲ καὶ ὅτι τῆς γραπτῦος ἀρσενικὸν ὁ γραπτός. ὅθεν καὶ ἰχθύες νωτόγραπτοι παρὰ τοῖς παλαιοῖς, οἱ ἔχοντες τὰ περὶ νῶτα γραμμάς τινας. τὸ δὲ βάτων οὕνεκα, διπλόην ἔχει τοῦ ἕνεκα. καὶ νῦν μέν, βάτων οὕνεκα χειρῖδας, ἵνα τις ἐκφύγῃ βάτους. ὧν πάνυ μάζονες, οἱ κυνόσβατοι, ὥσπερ καὶ πῖλος ἐκ τοῦ οὕνεκα, ἐπεὶ κωλύσει ἐκ τοῦ. καὶ οἶκος, καύσωνος ἕνεκα, ἵνα τις ἐκκλίνῃ καύσωνα. καὶ οὕτω μὲν ἄρτι βάτων οὕνεκα χειρῖδας ἐπὶ ἐκκλίσει. ἄλλως μέντοι περὶ τὰ ἀγροῦ γεωργὸς οὕνεκα βάτων, ὥσπερ ἢ διξαμένου οὕνεκα ἐκ τοῦ. ἢ οἶκος ἀνὰ καύσωνος οὕνεκα, οὐκ ἐπὶ φυγῇ ἀλλ' ἐπιτυχίᾳ. ἵνα δηλαδὴ βάθους ἔχῃ τις καὶ ὕπνον ἢ ἀνάπαυσιν. οὕτως οἱ περὶ τὸν δόλιον ἕνεκα βάτων ὡς εἰκὸς τὰ φυτὰ δι' αἱμασιάς. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλοι τρόποι τοῦ, οὕνεκά τινος. βαστάζεται γάρ τις ἕνεκα φίλου, ἤγουν διὰ φίλον. καὶ αὖ πάλιν οὕνεκα ἐχθροῦ. ἤγουν διὰ ἐχθρόν. ἀντιπεφράσαι δὲ ὁ βάτος τῇ βάσει αὐτῇ ἄβατος ὢν. κατὰ τό, γένοιτ' ἂν τόπος ἄβατος, βάτου πολυειδείας. ὃ κεῖται ψεκτικῶς παρὰ Ἀγαθαρχίδῃ σκώπτοντι. ὁμοίως καὶ τό, τίς ἂν δύναιτο τὴν κύρου δόσιν, ἄκυρον ποιῆσαι; καὶ τό, εἰκός ἐστι τὴν ἀθλίαν ἐν τοῖς τοῦ Διὸς κεφαλῆς γεννηθεῖσαν, τῶν ἀγαθῶν ἔχειν τὸ κεφάλαιον. δῆλον δ' ὅτι πρὸς διαστολὴν τοῦ βάτις ὀξυτόνου, ἡ βάτος ἢ ὁ βάτος βεβαρυτόνηται. αὐτὸ δέ, δίεσαλται διπλασμῷ τοῦ τ. βάττος βασιλεὺς Λιβύης. οὗ καὶ τὰ Πινδαρικὰ ὡς πολυωνύμου μέμνηνται. ὃς δοκεῖ προοίμιον δοῦναι τῆς τοῦ βαττολογεῖν. ἡ δὲ αἰγείη κυνέη, λόγον ἔχει ὁποῖον ἢ ἡ ἰκτιδέη κυνέη. καὶ γέγραπται περὶ ἑκατέρων ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα τοῦ ἐρωτᾶν. τὸ δὲ πένθος ἀέξων ἐπιφωνηματικῶς εἴρηκεν, ὑπερκαταβὰς ὁμιλοῦντι ἐν ᾧ, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἔχοντα. βλωθρὴ δέ, ἐνταῦθα μέν, ὄγχνη. ἐν Ἰλιάδι δέ, πίτυς. καὶ ἐρρέθη ἱκανῶς ἐκεῖ περὶ τῆς τοιαύτης λέξεως. κερτόμια δὲ νῦν ἔπη, οὐ τὰ ὑβριστικὰ καὶ ὀνειδιστικὰ ὅ ἐστι μεμπτικά. τέμνοντα δὲ ἄλλως κέαρ διὰ τὸ ἐρεθιστικὰ εἶναι εἰς χόλον. κατὰ τό, σὺ δὲ μὴ χόλον ἔνθεο θυμῷ. ἐξ οὗ δὴ τόπου καὶ ἄρχεται τὰ κερτόμια ἐνταῦθα ἔπη. τὸ ἀκόμιστον δηλαδὴ τὸν γέροντα εἶναι. τὸ γῆρας λυγρὸν ἔχειν. τὸ κακῶς αὐχμεῖν. τὸ ἀεικέα φορεῖν. ἃ δὴ κομματικῶς κεῖνται ὡς ἐν σκώμμασι πρέπει. ἔτι δὲ καὶ τὸ δμῶος εἶναι. δῆλον δὲ ὅτι περὶ χερσὶ γόνιμον ἐστὶν ἐκ τοῦ κέρτομος τρισυλλάβου ὀνόματος, τὸ κερτόμιον ἔπος. τὸ δὲ κάτω ἔχων κεφαλήν. ὅ ἐστι τουτέστιν ὕστερον παρ' ἀστοῖς κάτω κάρα, ἢ συνήθως κατωκάρα. ἐκεῖνο τὸ ἐπὶ τῶν κατὰ κεφαλὴν κρεμαμένων

ἐβυθιζομένων λέγει. Τὸ δὲ οὐκ ἀδαημονίη σ' ἔχει ἀμφιπολεύειν ὄρχατον, περίφρασίς ἐστι, δηλοῦσα τὴν τῆς κηπουρικῆς. τούτου δὲ κομματικὴ ἐπιτομὴ, τὸ, ἀλλ' εὖ κομιδὴ ἔχει· τουτέστιν ἐπιμεμέληται ὁ ὄρχατος περὶ οὗ προείρηται ἀλλαχοῦ. ἀμφιπολεύειν δὲ, οὐχ ἁπλῶς τὸ περιοδεύειν, ἀλλ' ἔχει καὶ δουλικῆς σημασίας ἀφ' ἧς αἱ ἀμφίπολοι. Ἐν δὲ τῷ, οὐ φυτὸν οὐ συκῆ καὶ ἑξῆς, τῷ καθόλου ἤγουν τῷ φυτῷ, ἐπισυνάπτει τὰ ὑπ' αὐτὸ μερικὰ δένδρα τε καὶ λοιπά. φυτὰ γὰρ πάντως καὶ τὰ περὶ πρασιὰν, περὶ ἧς καὶ αὐτῆς ὁμοίως προερρέθη, καὶ ἡ συκῆ καὶ τὰ ἐφεξῆς δένδρα. Ὅρα δ' ἐνταῦθα καὶ τὴν ἐπιμονὴν τοῦ ἀποφατικοῦ εὐειδοῦς καὶ λαμπροῦ σχήματος καὶ τὴν γοργότητα, ἐν τῷ, οὐ φυτὸν οὐ συκῆ οὐ τόδε οὐ τόδε. ἐκτείνει δὲ καὶ νῦν τὴν ἄρχουσαν ἡ συκῆ. Τὸ δὲ οὐκ ἄνευ κομιδῆς κατὰ κῆπον, σαφηνίζεται τῷ, ἀλλ' εὖ τοι κομιδὴ ἔχει ἡ τοῦ ὀρχάτου. Τὸ δὲ οὐκ ἀγαθὴ κομιδὴ ἔχει, ἀστεῖόν ἐστι ῥητορικὸν ἀντίθετον. λέγει γὰρ ὡς ὁ μὲν κῆπος ἔχει κομιδὴν ὑπὸ σοῦ, σὺ δὲ οὐκ ἔχεις τὴν δέουσαν κομιδήν, ὅμοιον δέ τι μετ' ὀλίγα καὶ τό, αὐτὸν κομιδὴ ἀγαθὴ ἔχει ἀλλὰ γῆρας λυγρὸν ἔχεις. Τὸ δὲ αὐχμεῖς κακῶς, ἐχρησίμευσε καὶ τῷ κωμικῷ εἰς σκῶμμα ἐν ταῖς Νεφέλαις. αὐχμεῖ δὲ κακῶς, ὁ καὶ ῥύπον ἔχων κατὰ τὸν Λαέρτην καὶ ἄλουτος. γίνεται δὲ τὸ αὐχμεῖν ὥσπερ καὶ ὁ αὐχμὸς, παρὰ τὸ αὔω τὸ ξηραίνω πλεονασμῷ δασέος. ὡς καὶ ἐν τῷ βρυχηθμὸς γίνεται καὶ τοῖς ὁμοίοις. δῆλον δὲ ὅτι ῥύπῳ ξηρανθεὶς, γῇ ἔοικεν αὐχμώσῃ καὶ μὴ τεγγομένῃ ὕδασι. Ἀεργίαν δὲ, οὐ μόνον τὴν κοινῶς λεγομένην ἀργίαν λέγει τὴν ἐκ τῆς ἀεργίας κακοπραγμοσύνην, ἀλλὰ καὶ τὴν εἰς ἔργον ἀτεχνίαν. διαφέρουσαν τῆς κακοεργίας, ὅτι ἐκείνη μὲν, κακίαν δηλοῖ ψυχῆς ὡς ἐν τῷ, κακοεργίης εὐεργεσίη μέγ' ἀμείνων. αὕτη δὲ, ἀνεπιστημοσύνην. Τὸ δὲ δούλειον εἶδος καὶ μέγεθος, ὁμογραφεῖται τῇ ἐκ τοῦ δουλεύω γινομένῃ δουλείᾳ. οὐ μὴν καὶ τὸ δούλιον ἦμαρ. ἐκεῖνο γὰρ, τῷ ἰῶτα μόνῳ παραλήγεται. καθὰ καὶ ἡ δουλία ἡμέρα ὥς φασιν οἱ παλαιοί. Τὸ δὲ οὐδὲ κομίζει ῥῆμα ἔχει, τὸ πρωτότυπον τοῦ κατ' ἐπιμέλειαν κομιδῆς. Τὸ δὲ τοιούτῳ δὲ ἔοικας, ἐπεὶ λούσαιτο φάγοι τε εὑδέμεν μαλακῶς, διπλῆν ἔχει ἔννοιαν· ἢ γὰρ ὅτι τοιοῦτος εἶ οἷος λούεσθαι καὶ μετὰ τὸ ἐμφαγεῖν, κοιμᾶσθαι οὐ μὴν καὶ ἔργοις ἐπιπονεῖν αἰδεσιμοῖς. ἢ ὅτι τοιούτῳ ἤγουν βασιλεῖ ἔοικας, οὐ νῦν οὕτως ὡς ἔχεις, ἀλλ' ὅτι ὁ τοιοῦτος λούσαιτο καὶ φάγοι, ὥς τι καὶ αἴτια πεσεῖν εἰς ὕπνον. τοιαῦτα γὰρ τὸ ἄρτι ῥυπῶν ἀχρηλεώμενος ὁ κατὰ σέ, φανείη ἂν τῇ ἀλλοιώσει ὡς βασιλεύς. ὃ δὴ σύμφωνόν ἐστι τῇ περὶ λουτροῦ καὶ λοιπῆς κατὰ σῶμα τημελείας δόξῃ ὡς καὶ ἀλλοιοῦντα τὰ μέλη, καὶ κάλλιον αὐτὰ ποιοῦντα εἰ θεραπεύοιτο. καὶ ἔστι μὲν καλὴ καὶ ἡ τοιαύτη ἔννοια. σαφεστέρα δὲ καὶ ἀβιαστοτέρα ἡ πρώτη. Τὸ δὲ βασιλῆϊ ἀνδρὶ ἔοικας τοιούτῳ δὲ ἔοικας καὶ ἑξῆς, πολυκαλλές ἐστι καὶ αὐτὸ σχῆμα ἐπαναστροφῆς. ὁποῖόν τι ἐν Ἰλιάδι τὸ, εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν. εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἴθωνι σιδήρῳ. ὧν τὸ μὲν, συμπληροῖ στίχον, τὸ δ' αὖ κατάρχει τοῦ ἐφεξῆς στίχου. δῆλον δὲ ὡς ἔχει τι κερτομίας καὶ τὸ, τῷ μὲν βασιλῆϊ ἐοικέναι λέγειν τὸν γέροντα, τῷ δὲ ἐρωτᾶν κατὰ ἐναντίαν ἔννοιαν, τίνος δμὼς εἴη καὶ αὐτὸς, οὐ τῶν ἄλλως θεραπόντων ἀλλὰ τῶν κακοπονούντων. ὁμοίως δὲ δῆλον ἐκ τῶν τοιούτων, καὶ ὡς ἔχαιρεν αὖ περὶ γεωργίαν ὁ Λαέρτης ὥστε καὶ Ὀδυσσεὺς φθάσας ἐνεβρεύσατο πρὸς τὸν μακρὸν ἦθος τῇ γεωργικῇ τέχνῃ. καὶ ὅτι διὰ τὸ ἐπὶ τῷ υἱῷ πένθος, ὁ γέρων τοῖς ἀγροῖς ἐκδέδωκεν ἑαυτόν. Τὸ δὲ ἡ γὰρ δίκη ἐστὶ γερόντων, ἀπόφασίς ἐστι σεμνὴ γνωμικὴ κατὰ τὸ, τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων. καὶ, αὕτη τοι δίκη ἐστὶ θεῶν. καὶ ὅσα τοιαῦτα. Τὸ δὲ οὗτος ἀνὴρ ξυμβλήμενος οὔτι μάλ' ἀρτίφρων καὶ ἑξῆς, ψόγος ἐστὶ τοῦ μὴ ἐντελῶς διαπιθεύσαντος ἐφ' οἷς ἠρώτα. ἀναφορικὸν δὲ ἐνταῦθα τὸ, οὗτος ἀνήρ. οὐ γὰρ πάρεστιν ἐκεῖνος ὡς καὶ δείκνυσθαι. Τὸ δὲ οὐ τόλμησεν ἕκαστα εἰπεῖν, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐκαρτέρησε καὶ νῦν κεῖται, καθὰ καὶ πρὸ ὀλίγων. Τὸ δὲ ἀμφὶ ξείνῳ ἐμῷ, ταυτόν ἐστι τῷ, περὶ φίλου ἐμοῦ. Τὸ δὲ καὶ εἰς ἀΐδαο δόμοισι, σαφηνίζει τὸ τέθνηκεν. ἔστι γὰρ ἵνα οὐ μόνον τροπικῶς κακῶν ὑπὸ κατὰ τὴν τραγῳδίαν θανεῖν, ἀλλὰ καὶ λόγοις μόνοις κατά τι φήμην ἁπλῶς, καὶ μὴν κατ' ἐπιτήδευσιν ὅτε τις προστίθεται λόγοις θανὼν, ἐργασίαις ὁ ἀθάνατος τραγῳδικῶς εἰπεῖν καὶ ἀποξενοῦσθαι κλέος. ὃ καὶ Ζάλμοξις καὶ Πυθαγόρας ἐπραγματεύσαντο. λέγει οὖν τὸ τέθνηκεν ἐνταῦθα, οὐχ οὕτω πως ἀλλ' ὅτι τις κατὰ φύσιν θανὼν, ἐν ᾅδου γίνεται. Ἀρκεισιάδης δὲ Λαέρτης, ὡς υἱὸς Ἀρκεισίου. ὃς ἢ παρὰ τὸ ἀρκῶ ἀρκέσω ἐῤῥέθη ὡς οἷα ἐπαρκεῖν ἁπλῶς δυνάμενος ὅθεν καὶ ἡ ποδάρκης. ἢ διότι ἄρκτος αὐτὸν ἢ τοι ἄρκτος ἐθήλασε. καθὰ καὶ ἱστοροῦν τινα ἐκεῖνος ἡ αἴξ. καὶ ἄλλους τινὰς, λύκαινα. ἐν οἷς καὶ οἱ τῶν Ῥωμαίων ἔξαρχοι κατὰ δίκαια. Ῥῶμος δηλαδὴ καὶ Ῥωμύλος οὓς ἐθήλασε λύκαινα ἡ πρὸς Ἰταλιώταις λοῦπα. ὃ δὴ ὄνομα, μετῆκται ἀστείως εἰς ἑταιρίδων προσηγορίαν. τὸ ζῷον γὰρ ἁρπακτικὸν ἡ λοῦπα εἴτουν λύκαινα, καὶ αἱ ἑταιρίδες δὲ, ὁμοιότροποι. εἰ δὲ καὶ μῦθος τερατεύεται ὡς ἄρα τέκοι αὐτὸν ἄρκτος, ἡ ἱστορία θεραπεύει τὸ τοιοῦτον βρέφος ἀνθρωπίνως μαιευθεῖσα. φασὶ γὰρ Κέφαλον τὸν Δηϊονέως ἢ Δηΐονος ἐξ ἄρκτου γυναικὸς τεκεῖν τὸν Ἀρκείσιον. ἀνθεμόεις δὲ κρατὴρ ὡς καὶ ἐν ἄλλοις λέβητες καὶ τρίποδες ἐῤῥέθησαν ἀνθεμόεντες, οἱ ἀναθηματικοὶ διὰ κειμηλίωσιν. ἢ ἀνθηροὶ διὰ τὰ δαιδάλματα. ἐν δὲ τῇ Ἰλιάδι, καὶ τοπικὸν ἐπίθετον τὸ ἀνθεμόεν κεῖται. λειμῶνα γὰρ Ὅμηρος ἐκεῖ φησιν ἀνθεμόεντα. αἱ δὲ ἁπλοΐδες χλαῖναι, πρὸς διαστολὴν ἴσως ἂν μὴ τοιούτων ἐῤῥέθησαν, ὁποῖαι πάντως αἱ διπλοΐδες. περὶ δὲ φαρέων καὶ ταπήτων καὶ χιτώνων, πολλαχοῦ δηλοῦνται. Ὁ δὲ περὶ γυναικῶν ἐνταῦθα λόγος, χρήσιμος ἐν τοῖς πρὸ τούτων, εἰς τὸ, οὐκ ἄδωρος οὐδὲ λίπασα. ἔνθα ἐφαίνετο, καὶ ὅτι δωρεάς

τοῖς

τὰς γυναῖκας ἐκεῖ ὁ ποιητὴς λέγει, καὶ ὅτι ἐδίδοντό ποτε καὶ γυναῖκες δῶρα ἐπιξενουμένοις. Εἰδαλίμας δὲ, ἢ τὰς εὐειδεῖς λέγει. ἢ καὶ ἄλλως τὰς ἐπιστήμονας, παρὰ τὸ εἰδέναι. ἵνα εἶεν πάντων τῶν ἔργα εἰδυίας καὶ τὸ εἰδαλίμας. τὸ μέντοι ἰδάλιμον καῦμα, δηλοῖ τὴν ἰσχὺν τῶν ἀρχαίων περὶ τὸ ἰδίειν ἢ τὸ ἱδρὼς, ὃ δηλοῖ τὸν ἱδρῶτα. Ὅτι ἀγαθοῦ ξένου δηλωτικὸν τὸ, ἄνδρα ποτ᾽ ἐξείνισσα ἐμὸν πρὸς δῶμ᾽ ἐλθόντα, οἶκον δηλαδή. καὶ οὔπω τις βροτὸς ἄλλος ξείνων τηλεδαπῶν, φιλίων τουτέστι φίλτερος ἐμὸν ἵκετο δῶμα. ἐκ τοῦ φίλος δὲ, ὁ φιλίων γίνεται. ἀπ᾽ αὐτοῦ δὲ ὡς καὶ προεδηλώθη, ὁ φίλιστος. οὗ χρῆσις καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ. Ἔτι ὁμοίως ξενικὸν φρασικὸν καὶ τὸ, τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δώματ᾽ ἄγων, εὖ ἐξείνισσα ἐνδυκέως φιλέων, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων, καὶ οἱ δῶρα πόρον ξεινήια οἷα ἐῴκει. ψόγον δὲ φράζει χώρας τὸ, ξεῖνε γαῖαν μὲν ἱκάνεις ἣν ἐρεείνεις, ὑβρισταὶ δ᾽ αὐτὴν καὶ ἀτάσθαλοι ἄνδρες ἔχουσιν. ἐπὶ δὲ τοῦ μάτην δωρησαμένου, ἁρμόζει τὸ, δῶρα δ᾽ ἐτώσια ταῦτα χαρίζεο μυρία ὀπάζων. Μνήμην δὲ εὐεργετικοῦ ποτε ἀνδρὸς ἀγαθὴν ἔχει τὸ, εἰ γάρ μιν ζωόν γ᾽ ἐκίχεις ἤτοι κατέλαβες, εὗρες, δώροισιν ἀμειψάμενος ἀπέπεμψε καὶ ξενίῃ ἀγαθῇ. ἡ γὰρ θέμις ὅς τις ὑπάρξει. καὶ ἔστι καὶ τοῦτο γνωμικὸς ἀφορισμὸς ὅμοιος τῷ, ἡ γὰρ δίκη ἐστὶ γερόντων ἐν τοῖς τοιούτοις, ὡς πρὸ βραχέων ἐρρέθη. Ὅρα δὲ τὸ ὑπάρξει, ἀντὶ τοῦ, προκατάρξει. οὕτω καλῶς καὶ προτίθεται λεγόμενον παρὰ τῶν παλαιῶν. ὅπερ οἱ μεθ᾽ Ὅμηρον, καὶ κατάρχειν φασίν. ἀφ᾽ ὧν καὶ ἡ καταρχὴ τῶν ἔργων καὶ ἡ ὑπαρχή. ὡς δηλοῖ καὶ τὸ ἐξ ὑπαρχῆς. λέγει δὲ ἡ ῥηθεῖσα γνώμη, ὅτι θέμις τουτέστι δίκαιον, ἀντιχαρίζειν τὸν ὑπάρξαντα. κατὰ τὸ, δόμεν ἤγουν δὸς ὅς κεν δῷ, τὸ ἰσόδοτον. καὶ ἵνα καὶ χάρις χάριν εἴη τίκτουσα, κατὰ τὸ ἐν ἄλλοις ῥηθὲν τῶν χαρίτων ἴδιον. Τὸ δὲ ἐκίχες, ἢ ἐκ τοῦ κιχῶ γίνεται, ἢ ἐκ τοῦ κίχημι ἐξ οὗ τὸ κιχήμεναι. Ὅτι συχνὰ νοήματα ἐνταῦθα τὰ τοῦ Λαέρτου περὶ Ὀδυσσέως, ταῦτα. σὸν ξεῖνον δύστηνον, ἐμὸν παῖδα εἴ ποτ᾽ ἔην γε δύσμορον. ὅν που τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης, ἠὲ ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, ἢ ἐπὶ χέρσου θηρσὶ καὶ οἰωνοῖς ἕλωρ γένετο. λυπεῖ δὲ τὸν γέροντα, καὶ ὅτι οὐκ ἔκλαυσεν ἐκεῖνον περιστείλασα μήτηρ, οὐδ᾽ ἄλοχος πολύδωρος ἐχέφρων Πηνελόπεια κώκυσεν ἐν λεχέεσσιν ὡς ἐπεῴκει ὀφθαλμοὺς καθελοῦσα. τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων, τὸ καὶ ἀλλαχοῦ ῥηθέν. μεθοδικὰ δὲ ταῦτα τοῦ γέροντος ἐπὶ τῷ υἱῷ. Ὅρα δ᾽ ἐν τούτοις τὸ, ἢ ἐπὶ χέρσου ἕλωρ ἐγένετο, ἀσυνήθως φρασθέν. τὸ μὲν γὰρ ἀκόλουθον, τοιοῦτον ἂν ἦν. ὅν που ἔφαγον ἰχθύες ἢ ἐπὶ χέρσου θῆρες καὶ οἰωνοὶ ἕλωρ ἔθηκαν. ὁ μέντοι γέρων ὡς διὰ λύπης ἐκλαθόμενος τῆς συνήθους φράσεως, ἐνήλλαξεν αὐτήν. καὶ χρὴ νοεῖν ἐκ τοῦ, ὅν που τῆλε, ἀπὸ κοινοῦ τὸ, ὅς. ὡς εἰ ἔλεγεν, ὃς ἐπὶ χέρσου ἕλωρ ἐγένετο. Ὅρα δὲ καὶ τὸ, θηρσίν. εἰ γὰρ ἄλλως θηρία πάντα τὰ ἄλογα ὡς προδεδήλωται, ἀλλ᾽ ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα θῆρας ἰδιαζόντως τοὺς περὶ χέρσον ὠμηστὰς λέγει, ὥσπερ καὶ οἰωνοὺς, οὐ πάντας ἀλλὰ τοὺς σαρκοβόρους. Τὸ δὲ περιστείλασα, κυριωτάτη λέξις ἐστίν. εὐκοσμίας δηλοῦσα νῦν μὲν ἐπὶ νεκροῦ. παρ᾽ ἄλλοις δὲ, καὶ ἐπὶ ζώντων. τοιαύτης δὲ διωνύμως καὶ ἡ περιστολή. Ἄλοχος δὲ πολύδωρος καὶ νῦν, ὥσπερ καὶ ἐν Ἰλιάδι ἡ Ἀνδρομάχη ἢ εἴ τις ἄλλη. Καθελεῖν δὲ ὀφθαλμοὺς, τὸ νεκρικῶς καλύψαι ὡς ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος. γίνεται γὰρ ἐν τοῖς τοιούτοις, καθαιρεῖν ἐπὶ συμμύσει τὰ βλέφαρα. Ὅτι καὶ ἐνταῦθα ἔμπορος κεῖται ὁ ἀλλοτρίας νεὼς ἐπιβάτης. φησὶ γάρ. ποῦ δὲ νηῦς ἕστηκε θοὴ ἥ σ᾽ ἤγαγε; ἦ ἔμπορος εἰλήλουθας νηὸς ἐπ᾽ ἀλλοτρίης, οἱ δ᾽ ἐκβήσαντες ἔβησαν. Ἔνθα ὅρα καὶ τὸ οἱ δὲ, ἀντὶ τοῦ, οἱ ναῦται. νοηθέντες ἀπηνῶς ἐκ τῆς νηός. Καὶ ὅτι βῆναι μὲν, τὸ ἀποβῆναι. τὸ ἀποπλεῦσαι. ἐκβῆσαι δὲ, τὸ ἐξαγαγεῖν τῆς νηός. Ἐν δὲ τῷ, ἢ ἔμπορος εἰλήλουθας, λυπικὸς ὁ ἐστιγμένος. ὃ ζηλώσαντες οἱ μεθ᾽ Ὅμηρον, κατάρχουσι δι᾽ αὐτοῦ τῶν παρ᾽ αὐτοῖς λύσεων.

Τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Τοιγὰρ ἐγώ τοι ταῦτα μάλ᾽ ἀτρεκέως καταλέξω.
Εἰμὶ γὰρ ἐξ Ἀλύβαντος ὅθι κλυτὰ δώματα ναίω,
Υἱὸς Ἀφείδαντος Πολυπημονίδαο ἄνακτος,
Αὐτὰρ ἐμοί γ᾽ ὄνομ᾽ ἐστὶν Ἐπήριτος. ἀλλά με δαίμων
Πλάγξ᾽ ἀπὸ Σικανίης δεῦρ᾽ ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλοντα.
Νηῦς δέ μοι ἥδ᾽ ἕστηκεν ἐπ᾽ ἀγροῦ νόσφι πόληος.
Αὐτὰρ Ὀδυσσῆι τόδε δὴ πέμπτον ἔτος ἐστίν,
Ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβη καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθε πάτρης,
Δύσμορος. ἦ τέ οἱ ἐσθλοὶ ἔσαν ὄρνιθες ἰόντι
Δεξιοί. οἷς χαίρων μὲν ἐγὼν ἀπέπεμπον ἐκεῖνον.
Χαῖρε δ᾽ ἐκεῖνος ἰών. θυμὸς δ᾽ ἔτι νῶιν ἐώλπει
Μίξεσθαι ξενίῃ, ἠδ᾽ ἀγλαὰ δῶρα διδώσειν.

Ὅτι Ὀδυσσεὺς ὑπὲρ τοῦ τὸν πατέρα ἀποπειρᾶσθαι ἐπικρύπτων ἑαυτὸν, πλάττει εἶναι μὲν ἐξ Ἀλύβαντος, υἱὸς δὲ Ἀφείδαντος Πολυπημονίδαο ἄνακτος. ἑαυτῷ δέ φησιν ὄνομα εἶναι, Ἐπήριτος. ἀλλά με δαίμων πλάγξεν ἀπὸ Σικανίης, ἐκεῖθεν δηλαδὴ ἐρχόμενον. Ἰστέον δὲ ὅτι Ἀλύβη μὲν ἡ Ἀλύβας, πόλις Ἰταλίας ἢ κλαδεῦσα ὕστερόν φασι μεταποίῃον. ἕτεροι δὲ, πόλιν Θρᾳκίας ταύτην εἶπον. Ὅμηρος δὲ ταύτην ἐπὶ τῷδε ἐπλέξατο, οἷα παρωνυμιάζουσαν τῇ ἄλῃ τῇ εἰς τὴν πλάνην τοῦ Ὀδυσσέως. Ἀφείδαντος δὲ

υἱὸς

Ὣς φάτο. τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα.
Ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν,
Χεύατο κὰκ κεφαλῆς πολιῆς ἀδινὸν στεναχίζων.
Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς, ἀνὰ ῥῖνας δέ οἱ ἤδη
Δριμὺ μένος προὔτυψε φίλον πατέρ' εἰσορόωντι.
Κύσσε δέ μιν περιφὺς ἐπιάλμενος, ἠδὲ προσηύδα.
Κεῖνος μέντοι ὅδ' αὐτὸς ἐγὼ πάτερ ὃν σὺ μεταλλᾷς,
Ἤλυθον εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ἀλλ' ἴσχεο κλαυθμοῖο γόοιό τε δακρυόεντος.
Ἐκ γάρ τοι ἐρέω, μάλα δὲ χρὴ σπευδέμεν ἔμπης.
Μνηστῆρας κατέπεφνον ἐν ἡμετέροισι δόμοισι,
Λώβην τιννύμενος θυμαλγέα καὶ κακὰ ἔργα.
Τὸν δ' αὖ Λαέρτης ἀπαμείβετο φώνησέν τε.
Εἰ μὲν δὴ Ὀδυσεύς γε ἐμὸς πάϊς ἐνθάδ' ἱκάνεις,
Σῆμά τί μοι νῦν εἰπὲ ἀριφραδὲς ὄφρα πεποίθω.

ἐφ' ἣς εἶναι λέγει, ἐμφαίνων δ' ἑαυτὸν ἐλαφρὸν καὶ μεγαλόδωρον. ὃ ζητῶν καὶ ὁ Λαέρτης, ἔφη πρὸ ὀλίγων ὅτι δώροις ἂν σε ὀδυσσεὺς ἀμειψάμενος ἀπέπεμψε. πλὴν ἡμᾶς δὲ αὐτὸν καταψεύδεται κατὰ πάντα, πρὸς αἴνιγμα τῶν πολλῶν πημάτων ὧν ἔπαθε. τὸ δὲ ἐπίειστος, ταυτόν πώς ἐστι τῷ πολυμάχητος ἀπὸ τοῦ ἐρίζω. ἐπεὶ πᾶσιν ἔμελλε καὶ ἐπίστροφος εἶναι ἀνθρώποις ὀδυσσεύς. οὐ καὶ ἔδει τὴν ἀγαθὴν ὑπέστρεψεν ἔχειν. ἰστέον δὲ ὅτι κατὰ ἀναλογίαν, ἐπίειστος ὤφειλεν εἶναι ὁμοίως τῷ ἀμφίειστος, ἀπήγαγε δὲ τὸ σίγμα διὰ χρείαν δακτύλου. ὃ γίνεται ἐν ᾧ, νέρθιτον ὄρος. καὶ εὐκτίτον, καὶ εὐκτιμένην. ἐν ἄλλοις. ὁ ποῦτος μὲν ὁ πλαστὸς ὕστερος ἐπίειστος. ὁ μέντοι γε παρὰ τοῖς ὕστερον ἐπίξηρος δὴ προπαραλήγεται καὶ παραλήγεται ἐν διπλασιασμῷ τοῦ ἀμετάβολου, ψόγον δηλοῖ προσώπου λαμβανόμενος αἰτίου, πολύψεκτος. καθ' ὃ πολλὰ ῥητὰ δηλαδή. ὡς τὸ ἐπιπροθέσεως καὶ ταῦθα τὴν κατὰ δηλώσεως. ἵνα ᾖ ἐπίξηρος, ὁ κατάξηρος. Σικανίαν δὲ τὴν σικελίαν φασί τινες. ἣν ἐν ᾗ πλεῖον τοῦ ὀδυσσέως προσποίησιν πλάνης γενέσθαι. διὸ ὁ ὀδυσσεὺς ἄγει οὐκ ἀφανῶς αὐτῆς μιμνήσκεται δὴ σικανίαν, οἰκίσαι καὶ καλίζει λέγεται ἴβηρας ἐλθόντας ἀπὸ σικανοῦ ποταμοῦ. διόδωρος δέ που τοῦ δεκάτου βιβλίου εἰπὼν περί τε σικελῶν καὶ σικανῶν, διαφορὰν οἶδεν ὡς καὶ προερρέθη, σικελοῦ καὶ σικανοῦ. οἱ δὲ μεθ' ὅμηρον, σικελὸν καὶ σικελιώτην διαφορὰν οἴδασι. σικελὸς μὲν γάρ φασιν, ὁ ἐν σικελίᾳ βάρβαρος, οὐ ἑλληνικὸν ἡ σικελὴ γραῦς. σικελιώτης δέ, ὁ ἀπὸ ἑλληνίδων πόλεων μετοικίσας ἐκεῖ. οὕτω δὲ καὶ ἰταλοὶ μέν, οἱ ἐξ ἀρχῆς τὴν χώραν οἰκήσαντες. ἰταλιῶται δέ, ὅσοι τῶν ἑλλήνων ἀπῳκίσθησαν μετὰ ταῦτα ἐκεῖ. Ὅτι ἐναγαθὴν πομπὴν ξένου δηλοῖ τό, ἐσθλοὶ ἦσαν ὄρνιθες ἰόντι δεξιοί. οἷς χαίρων ἐγὼ, ἀπέπεμπον ἐκεῖνον. χαῖρε δὲ κεῖνος ἰὼν θυμὸς δέ τι ἡμῖν ἐώλπει, μίξεσθαι ξείνῳ, ἠδ' ἀγλαὰ δῶρα διδώσειν ὅγον εἶναι. ἀπὸ τοῦ διδῶ διδώσω προσπεπτωκὸς διὰ τὸ δίδωμι. Ὄρνιθες δὲ καὶ νῦν οἰωνοί, οἱ δ' μέλλον δηλοῦντες. δεξιοὶ δὲ ὀρνιθες εἰπεῖν καὶ ἐσθλοί, ταυτόν ἐστι. τοῦ δὲ ἀποπέμπειν, οὐκ ἔστι κυριωτέραν λέξιν ἐπὶ τῶν τοιούτων εἰπεῖν. τοῦ δὲ ἡμῖν ἡ προπαρασκευὴ, ἤδη σαφῶς προδεδήλωται. τὸ δὲ μίξεσθαι ξείνῳ, πρὸς διαστολὴν μὲν κεῖται τῶν φιλότητι μίξεσθαι καὶ τῶν τοιούτων περίφρασις δέ ἐστι τοῦ ξενωθῆναι. Ὅτι λύπης καὶ ἀγωνίας ἐκδηλωτικὸν δέ, τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα καὶ ἑξῆς ὡς προγέγραπται ἔνθα καὶ κόνιν αἰθαλόεσσαν λέγει τὴν ξηρὰν καὶ ὁποία τις ἐκ τῶν αἰθομένων σωμάτων γένοιτ' ἄν. ἰστέον δέ φασιν ὠρίνετο θυμὸς, ἀνὰ ῥῖνας δέ οἱ ἤδη δριμὺ μένος προὔτυψεν ἤγουν προσέπεσε ταῖς ῥισίν. ὃ δὴ προπάσχουσι ὡς τὰ πολλὰ οἱ μέλλοντες δακρύειν. ἡ δὲ λέξις τοῦ προτύπτειν καὶ ἐν Ἰλιάδι κεῖται, πολεμικῶς. ὡς δηλοῖ τό, τρῶες δὲ προὔτυψαν, καὶ ἄλλως δὲ νῦν προτύψαι, ὃ μὴ αὐτός που τύψαι ἀλλὰ πρὸ τοῦ ἀνωτέρου τῆς ῥινός. Ὅτι φυλαχθεὶς καὶ εὑρεθεὶς ὑπὸ παλαιοτέρου τινὸς, ἐρεῖ ἂν τὸ τοῦ ὀδυσσέως πρὸς τὸν πατέρα. ἐκεῖνος μέντοι ὅδ' αὐτὸς ἐγὼ πάτερ, ἤλυθον. παράκλησις δὲ τοῦ μὴ κλαίειν, τό, ἀλλ' ἴσχεο κλαυθμοῖο γόοιό τε δακρυόεντος. Ὅτι δεινὸς ὁ ποιητὴς ὡς ἐν καιρῷ κατεπείγοντι βραχυλογεῖν χρή, δυσὶ στίχοις ἐνταῦθα περιλαμβάνει τὰ κατὰ τοὺς μνηστῆρας. ἔνθα πλάσσει εἰπόντα τὸν ὀδυσσέα ὅτι μνηστῆρας κατέπεφνον ἐν ἡμετέροισι δόμοισι λώβην τιννύμενος θυμαλγέα καὶ κακὰ ἔργα. προσέθηκε καὶ τὴν τοῦ ἄγειν συντομίαν αἰτίαν, φάμενος. ἐκ γάρ τοι ἐρέω μάλα δὲ χρὴ σπευδέμεν. ἰστέον δέ, ὡς δὴ τὸ καραδοκεῖσθαι πόλεμον ἐκ τῶν ἰθακησίων αὐτίκα νῦν, ὃ καὶ διότι αὐτὸς ὁ ποιητὴς σπουδὴν πλέον τὴν ἤδη ἐπιθεῖναι οἷς ἐνταῦθα ποιεῖ.

Ὅτι Λαέρτης ζητήσαντος δὲ ὀδυσσέως σῆμά τι ἀριφραδὲς ὄφρα φησὶ πεποίθω. πρῶτον μὲν τὴν οὐλὴν τὸ μέγα τεκμήριον ἀπαγγέλλεται, ἐπιμνῶν τὸ κατ' αὐτὴν πρόσφορα

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις ὀδυσσεύς.
Οὐλὴν μὲν πρῶτον τήνδε φράσαι ὀφθαλμοῖσι,
Τὴν ἐν παρνησῷ μ' ἔλασεν σῦς λευκῷ ὀδόντι
Οἰχόμενον. σὺ δέ με προΐεις καὶ πότνια μήτηρ

Ἐς πατέρ' Αὐτόλυκον μητρὸς φίλον, ὄφρ' ἂν ἑλοίμην
Δῶρα, τὰ δεῦρο μολών μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν.
Εἰ δ' ἄγε τοι καὶ δένδρε' ἐϋκτιμένην κατ' ἀλωὴν
Εἴπω, ἅ μοι πότ' ἔδωκας. ἐγὼ δ' ᾔτεόν σε ἕκαστα
Παιδνὸς ἐὼν κατὰ κῆπον ἐπισπόμενος, διὰ δ' αὐτῶν
Ἱκνεύμεσθα, σὺ δ' ὠνόμασας καὶ ἔειπες ἕκαστα.
Ὄγχνας μοι δῶκας τρεισκαίδεκα, καὶ δέκα μηλέας.
Συκέας τεσσαράκοντ', ὄρχους δέ μοι ὧδ' ὀνόμηνας
Δώσειν πεντήκοντα, διατρύγιος δὲ ἕκαστος
Ἤην. ἔνθα δ' ἀνὰ σταφυλαὶ παντοῖαι ἔασιν,
Ὁππότε δὴ Διὸς ὧραι ἐπιβρίσειαν ὕπερθεν.
Ὣς φάτο. τοῦ δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ
Σήματ' ἀναγνόντος, τά οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς.
Ἀμφὶ δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πήχεε. τὸν δὲ ποτὶ οἷ
Εἷλεν ἀποψύχοντα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἄμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
Ἐξαῦτις μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπε.
Ζεῦ πάτερ ἦ ῥα ἔτ' ἐστὲ θεοὶ κατὰ μακρὸν ὄλυμπον,
Εἰ ἐτεὸν μνηστῆρες ἀτάσθαλοι ὕβριν ἔτισαν.
Νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, μὴ τάχα πάντες
Ἐνθάδ' ἐπέλθωσιν ἰθακήσιοι. ἀγγελίας δὲ
Πάντῃ ἐποτρύνωσι κεφαλλήνων πολίεσσι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Θάρσει, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
Ἀλλ' ἴομεν προτὶ οἶκον, ὃς ὀρχάτου ἐγγύθι κεῖται.
Ἔνθα δὲ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἠδὲ συβώτην
Προὔπεμψ' ὡς ἂν δεῖπνον ἐφοπλίσσωσι τάχιστα.
Ὣς ἄρα φωνήσαντε, βάτην πρὸς δώματα καλά.
Οἱ δ' ὅτε δή ῥ' ἵκοντο δόμους εὖ ναιετάοντας,
Εὗρον Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἠδὲ συβώτην,
Ταμνομένους κρέα πολλά, κερῶντάς τ' αἴθοπα οἶνον.
Τόφρα δὲ Λαέρτην μεγαλήτορα ᾧ ἐνὶ οἴκῳ
Ἀμφίπολος σικελὴ λοῦσε καὶ χρῖσεν ἐλαίῳ.
Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν καλὴν βάλεν. αὐτὰρ ἀθήνη
Ἄγχι παρισταμένη, μέλε' ἤλδανε ποιμένι λαῶν,
Μείζονα δ' ἠὲ πάρος καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι.
Ἐκ δ' ἀσαμίνθου βῆ. θαύμαζε δέ μιν φίλος υἱός,
Ὡς ἴδεν ἀθανάτοισι θεοῖς ἐναλίγκιον ἄντην.
Καί μιν φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ὦ πάτερ ἦ μάλα τίς σε θεῶν αἰειγενετάων
Εἶδός τε μέγεθός τε ἀμείμονα θῆκεν ἰδέσθαι.
Τὸν δ' αὖ Λαέρτης πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Αἲ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ καὶ ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον,
Οἷος νήρικον εἷλον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον

ὃν μακρὸν δύναμαι ἐν στίχοις ἐνταῦθα τέθηκεν (?). εἶτα καθάπερ τῇ γυναικὶ οὕτω καὶ τῷ πατρὶ ἰδίαι τινὰ τόπῳ γνώρισμα προδεικνὺς οἰκεῖον τῷ τόπῳ περὶ ὃν ἄρτι εὑρίσκεται, ἀπαριθμεῖται καὶ δένδρα τῷ Λαέρτῃ ἅ μοι ποτέ φησιν ἔδωκας. ἐγὼ δ' ᾔτεόν σε ἕκαστα ὡς εἰκός, παιδνὸς ἐὼν κατὰ κῆπον ἐπισπόμενος, διὰ δ' αὐτῶν ἱκνεύμεσθα. ἤγουν διὰ τῶν τοιούτων δένδρων ἐπερχόμεθα ὡς καὶ ἰδεῖν μὲν αὐτὰ καὶ οὕτω μεμνῆσθαι αὐτῶν. σὺ δ' ὠνόμασας φησί, καὶ ἔειπες ἕκαστα. ὄγχνας μοι δῶκας τρεισκαίδεκα. καὶ δέκα μηλέας. συκέας τεσσαράκοντα, ὄρχους δέ μοι ὧδ' ὀνόμηνας δώσειν πεντήκοντα. διατρύγιος δὲ ἕκαστος ἤην, τουτέστιν ἦν, πλεονασμῷ καὶ νῦν τοῦ ἑνὸς ἦτα. ἔνθα δ' ἀνὰ σταφυλαὶ παντοῖαι ἔασιν ὁππότε δὴ Διὸς ὧραι ἐπιβρίσειαν ὕπερθε καὶ οὕτω μὲν Ὀδυσσεύς. τοῦ δὲ γέροντος, αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ ὡς καὶ προεγράφη, σήματα ἀναγνόντος. ἤγουν ἀναγνωρίσαντος, ἀναμνησθέντος. ἀμφὶ δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πήχεε. ὅπερ ἐπὶ τῆς γυναικὸς ἔφη. ἀμφὶ δὲ χεῖρας δειρῇ βάλλε. τὸν δὲ ποτί οἷ ἤγουν πρὸς ἑαυτὸν εἷλεν ἀποψύχοντα ὡς εἰκὸς Ὀδυσσεύς. ἐπεὶ δὲ ἄμπνυτο ἤγουν ἐς φρένας θυμὸς ἀγέρθη, ὃ δὴ θυμηγερέειν ἀλλαχοῦ εἴρηται, τότε δὴ ὁ γέρων ἀναφωνεῖ πάνυ ἐνδεικτικῶς ἐν θαύματι τό, ἦ ῥα ἔτι ἐστὶ θεοὶ κατὰ τὸν μακρὸν ὄλυμπον, εἰ ἐτεὸν μνηστῆρες ἀτάσθαλοι ὕβριν ἔτισαν. τουτέστι, ἔστι θεὸς εἴπερ οἱ κακοὶ ἀπώλοντο. ἀποφθεγματικὸν δὲ τοῦτο καὶ πάνυ παιδαγωγικόν. ἰστέον δὲ ὅτι παιδνὸς μέν, ὁ πάνυ νέος παρὰ τὸ παίζειν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη. τὸ δὲ ὀνομάζειν καὶ τὸ ὀνομῆναι, εἴρηται ἐν τοῖς ῥηθεῖσιν ἔκειτο. ὄγχναι δὲ κυρίως, αἱ καὶ ἀ-

χράδας. ἤγουν δένδρα γεννῶντα τὰς ἀγρίους ἀπίους. γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἄγχειν. ἄγχουσι γάρ πως οἱ ἐκεῖθεν καρποὶ διὰ τὸ ἄγαν στύφον. τὸ δὲ ὑπὲρ τεσσαράκοντα ἐπισημαίνεται τό, καὶ δέκα. πολλοῦ ἐστιν ἐπιφωνουμένου κατὰ τό, πάτροκλον πρόφασιν ὅ φασιν. ἔτι δὲ καὶ τὰ ὄρχατα. τὸ δὲ τρισκαίδεκα, διὰ διφθόγγου γράφουσι τινὲς αὐτὸ ἀκριβέστερα, πάνυ ἀναλόγως. ἐπεὶ ὥσπερ ἄλλως δίχα διχρόνου γράφεται τό, ὄγχνας τρισκαίδεκα, ὃ διαλυθὲν, οὕτως ἂν φράζοιτο ὄγχνας τρεῖς καὶ δέκα. τὸ δὲ τοιοῦτον τρεῖς, οὐκ ἂν ἀμφιβάλλοι τις διὰ διφθόγγου γράφεσθαι. Αἱ δὲ μηλέαι, τὰ λεγόμενα ζητοῦσι λόγον ἐπεὶ τοῖς κατ' αὐτάς. ἐπεὶ δὲ μὴ ἔστι τούτου καιρός, ῥητέον γοῦν ὅτι τὸ οὐ συναιρεῖται ἡ μηλέα εἰς μηλῆν κατὰ τὴν συκῆν. καὶ ὅτι ὁ καρπὸς αὐτῶν τὰ μῆλα, καὶ ὅλα λέγεται. ὡς καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα παρασημειωθέν. καὶ ὅτι ὅλα λέγειν ἱστορεῖται Σέλευκος ἐν γλώσσαις. παρ' ᾧ φέρεται καὶ ταῦτα. βράβυλα ὅλα κοκκύμηλα μάδρυα, τὰ αὐτά ἐστι. μάδρυα μὲν λεγόμενα, ὡς δῆθεν μαλόδρυα. βράβυλα δὲ, κατὰ ἐτυμολογίαν φασὶ καὶ αὐτὸ Δημήτριος ὁ Ἰξίων, ὡς εὐκοίλια καὶ τὴν βορὰν ἐκβάλλοντα. ὅλα δὲ, ὡς δῆθεν μῆλα. Καὶ ὅρα ἐν τούτοις τὸ μαλόδρυα. ἤγουν δωρικῶς μηλόδρυα, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἀκρόδρυα. ἔτι ἐκ τοῦ μηλέας, καὶ μηλιάδες αἱ κατὰ δωριεῖς μαλίδες νύμφαι, αἱ καὶ περὶ ἄσιν μηλιάδες κατὰ τό, φίλτα μαλιάδες. φίλτα ῥοιαί. φίλτα μηλέαι. ἐν οἷς, νυμφῶν μὲν εἰσὶν ὀνόματα τὰ θηλυκά. τὸ δὲ φίλτα, ἐπίρρημα τάχιστα δηλωτικόν. καθὰ καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ, τὸ φίλτα. Τὸ δὲ συκέας, πρωτότυπόν ἐστι τοῦ, συκῆς εἰτ' οὖν κατὰ συναίρεσιν. ἔστι δὲ ὥσπερ ἀμυγδαλέα ἀμυγδαλῆ κτητικῶς φασὶ παρὰ τὸν καρπὸν ὄντος τοῦ χαρακτῆρος, οὕτω καὶ συκέα συκῆ δηλονότι κατ' αὐτοὺς καρπὸν τὰ σῦκα. οὕτω δέ φασι καὶ ῥοδῆ παρεσχηματισμένως παρ' Ἀρχιλόχῳ. παρ' ᾧ κεῖται καὶ τό, ῥοδῆς καλὸν ἄνθος. ὡς δὲ συκέα μηλέα, οὕτω φασὶ καὶ μορέα ἡ τὰ συκάμινα ἐν ἄλλοις μόρα φέρουσα. οὐ συναιρεῖται μέντοι κατὰ τὴν συκέαν ἡ μορέα, ὥσπερ οὐδὲ ἡ μηλέα. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὴν ἰσχάδων κοινῶς καὶ συνήθως ἐπιλεγομένην τοῖς ξηροῖς τῶν σύκων ὡς ἀπὸ τοῦ ἰσχναίνεσθαι, οἱ παλαιοὶ τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ ἐλαιῶν τιθέασι. φασὶ γοῦν, ὅτι τὰς ὡς ἀλλαχοῦ ἐγράφη, δρυπεπεῖς καὶ γεργερίμους ἐλαίας, καὶ ἰσχάδας οἱ παλαιοὶ ἔλεγον. ὡς οἷα σημαίνοντες αὐτὰς ὀνόματι γλυκερῷ. αἱ δὲ τοιαῦται, ὁ τῶν βοτρύων πέλανοί τι. τετριβέσθαι γάρ φασιν ἐλαίας, σέμφυλα παρ' Ἀθηναίοις ἐκαλοῦντο. εἶτ' ἄμ βρυτία, γίγαρτα δέ φασιν ἡ φωνὴ αὕτη, τὰ ἐκ τῶν βοτρύων τῶν σταφυλῶν ὧν εἰσὶ τὰ τοιαῦτα ἐκπιέσματα. ἡ δὲ ἡ συκέα, ὥσπερ τὰ σῦκα οὕτω καὶ τὸ συκοφαντεῖν παράγει τὸ χεῖρον καὶ φυτὸν καὶ κάρπιμον. ἔτι δὲ καὶ τὸ συκάζειν ἤγουν ἐπιτηδευτικῶς πιέζειν ἐκ τῶν ἐπιθυμίας κατὰ τὸν κωμικὸν ἢ ἱστοριογράφους. καὶ παροιμίαν δὲ γεννᾷ τὴν, ἑρμαῖος σύκου, ἐπὶ τοῦ πάντη πεποιηκότων κατ' ὄψιν. φύει δὲ καὶ τό, συκίνη ἐπικουρία, ἐπὶ τῶν ἀχρείων βοηθῶν. παιδεύει δὲ ἡ δὴ τοῦ ἑρμηνευομένου ὡς ἔστι καὶ ἐκ τῶν σμικροτάτων καλοὺς καρποῦσθαι, καθὰ καὶ τῇ συκῇ τὸν γόνον οἱ ἀμυδροὶ ψῆνες τελειοῦσι, τυχόντες τὸν καρπὸν ὡς μὴ καταρρέειν. καὶ ὅτι περὶ ζωγραφίαν καὶ μάλιστα περὶ τὴν στάλαγμα, ἐκεῖθεν ἐπῆλθε τὸ συκοφορεῖν κατὰ παλαιὰν καὶ τέχνην καὶ ἱστορίαν. καὶ ὅτι ἀγλαουργὸν πάθος περὶ τοὺς ὀφθαλμούς, ὃ οἱ κωμικοὶ ἀποσκώπτουσι δὴ τὸ κατὰ τῶν τοιούτους ἐπιπόνους. καὶ ὅτι τῶν συκῶν ὅσα τὸ πίειρον ψευδόντη, φίλικος λέγεται, ὅτι φίλον ἐστὶν ἀπαλοῖς καρποῖς, οὐκ αὖ εἶναι κάλλιον ὡς πλεῖον φυλάξαι. ὡς δὲ πολλὰ εἴδη σύκων, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. οἱ οἷς καὶ αἱμάτια τὰ ἐν τῇ νήσῳ πάρῳ. κληθείη τα οὕτω διὰ τὸ ἐρυθρά εἶναι. Φιλήμων δέ φασι, βασίλεια οἶδε σῦκα ἐξ ὧν αἱ βασιλίδες ἰσχάδες. προσιστορεῖ καὶ ὅτι κόλυθρα καλεῖται τὰ πέπονα σῦκα. ἦν δέ τις καὶ γλυκισίδη ὡς καὶ αὐτὸ Ἀθήναιος λέγει, εἰκὼ τὴν μορφὴν μάλιστα ἐοικυῖα τῇ ἐπὶ

Ἀκτὴν ἠπείροιο, Κεφαλλήνεσσιν ἀνάσσων,
Τοῖος ἐὼν τοι χθιζὸς ἐν ἡμετέροισι δόμοισι,
Τεύχε' ἔχων ὤμοισιν ἐφεστάμεναι καὶ ἀμύνειν
Ἄνδρας μνηστῆρας, τῷ κε σφέων γούνατ' ἔλυσα
Πολλῶν ἐν μεγάροισι, σὺ δὲ φρένας ἔνδον ἰαίνεις.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν παύσαντο πόνου τετύκοντό τε δαῖτα,
Ἑξείης ἕζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.
Ἔνθ' οἱ μὲν δείπνῳ ἐπεχείρεον· ἀγχίμολον δὲ
Ἦλθ' ὁ γέρων Δολίος, σὺν δ' υἱεῖς τοῖο γέροντος
Ἐξ ἔργων μογέοντες, ἐπεὶ προμολοῦσ' ἐκάλεσσε
Μήτηρ γρηῦς Σικελή, ἥ σφεας τρέφε, καί ῥα γέροντα
Ἐνδυκέως κομέεσκεν, ἐπεὶ κατὰ γῆρας ἔμαρψεν.
Οἱ δ' ὡς οὖν Ὀδυσῆα ἴδον φράσσαντό τε θυμῷ,
Ἔσταν ἐνὶ μεγάροισι τεθηπότες. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Μειλιχίοις ἐπέεσσι καθαπτόμενος προσέειπεν.
Ὦ γέρον, ἷζ' ἐπὶ δεῖπνον, ἀπεκλελάθεσθε δὲ θάμβευς.
Δηρὸν γὰρ σίτῳ ἐπιχειρήσειν μεμαῶτες,
Μίμνομεν ἐν μεγάροις, ὑμέας ποτιδέγμενοι αἰεί.

λέσαντο γυναῖκες ἐσθίειν, ἀλλὰ τὸ ποιεῖν ματαϊσμοὺς ἤτοι καὶ χειμερινὰ κωδωναῖα. ἀπὸ δὲ ἀχάδων καλούμενα. ἡγεμὼν δέ φασι καθαρείου βίου ἀνθρώποις ἡ συκῆ. διὸ Ἀθήνησιν ὁ τόπος ἐν ᾧ πρῶτον εὑρέθη, ἱερὰ συκῆ ἐκλήθη. καὶ ὁ καρπὸς αὐτῆς, ἡγητηρία, διὰ τὸ προηγεῖσθαι τῆς ἡμέρου τροφῆς. φέρεται δέ φασι μῦθος, συκέαν τινὰ Τιτᾶνα διωκόμενον ὑπὸ Διός, τὴν μητέρα γῆν ὑποδέξασθαι, καὶ ἀνεῖναι τὸ φυτὸν εἰς διατριβὴν τῷ παιδί. ἀφ' οὗ καὶ Συκέα πόλις ἐν Κιλικίᾳ. ἕτερος δὲ μῦθος, λέγει ὀξύλῳ ἁμαδρυάσι τῇ ἀδελφῇ μιγέντι, γεννηθῆναι καρύαν. βάλανον. κράνον. αἴγειρον. ἄμπελον. συκῆν. ἐξ ὧν τὰ παρώνυμα δένδρα. ὅθεν Ἱππῶναξ ἔφη τό, συκῆν μέλαιναν ἀμπέλου κασιγνήτην. εὕρημα δέ φασι Διονύσου ἡ συκῆ. διὸ καὶ Συκίτης Διόνυσος ἐν Λάκωσιν. ἐν δὲ Νάξῳ, τὸ μὲν τοῦ Βακχίου Διονύσου πρόσωπον, ἀμπέλινον ἦν, τὸ δὲ τοῦ Μειλιχίου, σύκινον. καὶ τὰ σῦκα, μείλιχα ἐκαλοῦντο. πάντων δέ φασι τῶν ξυλίνων καρπῶν, ὠφελιμώτερα ἀνθρώποις τὰ σῦκα. Ἡρόδοτος δέ φησιν ὁ θαυμασιώτατος καὶ μελίγηρυς χώραν τινὰ ψέγων, οὔτε οἶνον αὐτὴν ἔχειν ἔφη, οὐ σῦκα. οὐκ ἄλλο οὐδὲν ἀγαθόν. παροιμιῶν δὲ ἡ μὲν λέγουσα. σῦκον μετ' ἰχθύν, ὄσπριον μετὰ κρέα, ταπεινοῖ τὸ σῦκον. ἡ δὲ εἰποῦσα, σῦκα φίλ' ὀρνίθεσσι φυτεύειν δ' οὐκ ἐθέλουσιν, ἀργίαν ἀσκητικὴν σκώπτει. λέγεται δὲ Φιλίππου ἄρχοντος, περὶ Βισαλτίαν καὶ Ἀμφίπολιν ἔαρος μέσου ὄντος, τὰς μὲν συκᾶς σῦκα, τὰς δ' ἀμπέλους βότρυς, τὰς δὲ ἐλαίας αἷς ὁ χρόνῳ βρύειν αὐτὰς εἰκὸς ἦν, ἐλαίας ἐνεγκεῖν καὶ εὐτυχῆσαι πάντῃ τὸν Φίλιππον. ὡς δὲ συκῆ ἐκ τοῦ σύειν καὶ κίειν γίνεται ὡς ἑρμηνευτικὴ, δῆλον ἐκ τῶν παλαιῶν. οἵ φασι καὶ ὡς παρώνυμός ἐστι σύκων, τὸ ὀρνίθιον ἡ συκαλίς, ἐν σύκων ἁλισκομένη καιρῷ. ἣν ἐστὶ χαρμὸς ἐν μέτρον ἐν δυσὶ λ εὑρεῖν. Ὄρχους δὲ οἱ τῶν ὀρχάτων περὶ τὸ τοῦτο εἰσιν ὡς προεφάνη, τοὺς τῶν ἀμπέλων ἄρτι λέγει. Τὸ δὲ διατρύγιος, ἅπαξ μὲν καὶ αὐτὸ εἴρηται τῷ ποιητῇ, σημαίνει δὲ ἄμπελον ἧς οἱ καρποὶ ἐν διαφόροις καιροῖς πεπαίνονται. διὸ καὶ ἔφη. ἔνθα σταφυλαὶ παντοῖαι. ἕτεροι δὲ, διατρυγίους φασὶν ὄρχους οὐ μόνον οἰνικούς, ἀλλὰ καὶ δενδρικούς, τοὺς μὴ πάνυ πυκνούς. ἀλλὰ τοιούτους, ὡς μεταξὺ τῶν κατὰ τὰ φυτὰ στοίχων παρασπείρεσθαί τι τῶν σπορίμων καὶ οἷον τρυγᾶσθαι. Διὸς δὲ ὧραι, αἱ τοῦ ἀέρος ἢ τοῦ αἰθέρος ἢ τοῦ οὐρανοῦ ἢ τοῦ ἡλίου. Τὸ δὲ ἐπιβρίσειαν, ἀντὶ τοῦ ἐπιβαρήσειαν τοὺς καρποὺς ὡς ἤδη πεπληρωμένους καὶ οὕτω βάρος ἔχοντας. ἀποψύχειν δὲ, τὸ ἀπὸ ψυχῆς γίνεσθαι. ἢ καὶ ἄλλως εἰπεῖν, ἐκπνεῖν. οὗ τὸ ἀνάπαλιν, ἀμπνυθῆναι καὶ ἀναπνεῖν ἤγουν ἐπανέρχεσθαι εἰς πνοήν. Ἡσίοδος μέντοι ἐπί τινος τὸ ἀναψύχειν σημαντικῶς τίθησι, δῆλόν ἐστιν. Ἐν δὲ τῷ, ἐς φρένας θυμὸς ἀγέρθη, ὡς οἷά τινα τόπον καὶ ἑστίαν ψυχῆς ἢ τὰς φρένας εἶναι δοξάζει.

Ὅτι ἐξ αὐτῶν ὅ φασι βαλβίδων ὁ Λαέρτης δεικνὺς Ὀδυσσέως εἶναι πατὴρ τοῦ βαθυγνώμονος, προσαναφωνεῖ φόβον κινδύνου. εἰπὼν δέδοικα νῦν κατὰ φρένα μὴ τάχα πάντες ἐνθάδ' ἐπέλθωσιν Ἰθακήσιοι. ἀγγελίας δὲ πάντῃ ἐποτρύνωσι Κεφαλλήνων πολίεσσι. καὶ ἔστι μὲν ὁ φόβος τοῦ γέροντος, πάνυ εὔλογος. καί τι τούτου μέρος εὐθὺς γίνεται, ἀναστάντας γὰρ εὐπειθῶς ὁ τοῦ Ἀντινόου πατὴρ τοὺς Ἰθακησίους ἐπαγορᾷ αὐτίκα τῷ Ὀδυσσεῖ. καὶ οὕτω μὲν ὁ γέρων δέδιεν. Ὀδυσσεὺς δὲ μὴ κακὸν ἐπὶ κακῷ τῷ τῆς λύπης θεῖναι τῷ πατρὶ ἐθέλων, θάρσει φησί. μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων ἤγουν μελέτω σοι. καὶ ἀναλαβόμενος, ἄπεισιν εἰς δόμους. ἔνθα εὗρε τοὺς περὶ αὐτόν, ταμνομένους κρέα πολλά. κερῶντάς τ' αἴθοπα οἶνον. τουτέστιν ἐμβάλλοντας εἰς κρατῆρας. οὔπω γὰρ ἄλλως ἦν οὐδεὶς ὁ πίνων, ὡς νοηθῆναι νῦν κερᾶν τὸ διδόναι πιεῖν. πολυωνυμία δὲ καὶ ἐνταῦθα καὶ πρὸ τούτων, οἴκου καὶ δόμου καὶ δώματος.

Ὅτι καὶ Λαέρτῃ ἐνταῦθα λουσαμένῳ καὶ χλαῖναν καλὴν ἀμφιβαλλομένῳ, Ἀθήνη ἄγχι παρισταμένη μέλε' ἤλδανε. μείζονά τε ἠὲ πάρος καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι. οἷα μὴ μόνον τῆς χαρᾶς ἀναρθούσης αὐτὸν ἐρπύζοντα πρώην ἀνὰ γουνὸν ἀλωῆς, καὶ τὰς σωματικὰς διαστάσεις ἀνευρυνούσης καὶ διαμεταπλαττούσης θαυμασιώτερον, ἀλλά τι καὶ τοῦ λούματος συμβαλλομένου καθὰ καὶ προδεδήλωται. ἢ Ὀδυσσεὺς θαμβεῖται ὡς οἷα θεῷ τινι ἐναλίγκιον ἄντην ἰδών. καὶ ὦ πάτερ φησίν, ἦ μάλα σε θεὸς εἶδός τε μέγεθός τε ἀμείνονα θῆκεν ἰδέσθαι, ὁμολογῶν ἐκεῖνος οὕτω τὸ τοῦ πατρὸς ἐν ἴσῳ τῷ θαῦμα. ὁ δὲ γέρων κατὰ σχῆμα τοῦ ἐν Ἰλιάδι Νέστορος, εὔχεται, τοιοῦτος ὢν χθιζὸς τεύχε' ἔχων ὤμοισιν ἐφεστάναι καὶ ἀμύνειν ἄνδρας μνηστῆρας, οἷός ποτε Νήρικον φησὶν εἷλον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον, ἀκτὴν ἠπείροιο, Κεφαλλήνεσσιν ἀνάσσων. οὕτως ἂν γούνατ' ἔλυσα πολλῶν ἐν μεγάροισι. σὺ δὲ φρένας ἔνδον ἰάνθης. ταῦτα δὲ προοικονομία τίς ἐστιν ἀναφωνητικὴ τοῦ καὶ μετ' ὀλίγα ἐν τοῖς ἑξῆς χρησιμεῦσαι τῷ υἱῷ τὸν γέροντα ὡς εἰκός. Νήρικον δέ φασί τινες λέγεσθαι παρὰ τῷ ποιητῇ, τὴν ὕστερον Λευκάδα. ἣν καὶ ὁ γεωγράφος ἀκτὴν ἠπείρου λέγει, τῆς Ἀκαρνάνων οὖσαν ὡς καὶ τὸ Ἀμφιλοχικὸν Ἄργος. καὶ χερρόνησόν φασι ποτὲ εἶναι ἧς μέρος ἦν καὶ ἡ Νήρικος. διορυγέντος δὲ ὕστερον τοῦ κατὰ τὴν χερρόνησον ταύτην ἰσθμοῦ Κορινθίων διακοψάντων, ἐγένετό φασι νῆσος ἡ Λευκάς. ἀπὸ Λευκαδίου κληθεῖσα υἱοῦ Ἰκαρίου πατρὸς Πηνελόπης.

Ὅτι δὲ ἤπειρος ἐλέγετο ἡ περαία τῆς Ἰθάκης καὶ τῆς ὑπὸ τῷ Ὀδυσσεῖ Κεφαλληνίας, ὡμολόγηται. Κεῖται δ' ἐν τοῖς ῥηθεῖσι, καὶ εὐχὴ συνήθης Ὁμήρῳ κατὰ ἀπόδοσιν ἀπεμφάτου, ὡς, αἲ γὰρ θεοὶ τοῖος ἐὼν ἐφεστάναι καὶ ἀμύνειν. λείπει δὲ πάντως ῥῆμα καὶ νῦν τὸ, εἶχον, ἤ τι τοιοῦτον. ἵνα λέγῃ, εἴθε εἶχον χθὲς ἀμύνειν. ἢ εἴθε διεχωρήθην ἀμύνειν. ἀττικῶς δὲ νῦν φαντάζεται τὸ ἀμύνειν οἷα ληφθὲν ἀντὶ τοῦ ἀποσοβεῖν. ἀμύνειν γὰρ ἔφη ἄνδρας μνηστῆρας. Ἱστέον δὲ ὡς εἰ καὶ δοκεῖ ὁ Λαέρτης οὐδὲν ὅ φασι πρὸς ἔπος λαλεῖν τῷ υἱῷ οἷα μὴ λέγων πρὸς ἅπερ ἀ-

κεισαι, ἀλλ' ὅμως ἔστιν ἀεὶ τοῦ συμβιβάσαι οὕτω τὸν λόγον. ἐθαύμασεν ὀδυσσεὺς πατέρα νῦν, τῆς αἰφνιδίου ἐπιφανείας τοῦ ὡς δὴ τί καὶ μειζόνως. ὁ δὲ, μᾶλλον ἂν φαίνεσθαι ἔνδον ἐκεῖνον φασὶν αὐτὸν, ὑπὲρ τὸ δυνατὸν ἀνακάμψαι τὸν πατέρα εἰς ἡλικίαν καὶ ἰσχὺν καθ' ἣν ἄλλο τὸ νεαρόν. Ὅτι τὸ ἄρξασθαι δείπνου, δείπνῳ ἐπιχειρεῖν λέγει. περιφραστικῶς εἰπών. ἔνθα οἱ μὲν, δείπνῳ ἐπιχείρεον. καὶ μετ' ὀλίγα, σίτῳ ἐπιχειρήσειν μεμαῶτες. καὶ ἔστιν ἐνταῦθα ἐπιχειρεῖν, τὸ χεῖρας ἐπιβάλλειν. κατὰ τὸ, ἐπὶ χεῖρας ἴαλλον. Ὅτι τὸ, κομίσσαι ἐπεὶ κατὰ γῆρας ἐπῆλθεν ἤγουν ἐπιμελείας ἠξίου τὸν Δολίον ἢ τὸν Λαέρτην ἡ Σικελὴ γραῦς ἐπεὶ ἐγήρασε, τὴν ὕστερον γηροκομίαν ἐσήμαινε. δῆλον γὰρ ὡς γηροκομεῖν ἐστι, τὸ κομίζειν κατὰ γῆρας. ἤγουν κομεῖν τοὺς γηρῶντας. Ὅτι καὶ ἐνταῦθα κεῖται τὸ, μειλιχίοις ἐπέεσσι καθαπτόμενος ὀδυσσεύς, πρὸς διαστολὴν τοῦ ἄλλως καθάπτεσθαι. Ὅτι μετὰ ἐδημίαν τὴν ἐξ ἀλλοτρίας γῆς παύων μὲν τὸ ἐκ ξένων θάμβος προκαλούμενος δὲ αὐτοὺς εἰς βρῶσιν, εἴποι ἂν τὸ, ὦ δεῖνα. ἵζ' ἐπὶ δεῖπνον, ἀπεκλελάθεσθε δὲ θάμβευς ἤτοι θάμβους. δηρὸν γὰρ σίτῳ ἐπιχειρήσειν μεμαῶτες, μίμνομεν ἐν μεγάροισιν, ὑμέας ποτιδέγμενοι αἰεί. ὀδυσσεὺς δὲ ταῦτα πρὸς τὸν γέροντα δολίον φησί. μαθόντα περὶ ὀδυσσέως καὶ ἑστῶτα καὶ θαυμάζοντα σὺν καὶ τοῖς υἱοῖς, οὓς καὶ αὐτοὺς ἐπίτηδες ὁ ποιητὴς προσυντίθεται διὰ τὸ εἰσέπειτα χρήσιμον. χρείαν γὰρ ἔχει καὶ αὐτῶν διὰ τὸν ἀθλητισμόν, εἰς τὴν ἐφεξῆς τῶν πολιτῶν ἐπέλευσιν. Ὅρα δὲ ὡς δυνάμενος εἰπεῖν καὶ ἐκλελάθεσθε θάμβους, ὅμως εἵλετο θάμβευς εἰπεῖν ποιητικώτερον.

Ὣς ἄρ' ἔφη. Δολίος δ' ἰθὺς κίε χεῖρε πετάσσας
Ἀμφοτέρας, ὀδυσσεὺς δὲ λαβὼν κύσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ.
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ὦ φίλ' ἐπεὶ νόστησας ἐελδομένοισι μάλ' ἡμῖν,
Οὐδ' ἔτ' ὀιομένοισι, θεοὶ δέ σε ἤγαγον αὐτοί,
Οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν.
Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' ἐῢ εἰδῶ,
Ἢ ἤδη σάφα οἶδε περίφρων Πηνελόπεια
Νοστήσαντά σε δεῦρ', ἢ ἄγγελον ὀτρύνωμεν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Ὦ γέρον, ἤδη οἶδε. τί σε χρὴ ταῦτα πένεσθαι;
Ὣς φάθ', ὁ δ' αὖτις ἄρ' ἕζετ' ἐϋξέστου ἐπὶ δίφρου.
Ὣς δ' αὔτως παῖδες Δολίου κλυτὸν ἀμφ' Ὀδυσῆα
Δεικανόωντ' ἐπέεσσι, καὶ ἐν χείρεσσι φύοντο.
Ἑξείης δ' ἵζοντο παραὶ Δολίον πατέρα σφῶν.
Ὣς οἱ μὲν περὶ δεῖπνον ἐνὶ μεγάροισι πένοντο,
Ὄσσα δ' ἄρ' ἄγγελος ὦκα κατὰ πτόλιν ᾤχετο πάντῃ
Μνηστήρων στυγερὸν θάνατον καὶ κῆρ' ἐνέπουσα.
Οἱ δ' ἄρ' ὁμῶς ἀΐοντες ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος
Μυχμῷ τε στοναχῇ τε δόμων προπάροιθ' Ὀδυσῆος.
Ἐκ δὲ νέκυς οἴκων φόρεον καὶ θάπτον ἕκαστοι.
Τοὺς δ' ἐξ ἀλλάων πολίων οἶκόνδε ἕκαστον
Πέμπον ἄγειν ἁλιεῦσι, θοῇς ἐπὶ νηυσὶ τιθέντες.
Αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν κίον ἀθρόοι ἀχνύμενοι κῆρ.

Ὅτι δολίος ὁ ἀλλαχοῦ προσδηλωθεὶς δοῦλος ἀγρότης τῆς πηνελόπης, γνοὺς τὸν δεσπότην, ἰθὺς κίε χεῖρε πετάσσας ἤγουν ἐξαπλώσας ἀμφοτέρας. ὀδυσσεὺς δὲ λαβὼν κύσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ. καὶ ὦ φίλε φησίν. ἐπεὶ νοστήσας ἐελδομένοισι μάλα ἡμῖν οὐδὲ ὀιομένοις, θεὸς δέ σε ἤγαγεν αὐτός, οὖλέ τε καὶ μάλα ἢ μέγα χαῖρε θεὸς δέ τοι ὄλβια δοίη. καὶ ἐρωτᾷ εἰ ἔμαθεν αὐτὴν ἡ γυνὴ ἡ πηνελόπη, ἵνα εἰ μὴ ἔγνω, σταλείη τις ἄγγελος. ὁ δὲ, ὦ γέρον φησίν, ἤδη οἶδε. τί σε χρὴ ταῦτα πονεῖσθαι ἤγουν περὶ ἀγγελίας ἐστὶ κάλυμμα τῆς ἐπὶ γνωρίμῳ πράγματι. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, χεῖρε πετάσσας, ἐκ μεταφορᾶς εἴρηται τῆς τῶν ζωικῶν πτερύγων ἐκπετάσεως. Τὸ δὲ ὀδυσσεὺς δὲ λαβὼν κύσε χεῖρα, οὐ μακρὰν ἐστὶν αἰνίγματος κατὰ τὸ ὀδυσσεύς. δόξοι μὲν γὰρ ἂν τοῖς ἀπειροτέροις ἀκούουσιν, ὅτι ὁ ὀδυσσεὺς ἔκυσε τὴν τοῦ δούλου χεῖρα. ἔστι δὲ οὐχ οὕτως ἔχον, ἀλλ' ἐν γενικῇ αἰολικῇ ἢ δωρικῇ εἴρηται κατὰ κρᾶσιν μετὰ περισπωμένου τόνου τὸ ὀδυσσεῦς. καὶ δηλοῖ, ὅτι ὁ δολίος τὴν τοῦ ὀδυσσέως λαβὼν ἐφίλησε χεῖρα. ὡς γὰρ πρὸ ὀλίγων τὸ, ἐκλελάθεσθε θάμβευς, θάμβους εἶπεν, οὕτω καὶ ἐνταῦθα τὸ ὀδυσσέος ἰωνικόν. συνεῖλεν εἰς τὸ ὀδυσσεῦς. οὕτω γὰρ τὸ ἐο ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ, εὖ ἐν τῇ ἰλιάδι κεῖται. πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα δείγματα τοῦ τε ε καὶ ο εἰς τὴν ευ δίφθογγον κράσεως. Τὸ δὲ οὖλε, καὶ νῦν ἀντὶ τοῦ ὑγίαινε. τουτέστιν ὅλος καὶ ὑγιὴς ἔσο. ἐκ δὲ τοῦ πρώτου ῥήματος, καὶ ἡ τοῦ τραύματος οὐλή. ὁλότης οὖσα καὶ αὐτὴ σώματος. ἅπαξ δὲ εἴρηται καὶ τὸ οὖλε.

Ὅτι τὸ ἐν ἄλλοις ὑπερβατῶς φραζόμενον ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἐνταῦθα κατ' εὐθὺ κεῖται εἰς τὸ, δεικανόωντο καὶ ἐν χείρεσσι φύοντο. ἔστι δὲ οὐδὲ νῦν ἡ φράσις συνήθης, τὸ γὰρ κοινότερον ἐνεφύοντο χείρεσσιν. Ὅτι

διὰ

τὴν ὄσσαν δὲ οἱ ἄλλοι ἄγγελον Διὸς ἤγουν ἀέρος ἢ νοὸς εἶναι φασὶν, ἀγγέλλει νῦν λέγει τοῖς ἐν Ἰθάκῃ τὰ κατὰ τὸν Ὀδυσσέα καὶ τοὺς μνηστῆρας. διαδίδωσι γοῦν ὡς εἰκὸς τὴν φήμην τὰ κατ' αὐτούς. φησὶ γοῦν. ὄσσα δὲ, ἄγγελος ὦκα κατὰ πτόλιν ᾤχετο πάντη, μνηστήρων στυγερὸν θάνατον καὶ κῆρα ἐνέπουσα. ἤγουν φημίζουσα. ἔνθα πάλιν φιλικῶς τὸ ἐνέπειν διὰ τοῦ ἑνὸς ἐκφέρεται, καὶ οὐ διπλάζει αὐτό. ὡς ἐν τῷ, ἄνδρα μοι ἔννεπε μοῦσα. οἱ δὲ φησὶ μαθόντες, ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος μυχμῷ τε στοναχῇ τε δόμων προπάροιθεν Ὀδυσσῆος. ἐκ δὲ νέκυς φόρεον, τουτέστιν ἐξέφερον καὶ θάπτον ἕκαστον. δῆλον δ' ὅτι ἐκ τοῦ τοιούτου ἐκφορεῖν, καὶ ἐκφορὰ λέγεται ἡ ταφή. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ἐπήγαγε τὸ, καὶ ἔθαπτον. καὶ οὕτω μὲν ταφῆς ἐτύγχανον οἱ πολῖται. τοὺς δ' ἐκ τῶν ἄλλων πόλεων, ἔπεμπον ἄγειν ἁλιεῦσιν ἐπὶ νηυσὶ θέντες. ἵνα οἵ τε Σαμαῖοι ταφῶσιν ἐν τοῖς ἑαυτῶν. καὶ οἱ Ζακύνθιοι ὁμοίως. οὕτω δὲ καὶ οἱ Δουλιχιεῖς. καὶ εἴ τινες ἄλλοθεν. τοῦτο δὲ, κατὰ λόγον φιλανθρωπίας οἱ Ἰθακήσιοι ὁσιούμενοι, τυχὸν καὶ προσεταιρίζοντες τοὺς ἐγγὺς νησιώτας διʼ ἀγγελίας, κατὰ τοῦ Ὀδυσσέως. ἁλιεῖς δὲ, τοὺς πορθμέας δοκεῖ λέγειν ὧν μάλιστα χρεία ἦν εἰς τὸ νεκραγωγεῖν ὅπου εἰσὶ νεκροὺς ἄγειν ἐκφορηθέντας δηλαδή. λέγονται δὲ καὶ ἄλλως ἁλιεῖς, οἱ ἁπλῶς περὶ ἅλα πονούμενοι, οὐ μὴν ἐξ ἀνάγκης οἱ ἰχθυβόλοι. μυχμὸν δὲ λέγει, τὸ διὰ μυκτήρων ἆσθμα καὶ τὸν ἐντεῦθεν ἦχον, παρὰ τὸ μύζειν, ἐξ οὗ καὶ ὁ μυκτὴρ καὶ τὸ μυχθίζειν παρὰ Αἰσχύλῳ. ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ἐν τοῖς νῦν ῥηθεῖσι, θεῖόν τι τὴν ὄσσαν ὑποφαίνει ὁ ποιητής. οὐ γὰρ ὑπὸ ἀνθρώπων ὁρίζει λαληθῆναι τὰ κατὰ τοὺς μνηστῆρας, ἀλλ' αὐτὴ ἡ ὄσσα τὸ πραχθὲν ἐξήγγειλεν. ὕστερον δὲ, ἐπιβεβαιώθη ἐκ τοῦ κήρυκος Μέδοντος. ἐνταῦθα δὲ ἐνθυμητέον καὶ τὴν ἐν τῷ ψ' τέλει τῆς ψ ῥαψῳδίας προοικονομικὴν οἰκονομίαν τοῦ ποιητοῦ. ἐν ᾗ πέπλασται Ὀδυσσεὺς παραγγείλας τῇ γυναικὶ, ἀναβῆναι εἰς ὑπερῷα καὶ μηδένα προβλέπειν μήτε προσφωνεῖν. ἰδοὺ γὰρ νῦν εἰ μὴ οὕτω γέγονεν ἀλλὰ περιεπάτει ἐς αἱ πενθοῦσαι ἢ ἀντιλέγειν ἢ σκώπτειν τοὺς πολίτας, οὐκ ἂν ἐξέφυγε τὸ μὴ ἀχλαλῆσαι. οἵγε καὶ κατ' ἀγρὸν ὕστερον ἐπῆλθον κακὰ βουλευόμενοι. προμαθεῖς [illegible] καὶ [illegible] ὁ τοῦ Ὀδυσσέως οἶκος τοῖς ἐθέλουσιν ἐκφορεῖν τοὺς νεκρούς. καὶ οὐδεὶς αὐτοῖς ἐπιφαίνεται μὴ ὅτιγε κωλύων ἀλλ' οὐδὲ ὁμιλῶν ἁπλῶς.

Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἤγερθεν ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
Τοῖσιν δ' Εὐπείθης ἀνά θ' ἵστατο καὶ μετέειπε.
Παιδὸς γάρ οἱ ἄλαστον ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔκειτο
Ἀντινόου, τὸν πρῶτον ἐνήρατο δῖος Ὀδυσσεύς.
Τοῦ ὅγε δακρυχέων, ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν.
Ὦ φίλοι ἦ μέγα ἔργον ἀνὴρ ὅδε μήσατ' Ἀχαιοῖς.
Τοὺς μὲν σὺν νήεσσιν ἄγων πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς,
Ὤλεσε μὲν νῆας γλαφυρὰς, ἀπὸ δ' ὤλεσε λαούς.
Τοὺς δ' ἐλθὼν ἔκτεινε Κεφαλλήνων ὄχ' ἀρίστους.
Ἀλλ' ἄγετε πρὶν τοῦτον ἢ ἐς Πύλον ὦκα ἱκέσθαι,
Ἢ καὶ ἐς Ἦλιδα δῖαν ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί,
Ἴομεν. ἢ καὶ ἔπειτα κατηφέες ἐσσόμεθ' αἰεί.
Λώβη γὰρ τάδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.
Εἰ δὴ μὴ παίδων τε κασιγνήτων τε φονῆας
Τισόμεθ', οὐκ ἂν ἔμοιγε μετὰ φρεσὶ ἡδὺ γένοιτο
Ζωέμεν. ἀλλὰ τάχιστα θανὼν, φθιμένοισι μετείην.
Ἀλλ' ἴομεν, μὴ φθέωσι περαιωθέντες ἐκεῖνοι.
Ὣς φάτο δάκρυ χέων. οἶκτος δ' ἕλε πάντας Ἀχαιούς.
Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε Μέδων καὶ θεῖος ἀοιδὸς
Ἐκ μεγάρων Ὀδυσῆος, ἐπεί σφεας ὕπνος ἀνῆκεν.
Ἔσταν δ' ἐν μέσσοισι. τάφος δ' ἕλεν ἄνδρα ἕκαστον.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Μέδων πεπνυμένα εἰδώς.
Κέκλυτε δὴ νῦν μευ Ἰθακήσιοι, οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν τάδε μήσατο ἔργα.
Αὐτὸς ἐγὼν εἶδον θεὸν ἄμβροτον, ὅς ῥ' Ὀδυσῆϊ

Ὅτι εὐπαθὴς ὁ Ἀντινόου πατήρ. ὃν δὴ Ἀντίνοον πρῶτον φησὶν ἐνήρατο δῖος Ὀδυσσεύς, [illegible] κατὰ τοῦ Ὀδυσσέως τοὺς Ἰθακησίους οἷα εἰκὸς εἰπὼν τοιαῦτα πάνυ δυνατῶς καὶ δεινῶς καὶ οἰκτρῶς. ὦ φίλοι, ἦ μέγα ἔργον ἀνὴρ ὅδε μήσατ' Ἀχαιοῖς. τοὺς μὲν ἐν νηυσὶν ἄγων πολέας τε καὶ ἐσθλούς, ὤλεσε μὲν νῆας ἀπὸ δ' ὤλεσε λαούς. τοὺς δ' ἐλθὼν ἔκτεινε Κεφαλλήνων ὄχ' ἀρίστους. ἀλλ' ἄγετε πρὶν τοῦτον ἢ ἐς Πύλον ἱκέσθαι ἢ εἰς τὴν τῶν Ἐπειῶν Ἦλιδα, ἴομεν κατ' αὐτοῦ δηλαδή. ἢ καὶ ἔπειτα κατηφέες ἐσόμεθ' αἰεί. λώβη γὰρ τάδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι. εἰ δὴ μὴ παίδων τε κασιγνήτων τε φονῆας τισόμεθ', οὐκ ἂν ἔμοιγε μετὰ φρεσὶ γένοιτο ζώειν, ἀλλὰ τάχιστα θανὼν φθιμένοισι μετείην. ἀλλ' ἴομεν μὴ φθέωσι περαιωθέντες ἐκεῖνοι εἰς Πύλον δηλαδὴ ἢ καὶ ἐς Ἦλιδα. ἐφ' οἷς πλείονα οἶκτον ἀνακινῶν, δακρυχέει. οἶκτος δ' ἕλε πάντας Ἀχαιοὺς ἔλεον εἰς [illegible]. καὶ οὕτω μὲν ὁ Εὐπείθης. ἐπὶ δὲ τούτοις

Ἐγγύθεν ἑστήκει, καὶ Μέντορι πάντα ἐῴκει.
Ἀθάνατος δὲ θεὸς τοτὲ μὲν, προπάροιθ' Ὀδυσῆος
Φαίνετο θαρσύνων, τοτὲ δὲ μνηστῆρας ὀρίνων,
Θῦνε κατὰ μέγαρον. τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἔπιπτον.
Ὣς φάτο, τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος ᾕρει.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρων ἥρως Ἁλιθέρσης
Μαστορίδης. ὁ γὰρ οἶος ὅρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω.
Ὅς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν.
Κέκλυτε δὴ νῦν μευ ἰθακήσιοι ὅ,ττι κεν εἴπω.
Ὑμετέρῃ κακότητι φίλοι τάδε ἔργα γένοντο.
Οὐ γὰρ ἐμοὶ πείθεσθ', οὐ Μέντορι ποιμένι λαῶν,
Ὑμετέρους παῖδας καταπαυέμεν ἀφροσυνάων.
Οἳ μέγα ἔργον ἔρεξαν ἀτασθαλίῃσι κακῇσι,
Κτήματα κείροντες, καὶ ἀτιμάζοντες ἄκοιτιν
Ἀνδρὸς ἀριστῆος. τὸν δ' οὐκ ἔτι φάντο νέεσθαι.
Καὶ νῦν ὧδε γένοιτο. πίθεσθέ μοι ὡς ἀγορεύω.
Μὴ ἴομεν, μή πού τις ἐπίσπαστον κακὸν εὕρῃ.
Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρ' ἀνήϊξαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ,
Ἡμίσεων πλείους. τοὶ δ' ἀθρόοι αὐτόθι μεῖναν.
Οὐ γάρ σφιν ἅδε μῦθος ἐνὶ φρεσὶν, ἀλλ' Εὐπείθει
Πείθοντ', αἶψα δ' ἔπειτ' ἐπὶ τεύχεα ἐσσεύοντο.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἕσσαντο περὶ χροῒ νώροπα χαλκὸν,
Ἀθρόοι ἠγερέθοντο πρὸ ἄστεος εὐρυχόροιο.
Τοῖσιν δ' Εὐπείθης ἡγήσατο νηπιέῃσιν.
Φῆ δ' ὅ γε τίσεσθαι παιδὸς φόνον. οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν
Ἂψ ἀπονοστήσειν, ἀλλ' αὐτοῦ πότμον ἐφέψειν.

ὁποῖα πολλὰ γίνεται, ἀναφαίνεται πρότερον ὁ κῆρυξ μέδων καὶ ὁ θεῖος ἀοιδὸς, ἀγχίμολοι ἐλθόντες ἐκ μεγάρων ὀδυσσέως ἐπεί περ αὐτοὺς ὕπνος ἀνῆκε. καὶ ὁ φήμιος μὲν, λαλεῖ οὐδέν. μέδων δὲ πεπνυμένα εἰδὼς, ἀποδίδωσι τὰ λύτρα τοῦ ὀδυσσέως, καὶ ὑπὲρ ἀρῶν ἐκείνου, λαλεῖ τι ἐκφοβητικὸν περὶ θείας ἐναργείας. εἰπὼν, οὐκ ἄνευ θεοῦ τὸν ὀδυσσέα τάδε μήσασθαι ἔργα. αὐτὸς γάρ φησιν ἐγὼ εἶδον θεὸν ἄμβροτον ὃς ὀδυσσῆι ἐγγύθεν ἑστήκει, καὶ μέντορι πάντα ἐῴκει. ἀθάνατος δὲ θεὸς τότε μὲν ἢ μᾶλλον ποτὲ μὲν, προπάροιθεν ὀδυσσέως φαίνετο θρασύνων. ποτὲ δὲ μνηστῆρας ὀρίνων, θῦνε κατὰ μέγαρον. τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἔπιπτον. καὶ οὕτω θροεῖ ἰθακησίους. καὶ τὴν αὐτοῖς ἐπιθεοῦσαν εἰκότως ὑπὸ τῆς τοῦ εὐπείθους δημηγορίας ἐκκρούεται τῷ φόβῳ, οἷς ἐκ θεοῦ μαρτυρεῖται ὀδυσσεὺς πρᾶξαι τὸ μέγα ἔργον. φασὶ γάρ. τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλε, δεδιότας μὴ θεομαχήσωσιν. εἶτα καὶ ὁ γέρων ἐκεῖνος ἁλιθέρσης ὃς οἶος ἤγουν μόνος ὅρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω οἷα μαντικὸς, εὐλόγως μακαρίσας τὸν ὀδυσσέα, δημηγορεῖ πρὸς τὸν ὄχλον. καὶ τέως αἰνίττεται τὸ μὴ πάντας τοὺς πολίτας τῷ ὀδυσσεῖ ἐπελθεῖν μὴ καὶ γένηταί τι δεινὸς ἐπίσπαστον κακόν. ὁ ἐντεῦθεν ἡ ἐφεξῆς ἱστορία λαμβάνει τὸ πλεῖον. καὶ οἱ μὲν ἀνήϊξαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ κατὰ τοῦ ὀδυσσέως, ἡμίσεων οἱ πλείους. μάλιστα μὲν τῶν ἡμισέων. τὸ γὰρ ἁπλῶς ὁ ἥμισυς κλίνεται ἵνα καὶ προσφέρονται αἱ μὲν τῶν εὐθειῶν πλάγιοι κατὰ τὸ πῆχυς πήχεος πήχεων, ὁ πέλεκυς πελέκεος πελέκεων. ὁ οὕτω μὲν οἱ πλείους ἀνήϊξαν, ὡς ἂν εἰς τὸ ἔργον τοῦ ὀδυσσέως ἀναγάγοιεν. οἱ δὲ λοιποὶ, ἀθρόοι αὐτόθι μίμνον. οὐ γάρ σφιν ἤρεσκε μῦθος ἐνὶ φρεσὶν ὁ τοῦ ἁλιθέρσου, τοῖς ἀναΐξασι δηλαδή. καὶ ὑπερβατὸν ὧδε ὁ λόγος. ἀλλ' εὐπείθει πείθοντο. ὃς καὶ ἔπεσε πρῶτος βληθεὶς καθὰ καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἀντίνοος. ὃν ὁ ἐπιτηδείως ὁ ποιητὴς διὰ τοῦ ... ἐσημειώσατο ἐν τῷ, ὃν πρῶτον ἐνήρατο ὀδυσσεὺς, ὡς καὶ τοῦ πατρὸς οὕτω πεσουμένου. ἔστι δὲ ἡ τοῦ μαντικοῦ ἁλιθέρσου δημηγορία, τοιαύτη τις κατὰ αἰτίας παράστασιν πλείονα. δείκνυσι μὲν γὰρ ὁ γέρων τὸν τοῦ εὐπείθους λόγον, ὡς ἀλογοῦ. ὅτι δηλαδὴ τὸν τῶν κεφαλλήνων ἄριστον ὀδυσσεὺς ἀπώλεσε. εἰ τι παρ' ἄριστος ἀμφότερος δὲ, λέγει ὅτι καὶ δικαίως ἐκείνους ἐφόνευσε. φησὶ γάρ. ὑμετέρῃ κακότητι φίλοι τάδε ἔργα γένοντο. οὐ γὰρ ἐμοὶ πείθεσθε οὐ μέντορι ποιμένι λαῶν, ὑμετέρους παῖδας καταπαυέμεν ἀφροσυνάων. οἳ μέγα ἔργον ἔρεξαν ἀτασθαλίαις. κτήματα κείροντες, καὶ ἀτιμάζοντες ἄκοιτιν ἀνδρὸς ἀριστῆος. καὶ οὕτω δείξας ἐν τῷ ὑμετέρῃ κακότητι, ὡς ὑπεύθυνοι τῷ ὀδυσσεῖ καὶ οἱ ζῶντες εἰσὶν, ὅθεν καὶ εὐλόγως ὁ ὀδυσσεὺς εἶπε δέον τοὺς ἀχαιοὺς πολλὰ μῆλα διδόναι πάντας ἀναπλήσειν ἐπαύλεις. αὐξήσας δὲ καὶ τὸ κακὸν τῶν μνηστήρων ἐξ ὀλιγίστου μὲν πάνυ δὲ δυνατῶς, διὰ τοῦ μὴ ἁπλῶς αὐτοὺς μνᾶσθαι εἰπεῖν ἀλλ' ἀτιμάζειν τι ἀνδρὸς ἀριστέως γυναῖκα. καὶ κτήματα δαπανᾶν, συμβουλεύει ἐπὶ τούτοις τὸ συμφέρον, εἰπών. ὁ νῦν ὧδε γένοιτο. πείθεσθέ μοι ὡς ἀγορεύω μὴ ἴομεν καθὰ ὁ εὐπείθης ἐθέλει, μή πού τις ἐπίσπαστον κακὸν εὕρῃ τουτέστιν αὐθαίρετον ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐῤῥέθη. καὶ ἔχει τι ἀστεῖον τὸ εὕρῃ ὡς μὴ ἀγαθοῦ τούτου ἑρμαίου εὑρεθησομένου τοῖς μὴ πειθομένοις αὐτῷ. σημείωσαι δὲ ἐν τοῖς τοῦ εὐπείθους λόγοις, ὡς ἐπιδεξίως αὐτοὺς ὁ ποιητὴς ἔπλασεν

ὑπὲρ

εἰπόντα, οὐκ ἂν ἔλλοιπα μὲν φρεσὶ γένοιτο ζωῶ. ἀλλὰ τάχιστα θανοίμην. ἔστι γὰρ τοῦτο κοινὸν οἰώνισμα τῶν κακῶν. γίνεται γοῦν αὐτῷ τὰ τῆς τύχης. οὕτω φέρεται καὶ ἐν ταῖς ἱστορίαις πρὸς ἄλλοις, καὶ τοιοῦτόν τι. στρατηγὸς δή, ζεύγματος ποταμοῦ περαιωθεὶς εἶτα λῦσαι τὸ ζεῦγμα κελεύσας, εἶπερ αἰτίαν τούτου. ἵνα μή τις ὑποστρέψῃ. καὶ ὁ μὲν, ἐβουλεύετο λέγειν ἵνα μή τις τῶν αὐτοῦ στρατιωτῶν δειλανδρήσας, ἀναχωρήσῃ διὰ τοῦ γεφυρώματος. τὸ δ' ἄλλως ἀπέβη κατὰ οἰωνὸν ἀπαίσιον. ἡττηθέντων γὰρ, οὐδεὶς ἐστράφη. Ὅρα δ' ἐν τοῖς αὐτοῖς καὶ τὸ, ὃ μέγα ἔργον, ἀληθεύειν μετ' ὀλίγα ὑπὸ τοῦ μέδοντος ὁμολογητικῶς ἐν τῷ, τάδε μήσατο ἔργα. ὡς ταυτὸν ὂν, μέγα ἔργον εἰπεῖν καὶ τάδε ἔργα. οὕτω δὲ καὶ ὁ ἀλιθέρσης μετ' ὀλίγα ἔφη. Τὸ δὲ αὐτίκα σῖμ ἄγειν. νῦν μὲν, κυριολεκτεῖται. ζῶντας γὰρ ὀδυσσεὺς ἐπὶ νηὸν ἄγε. πρὸ δὲ ὀλίγων βραχέων, οὐχ οὕτως ὁ ἁλιεὺς ὑγρὸν ἐπὶ νηυσὶ νέκυας. Ἐμπειρίας δὲ αὐξητικῆς τὸ, τοὺς μὲν εἰς ῥοίας πλεύσαντας, πολλάς τι εἰπεῖν καὶ ἐσθλούς. τοὺς δὲ μνηστῆρας, κεφαλλήνων ὄχ' ἀρίστους. δοκεῖ δὲ πλέον τούτους σημαίνειν διὰ τοῦ, μὴ μόνον ἀρίστους ἀλλὰ καὶ ὄχ' ἀρίστους εἰπεῖν. Ἐν δὲ τῷ, ἴομεν καὶ ἀλλ' ἴομεν καὶ μὴ ἴομεν, ἀδιαφορία διχρόνων συνήθης φαίνεται. τὸ μὲν γὰρ ἴομεν, ἐκτείνει τὴν ἀρχουσαν. τὰ δὲ λοιπὰ, συστέλλει αὐτήν. Τὸ δὲ ἢ καὶ ἔπειτα κατηφέες ἐσσόμεθα καὶ τὰ ἑξῆς, παραδειχθήσεταί που προσφυῶς ἐπιτροπῇ τῇ εἰς ἄμυναν. Τὸ δὲ ἀγχίμολον ἦλθεν, ἐπιρρηματικῶς κεῖται ὡς καὶ μετ' ὀλίγα ἐν τῷ, ἀγχίμολον ἦλθεν ἀθήνη. Τὸ δὲ μέδων πεπνυμένα εἰδὼς, αἰχμαλωτικὴ σύστασίς ἐστιν. ὡς τοῦ ποιητοῦ πάνυ πεπνυμένως ἐνταῦθα μηχανωμένου ἤτοι βουλευτικῶς μεταχειρισαμένου τοὺς λόγους, πρῶτα μὲν γὰρ, ἐκφοβεῖ διὰ τοῦ κήρυκος. εἶτα καὶ διὰ τοῦ ἀλιθέρσου παραινεῖ. καὶ οὕτως ἀνύει ἀγαθὸν οὐ μικρόν. καὶ ἀποτρέπει πιθανῶς τῷ ὀδυσσεῖ ἐχθρούς, ὅσοις εἶχεν ἐκεῖνος αὐτὸς εἶναι ἀσφαλῶς μετὰ τῶν ἀμφ' αὐτόν. εὐτυχῶς ἄρα τῷ ὀδυσσεῖ ἀφείθη ζῆν ὁ μέδων, ἰδίᾳ γοῦν τὰ μέγιστα τῷ ὠφελήσαντι συνεπλεῖ. ὁ μέντοι φήμιος λαλεῖν οὐδὲν, ὅτι τὸ μὴ ἔχειν κρεῖττόν τι ἐπινοήσασθαι εἰπεῖν. καὶ ἅμα, τοῦ ποιητοῦ ἐκκλίνοντος οὕτω τὸ τῆς πλάσεως ὁμοειδὲς, ἐν τῷ τὸν μὲν, λαλεῖν. τὸν δὲ, σιωπᾶν. Τὸ δὲ αὐτὸς ἐγὼν εἶδον θεὸν, παραφρασθήσεταί που δεξιῶς ἐπὶ συναίρεσει θεᾶς. Ἐν δὲ τῷ, πρόσσω καὶ ὀπίσσω, ὅγκον τὰ παρεληλυθότα καὶ τὰ μέλλοντα, σιωπήσας ὁ ποιητὴς τὸν ἐνεστῶτα, δίδωσιν ἀφορμὴν, μὴ δοξάζειν ἐνεστῶτα χρόνον. ἄλλως μέντοι ἐστὶ θέσθαι, καὶ τῶν τελῶν μέμνηται. ὡς καὶ ἐν τῷ, τά τ' ἐόντα τά τ' ἐσσόμενα πρό τ' ἐόντα. πειμὴν δὲ λαὸν ὁ μέντωρ, ὡς ἔνδοξος ἐν ἰθάκῃ καθὰ καὶ εὐρύμαχος καὶ ἀντίνοος βασιλεῖς ἐρρέθησαν ἀλλαχοῦ τε καὶ ἐνταῦθα, ἐπὶ δ' αἰνῶ τῶν βασιλήων. Τὸ δὲ ἀλλ' εὐπειθεῖς πείθοντο, φανερῶς παρήχησις. δῆλον δὲ ὅτι βαρύνεται ὁ εὐπειθὴς πρὸς διαστολὴν ἐπιθέτου τοῦ εὐπειθές. ὥσπερ καὶ πολυφείδης μὲν ἐπιθετικῶς ὁ πολλὰ φειδόμενος, πολυφείδης δὲ κύριον ὡς οἱ τοῖς πρὸ τούτων εἴρηται. οὕτω δὲ κατὰ τοὺς παλαιούς, καὶ εὐμάθης μὲν, κύριον. εὐμαθὴς δὲ, τὸ ἐπίθετον. καὶ εὐθένης μὲν, κύριον. εὐθενὴς δὲ, ὁ ῥωμαλέος. καὶ ἄστηρ μὲν, πόλις. ἀστὴρ δὲ, ὁ κατ' οὐρανόν. καὶ ἄφετος μὲν, νῆσος. ἀφετὸς δὲ ὀξυτόνως, ὁ ἀπόλυτος. καὶ βαῖος μὲν, κύριον. οὗ χρῆσις παραφέρεται, ἐκ τοῦ τὴν ἀλεξάνδρειαν γράψαντος ἔπους τοῦ λυκόφρονος. βαιὸς δὲ, ὁ μικρός. καὶ γέλοιος μὲν, ὁ καταγέλαστος. γελοῖος δὲ, ὁ γελωτοποιός. καὶ δεῖρη μὲν, πόλις αἰθιόπων. δειρὴ δὲ, ὁ τράχηλος. καὶ δόναξ μὲν, δόνακος καὶ ἀγχόνη. δοναξ δὲ, ὁ τῆς στήμης. καὶ εὐάνθης μὲν, κύριον. εὐανθὴς δὲ, ὁ εὐθαλής. καὶ ἔλπις μὲν, κύριον. ἐλπὶς δὲ, τὸ κοινὸν θηλυκόν. καὶ ἴσχυς μὲν, κύριον. ἰσχὺς δὲ τὸ προσηγορικόν. καὶ λῶτος μὲν, φυτόν. λωτὸς δὲ, κύριον. καὶ μάκρον μὲν, ἀκρωτήριον σικελικόν. μακρὸν δὲ, τὸ ἐπίθετον. καὶ μέδικα μὲν, χόρτος ὁ καὶ σημείωσαι. μεδικὴ δὲ, ἡ περσική. καὶ ὄρθος μὲν, κύριον, καὶ κύων ὃν ἀνεῖλεν ἡρακλῆς. ὀρθὸς δὲ, τὸ ἐπίθετον. καὶ ὅρμος μὲν, λιμήν. ὁρμὸς δὲ περιτραχήλιος κόσμος. καὶ πλευρία μὲν, πόλις πελοποννήσου. πλευριὰ δὲ, γραμματικὸν σχῆμα. καὶ παρθενίκη μὲν, ἡ παρθένος. παρθενικὴ δὲ, κύριον βαρυτόνως. ἣ συγγενόμενός φασιν ὀικισός, γεννᾷ εὐρώπην καὶ θρᾷκας. καὶ ῥίπη μὲν πόλις. καὶ ὄρος, ῥίπαι. ῥιπὴ δὲ, ἡ πνοὴ ὀξυτόνως. καὶ ῥύμος μὲν, ποταμὸς σκυθίας. ῥυμὸς δὲ ἅρματος. καὶ πονηρὸς μὲν, ὁ μοχθηρὸς ὃ καὶ σημείωσαι. πονηρὸς δὲ ὁ κακός. καὶ σύνεργος μὲν, ὁ συγκάμνων τεχνίτης. συνεργὸς δὲ, ὁ βοηθός. καὶ σταφύλη μὲν, κισσὸς καὶ καρπός. σταφυλὴ δὲ, τεκτονικὸν σκεῦος. καὶ σπάθη μὲν, ξίφος. σπαθὴ δὲ ναυτικὸν ξύλον. καὶ σίγαλος μὲν, κύριον ὄνομα ναρκίσσου. σιγαλὸς δὲ, ὁ στιλπνός. καὶ τύνδρος μὲν, κύριον. τυνδρὸς δὲ ἐθνικόν. καὶ φιλήτης μὲν, κλέπτης. φιλητὴς δὲ, ὁ ἐραστής. καὶ χρύσος μὲν, κύριον. χρυσὸς δὲ, ὁ ἐπιτικός. καὶ ψύχρος μὲν, ὁ ἐψυγμένος, ψυχρὸς δὲ, ποταμὸς σαρματίας. Ὅτι νηπίους καὶ ἐνταῦθα, τοὺς ἀφροσύνας λέγει ἐλλειπτικῶς, φασὶ γάρ. εὐπείθης ὑγέσσατο νηπιέησιν. ἤτοι νηπιίαις φρεσίν. Ὅτι προκαταφωνητικὸν ἤτοι προεκθετικὸν σχῆμα καὶ νῦν περὶ εὐπείθους τὸ, φῆ μοι παιδὸς τίσεσθαι φόνον, ἤγουν ἐκδικήσειν τὸν τοῦ παιδὸς ἀντινόου θάνατον, οὐδ' ἄρ ἔμελλεν ἂψ ἀπονοστήσειν, ἀλλ' αὐτοῦ πότμον ἐφέψειν ὅ ἐστι καταλαβεῖν. ἐκ τοῦ ἕπω ἕψω, τὸ δὲ ἐφέψειν, καὶ σπέσθαι λέγεται, καὶ σπεῖν ὅθεν τὸ, πότμον ἐπισπεῖν.

Ὅτι ἐρώτησις πρός τινα δυνατὸν καὶ τίμιον περὶ μάχης εἰ ἔσται ἢ μὴ, τὸ, εἰπέ μοι τί δή τοι νόος ἔνδοθι κεύθει. ἢ προτέρω πόλεμόν τε κακὸν

Αὐτὰρ ἀθηναίη ζῆνα κρονίωνα προσηύδα.
Ὦ πάτερ ἡμέτερε κρονίδη ὕπατε κρειόντων.
Εἰπέ μοι εἰρομένῃ, τί νύ τοι νόος ἔνδοθι κεύθει.

 καὶ

Η προτέρω πόλεμόν τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνὴν
Τεύξεις, ἢ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι τίθησθα;
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα ζεύς.
Τέκνον ἐμὸν, τί με ταῦτα διείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς;
Οὐ γὰρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτὴ,
Ως ἤτοι κείνους Οδυσεὺς ἀποτίσεται ἐλθών;
Ερξον ὅπως ἐθέλεις. ἐρέω δέ τοι ὡς ἐπέοικεν.
Επεὶ δὴ μνηστῆρας ἐτίσατο δῖος Οδυσσεὺς,
Ορκια πιστὰ ταμόντες, ὁ μὲν βασιλευέτω αἰεί.
Ημεῖς δ' αὖ παίδων τε κασιγνήτων τε φόνοιο
Εκλησιν θέομεν. τοὶ δ' ἀλλήλους φιλεόντων
Ως τὸ πάρος. πλοῦτος δὲ καὶ εἰρήνη ἅλις ἔστω.
Ως εἰπὼν, ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν ἀθήνην.
Βῆ δὲ κατ' οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σίτοιο μελίφρονος ἐξ ἔρον ἕντο,
Τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε πολύτλας δῖος Οδυσσεύς.
Εξελθών τις ἴδοι μὴ δὴ σχεδὸν ὦσι κιόντες.
Ως ἔφατ'. ἐκ δ' υἱὸς Δολίου κίεν ὡς ἐκέλευεν.
Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, τοὺς δὲ σχεδὸν εἴσιδε πάντας.
Αἶψα δ' Οδυσσῆα ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Οἵδε δὴ ἐγγὺς ἔασ', ἀλλ' ὁπλιζώμεθα θᾶσσον.
Ως ἔφαθ'. οἱ δ' ὤρνυντο, καὶ ἐν τεύχεσσι δύοντο.
Τέσσαρες ἀμφ' ὀδυσῆ'. ἓξ δ' υἱεῖς Δολίοιο.
Ενδ' ἄρα Λαέρτης Δολίος τ' ἐς τεύχε' ἔδυνον,
Καὶ πολιοί περ ἐόντες ἀναγκαῖοι πολεμισταί.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἕσσαντο περὶ χροῒ νώροπα χαλκὸν,
Ωιξαν ῥὰ θύρας, ἐκ δ' ἤιον, ἦρχε δ' ὀδυσσεύς.
Τοῖσι δ' ἐπ' ἀγχίμολον θυγάτηρ διὸς ἦλθεν ἀθήνη
Μέντορι εἰδομένη ἠμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδήν.

καὶ φύλοπιν αἰνὴν τεύξεις, ἢ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι τίθησθα; ὁ δὲ οὕτως ἐρωτηθεὶς ὑπό τινος δυναμένου καὶ αὐτοῦ τοῖς τοιούτοις, εἴπερ ἂν τὸ, τέκνον ἐμὸν τί με δὴ ταῦτα διείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς; οὐ γὰρ δὴ τοῦτον ἐβούλευσας νόον αὐτή; ἔρξον ὅπως ἐθέλεις. ζεὺς δὲ ὁ τοῦ μύθου ταῦτα λαλεῖ καὶ ἀθηνᾶ προσαναθεὶς ἐπὶ τοῖς ἐφεξῆς γενησομένοις. οὐδὲ τυποῦται ὡς ἐπέοικε τουτέστιν ὡς εἰκὸς, ὅρκια πιστὰ γενέσθω. δι' ὧν, λήθη μὲν ἔσται τῶν γενομένων φόνων, φιλία δὲ ἐπὶ τοῖς ἑξῆς. καὶ κατὰ τὰ πρέπει τοῦτο ἡ ἀθηνᾶ, ἡ ἡρωικὴ δηλαδὴ φρόνησις. καὶ πεσόντων εὐπείθους τε καί τινων ἑτέρων. καὶ τῆς ἀθηνᾶς τὰ μὲν, χλωρὸν δέος τοῖς πολίταις ἐμβαλούσης, τὰ δὲ, ἐπισχούσης τοῦ μάχεσθαι διὰ συμβουλῆς ὁμοίως τῶν ἁλιθέρσῃ καὶ τῷ μέδοντι, ῥιπτοῦνται τὰ ὅπλα εἰς γῆν. καὶ ὀδυσσεὺς ἐπισχεθεὶς καὶ αὐτὸς τῆς ἄγαν ὁρμῆς, σπένδεται. καὶ οὕτω λύεται τὸ πᾶν δρᾶμα τῆς ποιήσεως ἀναγκαίως, διὰ τὸ ἄλλως κινδυνῶδες τοῦ ἔργου, καὶ οὐδὲ εὔπλαστον. ὀδυσσεὺς μὲν γὰρ οὐ πείθεται. ὅτι μὲν δὲ παρέλκει, ἀφεὶς ὁ ποιητὴς αὐτὸ διὰ ἱστορίας. πείθονται ἄρα τούτῳ οἱ πολῖται. καὶ οὕτω ζημιοῦται αὐτὸς τοῖς κρειττοτάτοις. μικροβασιλεὺς γὰρ τοῦ λοιποῦ ἔσται ἢ εἰς παντελευθερίαν αὐτῶν ἐγγράφεται ἡ βασιλεία. ἐκ καὶ σώζει τι τὴν ἰθάκην μικροῦ κατά τι χρεὶς πρώην πλοιῶν καὶ νῦν δὲ ἐν τῶν ἐπανελθεῖν. ἔστι δὲ ὁ τοῦ διὸς πρὸς τὴν ἀθηνᾶν λόγος, τοιοῦτος. ἐπειδὴ μνηστῆρας ἐτίσατο δῖος ὀδυσσεὺς, ὅρκια πιστὰ ταμόντες τουτέστι διὰ θυσιῶν ποιήσαντες ὡς πολλαχοῦ καὶ τῆς ἰλιάδος φράζεται, ὁ μὲν βασιλευέτω αἰεί. ἡμεῖς δὲ φόνοιο ἔκλησιν τουτέστι λήθην θέωμεν. τοὶ δ' ἀλλήλους φιλεόντων ἤτοι φιλείτωσαν ὡς τὸ πάρος. πλοῦτος δὲ καὶ εἰρήνη ἅλις ἔστω. ἀγάπης δὲ τῆς κατὰ σπουδὴν, ταῦτα φραστικά. καινὸν δέ τι σχῆμα τὸ, ὅρκια πιστὰ ταμόντες, ὁ μὲν βασιλευέτω ἀεὶ, ἡμεῖς δὲ ποιήσομεν τόδε καὶ ἑξῆς. καὶ ἔστι πως ὅμοιον καὶ αὐτὸ, τῷ, οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν, τοιόσδε. ὁ δὲ, τοιόσδε. καὶ ἔστι μὲν τοιαῦτα πολλὰ παρὰ τῷ ποιητῇ. τοῦτο δὲ, τῶν ἄλλων εἶναι δοκεῖ καινότερον. Τὸ μὲν γὰρ ὅρκια πιστὰ ταμόντες, περὶ ὀδυσσέως εἴρηται καὶ περὶ ἰθακησίων. ἡ δὲ ἀπόδοσις αὐτοῦ, ἄλλως ἔχει. ὀδυσσέως γὰρ αὐτὴ μέμνηται καὶ θεῶν, οὐ μὴν ἰθακησίων. ἔφη γὰρ ὅρκια πιστὰ ταμόντες ἐκεῖνοι, ὁ μὲν βασιλευέτω, ἡμεῖς δὲ θείομεν φόνου ἔκλησιν. καινοτάτη γοῦν ἡ ἀπόδοσις τοῦ ὁ μὲν καὶ τοῦ ἡμεῖς. ὤφειλε γὰρ εἰπεῖν οὕτω πως. ὅρκια πιστὰ ταμόντες. ὁ μὲν ὀδυσσεὺς, βασιλευέτω. οἱ δὲ ἰθακήσιοι βασιλευέσθωσαν εὐπειθῶς. ἔοικεν οὖν εἰπεῖν, ὅτι κἀνταῦθα οὕτω γίνεται. πλὴν οὐ κατ' ὀρθὴν φράσιν, ἀλλ' ἐν ὑπερβατῷ σχήματι. φησὶ γὰρ οὕτως. ὁ μὲν βασιλευέτω αἰεί, οἱ δ' ἀλλήλους φιλείτωσαν. μέσον δέ γε τῶν, δύο τούτων ἐννοιῶν, κεῖται παρενθηκῶς κατὰ σχῆμα παρεμβλητικὸν, τὸ, ἡμεῖς δὲ παίδων τε κασιγνήτων τε φόνοιο ἔκλησιν θέομεν. ὃ δὴ μάλιστα εἰρήνης αἴτιον. θέομεν ἀγα-

θὰς

θὸν κατὰ τό, ὦ πότνια λήθη τῶν κακῶν ὡς εἶ σοφή. Ἔκλησις δὲ, ἡ ἄγαν λήθη κατ' ἐπίτασιν προθέσεως. καθὰ καὶ ἐκσίγησις πυθαγορικῶς, ἡ ἄκρα σιγή. Τὸ δὲ θέωμεν, ἀντὶ τοῦ θῶμεν πλεονασμῷ τοῦ ε. ὡς καὶ πρὸ ὀλίγων ὅμοιος πλεονασμὸς ἦν ἐν τῷ, μὴ φθέωσιν ἤτοι φθῶσι προσμολόντες. δύναται δὲ καὶ ἐκ τραγικὸς εἶναι ὡς διὰ τοῦ ο μικροῦ εἶναι τὸ θέομεν, ἵνα ᾖ τὸ θέωμεν. Τὸ δὲ πλοῦτος καὶ εἰρήνη ἅλις ἔστω, δηλαδὴ μὲν εὐδαιμονίας πολιτικῆς. δηλοῖ δὲ νῦν, δύναται μὲν εἶναι πλάττεσθαι μάχην γενέσθαι· κρεῖττον δὲ ἐμοὶ κρίνεται καὶ πιθανώτερον, ἐπὶ τῇ θεόθεν εἰρήνῃ τὴν ἔριν λυθῆναι. ἀπίθανον γὰρ τὸ ὡς ἐρρέθη, τὴν συνετὴν ἀθηνᾶν ἑαυτὴν βλάπτειν, ἀναιροῦσαν τὸν οἰκεῖον λαόν. Ὅτι ἐν τῷ, σίτου μελίφρονος ἐξ ἔρον ἕντο, τὸ ἄφρον δεῖπνον δηλοῖ. διὸ οὐδὲ πόσεως ἐν αὐτῷ μνεία ποιεῖται καὶ ταῦτα οἴνου κεκραμένου ὡς δεδήλωται. αἴτιον δὲ, ὅτι πόλεμος ἐνταῦθα καραδοκεῖται ἐν ᾧ ἀξύμφορος ὁ πολὺς οἶνος. ὁ γάρ τοι σύμμετρος ὃς ἐνταῦθα συνυπακούοιτο ἂν τοῖς σιτίοις, χρήσιμος ὡς μάλιστα. Ὅτι καραδοκίας ἐπελεύσεως ἐχθρῶν φράζει τό, ἐξελθών τις ἴδοι μὴ δὴ σχεδὸν ὦσι κιόντες. ὁ δὲ κελευσθεὶς κατάσκοπος εἴπεν ἄν ποτε τό, οἵδε δὴ ἐγγὺς ἔασιν, ἀλλ' ὁπλιζώμεθα θᾶσσον. Ἔνθα δῆλον ὅτι ἐπὶ πολεμικοῖς ἐστι σπουδῆς τὸ ὁπλίζεσθαι. παρασκευὴν δὲ πολέμου δηλοῖ τό, οἱ δ' ὤρνυντο καὶ ἐν τεύχεσι δῦνον. οἳ θ' καὶ οἱ δὲ περὶ τὴν ὀδυσσέα μετρεῖ. σὺν δὲ αὐτῷ, δώδεκα ὑπάρ. τέσσαρες ἀμφ' ὀδυσσῆα. ἓξ δ' υἱοὶ δολίου. καὶ Λαέρτης καὶ Δόλιος. οἳ εἰς τεύχεα ἔδυνον ὃ ταὐτόν ἐστι τῷ, ἐν τεύχεσιν ἐδύοντο, καὶ πολιοί περ ἐόντες ἀναγκαῖοι πολεμισταί. τουτέστιν ὡς καὶ προεδηλώθη, κατ' ἀνάγκην μαχηταί. οὗ ἑρμηνευτικὸν τό, καὶ πολιοί περ ἐόντες. οἱ τοιοῦτοι γάρ, πάντως πολεμισταὶ εἶεν ἄν ποτε ἀναγκαῖοι, τουτέστι βιαστοί. ἐνταῦθα δὲ ἰστέον ὅτι τὸ παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὁ πολιὸς εὕρηται ἀλωπόχροος καλούμενος. καὶ ὅτι ἀναγκαῖον δίχα τῶν ἄλλων αὐτοῦ σημαινομένων εὑρίσκεται, καὶ τὸ αἰδοῖον καλούμενον, ὡς ἴσως ἀνάγκης σύμβολον. ἀλλαχοῦ δὲ, καὶ οὐρὰ τὸ αὐτὸ ἐφάνη λέγεσθαι. δηλοῖ δ' αὐτὸ καὶ ὁ εἰπών, ὡς τῶν γερόντων οὐραὶ μὲν ἀπέβλυσαν, θυμὸς δὲ μενετᾷ. ὡς δὲ καὶ αἰδρία τὸ τοιοῦτον λέγεται, οἶδεν ἀρχαία χρῆσις. ἴσως, καὶ ὅτι αἰδοιοστάθων, ὁ μεγάλα ἔχων αἰδοῖα. ἐξ οὗ ὑπεμφαίνεται καὶ τί δή ποτέ ἐστι τὸ κατὰ τὸν σάθωνα σκῶμμα, οὐ πάνυ ὂν ἄλλως ἀρίδηλον. δοκεῖ δὲ ἀλωπόχροος ὁ ῥηθεὶς εἶναι, ὁ καὶ ὠμογέρων. ὁ γὰρ πάλλευκον ἔχων κάρα, πῶς ἂν ἀλωπόχρους εἴη, κύνιος ἄλλως ἐοικὼς ἤ τινι τοιούτῳ, ὅτι ἐπιστεῦσαι χρὴ τῷ ἱστορικῷ κυνὶ τῷ ἐκ γήρως τῆς λεγομένης πεπολιῶσθαι. εἰ μὴ ἄρα ὑποθετέον καθὰ λαγωούς τινας καὶ μύας, οὕτω καὶ ἀλώπεκας ὁλολεύκους ὁποῖαι πολλαὶ φαίνονται. ἀφ' ὧν εἰκὸς ῥηθῆναι ἀλωπόχροον τὸν ἀκριβῶς πολιόν. Ὅτι κατ' ἰδίαν ὁπλίσεως φράσις τό, ἕσσαντο περὶ χροῒ νώροπα, τουτέστι λαμπρὸν χαλκόν, ὃ πολλαχοῦ κεῖται. ὤιξαν δὲ θύρας. ἐκ δ' ᾔεσαν ἤγουν ἐξώρμησαν. ἦρχε δὲ ὁ δεῖνα. Τὸ δὲ περὶ χροΐ, δῆλον ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐπὶ χροῒ εἴληπται καὶ νῦν.

Τὴν μὲν ἰδὼν γήθησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
Αἶψα δὲ Τηλέμαχον προσεφώνεεν ὃν φίλον υἱόν.
Τηλέμαχ', ἤδη μὲν τόδε γ' εἴσεαι αὐτὸς ἐπελθὼν
Ἀνδρῶν μαρναμένων, ἵνα τε κρίνονται ἄριστοι,
Μή τι καταισχύνειν πατέρων γένος, οἳ τὸ πάρος περ
Ἀλκῇ τ' ἠνορέῃ τε κεκάσμεθα πᾶσαν ἐπ' αἶαν.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Ὄψεαι αἴκ' ἐθέλῃσθα πάτερ φίλε τῷδ' ἐνὶ θυμῷ,
Οὔτι καταισχύνοντα τεὸν γένος ὡς ἀγορεύεις.
Ὣς φάτο. Λαέρτης δ' ἐχάρη, καὶ μῦθον ἔειπε.
Τίς νύ μοι ἡμέρη ἥδε θεοὶ φίλοι; ἦ μάλα χαίρω.
Υἱός υἱωνός τ' ἀρετῆς πέρι δῆριν ἔχουσι.
Τὸν δὲ παρισταμένη προσέφη γλαυκῶπις ἀθήνη.
Ὦ Ἀρκεισιάδη πάντων πολὺ φίλταθ' ἑταίρων,
Εὐξάμενος κούρῃ γλαυκώπιδι καὶ Διὶ πατρί,
Αἶψα μάλ' ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος.
Ὣς φάτο, καί ῥ' ἔμπνευσε μένος μέγα παλλὰς ἀθήνη.
Εὐξάμενος δ' ἄρ' ἔπειτα Διὸς κούρῃ μεγάλοιο,
Αἶψα μάλ' ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος.

Ὅτι παραίνεσις ἐπὶ ἀνδραγαθίᾳ πρὸς υἱὸν εὐγενῆ, τό, ἤδη τόδε γ' εἴσεαι αὐτός, τουτέστιν αὐτὸς γνώσῃ καὶ νοήσεις ἀνδρῶν μαρναμένων ἵνα τε κρίνονται ἄριστοι, τουτέστιν ἔνθα διακρίνονται οἱ ἀριστεῖς, μή τι καταισχύνειν πατέρων γένος, οἳ τὸ πάρος περ ἀλκῇ τ' ἠνορέῃ τε κεκάσμεθα πᾶσαν ἐπ' αἶαν. Ὅπερ ἐφερμηνευθέν ἐστιν εὐρυτάτου κλέους. ταὐτὸν γάρ ἐστι, ἀλκῇ καὶ ἠνορέῃ κεκασμῆσθαι πᾶσαν ἐπὶ γῆν καὶ τό, εὐρὺ κλέος ἔχειν. μάλιστα μὲν οὖν, ἐνδοξότερον αὐτὸ τοῦ εὐρέος κλέους. καί τι ἐστὶ πλέον τοῦ εὐρυμέδοντος καὶ εὐρυκρείοντος, δηλαδὴ τὸ παγκόσμιον. οὗ τό, πᾶσαν ἐπ' αἶαν ἐστὶ δηλωτικόν. καὶ οὕτω μὲν ἐρεῖ ὁ ὑπαλείφων εἰς ἔρεισιν εὐγενῆ νεανίαν ὡς ὑφηγεῖται. αὐτὸς ὑπὲρ ἀποκρίνεται.

ταί τι γηραιῷ οἰκέα, εἶπαι ἂν τὸ, ὄψεαι αἴ κ' ἐθέλῃσθα πάτερ φίλε τῷδ' ἐνὶ θυμῷ. οὔ τι καταισχύνοντα τεὸν γένος ὥ τοι τὸ σὸν οἷ' ἀγορεύεις. ἤγουν εἰς ἃ λέγεις. ὃ μᾶλλον λυπηρῶς κατὰ θυμικὸν ἀποστατικὸν σχῆμα, οἷα δὴ λαλεῖς. τουτέστι, πῶς ἔτι τοιαῦτα λέγεις; ὃ καὶ μᾶλλον κρεῖττον, ὡς ὀνειδικόν. διὸ καὶ ὁ γέρων Λαέρτης τοιαῦτα λαλούντων πρὸς ἔριν ἀγαθὴν ἀκούσας τοῦ τε υἱοῦ Ὀδυσσέως καὶ τοῦ ἐγγόνου Τηλεμάχου, ἐχάρη. καὶ μῦθον εἶπεν ὁποῖον ἂν ἐρεῖ τις χαίρων μάλα ἐπὶ τοιαύτῃ ἔριδι. τίς νύ μοι ἡμέρη ἥδε θεοὶ φίλοι. ἦ μάλα χαίρω. υἱός θ' υἱωνός τ' ἀρετῆς πέρι δῆριν ἔχουσι. πατρικῆς δὲ θερμῆς διαθέσεως ὁ λόγος ἐνδεικτικὸς, χαίροντός τινος τῇ τῶν ἐπιγόνων ἀρετῇ καὶ τῇ κατ' αὐτὴν ἐπαινετῇ ἔριδι. τρεῖς δ' ἐνταῦθα ἔννοιαι ἀσύνδετοι γοργαὶ συνδιάθετοι. οὐ, τίς δή μοι αὕτη ἡμέρα καὶ ἑξῆς. δῆλον δ' ἐν τοῖς ῥηθεῖσι, καὶ ὅτι καταισχύνει τὸ γένος, ὅτι κατ' ἀρετὴν ἀνόμοιος τοῖς προγόνοις ἐκβαίνει. ἐντεῦθεν τὸ τραγικὸν ἐρρέθη αὐτοπροσώπως

Καὶ βάλεν Εὐπείθεα κόρυθος διὰ χαλκοπαρῄου.
Ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο. διαπρὸ δὲ εἴσατο χαλκός.
Δούπησεν δὲ πεσών. ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Ἐν δ' ἔπεσον προμάχοις Ὀδυσσεὺς καὶ φαίδιμος υἱός.
Τύπτον δὲ ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι.
Καὶ νύ κε δὴ πάντας τ' ὄλεσαν καὶ ἔθηκαν ἀνόστους,
Εἰ μὴ Ἀθηναίη κούρη Διὸς αἰγιόχοιο
Ἤϋσε φωνῇ. κατὰ δ' ἔσχεθε λαὸν ἅπαντα.
Ἴσχεσθε πτολέμου Ἰθακήσιοι ἀργαλέοιο,
Ὥς κεν ἀναιμωτί γε διακρινθεῖτε τάχιστα.
Ὣς φάτ' Ἀθηναίη. τοὺς δὲ χλωρὸν δέος εἷλε.
Τῶν δ' ἄρα δεισάντων, ἐκ χειρῶν ἔπτατο τεύχεα.
Πάντα δ' ἐπὶ χθονὶ πῖπτε θεᾶς ὄπα φωνησάσης.
Πρὸς δὲ πόλιν τρωπῶντο λιλαιόμενοι βιότοιο.
Σμερδαλέον δ' ἐβόησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
Οἴμησεν δὲ ἀλεὶς ὥστ' αἰετὸς ὑψιπετήεις,
Καὶ τότε δὴ Κρονίδης ἀφίει ψολόεντα κεραυνόν.
Κὰδ δ' ἔπεσε πρόσθεν γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης.
Καὶ τότ' Ὀδυσσῆα προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Ἴσχεο, παῦε δὲ νεῖκος ὁμοιΐου πολέμοιο,
Μή πώς τοι Κρονίδης κεχολώσεται εὐρύοπα Ζεύς.
Ὣς φάτ' Ἀθηναίη. ὁ δ' ἐπείθετο. χαῖρε δὲ θυμῷ.
Ὅρκια δ' αὖ κατόπισθε μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκε
Παλλὰς Ἀθηναίη κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
Μέντορι εἰδομένη ἠμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδήν.

κατά τι σκῶμμα τὸ, εἴ τε πέφυκε τῶν δὲ τῶν κακῶν ὕβρις, χλιδῶντι τὴν σὴν οὐ καταισχύνω φύσιν. ὡς εἴ τε παῖς ἐκβὰς ἀγαθὸς, οὐ καταισχύνει ἀγαθοὺς γονεῖς, οὕτως οὐδὲ σὺ φαύλους, παῖς κακῶν ἴδε εἰς κατ' ἐκείνους γενόμενος. Ὅτι παραδόξου ἰσχύος δηλωτικὸν τὸ, ἔμπνευσε μένος μέγα θεός. παρῳδηθὲν ἐκ τοῦ, ἔμπνευσε μένος μέγα Παλλὰς Ἀθήνη. Ὅτι ἐνεργεστάτην κἀνταῦθα δείκνυσιν ὁ ποιητὴς τὴν δικαίαν εὐχὴν, φησὶν ὡς εὐξάμενος Λαέρτης, αἶψα μάλ' ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος, τὸ πολλαχοῦ τῆς Ἰλιάδος κείμενον. καὶ βάλεν Εὐπείθεα κόρυθος διὰ χαλκοπαρῄου. ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, τουτέστιν ἐκώλυσεν, ἀλλὰ διαπρὸ ἦλθε χαλκός. δούπησε δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχεα ἐπ' αὐτῷ. ἦν δὲ τὸ μὲν θάρσος, τῆς χαρᾶς. ἡ δὲ εὐστοχία, τῆς εὐχῆς. καὶ ὅρα θαυμασίαν ποινὴν ἐπιτεθεῖσαν, βάλλονται γὰρ καὶ πίπτουσι, κακοῦργοι χείριστοι. ἔνδον μὲν τῆς πόλεως, Ἀντίνοος. ἔξω δὲ, Εὐπείθης. ἐκεῖνος μὲν, ὑπὸ τοῦ υἱοῦ. οὗτος δὲ, ὑπὸ τοῦ πατρός. υἱοῦ μὲν υἱὸν ἀνελόντος, πατρὸς δὲ πατέρα τὸν Εὐπείθεα. παρειὰν δὲ κἀνταῦθα ἐπὶ κόρυθος λέγει, τὸ ἐπὶ ταῖς παρειαῖς κείμενον μέρος αὐτῆς. ὅπερ ἔτι ἡ χαλκοπάρῃος κόρυς δηλοῖ. Ἀμπεπαλὼν δὲ καὶ νῦν ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι, ἀντὶ τοῦ ἀνακινήσας. ὅτι γὰρ κάτωθεν ἐχρῆν ἔχειν τὴν χεῖρα, δόρυ πέμποντα, οὔτε μὴ διατινάξαι. οὐ γὰρ ἂν οὕτω γενναία καὶ δραστικὴ γένοιτο βολή. γίνεται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τοῦ ἔπαλον δευτέρου ἀορίστου. οὗ μετοχὴ, παλών. καὶ Ἰωνικῷ διπλασιασμῷ, πεπαλών. καὶ μετὰ προθέσεως κατὰ συγκοπὴν, ἀμπεπαλών. Τὸ δὲ προΐει, νῦν μὲν, χρόνου ἐστὶ παρατατικοῦ. πρὸ δὲ ὀλίγου, προστακτικῶς εἴχε, τῆς Ἀθηνᾶς ἐντεταλκυίας τῷ Λαέρτῃ, ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος, ἀντὶ τοῦ πρόπεμπε. μετ' ὀλίγα δ' ἐν τούτοις κεῖται καὶ τὸ εἴσατο ἀντὶ τοῦ ἐπορεύθη. ἀπὸ τοῦ πολλαχοῦ δηλωθέντος εἴω ῥήματος. φησὶ γάρ. διαπρὸ δὲ εἴσατο χαλκός. Ὅτι πολεμικὴν δραστηριότητα δηλοῖ τὸ, ἐν δ' ἔπεσον προμάχοις ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα. τύπτον δὲ ξίφεσί τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι περὶ ὧν πολλαχοῦ δηλοῦται. καὶ δὴ ἂν πάντας τ' ὄλεσαν καὶ ἔθηκαν ἀνόστους, εἰ μὴ ὁ δεῖνα φώνησε. κατὰ δ' ἔσχεθε λαὸν ἅπαντα. ἴσχεσθε πολέμου ἀργαλέοιο, ὥς κεν ἀναιμωτί γε διακρινθῆτε τάχιστα. εἰ δὲ οἱ τοιοῦτοι προσθείητε τῷ οὕτως εἰπόντι, ἁρμόσει αὐτοῖς τὰ ἐφεξῆς

ξεν. τοὺς δὲ χλωρὸν δέος εἷλε. τῶν δ' ἄρα δεισάντων, ἐκ χειρῶν ἔπτατο τεύχεα. πάντα δ' ἐπὶ χθονὶ πῖπτε, τοῦ δεινὸν φωνήσαντος. οἱ δὲ προτὶ ἄστυ τουτέστιν εἰς φυγὴν ἐτρέποντο, λιλαιόμενοι βιότοιο. Σμερδαλέον δ' ἐβόησεν ὁ δεῖνα. οἶμαι δὲ ἀλκὶς ὃ ἐστι συγγραφεὺς ὥστ' αἰετὸς ὑψιπετήεις. ὃ καὶ ἐν ἰλιάδι ἀπαραλλάκτως κεῖται. Ὀδυσσεὺς δὲ ὁ τοιοῦτος αἰετός, οἱ δὲ ὡς ἐρρέθη δείσαντες, οἱ τῆς ἰθάκης πολῖται οὓς αὐτὸς ἐπεφόβησεν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, ἐν δ' ἔπεσον, ταυτόν ἐστι τῷ ἐπέπεσον ὡς οἷα μετὰ ἔργου βάρους. ὅθεν καὶ ζαχρεῖς πολεμισταί, οἱ ἄγαν βαρεῖς ἐπιπίπτοντες. οὕτω χρᾶται τῇ λέξει καὶ ὁ κωμικὸς ἐν τῷ, ὁ τιμόθεος δὲ πύργος, ἐμπίσσοιγί σοι. Τὸ δὲ ὀλέσωσιν ἐν τῷ θῦνεν αἰόσως, τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχουσι. Τὸ δὲ διακρινθῆτε, συγκέκοπται ἀπὸ τοῦ διακρινθέντε. ἢ, διακρινθεῖεν τὸ τρίτον πρόσωπον. ὥρμηται δὲ ὅλον τὸ, αἵμασιν τίγε διακρινθῆτε, ἐκ τοῦ, ἢ γὰρ αἵμασί τίγε διακρινθήμεναι οἴω. Τὸ δὲ ἐκ χειρῶν ἔπτατο τεύχεα, παρῴδηται ἀπὸ τοῦ, ἐκ χειρῶν ἔπτατο ἐρετμά. ταῦτα δὲ ἀμφότερα μεταφορικῶς ἐρρέθη, ὡς ἀπὸ πτηνῶν ἅπερ ἐν τῷ κρατεῖσθαι ἀφίπτανται τῶν χειρῶν ἀκουσίως ἐκπτοηθέντα. Τὸ δὲ πάντα δ' ἐπὶ χθονὶ πῖπτεν, ἑρμηνευτικόν μέν ἐστι τοῦ, ἐκ χειρῶν δ' ἔπτατο τεύχεα. ἵνα λέγῃ ἀστείως ὅτι δῆλως μὲν ἔπτατο ἐκ χειρῶν, οὐχὶ δὲ ὅμως αὐτὰ ἡ γῆ, δηλοῖ δὲ ὁ λόγος, ἄλλαι δ' ἠλίαι ὄρνεαι καὶ οἱ ῥιψάσπιδες τάχιστα οἴκοι. ἣν ὁρῶντες οἱ νικῶντες, μαλθάσσονται ποτὶ πρὸς ἴλιον καὶ ἀπίενδονται. Ὅτι βραχύτατόν τι τῶν κατὰ τὴν ἰλιάδα ἴνδαλμα σεμνῶς ἐμφαίνων ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς, πλάττει τὸν ὀδυσσέα οὕτω σφοδρὸν ἐμπεσόντα τοῖς πρόμαχοις ἐπικουροῦσιν ἀθηνᾶς. ὡς μὴ ἂν δῆλως ἐκεῖνον παύσασθαι, εἰ μὴ διὸς τὴν ἀθηνᾶν ἐκφοβήσαντος, ἐπεχέθη αὐτὸς ὑπ' ἐκείνης τοῦ πολεμεῖν. φησὶ γοῦν. καὶ τότε δὴ ζεὺς ἀφίει ψολόεντα κεραυνὸν τὸν καὶ πρὸ ποδῶν ῥεθέντα, κὰδ δ' ἔπεσε πρόσθεν ἀθηνᾶς. ἡ δὲ, τῷ ὀδυσσεῖ ἴσχεο φησί. παῦε δὲ νεῖκος ὁμοιΐου ἤγουν χαλεποῦ πολέμου τοῦ ἐν ἰλιάδι πολλαχοῦ ῥηθέντος, μήπως τοι θεὸς κεχολώσεται. ὁ δὲ πείθεται ἀθηνᾷ τῇ παρ' αὐτῷ φρονήσει. χαῖρε δὲ θυμῷ. ὅτι δηλαδὴ νικῶν, εἶτα καὶ ἐπιεικὴς εἶναι φανεῖται ὡς φειδόμενος τῶν πολιτῶν. καὶ ὅρκια κατόπισθεν ἤγουν εἰς τὸ μέλλον ἡ τοιαύτη ἀθηνᾶ τίθησι μέντορι εἰδομένη. ἔοικε γὰρ ὁ ἰθακήσιος μέντωρ παρών, μεσολαβῆσαι τοῖς ὅρκοις καὶ συνῦσαι τὰ εἰρηνικά. καὶ ἔστι ταυτὸν, ὅρκια θεῖναι καὶ ὅρκια πιστὰ ταμεῖν τουτέστι θῦσαι ὡς ἡ ἰλιὰς ἀειδύλως διασαφεῖ. Σημείωσαι δὲ ὅτι καθάπερ τῷ διομήδει ἐν ἰλιάδι ἐπεζωίβε, οὕτω καὶ νῦν ὀδυσσεὺς τοῖς ἰθακησίοις διωκομένοις ἐπέσχεν, ἐπέχεται κατενεχθέντι κεραυνῷ. καὶ οὕτω τὸ τοῦ πλείστου τέλος δύσλυτον, τῷ τοῦ ὀδυσσέως φόβῳ λύεται. Ἔτι σημείωσαι καὶ ὅτι ὥσπερ τῶν πολλῶν ἐν ἰλιάδι συμπτωμάτων μῆνις αἰτία ἡ τοῦ ἀχιλλέως, οὕτω καὶ τὴν ὀδυσσέως μῆνις κατὰ τὸν ποσειδῶνα συνίστησι. καὶ ἔτι ὥσπερ τὴν ἰλιάδα ζωθεσίαι λύεις καταπαύουσι αἱ τοῦ πριάμου πρὸς ἀχιλλέα, οὕτω κἀνταῦθα εἰς εἰρηνικὰς ἀποδόντες ὀδυσσεύς τε καὶ οἱ ἰθακήσιοι, περατοῦσι τὴν ποίησιν. πλὴν ὅσον, ἐκεῖ μὲν ὀλιγοήμεροι αἱ τοιαῦται σπονδαί. ἐνταῦθα δὲ, διηνεκεῖς.

Τέλος τῆς τοῦ Ὁμήρου Ὀδυσσείας.

ΠΙΝΑΞ ΕΥΠΟΡΩΤΑΤΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΥ ΔΕΙΓΜΑΤΙΚΟΥ ΤΩΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ

εἰς τὴν ὁμήρου Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσσειαν ὑπομνήμασι συνεχομένων χρησίμων, μετ᾽ ἀκριβείας τε σφοδροτέρας, καὶ ἐπιμελείας, διὰ Σεβαστιανοῦ Γυλδεγβέκκου συγκεφαλαιωθείς.

ΤΩ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗ ΕΝΤΕΥΞΟΜΕΝΩ.

ΙΣΤΕΟΝ δὲ, ὅτι ὅπου ἀστερίσκος ὁρᾶται, τῆς Ὀδυσσείας φωνὴ ἐστίν, ὅσπερ ταῖς τῆς Ἰλιάδος λέξεσι μὴ παράκειται, μηδ᾽ εὑρίσκεται. ἔτι δὲ ἀριθμοὶ δύο σημάντορές εἰσι τῶν τόπων, ὁ μὲν τῆς τῶν φύλλων τάξεως, ὁ δὲ τῶν γραμμάτων.

ἄγχε

ἀκαν

ἀλκὴ

ἀμφί

ἀνδρό

ἀπαι

ἀπρ

ἀῤῥε-

ἀτηρὰ

αὐση

βλοσυ

Γ

γάλ-

γονυ

δείκνυ

δισσαὶ

δρύ

E

ἐθε

ἑκα-

ἐμέο

Χχχ 3 ἐνι

ἐπιῤ

ἐρι-

ἐρρε-

ἐφί-

Z

Aaaa 2 ζε-

ἢ πρὶν

ἦρος,

θεα

ἴλιγ

ἶρος

καλ

κατα

κη-

κρῆ

κυδιά

κύφος

λιλά

λο

M

μιλ

μύθος

ναίω

νηλεῖ

ὀχι-

Π

πα-

πε-

πή

πο-

πρεσ-

πρῶ

πῦρ

ῥυτὸν

Τ

τίον

τρά-

τρω-

Υ

ὑός

ὑψί

ὠίδιον

ΤΕΛΟΣ.

Ἐτυπώθη ἐν Βασιλείᾳ παρὰ Ἱερωνύμῳ τῷ φροβενίῳ καὶ Νικολάῳ τῷ ἐπισκοπίῳ, ἔτει ἀπὸ τῆς θεογονίας, ,αφξ΄.

SERIES CHARTARUM

utriusq; operis, tam Iliados, quàm Odyssee.

IN ILIADE.

✠. α β γ δ ε ζ η θ ι κ λ μ ν ξ ο π ρ σ τ υ φ χ ψ ω.
αα ββ γγ δδ εε ζζ ηη θθ ιι κκ λλ μμ νν ξξ οο ππ ρρ σσ ττ υυ
φφ χχ ψψ ωω. ααα βββ γγγ δδδ εεε ζζζ ηηη θθθ ιιι κκκ λλλ
μμμ ννν ξξξ οοο πππ ρρρ σσσ τττ υυυ φφφ χχχ ψψψ ωωω.
Α Β Γ Δ Ε Ζ Η Θ Ι Κ Λ Μ Ν Ξ Ο Π Ρ Σ Τ Υ Φ Χ Ψ Ω.
Αα Ββ Γγ Δδ Εε Ζζ Ηη Θθ Ιι Κκ Λλ Μμ Νν Ξξ Οο Ππ Ρρ Σσ Ττ
Υυ Φφ Χχ Ψψ Ωω. Ααα Βββ Γγγ Δδδ Εεε Ζζζ Ηηη.

Omnes terniones, preter ξξξ duernionem.

IN ODYSSEA.

α β γ δ ε ζ η θ ι κ λ μ ν ξ ο π ρ σ τ υ φ χ ψ ω.
Α Β Γ Δ Ε Ζ Η Θ Ι Κ Λ Μ Ν Ξ Ο Π Ρ Σ Τ Υ Φ Χ Ψ Ω.
Αα Ββ Γγ Δδ Εε Ζζ Ηη Θθ Ιι Κκ Λλ Μμ Νν Ξξ Οο Ππ Ρρ Σσ Ττ
Υυ Φφ Χχ Ψψ Ωω. Ααα Βββ Γγγ Δδδ Εεε Ζζζ Ηηη Θθθ
Ιιι Κκκ. *Omnes terniones, preter Χχ duernionem.*

FRO BEN.